ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 4 januari 1963 — Jaargang 80 Nr. 3660

Overpeinzing op de nieuwjaarsdag

1963 getuigenisjaar?

Het is niet moeilijk om een aantal problemen op te sommen waarmee wij als unie meenschap in 1963 te maken zullen krijgen. Onze verhouding tot de oecumene en tot de Wereldraad van Kerken, het rapport van de commissie van vijf betreffende de organisatie van onze unie, de financien van het gezamenlijke werk prijken nu reeds op de agenda van alle betrokken commissies en organen en aan deze vragen zal ook in de gemeenten veel aandacht gegeven moeten worden voordat onze unie in algemene vergadering bijeenkomt in mei a.s.

Daarnaast hebben ook de gemeenten hun specifieke problemen. Verschillende gemeenten zitten al maandenlang in het beroepingswerk en ontvangen teleurstelling na teleurstelling. Eén candidaat wacht nog steeds op een plaats waar hij zijn roeping tot het voorgangersambt kan uitleven. Meerdere gemeenten hebben plannen om te bouwen of zijn reeds met de uitvoering hiervan bezig. Op sommige plaatsen vormt de aantrekkingskracht van een beweging als Stromen van Kracht een levensgroot probleem. Hier en daar is ook de onderlinge verhouding van enkele gemeenten problematisch.

Genoeg problemen voor heel 1963! Voor een redacteur ruimschoots stof om over te schrijven. Met diverse van deze onderwerpen zijn we reeds bezig en andere zullen ook in De Christen aan de orde komen. Maar op de nieuwjaarsdag lijken al deze vragen zo belangrijk, dat we beter doen er nu niet over te denken of te schrijven. In plaats van voorbeschouwingen over de mogelijke ontwikkeling van een of meer van deze vraagstukken vraag ik de aandacht voor een zeer algemene en daardoor ook voortdurend actuele zaak en wel onze meest wezenlijke opdracht, neergelegd in het woord van onze Heer tot Zijn discipelen vlak voor Zijn hemelvaart, „Gij zult mijn getuigen zijn."

1963 evangelisatiejaar?

Sinds enige jaren hebben we de gewoonte het kalenderjaar een naam te geven, die verband houdt met de een of andere tak van ons gezamenlijke werk. We hebben in het verleden ook al eens een z.g. evangelisatiejaar gehad. Dit gebeurde op verzoek van de Baptisten Wereldalliantie. Of dat jaar inderdaad meer gemeentelijke evangelisatie-activiteit te zien heeft gegeven dan normaal, is ondertussen nog de vraag. Het is ook bepaald niet de bedoeling van dit artikel om 1963 weer tot evangelisatiejaar uit te roepen. Er wordt in onze gemeenten en daarbuiten geëvangeliseerd. Het afgelopen jaar heeft een verheugende terugkeer te zien gegeven van de tentcampagne, waarbij zeer veel mensen zijn bereikt en waar bepaald veel zegen van is uitgegaan. Hoezeer ook dit voorbeeld tot navolging elders kan inspireren, door enkele grote en zegenrijke acties zou 1963 nog niet worden tot een evangelisatiejaar bij uitnemendheid. De betekenis van de zg. massale evangelisatie mag nog steeds niet worden onderschat. Weliswaar vraagt dit werk talenten en mogelijkheden, die in onze gelederen schaars zijn en wij doen er goed aan om de beschikbare mogelijkheden terdege te gebruiken, maar daarmee zou de opdracht van onze Heer aan onze gemeenten nog slechts voor een beperkt deel worden vervuld.

De grenzen van de massale evangelisatie

Aan de massale evangelisatie kleven immers ook verschillende problemen. In de eerste plaats is het een eenzijdige arbeid, omdat de sfeer waarin zij zich afspeelt uit de aard der zaak ver van het gewone leven van alle dag afstaat. Hoe gemakkelijk ontstaat er kortsluiting tussen de sfeer van de samenkomst en de sfeer van het dagelijkse leven. *Billy Graham* heeft eens gezegd, dat - menselijkerwijze gesproken - hij de mensen tot en met de bekering bracht en dat ze daarna verder geholpen moesten worden. Daarin ligt precies het probleem opgesloten, waarom het hier gaat. Algemeen wordt dan ook bij de massale evangelisatie zeer sterk de nadruk gelegd op de noodzaak van de z.g. nazorg, maar juist de noodzaak van deze nazorg wijst uit hoe licht er een kloof komt tussen de samenkomst en de gewone dingen. En we moeten ons wel realiseren, dat deze kloof vrijwel gegeven is met de aard van de massale samenkomsten zelf, want zij hebben in feite iets onwezenlijks.

Vervolgens is ook de verhouding tussen de massale evangelisatie en het gemeentelijke leven niet zonder problemen. De practijk leert nl. dat evangelisatie-acties meer mensen plegen te trekken naar mate zij een minder uitgesproken gemeentelijk karakter dragen. De Volle Evangelie-avonden trekken meer mensen dan de pinkstergemeenten. De Middernachtsroep werkt, als ik goed ben ingelicht, slechts bij uitzondering samen met bestaande gemeenten of kernen en bereikt daardoor meer mensen. De Rijdende Kansel, die niet een uitgesproken Baptistisch stempel draagt, al zijn de leider en zijn medewerkers goede baptisten, trekt meer mensen dan de rotterdamse gemeenten.

Ten dele is dit te verklaren uit het feit, dat veel mensen wel behoefte hebben aan de evangelieboodschap en aan de sfeer van de samenkomsten maar niet voelen voor binding aan een gemeente of kerk. Dit niet alleen uit zucht tot vrijblijvendheid, maar ook wel omdat ze van geen enkele bestaande kerk of gemeente nog iets verwachten. Want deze behoren tot de sinds lang ingedeelde wereld van het georganiseerde christendom. Hoe men dit nu ook mag beoordelen, deze omstandigheid beperkt de betekenis van de massale evangelisatie voor onze gemeenten, want wij kunnen ons karakter van geordende gemeenten niet opgeven zonder het Nieuwe Testament te verlooche-

---

In dit nummer

Geen gemeenteberichten, maar wel - hoe kan het anders - verschillende nieuwjaarsgroeten en enkele artikelen gewijd aan de jaarwisseling.

nen. Want daar menen wij te lezen, dat het Lichaam van Christus, waartoe allen die in Hem geloven, behoren, zichtbaar wordt in de plaatselijke vergaderingen van gelovigen, die naar Zijn bevel en naar de orde van het Nieuwe Testament samenkomen en leven.

Evangelisatie of getuigenis

Op onze evangelisatiesamenkomsten wordt vaak 'n plaats ingeruimd voor persoonlijke getuigenissen. We plegen daarbij nog wel eens over het hoofd te zien, dat ook de prediking een persoonlijk getuigenis is, ook al gebeurt dit in de vorm van een toespraak over een bijbelwoord. Maar we zien nog veel lichter over het hoofd, dat we op deze wijze een kostbare bijbelse zaak een te beperkte plaats in ons gemeentelijk geestelijk leven geven. Want het getuigenis is geen vorm van evangelisatiewerk maar omgekeerd: het evangelisatiewerk is een onderdeel van het getuigenis van de gemeente. Het bizondere karakter van het evangelisatiewerk ligt daarbij in de plaats en in de wijze van getuigen.

Daarom raken we de meest wezenlijke taak van de gemeente, wanneer we aan haar opdracht tot getuigen herinneren. Deze taak vraagt slechts op een beperkt gebied om organisatie en ligt voor het overgrote deel in de sfeer van het spontane en het gewone. De gemeente is geroepen om te getuigen; de evangelist heeft tot taak om te evangeliseren. Wanneer gemeenteleden hem daarbij helpen, betekent dit nog niet, dat zij daarmee hun opdracht om getuigen te zijn werkelijk uitvoeren. De evangelist, de predikant en de ambtsdragers hebben allen tot opdracht om getuigen te zijn in hun kwaliteit van gemeenteleden. Zij getuigen omdat ze behalve ambtsdragers ook en allereerst gemeenteleden zijn. Men denke niet dat dit slechts een spel met woorden is. Het gaat hier om zeer wezenlijke dingen. Niet de prediking geeft gestalte aan Jezus Christus maar dat doet de gemeente. De prediking is slechts een soort toelichting bij de gemeente. Dit brengt het getuigenis dan ook midden in het leven van alle dag en daar hoort het thuis.

De arbeid van het getuigenis vraagt geen methodiek of strategie, geen organisatie of techniek. Zij is niet anders dan het gewone leven van de gemeenteleden. De bekende ceylonese evangelist en theoloog *D. T. Niles* heeft eens gezegd, dat evangelisatie niet een programma is maar christen-zijn. Met andere woorden wordt daarmee hetzelfde uitgedrukt. *Getuigen is als christen leven in de wereld.*

Kracht tot getuigen

Ondertussen moge duidelijk zijn, dat getuigen moeilijker is dan evangeliseren. Want het gebeurt in veel meer gewone en daardoor drukkender omstandigheden. Het gewone leven eindigt eigenlijk nooit, een evangelisatie-actie doorgaans wel. Elke dag is er weer opnieuw dezelfde druk van de moderne wereld waar om zo te zeggen - tegenin moet worden getuigd. Om werkelijk daadwerkelijk getuige te zijn moet de gelovige wel sterk in zijn schoenen staan. Men verwacht van hem wellicht geen antwoord op de problemen van de wereldpolitiek, maar wel een houding tegenover de communistische medemens en een woord over de atoomwapens. Geen leiding op 't gebied van de loonpolitiek maar wel een richtinggevende daad tegenover de medemens. Geen filosofie over hemel en hel, maar rekenschap van de hoop die in hem is. Om dat dagelijks te kunnen geven is heel veel kracht nodig, aanzienlijk meer dan een hechte overtuiging alleen zou kunnen geven. Maar die kracht is ons dan ook beloofd.

Die kracht is de kracht van de Heilige Geest. Vooruitlopende op wat in andere artikelen uitvoeriger zal worden toegelicht stel ik hier: de kracht van de Heilige Geest blijkt niet uit de z.g. begeleidende tekenen van genezingen en duiveluitbanningen, waarvan zoveel sprake is, maar treedt aan de dag in het leven uit de Geest, dat niet anders is dan het leven dat Jezus Christus zichtbaar maakt. Het is de kracht van Galaten 2 : 20, niet die van Marcus 16 : 17-18. De laatste is de buitengewone, de eerste de gewone; de laatste is de uitzondering, die de regel van de eerste bevestigt.

Vrijmoedigheid

De kracht is er dus. Waar schuilt dan het probleem van ons vaak zo gebrekkig getuigenis? Dat ligt in ons gebrek aan vrijmoedigheid. We moeten dit niet verwarren met welbespraaktheid. Er zijn mensen genoeg, die vlot van de tongriem gesneden zijn maar wier getuigenis maar uiterst mager is. Ze hebben hun vrijmoedigheid, zegt de schrijver van de brief aan de Hebreeën, prijsgegeven. Ze zijn haar kwijtgeraakt en kunnen hun mond niet meer opendoen.

Elders in dit nummer staat een oproep van de broeders van de unie-commissie om meer te putten uit de bron des levens. Ik geloof dat daar, juist met het oog op ons getuigenis, nog iets aan vooraf moet gaan. Wie drinken wil moet dorst hebben en wie dorst heeft is leeg. Onze gebrekkigheid in het getuigen komt voort uit het feit dat wij te veel vol zitten van allerlei zaken, die rondom ons eigen ik cirkelen. Wij zijn te vol van onszelf. We moeten ons daarvan ontledigen, opdat er ruimte voor de Geest van Christus kome. Dan komt de vrijmoedigheid ook terug en spreekt dan zó vanzelf dat we ons er over verwonderen haar ooit te zijn kwijtgeraakt.

Hier ligt voor heel onze beweging de meest dringende opdracht voor 1963. Hoe worden wij werkelijk vol van de Heilige Geest? Daarvoor moeten alle andere problemen in eerste aanleg wachten. Pas wanneer we in radicale overgave aan onze Heer op deze vraag het antwoord ontvangen hebben, kunnen we met vrijmoedigheid getuigen en kunnen we ons ook met vrucht inzetten voor de oplossing van de andere problemen en vragen van onze gemeenschap.

Dezer dagen las ik bij *Paul Tillich:* op de vraag „Wat moet ik doen?" wordt geantwoord met de tegenvraag *„Wat wilt ge u laten schenken?"*

J. Reiling

zand en zaad

Er zijn vaste lijndiensten en je hebt de wilde vaart De lijndiensten hebben hun vaste havens, vaste tijden, net als de bus- en tramdienst. De schepen varen regelmatig van kust tot kust. In de wilde vaart vraagt de kapitein van haven tot haven waar hij nu weer heen moet. Zijn schip vaart kris kras over de zeeën en hij weet niet wanneer hij thuis zal komen.

Het is natuurlijk niet waar, het is een scheeftrekkend beeld, maar eventjes denk ik bij die scheepvaartmaatschappijen aan de kerken, aan de H.G., G.G., L.G., B.G. en andere, allemaal initialen, die door u zonder moeite geduid zullen kunnen worden, aan die kerken dus, die van kust tot kust voor de overtocht zorgen. Op vaste tijden zelfs. Ik mag het beeld niet verder voor u uittekenen, uw fantasie moet wat overhouden, maar wees voorzichtig want een rimpeltje spot wordt gauw aangezien voor een zware zeegang.

De kerken, en nu laten we dus de scheepvaartmaatschappijen los, zoeken elkaar op en dat is een wonder. Dat ik dat woord wonder in dit verband gebruik is eigenlijk een schandaal. Het moest het meest voor de hand liggende zijn dat broeders naar elkaar omzagen.

Merk-waardig is het streven elkaar te ontmoeten toch wel, vindt u niet? U vindt dat heel gewoon? Ja, dat is wat, dat fusiëren ligt wel in de lucht. Op elk terrein inderdaad. Verenigde Staten, verenigde naties, verenigde metaalfabrieken, verenigde bedrijven, opziende naar de nederlandse leeuw, die nog altijd met zeven pijlen in de vuist onze muntstukken siert en ons leren wil dat eendracht macht maak. Dat kan een licht werpen op de pogingen van kerken om, net als andere maatschappijen, alles samen te gaan doen. Tenslotte doen we toch allemaal hetzelfde, we zijn toch in feite één en we verliezen toch al gedurig mensen. Het doet je echt goed zo bijelkaar te komen. Dan heb je nog eens weer een volle kerk en dan voel je je weer gesterkt of sterker. Grenzen goed, maar geen muren meer. Eigenlijk ook geen in- en uitvoerrechten, geen passen meer. Allemaal uit de tijd. Elkaar geen gewetensvragen meer stellen. Seid umschlungen oftewel: laten we elkaar in de armen vallen. Dat doen ze overal.

Ik kan me voorstellen dat er ook zijn die deze zucht, dit verlangen naar het bijelkaar zijn duiden als een teken van het naderend einde. De kinderen Gods, zo zeggen zij, speuren in de lucht en op de aarde de

Aan rustige wateren

een heerlijke belofte voor 1963

„Maar voor u, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan," Mal. 4 : 2a.

Wat een rijke belofte bij de aanvang van het nieuwe jaar! Een belofte van God voor allen, die met grote of kleine zorg over de toekomst van Gods werk op aarde 1963 zijn ingegaan. Een heerlijke belofte voor alle, die misschien ook wel met grote en kleine zorg over de toekomst van de gemeente des Heren in ons eigen land de drempel van het nieuwe jaar zijn overgestapt.

In de tijd van Maleachi werd het geloof van vele vrome joden voortdurend aangevreten door sterke en hevige twijfel. Daar was ook reden voor. O, er was wel godsdienstigheid, er liepen nog wel priesters in de tempel en er werden ook nog wel offers gebracht. Maar bijna geheel uitgedoofd was het vurig enthousiasme van weleer. Uit de tijd van Haggai en Zacharia, toen men, teruggekeerd uit Babel, was begonnen met de herbouw van des Heren tempel. Nu scheepte men God af met een afdankertje. Het slechtste beest was altijd voor de Here nog goed genoeg. En met de geestelijke achteruitgang zakte ook het peil van het sociale leven. Hebzucht en begeerte vierden hoogtij. De weinige aan God getrouw gebleven joden begrepen er niets meer van. Waarom greep de Here niet in? Waar was nu de God van het recht? (Mal. 2 : 17).

In onze tijd wordt ook het geloof van allen, die de Heer liefhebben soms zwaar en hevig aangevallen door zorg en twijfel. Wanneer je duidelijk ziet, dat de weerstand tegen het Evangelie in de wereld met de dag toeneemt dat de communistische en de islamietische heilsleer bij de jonge volkeren van Afrika en Azië steeds meer ingang vindt... dat in ons welvarend West-Europa velen met heel hun hart de god van het materialisme gaan dienen... dat op de natuurlijke mens geheel aangepaste godsdienstigheid steeds meer mensen gevangen neemt... dat, net als in de tijd van Maleachi, de duivel in de kerk en in de wereld de ene na de andere overwinning behaalt, dan vragen wij ons bij de intrede van een nieuw jaar bezorgd af: „Waar gaat dat nu heen? Waar is nu de God, die alles bestuurt? Waar is nu de God van het recht"?

Broeders en zusters, zie hier Gods antwoord door Zijn dienstknecht aan de vertwijfelde joden van toen en de vertwijfelde christenen van nu! Zijn heerlijke belofte bij de aanvang van 1963!

„Maar voor u, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan."

Op een t.v.-toestel zitten verschillende knoppen. Draait men aan de verkeerde knop, dan krijgt men tijdens een uitzending geen mooi duidelijk beeld, maar alleen wat snel wegschietende lijnen. Dat ligt niet aan de uitzending. Dat ligt aan de ontvangst. Wanneer we echter op het grote wereldscherm of op ons kleine levensscherm niets anders dan lijnen zien, dan denken we direkt: Waarom laat God dat nu toe, waarom grijpt Hij niet in?

Maar het ligt helemaal niet aan God. Het ligt niet aan de uitzending. Het ligt aan de ontvangst. We draaien aan de verkeerde knop. We moeten aan de geloofsknop draaien. Dan pas krijgen we een goed beeld en gaan zien, dat in de mist van onze twijfel Gods Zonnelicht is doorgebroken. We hebben immers met het kerstfeest nog gezongen: Daar is uit 's werelds duist're wolken een Licht der Lichten opgegaan? Dan zien we dat de Zon der gerechtigheid reeds over de wereld schijnt en laten we ons heerlijk verwarmen en meetrekken door haar kostelijke stralen. We moeten veel meer in de zon gaan zitten. Iedere dag een poosje zonnebaden in Gods Zonneschijn. Dat is het beste recept tegen twijfel en ongeloof. Ook in 1963.

We mogen echter niet blijven zitten. De Opgang uit de hoogte is immers ook verschenen om onze voeten te richten op de weg des vredes? Hoe gemakkelijk gaan ze verkeerde wegen op tot grote schade van onszelf. Ze moeten iedere dag opnieuw gericht worden, opdat wij lopen de loopbaan, die ons is voorgesteld. Voor u een andere dan voor mij. We hebben ook niet allen hetzelfde costuum aan. Maar God wil dat we lopen de loopbaan, die Hij ons voorgesteld heeft. God wil dat we zitten en wandelen in Zijn Zonne der gerechtigheid, ook iedere dag van het nieuwe jaar.

Tot allen, die zich tegen God verzetten komt Maleachi's waarschuwende boodschap: „Want zie, de dag komt, brandend als een oven!" Tot allen, die de Here liefhebben en met grote of kleine zorg over de toekomst van Gods werk op aarde vervuld zijn, zegt hij: „Over u zal de Zon der gerechtigheid opgaan!"

Het kan dikwijls lijken of de machten der duisternis vrij spel op de aarde hebben. Of de Zon der gerechtigheid weer is ondergegaan. Maar plotseling onverwachts zal Hij weer verschijnen. Jezus, de blinkende Morgenster, de Zon der gerechtigheid. Dan zal alle mist volkomen oplossen. En zullen al Gods kinderen huppelen van vreugde en springen als kalveren uit de stal. Genietend van het overvloedige licht en de ongekende vrijheid. Want: De Zonne, voor wier stralen het nachtlijk duister zwicht, en die zal zegepralen, is Christus, 't Eeuwig Licht.

Medestrijders, wat een kostelijke belofte bij de aanvang van het nieuwe jaar!

Vroomshoop R. J. Voorhaar.

---

tekenen van het oordeel en nu verzamelen de gelovigen zich zoals de vogels in de herfst, om weg te kunnen trekken in konvooi. Geen hergroepering meer van verslagen onderdelen om toch nog tot een tegenaanval over te kunnen gaan, maar eenvoudig een verzamelen om samen uit te breken naar het vaderland. Naar huis. We zouden hier dus niet een tijdsverschijnsel moeten zien, meer een eindtijdsverschijnsel.

Het is natuurlijk nog mogelijk dat de Heilige Geest over de aarde gaat en de harten van Chinezen en Tsjechen, van Congolezen en Canadezen aanraakt zoals de wind in het vroege voorjaar de sneeuw- en ijsvelden in deze kontreien streelt en ze smeltend laat verdwijnen. Het is natuurlijk mogelijk dat God inderdaad in deze tijd doende is op aarde en sommigen der Zijnen oproept tot een likwidatie van de oude vormen en havens en tabellen. Dat God, het is nauwelijks te geloven, sommige mensen in sommige kerken dwingt op te staan tegen de heilige orde in de heilige overlevering om de mensen in en buiten de kerk te voeren tot een nieuwe conceptie van gemeenschap. Misschien wel tot een verenigde kerk, wie zal het zeggen.

Noach bouwde een boot in het bos en ieder zei dat hij maalde. Dat leek volkomen juist, dat oordeel. Want een schip bouw je aan het water. Abraham verbrak op zekere dag alle gemeenschap met zijn stam, z'n familie en toog naar het Zuiden en dat was onbegrijpelijk, om niet te zeggen onverantwoordelijk. Maar deze mensen konden niet anders. God wil het zeiden ze en daarom doen we zo.

Dat samenkomen der kerken lijkt me wel wat. Er zit wat in. Waar ik, en misschien u ook nog over zouden kunnen peinzen is de vraag: wil God het? Is dit een gebod Gods? Is dit geen noodsprong van de kerken? Geen laatste stuiptrekking van een stervende kerk?

Abraham was geroepen. Daar zit het gewicht. In de roeping. Geen stunt, geen demonstratie, maar een onomkoombaar geroepen worden. Een verlaten der oude van elkaar wijkende en dan elkaar weer kruisende wegen en een nieuwe weg bouwen in 't geloof dat God traceert, het beloop van de weg ontwerpt. Wat een mogelijkheden openen zich. Met name voor hen, die zeggen dat ze de Schriften kennen en de nieuwe weg Gods al schouwen sedert jaren.

Misschien zou het beeld van de wilde vaart ons toch nog wat te zeggen hebben: kapiteins, die van haven tot haven vragen, waarheen nu de steven gewend moet worden.

Huizinga

DRS D SLORT OVER:

Het Communisme en Christendom (slot)

In ons vorig artikel hebben we enige punten van overeenkomst genoemd. Het Evangelie sloot in, het beoefenen van naastenliefde. Niet alleen de redding van de ziel, maar óók de redding van armoede. Christus gaf de mensen niet alleen een boodschap, maar ook brood als ze hongerden. Het verzuim aan de kant van de kerken, schiep ruimte voor het ontstaan van het communisme.

Christenen hebben ook een taak in de maatschappij. Het communisme geeft de mensen hoop op een betere wereld, die hier alleen zuiver stoffelijk gedacht wordt. Het Evangelie geeft ook hoop op een betere wereld, die echter niet het werk van mensen, maar Gods werk zal zijn. Het communisme vraagt de inzet van de gehele persoon, ook het Evangelie eist de mens geheel op. Bij het communisme is heilsverwachting. Voor die verwachting wordt gestreden en worden offers gebracht. Ook de christenen worden opgeroepen ter neer te werpen de bolwerken van satan. Een klasseloze-maatschappij is het einddoel der communisten. Het christendom kent geen klassen - alleen broeders en zusters in Christus en komt op tegen het tekort doen van de medemens ten bate van zichzelf, daar het christendom de naastenliefde predikt.

Nu punten van verschil.

Marx ziet de communistische maatschappij zich als volgt vormen. Hij stelt dat er als eerste trede geweest is het primitieve communisme. Een bepaald producent had de middelen tot voortbrenging en genoot de gehele opbrengst als vrucht van z'n arbeid. Een tweede stap was de volgende: Niet één bepaald producent, maar één bepaalde klasse (de kapitalistische) bezat de productiemiddelen, een andere klasse (het proletariaat) verrichtte de arbeid en de opbrengst kwam voor het overgrote deel aan die éne klasse ten goede, terwijl de arbeiders een schamel deel van de opbrengst zich toegewezen zagen. Tenslotte zou dan als laatste fase een klasse-loze maatschappij ontstaan, de producenten (de gemeenschap) zijn bezitters van de productiemiddelen en de gemeenschap heeft de beschikking over de producten. (Dit alles is echter slechts theorie, op de wijze van these, antithese (tegenstelling) en synthese). Tegen deze theorie is in te brengen, dat er geen enkel bewijs is, dat de primitieve maatschappij communistisch was en het is zeer de vraag of er ooit een klasseloze maatschappij zal kunnen bestaan, waarbij iedereen evenveel ontvangt. Er blijft verschil, de een werkt harder dan de ander en heeft dus recht op een groter deel: de een heeft meer gaven dan de ander! Dat het mensenleven alleen waarde heeft, voorzover het de beschikking heeft over productiemiddelen, wordt door een christen niet aanvaard. Ook is het niet waar, dat alleen hand-arbeiders arbeiden en dat deze groep arbeiders als een tegenstelling wordt gezien met de rest van de bevolking. Is het waar dat sociale gerechtigheid alleen verkregen kan worden in de weg van geweld, bloedvergieten, van verdrukking en tirannie? Is de klassehaat, de verwachting van een bepaald volksdeel door 't communistische deel, een beginsel dat door een christen geaccepteerd kan worden? Is het voor een christen aanvaardbaar, dat een bepaalde groep, anderen overheerst.

Het communistische stelsel is zuiver materialistisch. Marx meende dat het zogenaamde hogere leven van de mens alleen maar een projectie was van zijn economisch leven. Het communisme is atheistisch, ondanks dat is er geloof in een komende heilstaat, in een samenleving waar ieder z'n deel krijgt, vrij van alle sociale ongerechtigheid. De communist gelooft dat het rad der geschiedenis „langzaam draait, totdat het communisme zijn doel heeft bereikt."

De communist gelooft niet alleen in de materie, maar ook in wat hij *het proces der geschiedenis* noemt. Hij meent, dat de mens in de greep der geschiedenis is; hij gelooft dus in een boven-menselijke kracht, die uiteindelijk triomfeert. *Reinhold Niebuhr* zegt, dat marxisme een gesaeculariseerde (verwereldlijkte) religie is: de goddelijke activiteit neemt de gestalte aan van „de logica der historie."

Hoewel de communist God loochent, gelooft hij in „het proces der geschiedenis" en vaak (tot onze beschaming!) krachtiger daarin, dan menig christen in God. *De communist ziet het christendom op een onjuiste wijze.* Hij meent dat het christendom er is om de armen in onderworpenheid te houden aan hun kapitalistische meesters. Bekend is de uitspraak: „godsdienst is opium voor het volk." Lenin zag in de godsdienst slechts een orgaan van de bourgeoisie, om het uitbuiten van de werkende klasse te verdedigen.

Wanneer de communisten de bijbel eens gingen lezen, bij Amos en Hosea in de leer gingen, of bij Jacobus en Johannes - zouden ze hun inzichten wijzigen. Het moge waar zijn, dat in de bijbel sprake is van 'n toekomend heil, vooral Paulus heeft daar op gewezen, anderzijds zou de samenleving er anders uitzien, als er geleefd werd naar de voorschriften; die Paulus geeft voor het leven hier en nu, waar hij leert hoe de mens er is, niet voor zichzelf maar voor God en voor de ander. Het communisme ziet het christendom niet juist, als het meent, dat christendom de mensen alleen wat troost brengt en wijst op heerlijkheid in de hemel.

Helaas hebben de christenen daartoe vaak aanleiding gegeven. Vele predikers hebben het *evangelie verkondigd uitsluitend als troost, niet als uitdaging.* We worden geroepen Gods wil te doen! Ons leven aan God te wijden.

Dat wil niet zeggen, dat we dan altijd voorspoed, zonneschijn hebben. Ook de christenen worden getroffen door storm en onweer doch op de rots der gehoorzaamheid blijven ze staan. Waar christendom staat onder de wil van God, onder een goddelijk moeten, dat leidt tot een leven naar Gods wil, zulk een christendom is dynamisch, daar gaat kracht vanuit. *Geen opium maar kracht;* kracht die opheft.

Hoe staat de communist tegenover de ethiek? Hoe staat hij tegenover de vraag: „wat is goed en wat is kwaad?" De communist gelooft niet aan God en erkent daarom geen goddelijk moeten. Wanneer christenen spreken over goed en kwaad, legt de communist dit zó uit, dat „goed" is, wat een bepaalde groep bevoordeelt: wat de kapitalist bevoordeelt; dat „vrijheid" betekent dat de bourgeoisie de vrijheid heeft, om anderen (de proletariërs) te exploiteren. Nu is het helaas wel dikwijls waar, dat men goed noemt, wat ons zelf bevoordeelt, en dat men afkeurt wat eigen belang, eigen politieke partij en economie zou benadelen.

Jeremia reeds zeide: „arglistig is het hart, wie zal het kennen!" Heeft de communist terecht critiek gehad in sommige gevallen, fout is het als hij alle ethiek van de christenen verwerpt. Er worden door de christenen daden verricht, die staan in het teken van zelfverloochening, er wordt voor de armen en lijdenden, uit liefde tot Christus en de naaste, barmhartigheid betoond. Dat geschiedde niet uit politieke of economische overwegingen. Dat is geschied omdat ze ertoe gedreven werden, door het goddelijke moeten, dat boven ons staat.

Voor de communist is goed, wat het communisme bevordert en kwaad wat het communisme tegenstaat. Voor de communist heiligt het doel de middelen. Heeft Hitler terreur gebracht, Stalin deed het radicaler. Vreselijk, onmenselijk, onbeschrijfelijk duivels is het optreden geweest tegen de russische boeren, die „en masse" als vuil op de mesthoop, werden weggeworpen. Hun enige misdaad was, dat ze niet geloofden in het communistische stelsel. Trotsky moet gezegd hebben, dat hij niet geloofde in de heiligheid van het menselijk leven. Waar God wordt geloochend, kan de duivel z'n slag slaan. Wij maakten reeds melding van de hoop, die de communisten z'n aanhangers geeft, het *communistisch paradijs.* Als alle armoede overwonnen is, als dankzij de wetenschap, de goederen in zo rijke mate aanwezig zijn, dat ieder aan z'n trekken komt, dan zal ook aan het geestelijke gedacht kunnen worden. Doch dat er na een redding uit armoede, noodzakelijk zou volgen, dat de mensen andere dingen gaan zoeken is louter een veronderstelling. Dat groter inkomen, meer rijkdom de mensen beter maakt is nog niet gebleken. Zou het communistisch paradijs alle menselijke be-

hoeften kunnen bevredigen? Zou dit paradijs zondeloos zijn? Zullen de mensen in dat paradijs elkaar verdragen, liefhebben, niet afgunstig zijn en zich altijd neerleggen bij de collectieve wil van de communistische maatschappij? Zou de menselijke natuur daar geen gebreken vertonen?
De communist ziet niet, dat er duivelse machten zijn in de wereld die leven in ieder mensenhart. Als ooit dit paradijs er zou komen, zou het even spoedig weer in elkaar storten, vanwege de zonde.
Wat de mens vóór alles nodig heeft, is gered worden van de zonde. Ook in *het communistische paradijs zal de dood niet afwezig zijn*. En hoe zal het leven zijn in dat paradijs, waar alleen de vervulling is van stoffelijke behoeften, waar elk hoger leven ontbreekt en geen uitzicht op een eeuwig leven is? In dat paradijs zal het leven van de mens zijn, als dat van het dier, dat z'n buik kan vullen, zonder hogere idealen. Is zulk een leven de moeite waard? Is dat het resultaat van al de strijd en offers, van al het bloedvergieten? *Als christenen zeggen we tot de communist: de mens kan bij brood alleen niet leven*! Gesteld dat er in het paradijs der communisten aan niets gebrek is, wordt daardoor alleen het menselijk geluk gegarandeerd? Of hangt dit mede af van de relaties waarin de mensen tot elkander staan, en is dit niet afhankelijk van het erkennen van de plicht die de mens tegenover God heeft? De naaste liefhebben is slechts mogelijk, *als we God liefhebben.*

Nader bezien

Plaatselijk en landelijk

Bij het eind van het jaar proberen we ons door middel van een terugblik er een beeld van te vormen wat het jaar heeft opgeleverd. Dat kan in de vorm van een kroniek; het kan ook door na te gaan voor welke vragen het afgelopen jaar ons heeft gesteld. Die zijn er in onze beweging verschillende, meer dan we in één keer kunnen bezien. Het wil mij echter voorkomen, dat één van de belangrijkste problemen wordt gevormd door de verhouding van plaatselijk en landelijk werk.

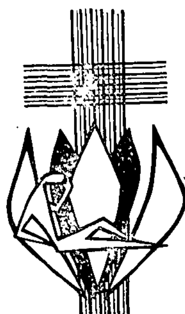
1962 heeft ons geleerd, dat er op dit gebied allerlei problemen zijn. Zien we goed, dan bestaan zij daaruit, dat het landelijk en plaatselijk werk bezig zijn uit elkaar te groeien. De reorganisatie van 1952, die door middel van de vrijwilligheid en van het systeem van de Permanente Commissies beoogde het landelijk werk beter en dieper te verankeren in het plaatselijk werk, is op dit punt niet geslaagd. Dat ligt, dacht ik, niet aan de principes van deze reorganisatie maar vooral aan de ontwikkeling van ons werk in de afgelopen 10 jaren. Immers, in de groei van onze arbeid gaat het landelijk werk vooraan.

Zending, opleiding, evangelisatie en bouwactiviteit, zijn in omvang geweldig toegenomen. De gemeenten hebben dit groeitempo niet alleen financieel, maar ook psychologisch niet bij kunnen houden. Plaatselijk en landelijk werk zijn bezig elkaar uit het oog te verliezen. Daar komt nog bij, dat in elke landelijke ning" van het landelijk werk in feite ten ene male onvoldoende is. Het geheel van taken dat hier te vervullen is, moet verricht worden door een te gering aantal mensen. Wanneer zij er in slagen, om hun eigenlijke taak goed te behartigen, doen ze het al maximum. Voor een werkelijk goed contact met het plaatselijk werk blijft geen tijd of energie over. Daar komt nog bij, dat iedere landelijke organisatie die groeit de top en de basis voortdurend in gevaar verkeren elkaar te verliezen. Dat gevaar bestaat ook bij ons. Het bestaat in de organisatie. De Commissie van Vijf heeft er terecht de vinger bijgelegd, dat er tussen onze commissies en de gemeenten, afstand bestaat. We hopen naar aanleiding van het rapport van deze Commissie op dit vraagstuk nog terug te komen. Maar dringender nog dan de organisatorische vragen is het probleem van het contact. Hoe kunnen onze gemeenten het landelijke werk beleven als een stuk van hun eigen werk? Dat is meer dan een kwestie van voorlichting, al verdient het initiatief van de Activeringscommissie ons aller steun en waardering. Het is een kwestie van instelling, van gerichtheid van hart, het is een zaak van ons geestelijk leven. Daarom behoort het tot een werkelijke gemeenteopbouw, wanneer de gezamenlijke arbeid van alle gemeenten beleefd wordt als een stuk eigen gemeenteleven. Hier ligt een taak voor de voorgangers en de raden van onze gemeenten.

J. R.

Tabitha-Bouw-Actie

Het jubileumjaar is begonnen

1938, de 31ste mei: opening van het nederlands baptisten diaconessenhuis „Tabitha" te Scheveningen.
1963, de 31ste mei: 25-jarig jubileum van vermeld huis.
1963, de 1ste januari: start van de Tabitha-Bouw-Actie.

Doel van de actie: uitbreiding van Tabitha. En in de naaste toekomst (of zal het lang duren?): ingebruikneming van een tweede, een derde, enz. verpleeghuis in andere streken van Nederland. Onvervulbare idealen?

Ach, wat in 25 jaar langzaam groeide en stabiliteit verkreeg, hoeft niet in één of twee jaar een tropische groei doormaken. Daardoor zou ons werk misschien zijn evenwicht verliezen. Langzaam gaan we door. Maar we moeten de pas erin houden. En we moeten Hem bijblijven, Die ons Tabitha en haar arbeid geschonken heeft.

En daarom werven we voor onze Tabitha-Bouw-Actie. Zij is een steun, die we nodig hebben om de volgende stappen te kunnen doen.

En we hebben goede hoop, dat het een stevige steun zal blijken te zijn. Immers, nog vóór onze actie officieel begonnen is, is reeds ruim *f* 300,- aan giften ontvangen. Hoe hebben deze giften ons bemoedigd!
En nu, nu gaat het door. En de stroom van giften wordt breder. In alle gemeenten, waar onze plaatselijke leiders en leidsters onze actie steunen, vinden ze open deuren, open harten, open beurzen.

Of vergis ik mij?

We zullen zien, en u hoort meer van ons!

Ons gironummer is: 1028558 ten name van penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9200 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11,50.

BIJ DE INTREDE VAN HET NIEUWE JAAR

Oproep tot bezinning en hernieuwde toewijding

Wij ondergetekenden, leden van de kommissie der unie, wenden ons in deze oproep tot al onze gemeenten en tot elk harer leden.

Aanleiding tot deze oproep is de verontrusting die merkbaar is in onze gelederen en die door de leden van Uw kommissie gedeeld wordt.

Die verontrusting houdt verband met de vraag of wij, in het algemeen gesproken, als nederlandse baptisten nog wel echt en diep beseffen wat het is, gemeente van Jezus Christus te zijn en leden van Zijn Lichaam. Leven we wel als ranken in de Wijnstok, zodat Zijn krachten in ons overvloeien en leggen we nog wel vreugdevol getuigenis af van de grote daden Gods?

Drinken we wel waarlijk van het Levend Water dat zo rijkelijk beschikbaar is, zó, dat het in ons wordt tot een fontein, springend tot in het eeuwig leven? Zó, dat ook anderen rondom ons er door „besproeid" worden?

Bij de welvaartstoename die we beleven, dreigt het gevaar dat we vermaterialiseren in vergrote mate en dat we al te gemakkelijk mensen van „het goede leven" worden. De bijbel is voor menigeen onder ons niet meer het meestgelezen Boek. Het gebedsleven verschrompelt in onze op het doen van daden ingestelde tijd gemakkelijk tot lege bijzaak. Ons christenzijn is vaak niet meer het allesoverheersende, alles doordringende, maar slechts een der vele facetten van het leven. Wij arbeiden wel en organiseren en nemen initiatieven, maar in dit alles zijn wij vaak te zeer bezig om „onze" gemeente te maken tot een bloeiend bedrijf, daarbij uit het oog verliezend dat het gaat om de komst van het Godsrijk en om het ter beschikking staan van Christus, opdat Hij door Zijn Heilige Geest in en door ons werken en Zich openbaren kan.

Het primaire in ons leven moet zijn de levende gemeenschap met de Heer Wiens wij zijn en Dien we ook willen dienen. Onze afhankelijkheid van Hem dient beseft, opdat daaruit voort kan vloeien onze ontvankelijkheid voor wat Hij ons door Woord en Geest wil geven.

Zonder deze levende gemeenschap krijgt al ons arbeiden iets kunstmatigs, geforceerds. Het is dan te weinig organisch en in grote mate vermoeiend, afmattend en zegenloos. Open voor Hem, zullen we oog krijgen voor de essentiële nood van de wereld rondom, voor de taak die op onze schouders rust en voor het einddoel der geschiedenis, waarin wij met vele anderen geplaatst zijn.

Wij vragen U allen, zich met ons te bezinnen voor het Aangezicht van God op de vraag of wij waarlijk leven als ranken, verbonden met de Wijnstok die Christus is.

Opdat we niet arm leven als kinderen van een rijke Vader, die klaar staat om mild en koninklijk te geven.

De leden van Uw Unie-Kommissie, W. Modderman, F. Bos, Ph. Lindeman, T. Jansma, J. Broertjes, W. Harkema, D. Olijslager, H. Sikkema, G. W. Tijman, H. v. d. Werf, S. v. d. Werf, S. J. Zijlstra.

Van de Vinkenhof

Met volle kracht vooruit

De drukte van de feestdagen is voorbij. Onze voorgangers hebben hun bekende „tiendaagse veldtocht" achter de rug en al onze leden en vrienden hebben hen daarin trouw terzijde gestaan. Ongetwijfeld is het een zegenrijke periode in onze gemeenten geweest en met verwarmde harten gaan we het nieuwe jaar in.

Op het moment, dat U dit leest, staat voor „De Vinkenhof" de verhuiswagen en wordt het „woongedeelte" in gereedheid gebracht voor het onderkomen van de „Broertjes." Op 7 januari komt de gehele staf weer van vakantie terug en in de avond arriveren ook de studenten. Dan gaat het gewone leven zijn gang weer.

Elke dag brengt ons nu dichter bij de zomer. Aan het programma voor onze kampen werken we hard. Elk jaar verwachten we zo'n 800 deelnemers. Daarnaast zijn er de vele groepen en gasten van buiten ons verband.

We gaan dus met volle kracht vooruit en zien uit naar Uw komst. Want U weet het: U bent allen hartelijk welkom op „De Vinkenhof" en op „Renderloo"! Kamperende toeristen kunnen weer terecht op „De Moraine," Beilen.

Bijzondere kampen

Zwitserland: Buiten eigen terrein zijn we ook mogelijkheden aan het zoeken. We denken aan een kamp in het zwitserse Jeugdhuis, waar de zwitserse baptistenjeugd ook komt. Is daar belangstelling voor? We willen dit érg graag nú weten, alvorens we afspraken kunnen maken. Schrijf ons *zo spoedig mogelijk*! Vermoedelijk is de prijs (zonder reiskosten) op ongeveer 60 Zw. francs te stellen.

Zeilkamp: Verder zoeken we kontakt met een centrum, waar zeilkampen met instrukties kunnen zijn. Maar ook daarvoor moet voldoende belangstelling zijn en laten de liefhebbers *schrijven*! De prijs zal ± fl. 85.-- zijn, maar daarvoor liggen dan ook prachtige boten zeilklaar aan de oever ter beschikking!

Zijn er *andere wensen* of ideeën - laat ze ons zo snel mogelijk horen, zodat we deze in ons programma kunnen verwezenlijken! Adres als altijd: „De Vinkenhof".

Op één na laatste verantwoording

In december hebben we een mooie stroom vriendengiften ontvangen. Hieronder leest U de verantwoording van de bedragen tot en met december. Het is totaal bijna fl. 200.-, zodat we over 1962 de fl. 2000.- hebben gehaald. Aan de vrienden, die nog geen reactie inzonden, vroegen en vragen we vriendelijk hun berichten alsnog aan ons te sturen. Voor 1963 rekenen we weer graag op U allen. Uw giften zijn welkom op postrekening 250591, t.n.v. „De Vinkenhof". Met deze gaven ondersteunen we het werk op onze Centra!

Met hartelijke groeten,
Broertjes.

Verantwoording:

I. d. G. te R. *f* 3.-; J. K. te A. *f* 1.25; F. H. R. G. te D. *f* 10.-; A. N. te A. *f* 10.-; F. H. R. te Z. *f* 4.-; J. B. B. te H. *f* 1-; M d. R. te Z. *f* 6.-; J. H. te H. *f* 5.-; F. Z. te K. *f* 2.-; H. K. te H. *f* 14.-; J. A. T. te S. *f* 2.50; E. d. H. te B. *f* 12.-; E. J. H. te H. *f* 2.50; E. H. v. R. te A. *f* 3.-; P. C. d. G. te E. *f* 6.-; H. d. H. te G. *f* 10.-; N. B. te B. *f* 10.-; M. H. te E. *f* 2.50; C. H. te E. *f* 2.-; P. Z. te T. *f* 2.50; W. V. te R. *f* 10.-; H. W. te R. *f* 2.-; K. v. d. W. te M. *f* 10.-.

CURSUS "practische gemeentekunde"

Het nieuwe jaar luidt iets nieuws in! De cursus, uitgaande van de commissie voor vorming en dienstbetoon, is een nieuwe weg: een eerste poging op landelijk niveau tot kadervorming voor de gemeentelijke arbeid in ruime zin. Daarvoor hebben nu 222 ingeschreven, verspreid over de 10 districtscursussen. Willen deze 222 cursisten nu goede nota nemen van dit bericht, zodat ze goed weten op welk adres ze op zaterdag 12 januari a.s. om 15 uur verwacht worden? De cursussen worden namelijk op de volgende plaasen gehouden (achter de plaatsnaam 't aantal cursisten):

1. Sneek (23): Bapt. kerk, W. Lodewijkstraat 4.
2. Leeuwarden (11): Bapt. Verenigingslokaal, Noordvliet 11.
3. Hoogezand (51): Bapt. kerk, Beukemastraat 7.
4. Stadskanaal (39): Bapt. kerk, Handelstr. 25.
5. Emmen (19): Bapt. kerk, Prinsesselaan 6 I.
6. Almelo (35): Bapt. kerk, Nieuwstraat 86.
7. Deventer (22): Gebouw „Het Centrum," Smedestraat.
8. Alkmaar (5): Bapt. kerk, Hofstr. 5.
9. Rotterdam (9): Bapt. Kerkzaal, Proveniersstraat 52.
10. Het Zuiden (8): oorspronkelijk gepland te Sittard worden de cursusplaatsen onderling door de voorgangers daar geregeld, die de cursisten zullen inlichten.

Graag en van harte wensen wij de cursisten en de docenten een vreugdevolle en zegenrijke cursus toe, die van vruchtdragende betekenis zal zijn voor eigen leven en voor de gemeentelijke arbeid!

T. Jansma

„DE CHRISTEN"

in elk gezin!

KALENDERS

Evenals in vroegere jaren zijn ook nu weer enkele kalenders ter bespreking toegezonden. Allereerst de prachtige kalender van **Pro Juventute**, een maandkalender in kleurendruk met foto's van het koninklijk gezin bij diverse gelegenheden. Verdient deze kalender om de uitvoering een woord van aanbeveling, het goede doel maakt deze aanbeveling des te hartelijker en dringender. Dat doel is immers: „hart tegen hard; tal van kinderen hebben extra zorg nodig." De prijs is ƒ 2,90 en voor ƒ 0,30 extra wordt de kalender per post thuisgestuurd. Het besteladres is Kalenderactie „Pro Juventute", postbus 7101, Amsterdam-Zuid II.

De **Hervormde Dagkalender 1963** is een moderne uitvoering van de aloude scheurkalender. Vergissen we ons of begint de scheurkalender wat in onbruik te raken? Deze kalender geeft elke dag twee bijbelgedeelten en een lied, een meditatie en op de achterkant nog een stukje, soms een gedicht, soms een tweede meditatie, soms een raadsel voor de jeugd. Ik heb natuurlijk de stukjes niet helemaal gelezen. De paar, die ik las, zijn goed. Het schild is modern van uitvoering en stelt het meer van Galilea voor. Ik vind 't wel mooi maar ik zou me kunnen voorstellen, dat anderen het liever anders zouden willen zien. Om vorm en inhoud kan deze kalender van harte worden aanbevolen. Over de prijs ben ik niet ingelicht maar die zal wel redelijk zijn, want de uitgever, Boekencentrum te Den Haag, behoort tot de redelijke uigevers.

J. R.

Bij de jaarwisseling

wil de redactie alle lezers graag hartelijk groeten en haar beste wensen voor 1963 aanbieden. We hopen dat ons blad zijn bescheiden diensten in onze gemeenschap zal kunnen voortzetten en zal blijven een bron van informatie over ons gemeenteleven (dat slaat op u, correspondenten van de gemeenten; we horen zo weinig van u!) en over het geestelijk en godsdienstig wereldgebeuren, en een bron van inspiratie voor de groei van ons aller geestelijk leven. We hopen ook, dat de grote vragen van deze tijd aanleiding geven tot gesprek met de lezers. Het is niet bepaald nodig dat men ergens tegen is, wanneer men een plaatsje vraagt in de rubriek Lezers aan het woord. Integendeel, het is veel beter en opbouwender, wanneer men ergens vóór is. Evenmin is het voorwaarde dat men de moed opbrengt om een redacteur tegen te spreken en te weerstaan; men mag ook gerust schrijven over zaken waarover de redacteuren zwijgen. Kortom, men schrijve in positieve toon en met positieve inhoud, geen meningen zonder meer maar gedachten, die argumenten bevatten en tot nadenken stemmen. Ondertussen zullen ook de vijf redacteuren hun best blijven doen om de kolommen van een goede inhoud te voorzien. En achter de schermen zal ook ds Van Dam de lezers in het algemeen en de E.R. zeer in het bizonder blijven dienen door de zorg voor persklaar maken van de kopij, voor opmaak en correctie van het blad te dragen. Dat doet hij uit pure liefde voor ons blad en dit mag wel eens worden gememoreerd. Het is zeer te hopen.... maar deze zin mag ik niet afmaken omdat het niet oirbaar is de gemeenten te beinvloeden bij het kiezen van een redacteur voor De Christen. Hetgeen niets verandert aan de hoop van uw *E.R.*

Nieuwjaarsgroet van de

Nu wij het jaar 1963 binnentreden zenden wij broederlijke groeten aan onze mede-baptisten over de gehele wereld.
Wij groeten u als mede-gelovigen in Jezus Christus in een wereld, die zich voornamelijk bezig houdt met materiële dingen en waar de menselijke persoon gedegradeerd is. Dit is een tijd om te groeien in genade en kennis van Jezus Christus (2 Petrus 3 : 18).
Wij groeten u als mede-getuigen van Christus temidden van een zeer snel toenemende wereldbevolking en van vernieuwde ijver van de niet-christelijke godsdiensten. Alleen de kracht van de Heilig Geest kan ons maken tot daadwerkelijke christelijke getuigen (Hand. 1 : 8).
Wij groeten u als deelgenoten in de voorbede voor alle gelovigen in Jezus Christus in ieder kerk en ieder land en bidden dat God ons bevrijdt van alle eigen rechtvaardigheid en trots (Joh. 17 : 20-21).
Wij groeten u als mede-werkers in de verlichting van het lijden in een wereld waar miljoenen honger lijden en geen eigen thuis hebben (Mat. 25 : 40).
Wij groeten u als mede-bewerkers van vrede in een wereld waarin de oorlogsdreiging over de mensen van elke natie hangt (Matth. 5 : 9).
Wij groeten u als meer-dan-overwinnaars door Christus. Een defaitistische houding is in strijd met de overtuiging van „de koninkrijken van deze wereld zijn geworden van onze Here en van zijn Christus, en Hij zal als koning heersen in alle eeuwigheid" (Openb. 11 : 15).
Laat ons in 1963 wandelen in het licht temidden van een wereld in duisternis (1 Joh. 1 : 7).

Josef Nordenhaug,
algemeen sekretaris.

Baptist World Alliance
1628 Sixteenth Street, N.W.
Washington 9, D.C., U.S.A.

BIJ ANDEREN GELEZEN

De christenen en het jeugdfestival te Helsinki

Het Wereld-jeugdfestival te Helsinki staat in een communistische reuk en wordt daarom door de meeste christelijke organisaties gemeden. Er zijn gelukkig wel christenen geweest en zij hebben hun ogen en oren goed open gehad. Een van hen, een remonstrants student uit Nederland vertelt hiervan iets in „Remonstrants Weekblad":

„De Nederlandse christenen waren niet de enigen, bleek tijdens de „day for Young Christians." Er waren er honderden, enkelen uit communistische landen meer uit neutrale landen en de meeste uit het westen. Met de woorden: „Het is ook ons festival. Wij geven geen kritiek.

Wij staan zelf onder de kritiek van Jezus Christus", opende pastor Mochalski de vergadering. Dr. Niemöller zei in zijn referaat onder andere „Wij zijn als christenen op dit festival een minderheidsgroep, zoals wij overal ter wereld een minderheidsgroep zijn. De vraag is hoe wij in die situatie onze boodschap overtuigend kunnen brengen." Om deze vraag en om twee vragen die mr. Ittie uit India stelde bewoog zich de discussie. Mr. Ittie vroeg zich af: „Worden wij als christenen hier niet misbruikt en is het daarom wel juist om aan dit festival deel te nemen?" en „Bedoelen de anderen, die voortdurend de leuze: vrede en vriendschap in de mond nemen wel hetzelfde als wij, wanneer wij over vrede spreken?"

Over het algemeen bleek men van mening dat men door niet deel te nemen aan communistische festivals e.d. meer kans loopt misbruikt te worden dan door wel deel te nemen. Door er te zijn kan men onjuistheden en misverstanden over christenen uit de weg ruimen. Door er te zijn kan men ook trachten het begrip vrede die inhoud te geven die men er als christen aan geven moet. Daarbij kan men altijd uitgaan van het feit dat vrede voor ieder mens afwezigheid van oorlog is. Van daaruit kan men het begrip vrede een brede inhoud geven. Met de woorden van dr. Niemöller: „De taak van een christen is overal waar mensen zijn te getuigen. Hier op het festival gaat het om een menselijk-christelijke nood, het bewaren van de vrede. Daaraan hebben wij als christenen in het bijzonder mee te werken. Daartoe moeten wij alle middelen aangrijpen. Daarbij gaat het niet om wat de zede, de regering of de partij zegt maar om wat Christus van ons vraagt. Als er een betere organisatie was dan deze, dan zou ik er nog over denken of ik aan het festival mijn medewerking zou verlenen. Zolang er geen betere is moeten wij er als christenen in ieder geval zijn om de andersdenkende mens te tonen dat ook wij voor de vrede zijn."

J.R.

Mededelingen

KONFERENTIE OUD-POELGEEST

In de serie weekends, gewijd aan de *theologie van KARL BARTH* zal op Kasteel Oud-Poelgeest te Oegstgeest *op 26 en 27 januari 1963* voor ieder, die daarin belang stelt een bijeenkomst gehouden worden, gewijd aan

DE SCHEPPING
(Kirchliche Dogmatik III, 1).

Inleider zal zijn **prof. mr dr J. A. Oosterbaan**, hoogleraar vanwege het seminarium der Alg. Doopsgezinde Societeit aan de Gem. Universiteit te Amsterdam.

Leiding van het weekend berust bij ds J. M. Hoekstra, wnd.-direkteur van de Stichting Oud-Poelgeest.

Kosten: *f* 9,75 per persoon.

Inlichtingen en opgaven bij Kasteel Oud-Poelgeest te Oegstgeest.

ABONNEES
die het abonnementsgeld voor 1963 nog niet betaalden stellen wij nog graag in de gelegenheid dit te doen vóór 8 januari a.s. door overmaking van *f* 9,- voor het hele jaar, of *f* 4,50 voor het eerste halfjaar, of *f* 2,25 voor het 1e kwartaal op giro 9260 t.n.v. de Unie, Arnhem.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 11 januari 1963 — Jaargang 80 Nr. 3661

Gemeente en diaconie

Zondag 13 januari 1963 wordt de aandacht in onze gemeenten — volgens wens van de activeringscommissie — gericht op het werk van ons diaconessenhuis Tabitha te Scheveningen.
Voor de eerste keer in de geschiedenis van de activeringscommissie deelt zo ook Tabitha in de belangstelling van onze gemeenten.
Daarmee is de vraag weer actueel geworden: Wat betekent de diaconale taak der gemeente van Jezus Christus in deze wereld.

Wat is Diaconie?

Leven van „de diaconie" heeft voor velen een onprettige klank. Het doet denken aan de tijd, waarin er geen sociale voorzieningen waren, en werklozen, weduwen, en bejaarden en invaliden aangewezen waren op hulp van de kerkelijke gemeenschap, die door de hand van de diaconie uitreikte aan de armlastigen. Leven van de „diaconie" betekende zoveel als „genadebrood" eten. En dat vindt niemand een benijdenswaardig brood!

Dat „leven van de diaconie" zulk een klank gekregen heeft, is voor een groot deel te vinden in het feit, dat de geholpenen een levende binding met de kerk verloren hadden. Wie een levend geloof bezit en leeft met de Schrift en met de gemeente, weet, dat in de diaconale hulp van de kerk, zeggen we liever: de gemeente, door mensenhanden de handen van de Here Jezus Zelf tot hem komen.
Want diaconie is geen liefhebberij van de gemeente, maar uiting van gehoorzaamheid aan de opdracht van haar Heer en Hoofd.

Diaconie betekent dienst; het is één van de verschillende woorden, die het nieuwe testament in zijn moedertaal kent voor „dienen". Het is in het nieuwe testament vooral het woord geworden, waarmee de hulp aan de hulpbehoevende aangeduid wordt.
Door Jezus Zelf is het onverbrekelijk verbonden aan het offer: De Zoon des mensen is niet gekomen om Zich te laten dienen, maar om te dienen en zijn leven te geven als losprijs voor velen (Mt 20 : 28). Daarmee is het onherroepelijk gescheiden van de loongedachte, van het verdienen.
Jezus heeft het dienen verheven tot de wet van het Koninkrijk Gods. Het is bij Hem de practische consequentie van het oud-testamentische gebod der naastenliefde. Maar het gebod der naastenliefde is door Jezus nooit gescheiden van het gebod om God lief te hebben. God liefhebben, dat is wat God van de mens vraagt in diens verhouding tot God; de naaste liefhebben, dat is wat God vraagt van de mens in diens verhouding tot de medemens. Jezus maakt dit gebod der naastenliefde -een liefde, die geen grenzen kent!- juist tot het kenmerk, waaraan Zijn volgelingen gekend zullen worden (Mt 6 : 38-47).

In de eerste christenheid heeft men dit woord van Jezus begrepen. Men maakte zich van Zijn gebod niet af. Hand. 6 : 1-6 tekent ons, hoe reeds de apostelen hun taak niet beperkt zagen tot het verkondigen van het Evangelie, maar ook de verzorging der weduwen als een wezenlijk deel van hun opdracht zagen. In dit gedeelte wordt tevens merkbaar, dat op den duur deze dubbele taak voor de apostelen te zwaar werd. Er moest dus 'n taakverdeling komen: 7 mannen moeten de taak der „armenverzorging" overnemen. Welke eisen worden aan hen gesteld? Dat zij goed bekend staan, en vol van Geest en wijsheid zijn. De „diakenen" (het woord zelf komt niet in Hand 6 : 1-6 voor!) moeten de diaconale taak niet als hobby beschouwen, maar als een roeping van het Hoofd der gemeente; de diaconie is een charisma, een genadegave. Daarmee is de diaconie geworden tot een wezenlijk kenmerk van de gemeente, niet volgens apostolische, maar volgens beschikking van de Heer Zelf.

Wat dit betekende in de wereld, waarin de gemeente in het licht trad en leefde, is voor ons nauwelijks voorstelbaar. „Dienen" was in de gedachtenwereld der oosterse mensheid een schande. Het was het werk der slaven. En der vrouwen. Het was het duidelijke teken voor het ongelukkig-zijn. Hoe kan iemand, die dienen moet, gelukkig zijn? vroeg de wijsgeer Plato.
Israel had van het dienen een ander begrip; voor dit volk, dat de stem Gods gehoord had over zichzelf en de medemensen, was dienen op zichzelf genomen niet iets minderwaardigs. Het was juist een uiting van die Gods- en naastenliefde, waarvan de wet en de profeten spraken.
In het latere Jodendom werd het dienen-uit-liefde tot 'n dienen-om-hemels-loon en daardoor ontaardde het.
De christelijke gemeente bleef de eerste eeuwen gespaard voor deze ontaarding. Met volle overgave wijdde men zich aan de practische naastenliefde, en verwierf daardoor de achting van de heidenen. Toen tijdens de vervolgingen onder keizer Decius in het midden der derde eeuw van de diaken Laurentius in Rome geëist werd, dat hij de schatten der kerk zou tonen, antwoordde hij: De schatten der kerk zijn de armen.

Men strekte deze helpende liefde niet alleen uit tot de leden der gemeente, maar zonder aanzien des persoons hielp men hen, die God op de levensweg plaatste. In de latere eeuwen bleef de kerk dienen. Meer en meer werd het 't werk van hen, die in de kloosters verbleven, zowel mannen als vrouwen. Helaas moest echter ook meer en meer geconstateerd worden, dat deze dienende taak beoefend werd om loon voor de eeuwigheid te verdienen; de werken der barmhartigheid werden een grond voor recht op zaligheid.

De diacones

In de gemeente van de Heiland is geen waarderingsverschil tussen mannen en vrouwen. Riepen de apostelen op tot het kiezen van zeven *mannen*, uit het vervolg van de Handelingen en uit de apostolische brieven blijkt, dat God Zelf ook vrouwen het charisma der diaconie verleende. Tabitha (Hand 9 : 36-42) staat lichtend in 't leven der gemeente; zij verrichtte baanbrekend werk.

Milddadigheid, werken van barmhartigheid beoefenen, het was voorheen bijna uitsluitend 't privilege der mannen. Maar in de gemeente van Jezus zijn geen voorrechten; daar regeert uitsluitend het gebod des Heren; daar moest gehandeld worden volgens aanwijzingen van het Hoofd der gemeente.

Een 25 jaar na dood en opstanding van Jezus schrijft Paulus over Phébe (Rom 16 : 1, 2). We krijgen de indruk, dat zij een ambt bekleedde, gelijk de opzieners en oudsten. Welke haar taak precies was, wordt niet vermeld. Maar het laat zich makkelijk raden.

De diaconessenarbeid, zoals die nu in het protestantse christendom gekend wordt, is van vrij jonge datum. Als grondlegger wordt algemeen aanvaard de duitse predikant Theodor Fliedner, die leefde van 1800-1864. Het zou te ver voeren in dit artikel de achtergronden van de stichting van zijn opleiding voor „evang. verpleegsters" te tekenen; 't is voldoende te vermelden dat het werk van Fliedner ondenkbaar is zonder de opwekkingsbeweging uit het begin van de 19e eeuw. Terecht kan men zeggen, dat het diaconessenwerk een vrucht is van de hernieuwde bezinning op de vraag: Wat is christendom eigenlijk? Een leer aanhangen? Of een geloof beleven?

Fliedner stelde de heerlijkheid van het dienen-om-Jezus-wil in het centrum van zijn leven. En in dat van de anderen, die navolgers van Jezus wilden zijn.

Voor Fliedner -en voor allen, die in zijn voetsporen gingen - was diaconie meer dan ziekenverpleging, meer dan een stuk maatschappelijk werk. Het was het oprichten in een keiharde, liefdeloze wereld, van tekenen van Gods ontfermende genade over mensen.

Diaconie stamt niet uit ons, maar uit Jezus'hart. Dienen, zonder te verdienen, is een vrucht van de wedergeboorte des harten. De wedergeborene wordt herkend aan zijn offerbereidheid en aan zijn relatie tot de medemens.

Wat geldt van de wedergeborene individuëel, geldt ook voor de gemeente. Gemeentelijk leven zonder diaconie is ondenkbaar.

Maar niet altijd behoeft deze diaconale taak te bestaan in een organisatie. En niet altijd behoeft de dienende taak der gelovigen te lopen via de raad der gemeente. En niet altijd behoeft de diaconale taak der gemeente gedemonstreerd te worden door een collecte voor de diaconie. Er zijn ontelbaar vele mogelijkheden, om individuëel en als gemeente een diaconaal werk te doen.

Er zijn diaconale taken en werkzaamheden, die de kracht van één enkele gemeente te boven gaan. Een aantal gemeenten samen echter is wel in staat tot zulke werkzaamheden. Wij vinden dat in onze Unie-gemeenschap verwerkelijkt in 't werk van ons Diaconessenhuis Tabitha te Scheveningen. Voor de wet is Tabitha een volkomen zelfstandige organisatie, welker bestuur door de Commissie der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland benoemd wordt. Maar vanuit de doelstelling van Tabitha gezien, is het een inrichting, waarin onze *gemeenten* een deel van hun diaconale taak in deze wereld verwezenlijken. Zij wortelt in onze gemeenschap. Van daaruit moet zij gedragen worden, zowel in de gebeden, als financiëel, wanneer dat noodzakelijk is. Tabitha is ons aller eigendom, daarom ook ons aller verantwoordelijkheid.

Op 31 mei 1938 opende Tabitha haar deuren, op 31 mei 1963 zal zij dus 25 jaar bestaan. Een korte periode maar, maar een rijk gezegende arbeid kon gedaan worden. Er zijn nog vele mogelijkheden op dit terrein, vandaar dat wij Tabitha graag willen uitbreiden, om nóg meer hulpbehoevenden de helpende hand te kunnen reiken.

En daarmede Jezus' opdracht te kunnen uitvoeren. Dienen om Jezus'wil, dáár gaat het om. En in dit dienen met de handen komt het reddende Woord tot de medemens, opdat hij niet alleen naar het lichaam, maar ook naar de geest de rijkdom van de Heiland ervare.

Zwagerveen H. Ploeger.

Birmese baptisten in Nederland

Sedert enige tijd verblijft in Nederland, onder auspiciën van de Stichting Oecumenische Hulp, een tweetal baptisten uit Birma met het doel zich op de hoogte te stellen van de kippenfokkerij.

Zij hebben beiden hun theologische opleiding voltooid, spreken Engels en hebben 't hier overigens bar koud. De naam van de vrouwelijke student is Jane Belly, de man heet Oe Khin Maung Tun.

Hun bedoeling is te Birma hun hoenderervaring in een agrarisch centrum beschikbaar te stellen aan elke boer, christen of boeddhist, die er prijs op stelt, en op die wijze met name de niet-christenen onder hun invloed te krijgen.

Broeder Oe Tun heeft mij verteld, dat thans te Birma ongeveer 2000.000 baptisten zijn. Sedert 150 jaar bestaan daar baptistengemeenten, die vooral zorg dragen voor de ontwikkeling van hun leden en hun jeugd. Daardoor zijn zij bruikbaar in allerlei functies en hebben zij naar verhouding een sterke invloed. Na het zelfstandig worden van Birma enige jaren geleden heeft de regering verschillende van hun middelbare en hogere scholen genaast. Alleen het seminarium is hun gelaten.

Zr Belly en br Oe Tun hopen nog enige tijd in ons land te vertoeven. Zij zijn ongetwijfeld bereid spreekbeurten te vervullen. Eventueel kan voor een vertaler worden gezorgd.

Afdelingen van „Zusterhulp" kunnen zich opgeven bij zr Broertjes, anderen die gaarne een afspraak willen maken kunnen zich het beste met mij in verbinding stellen omdat hun huis-adressen onzeker zijn i.v.m. een tewerkstelling op een andere plaats.

P. Mostert,
Viottakade 144
Dordrecht.

Intrede ds Th. van der Laan

De gemeente Noordbergum nodigt met deze mededeling alle commissies, bonden, gemeenten en verder alle belangstellenden uit, zich te laten vertegenwoordigen bij de intrede en/of begroetings-samenkomst van haar nieuwe voorganger, ds Th. v. d. Laan op zondag 20 januari a.s.

Graag ontvangen wij bericht bij welke dienst U zich denkt te laten vertegenwoordigen.

Orde van de dienst

10.00 u. Bevestiging van ds Th. v. d. Laan door ds B. Fabrie, Haulerwijk.

14.00 u. Intrededienst ds Th. v. d. Laan

19.30 u. Begroetings-samenkomst; leiding ds H. Ploeger, Zwagerveen.

W. J. Kloetstra sekr.
Tsjerkepaed 13, Noordbergum
(post-Veenwouden).

In dit nummer

drie gemeenteberichten; een frontartikel, gewijd aan de diakonale taak der gemeente; een interessant ingezonden stuk (over de oecumene!); het „geval" pater Van Kilsdonk nader bezien; de laatste verantwoording over 1962 uit het Unie-bureau.

Aan rustige wateren

Jezus is anders

Wist gij niet, dat ik bezig moet zijn met de dingen mijns Vaders?

Lucas 2 : 49.

De episode van de twaalfjarige Jezus in de Tempel behoort in zekere zin tot het voorspel van het Evangelie. Zij gaat aan Jezus' optreden in het openbaar vooraf en heeft haar plaats in de geschiedenis van zijn jeugd, die grotendeels met een sluier is bedekt. Onze Heer is hier nog volop kind van Jozef en Maria, die hij als zijn ouders erkent en eert.
Toch werpt de dienst, die hij straks zal gaan vervullen als Gods Gezalfde, reeds een schaduw vooruit in zijn jeugd.
Ook zijn achterblijven in Jeruzalem, toen zijn ouders na het feest weer naar huis gingen, staat in 't teken van deze vooruitgeworpen schaduw, en toont op een voor Jozef en Maria pijnlijke wijze aan, dat Jezus anders is.
Dat wil niet zeggen, dat hij ons door de evangelist wordt getekend als een wonderkind. De vrome traditie heeft het wel van hem gemaakt, en op een bekend en talloze malen gereproduceerd schilderij staat hij de leraren te onderwijzen, voorzien van een stralenkrans. Jozef en Maria slaan het schouwspel van om het hoekje gade.
Volgens Lucas is het in de tempel heel wat gewoner toegegaan. De schriftgeleerden gaven tijdens de grote feesten geregeld onderricht aan ieder, die naar hen kwam luisteren, en beantwoordden de vragen van hun luisteraars. We doen dan ook goed en bannen de voorstelling van een twaalfjarig wonderkind Jezus, dat de schriftgeleerden onderwijst en ondersteboven brengt door zijn kennis, uit onze gedachten. Het zal wel enige moeite kosten, want de voorstelling is eeuwenoud en diep geworteld in het christelijk gemoed. De gedachte aan een „gewone" Heiland aantrekkelijks. Wij plaatsen hem zo graag juist boven het gewone menselijke niveau om een op aarde levende halfgod van hem te maken. Het grote geheimenis van het Evangelie, dat in Jezus Christus God mens is geworden, is voor ons een onmogelijkheid. En wij geven daarom licht de voorkeur aan een bovenmenselijke Heiland.

Aan Jozef en Maria kunnen wij zien, hoe onvoorstelbaar en hoe moeilijk te aanvaarden de belijdenis is, dat het Woord vlees is geworden. Het is licht in te denken, dat in de jaren, die sinds Bethlehem en de vlucht naar Egypte zijn verlopen, Jezus voor hen meer en meer een eigen kind is geworden. Voor hem hebben ze smaadheid moeten ondergaan en gevaar gelopen. Dat verbindt. Op de duur zullen zij Jezus wel gaan zien zoals ook heeft voor ieder mens iets onandere ouders hun kinderen zien. Was hij immers niet als alle andere kinderen?

Zijn achterblijven in de tempel onthult hun echter, dat dit niet meer is dan een illusie, die ouders zich maken. Ineens wordt duidelijk, dat hij anders is dan zij zich hadden voorgesteld. Hij is geen wonderkind, maar een ongekend sterke hunkering naar de dingen Gods en het bewustzijn van een geheel eigen verhouding met zijn Vader in de hemel drijven hem naar de plaats, waar deze dingen onderwezen kunnen worden en doen hem zijn ouders vergeten. In hem is het Woord vlees geworden, maar in de ogen van zijn ouders is hij allereerst hun eigen kind, allereerst vlees. Als zij hem eindelijk vinden in de tempel, maakt hij hun duidelijk, dat hij het vleesgeworden Woord is. Hij is anders dan zelfs zijn meest vertrouwde omgeving zich hem kon voorstellen.

De Jezus onzer dromen bestaat niet.
Want deze Jezus is of een wondermens, een halfgod, die boven ons menselijk niveau ligt, of een mens zonder meer, een edel, diepzinnig en hoogstaand mens, maar dan toch niet meer dan een mens.
In geen van beide gevallen wordt recht gedaan aan het Evangelie, dat het vleesgewor- Woord predikt. Of zijn goddelijkheid of zijn menselijkheid worden in mensendromen over Jezus weggewerkt.

De Jezus van het Evangelie is anders.
Te zeggen, dat hij God èn mens is, is niet meer dan een theoretische zegswijze. Wij kunnen immers niet onder woorden brengen wat daarmee is gezegd. Onze formuleringen komen nooit verder dan de omtrekken van het geheim van zijn persoon. Wij kunnen onze pogingen om te zeggen, wie hij is, niet opgeven, maar zij zijn en blijven ontoereikend.
Jezus is altijd anders. Hij ontsnapt aan onze begrippen en bepalingen.

Aan Maria was voorzegd, dat er een zwaard door haar ziel zou gaan. Dat zwaard was het anders-zijn van haar kind Jezus. Langzamerhand heeft zij al haar moederdromen ten aanzien van hem in rook zien opgaan en leren verstaan, dat hij anders was. Het heeft haar ongetwijfeld veel innerlijke strijd gekost, eer zij al haar idealen had opgegeven en hem kon zien zoals hij was.

In dit opzicht staat Maria ons allen ten voorbeeld. Jezus leren zien, zoals hij is, is geen gemakkelijke of vanzelfsprekende zaak. Wat van zelf spreekt zijn onze dromen en idealen over hem, waarin wij toch uiteindelijk niet anders doen dan onszelf aan hem optrekken. De ontmoeting met de Jezus, die anders is, is als een zwaard in onze ziel, dat deze dromen en idealen vernietigt. Eerst waar dit zwaard ons leven heeft geraakt, leren wij Jezus zien, zoals hij is. Want eerst dan komt de echte en waarachtige Heer in ons leven.

J.R.

Verantwoording Unie-Bureau

De laatste maand van 1962 bracht de volgende giften en bijdragen in het unie-bureau:

1) **voor de E.C.U.:** Deventer *f* 100,43; Den Haag *f* 15,-; Sneek *f* 131,68; Almelo-Geraniumstraat *f* 39,17; IJmuiden *f* 6,57; Valthermond *f* 15,-; Veendam *f* 135,70; Leeuwarden *f* 46,56; Emmen *f* 161,93; Vriescheloo *f* 100,-; E. E. Veen *f* 68,83; Heerlen/Sittard *f* 74,58; Hoogeveen *f* 16,96; Apeldoorn *f* 50,-; Assen *f* 20,-; Utrecht *f* 275,-; Delfzijl *f* 416,73; Enschede *f* 45,71; IJmuiden *f* 2,50; Winschoten *f* 36,86; Hoogezand *f* 248,80; Amsterdam-C. *f* 175,-; N. Weerdinge *f* 54,58; Scheveningen *f* 48,80; Westerhaar *f* 210,-; Borne *f* 2,40; Muntendam *f* 45,61; Sneek *f* 100,; Rotterdam-C. *f* 200,-; mevr. J. H. v. d. A.- B. te D. H. *f* 4,-; G. J. v. d. M. te Z. *f* 11,-; A. D. te D. *f* 25,-; mevr H. H. te D. *f* 50,-; J. d. H. te W. *f* 10,-; P. B. te A. *f* 25,-; E. d. H. te B. *f* 50,-; D. O. te H. *f* 15,-; S. H. te G. *f* 1,- (actie „één voor allen"); C. P. te A. *f* 5,-; A. B. te M. *f* 10,-; C. v. d. M. te V. *f* 25,-; K. v. d. W. te M. *f* 11,-; mevr. N. H te O *f* 10,-; fam. M. te H. *f* 2,50; J. B. te E. *f* 20,-; mej. C. J. S. te A. *f* 1,25; NBJB *f* 1100,-.

2) **voor de opleiding:** Harlingen *f* 57,13 en *f* 300,34; Deventer *f* 360,68; Den Haag *f* 168,55; 2de Exloermond *f* 150,-; Sneek *f* 253,84 en *f* 150,-; Workum *f* 30,-; IJmuiden *f* 6,21 en *f* 5,-; en *f* 100,-; Valthermond *f* 50,-; Noordbergum *f* 50; Veendam *f* 167,56; L'warden *f* 146,85 Emmen *f* 190,50; Almelo-Nieuwstr. *f* 56,-; Treebeek *f* 19,35; Eindhoven *f* 302,08; Vriescheloo *f* 200,-; E. E. Veen *f* 31,90; Heerlen/Sittard *f* 113,71; Hoogeveen *f* 40,61; Apeldoorn *f* 76,-; Assen *f* 10,-; Amsterdam-W-N. *f* 100,-; Utrecht *f* 800,-; Delfzijl *f* 549,81; Leeuwarden *f* 200,-; Hoogezand *f* 295,81; Hoogkerk *f* 3,25; Amsterdam-C. *f* 125,-; Rotterdam-C. *f* 112,40 en *f* 200,-; Den Haag *f* 160,48; Daarlerveen *f* 70,-; N. Weerdinge *f* 58,87; Scheveningen *f* 42,70; Coevorden *f* 205,60; Westerhaar *f* 50,-; Borne *f* 16,75; Muntendam *f* 137,84; B. v. d. H. te C. *f* 0,96; J. B. te U. *f* 10,-; mevr. J. H. v. d. A.-B. te D. H. *f* 4,-; G. J. v. d. M te Z *f* 11,-; S Z te E. *f* 1,-; J. d. H. te W. *f* 10,-; P. B. te A. *f* 25,-; E J. H. te H. *f* 5,-; E. d. H. te B. *f* 50,-; D. O. te H. *f* 75,-; mej. G. d. V. te O. *f* 5,-; mej. A. B. te G. *f* 1,-; S. D. te G. *f* 1,-; C. P. te A. *f* 5,-; A. B. te M. *f* 10,-; C. v. d. M. te V *f* 25,-; A. T. te K. *f* 0,25; G. H. W. te V. *f* 0,25; W. v. d. R. te D. *f* 1,-; H. E. te R. *f* 1,-; Y. P. S. te A. *f* 0,25; A. T. te Z. *f* 3,50; mevr. K. te B. *f* 0,40; H. D. te H. *f* 1,-; H. N. te C. *f* 1,-; J. W. te S. *f* 1,-; D. K. te V. *f* 0,40; A. I. te W. *f* 0,25; J. te D. *f* 0,60; N. N. te V. *f* 5,-; E. V. te H. *f* 0,15; F. A. A. te A. *f* 1,-; G. H. te E. *f* 34,16; N. B. J. B. *f* 675,-.

3) **voor de zending:** Rotterdam-Z. *f* 5,-; Den Haag *f* 266,56 en *f* 400,-; Leiden *f* 53,-; IJmuiden *f* 20,34; Veendam *f* 263,58; Drachten *f* 22,93; mej. G. d. V. te O. *f* 5,-; Leeuwarden *f* 51,99; Den Helder *f* 56,15; Emmen *f* 220,35; Treebeek *f* 39,89; Vriescheloo *f* 200,-; E. E. veen *f* 830,24; Sneek *f* 362,85 en *f* 125,-; Rotterdam-Z. *f* 28,-; Apeldoorn *f* 80,-; Assen *f* 25,-; Haarlem *f* 44,68; Delfzijl *f* 648,50; Enschede *f* 47,77 en *f* 53,38; N. Pekela *f* 247,23; IJmuiden *f* 7,50; Leeuwarden *f* 90,-; Winschoten *f* 36,55; Valthermond *f* 51,88; Hoogezand *f* 81,10; Scheveningen *f* 91,50; Borne *f* 13,38; Muntendam *f* 161,49 en *f* 111,50; Rotterdam-C. *f* 100,-; N. Pekela *f* 77,58; Heerlen/Sittard *f* 121,28; mevr. J. H. v. d. A.-B. te D. H. *f* 4,-; G. J. v. d. M. te Z. *f* 11,-; A. D. te D. *f* 25,-; mevr. H te D *f* 50,-; J d. H. te W. *f* 10,-; S. D. te G. *f* 1,-; C. v. d. M. te V. *f* 25,-; N. N. te V. *f* 5,-; Zusterhulp afd. te Den Helder *f* 250,-; id. te Staveren *f* 15,25; id. te Veendam *f* 23,25; id. te Rotterdam-Z. *f* 30,09; id. div. *f* 97,95; N. .B J. B. *f* 1100,-; Gr. v. Prinstererschool te Hengelo *f* 34,15; Chr. School te Staveren *f* 15,-; De Sav. Lohmanschool te Hilversum *f* 30,-.

4) **voor het „10-cents-fonds":** Daarlerveen *f* 55,-; Siddeburen *f* 25,-; Rotterdam-C. *f* 177,30 Heerlen/Sittard *f* 62,80; Enschede *f* 165,-; Musselkanaal *f* 28,20; Harlingen *f* 49,37; Den Haag *f* 106,27; Valthermond *f* 15,-; Veendam *f* 50,83; Leeuwarden *f* 20,92; Sneek *f* 48,29; Treebeek *f* 19,96; Alblasserdam *f* 14,40; Hoogeveen *f* 2,-; Assen *f* 5,-; Utrecht *f* 125,-; Amsterdam-C. *f* 75,-; N. Weerdinge *f* 44,55; Scheveningen *f* 15,25; Muntendam *f* 55,60; A. E. te H. *f* 0,40; J. v..W. te H. *f* 6,-; mej. H. K. te G. *f* 25,-; mevr. J. H. v. d. A.-B. te D. H. *f* 4,-; J. K te S *f* 1,-; G G. te A. *f* 5,20; J. d. H. te W. *f* 10,-; D. O. te H. *f* 10,-; mej. A. M. te A. *f* 9,-; Mej. H. B. te G. *f* 11,-; mevr. W. te D. *f* 5,20; N. N. te V. *f* 5,-; N. B. J. B. *f* 225,-.

5) **voor de 1%-actie van de U.B.S.:** Alkmaar *f* 5,-; Amsterdam-C. *f* 275,68; Amsterdam-W.-N. *f* 530,79; Apeldoorn *f* 346,-; Arnhem *f* 997,-; Coevorden *f* 65,-; Daarlerveen *f* 24,-; Delfzijl *f* 4156,15; Deventer *f* 641,50; Dokkum *f* 95,-; Drachten *f* 243,94; Emmen *f* 12,50; Den Haag *f* 180,55; Groningen-Zuid *f* 120,-; Harlingen *f* 183,-; Den Helder *f* 145,65; Hengelo *f* 199,50; Hoogeveen *f* 102,74; Leeuwarden *f* 45,-; Leiden *f* 135,75; Makkum *f* 181,70; Muntendam *f* 180,-; Musselkanaal *f* 20,-; Nieuwe Pekela *f* 1142,50; Pernis *f* 25,-; Rotterdam-C. *f* 32,-; Sneek *f* 1267,65; Ter Apel *f* 30,-; Utrecht *f* 255,-Valthermond *f* 113,42; Veendam *f* 519,85; Vriescheloo *f* 50,-; Winschoten *f* 140,-; IJmuiden *f* 4,25; Zwolle *f* 20,-; S. te O. *f* 250,-.

6) **voor de Herdenkingskerk:** Staveren *f* 50,-.

7) **voor 't Noodfonds:** G. J. v. d. M. te Z. *f* 9; Harlingen *f* 41,66; Deventer *f* 85,16; Den Haag *f* 110,-; Veendam *f* 74,11; A. J. te H. *f* 5,-; Zusterhulp, Heerenveen *f* 10,-; Heerlen/Sittard *f* 39,08; Hoogeveen *f* 54,34; N. Pekela *f* 82,11; Zusterhulp, Scheveningen *f* 10,-; id. te Emmen *f* 30,-; en te Haulerwijk *f* 10,- (Algerije); mevr. A. d. B.-S. te T. A. *f* 5; Sneek *f* 40,-.

7) **voor evangelisatie in het Zuiden:** Delfzijl *f* 36,16.

8) **voor het pensioenfonds:** Den Haag *f* 2,50.

Hartelijke dank aan alle gevers en geefsters!

Wat is er nu in het voorbije jaar voor onze 4 „zuilen" bijeengebracht aan vrijwillige bedragen door onze gemeenten? Dat is voor de ECU *f* 15486,10. Tellen we de bijdragen van particulieren en diversen erbij, dan blijft het nog *f* 3771,49 beneden het verwachte bedrag en is de opbrengst *f* 1075,48 lager dan in het jaar daarvoor. Voor de opleiding kwam *f* 17825,81 bijeen. De bijdragen van particulieren en diversen hierbij geteld, is de opbrengst weliswaar *f* 6115,43 beneden het verwachte bedrag, maar de opbrengst overtreft die van het jaar daarvoor toch met *f* 2435,45 en dat is verblijdend.
Voor de zending brachten de gemeenten *f* 32592,64 bijeen, dat is *f* 1132,64 bóven het verwachte bedrag en zelfs *f* 2984,78 bóven de opbrengst van het jaar daarvoor! Fijn.
Voor het 10-cents-fonds werd *f* 6117,62 bijeengebracht. Een vergelijking met het verwachtte bedrag (*f* 7500,-) is wat moeilijk in verband met de speciale 1%-actie in het kerkbouwjaar 1962, maar verblijdend is dat de opbrengst die in 1961 overtreft met *f* 26,91.
En hoe staat het met de 1%-actie? Op het moment van de afsluiting bedraagt de opbrengst *f* 67293,22. Dat is dichtbij het bedrag, dat de gemeenten, die meewerkten toezegden. Een paar gemeenten moeten hun plaatselijke actie nog afsluiten, zodat er nog een nalezing mag verwacht worden, die het totaal toegezegde bedrag doet halen. Dat is zeer verheugend! Wat is dit bedrag een heerlijk teken van wat gemeenten, die zich inspannen, kunnen doen voor een speciaal doel! Het is hier wel op zijn plaats om aan allen die meewerkten een speciaal woord van warme dank te doen horen: hulde, broeders en zusters! Ga zo door. En laten allen treden in dit spoor!

T. Jansma.

Giro 9260 ten name van de Unie van Baptisten Gemeenten, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de Bouwstichting der Unie, Arnhem.

Het gezin en de school

Wij willen in kort bestek eens de aandacht vestigen op de verhouding van gezin en school. Dat kan z'n nut hebben in een tijd en samenleving die voor haast voor alle stukken van het leven instellingen, bureaux, stichtingen en wat ook heeft. Het leven is in vele opzichten keurig in hokjes ondergebracht. Dat is wel heel mooi en nuttig, maar soms kan het juiste besef van de inhoud der verhoudingen wel eens verzwakt worden.

Wanneer er iets heel nauw aan het gezin verbonden is dan is het wel de school. Wij zouden het zo willen stellen dat de opvoeding van de kinderen directe verantwoordelijkheid van de ouders is. Noch een staat, noch enige instelling kan de opvoeding van onze kinderen overnemen.
Eigenlijk is het zo, dat de schoolklas een kamer van het huis is waarin wij wonen, en dat de schoolmeester de assistent, de hulp, is van de vader en moeder. Vader en moeder zijn zelf niet in staat om dat onderwijs te geven en daarom is er de school! Maar de school geeft les onder directe verantwoordelijkheid van de ouders.
Het is niet alleen belangrijk wat de kinderen leren, maar voornamer is nog in welke geest het onderwijs gegeven wordt, wat het geloof en de levensbeschouwing is van de man voor de klas. En dan willen we zeggen dat dit de geest en de levensbeschouwing moet zijn van het huisgezin waartoe het kind behoort. Vooral onze gereformeerde broeders hebben heel sterk het verband tussen gezin en school onderkend. Hun ijver en activiteit op dit gebied kan ons wel een beetje tot beschaming strekken. Nu willen we hier niet een lans breken voor het oprichten van Baptistenscholen. In de eerste plaats is dat een practische onmogelijkheid, maar zelfs al zouden wij honderd keer groter zijn dan nu zou dat naar onze mening niet nodig zijn. Wel willen we er voor pleiten dat onze bemoeiing met het onderwijs voor zover mogelijk een zaak van eerste orde is. Dat kan al heel eenvoudig beginnen met het bezoeken van ouderavonden, het lid zijn van schoolvereniging, en het persoonlijke contact met de onderwijzer.
De keuze van de school kan dus niet alleen worden bepaald door het feit dat de school dichtbij huis zo mooi en fris is. Ofschoon wij situaties kunnen indenken dat iemand zijn kinderen naar een school laat gaan die niet uitgesproken de naam „christelijk" in het blazoen voert, willen we toch een lans breken voor het christelijk onderwijs. Maar ook dan blijkt er nog wel verschil te zijn. En het lijkt me nuttig dat de ouders zich terdege van het geestelijk gehalte van de school op de hooge stellen, voordat ze hun kinderen er heen sturen.
Wij mogen dankbaar zijn voor de vele mogelijkheden die ons geboden worden in ons goede vaderland. Het lijkt ons dan ook een voordehandliggende vanzelfsprekendheid, dat wij „er uit halen wat er in zit." Laat de kinderen zoveel mogelijk leren!
Bespreek met de onderwijzer de mogelijkheden van uw kind, en laat het niet te gauw één of andere baan ingaan.
Niet alleen onze samenleving, maar ook onze Baptistengemeenschap vraagt goed gevormde mensen.
Het kan een verleiding zijn in deze tijd van „welvaart" om het kind na de mulo of technische school al te laten verdienen, om zo het gezinsinkomen wat beter te maken en wat meer te kunnen meeprofiteren. Laten wij als ouders bereid zijn tot grote offers om de kinderen „verder te laten leren." Want het is een offer dat de moeite waard is, en later zullen ze zich gelukkig prijzen. Ook al hebben ze vaak niet zoveel zin in studie, maar de gemakkelijkste weg van de minste weerstand, ook voor de ouders, is niet de beste weg.
Een onderkenbaar gevaar van het verschil in ontwikkeling tussen ouders en kinderen, is dat van de verwijdering en vervreem-

Nader bezien

Pater van Kilsdonk

In de roomskatholieke kerk gebeuren tegenwoordig merkwaardige dingen. Niet alleen heeft het concilie gezorgd voor verrassingen die men in en buiten die kerk nauwelijks voor mogelijk hield, maar ook in verschillende landen is een geest van vernieuwing merkbaar, die tot veel kerkelijke deining aanleiding geeft. Een typisch symptoom hiervan is het „geval" van pater J. van Kilsdonk, moderator van de roomskatholieke studenten te Amsterdam. Deze pater heeft in een rede voor de studentenvereniging een hartekreet geslaakt waarin hij het Heilig Officie te Rome heftig aanviel en opkwam voor de geestelijke vrijheid en de volwassenheid in het geloof van de roomskatholieke gelovigen. Een strenge tegenaktie uit Rome dreigde; de afzetting van pater Van Kilsdonk werd geëist, maar er rees hiertegen zoveel verzet, dat de bisschop van Haarlem ervoor heeft gezorgd, dat de afzetting niet door ging. Merkwaardigerwijze kreeg pater Van Kilsdonk steun uit onverdacht reformatorische hoek. Een aantal hervormde en gereformeerde hoogleraren en predikanten stuurde telegrammen waarin gevraagd werd geen maatregelen tegen de pater te nemen, omdat die, naar de overtuiging van de ondertekenaars, ernstige schade zou toebrengen aan het groeiend vertrouwen tussen de kerken in Nederland. En het R.K.-blad „De Linie" schrijft, dat de studentenmoderator nu geworden is tot een symbool van geestelijke vrijheid en volwassenheid in het geloof.

Het is een symptoom. Ook de roomskatholieke kerk komt in beweging. Uiteraard nog maar zeer langzaam en nog maar heel beperkt, want deze kerk is nu eenmaal onmetelijk groot en onmetelijk traag. Maar de symptomen zijn onmiskenbaar. Hoe moeten wij als protestanten van de linkervleugel daartegenover staan? Wij zijn gewend de R.K.-kerk te beschouwen als het non plus ultra van kerksheid. Wij zijn geneigd om een sterke nadruk op het ambt of op de sacramenten te beschouwen als roomse tendenzen. Kortom, tegenover deze kerk staan wij uitsluitend polemisch.

Dwingen symptomen als pater Van Kilsdonk ons niet om deze onze instelling eens aan een critisch onderzoek te onderwerpen? Zouden wij er ook niet oog voor moeten krijgen dat de Heilige Geest waait waarheen hij wil, ook in de roomskatholieke kerk? Dat wil niet zeggen dat deze kerk op weg is protestant te worden. Dat wil zelfs niet zeggen, dat er al grote vorderingen gemaakt zijn. Maar het wil wel zeggen, dat er beweging is, een beweging van mensen, en daarom gebrekkig en beperkt, maar niet uit de mens en daarom veelbelovend. Laten wij de tekenen der tijden verstaan!!

J. R.

---

ding. Toch zal een gezonde opvoeding ook dit gevaar het hoofd kunnen bieden. Van het begin af aan verstaan van de verantwoordelijkheid voor het onderwijs, en het meeleven daarin zal de verbondenheid van ouder en kind blijven bevorderen.

Zonder meer verkeerd doen de ouders die hun kinderen, die wat meer leren, de lucht in steken. Een kind dat eenmaal door de ouders op de troon gezet is, zal die troon niet licht verlaten: de ouders hebben het een ongezonde overwaardering van kennis bijgebracht en de kinderen worden er de dupe van. Meer ontwikkeling en meer kennis, maakt meer dienstbaar en zal gepaard moeten gaan met grotere ootmoed.

Een mogelijkheid die we ook in het oog moeten houden is het forceren van kinderen naar een bepaalde school die echt boven het vermogen van het kind ligt. Een op die wijze mogelijk zelfs geforceerd diploma maakt bepaald niet gelukkig.

Wat in het hoofd gezet is, moet ook in het hart gebracht zijn; het moet de hele mens raken. Maatschappelijk en geestelijk mislukken is voor deze mensen meer voor de hand liggend, dan voor iemand die minder geleerd heeft dan hij had kunnen opdoen.

Ofschoon wij niet de hoogste waarde hechten aan de moderne wetenschappelijke test, zal een voorzichtig en behoedzaam gebruik van de test veel moeilijkheden kunnen voorkomen.

Wanneer wij echter onze gemeenschap overzien in de breedte, dan zullen we in de toekomst waarschijnlijk meer geschoolden en dan ook universitair geschoolden tellen dan tegenwoordig, en wanneer we dit vanuit onze gezinnen gezond geestelijk begeleiden zullen we daarvan kostelijke vruchten plukken.

Ph. L. (Gn).

Mededeling

Tabitha-zondag

Indien er op de „activeringszondag" voor de Tabitha-Bouw-actie gecollecteerd wordt, kunnen de bedragen overgeschreven worden op postrek. 1028558 t.n.v. Pennm. Tabitha-Bouw-actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.). Ook giften van particulieren zijn van harte welkom.

Lezers aan het woord

Geachte redakteur,

Ik zou, voordat het rapport over onze plaats in de oecumene, verschijnt graag enkele opmerkingen maken, omdat ik ze graag los wil zien van dit rapport.

Als je probeert op te vangen wat zoal gezegd en geschreven wordt over dit onderwerp dan kunnen we vier soorten meningen of gevoelens onderscheiden 1. Voorstanders van de oecumene en het lidmaatschap van de wereldraad van kerken, 2. Niet verontrusten, en ik heb de indruk dat dit de grootste groep is. 3. de verontrusten en 4. de tegenstanders. Op zichzelf is dit een bewijs dat er onder ons geen eenheid is over deze zaak.

Juist omdat deze eenheidsgedachte zo sterk spreekt in de discussie over de oecumene is het van groot belang hier rekening mee te houden.

a. De eenheidsgedachte in de oecumene gaat ten onrechte uit van het veel aangehaalde bijbelwoord „opdat zij allen een zijn" uit Joh. 17. Het gaat hier niet om de eenheid van kerkorganisaties, maar om de eenheid van Gods kinderen. Er wordt uitdrukkelijk aan toegevoegd dat de eenheid van dezelfde orde zal zijn als de eenheid tussen God de Vader en God de Zoon, Jezus Christus. Alleen zij hebben deel aan dat ene leven die God in Jezus Christus „kennen", Joh. 17:3. Zij hebben het nieuwe leven ontvangen en zijn kinderen van God geworden door het geloof in de enige naam die gegeven is om behouden te worden. Niet het lidmaatschap van een kerk, welke ook, maar het nieuwe leven van Jezus Christus is de ware bijbelse eenheid. Anders kunnen we het lichaam van Christus niet onderscheiden.

b. De eenheidsgedachte in de oecumene is ook niet baptistisch. Wij geloven dat de gemeente van het Nieuwe Testament de gemeente van gelovigen, in de bovengenoemde zin, is. En deze eenheid wordt weliswaar niet gevormd maar toch wel versterkt in de door ons beleden doop van gelovigen en de viering van het avondmaal met hen die deel hebben aan het ene Brood des Levens.

Een oecumenisch of interkerkelijk avondmaal is dan ook menselijke bedilzucht evenals trouwens een baptistenavondmaal. Het is des Heren avondmaal voor hen die bij de Heer behoren. Maar hoe in onze gemeenten hierover ook gedacht wordt: dat de gemeente een vergadering van gelovigen van wedergeboren kinderen van God is en alleen zij aan de dis des Heren behoren te worden toegelaten - zijn onder ons toch „dingen die volkomen zekerheid hebben." Er zouden meer zaken te noemen zijn maar ik geloof dat hier de grondlijnen getrokken zijn.

c. Ik wil echter nog wel wijzen op enkele dingen in onze huidige situatie. 1. Er zijn belangrijke unies en vele zelfstandige (om dit vreemde woord nu maar te gebruiken) baptistengemeenten, die zich niet kunnen aansluiten bij de wereldraad van kerken, o.a. de grootste unie, die van de zuidelijke baptisten in Amerika.

2. De unies die wel aangesloten zijn getuigen niet onverdeeld van opgewekt geestelijk leven en sommigen zijn sterk beinvloed door de moderne bijbelkritiek en wat men algemeen verstaat onder vrijzinnige theologie. Let wel dat ik zeg „beinvloed zijn."

3. De unie van Schotland trad enige jaren geleden uit de wereldraad om de eenheid van de eigen gemeenten niet te schaden. Wanneer we over oecumene en eenheid spreken moeten we rekening houden met genoemde zaken.

Er zijn verontrusten onder ons, er zijn tegenstanders. Moeten we de eenheid in eigen gemeenten opgeven voor een eenheid van een oecumene die zeer vaag is? Ook al zouden de redenen waarom men tegen de wereldraad van kerken is onzinnig, onredelijk en zelfs onzinde-

lijk genoemd broeder, moeten we in de gemeente dan niet veel meer verbonden zijn met een „onzinnige" broeder dan met welke „buitenstaander" ook? En moeten we bij buitenstaanders dan ook niet eerder gaan denken aan honderden broeders en zusters die hoewel ze niet tot onze organisatie behoren toch geestelijk nauw met ons verbonden en verwant zijn?

Ik hoop dat we uit de voorstellen van de gemeenten om uit te treden uit de wereldraad verstaan waarom het gaat. Het kan zijn dat de voorstellen van deze gemeenten, waar vele verontrusten mee instemmen, onze gemeenschap tot bezinning roepen.

Met de gebruikelijke dank voor plaatsing!

Muntendam G. van 't Wout.

Naschrift: De bezwaren van ds Van 't Wout tegen de wereldraad van Kerken zijn van tweeërlei aard. Zijn eerste beide opmerkingen argumenteren vanuit Schrift en (baptistische) traditie; de laatste, genoemd onder c. zijn van meer practische strekking. Het lijkt mij beter, dat we daarop terugkomen, wanneer het rapport van de studiecommissie is verschenen. Ten aanzien van het onder 1 en 2 gestelde zou ik willen opmerken, dat het in Joh. 17 noch om de eenheid van de kerkorganisaties noch om de eenheid van Gods kinderen gaat maar om de eenheid van de gemeente, die het Lichaam van Christus is. Voorts is de eenheidsgedachte van de oecumene ook niet die van de eenheid van kerkorganisaties maar, naar de verklaring van New Delhi 1961, zoekt zij een eenheid „die zowel Gods wil als zijn gave aan zijn kerk is, en wordt zichtbaar gemaakt, wanneer in elke plaats allen, die in Jezus Christus gedoopt zijn en Hem als Heer en Heiland belijden, door de Heilige Geest tot een waarachtige gemeenschap worden samengebracht tot een volkomen toegewijde gemeenschap, die in het ene apostolische geloof blijft, het ene Evangelie verkondigt, en ene brood breekt, tezamen bidt en een gemeenschappelijk leven kent, dat zich in getuigen en dienen tot allen uitstrekt, en die tegelijkertijd verenigd is met de gehele christelijke gemeenschap op alle plaatsen en in alle tijden, op zodanige wijze, dat ambtsdragers en leden door allen aanvaard worden en dat allen samen kunnen handelen en spreken waar dat nodig is voor de taken waartoe God zijn volk roept" (ontleend aan Gemeenschap der Kerken, nov. 1962, p. 6; de vertaling is hier en daar wat slap, maar dat doet aan de principiële strekking niets af). Dat omsluit zowel de eenheid van de kerken als de eenheid van de gelovigen. Op deze eenheidsgedachte beoordele men de Wereldraad van Kerken principieel.

E. R.

Bezoek aan Irema (1)

Dinsdag 20 november, één uur 's nachts: „Jan, je moet er uit." De noodzaak hiervan was me niet direct duidelijk, totdat het eindelijk tot me doordrong dat we om twee uur zouden vertrekken naar Irema, met als eerste reisdoel Yalikina bij Isangi. Maandagmiddag hadden we de kano reeds geladen, maar we wachtten met het vertrek totdat de maan op zou komen, want overdag onbeschut tegen de zon op de rivier te varen is geen sinecure. De Robinsons en enkele Kongolezen gingen met de kano naar Yakusu en Stanleyville, maar ze zouden mij in Yalikina afzetten. Atcholo vergezelde mij. U weet dat hij een Bambole is uit Irema. 'k Zat aan het roer, maar gelukkig was er een Kongolees dicht bij me, die me de weg wees tussen de wirwar van eilandjes in de rivier. Er deden zich geen schokkende gebeurtenissen voor, behalve dan dat een paar apen zich lieten zien en ons aankeken, naar 't scheen, met dezelfde lachende belangstelling als waarmee wij hen observeerden. Om ongeveer elf uur dinsdagmorgen arriveerden we in Yalikina, een BMS-post. Zendelingen zijn er niet meer, maar de gemeente bloeit er ondanks het feit dat het kerkgebouw gedeeltelijk is ingestort wegens de overstromingen - en er bevindt zich een prachtige lagere school. We maakten het ons gemakkelijk in de koelte van het huis, wachtend op de grote rivierboot waarop de broeders Edens en Ter Braak zich bevonden. Tegen de avond kwam Lisandela, een onderwijzer uit Irema, maar die nu in Yalikina werkt, m'n kamer binnen: „Motei, de boot is in aantocht." Dat was vroeger dan verwacht was, en blij verrast toog ik op weg naar Isangi, een minuut of tien lopen van de post.

En ja hoor, daar verscheen een baardige figuur half verborgen nog door iemand die opviel door z'n lengte en breedte. Geen vergissing mogelijk, dat waren de zendelingen Ter Braak en Edens. U kunt zich voorstellen hoe ons weerzien was na meer dan 'n jaar van separatie. 's Avonds zaten we nog wat bij elkaar bij een walmende stormlantaarn onze ervaringen uitwisselend. Terwijl ik zelf nog maar nauwelijks een dag op reis was, hadden de anderen al heel wat achter de rug. Broeder Edens had de langste tocht gemaakt. Hij was vrijdagsmorgens de 16de november reeds vertrokken uit Pimu. Door regen, plassen, modder en kuilen rijdend was hij één keer zelfs genoodzaakt een winch aan een boom vast te maken om de wagen vanuit een kuil tegen een heuvel op te trekken. 's Nachts kwam hij bij een overstroomd gedeelte in een grote plantage. Gelukkig had men een dijkje geïmproviseerd, maar leuk rijden was dat ook niet. Al zigzag rijdend over de plasserige weg en als 't ware op eieren zittend, daar één der voorwielbanden een gerepareerde snee had van een zeven cm. kwam hij eindelijk de volgende dag in Mongana aan. Via een veerbootje stak hij de rivier over naar Lisala en vandaar per autolift naar Upoto. Samen hebben ze de 18de november de boot genomen, waarna ze dan de 20ste in Isangi arriveerden. Ze hadden in elk geval rust kunnen nemen op de passagiersboot.

Woensdags kregen we de toezegging van de Lomamicompagnie de reis met één van hun raderbootjes te kunnen voortzetten op de Lomamirivier. Donderdagsmiddags vertrokken we dan naar ons einddoel. Direct hebben we aan boord op de primussen ons verlaat ontbijt klaargemaakt: rijst met tomatenpuree. Bij gebrek aan iets anders aten we 's avonds hetzelfde. We sliepen op dek, want de enige cabine die het bootje rijk was, behoorde toe aan de kapitein. Na een fiks ontbijt de volgende morgen van elk twee beschimmelde boterhammen en 's middags een glorieuze pannekoekenmaaltijd uit de ervaren handen van dominee Ter Braak, arriveerden we in Yambula, een stapelplaats van verse, ongepelde koffie, waar zich ook een fabriek van palmolie bevindt. De kongolese chef de poste, een lid van de gemeente, ontving ons allerhartelijkst.

En tot onze blijdschap ontmoetten we daar tevens evangelist Lifenya, die 't werk na 't vertrek der zendelingen heeft voortgezet. 't Zal u interesseren te weten dat zijn stam, de Topokes, vroeger menseneters waren. „Had u ons verwacht?" „Neen, nu nog niet, maar 't is wel een grote verrassing, vooral verheug ik me motei Edens te zien, want die ken ik nog goed."

's Avonds aten we bij de chef de poste. Zijn uitnodiging verheugde me, want 't is nog niet de gewoonte blanken bij je in huis te nodigen om te eten. Om twee uur 's nachts verwisselden we van bootje: een nog kleiner en primitiever geval. Lifenya vergezelde ons. We hadden geen plaats om te slapen, want het dek was dicht bezaaid met slapende lichamen dicht bij het stoomketeltje. En daar de reling open was, het snelstromende water dichtbij en enkele krokodillen niet veraf, leek het ons verstandiger niet in slaap te sukkelen op onze kisten. De volgende dag, zaterdag, kwamen

Zondag 13 januari = Tabitha - zondag

we reeds vroeg in Yaisuli aan. En daar bleven we liggen totdat er eindelijk houtblokken genoeg zouden zijn, om de reis voort te zetten. Intussen maakten we maar weer wat klaar op de primussen, daarbij niet te klagen hebbend over vrouwelijke belangstelling. „Kunnen jullie je eigen eten bereiden? Deden onze mannen dat ook maar eens!" „Dat geeft ons echter schaamte", riep de kapitein. We hielden onze mond maar en grijnsden wat, want we voelden met beide partijen mee. 't Was wel gezellig, wij met onze potjes spaghetti en soep temidden van de kongolese rokende vuurtjes waarop manioc, banaan of pondu stond te pruttelen. Na de maaltijd kregen we nog een schok te verduren. We zaten bij onze bagage, die we 's morgens op het luik van één der kleine ruimen gezet hadden. We werden opgeschrikt door een luid gebons tegen het luik en half gesmoorde kreten. Haastig schoven we de kisten van het luik, en daar verscheen het benauwde hoofd van de machinist. Tegen wil en dank ontvingen we hem met luid gelach. Hij was in 't ruim in slaap gevallen. Daarna verscheen er hout en konden we weer verder tuffen. 's Nacht kwamen we eindelijk, na een week op reis geweest te zijn, in Irema aan. We zetten gauw onze kampbedden op in het huis van dominee Van 't Wout en weldra wisten we niets meer van reizen en trekken.

Onderweg werden we in elk dorpje met gewuif en gejuich begroet. Hier kregen we een kip, daar een tros bananen. Nee, we mogen niet zeggen dat we niet welkom zijn. Ze weten dat we „mannen van God" zijn en temidden van hen willen werken en dat waarderen ze. Men heeft ons nog nodig, ja, bovenal moeten ze leren God nodig te hebben. En dat zal één van onze belangrijkste taken zijn. 'k Hoor nog het door hen zo mooi gezongen spreekwoord: „Als ik je m'n hand geef en jij laat die los, dan is het jouw schuld." Laten we hopen en bidden dat ze dit ook zien in verhouding met God. Tot slot: Gezegende kerstdagen thuis *) en een voorspoedig jaar met God.

S. Edens
J. ter Braak
J. B. van der Veen

*) Helaas werd deze bijdrage te laat ontvangen om voor de kerstdagen geplaatst te worden. E.R.

gemeenteberichten

ALMELO-Geraniumstraat (Corr.) Het is alweer een tijdje geleden, dat u iets gehoord hebt uit Almelo. Het is daarom goed even een paar maand achterom te zien.

Het werk in de gemeente gaat hier gestadig door, met zo nu en dan een hoogtepunt welke voor U misschien interessant is te weten. Zo'n hoogtepunt hadden we b.v. op 18 oktober j.l. Op deze dag hadden we als gemeente het voorrecht om een nieuw gedeelte, dat bij onze kerk was aangebouwd, officieel te kunnen openen.

Dit nieuwe gedeelte bestaat uit één ruime hall met garderobe, keuken, toiletten en een zaaltje met een berghok. Het zaaltje wordt gebruikt als consistorie en verder voor allerlei vergaderingen. Tevens wordt sinds kort in dit zaaltje de zondagschool gehouden onder de morgendienst. Dit heeft n.l. vele voordelen o.a. de ouders kunnen nu zelf de kinderen meenemen en hoeven niet meer thuis te blijven voor de kinderen. Dit er zo even tussen door, nu weer terug naar de verbouwing. Bij de verwezenlijking van onze bouwplannen hebben we alle medewerking gehad van het gemeentebestuur van Almelo, o.a. door het gratis ter beschikking stellen van arbeidskrachten en 2e handsmaterialen in G.S.W. verband. Dit was voor ons natuurlijk een erg op de prijs gestelde tegemoetkoming in de kosten. Ik mag u ondertussen wel even verklappen, dat we nog lang niet uitgebouwd zijn. We hebben n.l. al bouwrijpe plannen klaarliggen voor een jeugdgebouw. De bovengenoemde uitbreiding was nog maar het begin. Al dit bouwen vraagt natuurlijk financiële offers van alle gemeenteleden. Maar die offers worden dan ook graag gebracht.

Op 16, 17 en 18 november j.l. hebben we samen met de gemeente in de Nieuwstraat een evangelisatiecampagne belegd. Deze samenkomsten werden tamelijk goed bezocht. Ter voorbereiding van deze campagne hebben we 5x een gezamenlijke bidstond gehouden. Ook aan elke samenkomst ging 'n bidstond vooraf. Er was een goede geest van saamhorigheid. Sprekers waren ds Lindeman, ds Bouritius en onze eigen voorgangers.

Op zondagavond 23 december j.l. hebben we ook weer samen met onze zustergemeente in de Nieuwstraat een adventssamenkomst gehad. Dit maal was de opkomst heel goed. De sprekers waren onze eigen voorgangers. Er werd ons deze avond gevraagd of Jezus welkom zou zijn in ons leven als Hij weer komt. Het was een rijk gezegende avond.

De kerstdagen zijn ook prachtige dagen geweest met steeds een volle kerk en vele zegeningen van onze Heer.

En nu is het alweer 1963. Een heel nieuw jaar ligt weer voor ons. Hoe dit jaar zal worden weten we niet, maar de Heer gaat met ons. Laten we allemaal de hand aan de ploeg slaan en ons geheel geven voor het werk in de gemeente. Dan zal God Zijn zegen ons niet onthouden.

DRACHTEN-(R.F.) Sinds onze voorganger, ds J. Ketelaar zijn intrede bij ons deed, hebben wij nog niets meer van ons laten horen in ons weekblad „De Christen." Dat wil niet zeggen, dat wij nu tot rust gekomen of in slaap gevallen zijn. Integendeel; wij mogen ons verheugen over de vele zegeningen en activiteiten die er zijn. Kort na de intrede hadden we reeds een doopdienst, daar een broeder en zuster de wens te kennen hadden gegeven door de doop in de gemeente te worden opgenomen. Dit was voor ons een grote vreugde, te meer omdat wij wisten dat dit voor de betreffende broeder en zuster een grote overwinning betekende.

Verder mogen wij ons verheugen in het grote aantal bezoekers, dat elke zondag naar ons gebouw komt om Gods Woord te beluisteren. Met evangelisatieavonden hebben we enkele keren een groter gebouw moeten huren, om de mensen te kunnen bergen. Op zulke avonden werd dan het zaad van het Evangelie rijkelijk uitgestrooid in vele harten en wij willen vertrouwen, dat de Heer er Zijn wasdom op mag geven. Uit dit alles blijkt ook weer hoe nodig wij aan een goed en ruimer gebouw toe zijn. Er zijn dan ook vele acties op touw gezet om financieel onze verlangens te verwezenlijken.

Maar het zal nog wel enige tijd duren, voordat het zover is. Daarom hebben we ons gebouw van binnen met een kwastje verf nog weer wat opgeknapt en de sfeer weer iets aantrekkelijker gemaakt.

En nu zijn dan de kerstdagen weer achter ons, waarin wij weer hebben mogen stilstaan bij het Kind in Bethlehem. Steeds weer worden wij er mee geconfronteerd, wat het Hem gekost heeft om ons te behouden. Dan wordt het stil in ons, en worden wij vervuld van dankbaarheid. Zo zijn we dan het nieuwe jaar weer begonnen en wij weten, dat er veel van ons wordt verwacht, maar wij willen dat doen onder biddend opzien tot onze Heer en Hij zal Zijn zegen zeker niet aan ons onthouden.

WORKUM-(J.V.) Wij willen u gaarne iets laten horen over de gang van zaken in onze kleine gemeente Workum. Eind november werd door onze br voorganger ds. Hofhuis het huwelijk bevestigd van onze zuster Gerritje Leenstra, terwijl haar echtgenoot, br Antrahinus de wens te kennen gaf ook met haar in onze gemeente te worden opgenomen. Daar deze broeder gedoopt was in de broederkring, werd hij welkom geheten in onze gelederen. Op 19 december 1962 werd onze br J. Ouderkerken in het huwelijk bevestigd. 27 december was het weer een bijzondere dag, daar onze oude zuster Beppe Leenstra haar 100ste verjaardag vierde. Ook de kerstdagen en de voorbereiding daarvan ging met veel drukte en offervaardigheid van de werkende leden: ‚Zaaier'-verkoop: met de geluidswagen; gezamenlijke diensten; zingen bij de kerstboom op 't marktplein; een interkerkelijke dienst waarin onze voorganger een leidende funktie had.

En dan natuurlijk het kerstfeest van de kinderen, wat voor de zondagsschool ook veel voorbereiding en werk voor de leiders geeft. 't Gaat in onze gemeente zeer goed. Alle takken van arbeid werken op volle toeren. Vrouwenverenigen, zang en evangelisatie werken samen. We mochten br Ketelaar uit Drachten beluisteren met een bezielend woord, begeleid door muziek en zang, hetgeen erg in de smaak viel. Dat glad ijs nog altijd gevaarlijk is, ondervond een zoontje van br. en zr Van der Plaats; hij kwam te vallen en moest in het Ziekenhuis te Sneek worden opgenomen met een gebroken heup. We hopen en bidden ook voor hem, dat hij spoedig weer hersteld mag terugkomen.

Wij vragen ons af ....

Of U bereid bent met ons mee te denken, voelen en bidden op de

Jeugdleiders ontmoeting

op 23 februari 1963 te Zwolle. Het is nodig tijd, dat wij onze taak t.o.v. de „Jeugd" eens „nader bezien", vandaar dat we alle jeugdleiders, predikanten, of anderen, verbonden met het werk van de rijpere jeugd, (zgn. „Jonge Jeugd en „Verdere Jeugd"), dringend uitnodigen deze bijeenkomst te bezoeken. De totale kosten voor iedere deelnemer zullen (dus incluis reisgeld) niet meer bedragen dan f 5,-.

De ontmoeting wordt gehouden in hotel Suisse te Zwolle, aanvang 10.00 uur.

Nadere gegevens betreffende programma e.a. volgen nog in dit „blad van allure."

Namens de R.J.C.-raad,
Uw J. Aaldring.

BIJ ANDEREN GELEZEN

De paus en zijn wereld

Hoewel Paus Johannes XXIII ongetwijfeld een kerkvorst is, die ernstig naar vernieuwing streeft, moeten we - bij alle openheid en toenadering tussen Rome en de andere kerken - niet uit het oog verliezen, dat ook deze paus leeft in een andere wereld dan wij. Hierover schrijft in „Centraal Weekblad" ds H. J. Hoek:

„En er zou meer te noemen zijn, waarin de huidige paus met het sturen naar vernieuwing ernst maakt. En daartegenover staat dan dat we op meer dan een moment dingen waarnemen, die zeker voor reformatorisch besef moeilijk met dat alles verenigbaar zijn. Misschien mag het wat vrijmoedig en tegelijk voorzichtig zo gezegd: de paus leeft toch wel duidelijk in een andere wereld dan wij, reformatorische christenen, en misschien, ik aarzel wat om dat te zeggen, ook in een andere wereld dan bij voorbeeld de rooms-katholieke Nederlander, die in gesprek leeft met zijn reformatorische medechristenen. En misschien moet er dan toch bij gezegd dat er ook momenten zijn, waar ook die bepaalde rooms-katholieke Nederlanders iets erg gewoon vinden terwijl het ons weer het gevoel geeft hoezeer we in twee ver gescheiden werelden leven.

Ik noem u maar wat op: de paus gaat naar een bedevaartsplaats in Italië aan de vooravond van het concilie. De paus noemt zeer nadrukkelijk in zijn oproep tot gebed voor het concilie dat men ook Jozef de man van de moeder des Heren, zal aanroepen. Het programma van het concilie is zo opgesteld dat de eerste reeks vergaderingen zal afgesloten worden met enkele heiligverklaringen. En, om niet meer te noemen, tijdens de laatste concilieweken, die nu voorbij zijn, werden we verrast met de mededeling dat de naam van Jozef een plaats zal krijgen in de liturgie. En dat laatste gebeurt zonder het concilie, terwijl er ook binnen de rooms-katholieke kerk vooraf stemmen zijn opgegaan dat het beslist ongewenst zou zijn dat dit concilie een stap verder zou gaan op de weg van de Mariaverering. En het is precies of er geen begrip voor is dat in de ogen van een reformatorisch christen de Jozefverering nog onbegrijpelijker moet zijn."

Beroepingswerk

De gemeente te Utrecht heeft een beroep uitgebracht op ds J. Bosma te Arnhem.

Ds G. Brongers te Leeuwarden bedankte voor het beroep van de gemeente te Hengelo (O).

De gemeente te Westerhaar heeft een beroep uitgebracht op br Jac. Schouten te IJmuiden, nadat deze door de commissie der unie op voorstel van de commissie voor de opleiding voor deze gemeente plaatselijk beroepbaar werd gesteld.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Aan de sekretarissen is weer een 2-tal formulieren toegezonden betreffende de voor de statistiek gewenste gegevens. Zij willen deze gegevens wel nauwkeurig invullen natuurlijk, eventueel in overleg met de voorganger der gemeente. Willen alle sekretarissen eraan meewerken, dat het ene exemplaar ingevuld vóór 31 januari a.s. in het Unie-bureau terugontvangen is? Dan kan de statistiek daarna zo spoedig mogelijk verschijnen. Het andere exemplaar kunnen de sekretarissen voor het eigen gemeente-archief bewaren; dat is voor hen erg gemakkelijk. Graag reken ik dus ook nu weer op uw aller medewerking, broeders sekretarissen!

T. Jansma.

Mededelingen

Het adres van Ds. Th. v. d. Laan is thans Bapt. Pastorie, Zevenhuisterweg 37, Noordbergum, tel. (05110)-351.

De sekr. van de Bapt. gemeente te Deventer br H. Koopman woont thans: Smedenstr. 132, Deventer.

ATTENTIE!

Het abonnementsgeld voor „Jong Leven" bedraagt over 1963 f 3,60. U kunt het storten op giro 1020503 t.n.v. Administratie Jong Leven, Veendam.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: **f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.**

Advertenties

Heden is van ons heengegaan in de volle zekerheids des geloofs onze innig geliefde man, vader, groot- en overgrootvader

HENDRIK JAN POUTSMA

in de ouderdom van 78 jaar.
Haulerwijk, 5 januari 1963.
Slotemaker de Bruïneweg 8

I. Poutsma-Buiter
en familie

Heden ontsliep in haar Heer en Heiland de oudste zuster van onze gemeente

H. HOF-HOUKES

in de leeftijd van 90 jaar.
Tot op het laatst heeft zij steeds groot medeleven met de gemeente getoond.
Deventer, 29 dec. 1962.

Baptistengemeente te Deventer

Op 5 januari j.l. bevorderde de Heer tot Zijn Heerlijkheid onze oude broeder

A. HUISMAN

Hij bereikte de gezegende leeftijd van ruim 83 jaar.
„Zijn leven was Christus"

Baptistengemeente te Drachten

Op zaterdag 5 januari j.l. nam de Heer tot Zich onze broeder

HENDRIK JAN POUTSMA

in de ouderdom van 78 jaar.

Baptistengemeente te Haulerwijk

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 18 januari 1963 · Jaargang 80 Nr. 3662

Het vraagstuk van de kernwapenen

Dat is de titel van een geschrift dat onlangs werd uitgegeven door de nederlands hervormde synode. Een stuk waarin ze een haars inziens noodzakelijke aanvulling geeft op het in 1952 verschenen herderlijk schrijven betreffende het vraagstuk van oorlog en vrede.

Het geschrift tekent op realistische wijze de gevolgen van een eventuele atoom-oorlog. Op blz. 18 wordt ons onomwonden verteld dat wanneer b.v. de Sovjet-Unie een totale oorlog met strategische atoomwapenen zou ontketenen er naar schatting op de eerste dag 25 miljoen doden zouden vallen; terwijl bovendien 20 miljoen dodelijk gewond zouden worden en nog eens 20 miljoen niet dodelijk. Het aantal slachtoffers tengevolge van sekundaire effekten (zoals maatschappelijke des-organisatie, voedselgebrek, grote branden, besmettelijke ziekten, vergiftiging door radio-aktieve stoffen e.d.) is in 't geheel niet te schatten. Een oorlog, met strategische kernwapenen gevoerd zou (want er volgt immers onmiddelijk van de andere zijde een vergeldingsaanval) een wederzijdse vernietiging betekenen en niet alleen de partijen treffen die met elkaar in oorlog zijn, maar bovendien ook onberekenbare en onherstelbare schade toebrengen aan de neutrale landen omdat immers „de wind die de radioaktieve stoffen meedraagt, waait waarheen hij wil en de fatale uitwerking van de straling op de voortplanting der generaties lang merkbaar zal zijn." Aldus dit herderlijk schrijven.
Dit betekent dus dat, wanneer een der beide partijen een (laten we aannemen) rechtvaardige oorlog voert (maar in de regel doen beide partijen dat), ook de onschuldige derde onrechtmatig getroffen en gestraft wordt.

Is - vragen we - een met strategische kernwapenen gevoerde rechtvaardige oorlog een doeltreffend middel tot het verkrijgen van recht, het verlenen van de nodige bescherming aan land en volk en tot het uiteindelijk meer leefbaar maken van de wereld waarin we leven? De opstellers van ons geschrift antwoorden met een duidelijk *neen*. Hoe zal men ook anders antwoorden wanneer een kernoorlog wederzijdse vernietiging betekent en tevens de praktische onmogelijkheid inhoudt voor het kleine percentage overlevenden om die zo ontzaggelijk geschonden wereld weer praktisch bewoonbaar te maken?
Een medicijn dat in staat zou zijn een kwaadaardig gezwel in ons lichaam te vernietigen, maar dat tegelijkertijd ook alle andere levensbelangrijke organen aantast en verwoest, wordt zonder meer als onbruikbaar terzijde geschoven. Zo kan en mag een met atoomwapenen gevoerde oorlog niet toegestaan worden, daar die niet alleen (misschien) zou kunnen dienen om af te rekenen met 't een of ander kwaadaardig gezwel in 't mensdom, maar de hele mensheid aan zou tasten.

Wat - zeggen de schrijvers - de wereld reeds nu zeker moet weten van de kerk en van de christenen is, dat zij van oordeel zijn dat de kernwapenen ook in het uiterste geval niet gebruikt mogen worden en dat christenen het niet voor hun - aan het Woord en de beloften Gods gebonden - geweten zullen kunnen verantwoorden, aan zulk een oorlog met kernwapenen hun medewerking te geven. En ook al zou dit standpunt algemeen geen begrip of aanvaarding vinden, dan zou dit de kerk en de christenen niet ervan ontslaan te doen wat de gehoorzaamheid van het geloof met zich meebrengt. Zoals u ziet laat het synodale standpunt in dit opzicht aan duidelijkheid niets te wensen over.

De opstellers zijn van mening dat prediking van het evangelie van de Vrede Gods in de wereld eerste opdracht van de kerk is en blijft. Die opdracht houdt in oproep tot bekering, tot belijdenis van schuld en tot vernieuwing van het leven in de gehoorzaamheid aan de geboden Gods. Maar: ze is tegelijkertijd en als zodanig ook: opdracht tot het stichten van vrede tussen mensen en volkeren. Zo moet dus de kerk wel een woord meespreken met betrekking tot de vragen van oorlog en vrede. Een woord van God.

Het is daarom verblijdend dat in dit schrijven tamelijk uitgebreid aandacht besteed wordt aan de mogelijkheid voor kerk en christenen om metterdaad mee te werken aan het stichten van die vrede tussen de volkeren. Gesproken wordt over de afschaffing van kernwapenen, 't voorkomen van oorlog en over wederzijdse verantwoordelijkheid en solidariteit.

Bevredigt dit stuk (dat u persoonlijk moet lezen) nu de lezer in alle opzichten? Helemaal niet. Maar hoe zou dat ook kunnen met vraagstukken als waarom het hier gaat? De synodale woordvoerders spreken geen absoluut neen tegen een noodzakelijk geworden rechtvaardige oorlog, gevoerd met konventionele wapenen. Ze menen dat de overheid als Gods dienaresse niet alleen nationaal een (beschermende) taak heeft maar dat het ook tot haar roeping behoort mee te bouwen aan het internationale recht en dit te *handhaven*. Daarvoor is een „zwaard" nodig. Dat „zwaard" mag uit konventionele wapenen bestaan. Het kan afschrikwekkend werken en mag slechts in uiterste noodzaak gebruikt worden.
Vanzelfsprekend tekenen hier vele anti-militaristen protest aan. Anderen daarentegen vinden het stuk te ver gaan wanneer het de christenen aanmoedigt niet mee te werken aan een atoomoorlog.

Ons komt het voor dat het schrijven van de synode dank verdient en dat we het eens moeten zijn met haar konklusie betreffende het al of niet gebruiken van kernwapens. En over deze wapens handelde dit stuk immers?

Wf.

In dit nummer

Vier gemeenteberichten; in het frontartikel aandacht voor het (hervormd) synodale schrijven over de kernbewapening; het tweede deel van het reisverslag over Irema (Kongo); verder allerlei gemengde berichten en enkele van onze vaste rubrieken.

zand en zaad

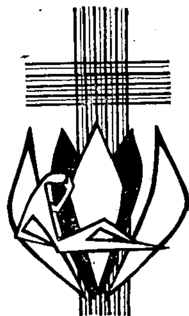
Gisteravond kwam ik na enige omzwervingen in de stad thuis. Dat doen de meeste Nederlanders en ik had dat dus niet hoeven te vermelden. Maar het staat er nu en helpt mij om moedig voort te gaan met mijn verhaal, dat niet zal slaan op de op de omzwervingen, die zich voltrokken tussen huizen, waarin baptisten wonen, maar op het kijken en luisteren naar een uizending van de AVRO, die tegen half elf de lucht in ging. En die u naar ik hoop niet hebt gemist. Misschien is het uw omroepvereniging niet (hoe zit dat nu met dat omroepen, kennelijk nog afkomstig van de oude stadsomroeper, als het meer en meer kijken wordt, o ja, natuurlijk, de vereniging roept om, u en ik luisteren en kijken maar), misschien is de veelgenoemde AVRO uw bron niet, maar wat malen wij erom. Je merkt het trouwens zelden aan de uitzendingen, de gids moet je het wel openbaren. Behalve dan natuurlijk de echte bijbeluurtjes, die komen van de NCRV.
Laten we tot de zaak komen. Ik luisterde en keek van begin tot het eind naar „Meer dan muziek"- een programma waarin men zijn voorkeur voor een bepaald religieus lied motiveert. Het begon met het lied van de havenpredikant ds Bodaan, die per plaat De Loods zong. Ik moet alles uit de herinnering schrijven, maar als ik het wel heb, gaat het over de zeeman, die naar de veilige haven geloodst wordt. Ik vond het wel aardig, al waren die versierende meisjesstemmen op de achtrgrond kennelijk van „wereldse" platen geleend. Piet Sijbrandy zong in levende lijve van het ruw houten kruis en de aanblik kon mij niet direkt stichten. Frits Mehrtens zat er ook om z'n oordeel te geven en Aafje Heynis zong een modern geestelijk lied en en oude psalm, terwijl ze eindigde met: Op bergen en in dalen..

Smaken verschillen. Ik ken mensen, die door dik en dun het zingen van de liederen uit de bundel van Johannes de Heer vol houden, ik ken er ook die zowel de tekst als de muziek van deze liederen mijden. Je kunt niet zeggen, dat hele families daarover in grote twist geraken, maar de voorstanders verdenken de tegenstanders van het loslaten van de zuivere beginselen van het christelijk geloof, als ze kritiek hebben op sommige versjes, die in genoemde bundel gepresenteerd worden. Terwijl de tegenstanders juist beweren dat het zingen van die liederen de gedachten en harten wegleidt van de rotsgrond des geloofs.

Maar laten we terugkeren tot de uitzending, waarin zij, die het zuivere woord met de zuivere melodie willen laten samengaan bezwaren maakten tegen de walsende wijzen, waarop de woorden naar de luisteraars moeten worden vervoerd. De liedjeszangers meenden juist dat dit de weg was om de van het Evangelie vervreemden te bereiken. Kenmerkend waren twee woorden, die in de loop van de diskussie gebruikt werden. De zingende dominee sprak op een gegeven ogenblik van deinen, meedeinen, terwijl Frits Mehrtens dat deinen afwees-het herinnerde hem aan de bewegingen van een nog ongeboren kind-hij sprak van springen en het was tekenend voor wat ieder bedoelde. De een wil opspringen van vreugde over het heil Gods, de andere wil deinen op de baren der ontroeringen.
Zo gesteld sta ik aan de kant van Frits Mehrtens. Ik beveel u aan de liederen van Johannes de Heer en dergelijke versjes, gezongen door zusjes en broertjes, eens goed te lezen. Het staat vol van *rust* en *lust*, van *hart* en *smart*, van *ik* en *mijn* en ze zijn, vergeleken bij de psalmen en vele andere erkende kerkliederen, bepaald arm en zeer afgestemd op de stemmingen van een hart, Lees dan een psalm of écht geestelijk lied en u merkt zelf het verschil: daar wordt de mens niet uit het oog verloren, maar blinkt tevens en vooral de heerlijkheid van God uit boven alle menselijke situaties. Het zijn kathedralen, torens in de lage landen, die een andere taal spreken dan flatgebouwen of silo's, die soms nog hoger willen gaan, maar aardser zijn.
Ik moet wel zeggen, dat sommige moderne kerkliederen nauwelijks te zingen zijn door de gemeente. Niet dat we de woorden niet appreciëren, maar de melodieën schijnen alleen gemaakt voor lieden, die zo van 't blad kunnen zingen. Je moet wel muziek hebben gestudeerd, wil je het lied kunnen zingen. Daaraan mogen de vernieuwers van het kerklied denken: de gemeente bestaat uit vrouwen, die luiers wassen en uit mannen, die monteren en zaken doen. Men moet hun wijzen geven, die te zingen zijn en niet zulke, die vanwege de moeilijkheden erin alle aandacht eisen en daardoor de woorden om hals brengen.
Wat zijn we blij met onze gebundelde lofzangen en Gebeden, waarin geestelijke rijkdommen van eeuwen zijn bijeengebracht.
Met dank aan de AVRO,

Huizinga

Tabitha-Bouw-Actie

Wie worden in Tabitha opgenomen?

Deze vraag wordt meer dan eens gesteld.

Is Tabitha voor chronische patienten?

Of voor rustbehoevenden?

Of voor bejaarden?

De doelstelling van het diaconessenhuis Tabitha, zoals die bij de stichting omschreven werd, is samen te vatten in deze woorden: opleiding van zusters tot de dienst in de gemeente, aan mensen binnen en buiten de baptisten-gemeenten.
Opleiden van mensen tot een taak kost geld. Om dit geld te verwerven, werden rust- en hulpbehoevenden ter verpleging en verzorging opgenomen. Uit de winst werd de opleiding van de diaconessen en de zusters betaald.
Door de oorlogsomstandigheden kwam deze opleiding in de knel. Ook het aantal aanmeldingen van meisjes en vrouwen liep terug. Meer en meer kwam daarom de verpleging van zieken op de voorgrond te staan.
Zo is het tot nu toe gebleven.
Maar dit wil niet zeggen, dat ook rustbehoevenden niet een tijdlang in Tabitha opgenomen kunnen worden.
Veelal is dit echter niet mogelijk, althans niet direct mogelijk, wegens gebrek aan ruimte. Om de exploitatie van het huis zo voordelig mogelijk te kunnen doen, moet elk bed bezet zijn.
Het is niet mogelijk een bed een poosje leeg te laten staan voor een mogelijke patiënt, die direct opgenomen moet worden. Vandaar dat opneming van rustbehoevenden vaak niet mogelijk is op korte termijn. En de oorzaak is vaak te zoeken in het feit, dat Tabitha te klein is geworden. Men kan ook zeggen: dat de stroom van aanvragen maar steeds groter wordt.
Dáárom willen we Tabitha dus graag uitbreiden.
Vandaar dus in dit jubileumjaar onze Tabitha-Bouw-Actie, met als doel een grondkapitaal te verwerven voor de noodzakelijke uitbreiding.
Uitbreiding van Tabitha betekent vermeerdering van mogelijkheden tot opneming van patiënten. Dat betekent ook: vermeerdering van mogelijkheden een dienst om Jezus' wil te doen aan de medemens. En dat betekent weer vermeerdering van mogelijkheden om het Evangelie van de Heiland van zondaren uit te dragen.
De Heer geeft ons kansen!
Wij grijpen ze aan!

Gironummer 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger.

„Laat Mij thans geworden, want aldus betaamt het ons, alle gerechtigheid te vervullen." Matt. 3 : 14.

Aan rustige wateren

Jezus ' doop

Het optreden van Johannes de Doper sloeg zware golven over het bestaan der joden. Wassingen van allerlei aard waren hun niet onbekend; zelfs de doop van heidenen, die in de joodse godsdienst opgenomen wilden worden, was ingeburgerd geraakt. Maar een jood, die joden doopt, en dat met het oog op de gebeurtenissen, die in de toekomst plaats zullen vinden, neen, dat was ongehoord.

En ondanks de critiek, kwamen velen tot Johannes Baptist, om door Hem gedoopt te worden; zelfs de meest gehate inwoners van het land: tollenaren en zondaren, kwamen tot bekering en geloof.

Eén van de mensen, die tot Johannes kwam om gedoopt te worden, was Jezus; in die dagen overigens een onbekende figuur, een rustige jongen, zoon van Jozef en Maria, woonachtig in Nazareth, een garnizoenstad in Galilea.

Naar het geloofsgetuigenis der gemeente echter was deze Jezus van Nazareth de Zoon van God, het Woord, dat vlees geworden was. Zó heeft Johannes de Doper Hem ook gezien. Ná Jezus' doop getuigt hij: Zie het lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt.

En van zichzelf kon Jezus getuigen: Wie van u overtuigt Mij van één zonde?

Wat wil deze Zondeloze bij Johannes, de doper van zondige mensen? Alle gerechtigheid vervullen!

Dat betekent toch wel: zich onderwerpen aan wat recht is in Gods ogen.

En wát was recht in Gods ogen in die dagen? Dat de heilswil van God aanvaard werd.

Jezus wist in dit heilsplan Gods een zeer speciale plaats, een sleutelpositie in te nemen. Hij is de Zaligmaker; dertig jaar geleden had een engel dat aan de herders meegedeeld.

In Zijn aanvaarden van de doop heeft Jezus duidelijk gemaakt, op welke wijze Hij het heilsplan Gods zal uitvoeren en de gemeente Gods zal verwerven.

De doop, die Jezus wenste te ondergaan, was een aanduiding van Zijn weg naar het kruis. Slechts door sterven heen kan een zondige mensheid verlost en gered worden. Niet door verandering van godsdienstig of filosofisch systeem.

De onderdompeling in het water betekent sterven. Het water is een graf voor de mens. De mens kan er niet in leven. Johannes had Jezus van het leven kunnen beroven, door Hem onder water te laten blijven. Maar dáár en toen wilde Jezus niet sterven. Hij wilde sterven, maar aan het kruis.

Door zijn doop maakte Hij bekend, op welke manier Hij zijns Vaders heilswil zal uitvoeren.

De doop was het begin van Jezus' weg naar het kruis.

Zó alleen konden de profeten vervuld worden. Profetieën, die spraken van een nieuw volk van God, de gemeente. Een volk, dat gereinigd zou worden door Jezus' bloed, dat geheiligd zou worden door Gods Geest.

Die Geest, die niet de geest is van de wondertaal en het wonderteken, maar van het kindschap: Die Geest getuigt met onze geest, dat wij kinderen Gods zijn.

Zich laten dopen betekent voor ons: daar gaan staan, waar Jezus ging staan: bij het kruis.

Door sterven heen gaat 't tot leven. En tot heerlijkheid.

Zwagerveen *H. Ploeger*

Bezoek aan Irema (2)

's Zondagsmorgens om 8 uur, onze eerste dag in Irema, werden we gewekt door een veelstemmig geroezemoes op de veranda van het huis, waarin wij ons verblijf hielden. Buiten stonden tientallen dorpsbewoners en schoolkinderen. Zij hadden het huis versierd met palmtakken en rode bloemen en waren allen in volle afwachting om „hun blanken" te zien.

Toen wij ons buitenshuis begaven ging er een luid gejuich op en drongen zij allen op ons aan om handen te schudden. Meerdere dorpsvrouwen, gekleed in lendendoek en zwaar behangen met enkel- en armringen begonnen reeds te dansen. Dorpshoofden, hetzij in traditioneel tenue of in europese kleding met hoed spraken er hun vreugde over uit, dat nu het lange wachten voorbij was. Maar deze spontane begroeting kon niet al te veel tijd in beslag nemen, want om 8.30 u. luidde de kerkklok en sloeg men de drum om de mensen op te roepen naar Gods huis. Ook de kerk was versierd met bloemen en tegen 9 uur zat zij stampvol. Tijdens de dienst werden we door Lifenya namens de gemeente welkom geheten en kregen ook wij de gelegenheid om iets te zeggen en om groeten over te brengen. De vreugde der gemeente was zeer groot en dat kwam in alles tot uiting. Na de dienst kwam er een oude man op mij af en zei: ‚Wij geven jou de naam Afaita", hetgeen wil zeggen: „hij die kwam in tijden van grote moeilijkheden". Na de kerkdienst kwam de schooljeugd voor ons huis dansen, terwijl de gemeenteleden een voor een aankwamen met eieren, kippen, of ananas (de grootste woog 5½ kg.).

's Avonds was het de beurt aan de dorpsbewoners om ons te laten zien hoe blij zij waren. Men had de hele dag reeds gezegd, dat men zou gaan dansen, maar wij hadden nog niets gezien. Tegen half negen hoorden we de drum slaan en kwam er een hele groep mensen, al zingende en dansende op ons huis af. Toen wij naar buiten gingen werden we met gejuich begroet. Mannen en vrouwen in „traditioneel costuum", in wie het oeroude temperament nog niet is gedoofd, vormden een grote kring naast onze woning en voerden een oude Bamboledans op. Hoe meer men danste, hoe meer mensen kwamen er om aan de dans deel te nemen. Met dat de tijd verstreek werd het ritme opgevoerd, en wij moesten herhaaldelijk een stap achteruit om niet onder hun voeten te geraken. Hun zwetende lichamen glommen in het licht van onze stallantaarns, en men scheen onvermoeibaar. Tegen 11 uur besloten wij om naar huis te gaan, maar de dansleider vertelde ons, dat het niet mogelijk was om direct op te houden. Zij dansten door tot ver na middernacht.

De volgende dag was het aan ons om plannen te maken voor het werk dat ons wachtte. Het verheugde ons te zien, dat de woningen nog in aardig goede conditie waren, ofschoon de bladerdaken hier en daar zo zachtjes aan op een vergiet zijn gaan lijken. De goederen van ds G. van 't Wout en br Edens waren voor het grootste deel netjes in kisten gepakt en in de diverse woonvertrekken opgestapeld. De auto was er niet, die staat ergens in Stan, en voor zover wij weten verkeert die reeds in vergaande staat van onbinding. Ofschoon de outboardmotor zo te zien in goede conditie is, konden we geen districtstocht op het program zetten, daar de kano over haar gehele lengte gebarsten is.

De woensdag daarop zouden we een gemeentevergadering beleggen en Lifenya had reeds direct zondagsmorgens schooljongens weggestuurd om de ouderlingen, die over het gehele district verspreid wonen, op te roepen. Met hem bespraken wij vooraf allerlei problemen betreffende het werk, zodat wij min of meer ingelicht zouden zijn voor de vergadering begon. Lifenya vertelde ons ook over de vele moeilijkheden die hij had ondervonden in het bewaken van de post en de goederen der zendelingen. Op een middag nodigden wij alle dorpshoofden uit en hoorden het verhaal van hun kant. Het was goed te horen dat het Evangelie ook in Irema en andere omliggende dorpen meer en meer terrein wint.

's Woensdagsmorgens kwamen de laatste ouderlingen binnen en konden we 's middags de vergadering beginnen. We zouden slechts de meest voor de hand liggende

zaken bespreken en Lifenya waakte er voor, dat men niet in details zou afdalen, daar wij er dan nog wel enkele weken aan vast hadden moeten knopen. De vergadering werd geopend en daarna sprak Lifenya ons toe: „Wij, Congolezen en U als zendelingen, zijn hier te samen om ons te verdiepen in de zaken aangaande Gods werk hier in het Irema-district. Wij mogen dit te samen doen. Wij van onze zijde hebben weinig ervaring en zijn niet sterk, daarom hebben wij jullie hulp nodig. Als gemeente zijn wij maar zeer klein in getal en ons land is zeer groot. Het is onze wens als gemeente, dat jullie weer bij ons komen om ons te helpen in de arbeid van onze Heer!" Hij was nog niet uitgesproken of allen begonnen in de handen te klappen en zongen: „Vader ging ver weg. Wij kinderen hadden groot verdriet. Nu is hij teruggekomen, en zijn wij erg blij!" Daarna werden wij één voor één voorgesteld, waarbij Lifenya hen vertelde, dat bij een eventuele terugkeer br Edens en br Ter Braak eerst zouden komen, terwijl hij van br Van der Veen zei: „Hij zal nog in Yalemba blijven als onze man voor onze mensen daar!" Na nog enkele andere zaken te hebben besproken werd de vergadering gesloten en keerden de meesten nog diezelfde dag naar huis terug, maar niet voordat men nog even bij ons aan huis kwam om afscheid te nemen en nogmaals „Kom terug!" te hebben gezegd.

Br Edens bracht elke dag enkele uren door in de polikliniek om de vele zieken te helpen. Het nieuws dat de Monganga (dokter) van Irema was terugkomen deed de mensen zelfs van over ver toestromen. Verder hielden wij ons eerst bezig met het opnemen van de inventaris van alle goederen, en pakten het meest nodige in om op de terugtocht mee te nemen. Ook hadden wij elk ogenblik van de dag bezoek. 's Avonds kwamen Lifenya en Lofalanga (de oudste van de post) om over allerlei aangelegenheden te praten. Zo was de eerste week spoedig voorbij en werd het tijd voor br Van der Veen om de terugreis te aanvaarden, daar men hem niet te lang in Yalemba kon missen met het oog op het schoolwerk. Hij vertrok zaterdags per Compagnieboot en werd door velen uitgezwaaid. Br Edens en ik zouden nog twee weken langer blijven tot grote vreugde van de bevolking.

Op een avond bespraken wij het werk over het gehele district met behulp van een plattegrond. Het Irema-district beslaat twee gouvernementsgewesten, n.l. dat van Opala (Bambole) en dat van Isangi (Topoke). Naar schatting is er een totale bevolking van 600.000 zielen, waarvan 2735 protestantse christenen. De roomskatholieken zijn niet sterk vertegenwoordigd. Zij hebben twee posten in het gebied, n.l. te Wenge en te Opala. Over 't algemeen staat de bevolking niet erg sympathiek tegenover de roomskatholieke missie. Wel zijn er gedurende de laatste twee jaar veel kinderen van onze scholen naar de R.K-scholen overgegaan, daar de onze niet bij machte waren de grote stroom kinderen op te vangen.
Het gemeentewerk strekt zich uit over 84 dorpen, waarvan er vier op Compagnieposten gevestigd zijn. Elk dorp heeft haar gemeentewerk en schoolwerk. De scholen varieren van dorpschooltjes waar Jan en alleman lezen en schrijven leren, tot lagere scholen met 4 en 5 leerjaren. Het werk in haar geheel wordt verricht door 108 werkers, w.o. evangelisten, onderwijzers, diakenen en catechisten. Voor het merendeel hebben deze mannen nog geen 3 jaar lager onderwijs genoten. Slechts enkelen volgden 1 à 2 jaar de bijbelschool in Yakusu. Van de onderwijzers is er slechts een die meer dan lager onderwijs heeft gehad. Het werk is maar klein en het aantal gemeenteleden zeer gering ten opzichte van de gehele bevolking, die afgezien van de roomskatholieken, zeer heidens is.
Wij hebben in de drie weken van ons verblijf in Irema grote bewondering gekregen voor Lifenya, want hij is de man die gedurende de twee jaar van onze afwezigheid het werk ondanks alle oppositie op zo'n goede wijze door alle moeilijkheden heen heeft geleid. Ook zijn we dankbaar voor de eerste Bambole student, die nu in Yalemba zijn opleiding ontvangt voor hulppredikant. Hij hoopt over enkele jaren klaar te zijn om dan als eerste onder zijn eigen volk te gaan werken. Voorzover wij konden bespeuren heerst er 'n goede geest in de gemeente en is men vol ijver en liefde om ook hun andere stamgenoten de Blijde Boodschap te verkondigen. Maar telkens kwam men weer tot ons om ons er op te wijzen, dat zij ons zo bitter nodig hebben „Ons land is zo groot. Er zijn nog hele gebieden waar het Evangelie nog niet werd gehoord. Men wacht daar op ons, op U. Wij zijn maar weinigen, en de meesten van ons hebben zelf nog zo weinig kennis van Gods Woord."
En daarbij komt dan dat er zo'n groot gebrek is aan lectuur. Het zijn er maar enkelen, die een eigen bijbel bezitten, en dan zijn het meestal oude uitelkaar gevallen boekjes, die met de grootste zorg bewaard worden. Wij hebben hen dan ook beloofd om hen langs de een of andere weg te helpen aan lectuur.
De laatste zondag van ons verblijf in Irema vierde de gemeente het heilig avondmaal. Het viel ons op, dat er zoveel schooljeugd aanwezig was, hetgeen veelbelovend is voor de toekomst. Tijdens de dienst kwam er een vrouw de kerk binnen kruipen op handen en een knie, terwijl het andere been achter haar aansleepte. Ze was verlamd. Aan haar enkels zaten zware metalen ringen, en om de armen hetzelfde. Haar enig kledingstuk was een lendendoek. Zij nam plaats op een klein krukje te midden der anderen en zong tot eer en glorie van haar Heer en Heiland. Te samen met ons nam ook zij brood en beker, getuigende van de vreugde en vrijheid die ook haar deel waren geworden door 's Meesters Dood en Opstanding. Het was een goede dienst, een blijde dienst die zondag. Een klein facet van de goede en vreugdevolle tijd die wij in Irema mochten doorbrengen en waar ik U hier slechts maar enkele flitsen van door kan geven.
Wij zijn onze Zender dankbaar dat wij open deuren en open harten mochten vinden en bidden dat Hij ons leide in alle overwegingen en te nemen besluiten, die aangaande deze voor ons liggen.

B.M.S. Upoto, Met broederlijke groeten,
par LISALA, J. ter Braak.
Rep. du Congo.

Mededelingen

"De Vinkenhof"

Het bestuur van de stichting nederlands baptistencentrum „De Vinkenhof" deelt mee, dat ds J. Broertjes, predikant-directeur der stichting, na in dezelfde dienst afscheid te hebben genomen van de gemeente te Utrecht zijn taak als predikant-directeur zal aanvaarden in een bijzondere dienst op zondag 27 januari a.s., in „Silo" (Heerenstraat 36) te Utrecht, aanvang 16.00 u. Het bestuur nodigt gemeenten en instanties in de unie van baptistengemeenten hartelijk uit zich bij deze gelegenheid te laten vertegenwoordigen.

Voor het bestuur,

S. v. d. Werf, voorzitter,

J. van Dam, secretaris.

Afscheid ds J. Broertjes

D.V. zal op 27 januari a.s. in „Silo", Heerenstraat 36 te Utrecht, een bijzondere dienst worden gehouden, aanvang 4 uur 's namiddags. Ds J. Broertjes neemt dan afscheid als voorganger van de gemeente te Utrecht en zal zijn nieuwe taak als predikant-directeur van de unie-centra aanvaarden.
Belangstellenden zijn hartelijk welkom.

De raad der gemeente te Utrecht.

Receptie ds J. Louw

Namens de baptistengemeenten te Tweede Exloërmond, Groningen, Den Haag en N. Pekela, nodigen wij u uit tot bijwonen van de receptie van ds J. Louw, em. pred.
Deze wordt gehouden op zaterdag 19 januari 1963 van 3 tot 6 uur in de „Cirkel," Korreweg, ingang Singelweg 14, Groningen.
Door uw komst geeft u blijk van dankbaarheid voor zijn werk als voorganger en leraar, dat hij vijftig jaar geleden aanving

Commissie van regeling
correspondentieadres: Damsterdiep 64a, Groningen, telefoon (05900)-32602.

Nader bezien

Onze vier "zuilen"

Zo worden in de laatste verantwoording van het Uniebureau de vier takken van ons gezamenlijk werk, die van de vrijwilligheid bestaan, genoemd. Deze uitdrukking, natuurlijk zonder enige bijbedoeling neergeschreven, heeft me een beetje aan het denken gezet over ons gezamenlijk werk. We hebben de laatste jaren het woord „zuilen" vooral leren kennen en gebruiken om de grote godsdienstig-politieke groeperingen aan te duiden, waarin ons volk is verdeeld. Het beeld was oorspronkelijk bedoeld om aan te geven, dat ons volksleven er op steunt en stoelt maar langzamerhand is de waarde van dit beeld verschoven: nu denkt men 't eerst aan groeperingen, die zich van elkaar isoleren en soms tegen elkaar afzetten en men ziet in een „zuil" iets dat eerder verdeeldheid dan eenheid in ons volk brengt. Het is natuurlijk niet aardig om dit in herinnering te brengen, nu datzelfde beeld gebruikt is voor E.C.U., U.Z.C., C.v.d.O. en U.B.S. De vergelijking gaat ook niet helemaal op. Ons gemeenteleven stoelt niet op deze zuilen. Voor de plaatselijke gemeenten zijn deze zuilen eerder steunpalen dan zuilen. In zoverre gaat dus het beeld niet op. En wat het tweede betreft?

De reorganisatie van 1952 heeft ons behalve de vrijwilligheid ook de gelijkschakeling van onze besturende en uitvoerend organen gebracht en alle verantwoordelijkheid van de Unie-Commissie verlegd naar de Algemene Vergadering. Dit betekende ruim baan voor het initiatief van de Permanente Commissies en dat initiatief is in de eerste jaren in ruime mate ontplooid. De Unie-Zendingscommissie leefde en werkte reeds lang op die basis en dankte daaraan een aanzienlijke voorsprong in de offervaardigheid van de gemeenten, die ze tot heden heeft behouden. De E.C.U. kwam tot een aanzienlijke ontplooiing van haar bemoeienis met de gemeentelijke arbeid en de C. v. d. O. opende het seminarium. Misschien was er de eerste jaren weinig behoefte aan coördinatie. De eerste pogingen daartoe, reeds in 1955 begonnen, strandden op het particuliere initiatief van een Permanente Commissie en tot heden is er op dit terrein niets bereikt. De Activeringscommissie heeft initiatief ontplooid op het terrein van de voorlichting van de gemeenten, maar werkelijke coordinatie bij het uitzetten van het beleid en het opstellen van de begrotingen heeft nog niet plaatsgevonden. Elk jaar storten de vier „zuilen" zich weer in het avontuur van de vrijwilligheid, als vier vreemde vrienden, op weg naar hetzelfde doel maar zonder overleg of samenwerking. Het enige orgaan, dat reglementair bevoegd zou zijn om er een vierspan van te maken, is de Algemene Vergadering maar dit lichaam is er niet toe in staat omdat het veel te groot en veel te wisselend van samenstelling is. De Unie-Commissie is gelijkgeschakeld met de anderen en zo kent onze Unie geen centrale, waar alle arbeid besproken wordt en waar de voorlaatste beslissingen kunnen vallen. Naast de autonomie van de plaatselijke gemeente kennen we nu de autonomie van de permanente commissies.

Coördinatie van onze vier „zuilen," ja van alle „zuilen" van gezamenlijke onderneming is een dringende eis. De prijs van de autonomie van commissies en besturen is daarvoor niet te hoog. *J.R.*

In het liberale Elseviers Weekblad van 22 dec. jl. heeft de hoofdredakteur Lunshof een ernstige waarschuwing tot de kerken van Europa gericht. Een waarschuwing die mij deed verzuchten: Is Lunshof ook onder de profeten?

Hij stelt daar als politicus, dat Europa een verloren zaak is; als de kerk haar primaire taak verzaakt: het geloof te dienen en te verbreiden. En hij waarschuwt voor het aanpassen: „De levenswijze van een groot deel van Europa heeft opgehouden absolute waarde te kennen: zij neigt naar aanpassen". Maar hij vindt het nog veel erger dat de kerk met deze mode meegaat: „Wie kerkelijke bladen opslaat, treft daarin doorgaans meer over wat men vaak concrete vraagstukken noemt aan, dan over de zin van het geloof." En dan spuit het er uit: „Wij menen dat een kerk welke zich aanpast, haar diepere zin heeft verloren. Een psychologisch bureau dient zich aan te passen; de kerk die aan de Heilige Geest gelooft past zich niet aan maar bidt. Van zulk een kerk gaat kracht uit."

In deze klacht van een buitenstaander zit veel waars en ik geloof dat we zeker op zijn waarschuwing acht moeten geven. Daarom was ik zo blij met het appèl van onze Unie-Kommissie.

God heeft ons een geweldige opgave en een grootse taak gegeven.

Wij hebben een woord voor de wereld, die sterft aan haar twijfel en strijd.

Laten wij allen niet langer strijden met de konventionele wapenen van eigen kracht en wijsheid. Laten we gebruik maken, meer gebruik maken van de hemelse kernwapenen, die gereed liggen.

Hier ligt, om het met uw eigen woorden te zeggen, voor heel onze beweging de meest dringende opdracht voor 1963.

Of in Paulus' taal uitgedrukt:

„Voorts, weest krachtig in den Here en in de sterkte Zijner macht", Efez. 6:10.

Met een hartelijke groet.

In Zijn dienst verbonden,

Vroomshoop. R. J. Voorhaar.

Lezers aan het woord

Onderstaand schrijven is reeds lang in het bezit van de E.R., maar is blijven liggen, omdat het ingezonden stuk van br J. L. de Vries („De Christen", 7 december 1962) in eerste instantie beantwoord werd door onze redacteur, ds Lindeman. Toch zijn de gedachten van br Schut over de kerkbouw een nadere overweging volledig waard, en daarom plaatsen we hieronder het tweede gedeelte van zijn schrijven.

E.R.

Inzender schrijft over kerkbouw „het doen van afstand van eigendommen der gemeente heeft vele bezwaren", met daaraan gekoppeld een waarschuwend woord tegen het verlenen van macht aan een commissie over een plaatselijke gemeente. Het is mij niet duidelijk waarom dit bij elkaar getrokken moet worden. De bezwaren mogen, zonder dat ze genoemd worden, vele zijn, de mogelijkheden welke op deze wijze worden verkregen zullen zeker niet onbelangrijk zijn. Wanneer een plaatselijke gemeente een onbelast gebouw of eigendommen bezit, het zelf niet gaat bezwaren voor bouw of andere plannen, wat is er dan tegen de gemeenschap te dienen door tijdelijke afstand, zodat bouwplannen van andere gemeenten verwezenlijkt kunnen worden? Eveneens meen ik sterk te moeten betwijfelen dat kerkgenootschappen hun nieuw-testamentische vorm of inhoud verloren hebben door zaken van organisatorise aard. Wanneer b.v. Maarten Luther in het verleden stelde, de nieuwtestamentische gemeente te zoeken, maar de mensen er niet voor te hebben, heeft dat met organisatie niets te maken, of met maatregelen van practische aard. De gemeente is m.i. gemeente bij de gratie Gods, en het wonder waarover we ons altijd weer verbazen. Een waarschuwend woord is goed, mits het verband in dergelijke overwegingen ook duidelijk is.

M. Schut

Geachte eindredakteur,

Met grote vreugde heb ik uw overpeinzing op de nieuwjaarsdag gelezen. Met grote dankbaarheid het appèl van onze Unie-Kommissie.

Gemeenteberichten

Coevorden - (corr.).

Zondag 6 jan. jl. was een belevenisvolle dag in onze gemeente Coevorden-De Krim: weemoed, vreugde en dankbaarheid werden gezamenlijk doorgemaakt op een dag waarop vijf jonge mensen door de doop aan onze gemeente werden toegevoegd, afscheid werd genomen van onze voorganger, br v.d. Laan, en in diverse toespraken werd teruggeblikt op de groei van onze gemeenschap in de 3½ jaar die br V. d. Laan als voorganger bij ons doorbracht.

In de morgendienst werden doop en avondmaal bediend, terwijl 's middags in de Gereformeerde Kerk de afscheidsdienst plaats vond, welke werd bijgewoond door ruim 200 leden, afgevaardigden, vrienden en belangstellenden. Hoogtepunten waren wel de toespraak van de plaatselijke gereformeerde predikant en het afscheidswoord namens gemeente en raad door br Dorgelo, die o.a. wees op de groei van de gemeente van veertig tot ruim honderd leden.

In de avonduren kwamen gemeente en vrienden nog eens bij elkaar om in intieme kring afscheid te nemen van br en zr Van der Laan. Alle takken van arbeid gaven nog eens van hun kunnen blijk en uit alles bleek de liefde en dankbaarheid van de aanwezigen ten opzichte van het scheidende voorgangersgezin.

Slechts twee maanden is de gemeente zonder herder, want vermoedelijk zal de nieuwe voorganger, br Boschma uit Treebeek, reeds 10 maart zijn intrede doen. De Heer maakt alles wel in onze gemeenschap; wij moeten stil zijn bij zoveel zegen...

Emmen-(D. M.) Er heerste stille dankbaarheid dat de arbeid in de gemeente zo geregeld gezegend wordt. De eerste zondag in december werden er een jonge broeder en zuster gedoopt en nu andermaal in januari weer een jonge broeder.
Het zijn vooral in de laatste tijd veel jonge mensen die hun leven aan Christus toevertrouwen, wat ons grote blijdschap geeft.
Ook blijft de stroom van broeders en zusters die hier een woonplaats vinden maar voortduren.
Onze voorganger ds H. v. d. Werf kon bij het laatste avondmaal een vijftal welkom heten.
Wij zongen zoals gewoonlijk, staande hand in hand „Wij reizen met elkander...". God geve ons allen in 1963 Zijn rijke zegen!

Hilversum — (W. d. L.)
Gaarne willen wij U allen deelgenoot maken van de vreugde, die wij op de eerste zondag van het pasbegonnen jaar als gemeente mochten ondervinden. Er werden namelijk twee zusters gedoopt. Nadat de voorganger ons had bepaald bij 't woord: Want gij allen die in Christus gedoopt zijt, hebt U met Christus bekleed, en de zusers in het openbaar belijdenis van hun geloof hadden afgelegd, werd hun begeren door de doop aan de gemeente te worden toegevoegd, vervuld.
Wij vierden daarna met een aantal broeders en zusters van elders, die in verband met deze doopsbediening aanwezig waren, het avondmaal. Het was een goede, gezegende zondag. Wij zijn erg dankbaar, dat wij mochten zien, dat Gods werk, doorgaat, ook in en door onze gemeente.

Delfzijl—(P.W.Br.) De eerste zondag in 1963 was voor de gemeente Delfzijl een ware feestdag. Ondanks sneeuw en gladde wegen was om 10 uur 's morgens ons kerkgebouw zo vol, dat stoelen moesten worden bijgezet. Deze grote [illegible] mensen was gekomen om getuige te zijn van de doopsbediening die zou plaatsvinden.
Onze voorganger ds H. P. de Boer, sprak in gloedvolle bewoordingen over Joh. 3, waar Jezus Nicodemus wijst op de noodzakelijkheid der wedergeboorte. We moeten ons niet schuil houden als de Heer roept, maar ons hart geheel openstellen voor Hem. Na deze ernstige woorden klonk (na de persoonlijk gestelde vragen) driemaal duidelijk: ja, door drie zusters die hiermede beleden de Heer te willen volgen, waarna de doopsbediening plaats vond. Ouderling Damhof sprak een hartelijk welkomstwoord tot de nieuwe leden toen we met een zeer groot aantal broeders en zusters mochten aanzitten aan de dis des Heren. We gevoelden het: de Heer was in ons midden. Dat dit alles tot grote blijdschap stemt is te begrijpen. In het afgelopen jaar zijn 8 zusters uit ons midden door de Heer der gemeente thuisgehaald, en het is daarom des temeer bemoedigend dat de ledige plaatsen nu reeds weer ten dele zijn aangevuld; we geloven dat de Heer ons verder Zijn zegen wil schenken, als ons hart maar steeds voor Hem openstaat.

Mededeling

„De Vinkenhof" in de aether

Op zondag 20 januari a.s. zal van 6.30-6.40 nam. in de rubriek „De kerk aan het werk" voor het I.K.O.R. een interview met de predikant-directeur van „De Vinkenhof" worden uitgezonden.

OM HET VOLLE EVANGELIE (4)

De Heer is de Geest

De feestdagen van december hebben voor een langere onderbreking van onze reeks gezorgd. Nu met het nieuwe jaar de gewone orde der dingen weer is teruggekeerd, kunnen de artikelen over het volle Evangelie worden hervat en met grotere regelmaat verschijnen.
We vatten eerst nog even samen waartoe onze confrontatie tot hiertoe heeft geleid. De volheid, waarvan het Nieuwe Testament spreekt, bleek de volkomen heerschappij van Jezus Christus te zijn en het volle Evangelie is de proclamatie van deze volkomen heerschappij. Door geloof en doop heeft de gemeente volheid verkregen en is onder de volkomen heerschappij van Christus gekomen. Dit heeft een tweeledige zin, want zij is Hem niet alleen geheel onderworpen maar zij is met Hem „meer dan overwinnaar". Daarbij mag echter niet worden vergeten, dat de gemeente naar de volheid van de gehoorzaamheid en de overwinning moet groeien. Zij is ook zelf nog on-vol-ledig. De weg naar de volledigheid is de weg van de Heilige Geest. Want de Heer is de Geest.

Letter en Geest

In 2 Cor. 3 beschrijft Paulus het oude en het nieuwe verbond. Het eerste is getypeerd door de letter, het tweede door de Geest, geheel in overeenstemming met wat Jeremia er in andere woorden over had geprofeteerd Jer. 31 : 31-34). Was het oude verbond reeds heerlijk in de bijbelse zin, hoeveel te meer het nieuwe! Maar de heerlijkheid van het nieuwe verbond ligt niet in de Geest, die vrijheid schept maar in het feit, dat de Heer de Geest is. Wat betekent die gewaagde uitspraak?
Tussen het oude verbond van de letter en het nieuwe van de Geest staat Jezus Christus, de Heer. Zijn dood en opstanding betekenen het einde van het oude en het begin van het nieuwe. Het nieuwe verbond van de Geest is daarom nieuw omdat Jezus Christus het in werking heeft gesteld. Daarom is de Geest door Jezus Christus uitgestort, (Hand. 2 : 33). Het is zeker niet de bedoeling van het Nieuwe Testament te betuigen, dat Jezus Christus en de Heilige Geest aan elkaar gelijkgesteld moeten worden. Maar ze mogen nooit van elkaar worden losgemaakt. Daarom: de Heer is de Geest, (2 Cor. 3 : 17). Geen dienen van God in Geest en waarheid buiten het volbrachte werk van Christus om.

De Geest van Christus

De practische betekenis hiervan is zeer groot, zo groot dat Paulus in zijn eerste brief aan dezelfde gemeente de belijdenis „Jezus is Heer" tot toetssteen maakt bij de beoordeling van de z.g. geestelijke dingen, (1 Cor. 12 : 3). Want de Geest is onzichtbaar gelijk de wind en niet alles wat zich als Geest aandient is uit de Heilige Geest en waaraan zal men Geest en geest onderscheiden? Aan de belijdenis, dat Jezus de Heer is!
Dat geldt naar twee kanten. Er is een tijd geweest, waarin de wijsgeren de menselijke geest en de Geest van God als practisch aan elkaar identiek beschouwden. Dit leidt onherroepelijk tot overmoed en zelfoverschatting, want dan wordt de mens een „god in 't diepst van zijn gedachten" (Kloos). Aan de andere kant worden vele buitengewone dingen, die gemakkelijk voor geestesgaven worden aangezien, omdat ze buitengewoon zijn. Niet iedere gebedsgenezing is uit de Geest, niet alle spreken in tongen is aanbidding in Geest en waarheid. Beide komen ook buiten Christus' gemeente voor en zelfs daarbinnen zijn ze niet altijd uit de Geest. Als ze dat zijn, dan zullen ze de heerschappij van Christus belijden en betuigen.
Er ligt hier nog een andere vraag, die juist in een confrontatie met de opwekkingsbeweging van zo mogelijk nog groter betekenis. Het is deze: voegt de Heilige Geest nog toe aan het werk van Christus? Jezus Christus is Heer en Zijn werk is de verzoening en de verlossing. Voegt de Geest daaraan nog toe? Bekering, geloof en doop zijn gericht op en rusten in dit volbrachte werk van Christus. Is er daarnaast nog een apart werk van de Geest? Indien dit zo is, dan is er na geloof en doop nog ruimte voor een apart sacrament des Geestes in de vorm van een geestesdoop. Maar juist de enge verbinding tussen de bediening van de Geest en het volbrachte werk van Christus sluit een toevoeging aan de verlossing door de Geest uit en daarom zijn er ook niet twee soorten christenen, geloof-en-doop-christenen en Geest-christenen.
Het werk van de Geest is de verheerlijking van Christus want „Hij zal het uit het Mijne nemen" (Joh. 16 : 14). „Verheerlijken" wil hier zeggen „tot verheerlijking brengen" en we doen er goed aan in deze uitdrukking het woord „Heer" te herkennen. In de verheerlijking van Christus wordt Zijn majesteit openbaar en dat gebeurt daar waar Zijn heerschappij en macht openbaar worden. Dat is het werk van de Geest. Dat gebeurt wanneer iemand tot bekering en geloof komt en gedoopt wordt. Dan is de Heilige Geest aan het werk. Maar het gebeurt ook nog in vele andere vormen. Op deze vormen van het ene werk van de Geest concentreert zich onze confrontatie met de opwekkingsbeweging.

De Geest van God.

Op één ding moeten we ten besluite van deze inleidende artikelen nog de aandacht vestigen. De Geest is niet slechts de Geest

van Christus maar óók van God. Dat brengt het werk van de Geest in verband met de schepping, zoals 't werk van Christus daarmee in verband staat. Verlossing is niet alleen een ontworstlen van de wereld aan de Boze, maar herschepping. In Jezus Christus gaat de schepping aan haar goddelijke bestemming beantwoorden. De volkomen verlossing is niet de afschaffing van het natuurlijke maar de verheerlijking van het geschapene.
Daarom behoort niet slechts het zogenaamde bovennatuurlijke tot het terrein van de Geest. De Geest werkt evenzeer in de sfeer van het geschapene. Hij neemt de schepping gevangen en laat haar aldus, in alle voorlopigheid en in de vorm van stukwerk, beantwoorden aan haar bestemming. Niet in de terzijdestelling van de mogelijkheden van de schepping bestaat het waarmerk des Geestes maar in hun onderwerping en heiliging. De geest, die met de Heilige Geest betuigt, dat wij kinderen Gods zijn is niet een afsplitsing van die Geest maar de geschapen geest, uit dienstbaarheid en vruchteloosheid bevrijd en gekomen tot zijn hoogste bestemming.

J.R.

BROkSTUkKeN

Er is doorgaans heel wat te doen in onze gemeenten. Er wordt druk vergaderd, gebouwd, verbouwd, verbeterd, vermooid, gemoderniseerd. We sparen voor een mooi orgel, een betere verwarming, een moderne verlichting. We diskussiëren over de belangrijke vraag of de doopkleding wit of zwart moet zijn, over het soort lied dat we zullen zingen, en over de vraag of de dominee vlot dan wel gedistingeerd moet optreden op de kansel. De liturgie is ook een geliefkoosd onderwerp. Verder is daar de vraag welke plaats koffie en koek in het geheel dienen in te nemen. Maar is er ook nog het diepe bewustzijn aanwezig dat we het licht der w e r e l d en het zout der a a r d e zijn? Ik denk aan een boerenfamilie, die op zondagavond zo gezellig bijeen is in de grote kamer onder het lage dak. Ze praten wat, ze doen spelletjes en zingen liedjes. En af en toe kijken ze naar buiten, waar in het laatste licht van een scheidende zon de prachtige tuin nog te bewonderen valt, met haar schitterende borders en deftige gazons. Die tuin is de trots van de boerin.
Maar de ogen van de boer springen over de tuin heen naar de akkers die - al licht beneveld - verderop liggen; waardoor de ploeg gegaan is, waarop mest gestrooid is en waaraan hij en de zijnen het zaad hebben toevertrouwd. Nu is daar het wassende koren. De wezenlijke belangstelling van de boer gaat niet uit naar het erf, de tuin, maar naar de akkers, waarop hij dagen, weken, maanden, nee jaren gewerkt heeft in het zweet zijns aanschijns, en waarlangs hij die zondagmiddag nog gewandeld heeft om te zien hoe alles erbij stond.

Vergeten we soms door de kleine dingen de grote niet? Is er niet het gevaar dat we door de knusheid van het samenzijn de akker vergeten, waarop we moeten ploegen, zaaien en dan ook . . oogsten?
Maken we ons soms niet drukker over het erf en het tuintje dan over de akker? Sommige christenen lopen al boos en beledigd weg als ze wat tekort komen aan die knusheid. Of als het lied dat gezongen wordt hen niet zint. Of als er te weinig aandacht aan hen besteed wordt. Maar gaat het niet om de akker, het zaad en oogst? Natuurlijk zit het hele boerengezin af en toe bijeen. En geniet van het samenzijn en de bloemen. Maar dan opeens spreken ze weer over het werk en over de vijanden van het koren en over de arbeid die de volgende dag gedaan moet worden.

Ons samenkomen als gemeente is belangrijk. En wat er op het erf der gemeente gebeurt, is belangrijk. Het is ook belangrijk dat het woonhuis, de schuren en de tuin goed onderhouden zijn. Maar het belangrijkste is dat we fit zijn voor de taak, dat het gereedschap dat we nodig hebben, in goede staat is, en dat we na elk door God gegeven rustuur de akker weer opgaan - die de wereld is - met het zaad dat Hij ons toevertrouwde. Gaf God alleen maar zaad aan voorgangers, ouderlingen en evangelisten? Natuurlijk niet. Hij gaf het aan elk van Zijn kinderen. Ook aan U. Elke dag loopt U op Gods akker. In kantoor, fabriek, winkel of waar elders ook. Ploegt U ook en zaait U?

De akker is de wereld. Die grote wereld van God. Waarop zo verschrikkelijk veel onkruid uit de hel groeit. Satan bezaait de *hele* akker. Wij christenen komen vaak niet verder dan ons tuintje. Moesten wij niet veel meer mission-minded zijn? Zendingsgezind? Ja, maar we zijn in ons eigen land nog lang niet klaar. Iemand heeft eens gezegd dat als de eerste christenen zo gekletst hadden, het evangelie nooit verder dan Jeruzalem en Judea gekomen zou zijn. Want zouden ze daar wel ooit zijn kláárgekomen? Maar Paulus ging al op stap, toen nog slechts een klein gedeelte van Palestina voor Christus gewonnen was. Zo kwam het evangelie naar Europa. Zo kwam het Goddank ook bij ons. En zo moet het van ons weer verder gaan naar de nog niet bereikten. Hebben we visie? Of zien we alleen het eigen tuintje?

Wf.

Beroepingswerk

Br. Jac. Schouten te IJmuiden heeft het beroep van de gemeente te Westerhaar aangenomen.

Van de Vinkenhof

We zijn er gekomen!

De verhuizing had wel wat voeten in de... sneeuw, maar we zijn er dan toch gekomen. In die begindagen van januari lag ons centrum verlaten in een witte wereld van zuiverheid en stilte. Een hele overgang vanuit de stadsdrukte! Maar spoedig na ons kwamen de vaste bewoners (staf en studenten) met al hun gezelligheid en werk ons gezelschap houden. Elke morgen kwamen de docenten met bemutste óf roodkoude oren aanfietsen, om de nodige kennis aan te dragen.
De telefoon ratelde weer vrolijk - soms werden door stevige jongenshanden alle knoppen tegelijk ingedrukt en met iedereen tegelijk gepraat - en zo nam het volle leven ons allen in beslag. Vol hoop op de toekomst, waarin we met velen zullen samenwerken en vóór velen zullen bezig zijn.

We zijn er nog niet!

Overigens is dit maar een begin, want we zijn er nog niet. Een goed begin is wel het halve werk en bij dat begin werden we verrast door kleurige planten en bloemen van instanties en relaties (hartelijk dank!), maar hier moet meer op volgen. Er is werk aan de winkel en onze centra dienen onze gezamenlijke gemeenten, vrouwen- en jeugdgroepen. Hoe? De tijd zal het leren, maar onder Gods zegen zal het zeker goed komen.

Zomerprogramma

Het lijkt dwaas, om in deze barre winter over de zomer te schrijven. Maar toch kunnen we U melden, dat zondag a.s. of anders uiterlijk zondag 27 januari overal in de kerkgebouwen de zomerfolders 1963 zullen hangen. Dan kunnen de inschrijvingen plaats hebben en staan we hier voor U klaar, om alle gewenste inlichtingen te verstrekken. Geef deze folders ook door aan Uw vrienden en kennissen en nodig hen mee voor een fijne vacantie op eigen grondgebied.
Een zeilkamp staat er nog niet op, maar er zijn wel mogelijkheden voor. Als U ons vóór 1 februari laat weten, of U voor ongeveer *f* 85,-- p.p. een week in een christelijk zeilcentrum wilt doorbrengen, kunnen we daarvoor zorgen. Zijn er voldoende aanmeldingen, dan wordt het zelfs een eigen week. Over de juiste data moeten we dan nog even overleggen.

Voor reizigers naar het buitenland willen we ook graag iets doen, maar dan moeten ze het ons laten weten. Er is al meerdere keren getracht een buitenlands kamp te houden, maar de animo was nooit zo erg groot. Schrijf ons Uw wensen en we zullen ons inspannen deze te verwezenlijken.

Ons zomerprogramma omvat een deel van de maanden juli en augustus. Maar ook in mei en juni willen we wel weken beleggen met bijzonder aantrekkelijke programma's. Wie daarvoor belangstelling heeft, late het ons spoedig weten. Zijn er ook gemeenten of groepen, die echt eens „onder elkaar" willen zijn? Ze zijn welkom!

We komen er wel!

Tot zover eerst maar weer. Nog een korte belangrijke mededeling. We hebben per 1 maart a.s. een nieuwe vaste huishoudelijke kracht nodig op ons centrum. Hier ligt een belangrijke taak voor meisjes van 18 jaar of ouder. De werktijden zijn opnieuw geregeld op een zo prettig mogelijke wijze. Sociale voorzieningen en salariëring als overal normaal. Wie komt ons helepen? We doen hier op onze centra met elkaar ons best om een fijne sfeer en een goede gemeenschap te kweken. Ieder, die hier onze gast wil zijn, wordt in deze gemeenschap opgenomen. Zo komen we er wel!

Biltseweg 10, Bosch en Duin — Broertjes

Ontvangen giften Vriendenactie sinds 17 dec. jl. t/m 31 dec. 1962: N. te H. *f* 5,-, D. N. te P. *f* 5,-, Th. J. M. te A. *f* 5,-, A. H. te A. *f* 10,-, H. R. te H. *f* 1,-, Mw. F.-W. te H. *f* 2,50, K. de H. te G. *f* 3,-, C. v.d. M. te V. *f* 25,-, G. P. te A. *f* 10,-, Gemeente Sittard *f* 7,17, Mw. B.-v. K. te H. *f* 3.-, G. v. d. G. te A. *f* 3.-, Mej. G. R. te D. *f* 50.-, K. B. te H. *f* 10.-, A. T te Z *f* 5-, S de V te H *f* 1.-, M. D. te V. *f* 2.50, Mej. A. B. te G. *f* 5.-, Gemeente Treebeek *f* 14.-. H. A. E. te H. *f* 10.-, „Zusterhulp" te E. E. veen *f* 25,-, F. v. D. te G. *f* 10,-, W. F. V. te A. *f* 25,-, Fam. H. te E. *f* 2.50.

Totaal ontvingen we in 1962 het mooie bedrag van *f* 2.327.34. Dit geld kwam uit de volgende Gewesten of Provincies: Holland en Utrecht *f* 698,85, Overijsel-Gelderland *f* 635,02, Groningen *f* 445.27, Friesland *f* 259,70, Drente *f* 230.60, Brabant en Limburg *f* 57,90. Nog elke dag arriveren op postrekening 250591 t.n.v. „De Vinkenhof" te Bosch en Duin/Den Dolder de giften, waarmee we bemoedigd worden in het werk op onze Centra. Hartelijk dank!

KORREKTIE

In de verantwoording uit het unie-bureau, verleden week gepubliceerd, is een fout geslopen. Bij de verantwoording voor het „Noodfonds" dient gelezen te worden: Sneek *f* 100,—

Week van gebed voor de eenheid der Christenen

Evenals vorige jaren ontving de redactie de leidraad voor de week der gebeden voor de eenheid der christenen, 18-25 januari 1963. De leidraad is afgestemd op liturgisch gebonden diensten, maar de afgedrukte gebeden, overdenkingen en aanwijzingen voor de voorbede, zijn ook voor ons zeer wel bruikbaar. Aan de gebedsdiensten die in deze week worden gehouden, nemen op verschillende plaatsen ook baptistenvoorgangers deel. Het is een goede zaak om samen met andere gelovigen voor de eenheid der christenen te bidden. Exemplaren van de leidraad zijn verkrijgbaar bij de Oecumenische Raad van Kerken, Janskerkhof 15 te Utrecht.

E.R.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Mededeling

Leiders en leidsters van het JMC-werk.

De werkdag voor leiders en leidsters, die gehouden zou worden op 19 dezer te Emmen, wordt uitgesteld tot zaterdag, 16 februari a.s. U kunt zich nu reeds opgeven bij G. van Veen, Emmen, Kapelstr. 7. Nadere gegevens volgen per circulaire.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 25 januari 1963 Jaargang 80 Nr. 3663

Twee of één Wederkomst?

In een mij toegezonden tijdschrift kwamen in een artikel, getiteld, „Het einde tegemoet" de volgende zinnen voor: „Zoals bekend, bestaat de wederkomst des Heren in twee door enige jaren van elkaar gescheiden etappen. Daar is het komen van de Zijnen bij de opname en daarna Zijn komen met de Zijnen ter afrekening met Zijn vijanden en tot oprichting van Zijn rijk".

Voorlopig laat ik dit citaat hier staan. Het deed mij denken aan een uitspraak, dat in I Thess. sprake is van het komen **voor** de Zijnen en in 2 Thess. van een komen **met** de Zijnen. De vraag, die bij mij op kwam is deze: is dat te bewijzen? Leert de Schrift dat? Ik nodig de lezers derhalve uit met mij op onderzoek uit te gaan. Het gaat over de komst des Heren over de parousia in de Thessalonicenzen-brieven.

We zullen dus de plaatsen hebben na te gaan, waar sprake is van de parousia. Het zijn er niet zoveel.

Allereerst I Thess. 2 : 19: **„Want wie is onze hoop of blijdschap of erekrans voor onzen Here Jezus bij zijn parousia (komst), wie anders dan gij? Ja, gij zijt onze eer en blijdschap".**

De tot het geloof in Christus gekomen Thessalonicenzen zijn de trots, de glorie voor Paulus. Zij zijn dat in de tegenwoordigheid, voor het oog van onzen Here Jezus. Welk doel had Paulus met zijn zendingswerk? Hij wilde de mensen voor de komst van de Heer toebereiden, **„om ieder mens in Christus volmacht te doen zijn".** Daarom wees hij de mensen terecht en onderrichtte hij (zie Kol. 1 : 28).

Nu ziet hij deze Thessalonicenzen staan voor het aangezicht van de Heer bij Zijn parousia. Vreugde vervult zijn hart, als hij aan dat ogenblik denkt. De vrucht van zijn werk, de gemeente, staat daar. Dat is de krans die hij verkrijgt, als één die in de loopbaan gelopen heeft en de prijs ontvangt, (Fil. 2 : 16).

De volgende plaats, waar we het woord parousia ontmoeten is I Thess. 3 : 13, **„om uw harten te versterken, zodat zij onberispelijk zijn in heiligheid voor onze God en Vader bij de parousia van onze Heer Jezus met al Zijn heiligen".**

Paulus verlangde sterk naar de Thessalonicenzen. Meerdere malen had hij willen komen, maar de Satan had het belet. Waarom wilde Paulus dat? Het antwoord luidt: **„Om te voltooien wat nog aan het geloof ontbrak".** We merkten reeds op, dat Paulus aan de toebereiding der gemeente werkte, dat hij ze „compleet" wilde zien, onberispelijk voor het oog van God, bij de parousia van onze Here Jezus **met al zijn heiligen.**

In Paulus' brieven is vaak sprake van de heiligen; daarmede bedoelde hij de gelovigen, (bv. in 2 Thess. 1 : 10, Rom. 1 : 7 en vele andere plaatsen).

In I Thess. 4 : 13 is sprake van de in Christus gestorvenen die door Jezus **wedergebracht worden met Hem.** Ook de engelen kunnen in onze tekst I Thess. 3 : 13 bedoeld zijn, doch waarom gebruikt Paulus dan niet het woord engelen? Hij gebruikt het wel in de tweede Thess. brief. Toch is het niet onmogelijk hier aan de engelen te denken, of aan zowel engelen als aan de uit de dood weergebrachten bij Zijn parousia.

De plaats I Thess. 4 : 15 laten we even buiten beschouwing, omdat wij uitvoerig bij dit vers in een der vorige artikelen hebben stil gestaan. Er blijft dan in deze eerst brief nog over:

I Thess. 5 : 23 **„En Hij, de God des vredes, heilige u geheel en al, en geheel uw geest, ziel en lichaam moge bij de parousia van onze Heer Jezus Christus blijken in allen dele onberispelijk bewaard te zijn".** Ook hier wordt weer de nadruk gelegd op het complete, „geheel en al". De totale mens behoeft de bewaring van God. Zowel de geest, die bovenaan staat, als ziel en lichaam. Het komt er op aan, dat de gemeente „heilig is voor de Heer", bij Zijn komst. Het blijkt, dat al de verzen, die we ter sprake brachten in hetzelfde teken staan. De gemeente moet heilig zijn als de Heer komt, onberispelijk, volmaakt. Er zijn nog enige plaatsen, die niet het woord „parousia" hebben, maar die zakelijk in dezelfde richting wijzen. Dat zijn I Thess. 1 : 3, 10. Daar is sprake van de **volharding in de hoop** op onze Here Jezus Christus. De Thess. bleven de Heer verwachten, zij **verwachtten Hem uit de hemelen.** De Here zal nederdalen van de hemel. Aan Zijn komst wordt verbonden: **„de verlossing van de toekomende toorn".** De toekomende toorn wijst op een oordeel, op een oordeelsdag. Daar Jezus ons verlost van de zonden, moet ook volgen de verlossing van de gevolgen van de zonde. De gelovigen worden door Jezus gered. In de oordeelsdag vergaan alle afgoden die de mensen hebben gediend, en wordt geoogst wat gezaaid is.

Wat leert de 2e Thess. brief? Het woord parousia komt ook hier slechts een enkele maal voor, en wel in het tweede hoofdstuk. We willen ook deze teksten noemen en van een enkele aantekening voorzien.

2 Thess. 2 : 1 **„Maar wij verzoeken u, broeders, met betrekking tot de parousia van onze Here Jezus Christus en onze vereniging met Hem, dat gij niet spoedig uw bezinning verliest...... alsof de dag des Heren (reeds) aanbrak".**

Aan de parousia wordt verbonden onze vereniging met Hem. Dit slaat terug op I Thess. 4 : 17, waar geleerd wordt, dat de gelovigen de Heer tegemoet gaan in de lucht, om bij de Heer te zijn. De levend overblijvenden worden in een punt des tijds veranderd, om samen met de opgewekten met de Heer verenigd te worden. De vraag is nu, **moet er onderscheid gemaakt worden tussen de parousia en de dag des Heren?** Is het niet vreemd, dat Paulus ingeval er zulk een onderscheid

In dit nummer

Géén gemeenteberichten; als hoofdartikel deze keer een bijdrage van ds D. Slort; voorts verslag van de bijeenkomsten in Groningen ter gelegenheid van het gouden ambtsjubileum van ds J. Louw gehouden.

gemaakt moet worden, deze dingen in één adem noemt, zonder ook maar een enkele aanwijzing te geven, dat hij van de parousia op heel iets anders overspringt? Ligt het niet veel meer voor de hand, dat Paulus het over de parousia alleen heeft, die èn de vereniging met Hem insluit èn Zijn dag is?

In de eerste brief blijkt het ook te gaan over de dag des Heren, die komt als een dief in de nacht, (I Thess. 5). Voor deze dag moet men bereid zijn, dan zal hij ons niet overvallen. Aan die dag gaat niet de opname vooraf, want in I Thess. 5 stelt Paulus het zó, dat deze dag door hen die waken (de levend overblijvenden) en die slapen (de gestorvenen) tegemoet gegaan wordt om met Hem te leven, d.w.z. om zaligheid te verkrijgen. M.a.w. die dag is identiek met de „opname der gelovigen". Bij de bespreking van de opname (I Thess. 4 : 13vv), gaf ik als mijn gevoelen te kennen, dat er sprake is van een **nederdalen** van de hemel, van onze Heer - nergens wordt melding gemaakt van een rechts-om-keert! Bovendien komt Hij met 'n bevel, dus als Heerser en op Zijn bevel staan de doden op. (Het woord „komst" (parousia) wordt gebruikt van een vorst, die komt). Christus komt als Heer! Dit sluit in, dat Zijn heerschappij zich openbaart dat Hij de Zijnen zaligheid schenkt. Wij zijn **geroepen tot Zijn eigen Koninkrijk en heerlijkheid,** (I Thess. 2 : 12). De Zijnen gaan Hem tegemoet, om Hem in te halen. Er blijkt geen onderscheid te zijn in onderwerp tussen 1 en 2 Thess. In beide brieven gaat het over één wederkomst. Er is geen reden om **twee** wederkomsten aan te nemen.

Terugkerend tot het begin van dit artikel, merk ik op, dat het spreken van twee étappes, toch feitelijk neerkomt op twee wederkomsten, temeer daar er een tussentijd van enige jaren wordt aangenomen [1]). Dat er een komen is voor de Zijnen is juist, maar het altijd-bij-de-Here-zijn sluit dan ook in, dat Zijn aankomst (als gevolg van Zijn nederdalen) begeleid zal zijn door hen, die in Zijn gevolg mede nederdalen, **die in de parousia met Hem verenigd** werden. De Koning openbaart Zijn heerlijkheid, de Zijnen delen erin, Zijn tegenstanders zullen Zijn toorn ondervinden (zie I Thess. 1 : 10). De Zijnen ontvangen verkwikking in die dag! Nog op een plaats in 2 Thess. wordt van de parousia melding gemaakt nl. 2 Thess. 2 : 8 **„dan zal de wetteloze zich openbaren, die de Here zal doden, door de adem Zijns monds en machteloos zal maken door Zijn verschijning, als Hij komt"** (letterlijk: door de verschijning van Zijn parousia). De parousia waarover Paulus gedurig in I Thess. handelde, sluit in de onderwerping van de wetteloze, van de antichrist. Onze Heer is nog niet gekomen. Hij is nog verborgen, maar eens komt Hij uit de verborgenheid te voorschijn en openbaart zich. Ook de antichrist is nog verborgen, maar ook hij zal zich openbaren op zijn tijd. Doch zijn rijk zal niet bestaan, hij zal het veld ruimen voor Hem, aan Wien gegeven is alle macht. Hij komt en Zijn rijk komt. Laat ons bereid zijn voor Zijn komst!

D. S.

---

[1]) De schrijver van genoemd artikel, Phil Suter (Middernachtsroep, jan. 1963, 2e jaargang, nummer 1) zal hier met die „enige jaren", 3½ jaar bedoeld hebben. Men leidt die tussenperiode af uit Dan. 9 : 27, de helft van de laatste jaarweek, die gezien wordt als de tijd van de grote verdrukking, waarin de antichrist woedt. De gemeente zou dan voor de grote verdrukking zijn weggenomen van de aarde. De vraag is echter of er enige aanleiding in de brieven aan de Thess. is om deze woorden van Daniël hier ter sprake te brengen?

Natuurlijk aanvaard ik, dat Daniël (het boek) geïnspireerd is, en waarheid leert. Vergeten moeten we echter niet, dat de wijze waarop sommigen bepaalde teksten aan elkaar koppelen, om zo een profetische lijn, een toekomstprogramma, samen te stellen, mènsenwerk blijft, ook als die profetische lijn in beeld, in profetische kaart wordt gebracht. Die kaart is niet vallend onder de inspiratie van de H. Schrift. Dit moge broeders, die met zoveel nadruk, met zoveel overtuiging precies weten te vertellen, hoe de toekomst zich zal ontwikkelen al of niet aan de hand van een profetische kaart tot meer bescheidenheid brengen.

---

zand en zaad

Is u aan het eind van de kerstdagen ook zo moe van Stille Nacht, Nu zijt wellekome en Ere zij God? om maar drie te noemen. Een heel jaar lang zwijgen we over deze liederen, ofschoon in elk geval dat laatste heel goed ook op Goede Vrijdag gezongen zou kunnen worden, maar nee, dat doen we niet, want dat duidt op ontsporingen en velen zouden verstolen naar de hoek kijken waar anders de boom staat te pronken. Goed. Alles op zijn tijd. Op onze tijd dus en minder op Zijn tijd. De man van de ophaaldiensthuisvuil klaagt steen en been over de kerstbomen, die nu, afgedankt, langs de wegen staan. En de voorganger bergt de kerstliederen op. En moeder de versierselen. Dat is weer geweest.

Natuurlijk leest u de liederen ook wel die u zingt. U zingt maar niet zo in 't wilde weg, of, als dat te wild klinkt: voor 't vaderland. Voor dat laatste schijnt men toen die uitdrukking geboren werd toch wel veel gezongen te hebben. Of met bijzondere toewijding.

U leest wat u zingt. U zingt niet alleen omdat de melodie zo meeslepend is, zo opwindend, walsend of strijdlustig. Ik verdenk sommigen, maar dan helemaal in stilte, daar wel van. Die melodie doet het en de woorden komen er minder op aan. Misschien was het dan beter gewoon tetterettet te jubelen, maar daarvoor moet je kind zijn. Vind daar nou eens een woord bij dat daar op rijmt. Want rijmen moet het, al klinkt dat dan ongerijmd. Vanmorgen bezig zijnde met liederen voor de gemeente te zoeken, die ze zondag zou kunnen zingen-als u wist hoeveel tijd daar in gaat zitten zou u alleen daarom al veel aandacht aan de woorden geven - stootte ik op een lied in onze bundel, dat ik in de regel maar voor driekwart laat zingen. Er staat in het vierde vers namelijk een uitdrukking, die ik nog steeds niet versta: *Er zijn verborgen banden met wie zijn voorgegaan.*. Dan zit ik maar te zinnen over die verborgen banden, die mij toch te mysterieus zijn. Rome zou me wellicht wel informaties kunnen verschaffen, maar ik heb liever dat u het doet. Zeker, ik lees ergens van de wolk van getuigen, maar evengoed.. die banden, die verborgen banden.

Maar ik wilde het niet over onze bundel hebben, die ik overigens zeer op prijs stel. Onlangs moest ik met de vergaderden mee een lied zingen op de melodie van „O, Hoofd, bedekt met wonden." De woorden waren als volgt:

O, Jezus, Kind van Smarten,
Uw ongewenst bezoek
Herinnert onze harten
Aan het gesloten boek,
Dat eenmaal wordt geopend,
Waarin 't verleden blijft,
Waarin de Heer doorlopend
Al onze zonden schrijft.

Ik vroeg me af wat ik zong. Wat al die anderen zongen. Was zijn bezoek ongewenst? En denkt men dan allereerst aan het gesloten boek? Welk boek? Schrijft de Heer daarin?

Later luisterde ik naar een koor. En ik las de woorden. Ik kan ze niet allemaal voor u overtypen, maar ik bleef weer haken achter een zin als: *Met vreed' en oordeel slaat Jezus over ons een kruis. De kaarsen van aanbidding branden. Wij zijn hier bij U kind in huis!*

Nee, het was niet in een roomse kerk. Maar u begrijpt dat ik hoe langer hoe meer zorgvuldig op de woorden ga letten, wanneer me een lied wordt voorgelegd.

Ik lees nog eens in het tekstboekje:

God komt met wankele stappen
Van een kind langs al de trappen
Van de hemel naar omlaag
Uit de eeuwen naar vandaag.

Wel ontroerend, beeldend, dichterlijk misschien, maar dat wankelen was er niet bij dacht ik.

Ik weet wat u zeggen wilt: als je zo elk lied nakijkt kun je helemaal niet meer zingen. Dan mag je wel elk ogenblik vragen: wat zing ik nou eigenlijk? Nu, dat was min of meer de bedoeling van dit stukje. In feite komt het minder op de melodie aan en meer op de woorden. Genoeg, de machine stokt en eist nu al mijn technisch vernuft om die weer op gang te krijgen. Maar daarop kan de eindredakteur niet wachten.

Huizinga.

Ik vaag uw overtredingen weg als een nevel, en uw zonden als een wolk. Jes. 44 : 22

De wolken beletten ons menigmaal het uitzicht op de open hemel. En omgekeerd kan b.v. een piloot zich niet zonder instrumenten oriënteren, als er wolken zijn tussen zijn toestel en de aarde.
Velen beleven het als een groot obstakel, dat hun zonden zich tussen God en hen bevinden. Door eigen onreinheid van hart en leven is evenals bij de wolken het uitzicht op de open-hemel belemmerd.
Het besef dat we in de schuld staan maakt ons leven onrustig en onzeker. Deze afvalligheid maakt ons leven jegens God, de Allerhoogste, donker en bitter. Een onzer dichters heeft het eens als volgt uitgedrukt:

Gij badt op eenen berg alleen,
en.. Jesu, ik en vind er geen
waar 'k hoog genoeg kan klimmen
om U alleen te vinden:
de wereld wil mij achterna,
al waar ik ga
of sta
of ooit mijn ogen sla..

Aan rustige wateren

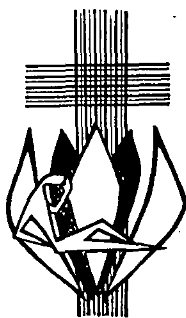
uitzicht

Ieder echter die het evangelie kent weet, dat dit klagen overtroffen wordt door de overwinning van Jezus Christus over zonde en dood. Het gevleugelde woord van Augustinus „Onrustig is ons hart, tot het rust vindt in U, O God" brengt ons bij die wolkenloze hemel, waar wij de zon van Gods liefde zien schijnen.
Het is in de bergen mogelijk, dat men boven de wolken uit komt, door een van deze hoge kolossen te bestijgen. Dit is een wonderlijke gewaarwording.

Het lijkt of men zich boven een witte schuimende zee bevindt. De andere bergtoppen drijven als eilanden rondom ons. Zulk een wolkenzee kan ogenschijnlijk vanzelf oplossen. Na niets anders dan wolken gezien te hebben, beleeft men het merkwaardige: plotseling is er een gat in de wolken gevallen.
Het gezicht op het dal is mogelijk. Als men nauwkeurig toeziet hoe de wolken verdwijnen, krijgt men de indruk, dat ze worden weggevaagd. Een onzichtbare sterke hand schuift het wolkengordijn opzij, ze verdwijnen en een heerlijk zonovergoten vergezicht komt er voor in de plaats. Op gelijke wijze als de wolken worden weggevaagd zo vaagt God door Jezus Christus alle belemmeringen weg voor een uitzicht op de open hemel. Als we uit deze schuldvergeving leven, blijven we dankbaar en verliezen we de moed niet, integendeel, we gaan voorwaarts roemend in des Heilands kracht.

Winschoten *C. Mostert.*

Tabitha-Bouw-Actie

Ook in het Noorden een Tabitha-inrichting?

Vandaag, vrijdag 18 januari 1963, wordt de Elfstedentocht gehouden. Meer dan 10.000 mensen proberen de eindstreep te halen. Tot grote spijt van de Leeuwarders ligt de eindstreep niet bij de beginstreep. Afijn, als dan de eindstreep maar gehaald wordt, waar die dan ook maar mag liggen.

Waar ligt de eindstreep van onze Tabitha-Bouw-Actie?
Boven staat een vraag. Een vraag, die vooral in het Noorden meermalen gesteld wordt. Scheveningen is zo ver weg voor de Noordelingen.
Het Tabitha-bestuur zou niets liever willen dan op meer plaatsen in het land een verpleeginrichting te hebben. En niet alleen verpleeginrichtingen, maar ook bejaardentehuizen. Er ligt op het diaconale terrein nog heel veel werk voor onze gemeenschap. Er zijn vele noden. En vele kansen.
Of wij alle kansen kunnen grijpen?
Dat is niet in de eerste plaats een vraag van geld. Vooral en voor alles is het een vraag van onze bereidheid tot het offer. En offerbereidheid is een vraag naar onze verhouding tot de Heer. Als we Hem liefhebben, als we ons aan Hem hebben overgegeven, dan is alles van ons van Hem. En Hij kan meer dan wij kunnen denken.
De Heer kan grote dingen doen,
ook als het gaat om een miljoen.
Als we de Heer laten werken, als we Hem volgen in Zijn werkzaamheden in onze gemeenschap, dan zal ook eenmaal bovenstaande vraag met ja beantwoord worden.

Op zaterdag 2 februari a.s. zal voor onze plaatselijke medewerkers/sters een instructiebijeenkomst worden gehouden in Zwolle, Hotel van Gijtenbeek (tegenover het station); aanvang 3 uur. Ook gemeenten, die nog niet een leider/ster aangewezen hebben, worden verzocht zich te doen vertegenwoordigen door een broeder of zuster. De reiskosten worden vergoed. We hopen de bijeenkomst om half zes te kunnen beëindigen.

1e verantwoording ontvangen giften:

Zusterhulp te
Harlingen *f* 50.-; Haulerwijk *f* 10.-; Staveren *f* 50.-; Heerenveen *f* 25.-; Winschoten *f* 25.-; Gew. Groningen-Drente *f* 123.32.

Gemeente te
Muntendam *f* 100.-; Zandbulten *f* 124.52.

Particulieren
P. H. J. O. te H. R. *f* 10.-; K. v. d. W. te M. *f* 10.-; G. J. v. d. M. te Z. *f* 9.-; A. S. te W. *f* 10.-; N. te H. *f* 5.-; R. H. te N. *f* 10.-; J. K.-B. te C. *f* 10.-.

Alle gevers hartelijk dank.

Ons gironummer blijft 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger.

Van de Vinkenhof

De folders zijn er!!

Zondag a.s. hangen in al onze kerkgebouwen de folders met het programma van het zomerseizoen. Neemt U vooral zo'n folder mee naar huis! Beslis spoedig naar welke week U wilt gaan en schrijf ons meteen. U bent dan zeker van een plaats!

Buiten deze georganiseerde weken zijn er ook mogelijkheden voor andere weken.
Laat U ons maar weten, wanneer U in mei of juni bij ons zou kunnen logeren en we zullen graag met U overleggen, of dit kan!
Kom zoveel U kunt!

Tot ziens!

Broertjes.

Gouden ambtsjubileum ds J. Louw feestelijk en dankbaar herdacht

Een week of wat geleden verscheen in dit blad de even verrassende als verheugende mededeling van het vijftigjarig ambtsjubileum van ds J. Louw. Verrassend omdat iedereen eigenlijk een beetje overrompeld was. Verheugend omdat zo'n gouden jubileum aanleiding geven kon tot een feestelijke en dankbare herdenking.
Zo oordeelden tenminste de gemeenten, waar ds Louw 'gestaan' heeft en die hij met zijn rijke gaven van verstand en hart heeft mogen dienen. Als blijk van waardering en genegenheid werd de jubilaris en zijn vrouw een receptie aangeboden in het nieuwe centrum van de gemeente Groningen-Noord.

Ondanks de felle winterkou en de sneeuwbestoven wegen waren velen naar Groningen gekomen om ds Louw en de zijnen te feliciteren. Onder hen waren afgevaardigden van vorige gemeenten, voorgangers uit de omgeving en van overver, werkers uit de regionale en landelijke arbeid, en een grote schare „gewone" belangstellenden uit vele oorden. Zo ontdekten we ds Weenink en ds De Neef, voorts ds Vegter uit Rotterdam en nog tal van anderen. Ook merkten we br Modderman, de voorzitter van de Unie-Commissie, onder de gasten op. Hij bracht ds Louw de hartelijke gelukwensen van de leidende broeders over en maakte gewag van de grote verdiensten van de jubilaris op allerlei terrein in onze unie-gemeenschap.

't Ging er de afgelopen zaterdagmiddag ongedwongen toe. Handen werden geschud en groeten uitgewisseld. Hier stond een voorganger met broeders uit zijn vorige gemeente te praten. Daar hadden kennissen-van-vroeger elkaar gevonden. En tussen de bedrijven door werd er thee gedronken, iets lekkers genuttigd of een rokertje gerookt. Dienende zusters voorzagen de talrijke gasten van het nodige. En intussen was het een komen en gaan van ouden en jongen, die de jubilaris kwamen feliciteren.

Zondagmorgen belegden de beide plaaselijke gemeenen een gemeenschappelijke herdenkingsdienst in de grote kerk van de gemeente Groningen-Zuid aan de Meeuwerderweg. Op deze plaats heeft ds Louw gedurende een lange reeks van jaren - om precies te zijn: van 1927 tot 1948 - het evangelie van de Heer Jezus Christus mogen verkondigen. Tijdens zijn groninger jaren werden meer dan vierhonderd broeders en zusters door de doop de gemeente binnengeleid!
Aan de dienst werd medewerking verleend door de koren „Jubilate Deo" en „Soli Deo Gloria" van de gemeenten Noord en Zuid. Liturgie, schriftlezing en gebeden werden verzorgd door de beide voorgangers.

Honderden belangstellenden vulden het kerkgebouw vrijwel tot de laatste plaats. Staande zongen we de lof van God en van het Lam. Bemoediging en vermaning brachten ons de woorden uit Openb. 5 en Filipp. 1 en 2. Namens de beide gemeenten werd ds Louw toegesproken door br B. Blauw.

Voorganger in de dienst was de jubilaris zelf. Enkele flitsen uit de prediking wil ik u niet onthouden:
„God riep mij tot de dienst aan het evangelie," aldus ds Louw, „en die dienst van God is vreugdedienst."
„Ik ben mij altijd van eigen onmacht bewust geweest. Daarom heb ik gebeden, gestudeerd en dankbaar met anderen samengewerkt."
„Christus heeft mij niet alleen tot geloof gebracht, maar ook baptist gemaakt. Ik ben niet christen en dan ook nog baptist, maar ik kan als christen slechts baptist zijn."
„Naast de vier op schrift gestelde evangeliën is er nog het vijfde evangelie: dat wat de Heer in ons leven doet, bevestigt en waarmaakt. Zo kon Paulus spreken van „mijn evangelie." Ook ik heb van de Heer „mijn" evangelie ontvangen. Iedere gelovige moet dat vijfde evangelie bezitten".
„In onze verhouding tot andere kerken en groepen is onze relatie tot Christus primair, niet die tot de anderen."
„Ik ben de Heer der gemeente dankbaar. En naast de Heer de gemeenten, die ik mocht dienen. Zij hebben mij in staat gesteld om mijn roeping uit te leven."
Deze worden van onze in de dienst vergrijsde broeder hebben de harten geraakt. Hier sprak een zaaier, die de vruchten op zijn arbeid vóór zich zag en als maaier heeft mogen binnenhalen.

We zien blij en dankbaar op deze dagen terug. God is getrouw. Wij moeten het zijn en ook telkens weer worden. Vanuit „Stad" groeten we allen in den lande!

„Nabij of ver - wij zijn verbonden:
één Heer en één geloof, één doop!
Eén Geest vervult die zijn gevonden
door God-in-Christus, onze Hoop."

Groningen. J. A. Brandsma.

De jubilerende ds J. Louw en zijn echtgenote in gesprek met de broeders Siccama (links) en Jager (rechts).

(Cliché welwillend afgestaan door „Nieuwe Provinciale Groninger Courant).

Nader bezien

Waarop wacht de wederkomst?

Onlangs heeft het orgaan der N.B.S.V., „Pionier" een critisch geluid laten horen ten aanzien van enkele uitlatingen, aangetroffen in het kerstnummer van ons evangelisatieblad „De Zaaier." Deze critiek richtte zich tegen de zinsnede, dat alle tekenen er op wijzen dat de wederkomst van Christus niet zo heel ver meer in het verschiet ligt, hoewel niet werd aangegeven welke tekenen dat zijn. Daarmee werd de vinger gelegd bij iets, dat juist in het kader van de christelijke toekomstverwachting meer voorkomt. Enerzijds bestaat de neiging om de komst van Christus in te passen in een bepaald schema van nog toekomstige gebeurtenissen, anderzijds dreigt het gevaar, dat Christus' komst als aanstaande gepredikt wordt op gronden die in feite niet terzake doen. Van deze laatste neiging is de hierboven gecritiseerde zinsnede een uiting. Van het eerste troffen we onlangs in „Kracht van Omhoog" een voorbeeld aan. In het nummer van 11 januari staat op blz. 14 en 15 een anoniem artikel met als opschrift: „De wederkomst des Heren wacht op de volmaking der gemeente." Deze stelling blijkt te berusten op één tekst, nl. Jac. 5 : 7. Daar staat: „Hebt dus geduld, broeders, tot de komst des Heren! Zie, de landman wacht op de kostelijke vrucht des lands en heeft geduld, totdat de vroege en late regen er op gevallen is. Oefent ook gij geduld, sterkt uw harten, want de komst des Heren is nabij." Volgens het zojuist aangehaalde artikel leert deze tekst, „dat de Wederkomst des Heren wacht op de kostelijke vrucht des lands - hetgeen wijst op de gemeente, die een tweede uitstorting van de Geest zal ontvangen, nl. de „spade regen." Daarom is het dan ook onmogelijk, dat Jezus „elk ogenblik kan komen," want de grote uitstorting des Geestes is er niet.

Dit is toch wel een merkwaardige uitleg, want niet Christus wordt in de aangehaalde tekst met de landman vergeleken maar de gelovige, die ongeduldig uitziet naar de komst des Heren. Hem wordt gewezen op het feit, dat de dingen die aan de komst van de Heer voorafgaan, net zo min van hemzelf afhankelijk zijn als de regen afhankelijk is van de boer. Er is werkelijk geen enkele zinnige reden om bij de uitdrukking „vroege en late regen" te denken aan de Heilige Geest, althans Jacobus geeft daartoe geen aanleiding. Hier wordt een bijbeltekst aangepast aan een schema van toekomstgebeurtenissen.

Ik vraag mij af, hoe Petrus op de Pinksterdag heeft kunnen zeggen: „Dit is het, waarvan gesproken is door de profeet Joël," wanneer achteraf zou moeten blijken, dat het dat juist niet was, hoogstens een uiterst bescheiden beginnetje daarvan. Ik vraag mij af, hoe diezelfde Petrus heeft kunnen schrijven: „Het einde aller dingen is nabij", wanneer de voorwaarden daarvoor nog in de verste verte niet vervuld waren. Want dat is het punt waar het op aankomt. Van de Heer Zelf wist Petrus, dat het kennen van de tijden en momenten hem niet aanging (Hand. 1 : 7). Maar toch bleef hij van mening, dat het eind nabij was. Dat kon hij alleen doen, wanneer hij wist dat alle voorwaarden voor de komst van de Heer vervuld waren. Elke andere grond zou hem tot een profeet maken, die 't bij 't verkeerde eind heeft gehad. En daarom kon Petrus zonder bezwaar zeggen: Jezus kan elk ogenblik komen! Dat is vandaag nog zo. God is niet gebonden aan onze schema's. En daarom kan Zijn Koninkrijk elk ogenblik aanbreken.

J.R.

Voorlopige balans van het concilie

Het eerste gedeelte van het concilie is voorbij. Het purper domineert niet meer in de omgeving van de Sint Pieter; de concilie-vaders zijn met hun theologen en hun secretarissen naar hun bisdommen teruggekeerd. Hoewel de voorbereidingen voort zullen gaan, zal er voorlopig weinig van de verdere ontwikkelingen naar buiten doordringen. Het loont daarom de moeite te pogen om nu een voorlopige balans op te maken.

De buitenkant

Wie alleen op de buitenkant let, moet constateren, dat het concilie tot nu toe bijzonder weinig gespresteerd heeft. Nog geen enkel schema kon worden afgekondigd. Inzake de liturgie konden besluiten worden genomen, waaronder belangrijke, maar definitief is dit alles ten slotte nog niet zolang de plechtige afkondiging niet heeft plaatsgehad. En de andere schemata zijn of ter grondige omwerking, zo niet volkomen herziening, teruggezonden of moeten althans nog worden bijgeslepen en aangepast aan de verlangens der concilie-vaders.

Waaraan ligt dit magere resultaat?

Aan de ten onrechte vooraf zo hoog geprezen voorbereiding? Niemand minder dan kardinaal Montini heeft het uitgesproken en er zal dus zeker wel iets van waar zijn. Met name op twee punten schijnt de voorbereiding onvoldoende te zijn geweest: allereerst door de houding der theologische commissie, die de werkelijke situatie in de kerk niet bleek te kennen en meende allerlei nieuwere wijzen van benadering en formulering buiten haar schema's te kunnen houden. En ten tweede door het ontbreken van voldoende medewerking van deskundige „leken," hetgeen met name het schema over pers, film, radio en televisie heeft geschaad. Over beide punten is vooraf genoeg te doen geweest en zelfs tot buitenstaanders als uw kroniekschrijver was het wel doorgedrongen, dat hier de schoen wrong, maar dat deze manco's zo snel en zo duidelijk openbaar zouden worden was toch ongetwijfeld een verrassing.

Het werkelijke resultaat

Toch zou het bijzonder oppervlakkig en kortzichtig zijn om te menen, dat hiermede het wezenlijke over de eerste periode van het concilie zou zijn gezegd. Integendeel, vrijwel ieder, die tot oordelen bevoegd mag worden geacht, is van mening, dat de afgelopen maanden van wezenlijke betekenis voor het verdere verloop van het concilie zijn geweest. En misschien zelfs niet alleen voor het concilie, maar zelfs voor de gehele verdere ontwikkeling der R.-K. Kerk. Drie gedachten zou ik hierover naar voren willen brengen:

1. Op 30 september jl. hield pater J. van Kilsdonk S. J. op de jaarlijkse landdag van de Sint-Adelbertvereniging te Rotterdam een bewogen rede over de noodzaak van loyale oppositie en over de geestelijke terreur, die door de Romeinse curie in de R.-K. Kerk zou worden uitgeoefend. Hier werd op een zo radicale wijze het kind bij de naam genoemd, dat velen zijn woorden met schrik (zij het ook in vele gevallen niet zonder instemming) lazen. De eerste periode van het concilie heeft aan ieder, die horen wilde, duidelijk gemaakt hoezeer pater Van Kilsdonk gelijk had. Vele bisschoppen hebben kunnen ontdekken, dat zij niet alleen stonden in hun afkeer van de methodes en de principes van het heilige officie. Het applaus, dat opklonk, toen kardinaal Alfrink aan kardinaal Ottaviani verzocht zijn rede te willen afsluiten, moge misschien onsympathiek zijn geweest, het was duidelijk. En de beroemde stemming van dinsdag 20 november toonde dat ruim 60% der bisschoppen zich zeer beslist van de gedachtengangen van kardinaal Ottaviani had afgewend. Het zou kunnen blijken, dat op deze dag kerkgeschiedenis is gemaakt.

2. Maar de bisschoppen hebben niet alleen kunnen ontdekken, dat de nieuwere

theologische stromingen reeds bij velen ingang hadden gevonden, het concilie zelf heeft in dit opzicht als een katalysator gewerkt. Vele bisschoppen uit afgelegen delen van de wereld hebben de gelegenheid aangegrepen om zich door de meest eminente vertegenwoordigers van „theologie nouvelle" te laten voorlichten. Het resultaat daarvan wordt door prof. Fransen S.J. op de volgende, duidelijke wijze beschreven: Een Mexicaanse bisschop verklaarde: Het concilie was voor ons een hermetische kookpan, waarin de bisschoppen werden gaar gestoofd. (In een dergelijke pressure-cooker worden de spijzen snel gaar, zoals u weet). Een bekende Amerikaanse oecumenicus verklaarde van zijn bisschoppen: They are now on the right side, which in this case is the left (Ze zijn nu aan de rechte(r) kant gekomen, in dit geval de linker). En over de Engelsen verklaarde een ander: Ze zijn verschrikkelijk geschokt. Uit dergelijke onverdachte mededelingen blijkt, dat vele bisschoppen heel anders naar hun diocesen zijn teruggekeerd dan zij er in oktober vandaan gekomen waren.

3. Men vraagt zich ook af welke indruk de concilie-verslagen op het meelevende rooms-katholieke kerkvolk hebben gemaakt. Verschillende r.-k. bladen, die ik in deze periode met aandacht gevolgd heb, hebben zich zeer veel moeite gegeven om hun lezers voortreffelijk voor te lichten. Ik heb een neiging om te denken: moeten deze lezers niet tot de conclusie gekomen zijn, dat Rome in deze maanden vol met protestanten zat?
In verschillende gesprekken is mij duidelijk geworden, dat men telkens de indruk kreeg: hier komt aan de orde, wat de protestanten nu al ruim vier eeuwen mogen hebben. De wijze, waarop de leiding van het concilie zelf de „zeer beminde waarnemers" behandelde heeft trouwens ook deze en gene wel iets gezegd. .

De waarnemers en de hereniging

Het feit van de aanwezigheid van de waarnemers is trouwens op zichzelf al een novum geweest van niet te overschatten betekenis. De jonge Nederlandse Amerikaan, prof. Oberman, die wat later kwam, had het na vier dagen al bekeken. Volgens een interview verklaarde hij: Het is hier fantastisch — denkt u zich eens in, wij krijgen nog betere plaatsen dan de kardinalen — we ontvangen de schema's nog eerder dan de adviseurs van de bisschoppen. . Uit andere berichten bleek, dat er toch wel eens spanningen geweest zijn, toen van bepaalde zijde gepoogd werd een al wat al te gemakkelijke perspropaganda met de aanwezigheid van de waarnemers te maken. Prof. Cullman heeft toen een zeer druk bezochte persconferentie gehouden om tegenover de pers de situatie duidelijk te maken en voor illusies te waarschuwen. Hij poogde duidelijk te maken, waarin de eigenlijke scheiding tussen rooms-katholieken en protestanten ligt. Zelfs tussen een hernieuwd rooms-katholicisme en de reformatie zou een belangrijk verschil blijven bestaan, al zou het gesprek dan onder zeer veel gunstiger condities kunnen worden voortgezet.
Deze belangrijke toespraak kan ons er aan herinneren, dat op dit concilie de controversen tussen Rome en de hervorming niet aan de orde gekomen zijn en ook waarschijnlijk wel niet aan de orde zullen komen. In die zin zal het Vaticanum II geen herenigingsconcilie zijn. Ook over de twee belangrijkste punten, die wij van dit concilie blijven hopen (een duidelijk woord inzake de tolerantie en een aanvaarbaarder regeling inzake de gemengde huwelijken) is nog hoogstens indirect gesproken. Directe vruchten hiervoor heeft het concilie dus tot nu toe niet afgeworpen.
En toch gaat men wel eens mijmeren.
Als het eens mogelijk geweest zou zijn, dat Melanchton en Calvijn op deze wijze op het concilie van Trente als waarnemers aanwezig hadden kunnen zijn.
Als er daar een dergelijk verlangen geweest was om elkander te verstaan en de kloof niet nodeloos te verbreden. .
De Tridentijnse decreten, die ons nu reeds vier eeuwen gescheiden houden, zouden naar alle waarschijnlijkheid anders uitgevallen zijn. Zelfs als Melanchton en Calvijn geen betere plaatsen hadden gekregen dan de toenmalige kardinalen, zo iets verlangen wij niet eens. .

Alles is nog open

Alles hangt nu af van het verdere verloop. Is daarover al iets verstandigs te zeggen? De indrukken over de eerste periode zijn over de gehele linie bijzonder gunstig, tot in Moskou toe.
De Romeinse correspondent van „De Tijd" schreef op 14 december: „Het Concilie heeft zich in zijn aanlooptijd van twee maanden gemaakt. Het zou (zal? A. J. B.) een pastoraal, open en oecumenisch ingestelde kerkvergadering blijven." De condities daarvoor schijnen gunstig. Maar men vraagt zich toch telkens af, in hoeverre alles hier afhankelijk zal blijken van de persoon van de regerende paus. En over zijn gezondheid bestaan zware zorgen, die — naar mij telkens weer blijkt — ook door met het concilie meelevende protestanten van harte worden gedeeld. Zou een andere paus ook niet een ander concilie kunnen, ja moeten betekenen? Paus Joannes XXIII heeft het concilie de vrijheid gelaten zichzelf te zijn en hij heeft het op kritieke momenten uit een zekere impasse gered.
Terwijl zijn openingsrede van beslissende betekenis geweest is voor de nieuwe koers, die hier aan de orde kwam.
Heeft de partij van kardinaal Ottaviani de situatie begrepen? Sommigen spreken en schrijven over deze mannen al in de voltooid verleden tijd. Ik wil niet beoordelen of dat al dan niet voorbarig is; zelf doen ze het in ieder geval nog niet. De wijze, waarop de Osservatore Romano reeds op 8 december over de moeilijkheden, die de theologische commissie had ondervonden, schreef, voorspelt weinig goeds. Evenmin als de deining, die in deze dagen plotseling ontstaan is rondom pater Van Kilsdonk en de vrees, dat hij als straf voor zijn St. Adelbertrede als moderator van de Amsterdamse studenten zou moeten terugtreden. De congregatie van het H. Officie zou reeds enkele weken geleden een „monitum", een waarschuwing aan hem hebben gericht. Na al de lentegeluiden, die in deze herfstmaanden uit Rome kwamen toen dergelijke berichten als een ijzige nachtvorst aan.

Het oordeel van prof. Valdo Vinay

Laat mij dit artikel mogen beëindigen met het slot van een uitvoerig artikel van prof. Valdo Vinay, de kerkhistoricus van de Waldenzenfaculteit te Rome, over het eerste deel van het concilie. Hij schrijft: „Een hernieuwing van de R.-K. Kerk is in volle gang. Wat wij in november beleefd hebben zouden de beste oecumenische geesten in de r.-k. en prot. kerken tien jaar geleden niet hebben durven hopen. Dit zal de r.-k. èn de niet r.-k. christenheid steeds meer dwingen, naar de echte oorzaken der scheiding te zoeken. Beide zijden zullen zich daarbij op het wezenlijke moeten concentreren."

A. J. BRONKHORST

Bijschrift

Het Tweede Vaticaanse Concilie heeft reeds in de eerste periode van vergaderen geschiedenis gemaakt. Prof. Bronkhorst, hoogleraar aan de protestantse theologische faculteit te Brussel en auteur van een uitstekend werkje over Concilie en Oecumene (Baarn 1962) schreef in „Hervormd Nederland" een artikel over deze eerste periode, dat we met toeen instemming van de redactie van „Hervormd Nederland" hier overnemen.

E.R.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Kedaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds. Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: **f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.**

Het gezin gaat naar de kerk

*Voor 't gezin de deur uitgaat op de zondag-morgen is er al wat gebeurd. Natuurlijk. Je stapt niet zomaar uit je bed de straat op. Toch zal het soms wel eens bijna zo zijn. Immers de zondagmorgen kun je wat langer in bed blijven liggen dan op andere ochtenden. En als het wat langer kan is de mens altijd geneigd het langere nog langer te maken. In de gezinnen waar aan die laatste neiging wordt toegegeven is het vaak een jachten en haasten om nog net op het nippertje de kerk binnen te glippen. De dominee is dan al op de preekstoel of staat op het punt die te beklimmen. Maar goed: ze zijn dan toch met mekaar nog naar de kerk gegaan. Er zijn echter ook langslapers die zaterdagsavonds nog wel wilden gaan, maar op de slaperige zondagmorgen dit heilige plan gans en al vergeten zijn. Die zie je dan 's morgens niet in de kerk. Fijn als ze dan wel 's middags komen. Dan zijn ze toch in elk geval één keer in de kerk. Overigens: twee keer naar de kerk gaan is ook wel wat veel gevergd. Er zijn mensen die moeilijk de energie op kunnen brengen twee maal 's zondags een eredienst mee te beleven. Met of zonder ontbijt, gehaast of mooi op tijd stapt of trapt dan het gezin naar de **kerk**.*

Samen naar de kerk. Dat lijkt me namelijk een goede gewoonte: dat samen naar de kerk gaan. Het is een kostelijke uitdrukking van gezinseenheid om het samen te doen. Niet altijd is dat mogelijk: Als er een baby in het gezin is valt het niet mee. Maar al heel gauw kan het allerkleinste brokje toch al wel mee: de kinderwagen kan gerust in één van de bijzalen gezet worden. De moeders kunnen er in beurtdienst oppassen! Zo lang duurt de dienst niet: dat is met een uur meestal wel bekeken. De goede gewoonte om met elkaar naar de kerk te gaan zal vooral in onze tijd van individualisme zijn winst gaan afwerpen. Eigenlijk is dat samen naar de kerk gaan al een stuk getuigenis. Je doet het natuurlijk niet om op te vallen: maar dat gezin dat samen de deur uitgaat, kan wel eens aanleiding worden tot een echt gesprek.

Bij elkaar zitten in de kerk. Als het een beetje wil komt het gezin dan mooi op tijd in de kerk, en zoekt zijn plaats op. We hebben in onze kerken weliswaar geen verhuurde stoelen, maar een betrekkelijk vaste plaats in het heiligdom heeft een goede werking op de ziel. Bovendien is het voor de dominee en ouderlingen gemakkelijk. Ze merken dan gauwer op of er ook iemand gemist wordt!

Maar vooral dat bijelkaar zitten van het gezin is waardevol.

Daar zijn natuurlijk grenzen, vriendschap, verkering en verloving bepalen mede die grenzen, maar veel meer factoren moesten daarin niet mee spelen. In elk geval horen kinderen tot een jaar of vijftien, zestien bij de ouders te zitten.

Zo jong mogelijk mee. Zo jong mogelijk mee naar de kerk. Wat een fleurig gezicht, een kerk vol jongeren en ouderen! Op vier of vijfjarige leeftijd kunnen de meeste kinderen al wel mee. Soms al wel jonger. Dat varieert van kind tot kind. Hoe jonger hoe beter. De volkswijsheid zegt niet voor niets: jong geleerd, oud gedaan. Het is niet zo belangrijk of die kleinen alles al kunnen begrijpen. Daar komen de ouderen zelfs niet aan toe. Godsdienst is uiteindelijk geen zaak van begrijpen. En het gaat in de eredienst niet om de goede preek, ofschoon een goede preek natuurlijk altijd meegenomen is, en een klungelige en rommelige preek bekoorlijk kan ontstichten. Wij zijn echter van mening dat de dienst niet goed is geweest, wanneer de preek maar intellectueel gevolgd is. In de eredienst treden jong en oud voor Gods aangezicht: Voor deze mystieke beleving hebben kinderen die nog geen tittel of jota van de preek snappen soms meer besef dan ouderen. Als ik denk aan mijn eigen impressies uit die tijd: de manier waarop de dominee de preekstoel beklom, de gezichten van de ouderlingen en diakenen: het plechtige collecteren, de stille biddende gemeente een ogenblik voor de dienst als het lampje aan ging. Ik zou die kindindrukken niet graag willen missen. Hoe jonger de kinderen mee genomen worden naar de kerk, hoe minder ze later de neiging zullen hebben om samen met andere jeugd jeugdkerkdienstje te gaan spelen.

Eens naar een andere kerk? De tijd kan komen, dat de teener aan vader en moeder vraagt eens naar een andere kerk te mogen gaan. Ze willen eens zien hoe het in de kerk van buurman, schoolvriend of collega toegaat.

Een kind dat gewoon was om in gezinsverband te kerken, zal het gemakkelijk aanvaarden deze experimenten te beperken tot bijvoorbeeld één keer in de maand.

Waarom ook niet. Het is wel goed te weten hoe het in een andere kerk toegaat. Het bevordert ook de eerbied voor geloofsvormen en overtuigingen die men zelf niet deelt. Het zou zelfs mogelijk zijn zo'n excurs als gezin te maken en dan naderhand deze belevenis samen te bespreken.

Thuis al begonnen. Op de keper beschouwd begon de dienst thuis al. Immers de „gezinseredienst" is het voorportaal van de eredienst in de gemeente. Thuis gebeden en voorbereid wordt het kerkgaan voor allen een feestelijke gebeurtenis. Er zijn vaak lieden die zeggen dat ze net zo de kerk zijn uitgegaan als ze erin gingen.

In de meeste gevallen is het zo, dat deze mensen zich moeten bekeren, en zich open stellen voor de werking van de Heilige Geest. Overigens geloof ik niet dat het uitgaan gelijk aan het ingaan kan zijn. Volkomen koud erin gaan en volkomen koud er uitgaan lijkt me een onmogelijke zaak. Natuurlijk kan het zo zijn dat je met een „lekker" gevoel de kerk inging en er „beroerd" uitkomt. Maar dan is het beslist een bijzondere zegen geweest, die kerkdienst. Wie echter thuis de voor-warmte ontving beleeft de dienst als een gloed. In dat geval is er thuis ook weer een na-gesprek.

Nagesprek over de dienst. Het goede nagesprek mag gerust ook over de preek gaan, en het zou al te dwaas zijn indien er niet van mening verschild zou mogen worden met een bepaalde gedachte die de dominee lanceerde. Maar het is de toon die de muziek maakt. Wie de kerkdienst niet als schouwburg of bioscoop, als voetbalwedstrijd of modeshow heeft beleefd, maar echt aan het eren van de Allerhoogste heeft meegedaan zal ook de zegen van het nagesprek thuis beleven.

PhL. (Gn).

Conferenties te Rüschlikon in '63

Evenals vorige jaren heeft het seminarium te Rüschlikon ook voor de komende zomer weer een uitgebreid programma van conferenties ten dienste van de europese baptisten-gemeenschap. Daaronder zijn de volgende van bizondere betekenis voor ons allen:

27 mei tot 1 juni: Conferentie van schrijvers, redacteuren en uitgevers.

17 tot 23 juni: Conferentie van musici en koorleiders

10 tot 17 juli: Vrouwenconferentie.

24 tot 31 juli: Mannenconferentie.

5 tot 23 augustus: Zomercursus voor voorgangers, theologische studenten en andere werkers in de gemeentelijke arbeid.

Inlichtingen en aanmeldingen kunnen gezonden worden als volgt: Voor de conferentie van schrijvers etc. aan dr John A. Moore, Rüschlikon; voor de conferentie van musici etc. aan dr Claus Meister, Rüschlikon; voor de mannenkonferentie aan dr B. A. Clendinning, Rüschlikon; voor de vrouwenconferentie aan de secretaresse van de NBVB, mevr. J. G. Broertjes-Gijsbers, „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Den Dolder.

Voor de zomercursus voor predikanten etc. schrijve men aan dr J. Estes te Rüschlikon of aan ondergetekende. Voor diverse voorgangers zou het een verfrissing betekenen om er eens enkele weken helemaal uit te zijn en tegelijk enkele weken in. Uit de dagelijkse practijk en in de studie, waarvoor in de pastorie zo weinig tijd is. Men kan doorgaans de cursus tweetalig volgen.

J. Reiling

UIT ONS UNIE-BUREAU

Verleden week vergaderde de activeringscommissie betreffende de plannen en activiteiten in 1963. Dienaangaande is het goed, dat onze gemeenten nu al worden ingelicht over de te houden „activeringszondagen". Het is namelijk zo, dat op die zondagen vele gemeenten niet alleen meer inzicht krijgen door het animerende accent dat op die zondagen op de bepaalde takken van arbeid valt, maar dat ook voor deze arbeid dan een speciale collecte wordt gehouden. Met het oog op het inpassen in het collecte-schema, maar ook in het geheel van de gemeentelijke activiteiten, wil ik hier graag aan onze gemeenten laten weten, dat door de activeringscommissie de „activeringszondagen" als volgt zijn gepland: op 10 februari werelddiakonaat (noodfonds), op 17 maart evangelisatie, op 9 juni zending, op 8 september vorming, op 10 november kerkbouw en op 15 december Tabitha (barmhartigheid). Onze raden noteren deze data wel in de agenda, en natuurlijk onze voorgangers als vanzelfsprekend!
In de komende week komt de unie-commissie in haar januari-vergadering bijeen. Is er iets, dat u onder de aandacht van de U.C. wilt brengen, laat dit dan nu meteen aan de sekretaris, Dalweg 77, Arnhem, weten. Dan wordt het ordelijk op de agenda geplaatst. En allen, die de arbeid van onze gemeenten in ons verband liefhebben, gedenken wel de broeders van de unie-commissie in hun gebeden. Want voor het vinden van de rechte weg in meerdere belangrijke zaken, die op de agenda staan, is mede uw gebed nodig!
Onze sekretarissen denken er natuurlijk wel aan, dat het formulier voor de statistiek uiterlijk a.s. donderdag, 31 januari, weer in het unie-bureau terugontvangen moet zijn. Ieder is daartoe wel op zijn qui vive, want al onze sekretarissen willen medewerken tot het tijdige verschijnen van de statistiek, waarnaar velen nu al uitzien.

T. Jansma

BrOkStUkKeN

De gemeenschap der heiligen is niet zomaar een gemeenschap. Het is een gemeenschap *in Christus*. Alleen in Christus houden we het uit met elkaar - wie we ook zijn en hoe verschillend van karakter en aanleg ook - en kunnen we iets voor elkaar betekenen.
Toen we Christus aanvaardden als Verlosser en Heer, heeft Hij ons niet alleen aan God gegeven, maar ook aan *elkaar* als broeders en zusters.
Er is een woord uit de Hebreeënbrief dat zegt: *Geef acht op elkaar, om elkaar aan te vuren tot liefde en goede werken.* Zodra we Christus gaan zien, wordt het ook mogelijk elkaar te zien, als leden van eenzelfde Lichaam en als mede-erfgenamen met Christus.
Het is nog teveel zo - ook in onze gemeenten - dat we menen dat de voorganger geroepen is om zielzorg te bedrijven en dat hij daartoe een soort monopolie bezit. Het „geeft acht op elkaar" maakt duidelijk dat we aansprakelijk zijn voor elkaar. En dat we als leden der gemeente ook onderling zielzorg hebben uit te oefenen.
Wie in de gemeente aan die onderlinge zielzorg mee wil doen, moet *niet vol van zichzelf zitten.* Wie vol is van zichzelf, van zijn eigen moeilijkheden, verdriet, zorgen, problemen, suksessen etc., zal nooit het verdriet, de moeilijkheden e.d. van anderen in zich op kunnen nemen en tot de zijne kunnen maken.
Als de ander hem opzoekt en aarzelend poogt hulp en bijstand te zoeken door ietsje van zijn moeilijkheden bloot te geven, zal hij onmiddellijk deze moeilijkheden afstoten en over iets anders beginnen, òf - en dat is misschien nog erger - er zijn eigen (natuurlijk nog grotere) zwarigheden tegenover stellen. Daarmee imponeert hij misschien de ander; in ieder geval brengt hij hem tot zwijgen en als de ontmoeting voorbij is, is er voor de man die steun zocht, geen ontlading geweest.
Hij is niet ontlast, er werd niet gedeeld. En misschien sluit hij zich nu op in zichzelf, gedesillusioneerd, en wordt het verdriet tot wanhoop. Geen zielzorg geoefend. ven op de ander. Geen zielzorg geoefend. De gemeenschap der heiligen werd niet gerealiseerd.
Laten wij elkaar niet bekonkurreren in de grootte van het verdriet, de moeilijkheden, de suksessen, maar leren luisteren en acht geven op elkaar. Nog eens: dat kan alleen maar, als we door Christus verlost worden van het vol zijn van onszelf.

Wf.

Mededelingen

Br H. Schouten, voorganger van de baptistengemeente te Leiden is verhuisd van Bloemistenlaan 8, naar Oude Rijn 5, Leiden, telefoon 32587.

Het berichtje in „De Kandelaar" door Miep van der Sluys in „Krabbels" blijkt aanleiding te geven tot een misverstand, dat ik hierbij gaarne uit de weg ruim.
Het betreft nl. niet mijzelf, maar mijn **schoonmoeder**, mevr. I. Slort-Smit. Zij is bijna 87 jaar en werd blij verrast door de post.

Met dank voor de plaatsing,

A. Slort-Eilers
Jachtlaan 54.

Het sekretariaat van „Tabitha" wordt thans beheerd door zr C. van Druten, Gen. Beerenschotlaan 33 te Rijswijk (Z.H.).

CORRECTIE

Het gemeentebericht in het laatste nummer van ons blad met opschrift **Hilversum - (W. d. L.)** was niet afkomstig van deze post van de gemeente te Utrecht, maar van de gemeente te **Heerenveen.**

Beroepingswerk

Beroepen te Eindhoven ds H. v. d. Werf te Emmen.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 1 februari 1963 — Jaargang 80 Nr. 3664

Van Oost en West — van Noord en Zuid

Uit alle vier windstreken zullen ze komen en aanliggen in het koninkrijk Gods.
Alle woorden van de Heer waren geladen met een oneindige kracht en het is geen wonder dat de scharen versteld stonden over Zijn leer, want Hij leerde hen als gezaghebbende. Geen wonder dat de dienaars met lege handen terugkwamen en zeiden: Nooit heeft een mens zo gesproken als deze spreekt.
Zijn woorden sloegen dwars door alle muren. Ze waren als een aardbeving, als een zengend vuur, als een brekende storm en als het suizen van een zachte koelte.
Hij keek dwars door de tijd heen en door de ruimte en staande op een stoffige weg in het Noorden van het kleine land aan de Middellandse zee, zei Hij dat Hij Zijn gemeente zou bouwen en dat zelfs de poorten van het dodenrijk haar niet zouden kunnen schaden. Hij zei, na de dood en de opstanding: Mij is gegeven alle macht in hemel en op aarde. Gaat dan heen, maakt al de volken tot Mijn discipelen.... Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.
Hij werd wel groot in Nazareth maar Zijn wereld eindigde niet bij de grenzen van het dorp. Zijn wereld begon bij de timmermanswerkplaats en vandaar doorkruiste Hij de aarde des Heren. Zag Hij ooit de zee? Hij kwam niet zover als de Eufraat en de pyramiden heeft Hij nooit aanschouwd. Rome lag achter de horizon. Maar reeds wandelde Zijn geest door de landen en eeuwen en Hij omving de kontinenten.

U en ik zijn ook geboren en voor wat mij betreft: een mens komt nooit ver bij zijn wieg vandaan. U en ik zijn waarschijnlijk baptisten, maar we zijn veenkoloniale baptisten, ik althans. In het Westen zijn ze anders en zeker anders zijn ze in Limburg. Er is zelfs verschil merkbaar tussen hen, die uit Almelo en uit Hengelo komen. Een fundamenteel verschil? Dat niet. Want ze lezen tenslotte dezelfde bijbel. Maar bijna [illegible]ens draagt een bril. Die van zijn [illegible] dorp, streek. Ver- [illegible] karakter, gedachtenwereld. Niettemin, wij herkennen elkaar en daarom ook erkennen wij elkaar. Wij verliezen bij een ontmoeting elkaars herkomst en „samenstelling" niet uit het oog. Zo kunnen Jakobus, Cephas en Johannes aan Paulus en Barnabas de broederhand reiken, ook al zal het soms tot pijnlijke uiteenzettingen kunnen komen, getuige de botsing te Antiochië tussen Petrus en Paulus. Doch de Geest des Heren houdt bijeen waar de geesten willen scheiden.
Zo kunnen we gemeenschap onderhouden met onze piëtistische duitse broeders en met de koele, zakelijke Britten. Daarom verheugen we ons over ontmoetingen met de voorwaartsstormende jeugdige Amerikanen en de stillere en voorzichtigere Russen. Daarom glimlachen we over en met de woordenrijke italiaanse baptisten en gaan onze gedachten vol sympathie uit naar onze broeders en zusters in Spanje. Overal waar we in Europa, maar ook daarbuiten in alle werelddelen, zwerven, daar vinden we hen, die met ons één Heer, één geloof en één doop belijden. In Jeruzalem en Rio de Janeiro, aan de Kongo en in Siberië.
Denken nu al die baptisten over alle dingen precies gelijk? Hebben ze allen dezelfde levensstijl en woordkeuze? Dat zij verre. Maar allen prijzen Jezus Christus als de van God gezondene. Die ons het licht en het leven gebracht heeft. Dezelfde Geest drijft hen in Afrika en in Nieuw Weerdinge tot zang en arbeid voor de Heer, die door Palestina wandelde en zei dat Hij Zijn gemeente zou bouwen en die beloofde dat Hij met de Zijnen wilde zijn tot de voleinding der wereld.

Wij mogen niet vergeten, dat in alle steden en dorpen over de hele wereld ook christenen wonen, die *niet* tot onze gemeenschap behoren. Evenals bij ons woont ook bij velen van hen oprecht geloof, warme liefde en blijde hoop. Het zou verarming voor ons betekenen indien wij de gemeenschap met hen niet zochten. Zoals het ook voor hen een verrijking kan betekenen indien zij onze samenleving willen bestuderen. Wij hebben weinig te bieden. Onze kerken zijn sober tot armelijk. Onze erediensten uiterst eenvoudig en weinig boeiend voor wie schoonheid zoekt. Onze mensen, wij dus, zijn geen kultuurdragers of -scheppers. Maar wel is onder ons de warmte van oprechte belangstelling en meeleven, van de onzelfzuchtige liefde, die omziet naar de andere. En daarin een afschijnsel is van de liefde van God. Deze liefde hebben wij overal gevonden. In gemeenten en huizen in Finland en Rusland, bij armen en rijken, in South Norwood Hill en Hamburg en het moet een nu nog onvoorstelbare vreugde worden als ze zullen komen uit steden en steppen met viool en trommel, brengend de schatten der volken van eeuwenher aan de voeten van de Heer. Reeds is de optocht begonnen en zien we ze gaan, uit Noord en Zuid, Oost en West. Ik kan niet zien of de baptisten voorop gaan, maar ze zijn er in elk geval wel bij.
Wij verheugen ons in een wereldwijde gemeenschap. Die gemeenschap begint in de plaatselijke gemeente, waar we elkaar de levensruimte geven. Nationaal ervaren wij diezelfde gemeenschap in onze unie. Eén bezoek aan een algemene vergadering openbaart ieder onze grote vrijheid en hechte verbondenheid, die alleen verklaard kan worden uit de binding aan de Heer. Wij kennen de Europese Baptisten Federatie en in het hart zingt een nieuw lied als we zien hoe Finnen en Fransen,

In dit nummer

hoe blije Russen en statige Engelsen met elkaar spreken, bidden en werken. We hebben het wereldverbond en al ontgaat u en mij soms de waarde daarvan, omdat we het te druk hebben met plaatselijk werk, toch is er vreugde in het weten dat onze geloofsgenoten getuigen van Noord tot Zuid en van Oost tot West.
Stoot vandaag uw venster open en zie naar uw broeders en zusters, die allemaal op weg zijn naar het nieuwe Jeruzalem. Hoe groot is Zijn Koninkrijk!

Huizinga

zand en zaad

Vanmorgen las ik enige sterke woorden van de denker en zendeling, van wie u allemaal ook enige brieven thuis hebt, Paulus, en daarmee bezig herinnerde ik mij de vorige avond een boekbeschouwing van W. L. M. E. van Leeuwen gelezen te hebben, die een roman over amerikaanse studenten, titel: *„Waar de jongens zijn"*, aankondigde Een groot deel van zijn artikel was trouwens een citaat uit dat boek, dat ik nu overneem en u laat lezen. Ik zal u niet kwalijk nemen als u het halverwege loslaat en naar de rustige wateren wandelt; wat volgt is misschien niet voor iedereen. Maar sommigen zullen met mij door deze opeenstapeling van gedachten en tegenstellingen klimmen en nu en dan met het hoofd knikken en zeggen dat het wel scherp geformuleerd is. Lees het vaker dan een keer-u zult dat zeker doen, want u wilt het nog eens horen- en elke zin zal u dwingen tot stilstaan. U zult opkijken en trachten het gelaat te zien van de tijd en de mens om en naast u.
Hier komt nu een deel van het bewuste artikel met daar in een aanhaling uit het boek:

Geen lijden

Nu over „Waar de jongens zijn" en daarvan eerst een citaat, en wel een ontboezeming over onze tijd door een jongeman, een leider van een jazz-band (maar die eerst aan een universiteit studeerde) tijdens een samenzijn met de hoofdpersoon uit de roman, de 18-jarige studente Merrit, die — als al haar medestudenten — in de zomervacantie naar de kust van Florida is getrokken, omdat daar de „jongens" zijn, n.l. de manlijke studenten zowel van de minder deftige universiteiten uit het Westen als van de chique uit het Oosten der Verenigde Staten.

„Dat is de narigheid voor de jongeren tegenwoordig. We zijn ondramatisch. Ze hebben ons betriefeld en van het geboorterecht van elke generatie beroofd: strijd, het wezen van elk drama. In de twintiger jaren viel er een reputatie op te bouwen, in de dertiger was daar de economische worsteling, in de veertiger een wereldoorlog. Wij hebben geen enkel contrast. We hebben puistjes maar geen lijden, geld maar geen rijkdom, stilte maar geen diepte, kunstenaars maar geen reuzen, **criminaliteit maar geen** *slechtheid, televisie maar geen inzicht, verdriet maar geen tragedie, roll maar geen rock (rots), prijzen maar geen beloningen, chaos maar geen anarchie, filosofie maar geen plan; we hebben warmte, geen passie; kunstvezels maar geen zak en as; geluk, geen verrukking; muziek, geen liederen;..; boosheid, geen woede..; sex, geen vreugde..; verdraagzaamheid zonder liefde..; ondeugden zonder zonde, individualisme zonder persoonlijkheid,* **idealen zonder dromen;** *in plaats van schoonheid, charme; in plaats van geloof krijgen we godsdienst; in plaats van vertwijfeling, verveling; goddeloosheid vervangen we door twijfel; spot door cynisme; heiligheid door deugdzaamheid;.. we hebben I.Q.'s in plaats van intellect, we hebben alles om voor te leven behalve dat ene waar men niet zonder kan wil men echt leven — iets waar men een beetje aan doodgaat — niet dodelijk maar toch in voldoende mate —* **en het is aandoenlijk hoezeer** *we dat nodig hebben en het is van zo groot belang dat het me tot in de koelste ondiepten van mijn ziel voor ons allen spijt!"*

Ja, dat moet u nog eens lezen. De kreet van een mens, van talloze mensen, die er wel zijn, o ja, dat wel, maar ze leven niet. Ze bestaan en dat bestaan is smakeloos geworden. Er is een revolutie onderweg tegen dit leven, tegen dit welgeleide, welgevoede leven zowel als tegen de zinloze uitspattingen en uiteenspattingen Het waarachtige leven is verloren, heengegaan, geruisloos vertrokken en wat er nu nog rest is in feite het leven van een dierals het dat nog is. Wat zegt u van uitdrukkingen als: stilte maar geen diepte, televisie maar geen inzicht, roll maar geen rock (rots), filosofie maar geen plan, warmte maar geen passie en zo voort, stuk voor stuk uitingen, die tot denken dwingen en die ons de ziel van de vandaagse mens laten zien in bittere armoede. Wie weet herkent u zichzelf in deze woorden en maakt het u alleen nog moedelozer dit zo naakt voor u te zien. De verberging van de nood was tot dusver de enige troost. In feite werd u ook door niets meer gegrepen, meegesleurd. Ik moet opeens denken aan dat: Maar van Saul was de Geest des Heren geweken, en een boze geest, die van de Here kwam, joeg hem angst aan. Of past dat hier niet?
Nu zal ik u vertellen wat ik vanmorgen las: *„Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, zodat de kracht die alles te boven gaat, van God is en niet van ons: in alles zijn we in de druk, doch niet in het nauw; om raad verlegen, maar niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten; ter aarde geworpen, doch niet verloren.."* U kunt het vinden in 2 Cor. 4 : 8 en 9, en leest u gerust wat er nog meer staat.
Zo'n woord zou je aan de schrijver willen sturen, aan onze studenten en kantoorzitters, aan allen voor wie het leven een zinloze zaak is geworden. Al was dit geen christelijke krant, dan nog zou ik schrijven: aan allen, die God kwijt zijn en nu in de buitenste duisternis ronddwarrelen als losgerukte bladeren, die huiverend de aarde tegengaan om langzaam te verteren. Dan zou je ze nog-wie ze? -dan zouden we nog samen met de op drift geraakte, onbemande schepen, een woord van die man willen horen: als stervend, en zie, wij leven; als getuchtigd, maar niet ten dode; als bedroefd, maar altijd blij; als arm, maar velen rijk makend; als niets hebbend en toch alles bezittend.
Glendon Swarthout, de schrijver van het boek, laat de amerikaanse jeugd vertellen van de rijkdom, de prijzen, van idealen en verdraagzaamheid en het lijkt een etalage met de verrukkelijkste zaken, in feite zijn het bloemen op een doodsbaar, is het een make-up, die het verval niet meer kan camoufleren.
De mens van heden kan voor niets meer leven, voor niets meer sterven. Hij is al dood.

Huizinga

Gods belofte werd heerlijk vervuld.
Oud- en Nieuwjaar geen dienst.

(Gelezen in een kerkbode)

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbeta[illegible]
f 9,- per jaar; bu[illegible]

Aan rustige wateren

«een God van volkomen Zaligheid»

Welzalig hij, dien Gij verkiest en doet naderen, opdat hij wone in Uwe voorhoven.
Psalm 65 : 5a.

De zaligheid der verlosten rust in een daad Gods: Hij verkiest. Deze daad legt Hij open, maakt Hij werkzaam: Hij doet naderen. God verkiest. Is daarmede niet gezegd, dat Hij ons wél wil? Dat Zijn begeren naar ons uitgaat?
Zeker, God doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden. Maar niet dáármede is Zijn liefde uitgeput, dat Hij ons niet áfwijst, niet verwérpt. Hij opent ons de weg naar Hem toe; Hij ontsluit ons de deur van Zijn heiligdom. Maar ook dan houdt Hij Zijn schreden nog niet in: Hij grijpt onze hand en richt onze voeten op de weg des vredes.

Zo is de zaligheid der verlosten wel verankerd. Ze ligt vast in Gods wilsbesluit: Hij heeft verkoren, én ze ligt vast in Zijn doorlopende werkzaamheid: Hij doet naderen.
In zijn verhouding tot God is de mens geen initiatiefnemer. Nergens wordt in de Schrift een beroep gedaan op in de mens sluimerende krachten. Nergens wordt verondersteld, dat hij over reserves beschikt, waarmede hij zich een nieuwe toekomst zou kunnen opbouwen. Zeker, de verloren zoon stond op en ging tot zijn Vader. Maar wát richtte hem op en trok hem huiswaarts? Was het niet de Vader zelf, wiens stem hij „achter" zich hoorde?
Men moge tegen de vijf artikelen tegen de Remontranten allerlei en deugelijke bezwaren hebben, heeft die reeks van uitspraken niet de verdienste, dat ze de zondaar alle krukken onder de arm weg slaan? Dat ze de zaligheid der gelovigen vastleggen in Gód? In God alléén? Uitsluitend in Zijn eeuwig welbehagen?

Dat de neiging opkomt medeverlosser te zijn (al is het ook onder de naam van „Maria"), zelf óók scheppend werkzaam te zijn aan zijn heil, is niet minder begrijpelijk dan evangeliebestrijdend. Als rechtvaardige wil men gerechtvaardigd worden, doch God heeft dit de goddeloze voorbehouden. De strijd tegen de God aller genade moge dan al in hart geluwd zijn - hij kan elk ogenblik weer oplaaien. De geschiedenis zegt luide hoe moeilijk het is bij de genade te blijven; het bij Jezus te láten. Kerksystemen zijn opgebouwd op een half evangelie; op een sámen doen.
Heeft de prediker Adolphe Monod van de zware gang der genade niet gezegd, dat deze begint met een „'t is al van mij en niets van Hem"? Dat de onrust, die dat achterlaat, uitlaat zoekt in deze consessie: „iets van Hem en iets van mij"? totdat de poort naar de eeuwige vrede doorgetrokken werd onder de belijdenis „niets van mij, maar 't al van Hem"?
We moeten wel toezien, dat we ons niet laten weglokken van achter de schans der genade; dat we de eenzijdigheid van de Blijde Boodschap niet prijs geven voor het leunen op een gekreukte rietstaf!
„Er is maar één God - als Hij tegen mij is, wie zal mij dán redden? Ik heb maar één ziel, als ik die verlies, wat blijft mij dán over?"
Gods handelen is niet aarzelend, maar resoluut.
Als Hij afbreekt (en Hij breekt af) dan doet Hij dat tot in de grond toe. Als Hij uitblaast, blijft er niets dan nacht achter. Als Hij leven geeft, geeft Hij dat ongereserveerd, niet ten dele, doch in overvloed.
God maakt de zaligheid mogelijk. God maakt de zaligheid tot werkelijkheid. Hij verkiest. De grond daarvoor vindt Hij in zichzelf alléén. Hij bouwt niet op twee fundamenten. Hij heeft niet lief voor een tijd.
Hij begint niet slechts, maar Hij voltooit ook.

Vrucht van deze gezindheid Gods en wortel van Zijn heilsbemoeienis is de verzoening: onze overtredingen - die verzoent Gij.
Ge gevoelt in de stotende zinnen het golven der gevoelens. Onder het verrassend handelen Gods wordt de taal opgestuwd uit haar bedding en de tong in hoger dienst genomen.
In haar uitzichtsloze positie verneemt de ziel haar verkiezing, beleeft ze haar door God begeerd zijn! Halleluja!
De doden gaan zich bewegen.
Ze treden op God toe.
De genade klimt overhoog.
Men brokkele het heil niet. Het is een in zich gesloten geheel. Wat het heil moest baren, is volbracht. Die geroepen wórdt, wordt geroepen omdat hij gerechtvaardigd, geheiligd, en verheerlijkt is in Christus.
Hij wordt geroepen tot niet anders, dan om dat heil in te gaan. Als het over u komt - het heil, zal Uw lofzang zijn: stil zijn tot God.

L.

---

gemeenteberichten

Noordbergum - (W.K.) Zo was dan zondag 20 januari de dag gekomen waarop onze nieuwe voorganger, ds Th. v. d. Laan aan de gemeente werd verbonden.
Onze oud-voorganger ds B. Fabrie - met grote moeite vanwege de slechte wegen tot ons gekomen - bevestigde onze nieuwe voorganger en hield zijn prediking naar aanleiding van Rom. 10 : 15, 't laatste gedeelte waar geschreven staat: „Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen, dergenen, die het goede verkondigen!"
Ondanks de slechte weersgesteldheid was het bezoek aan deze dienst boven verwachting. Wat waren wij, en we zijn het nog, dankbaar dat de Heer der gemeente ons weer een voorganger geschonken had. Blij en dankbaar gingen wij de koude weer in, om 's middags weer bijeen te komen om te luisteren naar de intredepreek van de nieuwe herder. Nu was ons kerkgebouw flink bezet. Ds Th. v. d. Laan hield zijn intredepredikatie naar aanleiding van de gelijkenis van het onkruid, Mattheüs 13 : 24-30 en 36-41. In deze laatste verzen wordt de verklaring gegeven van de gelijkenis.Het thema van de predikatie was: „De akker is de Wereld". Vol aandacht werd geluisterd; we werden erbij bepaald, dat de gemeente niet alleen in de naaste omgeving maar ook in de arbeid over de gehele wereld, moet steunen en medehelpen opdat alle mensen het Woord Gods mogen horen en aannemen. De gemeente mag zich niet isoleren, maar moet naar buiten treden, want de akker die toebereid moet worden is de wereld.
Verschillende afgevaardigden voerden nog het woord. Voor de Unie sprak de voorzitter, br W. Modderman. De sprekers wensten gemeente en voorganger met zijn gezin Gods rijke zegen toe. Zeer gezegend gingen wij weer huiswaarts, om 's avonds voor de derde maal bijeen te komen in een begroetings-samenkomst. Weer waren velen gekomen, de kou trotserend. Nu berustte de leiding bij ds H. Ploeger. Ds Fabrie was weer naar huis terug gereisd, om temidden van vrouw en kinderen zijn verjaardag te vieren.
Het programma werd grotendeels verzorgd door de jeugd-verenigingen: samenspraak, zang, een pantomime. Ook waren er toespraken van verschillende afgevaardigden, o.a. van ds W. Veenstra. Dit alles onder de voortreffelijke leiding van de voorganger van de gemeente Zandbulten-Dokkum. Ook werden er enkele schriftelijke felicitaties voorgelezen. Tot slot sprak ds Van der Laan nog een slotwoord waarin hij allen bedankte, die hadden meegewerkt aan de prettige ontvangst in de gemeente. Dit was dus een zeer beknopt verslag van datgene wat de gemeente deze dag heeft mogen meemaken. Het is onze innige wens en bede, dat de Heer der gemeente de arbeid van de jonge herder onder oud en jong rijkelijk wil zegenen, opdat Zijn Koninkrijk uitgebreid moge worden. Nu rest mij als sekretaris nog, om alle broeders die ons in onze vakante tijd dienden, hartelijk te danken voor de bereidheid te dienen in onze gemeente tijdens deze periode.

Kerstvakantie in Kongo

„Zit je goed, en houd je Mirjam goed vast?" Ja, dat was allemaal in orde. De vijf studenten-roeiers riepen in koor: „Kai-kai-kai-kai" en weg gleed de grote kano beladen met huisraad, Fenny en Mirjam. We wuifden nog even, maar door de snelle stroom waren ze gauw uit het gezicht verdwenen. Ze waren op weg naar Bandu, een BMS-post waar nu alleen een Kongolees werkt. Het plaatsje ligt naast Elisabeth, waar een palmoliefabriek van Unilever staat, en dat ook een ziekenhuis rijk is, waar onze tweede „moto na mobulu"-vrij vertaald: drukteschopper-geboren zal worden. Wegens de school en een examen vertrok ik een week later. We roeiden met drie man. Ondanks het gegrinnik van m'n kongolese vrienden verbeeld ik me dat het roeien me al aardig af gaat. Het is heus niet zo

moeilijk. Staande probeer je dan je evenwicht te bewaren in het wankele bootje. Je buigt diep door de knieën als je met je lange pagaai in het water schept waarna je snel opveert.
Gelukkig duurde deze oefening maar drie uur..
De ontvangst was allerhartelijkst. De mensen waren blij weer eens zendelingen in hun midden te hebben. De dominee vroeg of ik de eerste kerstdag de dienst wilde leiden, en aan dat verzoek gaf ik graag gehoor.
De zondag daarop volgend zou er een speciale dienst zijn. Enkele dagen tevoren kwamen de evangelisten uit het district hier bijeen om de gemeenteproblemen te „snijden." Sommigen moesten 25 km lopen om deel te nemen aan de besprekingen. We grepen de gelegenheid aan om met velen kennis te maken. Eén van de meest schilderachtige figuren was ongetwijfeld oude Tata Abalayama (Abraham). Een beetje onwennig schreed hij in z'n zwart pak rond, plechtig de handen schuddend van iedereen. Hij is een fijn christen en een steunpilaar van de gemeente. De zondag begon om zes uur met een doopdienst. In een lange rij liepen een paar honderd gemeenteleden de steile heuvel af naar de oever, voorafgegaan door de doopkandidaten. Met ons vieren hebben we toen 53 mensen gedoopt. Even werd de plechtige sfeer verbroken door een paar honden die elkaar woedend blaffend te lijf gingen. Verder was het een indrukwekkende dienst.
Een blij zingende menigte bedekte de heuvelhelling en een stille groep dopelingen stond bij het water. De doopsformule is kort: „Wegens uw getuigenis voor God en de mensen dat Jezus Christus Gods Zoon is en uw verlosser, dopen wij u in de naam van God, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest."
Enkele uren later volgde het grote samenzijn van de gemeente. Nog veel meer mensen waren intussen gearriveerd. Niet iedereen vond een plaatsje en zette zich daarom op de grond. Het was een kleurrijk schouwspel. De vrouwen in hun lange gewaden gaven de kleuren aan, hel geel en rood. De mannen, meer bezadigd, waren meestal gekleed in witte shirt en donkere broek.
Het eerste uur beluisterden we de koortjes uit de omliggende gemeenten, afgewisseld met enkele finantiele verslagen. Het verbaasde ons dat de mensen in dit district zo veel offerden.
Ten lange leste werd het woord gegeven aan John Carrington. Het is voor blank en zwart altijd een genoegen naar hem te luisteren. Hij vertelde dat na de onafhankelijkheid velen hem gevraagd hadden God te tonen, er niet bij vertellend dat men hem tegelijkertijd had geslagen. Hij legde uit dat God in Zijn liefde 't vermijdt zich aan Zijn schepselen te vertonen. Zijn verschijning zou hen vernietigen. „Jullie zeggen ook niet aan de bliksem: vertoon uzelf aan ons." Heftig schudden allen hun hoofd, en er ging een gebrom langs de rijen. „Welnu, God Die de Schepper is ook van de bliksem, moet dus veel machtiger en vreselijker zijn dan Zijn Schepping." Hij verklaarde dat het niet ging om God te zien, maar om Hem te aanvaarden. Hij eindigde met een op zangerige wijze uitgesproken tam-tamboodschap: „Waak op, komt en luistert naar Gods Woord." De dienst werd besloten met het heilig avondmaal. Daarna werden vele handen geschud. Aan een drie uur durend samenzijn was een eind gekomen. En daarmee besluiten we.

Allen hartelijk gegroet van:

Fenny, Jan, Mirjam van der Veen.

Baptisten Wereld Alliantie Zondag

3 februari 1963

Sommige mensen vragen zich af of God opgewassen is tegen deze tijd van ruimtevaart. Zelfs sommige christenen schijnen bijna in paniek te verkeren tegenover de aanvallen van god-loze mensen. Velen verlangen naar een rustiger en minder gecompliceerde tijd.
Vrees is geklommen tot ongekende hoogten in deze tijd van atoomvermogen en snel vervoer. Oorlog is een voortdurende bedreiging voor de wereld. Er is spanning tussen de rassen. Menigten van mensen zijn de fundamentele vrijheden niet gegund. Honger, naaktheid en ongelukken eisen hun verschrikkelijke tol temidden van een snelgroeiende wereldbevolking. Wetenschappelijke ontdekkingen en technische vooruitgang hebben de mens in staat gesteld in de ruimte door te dringen. Maar de machines die hij heeft gemaakt bedreigen hemzelf met de ondergang.
Het middel tegen ons vrezen is geloof in God en een nieuwe visie van Zijn heerlijkheid. Jezus zei: „Uw hart worde niet ontroerd; U gelooft in God, gelooft ook in Mij", (Joh. 14 : 1). Het christelijk geloof is niet geworteld in de omstandigheden van de dag, maar in Gods eeuwige voornemen tot verlossing. Het evangelie is niet het produkt van onze inspanningen, maar gebaseerd op de liefde van God. De genade van Christus is niet een beloning voor onze goede werken, maar de gave van God. De kracht om de boze te overwinnen stamt niet uit onze eigen vindingrijkheid, maar uit de Heilige Geest.
God heeft ons tegen deze tijd opgewassen gemaakt. Laten wij, inplaats van ons te beklagen dat de tijd ongeregeld is, God danken dat Hij het ons heeft toevertrouwd in deze tijd te leven. Laten we opnieuw ons geloof bevestigen in de God der heerlijkheid van Wiens liefde niets ons kan scheiden. Hij verwacht dat wij niet alleen maar overlevenden, maar méér dan overwinnaars zijn. (Rom. 8 : 31-39).
Hoe kan de heerlijkheid van God zichtbaar worden? Doordat Christus in ons woont. Dit geheim is niet gemakkelijk te vatten, maar vatten moeten wij het. Wanneer de wereld bewijzen moet zien van de macht van God, dan moet die macht geopenbaard worden in het karakter van de christenen die veranderd zijn omdat Christus in hen woning maakt, (Coll. 1 : 27). Dit is het wezen van de gemeenschap van de gemeente, het lichaam van Christus. „In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goede moed; Ik heb de wereld overwonnen", zei Jezus, (Joh. 16 : 33).
Een optimistische God houdt de wereld in Zijn hand.

John Soren, president,
Josef Nordenhaug, algem. secretaris,
Robert S. Denny, toegevoegd secretaris,
Erik Rudén, toegevoegd secretaris.

Van de redactie

Allerlei omstandigheden, die alleen daarin eensgezind zijn, dat ze met grote hardnekkigheid aanslagen plegen op mijn tijd, zijn er de oorzaak van dat de reeks **Om het Volle Evangelie** voorlopig niet kan worden voortgezet. Zodra ik weer over wat meer tijd beschik, hoop ik er weer mee door te gaan.

E. R.

4) Bij de U.Z.C. is ds H. Sikkema aftredend en niet herkiesbaar.

5) Bij „De Christen" zijn alle redakteuren aftredend en herkiesbaar met uitzondering van ds D. Slort en ds H. v. d. Werf, die periodiek niet herkiesbaar zijn.

6) Bij „De Zaaier" zijn eveneens alle redakteuren aftredend en herkiesbaar, met uitzondering van ds R. Reiling, die periodiek niet herkiesbaar is.

U mag dus wel goed uw gedachten laten gaan over deze zaak, want er moeten in elk geval 9 kandidaten komen. Voor de duidelijkheid geef ik nog even een overzicht van de funkties, waarvoor een kandidaat gesteld moet worden:

1) *voorzitter van de Alg. Vergadering*
2) *vakature ds G. W. Tijman in de U.C.*
3) *vakature ds W. Harkema in de E.C.U.*
4) *vakat. ds J. Broertjes in de C.v.d.O.*
5) *vakat. br E. Huizinga in de C.v.d.O.*
6) *vakature ds H. Sikkema in de U.Z.C.*
7) *vakature ds D. Slort bij „De Christen"*
8) *vakature ds H. v. d. Werf bij „De Christen"*
9) *vakature ds R. Reiling bij „De Zaaier"*

Kandidaten kunnen worden gesteld door de gemeenten, door de betrokken kommissie en door de unie-kommissie. Door elke instantie kan voor één vakature slechts één kandidaat gesteld worden en deze kandidaatstelling is alleen van kracht, indien de betrokken kandidaat daarmee instemt blijkens een schriftelijke door hem gewaarmerkte verklaring. Deze kandidaatstellingen en bereidverklaringen moeten 2 maanden vóór de A.V., dus *uiterlijk op 14 maart* a.s., aan het Unie-sekretariaat worden gezonden. Broeders, veel wijsheid in deze belangrijke zaak toegewenst, opdat de rechte man op de rechte plaats komt!

Naar voorstellen is op deze plaats al een paar maal gevraagd, maar de gemeenten laten nog niets van zich horen terwijl zoals bekend is de datum van inzending 1 februari is, zulks volgens A.V.-besluit.
Het is a.s. zondag de eerste zondag in februari en dat wil zeggen: *B.W.A.-zondag*. Graag nodigen wij al onze voorgangers uit om op die dag de dank en de zegen tot uitdrukking te brengen, die de Heer geeft in het verbonden-zijn in geloof en opdracht met broeders en zusters over geheel de wereld!

Dat de daaropvolgende zondag *noodfondszondag* is, behoeft nauwelijks meer onderstreept te worden, want daar zorgt br P. Mostert voor, terwijl het verlenen van daadwerkelijke hulp in nood, waar ook ter wereld, voor onze broeders en zusters een vanzelfsprekende hartezaak is.

T. Jansma

Ds J. Broertjes, een afscheid en een nieuw begin

Op 27 januari 1963 werd in „Silo", te Utrecht, een bijzondere dienst gehouden die de overgang van ds J. Broertjes van de utrechtse gemeente naar het Ned. Bapt. Centrum „De Vinkenhof" markeerde. Ds J. Broertjes nam afscheid als voorganger van de gemeente te Utrecht. Veel gemeenteleden en vrienden waren in Silo aanwezig. Groot was ook de belangstelling van de utrechtse kerken en de utrechtse oecumenische raad waarvan de scheidende voorganger secretaris is. Uitgaande van Rom. 1 vers 8, **„In de eerste plaats dank ik mijn God door Jezus Christus over U allen"** ging zijn prediking uit naar de gemeente zoals hij die mocht beleven. Dankbaar was hij God voor de vele mensen, in al hun verscheidenheid, die hij in de gemeente mocht ontmoeten.
Namens de gemeente werd afscheid genomen door ouderling H. Dost, namens de jeugd door br A. Doff. Ook de predikantsvrouwe werd dank gebracht voor wat zij voor de gemeente betekende. De toespraken werden gevolgd door het aanbieden van geschenken. Als predikant-directeur van onze Centra werd ds J. Broertjes nu toegesproken door br S. v. d. Werf namens het Ned. Bapt. Centrum, namens de uniecommissie door br W. Modderman. Beide sprekers zegden hem alle steun voor zijn komende arbeid toe.
Vertegenwoordigers van N.B.J.B. en andere organisaties kwamen niet aan het woord. Als laatste spreker kwam ds J. Reiling aan het woord. Goede herinneringen bewaarde hij aan het werken, als docent boven, en, toen ds Broertjes voorzitter van de Commissie voor de Opleiding werd, onder ds J. Broertjes. Nog meer stelde hij zich, nu hij hem zo goed had leren kennen, van de samenwerking naast elkaar, die nu zou volgen, voor.
Velen maakten gebruik van de geboden gelegenheid persoonlijk afscheid van ds Broertjes en zijn echtgenote te nemen.
In de persoon van ds J. Broertjes verliest de gemeente te Utrecht een man die haar jarenlang, ook in de moeilijkste perioden - de brand in „Silo" dringt zich weer aan ons op - trouw, en met zijn grote werkkracht leidde. Onze centra zijn hem rijker geworden; God zegene zijn arbeid daar. De resultaten van zijn inzet zullen voor het grootste deel onmeetbaar, en zeker niet in cijfers uit te drukken zijn.
Zeker zijn wij van zijn inzet in arbeid die hij zich door de Heer toegewezen weet. De Heer zegene ds Broertjes en zijn echtgenote en de unie-gemeenschap geve hem haar vertrouwen en steun.

H.G.B.

Ds J. Broertjes, sinds 1 jan. 1963 predikant-directeur van „De Vinkenhof" in zijn afscheidsprediking op zondag 27 januari j.l. in „Silo" te Utrecht.
(Cliché welwillend afgestaan door Nieuw Utrechts Dagblad).

Ik zou wel eens willen weten .....

Hier is het eerste stuk onder bovenstaand thema, waarin onze lezers vragen beantwoord vinden, die ons over onze gemeenschappelijke arbeid bereiken. We hopen, dat velen van deze gelegenheid gebruik maken en vrijmoedig hun brieven inzenden aan onderstaand adres. De onderwerpen kunnen alle terreinen betreffen. Deze keer gaat het over onze centra, maar als U iets weten wilt over „Tabitha", de U.Z.C. of welk werk ook, dan horen we het graag. Ter plaatse zullen we dan informeren en U leest hier het antwoord. Zijn er vragen, die persoonlijke beantwoording vereisen, dan zullen we ook daarvoor zorgen.

Verhouding van ons centrum tot de organisaties

Br De H. uit A. is zeer geïnteresseerd in de verhouding van ons centrum tot de daarin deelnemende organisaties. Zoals U weet, werken de unie, de NBVB en de NBJB sedert 1957 samen in de arbeid op „De Vinkenhof". De unie-commissie en de jeugdraad benoemen elk drie bestuursleden en het hoofdbestuur van „Zusterhulp" wijst één bestuurslid aan.

Allereerst valt op te merken, dat deze verhoudingen sinds maart jl. op verzoek van de unie-commissie aan nadere studie zijn onderworpen. Maar het centrumbestuur is door urgentere zaken in beslag genomen geweest en na de algemene vergadering is gewacht op het rapport van de „Commissie van Vijf", dat inmiddels is uitgebracht. De U.C. heeft toen een kleine commissie, bestaande uit de broeders ds T. Jansma, ds H. v. d. Werf en ondergetekende aangewezen om een concreet concept op te stellen voor werkordes, waarin we de regelingen voor alle stichtingen verder kunnen uitwerken. Op dit punt moeten we dus wel even geduld betrachten.

Maar er zijn reeds nu allerlei besluiten, die bij deze verhoudingen een rol spelen. Zo vraagt br De H., of de „uitlating van de zijde van de jeugdraad op de laatste vergadering van het centraal comité (de algemene vergadering van de NBJB) wel juist is, dat over de centra alleen maar opmerkingen geplaatst kunnen worden".

„En" - zo schrijft hij verder - „geldt deze uitlating ook voor de unievergadering en de NBVB. „Zusterhulp"? Zo ja, aan wie is het centrumbestuur verantwoording schuldig?"

Bij informatie is gebleken, dat deze uitlatingen zijn gedaan bij de bespreking van het verslag van ons centrum over 1961. Daar de C.C.-vergadering altijd in november plaats heeft, betwijfelen de afgevaardigden steeds, of

dit centrumverslag en de begroting (!) zelf te beoordelen en af te handelen. Het C.C. kan over datzelfde verslag dus in de eigenlijke zin alleen maar opmerkingen maken of inlichtingen vragen - de goedkeuring geschiedt bij besluit van dit C.C. door de **jeugdraad.** De red. van de uitlating, zoals br De H. deze vermeldt, is niet geheel juist: niet over de centra, maar over het **verslag** van de centra kunnen slechts opmerkingen geplaatst worden.

Over de centra zelf kan het C.C. véél meer zeggen en dat is ook door de jeugdraad aangemoedigd. Als het C.C. ideeën of suggesties of voorstellen over het werk op onze centra heeft, dan kan het deze vrijmoedig naar voren brengen en de jeugdraad zal trachten deze in het centrumbestuur verwezenlijkt te krijgen.

Daarbij mogen we niet vergeten, dat het hier een samenwerking betreft, **waarbij** ieder zijn wensen of beslissingen te berde brengt, maar in gezámenlijk overleg moeten we bezien, of we deze kunnen uitvoeren. Indien dit niet mogelijk is, moeten we goed gemotiveerd aan de voorstellers duidelijk maken, waarom we hun plannen niet kunnen aanvaarden. Op deze broederlijke en vooral ópen wijze moeten we de coöperatie regelen. Maar vast staat wel, dat we naar de stem van de jeugd goed zullen luisteren en met hun verlangens zo ernstig mogelijk zullen rekenen! Dat geldt trouwens ook onze gemeenten en „Zusterhulp"-afdelingen! Ook aan deze organisatie worden de verslagen - volgens de bepalingen van de stichtingsactie - aangeboden. Daar deze vergaderingen vroeger in het jaar zijn, maakt een bespreking daarvan een zinvoller indruk. De verslagen staan wel op de unie-agenda, maar steeds moeten we bedenken, dat ook hier slechts sprake is van mede-zeggenschap en gedeéltelijke bevoegdheden vanwege de samenwerking met de andere organisaties. De unie-AV heeft het recht van goedkeuring van het verslag en het beleid aan zich gehouden. In de NBVB heeft men deze zaken stilzwijgend aan het hoofdbestuur dezer beweging gelaten.

Rechtstreeks verantwoording is het centrumbestuur dus schuldig aan de drie organisaties en met name aan de besturen hiervan, die ook de „top-benoemingen" moeten goedkeuren. Iedere organisatie regelt intern, hoe hierover door afgevaardigden kan worden gesproken. Maar welke weg men ook kiest: elke suggestie wordt serieus overwogen!

Financiën

Br De H. vraagt of er voor „Renderloo" ook gunstige jaren zijn geweest, nadat het in 1957 aan het centrumbestuur in beheer werd overgedragen. Het antwoord is ontkennend, voorzover dit de financiën betreft en voorzover dit uit het geheel van de centrum-financiën duidelijk kan worden. De „bezetting" is minder geworden (er waren immers toen **twee** centra) en de kosten in de loop der jaren hoger. Ook toen de NBJB „Renderloo" zelf beheerde, zag men het financiële verslag vaak met wat zorg tegemoet. Maar de zegen van dit werk maakte het wel verantwoord er mee door te gaan tot op de huidige dag!

De accountant, die de unie-administratie controleert, doet ditzelfde voor de centrum-administratie, zodat we op dit punt geen zorg behoeven te hebben, want daarvan krijgen de organisaties ook mededeling.

We vertrouwen dat br De H. - die we danken voor zijn initiatief - de gevraagde gegevens hiermee heeft ontvangen.

We zien uit naar nieuwe vragen en U kunt deze zenden aan: Biltseweg 10, Bosch en Duin/Den Dolder, tel. (03402)-4823.

Broertjes

Liever gemeente dan kerk?

In de loop van de tijd verschuift de inhoud en de gevoelswaarde van een woord. Er bestaat zelfs een hele wetenschap die zich met dit verschijnsel bezig houdt. We hebben de indruk dat zich bij ons een verschuiving voor doet ten aanzien van de verhouding van het woord *kerk* en het woord *gemeente.* Wij hebben een tijd gehad dat overwegend de voorkeur gegeven werd aan het woord kerk ter aanduiding van de kerken die de kinderdoop plegen, terwijl het woord gemeente werd ...veerd voor eigen gebruik, om ... in de bijbel voorkomende ...ider. Onze jongere generaties voor het woord kerk. Dat is ook wel te verklaren indien men het leven van de ons omringende kerken van nu vergelijkt met dat van honderd jaar geleden. Formalisme, kilheid en verstarring hebben plaats gemaakt voor levendigheid en frisheid. Evangelisatieactiviteit is zeker niet meer het privilege van de baptisten. In haast alle opzichten kunnen de baptisten van vandaag in de leer gaan bij de andere kerken. Bewogenheid en methodiek van jeugdwerk, zondagsschoolwerk, maatschappelijk werk (diakonie), geloofsonderricht zijn in andere kerken als voorbeeld te ontdekken, waar ze bij ons veelal onontwikkeld en verzand

jaar geleden. In de meeste kerken heeft zich echter in die tijd een grondige verandering voltrokken

Wij kunnen het wel verklaren, dat onder ons geen groei met de tijd mee plaats vond in een zelfde tempo: Onze gemeenschap is van den beginne tamelijk naar binnen gericht geweest en leverde voor eigen gebruik te weinig geschikte en bestudeerde mensen af. Wij waren en bleven de eenvoudigen, die elkaar het liefst Jan en Piet noemden en we hebben ons daar ook zeer wel bij thuis gevoeld. Onze unievergaderingen waren hoogtijdagen en uitdrukking van onze hartelijke verbondenheid.

Nu begint onze gerichtheid naar binnen verschillenden onzer te benauwen. Een aantal jaren geleden was een uniecommissie nog benauwd om ruimte te geven voor propaganda voor het hulpwerk in wereldverband, want onze eigen unie-economie zou er nog beroerder door kunnen komen te zitten. We denken aan de critiek die er de laatste jaren is op de samenstelling van de agenda's van de algemene vergaderingen. Natuurlijk moeten er dan ook zondebokken komen en er is dientengevolge al heel wat kruit afgeschoten op uniecommissie en permanente commissies of hoe onze advies en bestuursorganen ook mogen heten, daarbij vergetend dat onze in verschillende opzichten betrekkelijk arme gemeenschap waarschijnlijk geen betere bestuurlijke samenstelling had kunnen opleveren en bovenal vergetend dat „een volk de regering krijgt die het verdient."

Het bovenstaande is wel een beetje uitvoeriger gesteld dan de bedoeling was, maar het dient ter illustratie van het feit, dat er voor het besef van de jongeren geen meerwaarde beluisterd wordt in het woord gemeente, noch een minderwaarde in het woord kerk. Er zijn er zelfs voor wie de balans der waardering naar de andere kant is doorgeslagen. We zullen waarschijnlijk door een behoorlijk zware geestelijke crisis heen moeten om uiteindelijk gelouterd en gezond te voorschijn te komen.

Als we daar tenminste in slagen, en voor die tijd niet door alle mogelijke machten van het toneel zijn verdwenen.

Wat wij echter nog altijd meedragen en wat ons allereigenste kenmerk is, dat is ons „kerkbegrip", wil men, onze „gemeenteopvatting." Daarin ligt onze enige reden van bestaan; daaraan mogen wij het recht van ons bestaan alleen nog maar ontlenen. Het blijde, warme en verlossende evangelie wordt ook buiten de baptistengemeenten gepredikt. Wachters op de muren der dogmatische orthodoxie zijn er buiten de baptistengemeenten in overvloed. Christelijke maatschappelijke functies (diakonie) treden steeds meer in verwerkelijking in onze moderne maatschappij, terwijl baptisten er zo goed als geen hand in hebben. Hetzelfde kunnen wij zeggen van christelijke literatuur en lectuur, bijbelverspreiding, etc.

vont zou komen waarin gelovigen op hun belijdenis gedoopt zouden kunnen worden. Iemand antwoordde daarop dat er dan voor hem geen reden meer zou zijn baptist te blijven. Daaruit bleek de gedachte dat alleen de doop (door onderdompeling) de reden van bestaan van de baptistengemeente is. Dit laatste willen wij toch ten stelligste tegenspreken.

Wij zullen misschien opnieuw onszelf klaar en duidelijk moeten maken wat het eigene en het absolute bestaanrecht is van de baptistengemeente. Alleen indien wij daarvan doordrongen zijn zal de baptistengemeente kunnen blijven bestaan.

Dankbaar zijn we voor de cursus van de commissie voor vorming en dienstbetoon met het bijbehorende boekje *„Fundamenten,"* welks verschijning wij met grote vreugde begroeten, en dat we wel in het bezit van elke baptist zouden wensen.

Wij willen in ons blad in een reeks van een aantal artikelen gaan schrijven over de gemeente, haar inzettingen en ambten.

In dit inleidende artikeltje hebben wij een ogenblik naast elkaar gesteld het gebruik van beide woorden gemeente en kerk. Het zal duidelijk worden dat wij niet zoveel bezwaar hebben tegen het gebruik van het laatste woord indien het maar met de juiste inhoud gevuld wordt.

Wij kiezen voor de uitlegging van het woord kerk als „wat van de Heer is".

Dat geldt immers ook voor de gemeente. De gemeente is kerk omdat zij van de Heer is. Wij geloven ook dat wij de gemeente wel met kerk mogen duiden, omdat de bijbel ons voorgaat in het geven van verschillende namen aan de gemeente, en wij willen dan ook aan deze verschillende namen naast de benaming gemeente in de volgende artikelen aandacht schenken. Wij behandelen dan vervolgens de namen: Gemeente, Lichaam van Christus, Volk Gods, Kudde Gods, Huis Gods, Broederschap, en Bruid.

Ph. L. (Gn)

Mededelingen

L.Z.C.

De inzend-termijn van de kleurplatenwedstrijd „De ark" van onze zondagsscholen is verlengd tot 10 februari 1963 a.s.

C. Mostert,
Lijsterbeslaan 20,
Winschoten.

Het adres van ds G. W. Tijman is thans: v. d. Vinnestraat 4 rd, Haarlem.

Beroepingswerk

Ds J. Bosma te Arnhem heeft voor het beroep van de gemeente te Utrecht bedankt.

Advertenties

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 8 februari 1963 Jaargang 80 Nr. 3665

Naar een wereldwijde diakonie

Iemand formuleerde eens dat niemand de plicht had anderen in leven te houden, maar wel de plicht de ander in staat te stellen te blijven leven. Deze onderscheiding vatten we wel. Het oude systeem van diakonie was gericht op het allersoberste onderhoud der armen. Te weinig om van te leven en te veel om er van te sterven. Het was er niet op gericht de mens te dienen! Iemand deinen is iemand zo helpen dat hij niet „dankjewel" hoeft te zeggen. Dat wil zeggen, dat erkend wordt dat de mens recht heeft op arbeid waarmee hij het dagelijks brood kan verdienen en waardig kan lèven.

Daarop moet de diakonie gericht zijn: dat te bevorderen. Daarop is ook het werelddiakonaat gericht. Eigenlijk moest ieder volk één procent van zijn nationale inkomen voor deze dienst opbrengen. In elk geval zijn de deskundigen druk bezig wegen en middelen te zoeken waarop deze werelddiakonie het beste kan functioneren. Wil dit echter gelukken, dan is als eerste voorwaarde toch te stellen dat deze diakonie gefundeerd is in onze harten.

Het gaat om de bewoonbare en leefbare wereld!

In de Schrift wordt telkens weer duidelijk gemaakt dat God de aarde gemaakt heeft opdat die bewoond zou worden. God stuurt de mensen over de hele aarde om daarvan de bevolking te worden. Hij heeft de aarde gemaakt. Hij heeft de mensen gemaakt, zelfs in verschillende kleuren! In hun veelkleurigheid en verschillendheid moeten zij de ene bevolking van de aarde zijn om de aarde te bebouwen en te bewonen. Deze opdracht is gericht tot een collectief! Tot een geheelheid. Zoals God zich altijd tot de geheelheid richt. Als hij zich tot Abram richt, dan is dat geen particuliere zaak, maar dan moet Abram een volk worden.

Abram functioneert alleen als vader van een *volk*! Zoals een lid alleen functioneert als lid van het geheel, van het lichaam.

Het persoonlijke is dáárom persoonlijk, omdat het inbegrepen is in het collectieve. De hele bevolking der aarde is een wezenlijk collectief! Het is een eenheid van veelkleurige en verschillende delen. Een eenheid die te herleiden is op de Ene Schepper. Eén wereld en één wereldbevolking. Met een integrale collectieve verantwoordelijkheid. Zolang de aarde niet leefbaar bewoond is kan nog niet gesproken worden van voltooide gehoorzaamheid.

De zin van Israel is universeel: Christus' zendingsbevel is in wezen niets nieuws. Het is het dóórtrekken van de Abrahamsopdracht. Het gaat erom dat de gehele wereld gezegend wordt, of misschien beter gezegd: het gaat erom dat de gehele wereld zich gelukkig gaat prijzen! Daarom: *Bewoonbaarheid en leefbaarheid is zegen en geluk!*

In het grote eindperspectief ziet men een wereldbevolking die de knieën buigt en God de Vader van alle levenden aanbidt en prijst.

Wereldzending en oecumene hebben elkander in 1962 in New Delhi gevonden, en zijn saamgesmeed tot hechte eenheid. Dat is belangrijk en dat is winst. Daardoor is het oecumenische hulpwerk dat steeds breder vormen gaat aannemen een organische eenheid geworden van het zendingswerk.

Dat betekent dat in onze tijd de bijbelse denkvormen opnieuw gestalte krijgen. Immers het bijbelse denken is compositief. Lange tijd, eigenlijk eeuwenlang is de wereld gezien als het domein van de boze en ging het om de ontkoming aan die wereld. Daarvoor was het evangelie, de zending.

Nu wordt de wereld gezien als de Akker van God, die je niet aan de boze behoeft over te laten: Het gaat naar het Oogstfeest!

Het stoffelijke en het geestelijke staan niet meer tegenover elkaar, maar hebben elkaar als in de bijbel teruggevonden.

Diakonie is niet het geven van een brood. Natuurlijk moet je dat ook doen in de directie en urgente noodsituatie. En ook daarvoor worden steeds meer vaste fondsen gevormd: Rampen en noden door welke oorzaak ook moeten snel en deskundig worden bestreden. Maar meer dan dat is diakonie de zorg om het zover te krijgen dat de mensen hun eigen brood kunnen bakken.

Natuurlijk weten wij dat de mens niet van brood alleen kan leven. Of weten we het niet? Maar toch brood, dat hij verdiend heeft! en waarvoor hij alleen maar God behoeft te danken.

Het misverstand van brood en politiek.

Als de diakonie niet voortdurend gelouterd wordt van het streven om zieltjes te winnen voor groep of wereldhelft, raakt ze de kern niet. Dan mist ze het doel. Diakonie is belangeloos en is niet gericht op machtsverwerving. Christus trok zich ná het wonder der broden terug toen de mensen hem koning wilden maken. Daarom wil het werelddiakonaat juist functioneren boven iedere politieke tegenstelling van „deze" wereld. Alleen dan kan het begrepen worden en tot de ontdekking leiden van de Gestalte die achter de gemeente staat. De boodschap van verlossing wordt misschien het best begrepen als de verzoening ervaren is.

Ph. L. (Gn)

IN DIT NUMMER

Geen gemeenteberichten; in het frontartikel enkele behartenswaardige opmerkingen over het werelddiakonaat; het eerste artikel in een serie over de organisatie der unie; verder een belangrijke mededeling over de data van de a.s. algemene vergadering uit ons unie-bureau.

zand en zaad

Gelukkig, zeiden we tegenelkaar, gelukkig, we wonen niet in Rotterdam. De Rotterdammers, die mij kennen, weten dat indien ik in het Westen van het land zou moeten wonen, ik hun stad zou verkiezen boven alle steden van het Westen. Doch verlaten wij dit mijnenveld en komen we terug tot de eerste kreet: gelukkig dat we daar niet wonen. En wij dachten daarbij aan zoiets doodgewoons, aan zoiets overvloedigs als water. Hebt u ooit thee gedronken in die stad? Een Engelsman zou het niet overleven.

U hebt er van gehoord en gelezen en u hebt uw familie in de Maasstad geschreven: Kom maar thuis. Jullie steden gaan aan vuil tenonder. Vuile lucht, vuil water, wat kan er dan nog schoon zijn. We kijken verstoord naar alle steden aan de Rijn en in 't bijzonder naar de kolenpot van Duitsland: welhaast alle afval dat de miljoenen mensen van Bazel tot 's werelds grootste havenstad (bijna in elk geval) produceren, deponeren ze in uw drinkwater. Proost! Gezondheid, mag je wel zeggen. Daar moest toch wat aan gedaan kunnen worden, zegt u. En, zegt u verder: fijn, dat ik daar niet woon. Ja, zo zijn we.

Ik moest een dezer dagen denken aan het voor ons hier en nu levenden zo merkwaardig feit, dat we Jezus zelden of nooit iets horen zeggen tegen „de wereld" van Zijn dagen. We zouden toch protesten mogen verwachten tegen de korruptie aan de hoven van keizer en koningen. Eigenlijk dachten we dat Hij het zou opnemen tegen de sociale misstanden van Zijn tijd. En vinden we een woord van Hem tegen de gods- en levensbeschouwingen van de Grieken, die hun gedachten uitstrooiden over alle landen? Vreemd, Jezus zegt niets over de slavernij, over de uitbuiting der laagste klassen der volken, over de vechtende legioenen van het imperium. Wie weet zat Johannes de Doper daarover ook te denken.

Ofschoon Hij zweeg, voorzover wij het althans weten, ofschoon de Heer der aarde in die richting zo op 't oog niets ondernam, moeten wij zeggen, dat Zijn woord de eeuwen diep hebben beïnvloed. Tot op deze dag. En de wortel van alle protesten tegen ontwaarding van het leven, tegen verkrachting van de mens en zijn rechten, tegen vervuiling van de stroom der geschiedenis, vinden wij op de een of andere wijze in Hem terug.

Ik kwam daarop toen ik voor de zoveelste keer Zijn woord las: Gij zijt het zout der aarde en gij zijt het licht der wereld. Duizenden dominees en pastoors hebben dit woord herhaald en ds Okke Jager moge dan op een zondagavond in alle stilte in een gedicht schelden op die zerken in zijn kerk, de kinderen van God zijn het zout, het licht.

Dat zijn ze, die de Heer zalig spreekt: de armen van geest, de treurenden, de zachtmoedigen, de hongerenden, de barmhartigen, de reinen, de vrede-stichters, de vervolgden. De halfzachten, de dromers, de dwepers, de opium-van-de-godsdienst schuivers; de verrukten, die geen vuist maken, geen trekker overhalen, geen mars ondernemen en alleen maar in hun kerk zitten te zingen van de overwinning.

Nu maakt zout geen lawaai en licht geen leven. Zout en licht werken geruisloos, maar oneindig effektief. Je hoort ze niet maar merkt ze wel. De van de Heer zaliggesprokenen zijn merkwaardig lieden, die achteraan zitten maar op de een of andere wijze de voorzitter met de hamer in de war brengen. Ze brengen op nauwelijks hoorbare wijze hun mening naar voren, maar de echo rolt langs alle rijen. Ze hebben voor de waarheid en derhalve voor de kracht van hun woord niet de helft plus één nodig om te winnen. Het gaat hun niet eens om te winnen. Ze zijn slechts zout, licht. Ze brengen de Heer in het veld. Of brengt de Heer hen in het veld? Ze zijn er samen en zo zijn ze overal altijd aanwezig. Voor hen zijn er geen gesloten deuren.

U moet me die waterige inleiding maar niet kwalijk nemen. Dat kwam omdat ik medelijden had met de Rotterdammers. Omdat ik me erger over de vervuiling van het zo overvloedige water, waarvan we geen druppel kunnen missen. Die rivier liet me denken aan de mensenstroom, worstelend met eigen uitbraaksel en zo kwam ik bij de Heer, die er middenin is gaan staan. En die ons daar verwacht. Gij zijt het zout, het licht!

Huizinga.

vochtgehalte in de kerken

De Bond van Protestantse Orgelbouwers in Nederland wijst kerkeraden en kerkvoogdijen op de ernstige gevolgen van het voortdurend verwarmen van de kerkgebouwen in verband met de aanhoudende vorst. Bij de meeste verwarmingssystemen is het namelijk niet mogelijk het vochtgehalte van de lucht, welke zich in het kerkgebouw bevindt, op het vereiste peil (60 à 70%) te houden.

In het bijzonder blijkt dit het geval te zijn bij diverse luchtverwarmingssystemen (zogenaamde heteluchtverwarming).

Waar het niet mogelijk is het vochtgehalte van de lucht in de kerkgebouwen op dit peil te houden, kunnen ernstige mankementen aan de kerkorgels ontstaan.

De Bond van Protestantse Orgelbouwers adviseert derhalve het vochtgehalte van de lucht in de kerkgebouwen door middel van vochtigheidsmeters voortdurend te controleren.

Waar men niet in staat is het vereiste percentage vochtigheid te bereiken, wende men zich tot de orgelmaker, die het orgel in het betreffende kerkgebouw in onderhoud heeft. Deze kan dan adviseren hoe verder gehandeld dient te worden.

Van de Vinkenhof

Temidden van alle drukte in verband met de vele voorbereidingen voor onze zomerkampen willen wij toch nog even iets laten horen van De Vinkenhof. Het gaat heel goed met de kampen. Ze stromen vol! Op Renderloo zijn vol: kamp 4A en kamp 5A, en voor de jeugdkampen zijn er ook al een groot aantal aanmeldingen binnen. Helaas kan het jeugdkamp, dat wij voor deze zomer in Zwitserland gepland hadden, geen doorgang vinden wegens de geringe belangstelling. Jammer! Misschien een volgend jaar. Verder moeten wij nog mededelen dat er een fout in de aanmeldingsformulieren geslopen is, namelijk kamp 8A, **van 24-31 augustus, moest zijn kamp 7A**, van 17-24 augustus. Dit is dus het laatste kamp op Renderloo. Als u zich voor dit kamp wilt opgeven, houdt u dan dus rekening met de wijziging van de data.

Indien u nog deel wilt nemen aan een kamp op één van onze centra, vult u dan zo spoedig mogelijk Uw aanmeldingsformulier in en zendt het aan „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin/Den Dolder. Wij hopen U deze zomer te ontmoeten.

Tot ziens!

Broertjes.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Aan rustige wateren

Worden als de kinderen

Of het nu komt omdat ik wat ouder geworden ben, ik weet het niet, maar jonge kinderen hebben altijd voor mij wat aantrekkelijks. Dat hulpeloos spartelen in een wieg, die onschuldig kijkende oogjes en een lachend gezichtje, dat laat je niet onbewogen. En als je aan een paar hummels van een jaar of vijf-zes een verhaaltje vertelt, of het nu een bijbels verhaal is

> Wanneer gij U niet bekeert en wordt als de kinderen, gij zult voorzeker het Koninkrijk der hemelen niet binnengaan. Mattheus 18 : 3.

spelen waren op het marktplein ze gadegeslagen toen ze aan het alles werkelijkheid. Ze geloven of een gefantaseerd, wat zitten ze dan te luisteren. Ze leven zich in het verhaal in en gefantaseerd of niet, het is voor hen dat het zó gebeurd is. Daarom hebben zulke kinderen een warm plaatsje in mijn hart.
Uit de evangeliën blijkt dat Jezus zich ook aangetrokken heeft gevoeld tot kinderen. Hij heeft Toen moeders hun kinderen tot Hem wilde brengen en de discipelen dat wilde verhinderen heeft Hij ze in bescherming genomen en tot Zich getrokken en gezegend. Markus verhaalt dat Hij ze zelfs omarmd heeft. Het zal toen wel evenzo geweest zijn als tegenwoordig, wanneer er hier of daar een openluchtsamenkomst gehouden wordt. Dan zijn er niet alleen volwassenen maar ook kinderen staan er te kijken en te luisteren. Bij zulk een gelegenheid heeft Jezus een van die kinderen als voorbeeld gesteld voor de ouderen door te zeggen: tenzij gij wordt als de kinderen, gij zult voorzeker het koninkrijk der hemelen niet binnengaan.
Aanleiding hiertoe was de vraag van de discipelen wie wel de grootste in het Koninkrijk der hemelen was. Later hebben zij er zelfs onderling om getwist. Ieder van hen meende recht te hebben op de eerste plaats in dat Koninkrijk.
Nu is het zeker niet verkeerd te jagen naar een hoge plaats in het geestelijk leven. Het is in ieder geval beter dan tevreden zijn met de zekerheid van de schuldvergeving en het kindschap Gods zonder meer. Zonder dat er ook is een jagen naar de volmaking en een opwassen in kennis en genade. Jezus veroordeelt dan ook die vraag van de discipelen niet, maar wijst er hen op wat vóór alles nodig is om dat koninkrijk binnen te te gaan: Worden als de kinderen!
Het kenmerk van een kind is het onvoorwaardelijk geloof aan hetgeen gezegd of beloofd wordt. Het gewillig zich laten leiden en laten leren. De overgave wanneer die gevraagd wordt.
Dat moet het begin zijn van het geestelijk leven van de mens. Onvoorwaardelijk geloven in het woord van Jezus. Gewillig zich laten leiden en leren. Absolute overgave aan Hem. Wanneer dat begin er niet is, dan kan er ook geen geestelijke groei zijn. Dan wordt het geen ingaan in het Koninkrijk en wordt men zeker daar niet de grootste. Worden als de kinderen! Men is geneigd om het als Nicodemus te zeggen: Hoe kan dat geschieden nu oud geworden zijnde? Jezus heeft op die vraag geantwoord en gezegd: „De Geest waait waarheen Hij wil. Alzo is een iegenlijk die uit den Geest geboren is." Het is dus de Heilige Geest waardoor de wedergeboorte plaats vindt en de volwassen mens weer als een kind een nieuw leven kan beginnen. En geestelijk zal die mens dan groot worden in het Koninkrijk der hemelen wanneer hij zich door die Geest bij voortduur laat leiden en onderrichten.

> Wil mij als een kind behand'len, dat alleen den weg niet vindt; neem mijn hand in Uwe handen en geleid mij als een kind.

Winschoten J. B. de Neef

Kollekte voor het werelddiakonaat

Sedert enige jaren wordt in de meeste protestantse kerken in Nederland op een der eerste zondagen in februari gekollekteerd voor het werelddiakonaat. Nog steeds bestaan de vluchtelingenkampen: in Europa, het Midden-Oosten, maar thans vooral in Afrika. Vluchtelingen zijn binnen enkele dagen na hun vlucht uit de belangstelling der wereld. Maar wie zorgt daarna voor hen? Hevige rampen deden zich voor; 1.600.000 Algerijnen verkeren in gevaar van honger en koude om te komen. Wie zorgt voor hen als hun gebrek geen nieuws meer is? Landen die eeuwen achter zijn in ontwikkeling vragen om onderwijs, om broederlijke hulp. Is iemand daarover écht verontrust?
De verbonden kerken dienen hun Meester door het verstrekken van voedsel, kleding onderwijs, hulp en raad. Zij trachten Christus in onze wereld zichtbaar te maken.
Maar wonderlijk genoeg komt het werelddiakonaat ook op de gemeente af. Gij zingt zo schoon, gij bidt zo treffend, gij luistert wekelijks naar weloverwogen preken, maar zijt gij werkelijk bereid te dienen, vastbesloten in een overgave die teleurstelling niet acht en van geen wijken weet? Zijt gij bereid aan deze wereld-in-nood Christus te laten zien door uzelf heen? Het diakonaat, die dienst aan behoeftigen is vanaf het begin van het christendom onafscheidbaar met de gemeente verbonden. Door deze dienst maakt de gemeente openbaar dat God liefde is. Christus is de Heer der gemeente. Als dat echt waar is, zal de gemeente op haar Heer lijken; sterker nog: *de gemeente is eerst dán gemeente indien zij op Christus lijkt.* Hierin vindt het diakonaat zijn enige wortel.
God is voortdurend met Zijn gemeente bezig. De gemeente is bezig met zichzelf, maar de Vader is daar verdrietig over. Het evangelie, met de dienst aan de naaste in haar hart, is een wereldwijde zaak. De gemeente die dit kostelijk goed voor zichzelf gebruikt, verliest haar wezenstrek: het gelijken op Christus. Hij diende de ganse wereld. In onze gemeente is de belangstelling voor dit werk hartverwarmend goed. Onlangs mochten de unie-commissie voorstellen bereiken voor het besteden van - onder ons - niet onaanzienlijke bedragen. Hopelijk verschaft 't financieel jaarverslag voor de unie dit jaar inzicht in de wijze waarop tot besteding werd overgegaan. Met de U.Z.C. vond een gesprek plaats over een mogelijke samenwerking: moderne zending en hulpwerk hebben veel gemeen. Inmiddels is ook de vraag gerezen hoe de verhouding met het hulpwerk van de Baptist World Alliance dient te zijn. In al deze vragen zal na de nodige voorbereiding een standpunt moeten worden bepaald. Zij staan echter tot de kern van de zaak in verwijderd verband. Deze is immers niet de ontwijkende vraag: „wie is mijn naaste?" Waar het om gaat is, dat wij als westerse christenen als in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan van ons ezeltje willen afstappen en van onze welvaartsolie willen gieten in de wonden van de lijdende wereld.
Op welk ezeltje-stokpaardje rijdt U? De autonomie der gemeente? De organisatie der unie? De verdorvenheid der jeugd? Stap er eens af. Er ligt een mens in de goot, gewond, beroofd, zonder hoop. Treedt toe, maak Christus zichtbaar, Hem van Wien gij belijdt dat Hij alles voor u is.

P. M.

MEDEDELINGEN.

Radenkonferentie Z.O.-Drente

In verband met de weersomstandigheden wordt de Radenkonferentie, welke 11 februari te Emmen gehouden zou worden, *14 dagen* uitgesteld.

D.M., sekretaris

Uitgesteld.

De jeugdleidersontmoeting, welke 23 februari a.s. te Zwolle zou worden gehouden is uitgesteld tot zaterdag 30 maart!

Nadere mededelingen volgen nog.

BROKSTUKKEN

Weten we in onze gemeenten wel goed weg met de kinderen?
In de evangeliën lees je dat de discipelen 't er erg moeilijk mee hadden. Ze wilden de kleintjes uit de nabijheid van Jezus weren en maakten het de moeders lastig om ze bij Hem te brengen. Maar Jezus zelf vindt het geen probleem. Royaal nodigt Hij de moeders uit met hun kleinen tot Hem te komen opdat Hij ze kan zegenen.
Wij hebben ietsje van dit optreden van de Heiland overgenomen in onze gemeenten. We dragen de kleintjes op aan de Heer. Dat is iets reusachtigs moois. Iedere keer weer als er in een gemeentelijk gezin zo'n kleintje geboren wordt, draag ik het met grote vreugde aan Hem op. Maar wat zouden wij doen, als de moeders nu eens niet alleen kwamen vragen om hun baby aan de Heer op te dragen opdat het het door Hem gezegend worde, maar als ze die kleintjes *mee namen in de kerk?* Zouden er dan ook weer discipelen op komen dagen om de moeders te zeggen dat dat toch niet kan? Dat dat niet past in een baptisten-kerk? Dat zoiets riekt naar de kinderdoop? Dat zo'n kind er toch niets van begrijpt? En wat al niet meer?
Jezus heeft nooit iemand geweerd. Hij heeft de allerarmsten en de allerrijksten tot Zich getrokken, en ook de alleroudsten en de allerjongsten. Om ze te zegenen.
Willen we handelen zoals Hij ons geleerd, voorgedaan en geboden heeft, dan moeten we oppassen dat vrees niet onze raadgeefster is, want ze is een slechte raadgeefster. Maar rustig, in het geloof, doen wat Hij ons zei.

Ja, zo denk ik er over. En U?

-.-

Vandaag hebben we hoop dat de barre winter voorbij is, met alle daaraan verbonden narigheden, zoals gladde wegen en bevroren waterleidingen. Het kwik beweegt zich om het nulpunt.
Onze neef heeft tijdens de felle vorst alle kranen regelmatig zachtjes door laten lopen en geen last van bevroren leidingen gehad. Stromend water komt niet gauw in de macht van de vorst.
Met het bovenstaande heb ik U geen advies willen geven inzake Uw waterleiding. Op dat punt ben ik volslagen leek. Maar wel weet ik dat als onze gemeenten alle kranen afsluiten, en er geen doorstroming is van het van Godswege ontvangene naar buiten, dat er dan zeker „bevriezing" optreedt. De kranen moeten open. Ons belijden, ons getuigenis, onze „liefde van Christus" moeten uitstromen in de wereld rondom ons. Christenen zijn mensen die geroepen zijn om de overwinning van Christus in de wereld te verkondigen en de krachten van het Koninkrijk in de wereld openbaar te maken. Christendom is **beweging.**

-.-

Voor we Gods overwinning in de wereld kunnen uitbazuinen en demonstreren, moeten we eerst **zelf een overwinning Gods zijn.** Overwonnenen door God, die zich steeds weer opnieuw gewonnen geven. Het harde stolsel van de eigen oude wil moet ontdooid zijn, willen we bruikbaar zijn als kanalen van Gods zegen. Nu heb ik het niet zo erg op het woord kanaal. Natuurlijk gebruikt God ons anders. Hij schakelt onszelf in, het ons eigene, ons verstand, onze wil, onze mogelijkheden. Organisch en niet mechanisch. Hij vertrouwt ons een bepaalde taak toe en geeft ons speelruimte bij het uitvoeren ervan. Maar een beeld is dan ook niet meer dan dat.

Verstening, stolling van het levende, is steeds weer een gevaar voor de gemeente van Christus. Al wat God ons gegeven heeft is bedoeld om het nieuwe leven mogelijk te maken en het in beweging te houden.

Gods woord is niet bedoeld om er mee te schermen en er onze posities mee te bewaren, maar als een zwaard, om er mee te overwinnen. De doop is ons niet alleen gegeven als sprekend teken van onze redding, maar spreekt vooral van een begraven worden en o p s t a a n, om als nieuwe mensen met Jezus te w a n d e l e n en als jonge strijders met élan de vijand tegemoet te treden. Het avondmaal is niet zomaar een rituele maaltijd waarbij wij mensen Gods tegenwoordigheid af kunnen dwingen simpel door brood en wijn te wijden, maar is vooral gegeven als teerkost onderweg voor de voorttrekkende pelgrim. Wij baptisten hebben geen geschreven dogma (wat op papier staat is tenminste niet noemenswaard), maar we hebben wel een hele reeks ongeschreven dogma's in ons baptisten-achterhoofd. Nu kan dat ook niet anders. 'n Mens moet toch weten in Wie en Wat hij gelooft. Maar als deze achterhoofd-dogma's verstenen tot baptisten-zekerheden die onaantastbaar zijn en die niet steeds weer opnieuw getoetst worden aan en opkomen uit het levende Woord van God, dan gaat er iets mis. Christenen zijn niet mensen met een bepaalde (van de wereld afwijkende) visie op de dingen, nog weer een godsdienst naast vele andere, maar onderdanen van een Koninkrijk die geroepen zijn de wil van hun Heer uit te voeren in een gebied waarin men van die Heer en Zijn Rijk nog niet of niet meer weet en misschien ook niet weten wil. Daarom kan die gemeente niet stil zitten, om wat te dokteren aan haar eigen zaakjes, maar moet in beweging zijn. Christenen zijn strijders op pad en pelgrims onderweg.

-.-

Januari-maand. Maand der gemeentelijke jaarvergaderingen. In sommige gemeenten wordt het februari, voor het zover is. Bij ons spelen de gemeente-vergaderingen een belangrijke rol. We staan er op dat ieder gemeentelid, (daar immers de Geest van God geacht mag worden te wonen in zijn hart) een stem in het kapittel heeft en mee nadenkt en beslist over het hoe en wat in de gemeentelijke arbeid. Wie aan dit (voor-) recht van ieder gemeentelid zou tornen, is nog niet jarig. Maar hoe komt het dan dat op zovele gemeentevergaderingen vele leden schitteren door afwezigheid? Komt het, omdat we wel aanspraak maken op ons recht, maar niet staan voor onze plicht? Er zijn mannen die graag de maaltijden van moeder de vrouw verorberen en zich knus-behagelijk nestelen in het home dat ze heeft weten te maken, maar die haar rustig laten knoeien als ze met de huishoudelijke begroting bezig is en eens praten wil over de vraag, hoe ze het beste rond kan komen. Daar bemoeit manlief zich niet mee.
Moesten we niet meer samen (alle leden samen) ons bezig houden ook met de gemeentelijke huishouding, haar financiën, plannen, moeilijkheden, etc. Plannen zijn dan pas gemeentelijke plannen, als alle gemeenteleden er aan mee hebben gedokterd.
Gemeentevergaderingen zijn belangrijker dan U denkt. Ondanks de jaarrekeningen, de cijfers, e.d. Want in een levende gemeente zijn zelfs de cijfers niet dood. Ze leven en getuigen van liefde en en ondernemingslust ten dienste van het Koninkrijk.

Wf.

Nader bezien

De praktijk van ons gemeentebeginsel

Als baptisten beroemen wij ons graag op ons nieuwtestamentisch gemeentebeginsel, dat uitspreekt dat de gemeente de vergadering van de wedergeboren gelovigen is, mondig en autonoom onder de alleenheerschappij van Jezus Christus door de Heilige Geest. Wij noemen ons burgers van Jeruzalem in tegenstelling tot anderen wier burgerrecht in Rome, Augsburg, Geneve, Dordt of Heidelberg (om maar een paar te noemen) is. Dit beginsel behoort tot de dingen waarover onder ons volkomen zekerheid bestaat. Maar hoe is de praktijk van ons gemeenteleven? Is dat een getrouwe en niet mis te verstane weerspiegeling van dit onwankelbare beginsel?

Dezer dagen kwam uit een van onze gemeenten de klacht onder mijn aandacht dat de raad der gemeente alles bedisselde. Er werden nog slechts enkele gemeentevergaderingen per jaar gehouden, nl. een jaarvergadering en een vergadering over Uniezaken. Er zijn niet weinige gemeenten, die aldus worden bestuurd. In ons beginsel zijn wij voorstanders van de mondige en zichzelf besturende gemeente maar in de praktijk worden wij steeds meer tot presbyterianen en worden onze gemeenten door de raden bestuurd.

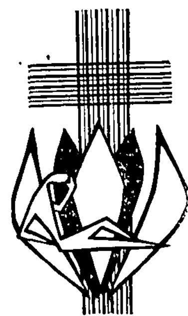
Het wordt daarom tijd dat wij twee dingen gaan doen. In de eerste plaats moeten we woorden als „ambt" en ambtsdrager" eens aan een nader onderzoek onderwerpen om na te gaan wat hun nieuwtestamentische inhoud is en welke plaats zij in de nieuwtestamentische gemeente van de 20ste eeuw zouden moeten innemen. En in de tweede plaats zouden wij kennis moeten gaan nemen van wat er buiten onze kring op het gebied van groepswerk wordt gepresteerd. Terwijl wij nl. onmiskenbaar bezig zijn te groeien in de richting van domineesgemeenten (om het even of de gemeente geleid wordt door een ds. of een ev.), heeft men elders ontdekt wat een groep is en welke grote mogelijkheden tot ontplooiing er voor de enkele mens aanwezig zijn, wanneer hij leert zich in groepsverband te geven. De kinderen Gods zijn soms aanzienlijk minder bij dan de kinderen dezer wereld om het eens stichtelijk te zeggen. Heel wat gemeentelijke problemen zouden opgelost zijn, wanneer onze gemeenten als gemeenschappen functioneerden, waarin de leden zo volledig mogelijk deelnemen. Er zouden voor alle takken van arbeid voldoende mensen beschikbaar zijn en er zou meer geestelijk ruilverkeer plaatsvinden waardoor het geestelijk leven meer gebouwd zou worden.

Ons gemeentebeginsel brengt met zich mee, dat er in de gemeente een verkeer te vinden is van en naar alle richtingen en mensen. De praktijk is helaas vaak dat dit verkeer gekanaliseerd is langs een of enkele beddingen, waardoor veel gemeenschap en zegen verloren gaat.

J.R.

Tabitha-Bouw-Actie

Barmhartigheid: sluitpost der begroting?

Is diaconaal werk alleen verantwoord, als het baten oplevert?

Zullen we het alleen doen, als het geen verliezen oplevert, dus: baat niet, schaadt niet?

Moet de uitbreiding van Tabitha in de eerste plaats commerciëel worden bekeken?

En mag dan de barmhartigheid aan de zakelijkheid ten offer vallen?

Allemaal vragen, die tenslotte cirkelen om de vraag: Is de dienst der handreiking aan hulpbehoevende medemensen een stukje liefhebberij van gelovigen, uitgelokt door een innerlijke structuur, die sterk reageert op de nood rondom?

Of is diaconie een opdracht van de Heiland; een opdracht, die wezenlijk behoort tot het leven der gelovigen en der gemeente?

We kiezen voor het laatste! Omdat we geloven, dat we deze opdracht duidelijk in de heilige schriften vinden. Een last is de gemeente opgelegd. In deze last mag ze haar lust vinden. Ze mag dienen, offeren, zich kwijt worden aan de medemensen, om Jezus' wil.

Moeten we dan niet zakelijk zijn? Ons nuchter verstand gebruiken? Ons laten leiden door 't inzicht, dat verworven werd door de opgedane ervaringen?

Inderdaad. Het bestuur van Tabitha zal veel wijsheid nodig hebben, om aan de uitbreiding van Tabitha leiding te geven. U mag de zusters en broeders van het bestuur rustig gedenken in uw gebeden, en bidden om besturing van hun denken en handelen. En ook om bewaring voor kleinmoed, èn hoogmoed, als het op 13 februari a.s. in vergadering bijeenkomt.

Maar wat vooral nodig is - en niet alleen bij het bestuur, maar bij ons allen -, is het besef: Diaconie is dienen om Jezus' en der mensen wil. En niet vérdienen. Barmhartigheid en commercie hebben niets met elkaar te maken. Barmhartigheid mag geen sluitpost der begroting worden.

Gelukkig beseffen velen dat; met blijdschap en dankbaarheid aan de gevers vermelden we onze

3e verantwoording van ontvangen giften

Gemeente te 2e Exloermond *f* 60,—

Zusterhulp te Delfzijl *f* 22,50; Daarlerveen *f* 5,—; Emmer Erfscheidenveen *f*5,—; Winschoten *f* 33,—.

Particulieren J. K te E. *f* 10,—; M. J. te B. te H *f* 100,—.

Ons gironummer blijft: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

De eerste duizende gulden is geofferd! We gaan (blij)moedig voorwaarts!

H. Ploeger.

UIT ONS UNIE-BUREAU

Data van de A.V.

Nu moet ik dadelijk maar even terugkomen op mijn bericht in het vorige nummer betreffende de data van de komende Algemene Vergadering van de Unie van Baptisten Gemeenten. Daarin is nadien namelijk wijziging gekomen. 15 mei is de dag van de verkiezing van de 2e Kamer der Staten-Generaal. Daarom komt het de unie-kommissie raadzaam voor onze Unievergadering een week te vervroegen. Het is dus nu zó geworden, dat onze Unie-vergadering gehouden wordt op woensdag 8 mei en donderdag 9 mei, terwijl de openings- en begroetingssamenkomst in de avond van 7 mei gehouden wordt.

Schiedam.

De Unie-kommissie heeft in haar vergadering kennis genomen van twee berichten, welke ze hierbij aan de gemeenten door geeft. Het ene bericht is een schrijven van de Baptisten Gemeente te Schiedam, voorganger Ds. R. Reiling, dd. 15 december 1962, waarin wordt medegedeeld, dat deze gemeente besloten heeft haar lidmaatschap van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland per 31 december 1962 te beëindigen. Met spijt nam de kommissie hiervan kennis.

Het andere bericht is een schrijven namens een groep broeders en zusters dd. 19 december 1962, die met dit besluit niet instemde en nu samenkomsten houden iedere zondag om 19 uur in het gebouw Jeugdhaven, Lange Haven 129 te Schiedam.

T. Jansma.

Rondom de organisatie van onze Unie

Nu de 1ste februari voorbij is en daarmee de termijn voor het indienen van voorstellen voor de komende Algemene Vergadering is verstreken, is er langzamerhand niets meer tegen om nader op het „Rapport van de Commissie van Vijf" over de Unieorganisatie in te gaan. Dit rapport is indertijd in ons blad verschenen en de Commissie der Unie heeft de gemeenten aanbevolen het maar serieus te bestuderen en desgewenst met voorstellen te komen. Ik ben geen profeet en ook geen ingewijde, maar de oogst aan voorstellen uit de gemeenten zou wel eens bijzonder gering kunnen zijn. Want het rapport wijst wel een richting maar geen weg. In de gewezen richting is nog helemaal geen weg; er ligt -om bij de beeldspraak te blijven- alleen maar grond, waarvan nog niet eens vaststaat dat het mogelijk is er een weg doorheen te trekken. Doch daarover nu niet meer. In deze regels zal het gaan over de roep om een duidelijk beleid.

De Commissie der Unie, zegt het rapport, dient er voor te zorgen, dat er een beleid gevoerd wordt, dat zowel omvattend is als duidelijk. Daartoe moet deze commissie in overleg treden met alle onder ons beleidscheppende instanties om zo in breed overleg een algemene beleidslijn uit te stippelen, waarbij wij allen weten waar we aan toezijn en waar we naar toegaan. Het is echter de vraag of de organisatorische top van onze Unie zodanig van structuur is dat er langs die lijnen een alomvattende beleidslijn tot stand kan komen, die door de Algemene Vergadering tot beleid kan worden verheven. Ik geloof het niet. Want de top van onze Unie is geen „top" maar een „terras".

De reorganisatie van 1952

Tot 1952 kende onze Unie inderdaad een top, waar beneden andere organen opereerden. De Commissie der Unie was in de volste zin van het woord, het hoofdbestuur van de Unie van Baptistengemeenten, de enige instantie die tegenover de afgevaardigden der gemeenten tot optreden bevoegd was. Daar kwamen de draden van alle Unie-activiteit samen en daar kon een beleidslijn worden uitgestippeld. De reorganisatie van dat jaar maakte van de drie belangrijkste subcommissies zelfstandige grootheden met een eigen verantwoordelijkheid tegenover de Algemene Vergadering en een aandeel in het algemene beleid via de twee vertegenwoordigers, die iedere (thans met een vreemde naam geheten) Permanente Commissie in de Commissie der Unie benoemde. Daaruit zijn niet alleen nadelen voortgevloeid; het is goed dat voor ogen te houden, nu de aandacht sterk op de nadelen van deze opzet is komen te vallen. Een Permanente Commissie durft, juist omdat haar terrein en verantwoordelijkheid slechts beperkt is, op dat eigen terrein soms meer te wagen dan een Commissie der Unie aangedurfd zou hebben. Het „particuliere initiatief" heeft vaak goede en vruchtbare initiatieven ontwikkeld.

Maar toch moeten we na tien jaren constateren, dat de reorganisatie onze Unie van haar hoofdbestuur heeft beroofd. Wel neemt de Commissie der Unie kennis van stukken en plannen van de Permanente Commissies, wel plaatst ze er soms binnenkamers vraag- of uitroeptekens bij, maar -een enkele uitzondering daargelaten- dat is dan ook alles wat zij er aan doet. Eigenlijk is onze Unie-Commissie geworden tot een commissie voor ingekomen stukken en algemeen overleg. Tot het ontwikkelen van initiatieven komt zij niet of nauwelijks. Dat is geen verwijt maar het constateren van een onvermijdelijke ontwikkeling. Initiatieven kan men niet lukraak ontwikkelen. De terreinen, waarop de Permanente Commissies en de Stichtingsbesturen opereren met een eigen verantwoordelijkheid geven daartoe meer aanleiding dan dat wat de Unie-Commissie na de reorganisatie is overgebleven.

Wanneer men daarbij nog voegt, dat in de meeste jaren het Dagelijks Bestuur van de Unie-Commissie bestaan heeft uit mensen, die in meerderheid of allen een bijzondere verantwoordelijkheid in een van de drie Permanente Commissies bekleedden waar zij hun werkkracht en ondernemingslust doorgaans meer dan kwijt konden, dan is het eigenlijk nogal vanzelfsprekend dat in de afgelopen tien jaren de betekenis van de Unie-Commissie is gedaald. Van organisatorische top en hoofdbestuur der Unie is zij geworden tot een van de gelijkgeschakelde uitvoerende organen van het gezamenlijke werk. Wel zijn er nog steeds een aantal ficties, die aan de oude toestand herinneren, zoals bijv. het spraakgebruik, dat de begroting van de z.g. „zakelijke samenhang" (taalkundig een evengroot monstrum als de permanente commissies!) nog maar steeds de „Uniebegroting" noemt, maar dat neemt niet weg, dat de top van weleer geworden is tot een terras, waarop naast elkaar diverse gelijkwaardige organen een plaats hebben.

Wat is nodig voor een beleid?

Nu moeten we niet overdrijven. Dat er in deze opzet met vrucht gewerkt kan worden en dat deze opzet beslist niet tot stilstand behoeft te leiden, hebben de afgelopen jaren ons toch wel geleerd. Ik denk aan centrum en seminarium, aan het zendingswerk, aan verschillende initiatieven op evangelisatieterrein, aan de verbeteringen van de sociale voorzieningen, aan de gestage groei van de vrijwillige bijdragen uit de gemeenten. We zijn als Uniegemeenschap de mensen, die deze visies hebben gehad en er zich voor hebben ingezet, bepaald veel dank verschuldigd. En ook buiten de grote initiatieven en ontwikkelingen om gaat heel veel arbeid geregeld en in behoorlijk onderling overleg, als dat nodig is, voort. Maar voor een werkelijk alomvattend beleid, vooral wanneer dat een beleid op langere termijn moet worden, biedt deze opzet toch weinig mogelijkheden.

De vorming van een beleid geschiedt ruwweg in twee etappes. De eerste etappe zou men die van het *beraad* kunnen noemen; de tweede is die van de *besluitvorming*. Over beide nu een paar opmerkingen.

Beraad

Om tot een gezamenlijk en alomvattend beleid te komen, is een breed onderling beraad nodig. De Unie-Commissie heeft de noodzaak daarvan reeds enkele jaren geleden beseft, want -naar ik meen sinds najaar 1960- zijn enkele keren vergaderingen gehouden van alle commissies en stichtingsbesturen samen, waar vragen en plannen van algemeen belang zijn besproken. Zo is de oprichting van de Activeringscommissie en die van de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon op een dergelijke bespreking aan de orde geweest. Maar dit is wel een goed begin doch aanzienlijk minder dan het halve werk. Want aan zo'n breed overleg dient veel voorstudie en vooroverleg vooraf te gaan.

Wanneer onze commissies tot een beleid op langere termijn moeten overgaan en wanneer deze afzonderlijke beleidslijnen later tot één beleid moeten worden samengevoegd, dan is een eerste vereiste, dat deze lijnen worden uitgezet. Dat is geen werkje voor een vrije zaterdag of dito maandag maar vereist een enorm stuk tijd en energie. Een beleidslijn, die in een paar uurtjes kan worden uitgestippeld is doorgaans 'n aaneenschakeling van algemene waarheden en goede wensen. En we moeten niet vergeten, dat de mensen op wie deze taak zal komen te rusten, op een enkele uitzondering na, geen vrijgestelden zijn en zonder enige secretariaatshulp moeten werken. En bovendien moeten die toekomstplannen dan ook nog zo breed worden omschreven dat ook de niet-ingewijde leden van andere commissies of besturen er voldoende houvast en materiaal in kunnen vinden.

Maar goed, laten we aannemen, dat de permanente commissies en de stichtingsbesturen er in slagen om een doordacht en welomschreven beleidsplan voor de eerstkomende jaren samen te stellen. Dan moet het brede overleg komen, waarin al deze stukken worden doorgesproken, zoals dat in een bepaald vaktaaltje heet. Zullen alle betrokkenen alle stukken behoorlijk bestuderen? Vele jaren geleden vroeg een toenmalige voorzitter van de Unie-Commissie de leden eens op de man af, wie van hen de financiele jaarstukken werkelijk bestudeerd had. Het bleken er maar twee te

zijn. Zouden we zomaar mogen aannemen, dat een nog veel grotere en in zekere zin nog veel meer willekeurig samengestelde vergadering in dat opzicht een zoveel beter figuur zal slaan? Ik verwacht er niet veel van. Het is goed om algemene dingen op een grote vergadering aan de orde te stellen maar als er tot in. details gepraat moet worden, is het beter dat het college wat minder groot is. En ook een forse, duidelijke beleidslijn bestaat uit vele kleine lijntjes.

Besluitvorming

Voor geldige besluitvorming hebben we op uitvoerend en bestuurlijk niveau niet één orgaan, maar vele. Naast de Unie-Commissie en de drie Permanente Commissies zijn er de Stichtingsbesturen, die -natuurlijkerwijze- een grote mate van vrijheid en verantwoordelijkheid bezitten. Op zichzelf is dit geen ramp. Er zijn, zowel door de reglementaire regels als door benoemingsbeleid voldoende personele relaties tussen de diverse lichamen om een behoorlijk contact te waarborgen. Natuurlijk kunnen door deze verbindingen sommige personen meer invloed uitoefenen dan anderen en dat is niet helemaal volgens de regels van een neuzentellende democratie, maar als die verbindingen er niet waren, was er in onze Unie helemaal geen overleg mogelijk. Laten we daarover dus niet jammeren. In het algemeen functioneert de besluitvorming in onze diverse organen behoorlijk.
Maar wanneer de problemen ingewikkeld worden en betrekking hebben op de verantwoordelijkheden van meerdere organen, wanneer de beslissingen personen betreffen, dan wordt de besluitvorming moeilijk. In critieke omstandigheden worden ingrijpende beslissingen altijd door enkele mensen, bekleed met een grote verantwoordelijkheid, genomen. Zo is het overal in de wereld. Maar zo is het in onze Unie niet, want daar zijn geen mensen, die met een grote verantwoordelijkheid zijn bekleed. Daar zijn -om het eens zo te zeggen- allen broeders van één gezag en van één verantwoordelijkheid. En daar ligt een uiterst ernstige bron voor moeilijkheden. Want dan zijn er -zoals dat tegenwoordige in militaire kringen heet- teveel vingers aan de trekker. Met het gevolg dat er òf niet òf naast wordt geschoten.

Nodig: een hoofdbestuur voor de Unie

Wanneer er werkelijk gevraagd wordt om een weloverwogen algemeen en alomvattend beleid op langere termijn in onze Unie, dan moet het huidige „terras" van aan elkaar gelijkwaardige commissies en besturen een top boven zich krijgen, waar de beslissingen kunnen vallen. Onze Unie moet weer een hoofdbestuur hebben, dat een verantwoordelijkheid heeft, die boven die van andere commissies en stichtingsbesturen uitgaat. Dat dit hoofdbestuur over uitstekende verbindingen met de andere organen moet beschikken spreekt vanzelf; dat dit hoofdbestuur niet de taak heeft andere organen de wet te stellen begrijpt ook iedereen. Ons werk zal alleen maar gebaat zijn met een zo groot mogelijke ontplooiing van de activiteiten van alle organen in de grootst mogelijke zelfstandigheid. Maar een beleidsbeslissing kan nooit genomen worden door een samenstel van organen. In de grote beslissingen: breed overleg na gedegen voorbereiding en daarna één vinger aan de trekker en een welgemikt en goedgericht schot.

Reorganisatie?

Het is begrijpelijk, dat de Commissie van Vijf reorganisatie afraadt. De laatste jaren hebben bewezen, dat een werkelijk ingrijpende organisatorische „verbouwing" jaren in beslag neemt en veel denk- en geestkracht vraagt, terwijl de resultaten soms nog mager blijven. Ik geloof ook niet, dat we tot reorganisatie moeten besluiten. Onze organisatie is nog weer zoveel meeromvattend geworden sinds 1952. We hebben onze energie en geestkracht meer dan nodig voor arbeid van geestelijke opbouw en innerlijke versterking. Maar het zou ook niet nodig zijn voor de hierboven geschetste doelen. Enkele, betrekkelijk weinig ingrijpende reglementswijzigingen met een nadere uitwerking in de werkordes van de permanente commissies en stichtingsbesturen zouden voldoende kunnen zijn om de Unie-Commissie meer gezag te geven tegenover de andere organen. Daarover in een later artikel.

J. Reiling

Lezers aan het woord

Zeer gewaardeerde eindredakteur,
De open brief van de studenten (beter ware het te spreken van: seminaristen) heeft velen aan het denken gebracht over de bestuurlijke constellatie van Baptist Nederland. Om echter niet éénzijdig voorgelicht te worden heeft de raad van de gemeente te Assen begin december 1962 aan de U.C. gevraagd, in hoeverre de U.C. verantwoordelijk is voor het beleid van het Centrumbestuur. Ds Jansma heeft bericht dat deze vraag in de U.C. vergadering van 30 januari '63 ter sprake zou komen. Dus pas na 1 februari is bericht te verwachten.
In verband met dezelfde materie heb ik 4-1-'63 ds Broertjes in zijn funktie van perssekretaris enige vragen gesteld. Zijn uitvoerig antwoord over de vragen, het centrumbestuur betreffend, heeft U in De Christen van 1 februari kunnen lezen.
Het is de bedoeling vanuit de gemeente Assen met een voorstel over de genoemde materie te komen. Vandaar bovengenoemde vragen. De antwoorden, die de basis moeten vormen voor het eventueel in te dienen voorstel, waren niet vóór 1 februari binnen. En 1 februari was de fatale datum, zoals blijkt uit een pennevrucht van ds Jansma in De Christen van **één februari.** — ik kan me niet herinneren eerder deze fatale datum in De Christen gelezen te hebben.
Ik hoop, dat de U.C. de grens van 1 febr. niet al te hermetisch gesloten heeft.
Als ik de stemming in de gemeente Assen goed gepeild heb, zal er het volgende voorstel ingediend worden:
„De AV 1963 draagt de UC op om in overleg met de NBJB en NBVB het verkiezen van het Centrumbestuur als volgt te regelen: De AV kiest de leden van het Centrumbestuur met dien verstande, dat voor de nu namens de NBJB en NBVB bezette zetels de AV uit een voordracht opgesteld door de NBJB en NBVB, kiest."
Dit, omdat het onjuist is dat van een controlerende instantie mensen deel uitmaken, wier beleid gecontroleerd moet worden en omdat een effectieve controle op het beleid door 3 instanties onmogelijk is. Wanneer de AV kiest, volgt daaruit, dat alleen de AV het beleid controleert.
Met dank voor plaatsing.

J. L. de Haan.

Assen, 3-2-'63.

BIJ ANDEREN GELEZEN

De Heidelbergse Catechismus en de dopers

De Heidelbergse Catechismus jubileert. Vierhonderd jaren geleden werd hij geschreven en ingevoerd en dat feit wordt nu allerwege herdacht. Uiteraard het meest in de reformatische kerken, maar toch ook daarbuiten. In het „Dopsgezind Weekblad" schrijft ds J. P. Jacobszoon over de vraag of een catechismus ook voor de doopsgezinde gemeenten nut zou kunnen hebben:

„Het is mijn stellige overtuiging dat ook de Nederlandse doopsgezinden beter dogmatisch geschoold moeten worden. Een vraag- en antwoordboek is heus zo gek nog niet en onze catechisaties en bijbelcursussen, gespreksgroepen en discussiekringen zouden zeker aan inhoud winnen als een catechismus als uitgangspunt kon worden gebruikt. „Kerkvolk" en jeugd, kortom, onze gemeenten zouden bewuster doopsgezind zijn als ook wij een soort gezamenlijke handleiding hadden om uit te onderwijzen, ja om er door geholpen te worden bij de prediking. In de avonddiensten zou daar beslist een goede werking van kunnen uitgaan, of eventueel op zondagmorgen, naar analogie van de sunday-school bij onze overzeese geloofsgenoten. **Samenvattende-bijbels-onderricht hebben wij immers dringend nodig, gezien de grote verlegenheid van doopsgezinden in allerlei kerkelijk of onkerkelijk gesprek.**
Dat een dergelijk „handboekje" een zeker „gezag" zou hebben, is vanzelfsprekend. Dat wij het onder het gezag van de bijbel stellen, uitgangspunt nummer één. Om het niet te hebben, het na te laten, omdat het gevaar bestaat dat het in plaats van, of zelfs boven de bijbel zou komen, is er meer moed, meer zelfvertrouwen, nodig dan wij mógen hebben. Ook wij zijn niet zo thuis in het nooit totaal ontdekte land der Heilige Schrift, dat wij daarin geen hulp van een gids nodig zouden hebben. Integendeel, zo'n gids zou ons de Bijbel beter kunnen doen verstaan, en daardoor sterken in ons (gemeenschappelijk) geloof. Gevaarlijker dan het wel hebben, is het niet hebben, is het ontbreken van hulpmateriaal. Een belijdenisgeschrift nog niet eens, maar een pedagogisch-catechetisch boek als de Heidelbergse Catechismus, zou ons zeker van pas komen, en voor vaagheid, vervloeien en tenslotte wegvloeien, bewaren".

J. P. Jacobszoon.

Een suggestie: zouden we als doopsgezinden en baptisten niet samen zo'n boek kunnen voortbrengen?

Een glimlach en tranen

Als zendelingen zijn we gewend overal hand- en spandiensten te verrichten. Maanden van te voren had men ons uitgenodigd deel te nemen aan bijzondere diensten in de gemeente Bandu, aan de overzijde van de rivier Yalemba; dichtbij is een grote Unilever fabriek met enorme plantages. Het is een reusachtig groot gebied. Sinds 1959 zijn de zendelingen hier met groot verlof gegaan en men is nog steeds aan het vragen om een vervanger.

Onze beide buitenboordmotoren hebben panne en we kwamen hier met studenten die ons pagaaiden..

Zondags vóór kerst nam ik de dienst waar in het kleine kerkje, dat vlak aan de rivier staat en dat vanzelfsprekend een prachtig uitzicht heeft.

De volgende dag voerden de kinderen buiten een kerstspel op. We zagen engelen gekleed in muggengaas en lakens en de herders hadden hun moeders hoofd- en omslagdoeken geleend. Hoe meesterlijk kunnen de kinderen de boze herbergier nabootsen en zuchtend gingen Maria en Jozef verder. Kinderen van de regionale school voerden andere spelen uit, o.a. hoe men een nijlpaard vangt. De rivier was een uitgehold pad, waarin het nijlpaard; de jagers bewogen zich in een denkbeeldige kano, aangevoerd door een man met een jachthoorn, die lugubere geluiden voortbracht. Met speren werd het dier tenslotte gedood en men demonstreerde zelfs, hoe men moest duiken om het logge beest de vingers in z'n neus te steken, om te zien of hij vol water gestroomd was. Zelfs de ruzie over het verdelen van het vlees ontbrak niet.. Met groot tromgeroffel trokken de kinderen huiswaarts, de bagage op hun hoofd geladen, hun vrijheid tegemoet. Intussen was Jan hier ook aangekomen en op kerstmorgen leidde hij de dienst. Met het oog op de grote schare die komen zou, had men de banken onder de broodvruchtbomen gezet. Al vroeg ging de tam-tam en een grote schare luisterde aandachtig. Het thema was: Heb je ook plaats voor Jezus?. Blij klonken de kerstliederen en al waren er geen kerstboom of -kaarsen, noch minder verwarming en dikke mantels, onze blijdschap om de geboorte van de Heer was er niet minder om. Af en toe viel er een broodvrucht naar beneden - gelukkig zonder iemand te raken - kippen scharrelden tussen de kerkgangers hun voedsel op en onze poes sloop door de rijen.

Bijzondere luister brachten de twee ghanese Afrikaners mee, in hun lange klederen, die de Kongolezen hier vrouwenkleding noemen. Zij werken bij de Unilever. Na afloop schudde men handen en de sfeer was even hartelijk als in onze thuisgemeenten.

's Avonds tegen de avondschemering kwamen we nog eens tesamen. Wel hadden we toen meer last van de kippen, die in de takken kakelend een nachtverblijf zochten. De tweede kerstdag wordt hier niet gevierd, maar Jan ging met de kongoleze predikant op de fiets een plantagedorp in, waar ze met vreugde werden begroet en er een korte dienst hielden. Met een kip en een aantal eieren kwam hij weer terug.

Nu verzamelden zich de „herders" en opzichters van de gemeente en zo was er een massa werk op deze kleine post. Tot laat in de avond werd er vergaderd om alle palavers te snijden, zoals men het hier noemt.

De predikant vroeg mij de rapporten te tikken en zo kunt u ook enige kennis nemen van de inhoud. Letterlijk vertaald o.a.: *„Wij stemmen toe om te dopen"*, dan volgt een hele lijst van namen. *„Deze moeten nog wachten op de doop"*, voor hen die nog wat twijfelachtig zijn: *„in deze periode worden ze geobserveerd"*. *„Deze namen zijn uitgeveegd"*, dat betekent, dat ze niet echt gevolgd hebben, dus niet het catechetisch onderricht bijwoonden. *„Deze worden voorgedragen aan de gemeente"*. Verder zinnen als *„Wij stemmen toe, dat deze het Avondmaal mogen eten,"* dus de gedisciplineerden. *„Zij die in ondertrouw zijn," Zij die polygaam zijn," Zij die de gemeente de weg vroegen enz.* Een trieste noot vormde één groep, n.l. *„Zij die gevallen zijn."* Nu volgt een lange lijst en hun „zonden" er achter genoemd: *Polygamie, overspel, verlangen tot overspel, gevecht, dobbelen, hennep roken (is verboden bij de wet), verloofde (dit betekent dat men een andere vrouw nog heeft), gaven niet gegeven, drank, kwaadheid* en om met onze glimlach te eindigen: *Zij sloeg haar broeder op het hoofd* (welk drama speelde zich hier af?).

Toch blijft de glimlach het hier ook winnen van onze tranen. Veel is het werk, door de zendelingen begonnen, en trouw wordt het in ere gehouden door onze kongolese broeders. Bidt u dagelijks voor hen, hun taak is zwaar, zij voelen zich vaak nog onbekwaam, maar God is machtig en Zijn werk gaat door. Ook hier in Afrika.

Fenny van der Veen.

Met grote vreugde laten wij U weten dat God ons een tweede dochter heeft toevertrouwd. Haar naam is:

ESTHER VELLA JACQUELINE

J. B. van der Veen
F. van der Veen-Vorsteveld

B.M.S., par Basoko
Prov. Oriëntale Yalemba
Rep. du Congo.

Heden ontsliep te Apeldoorn, 80 jaar oud, getrouw in haar geloof, onze geliefde zuster en tante

ANNA ENTER

Beerta:
H. Enter
B. Enter-Willems

Baarn:
M. C. Evenhuis-Enter
Neven en nichten.

Baarn, 31 januari 1963.
Emmalaan 13.

De rouwdienst en ter aardebestelling hebben plaats gehad op maandag 4 februari te Nieuwe Pekela.

Op 31 januari jl. nam de Heer uit ons midden weg onze zuster

ANNA ENTER

in de ouderdom van 80 jaar.
Baptistengemeente Apeldoorn.

ELKE ABONNEE
die een nieuwe abonnee opgeeft,

ontvangt een pocket uit de volgende reeks:

Okke Jager, „Op de man af"
Bijbels dagboek, „Heden zo gij Zijn stem hoort"
Piet Bakker, „Ciske de Rat"
Alan Paton, „Tranen over Johannesburg"
Luc. Grollenberg, „Hoe lees ik de bijbel"
Prof. Dr. A. Sizoo, „Reizen in de oudheid"
Marga Minco, „Het bittere kruid"
Willem Enzinck, „De dichter bidt"
(of desgewenst *f* 1,50 provisie)

ELKE ABONNEE DIE TWEE NIEUWE ABONNEES AANBRENGT, ontvangt een pocket uit de volgende reeks:

Elseviers Encyclopaedie van de bijbel
Dr. B. Wielinga, „Bijbel als het boek van schoonheid"
Dr. A. van Deursen, „Palestina, het land van de bijbel"
Petrus Huygens, „Israël land van de bijbel, land van de toekomst"

Het unie-bureau Dalweg 77, Arnhem, ziet door uw aller medewerking graag vele nieuwe abonnees tegemoet!

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 15 februari 1963 Jaargang 80 Nr. 3666

Rondom de organisatie van onze Unie (2)

DE BASIS

Nadat we in het vorige artikel hebben stilgestaan bij de „top" van onze organisatie, willen we nu onze gedachten laten gaan over de „basis". Overeenkomstig de federatieve opzet van onze Unie wordt die basis gevormd door de Algemene Vergadering, die bestaat uit de afgevaardigden van de gemeenten; de leden van de uitvoerende commissies hebben daarin slechts een adviserende stem.
De „Commissie van Vijf" heeft zich met het functioneren van de Algemene Vergadering ook bezig gehouden. Zij schrijft:
„De A.V. is vanwege omvang en samenstelling niet meer in staat het beleid effectief te controleren. Meer en meer dreigt het gevaar dat dit „gemeen overleg" verzandt in de bespreking van de vele - in het grotere geheel gezien minder belangrijke - detailkwesties, terwijl steeds minder gelegenheid bestaat om te komen tot de bespreking van de grotere beleidslijnen, tot bezinning op de bredere aspecten van ons werk, op de plaats en roeping van onze gemeenten in de plaats en de tijd waarin zij leven. De commissie meent dan ook dat er in de eerste plaats stappen gedaan moeten worden die kunnen leiden tot verdieping en verbreding van de besprekingen ter A.V."
Wel niemand die onze algemene vergaderingen van de laatste vijf of zes jaren heeft bezocht, zal de juistheid van deze diagnose willen bestrijden. Onze A.V. is in vele opzichten „de dag der kleine dingen". Toch geloof ik, dat de Commissie van Vijf zich onvoldoende in de achtergronden heeft verdiept en daardoor blijft haar diagnose aan de oppervlakte en biedt haar therapie geen uitzicht.

De reorganisatie van 1952

Ook nu moeten we naar het jaar 1952 teruggaan. Toen heeft de reorganisatie de A.V. haar huidige positie gegeven. In samenstelling werd zij zodanig veranderd, dat voortaan slechts afgevaardigden van de gemeenten stemrecht hadden, terwijl het aantal der afgevaardigden niet onaanzienlijk werd uitgebreid. Tegelijkertijd kreeg de A.V. een groot gedeelte van de bevoegdheden toegewezen, die voorheen de Unie-Commissie had gehad. De verantwoordelijkheid voor de samenstelling van de uitvoerende organen (Permanente Commissies), alle beslissingen inzake beroepbaarstellingen kwamen bij de A.V. te berusten. Inzoverre betekende de reorganisatie een vèrgaande democratisering van onze Unie. Voortaan was voor vrijwel alles de toestemming van de A.V. nodig.
Ook werd toen de formule ingevoerd, dat goedkeuring van de jaarverslagen betekende goedkeuring van het gevoerde beleid. In theorie moest dat ook wel zo worden gesteld, want tenslotte heeft iedere uitvoerende instantie haar décharge van verantwoordelijkheid nodig. In de practijk echter heeft dit nooit bevredigend gewerkt, want de aangeboden jaarverslagen konden uit de aard der zaak nooit anders zijn dan tamelijk algemeen en daardoor nietszeggend. Geen enkele commissie kan de détails van haar beleid in een zo goed als openbaar stuk neerleggen. Stel u voor, dat bijvoorbeeld de Commissie van de Opleiding de achtergrond van al haar beslissingen aan de openbaarheid zou moeten prijsgeven. Toch zou zij dat wel moeten, wanneer zij goedkeuring van haar beslissingen (die immers samen haar beleid vormen) vraagt. Hetzelfde geldt voor de andere permanente commissies. Daarom geloof ik, dat de A.V. niet alleen vanwege omvang en samenstelling niet meer in staat is het beleid effectief te controleren; zij is het in feite nooit geweest. De reorganisatie van 1952 heeft haar bevoegdheden toegekend, waar ze in feite geen raad mee wist.

De A.V. van 1962

Een bizonder duidelijk en waarschijnlijk nog wel in het geheugen liggend voorbeeld moge dit verduidelijken. In het vorige nummer hebben we kunnen lezen, dat de gemeente te Assen een voorstel in voorbereiding heeft, dat de leden van het bestuur van de stichting Ned. Bapt. Centrum voortaan wil laten kiezen door de A.V. De achtergrond hiervan is dat dan „alleen de A.V. het beleid controleert".
Welnu: in 1962 had het Centrumbestuur aan de A.V. een zeer uitvoerig stuk aangeboden, waarin zij haar beleid op een zeer belangrijk punt tot in de détails beschreef en ter discussie stelde. De A.V. heeft dit stuk niet eens in behandeling genomen. Waarom niet? Uitgesproken is 't niet, maar zou het niet zijn omdat de A.V. zich daartoe niet bekwaam achtte?
En daarom zal er van een effectieve controle van geen enkel beleid ooit iets komen, wanneer dit moet geschieden door een instantie, die te groot en te wisselend van samenstelling en te weinig op de hoogte is om daarover te kunnen oordelen. De weg die de gemeente Assen lijkt te willen wijzen leidt naar het tegengestelde van wat beoogd wordt.

Een Agenda-Commissie?

De „Commissie van Vijf" wijst een andere weg. Het probleem van de beleidscontrole roert zij verder niet aan. Zij wil voor alles de A.V. „stroomlijnen" door inschakeling van een Agenda-Commissie, die de agenda van te voren met de Unie-Commissie doorneemt, de punten van prae-adviezen voorziet, zonodig van de agenda afvoert en terugverwijst naar de

IN DIT NUMMER

twee gemeenteberichten; voortzetting van de reeks over de organisatie van onze unie (frontartikel); een der emeriti-voorgangers in een artikel over de unie-financiën; verschillende van onze vaste rubrieken.

indieners. Op deze wijze zal, zo hoopt de ploeg van Vijf, reeds een belangrijk stuk van het voorwerk zijn gedaan, waardoor de A.V. zich meer tot de grote lijnen kan beperken.

Het is mogelijk dat op deze wijze een vlotter verloop van onze algemene vergaderingen kan worden verkregen die onbereikbaar zou zijn wanneer de Unie-Commissie als agenda-commissie zou optreden en een eenvoudig reglement van orde de voorzitter de bevoegdheid geeft om bij het verloop van de discussies wat meer als conducteur op te treden. Maar daarmee wordt het probleem van de A.V. niet opgelost, want de A.V. behoudt dezelfde rechten en plichten als zij heeft. De verantwoordelijkheid voor het beleid van alle Unie-organen blijft bij de A.V. berusten en daarom blijft ook de beleidscontrole haar taak. Daar kan geen enkele commissie iets aan veranderen, zolang de huidige reglementaire positie van de A.V. gehandhaafd blijft.

Andere samenstelling?

De andere weg zou zijn de A.V. een geheel andere samenstelling te geven door in de eerste plaats het aantal leden aanzienlijk te beperken en in de tweede plaats deze leden te benoemen voor een langere termijn dan 'n jaar. Wanneer de A.V. zou bestaan uit bijvoorbeeld tussen de 30 en 40 leden, die tenminste drie jaren achtereen zitting hebben, dan zou er een lichaam ontstaan dat werkelijk in staat zou zijn tot een effectieve beleidscontrole. Aan deze vergadering zouden stukken kunnen worden voorgelegd, die voldoende inzicht in het gevoerde beleid en zijn achtergronden geven om de goedkeuring zinvol te maken. Ook zou in dit college met vrucht gepraat kunnen worden over toekomstplannen op kortere en op langere zicht.

Een groot probleem vormt echter de wijze waarop dit lichaam zou moeten worden gekozen. Immers niet alleen gemeenten zouden er rechtstreeks in vertegenwoordigd kunnen zijn. De gemeenten zouden hun bevoegdheden in dezen moeten overdragen aan de gekozenen. Voor hun verkiezing zou er wel zoiets moeten komen als een gewestelijke organisatie. Daar zitten nog vele problemen aan vast en ik weet niet of het wel raadzaam **zou zijn** om onze gemeenschap in deze richting te stuwen. Alles samengenomen wil het mij voorkomen, dat onze unie-gemeenschap met een Agenda-Commissie niet is gebaat en dat alleen de weg van de delegatie van bepaalde bevoegdheden uitzichten biedt. Daartoe is echter nodig dat de bovenbouw van onze organisatie zodanig wordt gewijzigd dat er in die bovenbouw een lichaam is dat krachtens positie en samenstelling in staat is om krachtige leiding te geven. In een volgend artikel willen we een poging ondernemen dit concreet en toepasbaar uit te werken.

J. Reiling

Twee wegen

Ik geloof, dat wij een oplossing van de problemen van de basis in twee richtingen kunnen zoeken. De eerste weg die wij kunnen gaan is die van het **delegeren van bevoegdheden;** de tweede die van een ingrijpende **wijziging van de samenstelling van de A.V.**

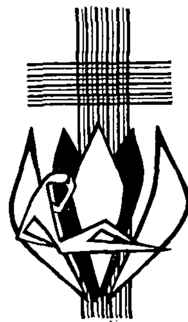
De bevoegdheden van de A.V. zijn drieërlei. Zij **kiest** de leden van de Unie-Commissie, de Permanente Commissies en de redacties van de bladen, die de Unie uitgeeft; zij **controleert** het beleid van de uitvoerende organen en zij **beslist** over voorstellen haar gedaan en begrotingen haar voorgelegd. De eerste bevoegdheid schept geen problemen; een verkiezingsstrijd hebben we onder ons nooit gehad.

De beide andere bevoegdheden daarentegen kan de A.V. maar tot op geringe hoogte uitoefenen. Wanneer echter de Unie-Commissie de positie zou hebben van een hoofdbestuur van de Unie, waaraan de andere uitvoerende organen zo niet ondergeschikt dan toch verslagplichtig zouden zijn, zoals in het vorige artikel is gesuggereerd, dan zou de Unie-Commissie een groot stuk van de beleidscontrole van de A.V. kunnen overnemen.

Ook zou een gunstig prae-advies van de Unie-Commissie bij de voorstellen en plannen van de uitvoerende organen de besprekingen ter A.V. aanzienlijk kunnen bekorten. Zouden zich ernstige problemen voordoen, waarbij de A.V. met de beleidscontrole door de Unie-Commissie niet tevreden is, dan zou zij zelf een commissie van onderzoek in kunnen stellen, die de gemeenten vertrouwelijk rapport uitbrengt. Ik geloof dat op deze wijze ook de door de „Commissie van Vijf" beoogde verbeteringen in de vergaderingen bereikt zouden kunnen worden, terwijl tevens de beleidscontrole door delegatie behoorlijk verzekerd is.

Tabitha-Bouw-Actie

Eendracht maakt macht

Maar het gaat in het Koninkrijk Gods nimmer om macht, maar altijd om dienst!

Maar juist omdat het om dienst gaat, is eendracht noodzakelijk.

Want het gaat in de dienst van Gods gemeente op aarde om de verwerkelijking van grote opdrachten.

Dáárom, en dáárom alleen, is het broodnodig, dat Gods kinderen één zijn, en ééndrachtig samenwerken. Dat zij hun krachten bundelen, opdat zij sterk zullen staan. Zij moeten de handen ineenslaan, opdat zij kunnen vasthouden, wat God hun in handen gegeven heeft, opdat zij kunnen grijpen, wat God hun nóg aanbiedt.

Wat God in hun handen gelegd heeft, is bijna te zwaar voor hen. Stel u voor, dat dan handen zich terugtrekken.. omdat die zich terugtrekkende handen er geen genoegen meer in vinden, er geen lust meer toe hebben. Hoeveel te zwaarder wordt het dan voor die handen, die niet los kunnen laten, omdat zij geloven hun opdracht te moeten volvoeren, ten koste van welke offers ook.

Jezus heeft daar eens over gesproken; Hij zei: Ieder koninkrijk, dat tegen zichzelf verdeeld is, gaat ten onder, en geen stad of huis, tegen zichzelf verdeeld, zal standhouden.

Tabitha is van ons allemaal. Deze arbeid is ons samen toevertrouwd. We mogen samen de Heer daarin dienen. We mogen samen de kansen aangrijpen, die ons daarin geschonken worden. We mogen ook samen de zo dringend noodzakelijke uitbreiding tot stand brengen.

Is dat een té grote opgave? Is die last té zwaar? Ligt het benodigde bedrag boven ons finantieel vermogen?

Als wij de handen ineenslaan, als wij allen harten én beurzen openen, zullen wij eenmaal verwonderd juichen bij het „nieuwe" Tabitha. Neen, we willen geen gedenktekenen oprichten; we streven er niet naar, later tot onze kinderen te kunnen zeggen: Dit is het grote Tabitha, dat wij gebouwd hebben. Maar wel willen we in deze wereld, met al haar nood en zorgen, tekenen oprichten van de liefde van Christus.

En daarom: de handen ineen, eendrachtige liefde maakt ons machtig!

Ons gironummer is nog steeds 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger

Interkerkelijke adventsmaaltijd in het Kogerveld.

Op zondag 16 december werd in een kantine in het Kogerveld bij Zaandam een gemeenschappelijke adventsmaaltijd gehouden, waaraan leden van de hervormde, gereformeerde, doopsgezinde en rooms-katholieke kerken deelnamen. Bij binnenkomst kregen alle deelnemers een kaars. Met brandende kaarsen begaven zij zich aan de gedekte tafels. Terwijl men tezamen at vertelde de hervormde predikant een kerstverhaal en de gereformeerde dominee en de rooms-katholieke kapelaan hielden meditaties. Ook enige anderen uit de verschillende kerken spraken nog tijdens deze oecumenische maaltijd.

(Uit Herv. Nederland)

Werft abonnees!

Aan rustige wateren

Hebt gij Mij lief?

Hebt gij Mij lief? Dat was de vraag van Jezus aan Petrus, toen Hij deze discipel opdrachten gaf voor de toekomst. Dat was een belangrijk moment in het leven van Petrus en er ligt een belangrijke boodschap in voor allen, die zich christenen noemen.

Wat is dat eigenlijk: Christen zijn? Je zou heel eenvoudig kunnen zeggen: Jezus liefhebben!

Mogelijk vinden sommige lezers dit te eenvoudig gezegd. Maar waarom zouden wij het ingewikkeld zeggen, als het ook eenvoudig kan?

Ja, maar christen zijn is toch ook geloven, dat Jezus Gods Zoon is en dat Hij voor ons aan het kruis is gegaan en dat Hij is opgestaan! Ja zeker, en u kunt nog wel meer invullen, geachte lezer. Maar Jezus heeft Petrus niet gevraagd, wat hij allemaal geloofde. Hij vroeg niet eens: Petrus, beloof je nu, dat je Mij nooit zult verloochenen? Hij vroeg alleen - en Hij vroeg het wel drie keer - :Hebt gij Mij lief?

En op het eveneens drievoudig gegeven antwoord van Petrus heeft Jezus hem toen in Zijn dienst gesteld.. heeft Hij hem dat grote werk toevertrouwd, dat u beschreven vindt in Joh. 21 : 15-17.

Jezus wist wel, dat er van goede voornemens soms weinig terecht komt en dat men op schone beloften van mensen meermalen niet bouwen kan. Maar Hij wist: Die Mij liefheeft, die bewaart Mijn woord en die heeft het verlangen om overeenkomstig dat woord te leven; en wij zien, dat Hij het met hen waagde. Zij mogen zijn getuigen zijn in de wereld, zij mogen werken in Zijn gemeente; hun leven zal een prediking zijn.

Dat Jezus het zó bedoelde, meen ik te mogen aannemen op grond van Zijn gesprekken met de elf discipelen, nadat Jezus de paaszaal had verlaten. Leest u maar eens in Joh. 14. In vers 15 staat: Indien gij Mij liefhebt, zult gij Mijn geboden bewaren. In v. 21 : Wie Mijn geboden heeft en ze bewaart, die is het, die Mij liefheeft. En in v. 23 nog eens: Indien iemand Mij liefheeft, zal hij Mijn woord bewaren. En dan in v. 24 : Wie Mij niet liefheeft, bewaart Mijn woorden niet.

In dit gedeelte gaat het niet direkt over opdrachten, zoals in Joh. 21. Hier staat het heel algemeen, zó, dat ieder het zich voor gezegd mag houden. Hier wordt heel het christenleven gebonden aan een zaak: Jezus liefhebben! En als wij Hem liefhebben, dan is dat omdat Hij ons eerst heeft liefgehad en zichzelf voor ons heeft overgegeven.. ja.. en nu kunt u maar weer invullen.. uw hele geloofbelijdenis. Maar die geloofsbelijdenis heeft alleen waarde, als iemand Jezus liefheeft. Want dan bewaart hij 's Heren geboden; dan verlangt hij steeds weer opnieuw te doen, wat Jezus wil.

Het is duidelijk, dat Jezus op de avond vóór Zijn sterven één gebod bijzonder beklemtoond heeft. Joh. 13 : 34 : Een nieuw gebod geef ik u, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u lief gehad heb. 15 : 12 : Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk Ik u heb lief gehad. En v. 17 : Dit gebied Ik u, dat gij elkander liefhebt.

Jezus had alle reden om zó te spreken, want nog aan het begin van die zelfde avond hadden de discipelen ruzie gehad over de vraag, wie van hen nummer één was, Luk. 22 : 24. Wat moest er terecht komen van de taak, die deze mannen straks zouden krijgen, als ze elkander niet wilden aksepteren en waarderen en als ze elkander niet liefhadden? Jezus gaf Zijn gebod; en Hij herhaalde het drie keer!

Hebt gij Mij lief? Die vraag blijft steeds nieuw. Want wie Jezus liefheeft, bewaart Zijn gebod, maar wie Hem niet liefheeft, doet wat hijzelf wil, maakt ruzie, leeft in onvrede met broeders, zoekt zichzelf en brengt schande over Jezus' naam.

Lezer, hebt gij Jezus lief? Het zal uit uw leven blijken, want dit is beslissend voor 't christenleven. Het zal blijken uit uw omgang met broeders en zusters, ook met hen, die u niet liggen. Het zal blijken uit uw leven in de gemeente en uit uw levenshouding in de wereld en in uw gezin. Als iemand Hem niet liefheeft, doet hij zijn eigen zin. Heeft iemand Jezus lief, dan denkt hij telkens weer: Wat vraagt de Heer van mij? Het antwoord op Jezus' drievoudige vraag aan Petrus is beslissend, ook voor ons. Hebt gij Jezus lief?

Hengelo. *K. Reiling*

Van de Vinkenhof

De aanmeldingen strómen binnen

Elke dag brengt de post over de besneeuwde en vaak glibberige oprijlaan een pak korrespondentie naar De Vinkenhof. Soms gaat er zelfs een gejuich op vanwege de véle aanmeldingen, die we ontvangen. We zijn daar reusachtig blij mee en zien uit naar méér! Een mens is nooit tevreden, maar hier is het een gezonde „ontevredenheid", want op onze terreinen is ruimte voor vélen!

Probeert U dus ook dit jaar eens een vakantie op onze eigen grond! Er zijn er, die als zes jaren achtereen (of nog meer) zijn geweest en tot de stamgasten zijn gaan behoren.

Voor gezinnen - voor jongeren - voor ouderen - voor zusters - voor iedereen is er plaats!

Het bordje „VOL".

Op **Renderloo** zijn de kampen **4A** en **5A** geheel bezet. Maar wie in deze weken vakantie heeft, kan wel terecht op De Vinkenhof!

Vol zijn verder de **„jongenstenten"** (of „heren-tenten"?) van kamp 5C en 4C op Renderloo. Dus dáár zijn de meisjes nog héél welkom.

Vrij

Een rustige week belooft kamp **1A** op De Vinkenhof te worden! Meldt U hiervoor aan, want het is hier prachtig!

Neem een folder uit Uw kerkgebouw mee en bestudeert U het programma. Laat ook dit jaar de kans niet glippen, om een fijne vakantie te hebben!

Vrienden blijven vrienden

Al in de eerste maand van dit jaar mochten we giften ontvangen van onze vrienden. Een totaalbedrag van *f* 181,89 kwam binnen, waarmee we heel blij zijn. Van deze bedragen geschieden bijzondere aanschaffingen, waarmee we onze huizen verbeteren. Zulke vrienden kunnen we bij massa's hebben! Als U zo'n vriend wilt worden met een door U zelf te bepalen jaarlijkse gift, schrijft U het ons maar en we zullen U graag noteren! Een gift is welkom op postrekening 250591, t.n.v. De Vinkenhof te Bosch en Duin/Den Dolder. We zullen ons tot het alleruiterste inspannen om U een heerlijke tijd te bezorgen!

Verantwoording:

G. P.-A. te R. *f* 2,—; L. J. v. B. te R. *f* 3,—; G. M. G. te R. *f* 3,—; W. N. te V. *f* 5,—; M. S. te D. *f* 1,—; L. d. J. te S. *f* 1,—; L. B. te H. *f* 1,—; H. A. B. te H. *f* 5,—; S. v. d. L. te B. *f* 2,50; H. B. te A. *f* 5,—; J. F. te H. *f* 6,—; M. P. R. te H. *f* 2,50; H. v. d. L. te S. *f* 2,—; T. P. te U. *f* 10,—; B. d. R. te A. *f* 5,—; T. d. R. te A. *f* 1,—; L. M. te B. *f* 5,—; F. H. R. G. te D. *f* 10,—; G. K. te R. *f* 6,—; W. M. te L. *f* 2,—; B. B. te B. *f* 2,—; J. B. te H. *f* 2,50; F. B. te B. *f* 5,—; R. B. te W. *f* 25,—; H. W. R. te H. *f* 2,50; N. R. te B. *f* 5,—; Y. S. H. te H. *f* 1,—; A. B. te G. *f* 5,—; Gemeente Deventer *f* 36,39; R. A. te A. *f* 2,50; J. C. T. v. B. te A. *f* 3,—; H. E. te R. *f* 10,—; G. S. te W. *f* 4,—.

Broertjes

DRS. D. SLORT OVER:

Mijn knecht David als Herder en Vorst

De titel van dit opstel is niet van mijzelf, maar is genomen uit de Heilige Schrift en wel uit het in het algemeen minder bekende boek Ezechiël. We lezen nl. in Ezech. 37 : 25 „en Mijn knecht David zal hunlieder Vorst zijn tot in eeuwigheid". Niet alleen in Ezech. 37 is sprake van „Mijn knecht David" ook in hoofdstuk 34 komt hij voor. Wij lezen daar in de verzen 23 en 24 (N.V.) „Dan zal Ik één herder over hen aanstellen, die hen weiden zal: mijn knecht David, die zal hen weiden, die zal hun herder zijn. Ik, de Here, zal hun tot een God zijn, en mijn knecht David zal Vorst wezen in hun midden." We komen dan samenvattend tot het hierboven genoemd opschrift.

Direct springt in het oog, het feit dat er *onderscheid* gemaakt wordt tussen *de Here* en *Zijn knecht David.* Onderscheid maar geen scheiding, want het blijkt, dat achter de „knecht David", die Herder is - de Here Zelf staat, die als Herder Zijn volk weidt. „Want zo zegt de Here: „Zie, *Ik zal zelf* naar mijn schapen vragen", (vs. 11). Het blijkt dus, dat *de Here, door Zijn knecht David* de schapen, d.w.z. Zijn volk weidt. De Here echter blijft de eerste plaats innemen. Hij is de Here, David is Zijn knecht. De Here zegt: „Gij toch zijt Mijn schapen, de schapen die Ik weid: gij zijt mensen en Ik ben Uw God", (vs. 31). Ook blijkt dat de Knecht David gerekend wordt te behoren bij het volk, bij Israël. Aan de ene kant staat de Here, of beter nog, *boven aan* staat de Here, en onder Hem staan: „Mijn knecht David," en „Mijn volk".

Hier is een *messiaanse profetie.* Zoals eens David, de zoon van Isai, als herder en vorst, het volk Israël heeft geweid en geregeerd, zo zal een andere David, zijn volk weiden. „Jehova hun God, en David hun koning".

Het was David, die eertijds het gedeelde volk tot een eenheid wist te maken. Hij werd koning over geheel Israël. Toch was deze eenheid slechts tijdelijk, er was te veel oud-zeer, en nà zijn zoon Salomo, wordt het spoedig openbaar, dat de eenheid niet echt was.

Onder „de Knecht David", zal het anders zijn. Tot de messiaanse tijd behoort ook dit, dat er een echte, onbreekbare *eenheid* zal zijn. Ezechiël heeft dit duidelijk gemaakt in een profetische handeling, namelijk in de manipulatie met de twee stukken hout. Op het éne stond: „voor Efraim", op het andere „voor Juda." Dan voegt hij de beide houten bij elkaar en houdt ze in de hand, zo zijn die twee tot één hout geworden. Zo zullen ook Efraim en Juda tot één volk worden, (Ezech. 37 : 15-19).

De profeet Jeremia (30 : 21) zegt: „Zijn vorst (niet hetzelfde woord als in Ezechiël) zal uit hem voortkomen, zijn heerser uit zijn midden opstaan, en hem zal Ik doen naderen, dat hij tot Mij genake; want wie zou zijn hart ten borgtocht kunnen geven om tot Mij te genaken?"

Het blijkt dat de vorst *uit het volk* zal voortkomen. David, de Knecht is niet een denkbeeldige figuur, niet een abstractie, maar een mens van vlees en bloed, uit het volk Israels voortgekomen. Dat wil zeggen: deze knecht staat tussen de Here en Zijn volk. Hij is middelaar. Ezechiël geeft ons in zijn boek nog een profetie, nog een bizonderheid over de vorst. Het land dat de vorst zal ontvangen, bevindt zich tussen Juda en Benjamin (Ezech. 48 :21) en juist deze waren eertijds gedurig met elkaar in oorlog. Juda in het Zuiden en Benjamin vertegenwoordiger van het Noordrijk. Onder de knecht David, die middelaar is tussen God en volk, zal ook de eenheid van het volk hersteld zijn; het land dat de vorst zal behoren, getuigt a.h.w. van deze middelaarspositie. Zijn land *verbindt Juda en Benjamin.* De vorst, die middelaar is tussen God en Zijn volk, de band vormt, die God en volk verenigt, is ook Degene, die volk aan volk bindt. Onze profetie legt er de nadruk op, dat er *slechts één Herder* zal zijn. "Eén Herder zal er voor hen allen zijn". Tegenover de vele herders, die het volk niet naar Gods wil hebben geweid, staat deze éne Herder, die wèl het volk weiden zal, zoals God het wenst. Deze ene Herder, is de Ware Vorst. Vele vorsten hebben geregeerd, zij worden slechte herders genoemd, die niet het belang van het volk, maar eigen belang hebben nagestreefd. Deze ene Herder, zal een goede Herder zijn! Een vorst naar Gods hart.

Deze *Knecht David* zal dan ook de *ideale Koning* zijn, nl. *de Messias.* Deze Koning zal op aarde regeren als de plaatsvervanger, als de regent van God. Vanzelf gaan we denken aan de bizondere belofte, die God aan koning David gezworen had, aan het verbond, dat God met hem gesloten had, waarvan we in 2 Sam. 7 kunnen lezen. God zal aan „Zijn knecht David", doen toekomen „al de gewisse weldaden des Heren, die Hij eens aan de eerste David gezworen heeft." Gods knecht David, zal, gelijk we reeds zagen, behoren tot het nageslacht van Koning David.

„Mijn Knecht David, zal tot Herder en Vorst zijn over Mijn volk!"

Reeds jaren vóór Ezechiël optrad als „profeet en wachter," was het Noord-rijk met Samaria als hoofdstad van het toneel verdwenen. De profeet ziet echter in de toekomst. In de dagen van de Messias zal het weer zijn *één Herder en één kudde, één Vorst en één ongedeeld volk.* Wij hebben bij „Mijn knecht David" niet te denken aan een uit de dood weergekeerde David. Zulk een herleefde David (David redivivus) wordt in de prediking der profeten niet aangetroffen. Met de uitdrukking „Mijn Knecht David" wordt aangeduid, dat de Messias een afstammeling van David zou zijn. Deze zou handelen in de geest en de kracht van koning David. Wij zien in de geprofeteerde David een werkelijk persoon, de Messias. Er zijn er, die in de Woorden „Mijn Knecht David" uitgedrukt vinden, de dynastie van David, een reeks van davidische koningen. Bij de messiaanse hoop zou dan behoren een voortgaande regering van het davidische huis.

Men beroept zich dan op het woord van Jer. 33 : 15. „In die dagen en te dien tijde zal Ik aan David een spruit der gerechtigheid doen ontspruiten, die naar recht en gerechtigheid in het land zal handelen...." „Want zo zegt de Here: Nimmer zal het David ontbreken aan een man, die op den troon van het huis Israëls gezeten is" (17). Toch wijzen de in dit artikel behandelde uitspraken van Ezech. 34 : 24, 37 : 25 duidelijk op *een persoon,* al moeten we toegeven, dat er ook in de laatste hoofdstukken van Ezechiël (40-48) teksten voorkomen, die de gedachte steunen dat er sprake is van een voortgaande dynastie, van een elkaar blijvend opvolgen van vorsten. Dit behoort tot de nog niet opgeloste problemen. „Wij kennen ten dele".

Er is nog iets dat onze aandacht vraagt. Ezechiël sprak van een *vorst. Men heeft* het vreemd gevonden, dat er niet staat „koning" en men heeft gemeend dat het koningschap zou plaats maken voor een andere vorm van bestuur. Niet meer een koninkrijk, maar een minder glansrijk vorstendom, een nieuw bestuursapparaat zou er komen. Toch is dit niet het geval, gelijk onze tekst (37 : 24) zegt: „Mijn knecht David zal *koning* over hen wezen; een herder zal er voor hen allen zijn". Er blijkt dan *geen verschil* te zijn *tussen vorst en koning,* immers in 37 : 25 wordt het woord vorst gebruikt.

Vatten we nu samen, dan is het duidelijk dat met „Mijn Knecht David" die Herder en Vorst is, de Messias is bedoeld. Dat Hij is de *goede* Herder, in tegenstelling

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Nader bezien

Europese verwarring

Politiek gezien biedt Europa thans de aanblik van grenzeloze verwarring. Bij het lezen van de stroom berichten en commentaren die samenhangen met de crisis in de E.E.G., veroorzaakt door president De Gaulle, bekruipt mij het gevoel, dat ik ze beter een poosje kan laten liggen. Niemand weet immers wat de ontwikkeling van de eerstkomende weken zal brengen, laat staan wat er zich op langere termijn zal voordoen. Mettertijd zal wel blijken wat de werkelijke gevolgen zijn. Dan weten we ook wie van al die elkaar tegensprekende ministers en europese functionarissen het bij het rechte eind heeft gehad.

Toch zijn enkele dingen reeds nu duidelijk. In de eerste plaats is ondubbelzinnig gebleken welke enorme emoties zijn opgeroepen. In Amsterdam willen middelbare scholieren staken bij de franse lessen. Minister Luns is bewogener dan ooit om de kwestie-Nieuw Guinea. Een westduits minister zet z'n kansen om bondskanselier te worden op het spel teneinde z'n gemoed eens te kunnen luchten. Speelt daarbij niet het gevoel, dat een ander land wil overheersen, een grote rol? Niets roept meer verzet wakker dan minachtende aanmatiging en de Fransen hebben de kracht van dit emotionele verzet duchtig te voelen gekregen.

Vervolgens is bizonder duidelijk geworden hoe wankel de eenheid van het Westen is. Terwijl we niet zonder leedvermaak en goede verwachtingen lazen van de breuk in het communistische kamp en van de boze woorden, die beide richtingen elkaar toevoegden, zijn we wreed uit de illusies aangaande de eenheid van het Westen wakker geworden. Die eenheid blijkt ineens ook maar een uiterst wankele te zijn en geen werkelijk fundament te hebben. Men kan zeggen dat dit komt door de grillen van één man, die gesteund wordt omdat een ander man zijn illusies niet op wil geven. Men kan aan de andere kant zeggen, dat de Engelsen dan maar eerder hadden moeten komen. Dat alles kan niet verhelen, dat de eenheid van het Westen berust op politieke en economische noodzakelijkheden: we moeten ons samen schrap zetten tegen het communisme. Diepere gevoelens van meer ideele aard spelen natuurlijk ook wel mee maar hoe weinig kracht daarvan uitgaat is juist nu akelig duidelijk geworden. Ondanks het gemeenschappelijke erfdeel van een eeuwenoude beschaving vormt Europa géén eenheid.

Deze ontnuchtering moge ons ook te denken geven over onze taak als christenen in Europa. Er bestaat voor ons geen aanleiding om tegen een verenigd Europa te zijn. Ook tegen de E.E.G. op zichzelf kunnen we weinig bezwaar hebben. Maar we hebben Europa toch een andere boodschap door te geven en voor te leven. Onze opdracht is Jezus Christus als Heer der wereld uit te roepen en van Zijn heerschappij levende voorbeelden te zijn. Dat maakt politiek en economie niet overbodig, zolang de Heer niet zelf komt. Maar het kan politiek en economie onderwerpen en heiligen en ze stellen, niet in dienst van westerse zelfhandhaving tegenover het communisme en de gekleurde volkeren maar tot instrumenten van een werkelijk dienen van de volkeren der aarde in hun materiele en menselijke noden. Of 't ooit zover zal komen? Ik weet het niet en hoef het ook niet te weten. Voor mij is voldoende te weten waar mijn opdracht ligt. *J.R.*

---

tot de boze herders, de slechte koningen die geregeerd hebben, dat deze Knecht God vertegenwoordigt bij Zijn volk. God was in Hem, dat Hij de eenheid tussen God en volk en die tussen de volken herstelt.

We zijn niet ingegaan op de zegeningen, die de regering van de Messias brengt. Allereerst betrof de profetie het volk Israël. Slechts een deel van hen heeft deze knecht des Heren aanvaard. Toch zal God Zijn Woord waar maken. Uiteindelijk is het God, Die het verbond maakt, geeft, sluit, stelt, of welke woorden het Oude Testament hiervoor gebruikt. „Ik de Here, heb het gesproken en Ik zal met hen een verbond des Vredes sluiten", (34 : 25). De vervulling van deze profetie ligt nog in de toekomst. Eens zal Israël weer zijn Gods volk, eens zal het veilig wonen, en dat niet tot verheerlijking van Israël maar tot verheerlijking Gods. „Ik doe het niet om uwent wil, o huis Israëls, maar om mijn heiligen naam", (36 : 22).

Ten dele is deze profetie vervuld. Zij die in Christus, de Messias, geloven, delen reeds in de zegen. Zij kennen Hem, Die de goede Herder is, Die met Zijn leven borg geworden is, Die één in wezen is met de Vader, en Die de Middelaar is tussen God en mens, Die mens en mens verenigt. Zijn Koningschap is eeuwig. In Zijn heil zullen zich verheugen Israël met de volken, als de profetie haar uiteindelijke vervulling beleeft.

BEROEPINGSWERK

Ds H. van der Werf te Emmen heeft bedankt voor het beroep naar Eindhoven.

Uit ons Unie-Bureau

Mag ik nog even onze gemeenten en in het bijzonder de raden en voorgangers vriendelijk herinneren aan de kandidaatstellingen, die in verband met de komende Algemene Vergadering der Unie aan de orde zijn? Er moeten in totaal 9 kandidaten komen, en wel voor de volgende funkties:

voorzitter van de Algemene Vergadering
één lid van de Unie-Kommissie (vakature ds G. W. Tijman)
één lid van de E.C.U. (vakature ds W. Harkema)
twee leden van de C. v. d. O. (vakatures ds J. Broertjes en E. Huizinga)
één lid van de U.Z.C. (vakature ds H. Sikkema)
twee redakteuren van „De Christen" (vakatures drs D. Slort en ds H. v. d. Werf)
één redakteur van „De Zaaier" (vakature ds R. Reiling)

De gemeenten kunnen kandidaten stellen, doch evenzeer de betrokken kommissie en de Unie-Kommissie. Betreffende de kandidaten voor de C. v. d. O. mag nog wel speciaal opgemerkt worden, dat in elk geval één van de twee kandidaten géén voorganger ener gemeente moet zijn in verband met de bepaling, dat de C. v. d. O. uit vijf leden bestaat, van wie tenminste twee geen voorganger ener gemeente zijn.

Kandidaatstellingen en de bereidverklaringen moeten, zoals reeds is gepubliceerd, uiterlijk op 14 maart a.s. aan het Unie-sekretariaat, Dalweg 77, Arnhem gezonden worden. Eigenlijk zou deze termijn een week vervroegd moeten worden, daar ook de data van de A.V. een week vervroegd zijn (de A.V. wordt op 8 en 9 mei gehouden). Doch nu eenmaal 14 maart als sluitingsdatum voor indiening van kandidaatstellingen is gepubliceerd, moeten we 't daar maar bij laten. Sekretarissen, let er dus goed op, dat u tijdig de namen en bereidverklaringen aan het Unie-bureau inzendt!

Wat de sluitingsdatum voor het indienen van voorstellen voor de agenda van de Algemene Vergadering der Unie betreft, zou men uit het in het vorige nummer gepubliceerde stukje „Lezers aan het woord" moeten afleiden, dat zelfs dappere dienaren en getrouwe lezers nog niet weten, dat dit 1 februari is. Hoe bestáát het! Het was namelijk de Algemene Vergadering der Unie in 1955, die met algemene stemmen besloot, dat voorstellen van de gemeenten voor de agenda der A.V. vóór 1 februari bij het uniesekretariaat moeten zijn ingediend, omdat deze vroegere inzendtermijn nodig is in verband met het reglementaire overleg met de P.C.'s. Sedertdien is elk jaar een en andermaal herinnerd aan deze inzendtermijn betreffende voorstellen van gemeenten voor de agenda der A.V. Het heeft dus heel wat keren in De Christen gestaan en deze inzendtermijn voor voorstellen mocht nu wel als bekend verondersteld worden, nu eindelijk in 1963,

ook al is er niet speciaal aan herinnerd. Doch de gemeenten, die alsnog voorstellen indienen, kunnen gerust zijn, daar de U.C. soepelheid in dezen betracht. Soepelheid toch is kenmerk van het beleid der U.C.

T. Jansma.

Een vraag: Gaarne wil ik belijden dat ik ook niet wist van die eerste februari, niet eerder dan dat ik het las in De Christen van die datum. De Algem. Vergadering heeft inderdaad in 1955 die datum op voorstel van de Unie-Commissie vastgesteld, maar daarmee is de kous toch nog niet af. Want het Huishoudelijk Reglement der Unie schrijft in art. 3 voor: „De voorstellen moeten tenminste tien weken voor de datum van de algemene vergadering op schrift en getekend aan de secretaris der unie worden gezonden, tenzij door de unie-commissie een vroegere inzenddatum wordt gepubliceerd." Het besluit van 1955 heeft dus niet kracht van reglement verkregen (het reglement is pas enkele jaren geleden maar in ieder geval ná 1955 in druk verschenen) en nu zou men 't ook zo kunnen stellen, dat de Unie-Commissie toch wel elk jaar tijdig de datum van 1 februari als sluitingstermijn voor het indienen van voorstellen zou moeten publiceren om niet met letter en geest van art. 3 H. R. in botsing te komen. Mijn vraag is dus: wat prevaleert in dezen, een reglementsartikel of een besluit van de A.V.?

E.R.

Een studie over de finantiële positie van ons uniewerk

Wie met belangstelling de finantiële verantwoordingen leest in ons unieorgaan „De Christen", zal waarschijnlijk wel met zorg kennis genomen hebben van het feit, dat het totaal van de vrijwillige bijdragen ruim *f* 10.000,- beneden de begrotingen is gebleven. Dat is ook inderdaad een feit, dat spreekt.

Toch is het niet verontrustend, want het is niet eens één gulden en één kwartje per baptist. Denken wij bovendien aan de ruim *f* 67.000,- die door de 1%-aktie bij de UBS zijn binnengekomen, dan is er zelfs een respektabel overschot.

Maar al is er ook geen reden om verontrust te zijn, toch zeker wel om eens goed na te denken over de vraag, of wij met het bij ons gevoerde finantiële beleid wel op de goede weg zijn. Gewoonlijk nemen wij aan, dat de benodigde bedragen bijeen gebracht worden door het totale aantal van de leden der aangesloten gemeenten.

Daardoor werken wij echter met een onjuiste voorstelling, als wij vaststellen hoe groot het bedrag is, dat per jaar per gemeentelid moet worden geofferd, om de rekeningen sluitend te krijgen. In 1962 is gerekend met 8694 leden = betalers.

Naar mijn mening was het beter geweest te **rekenen** met plusminus 6000 vrijwilligen.

De anderen worden niet uitgeschakeld: ieder blijft meedoen, ook die maar weinig kunnen bijdragen. Maar wij realiseren ons, dat velen onmogelijk het volle pond kunnen geven en bouwen geen luchtkastelen. Wat toch is het geval?

Volgens de statistiek van 1-1-'62 hadden wij 36 gemeenten met minder dan 125 leden. Deze 36 gemeenten hadden samen ruim 2200 leden. Van de kleinsten onder hen kan uit de aard der zaak niet verwacht worden, dat zij voor het landelijk werk veel opbrengen. Zij hebben meestal genoeg moeite om het eigen plaatselijk werk op gang te houden. De iets grotere gemeenten van deze 36 hebben (21 in totaal) een eigen voorganger en moeten flink gesubsidieerd worden. Natuurlijk dragen zij ook iets bij voor het landelijk werk, maar in feite zijn het slechts symbolische bijdragen.

Dan zijn er ook nog 7 gemeenten met meer dan 125, maar minder dan 150 leden ieder; samen hadden zij 990 leden.

Ook van deze gemeenten kan bezwaarlijk het volle pond verwacht worden, tenzij in een gemeente de finantiële positie van de leden bizonder gunstig is.

Uit de aard der zaak zijn er ook in gemeenten met meer dan 150 leden wel finantiële moeilijkheden denkbaar, maar in 't algemeen gesproken mogen we zeggen: Dit zijn de gemeenten, die het behoorlijk kunnen doen; van hen mogen we het verwachten. Maar hun ledental bedroeg nauwelijks 5600 in totaal.

Rekenen we met rond 6000 betalers, dan moet er ook altijd nog een bijdrage van de kleine en finantieel zwakke gemeenten komen, maar wij maken ons zelf niet wat wijs.

De lasten zien er dan als volgt uit: De uniebegrotingen voor 1962 wijzen een totaalbedrag aan groot *f* 73.808,-. Gerekend over 8694 leden wordt dat *f* 8,49 per gemeentelid. Maar als we rekenen met 6000 betalers, wordt het *f* 12,30 per lid; dat is *f* 3,81 meer. Voor een gemeente met 200 leden betekent dat *f* 762,- boven **hetgeen** waarmee zij thans meent te kunnen vol**staan.**

Het lijkt mij wel de moeite waard dat vooral de grotere gemeenten hier aan **denken**, eer zij mandaat geven tot goedkeuring van de begroting.

Een nog belangrijker punt bij onze uniefinantiën is de subsidiëring. Het komt mij voor, dat de **toepassing** van het goed principe, om de kleine en zwakke gemeenten met de bijdragen van de grotere en sterkere te helpen, nog eens kritisch bekeken moet worden.

Negen kleine gemeenten (kombinaties van 2 gemeenten met één voorganger zijn voor 1 geteld) met samen 569 leden hebben ieder een voorganger; dat is één voorganger voor 63 leden. Aan deze gemeenten is op de begroting toegezegd *f* 12.900,- subsidie.

Nemen wij er nog 4 gemeenten met iets groter ledental bij. Zij hebben ieder een voorganger en samen 398 leden; hun werd *f* 5925,- toegezegd.

In dit verband kan ik mij niet verdiepen in de vraag of al dit geld - *f* 12.900,- en *f* 5925,- = *f* 18.825,- - goed besteed is. Misschien zijn er op al die plaatsen veel mogelijkheden, die zonder voorgangers niet benut zouden kunnen worden. Misschien zijn deze voorgangers bezield met een sterke pioniersgeest, die hun mogelijkheden doet vinden en uitbuiten. Het is mogelijk, dat deze bedragen goed besteed zijn! Ik heb daarover niet te beslissen.

Dit is iets voor de verantwoordelijkheid van onze ECU-leden. Maar wel vind ik dit alles in het geheel van onze finantiën nogal belangrijk. Mijns inziens doen de broeders goed, voor 1963 hun terrein nog eens kritisch te bekijken, om dan ook rekening te houden met het **volgende:**

Wij hebben thans 7 gemeenten, die graag een voorganger willen hebben en die dat - gezien hun verleden - uit eigen middelen kunnen financieren. Indien - laat ons zeggen - 5 voorgangers van gesubsidieërde gemeenten in 5 van de 7 vakante gemeenten hadden gewerkt, zou dit een besparing hebben gegeven, waarmee de tekorten bij de ECU en bij de C.v.d.O. betaald hadden kunnen worden. Ik begrijp heel goed, dat deze dingen niet zo maar even veranderd kunnen worden, maar, dat bij het toekennen van subsidies ook dit wordt bezien, lijkt mij noodzakelijk. Gemeenten zonder voorgangers betalen aan de salarissen van voorgangers in andere gemeenten. Als dit nog een beetje hoger opgevoerd wordt, verwacht ik kortsluiting. Ontspanning is m.i. zeer gewenst.

Tenslotte: De thans bestaande praktijk maakt niet de indruk, dat de leiders van de verschillende takken van dienst hun plannen met elkaar bespreken om ze als een geheel met wellicht bepaalde voorkeur aan de gemeenten voor te leggen.

Naar mijn gevoelen is dat wel nodig. Hoe moet het bv. gerijmd worden, dat de UBS duizenden inzamelt boven het terstond nodige, terwijl opleiding en evangelisatie tekort hebben. Natuurlijk worden de door de UBS ingezamelde gelden ook wel nuttig besteed, maar de verhouding lijkt mij storend.

Het lijkt mij noodzakelijk, dat wij beginnen met voorop te stellen, wat er noodzakelijk komen **moet;** vervolgens zien we, wat er nog meer bereikt **kan** worden.

Vóórop plaats ik dan de **zending.** De

broeders en zusters, die door ons of namens ons uitgezonden zijn, moeten op ons kunnen rekenen, ook als er voor hen en hun werk in de toekomst meer nodig mocht zijn, dan tot dusver het geval was. Het lijkt mij tijdverspillen, als hierover nog werd gediskussieerd.

Soortgelijk staat het met de **opleiding**. Het geld, dat daarvoor persé nodig is, **moet** er komen. Willen we ons daar niet voor inzetten, dan moeten we het eigen seminarium afbreken. Naar mijn gevoelen is ook dit iets, waarover geen diskussie hoeft te worden gevoerd.

Ik ben niet helemaal zeker, wie nummer drie moet zijn, de ECU of de UBS. Het lijkt mij nodig, dat hier in overleg wordt gehandeld. Hier komen wij aan de dingen, die heel belangrijk zijn, maar die binnen de grenzen van het mogelijke moeten blijven. Hier is - als dat onvermijdelijk is - beperking mogelijk.

Overleg tussen de leidende kommissies en besturen is persé noodzakelijk. Daarbij denk ik ook aan de aangekondigde Tabitha-Bouwaktie. Natuurlijk wil ik dat werk ook heel graag voort helpen. Maar ik zou het erg vinden, als er - nu uit deze hoek en dan ginds vandaan - om grote bedragen werd gevraagd, waardoor dat, waarvoor we moeten staan, in de verdrukking kwam. Leidende broeders, overziet uw taken en leid ons uit de mist.

Hengelo, februari 1963.

K. Reiling.

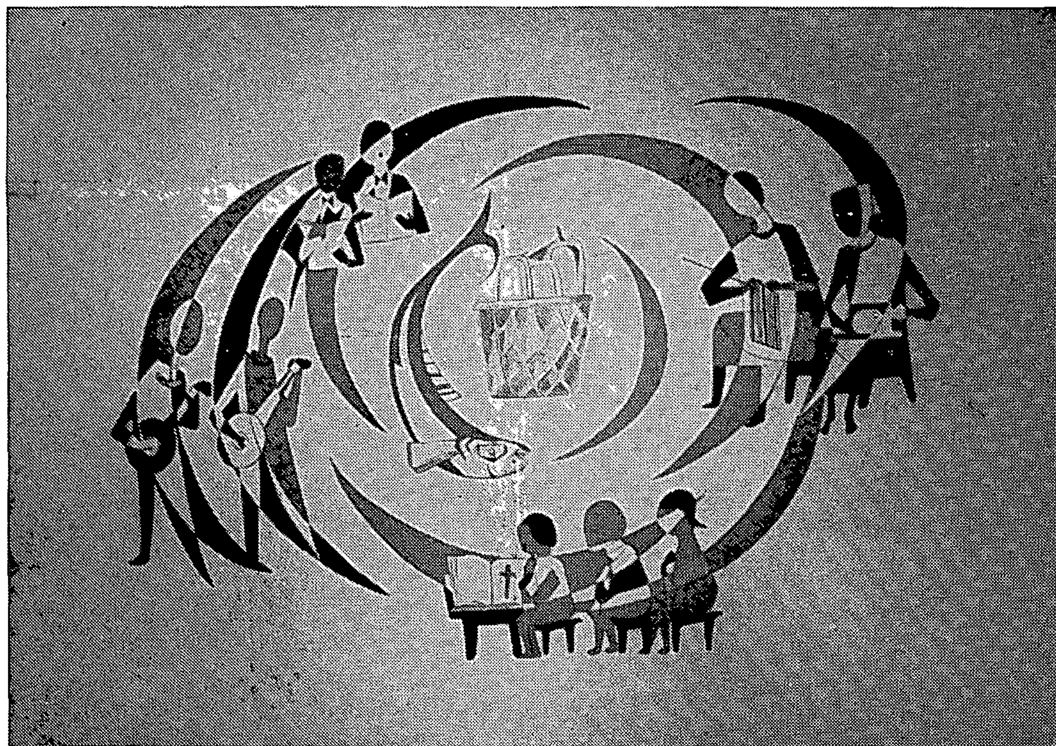
gemeenteberichten

Haarlem—(M. v. d. W.) Er zijn dingen in ons leven, waarnaar we erg kunnen verlangen. Soms zijn het grote, soms kleine dingen. Het zijn de momenten die fleur en geur aan het leven geven. Vooral wanneer je voor deze dingen al je krachten hebt gegeven om ze te verwezenlijken. Dan is het dubbel feest, als het tijdstip van het beleven daar is. Zo ging het ook ons in de gemeente Haarlem. Wat hebben we uitgezien naar de dag waarop onze geheel gerestaureerde clubzaal weer in gebruik kon worden genomen. Daarom was er een feeststemming op 12 januari 1963, de dag waarop de clubzaal werd heropend. Velen hadden zich om 3 uur 's middags verzameld in de Begijnhofkapel. Ondanks de kou en gladheid was het bijeen-zijn hartverwarmend.

Nadat er veel goede en waarderende woorden waren gesproken, draaide ds G. W. Tijman de sleutel om en was de zaal heropend. Groot was de verbazing van velen, die voor het eerst de zaal terug zagen. Hij was onherkenbaar. Er was veel werk verzet voordat dit resultaat bereikt was. Allerlei aktiviteiten zijn aangepakt, zoals huiswerk e.d. Vele uren zijn gegeven, om 't oude te veranderen in het nieuwe. En dit werk is allemaal uitgevoerd door jonge mensen die lid zijn van de „jonggehuwdenclub". De jongemensen hebben met elkaar de schouders eronder gezet; maar ook enkele oud-gehuwden hielpen mee. Zo werd het een samenspel, met een groot resultaat. Alleen al de muurschildering zet een ieder aan het denken. Bekijkt U zelf de foto maar, een kunstwerk op zich zelf!

Vooral de jeugd is ingenomen met deze prachtige zaal. Zij zijn het vooral die 't meest hiervan gebruik maken. Wij hopen en bidden dat dit werk met zo'n resultaat, voor velen tot een zegen mag zijn.

En zo ligt weer een groot moment achter ons; we zien reeds uit naar meerdere aktiviteiten. Wij bidden God, dat Hij ons veel eensgezindheid mag geven. Want samen bouwen, maakt sterk. En ook dan alleen, kunnen wij veel zegen verwachten. Schenke onze Heer dat in iedere gemeente.

Nieuwe Pekela-(corr.) De gemeente Nieuwe Pekela wil U in het begin van dit jaar deelgenoot maken van haar gemeentelijk leven.

Veel nieuws hebben we niet te vermelden. Door vertrek naar elders en overlijden ging ons ledental iets achteruit. De diensten worden zeer goed bezocht. Ook 't verenigingsleven gaat zeer goed. Met veel ijver en trouw wordt er in de gemeente gewerkt. Deze winter zijn we begonnen met een huisbezoekaktie. Zeer speciaal worden die gezinnen bezocht die totaal vervreemd van God en kerk leven.

Drie evangelisatieavonden waren hierop speciaal afgestemd. In de gemeente verdiept men zich in de cursus „Praktische gemeentekunde" waaraan 13 onzer leden deelnemen. De gemeente Nieuwe Pekela is zich er ten volle van bewust, dat God ons allen wil gebruiken in Zijn dienst.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Bisschop Dibelius heeft nog geen vervanger.

Daar hij met zijn 81 jaren wel aan een verdiende rust toe is, had de bekende bisschop van de Evangelische Kerk in Berlijn-Brandenburg de wens te kennen gegeven zijn ambt neer te leggen. De in zijn plaats tot leider van de kerk gekozen dr. Scharf kreeg echter geen toelating in Oost-Berlijn en het binnen de Oostduitse volksrepubliek gelegen deel van de kerk. Daar de in tweeën gedeelde synode toch van mening was, dat er één en niet twee bisschoppen benoemd moesten worden, werd er onlangs opnieuw vergadering gehouden om opnieuw over de opvolging van bisschop Dibelius te stemmen. Maar men slaagde niet in het beoogde doel. Dr. Scharf kreeg in de oostelijke vergadering niet de vereiste meerderheid van stemmen. Daarom heeft nu bisschop Dibelius erin toegestemd om nog een jaar lang in functie te blijven, opdat een nieuw gekozen synode volgend jaar dan definitief zal kunnen beslissen over zijn opvolging.

(Uit Herv. Nederland)

Hervormd Universiteitswerk in Groningen

De Groninger universiteit is altijd kleiner geweest in aantal studenten dan de andere universiteiten in ons land. Vóór de oorlog werd er zelfs overwogen om de universiteit maar op te heffen. Evenals de andere universiteiten kwam er na de oorlog echter groei. Van 1946 tot 1956 groeide het aantal studenten met ongeveer 500 tot 2248. Juist op dat moment werd de studentenpastorie gesticht als centrum van de activiteiten van de hervormde gemeente ten behoeve van het studentenwerk. Dat ogenblik markeerde tevens het begin van een veel grotere groei van de universiteit, zo zelfs, dat thans in verhouding de Groninger universiteit veel sterker is gegroeid dan welke universiteit hier ook. Er zijn nu 4750 studenten ingeschreven, waarvan dit jaar bijna duizend eerstejaars!

Daar onder deze studenten het percentage hervormden ook sterk steeg (nu ruim 40 procent van de eerstejaars) betekende dat voor het hervormde universiteitswerk ook de taak om zijn staf uit te breiden. Naast ds. Krop werken nu nog een tweetal predikanten uit de omgeving mee. Ds. De Jong en ds. Snow. Al het werk is echter nog steeds geconcentreerd rond de pastorie, die nu dus zes jaar bestaat.

(Uit Herv. Nederland)

Ik zou wel eens willen weten....

OPNIEUW ONZE CENTRA IN DE AANDACHT

Finantiële controle.

Aan br De H. te A. is geantwoord, dat de controle van de centrum-administratie geschiedt door de accountant, die ook de unie-administratie controleert. In een nieuw schrijven veronderstelt br De H., dat dit alleen de stand van zaken weergeeft, zoals deze thàns is. Maar is dit van het begin af aan zo geweest?
Inderdaad: zo is het al van 1958 (het eerste jaar van onze centra) af geweest! De námen van deze accountants kunt U vinden in de rapporten, die over deze verschillende jaren aan de Algemene Vergadering zijn aangeboden, die daarna de stukken goedkeurde.

Benoeming bestuursleden.

In de rubriek „Lezers aan het woord" in ons blad van 8 februari jl. kondigt br De Haan een voorstel voor de Algemene vergadering der Unie aan, in te dienen door de gemeente te Assen. Daarbij wordt verondersteld, dat in overleg met de andere organisaties een verkiezing van alle bestuursleden door de unievergadering mogelijk is. Het gevolg zou zijn - althans zo meent br De Haan - dat alleen de AV dan het beleid controleert. Effectieve controle door drie instanties zou onmogelijk zijn.
Het is niet duidelijk, waarom het centrum als stichting een uitzondering zou moeten maken op de andere stichtingen, waarvan de bestuursleden ook niet door de AV gekozen worden, maar waarvan het beleid toch wel terdege door de AV moet worden goedgekeurd. Bestuursbenoeming én controle van het beleid zijn dus aparte zaken! Beide zijn door de AV reglementair nauwkeurig geregeld.
Ook al zou de AV alle centrumbestuursleden zèlf kiezen, daarmee houdt de medezeggenschap van de andere organisaties in de goedkeuring van het beleid beslist niet op! Ze zullen die dan ook niet uit handen geven - en stellig ook niet het benoemingsrecht, zelfs al zou de AV dit wensen. Maar zulk een wens betekent een wijziging in de eenmaal (in 1956) gemaakte onderlinge afspraken, toen we als organisaties besloten sámen deze stichting in het leven te roepen. In broederlijke openheid is onderling overleg steeds mogelijk en wèlke regelingen men ook treft: het broederlijk en zusterlijk samengaan moet het doen - méér dan de regelingen.
Belangrijker is 't wèrk zelf! Dat wèrk verdient nu de allereerste aandacht en m.i. niet zozeer de organisatorische opbouw, die slechts een neven-vraagstuk is, waar we met elkaar wel een oplossing voor zullen vinden. Van harte hoop ik dan ook, dat de bedoelingen van onze centra en de gezamenlijke inspanning, om deze te verwezenlijken nu voorlopig het allereerst voor het voetlicht komen!

Het werk onzer centra.

Op het eigenlijke werkterrein brengen ons de vragen van zr Z. te S. Ze brengt de critiek onder woorden, die ze van bezoekers in onze kampen heeft opgevangen. Zo doet dat met de prachtige bedoeling, om dié verbeteringen in ons kampwerk aan te brengen, die de bezoekers een en al lof doen uitbazuinen.
De critiek betreft dan vooral de wasgelegenheid, de opstelling van de tenten en de leiding in de kampen. Men dacht zelfs o schrijft ze - dat bij controle van hogerhand de tentenkampen zouden worden afgekeurd.
Nu is het zo, dat er controle van hogerhand is geweest en deze heeft niet tot afkeuring geleid, wel tot verbetering. Natuurlijk zijn kampen altijd primitiever dan huizen, maar we verzekeren hier graag, dat we alle aandacht aan de genoemde onderdelen zullen besteden. Voor tips en raadgevingen op dit gebied houden we ons van harte aanbevolen! Met de grootste zorg kunnen we de opbouw van de kampen uitvoeren en daarbij van de beste krachten, die maar beschikbaar zijn, gebruikmaken!
Wat de leiding in onze kampen aangaat: elk jaar wordt een instructie op „De Vinkenhof" gehouden, voordat de kampen beginnen. Bovendien krijgen de kampleiders allerlei schriftelijke gegevens mee, waaruit ze kunnen putten, terwijl de kampen „draaien". We hopen dan ook, dat dit jaar opnieuw de leiders zich met liefde en vreugde zullen geven aan het inspannende werk van de kampleiding. Wellicht kunnen ook onze gemeenten daarbij helpen door hun voorgangers eventueel een periode af te staan voor dit zegenrijke werk!
Zr Z. schrijft, dat ze zelf alleen maar vlak na de oorlog in onze kampen heeft gekampeerd, waar ze het - al was het primitief - best naar haar zin heeft gehad. Zo is het nu nog! Het echte, sportieve kampleven op onze centra bevredigt onze jongeren bijzonder en ook in 1963 verwachten we hen allen met vreugde!

Nieuwe vragen.

U weet het: vragen over het totaal van ons uniewerk kunt U voor beantwoording in deze rubriek zenden aan „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin, Post: Den Dolder.

Broertjes.

DS J. BOSMA OPGENOMEN IN ZIEKENHUIS

In verband met maagklachten is ds J. Bosma te Arnhem op medisch advies ter observatie opgenomen in het Diaconessenhuis te Arnhem. Gaarne willen we hem en zijn echtgenote en kinderen in ons aller voorbede en medeleven aanbevelen.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 22 februari 1963 — Jaargang 80 Nr. 3667

LIJDENSTIJD

Het is goed dat Christus' gemeente zich in de lijdensweken in bijzondere mate bezighoudt met de grote betekenis van het kruislijden van Christus. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende.

Al te gemakkelijk inkasseert de christen de vruchten van dit niet te meten lijden, alsof het de meest vanzelfsprekende zaak ware.

We mogen het lijden van onze Heer nooit *verzakelijken* door de vraag te stellen, welke voordelen het ons oplevert, in welke mate we er mee gebaat zijn en welke winst dit alles voor ons oplevert. Immers door Zijn lijden, Zijn verzoeningswerk, heeft Christus de juiste verhoudingen willen herstellen tussen God en ons en daarmee ook tussen ons en Hem. Het gaat in dit alles om gemeenschap met en liefde tot God en Zijn Zoon, door de Heilige Geest. En daarmee is dan ook de zakelijkheid die eenzijdig vraagt naar winst en voordeel, veroordeeld. En wordt onze aandacht in bijzondere mate gericht op Hèm, die geleden heeft. Zo alleen kan ootmoedige dankbaarheid ons vervullen en kan het lijden ons brengen tot loven.

Het is goed, te mediteren over de bedoeling van het kruislijden van Christus, mits het gebeurt met het Woord in de hand en geleid door de Geest. Het zal ons dan duidelijk worden dat het lijden van Christus van wereldwijde strekking is. God was in Christus de w e r e l d met Zichzelf verzoenende! Het heil dat God in Christus ons bereid heeft, heeft God bereid voor het aangezicht van *alle volken.* God heeft alzo lief de w e r e l d gehad, dat Hij Zijn enige Zoon gegeven heeft.. Als de gemeente mediteert, als ze zich steeds weer even achter gesloten deuren terugtrekt om niet te zeer gestoord te worden, dan mag dat woordje „wereld" nimmer afwezig zijn.

Het moet door al ons mediteren heenflitsen, het moet ons ervoor behoeden ons de lievelingen Gods bij uitstek te voelen in tegenstelling tot de vele anderen rondom ons.

God heeft ons met zich verzoend (2 Cor. 5 : 18), maar God heeft ons ook de BEDIENING der verzoening gegeven. We moeten met het presenteerblad van God de wereld doorgaan, en op dat blad legt God het Woord der verzoening, waarvan in dezelfde tekst sprake is.

De gemeente die op de juiste wijze mediteert over het lijden van haar Heer, zal daarna met een zekere stormachtigheid de gesloten deuren openrukken om haar opdracht te volvoeren. Ze is de grote dienaresse der mensheid, uitdeelster der genadegaven Gods. Ieder die bediend werd, zal zelf bedienaar willen zijn. Ieder die het heilsgetuigenis opving en aannam, zal daarna zelf getuige willen zijn. De discipel die onderwezen werd, zal nu zelf „apostel" willen zijn. Iedere zwijgende christen is een vastgelopen poging Gods om de wereld te bereiken met Zijn gaven. Iedere niet getuigende christen is een spijbelende ober die een vlotte bediening in Gods restaurant - de wereld - stagneert.

Alle inkeer der gemeente naar binnen is slechts gewettigd, wanneer die inkeer ons brengt tot uitbraak naar buiten, de wereld in.

De gemeente is geroepen en ingeschakeld om de vruchten van het kruislijden tot aan de uiterste einden der aarde effektief te maken, door de kracht van de Heilige Geest.

De gemeente is Gods heilsexpeditie in de wereld. Ze moet verder leren zien dan haar neus lang is. Ze mag niet blijven steken bij het in stand houden van haar eigen groepje. Haar doel kan niet zijn een intieme vriendenkring te zijn van mensen met gelijksoortige godsdienstige interesses. Gezelligheid is een gevaarlijke zaak voor mensen die deel uitmaken van een expeditie.

De deelnemers van een echte expeditie kennen vaak meer de ontberingen dan de gezelligheid. Gemeenschap echter is onontbeerlijk voor het welslagen van de expeditie. Immers: hoe zullen we slagen, als we niet samen optrekken, als leden van één lichaam, gehoorzamend aan het ene Hoofd?

Mediteren over het kruislijden is een uiterst riskante zaak. Zo heel gemakkelijk wordt het lijden een stukje *kultuur.* Waarbij we de kunstenaars loven en prijzen boven Christus die Zich voor ons heeft overgegeven.

Als Goede Vrijdag goed doorleefd wordt, staat het echte Pinksteren voor de deur.

H. v. d. Werf.

IN DIT NUMMER

één gemeentebericht; opnieuw „rondom de organisatie van onze Unie"; verschillende gemengde berichten en onze vaste rubrieken.

„Bidt de Heer van de oogst dat Hij arbeiders uitzende in Zijn oogst" (Luc. 10 : 2).

Aan rustige wateren

Eén ernstig tekort

Een van de meest onbevredigende zaken in het Koninkrijk Gods is het menselijke element dat we overal, en soms zo hinderlijk, tegenkomen. De heilsgeschiedenis kent incidenteel het optreden van hemelboden, maar de normale gang van zaken is: „Er trad een mens op" (Joh. 1 : 6). Waar mensen optreden, treedt ook het menselijke op en met het menselijke: de verhindering.

Menige evangelisatiecommissie zou verrukt zijn als ze een campagne kon organiseren met de engel Gabriel als spreker. Maar nu de Here God hem niet op de sprekerslijst geplaatst heeft, moeten we het toch maar met mensen doen.

De Heer zal het wel weten.

Als de Here God het toch met mensen wil doen, dan kan Hij er in onze dagen nog wel wat arbeiders bij gebruiken, lijkt ons. Er valt nog heel wat oogst binnen te halen. Achter de overvoerdheid of onverschilligheid van velen gaat toch vaak een hongerige, bezeerde ziel schuil. Vele van deze zielen samen maken ook nu de velden wit om te oogsten.

Maar wie zich op dit terrein waagt, merkt eerst recht dat het niet eenvoudig is en hij ziet al gauw om zich heen naar medewerkers.

Er is een tekort aan voorgangers ...

Er is een nog véél groter tekort aan gemeentelijke werkers; en binnenhalen van de oogst, vraagt gemeentelijke arbeid. Bekwaamheden zijn er. Het aantal middenstand- vak- en andere diploma's is onder ons groeiende. Wie dat kan, kan zich ook laten bekwamen tot de dienst in een der sectoren van de gemeentelijke arbeid.

Maar.. waar moet een mens in zijn toch al stampvolle leven er de ruimte voor vinden? Arbeider? Het mocht wat, er is vaak niet eens tijd om met de arbeid in de gemeente gewoon maar mee te leven!

Voldoende en geschikte arbeiders komen er niet langs de weg van: alsjeblieft, zou je nu ook niet eens?

Ze zullen uitgestoten (oude vertaling) moeten worden, uitgeworpen, door God Zelf bij hun kraag gepakt en vanuit hun eigen rustige of drukke leventje in zijn oogstarbeid geworpen worden. Kortom er is voor iedere arbeider een wonder nodig, een wonder van God!

Bevliegingen leveren niets positiefs op. Mensen die ook wel eens een rol willen spelen in de gemeente worden een bron van allerlei narigheden, ze willen heersen niet dienen!

Er moeten dus arbeiders komen; een goed opleidings- en vormingsapparaat staat ter beschikking, maar God moet de arbeiders uitstoten.

Maar nu komt weer het menselijke element in het geding: het gebed van Gods kinderen, van hen aan wie de oogst ter harte gaat. God wil gebeden zijn, ook in deze zaak.

We kunnen het ons nauwelijks voorstellen, dat God zich zou laten stimuleren of weerhouden door het al of niet van onze gebeden. Toch is het zo. Misschien moeten we het ook anders zeggen; niet onze gebeden, maar ons bidden. God wil ons hart bij zijn werk betrekken. Niemand kan onverschillig zijn, zonder zijn werk ernstig te schaden, zelfs al komt die onverschilligheid niet verder dan de binnenkamer.

Voor de bidder doet zich een niet denkbeeldig „gevaar" voor. Stel, dat God hemzelf grijpt en uitstoot.

Welnu, beter kan hem niet overkomen; hij krijgt er ook de kracht voor, Gods kracht, de kracht van de Heilige Geest. Het is een feest om zo in 's Heren dienst te staan.

Amsterdam-W.

M. G. Boeschoten

Rondom de organisatie van onze Unie (3)

HERGROEPERING

Uit de beide voorafgegane artikelen is wel duidelijk geworden, dat het niet de bedoeling is om een ingrijpende reorganisatie voor ons Unie-apparaat voor te stellen en evenmin om door middel van een gewestelijke organisatie tussen de Unie-organen en de gemeenten een tussenniveau te creëren. Wij moeten òf niets veranderen òf die veranderingen aanbrengen die een herstel van één leidende instantie tot stand kan brengen. Het zou niet goed en niet gezond zijn, wanneer wij ons verwikkelden in een lange, geestdodende procedure van reglementsherzieningen op grote schaal. We hebben als gemeenten en als Unie niet de taak om voor een vlotte en efficiente organisatie van het baptistenwerk te zorgen maar we hebben de taak om het Evangelie van Jezus Christus te leven en te prediken.

Daaraan moeten we onze organisaties en hun raderwerken zorgvuldig ondergeschikt houden, opdat we niet zijn als voedselspecialist die niet koken en een automonteur die niet rijden kan. Tenslotte leert de practijk van het organisatiewezen dat elke organisatie voortdurend in gevaar verkeert zichzelf in te spinnen en een wereld op zichzelf te worden met eigen spel- en leefregels. Er is alles voor te zeggen om onze organisaties zo soepel als maar enigszins mogelijk te houden en hun orde en gewicht niet te overschatten, opdat de Heilige Geest kan blijven waaien. Want al is ook de Geest een Geest van orde en bedient Hij zich van wegen, Hij blijft vrij om onze organen te gebruiken òf ze te passeren.

Hoeveel leiders?

Het is niet de bedoeling om nog uitvoerige algemene beschouwingen te geven over de organisatorische principia van onze Unie. Alleen nog dit: de Bijbel en de geschiedenis bewijzen telkens weer dat leiding geven nooit een zaak is van een groot aantal meepratende en meebeslissende mensen maar van weinigen. Tegenover de democratie van de gemeente van gelovigen staat reeds in het Nieuwe Testament de leiding van de enkele ambtsdragers. Het Nieuwe Testament levert ons geen pasklare gemeente-orde, waarin de verhouding van gemeente en ambt vóór altijd geregeld is maar het brengt elementen bij en naast elkaar, die logisch misschien niet zo goed bij elkaar horen. Beide elementen, de autonomie van de gemeente en de verantwoordelijkheid van de geroepen ambtsdragers, behoren in de gemeente thuis en vormen daar, in gemeenschappelijke subordinatie onder Christus, geen tegenstellingen. En daarom geloof ik het Nieuwe Testament aan mijn zijde te hebben, wanneer ik beweer: leiding geven is een zaak van weinigen en het is de taak van die weinigen om de velen te winnen en niet de mond te snoeren.

De Unie-Commissie als college van leiders

Wat mij voor ons werk als geheel nodig lijkt is dat de Unie-Commissie weer het college wordt dat onbetwist de leiding van de gehele gezamenlijke arbeid heeft. Ten dele behartigt zij die zelf, merendeels is de uitvoering opgedragen aan permanente commissies of stichtingsbesturen. Deze lichamen dienen ook de nodige armslag te hebben maar dan in hecht verband met het geheel en dat kan alleen wanneer hun autonomie wordt gerelativeerd. Daarom moet de structuur van de Unie-Commissie zodanig worden gewijzigd, dat de vertegenwoordigers van de permanente commissies daarin voortaan de positie hebben van informateurs en adviseurs en hun aantal kan dan per commissie worden teruggebracht tot één. De Unie-Commissie kan dan bestaan uit bijv. zeven personen en haar taak is dan niet langer die van postiljon tussen de permanente commissies en de A.V. maar zij dient het beleid van deze instanties te beoordelen en er ten overstaan van de A.V. mede-verantwoordelijkheid voor

te dragen. Daarvoor is slechts een beperkte reglementswijziging nodig. We willen proberen daarvan een proeve te geven.

Een voorstel

Het spijt me, maar voor hetgeen hier volgt is toch het bezit en naslaan van de Statuten en Reglementen van onze Unie wel gewenst. Wie dat mooie boekje heeft, neme het ter hand voordat men verder leest. Wie het nog niet in bezit heeft, ga voorlopig naar een ander artikel in dit nummer, bestelle spoorslags bij het Uniebureau een exemplaar van 't genoemde boekje en leze na ontvangst het vervolg van dit artikel. We slaan eerst art. 8 van de Statuten op. In art. 8b brengen we een kleine aanvulling aan, zodat deze zin nu luidt: „De unie-commissie vertegenwoordigt de unie zowel in als buiten rechten, is belast met de leiding der algemene zaken, *de coördinatie van de gehele arbeid der unie* en het beheer van de gelden en eigendommen der unie". Het schuingedrukte is de aanvulling. Verder voegen we een nieuw lid, 8d, toe dat luidt: *„Stemrecht hebben in de unie-commissie de rechtstreeks door de algemene vergadering gekozen leden; de vertegenwoordigers van de permanente commissies hebben adviserende stem".* Daarmee is voor wat de Statuten betreft de zaak rond.

Het Huishoudelijk Reglement vraagt natuurlijk wat meer ingreep, temeer omdat in de huidige vorm dit artikel een nogal rommelig en weinig ingedeeld geheel is van meer dan dertig regels. Dat zou er dan in onze gedachtengang als volgt uit kunnen zien:

Samenstelling en taak van de Unie-Commissie

a. De unie-commissie bestaat uit:

1. zeven leden rechtstreeks door de algemene vergadering gekozen uit de leden der aangesloten gemeenten;

2. een lid van elk der permanente commissies bedoeld in artikel 7a der Statuten, uit en door deze commissies gekozen;

3. de secretaris en de penningmeester van de unie, indien deze functies niet worden bekleed door een of meer der leden, bedoeld onder 1. hierboven.

Stemrecht hebben de leden genoemd onder 1; de leden genoemd onder 2 en 3 hebben adviserende stem.
Het dagelijks bestuur van de unie-commissie bestaat uit drie leden, t.w. de voorzitter, de secretaris en de penningmeester van de unie-commissie, tenzij de laatstgenoemde functies niet worden bekleed door leden bedoeld onder 1.

b. De taak van de unie-commissie omvat:

1. de behartiging van alle zaken, die niet aan een permanente commissie of stichting ter behartiging zijn opgedragen;

2. de coördinatie van alle arbeid die door haarzelf, door de permanente commissies, de stichtingsbesturen en door subcommissies van een of meer van deze instanties wordt verricht;

3. de voorbereiding van al hetgeen in de algemene vergadering ter overweging en beslissing moet worden gebracht met inbegrip van de vaststelling van de agenda.

De rest van dit artikel kan onveranderd blijven.

Tenslotte moet voor de hier voorgestelde verhouding tussen de unie-commissie en de permanente commissies ook artikel 5 van het Huishoudelijk Reglement aan een wijziging worden onderworpen. De eerste beide alinea's kunnen ongewijzigd blijven. De derde alinea, die handelt over de stukken die de permanente commissies aan de algemene vergadering moeten toezenden, moet natuurlijk wel anders luiden. Dat zou als volgt kunnen:

Elke permanente commissie en elk stichtingsbestuur zenden tenminste twee maanden voor de algemene vergadering aan de unie-commissie toe:

a. een overzicht van haar werkzaamheden over het afgelopen jaar:

b. een financieel verslag over dat jaar;

c. een plan van werkzaamheden voor het nieuwe uniejaar, eventueel vergezeld van voorstellen;

d. een begroting voor dat jaar;

De unie-commissie bespreekt deze stukken en plaatst ze na goedkeuring op de agenda van de algemene vergadering. Indien de unie-commissie niet tot goedkeuring van een of meer van deze stukken kan overgaan, kan zij de betrokken permanente commissie of het betrokken stichtingsbestuur verzoeken zodanige wijzigingen aan te brengen, dat de unie-commissie alsnog tot goedkeuring kan overgaan. Indien de betrokken permanente commissie of het betrokken stichtingsbestuur meent hieraan niet te kunnen voldoen, worden de betreffende stukken op de agenda van de algemene vergadering geplaatst in de vorm waarin zij door de betrokken permanente commissie of het betrokken stichtingsbestuur zijn vastgesteld, voorzien van een gemotiveerd prae-advies van de unie-commissie.

Door deze wijzigingen wordt de positie van de unie-commissie als hoofdbestuur duidelijk aangegeven. In de practijk zal het hierop moeten neerkomen, dat aan de unie-commissie naast de te publiceren stukken ook nadere toelichtingen en specificaties worden voorgelegd, waarop zij een oordeel kan funderen. De algemene vergadering krijgt deze stukken dan wel niet onder ogen maar zij weet dat de unie-commissie breder is ingelicht en de unie-commissie dient in onze Unie het vertrouwensorgaan te zijn. Aan de andere kant kan de unie-commissie niet onbeperkt regeren: wanneer een permanente commissie of een stichtingsbestuur meent zich tegen de wensen van de unie-commissie te moeten verzetten dan blijft dat mogelijk en leidt uiteraard tot een beroep op en een beslissing van de algemene vergadering. In de practijk zal dit wel niet tot moeilijkheden aanleiding geven, want er is voor alle betrokkenen alle reden om tot overeenstemming te komen voordat het aan de algemene vergadering toe is.

Eén ding moet er aan dit artikel nog worden toegevoegd. De unie-commissie moet ook de bevoegdheid hebben om de permanente commissies en de stichtingsbesturen te allen tijde om inlichtingen te vragen over lopende zaken en beleidskwesties. Dat zou kunnen aan het eind van artikel 5 in de volgende woorden:

De permanente commissies en de stichtingsbesturen verschaffen aan de uniecommissie desgevraagd alle inlichtingen over zaken die tot hun bemoeienis behoren.

Daarmee zou in artikel 4 een alinea moeten corresponderen, die als volgt zou kunnen luiden:

De unie-commissie kan aan de permanente commissies en de stichtingsbesturen te allen tijde inlichtingen vragen over zaken die tot hun bemoeienis behoren.

Natuurlijk is alle organisatie maar betrekkelijk en dus moet men van geen enkel systeem wonderen verwachten. Ook van wat in dit artikel is voorgesteld niet. Maar er is alles voor te zeggen om de organisatie zo overzichtelijk mogelijk te houden en de verantwoordelijkheden duidelijk te omschrijven. In deze opzet draagt de unie-commissie de voornaamste verantwoordelijkheid en het grootste gezag. Zij zal in een dergelijke opzet zich 't vertrouwen van de gemeenten en van de algemene vergadering moeten verwerven en haar gezag weten te vestigen bij de uitvoerende organen.

Tenslotte

zij opgemerkt dat deze suggesties geheel vrij van auteursrecht zijn en te vrijer beschikking staan van alle gemeenten en commissies, die menen dat ze er een goed gebruik van kunnen maken.

J. Reiling

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

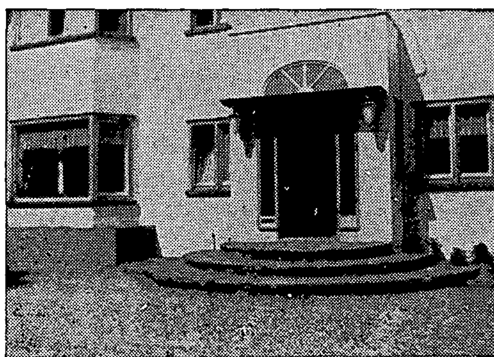
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

zand en zaad

Vrijdagmorgen en juist even beneden koffie gedronken en De Christen gelezen. Gaat u dat ook zo? Natuurlijk lees ik altijd eerst wat ik zelf schreef. Dat zou u ook doen. En dan de rest.
Maar mijn aandacht was verdeeld, zoals zo dikwerf. Vooral wanneer ik aan tafel zit. Ik keek in mijn witte tuintje .Van zoiets als vijf bij zes meter met in het midden een perzikboompje, dat verleden herfst heerlijke, grote vruchten opleverde, na ons een paar jaren op de proef te hebben gesteld. Men adviseerde mij al het geval met wortel en tak uit te roeien (of is het nu rooien), maar ik dacht aan de Schriften en aan nog een jaar geduld. Zonder graven en bemesten oogstte ik grote, zachte, prachtig gekleurde perzikken. Maar dat is verleden tijd. Nu is alles wit buiten. Al weken. In de boom van wel drie meter hoog hangt een risje pindas aan een draad en achter de tuindeuren van de kamer, buiten, zijn wat tegels schoongeveegd. Op dat schone stukje staat een kist op z'n kant en op de bodem hebben we eten gestrooid voor de vogels. Van alles wat wij niet meer lusten komt daar iets te liggen en bovendien is er zaad gekocht. Allerlei zaad. En in de boom hangen ook nog twee schuitjes vet met zaden. Dat is toch al het minste wat je kunt doen voor die vrolijke gasten.
U zult ook wel met bizonder plezier kijken naar uw eters buiten. Tot dusver signaleerde ik mussen, mezen, lijsters (of merels, dat weet ik nooit- of is dat hetzelfde?) en een paar roodborstjes. Ha, die mussen. Heerlijke vogels. Een mus is iemand, die bang is voor niemand. En wat kunnen ze elkaar het brood afstelen. Gek, dan ligt er genoeg, maar nou willen ze juist wat de andere oppikte. Misschien denken ze dat hij een heel lekker hapje haalde. Die lijsters, die zo nerveus en schuw lijken en toch heel rustig blijven zitten als er een deur opengaat, zijn voornamer. Ze zonnen zich op de rand van een afdak als Hagenaars in Scheveningen bij een kopje koffie.
Maar vanmorgen dacht ik dat er een toch jaloers was op een mees. Die kwam uit de lucht aangeschoten en wierp zich op de pindas in kerstversiering. Met een ongelofelijke felheid hakte dat diertje dwars door de dop en pikte het nootje eruit en dat hangend aan z'n pootjes.
Toen zwiepte een andere mees de kist in en haalde er een zaad uit, ging in de boom zitten en klemde kennelijk het vruchtje tussen z'n tenen en pikte de bast kapot. Weer weg, weer halen, weer pikken. En de lijster maar staren als een filosoof. Soms zitten er ook wat mussen om heen en bekijken de kunsten van de mezen. Zouden die vogels nou zitten denken?
Zouden ze nou tegenoverelkaar zitten praten van dat het niet eerlijk is dat die mooie meesjes nou ook nog zo'n lekker hapje weten te veroveren. Een mus heeft al niets om er trots op te zijn. Geen prachtige kleren, geen jubelende stem. En als je dan ook nog met je miljoenen bent val je helemaal buiten de gunst. Nee, dan zo'n lijster. Deftig. Of die roodborstjes.
Wat zou je een verhalen kunnen ophangen over vogels, als je er genoeg van wist, genoeg tijd had om ze te bekijken en te beluisteren. Of zouden het misschien verhalen over mensen worden. Over jaloerse mensen, die niet kunnen hebben dat die vrouw Mees een bontmantel heeft. Die het niet kunnen zetten dat er nu eenmaal bizonder begaafde lieden zijn, die noten kunnen kraken, die zij moeten laten liggen. Selma Lagerlöf heeft al verteld waarom er roodborstjes zijn, die kan ik dus laten rusten, maar die mussen hebben ook uw hart gestolen, en de meesjes en de leeuwerikken. Wat al een soorten. Brutale vliegers, hooghartigen, bedeesden, waaghalzerigen en statigen en ja, dan zie je opeens geen vogels meer maar mensen in al hun verschillende hoedanigheden. Schellend soms op elkaar en dan weer vol zorg. Haastig en dan opeens in rust. En ze zaaien niet en ze maaien niet en brengen niet bijeen in de schuren, zoals die rijke boer. En de Here Jezus zei dat uw hemelse Vader ze voedt en dat gij ze verre te boven gaat. Zo kan God je onderrichten en je herinneren aan Zijn zorg voor de mens. Hoe zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken? Zei deze Zoon niet dat ons dit alles bovendien geschonken zou worden, als wij maar Gods eer en niet allereerst eigen welvaart zochten? O wij kind'ren, wij leven als de vogeltjes blij, want de Here daarboven zorgt voor u en voor mij.
Maar je moet wel kind zijn om dat te kunnen zingen.

Huizinga

Van de Vinkenhof

Nieuwe bordjes „VOL".

Het is verbazingwekkend, hoevele bezoekers naar onze gezinsweken en kampen gaan! Daarom moeten op meer kampen nu de bordjes „vol" gehangen worden.

Op *„Renderloo"* zijn de kampen 4A, 5A en 6A voor gezinnen geheel vol! Er is nog alleen plaats in kamp *7A van 17-24 augustus.*

Jeugdkamp: 4B en de jongenskant van 5B zijn vol.

Tussenjeugdkamp 4C1 en 5C zijn eveneens vol, alsook de jongenskant van kamp 6C. Meisjes in 5B en 6C dus nog welkom!

WELKOM!

Op *„De Vinkenhof"* met zijn ruime accommodatie kunt U voor alle kampen inschrijven! Dit centrum biedt plaats aan velen en is een prachtige basis voor allerlei tochtjes: Paleis Soestdijk, Vliegveld Soesterberg, Pyramide van Austerlitz, de stad Utrecht - de mooie Zeister bossen.

Overwoog U al een vakantie op eigen bodem? In de kerkportalen of -zalen hangen onze folders en U kunt uitzoeken, naar welke week U wilt gaan. De vakanties in onze centra zijn verkwikkend èn inspirerend. We zien naar U uit!

Bosch en Duin. Broertjes.

Afscheid J. Schouten

De gemeente IJmond deelt mede, dat onze voorganger br Jac. Schouten in de morgendienst van zondag 24 februari a.s. afscheid van onze gemeente hoopt te nemen. Aanvang der dienst 10 uur. N. M.

Intrede Cand. J. Schouten

De raad van de baptistengemeente te Westerhaar heeft het genoegen mede te delen, dat op 10 maart a.s. D.V. cand. Jac. Schouten, komende van IJmuiden, als voorganger aan de gemeente alhier zal worden verbonden.
De bevestiging zal plaats hebben in de morgendienst om 10.00 uur door ds R.J. Voorhaar van Vroomshoop.
De intrede zal zijn in de ned. herv. kerk, eveneens te Westerhaar, 's middags om 5.00 uur.
Zij die hierbij aanwezig willen zijn en logies nodig hebben worden verzocht dit vóór 3 maart a.s. op de geven bij de sekretaris:

G. Koning,
Hammersweg 48
Vriezenveen.

Afscheid ds. D. Boschma

Zondag 3 maart a.s. zal ds D. Boschma afscheid nemen van de gemeente Treebeek. De afscheidsdienst zal gehouden worden in de baptistenkerk te Treebeek. Aanvang 3 uur n.m.
Belangstellenden die logies wensen, worden verzocht dit zo spoedig mogelijk op te geven aan de sekretaris, W. Niemeijer, Wenckebachstraat 17, Treebeek.

BROKSTUKKEN

Dezer dagen las ik een vraag die tegelijkertijd een antwoord inhoudt.

Deze vraag: „Is het nog in overeenstemming met de feiten, wanneer men zegt dat de kerk in haar gemeenteleden ten volle aanwezig is op die levensgebieden (fabrieken, werkplaatsen, etc.) waar de echte geloofsstrijd heden ten dage wordt gestreden? Is het niet veeleer waar dat gemeenteleden, mannen en vrouwen, langzamerhand worden opgezogen door de wereld, doordat ze zich aanpassen aan de geest, de verwachtingen en de maatstaven van de wereld? Leiden de meeste lidmaten van de kerk met hun dubbele moraal, één voor hun privéleven op zondag en één voor hun gedrag in de wereld van alle dag, niet een schizofreen bestaan? Leeft de christelijke rest werkelijk in de wereld om daar de funktie van het zout te vervullen? Of staat ze eerder terzijde van het slagveld?"

Als het leger terzijde staat, wie zal dan de strijd voeren? Als Gods bouwlieden niet meer bouwen, wie zal dan de muren van het nieuwe Godsrijk optrekken? Als Gods kinderen niet meer vrijmoedig belijden dat Christus Heer is, wie zal dan aan de moderne en de primitieve heiden de blijde boodschap verkondigen? Als het „lichaam" niet meer funktioneert, hoe kan dan het Hoofd door dat lichaam Zijn plannen tot volvoering brengen?

De gemeente is een geordende gemeenschap van *gelovigen.* Van mensen die geloven. Is geloven *ja-knikken* als iemand de vraag stelt: ben je het eens met dit leerstuk en ben je het eens met dát leerstuk van de christelijke kerk? Is het niet veelmeer en veeleer onze positieve reaktie op Gods appèl, Gods marsorder, Gods beloften, Gods opdrachten? De mens die gelooft, w a a g t het, Gods mensonmogelijke opdrachten te volvoeren, omdat Hij ze gebiedt. Hoewel hij niet begrijpt dat het kan, zie je hem op de marktpleinen van de moderne Ninevé's om er Gods Woord te brengen. Hij ontwijkt de Areopagus niet om er de wijsheid van God te stellen tegenover de wijsheid der mensen. Hij wandelt op de golven met vele meters water onder zich als zijn Heer zegt: Kom! In één wereld vol van technisch vernuft, vol bewondering en aanbidding voor het menselijk genie, en vol geestigheden, bidt hij heel simpel om de heilige Geest van God. Want hij weet dat de wereld wel geestrijk is op allerlei manieren, maar dat ze het enig nodige, dat bouwt en vernieuwt en blij- en vol maakt mist: de Heilige Geest.

Dr H. Kraemer zegt in zijn mooie boek: *„Het vergeten ambt in de kerk,"* dat de lidmaten der kerk in het algemeen in grote mate onwetend en geestelijk analfabeet zijn. Ze kennen het bijbelse a.b.c. niet meer. Ze weten niet meer welke inhoud en betekenis de grote sleutelwoorden van de bijbel hebben. Wat er verstaan moet worden onder vergeving der zonden, verlossing, verzoening, Koninkrijk Gods, enz.

Een onderzoek in de Verenigde Staten heeft aangetoond dat de verspreiding van de Heilige Schrift een rekord-hoogte heeft bereikt in de laatste jaren. Meer dan viervijfde van de ondervraagde volwassen Amerikanen zegt te geloven dat de bijbel het geopenbaarde Woord van God is, maar toen deze mensen gevraagd werd de namen van de eerste vier boeken van het Nieuwe Testament te noemen, bleef 53% in gebreke!

De vraag die dan opkomt is: Hoe kan een leger strijden, dat zo slecht is toegerust? Het is verblijdend, dat er kort geleden een kursus praktische gemeentekunde gestart is.

Een klein aantal belangstellende leden doet mee. Laten we er aan denken, dat dit slechts een heel klein begin is. Het wordt pas goed als we overstroomd worden met de vraag om meer, meer en nog eens meer. Als de geest van strijdvaardigheid weer wakker wordt en de behoefte naar toerusting dringend gevoeld wordt. Dan zal een luttel tientje voor zo'n prachtige zaak geen hindernis meer zijn. Het zal graag neergelegd worden. En men zal doorkrijgen dat men nooit iets beters, waardevollers voor zijn geld krijgen kan.

Wf.

Nader bezien

Ons eigen oecumenisch probleem

Minder dan drie maanden scheiden ons van de algemene vergadering te Sneek waar onze aansluiting bij de Wereldraad van Kerken wel eens het belangrijkste punt van beraad zou kunnen zijn. Ik heb de indruk dat de echte discussie over dit onderwerp nog op gang moet komen, maar dat de posities toch wel min of meer vastliggen. Af en toe komt op de redactietafel een brief die uiting geeft aan een zekere bezorgdheid over het komende beraad. Uit een daarvan citeer ik:

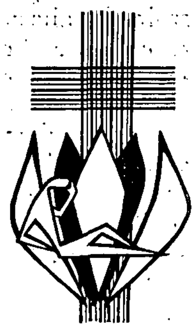
„We zitten allemaal in ons land met smart te wachten op het rapport over de oecumene. We weten al dat het advies is: blijven! Persoonlijk is voor mij de vraag: blijven of heengaan, niet het belangrijkste. Of we nu participerende zijn of waarnemers is m.i. niet het belangrijkste. Als we maar getuigen van ons geloof inzake wedergeboorte en nieuwtestamentisch gemeenteleven en van de andere kerken willen leren. Als we er dus maar op de een of andere wijze bij betrokken blijven. Toch zal dit voor de tegenstanders van aansluiting een bittere pil zijn om te slikken. Daarom hoop ik dat ook voor die groep voldoende liefde en begrip zal worden betoond, opdat we bij elkaar blijven en met vreugde samen blijven strijden voor onze grote en machtige Koning. Het zou zo jammer zijn als door hevige polemieken de spanning te zwaar zou zijn voor sommigen. We hebben elkaar nog zo hard nodig."

Deze woorden zijn natuurlijk ook aan het adres van de redactie en de briefschrijver moge er van overtuigd zijn dat zij ter harte genomen zijn. Maar ze leken mij belangrijk genoeg om ze aan onze lezers door te geven met een enkel woord van commentaar. Want de aansluiting bij de Wereldraad is niet alleen een kwestie van onze verhouding tot de kerken maar ook van onze onderlinge verhouding.

Onze eenheid is nooit anders dan vaag te omschrijven. Ons verenigt eerder een gemeenschappelijk geloof dan een gemeenschappelijke theologie. Wanneer 't gaat om onze verhouding tot kerk en christendom of om onze taak in en aan de wereld, dan lopen onze inzichten ver uiteen. Romeinen 14 en 15 zijn voor ons in deze tijd bizonder actueel. Van veel meer belang dan de uitslag van een stemming ter algemene vergadering is of wij er in zullen slagen samen uit de werkelijkheid van het „Niemand onzer leeft voor zichzelf" te leven. Wij leven voor onze Heer. En wij dienen wel voor ogen te houden, dat wij in ons huidige tijdsgewricht onze volle roeping als christenen en baptisten alleen kunnen vervullen wanneer we dat samen doen. Als dat niet het geval is zullen we het ook niet samen met alle heiligen kunnen doen, om het even of we daarbij denken aan samenwerking met andere kerken dan wel met andere gelovigen. Dit is ons eigen baptisten-oecumenisch probleem.

J. R.

Tabitha-Bouw-Actie

Het blijkt het Tabitha-bestuur telkens weer, dat er allerlei misverstanden leven rondom ons diaconessenhuis.
Misverstanden zijn akelige dingen, die de mooiste zaken kapot kunnen maken. Die mensen van elkaar kunnen verwijderen, ja zelfs vijandschappen kunnen veroorzaken. Die acties kunnen verlammen.

Zulk een misverstand is b.v. de mening, dat in Tabitha alleen beter gesitueerden kunnen worden opgenomen. Dit is een vreselijke leugen, waarmee én zusters én bestuur een groot onrecht aangedaan wordt.

Tabitha staat open voor ieder en voor allen, gesitueerd of niet. Geld speelt in dit opzicht geen rol. Wie in een verpleeghuis moet worden opgenomen op doktersadvies, zal via diverse instanties verzorgd kunnen worden.

Maar, zo zeggen velen, er is haast nooit plaats in Tabitha. Dat is helaas waar. Tabitha is veel te klein. Vandaar dat we dus Tabitha willen uitbreiden van 34 tot 70 bedden, om aan de stijgende vraag te kunnen voldoen. Maar ook bij deze fikse uitbreiding kan niet gegarandeerd worden dat op stel en sprong een patient een plaatsje krijgt. Het karakter van Tabitha als verpleeghuis brengt dat nu eenmaal onvermijdelijk mee. In een verpleeghuis voor langdurige zieken is weinig doorstroming, weinig wisseling van patienten. Soms staat een bed leeg, maar men kan toch niet een vrouw op een mannenzaal leggen?

Ook de aard van de ziekte van de op te nemen patient speelt een rol. Zo zouden meer dingen te noemen zijn, waardoor niet altijd een patient een plaatsje kan krijgen. Maar ieder moet aanvaarden, dat bestuur en besturend zuster „naar eer en geweten", in overeenstemming met de mogelijkheden handelen.

En inderdaad, Tabitha moet uitgebreid worden, er moeten meer mogelijkheden komen. Des te meer gemeenten en particulieren ons steunen bij onze Tabitha-Bouw-Actie, des te eerder kan met de uitbreiding begonnen worden. We zijn dankbaar, dat steeds meer begrip voor de arbeid van Tabitha zichtbaar wordt. Dat blijkt ook uit onze

4e verantwoording:

Bapt. gem. te Musselkanaal *f* 10,—; Bejaardencentrum „Voor Anker" te Hoogezand *f* 10,—; D. M. en Z. v. V.-B. te E. *f* 20,—; S. N. te R. *f* 10,—.

Ons gironummer blijft 1028558 t.n.v. Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger

Tabitha in aktie

De laatste tijd hebt U al veel kunnen lezen over de Tabitha-Bouw-Aktie. Hartverwarmend als een ieder in de lande mee gaat doen.

Bouwen kost veel geld, maar we weten, dat ook de inrichting van een nieuw gedeelte nog heel wat kost.

Daaraan denkende kwamen wij met elkaar op de gedachte een gezellige verkoopdag te organiseren. We willen dat graag doen in de jubileummaand, in mei. Er zijn al heel wat mensen hard aan het werk, maar . . daar is veel voor nodig.

Nu roepen wij onze broeders zakenmensen te hulp. Ach, broeders kijkt uw winkel eens na; het mogen grote artikelen zijn, maar ook met vele kleine dingen zijn we heel erg blij.

Help U allen mee, zodat onze verkoopdag een groot succes wordt. Doe uw taak, het geldt een goede zaak!!!

Met hartelijke Zustergroet,

A. L.

Katootje

„Wim, doe es wat", zo heette de show, die Wim Sonneveld afgelopen herfst en daarna op Oudejaarsavond nog eens voor de televisie bracht. Wim hééft wat gedaan: hij heeft het oude liedje van Katootje uit de kamfer gehaald en er argeloos een gloednieuwe tophit van gemaakt die thans op de Nederlandse platenmarkt furore maakt en weer door oud en jong gezongen wordt. De dominee gaat in dit opzegliedje voorop en is er de populairste figuur in: „In de kark, in de kark", zei de dominee. In de show was de dominee een wat potsierlijke figuur met een dracht, die het midden hield tussen die van een predikant uit de negentiende eeuw en van een Twents volksdansboertje en met een dialekt dat het midden hield tussen Haags en Drents. Maar hij was voorzanger en voordanser, tot het einde toe onvermoeibaar, toen de wafelvrouw („kom maar binnen"), de toverheks („'k zal je pakken"), de kastelein („eerst betalen"), de barones („in de suite"), de lichtmatroos („mooie benen"), de dikke meid („lekker zoenen"), en de oude heer („wees voorzichtig") al bijna op apegapen lagen.

Van de dominee werd hier weer de gebruikelijke caricatuur gegeven, maar misschien was die caricatuur toch niet zonder diepere zin. De dominee was hier in bont, wereldsgezelschap en dat is in elk geval een zeer moderne christelijke gedachte - midden in de wereld („maar niet van de wereld") tussen de lichtmatrozen en de kasteleins, de wafelvrouwen en de baronessen. Hij mag en moet in het bonte gezelschap, dat zijn gemeente vormt, nog steeds voorzingen en voordansen. Hij moet daarbij steeds blijmoedig en opgewekt blijven. Hij mag dat doen in zijn oude pakje, want voor het nieuwe is er nog steeds geen geld. Hij moet keer op keer uitroepen „in de kark, in de kark" liefst nog met een Haags-synodaal accent. Hij mag werken van het eerste tot het laatste uur en moet daarbij overmoeibaar zijn. Hij moet in stijl zingen en dansen. Hij moet daarbij verdragen, dat men lacht om zijn taal en dat men zijn danskunst potsierlijk vindt. Maar deze dominee is meer heldhaftig dan potsierlijk en hij is niet zo eenzaam en impopulair als hij soms lijkt of zich soms voelt. Zo lang hij maar danst en zingt „in de kark en in de waereld".

(„Leeuwarder Courant").

VERBETERING

In de rubriek „Aan rustige wateren" van verleden week is een lelijke fout geslopen; we verbeteren die graag. Midden in de 2e kolom las men:... nadat Jezus de paaszaal had verlaten Gelezen moet worden:...nadat Judas de paaszaal had verlaten.

Lezers aan het woord

Babies in de kerk?

„Weten we in onze gemeente wel goed weg met de kinderen? Deze vraag stelt Ds v. d. W. in zijn „Brokstukken" in De Christen van 8 februari. Hij suggereert hierbij de babies in de kerk te brengen om ze daar aan de Heer op te dragen. Degene die dit af zou keuren en de babies niet in de kerk zou willen zien, zou dan gelijk staan aan de discipelen die de moeders bestraften en de kinderen weg wilden zenden, terwijl Jezus ze juist tot Zich riep en in Zijn armen nam. Het is jammer dat Ds v.d. W. deze vergelijking maakt, want ze staat er volkomen naast. De discipelen waren in de veronderstelling dat Jezus zich met de kinderen niet kon bemoeien, waar er zoveel volwassenen Zijn hulp nodig hadden. Ieder Christen van deze tijd weet wel dat Jezus de kinderen lief heeft en zich over hen ontfermt.

Persoonlijk ben ik tegen het meenemen van babies naar de kerk en ik voel mij daarom helemaal niet op één lijn staan met de discipelen wat betreft het brengen van kinderen bij Jezus. Waarom zou Jezus graag de babies persé in de kerk zien, als wij voor hen bidden? We brengen toch onze zieken niet in de kerk als we voor hen bidden? Voor mij is de kerk de plaats waar de broeders en zusters samenkomen om door woord en gemeenschap nauwer aan Christus en aan elkander te worden verbonden. Naar die plaats willen we onze kinderen zo jong mogelijk meenemen met het doel hen te gewennen aan het kerkgaan. Zo lang zij door hun aanwezigheid de rust in de kerk verstoren laten wij ze liever thuis. Wanneer wij onze kinderen in de gemeente aan de Heer opdragen, missen ze niets wanneer ze thuis rustig in hun wiegje liggen en wij onthouden ze daarmee niets.

Met hartelijke dank voor de plaatsing,

M. Oorlog-Pleijzier.

DRS. D. SLORT OVER:

Vertraging?

Onlangs schreven we enige artikelen over de wederkomst des Heren en het tegemoet gaan van de komende Heer van de gelovigen. Er is daarbij nog een vraag te betrekken en wel deze: hoe is het woord van Paulus: „De Here is nabij", op te vatten terwijl er zovele eeuwen zijn voorbijgegaan en de Heer nog niet gekomen is? Heeft Paulus zich vergist? Of is er een vertraging gekomen?

Is het zó dat in de eerste tijd van het christendom, algemeen geloofd werd, dat ieder ogenblik de Heer kon komen en dat men later een andere opvatting werd toegedaan? Is het zo, dat het *„Zie, Ik kom haastig"* (spoedig), door de Heer gesproken, niet waar bleek te zijn? Dit kunnen we niet geloven, immers Christus heeft de waarheid gesproken en Hij vergist zich niet. In dit verband moet ook gedacht worden aan Matth. 10 : 23 *„Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar de andere; want voorwaar, Ik zeg u, gij zult niet alle steden van Israël zijn rondgekomen, voordat de Zoon des mensen komt".*

Dit stelt ons wel heel duidelijk voor de vraag: is dit woord uitgekomen? Hier is toch wel een „nabij-verwachting", maar de wereld ging rustig eeuwen verder. Er blijkt dus een tegenspraak te zijn en vanzelfsprekend heeft men getracht, die tegenstelling uit de weg te ruimen. Ja, men heeft zelfs gemeend dat er in de Schrift aanwijzingen zijn, dat niet meer een plotseling komen van de Heer in het middenlpunt der belangstelling stond, maar dat de historie de plaats ging innemen van de toekomstverwachting. De eschatologie werd in een hoek gedrukt om voor de historie plaats te maken. Men wijst er dan op, dat Lucas een kerkgeschiedenis gaat schrijven (het boek Handelingen), dat de zending in het brandpunt komt te staan. Met een vakterm spreekt men dan van *„historisering als ont-eschatologisering"*. Men meende, dat het „nabij", niet zo serieus genomen moest worden, men verschoof de komst van den Heer als het ware van zich af, om plaats te maken voor de historie. Dit zou Lucas dan ook gedaan hebben. Toch blijkt uit het Nieuwe Testament nergens, dat de gelovigen in een crisis zijn geraakt, door het „nog-niet" gekomen zijn van de Heer. Ook lezen we niet van hevig teleurgestelde mensen. Hier, *de verwachting blijft levend. De* belofte die de Heer gegeven had was een stuwende kracht in de gemeente. Uit de gemeente klonk niet de klacht: „mijn Heer vertoeft te komen".

Toch blijft het feit, dat er eeuwen verlopen zijn en dat de Heer er nog niet is. Dat kan ons als een raadsel voorkomen. Ook in de oude bedeling is er die bevreemding. God die beloofd had Zijn volk nimmer te verlaten, liet het vaak zonder hulp, zonder verlossing. De bange vraag rees dan op, of God zijn volk vergeten had. We horen de psalmist zeggen: Ik wil zeggen tot God mijn rots: Waarom vergeet Gij mij? Waarom ga ik in het zwart vanwege des vijands onderdrukking? De vraag: hoe lang, o Here! Een zeer duidelijk voorbeeld vinden we bij Ezechiël; daar lezen we als volgt: Mensenkind, wat is dat voor een zegswijze bij u in het land van Israël: *de tijd verstrijkt,* maar geen enkel gezicht komt uit? Daarom zeg tot hen: *de tijd is nabij* en de vervulling van elk gezicht. Ik, de Here zal het woord spreken dat Ik spreken zal, en *het zal in vervulling gaan;* niet langer zal het worden uitgesteld.., (Ezech. 12 : 21-28 verkort). Ook in het Nieuwe Testament is er sprake van een „nog niet", maar dat wil niet zeggen, dat God Zijn woord niet zal waar maken! Zo Hij vertoeft, verbeid Hem, Hij zal gewisselijk komen! *Spotters* mogen critiek hebben en zeggen: „Waar blijft de belofte van Zijn komst? Want sedert de vaderen ontslapen zijn, blijft alles, zoals het van het begin der schepping af geweest is." De spotters menen, dat er niets uitkomt van hetgeen beloofd was! Petrus zal ons (2 Petr. 3 : 4) zeggen, dat God een bedoeling heeft met het nog-niet. God heeft genade-tijd! Ja, zegt Petrus: *„de Here vertraagt de belofte niet".* Neen, *Petrus houdt vast aan het nabij-zijn van de Heer.* „De dag des Heren zal komen als een dief in de nacht". Wij moeten ons als gelovigen „spoeden naar de komst van de dag Gods", (2 Petr. 3 : 12.) We moeten niet vergeten, dat God anders is dan de mensen. God is de *God der eeuwigheid, bij Wie duizend jaren zijn als één dag!* De gelovigen aan wie Petrus schreef, waren niet in een crisis gekomen; ondanks de spotters, bleven ze bij de belofte Gods en bleven de Heer verwachten. „Wij verwachten naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde waarop gerechtigheid woont", (2 Petr. 3 : 13).

Het vertoeven is niet een *vertragen,* niet een talmen!

Het Nieuwe Testament handhaaft, dat de tijd kort is „Want nog een zeer weinig tijds en Hij die te komen staat zal komen en niet op Zich laten wachten, (Hebr. 10 : 37).

Hoe moeten we dit nabij verstaan, gezien het feit dat er zovele eeuwen verstreken zijn en we nog leven in het „nog niet?"

Het gaat hier niet om het vastleggen van een tijdstip. Telkens leren we: „van die dag en ure weet niemand". Er is de oproep: wacht, want gij weet niet in welke ure de Zoon des mensen komen zal, laat in de avond, of te middernacht, bij het hanengekraai of 's morgens vroeg!, (Marc. 13 : 35).

De Heer komt onverwacht. Wee ons als Hij voor ons *onverwacht* komt! Wij moeten de Heer verwachten en blijven verwachten! Dan zal die dag ons niet als een dief overvallen.

Er wordt in het Nieuwe Testament niet gerekend met een „verwachting in verre-tijd" immers de Heer kan komen, de tijd weten we niet.

We noemden reeds Matth. 10 : 23 (zie boven); nog andere plaatsen zouden genoemd kunnen worden, waaruit niet alleen de mogelijkheid, maar de *zekerheid* blijkt *van het nabij,* b.v. „Voorwaar Ik zeg u, er zijn sommigen onder degenen, die hier staan, die de dood voorzeker niet zullen smaken voordat zij zien, dat het Koninkrijk Gods gekomen is met kracht," (Marc. 9 : 1); „Voorwaar, Ik zeg u, dit geslacht zal geenszins voorbijgaan, voordat dit alles is geschied", (Marc. 13 : 38).

Hoe lossen we de vraag op? Hebben de woorden te maken met de wederkomst of met de komst van het Koninkrijk? Het „nabij" kan gehandhaafd en moet gehandhaafd blijven, omdat de *komst van Christus in het vlees, in de „volheid des tijds" heeft plaats gehad.* D.w.z., we leven in de voleinding der eeuwen; en: Pasen, opstanding der doden en Pinksteren onderstrepen, dat we zijn „in het laatste der dagen". Het Koninkrijk Gods is gekomen, nabij gekomen. Wij moeten het niet naar de verte schuiven, omdat God het nabij heeft gebracht. Het grootse einde is niet iets dat in de verte ligt, buiten onze horizon, maar is er, omdat we in het einde der eeuwen leven. Daarom brengt ook het „nog-niet" gekomen zijn van de Heer, geen crisis teweeg, heeft men ook weet van „het vertoeven" en is er de vraag: „hoe lang, o Heer?"

Juist *het vertoeven, moet het verwachten versterken!*

Is Hij in de eerste nachtwake niet gekomen, des te meer zal Hij in de tweede verwacht worden. De Here is nabij, Hij is bij ons. De Here is nabij, Hij komt weder, de dag komt en daarom:

> *De nacht is ver gevorderd, de dag is nabij. Laten wij dan de werken der duisternis afleggen en aandoen de wapenen des lichts.*

Gemeenteberichten

Nieuw-Weerdinge (W.E.) Zondag 3 februari was voor onze gemeente een feestdag. Wij werden er nog eens extra bij bepaald dat God nog altijd dezelfde is en dat hij nog steeds met ons mensen te doen wil hebben. Hiervan waren wij als gemeente getuige toen op genoemde zondagavond twee jonge mensen in het watergraf afdaalden om in nieuwheid des levens hieruit op te staan.

Na de dienst, waarin onze voorganger ds C. van Wier een zeer goede prediking hield, vierden wij samen met de nieuw gedoopte leden het Heilig Avondmaal, waaraan een groot aantal leden der gemeente aanzat. Wij zijn God zeer dankbaar voor de zegeningen die wij van Hem mochten ontvangen en het geeft ons moed om op de ingeslagen weg verder te gaan.

„Fundamenten"
thans verkrijgbaar

„Fundamenten" is de titel van het boekje, dat gebruikt wordt bij de cursus Practische Gemeentekunde, die thans op een tiental plaatsen in ons land wordt gegeven op acht zaterdagen in januari, februari, maart en april, en waarvoor 275 mensen hebben ingeschreven. Het boekje, dat geschreven is door de voorgangers Broertjes, Van Dam en J. Reiling, behandelt in acht hoofdstukken wezen en gestalte van de gemeente, in vier hoofdstukken de ambten en diensten in de gemeente en in vier hoofdstukken de arbeid van de gemeente. Bij elk hoofdstuk zijn enkele vragen gevoegd ter discussie en overweging. Het boekje telt 71 pagina's en ziet er in een modern geplastificeerd omslag bepaald zeer aantrekkelijk uit. Een recensie zal te zijner tijd in ons blad verschijnen.

Op veler verzoek wordt dit boekje thans voor de verkoop vrijgegeven. Het is verkrijgbaar bij De Vinkenhof, Biltseweg 10, Bos en Duin (Den Dolder) en het kost *f* 2,25 inclusief porto en verzendkosten. Men kan het boekje bestellen door storting of overschrijving van dit bedrag op giro 250591 t.n.v. Ned. Baptisten-Centrum „De Vinkenhof", Den Dolder; op het Bijstrookje zette men „Voor 1 exemplaar Fundamenten" en vergete niet duidelijk naam en adres, waarheen 't boekje gezonden moet worden, te vermelden.

Voor gemeenten en posten bestaat de mogelijkheid een aantal exemplaren van het boekje in depot te krijgen. Een desbetreffende circulaire gaat dezer dagen uit naar de secretarissen.

Het boekje is een uitgave van de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon, waarvan het uitvoerend secretariaat thans op De Vinkenhof is gevestigd.

De volkstelling
en onze gemeenten

In de pers wordt grote aandacht besteed aan de cijfers, die de volkstelling van 1960 heeft opgeleverd ten aanzien van de kerken. In ons blad is daarover nog niet geschreven aangezien de tijd voor een bestudering van deze cijfers heeft ontbroken.

Dezer dagen trof ik in een kerkelijk blad een berekening in procenten aan die het volgende onthulde:

de bevolking is in de jaren 1947 - 1960 toegenomen met 20%. Iedere bevolkingsgroep wier toename beneden dat percentage bleef, ging in feite achteruit. In dezelfde periode nam de r.k. kerk toe met 25% of met 5% méér dan de bevolkingstoename; de gereformeerden met 14%, of 6% beneden de bevolkingstoename en de overige gezindten met 17%, of 3% beneden de bevolkingstoename. De niet tot een kerk behorenden namen met 28% toe ofwel 8% boven het percentage van de bevolkingstoename.

Het zal onze lezers interesseren dat de toename van onze gemeenten in ledental over de periode 1-1-'48 tot 1-1-'61 ongeveer 40% heeft bedragen, ofwel het dubbele van de bevolkingstoename. In het grote landelijke geheel zeggen deze cijfers natuurlijk zo goed als niets want een groep met nog geen tienduizend leden legt qua getallen geen gewicht in de schaal van de statistiek. Oppervlakkig oordelende zou ik menen dat onze gemeenten over het algemeen niet behoren tot groepen met een bevolkingsaccres boven het landelijke gemiddelde, zodat de helft van onze toename zou kunnen berusten op wat men dan wel noemt onze ,werfkracht'. Maar dat zou eigenlijk op brede schaal statistisch moeten worden uitgezocht en daarvoor ontbreken mij de tijd en de middelen.

Overigens schijnt de groei van onze gemeenten in het europese geheel opvallend te zijn. Bij ontmoetingen met broeders uit andere unies in Europa werd mij herhaaldelijk de vraag gesteld hoe onze groei verklaard moest worden, of wij veel bizondere evangelisatie-acties hadden dan wel in nieuwe gebieden pionierden. Ik moest het antwoord schuldig blijven, omdat die acties en pionier-arbeid er bij mijn weten alleen op zeer beperkte schaal waren. Het zou, zei ik dan, moeten liggen aan de gewone gemeentelijke arbeid. Het zou wel eens kunnen blijken, dat 't ook inderdaad zo is. Een gezond, opgewekt en geestelijk zuiver gemeenteleven is de beste evangelisatiemethode die er bestaat. Zij kost maar weinig geld en bezit een grote werfkracht. Me dunkt, dat is ook de les van de cijfers.

J. R.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Nederlanders werkzaam onder de Maoris in Nieuw-Zeeland

Mevrouw Wini Boon-de Bruyn uit Hoek van Holland is benoemd tot directrice van een tehuis voor Maori-leerlingen van een middelbare meisjesschool in Auckland. Zij is de derde Nederlandse emigrant, afkomstig uit de hervormde kerk, die onder de Maoris gaat werken. Sinds 1957 is Jack Durrer als timmerman in dienst van de Maori-zending en in het begin van dit jaar werd ds P. H. de Bres predikant onder de Maoris. Ook andere Nederlandse imigranten hebben tijdelijke posities bekleed in het zendingswerk.

(Uit Herv. Nederland)

Geen kerstbomen bij de Berlijnse muur

De kerstboom is vanouds in de christelijke gemeente een symbool geweest van vrede en verzoening. Er wordt echter zo licht ook misbruik van gemaakt. De boom met de vele lichtjes is immers een sfeervol ornament geworden voor velen. Maar ook kan het misbruik zijn, als de boom voor politieke doeleinden wordt gebruikt. Daarom heeft nu de leiding van de Evangelische Kerk in Berlijn, zowel in oost als west, erop aangedrongen de kerstboom niet demonstratief bij de muur te gebruiken. De kerk heeft bezwaar tegen een lichtboomactie, waarbij niet de betekenis in christelijke zin op de voorgrond staat, maar alleen politieke motieven ertoe leiden om in het openbaar kerstbomen te plaatsen. Vanuit Oost-Berlijn werd betreurd, dat er in West-Berlijn blijkbaar zo weinig begrip was voor de waarschuwingen terzake van de leiding der kerk daar.

(Uit Herv. Nederland)

Mededelingen

Het sekretariaat van de baptistengemeente te Treebeek berust thans bij: W. Niemeijer, Wenckebachstraat 17, Treebeek.

Het adres van: ds H. Jut is thans Schoutendreef 321, Den Haag, tel. 070-671177.

Radenkonferentie Z.O.-Drenthe

De agenda van de a.s. radenkonferentie welke D.V. 25 februari te Emmerschans (Boslaan 36) wordt gehouden, luidt als volgt:

„Hoe is onze plaats in de oecumenische gemeenschap?", ds E.J. Huizing;
Verdere mededelingen over de komende Bonds- en Landdag.

Het gebouwtje waar de konferentie wordt gehouden is gelegen vanaf de stationsoverweg, rechtuit door het bos, het 10e huis aan de rechterkant. D. M.

Friese Radenkonferentie

De voorjaarsconferentie van de raden der baptistengemeenten in Friesland zal D.V. worden gehouden op woensdag 4 maart a.s. in een van de zalen van de baptistenkerk te Sneek, W. Lodewijkstraat. Aanvang 14.00 uur; sluiting 19.30 uur. Het programma vermeldt o.a.:

„Hoe trekken we onze jeugd tot de gemeente?" ds J. H. Blenkers.
„Werk en betekenis van onze Unie", ds J. Broertjes.
„Gemeenschapsdag", ds G. Brongers;
„Thabita", ds H. Ploeger.
Een grote opkomst wordt verwacht!

J. J. S., sekretaris.

Advertentie

Maandag 18 februari nam de Heer plotseling tot Zich, onze ouderling, die ons een leven lang, met het Woord gediend heeft, broeder

WOLTER WOLTERS

in de ouderdom van 69 jaar.

Wij zullen in dankbaarheid aan hem blijven denken.

Baptistengemeente
Emmererfscheidenveen

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 1 maart 1963 Jaargang 80 Nr. 3668

De gemeente als gemeente

Het opschrift boven dit volgende en tweede stukje over „gemeente" is misschien even wat vreemd. Het is immers zo, dat wij in de vaart van het spreken vergeten dat het algemene woord „gemeente" eigenlijk één van de meerdere benamingen is voor de messiaanse gemeenschap van en rondom Jezus Christus. Welliswaar is het de naam, die al heel spoedig, en nog wel in de nieuwtestamentische tijd, de overhand kreeg boven de andere naamsaanduidingen van deze gemeenschap.
En woorden krijgen hun waarde door het gebruik! Het zou zelfs zo kunnen zijn, dat in ons baptistenspraakgebruik het woord een te eenzijdige gevoelswaarde heeft gekregen. Het is daarom onze taak om voortdurend alle namen af te tasten die de messiaanse gemeenschap van Jezus Christus in de Schrift heeft, om niet tot een éénzijdige en mogelijk overtrokken „gemeentebeschouwing" te komen. We zullen ons ook moeten afvragen waarom in de Schrift het woord „gemeente" al zo gauw tot algemene aanduiding werd. Het zou interessant zijn na te gaan waar in 't Nieuwe Testament 't woord gemeente de algemene zin van totaalaanduiding heeft en waar het zijn geladen woordzin heeft.

Oorspronkelijke betekenis

Het is dan wel niet altijd mogelijk uit te maken of het in de algemene betekenis voorkomt, dan wel of er sprake is van de toegespitste woordbetekenis. Zowel de ene als de andere notie ligt immers vaak in het woord.
Het woord „gemeente" is de vertaling van het griekse woord *ekklesia,* dat zowel voorkomt in de Septuaginta (dat is de oude griekse vertaling van het Oude Testament), als in het Nieuwe Testament waarvan het Grieks de grondtaal is. In de grondtaal van het Oude Testament, het Hebreeuws, wordt dan meestal het woord *qahal* gebruikt.
De qahal in het Oude Testament is de religieuze saamvergadering van de israelitische mannen: de kiesgerechtigde mannenvergadering die het volk vertegenwoordigt. Eveneens is de ekklesia in de griekse stad de vergadering van de mannelijke stemgerechtigde burgers.

Deze gedachte van bijeengeroepen vergadering, die een grotere leefgemeenschap vertegenwoordigt ligt dan ook in het Nieuwe Testament ten grondslag bij de bredere of geladenere vulling van het woord ekklesia. Ekklesia in het Nieuwe Testament is weleerst in het Nieuwe Testament de mannenvergadering van Christus-gelovigen, terwijl geleidelijk dit woord ook gebruikt wordt voor de hele leefgemeenschap van christenen, al of niet in vergadering bijeen. We mogen wel zeggen dat ekklesia in het Nieuwe Testament een vloeiende betekenis heeft, nu eens als gemeentevergadering - waarin steeds meer ook vrouwen een rol gaan spelen naast de mannen die aanvankelijk alleen recht van spreken hadden - en dan weer als aanduiding van het geheel, waar wij dan misschien het woord *kerk* met zijn vagere begrenzing zouden kunnen gebruiken.

De ekklesia: samenhang met Israel

Wij hebben hierboven gewezen op de israelitische zowel als de griekse achtergrond bij het hanteren en verstaan van het woord ekklesia. Het komt me voor, dat inderdaad bij het vullen en verstaan van dit woord in de nieuwtestamentische tijd beide achtergronden een rol hebben gespeeld: hoe kon het ook anders waar het evangelie zich vanuit de joodse wereld verbreidde en verbreedde in de griekse wereld. Toch zal bij hen die het woord hebben ingevoerd ter aanduiding van de messiaanse gemeenschap rondom de persoon en boodschap van Jezus Christus de binding aan het oudtestamentische woordgebruik wel het sterkst zijn geweest. Voor hen was immers de ekklesia het voortbestaan van de oudtestamentische qahal als lichaam en mond van Israel in zijn meest pure vorm. Zij wisten zich in en met Christus, dat is de Messias, echte Israelieten en zonen van Abraham, geconvoceerd om het Heil Gods als verzoening der wereld tot aan de einden der aarde uit te dragen en uit te roepen.
De ekklesia van het Nieuwe Testament is dan ook „nieuw", en in zoverre uitrijzend boven de qahal van het Oude Testament, omdat het de ekklesia is van de *gekomen* Messias. De qahal vertegenwoordigde Israel als volk, maar tegelijk en daarin meer dan als volk, namelijk in zijn universele roeping welke roeping als taak en zinduiding gestalte zou krijgen in de verwachte Messias. Bij de komst van deze Messias heeft de qahal, nu nieuw als ekklesia zich losgemaakt van het tot die tijd omhullende bestaan van Israel als volk. Christus zegt in Matth. 16 : 18 tegen Petrus: „Gij zijt Petrus, en op deze petra zal ik mijn ekklesia bouwen."
Daarmee kondigt Hij het begin aan van de nieuwe en universele vorm van Israel, welke in het Oude Testament in de qahal van Israel besloten lag. Voortaan is de ekklesia in wording!, en zolang de wereld bestaat nooit in bereiktheid: Op de laatste dag zal Christus Zijn werk voleindigd hebben. De ekklesia zal zich nu, als een geboorte, losmaken van Jeruzalem en de tempel, en de roepingsbelofte, gedaan aan Abraham, zal nu middels de ekklesia haar gestalte krijgen.
In de volgende artikelen over de „gemeente", welke in eerster instantie zullen handelen over de andere naamsduidingen van messiaanse gemeenschap in het Nieuwe Testament: Lichaam, Volk, Kudde, Huis, Broederschap en Bruid, zullen wij de hierboven geschetste samenhang met Israel telkens weer tegenkomen.

Meerdere namen.

Boven al deze zinrijke namen is in het nieuwe Testament ekklesia de algemene

IN DIT NUMMER

één gemeentebericht; als frontartikel voortzetting van de reeks over „gemeente"; enkele mededelingen en onze vaste rubrieken.

aanduiding geworden, zodat wij zijn gaan spreken over de gemeente (of kerk) *als* Lichaam van Christus, *als* Huis Gods, enz. We zullen echter niet mogen vergeten, dat het woord ekklesia, evenals het woord Lichaam, enz., een principieel gelijkwaardige *benaming* is, zij het dan ook dat ekklesia door zijn bredere en meer functionele inhoud het meest geeigend was om te gaan dienen als hoofdbenaming.

Dit geldt ook voor enkele, naast ekklesia voorkomende namen, welke we hier nog willen aanhalen: namelijk *synagogè* en *panèguris*. In Jak. 2 : 2 wordt de vergadering der christenen synagogè genoemd. Waarschijnlijk zal dit woord, omdat het de naam was van de vergadering der joodse geloofsgemeenschap en deze gemeenschap zich sterk vijandig afzette tegen de nieuwe messiaanse gemeenschap reeds daardoor ongeschikt zijn geweest om de plaats te krijgen die het woord ekklesia heeft verworven. Hebr. 10 : 25 gebruikt nog het woord *episynagogè* in dezelfde zin, maar dat is dan ook alles.
Aardig in dit verband is nog het woord *panèguris*, in Hebr. 12 : 23, dat de nieuwe vertaling overzet als: feestelijke en plechtige vergadering. Dit woord heeft echter in de christelijke terminologie geen verder gebruik gevonden, waarschijnlijk omdat met dit woord de heidense volksfeesten werden geduid, die van zodanige aard waren, dat iedere verdere associatie onmogelijk was: wel zeer ontaarde kermissen.
Gezien de ruimende en vloeiende betekenis van het woord ekklesia in het Nieuwe Testament, die mogelijk ook de meest brede leefgemeenschap der christenen ging omvatten, is het nog een open vraag of het woord zo breed werd dat het op een bepaald moment ook kinderen en slaven en andere huisgenoten van christenen omsloot. Wij beschikken eigenlijk over nog te weinig gegevens uit de nieuwtestamentische tijd om hierop te kunnen antwoorden. Zou dit echter het geval mogen zijn, dan blijkt echter wel uit de textgegevens dat in de nieuwtestamentische ekklesia *geen* babies werden gedoopt. De nieuw-testamentische ekklesia in pure zin omvat de op hun geloof in de Messias gedoopten.

Ph. L. (Gn).

C.B.M.C.I.

Enige tijd geleden werd mij gevraagd eens iets te willen schrijven over de C.B.M.C.I. U weet niet wat deze letters betekenen?
Zij vormen de afkorting van „Christian Business Men's Committee International". Dat wil zeggen: een christenzakenliedencomité, dat internationaal is. In Nederland bestaat daarvan ook een afdeling onder de naam: „Gemeenschap van Christen Zakenlieden", niet te verwarren met een dergelijke beweging van volle evangelie zakenlieden, die uit pinksterkringen is ontstaan.

De gemeenschap van christen-zakenlieden is een gezonde geestelijke beweging waarin gelovigen van verschillende kerken en ook zelfs van „de vergadering der gelovigen", een plaats hebben gevonden. Deze gelovige zakenlieden gevoelen een grote verantwoordelijkheid voor de niet-gelovige zakenlieden. Ze telden in 1962 een zestigtal leden. Landelijk houdt men konferenties (weekeinden).

In Apeldoorn werd vorig jaar zulk een weekeinde gehouden, waarbij ik als gast aanwezig mocht zijn. De leider van de bijbelschool in Brussel, Rev. Winston sprak over de christen-zakenman en zijn plaats en taak in de kerk. - De zondag daarop kon ieder naar z'n eigen kerk gaan. Ik nodigde Rev. Winston uit, die ik in Brussel eens ontmoet had, ook in onze dienst een woord te spreken (deze Amerikaan spreekt goed Nederlands). Tijdens de vergadering werd dit medegedeeld, met gevolg, dat we in onze dienst een ruim 40 christen-zakenlieden hadden. Het was een zeer gezegende morgen, waarin Rev. Winston en ik met het Woord dienden. - Tijdens de lunch werden verschillende getuigenissen gegeven. De werkwijze van deze zakenlieden is als volgt. Men zoekt kontakt met elkaar, zowel met de gezinnen als het bedrijf, traktaat verspreiding (traktaten worden ingesloten bij te verzenden zaken-post).
„De christen-zakenman kan niet volstaan met: zondag kerk, door de week zaken. Hij kan zich niet isoleren in zijn zaken; het werk in de gemeente van Jezus Christus behoort óók een deel van zijn aktiviteiten te omvatten. Van elk lid wordt verwacht, dat hij een trouw lid is van zijn eigen kerk, dat hij aktief deelneemt aan de openbare erediensten en zijn kerk steunt met zijn talenten, tijd en geld".

Meerdere zakenlieden komen 's maanmorgens vroeg samen voor een bidstond, om daarna hun zakenleven aan te vangen.

Mogelijk zijn er onder de lezers van dit blad, zakenlieden, die zich voor het werk van deze beweging interesseren. Vraagt u eens een nummer aan van de „Christenzakenman" - p.a. J. J. Mol, Landstraat 5, Bussum (tel. 18800). -

Hoofddoel is: niet christen-zakenlieden tot Christus te brengen.

D. S.

Klazienaveen -(H. J.) Nu men in Klazienaveen in het kleine gebouwtje aan de Derksweg - iedere zondag een eigen kerkdienst heeft onder de bezielende leiding van onze br ds C. de Jong, wordt ook hier het evangelie steeds meer naar buiten gedragen. Woensdagavond 13 februari was er een evangeliesatiesamenkomst en op deze avond sprak één van de pioniers van de baptistengemeenten in Z.O. Drente, onze br ds H. Th. Plevier. Medewerking verleende op deze avond de fam. Tent met muziek en zang. Dat ook God op deze avond in ons midden was bleek aan het einde van de dienst. De gemeente hier breidt zich gestadig uit. Reeds op zondag 18 november '62 mochten we een doopdienst houden in Emmen, vanwaar drie leden die hun belijdenis hadden afgelegd, terug kwamen tot de gemeente om Christus te dienen. Op 17 februari toog Klazienaveen wederom met blijde gezichten in een propvolle bus naar Emmen, waar onze br ds C. de Jong voor de tweede keer een doopdienst mocht leiden. Dit keer een éénenzeventig-jarige zuster die de Heer wilde volgen in de doop. Ds C. de Jong had als tekst uit de brief van Paulus aan de Romeinen 6 : 4 „Wij zijn dan met hem begraven door den doop in den dood, opdat gelijk Christus uit de doden opgewekt is door de majesteits des Vaders, zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen." Het was weer een ware belevenis te beseffen, nu de dood ingaan door de doop opdat straks de dood geen dood meer is, maar een heengaan naar Gods Koninkrijk. Met grote dankbaarheid en ootmoed beleefden we weer de belijdenis na het zingen van de eerste regels van lied 421 : „Wij staan, Heer, in gedachten rondom Uw open graf, dat eens verslagen harten weer hoop ten leven gaf."
's Avonds vierde de gemeente in Klazienaveen het avondmaal waarbij deze zuster werd toegesproken door br Reiling uit Emmen. Het gemis van een eigen kerk komt hier weer zo sterk naar voren, maar al onze gemeenteleden, zowel van Emmen als van Klazienaveen, hopen dat men spoedig met de bouw van de kerk zal kunnen beginnen. Wij vragen ook voor deze zaak de voorbede van onze medebroeders en zusters.

BrOkStUkKeN

Bidden is met onze hele wil en wezen Gods wil en wezen zoeken. Bidden is God laten delen in ons leven en opgenomen willen zijn en blijven in het hart en leven van God.
Veel bidden is het gaan van de minste weerstand bij het oplossen van bepaalde problemen en moeilijkheden.
Ik denk aan een gemeente die begeert dat andere dan alleen gelovige mensen hun samenkomsten en diensten bezoeken. Wat gaan ze doen? Bidden, herhaald en dringend bidden of de Heer maar veel „vreemden" in de diensten wil brengen. Daarmee is dan de kous af. Nu is het aan de Heer der gemeente, om het verlangen der gemeente te vervullen. Nu heeft die gemeente haar verantwoordelijkheid in dezen op de Heer afgewenteld. Nu kan die gemeente gelovig gaan zitten afwachten wat de Heer gaat doen.
Is dat het echte bidden?
Is dat niet een al te goedkope manier om aan eigen opdracht te ontkomen?
Een niet al te grote amerikaanse gemeente, waarvan de leden overigens tamelijk welgesteld waren, zat eens in geldnood. In een gemeentelijke bidstond bracht men dit financiële probleem voor het aangezicht van God, er niet aandenkende dat een kleine verhoging van enkele dollars per lid per jaar voldoende was om in de nood te voorzien. Aan het einde van de bidstond verhoorde men zelf grotendeels

Aan rustige wateren

Bezwijkt uw geloof ?

„..dat uw geloof niet zou bezwijken. En gij, als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt, versterk dan uw broederen” Lucas 22 : 32.

Deze woorden staan in de laatste stonden van het samenzijn van Jezus' en Zijn discipelen op aarde tussen Hem en de Zijnen, scheidend en verbindend.

In de intimiteit van deze uren onthult Jezus Zijn innerlijk, schouwend Zijn weg en die der Zijnen.

Hij zag Zijn weg vóór Zich tot het laatste, het gaan in de dood voor der wereld heil.

Zijn discipelen doorvoelden dit niet, kennende zelfs zichzelf niet. Waren ze in deze afscheidsuren niet redetwistend over „wie de meeste wel was”? Achtte Petrus zich niet de held, die het zou opnemen voor Jezus, zelfs al zou dit de dood betekenen, zoals hij zei?

Jezus heeft het in deze afscheidsure gezegd, dat de Satan - dat is toch Zijn tegenspeler - bezig was om de Zijnen te doen struikelen en te doen blijken wegwerpelijk kaf te zijn. Dát is de spanning in Zijn binnenste, dat Zijn lijdensweg nog een mislukking zou kunnen worden voor Zijn discipelen. Hij zag de kans, dat ze zouden bezwijken, niet helden zijnde, maar tuimelend als stappelingen.

Zo zag Jezus Zijn weg en die der Zijnen. En zie, Hij bidt, bidt dat het geloof niet zou bezwijken. Hij ziet de Zijnen, in handen van de Satan, toch als „gelovigen.” Hij ziet de listigheid en handigheid van de Satan, die de Zijnen verstrikt doet raken en de weg naar beneden doet gaan. En daarom bidt Hij, dat hun geloof - wankelend en wijkend - toch niet zou bezwijken. Dat geloof in Hem blijft de kans voor de weg terug, de weg omhoog. Zo ziet Hij tóch nu de zegen van Zijn lijdensdood. De weg naar boven ligt niet in de mens, maar in Hem, in het geloof in Hem.

Dán kan er versterking vanuit gaan. Wie door het dieptepunt van het zichzelf-kennen is gegaan weet begrip voor de anderen op te brengen en de hand naar hen uit te strekken. De „gelovige” is niet uit zichzelf een kracht voor anderen, dat is de „bekeerde,” die de praling over zichzelf heeft verloren en zicht heeft op het éne nodige.

Waarom gaat er geen kracht van u uit? Misschien omdat u, gelovig zijnde, nog niet door het dieptepunt is heengegaan? Weet dat de Heiland bidt en voor u de kans van de weg naar boven ziet en biedt! Dat is de kracht van Zijn dieptepunt, het Kruis, want dat is Zijn hoogtepunt!

Arnhem T. Jansma

---

het gebed door de predikant een extra gemeentelijke bijdrage per jaar op te leggen van 350.-- dollar, namelijk door zijn salaris met dit bedrag te verlagen.
Is dat het echte bidden?

* * *

Een vader van een jong gezin bad aan tafel regelmatig het Onze Vader. Dus ook: Uw Koninkrijk kome. Toen hem gevraagd werd, mee te werken in de gemeentelijke arbeid, weigerde hij. Hij had geen zin.
Is dat echt bidden?

* * *

In een prachtig boekje: De weg van het gebed, zegt Prof. Miskotte van dit bidden o.a. het volgende:

> *„De christen onder de wereldheerschappij van de Vader kan zich niet in ernst aan de Vader toevertrouwen, als hij niet van plan is te doen wat de Vader vraagt en wat hij zelf n.b. gevraagd heeft. Het staat hem niet vrij, ongestraft de vrijheid van het vraaggebed te misbruiken om z'n wensen, zelfs ernstige en gewichtige wensen, uit te laden - en verder te leven, alsof hij niets echt begeerd heeft.”*

Veel gejammer over onverhoorde gebeden, een koperen hemel e.d. is - zegt de auteur van dit boekje - *niet echt*, omdat men nooit heeft geloofd, dat *concreet gebed* een *concreet handelen* insluit. Het begeren van het hart loopt over tot in het denken met de handen. Door een scheiding van gebed en gehoorzaamheid gaat het mis.

We willen U gaarne de aankoop van dit mooie boekje aanbevelen. Het is een uitgave van Boekencentrum N.V. 's Gravenhage en kost gebonden *f* 5.90.

Wf.

Lezers aan het woord

De financiële positie van ons uniewerk

Onze br K. Reiling heeft dunkt mij, een waardevolle bijdrage geleverd in verband met de diskussie over de financiële politiek van ons uniewerk. Misschien was het goed geweest meteen ook ons pensioenfonds in de diskussie te betrekken, want persoonlijk vrees ik dat wij bij de reserveringen voor de toekomst, te weinig rekening houden met de levende reserve die onze gemeenteleden vormen. Maar misschien dat de wet dit verbiedt? Dat zou kunnen zijn, want niet iedere wet is voor iedereen bevredigend.

Doch de meeste verontrusting kwam bij mij door de opmerkingen over de E.C.U. en tot slot de U.B.S. (Tabitha behoeft niet verontrustend te zijn voor ons).

Vooral de zaak betreffende de E.C.U. is m.i. iets eenzijdig. Wat ik nu schrijf is louter persoonlijk inzicht. De taak van de E.C.U. richt zich bewust of minder bewust naar 3 zijden.

1. De E.C.U. heeft een stimulerende taak in verband met de evangelisatiearbeid in onze gemeenten.
2. De E.C.U. heeft een subsidiërende taak voor gemeenten die de kosten aan deze arbeid verbonden niet zelf kunnen dragen.
   Dit heeft in wezen niets te maken met een kleine of grote gemeente. Wel is het in praktijk zo, dat het veelal kleine gemeenten zijn die de volle kosten niet kunnen dragen.
3. De E.C.U. heeft op deze wijze ook een bewarende funktie, welk zich richt naar twee kanten:

   a. Deze funktie richt zich op de kleine gemeenten, die dikwijls geen surplus aan krachten hebben. Veel arbeid moet door dezelfde mensen gebeuren. Daarom hebben zij juist dikwijls 'n grote behoefte aan een vrijgestelde voorganger, die krachtens wijsheid en opleiding de dikwijls verspreid wonende broeders en zusters kan samenbinden.

   b. Maar ook richt deze funktie zich op de voorgangers in onze gemeenten. Veel „E.CU.-gemeenten” - zoals de gesubsidieërde gemeenten vaak genoemd worden - zijn dankbaar dat zij een voorganger kunnen beroepen die door de grote gemeenten niet beroepen wordt. Blijkbaar gunnen de grote gemeenten hun kleine dochter- en zustergemeenten dus een voorganger. Maar dan moeten wij dit ook, zonder al te veel reserve's tonen in de financiën. Vele voorgangers zullen op de één of andere wijze deze bewarende funktie van de E.C.U. ervaren hebben. En ook onze grote gemeenten plukken de vruchten van deze bewarende invloed. Resumerend meen ik het zo te moeten stellen, dat het in onze levende arbeid niet moet zijn of het één of het ander, doch, het één èn het ander.

Door meer evangelisatiearbeid zijn er meer gebouwen nodig. Komen er meer gemeenten dan kunnen wij méér doen voor opleiding en zending. Dat de verhoudingen soms storend zijn, br. K. Reiling, dat ben ik met U eens. Vooral naar de zijde van de E.C.U. En misschien ook betreffende de opleiding. Maar deze kommissie tracht de U.B.S. en de E.C.U. bij te houden!

Musselkanaal W. Veenstra.

Werft abonnees!

„DE CHRISTEN”

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen”, Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

zand en zaad

„Ja, we zitten ermee", zei ik tegen de meisjes, „niemand van ons is gevraagd of we er wel wilden zijn. We zijn geboren maar ons is vooraf niet om instemming verzocht. We hebben het maar te accepteren. Afgezien nou nog van het feit dat je 't mooi vindt dat je er bent of niet: op zekere dag werd je in deze wereld geworpen. En dan ben je er nog zo niet weer uit. Je kunt geen kant uit. Gesteld dat je je aanwezigheid hier en nu helemaal niet op prijs kunt stellen, wie moet je dan aanklagen voor je wording? Misschien heb je een miserabel karakter. Het kan ook zijn dat je overgevoelig bent en dat iedereen je ergens bezeert door onverstand of ruwheid. Dan kijk je niet zo vrolijk tegen je zijn aan en kan de gedachte best opstaan: ik vind er eigenlijk niets aan, aan het leven; ik heb meer verdriet dan vreugde; het kan met mij ook nooit wat worden want ik pas niet tussen al die stukjes van mensen. Maar zoals gezegd: je bent er nu eenmaal, hier op wat wij aarde noemen, en je kunt er niet niet-zijn. Je zou, maar dat is de enige kans om hier af te komen, de dood kunnen zoeken. En dan is het natuurlijk nog de vraag of je niet een ander bestaan binnentuimelt. Het is toch wel treurig dat we zo'n klein beetje weten. Wat weten we nou van de tijd eer we er waren. Niets. We moeten wel op school de jaartallen van veldslagen, koningen en rampen leren, soms over perioden van vele duizenden jaren, maar wie ik was eer ik was en of ik was kan niemand mij zeggen. Ik vind dat benauwend. Dat is al net zo met het einde straks. Ik zou bij iedereen rond willen vragen; wat weet jij van jouw zijn als ze zeggen dat je dood bent. Het is maar verdrietig. Nou hebben we verstand gekregen en dat verstand reikt niet verder dan de horizon, terwijl uitgerekend juist dat verstand ons aandrijft om dwars door de kim heen te breken. Terwijl we dat dan ondernemen retireert het denken en zegt: de kloof tussen hier en de andere kant, voor en achter je, is onmeetbaar diep. Om de waarheid te zeggen: je ziet zelfs de andere kant helemaal niet. Is er wel een kant. Ja, dat zal toch wel moeten. Waar vandaan zijn we anders komen aanspoelen? Het is niet zo prettig vind je wel om over het vreemde leven te denken. Het is wel boeiend. Zo boeiend als een koordaanser in ijle hoogte. Het is eigenlijk griezelig, het leven". U hebt misschien nog nooit ontdekt dat u er is en daarom vindt u dit geschrijf wartaal van een zot. Dat kunt u wel zeggen, of denken, maar de man is toch gekleed en wel bij zijn verstand. Gaat u maar eens met uzelf aan tafel zitten. Ziet u wel, dat hebt u nooit gedaan. U zat er altijd met anderen. Ook een kunst. Dat loopt in de regel toch op een steekspel uit. Veel moeilijker is het om met jezelf te onderhandelen. Maar laten we niet afdwalen. We hebben dus het leven. Beter: we leven en terwijl we het zeggen huiveren we vanwege de afgronden. Er is geen licht om herkomst, hoogte, lengte en diepte te kunnen peilen. Daar zitten we dan aan de berm met in beide handen ons leven terwijl legers van mensen ons voorbijmarcheren of in bussen zingend voorbijdenderen zonder geplaagd te worden door de ontdekking dat ze er zijn. Daar zittende vraag ik: welke zin heeft het, het zijn? Waarom kan geen medemens me daarop een zinnig antwoord geven? Alleen maar malende monden om het onuitlegbaar bestaan te prolongeren, allemaal blinde ogen en nerveuze handen en schril gelach achter gevangenismuren. Ja, nu daagt me toch iets in dit duister, nu weet ik waarom de Onbekende deze wereld binnen is gegaan. Hij is dwars door de afscheiding heen gereden. God in de hemel heeft deze ondragelijke nood van de mens gezien en gezegd, dat Hij er een eind aan wilde maken. Daar moest licht komen, ruimte voor de ingeslotenen, omsingelde, met vernietiging bedreigde mens. Deze zichzelf en anderen verterende mens moest geholpen worden. En dat noemen wij dus Evangelie. Al dat wat God gezegd en gedaan heeft, dat is Evangelie. Zijn landing hier en Zijn woorden is licht en leven. Doorbraak van 't Licht, onuitsprekelijk groots, voor wie zijn gezeten in schaduw des doods. Daar zou een mens nooit op gekomen zijn. Op God. En dan op zo'n God! Nee, geen mens komt op God. Hoe zal hij. God is en Hij zet onze deuren open. Gelukkig dat God is. Wat hadden we het zojuist benauwd toen wij meenden dat Hij er niet was en dat we alleen met dit vreemde leven moesten leven. Zo angstig moet een dier zich voelen in de strik. Maar nu God is geen nood meer Al vatten we nog de helft niet, al zouden we niets vatten, wat dan nog?
Een vreemd verhaal? Bizar?
Het enige vreemde is in de eerste regel het woord meisjes. En toch heb ik zo met hen zitten praten en zij zagen voor een moment zichzelf en in de verte de Heer.

Huizinga

Brood voor het hart

Onder deze naam is de Nederlandse Zendingsraad een actie begonnen teneinde de lectuurproductie en -verspreiding als wezenlijk onderdeel van het zendingswerk onder de aandacht van protestants Nederland te brengen. Deze actie heeft ten doel: faciliteiten te scheppen ten behoeve van lectuurorganisaties in Afrika, Azie en Zuid-Amerika, die reeds hun bestaansrecht hebben bewezen èn aan lectuur-organisaties, die nog in statu nascendi zijn. Concreet gaat 't erom geld te verzamelen, waardoor de kerken van Azië, Afrika en Zuid-Amerika, die sedert korter of langere tijd met nederlandse kerken banden onderhouden, in staat gesteld worden gebouwen, bescheiden drukkerijen, stencil-machines, rijdende boekwinkels en distributiedepots op te zetten om op die manier, naast de Bijbelverspreiding, lectuur, die geschreven is vanuit de Evangelische Boodschap, onder de mensen te brengen.

Het gaat hierbij dus om „oude", projecten, d.w.z. reeds bestaande lectuurdiensten, die uitgebreid moeten worden, en om „nieuwe" projecten, dus het creëren van nieuwe lectuur-centra.

Wat betekent lectuur?

In een artikel naar aanleiding van deze actie, geschreven door dr J. Verkuyl in „Hervormd Nederland" van 16 februari wordt nader op de betekenis van deze actie en van de lectuur als instrument van de zending ingegaan.

Dr Verkuyl beschrijft drie aspecten:

a. De wereld van Azië en Afrika en Latijns-Amerika hongert naar lectuur als nooit tevoren.

De groeiende nationale bewustwording heeft leiding nodig en alom grijpt men naar het boek, de brochure, het pamflet, het tijdschrift, de courant, om de zozeer begeerde leiding te ontvangen.

Ook de ontwikkeling van het sociaal-economische leven doet de drang naar lectuur toenemen.

Bestond vroeger de overgrote meerderheid van de arbeiders in Azië en Afrika uit „non-skilled labour" (ongeschoolde arbeid) nu eist de industrialisatie „skilled labour" (geschoolde arbeid) en vooral voor de vorming van skilled labour is lectuur nodig van allerlei aard. Er is tevens het proces der culturele bewustwording. Er is drang naar actieve participatie in het cultuur-proces. Om daarin geschoold en gestimuleerd te worden grijpt men naar het boek, de brochure, de krant. Er is eveneens *religieuze* bewustwording.

De moslim grijpt naar lectuur om te leren leven als moslim in deze 20e eeuw en zoekt naar een antwoord op de vraag *hoe* men als moslim leven kan in deze eeuw. Datzelfde geld voor de boeddhist, de hindoe, de aanhanger van de stamreligies.

In dit proces van religieuze bewustwording mag de christelijke kerk niet terzijde blijven staan. Ze moet zorgen dat in deze honger naar lectuur ook lectuur wordt aangeboden, waarin de „Woorden des levens" worden vertolkt voor het totale leven van

volkeren en mensen. Ze moet zorgen voor Brood voor het hart.

b. Er gaat een stroom van niet-christelijke en anti-christelijke lectuur door de wereld.

In vrijwel alle landen van Azië, Afrika en Latijns-Amerika is een enorme verspreiding van zéér goedkope communistische lectuur te constateren.

Voor de arbeiders in de steden en voor de agrarische bevolking. Vooral ook voor de kinderen....

Voorts is er een stroom van lectuur uitgaande van de centra der niet-christelijke religies. Islam, hindoeïsme, boeddhisme, neo-confucianisma, spiritisme (Branzilië!). Ook is er een overdaad van agnostische lectuur, lectuur waarin de vraag naar God genegeerd of gebagatelliseerd wordt. Vooral de semi-wetenschappelijke lectuur, waarvoor zoveel belangstelling is, draagt in het algemeen een seculair en agnostisch karakter.

Hetzelfde geldt voor bellettristische en wijsgerige lectuur. Sartre, Hemingway, Julian Huxley, om slechts enkele namen te noemen worden door de jonge intelligentsia in deze landen veel gelezen. Er is verder een stroom van pornografische lectuur en van platte amusementslectuur, die duizenden meevoert.

Wie deze feiten tot zich laat spreken moet meer dan anders de roeping voelen om mede te helpen aan de produktie en distributie van „brood voor het hart". Er moeten beddingen gegraven worden waarlangs een stroom van constructieve lectuur de wereld van Afrika en Azië en Latijns-Amerika bereiken kan.

c. Het aantal alfabeten groeit met de dag.

Het is een verheugend feit, dat de zelfstandigwording van zovele staten in Azië en Afrika een geweldige stoot geeft en gegeven heeft aan de acties tot bestrijding van het analfabetisme.

In Indonesië bestaan er in de meeste streken geen analfabeten meer. In andere landen neemt het aantal mensen dat kan lezen en schrijven ook zeer toe. Bovendien voldoet de uitbreiding van het volksonderwijs veel meer aan de totale behoeften dan in de koloniale periode het geval was. Dit betekent dat in Azië en Afrika vele honderden miljoenen mensen meer kunnen lezen dan 20 jaar geleden. Als deze honderden miljoenen geen goede lectuur lezen, zullen ze slechte lectuur lezen. Wat in deze geesten is gezaaid, zal de wereld oogsten. Wie daarvan iets verstaat, kent de roep van Jezus: „Geeft gij hun te lezen, geeft gij hun brood voor het hart."

d. Er zijn in Azië en Afrika deuren, die dichtslaan.

Een bekend zendingsman zei, terugkerende in 1938 van de beroemde Tambaran-conferentie: „Er is in Azië het geruis van deuren, die dichtslaan."

Hij bedoelde daarmee, dat het hier en daar mogelijk was, dat scholen en ziekenhuizen voor de verkondinging van het evangelie gesloten zouden worden.

Hij wees erop, dat er één deur is, die open blijft, de deur der lectuur-voorziening. Er is momenteel in Azië en Afrika hier en daar niet slechts het geruis van deuren, die dichtslaan, maar er is het dreunen van deuren, die met geweld worden dichtgeworpen. Men denke in Azië aan China! En in Afrika aan Soedan!

Maar ook daar blijkt het, dat de deur voor lectuur open blijft. In Peking werd eens een spotprent opgehangen, van zendelingen, die vertrokken door de voordeur, maar die door middel van lectuur via de achterdeur weer binnenkwamen met het evangelie.

Ja, deze deur staat open.

Lectuur kan komen, waar geen predikant kan komen. Lectuur blijft, waar een zendeling moet gaan.

In een land als Indonesië, waar gelukkig veel gelegenheid is tot mondelinge evangelie-verkondiging, waren factisch toch bepaalde gebieden gesloten voor het evangelie. Telkens blijkt het, dat in zulke gesloten gebieden de christelijke lectuur binnenkomt.

Ik denk aan Bantam, in West-Java aan de Hulu Sungai in Borneo, in vele pesantrens (moslimse scholen) in heel Indonesië. Mensen,die bevreesd zijn voor een gesprek kunnen en willen vaak wel lezen en.. corresponderen over wat ze lezen.

Projecten.

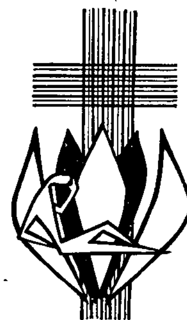
De twee voornaamste projecten van deze actie zijn de Interkerkelijke lectuurdienst in Indonesië, de „Badan Penerbit Kristen", en de lectuurdienst voor franssprekend Afrika, gevestigd te Yaoude, de hoofdstad van Kameroen, „Centre de litterature évangélique pour l'Afrique d'expression française". Dit laatste zal samenwerken met het bijbelhuis van het Ned. Bijbelgenootschap dat in die plaats reeds bestaat en werkt. Daarnaast zijn er nog een aantal andere, kleinere projecten, die financieel gesteund zullen worden uit de opbrengst van deze actie. Op de grote en kleine projecten hopen we in de toekomst nog eens terug te kunnen komen.

Aanbeveling.

Een indrukwekkend comité van aanbeveling, dat ministers, professoren en voorzitters van moderamina en besturen van practisch alle protestantse kerken in Nederland omvat. Alleen de baptisten ontbreken. Wel is onze Unie lid van de Ned. Zendingsraad maar door niemand uit onze gemeenschap wordt deze actie mee aanbevolen. Waarom niet?

J. Reiling.

Tabitha-Bouw-Actie

WIJ GAAN DOOR en we winnen voet voor voet.

Zo langzamerhand komt onze Tabitha-Bouw-Actie op gang.
Onze bouw-actie, die ten doel heeft de noodzakelijke uitbreiding van Tabitha mogelijk te maken. Onze bouw-actie, die ter gelegenheid van het 25-jarig jubileum van Tabitha een blijvende herinnering aan dit jubileum wil zijn.

Steeds meer mensen gaan beseffen, dat zij een steentje moeten bijdragen aan de uitbreiding. Met de regelmaat van de klok bezorgt de post de toezeggingen van hen, die willen meewerken en meebouwen.

Er zijn er echter ook, die menen, dat de uitbreiding van Tabitha niet nodig is. Tot dezulken zeggen we nogmaals: er wordt telkens weer een beroep gedaan op Tabitha door mensen, die verpleging behoeven en gaarne die in Tabitha willen ontvangen. Maar zij moeten afgewezen worden, omdat er geen ruimte is.

Anderen menen, dat de overheid de uitbreiding van Tabitha wel kan betalen. Misschien kán de overheid dat ook wel, maar zij dóet het niet. Zij verwacht van particuliere instellingen, die een verpleeg- of andere inrichting onderhouden en die baas in eigen huis willen blijven, dat zij ook zorgen voor een basiskapitaal, indien uitbreiding vereist is. Dit basiskapitaal verwachten wij van u allen.

Met dankbaarheid maken we melding van de volgende giften: Zusterhulp Groningen-Noord *f* 10,—; H. M. te U. *f* 3,—; E. J. H. te H. *f* 3,—.

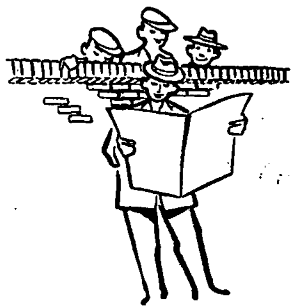
Ons gironummer is nog steeds 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger.

Leestafel

Het vergeten ambt in de kerk, door Dr H. Kraemer. Derde druk. Uitgave van Boekencentrum N.V., 's Gravenhage. Prijs ing. *f* 3,90. Dit goedkope maar ook kostbare boekje handelt over plaats en roeping van het gemeentelid. Het tast het kwaad van de domineeskerk en de kerk van ambtsdragers, tot in de wortel aan. Juist het gemeentelid is de frontstrijder, die als zoutkorrel midden in de maatschappij gestrooid is. Aan het slot van het boek poogt de schrijver te komen tot een - nog zeer voorlopige - theologie van het gemeentelid.
Wie dit mooie boekje nog niet bezit, kan het nu voor een luttel bedrag het zijne noemen.

Wf.

Bij anderen gelezen...!

Leest in de bijbel, zegt paus Johannes.

Rooms-katholieken moeten niet bang zijn om te doen zoals de protestanten, maar de bijbel lezen, zo heeft de paus verleden week verklaard op een audiëntie. Hij voegde er evenwel aan toe, dat voor rooms-katholieken de bijbel moet worden aangevuld door de leer van de kerk en de sacramenten. De paus beschreef de bijbel als „een onvervangbare hulp om dwalingen te vermijden om de waarheid te volgen en om God en Zijn leer te leren kennen." In het verleden waren de rooms-katholieken bijna bevreesd om in de bijbel te lezen, omdat zij bang waren, in de dwalingen te vervallen van die „broeders", die de kerk hadden verlaten met het motief, dat de bijbel zonder de paus, de kerk en het priesterschap voor hen voldoende was. Een gedegen kennis van het Oude en Nieuwe Testament en het acht slaan op 't „levende woord" van de apostelen, verbonden met de sacramenten en de éénheid van de kerk, brengt de „volmaakte Christen" voort, aldus de paus.

(Leeuwarder Courant)

Ook in Duitse kerken vrouwen in het ambt.

In de Evangelische Kerk van Duitsland wordt evenals in de andere reformatorische kerken, de toegang van de vrouw tot het ambt langzaam maar zeker ontsloten. De openstelling van het ambt voor de vrouw - ook het predikambt - gaat in Duitsland evenals in Scandinavië en Nederland niet zonder verzet, maar zij gaat door. In alle synodes van de evangelische landskerken in Duitsland zitten al vrouwen en op steeds meer plaatsen spreken zij mee in het bestuur der kerk. Daarmee is men wel zeer ver af van de uitspraak van Paulus! „De vrouw zwijge in de gemeente." In de kerkdiensten in Duitsland vormen de vrouwen al lang een grote meerderheid - als toehoorsters. Om het recht van de vrouwen om te preken en de doop en het avondmaal te bedienen wordt echter ook in de Evangelische Kerk in Duitsland nog fel gestreden.

Bijna op dezelfde dag, dat de synode van de Evangelische Kerk van Pommeren de vrouw tot het predikambt toeliet, heeft de evangelische bisschop van Hamburg, dr. Witte zich openlijk tegen de toelating van de vrouw tot het predikambt gekeerd. De bisschop beriep zich op een traditie van vierhonderd jaar en op goddelijke ordeningen. Hij merkte o.a. op, dat een vrouwelijke predikant niet vaderlijk kan zijn, terwijl God de Vader is.

De „Frankfurter Allgemeine Zeitung" vindt de motieven van bisschop Witte ongelukkig. Zij bewijzen, volgens het blad, alleen maar, hoe slecht men theologische argumenten kan aanvoeren tegen de vrouw in het ambt. De gewenning zal langzamerhand het verzet tegen de vrouw in het ambt in de gemeenten wel overwinnen, zo meent de „Frankfurter Allgemeine Zeitung." Dat kan men al constateren op plaatsen, waar vrouwelijke predikanten enige tijd werkzaam zijn geweest. Men moet bij dit alles evenwel één ding bedenken, aldus het blad: „Wanneer de protestanten van de R.K. Kerk verwachten dat zij geen dogma's formuleert die de kloof tussen de kerken zouden kunnen vergroten, dan moeten zij er zich omgekeerd eveneens voor hoeden, dat zij zelf, bijvoorbeeld door de toelating van vrouwen tot het predikambt, mogelijkerwijs hinderpalen op de weg tot elkaar oprichten."

(Leeuwarder Courant)

In 1963 twee „pijnlijke" herdenkingen.

Het jaar 1963 brengt twee herdenkingen: één van het 400-jarig bestaan van de Heidelbergse Catechismus en één van de afsluiting van het concilie van Trente vierhonderd jaar geleden. Het vieren van het 400-jarig beestaan van de Catechismus is pijnlijk voor de rooms katholieken o.a. om wat in de Catechismus staat over de mis: „een vervloekte afgoderij." Op dezelfde wijze is de herdenking van het concilie van Trente pijnlijk voor de protestanten, omdat dat concilie naar de gangbare rk opvatting tegen de protestanten werd gehouden en de rk belijdenis afbakende tegenover de Reformatie. „De protestanten zijn nu het eerst aan de beurt geweest met hun viering en wij moeten toegeven, dat zij de nadruk hebben gelegd op het positief-evangelische en niet op het anti-standpunt, dat de Catechismus inneemt, trouwens niet alleen tegen katholieken, maar ook tegen andere groepen protestanten dan de calvinisten, voor wie de Catechismus is geschreven en later tot de rang van belijdenisgeschrift is verheven," zo schrijft drs. H. J. J. van Schaick in het weekblad van het aartsbisdom Utrecht „Omhoog." „De viering van het concilie van Trente is door de paus aangekondigd voor het eind van dit jaar, als het Tweede Vaticaanse Concilie weer in Rome bijeen is en de aanwezigheid van protestantse waarnemers zal die viering als vanzelf in de goede perken houden, waarbij de juichtoon gemengd is met de weemoed over de scheiding van de Christenen. Een belangrijk werk van het concilie van Trente, dat dikwijls geheel vergeten wordt, is de zuivering van de kerk en het afschaffen van misbruiken, dat als het eerder gebeurd was, veel scheiding voorkomen zou hebben. Hopelijk zal op dit katholiek hervormingswerk nu de volle nadruk vallen. In onze katholieke geloofsbelijdenis ontbreekt gelukkig elk woord van vijandschap en wordt nog steeds met ere genoemd de leer van het concilie van Trente over de rechtvaardigmaking. De katholieken belijden, dat zij de leer aannemen, maar kennen zij die ook, vooral als zich een oecumenische gesprek ontwikkelt met de Christen-medebroeder.

(Leeuwarder Courant)

Oecumene in de mist.

De spoorwegen hebben een goede beurt gemaakt bij de Sovjet-Unie en bij de volksrepubliek Roemenië. Twee zonen dezer naties hebben daarvan zitten vertellen na afloop van de vergadering die het hoofdbestuur van de Praagse Christelijke Vredesconferentie de vorige week op het Eijkmanhuis in Driebergen hield.
Al die broeders hadden voor en na het program af te werken van spreekbeurten en ontmoetingen en zo begaf zich de secretaris-generaal van de Baptisten-Unie in Sovjet-Rusland, ds Karev, op een nevelige middag op weg naar Heerlen. De mist bracht hem met vertraging in Utrecht en daar informeerde hij naar de trein naar „Herlen". Hulpvaardige reizigers trokken hem nog snel naar binnen in de trein naar Amsterdam, waar hij dan voor Haarlem moest overstappen.
Het fijne onderscheid in de uitspraak van de plaatsnamen ontging hem, maar hij had wel spoedig in de gaten, dat hij door de mist naar het noorden inplaats van naar het zuiden vervoerd werd. Gedacht aan de Russische afstanden, dacht hij Heerlen die dag niet meer te aanschouwen, maar dat viel mee. Een spoorwegemployé nam hem in Amsterdam onder zijn hoede, gaf hem géén boete en zette hem prompt op de trein naar Sittard, met het consigne: daar overstappen voor Heerlen. Maar weet dan maar eens waar je uiteindelijk uit moet. Is dit Herlen? vroeg ds Karev na dat overstappen.
Aussteigen, zei het verliefde paar, dat ook liever alleen zat. Gelukkig kwam onze Rus juist onder de stationsnaam Schinnen terecht, zodat hij nog net weer in de laatste coupé terug kon duiken, naar Heerlen, waar een geduldige dame twee uur naar zijn hoge, schapenbonten muts had staan uitkijken. Dank zij de service van de spoorwegen nóg op tijd, al schoot de maal-

tijd er dan bij in, want de mensen zaten al te wachten. Maar geen boete en nog een gratis kaartje terug - 't had ds Karev ten zeerste verbaasd. Want 't was mijn eigen schuld, zegt hij bescheiden, ik had 't zeker niet duidelijk genoeg gevraagd.

Ongeveer op datzelfde uur week het toestel van de Roemeense prof. Sesan naar Brussel uit, daar Schiphol potdicht zat en de afhalers daar wel naar huis konden gaan. Opgave voor de overigens welbereisde kerkhistoricus: vind het Eykmanhuis in Driebergen, als je in dichte mist op het vliegveld Melsbroek bij Brussel staat. Er werd een treinkaartje verschaft naar Amsterdam, maar de professor speelde het klaar om via Rotterdam naar Utrecht te komen. Zonder kaartje belandde hij in Driebergen, waar men hem welwillend naar de bus liet gaan, waarvan de chauffeur hem tenslotte uitliet met een: rechtdoor, komt u er vanzelf. Bus weg. Zicht drie meter. Geen mens op straat. Dat prof. Sesan nochtans de ingang van Kerk en Wereld vond en door het park heen het Eykmanhuis, moet er wel op wijzen, dat de oecumene nu en dan een bijzonder wit voetje bij de voorzienigheid heeft.

Laat dat ook de troost zijn voor de Praagse Vredesconferentie, die zich door de symboliek van zulke reisperikelen mag laten bemoedigen: en er is allerlei vertraging, dichte mist soms, veel aanvankelijk verkeerd verstaan, maar - we komen er wel.

(„Militia Christi")

Billy Graham

In „Het Zoeklicht" vonden we een belangwekkend artikel over het werk en de plannen van Billy Graham.

„Voor het eerst in de geschiedenis van zijn evangelisatiewerk heeft dr. Billy Graham al zijn naaste medewerkers over de gehele wereld bijeengeroepen voor een retraite. Deze werd de dagen voor Kerstmis gehouden in Warrenton, Virginia in de V.S. Tijdens deze retraite maakte dr. Graham bekend, dat hij volgend jaar weer een bezoek hoopt te brengen aan Europa. Hij zal een vijfdaagse evangelisatiecampagne leiden, in Parijs en omgeving en bovendien korte campagnes in West-Berlijn, Neurenberg en Stuttgart.

Tevens zullen dr. Graham en zijn evangelisatieteam 'n bezoek brengen aan het verre Oosten. Hij zal een campagne leiden van negen dagen op de Philippijnen met grote samenkomsten in Manilla, Davao, Cebu en Iloilo. Vervolgens gaat hij in maart van het volgend jaar naar Formosa waar hij negen dagen lang zal spreken en brengt dan een bezoek aan Japan op uitnodiging van de baptisten aldaar.

Voor het volgend jaar staat slechts één campagne in de Verenigde Staten op het programma, namelijk een kruistocht van enkele weken in Los Angeles, waar mensen uit geheel zuidelijk Californië getrokken zullen worden.

In een toespraak zei dr. Graham, dat in bepaalde delen van de wereld de deuren zich schijnen te sluiten voor deze vorm van massa-evangelisatiearbeid maar dat in andere plaatsen de kansen juist groter zijn dan ooit tevoren. Tijdens de retraite kwam een uitnodiging ondertekend door 13.500 inwoners van de stad Kansas om daar een kruistocht te komen leiden.

Het aantal uitnodigingen voor bijeenkomsten en campagnes is groter dan ooit tevoren. Alleen reeds 68 universiteiten hebben de evangelist uitgenodigd om te komen spreken tot de studenten. Steden uit 46 van de 50 Amerikaanse staten hebben uitnodigingen gezonden om een campagne te komen beleggen en voorts kwamen officiële uitnodigingen voor Canada, Mexico, Zuid-Amerika, Australië, Engeland, Frankrijk, Duitsland, Jamaica, Bermuda, Guantanamo Bay en Cuba. Het team heeft reeds voorlopig toezeggingen gedaan om in 1964 campagnes te leiden in Omaha, Nebraska, Columbus, Ohio, Denver, Colorado, San Diego, Californië en Rio de Janeiro. Korte campagnes zullen worden gehouden in Halifax, Canada, Nova Scotia en in de Braziliaanse stad Recife.

Tevens heeft het team tijdens deze retraite besloten om over te gaan tot een nieuwe strategie. In de eerste plaats werd besloten dat meer „associatie-evangelists" zullen worden aangetrokken om op verschillende continenten gelijktijdig campagnes te organiseren en te leiden. Zo werd meedegedeeld dat de zuidamerikaanse evangelist ds. Fernando Vangioni tot het team is toegetreden om vooral in Zuid-Amerika grote evangelisatie-campagnes te beleggen.

De negerevangelist ds. Howard Jones zal onder de vlag van het Billy Grahamteam naar Afrika vertrekken voor een groot aantal massa-bijeenkomsten in Liberia, Sierra Leone, Nigeria en Ethiopië. Hij is bovendien uitgenodigd om in Zuid-Afrika een campagne te leiden waar zowel blanken als kleurlinngen en negers toegelaten zullen worden. Dit is de eerste keer dat uit Zuid-Afrika een dergelijke uitnodiging is gekomen.

Meer aandacht zal worden besteed aan de geestelijke voorbereiding van de plaatselijke medewerkers aan een campagne. Zelfs voor campagnes van kortere duur zullen in de plaatsen nazorgers een opleiding van een jaar krijgen om te spreken met de mensen die tijdens de bijeenkomsten te kennen geven dat zij een nieuw leven willen beginnen".

Leestafel

Billy Graham: „Mijn antwoord". Prijs geb. *f* 7,90.

Uitgave: La Rivière en Voorhoeve. Zwolle. Dit boek geeft wat de titel zegt. Allerlei vragen gesteld, worden hier beantwoord. De schrijver hoop vurig, dat zijn antwoord ook Gods antwoord kan zijn. De verschillende vragen zijn in een 27-tal hoofdstukken ondergebracht. Vragen aangaande liefde, huwelijk, huiselijke moeilijkheden. Vragen die de teen-agers stellen enz. De antwoorden zijn kort en krachtig.

Goede lectuur. D. S.

Intrede Ds D. Boschma

De raad der baptistengemeente te Coevorden nodigt belangstellenden gaarne uit tot bijwoning van de dienst waarin ds D. Boschma uit Treebeek zijn intrede hoopt te doen als predikant van onze gemeente.

De dienst zal worden gehouden in de Gereformeerde Kerk te Coevorden op zondag 10 maart 1963, 's middags om vier uur.

Allen hartelijk welkom. Mocht men logies wensen, dan graag even bericht bij de sekretaris der gemeente: H. P. C. Broekman, Kasteel 14 te Coevorden.

Zusterhulpkonferentie gewest Holland

De zusterhulpkonferentie van gewest Holland wordt D.V. 7 maart a.s. gehouden in Haarlem, „Begijnhofkapel." De konferentie zal worden bijgewoond door afgevaardigden van de EBVU, o.w. de presidente van de europese vrouwenbeweging, mevr. E. Flügge-Hof.

De afdelingen wordt verzocht op te geven met hoeveel personen men denkt aan de konferentie deel te nemen. Opgave aan: mevr. E. Offenberg-Bakker, Nic. Beetslaan 52, Zandvoort.

Radenkonferentie gewest Holland

De radenkonferentie van gewest Holland, welke 7 maart te Utrecht zou worden gehouden wordt nu *D.V. 27 april gehouden.*

P. v. O.

Wie helpt ?

Wie helpt de administratie, Dalweg 77, Arnhem, aan het tegenwoordige adres van abonnee mevr. H. Verkerk-Poppen, Goudse Rijweg 114, Boskoop? Bij voorbaat dank.

WIE KAN HELPEN ?

Wie kan het Uniebureau, Dalweg 77, Arnhem helpen aan enige exemplaren van het boekje van J. Schoemaker: **„De Kinderdoop beschouwd in het licht van Heilige Schrift en Kerkgeschiedenis".**
Er is vraag naar, doch de oplage is uitverkocht. Kosten worden vergoed. Kijkt u eens in uw boekenkast en bewijst de belangstellenden een dienst door toezending van exemplaren van het gevraagde boekje aan het Unie-bureau.

Advertenties

Heden nam God tot Zich onze lieve man, vader, behuwd- en grootvader,

SIKKE VAN DER MOLEN

op de leeftijd van 71 jaar.

Heerlen:
A. van der Molen-Helmantel

Bilthoven:
A. Reiling-van der Molen
J. Reiling
Dory
Paula

Hengelo (O.):
J. ter Braak-van der Molen
H. ter Braak
Hans
Nico
Loesje

Heerlen, 22 februari 1963
Diepenbroekstraat 14.

De begrafenis heeft plaatsgehad op woensdag 27 februari te Heerlen.

Heden nam de Heer tot Zich onze broeder

J. W. F. GIJSBERS

in de ouderdom van 81 jaar.

23-2-'63 Baptistengemeente Apeldoorn.

De Heer nam tot Zich na een korte ziekte mijn lieve Man, onze Pa en Opa

JAN WILLEM FREDRIK GIJSBERS

in de ouderdom van 81 jaar.

De Heer is mijn Herder,
mij ontbreekt niets.

Apeldoorn:
J. B. GIJSBERS—TOEBES

Eildon, Australië:
J. W. GIJSBERS
PH. E. GIJSBERS—RICHARDS

Helmond:
H. GIJSBERS
J. G. H. GIJSBERS—VAN BEEK

Brummen:
B. C. GIJSBERS

Apeldoorn:
C. J. ZEIJLSTRA—GIJSBERS

Bosch en Duin:
J. G. BROERTJES—GIJSBERS
J. BROERTJES
en kleinkinderen.

Apeldoorn, 23 februari 1963
„De Veenkamp", Gemzenstraat 5.

De teraardebestelling heeft plaatsgehad woensdag 27 febr. j.l.

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 8 maart 1963 Jaargang 80 Nr. 3669

't GEWELD VAN HET KONINKRIJK DER HEMELEN

Ds. F. E. Huizinga

Daar zat Johannes de Doper in de gevangenis op te wachten. Daarvoor zat hij dan ook in de vesting opgesloten. Hij zag geen andere weg meer om er uit te komen. Z'n volgelingen van vroeger zouden wel niet tot een opstand tegen Herodes durven komen. Maar er waren toch engelen in de hemel! En God zou een aardbeving kunnen sturen. En Jezus? Zou Jezus niet de een of andere aktie kunnen ondernemen?

Jezus geeft de mannen van Johannes een antwoord mee. Ga heen en vertel Johannes wat jullie zien en horen: blinden worden ziende en lammen wandelen, melaatsen worden gereinigd en doven horen en doden worden opgewekt en armen ontvangen het Evangelie.

En even later zegt de Heer: Sinds de dagen van Johannes de Doper tot nu toe breekt het Koninkrijk der hemelen zich baan met geweld.

Geweld is nu eenmaal geweld. Geweld is indrukwekkend, oppermachtig, vernietigend, niet te stuiten. Dan denken we aan stormvloeden, lawines, legioenen, aan de opmars en overwinning of als 't moet nederlaag. Het is oorverdovend, oogverblindend. Het is fascinerend en wekt de wellust. Het is de uiterste kracht van een mens, die God niet vreest en niemand ontziet. Het is machtig, boeiend. Zo leeft of sterft een man. Geweldig!

Ja, zegt Jezus, het geweld van Gods heerschappij is losgebroken. Er is een nieuwe kracht onderweg en werkzaam. Geen oppervlakkige revolutie. Niet slechts het ombrengen van een Herodes, want hij zou door een andere Herodes opgevolgd worden. Niet alleen maar een overwinning van onderdrukten, want morgen zijn zij de onderdrukkers. Met geweld wordt niets opgelost.
Er is goddelijk geweld op aarde gekomen sinds het uur dat Johannes de Doper aan de Jordaan verscheen. Het is verhevigd bij het binnentreden van Jezus. De gebouwen in Jeruzalem, Athene en Rome schudden op hun grondvesten.

De leiders worden onzeker, ongerust en vrezen ineenstorting van hun systeem in tempel, aula en paleis. Er is een wind opgestoken en die wind zal tot een storm aanwakkeren. Priesters, parlementariërs en soldaten kunnen hun uniformen nauwelijks meer aanhouden. Hun hoeden en kronen en petten waaien nog weg. Er is een zon opgegaan en in het licht van die zon blijken eretekenen en sjerpen vals en te verschieten. Er is geweld van God onderweg. Het geweld van de genade, van de liefde. God blijkt een andere God te zijn dan de mensheid in Oost en West dacht. En God pakt de verlossing anders aan dan iemand maar kon vermoeden. Zeg het de wankelende Johannes: God bekommert Zich echt om de lijdende mens en de straten zijn vol juichende mensen, die nu zien en horen en springen. God begint onderaan. Hij begint daar waar de nood werkelijk elementair is. Zo zal God voortgaan voortaan en het zal Evangelie zijn voor allen.

Dat is ander geweld. Daar kan geen leger tegenop en geen leer.

Natuurlijk grijpen geweldenaars er naar. Wie dat wel zijn? Zijn dat de gelovigen onder de verlorenen, die de hand van God grijpen? Maar misschien zijn het de lieden die tot dusver regeerden. Met geweld regeerden. Johannes zit al in 't gevang, want de waarheid is gevaarlijk. En Hannas, Kajafas, oudsten, schriftgeleerden en overpriesters, Pilatus en Herodes hebben de dreigende gevaren onderkend. Ze moeten deze windvlaag vangen, deze zon verduisteren. Kerk en staat zullen tegronde gaan wanneer het dynamiet der liefde in handen komt van het volk. Wat is dat voor een irreëel gezwets van op je linkerwang te laten slaan, hemd en mantel over te geven en boven de afgedwongene nog eens een mijl te gaan. In de Spreuken moge al staan, dat men zijn vijand bij honger en dorst eten en drinken moet geven om zodoende vurige kolen op zijn hoofd te hopen, in het leven van alledag is dat natuurlijk volkomen geschift en dat kan alleen nog maar ontbinding tengevolge hebben. Het is beter dat mensen, die zo willen, sterven. Johannes stierf in een vesting door het zwaard en op Golgotha werd een kruis opgericht. Geweld tegen geweld. Geweld van de mens tegen het geweld van God. Het zwaard tegen de waarheid, de dood aan de liefde.

Ze wisten niet wat ze deden. Want aan dat kruis laaide de liefde hoger op dan ooit eerder. Alle geslachten kunnen de vlam nog zien. En de wind stak op om niet meer te gaan liggen, totdat het zachte geweld van God de einden der aarde en der tijden heeft bereikt. De zon schijnt verder.

Hem is gegeven alle macht, ook over geweldenaren.

En Zijn gemeente is een geweldige macht.

zand en zaad

Waardeloos meneer, zei de man, waardeloos. Zegt u nou zelf, je staat 's morgens met een zwaar hoofd op, eet rillerig je brood en dan ga je naar je werk. 't Lijkt net een ouderwetse begrafenis. Uit alle huizen komen mannen, die zich bij de optocht aansluiten. De poorten van de fabriek staan wagenwijd open en daar gaan we , als vissen in een fuik, als vo gels onder een klapnet. Voor de duizenste keer zoek je je kwadraatmeter grond op en daar sta je achter je machine, een levend onderdeel ervan maar niet half zo duur. Nou heb ik nog dragelijk werk. Ik mag er nog eens bij denken, maar dan moet je die lui zien, die de hele dag niks anders hebben te doen dan oppassen dat er een bandje blik door de ponsmache loopt. Duizenden dopjes, een blikken rivier met een mens, die er naar kijkt. Het kan natuurlijk niet meer anders, tenminste ik denk niet dat het kan nu het hele leven gemechaniseerd is, maar ik kan terugverlangen naar de dagen van vroeger. Goed, breed hadden ze 't niet en in die dagen van ziekte en ouderdom was 't misschien wat moeilijker dan nu voor wat het brood betreft, maar toen zag je nog handwerk. Mensen, die met plezier hun werk deden. Wat hebben we vaak bij de smid gestaan, zo tegen de avond, als zijn vuur nog brandde en de jongen aan de blaasbalg trok. Meneer, die smid leek op een tovenaar, 't was net een schilderij daar in dat rosse licht. Hoe die man op het witgloeiend ijzer sloeg en dan de hamer weer liet naklinken op het aambeeld. Die man maakte iets meneer, hij schiep zo te zeggen al was 't maar een hoefijzer. Hebt u ooit gezien hoe ze die pasklaar maakten voor 't paard?

Hebt u ooit gezien hoe zo'n paard dat ijzer onder kreeg? Nee, ziet u wel, u weet alleen van hoogovens en paardekrachten van een motor. U is te jong meneer. U hebt die ouderwetse kleermakers niet meer gekend. U gaat naar zo'n grote winkel die volhangt met in een fabriek inelkaar geflanste lapjes. Massaal. Allemaal één maat, één kleur, één snit voor die mensen, die er maar in moeten passen. U weet niet met hoeveel plechtigheid een echte kleermaker om zijn klant heenstapte met de centimeterband, een potlood in z'n mond en op de tafel het papier waarop lengte en breedte geheimzinnig werden genoteerd. Toen was je nog een mens meneer, met eigen maat, eigen lengte en model. Dat is eraf. We komen nu ook allemaal uit dezelfde ponsmachine, dragen dezelfde kleren hebben hetzelfde huis, eten brood uit de centrale bakkerij - hebt u ooit een bakker zien werken? Deeg klaarmaken, die verhaaltjes van blote voeten vergeet u maar, het afwegen van afgestoken stukken deeg, het inschuiven in de hete oven, waaruit juist de resten van brandende takkenbossen waren verwijderd. Niet zo hygiënisch hé, nee, maar ook niet zo dood, morsdood, als vandaag. Zoals ik zei, brood uit de centrale. 't Mankeert er nog maar aan dat we ook allemaal in een gaarkeuken moeten komen eten.

Maar dat zal dan nog wel komen want het is natuurlijk veel economischer. En aan het einde allemaal in dezelfde kist met er boven een voorgeschreven steenzo hoog, zo breed en alleen de naam plus data. Ik denk dat u dat allemaal slikt, maar wij ouderen niet zo gemakkelijk. Wij komen nog uit een tijd, dat een mens een mens was, nou ja, toen was 't allemaal ook geen rozegeur en maneschijn, maar wat we nou hebben, het is om er bang voor te worden. En nog is het einde niet meneer. Er kan nog veel meer gelijkgeschakeld worden. De tijdopnemers zitten je niet alleen in de fabriek achterna, maar ze regeren daarbuiten al net zo goed. Tempo, produktie, prestatie en intussen missen we de leeuwerik, het riet, de boom, de hemel. Om niet te zeggen het leven. Trouwens, ze kunnen je missen. Als er vroeger één dood ging was dat een verlies voor de gemeenschap. Iedereen bijna nam een plaats in, waarin hij nodig was. Vandaag ben je een onderdeel. Val je eruit dan zetten ze morgen een nieuw in. Hij ruste in vrede, wij moeten verder.

Ik zit niet zo gauw verlegen, maar als je dat allemaal hoort, en je wist het toch wel, dan overvalt een gevoel van onmacht je. De man heeft gelijk, zeg je.

En wat moet je dan nog van God zeggen en van Jezus Christus. Goed, je kunt niet altijd over de Heer van het leven praten, maar als je zo gekonfronteerd wordt met het ontluisterend bestaan van je medemens, die nummers voor z'n kostuum, schoenen, hemden, sokken en hoed heeft; die een gironummer heeft en telefoonnummer; alles wat hij heeft is genummerd. Hijzelf is een nummer. Wat moet je dan nog zeggen van God, die de mens naar Zijn beeld schiep? Misschien moet je hem zeggen dat God hem als een origineel schiep en dat hij ervoor moet waken niet als een kopie te eindigen. Het geloof laat niet alleen de mens geboren worden, het geloof bewaart hem ook. Een gelovige kan nooit een massamens worden, wel een gemeenschapsmens, Hij zal in z'n konfektiepakje als maatwerk Gods rondwandelen.

Maar hij was nog niet klaar merkt u de volgende week.

Huizinga.

Vindt u, dat de Unie bij de Wereldraad moet blijven?

U bent er vóór, dat de Unie van Baptistengemeenten in Nederland bij de Wereldraad van Kerken blijft?
't Is een standpunt...
Maar, waarop baseert U dat standpunt?
Waarom wijst U de mening af van hen, die zeggen ervan overtuigd te zijn, dat de baptisten in de Wereldraad niet thuis horen?

Omdat deze vragen ernstige en broederlijke bezinning vragen vóór de a.s. Algemene Vergadering der Unie (8 en 9 mei a.s.) organiseert de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon D.V. op zaterdag 30 maart te Zwolle in een van de zalen van Hotel Van Gijtenbeek N.V. (Stationsplein) een

BEZINNINGSDAG

De voorgangers S. J. Zijlstra en J. van Dam zullen het zojuist verschenen rapport „De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken" toelichten; een zo breed mogelijk samengesteld forum zal trachten antwoord te geven op de vragen, welke tijdens de diskussies - waarvoor ruimschoots gelegenheid zal worden gegeven - worden gesteld.

Deze bezinningsdag begint om 10.00 uur en wordt te plm. 15.30 uur gesloten.

Men wordt verzocht brood mee te nemen. De deelname-prijs bedraagt ƒ 3.— per persoon (waarvoor koffie en thee zal worden aangeboden).

Opgave van deelname aan deze bezinningsdag aan het sekretariaat van de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon, p.a. „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin/Den Dolder.

Aan rustige wateren

De God aller vertroosting

..de God aller vertroosting, die ons troost in al onzen druk. 2 Cor. 1 : 4a.

Paulus schreef deze woorden aan de gemeente Gods in Corinthe. De broeders en zusters daar hadden wel enkele moedgevende woorden nodig, want zo gemakkelijk was het niet in die tijden om christen te zijn. Het woord godsdienstvrijheid kende men niet, en dus dreigde er gevaar en spot voor Gods kinderen. Daarnaast was er in de gemeente te Corinthe veel innerlijke strijd. De getrouwen konden niets anders doen dan op de God aller vertroosting blikken en bij Hem steun zoeken.

Paulus' woorden moeten de broeders en zusters te Corinthe hebben ontroerd, want de apostel spreekt hier uit eigen ervaring. Zijn leven is niet gemakkelijk geweest. Aan den lijve heeft hij de haat van de wereld tegen Christus, zijn Heiland ondervonden. Hij werd immers vervolgd, geslagen, gestenigd, bespot en gevangen gezet omdat hij de Heer volgde. Het christen-zijn is voor hem een strijd geweest op leven en dood. Maar de God aller vertroosting stelde hem in staat staande te blijven. Door z'n eigen lijdensweg kon Paulus anderen begrijpen en helpen en echte troostwoorden uitspreken.

Wanneer we het betreffend bijbelgedeelte lezen dan ontdekken we dat onze tekst in de eerste plaats lichamelijk lijden aanduidt, speciaal in verband met de christen-vervolgingen uit die tijd. En toch is het niet zo dat deze tekst nu terzijde gelegd kan worden omdat die tijd „gelukkig" voorbij is.

Vandaag de dag is er in Nederland geen sprake meer van christen-vervolging. Maar er is en blijft in ieder mensenleven een druk. En als deze last u gebogen doet gaan dan wijst het Boek der Boeken door Jezus Christus steeds weer op God, de Almachtige. Bent u misschien ziek, oud en gebrekkig, angstig, eenzaam, getroffen door één of ander leed, of vindt u het ook zo moeilijk christen te zijn? Luister dan naar Paulus' woorden. Hij zegt u dat er een God aller vertroosting is. Soms is het zo gemakkelijk om je door de lasten van het leven te laten leiden en moedeloos of opstandig te worden, maar de apostel verkondigt het „door God vertroost worden."

Voor ieder is de last van het leven niet gelijk, en elke dag brengt weer nieuwe zorgen, problemen, moeite en strijd met zich mee. Wij, die door genade de Heiland mochten leren kennen hebben een antwoord op dit lijden. Met Paulus mogen we namelijk zeggen:

„toon je krachten in het doorstaan van het lijden". Dat geldt niet alleen als je gegeseld, gestenigd, of voor de leeuwen geworpen wordt. Dat heeft voor u en mij vandaag nog een betekenis.

Het doorstaan van het lijden, in welke vorm dan ook, is niet een doodgewoon aanvaarden. We mogen niet zeggen: „'t Is nu een keer niet anders, 'k moet er maar in berusten." Neen, dat zou ons passief, lijdelijk, in ons zelf gekeerd en eenzaam maken, van binnen ongelukkig omdat we het waarom niet begrijpen en God ter verantwoording roepen.

Het verdriet knijpt u misschien de keel dicht, maar „doorsta" het. Dat wil zeggen aanvaard het en overwin het met Jezus Christus onze Heiland. Laat niet de duisternis van het leven overwinnaar zijn, maar onze gestorven en opgestane Heer.

De bijbel zegt ons dus dat we dit nooit uit eigen kracht behoeven te proberen, maar het alleen kunnen bereiken wanneer we erkennen en belijden dat de God der vertroosting ons troost in al onze druk. Hierdoor komt er vrede in ons hart, moed om verder te leven, kracht om pijnen te doorstaan, en volharding om door te gaan met de arbeid van onze Heer en Meester.

De God aller vertroosting wil ook uw leven in Zijn hand nemen, en deze als een beschermende muur om u heen leggen. Een vesting, die de aanstormende moeiten van het leven in die zin keren, dat zij ons leven niet verwoesten. We mogen leven in Jezus Christus.

Alblasserdam *J. v. d. Veen*

Bezinningsdag

Zoals elders in dit nummer van De Christen wordt meegedeeld organiseert de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon op zaterdag 30 maart a.s. D.V. te Zwolle een bezinningsdag, waarop onze verhouding tot de Wereldraad van Kerken volop in de belangstelling zal komen te staan. Voor een goed begrip voor het belang van deze bezinning wordt er op gewezen, dat de Commissie der Unie mede het initiatief tot deze bijeenkomst nam en de organisatie ervan heeft overgedragen aan de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon.

De door de RJC der NBJB op dezelfde dag te houden ontmoeting van jeugdleiders wordt in verband met de belangrijkheid van deze bezinningsdag uitgesteld tot een latere datum. De Commissie voor Vorming en Dienstbetoon is de RJC-raad ten zeerste erkentelijk voor deze medewerking!

De Commissie voor Vorming en Dienstbetoon hoopt op een groot aantal deelnemers aan dit broederlijke beraad op 30 maart a.s. en wijst erop, dat het ten zeerste aanbeveling verdient het rapport „De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken" met aandacht te bestuderen. Dit rapport is, gelijk bekend, te verkrijgen bij het Unie-Bureau, Dalweg 77 te Arnhem. Men informere bij het sekretariaat van de plaatselijke gemeente.

De Commissie voor Vorming en Dienstbetoon.

Van de Vinkenhof

U hebt nu al heel wat over **volle** kampen gelezen en U zult vast wel blij zijn met de belangstelling, die ook in 1963 weer voor onze eigen centra blijkt. Er zijn weer nieuwe kampen vol. Gezinskampen 4A (20-27 juli) en 5A 27 juli -3 aug.) op „De Vinkenhof zijn geheel bezet. Evenzo jeugdkamp 5B (27 juli-3 aug.) en tussenjeugdkamp 6C (jongenskant 3-10 aug.), beide op „Renderloo".

Er is nog plaats!

In de volgende kampen is nog plaats:

Gezinskampen: „Renderloo" 7A (17-24 aug.) „De Vinkenhof": 1A (29 juni-6 juli) en 5A (27 juli-3 aug.)

Jeugdkampen: „De Vinkenhof": 4B (20-27 juli) en 5B (27 juli-3 aug.)

Tussenjeugdkampen: „De Vinkenhof" 5C (27 juli-3 aug.) „Renderloo" 4C-2 (20-27 juli.) 6C (alleen nog meisjeskant) (3-10 aug.)

Juniorenkampen: „Renderloo" 5D (27 juli-3 aug.) „De Vinkenhof" 4D (20-27 juli.)

De folders met alle gegevens vindt U bij de ingang van Uw kerkgebouw of van Uw vergaderzalen.

Zusterhulpkampen.

Denken onze zusters ook aan de zgn. Zusterhulpkampen op „De Vinkenhof"? Elk jaar opnieuw horen we dankbare reacties op deze kampen, zodat we er dit jaar zelfs twéé houden: maandag - zaterdag 6 - 10 mei en 13 tot 17 mei. De prijs is *f* 32,50 per persoon en U kunt zich aanmelden op „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin, post: Den Dolder. Broertjes.

Lezers aan het woord

De organisatie van onze unie (1).

Geachte redaktie,

Met genoegen en instemming las ik wat één Uwer redakteuren, br J. Reiling, over de organisatie van de unie heeft geschreven. Ik zou mij in Uw voorstelling van organisatie beter kunnen vinden dan de vorm welke de Commissie van vijf zich heeft ingedacht.

Toch zou ik aan Uw gedachtengang gaarne één element willen toevoegen, betreffende de verkiezing van de door U voorgestelde Unie-commissie. N.l. Wie verkozen wordt tot lid van de Uniecommissie zal de eventueele funktie in een permanente Commissie moeten neerleggen.

Op die wijze zullen wij dus voorkomen dat één persoon tegelijk U.C.-lid en lid van een P.C. is.

Musselkanaal — W. Veenstra.

Het element dat br Veenstra toevoegt is inderdaad in mijn artikelen niet duidelijk gesteld maar komt geheel overeen met mijn gedachtengang.

E. R.

De organisatie van onze unie (2)

Geachte br Reiling,

Naar aanleiding van uw artikelen over de organisatie onzer Unie wil ik u gaarne meedelen, volledig in te stemmen met uw suggestie, de Unie-Commissie samen te stellen uit 7 leden, rechtstreeks te kiezen door de Alg. Vergadering der Unie, waaraan uit elke Permanente Commissie één lid met adviserende stem wordt toegevoegd.

Bij de huidige samenstelling van de UC doet zich de merkwaardigheid voor, dat het merendeel der UC-leden (n.l. zes) door de PC's gedelegeerd is, terwijl slechts vijf leden rechtstreeks gekozen zijn.

Mocht de door u gedane suggestie niet verwerkelijkt kunnen worden, zo lijkt het mij in ieder geval noodzakelijk, dat voortaan de door de P.C.'s naar de UC af te vaardigen leden óók door de AV aangewezen worden, opdat duidelijk blijke, dat álle UC-leden door de AV gekozen zijn.

Tenslotte lijkt het mij aanbeveling te verdienen, dat het uit de UC samen te stellen dagelijkse bestuur eveneens door de AV gekozen wordt; naar mijn gevoelen moet vooral het dag. bestuur een college zijn, dat als zodanig door de AV begeerd is en derhalve volledig vertrouwen moet genieten.

U zult mij willen veroorloven ten aanzien van de redactie van ons lijfblad een suggestie te doen? Is het mogelijk te stellen: het lidmaatschap van de redactie van De Christen is onverenigbaar met het lidmaatschap van de UC of enige Permanente Commissie? Ik ben van mening, dat de redactie van De Christen o.a. ook de functie moet hebben van: de meest loyale oppositie van de UC en de PC's.

Zwagerveen, 1-3-1963 — H. Ploeger

Naschrift: het is altijd aardig om instemming te ontmoeten en daarom plaats ik bovenstaand schrijven met genoegen. Of mijn suggesties al dan niet verwezenlijkt kunnen worden is een zaak van de Alg. Vergadering. Als voorstel kan het daar in 1963 niet aan de orde komen en dat zou ook niet goed zijn, omdat een dergelijke materie uitvoeriger bekeken moet worden voordat het tot een voorstel kan komen. Maar het zou misschien aanbeveling verdienen dat er ter Alg. Vergadering een discussie over het huidige principe van de organisatie en mijn suggesties zou plaatsvinden.

Het is zeker mogelijk te stellen, dat geen redacteur lid van U.C. of een P.C. mag zijn. Maar dan zou m.i. de lijn doorgetrokken moeten worden en zou geen redacteur enige taak in de landelijke arbeid mogen hebben. Dan zouden alle huidige redacteuren moeten verdwijnen en een volslagen nieuwe redactie gekozen moeten worden. Misschien was het voldoende wanneer de taak van de meest loyale oppositie vervuld werd door één onafhankelijk redacteur. Als hij zijn vak verstaat wordt zijn rubriek de meest gelezene van ons blad.

E.R.

De organisatie van onze unie (3)

Zeer gewaardeerde eindredakteur.

In De Christen van 15 februari 1963 heeft U in Uw tweede artikel over de organisatie van de Unie aandacht gewijd aan een eventueel door de gemeente Assen in te dienen voorstel. In deze schets van een voorstel werd gesteld, dat het wenselijk is, dat alleen de Algemene Vergadering het beleid van het Centrumbestuur controleert, omdat er thans geen doeltreffende controle mogelijk is.

Tegen deze gedachte (De AV controleert alleen!) voert U het volgende aan: „Welnu: in 1962 had het Centrumbestuur aan de AV een zeer uitvoerig stuk aangeboden, waarin zij haar beleid op een zeer belangrijk punt tot in détails beschreef en ter discussie stelde. De AV heeft dit stuk niet eens in behandeling genomen. Waarom niet? Uitgesproken is 't niet, maar zou het niet zijn omdat de AV zich daartoe niet bekwaam achtte?"

Voor zover ik weet, is het door U bedoelde stuk bij het tekenen van de presentielijst uitgereikt (Heeft het Centrumbesuur toen wel besef dat zo 1e. de gemeenten - en daar gaat het om! - zich geen oordeel konden vormen en 2e dat het de afgevaardigden aan tijd moest ontbreken om dit stuk grondig te bestuderen?) en dit stuk is - voor zover mijn informaties gaan - bij de instelling van de Commissie van 5 samen met de betreffende moties en voorstellen van de agenda afgevoerd.

Het lijkt mij daarom in strijd met de mij bekende feiten om onwil van de AV te suggeren aandacht te schenken aan het beleid van het Centrumbestuur. Met dank voor plaatsing.

J. L. de Haan (Assen).

Indien br De Haan de Alg. Vergadering te Almelo had bijgewoond en met diverse afgevaardigden had gesproken zou hij weten dat er een merkbare onwil bestond om het betreffende stuk in behandeling te nemen omdat men meende dat dit in de A.V. niet thuishoorde. Hij zou dan tevens geweten hebben, dat het betreffende stuk niet bij de instelling van de Commissie van Vijf van de agenda is afgevoerd. De motie die de instelling van deze commissie bewerkstelligde sprak alleen van het niet in behandeling nemen van stukken die betrekking hadden op de organisatorische opbouw en werkwijze van de Unie. Had de Alg. Vergadering daarna over het beleidsstuk van het Centrumbestuur willen spreken dan had daartoe ongetwijfeld de gelegenheid bestaan. Had de Alg. Vergadering het beleid van het Centrumbestuur aan een nader onderzoek willen onderwerpen dan had zij ongetwijfeld een commissie ad hoc gekozen aan wie dit onderzoek zou zijn opgedragen zoals in het verleden bij soortgelijke gevallen wel eens is gebeurd. Dat zij noch het een noch het ander heeft gedaan is een duidelijke aanwijzing dat zij zich daartoe niet geroepen achtte.

E.R.

„DE CHRISTEN"

UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: **drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.**

Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Tabitha-Bouw-Actie

34 plus 36 = 70.

Tabitha jubileert én Tabitha moet uitbreiden. Dat deze twee zaken bij elkaar horen, is u zo langzamerhand wel bekend.

En niet alleen, dat het u bekend is, velen uwer hebben reeds een steen bijgedragen om de uitbreiding te helpen verwerkelijken.

34 bedden telt Tabitha momenteel.
36 bedden moeten er bij komen.
70 bedden in totaal zal het vernieuwde diaconessenhuis dus tellen.

Tenminste. .

Als u allen meehelpt, zál dat gebeuren.

Op 34 bedden worden 34 mensen verpleegd. Mensen, die hulp nodig hebben van anderen. Mensen, die zichzelf niet kunnen redden. Mensen, die niet alleen naar het lichaam verzorgd moeten worden, maar die ook het Woord van God moeten horen, opdat zij kracht ontvangen om hun lijden te dragen. Opdat zij weten, dat Eén voor allen gestorven is, opdat allen behouden zullen worden.

Op 70 bedden kunnen 70 mensen verzorgd en met liefde omringd worden. Aan 70 mensen kan de blijde boodschap van Gods reddende zondaarsliefde verteld en voorgeleefd worden.

Met andere woorden:

in het vergrote Tabitha worden ons nieuwe kansen, nieuwe evangelisatiekansen gegeven. Willen we deze kansen aangrijpen?

We zijn dankbaar voor de volgende giften: RJC-afdeling Hengelo (bravo jongelui!) *f* 13,19; zusterhulp te Hilversum *f* 25,-; B. B. te P. *f* 5,-; D. O. te H. *f* 10,-; A. P. te D. *f* 10,-; H. F. A.-v. T. te S. *f* 50,-.

Giften kunnen gestort worden op giro 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.). — H. Ploeger.

Nader bezien

Wat doen we met het rapport over de oecumene?

Het rapport is er dus. De studiecommissie heeft de schriftelijke neerslag van haar bezinning en werkzaamheden de gemeenten aangeboden. Het advies om het lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken (zij het in gewijzigde vorm) te handhaven wordt gegeven door alle leden van de commissie op één na; een minderheidsverklaring die tot uittreding adviseert is door dit lid ondertekend. Dat zijn de dingen die van dit rapport „in het nieuws" zullen komen.

Wanneer we dat nu weten, wat doen we dan verder met dit rapport? Zullen we het lezen en voor kennisgeving aannemen? Wij zijn geen mensen van studie en bezinning. Wij doen liever iets voor de Heer dan dat wij over onze gezamenlijke verhouding tot Hem en tot andere gelovigen en gemeenschappen nadenken. Waar het gaat om een bewuste positiekeuze argumenteren wij, vaak zonder het zelf te weten, met gevoelsargumenten. Hier ligt een boekje, dat uiterst zakelijk en uiterst doordacht de oecumenische materie ter hand neemt en zijn lezers dwingt tot meedenken en meeoverwegen. In zekere zin is dit boekje een uitdaging aan onze gewone manieren van bezinning. Het is geen lichte lectuur, hoewel het ook niet te zwaar is voor gemeenteleden, die zich de moeite van het nadenken getroosten. De ernst die wij maken met onze verhouding tot de oecumene zal zich kunnen weerspiegelen in de ernst die wij maken met dit rapport.

Het is jammer dat het rapport eerst nu is verschenen, want de tijd voor een grondige verwerking in onze gemeenten is te kort. Dit rapport bepraat en beoordeelt men niet op een enkele gemeentevergadering. Daar is meer voor nodig. Eigenlijk moest in iedere gemeente meteen een kring worden gevormd van gemeenteleden, die zich met de inhoud van dit rapport gaan bezighouden met daarnaast het Nieuwe Testament. Daarvoor zijn tenminste zes à zeven avonden nodig en voordat we daarmee klaar zullen zijn, is de tijd voor de Algemene Vergadering en de tijd om te beslissen gekomen. Ik zie aankomen dat we in de gemeenten dan nog lang niet klaar zijn.

Misschien is het niet mogelijk om de beslissing nog weer een jaar uit te stellen. Ik zou me kunnen voorstellen, dat de gemeenten die verleden jaar reeds een voorstel tot uittreding indienden dan ongeduldig zouden worden. Daarom zal de Algemene Vergadering in Sneek straks wel tot een uitspraak moeten komen. En in verband daarmee is het een dringende noodzaak dat de gemeenten het beraad over het rapport met spoed ter hand nemen. En niemand die als afgevaardigde naar Sneek zou willen gaan, zou bij dit beraad binnen de gemeenten verstek mogen laten gaan. Wat doen we met het rapport over de oecumene? *J. R.*

Balans en uitzicht van de vrijwilligheid

Plenaire zitting van de Commissies

Ongeveer twintig personen - onder wie één deelneemster - vulden zaterdag 2 maart de kerkzaal van de zwolse baptistengemeente, waar de koster getrouw zorgde voor koffie en thee bij de meegebrachte proviand. De Unie-Commissie had hen allen uitgenodigd als leden van Permanente Commissies, Stichtingsbesturen en Financiële Commissie, om te beraadslagen over het gezamenlijke werk als voorbereiding van de komende Algemene Vergadering, die in mei in Sneek D.V. gehouden zal worden. Niet alle genodigden waren aanwezig, maar die er waren hebben zich beziggehouden met de mogelijkheden en problemen van de verschillende takken van ons werk.

Vrijwilligheid.

Onder het thema, dat boven dit artikel is afgedrukt, gaf ds. H. van der Werf uit Emmen een interessante beschouwing over de groei van ons werk in financiële omvang en hij kwam tot de verrassende conclusie, dat de elf jaren geleden ingevoerde „vrijwilligheid" een prachtig resultaat had gebracht. Eigenlijk wordt het Uniewerk (buiten de organisatie- en sociale kosten) nu zeven jaar volledig gedragen door hetgeen onze gemeenten vrijwillig met liefde geven. Tijdens deze zevenjarige periode klonk wel ieder jaar weer de klacht, dat „we de begroting niet gehaald hadden", maar de vooruitgang is toch enorm. In deze jaren was gevraagd totaal *f* 420.000, waarvan *f* 356.000 is binnengekomen. Het totale tekort klinkt in onze oren wel groot (*f* 64.000), dus ruim *f* 9.000 per jaar, maar daarbij moeten we bedenken, dat de groei ook vaart en visie vertoonde.

Vergeleken bij de opbrengsten van 1955 kreeg de ECU in 1962 50% meer, de C. v. d. Opleiding 570% en de UZC 306% meer. Het aantal leden is sindsdien met 21% ruim gestegen. De Unie-contributie klom met 48%, zodat de vrijwilligheid een snellere groei bereikte dan de verplichte sector.

Die alles geschiedde ondanks het ontbreken van voldoénde voorlichting en coördinatie, waaraan we in de toekomst meer aandacht willen besteden.

Ds Van der Werf koppelde hieraan nog eens weer de gedachte, dat het goed is tijdig in het najaar aan de gemeenten bekend te maken, welke bedragen men voor het uniewerk in het daaropvolgende jaar behoeft, zodat men er bij de plaatselijke begrotingen rekening mee kan houden.

Grote en kleine gemeenten.

Van de 24 gemeenten met 150 of meer leden bleven 13 beneden de gemiddelde bijdragen. Van de 43 gemeenten met minder 150 leden bleven 29 beneden het gemiddelde peil: 14 gemeenten (waaronder 12 met minder dan 100 leden) bereikten het gemiddelde.

Van de gemeenten (met of zonder posten), die door de ECU gesubsidieerd zijn, werd vrijwel een even groot bedrag gezamenlijk terugontvangen voor het totále uniewerk, zodat in wezen de Unie maar een geringe bijdrage gaf aan werkelijk financieel zwakke gemeenten.

Belangrijk achtte ds Van der Werf het, dat de sterkere gemeenten in onze unie de kans kregen de zwakkere te helpen. Deze blijven in de gelegenheid mee te doen aan het grote geheel en hun visie te bewaren, die tot over de grenzen van eigen plaats en land gaat.

Permanente Commissies.

De Permanente Commissies gaven achtereenvolgens een beeld van hun werk. De **ECU** is niet enkel een financieringscommissie, maar geeft ook adviezen voor het opbouwen van de gemeenten en posten. De posten moeten levensvatbaar zijn, alvorens ze op steun kunnen rekenen en worden aangemoedigd, om weldoordachte plannen op tafel te leggen. Subsidie heeft een sterk aflopend karakter.

De **Opleiding** verwacht ongeveer hetzelfde als vorig jaar. Als de gemeenten er dus nog een schepje bovenop gooien, kan misschien dit jaar met minder zorg gewerkt worden.

De **Zendingscommissie** wil onder ons vorm geven aan onze roeping het Evangelie aan de gehele wereld te verkondigen. „Zijn we hiermee al aan de top van ons kunnen?" zo vroeg de zendingssecretaris ds Sikkema de vergadering. Momenteel worden twee jongemannen uit Irema opgeleid aan de school te Yalemba (waar ds Van der Veen les geeft) voor het werk in Irema zelf, dat nog steeds hoopt op de terugkeer van de nederlandse zendelingen.

Stichtingsbesturen.

De **Kerkbouw** had afgelopen jaar onze bijzondere aandacht. De actie is geslaagd en wellicht halen we het eindbedrag van

ƒ 80.000. Voor 1963 rekent het tien-centsfonds op ƒ 7500. In vijf gemeenten zijn de bouwplannen in een vergevorderd stadium, waarvan twee dit jaar - als de vorst verdwenen is - al gaan bouwen: Amsterdam-West en Utrecht-Noord.

Onze **Centra** hadden een bewogen jaar. Financieel is er een aanzienlijk verlies. We zullen alle zeilen moeten bijzetten, om rond te komen. Maar ook een andere visie is nodig: onze vòrmingscentra hebben geen sluitende exploitaties uit eigen middelen, maar behoeven voor hun werk de steun van al onze gemeenten. Door het zomerwerk wordt wel een deel van de uitgaven bestreden, maar de rest moet door middel van onze offers bijeenkomen.

„Tabitha" jubileert dit jaar en heeft bouwplannen, om méér voor de lijdende mensheid te kunnen doen en ook, om een opleiding aan de meisjes te verschaffen, die hier willen komen dienen.

Het **Pensioenfonds** streeft naar redelijke en waardevaste uitkeringen ten behoeve van de verzorging van onze voorgangers, die hun leven gaven in de dienst onzer gemeenten. Dit is mogelijk met de steun van onze gemeenten.

Coördinatie.

Weer een vreemd woord, dat kan betekenen: samenwerking van verschillende spieren, om één beweging tot stand te brengen. Nu hebben we in onze unie niet met „spieren" te doen, maar wel met allerlei instanties, die één beweging nastreven: het gezamenlijk dienen van onze Heer in deze wereld. Daarbij is er het gevaar, dat elke commissie alleen eigen arbeid bevordert, zonder rekening te houden met de belangen van de andere commissies en stichtingen.

Ds J. Reiling sprak hierover in opdracht van de activeringscommissie, die namens de diverse instanties de voorlichting in onze gemeenten verzorgt. Het is nodig, dat deze alle een vijf-jarenplan opstellen en in elk najaar overleggen, wèlk deel daarvan in het nieuwe jaar kan worden verwezenlijkt. Door onderling beraad kan nu eens hier en dan weer daar de bijzondere aandacht voor worden gevraagd.

U begrijpt, dat dit onderwerp de tongen goed in beweging bracht. De activeringscommissie werd aangemoedigd dit plan aan al de commissies en stichtingen voor te leggen.

Verschillenden pleitten er ook voor, om niet alleen samen te werken in het in evenwicht houden van de uitgaven, maar ook, om de gemeenten er voor te winnen hun gaven voor het landelijk werk in één kas te storten, waarover dan door gezamenlijk overleg beschikt kan worden ten bate van de diverse arbeidsterreinen. We moeten over deze belangrijke punten nog eens nadenken. Ds Jansma zal dan ook zorgen, dat we dit doen aan de hand van zijn aantekeningen.

„Ik zou wel eens willen weten".

De commissies wilden dus wel eens iets van elkáár weten en hebben elkaar wàrm gemaakt voor de totále arbeid, waarvan we eigenlijk geen enkel onderdeel kunnen noch willen missen. Intussen kunt U Uw vragen inzenden aan „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin, Post: Den Dolder, als U wel eens zou willen weten, hoe . . . . en vult U dit zelf maar in. Het antwoord komt dan zo spoedig mogelijk in deze rubriek!

Broertjes.

Uit ons Unie-Bureau

Mag ik nog even herinneren aan de sluitingsdatum voor het stellen van candidaten? Dat is 14 maart. Tot dan kunnen de gemeenten, de betrokken commissies en de unie-commissies candidaatstellingen met de bereidverklaringen indienen bij het uniebureau, Dalweg 77, Arnhem. Het betreft de volgende functies:

voorzitter van de Algemene Vergadering
één lid van de unie-commissie (ds G. W. Tijman is aftredend en niet herkiesbaar)
één lid van de E.C.U. (ds W. Harkema is aftredend en niet herkiesbaar)
twee leden van de C. v. d. O. (in de plaats van ds J. Broertjes en E. Huizinga)
één lid van de U.Z.C. (in de plaats van ds H. Sikkema)

twee redacteuren van „De Christen" (in plaats van drs D. Slort en ds H. v. d. Werf)
één redacteur van „De Zaaier" (in de plaats van ds R. Reiling)

Bij de redacteuren voor „De Christen" en „De Zaaier" kan opgemerkt worden, dat ook de andere redakteuren aftredend zijn (redacteuren worden slechts voor één jaar gekozen), doch deze zijn herkiesbaar; desgewenst kunnen dus voor hen ook candidaten gesteld worden. Bij de C. v. d. O. valt er aan te herinneren, dat één van de beide candidaten geen voorganger moet zijn, daar in het reglement is bepaald, dat de C. v. d. O. uit vijf leden bestaat, van wie tenminste twee geen voorganger ener gemeente zijn.

Hebben onze gemeenten en raden zich al goed bezonnen op wie in genoemde functies de juiste man zou zijn? Nu, met belangstelling wordt de candidaatstelling tegemoetgezien!

Tenslotte nog even weer de data van de A.V. te Sneek: 8 en 9 mei met een openings- en begroetingssamenkomst op dinsdagavond 7 mei. Houdt deze data vrij voor dit feest!

T. Jansma.

De algemene vergadering in Sneek

De 83e algemene vergadering van de unie der baptistengemeenten in Nederland zal dit jaar D.V. worden gehouden te Sneek op woensdag 8 mei en donderdag 9 mei.

De begroetingssamenkomst vindt plaats op dinsdag 7 mei.

De gemeente te Sneek rekent het zich tot een eer de afgevaardigden en gasten op waardige en aangename wijze te ontvangen.

Zij verblijdt zich er over dit hoogtepunt van onze gemeenschap in haar midden te mogen voorbereiden en zij gaf daarom een door haar benoemde commissie opdracht alle voorbereidingen te treffen. Deze commissie die inmiddels haar werkzaamheden is begonnen, laat de belanghebbenden weten, dat een dezer dagen de aanmeldingsformulieren aan de gemeenten worden verzonden.

De afgevaardigden en gasten kunnen bij de secretaris van hun gemeente deze aanmeldingsformulieren verkrijgen.

Het is verheugend, dat het aantal deelnemers aan deze jaarlijkse vergadering toeneemt. Het is een teken dat de uniegemeenschap groeit en dat er belangstelling bestaat voor het gemeenschappelijk werk.

Een en ander heeft natuurlijk consequenties, onder andere: meer werkzaamheden ten aanzien van de voorbereiding van zulk een vergadering.

De commissie is van oordeel dat geen rekening meer kan worden gehouden met te late aanmeldingen en/of te laat overmaken van gelden.

De commissie verwacht dan ook **alle aanmeldingen** van afgevaardigden en gasten **uiterlijk 9 april e.k.** bij het secretariaat: **J. W. Frisostraat 29 te Sneek.**

De verschuldigde kosten moeten voor genoemde datum worden overgemaakt aan de penningmeester: C. Visser, Schoolstraat 30 te Sneek. Girono. 993951, met vermelding „Kosten A.V.".

Ten behoeve van „laatkomers" zal de commissie nog een berichtje in „De Christen" publiceren, waarin opgaaf zal worden gedaan van hoteladressen. Betrokkenen kunnen dan op eigen initiatief en eigen kosten logies bespreken.

Namens de commissie van voorbereiding:
B. Velthuis, secretaris.

Beroepingswerk

Beroepen te 2e Exloërmond: Ds Ph. Lindeman te Veendam.

DRS D. SLORT OVER

Het menselijk antwoord

Wij weten, dat er een openbaring Gods is. God heeft gesproken eertijds, vele malen op velerlei wijze. Op de openbaring, op dat spreken Gods tot de mens volgt een antwoord van de kant van de mens. De actie die van God uitgaat roept een reactie bij de mens op. Dat wil zeggen: God spreekt en de mens gaat ook spreken. Hij reageert op de openbaring Gods. Wat de mens als antwoord teruggeeft en in het verleden terugggaf, is ons in de Schriften overgeleverd. Er is daar sprake van een verkeer van God met de mens. De mens, wiens hart voor God opengaat, gaat van Hem en tot Hem spreken. Dit kan gemeenschappelijk gebeuren, zoals bv. het ganse volk van Israël tot God sprak, als het een lied te Zijner ere zong, en zoals nu de gemeente Hem de offerande des lofs brengt. Het kan in een gemeenschappelijk „Amen" zeggen, maar ook kan de mens persoonlijk antwoorden op de openbaring Gods.

Wanneer we letten op het Oude Testament dan blijkt dat dit antwoorden van de mens - vergun mij het woord - niet op „slome" wijze plaats vond, maar krachtig, levend, zelfs uitbundig kon zijn!
Iets daarvan in onze eredienst kon geen kwaad. Als voorbeelden denken we aan het Debora-lied, dat ons in Richt. 5 is overgeleverd. Nog meer bekend is de jubelzang, het hallelujah-lied van Exod. 15, waarin de ondergang van Farao en de overwinning van Israels God wordt bezongen! Dan zwijgen zelfs de tamboerijnen niet.

Vele psalmen werden met muziekinstrumenten begeleid, zoals de opschriften boven de psalmen ons kunnen leren.
De offers in de Tempel werden vaak met geschal, en groot gejuich gebracht, de zgn. „offeranden des geklanks" (Ps. 27 : 6). Dit alles was menselijk antwoord op Gods openbaring. God was voor de Israëliet een volstrekte werkelijkheid. Hij moet dat ook voor ons zijn en steeds meer worden.

Wij moeten eveneens doordrongen zijn van de grootheid, de ontzaglijkheid Gods.
De psalmist zong: „hoe groot, hoe vrees'lijk zijt G'alom." Het wezen Gods is heiligheid. Hij is de Heilige voor Wien de serafs, de engelen in hun gedaante van brandend vuur, het aangezicht bedekken. (seraf betekent: branden). Zouden wij Hem niet antwoorden, als Hij ons aanspreekt? Hoewel Hij de Heilige is, kunnen wij toch gemeenschap met Hem hebben, Hem kennen. Er zal moeten zijn een „vrezen" voor Hem, dat wil zeggen, een bewaren van afstand, een eerbied hebben voor Hem, doch vrij van angst, een verhouding van vertrouwen. In de nieuwe bedeling is de openbaring Gods, niet een mededeling van een leer, maar een persoon. God heeft Zich geopenbaard in Jezus Christus. Dat is het grote heilsfeit, dat in een daad Gods, die ons een antwoord afdwingt. Er wordt nl. van ons gevraagd, onze houding te bepalen tegenover Jezus Christus. Hij is Gods Woord aan ons, en onze houding tegenover Hem, is ons antwoord aan God. Wie Hem verwerpt, verwerpt God, zegt neen!
Het juiste antwoord is ons „ja" in antwoord op Gods „ja" tegen ons. „Ja" zeggen tot God en tot Christus, is ook: in Hem geloven, Hem vertrouwen.
Dat **vertrouwen wordt vooral** in de zgn. „vertrouwenspsalmen" bezongen, maar ook Jesaja heeft ons geleerd, dat het antwoord dat God van de mens verwacht „vertrouwen" is. We herinneren ons de episode uit Israëls geschiedenis - één der donkerste uren - toen Jeruzalem bedreigd werd door de Assyriërs (het tienstammenrijk was reeds weggevoerd). Jesaja sprak toen deze woorden: „indien gij niet gelooft, gij zult niet bevestigd worden" en „in stilheid en vertrouwen zal uwe sterkte zijn." (Jes. 7 : 9; 30 : 15). Ook wij zullen meer moeten geloven, vertrouwen.

Ons leven moet daardoor gedragen worden. Waar vertrouwen is, komt het tot een zich uitspreken. De gelovigen van de nieuwe bedeling spreken zich uit, zoals een kind zich uitspreekt tegenover zijn vader. Zij hebben immers de Geest ontvangen van aanneming tot kinderen, waardoor zij roepen „abba" d.i. Vader! In het gebed spreekt God tot ons en wij tot Hem. Het gebed, dat plaats kan vinden in onze binnenkamer, waar we persoonlijk luisteren en antwoorden, maar ook het gebed op de bidstond, waar we allen worden aangesproken door de Heer en door allen, of door meerderen namens allen wordt geantwoord op hetgeen ons de Heer in dat ogenblik van stilte zegt.

Ook in Israël vinden we het gebed. Het blijkt dat daaraan geen vaste vormen werden verbonden. Op allerlei wijze werd gebeden. Men stond, men hief de handen op ten hemel of wierp zich ter aarde (Elia op de Karmel) „De uiterlijke houding was nog niet mechanisch vastgelegd" (Volz).

Hier was het gebed, het menselijk antwoord op de droogte die God, als straf gezonden had op de afval van Zijn volk, bestaande in het dienen van de Baäl. Men bad op allerlei plaatsen, ook vaak in de tempel. Als voorbeeld zouden we Hanna kunnen noemen, die met haar nood - haar onvruchtbaarheid - het heiligdom in ging, om in het gebed God te ontmoeten. Ook kon men bidden op elk ogenblki van de dag.

Wat het gebed aangaat, naar de inhoud beschouwd, is er onderscheid tussen het oude - en nieuwe verbond. In de oudtestamentische bedeling kon men bidden om wraak, om verplettering van kinderkens aan de steenrots. Prof. Vriezen schreef dan ook terecht: „Deze wraakgebeden dragen wel een zeer menselijk stempel, en zijn niet altijd dragers van geheiligde gedachten; zij zijn ver verwijderd van de bede, welke Christus aan het kruis voor Zijn vijanden uitsprak, en ver van de geest van het Onze Vader af."

De Openbaring Gods is het spreken tot ons. De aanhef van de brief aan de Hebreeën luidt: „Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaderen gesproken had in de profeten, heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in den Zoon" - Dit was Gods hoogste openbaring, daar heeft God op de meest duidelijke wijze gesproken. Dat is het voorrecht van hen die leven in de nieuwe bedeling. Zeker is er ook een spreken Gods in de geschiedenis, vooral bij Israël - geen ander volk in de oudheid heeft zulk een „zin" voor geschiedenis gehad, en bij geen ander volk vinden we historie-beschrijving zoals ons b.v. is overgeleverd in de boeken van Samuel - al werden er andere maatstaven aangelegd, dan door ons Westerlingen in onze tijd. Israël zag Gods hand in de geschiedenis, daarin was een sprake Gods. Eveneens in de natuur, - we denken aan de natuurspalmen b.v. Ps. 19 - de hemelen vertellen Gods eer. Hoe God ook sprak in de natuur, in de geschiedenis, door Zijn profeten of op welke wijze ook, God verwachtte een antwoord. Hoeveel te meer wordt van ons een antwoord verwacht, die leven in het laatste der dagen!

Leestafel

Ds R. Kaptein; **De inzegening van het huwelijk.** Boekencentrum N.V.-Den Haag (no. 20 in de serie: Practische Theologische Handboekjes); prijs *f* 3,90.
In de practijk zullen zich gevallen voordoen, waarbij gevraagd wordt een tweede huwelijk te willen inzegenen. Een vraag, die èn de pastor èn de kerkeraad aangaat. Daaraan is onmiddellijk verbonden het vraagstuk van de echtscheiding. De mogelijkheid tot echtscheiding is er, doch is deze voor de gelovigen aanvaardbaar? De auteur legt er de nadruk op, dat bij het sluiten van een tweede huwelijk, het niet aangaat het eerste huwelijk te bagatelliseren. Redeneringen als „toen was ik nog te jong, ik wist niet wat ik deed," kunnen niet geaccepteerd worden. Het eerste huwelijk was een huwelijk, zonder meer. Gelovigen gaan uit van het standpunt, dat God hun leven leidt; dan is ook het eerste huwelijk te zien „als hetgeen God heeft saamgevoegd". Er rust een zware verantwoordelijkheid op hen, die echtscheiding vragen. Het maakt niets uit of het eerste huwelijk al dan niet is ingezegend. Het huwelijk is gesloten op het gemeentehuis en moet ten volle erkend worden. Wie de teksten (bv. Matth. 19:9 e.a.) wettisch interpreteert zal geen echtscheiding kunnen aanvaarden. Wie deze woorden niet als wet opvat, zal ook (en dat is het standpunt van de schrijver van dit boekje) moeten aannemen, dat echtscheiding soms een geloofsdaad kan zijn. Dat neemt de ernst van de scheiding niet weg. Er is in ieder geval „schuld". De gemeente zal de echtscheiding moeten erkennen.
De schrijver betoogt, dat niet ten allen tijde een inzegening van een tweede huwelijk kan geweigerd worden. De vergeving (aldus op pag. 34) kan niet worden verbonden aan de voorwaarde, dat men „teruggaat" naar de vorige echtgenoot. Een absoluut verbod tot het bevestigen van een tweede huwelijk is voor de kerk niet mogelijk. De pastor zal veel hebben te spreken met de betrokkenen en zal moeten trachten zekerheid te verkrijgen, dat zij die de inzegening begeren vanuit de vergeving der zonden leren, om op de trouwdag samen voor de Heer te staan en met Hem het nieuwe leven ingaan. Aan de toestemming tot inzegening mogen door de kerk geen verdere voorwaarden gesteld worden. Op pag. 72 wordt gehandeld over het concubinaat. Het boekje is

geschreven met het oog op de hervormde kerk, waar ook wijkgemeenten zijn. Het is onjuist, dat de ene gemeente weigert en de andere toestemt in de inzegening. Op de hervormde practijk gericht, wordt ook de „kinderdoop” ter sprake gebracht, die bediend moet worden aan de kinderen, die door één der huwelijkspartners worden meegebracht.

Afgezien hiervan is het boekje een ernstig pogen in deze problematiek door te dringen en kan er ook door niet-hervormden veel van worden geleerd. Het is een confrontatie met menselijke nood!

D.S.

WERKDAG J.M.C. TE EMMEN.

Wij hadden als leidsters en leiders van het Jongens- en Meisjes Clubwerk een werkdag in Emmen op zaterdag 16 febr. j.l. 's Morgens kregen we als *leiders* onderricht betreffende mogelijkheden om van papier iets te maken. Dit was bijzonder leuk en leerzaam. Je kijkt er van op hoeveel mogelijkheden er zijn om met dit materiaal iets te doen.
's Middags konden we krachten en fantasie beproeven in houtwerk enz.
Wat de *leidsters* betreft, deze hadden ook variatie zowel d.m.v. naaien (handwerk) als ook in de namiddag het verwerken van pitriet.

In de middagpauze hielden we gezamenlijk een maaltijd (soep en brood).
Hierna werden de afgevaardigden van verschillende plaatsen en clubs aan elkaar voorgesteld, met de aardige geste dat ieder z'n provinciaal volkslied zong.

Al met al een goed geslaagde dag. Alsnog onze welgemeende dank aan de gastvrouwe(n), welke deze dag keurig hebben geregeld.

De bedoeling van dit korte verslag in „De Christen” is ook om U allen op te wekken het werk onder de jongens en meisjes te steunen, en vooral te begrijpen dat dit werk dat door vele zusters en broeders gedaan wordt, vooral *Uw begrip* en *gebed nodig* heeft.

Namens de J.M.C. Raad.
J. Hamer.

Mededelingen

Ds P. J. Raubenheimer, voorganger van een baptistengemeente in Durban (Zuid-Afrika) zal van 16—26 april in ons land zijn. Hij zou graag kennis maken met baptistengemeenten in ons land. Hij is gaarne bereid om gemeenten te bezoeken, te spreken over Afrika, over de baptistengemeenten en de zending aan de hand van dia's. Ook wil hij een prachtige film vertonen over zijn land. Gemeenten die hem zouden willen ontvangen kunnen dat berichten aan: Ds E. J. Huizing, Seringenlaan 37, Hoogeveen, tel. (05280) - 2589. Ds Raubenheimer zal bij voorkeur na 21 april in het Westen van ons land zijn.

VAN DE RJC-RAAD.

In verband met de door de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon op 30 maart a.s. te organiseren bezinningsdag en de belangrijkheid van deze dag wordt de aanvankelijk eveneens op 30 maart te houden jeugdleidersontmoeting uitgesteld tot zaterdag *14 september a.s.* D.V.

RJC-Raad.

RADENKONFERENTIE NBBG te houden op zaterdag 16 maart in het kerkgebouw van de Baptisten-gemeente te Groningen-Noord, „De Cirkel”, Korreweg. Aanvang: 14.30 uur. Sluiting plm. 20 uur.
Uit de agenda:
Inleiding Phil. 1 : 3-11 door de voorzitter.
Bespreking van enkele organisatorische aangelegenheden in de N.B.B.G., w.o. de enquête over de Bondsdagen.
Kritische opmerkingen bij de organisatie van de Unie, door A. Bosma te Groningen.
Opmerkingen bij het verschenen rapport van de door de U.C. ingestelde Studiecommissie inzake Oecumene, door ds J. A. Brandsma te Groningen.
Kanttekeningen bij het bijbels begrip „Eenheid”, door ds H. P. de Boer te Delfzijl.

NBSV-WEEKEND.

„Plaats en toekomst van het baptisme in Nederland”, dat is het onderwerp dat zaterdag 16 maart tijdens het NBSV-weekend op „De Vinkenhof” uitvoerig zal worden behandeld.
Geïnteresseerde jongelui boven 18 jaar kunnen aan dit onderdeel van het NBSV-weekend deelnemen. Meerdere inlichtingen over dit weekend kan de sekretaris van de plaatselijke gemeente verschaffen.
Opgave van deelname aan:

J. W. DE JONG, h.t. abactis
Hogerwoerd 84a, Leiden;
tel. (01710) - 26825.

Advertenties

Op 22 febr. heeft God plotseling uit ons midden weggenomen, onze broeder

S. v. d. MOLEN

in de ouderdom van 71 jaar.

Wij missen in hem een grote stuwende kracht.

Hij was een van onze voorvechters in de gemeente.

Zalig die in de Heer sterven.

De Baptistengemeente te Treebeek.

Na een langdurige ziekte nam de Heer van ons weg onze lieve moeder, behuwd- en grootmoeder

GRIETJE VAN WIJK

sedert 4 april 1956 weduwe van R. Koenen, in de ouderdom van 75 jaar.

Haulerwijk, 26 februari 1963.

Rotterdam: A. Koenen
A. Koenen-Greoong

Haulerwijk: J. Koenen
A. Koenen-Hoks

Tj. Geertsma-Koenen
J. Geertsma

en kleinkinderen.

Op 26 februari j.l. nam de Heer tot Zich onze geliefde zuster

GRIETJE KOENEN—VAN WIJK

in de ouderdom van 75 jaar. Zij is 55 jaar lid van onze gemeente geweest.

Baptistengemeente te Haulerwijk.

Verschenen:

„DE NEDERLANDSE BAPTISTEN
en de
WERELDRAAD VAN KERKEN”

rapport van de studie-commissie.
Principieel en fundamenteel belicht.
Urgent en actueel van betekenis.
Duidelijk en bevattelijk gesteld.

Kostprijs 30 cent franco.
Per 20 exemplaren *f* 5,—.

Schrijf dadelijk naar het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem en het gewenste aantal krijgt u per omgaande.

Dit belangrijke boekje móét u lezen!

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

DE CHRISTEN

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van Nieuw-Testamentisch Christendom

Vrijdag 15 maart 1963 — Jaargang 80 Nr. 3670

Evangelisatie, ruimer of smaller?

Wat is eigenlijk evangelisatie? Waar begint een stuk arbeid van de gemeente evangelisatie te worden en waar houdt het op evangelisatie te zijn. Is evangelisatie slechts de directe poging een mens tot bekering te brengen? Of is evangelisatie ook het bredere vormings- en ontspanningswerk, gezinsverzorging, ziekenverzorging, bejaardenverzorging, en noemt u maar verder. Er zijn kerken die het clubwerk en 't zondagsschoolwerk laten werken onder de „evangelisatiecommissie", of onder een raad van ouderlingen en diakenen voor evangelisatie. Hoe is de situatie bij ons en hoe zou het moeten zijn, als er al verandering, verdieping of verbreding van ons evangelisatiebegrip nodig zou zijn?

Directe bekeringsarbeid?

Ik heb de indruk dat bij ons onder evangelisatie het directe bekeringswerk begrepen wordt. Een aantal jaren meelopen en meepraten heeft die indruk sterk bij mij bevestigd. Dit werk wordt regelrecht gezien als „gemeentearbeid". Dat ressorteert onder de raad der gemeente oftewel de kerkeraad. De evangelisatiecommissie wordt benoemd door die raad en is daaraan regelrecht verantwoording verschuldigd. Die commissie organiseert evangelisatieavonden, kerstnummeracties, zaaierwerk, kortom alles dat een directe roep tot geloof en bekering omvat.

Wij verheugen ons erover dat dit werk gebeurt. Weliswaar is het in een crisis terecht gekomen omdat de „zonde" afzakte naar het terrein van het moralisme, en omdat de kring in de gemeenten, die de noodzaak van deze arbeid besefte, veelal te klein is geworden en in de breedte van de gemeente te weinig weerklank en steun ondervindt en eigenlijk niet meer gewaardeerd wordt. Een andere oorzaak van verschraling van de di[illegible]te evangelisatiearbeid ligt mogelijk in ee[illegible]kort aan begrip voor nieuwe methode[illegible]fschoon deze oorzaak gemakkelijk ov[illegible]okken kan worden. Indien de hele gem[illegible]te meer passie zou hebben voor het „win[illegible]n van zielen voor de Heer" zou, naar ik [illegible]onderstel, de meest wenselijke en passen[illegible] methodiek wel volgen.

Bredere visie vereist.

Toch is bovenstaande smallere opvatting van evangelisatie onder ons te weinig begeleid door de bredere visie die in andere kerken meer gestalte krijgt. Zondagsschoolwerk, verenigingswerk, spel- en ontspanningsgroepen, maatschappijdiensten in de meest gedifferentieerde vormen bestaan bij ons niet, of te weinig, en leiden, zo ze bestaan, een te eigen en ge-isoleerd leven, te weinig geworteld in de structuur van de gemeente. De mensen die het werk doen hebben wel vaak veel moed en trouw, maar nog vaker ontbreekt hen een bredere visie en deskundigheid. De gemeenten laten hen te vaak op hun eentje ploeteren, en voteren slechts minieme geldbedragen.

Wij stellen ons voor, dat bijvoorbeeld een werkgroep voor zondagsschool-arbeid, die regelrecht ressorteert onder de raad der gemeente en vandaaruit ook benoemd wordt - die dan ook enige malen per jaar een uitvoerig werkgesprek met de raad heeft - méér geestelijke en materieële draaggrond in de gemeente heeft. Zo ook een integratie van het andere werk in de gemeentestructuur. Wij zijn van mening dat op deze wijze de gemeente bewust zal toekomen aan veel bredere vormen van evangelisatiearbeid, waardoor de „aanvoer" van zielen die te winnen zijn, sterk wordt bevorderd. Hier wordt de mens, de „ziel", dan ook niet alleen benaderd vanuit de gemeente met het oog op zijn zaligheid voor de eeuwigheid, maar ook met het oog op zijn leven in de tijd.

Onze landelijke ECU heeft destijds een studiecommissie voor evangelisatiearbeid in het leven geroepen. Wij hebben de indruk dat deze studiecommissie juist voor bovenstaande vraagstukken in het leven is geroepen: heroriëntatie en planning.

ECU en „subsidie-commissie".

Overigens zijn wij hier op een punt gekomen, waar we ook nog wel een aantekening willen maken. Naar onze mening zou daar juist het zwaartepunt van de arbeid van onze ECU moeten liggen. Het zou naar onze bescheiden mening, die we al jaren geleden sterk naar voren gebracht hebben, 'n commissie moeten zijn tot dienstbetoon aan de gemeenten inzake de meest brede problematiek der evangelisatie. Jammer is het, dat de ECU door de vele tijd en energie die ze had te besteden aan de subsidiëring van financieel nog niet voldoende draagkrachtige gemeenten eigenlijk daardoor juist *geen* evangelisatie-commissie der unie meer is. Wij vragen ons af, of voor deze subsidie-arbeid niet beter een „subsidie-commissie" in het leven geroepen kon worden, die eventueel regelrecht door de uniecommissie kan worden benoemd. De „subsidie-commissie" zou dan in opdracht van en in verantwoordelijkheid aan de uniecommissie 'n „subsidie-fonds" kunnen beheren. Op die wijze zou de uiteindelijke beslissing van toekenning ener subsidie aan een gemeente bij een commissie liggen en niet bij de AV, die kennelijk niet in discussie kan treden over de grootte en de verhouding der uit te keren subsidies. De „subsidie-commissie" zou in de uniecommissie een critisch en in laatster instantie verantwoordelijk begeleidingsapparaat hebben.

Indien op deze wijze de ECU bevrijd zou zijn van een tijd- en energierovende taak

IN DIT NUMMER

Deze keer vijf gemeenteberichten, waaronder zeer verblijdende; een zendingsbericht over het distrikt Irema van zendeling S. Edens; voorts bizondere aandacht voor de a.s. evangelisatie-zondag terwijl opnieuw belangstelling gevraagd wordt voor de „bezinningsdag" in Zwolle.

die als zodanig weinig met evangelisatie in de meest brede zin van het woord te maken heeft, zou ze voortaan als een deskundige evangelisatiecommissie de gemeenten kunnen dienen.

Zij kan dan regelrecht met de gemeenten contact opnemen en met hen een opzet kunnen maken van een intensieve evangelisatie-arbeid. Een dergelijke opzet zou het *vermaterialiseringsproces* van onze unie *inperken en tegengaan* en het geestelijke karakter van de arbeid onzer gemeenten indringend bevorderen. Samen met de plaatselijke gemeenten kan een verantwoorde planning en opzet van het posten-werk kunnen worden opgevat. Dat zal betekenen dat een commissie van ervaren en deskundige mensen mee gaat beoordelen of een post groot en rijp genoeg is om als zelfstandige gemeente te kunnen worden geinstitueerd. Een nauwe samenwerking met Activeringscommissie en Commissie voor Vorming en Dienstbetoon zal de hele breedte van de evangelisatie der gemeenten op voortreffelijke wijze te stade komen. De „subsidie-commissie" zal met haar eigen nuchtere, objectieve en critische benadering de landelijke finantiële inbreng in een bepaald stuk werk op meer verantwoordelijke wijze kunnen bepalen dan in de huidige situatie.

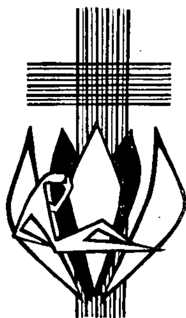
Accent op geestelijke verhouding.

Wij houden dit pleidooi hier niet, om dat wij bezeten zouden zijn van een drang om te reorganiseren, maar uit een groeiende vrees, dat bij de huidige ontwikkeling van de arbeid van gemeenten en unie de echt geestelijke en visionaire aspecten van ons werk gaan lijden onder een materialistische overheersing. Unie-arbeid en het werk der plaatselijke gemeenten zullen onder geen beding verder uit elkaar mogen groeien. De geestelijke verhouding tussen unie en gemeenten zal weer het overwicht dienen te krijgen.

Zoals wij hierboven al hebben aangeraakt, geldt dit niet slechts in het unie-kader maar ook in het kader der plaatselijke gemeente. De kerkeraad van de plaatselijke gemeente is over het algemeen een raad die veel te veel tijd heeft te besteden aan materiële en zakelijke problemen en groeiende stapels van ingekomen stukken over heel wat dingen die niet direct met het hart van de gemeente-arbeid te maken hebben. Zoals de ECU als commissie voor evangelisatie-arbeid een meer geestelijk karakter kan krijgen door afscheiding van finantiele besluitsnoodzaak en verantwoordelijkheid naar een „subsidie-commissie", de S.C. (escé), zo kan een raad der gemeente meer geestelijk verantwoordelijk kunnen functioneren in een geregeld contact met de werkgroepen voor allerlei arbeid in de gemeente, indien op statuaire wijze haar finantiële en zakelijke verantwoordelijkheid wordt overgenomen door een finantieële commissie. Deze finantieële commissie zou deels door de raad benoemd en deels door de gemeente gekozen kunnen worden. Het hele begrotingsbeleid, financiering van alle takken van arbeid, salariëring **van de werkers in vaste dienst**, financiering van kerkbouw, bepaling van de bijdragen voor de landelijke arbeid, enzovoort, zou deze finantieële commissie kunnen worden opgedragen. De raad der gemeente zou dan eens recht geestelijk kunnen gaan werken, en de gemeente zou er wel bij varen. Ik denk dat heel wat voorgangers, ouderlingen en diakenen hun werk in de raad der gemeente met heel wat meer vreugde zouden doen. Wat haar dan uiteindelijk nog aan materieels zou worden voorgelegd, zou reeds verwerkt en doordacht zijn, en bij een gezonde gang van zaken slechts hamerstuk zijn.

Dat deze regelen de moeite van het overdenken waard bevonden mogen worden, en mogen leiden tot verdieping van 't verstaan van het geestelijke karakter van gemeente en unie.

Ph. L. (Gn).

Tabitha-Bouw-Actie

Een critische noot oftewel: de cost en de baet.

In „Pionier" van februari 1963 wordt aandacht besteed aan onze brochure voor de Tabitha-Bouw-Actie, waarvoor we de redactie oprecht erkentelijk zijn.

Het betreffende artikeltje eindigt met deze zin:

„Het drukwerkje spreekt echter volgens mij met wat al te veel nadruk over de evangelisatiekansen, die niet gemist mogen worden. Komt dit misschien omdat daad en dienst „zonder meer" in baptist Nederland nog ondergewaardeerd worden?"

Zo'n opmerking, zo'n vraag, zet je aan het denken.

Wat is dienen?

Een sardientje uitwerpen om een kabeljauw te vangen?

Met een worst naar een zijde spek gooien, zoals men in Groningen pleegt te zeggen? Met andere woorden: moet het dienen uiteindelijk wat opleveren?

En als het wat moet opleveren, *is* het dan nog dienen. En vooral: is het dan nog dienen om *Jezus'* wil?

We zullen, indien we over Tabitha spreken - en schrijven - vooral er van uit moeten gaan, dat Jezus het dienen gevraagd heeft.

Hij plaatst de medemens op onze levensweg. En Hij maakt Zich één met die mens, Hij identificeert Zich met de noodlijdenden. Vandaar, dat Hij kan zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders gedaan hebt, hebt gij het Mij gedaan, Mt 25 : 40. Maar evenzeer kan Hij zeggen: Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze minsten *niet* gedaan hebt, hebt gij het ook aan *Mij* niet gedaan, Mt 25 : 45.

Of die ander zich nu bekeren wil, of niet, we zullen hem moeten helpen. We zullen hem de liefde van Jezus moeten voorleven. Eenvoudig omdat hij een schepsel Gods is, waarvoor Jezus is gestorven. Wiens zonde Jezus gedragen heeft. Wiens lijden Jezus wil veranderen in heerlijkheid. Zulk werk - om Jezus' wil - moeten wij doen.

Zulk werk - om Jezus' wil - mogen wij steunen.

En dan blijft gelden, door Jezus, Wiens wegen ondoorgrondelijk zijn:

en eenmaal, daarboven, daar vinden wij weder,
vruchten van 't zaad, dat wij strooiden op aard.

Op woensdag 20 maart a.s. zendt de NCRV in de rubriek: Spectrum van het christelijk organisatieleven, 's avonds om half zeven, een vraaggesprek uit met zr Luyten, besturend zuster van Tabitha, en ondergetekende, over het 25-jarig jubileum van Tabitha en de Tabitha-Bouw-Actie.

Op 31 mei a.s. zendt de NCRV van 10.15-11.00 uur een dankdienst uit ter gelegenheid van 't 25-jarig jubileum van Tabitha.

Verantwoording ontvangen giften:

Baptistengemeente te Vriescheloo f 50.-; Gewestelijke Zusterhulpconferentie op 7 maart te Haarlem van Gewest Holland f 195.-; HL te R f 10.-; JZ te D f 10.-; HH te dH f10.-; JG te R f 60.-; OR te H f 10.-.

Aan alle gevers zeggen we hartelijk dank voor deze bijdragen.

Is in uw gemeente al voor de Tabitha-Bouw-Actie gecollecteerd?

Hebt u al een aanmeldingskaart ingevuld voor de toezegging van een maandelijkse bijdrage of een gift ineens?

Wie gaarne onze brochure wil ontvangen, schrijve ons gerust.

Tenslotte geven we weer ons **gironummer: 1028558** t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger.

Aan rustige wateren

neen - ach - straks

Gedurende Zijn levensgang wist Jezus, wáár het heenging. Hij kende Zijn levenstaak- en doel. Ook wilde Hij Zijn discipelen daarmee bekend maken. Zij zouden immers van hetgeen Hij volbracht, mogen profiteren, maar ook zouden zij in Zijn arbeid delen. Daarom licht Hij hen in over de belangrijke punten, waar 't in Zijn leven op aan ging: de drie lijdensaankondigingen.

Wanneer we deze drie uitspraken lezen bij Mattheüs in de hoofdstukken 16, 17 en 20, is het goed daarachteraan te lezen, hoe de discipelen reageren. Het zijn telkens andere personen, die het woord nemen. Deze reacties zijn echter tekenend voor de inzichten en verwachtingen in de discipelkring.

Op de eerste aankondiging komt het weerwoord:

n e e n!

Het is Petrus, die duidelijk en heftig dit „neen" uitspreekt. Wanneer Jezus duidelijk gaat maken, dat Zijn werk lijden meebrengt en slechts volbracht kan worden door-de-dood-heen, dan staan de Zijnen daar afwijzend tegenover. Dit kunnen ze niet verwerken; doorzien het verband niet; kennen noch de worsteling met de vijand, noch de ernst van de wil des Vaders noch de zwaarte van hun eigen behoud.
Ze weigeren hierop in te gaan en keren zich resoluut af van het voor hen opdoemende kruis.
Na de tweede aankondiging, klinkt het:

a c h!

Er is droefheid, beklagen van de Meester en ook van henzelf. In deze tijd wordt 't door Thomas in één woord samengevat: Laten we met Hem sterven. Dit is dan het beste, wat er als reactie vanuit de kring der twaalven komt. Alleen medelijden; dus nog geen besef van de strijd die gaande is, noch van de noodzakelijkheid, noch van de beslissing waarom 't gaat.
Het is hen blijkbaar duidelijk geworden, dat tegenspreken niet helpt. Jezus is vastberaden. Zij kunnen alleen maar toezien.
Inderdaad...... in plaats van áfkèèr van 't kruis is er nu afstánd. Zij volgen.. van verre.. Geen begrip; geen deelhebben in het lijden; geen belang bij de voorzegde overwinning.
Na de derde uitspraak blijft de reactie even langer uit. Dan horen we een smachtend:

s t r a k s!

Het zijn nu de gebroeders Johannes en Jacobus met hun moeder. Zij zijn verder dan afkeer en afstand. Zij houden zich indringend bezig met de woorden van de Meester. Zij zijn geloviger (tenminste optimistischer dan Thomas); zij houden ernstig rekening met de glorie die over hun Meester zal komen en waarvan ook zij wensen te profiteren. Merkwaardig is hier de sprong die gemaakt wordt. Over leed, smaad, dood hebben zij geen woord. Ze blijven nu niet op een afstand ver van Jezus, maar zij willen een stukje van de weg overslaan; gaan met een boogje rond Golgotha heen. En in de vriendenkring heerst dezelfde stemming; zijn er twee eerzuchtig, de anderen zijn jaloers. Van een betrokken-zijn op Jezus' lijden geen spoor. Bereidheid Hem bij te staan, besef dat ook zij tot deze kruisweg geroepen zijn, dat ontbreekt geheel.

De ons zo bekende lijdensverhalen en -beschouwingen roepen wellicht nóg dezelfde soort reactie's wakker.

N e e n . Dat is toch niet nodig, althans niet voor mij. Dit te aanvaarden weiger ik.

A c h . Medelijden genoeg. Ook gevoel voor tragiek. Pessimisme. Zonder losgeraakt-zijn van eigen uitzichtsloze levensbaan.

S t r a k s . Ja, straks staan we in de heerlijkheid. We geloven toch. Waar is nu ons verbonden zijn in de strijd? Waar onze onzelfzuchtige, zelfverloochende liefde?

Onze Heer en Heiland heeft niet alleen tot in de dood geleden; Hij heeft het ook van tevoren gezegd. De Zijnen moeten weten, waarom 't gaat. Ze moeten de weg kennen waarlangs 't komt tot overwinning. Ná Pasen en Pinksteren hebben de discipelen deze boodschap begrepen. Toen ook zijn afkeer en afstand en droom verbroken. Toen gingen ook zij de smalle weg op, achter hun Meester aan, mee-delend in Zijn lijden, zoals ze mochten delen in Zijn genade; om straks dan ook inderdaad te delen in Zijn glorie.

Alkmaar *N. J. van Beek*

---

17 maart evangelisatie-zondag

Wat is de bedoeling van de ieder jaar weerkerende evangelisatie-zondag? Dat er eenmaal per jaar ook eens wat aandacht aan dit onderwerp wordt geschonken? Willen we op deze wijze zorgen dat de evangelisatie niet helemaal in het vergeetboek geraakt? O neen. Dat zou niet best zijn. De gemeente die niet evangeliseert, is ziek, of dood. Want het is immers zo dat een waarachtig levende gemeente alleen al door te leven het Licht van Gods liefde in de wereld laat schijnen. Elke dag van ieder jaar is de gemeente geroepen om het Licht te laten stralen. Ieder lid der gemeente is elke dag een getuige van zijn Heer. Hopelijk een levende getuige. Evangeliseren hoort niet tot de buitengewone dingen, die een gemeente af en toe eens onderneemt, maar is haar dagelijks werk. Het hoort tot haar wezen. Alleen al door er echt te **zijn** als lichaam van Christus, is ze er al mee bezig. De evangelisatiezondag dient, om naast de gewone aandacht die dit onderwerp regelmatig ontvangt, er bovendien nog eens wat buitengewone aandacht aan te besteden. En dan heel in het bijzonder ook te denken aan en te bidden en te offeren voor de evangelisatie-taak van de andere gemeenten, waarmee we zo nauw verbonden zijn.

Evangeliseren is zaaien. Opmerkelijk is wat onze Heiland in Matth. 13 zegt over het zaad, als Hij Zijn discipelen uitlegt welke betekenis de gelijkenis van het goede en het slechte zaad heeft. Daar zegt de Heer dat de kinderen van het Koninkrijk het goede zaad **zijn.** Ergens anders zegt Hij, dat het zaad het Woord is. We mogen hieruit concluderen dat wij die geloven, niet alleen het zaad **hebben** (het woord) maar ook op de een of andere manier zelf zaad **zijn.** Het door Christus aangeraakte en vernieuwde leven is zelf ook zaad in de akker der wereld.

Het leven moet daarom in nauwe gemeenschap met de Heer geleefd worden. Want het zaad moet levenskrachtig zijn. Dat de gemeente ook zaad hééft, (haar is immers het Woord Gods toevertrouwd) betekent dat ze dit zaad rijkelijk maar ook met zorgvuldigheid dient rond te strooien op dat deel van de grote akker dat God haar heeft toegewezen. Er zullen bepaalde evangelisatiediensten gehouden worden, akties op touw gezet, kampagnes gevoerd worden. Als de Heer zegt: „ga heen" dan drijft Hij ons ook uit onze eigen kleine kring naar buiten. Misschien moeten we in een nabijgelegen dorp of stad iets ondernemen, of een nieuwe wijk aansnijden. God zij dank is deze prachtige ondernemingslust nog niet uitgestorven en uitgeteerd. En onze taak is nog lang niet volbracht. Laten we daarom elkaar op deze evangelisatiezondag nog eens extra aansporen. Of neen: laten we heel bijzonder openstaan voor wat Gods Geest ons door het Woord te zeggen heeft. En ons door Hem laten inspireren tot de dienst die God wil dat we in de wereld zullen uitrichten.

H. v. d. Werf, ECU-voorzitter.

Beroepingswerk

Beroepen: te Zwolle, S. J. Zijlstra te Eindhoven.

zand en zaad

Verleden week hoorde u hier een man, die protesteerde tegen de devaluatie van de mens. Hij voelde zich een goedkoop onderdeel van de industrie dezer dagen geworden. Ik schreef toen dat hij nog niet klaar was. Hier volgt de rest.
Dat is het dus meneer. Je bent een heel klein onderdeeltje geworden van de maatschappelijke machine of is het een machinale maatschappij. Je kunt je niet meer uitleven in je werk. U vindt me misschien eigenwijs, maar een mens wil toch wat betekenen. Hij wil wat zijn. Hij wil ergens zijn stempel op kunnen zetten. En waar kun je dat nou nog. Zelfs je kinderen ontkomen je en gaan hun eigen weg. Of ben ik alleen een mislukkeling. Of voel ik dat maar zo aan? We zitten midden in de wereld, u en ik. Nou, vroeger hadden we niks te vertellen, maar nu toch ook niet? Je voelt je net een stukje hout op een heel brede rivier. Weet u wel, net als een mens, die vlak voor die grote waterval te water is geraakt. Hij schreeuwt en slaat wild met z'n armen, maar hij drijft mee. Hij wil wel niet, maar de grote stuwkrachten overmeesteren hem. Daar hebt u nu de politieke wereld. De heren konfereren en *volgens de berichten in de krant zeggen* ze elkaar ongezouten de waarheid. Ze kraken elkaar, maar als je een foto ziet lachen ze. Weet u wat je dan geloven moet? Als ze toch waarachtig en eerlijk kwaad zijn, kunnen ze toch niet lachen? Nou daarom. Dan heb ik het gevoel dat ze ons in de boot nemen. Als ze ons zien schudden ze met de vuist tegenelkaar en lopen rood aan, maar om de hoek staan ze met elkaar te smoezen. Dat zal wel bij de politiek behoren. We krijgen ook weer verkiezingen. O ja, natuurlijk, we hebben tenminste nog partijen en er is keus in overvloed en dat is nog altijd beter dan 'n land, waarin maar één partij het voor het zeggen heeft, daar niet van. Maar die beloften, die ze straks ons weer zullen voorhouden kunnen je wild maken. U zult zien dat ze allemaal weer woningen gaan bouwen en sportzalen. En er zullen er ook wel zijn, die verkorting van de militaire dienst eisen. Maar wij hangen met ons landje als een roeibootje achter het grote schip en van een eigen koers varen is geen sprake. Zie je, je hebt altijd het gevoel dat het helemaal niks uitmaakt of je er bent of niet, of je wel wat zegt of dat je zwijgt. Over onze hoofden heen wordt er over ons beslist en daar ben je weer dat onbeduidend onderdeeltje. Nou bèn ik ook niet meer en het zal in deze wereld, waarin we allemaal zo verschrikkelijk dicht opelkaar gedrukt worden ook wel niet anders meer gaan, maar van binnen irriteert me dat. Ze leren ons eerst denken en als we aan 't denken geslagen zijn en dus ook wel zouden willen meepraten merken we dat ze niet eens luisteren. Net alsof je ergens op visite bent waar een heleboel lui allemaal met elkaar praten en waar jij ook wat zegt, maar niemand hoort het. Dan voel je je ook zo gek en zou je 't liefst je hoed opzetten. Ja, dat is het. Dat zou je in de wereld ook willen doen. Je hoed opzetten, de jas aandoen en de deur uitgaan. Maar dat kun je niet. Ze hebben me wel eens gezegd, dat ik eigenwijs was en dat ik alles beter wilde weten. Nou dat is echt niet waar meneer, maar je hoeft toch niet op alles ja en amen te zeggen. Ofschoon, 't heeft toch geen zin.
Hier onderbrak ik de man, die uit de volheid van zijn hart sprak. Ik zei, dat ik hem best kon volgen en dat we waarschijnlijk allemaal dat gevoel van machteloosheid hadden en dat je dat verdrietig kon maken. Maar dat hij vooral niet moest gaan zwijgen. Ik was van mening dat er al te veel door te velen gezwegen werd. En toen ben ik langzaam overgezwenkt naar wat ik meende te mogen zeggen over het betekenisvolle van een leven, van het leven. Eer ik er erg in had was ik in de bijbelse gedachtenwereld terechtgekomen, waar ik gevonden heb, dat God de enkeling bizondere aandacht geeft. Dat bij God niemand ongemerkt kan verdwijnen of onder de voet gelopen worden. Toen hij in verband daarmee opmerkte dat de kerk het toch maar liet zitten en dat die niet naar je omkeek heb ik alleen maar gevraagd of hij wel naar de kerk omkeek, maar verder hebben we dat laten rusten en heb ik in elk geval geprobeerd hem aan de hand van allerlei voorbeelden duidelijk te maken dat ieder individu voor God een wereld van waarde en mogelijkheden is. Dat ieder mens voor God een nieuwe mogelijkheid betekent en dat, wanneer God Zich zo met een leven inlaat, dat leven zelfs oneindige perspektieven krijgt. Dan ben je niet alleen maar meer een adertje of radertje in het lichaam en de machine van de samenleving, maar dan kan je leven een deur of deurtje worden, waardoor God binnenkomt. Zo'n deur te zijn!

Huizinga.

De Baptisten horen niet in de Wereldraad, zegt u ?

De baptisten horen niet in de Wereldraad van Kerken, zegt U.
Waarom niet?
Omdat er ook vrijzinnigen aan die Wereldraad deelnemen; bovendien: de weg van de Wereldraad leidt naar Rome...!
Zo denken verschillende ernstige gelovigen, waaronder ook meerdere baptisten.
Hebben deze verontrusten gelijk? Of is het lidmaatschap van de Unie van Baptisten in Nederland van de Wereldraad van Kerken geen kwestie van gelijk hebben.

't Is wel duidelijk, dat er aan deze zaak zoveel vast zit, dat het van 't grootste belang is, dat zowel voor- als tegenstanders van de Wereldraad deelnemen aan de

BEZINNINGSDAG

welke D.V. zaterdag 30 maart a.s. te Zwolle (in een van de zalen van Hotel Van Gijtenbeek N.V., Stationsplein; aanvang 10.00 uur, sluiting plm. 15.00 uur) door de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon wordt georganiseerd.

De voorgangers S. J. Zijlstra en J. van Dam zullen het rapport „De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken" toelichten; een zo breed mogelijk samengesteld forum zal trachten antwoord te geven op de vragen, welke tijdens de diskussies - waarvoor ruimschoots gelegenheid zal worden gegeven - worden gesteld.

In elk geval worden daar zij verwacht, die de a.s. Algemene Vergadering (8 en 9 mei a.s.), hetzij als afgevaardigde hetzij als gast, hopen bij te wonen.
De kosten voor deelname bedragen ƒ 3.—, waarvoor koffie en thee zullen worden aangeboden. Men wordt verzocht brood mee te nemen.

Opgave van deelname aan deze bezinningsdag aan het sekretariaat van de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon, p.a. „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Bosch en Duin/Den Dolder.

BROKSTUKKEN

Enkele maanden geleden bezocht een kleine nederlandse delegatie Moskou, en bracht daar een bezoek aan allerlei kerken, zowel orthodoxe als baptisten-kerken.
Wat de baptisten betreft, lazen we de volgende opmerkingen, die belangwekkend genoeg zijn om ze hier even door te geven:

„Meer dan stampvol was het bij de baptisten in Moskou op een dinsdagavond in een dienst die van zes tot negen uur duurde. Tenminste drieduizend waren er, van wie meer dan de helft geen zitplaats hadden. Het is niet waar, dat er alleen oude vrouwen in de kerk komen - zoals vaak beweerd wordt door mensen die ook in eigen land kennelijk niet vaak een kerk van binnen zien. We hebben er extra op gelet: de sobere kleding en de hoofddoeken maakten ze niet fleuriger, maar de leeftijden lagen voornamelijk tussen de twintig en de vijftig jaar; het aantal mannen was omstreeks tien procent, bij de baptisten iets hoger dan bij de orthodoxen, en ook daar waren jongeren onder, bij de baptisten vrij veel. Ons protestanten sprak die baptistenkerk het meeste toe. Acht van ons mochten een korte toespraak houden. Nooit maakte ik, waar dan ook, een kerkdienst mee met zoveel levend kontakt tussen prediker en gemeente - tussenroepen van instemming, groeten, hartelijk toeknikken en lachen."

Hebt U goed gelezen? Meer dan de helft van die drieduizend mensen *stonden* drie uur lang, om de dienst mee te maken. Wat een begeerte naar het Woord van God en de gemeenschap met elkander in Christus. En: De jeugd ontbrak niet. In een land waarin heel het opvoedingssysteem erop gericht is om de jongelui bij Christus en Zijn gemeente weg te houden. Dat zegt wat. Gasten uit andere landen, van andere kerken, krijgen zonder meer de gelegenheid, een woord te spreken, de vergadering te begroeten. Blijkbaar is het geestelijk leven in deze gemeente zo sterk, (als men dat zo zeggen kan) dat men dat rustig aandurft. En de invloed van deze open gemeente op haar gasten is dusdanig, dat er van een vruchtbaar, de gasten eveneens beïnvloedend kontakt gesproken kan worden. Er gaat iets van deze - blijkbaar springlevende - gemeente uit.
Een van de meest verwonderlijke zaken echter is m.i. dat in een zo grote vergadering (van 3000 mensen) er toch kontakt bestond tussen prediker en gemeente, op duidelijk waarneembare wijze. Wij nemen aan dat de volksaard hier meespreekt. Maar verder krijgen we de indruk dat die grote gemeente op de een of andere wijze een groot gezin is, dat de leden er zich in thuis voelen en dat dit zich thuis voelen hen de vrijmoedigheid geeft om openlijk te reageren, ja zelfs te lachen.

—

Een aantal baptisten in het overwegend RK-deel van Canada is gestart met evangelisatiewerk per advertentie in een groot blad met een lezerskring van zo'n 700.000 mensen.

Het resultaat van de eerste advertentie bestond uit meer dan 70 verzoeken om nadere inlichtingen en literatuur, en heeft de adverteerders er toe gebracht deze aktie op nog intensievere wijze door te zetten.
Wanneer deze aktie niet bedoeld is als vervanging van de taak der leden om ook persoonlijk hun getuigenis van Christus in woord en daad af te leggen, kunnen we deze vindingrijkheid alleen maar toejuichen.

—

Ds Kalma van Sneek (Ned. Herv.) schrijft in Kerk en Wereld dat de kerkgang een zaak van grote betekenis is. „Kerkgang is niet, wat zovelen denken, ook zelfs onder de kerkgangers: het bevredigen van een diepgevoelde behoefte. Als het dat is, is het gewoonlijk net verkeerd. Wij hebben niet zoveel behoefte om onder het oordeel te staan. De vraag is echter, of we het nodig hebben. Wij (vrijzinnigen) zijn de jaren door opgevoed met de gedachte dat je er voor voelen moet. Niet waar, het moest eerlijk zijn allemaal. En aangezien wij gewoonlijk niet zo veel voelen en in elk geval het meest voor ons zelf, zijn wij met onszelf alleen gebleven en God kon wachten tot de behoefte er was. De dominees mogen achter zieken en stervenden aandraven, die hebben namelijk behoefte. Ik waag de stelling: Je moet naar de kerk gaan als je geen behoefte hebt, allereerst om te erkennen en te belijden dat er een God boven je staat, maar dan ook, omdat deze behoefteloosheid een zeker bewijs is, dat het niet met je deugt, dat je straatarm bent en nodig door elkaar moet worden geschud en rijk gemaakt door God."
Het citaat spreekt voor zichzelf. Wie alles naar behoefte doet, komt niet ver. Wie een kursus volgt en naar behoefte (als er zin is) studeert, zal wel nooit klaarkomen. Wie vriendschap onderhouden wil, maar slechts naar behoefte met zijn vrienden omgaat, blijft spoedig alleen. Wie zondagsschoolwerk doet, maar slechts naar behoefte komt, kan beter bedanken. Het element van de zelf-discipline kan in ons christenzijn niet gemist worden. En juist als we geen behoefte hebben, kan de prediking ons weer daar brengen, waar God wil dat we zullen zijn.

Wf.

Nader bezien

Weerstanden

Zijn alle weerstanden die de prediking oproept gericht tegen 't evangelie zelf? Die vraag kwam bij mij op toen ik dezer dagen in enkele bladen iets las over de weerstanden die sommige evangelisten in ons land hebben ondervonden en nog ondervinden.
Wat mij daarbij trof is de zekerheid van de schrijvers, dat deze weerstanden louter voortkwamen uit het harde zondaarshart of uit een toeleg van de satan. De gedachte, dat aan de weerstanden die men ontmoet ook nog iets anders debet zou kunnen zijn, dat ligt in gedrag en optreden van de evangelist in kwestie zelf, is blijkbaar niet opgekomen. Dat is jammer, want op deze wijze kan het voorkomen dat de evangelist het evangelie in de weg staat en mensen van de Heer afhoudt. Het laatste nummer van „Kracht van Omhoog" leverde hiervan enkele opvallende voorbeelden. In de rubriek „Van het geestelijk wereldfront" werd melding gemaakt van het aftreden van ds Glashouwer als redacteur van het maandblad „Vuur" en uit dat feit werd afgeleid, dat hij zich blijkbaar van de opwekkingsbeweging distancieert. In „Vuur" werd het aftreden van ds Glashouwer heel anders gemotiveerd en de oplettende lezer begrijpt dat er dus iets aan de hand is. In hetzelfde nummer wordt uitvoerig ingegaan op de weerstand tegen het volle evangelie en daarin worden enkele wel en enkele niet met name genoemde evangelisten aan de kaak gesteld omdat zij „de volle bijbelse boodschap", zoals het blad die meent te verstaan, bestrijden. Onder de met name genoemden is Wim Malgo, de leider van het ook te onzent bekende werk van de Middernachtsroep, terwijl voor goed begrip van de lezers in de laatste regels even wordt medegedeeld, dat een andere Malgo, die samenkomsten houdt in Delft, zich „van het geschrijf van Wim Malgo in „Middernachtsroep distancieerde". De ingevoerde lezer weet, dat beide Malgo's broers zijn, en begrijpt dat zij hier tegen elkaar worden uitgespeeld. „Kracht van Omhoog" komt in alle baptisten-pastorieën met de uitdrukkelijke bedoeling om „ze in brand te steken" en de bewoners, inzonderheid de weleerwaarde hoofdbewoners, te winnen voor de boodschap van het volle evangelie, zoals het blad die verstaat. Dat is bij mij tot dusverre niet gelukt en zaken als hierboven genoemd werken daartoe ook niet bepaald mee. Ik ben geneigd er zelfs uit te concluderen dat de redactie op ernstige wijze bezig is zichzelf te misleiden. Want op deze wijze schrijven over andere verkondigers van het evangelie van Christus, aan wier integriteit toch niet te twijfelen valt, getuigt toch niet van een leven uit de volheid van Gods Geest. En daarom zijn de op deze wijze opgewekte weerstanden toch ook niet goed op te vatten als tegenzetten van „de grote tegenstander". Wij moeten voorzichtig zijn en niet onszelf en onze ambities vereenzelvigen met de zaak van onze Heer. Want de weerstanden die wij dan wekken schaden Zijn zaak en oordelen ons.

J. R.

Zendingsnieuws

IREMA.

De laatste dagen van ons verblijf vlogen om. Dit kwam vooral ook, omdat er zo vele zaken waren, waar we nog aandacht aan moesten besteden. Een ervan was het grote terreinverlies, dat we geleden hadden tijdens onze lange afwezigheid Het dorpje Ikenge had namelijk haar hele dorpsgemeenschap verplaatst naar de rivier. Daarbij hadden zij een groot gedeelte van ons terrein in beslag genomen. Gelukkig hadden zij nog niet alles bebouwd. Om dit gedeelte terug te krijgen hebben wij op een morgen de dorpshoofden bij elkaar geroepen. Gezamenlijk zijn we toen naar de grens gelopen. Daar hebben we hen laten zien hoe klein ons terrein geworden was en hen gezegd, dat er op deze manier niets was overgebleven voor uitbreiding van onze post. Met hun medewerking kon er nog wel iets gered worden, als zij met de volgende grenswijziging akkoord konden gaan. En daarbij zijn wij toen naar een verder gelegen punt gelopen en hebben we hen de nieuwe grens aangewezen. We kregen meteen hun volle toestemming. Met dit behaalde resultaat zijn er toch nog uitbreidingsmogelijkheden in Irema gebleven. Op diezelfde bijeenkomst hebben we hun hulp gevraagd voor het herstel van ons Irema-weggetje, hetgeen dringend nodig is. Zij beloofden ons de bruggetjes te herstellen en bepaalde gedeelten van de weg, die bij hoog water onder lopen op te hogen.

Wanneer onze buurdorpen deze belofte houden , zal dit een aanmerkelijke verbetering voor ons transport betekenen. Wij hebben goede hoop, want ook de dorpen willen ons graag terug. Als wij weer terug zijn betekent dat voor hen weer medische verzorging dicht bij de deur en hun goede school vlakbij, waar hun kinderen heen kunnen gaan.

De medische verzorging in het gebied Opala is inderdaad erg slecht. Dit hele territorium van 300 km2 had toen wij er waren geen enkele dokter in zijn ziekenhuizen. Zowel de ziekenhuizen als de dispensaires hadden een zeer beperkt aantal medicijnen.Anti-malaria middelen noch peniciline waren er aanwezig. Vele kinderen sterven er dus aan malaria en ernstige ziekten met zware infecties kunnen niet behandeld worden. Tijdens ons bezoek kwam men dan ook van heinde en ver met ernstige zieken aandragen.

Het ziekenhuis in Pimu had mij een kleine hoeveelheid medicijnen meegegeven, zodat ik in staat was om vele ernstige zieken te helpen. Opmerkelijk was ook de vele zwangere vrouwen, die kwamen voor een onderzoek. In de vroege morgenuren deed ik nog twee bevallingen met assistentie van ds Ter Braak. Ook konden we het leven redden van een vrouw, die in het dorp haar baby had gekregen en een heftige nabloeding had. Met een enkele inspuiting stopte de bloeding gelukkig. Zonder medische hulp was dit waarschijnlijk fataal afgelopen. Zulke ernstige gevallen komen veel voor en het is dan ook te begrijpen, dat het sterftecijfer met reuze-sprongen is omhoog gegaan. Het is dan ook niet te verwonderen, dat velen ons gesmeekt hebben om te blijven of toch zo spoedig mogellijk terug te keren.

Men was erg verdrietig toen we weg gingen, maar er leeft in hun harten de hoop, dat wij terug zullen keren.

Het is onze opdracht en verantwoording om het werk in Irema te hervatten.

Wij als baptistengemeenten in Nederland hebben de verantwoording voor Irema op ons genomen. Irema is een jonge gemeente met nog grote mogelijkheden. Evangelist Lifenya en zijn medewerkers hebben hun uiterste best gedaan tijdens onze afwezigheid. Doch de opgave is voor hen te groot en daarom hebben zij onze hulp hard nodig. Wanneer wij willen bijstaan moeten wij dat **nu** doen en niet wachten.

Ook moeten wij ons realiseren, dat een herbegin veel krachtsinspanning zal vergen. Laten we ons herinneren wat Jezus onze Verlosser voor ons gedaan heeft. Wat doen wij voor Hem?

Met hartelijke groeten,
S. Edens.

Uit ons Unie-Bureau

De voorjaarsvergadering van de Unie-Commissie staat voor de deur. Op a.s. dinsdag en woensdag zal het zijn. Dan komen al de stukken voor de komende Algemene Vergadering aan de orde. Naast de rapporten en plannen van al de takken van arbeid zullen vooral de vragen rondom de interne organisatie en rondom de verhouding tot de Wereldraad van Kerken en Oecumenische Raad worden doorgesproken. Al de belangstellende broeders en zusters zullen stellig de vergaderde broeders gedenken in hun gedachten en gebeden!

De komende zondag is de 2e activeringszondag, dat is evangelisatie-zondag. Dit wil niet zeggen, dat speciaal op die dag „ geevangeliseerd" wordt. Want evangeliseren is, om zo te zeggen, de levensstijl van de christenen en het doorwerken van het wezen der gemeente in het leven van alledag. Maar het wil wél zeggen, dat op de evangelisatie-zondag heel speciaal de christen en de gemeente opnieuw de zin ervan en de zorg ervoor, de waarde en het wonder van de evangelisatie na aan het hart gelegd zullen worden. Laat het maar waar worden, dat ons bestaan niet anders is dan uitwerking en doorwerking van het evangelie!

T. Jansma.

In tien plaatsen tegelijkertijd

Baptisten beginnen landelijke cursus »praktische gemeentekunde«

De kursus „Praktische Gemeentekunde", die in januari werd begonnen en bij de deelnemers een verrassend enthousiast onthaal vond, heeft ook buiten onze gemeenten de aandacht getrokken. Als bewijs daarvan plaatsen we hieronder fragmenten uit een artikel, dat „De Rotterdammer" van 12 januari j.l. aan deze kursus en zijn opzet wijdde.

Red.

(Van onze kerkredactie)

„De bijl zal naar twee kanten hakken. Het gemeentelid wordt beter dienstbaar in de gemeeente en tevens in de wereld". Met deze woorden geeft ds H. Sikkema, predikant van de baptistengemeente te Pernis de bedoeling weer van het initiatief van de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon van de Unie van Baptisten Gemeenten tot het organiseren van de cursus „practische gemeentekunde". Dit is een eerste pogen op landelijk niveau tot kadervorming voor de gemeentelijke arbeid in ruimere zin.

„Ook in mijn gemeente blijkt dat er vele leden zijn die de ontwikkeling van de laatste jaren wat betreft vraagstukken als de oecumene en het wezen van de gemeente niet kunnen bijhouden". vertelt ds Sikkema. Men besloot in de zomer van het afgelopen jaar tot het houden van een cursus in de eigen gemeente over deze vraagstukken.

Samen

Opvallend is de practische opzet van het plan. Het was oorspronkelijk de bedoeling de cursus te houden voor ambtsdragers, maar het bleek al spoedig dat de andere gemeenteleden er evenzeer belangstelling voor hadden. De baptisten komen door deze opzet met een primeur: Geen wijkavonden voor de gemeenteleden en weekeinden voor de ambtsdragers, maar gezamenlijk studeren op en spreken over vraagstukken die voor allen van belang zijn.

De opzet van de cursus is eens in de veertien dagen op de zaterdagmiddag twee predikanten een inleiding te laten houden, waarna er aan de hand van het boekje „Fundamenten", vragen gesteld

kunnen worden. „Niet een geheel weekeinde, daar krijg je ze niet voor. Dat kost te veel tijd. Maar drie uurtjes op de zaterdagmiddag. Leggen we geen beslag op de zaterdagavond" aldus ds Sikkema. „Het is zeer opvallend", zegt ds Sikkema, „dat niet alleen ouderen maar vooral de jongeren belangstelling voor de cursus hebben. Zij zijn veel zekerheden in de laatste jaren kwijtgeraakt en hopen voor zichzelf en als getuigenis voor een ander een antwoord op vele vragen die hen bezighouden, te vinden".

Om een paar onderwerpen te noemen: Wezen en gestalte van de gemeente, plaats der gemeente in Gods plan, ambten en diensten, doop en avondmaal zullen uitvoerig worden besproken.

Nieuwe plannen

Overigens zit de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon al weer boordevol nieuwe plannen. Men gaat namelijk van het standpunt („terecht", meent ds Sikkema) uit dat de cursus zal slagen en dat door het enthousiasme van de cursisten nieuwe leden het volgend jaar zullen worden aangetrokken. Dus de organisatie zal worden uitgebreid. Maar ook is er reeds gedacht aan wat er moet gebeuren met hen die toegerust zijn met de nieuwe parate kennis en zich dienstbaar willen maken in de gemeente of daarbuiten. De Commissie wil er voor zorgen hen een stap voor te zijn en hen in staat stellen hun enthousiasme onmiddellijk om te zetten in daden.

Dit plan tot het organiseren van de cursus „practische gemeentekunde" is voor de baptisten een primeur, maar ze zullen andere groeperingen beslist niet van plagiaat beschuldigen wanneer men dit voortreffelijke idee van hen overneemt. „Mijn stellige verwachting is dan ook, dat dit werk verder zal groeien", aldus ds Sikkema.

gemeenteberichten

NIEUW-WEERDINGE - (W. E.). De afgelopen weken is er in onze gemeente veel gebeurd. God heeft ons wel zeer rijkelijk gezegend. Wij mochten vier gedoopte broeders en zusters opnemen in onze gemeente, terwijl er één broeder en één zuster weder opgenomen konden worden. Het hoogtepunt van alle gebeurtenissen was wel het feest van zondag 3 maart. 's Morgens daalden twaalf zusters in het water af om met Christus begraven te worden en in nieuwheid des levens weer met Hem op te staan. 's Avonds deden negen broeders hetzelfde. Onze voorganger, ds C. van Wier, mocht in beide diensten Gods Woord verkondigen voor een overvolle kerk. 's Avonds na de dienst vierde de gemeente samen met de nieuwe leden en een ongekend aantal broeders en zusters uit omliggende gemeenten het Heilig Avondmaal. Wij als gemeente zijn God zeer dankbaar voor al deze grote dingen die Hij in ons midden heeft gedaan en het geeft ons moed om in de strijd met Hem verder te gaan.

STAVEREN - (H. Z.). Waar iedere gemeente naar uitziet, dat is dunkt mij wel, dat er mensen komen die zich melden voor de doop, omdat ze zich hebben overgegeven aan hun Heiland en Verlosser. Als zoiets gebeurt, dan moeten velen deze vreugde mee beleven, want waar het hart vol van is, loopt de mond van over. Wij willen u dan ook, via „De Christen", doorgeven welk een heerlijke zondag de gemeente op 3 maart j.l. heeft gevierd. 's Avonds om half acht was ons kerkje met zijn 150 zitplaatsen bezet door ongeveer 200 mensen. U begrijpt dat het zodoende tjokvol was. De autobus die we voor zulke gelegenheden laten rijden bracht veel mensen mee uit omliggende plaatsen. Het doet een ieder goed als je zovelen ziet samenkomen om getuige te zijn van de doopsbediening van een jonge broeder en zuster (echtpaar), kinderen van één onzer ouderlingen.

De gemeente met haar vrienden hoorde op gloedvolle wijze het Woord verkondigen door onze voorganger; het was een machtige prediking, op de man af.

Wij geloven dat zulk een woord vast niet ledig weer keert. Het zaad van het Evangelie werd voor de zoveelste keer gezaaid en God zal de wasdom geven.

Na de prediking en doop vierde de gemeente het Heilig Avondmaal waarbij ook enige broeders en zusters uit andere gemeenten welkomd werden die tot ons overgekomen waren. In het bizonder werd een welkom toegeroepen aan onze nieuwe broeder en zuster die die avond met de Heer begraven en opgestaan waren. Dit gebeurde bij monde van hun aardse vader, br IJ. de Boer. Dat je eigen kinderen kinderen van de Heiland worden moet wel een dubbele vreugde zijn. Het was bijna tien uur toen we rijkelijk versterkt naar huis terug keerden. Er is vreugde, hemelvreugde hier op aard. We hebben een machtige Heiland, zorg toch dat ieder het weet.

IJMOND - (N. M.) - Het is al weer geruime tijd geleden dat u iets hebt kunnen lezen over het werk in de gemeente IJmond. Wij kunnen u zeggen dat het ons goed gaat, alhoewel wij u geen bijzondere dingen kunnen mededelen. Wat zouden wij u gaarne willen zeggen dat wij een doopdienst gehad hadden, maar helaas, wij zien nog geen zichtbare vruchten van het zaad dat hier gestrooid wordt. Het zal u, broeders en zusters, dan ook niet verwonderen als wij ons als kleine gemeente wel eens afvragen of het woord dat iedere zondag gebracht wordt, krachteloos geworden is. Wat is toch de oorzaak dat er geen vruchten gezien worden? Wij weten het niet, we mogen alleen geloven dat Zijn woord niet ledig tot Hem zal wederkeren, en dat Hij getrouw is. Zondag 24 februari jl. was voor onze gemeente een dag die nog lang in onze herinnering zal blijven voortleven. In de morgendienst nam br Schouten afscheid van onze gemeente. De scheidende voorganger had als tekst voor deze morgen I Petrus 1 : 13, Omgordt dan de lendenen van uw verstand, weest nuchter, en vestigt uw hoop volkomen op de genade, die u gebracht wordt door de openbaring van Jezus Christus. Het was een ernstige boodschap die br Schouten bij ons heeft achtergelaten, doch tevens een woord van bemoediging en troost.

Br G. Niemeijer en br E. Ploeg spraken woorden van waardering tot de scheidende voorganger, voor het werk dat hij, soms onder moeilijke omstandigheden, voor de gemeente heeft willen doen. Moge de Heer br Schouten tot een rijke zegen stellen in de gemeente Westerhaar. En nu zijn wij zonder voorganger, zo'n kleine kudde zonder herder. Moge de Heer der gemeente ook in deze moeilijkheden ons Zijn licht doen zien. U groeten al de broeders en zusters van IJmond; we wensen u Gods zegen in al uw werk voor Zijn koninkrijk.

TREEBEEK - (W. N.) - Onze gemeente heeft een paar bewogen weken achter de rug. In de eerste plaats is op 22 februari onze broeder S. v. d. Molen overleden, op de leeftijd van 71 jaar.

Veel heeft hij voor onze gemeente gedaan. Vanaf de beginperiode heeft hij steeds vooraan gestaan. Vele jaren heeft hij de gemeente gediend als ouderling, en steeds was het zijn streven, datgene te doen wat tot heil van de gemeente was, en tot heil van onze Heer en Heiland. Nu is hij ingegaan in de eeuwige rust en zit aan de troon van God, zingende ter eer van zijn Koning met al de verlosten. Dit te weten is ons tot troost en in het bijzonder voor de familie is dit een grote zegen.

Op zondag 3 maart moesten we afscheid nemen van onze voorganger ds D. Boschma, die naar Coevorden vertrok. U begrijpt allen wel wat dit wil zeggen, geen voorganger te hebben. Vooral hier in het Zuiden, waar het toch al moeilijk is. We vragen dan ook uw aller voorbede in deze vakante tijd, opdat we spoedig weer een eigen voorganger mogen begroeten.

Maar wij gaan moedig voorwaarts ziende op onze Overste en Leidsman Jezus Christus, Die ons steeds voor gaat. Geef de Heiland 't roer in handen van uw aardse levensschip; Hij zal veilig u doen landen, Hij kent elke rots en klip, en daarop vertrouwen wij.

HENGELO - (H. J. H.) - Wij levende in spannende dagen en overal wordt door gebeurlijkheden in 't leven, door God, door woord en lied aan de mensen geschud; of ze er wakker van zullen worden is natuurlijk de vraag.

Onze gemeente Hengelo, Jac. Catsstraat is op heden vakant. Dat betekent, dat ds F. E. Huizinga met de institutie per 1-1-'63 van de wijkgemeente Klein Driene, daar het werk op zich genomen heeft en konsulent is van wijkgemeente Jac. Catsstraat (centrum). Het beroepingswerk was tot op heden vruchteloos en 't bestuur der gemeente is al een beetje kopschuw. Wij turen in de richting van het opleidingscentrum en weten dat vandaar onze hulpe (verruiming van het aantal voorgangers) komen moet. Moge God ons allen inzicht geven en ons met Zijn zegen de hand aan de ploeg doen slaan.

In de afgelopen maanden ging er vreugde en leed door de gemeente. Ik wil mij tot het laatste bepalen en u (voor zover u het al niet wist) mededelen, dat de Heer van dood en leven onze broeder H. E. Kuipers, jarenlang koster van onze gemeente thuis heeft gehaald. Hij was onder ons een eenvoudig man, maar hij heeft alles wat hij had gegeven in dienst van zijn Zender. Zijn leven was Christus, dus zijn sterven gewin.

Op 22 januari ging van ons heen, haar Heer tegemoet onze zuster mevr. G. Reiling-Koopmans, echtgenote van ds K. Reiling. Ieder die haar gekend heeft weet, dat haar zijn hier op aarde dienen is geweest. Eerstens haar Heer en Heiland; voorts haar gezin en allen die op haar weg kwamen. In 't bijzonder voor het werk van Zusterhulp heeft zij veel mogen doen. Door haar man, zonen en dochters zal zij worden gemist. Ook door ons. Aan haar graf zonden de zusters van Almelo, Borne en Hengelo haar lied over de koude velden: „Spreek mij van Jezus mijn Heiland", de hoop die het hart van elk christen verwarmt.

Leestafel

Dr. F. Bloemhof. Eenvoudig leerboek der kerkgeschiedenis, 4de druk.
Uitgever: C. F. Callenbach N.V.- Nijkerk.
Prijs *f* 6,90.

idem: Vragenboekje bij het eenvoudig leerboek, prijs *f* 0,75. (4de druk).

Dit boek is bedoeld als leerboek, te gebruiken bij het onderwijs in de kerkgeschiedenis, gedacht is aan de Middelbare scholen. Ik vind het een pracht boek. Het is duidelijk en leest prettig. Nu eens niet een dorre opsomming van feiten, maar inzicht gevend en daardoor het heden, en de plaats van de kerk in onze samenleving, beter begrijpend.

Het lijkt me een zeer bruikbaar boek voor cursussen, en voor allen die iets willen weten van kerkgeschiedenis. Ook aan de kerken in Nederland wordt ruim aandacht geschonken. (De hervormde kerk na 1815, de doleantie, Kuyper en Hoedemaker, de Roomse kerk na Trente - Zending - Oecumene enz.).

Het vragenboekje is een proef op de som. De antwoorden kan men in het leerboek bij aandachtig lezen, zonder veel moeite vinden.

Een zeer geslaagde uitgave. D. S.

RADIODIENST UIT ALKMAAR
Zondag a.s. D.V. zal via KvK de ochtenddienst van de baptistengemeente te Alkmaar worden uitgezonden; aanvang 10.00 uur. Voorganger ds N. J. van Beek; organist R. Bakker; medewerking wordt verleend door „Alkmaars Christelijk Mannenkoor". Thema van de prediking: „- die de zondaar leven doet"; tekst: Joh. 6 : 54.

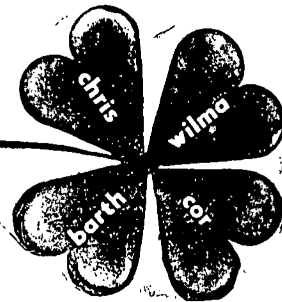
BIJ ANDEREN GELEZEN

De Zwingli-Bond

De Zwingli-Bond is een organisatie van ultra-vrijzinnigen. Zij telt onder haar leden ook doopsgezinden. Onder de naam van deze bond lezen we in een ingezonden stuk in het „Doopsgezind Weekblad":

„Maar ik ben altijd verbaasd geweest over de keuze van de naam, die ik niet anders kan noemen dan een klap in het gezicht van de vrijzinnigen en in het bijzonder van de doopsgezinden. Iedere vrijzinnige keurt heel sterk af de algemeen bekende moord op Michaël Servet op gezag van Calvijn. Terecht natuurlijk. Maar wat deed die Zwingli met onze geestelijke voorouders, de doopsgezinden in Zürich? Hij schold ze niet alleen uit, hij liet ze op zijn gezag niet alleen de stad uitgeselen met verbeurdverklaring van hun goederen, hij liet ze ook in de gevangenis werpen om daar bij water en brood hun levenseinde af te wachten. En zelfs daar bleef het niet bij. Op gezag van Zwingli is Felix Mantz in januari 1527 in het Züricher meer verdronken, later gevolgd door andere doopsgezinden, die rug aan rug gebonden dezelfde marteldood stierven.
Het is dus wel volkomen onbegrijpelijk, dat vrijzinnige protestanten, die toch deze dingen kunnen en moeten weten, aan hun bond de naam konden geven van een man, die minstens even onvrijzinnig was als Calvijn".

God maakt ons slechts gelukkig;
elk blaadje in een hart,
dat Hij ons toevertrouwde.
Het laatste is van BARTH

H. Mostert
W. Mostert-v. Ast

Groningen, 8 maart 1963
Korreweg 260a

Heden ging van ons heen, naar het Vaderhuis met de vele woningen, onze geliefde broeder,

HENDRIKUS MEIER

oud 53 jaar.

„Jezus zei: wie in Mij gelooft, zal leven zelfs al ware hij gestorven".

De Here vertrooste onze zuster en kinderen, in dit voor hen zo moeilijk te dragen leed.

Hoogezand, 9 maart 1963
Baptistengemeente Hoogezand.

„DE CHRISTEN"
UITGAVE VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie: ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.
Administratie: ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300)-23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.
Voor abonnementen en advertenties: administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9,- per jaar; buitenland f 11,50.

Zondag 17 maart - Evangelisatie-zondag

Vrijdag 22 maart 1963 80e jaargang Nr. 3671

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buienland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Onze plaats in de oecumene (1)

De grond van onze eenheid

Wanneer men het woord „oecumene" niet meteen gelijkstelt met Wereldraad van Kerken maar het neemt in de betekenis van „wereldomspannende christenheid", dan is meteen duidelijk dat wij als nederlandse baptisten in die oecumene een plaats hebben. In deze (onverantwoord korte) periode die ons van de komende Algemene Vergadering scheidt waar wij beslissen zullen over onze relatie tot de Wereldraad, moeten we ons allereerst rekenschap geven van de plaats die wij in de oecumene in bovengenoemde zin innemen.

Het komt mij echter voor dat we daarmee niet kunnen beginnen alvorens we ons rekenschap hebben gegeven van onze eigen eenheid. Het oecumenische vraagstuk heeft namelijk niet alleen te maken met onze verhoudingen naar buiten doch evenzeer met de relatie van onze gemeenten tot elkaar. En we moeten er meteen aan toevoegen: niet alleen van onze gemeenten tot elkaar maar van de gemeenteleden tot elkaar. Er bestaan onder ons grote verschillen van inzicht ten aanzien van de oecumene maar bij dieper toezien blijkt dat zij niet alleen ten aanzien van dit vraagstuk bestaan. Voor een gemeenschap als de onze is het bestaan van een grote verscheidenheid van meningen en inzichten onvermijdelijk, ja wezenlijk. Een voorganger zei eens tegen mij: „Wij moeten erkennen dat er ook onder ons modaliteiten bestaan." Ik geloof dat hij gelijk heeft.

Wij behoeven ons daarover niet te schamen en wij moeten niet proberen dit met een vroom praatje weg te redeneren. Wij kennen niet de problemen van recht- en vrijzinnig maar wij beleven onze verhouding als christenen en als gemeenten tot andere gelovigen, kerken en bewegingen heel verschillend; wij beleven ook onze verhouding tot en onze taak ten opzichte van de wereld en de cultuur heel verschillend. In dit opzicht en op deze punten hebben wij ook onze modaliteiten. Ze hebben geen naam en nog veel minder een organisatievorm; ze zijn niet gemakkelijk te omschrijven of te localiseren maar ze zijn er niettemin.

Wat is onze eenheid?

Voordat we ons in de concrete vragen verdiepen moeten we eerst nagaan waarin onze eenheid dan wel bestaat. Daarop kan geen eenvoudig antwoord in één of twee woorden gegeven worden. Wanneer we dan toch twee woorden noemen dan moeten die meteen nader worden toegelicht.

Het eerste woord is: *ons gemeentebeginsel.* Dat is echter niet een grootheid die zomaar te hanteren is omdat we daarbij allen aan hetzelfde zouden denken. Zodra dit beginsel ook maar enigszins nader wordt uitgewerkt, blijken er al weer verschillen te bestaan. Voorzover onze eenheid bepaald wordt door ons gemeentebeginsel, moeten we dit terugbrengen tot zijn meest elementaire bijbelse grondvorm. Ons gemeenschappelijk gemeentebeginsel is dat de gemeente zichtbare gemeenschap is van degenen die op hun belijdenis zijn gedoopt. Op deze grondvorm zijn al onze gemeenten opgebouwd en de „bovenbouw" kan van plaats tot plaats heel verschillend zijn. In de ene gemeente wordt een sterker accent gelegd op de geordende gedaante van de gemeente en haar leven en dat komt dan tot uiting in de plaatselijke bestuursvorm en in de diensten en samenkomsten. In de andere ligt het accent meer op het ongedwongene en spontane en het gemeenteleven en de samenkomsten dragen daarvan het stempel. In de ene gemeente bestaat een voorliefde voor een goede culturele vormgeving van het gemeenschappelijke en geestelijke leven; in de andere zoekt men het geestelijke leven meer op te bouwen in de meest eenvoudige en directe vormen. En het spreekt vanzelf dat de elkaar opvolgende voorgangers soms de plaatselijke accenten versterken en ze soms verzachten of in andere richting buigen. Eveneens spreekt het vanzelf dat er binnen één gemeente deze verschillen van aanvoelen en inzicht zijn. Daarom is ons gemeentebeginsel alleen in zijn elementaire grondvorm gemeenschappelijk. Maar deze grondvorm is dan ook zo wezenlijk dat zij ons temidden van de bonte veelheid van kerken en bewegingen die de christenheid van vandaag telt, heel bepaald een eigen stempel geeft dat ons bizonder duidelijk onderscheidt van de kerken enerzijds en van de vrije bewegingen anderzijds. Het is niet de bedoeling om dit in het kader van dit artikel nader uit te werken omdat we het nog niet over onze plaats in de oecumene hebben. Daarover in een later artikel meer. Hier zetten we onze gedachten over onze eigen baptisten-eenheid voort.

Eenheid in Christus

Het tweede woord is de Naam van Jezus

IN DIT NUMMER.
één gemeentebericht; als hoofdartikel het eerste van een serie artikelen over onze plaats in de oecumene; een geillustreerd verslag van de gebeurtenissen rondom de eerste heipaal van de John Smyth-Herdenkingskerk, die j.l. maandag in Amsterdam-West de grond in ging; verder enkele gemengde berichten en enkele van onze vaste rubrieken.

Christus. Hier is zonder meer duidelijk dat we met het noemen van deze Naam alleen onze eenheid onvoldoende omschrijven, want alle kerken die bij de Wereldraad zijn aangesloten willen één zijn in Hem, en alle kerken die bij de Internationale Raad van Christelijke Kerken zijn aangesloten willen één zijn in Hem, en alle vrije groepen en bewegingen zoals de Pinksterbeweging en de Maranathabeweging willen één zijn in Hem. Hoe moet deze Naam dan nader worden omschreven?

Men zoekt het bij voorkeur in een belijdenisformule. De Wereldraad heeft zijn basisformule, de ICCC zijn beginselverklaring en daarin zetten zij een traditie voort die al in de oude kerk is begonnen. Zelfs het Nieuwe Testament kent zijn belijdeniswoorden, zoals „Jezus is Heer" en „Eén Heer, één geloof, één doop." Maar terwijl het Nieuwe Testament de belijdenis kent als een uitroep, kent de kerkgeschiedenis haar als een verklaring, een uitspraak. Niemand zal de noodzaak van deze verklaringen willen ontkennen maar niemand kan er onverdeeld gelukkig mee zijn. Zij die binnen of buiten onze gemeenschap belijdenisgeschriften of beginselverklaringen voor onveranderlijk verklaarden (dat is zo in de statuten van diverse baptistengemeenten!), meenden daarmee de Naam van Christus veilig te stellen maar ze deden het niet! Want Christus kan niet veilig worden gesteld binnen de omheining van menselijke formules. Formules verouderen, ook al noemen wij ze klassiek en geheiligd. Christus is gisteren en heden dezelfde en tot in eeuwigheid. Hem belijden is meer dan een woord spreken, het is opgenomen zijn in de werkelijkheid van Zijn verzoenend en verlossend handelen.

Paulus zegt in I Cor. 3, dat hij als een vakkundig bouwmeester het fundament heeft gelegd en dat fundament is Christus. Slechts op dit ene fundament kan en mag worden voortgebouwd. Om het met een ander beeld te zeggen: diezelfde gemeente, waarvan Christus het fundament is, is Zijn lichaam.

Hier krijgt de eerste grond van onze eenheid: de gemeente van gedoopte gelovigen zijn wortel in de tweede. De gemeenschap van hen, die op de belijdenis van hun geloof in Jezus Christus zijn gedoopt is Zijn Lichaam. Zij hebben Hem beleden en doen dat nog, zij zijn door de doop met Hem begraven en opgestaan en daarmee opgenomen in de werkelijkheid van Zijn handelen, zij zijn in Zijn lichaam ingevoegd als levende leden van de zichtbare gemeente ter plaatse èn van de universele gemeente die in de gehele bewoonde wereld gevonden wordt.

Dit is de grond van onze eenheid als baptisten-gemeenten. Toegegeven, het is een wat vage grondslag, ja eigenlijk is het helemaal geen grondslag die hanteerbaar is en geen maatstaf waaraan wij onszelf en de anderen zonder mankeren kunnen meten. Het is eigenlijk het tegendeel van iets dat vaststaat, het is veeleer een manier van leven, een wandel, om een bijbelse uitdrukking te gebruiken. Wij spreken onder ons zo graag van wedergeboorte. Welnu, de wedergeboorte is ook geen beginsel, het is een beginpunt van waaruit geleefd wordt, zoals dat ook het geval is met de natuurlijke geboorte. Niemand zou de geboorte een beginsel willen noemen; de wedergeboorte is het evenmin. Men kan over beide spreken, men kan voor beide definities en formules opstellen maar daarmee is nog geen enkele geboorte of wedergeboorte een feit geworden. Dat gebeurt daar waar het leven zich aandient. Wedergeboorte is daar waar het geloof zich aandient en doorbreekt. Want daar is Christus, die het leven is.

Onze ongrijpbare eenheid

Het is niet gelukt onze eenheid tot een beginsel te herleiden. Zij is groter, dieper en gecompliceerder tegelijk. Voor wie haar met woorden zoekt te vatten is zij ongrijpbaar. Dat is wel eens irriterend. Het is ook wel eens riskant. Staan we zo niet bloot aan elke wind van leer, die maar door ons vaderland blaast? Inderdaad. Kunnen daardoor niet verkeerde invloeden de gemeenten binnendringen? Dat kan en gebeurt inderdaad. Maar als wij onze eenheid grijpbaar willen maken in de vorm van een leer of een belijdenis, breken wij haar meteen stuk en vallen uiteen tot een kakelbont patroon van groepjes zoals ook verschillende kleinere baptistengroepen in Amerika dat vertonen.

Maar hoe vaag en ongrijpbaar onze eenheid ook moge zijn, zij is geworteld in het leven dat Christus heet. Zij bestaat en blijft bestaan dank zij Zijn voortdurende trouw en dank zij het voortdurende heiligende en samenbindende werk van Zijn Heilige Geest, die in alle waarheid leidt. Onze eenheid is in haar verwerkelijking daarom een eenheid van de Geest, diep op de bodem, op het fundament aanwezig, naar boven komend en gestalte aannemend door de Geest die in de gemeenten en de gelovigen Christus gestalte doet aannemen.

Kan deze eenheid de spanningen van de verscheidenheid zoals we die in het oecumenisch vraagstuk beleven, verdragen? Daarover in een volgend artikel.

J. Reiling

Voor of tegen de 'oecumene'?

VOOR ?

TEGEN ?

Verleden week stelden we de vraag of het lidmaatschap van de Unie van Baptistengemeenten in Nederland van de Wereldraad van Kerken eigenlijk wel een zaak van gelijk of ongelijk hebben is.

Misschien kan er nog wel van vóór of tegen gesproken worden als het alleen maar gaat om de Wereldraad. Gaat het evenwel om de oecumenische beweging: het verlangen en de bereidheid samen te spreken èn samen te werken - waar dat mogelijk is - dan gaat het, dachten wij, niet meer om pro of contra.

Het zal duidelijk zijn, dat, hoe onze gemeenten de Wereldraad van Kerken ook waarderen - negatief of positief - een ernstige bezinning op de oecumenische beweging, die onafwendbaar een gegeven van onze tijd is, gebiedende eis is. Daarom wekken we opnieuw de gemeenten en de belangstellende leden der gemeenten op deel te nemen aan de

BEZINNINGSDAG

welke op D.V. 30 maart a.s. te Zwolle door de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon wordt gehouden.

Deze bezinningsdag bedoelt een voorbereiding te zijn op de a.s. Algemene Vergadering der Unie (8, 9 mei a.s.) waar deze dingen eveneens aan de orde worden gesteld. Natuurlijk worden in Zwolle in de eerste plaats zij verwacht, die de gemeenten op de a.s. Algemene Vergadering zullen vertegenwoordigen. Maar ook al de anderen die zich voor deze actuele zaak interesseren.

De voorgangers S. J. Zijlstra en J. van Dam zullen het rapport „De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken" toelichten. Een zo breed mogelijk samengesteld forum zal trachten antwoord te geven op de vragen die tijdens de discussie (waarvoor ruimschoots gelegenheid zal worden geboden) worden gesteld. Bestudering vooraf van het rapport is niet slechts wenselijk maar ook noodzakelijk. De bijeenkomst wordt gehouden in een van de zalen van Hotel Van Gijtenbeek N.V., Stationsplein te Zwolle. Aanvang 10.00 uur, sluiting plm. 15.30 uur. Deelnamekosten *f* 3,- waarvoor thee en koffie zal worden aangeboden. Aanmeldingen voor deelname aan het secretariaat van de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon, p.a. „De Vinkenhof," Biltseweg 10, Bosch en Duin Den Dolder.

Aan rustige wateren

Hebt u er ook genoeg van ?

Komt tot Mij, allen die vermoeid zijt! - I Koningen 19 : 1-18

„Ik wou dat ik dood was," verzucht Elia onder de bremstruik in de woestijn. „Heer, het is mooi genoeg geweest. Ik kan niet meer." Van de grote profeet Elia verwacht je dat niet. God heeft hem op allerlei wijze geholpen bij het uitvoeren van zijn taak. Nog vers in het geheugen liggen de gebeurtenissen op de Karmel: de ontmoeting van Elia met de priesters van Baäl. Het was te verwachten dat Elia zou doorgaan voor God te vechten.

Maar de spanning schijnt te groot te zijn geworden. Elia is moe. Hij heeft zich uitgesloofd voor de Heer, maar het resultaat is ver beneden peil. Men staat hem naar het leven!

Je zou er ook moe van worden als je elke dag bezig bent iets te bereiken en het mislukt keer op keer. Daar kunnen we over meepraten. We maken ons druk voor het gezin, in het dagelijkse werk, we spannen ons in voor de gemeente, we sloven ons uit, tot en met. Maar als je dan de indruk krijgt dat je er geen stap mee verder komt, kan je op gegeven ogenblik een geweldige moeheid overvallen. Nu hebben we nog niet eens gesproken over onze persoonlijke moeilijkheden. God weet hoe we ijveren tegen de zonde, onze verkeerde gewoonten, onze onheilige gedachten, tegen onze zinnen en begeerten, tegen ons egoisme, onze drift en onze haat. De strijd, die vaak zo onbegonnen lijkt, kan je intens moe maken. Eerlijk gezegd zeggen we wel eens hetzelfde als Elia: „Heer, ik ben zo moe! Ik wou dat ik dood was! Dan komt er eindelijk een eind aan de strijd, aan de verleiding, aan het vallen, aan het hopeloze ploeteren, aan de mislukkingen, dan komt er eindelijk een eind aan het verdriet en het berouw." Vaak willen we wel evenals Elia vluchten. We willen ophouden met druk bezig te zijn iets van het leven te maken, ophouden met tegen de duivel te vechten, ophouden met iets in de gemeente te doen.

„Komt tot Mij, allen die vermoeid zijt!" nodigt Jezus. Wonderlijk genoeg klinkt die uitnodiging al door in de belevenissen van Elia, met wie we ons graag willen vergelijken. Door een engel wordt Elia van voedsel voorzien, zodat hij de reis naar de berg Horeb kan maken om daar God te ontmoeten.

God nodigt Elia om eens met Hem te komen praten. Bij de Horeb komt Elia tot de ontdekking dat God niet aanwezig is in het angstaanjagende noodweer dat voor Hem uitgaat, maar dat God zelf komt in de rust. In de rust vraagt God aan Elia om maar rustig te vertellen wat er aan hapert. En dan stort Elia zijn hart uit. „Heer, ik heb me uitgesloofd, maar het helpt niets. Heer, ik ben zo moe."

Verlangt u niet naar de rust waarin u God kunt ontmoeten om uw hart eens te luchten? Bent u moe van het werken, het ploeteren, het vechten, uw ongeloof en kleingeloof, moe van het denken, het piekeren, het bidden, en het tóch weer vallen? „Komt tot Mij," nodigt Jezus. Jezus heeft onze moeheid in de kiem aangetast, Hij heeft de overmacht van de duivel gebroken. De aanklacht van de duivel tegen ons is aan het kruis geslagen. Jezus biedt vergeving van zonden, nieuw leven, kracht door Zijn aanwezigheid als Heilige Geest. Wie aan Jezus' uitnodiging gehoor geeft en vertelt van de moeheid en vraagt om kracht, bidt niet tevergeefs! Het is zeker de moeite waard om de drukte eens te verlaten en in de rust Jezus te ontmoeten. Stort uw hart bij Hem uit. Hij zal u rust geven! U zult altijd gejaagd en onrustig blijven tenzij u tot rust komt bij Jezus.

Is het u ook opgevallen dat Elia zijn zin niet krijgt? Hij moet op zijn schreden terugkeren. God **geeft hem de** *rust niet om te gaan rentenieren, maar om hem van nieuwe kracht te voorzien om weer aan het werk te gaan. Hij hoeft het immers niet alleen te doen. Elia kan rekenen op zijn Zender. Dat is het geheim van de rust die God schenkt. De rust is een middel om weer op krachten te komen. De rust dient er toe om uit te huilen, en dan van de Heer zelf te vernemen: Ik ben met u, elke dag, in de dagelijkse bezigheden, in het gezin, in de gemeente, in uw eigen leven, tot de voleinding van de wereld.*

Almelo *P. v. d. Werf*

BROkSTUkKeN

Groot is de macht van het woord. U stapt een vergadering binnen. Uw aandacht is verstrooid. Het onderwerp dat is aangekondigd, interesseert U nauwelijks. U hebt hoofdpijn en Uw buurman op de andere stoel doet vervelend. Dan komt de spreker op, zegt een paar start-zinnen en opeens heeft hij U te pakken. U vergeet Uw buurman, de hoofdpijnprikkels kunnen niet optegen de nieuwe prikkels die de spreker U doet ondergaan. Hij rukt U los van Uw eigen denkbeelden, hij overwint Uw argwanende tegenstand en voert - ja sleept - U vervolgens mee op zijn gedachtengang. Het woord dat hij spreekt heeft magnetisme waardoor elke luisteraar-molekuul gericht wordt naar zijn wil.

Woord is macht.

Toen God de mens spraak-vermogen gaf, gaf Hij hem inderdaad een vermogen. Het woord is gemeenschapstichtend. Het slaat bruggen van mens tot mens. Het brengt U bij de ander en de ander bij U. Het overwint de vreemdheid tussen twee zielen. Het brengt onze verlangens, liefde en toegenegenheid, onze ideeën en wensen, onze kennis en ons inzicht, onze stemming en onze gesteldheid over. Met één woord kunnen we soms een wanhopend mens weer uitzicht geven. Maar ook met één woord onze vrouw de dag bederven.

Ja, en zo hoort het ook tot ons woord-vermogen om gemeenschap-ruïnerend te werken. Ons woord kan de echt breken, de gemeenschap met God bederven.

Maar het woord is bedorven. Aangetast door de macht der zonde. Het grote vermogen is gedevalueerd. Het woord dat onthullend zou moeten zijn, legt ook vaak een rookgordijn. We kamoefleren er ons diepste wezen mee. We verbergen ons er achter. Het vloekt soms tegen de gedachte. Het wordt ons grote wapen om de ander op veilige afstand te houden. Of het wordt de kaas waarmee we de muis in de val willen lokken. Of het wordt iets, dat los staat van ons hart, onze emoties, onze verlangens, onze gedachten. En dan komplimenteren we elkaar, groeten elkaar liefjes, zeggen vriendelijkheden, maar menen er geen syllabe van. O dat woord.

Intussen is daar het Godswoord. God sprak in de hof van Eden en bouwde zo Zijn brug naar het hart van Adam en Eva. En God is blijven spreken, de eeuwen door, tot in onze tijd.

God spreekt door de mond van mensen. Het Godswoord komt tot ons in het mensenwoord. Zo is het met het verhaal der evangelisten, en zo is het met de brieven van Paulus, Petrus, Johannes. Daar spreken deze mannen ons toe, maar ook God zelf spreekt ons toe. En zo is het als we luisteren naar het woord dat van de kansel komt en dat, als het goed is, wordt tot het Woord met een grote hoofdletter.

De man die de trapjes van een kansel beklimt, moet wel goed weten wat hij doet. Hij gaat het menselijk-onmogelijke ondernemen wanneer hij voornemens is Gods Woord te spreken. Hoe kan een mens Gods Woord spreken? Dat Woord dat levenwekkend is en scherpsnijdender dan welk zwaard ook? Dat Woord, dat het geloof kan wekken? Immers is het geloof uit het horen naar het Woord van God.

Het is wel duidelijk, waarom Paulus zegt dat de prediker een gezondene moet zijn. Hij kan niet op eigen initiatief de trapjes opgaan, zijn mond openen en zijn kennis uitkramen, zijn appèl richten, zijn schot lossen. Want datgene wat er gebeuren moet aan de mensen die luisteren dat kan God alleen maar doen. Het geloof is een *wonder*, het nieuwe leven een *schepping* van de Heilige Geest.

De spreker op de kansel moet vlak bij God staan. Zo dicht bij dat hij ontvangen kan. Hij moet als spreker de beste luisteraar zijn. Beluisteraar van God. En hoe kan iemand luisteren, op-vangen, ont-vangen, die vol is van zichzelf? Die vol zit met eigen inzichten en pracht-ideeën? Die zichzelf 'n religieus genie vindt? Die er op uit is om met zijn preek carrière te maken? Die er op gespitst is om een bepaalde broeder die hem gisteren op zijn gevoelige teen trapte, nu een paar flinke vegen uit de pan te geven?
En dan? Een discipel moet achter zijn Meester gaan. Dat wil hier dan zeggen dat hij moet leren na-denken, in-denken wat God in Zijn Woord hardop gedacht heeft. Ja zelfs moet hij leren mee-denken (door de Heilige Geest) met God.
Zo komt hij met zijn denken achter de Meester aan. En zo ook alleen kan hij met zijn spreken achter de Meester aan komen.

De man op de kansel - hoe klein moet hij zijn, wil hij God groot maken, en hoe zwak moet hij zijn, wil God machtig door Hem werken.

Wf.

zand en zaad

Elk jaar schrijf ik een paar keren dezelfde stukjes voor uw weekblad. Ik vind het vriendelijk dat u mij daarover nooit hebt aangevallen en het geduldig over u heen hebt laten gaan of het minzaam buigend voorbij zijt gebladerd. U hebt het begrepen, ieder mens heeft z'n grenzen, en binnen die grenzen z'n stokpaardjes. Nu is het gebied van sommigen zeer wijd en hun oceanen van kennis zijn zeer diep - u en ik benijden hen soms - en zij rijden dan ook geweldige stokpaarden. Ik vind wel dat 't raar klinkt: stokpaarden. Bij zoiets denk je toch altijd meer aan paardjes. Aan onschuldige kinderstokpaardjes, waarop deze kleinen volgens zeggen vrolijk rondhuppelen. Wij hadden thuis alleen een hobbelpaard, vandaar dat ik eigenlijk nooit verder gekomen ben. Hoogstens er naast als het te wild ging.
Dit is geen passende inleiding op wat nu volgt, maar wat doet een mens als ik als hij eenmaal op de machine zit. Nee, ik wilde op een elk jaar weerkerende zaak wijzen, die mij irriteert en een beetje verontrust. Dat is gekomen door een advertentie, die een week geleden in ons plaatselijk dagblad stond. Men deelde ons mee dat er in die en die kerk dan en dan een „Lijdensconcert" gegeven zou worden. U gelooft het niet, maar ik kan u, tegen betaling, een bewijsnummer sturen. Een lijdensconcert!
Ik neem aan dat u begrijpt wat er bedoeld wordt. Het zal daar niet gaan over het leed van een ziekenhuis, over de nacht van een psychiatrische inrichting, over het lijden aan het leven van heden door miljoenen, die denken. Niet dat het er bij stond waar het wel over zou gaan, maar dat weten we nou wel, want de oratoriumverenigingen in stad en land, van kerk en partij hebben zich inmiddels ook voorzien van welbekende solisten om een dezer dagen te gaan zingen. U weet wel waarover. Er hangen raambiljetten en aanplakvellen overal. Soms met een doornenkroon kunstig over en door 't drukwerk heen geslingerd. Een gothisch kerkraam doet het ook altijd heel goed. Een kruis is wat kaal.
U moet zich niet ergeren aan mij. Laat ik mij daarover nu eens weer te buiten mogen gaan. En als u het toch te erg vindt wat ik zeg, schrijft u me maar. Natuurlijk waardeer ik alle oprechte pogingen om de mensen in en uit elk milieu met het Evangelie te benaderen. O ja, we moeten dankbaar zijn dat ze het tenminste eenmaal in het jaar horen. Ze horen het dan toch maar. Dat is zo.
De middenstand heeft op de kribbe beslag gelegd en verdient er best aan. De kunst verzamelt zich om het kruis in dichte drommen, zo in 't voorjaar en als buitenstaander vraag je je af wat daar wel te doen mag zijn. Wat een mensen. En wat zien ze er allemaal keurig uit.
Juist, dat gedrang. En dat alles en die allen op dezelfde, gereserveerde tijd. Zoals de jaarbeurs ook altijd in een bepaalde periode valt. Waarheen een zichzelf respekterend zakenman heen moet. Met andere elkaar schattende collega's. In de pauze ga je dan een gezellig en lekker kopje koffie drinken. Want een Passion kan heel lang duren. U hebt gelijk, ik zit de zaak wat doorelkaar te klutsen. Ofschoon, dat schijnt maar zo.
Laten we het nog eens herhalen: voor een gelovige is het elke dag kerstfeest, omdat God elke dag naar ons omziet; is het elke dag Goede Vrijdag, want het lijden van de Christus was wel eenmaal ter delging van de zonden, maar voortdurend vanwege onze overtredingen; het is elke dag pasen, want de Heer overwint zonder onderbreking; en het is elke dag pinksteren, daar Zijn Geest waait en werkt van uur tot uur. Of ik dan maar alle feesten wil afschaffen? Verkeerd. Ik wil ze juist vieren.

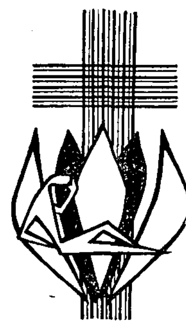
Huizinga

Mededelingen

Sekretaris van de baptistengemeente te Zwolle is nu: J. Nap, Prinsenstraat 4, Hasselt.

Tabitha-Bouw-Actie

De handen ineen

Wat is het een plechtig moment, wanneer twee handen zich in elkaar leggen voor de belofte van trouw.
Wat is het een ontroerend ogenblik, wanneer de handen van de stervende zich uitstrekken naar geliefde handen ten afscheid. Wat is 't een teken van sterkte, wanneer handen een ketting vormen, om de redder te helpen de drenkeling uit het water te halen.
Verbonden handen zijn sterke handen.
Het zijn symbolen van kracht, van gezamenlijk streven, van gemeenschap. Ineengeslagen handen overspannen de hele wereld, als dat nodig mocht blijken te zijn. Laat het insigne van de Baptisten-Wereld Alliantie niet zulke ineengeslagen handen zien?
Ineengeslagen handen zijn elkaar vastgrijpende handen, die niet meer los willen laten.

Als wij allen in Nederland thans oproepen om de handen ineen te slaan, dan vragen wij hulp voor Tabitha, voor de uitbreiding van ons diaconessenhuis. Dan willen wij u allen opwekken onze Tabitha-Bouw-Actie aan te grijpen en vast te houden.
Als wij zeggen: de handen ineen, dan willen wij zo graag, dat u mee doet met het gezamenlijke streven, meer ruimte in Tabitha te scheppen voor de verpleging van chronische zieken, van mensen, die op onze hulp wachten.
Vele handen zijn reeds ineengeslagen; vele handen zijn reeds schakels geworden in de ketting, die de uitbreiding van Tabitha uit de diepte trekt. Ziet u maar eens de prachtige verantwoording, die we deze week kunnen geven: zondagavondjeugd Delfzijl *f* 16,38 (prachtig jongelui); zusterhulp te Deventer *f* 40,00; zusterhulp te Dokkum *f* 37,50; HJW te H *f* 25,00; NR te B *f* 5,00; CDZ te S *f* 1,00; BT te D *f* 10,00; NN te V 5,00; DE te H *f* 25,00; HV te B *f* 3,00; JK te E *f* 10,00; NN te S *f* 5,00; LB te U *f* 6,00; donateurs te Rotterdam *f* 62,50; donateurs te Vroomshoop *f* 73,00; vrije giften vrienden te Vroomshoop *f* 38,00. In totaal werd dus in één week *f* 362,36 ontvangen. Fantastisch. Alle gevers hartelijk dank!
En het blijft immers waar: als het hart opengaat, gaat ook de beurs open! Dan willen de handen zich ineen slaan. Vol spanning blijven we wachten op *uw* bijdrage.
We geven graag weer ons gironummer: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).
De handen ineen!
Zo wordt Tabitha uitgebreid!

Met hartelijke groeten,
H. Ploeger

Nader bezien

De A.V. een feest?

De uitdrukking is al weer gevallen: straks gaan we naar het Unie-feest in Sneek. De Unie-Commissie heeft deze week de agenda vastgesteld, binnenkort verschijnt het „grote boek," de ontvangende gemeente zwoegt en werkt ten behoeve van zich ongeregeld aanmeldende bezoekers, gemeentevergaderingen worden alom gehouden en eer we 't ons realiseren zijn we in het goede Sneek. Gaan we werkelijk naar een feest?

Het is natuurlijk niet mijn bedoeling om de feeststemming te bederven maar een enkele critische noot mag toch wel geplaatst worden. Want onze A.V. verkeert in gevaar een droog, log en vervelend blok te worden, wanneer wij niet heel tijdig ons van onze huidige manier van vergaderen bekeren. De A.V. is nu eenmaal een zakelijke vergadering, een parlement en de noodzakelijke onderdelen van de parlementaire procedure horen erbij. De omvang van die parlementaire procedure is de laatste jaren voortdurend toegenomen en toch vergaderen wij op onze zelfde gezellige, breedsprakige maar uiterst inefficiente manier door. Ik maak me sterk dat we dit jaar niet eens tijd hebben voor een rustige bespreking van het oecumenische vraagstuk of dat we anders met de gewone zaken lang niet klaar komen. Het zal nodig zijn om onze vergadermethode heel drastisch te herzien. Er worden ter A.V. nog veel te veel overbodige dingen gezegd; hoe vaak komt het niet voor dat iemand zegt, dat de vorige spreker het eigenlijk ook al heeft gezegd zonder dat hem dit inspireert om het zwijgen er dan verder maar toe te doen; hoe vaak gebeurt het niet, dat iemand in eerste ronde niets anders doet dan critiek oefenen op iemand die voor hem in dezelfde ronde sprak: hij wist dus kennelijk nog niet wat hij zeggen zou, maar had toch maar vast het woord gevraagd. De gedachte, door de vorige E.R. geopperd om de sprekers naar een spreekgestoelte te laten komen, die in Almelo een bescheiden toepassing vond, moet met kracht worden herhaald en de U.C. op het hart gebonden. De procedures moeten gestroomlijnd worden en de voorzitter moet met krachtige hand de vergadering sturen. De vergadering moet zich aan zijn leiding onderwerpen en hem zoveel vertrouwen geven dat hij onbelemmerd de procedure van punt tot punt kan bepalen. Het leiden van de A.V. is 'n buitengewoon zware taak en voor de broeder die daartoe wordt uitverkoren is de A.V. bepaald géén feest. Het is onder ons geen traditie om ons aan leiding te onderwerpen omdat wij nog altijd ten onrechte menen, dat gebrek aan orde in een vergadering het merkteken van de democratie is.

Daarom zij het alle leden van de A.V. nog eens nadrukkelijk ter overweging aanbevolen: onze A.V. is geen feest, maar een zakelijke vergadering waar een veelheid van zaken afgehandeld moet worden. Dat moet vlot en ordelijk gebeuren wil zij niet ontaarden in een onzegbaar prikkelend en vervelend samenzijn. *J. R.*

DRS D. SLORT OVER

VRIJHEID

Zou er wel een woord zijn, dat ons Nederlanders meer aanspreekt dan het woord vrijheid? Moeten we ons verbazen dat mensen die de bezettingstijd hebben meegemaakt, meer dan ooit het woord vrijheid liefhebben? Voor de vrijheid werden en worden offers gebracht, wordt gevochten. Bijna zou ik in de verleiding komen, om u de opstand van de „vrij boeren" in herinnering te brengen, doch daarover zullen we het niet meer hebben. Dat is een zaak van het recht en ik ben niet deskundig op dit terrein. Zeker is, dat hier weer blijkt hoezeer de vrijheid ons ter harte gaat en dat de ontwikkeling van onze maatschappij gevaren meebrengt voor de menselijke persoonlijkheid.

President F. D. Roosevelt heeft in één van zijn verklaringen over een viertal vrijheden gesproken. Vrijheid om z'n mening te zeggen, vrijheid om God te dienen op de wijze die men het juiste acht, vrijheid van armoede, wat inhoudt, dat men begrip toont voor ekonomische omstandigheden welke aan iedere natie een gezond en vredig leven waarborgen en tenslotte vrijheid van vrees, betrekking hebbend op het niet meer mogelijk doen zijn van agressieve daden tegenover anderen en vermindering van bewapening.

Vooral de vrijheid om God te dienen, zoals men meent dat juist is, ligt ons baptisten heel sterk. Het is zoals iemand eens gezegd heeft (Skeats, History of the Free Churches), de bizondere eer, die de baptisten toekomt, dat zij vanaf het begin dwang over de gewetens en daden verworpen hebben *van de mensen,* waar het Godsdienst betrof. Zij stonden voor de christelijke vrijheid! En deze vrijheid, die wij hebben en genieten om ons eigen leven te leven, schatten we hoog, omdat we alleen zó een waardevolle bijdrage kunnen leveren aan de gemeenschap, waartoe we behoren en waartoe we door onze eigen gaven in staat gesteld worden. Bovendien kan de mens zich alleen ontplooien waar vrijheid is; wordt deze gemist, dan wordt de mens vernederd tot een automaat of hij wordt de echo van de stem van de overheerser.

Wij verdedigen onze vrijheid en willen anderen deelgenoot maken en helpen dezelfde vrijheid te verkrijgen. Thans het woord aan de geschiedenis.

In een werk van één der eerste baptisten, nl. *Thomas Helwys,* getiteld „De verborgenheid der ongerechtigheid" (The mystery of Iniquity) komt voor de eis van „vrijheid van godsdienst". Helwys, een volgeling van John Smyth, ging later z'n eigen weg, keerde terug naar Engeland en werd in 1612 stichter van de eerste baptistengemeente in Engeland. Dit boek werd opgedragen aan Koning Jacobus I. We bewonderen de geloofsmoed, als hij in de opdracht schrijft: „de koning is een sterfelijk mensen en geen God, hij heeft daarom geen macht over de onsterfelijke zielen van zijn onderdanen, om wetten en verordeningen voor hen te stellen en over hen geestelijke heren te zetten; hij is slechts stof en as zoals wij; ook al zou hij ons vermoorden, we zullen hem de

Br W. Modderman, voorzitter der U.C. en lid van het Europa-kongres-comité 1964, tijdens de plechtigheid van de eerste heipaal te Amsterdam-West; zie verslag van deze gebeurtenis op pag. 6 en 7.

(foto A.N.P.)

Eerste paal van „Herdenkingskerk" in Amsterdam

Onder brede belangstelling is maandagmiddag 18 maart de „versierde" paal in de zachte Amsterdamse bodem geslagen. Hoog torende de heistelling boven de bouwmaterialen en keten uit op het bouwterrein van de Herdenkingskerk aan de Postjesweg. Op dat ogenblik liet de regen, die kort tevoren overvloedig neerkwam, verstek gaan. Onder de plechtige woorden, dat het werk voor deze kerk gedaan werd in de Naam van de Almachtige God, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest en tot eer van de Heer, tot versterking van de gelovigen en tot heil van zondaren, haalde dr Rudén, de Europa-secretaris van de Baptisten-Wereld-Alliantie, de handle van de heimachine over en met daverend geweld kwam het blok op de paal terecht. De grond dreunde, maar liet zich de mishandeling welgevallen en accepteerde het vreemde betonnen materiaal, dat onweerstaanbaar door de oppervlakte heendrong op zoek naar steviger lagen. Voor hoéveel jaren zal deze paal met al zijn soortgenoten de Herdenkingskerk dragen? Hoevélen zullen in die kerk vrede voor hun hart en leven ervaren onder de kostbare klanken van Gods liefdeboodschap?

Een uitdaging.

Kort tevoren had ds M. G. Boeschoten in de naburige aula van 't nieuwe Blindeninstituut een korte dienst gehouden. „Dit is de dag, die de HEER grootmaakt."
En: „In Amsterdam, waar volgens de laatste volkstelling ruim 50% niet tot een kerk gerekend wil worden, is het een uitdaging een kerk te bouwen, die zoveel méér zitplaatsen telt, dan de gemeente leden heeft!"
Na de gemoedelijke plechtigheid op het bouwterrein zelf, waarbij dr Rudén spontaan - na de zware werk-handschoenen weer uitgetrokken te hebben - ook de werklieden toesprak - gingen we weer naar de aula. Foto-toestellen hadden hun werk gedaan en Goos Kamphuis van de NCRV had zijn deel aan „geluid" voor de Radiokrant kunnen meenemen. Maar het bouwen ging door en deze muren zullen voltooid worden, want God van de hemel, Die tot nu zo wonderlijk leidde, zal het ook verder doen gelukken.

Dr Erik Rudén, Europa-secretaris der B.W.A. haalde j.l. maandag de handle van de machine over waarmee de eerste paal voor de John Smyth-herdenkingskerk te Amsterdam-West, de grond in ging. (foto A.N.P.)

Amsterdam erger dan Moskou.

Dr Rudén sprak opnieuw en herinnerde er aan, dat John Smyth in 1609 gezocht had naar de gemeente van het Nieuwe Testament. „In deze tijd blijft dat van kracht!", riep dr Rudén de belangstellenden

---

waarheid zeggen."
Jacobus liet hem in de gevangenis werpen ,n daar is hij ook gestorven. Zijn getuigenis leeft voort! Helwys betoogt, dat hij geen kwaad tegen de roomsen bedoelde, alleen wenst dat ook zij goede onderdanen van de Koning zullen zijn.

„De Koning heeft noch gezag over hun gewetens, noch over de onze. Inzake geloof heeft de koning niets te zeggen, dat is een zaak tussen God en mens, en daarom past het een koning niet hen te straffen, hetzij ketters, Turken, Joden of wat zij ook zijn."

Deze woorden van Helwys zijn niet anders, dan de kreet om *„vrijheid van godsdienst"* Op het Baptisten-wereldcongres te Atlanta, Georgia, USA in 1939, werd de volgende verklaring afgelegd: „Geen mens, geen regering noch instelling, godsdienstig of burgerlijk, sociaal of economisch, heeft het recht voor te schrijven hoe iemand God moet dienen of dat hij God zal dienen". . „Wij dringen aan op volledige handhaving van absolute vrijheid van godsdienst voor ieder mens van ieder geloof of van geen geloof."
De basis voor deze vrijheid moet gezocht worden in het Nieuwe Testament, omdat Jezus Christus de vrijheid brengt. Ook Helwys en Roger Williams hebben hun beginselen uit het Nieuwe Testament geput. De mens is geschapen naar Gods beeld en gelijkenis, de zonde brak de gemeenschap tussen God en mens. Gods oneindige liefde herstelde door het offer van Zijn Zoon de breuk. God heeft de wereld lief, ieder mens, overal ter wereld. De mens is van de hoogste waarde, en daarom moet geprotesteerd worden tegen alles wat de menselijke waardigheid neerhaalt. Christus heeft door Zijn offer ons de werkelijke waarde die de mens heeft, duidelijk gemaakt. Uiteindelijk rust het fundament van de vrijheid op het kruis.
De menselijke vrijheid wordt zichtbaar in het feit, dat Hij aan de deur staat en klopt, maar nimmer de deur forceert. De Heer dringt Zich niet op, Hij wil vrijwillig gediend worden, en vraagt vrijwillige aanneming van het heil. De keuze voor Christus moet in vrijheid gedaan worden. Anderzijds is de mens gebonden door de zonde. Om werkelijk vrij te zijn is het nodig het hebben van de verlossing door Christus. Wie door Hem is vrijgemaakt, is

toe, onder wie natuurlijk vele leden van de amsterdamse gemeenten in West, Noord en Centrum.

Br Modderman van Sneek sprak namens de Unie-Commissie ds T. Jansma van Arnhem namens de U.B.S., br R. de Haan namens de Studenten-organisaties.

Ook andere kerken waren vertegenwoordigd. Ds Aalbers, 'n rijzige figuur, wees er op - sprekend voor de Amsterdamse Oecumenische Raad v. Kerken - dat er in Amsterdam verhoudingsgewijs minder mensen

Eerste paal met 81 slagen op goede diepte

naar de kerk gaan dan in Moskou! Hoe blij was daarom ds Aalbers met deze nieuwe „noodwoning" voor de gemeente van Christus, als teken van Gods bemoeienis met deze aarde. De vrije-evangelische en gereformeerde predikanten uit „West" spraken evenzo woorden van geluk en vriendschap.

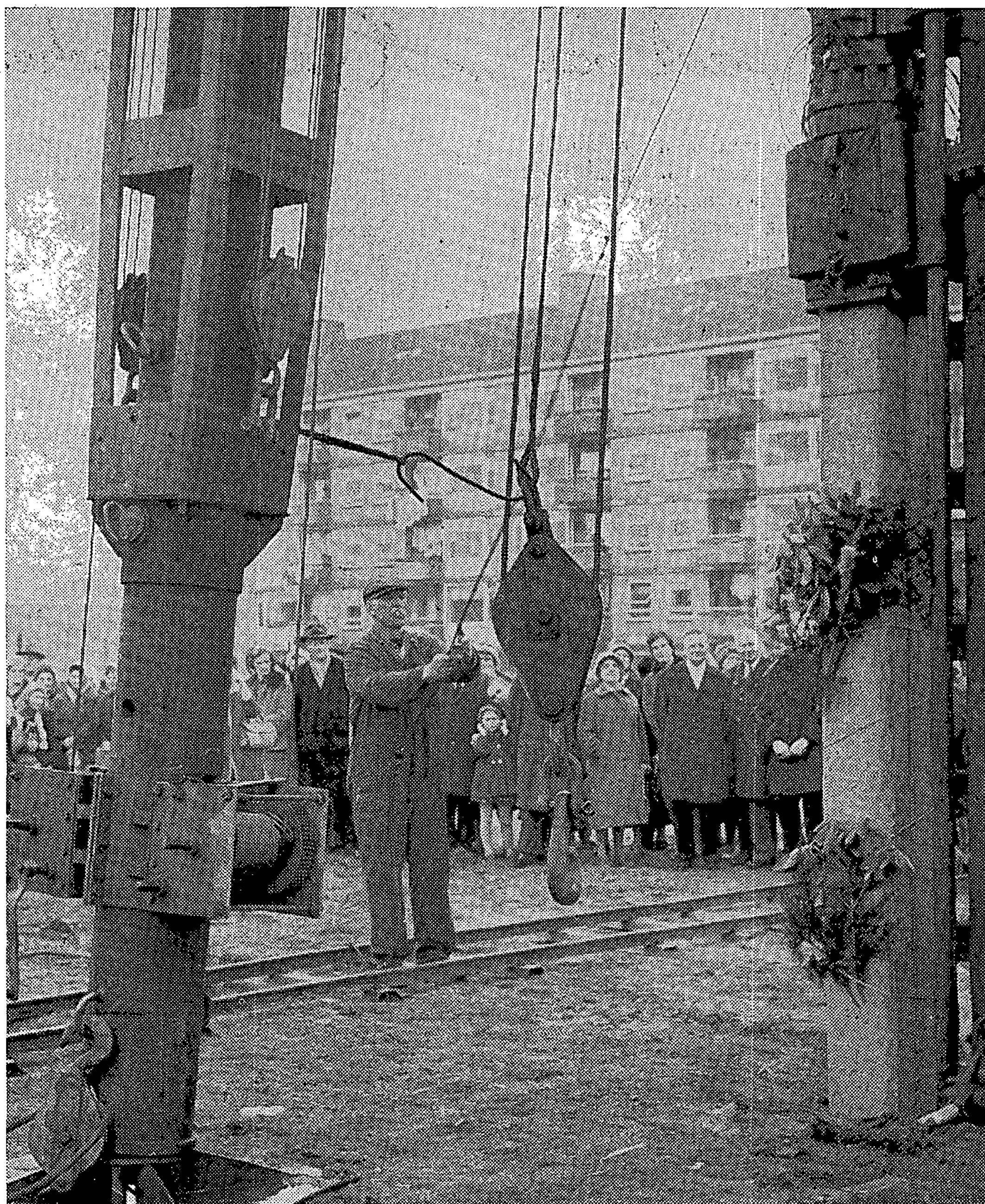
o

Over een jaar klaar.

Het bouwen van de Herdenkingskerk zal een jaar in beslagnemen. Maar wanneer volgend jaar de vele duizenden europese baptisten Amsterdam zullen bezoeken ter gelegenheid van de Europese Baptisten-Conferentie, zullen ze 't fraaie gebouw, zo sober en doelmatig ingericht (de helft van de kosten verdwijnt immers in de grond), voltooid zien als een verwezenlijkte droom van internationale samenwerking.

Het was immers in '56-'57, dat de ECU-op bezoek in Amsterdam - hoorde van de droom van één zijner leden - br E. de Haan - die één dubbeltje van alle baptisten wilde hebben voor het 350-jarige baptisme ten bate van deze kerk. De droom bracht hilariteit èn activiteit en is bezig nu gestalte te krijgen in beton en steen en straks in velen, die de Heer ontmoeten!

Broertjes.

(foto A.N.P.)

De eerste paal, feestelijk versierd, de grond in. Naast de paal links br W. Modderman en br F. Bos, resp. voorzitter en vice-voorzitter van de Unie-Commissie.

---

waarlijk vrij.
Vrijheid betekent in het Nieuwe Testament niet alleen de kracht om te kiezen, maar eveneens het gebruik van die macht, om in te gaan in het leven van de Geest. De vrije mens is de mens, die de Heilige Geest in Zijn leven ervaart, die hem vrijmaakt van de heerschappij van de zonde. Het wandelen naar het vlees, zegt Paulus, is slavernij, het wandelen naar de Geest is vrijheid. Hij die met Paulus kan zeggen. „Christus leeft in mij", is een mens, die in de vrijheid leeft. Staat dan in de vrijheid, waarmede Christus u heeft vrijgemaakt. Evenwel moeten we toezien dat we een juist gebruik maken van onze vrijheid, zodat deze niet ontaardt in losbandigheid. Vrij om de Heer te dienen en om onze naaste ten zegen te zijn.

gemeenteberichten

EMMERERFSCHEIDENVEEN — (H. Sj.).

De eerste drie maanden van dit jaar hadden we iedere maand een doopdienst; op 6 januari werd een jonge broeder, op 3 februari werden een jonge broeder en een zuster en op 4 maart werden vier jonge zusters op hun belijdenis door de doop de gemeente binnengeleid.
De belangstelling in deze diensten was groot, maar in 't bijzonder tijdens de laatste dienst moesten stoelen worden bijgezet. 's Avonds had na ieder van deze diensten de viering van het avondmaal plaats. Daar werden de nieuwe leden bij monde van een der ouderlingen namens de gemeente welkom geheten. Groot was de blijdschap en dankbaarheid aan God, Die nog steeds zielen aan Zijn gemeente toevoegt. Maar in bijzonder van de vele ouders die hun kinderen de goede belijdenis hoorden uitspreken en zagen afdalen in het watergraf. 15 en 16 januari vierde Zusterhulp haar jaarfeest. Een goed verzorgd programma werd dan ook opgevoerd. 2 februari werd de jaarvergadering der gemeente gehouden. De vele zegeningen zowel geestelijk als ook stoffelijk die we in 1962 mochten ontvangen, werden in dankbaarheid herdacht. Ook de jaarverslagen der verenigingen getuigden van de bloei en de zegeningen die hun deel waren. 12 februari werd een „Maranatha-Samenkomst" gehouden. Ds S. J. Zijlstra van Eindhoven diende in dezen de gemeente. 24 februari diende ds H. van der Werf uit Emmen voor een evangelisatie-samenkomst de gemeente. De opkomsten waren goed en 't waren gezegende avonden. In 't gewone leven wisselen blijdschap en droefheid elkaar af. Zo ook in 't gemeentelijk leven. Achttien januari overleed plotseling br ouderling W. Wolters. Deze broeder heeft 32 jaar de gemeente als ouderling gediend. In de vakante tijd der gemeente in oktober 1934 tot 30 september

1935 en van 30 oktober 1936 tot november 1937 als lerend-ouderling. Met dankbaarheid jegens God voor wat Hij ons in deze broeder heeft geschonken willen wij ook de nagedachtenis van deze broeder gedenken. Op 23 februari overleed zuster G. Kappen-Zwiers en op 1 maart broeder L. Adolfs. Dat de Here de zusters Wolters en Adolfs en br K. Kappen en alle hunne kinderen mag troosten en sterken is onze bede.

Mededelingen

Tweede paasdag: Toogdag in Haarlem

Voor de gemeenten te Amsterdam (C), Amsterdam (W/N), Alkmaar, Den Helder, Haarlem, IJmuiden, Leiden, Utrecht., is er op 2e paasdag weer TOOGDAG in de Begijnhofkapel te Haarlem.
Reeds vroeg ontworpen plannen konden geen doorgang vinden en door de strenge vorst trad een „bevroren" toestand in.
Maar met de dooi ontdooide ook dit. Het voorgenomen overleg op de gewestelijke dag in Utrecht werd getorpedeerd door de datumverschuiving en dus moest nu op andere wijze maar worden aangepakt.
Gelukkig bleek dat aan bepaalde plannen reeds een begin van uitvoering was gegeven en dat Haarlem gaarne bereid bleek ook nu weer de „Begijnhofkapel" ter beschikking te stellen. En dan weet men dat de verzorging af is.
Aan de wens ook eens elders Toogdag te houden zal dan een volgend jaar hopelijk kunnen worden voldaan nu de 1e paal voor de „Herdenkingskerk" in Amsterdam de grond in is gegaan.
Verdere mededelingen zijn gedaan aan de raden der gemeenten en volgen overigens in volgende nummers van „De Christen".
Zorg dat U er de 2e paasdag bij bent!

de J.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Godsdienstige fiets

Wij hoorden een oud verhaal van de Veluwe. Een dominee kon de lange wandeling van de pastorie naar de kerk op de zondag niet meer maken en vroeg de kerkeraad om een fiets. Na lang beraad bestelde de kerkeraad er een voor de dominee. In een brief aan de rijwielhandelaar vroegen de kerkeraadsleden om „een fiets met zwart stuur, zwarte trappers, zwarte bel, kortom een godsdienstige fiets".

(Uit Ev. Luth. Weekbl.)

N.P.B. en N.B.M.

Wij hoorden het verhaal van een familie die op oudejaarsavond in Zeist naar de N.P.B. wilde (de Ned. Prot. Bond). Zij informeerden ijverig, maar kwamen tenslotte terecht in de N.B.M., het gebouw van de Ned. Buurtspoorwegenmaatschappij, waar de lutheranen dienst houden. Het is toch niet eenvoudig met de kerkelijke kaart van Nederland.

(Uit: Ev. Luthers Weekblad)

Advertenties

Vrijdag 29 maart 1963 80e jaargang Nr. 3672

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buienland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Goed lezen is een kunst

door ds H. v. d. Werf

Boekenweek 1963.

Wij vinden zo'n boekenweek een prachtige instelling. Alleen al om de aardige presentjes die we in de loop der jaren door onze boekverkoper aangeboden kregen ter gelegenheid van die boekenweek. Wij zijn ook altijd wild op boeken geweest - uitgezonderd de verplichte studieboeken.

Boeken zijn zulk sympathiek gezelschap. Ze laten de lezer in z'n waardigheid. Ze dringen zich niet op, ze laten zich zomaar wegleggen om weer direkt tot Uw dienst te staan als U dat wilt. Boeken hebben geduld, ze gunnen de lezer tijd, hij kan nadenken, verwerken, even stoppen en dan weer verder gaan. Het boek in *verfilmde vorm* wil in één keer alles aan U kwijt. Het laat zijn inhoud in enkele luttele uren aan U voorbij wervelen. Als U een vliegje in Uw oog krijgt tijdens de voorstelling, bent U de draad kwijt, want er wordt niet op U gewacht. Ja, zegt U, maar wij zijn ook mensen van de haast. We hebben geen tijd. En daarom is de film onze bondgenoot. Ja, hebt U echt, noodgedwongen haast, of voelt U zich alleen maar gehaast?

Wie aan een boek begint, weet nooit waaraan hij begint. Heel wat mensenlevens zijn totaal veranderd door de invloed van bepaalde boeken. Er zijn boeken die kennis overreiken, boeken die ontroeren, boeken die je aanklagen, boeken die strelen, boeken die striemen, boeken die je hartstochten ontketenen, boeken die blij maken, boeken die je kapot slaan, boeken van satan en boeken van God.

Je zou het lezerspubliek gemakkelijk in kunnen delen in een hele serie kategorieën. Teveel om ze allemaal op te noemen. Evenals onder de dieren tel je ook onder de lezers heel wat „omnivoren." Mensen die alles eten, als het maar letters zijn. Ze lezen alles wat los en vast is, zo te zeggen. Ze hebben een grote leeshonger en doorgaans een niet al te beste smaak. Ze lezen weinig kritisch, ze scheiden en schiften niet, maar nemen zonder meer in zich op. Dat is natuurlijk een tamelijk riskante methode. Want wat krijg je dan al niet binnen. En ieder boek dat je leest laat toch altijd wel iets achter. Het is met een boek als met de zee die het strand overstroomt. Als de vloed weer wegebt, blijkt er steeds op het strand iets te zijn achtergebleven. Wat?

Goed lezen is een kunst.
De lezer die zijn lektuur met zorg kiest, zal doorgaans ook met meer zorg lezen dan de omnivoor. Een goed boek is waard zorgvuldig gelezen te worden. De schrijver heeft er maanden, misschien jaren over gedaan om het te schrijven en het past ons daar enig respekt voor te hebben. Wie als kettinglezer de inhoud van het ene boek onmiddellijk wegspoelt met de inhoud van het volgende, handelt niet wijs. Hij zal misschien over veel boeken mee kunnen praten, maar van weinig boeken echt profijt hebben getrokken. Het is beter, weinig goede boeken *goed* lezen, dan veel boeken *slecht* gelezen te hebben. Er zijn de laatste jaren methoden uitgedacht om ons razend snel te leren lezen. Wie de methode goed onder de knie heeft, kan in ommezien van tijd een boek doorwerken en je dan ook nog vertellen wat er in staat. Misschien is deze methode goed voor zakenlieden en wetenschapsmensen die bepaalde rapporten moeten doorwerken en wetenschappelijke werken doorsnuffelen op zoek naar wat nieuws, maar wie op deze wijze een goede roman zou behandelen, zou ontzaggelijk veel moois missen. Er zijn boeken, waarin 't speciaal om aktie, om feiten, om het flitsende gebeuren gaat. En waarbij allerlei beschrijvingen van de natuur min of meer als stoplappen dienen. Dat zijn dan doorgaans niet de best geschreven boeken, want daarin vervult elke beschrijving, ieder onderdeel, een wezenlijke funktie. Zulke boeken kun je rustig doorrazen. En misschien nog beter niet lezen. Maar wie b.v. een boek van Felix Timmermans leest, zal haast van iedere regel genieten, omdat ieder woord, zoals het gebruikt en geplaatst is, een onthulling is.

Intussen wordt er zo vreselijk veel geschreven en op de boekenmarkt gebracht dat praktisch niemand het meer bij kan houden. Het modeboek, de bestseller van vandaag, krijgt doorgaans teveel aandacht en het echt goede boek van gisteren, dat vandaag heus zijn waarde niet verloren heeft, raakt maar al te spoedig uit de cirkulatie. Bovendien raakt het Beste Boek (de bijbel) vandaag al te licht bedolven onder een reeks populaire pockets, die we nog door moeten werken. En zo komen duizenden christenen nauwelijks meer aan de lektuur van hun bijbel toe.

Goed lezen is een kunst.

Het goede boek kiezen, noodzaak.

Het zou daarom geen luxe zijn, af en toe in dit blad eens een echt goed boek bij de lezer te introduceren.

IN DIT NUMMER.

slechts één gemeentebericht; in het frontartikel staat, „het boek" centraal; opnieuw een artikel over „de gemeente"; een zendingsbericht; enkele van onze vaste rubrieken.

zand en zaad

Alleen dominee Hendrik Bakker van Amsterdam en de sekretaris van de broederschap van predikanten onzer gemeenten zouden mij kunnen verzekeren dat ik het goed zeg of dat ik mij vergis als ik beweer dat eerstgenoemde vele jaren geleden in een vergadering van genoemde broederschap een referaat heeft gehouden over de preek, en dat hij daarmee bezig zijnde zeide, dat een preek een kunstwerk was. Nu ik het neerschrijf aarzel ik zelf over de juistheid van mijn herinnering maar het kwam gisteravond bovenborrelen toen we in een huiselijke kring over kunstuitingen te spreken kwamen. Ik vrees dat het in de oren van een echte kunstkenner kinderachtig en ergerlijk geklets zou zijn geweest, maar al ben je dan geen deskundige, je wilt er toch wél eens over praten.

Het begon dunkt mij bij het prachtige avondmaalsstel, door een broeder van de hengelose gemeente uit teakhout vervaardigd: borden, kan en bekers, zo sober, zo mooi dat u ze zou willen bezitten. Daarna tipten we even aquarellen aan, die in een der jeugdzalen bij ons zijn opgehangen, vervaardigd door een der jonge leden en toen waren we zo maar bij de gerenommeerde schilders dezer dagen, die soms zulke bizarre produkten brengen. En bij beeldhouwers, die ons laten schrikken of voor raadsels stellen. En bij de muzikanten, die met allerlei instrumenten huiveringwekkende geluiden voortbrengen. Zoals gezegd, wij waren de kleine man, die van zulke dingen niet zoveel kan zeggen. Maar veel ervan werd afgewezen als verschrikkelijk, als helemaal niet mooi.

Ja, zeiden we, mooi is het niet altijd. Maar wat is mooi? Is het mooi als het vloeiend, harmonieus en doorzichtig, begrijpelijk op 't eerste gezicht is? Als je naar oude schilderijen kijkt dan bewonder je het vermogen, het geduld, het inzicht van de schilder, die met oneindige liefde en nauwkeurigheid een insekt weergeeft, een kanten kraag, een sieraad. Daar zul je vandaag om komen.Hier een veeg, daar een streep, driftig naar het schijnt neergezet. Al net als met die muziek. Hemels zoet en bekoorlijk van harmonie kan de oude muziek zijn, je ziet bergen, valleien en beken met spelende mensen. Nu krijg je opstoppers en telkens ben je de draad kwijt. Opeens komt er van onverwachte zijde een scheut, een kreet, een klank, die je niet plaatsen kunt. Al net als bij de schilderij.

Ja, zeiden we, en dat is weer als bij een gedicht dat een dezer dagen geboren wordt. Soms rijmt het niet eens en zijn de zinnen nu eens lang en dan weer kort, terwijl wij dachten dat ze allemaal evenveel lettergrepen moesten hebben. Maar dat doet er niet meer toe en het een loopt zo maar in het andere over. Wat zijn ze toch moeilijk te lezen. Gek, vroeger vloeide het zo, zo gemakkelijk. Geolied.

Toen zeiden we nog eens ja en vroegen we ons af of al die levensuitingen ook een uitlegbare weerslag waren van de tijden waarin we leven. Ook zo kokend, schuimend, ontzettend, scheurend en zo maar voort. Dat leek ons juist. De dagen, waarin alles zo rustig voortging als dat karretje op de zandweg zijn voorbij. Haast iedereen leeft op de rand van zijn vermogen en u mag deze zin in alle richtingen duiden.

Bijna iedereen haast zich het onderste uit de kan te halen. Dit nerveus bestaan wordt gedemonstreerd in wat aan de wanden hangt en muziekinstrumenten laten horen. Het is de mens van heden die we zien en horen. De mens met zijn vragen en onzekerheden, met zijn opvattingen, die hij niet heeft, althans niet zo zoals wij dachten dat ze moesten zijn.

Maar wat heeft dat nu met de voorganger van Amsterdam te maken. Als hij tenminste gezegd heeft wat ik mij meen te herinneren. Heel veel. En niet alleen met hem, maar met al die mannen en vrouwen, die gedurig bezig zijn het Woord des Heren te vertolken.

Leven zij niet ook in diezelfde wereld van de kunstenaar? Staan zij niet eveneens bloot aan de indrukken, die de huidige wereld op hen maakt?

Zijn dienaren des Woords dan ook al kunstenaars?

Onthoudt u dit even, dan gaan we de volgende week weer verder.

Huizinga.

gemeenteberichten

DOKKUM - (J. Z.). Dat er soms onverwachte zegeningen voor de gemeente zijn weggelegd, mochten wij zondag 17 maart jl. ervaren. Onze voorganger had in de avonddienst, welke wij hier geregeld om de 3 weken mogen houden, als onderwerp van zijn predikatie de bekende geschiedenis van de kamerling en in het bijzonder het 39ste vers uit Hand. 8, de woorden: „en hij reisde zijn weg met blijdschap." Hij eindigde met de woorden: wat verhindert u om gedoopt te worden?

Na deze ernstige en blijde evangelieverkondiging werd de doop voltrokken aan een nog jonge zuster, die beleden had van Jezus te zijn! Groot was de blijdschap van de gemeente waaronder de ouders en grootouders, die hierdoor weer mochten zien, dat de Heer voortgaat te werken in de harten van zondaren. De gemeente schaarde zich na afloop van dienst om de Tafel des Heren, waar bij monde van br. ouderling Tj. Sipma de pasgedoopte een hartelijk welkom werd toegeroepen. Gesterkt gingen wij huiswaarts, gelovende dat de Heer nog meer heeft om te geven.

Tien kleine christenen

Tien kleine christenen ontvingen saam de zegen,
één vond de preek de moeite niet,
toen waren er nog negen!

Negen kleine christenen, veel werd van hen verwacht,
één sliep tot zondag twaalf uur,
toen waren er nog acht!

Acht kleine christenen, op weg naar 's hemels dreven,
één vond de brede weg zo mooi,
toen waren er nog zeven!

Zeven kleine christenen lazen elkaar de les,
één werd er boos en zei: adieu,
toen waren er nog zes!

Zes kleine christenen, actief in 't kerkbedrijf,
één had er plotseling geen zin meer in,
toen waren er nog vijf!

Vijf kleine christenen, aan 't werk met grote zwier,
maar één werd niet genoeg geëerd,
toen waren er nog vier!

Vier kleine christenen bouwden een kerk, maar zie,
één werd tot kerkvoogd niet benoemd,
toen waren er nog drie!

Drie kleine christenen, elk had zo zijn idee,
één werd er existentialist,
toen waren er nog twee!

Twee kleine christenen, veel psalmen en gebeên,
maar ruzie over het verbond,
toen was er nog maar één!

Eén oprechte christen nam buurman zondags mee,
ze gingen samen naar de kerk,
toen waren er weer twee!

Twee actieve christenen, aan 't werk met echt plezier,
en ieder won een ander,
toen waren er weer vier!

Vier blijde christenen, ze werkten dag en nacht,
hun aantal werd verdubbeld,
toen waren er weer acht!

Acht trouwe christenen, maar geen woord rijmt op zestien..

Daarom delen wij heel prozaïsch mee, dat er na nog zeven rijmen al 1024 christenen zijn, genoeg om er een nieuwe kerk voor te bouwen.

(Vertaald uit het Engels en aangepast aan de Nederlandse verhoudingen en destijds opgenomen in „In de waagschaal".).

Werft abonnees!

Maar Zacheus ging staan
Lukas 19 : 8a

Lezen we de geschiedenis van Zacheus, dan zijn we geneigd even te glimlachen. „Zacheus was een kleine man"; zingen de zondagsschoolkinderen. Het is ook wel wonderlijk zoals deze man zich gedroeg. Een man, die rijk was en een positie bekleedde welke niet onbelangrijk was, doet toch zulke dingen niet. Hij stelde zich aan als een kwajongen.
Wat zijn we toch vlug met ons oordeel. Wat doen we vaak anderen daar pijn mee. Het is ook liefdeloos, zo maar te zeggen wat je voor de mond komt zonder er bij na te denken welke uitwerking dit oordeel heeft op die andere. Wat begrijpt u van de drijfveren van anderen tot bepaalde daden? We kunnen het hart van de ander niet lezen, alleen maar vermoeden wat de oorzaak van dit handelen is.

Jezus wist het. Daarom raakt Hij ook de juiste snaar bij Zacheus. Daarom kan Hij hem helpen. Dit is de reden dat Zacheus een nieuw leven kan beginnen. Zacheus was voor de Heer ook niet „zo maar een geval". In de kommissie-vergadering met de discipelen hadden ze niet beslist, hoe je tollenaars moest benaderen. Neen, Jezus wist: hier is een mens in nood.

Wat was de nood van Zacheus? Hij was door de zonde een eenzaam man geworden. Deze eenzaamheid was voor hem niet langer te dragen. Daarom wilde hij Jezus zien. Hij was een gevangene van deze eenzaamheid en hij wilde graag over de muren heen kijken.

Wat was de oorzaak van deze eenzaamheid? De zonde. Voor bezit van geld en goed had Zacheus de prijs betaald. Hij was tollenaar, inner van belastingen, in dienst van de bezetter. Terwille van deze rijkdom had hij de gemeenschap met zijn volk verbroken. Hij was nog verder gegaan en had het gewin gesteld bóven de gemeenschap met God. Hij wist nu dat deze prijs te hoog was, maar ook, dat de zonde hem maakte tot een gevangene.

In het hart van deze man was een verlangen naar liefde. Een verlangen naar de gemeenschap met God en Zijn volk. De mensen zagen alleen maar zijn grote huis, de rijkdom en in dat huis de verrader van het volk, een afvallige. Wat wisten ze van zijn verdriet, van zijn verlangen weer op te gaan met de anderen naar de synagoge? De anderen wilden hem niet meer en hij wist het: het is m'n eigen schuld. De deur was voor altijd dicht.

Maar Jezus zei: „Ik moet in uw huis vertoeven" Midden in die eenzaamheid wordt een hand toegestoken door iemand die zijn naam kent, die weet dat hij een huis heeft en dat de deuren van dit huis graag open gaan voor iemand die de eenzaamheid wil verbreken. Jezus begint niet aan deze man te vertellen wat allemaal fout was, om daarna de gevangenis waarin hij leeft te schilderen in allerlei kleuren. Dit wist Zacheus wel. Hij trekt zich ook niets aan van wat „het volk" zegt. Hij wil er zijn, omdat deze man Hem nodig heeft. Jezus breekt hem niet door Zijn preek, maar toont hem de liefde van de Verlosser.

Daardoor gaat Zacheus staan. Staan voor één Die méér is. Want dit binnenkomen van Jezus doet hem plotseling alles in een heel ander licht zien. Het licht van Jezus straalt over zijn leven en bezit. Dit licht ontdekt de waarde en de plaats ervan. Het opent zijn mond voor de belijdenis waartoe geen priester of schriftgeleerde hem ooit had kunnen bewegen.

Met dit „staan" vallen de boeien van Zacheus af, zwaait zijn gevangenisdeur open is de verlossing van hem een feit en gaat hij midden in deze bevrijding staan. Dit wonder heeft zich voltrokken door de openbaring van Gods liefde in Jezus. De zonde maakt eenzaam, zij maakt tot gevangene, verbreekt de gemeenschap.

Zacheus was geen heiden, hij behoorde tot het volk. Dat hij het Woord kende blijkt duidelijk uit de belijdenis. Maar de zonde had hem er buiten geplaatst. Kind van God buiten de gemeenschap, eenzamen. Hoor, Hij roept u bij uw naam. Luister, u bent geen naamloos „geval." Hij wenst weer binnen gelaten te worden.
U kunt het niet. Laat Zijn tegenwoordigheid de eenzaamheid opheffen, Zijn tegenwoordigheid geeft u vrijmoedigheid midden in Zijn verlossing te staan. In het licht van Zijn liefde verdwijnt de macht der zonde.

Is het u een verdriet dat die andere de gemeenschap heeft verbroken, wilt u zo graag dat uw broeder terug keert? Lees nog eens aandachtig de „methode" van Jezus.

O, welk een macht heeft uwe liefde
In Jezus mij geopenbaard.

Almelo A. Visscher

Aan rustige wateren

Liefde verlost

Tabitha-Bouw-Actie

Uitgeschakeld, maar niet uitgestoten

God, de Heer van leven en dood, leidt niet alle mensen langs dezelfde wegen, over dezelfde hoogten en door dezelfde diepten.
Hij gaat met ieder mens Zijn eigen gang.
Dat betekent voor sommigen, dat zij vele jaren uit het gewone leven worden weggenomen.

Tabitha is een huis, waar zulke mensen een liefderijke en verantwoorde verpleging ontvangen. Dag in, dag uit, hebben zij hulp van anderen nodig. Soms wordt die hulp in de loop van de jaren steeds uitgebreider, omdat de eigen krachten en eigen mogelijkheden steeds kleiner worden. Steeds meer raken zij aangewezen op de ondersteuning van anderen.

Zulke mensen verzorgen en verplegen is niet altijd een gemakkelijke taak. Zij vereist een grote mate van geduld, van vakbekwaamheid en van uithoudingsvermogen. Hoe noodzakelijk zulke hoedanigheden zijn, zonder de liefde komen zij niet tot hun bestemming. Eigenlijk kan men rustig zeggen, dat eerste vereiste voor de verpleging liefde is. Liefde voor de mensen, liefde tot de Heer, die de liefde tot de naaste wil voeden.

Er zijn veel mensen, die hulp nodig hebben, veel chronische patiënten, die niet meer thuis verzorgd kunnen worden. Tabitha staat voor zulke mensen open, ongeacht hun kerkelijke gezindheid.
Maar Tabitha is te klein!
U weet dat trouwens al lang.
We hameren al drie maanden op dit aambeeld.

Tabitha moet uitgebreid worden.

Velen hebben de klop op dit aambeeld reeds verstaan. We beginnen onze verantwoording dit keer met de vermelding van de collecte van de studenten-vereniging, die tijdens haar voorjaarsconferentie van 15-17 maart óók aan de Tabitha-Bouw-Actie dacht; het resultaat was *f* 22,-. Hulde! Verder: bapt. gem. Zwolle *f* 17,41; GEK te W *f* 10,-; HM te U *f* 3,-; GW te S *f* 2,50; CGH te dH *f* 25,-; HS te L *f* 25,-; donateurs te Utrecht *f* 113,50. Alle gevers hartelijk dank!

En we staan paraat ook *uw* gift te verantwoorden. Stort u uw bijdrage op postrekening 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger

BIJ ANDEREN GELEZEN

„Jubileumgeschenk"

Een evangelisatiecampagne van de Mexicaanse Baptisten die hun eeuwfeest vierden, bracht 2700 bekeerlingen voort. Wellicht moeten wij ook op deze wijze acte de présence geven. Beter „jubileumgeschenk" laat zich in ieder geval niet denken.

(Uit: Doopsgez. Weekblad)

De gemeente als Lichaam van Christus

De apostel Paulus is wel de eerste geweest, die gepoogd heeft zich rekenschap te geven van vorm, wezen en structuur van de messiaanse gemeenschap van Jezus van Nazareth. Eerst een felle bestrijder van deze gemeenschap is hij door zijn spectaculaire ommekeer geworden tot de ijverigste volgeling van de Messias. Jezus, die door zijn zeer bijzondere karakterlijke, geestelijke en intellectuele begaafdheid geworden is tot de grondlegger bij uitnemendheid van deze gemeenschap. Ofschoon wij van zijn hand geen systematische gemeente-theologie bezitten heeft deze in zijn denken wel ten grondslag gelegen aan de vele uiteenzettingen welke hij in zijn brieven geeft.

Het beeld in tweeërlei opvatting

Van Paulus komt de benaming *„Lichaam van Christus"*, naast de door hem veelvuldig gebruikte benaming ekklesia. In Romeinen 12, 1 Korinthe 10-12, Efeze 1-5 en Kolossenzen 1-3 hanteert hij deze benaming. Het blijkt dat 't beeld door hem in tweeërlei opvatting gebruikt wordt. Enerzijds, dat de gemeente het „hele lichaam" is, de rest van het lichaam de gemeente duidt. Niet altijd is het even duidelijk waar sprake is van het éne beeld en waar van het andere. Bovendien is het, waar hij het avondmaalsbrood met dezelfde term duidt, in de context niet helemaal zeker waar hij het beeld gebruikt, hetzij voor de gemeente, hetzij voor Christus lichaam. Juist dit vermengde en in elkaar overgaande gebruik is merkwaardig en mijns inziens bepalend voor het verstaan van de term Lichaam van Christus.

Mystieke éénheid

Paulus heeft kennelijk een mystieke éénheid gezien tussen Christus en Zijn gemeente. Dat wil zeggen, er is sprake van een eenheid waarvoor geen gelijkwaardige woordweergave mogelijk is: er is uiteindelijk slechts de mogelijkheid van de geloofsbeleving van deze éénheid, en wel daar, waar de gemeente het avondmaalsfeest viert. Daar wordt het onzegbare beleefd. Wanneer wij dan ook de verkondiging onderscheiden in de *hoorbare*, de prediking, vervolgens de *zichtbare*, de doop en tenslotte de *tastbare*, het avondmaal, dan is hier sprake van een opstijging van geloofswerkelijkheid, die culmineert in de avondmaalsviering, waar tijd en eeuwigheid samenstromen: Christus is volmaakt één met Zijn gemeente: *Wij zijn Hij en Hij is wij*! Christus heeft daar zelf op gedoeld, toen Hij ervan sprak dat wij Zijn vlees zouden eten en Zijn bloed zouden drinken. Terzijde zij hier opgemerkt, dat wij langs deze weg zicht krijgen op een veel rijkere en vollere opvatting van het avondmaal, die ver uitstijgt boven de veelal gangbare symbolische. Hier is sprake van een onzegbare werkelijkheid, die met alle geloofszintuigen geproefd wordt. Paulus was dan ook de echte geloofsmysticus. Zelfs al zou hij tijd en gelegenheid hebben gehad om een uitvoerige systematische gemeentetheologie te schrijven, dan zou hij zich waarschijnlijk gezien dit grote facet van zijn persoonlijkheid er niet toe hebben gezet. Dat hij toch theologische uiteenzettingen geeft, is te danken aan zijn brede persoonlijkheidsstructuur. Zijn universele geest omvatte een grote veelheid van geloofsbeleving. Het is dan ook onjuist om eenzijdig door te borduren, hetzij al te intellectueel op door hem vóórgetrokken theologisch-dogmatische lijnen, hetzij al te emotioneel-extatisch op de door hem vóórgetrokken mystieke lijnen. Zelf ook geloofsextatiker achtte hij het in bepaalde situaties beter vijf woorden met verstand te spreken, dan duizenden woorden in tongen. Het is in de loop van de kerkgeschiedenis dan ook gebleken dat het evenzeer mogelijk is om te ontsporen in de „paulinische" dogmatiek, als in de „paulinische" mystiek. Vanuit het doorschouwen van het Lichaam van Christus wordt bijzonder duidelijk, dat de gemeente oneindig veel meer is dan een vergadering van theologisch gelijk-denkende christenen, of een vereniging van gelijkgezinden: Het is de éénheid van Christus en de schare van gelovigen.

Eénheid èn tweeheid

De eénheid heft de tweeheid niet op. Hoewel er geen scheiding gemaakt kan worden tussen Christus en Zijn Lichaam, blijft het onderscheid. De gemeente is niet Christus, in die zin, dat in haar de christus-gedachte gestalte zou hebben gekregen na Zijn lijden en sterven. De gemeente gelooft dat Hij is opgestaan: *waarlijk* opgestaan. Hij is in het lichaam van de nieuwe Schepping aan de Zijnen verschenen. In de tijd tussen de verschijningen was Hij er evenzeer, als wanneer Hij verscheen. En zo is Hij er nu evenzeer, als wanneer Hij straks zal verschijnen in heerlijkheid en voor allen zichtbaar zal zijn. Hij is er, en de gemeente is zijn Lichaam, waarvan Hij zich niet scheidt. Zoals ik en mijn lichaam tegelijk eenheid en tweeheid zijn, zo is Christus en Zijn Lichaam tegelijk éénheid en tweeheid. Als ik mij in mijn vlees knijp voel ik mijzelf. Christus is de werklijke Ik van Zijn Lichaam. In het Lichaam wordt de Ik van het Lichaam ervaren, Hij is de Heer. Hij heeft het gezag en zoals Hij het wil werkt het Lichaam. Hij is in werkelijkheid „the brains".

Eerst het Lichaam en dan de leden

Een lichaam wordt niet gemaakt van leden, maar de leden zijn er omdat het lichaam er is. Niet van de leden naar het lichaam, niet van de veelheid naar de eenheid, maar van de éénheid naar de veelheid. Omdat het lichaam één is zijn de leden één, en niet andersom. En die éénheid is van Christus. Als Christus bidt: Ik wil dat zij allen één zijn, is dit het uitspreken van de goddelijke creatieve wil van de gemeente. Dat is de éénheid van het Lichaam. Het geloven en denken van de gemeente is corporatief (corpus = lichaam). Het is zeer belangrijk dit te verstaan, want alleen dan worden wij bevrijd van ons individualistische denken. *Het is in feite onmogelijk dat een mens zich afvraagt of hij zich zal aansluiten bij de gemeente, al dan niet.* Voor de gemeente geldt niet het aansluitingsbeginsel, omdat zij Lichaam is. Het is dan ook zonder meer vanzelfsprekend, dat in het Nieuwe Testament geloven en dopen bij elkaar horen en geen discussie vergt. Die geloofden werden gedoopt, eenvoudigweg omdat ze erbij hoorden: Er was reeds een nieuwe werkelijkheid ontstaan en aan die nieuwe werkelijkheid diende gestalte gegeven te worden. Kunnen wij het water weren als de Geest reeds zijn keus gedaan heeft? Het lichaam is er eerst. Als lid van het Lichaam belijd ik. Mijn ik-heid rust in het Lichaam. Omdat de gemeente belijdt belijd ik.

Het beeld van het Lichaam maakt dan ook duidelijk, dat de gemeente geen vereniging is. Instituëren van een gemeente kan dan ook alleen maar betekenen het vastleggen van iets dat er al is en ook nog wel in juridische zin, om de relaties in een geordende samenleving van mensen mogelijk te maken. Theologisch heeft de instituering van een gemeente geen enkele zin en waarde. Terzijde zij hier dan opgemerkt, dat het instituëren van een gemeente om deze reden niet te vroeg dient te geschieden. Aangezien in de instituering geen thedogische factoren meespelen, zullen het practische wensen moeten zijn die het ogenblik der instituering noodzakelijk maken: men moest eigenlijk nog niet tot instituering overgaan, indien het ledental de tachtig of negentig nog niet heeft bereikt en er een wel geïnstitueerde grotere gemeente in de nabijheid is, die zich bewust is van haar verantwoordelijkheid. Ook zonder instituering is de gemeente wel gemeente. De plaats waar de leden geboekt worden is van minder belang. Daarom is het van zo fundamenteel belang dat naast de schralere begrippen als vergadering, de gemeente getooid wordt met namen die meer voor intern gebruik dienstbaar, ook meer wezen en zin doen onderkennen.

De volledigheid van het Lichaam

Omdat de gemeente Lichaam van Christus is, is zij volledig. Haar volledigheid is niet de optelsom van een aantal eigenschappen en gaven: die komen er incidenteel, en van plaats tot plaats verschillend bij. Haar volledigheid is haar wezen. De gemeente kan niet onvolledig zijn. Haar gestalte kan wel verdonkeren en vervagen door een organisatiestructuur die niet bij haar wezen past, nochtans blijft het Lichaam.

Haar volledigheid is haar van-Christus-zijn. Christus' eigenschappen zijn dan ook haar eigenschappen: Heilig, rechtvaardig en als zodanig zal zij tevoorschijn treden: ongerimpeld en onbevlekt, gaaf en toebe-

horend aan de nieuwe hemel en nieuwe aarde.

Eschatologische werkelijkheid

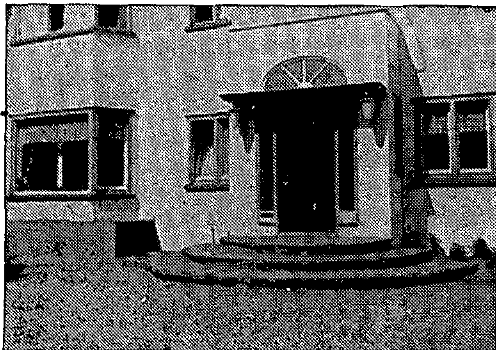
De gemeente is niet van deze wereld. Zij is er in, maar zij behoort aan de toekomende eeuw. Als Lichaam van Christus treedt dit eschatologische karakter aan het licht, (eschaton = uiterste, laatste). De gemeente is Christus' Lichaam tussen hemelvaart en wederkomst. Zij is het zout voor de aarde, het licht voor de wereld. Zij brengt de eeuwigheid in de tijd. Zij draagt Christus' eigenschappen, zij is Zijn mond en Zijn hand. Voor haar is het, als vallen de hemelvaart en de wederkomst samen in punt van de tijd en dat is ook zo, want deze tijd is eindtijd: Als Lichaam van Christus weet de gemeente dat de Heer nimmer weg is. Zonder Hem zou het Lichaam dood zijn.

Continuiteit van het lijden

Het lijden van Christus is tot eigendom geworden van de gemeente. Zijn lichaam draagt Zijn lijden voort, totdat de tijd vervuld is en zij als het glanzende Lichaam der opstanding geopenbaard zal worden. Het met Hem gekruisigd zijn is evenzeer als het met Hem zijn opgestaan inklevend in haar bestaan in de eindtijd. Zij is ook als in barensnood, net zo als de hele schepping, **maar zij wéét het!** Voor haar is 't een korte tijd, want Gods tijdrekening wordt reeds de hare. Welke functie het ook hebbe, plaatsvervanging, beproeving of loutering: Ook hierin mag de gemeente zich één met haar Heer weten, door Wiens lijden, **sterven en opstaan**, de machten van dood en hel zijn overwonnen. Zo kan Zijn Lichaam niet verloren gaan.

Ph. L. (Gn)

Van de Vinkenhof

Vacantiespreiding is een moeilijke zaak.

Hier is al een paar keer aangemoedigd, om ook in juni met vacantie naar onze centra te komen. We hadden daarvoor gelegenheid in de week van 29 juni tot 6 juli op „De Vinkenhof." Helaas blijkt, hoe moeilijk het is, om vroeg vacantie te nemen, want tot nu toe heeft zich - evenals vorige jaren - niemand voor dit eerste kamp gemeld. De kampcommissie besloot daarom deze week te laten vervallen. We vertrouwen, dat er nog wel op andere wijze gasten zullen komen.

Er is nog plaats.

In de volgende kampen is nog plaats:

Gezinskampen op „De Vinkenhof" en „Renderloo" zijn alle vol, behalve het laatste kamp 7A (17-24 aug.) op „Renderloo", waar nog maar enkele plaatsen zijn, zodat U er wel vlug bij moet wezen!

Jeugdkampen: Op „Renderloo" alleen nog ruimte aan de jongenskant van kamp 6B van 3-10 aug.

Op „De Vinkenhof" is er gelegenheid in de kampen 4 en 5B, resp. 20-27 juli en 27 juli-3 aug. Jeugdkampen zijn voor jongeren van 17 jaar en ouder.

De *Tussenjeugd* kan terecht op „Renderloo" in 4C-2 (20-27 juli) en op „De Vinkenhof" in 5C (27-3 aug.). Leeftijden: 14 t.e.m. 16 jaar.

Junioren (leeftijd 12 en 13 jaar) kunnen we nog ontvangen in „Renderloo" in 5D (27 juli-3 aug.) en op „De Vinkenhof" in 4D (20-27 juli).

Werkers gevraagd.

In de werkkampen hebben we nog behoefte aan medewerkers! Het is altijd een aparte belevenis in zo'n werkkamp te zijn. Er zijn twee werkkampen voor de opbouw en twee voor de afbraak.
Opbouw: Kamp 2B (6-13 juli) op „Renderloo"
Kamp 3B (13-20 juli) op „De Vinkenhof".
Afbraak: Kamp 7B (17-24 aug.) zowel op „De Vinkenhof" als op „Renderloo". Mogen we spoedig hiervoor meer aanmeldingen vragen?

Vrienden blijven aan ons denken.

Onder dit artikeltje vindt U weer een verantwoording van de vrienden, die ook dit jaar aan ons blijven denken. Hartelijk dank voor Uw hulp. Dezer dagen is een brief naar allen gezonden, om hen te laten meeleven in het wel en wee van onze huizen. Als U ook onder de vriendenschaar gerekend wilt worden, behoeft U slechts een briefkaartje te zenden aan „De Vinkenhof" Biltseweg 10, Bosch en Duin, Post: Den Dolder, postrek. 250591, tel. 03402-4823.

„Fundamenten" vinden goed aftrek.

Het boekje „Fundamenten," dat als cursusboek gebruikt wordt op de reeks zaterdagmiddagen vóór „Practische gemeentekunde" op diverse plaatsen in ons land, vindt ook een goed onthaal bij niet-cursisten. U kunt dit boekje bestellen door storting van *f* 2,25 op bovenstaande postrekening. U krijgt het dan franco thuisgezonden! Hebben al onze gemeenten al een kleine voorraad gevormd? Dat bevordert de afname en het boek brengt rijke oogst in de gemeenten.

Een afscheid.

Als U dit leest, heeft Mej. Anny de Vries reeds afscheid genomen als secretaresse op ons bureau door vertrek naar elders. We zijn haar allen veel dank verschuldigd voor het vele, dat ze steeds voor ieder deed, die met onze centra contact zocht. Ze wordt opgevolgd door Mej. Ans van Polen, die ook geen onbekende is voor de geregelde bezoekers van „De Vinkenhof."

Al sneeuwde het hier deze week opnieuw, toch gaan we de zomer tegemoet. We hopen hier dan vele gasten te ontmoeten!

Broertjes.

Verantwoording

J. B. te H. *f* 2,50; N. d. R. te A. *f* 1,-; T. d. R. te A. *f* 1,-; F. H. R. G. te D: *f* 10,-; J. B. te D. *f* 10,-; G. W. te E. *f* 2,50; T. d. K. te R. *f* 10,-; N. B. J. B.-Gewest Jedaco *f* 14,34; Fam. d. H. *f* 1,-; gemeente Vroomshoop *f* 50,-; J. B. T. te D. *f* 200,-.

Mededelingen

40-jarig jubileum Delfzijl

In de maand april zal het 40 jaar geleden zijn dat onze gemeente te Delfzijl zelfstandig werd. Dit jubileum willen wij gaarne waardig en feestelijk beleven.

De jubileumcommissie heeft daarvoor het volgende programma samengesteld.

1. *7 april, zondagochtend 10 uur in de kerk, Johan van den Kornputplein, herdenkingsdienst.*
2. *7 april, zondagavond 7.30 uur in de grote zaal van hotel Dik, feestavond met o.a. een revue, weergevende de geschiedenis der gemeente.*
3. *10 april, woensdagavond 8 uur in de Schouwburgzaal, grote jubileum-evangelisatie-meeting.*
4. *17 april, woensdagavond 7 uur, in de grote zaal van hotel Dik, gezamenlijke broodmaaltijd voor leden en oudleden en vrienden onzer gemeente. In aansluiting daaraan, tevens afsluiting van ons jubileum, viering van het Avondmaal.*

Allen die aanwezig willen zijn bij een of meer samenkomsten zijn hartelijk welkom. Indien logies gewenst wordt gaarne opgave aan J. A. Heijnen. Abel Tasmanplein 1, te Delfzijl. telef. 3583.

Dhr. H. Koopman sekretaris Baptistengemeente Deventer, Smedenstraat 132 is thans telefonisch aangesloten onder no. 06700-11076.

Wie kan de administratie, Dalweg 77 Arnhem, helpen aan het adres van mej. C. Bardewee, gewoond hebbende Houtweg 14, Laren.

Radiodienst

De morgenwijding van de NCRV op 5 april a.s. (10.15 u-10.45 u) zal D.V. worden verzorgd door ds J. H. Blenkers te Staveren. Onderwerp: „*Zie, Uw koning!*", Gezongen wordt: Gez. 43 : 1, 2, 3 (N. H. bundel) en Lied 804 : 1, 2, 3, 4 (Joh. de H.)

DRS D. SLORT OVER

Vrijheid (II)

Onze vrijheid is beperkt omdat wij mensen beperkt zijn. Al zouden we de vrijheid hebben dit of dat te doen, zo ontbreekt het ons aan kracht of inzicht of wat dan ook. De mens is een eindig-wezen; hij kan vaak niet wat hij wil.
Wanneer wij aannemen, dat ieder mens recht heeft op vrijheid, hebben we ook aan onze naaste te denken. Onze vrijheid wordt beperkt, omdat ook de ander vrijheid moet genieten. De mens leeft niet alleen, hij heeft z'n plaats in het gezin en kan z'n vrijheid niet onbeperkt uitleven. Behalve het gezin is er het groter verband van de maatschappij, waarvan de gezinnen de cellen zijn. De maatschappij legt door middel van de wetten, die zij heeft gesteld, aan onze vrijheid verdere beperkingen op.

Als christenen hebben wij ons aan het gezag te onderwerpen. Paulus heeft dat in Rom. 13 duidelijk geleerd. „Ieder mens moet zich onderwerpen aan de overheden, die boven hem staan." Ook de Heer Zelf heeft gezegd: „Geef den keizer wat des keizers is, en God wat Gods is." Hij waarschuwt ons voor het geven van aanstoot. Ja, wij worden opgeroepen te bidden voor de overheid. We zijn zowel christen, alsook burger. Christenen behoren goede burgers te zijn, die hun werk doen niet als voor de mensen maar als voor den Heer!

Wij zullen bereid moeten zijn deze inperkingen van onze vrijheid, vooral als het gaat om het welzijn en het dienen van de ander, te accepteren. Wij hebben God en de Koning te dienen, (I Petr. 2 : 17, „vreest God, eert den keizer").

Ook aan de overheid zijn grenzen gesteld, niet in alles kan men de overheid gehoorzaam zijn, dán niet wanneer zij die dingen van ons vraagt, die in strijd zijn met wat God van ons vraagt. Zo hebben de apostelen gesproken: „men moet Gode meer gehoorzaam zijn dan de mensen." Christus is voor de christenen het hoogste gezag. In de oudste christenheid was er het konflikt tussen wat God vroeg én wat de staat vroeg.

Het ging om „Jezus de Heer" of om de Caesar. De christenen zagen af van de keizer-verheerlijking. Sommige keizers waren echter op die verering niet gesteld.

Augustus zou skeptisch gestaan hebben tegenover deze kultus en Vespasianus (69-76) moet bij zijn sterven met galgenhumor hebben opgemerkt: „nu gaan ze warempel nog een god van mij maken." Anderen als Caligula en Nero, stonden op hun verering en beschouwden zich zelf als bovenaardse wezens. (gegevens te vinden bij dr H. Mulder: Uit Catacomben en woestijnzand; Kok, Kampen).

Eerst met keizer Constatijn hielden de vervolgingen op. De christenen hebben er steeds op gestaan, dat ze vrijheid zouden hebben God te dienen, zonder dat hun gewetens daarbij geweld werd aangedaan. Het is merkwaardig dat de kerk, die zèlf de vrijheid begeerd had, ná de vervolgingen met geweld ging optreden tegen de heidenen. Zij ging op haar beurt de heidenen vervolgen.

Meestal verstaat men onder vrijheid van geweten, dat men eigen meningen handhaaft tegenover anderen, die een minderheid vormen. De grotere groep verklaart dan, dat haar opinies juist zijn, orthodox zijn, en dat zij, die een andere mening zijn toegedaan, „ketters" zijn, zelfs als die minderheid evenzeer de Heer belijdt.

In de gemeenten van het Nieuwe Testament komen we dit tegen. Er was een groep van gelovigen de mening toegedaan, dat men zich moest laten besnijden en de wetten van Mozes houden. Paulus heeft er voor gestreden, dat de vrijheid van de anderen niet werd beknot. „Staat dan in de vrijheid!" roept hij de gelovigen toe, en wordt niet weer met het juk der dienstbaarheid belast.

Toen de tempel in 70 n. Chr. werd verwoest, kwam het einde van de strijd. Toch zien we door de kerkgeschiedenis heen, hoe vaak de liefde ontbrak en dat men de vrijheid van de ander niet eerbiedigde. Als in de 2de eeuw Montanus opstaat, protesteert tegen de verstarring in de kerk en in de bres staat voor de vrijheid van de heilige Geest - toegegeven dat er excessen geweest zijn - dan is aán de Montanisten geen vrijheid gegund, maar wèl veroordeling. Zeker heeft Paulus er op gewezen, dat die vrijheid niet mag ontaarden, en de man die door de Geest geleid of gedreven wordt, kan er zich niet mee afmaken, door te zeggen: Ik kon niet anders; immers, „de geesten van de profeten, zijn aan de profeten onderworpen," (I Kor. 14: 32).

In latere tijd komt het gezag van de paus op - doch er was voor velen toen geen vrijheid meer. Zij die voor hun vrijheid vochten, lieten het leven, anderen konden slechts hun vrijheid van godsdienst en geweten „ondergronds" uitleven. De vrijheid die we nu genieten, is stellig een stukje van de erfenis, die de Reformatie ons heeft nagelaten. Anderzijds hebben de Reformatoren Luther, Calvijn, Zwingli - de vrijheid ten zeerste geschaad. Voor volkomen vrijheid moest gestreden worden, en een hoge prijs moest aan de hervormers daarvoor worden betaald. De voorvaderen der baptisten zijn de moedige strijders voor de „vrijheid" geweest, vaak ten koste van hun leven.

Het klinkt vreemd, maar de vrijheid van geweten is eeuwen lang door de christelijke kerk verloochend. De kerk was niet veel anders dan de godsdienstige zijde van de staat. De kerk duldde geen vrijheid om te denken in afwijking van wat zij dacht. Men had eenvoudig te geloven wat de kerk leerde; een afwijkende mening werd niet geduld. Ook niet door de hervormers.

Bezinningsconferentie

Hoeveel er morgen, zaterdag 30 maart deelnemen aan de door de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon te organiseren bezinningsdag in Zwolle is ons niet bekend. Wel weten we, dat vele gemeenten in elk geval hun AV-vertegenwoordigers naar deze gespreksdag in Zwolle zullen zenden. Dat de afgevaardigden er zullen zijn is vanzelfsprekend van het grootste belang!
Gelijk bekend zal op deze bezinningsdag in Zwolle (aanvang 10.00 u., sluiting plm. 15.30 u.; in Van Gijtenbeek, Stationsplein) het rapport De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken worden toegelicht. Een forum zal trachten antwoord te geven op de vragen die in de discussies naar voren zullen komen.
Zo kunnen de gemeenten zich voorbereiden op de vraag of onze Unie van gemeenten het lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken moet continueren òf beëindigen. Die vraag komt immers op de a.s. Algemene Vergadering in Sneek (8 en 9 mei) aan de orde.
We weten niet of er nog deelnemers ingeschreven kunnen worden. Vergat U zich voor deze bezinningsdag op te geven, waag er dan een telefoontje aan: 03402-4823. Misschien is er nog plaats.
De deelnemersprijs bedraagt f 3.—, waarvoor koffie en thee wordt aangeboden.

Zendingsnieuws

Budja

Ruim drie dagen heb ik nu reeds in en onder onze ¾-ton Chevrolet gelegen om haar zo goed als het nog gaat te revideren. Elk onderdeel krijgt zijn beurt, want de komende maand zullen wij op deze wagen zijn aangewezen, en 't zal voor haar geen makkelijke tijd worden. De wegen zijn te slecht en de wagen blijft onbetrouwbaar. Maar het moet toch gebeuren. Men wacht reeds drie jaar op ons. Meerdere dorpen hebben in zelfs 4 jaar geen zendeling gezien. Als U dit leest zijn alle voorbereidingen achter de rug en zal voor ons het werk in volle gang zijn. Deze week nog hopen mijn vrouw en ik, met de kinderen voor een vierweeks bezoek aan het Budja-distrikt te vertrekken.

Het Budja-gebied is staatkundig bekend als het Bumba-gewest en ligt ten Oosten van Lisala. Het is zeer uitgestrekt en over het algemeen dicht bevolkt. Ruim tien jaar geleden werd dit gebied door de zendelingen van Upoto als nieuw arbeidsveld geopend. De rooms-katholieke missie was er reeds jarenlang gevestigd en zijn ledental was reeds zeer talrijk. Maar gedurende de

10 jaar van arbeid heeft ook het werk onzerzijds zich uitgebreid en is de vraag naar het Evangelie zeer groot. Een derde van onze bijbelschool-studenten zijn Budja's, waarvan weer het merendeel voormalige leden van de rooms-katholieke kerk. Geregeld bereikten ons berichten over een sterke toeloop naar de protestantse kerk en men drong er op aan om hen toch te bezoeken. Maar de slechte wegen, het hoge water, de politieke onrusten aan de grens van de Oost-Provincie en de zeer slechte konditie van onze vervoermiddelen noodzaakten ons steeds weer het bezoek uit te stellen.

Sinds de onafhankelijkheid van Kongo werd 't hele zendingswerk aan de inlandse gemeenten overgedragen en daarom is het Budja-gebied het zendingsveld van de gemeente Upoto-Pimu. En zij zijn zich van die verantwoordelijkheid ten volle bewust! Op de laatst gehouden jaarvergadering der gemeente werd dan ook het besluit genomen alles op alles te zetten om het reeds zolang uitgestelde bezoek te ondernemen.

Maar onlangs heeft er zich nog een andere moeilijkheid voorgedaan. Een verschijnsel dat zich over het gehele Kongoland voordoet, n.l. de stammenstrijd. Met de nieuwe provinciale indeling van Kongo werden Lisala en Bumba tot één provincie gemaakt, met Lisala als de hoofdplaats. Lisala is het centrum der Ngombe-bevolking, en aangezien de Budja's veel primitiever zijn dan de Ngombe's hebben de laatsten de meeste macht in de provinciale regering Dat nemen de Budja's niet en zij vormden een tegenregering in Bumba met als leuze „Weg met de Ngombe's Bumba voor de Budja's!" De dag dat br Edens en ik op terugweg van Irema per boot Bumba aandeden werden er 400 Ngombe's, die in Bumba werkzaam waren, als vluchtelingen aan boord gebracht. Velen van hen waren geslagen en hun huisraad verwoest. Momenteel is de toestand gespannen tussen de twee stammen. Om erge konflikten te voorkomen doet men alles om ontmoetingen te vermijden. Zo gaat er bijvoorbeeld geen enkele auto meer van Lisala naar het Budja-gebied en terug, uitgezonderd dan die der blanken.

Op de jaarvergadering der gemeente Upoto kwamen er enkele Ngombe-dorpsonderwijzers die onder de Budja's werken met het verzoek tot overplaatsing naar het Ngombe-gebied. De vergadering ging echter niet op hun verzoek in en zond hen terug naar hun werk. De ouderling, ook een Ngombe, die als opziener in het Budja-gebied werkzaam is, was er ook sterk op tegen, en zei: „Wij gaan terug naar Budja, en niemand van ons mag wijken. Nu is het onze tijd om te getuigen. Wij verkondigen geen politiek, maar de Blijde Boodschap van onze levende Heer voor Wie er noch grenzen, noch stammen zijn." Veertien dagen hopen we met deze man samen te werken en van dorp tot dorp te trekken om de kleine gemeenten te bezoeken, evangelisatie samenkomsten te beleggen, doopkandidaten te horen, tuchtzaken te behandelen, etc.. De laatste dag wordt dan een grote feestdag waarop alle dorpsgemeenten te samen komen op een centraal punt voor de doopdienst en om gezamenlijk het avondmaal te vieren.

Wij zien er naar uit om ons bivak te midden van deze mensen, in een hunner huizen op te slaan, en die vier weken onder hen te leven en te werken. In alles rekenen wij op grote zegen van Boven en we bidden onze grote Zender om Zijn leiding en kracht. Wij verzoeken ook U om met en voor ons te bidden, opdat Hij ons zal gebruiken als nuttige instrumenten in Zijn Hand tot heil en zegen der Budja's en bovenal tot eer en glorie van Zijn Naam.

B.M.S. Upoto, J. ter Braak
par LISALA, J. E. ter Braak-Hondelink
Rep. du Congo. Frank Jan en Bart.

Lezers aan het woord

Mijmeringen bij de landkaart

Achter mijn bureau gezeten, ligt voor mij een opengeslagen „Succesagenda." Zo'n agenda heeft niet alleen een zakelijk nut, waarin slechts belangrijke data worden genoteerd of korte aantekeningen gemaakt, ook buiten deze practische aangelegenheden vindt men er een schat van gegevens in, die je zo af en toe te denken geven.

Zo zijn achter in deze agenda kleine landkaartjes aangebracht van verre landen en van buurlanden. In één van deze buurlanden heb ik mijn jeugd doorgebracht, n.l. in het liefelijke Vlaanderenland. Dit land heeft in mijn jeugdverbeelding altijd de rol van Palestina gespeeld.

Toen ik als kind speelde in de dalen van het vlaamse heuvelland, heb ik in mijn fantasie dikwijls de vermenigvuldiging van de broden meegemaakt. Ik heb toen de discipelen het brood zien uitdelen aan de hongerige scharen. Ook heb ik dikwijls op een vrije zondagmiddag, wandelend tussen de korenvelden, wel eens aren geplukt, net als de volgelingen van de Heer Jezus op sabbath. Iedere heuveltop had voor mij zijn bijzondere betekenis. De berg Sinai en Horeb, ja zelfs de hof van Gethsemané en de heuvel van Golgotha, waren geen onbekende plaatsen in mijn kinderfantasie.

Later, als jongen van 19 jaar werd het leven harder en feller. De kinderromantiek moest plaats maken voor de realiteit van het leven. Wij waren de enige „protestanten" in een volslagen heidense omgeving. Hoe hebben die eerste pioniers van het Evangelie geleden voor de Naam des Heren. U had eens moeten zien, hoe deze mensen beschimpt en bespot werden en zelfs niet door de politie waren beschermd, als op de wekelijkse markt het Evangelie werd verkondigd en de scheldwoorden vergezeld van stenen en rotte vruchten om de oren vlogen, aangevuurd door de R.K.-geestelijkheid. Dan blijft er van je jeugdherinneringen omtrent dat „liefelijke" Vlaanderenland niet veel meer over.

En nu ik zo in mijn agenda zit te bladeren, schrik ik even als ik de landkaart van België bekijk. Sinds mijn jeugd is er in al die jaren niets veranderd, twintig kilometer ten Zuiden van Eindhoven ligt een enorm groot zendingsgebied braak.
Men zegt wel eens: **„Het bloed der martelaren is het zaad der kerk"** (wie heeft dit mooie gezegde uitgevonden?). Diverse belgische steden als Brussel en Gent dragen tot op deze dag de sporen der martelaren. Haal uw geschiedenisboekje of uw kerkgeschiedenis er maar bij.
Sinds 1579 heeft het tegenwoordige België de gevolgen gedragen, toen het zich voor de hervorming had afgesloten (Unie van Utrecht). Tot op de dag van heden leeft het grootste deel van de belgische bevolking in de duisternis, in een wereld waar het „roomse heidendom" de scepter zwaait. Of mag men dit tegenwoordig niet meer zeggen, nu zoveel christenen zo hevig oekumenisch denken, dat men zelfs de kerk van Rome niet langer meer als een anti-evangelische macht wil zien?
Indien het waar is, dat het bloed der martelaren het zaad der kerk is, dan geldt dit zeer beslist **niet** voor België. Hoogstens kan men zeggen dat Nederland anno 1963 nog steeds de vruchten plukt van het zaad, dat door de stormen van de hervorming naar Noord-Nederland is overgewaaid en hier een gunstige voedingsbodem vond. Maar België is braak land gebleven. Wist U, dat er in Vlaanderen plaatsen zijn waar nog nooit de klanken van het Evangelie gehoord zijn? Welk een omvangrijke taak ligt hier voor ons. En nu volgt de reden en het doel van dit schrijven.
Uit de grote hoeveelheid commissies van onze Unie, is er één die ik boven aan de lijst zou willen plaatsen, n.l. de U.Z.C.

Uniezendingscommissieleden! Wij zijn blij en dankbaar voor het vele werk dat U verricht op het gebied van de zending. In Kongo en andere verre landen wordt onmenselijk veel gearbeid. U hebt het woord héél goed begrepen **„Gaat tot de einden der aarde."** En daar kunnen we God voor danken. Maar, vergeet vooral onze buurman niet. Stel België niet op één lijn met ons eigen land, waar het Evangelie in praktisch alle uithoeken gehoord kan worden. België is een zendingsland bij uitstek. Laten zij, die roeping hebben om naar de heidenen te gaan, eerst eens vragen of hier vlak bij de deur geen werk te doen is.
Aan de U.Z.C. zou ik willen vragen om hen, die hier willen arbeiden te steunen met geld, véél geld, héél véél geld, opdat mijn dierbare jeugdherinneringen eens werkelijkheid mogen worden, n.l. dat de wonderbare spijziging met het brood des levens aan duizenden en duizenden mag voltrokken worden in de dalen van het vlaamse heuvelland.
Eindhoven Ph. Krüger

Leestafel

De illegale werker heet het boekje, dat **Anne de Vries** schreef en dat door **J. H. Kok N.V. te Kampen** werd uitgegeven. Twintig jaar geleden gingen we met verdriet en ergernis door eindeloze dagen en jaren. We leefden in bezet gebied en in voortdurend konflikt met de bezetters. Sommige Nederlanders lieten het niet bij wrange mopjes of bedekte protesten, maar bestreden de vijand met alle middelen en zetten op die wijze de oorlog voort. Het waren vastbesloten mannen en vrouwen, die het als een opdracht beschouwden de Duitsers, waar ze maar konden, afbreuk te doen. Daarover vertelt de schrijver en het zal met name hen boeien, die die tijd mee doorleefden. Prijs van deze pocket, uitgegeven **in de boeketreeks: *f* 1,50.** H.

Mij werd ook ter bespreking in dit blad: **De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken** gezonden, een **rapport van de studiekommissie,** dat nu in veler handen is. Het zal door vele tientallen besproken worden in komende vergaderingen. Ik zal er daarom geen artikel over schrijven, maar u alleen aanraden het u aan te schaffen. Het zet u midden in de spanning van het kerkelijk/christelijk denken dezer dagen ten aanzien van het probleem en de problemen der vele kerken en het wezen en de funktie van de wereldraad van kerken, toegejuicht en aangevallen. Onze broeders deden het een noch het ander; ze juichten niet noch vielen ze aan en dat pleit voor de bezonnen wijze, waarop ze het vraagstuk hebben benaderd. Op welk vraagstuk ze

ook een antwoord hebben gegeven. Mogen alle komende besprekingen zijn tot meerdere glorie van de grote Herder der schapen. Te bestellen bij: **Unie-Bureau, Dalweg 77, Arnhem; prijs f 0,30.** H.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Wedergeboorte

Een groepje Hollanders staat te praten in een van de zijgangen van het Kitchener auditorium. Een lange blonde jongeman in Old-Mennonite plain coat, gevolgd door een vrouwtje met gebedskapje op, passeert ons, keert zich om, en zegt: „Die taal versta ik nog". Hij spreekt hem ook nog, zij het moeizaam, Hans Koster die acht jaar geleden uit Amsterdam emigreerde naar Cananda, en nu voor anderhalve dag naar het Mennonietencongres is gekomen uit de bossen in het Noorden, een weg van 280 mijl. Morgen moet hij weer terug, want langer kan de boerderij niet alleen blijven.
Wij vragen hem, of hij in Holland al doopsgezind was. „Nee, zegt hij, in Holland had ik nooit gehoord, dat een mens moet worden weder-geboren. Daar moest ik de Oceaan voor oversteken om dat te horen". Even denken wij: Zou deze prediking van de wedergeboorte niet te horen zijn geweest in de Singelkerk of in een van de andere kerken van Amsterdam?

Tot déze man sprak Hij pas in Canada, zó dat hij het verstond. Zullen wij het Evangelie niet alleen in de Singelkerk, maar „van de daken" verkondigen?
(Uit: Doopsgezind Weekblad)

Zending door de radio

Naar de Amerikaanse Banner bericht, zal een van de meest krachtige korte golf zenders van de wereld worden gebouwd op het eiland Curacao. Trans World Radio heeft hiervoor een overeenkomst gesloten met de regering van de Nederlandse Antillen. Uitgerust met een 250.000 watt korte golf zender en een 100.000 watt standaard radio uitrusting zal dit station het evangelie uitzenden naar ieder deel van de wereld.Het zal de uitzendingen van Trans World Radio vanuit Monte Carlo aanvullen, dat nu reeds het evangelie uitzendt in 20 talen naar Europa en het Middellandse Zee gebied.
(Uit Het Zoeklicht).

Feest op kasteel Oud-Poelgeest

Het op de oecumene gorïenteerde vormingscentrum Oud-Poelgeest in Oegstgeest heeft op donderdag 7 maart een lang gekoesterde wens in vervulling zien gaan: aan het slaappaviljoen, Metamorfose genaamd, zijn - nog net voor de zware vorstperiode - twee vleugels gebouwd, waarvan er één de slaapaccomodatie verbetert en de andere geheel is ingericht als conferentievleugel.
Terwijl buiten het gebouw in december sneeuw en ijs langdurig domicilie kozen, is er in de afgelopen maanden hard gewerkt aan de voltooiing van het binnenwerk en de inrichting van de nieuwe ruimten. Aan het architectenbureau Kraan en van Nieuwkoop te Oegstgeest en de binnenhuisarchitect J. W. Jansen te Den Haag dankt nu de stichting „Oud-Poelgeest" een bijzonder geslaagde uitbreidingsmogelijkheid van haar werk, dat in de afgelopen twaalf jaar steeds bleef groeien.
Aanvankelijk waren het 't Kasteel en 't Koetshuis, waarin het cursuswerk gedaan werd: weekends en weekcursussen voor jongere en oudere volwassenen vonden hier in toenemende mate plaats. Het werd al spoedig duidelijk, dat bij een gestage kwaliteitsverbetering van het werk de behuizing niet mocht achterblijven. Kastelen en koetshuizen zijn als overnachtingsruimten weliswaar charmant, maar de noodzakelijke kleinere logeervertrekken hebben deze gebouwen uiteraard in zeer beperkte mate. Het eerste gedeelte van het nieuwe complex voorzag, toen het in 1957 gereed kwam, reeds ten dele in deze behoefte. Maar de groei van het werk maakte een „vleugelplan" noodzakelijk.

Tijdens een, met opzet op bescheiden schaal gehouden ingebruikneming (men kan bij een uitbreiding eigenlijk niet van „opening" spreken), hebben de raad en het bestuur van het vormingscentrum alsmede enkele genodigden zich in een rondgang ervan kunnen overtuigen, dat met de 84 slaapplaatsen en de werkruimten voor 40 gasten er redenen genoeg waren om van de vervulling van een droom te spreken. In combinatie met het Kasteel en het Koetshuis als conferentieruimten mag Oud-Poelgeest zich nu verheugen in een belangrijke capaciteitsvermeerdering.

De leiding sprak op deze feestelijke middag dan ook de hoop uit, dat deze zeer modern ingerichte aanwinst in de toekomst bovendien tot „leer- en gesprekshuis" zal mogen dienen van vele groepen, die Oud-Poelgeest in het verleden niet van dienst heeft kunnen zijn. De vraag naar gekwalificeerd vormingswerk wordt alom groter en zij, die zich in de afgelopen jaren veel moeite gaven deze arbeid breedte en diepte te geven, zouden graag straks de nieuwe deuren openzetten voor groeperingen uit het bedrijfsleven, de vakverenigingen, het onderwijs en de ambtelijke wereld. Ook voor de gezamenlijke kerken aan wie vragen van onze tijd nu eenmaal niet voorbijgaan, staat een nieuw huis ter beschikking, een „huis des gemenen levens".

Rectificatie

Het nieuwe adres van de sekretaris van de baptistengemeente te Zwolle is niet J. Nap, Prinsenstraat 4, Hasselt, maar: *Prinsengracht 4, Hasselt (O).*

ABONNEES

die het abonnementsgeld over het 2e kwartaal nog niet voldaan hebben, worden verzocht dit nu te doen door storting van f 2.25 op giro 9260; men kan ook f 6.75 over de resterende 3 kwartalen ineens overmaken.

Advertenties

Heden nam de Heer tot Zich in het Vaderhuis onze broeder

LOUWE JAGER

in de leeftijd van 80 jaar.

„Zalig zijn de doden die in de Here sterven".

Muntendam, 13 maart 1963.
Baptistengemeente Muntendam.

Van ons is heengegaan onze oude zuster

GEERTRUIDA TAP—PAS

op de leeftijd van bijna 89 jaar.

De begrafenis vond plaats op zaterdag 16 maart vanuit de kerk.

Baptistengemeente Delfzijl.

Verschenen:

„DE NEDERLANDSE BAPTISTEN en de WERELDRAAD VAN KERKEN"

rapport van de studie-commissie.
Principieel en fundamenteel belicht.
Urgent en actueel van betekenis.
Duidelijk en bevattelijk gesteld.

Kostprijs 30 cent franco.
Per 20 exemplaren f 5,—.

Schrijf dadelijk naar het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem en het gewenste aantal krijgt u per omgaande.

Dit belangrijke boekje móét u lezen!

Vrijdag 5 april 1963 80e jaargang Nr. 3673

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buienland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

PORTRET DER BAPTISTEN *

„ONDER DE DISSENTERS van Nederland zijn de Baptisten mede van de armsten en dunst gezaaiden." Aldus dr G. A. Wumkes in de ‚voorrede' van zijn boek over het baptisme in ons land. Het verscheen in 1912 bij de uitgever A. J. Osinga, die toen nog in Sneek woonde. Zoals vrijwel elke geestelijke stroming, heeft ook het baptisme in de laatste vijftig jaar een hele ontwikkeling doorgemaakt. Maar wat er al die tijd ook veranderd is, nog steeds zijn de nederlandse baptisten een betrekkelijk kleine groep van ruim achtduizend leden. Ze maken niettemin deel uit van een geloofsgemeenschap, die over de hele wereld is verspreid. Ze wonen in meer dan honderd landen - van Hammerfest tot Vuurland en van Wladiwostok tot San Francisco.

De baptisten komen in ons land vooral in de drie noordelijke provincies voor. Daar vinden we zo'n vijfendertig plaatselijke gemeenten, die in feite geheel zelfstandig zijn en hun eigen zaken behartigen. Belangrijke centra in het Noorden zijn Leeuwarden, Sneek, Delfzijl, Groningen, Hoogezand, de groninger- en drenthse veenkoloniën en Emmen. In de stad Groningen woont bijna negen procent van alle baptisten in ons land!

Hoe ze in deze streken gekomen zijn? Dat is natuurlijk niet in een paar woorden te zeggen. Het is begonnen in 1845 met de doop van dr Johannes Elias Feisser en een zestal anderen in Gasselternijveen. Daar had Feisser enkele jaren als predikant van de hervormde kerk gestaan. Maar hij kreeg moeilijkheden met de kinderdoop, die hij nergens in de Schrift vermeld vond. Dat had tot gevolg dat hij tenslotte weigerde kinderen te dopen. Daar kwam nog wat bij. Enkele notabelen van het dorp werd door Feisser de toegang tot het avondmaal ontzegd, omdat zij het met het geloof en de levenswandel niet te nauw nemen. Daarop werd Feisser op zijn beurt uit het ambt ontzet. Er werd contact gelegd met de duitse baptisten in Hamburg en Oostfriesland. Die kwamen naar Gasselternijveen en doopten Feisser en de zijnen op een avond in de Boerveense Mond. Na korte tijd sloeg het baptisme naar Stadskanaal, Nieuwe Pekela en de andere veenkoloniën over.

Dr Wumkes heeft het baptisme een lekenbeweging van kapiteins en veenarbeiders genoemd, van winkeliers, handwerkslieden, boeren en fabrieksvolk. De gewone man bepaalt ook vandaag nog voornamelijk het gezicht van onze gemeenten. Of de baptisten in het Noorden van het land anders van karakter zijn dan elders, zou ik niet durven bewern. De gemeenten in Twenthe, in het Zuiden en in Holland zijn immers veelal door migratie van gezinnen uit de veenkoloniën ontstaan.

We kennen de drang om de blijde boodschap uit te dragen: „Elke baptist een evangelist"! Het pionierswerk van een aantal eenvoudige ‚leken' - om die vervelende uitdrukking eens te gebruiken - heeft overal tot het ontstaan van nieuwe gemeenten geleid. Grote mogelijkheden zijn er vooral in industriekernen als Drachten, Coevorden en Emmen. In de veenkoloniën zijn de meeste gemeenten de migratie van na de oorlog naar de Randstad Holland weer te boven gekomen. In de drie noordelijke provincies is er op elke tweehonderd baptisten één voorganger. Vierhonderd leiders en leidsters hebben daar in zondagsschool, club en vereniging een taak gevonden.

Opgewekte christenen willen we zijn. We hebben een hekel aan theologische en dogmatische muggenzifterij. De diensten in onze kerken zijn sober, zonder formuliergebeden of een ingewikkelde liturgie. De preek heeft dikwijls een praktische inslag en wil de gehele mens aanspreken. We zingen graag, vooral opwekkingsliederen, maar toch ook wel psalmen en gezangen. Waar dat maar mogelijk en wenselijk is, werken we met andere kerken samen. Onze gemeenten hebben in het oecumenische gesprek zo hun eigen ‚inbreng.' Ook helpen we de vluchtelingen in binnen- en buitenland met geld en andere middelen.

Veelal zoekt men het karakteristieke van de baptisten in hun doopbeschouwing. Dat is trouwens geen nieuw verschijnsel. Ds Jan de Liefde schreef ruim honderd jaar geleden al in een brief aan Feisser: „Toen gij kwaamt, waart gij van top tot teen een doper; gij wildet zelfs over niets anders spreken dan over doop en dopen"! Vorm en inhoud van de doop, zoals wij die kennen, wijken duidelijk af van die in de andere protestantse kerken. De doop valt samen met de belijdenis; hij is er de zichtbare uitdrukking van. De dopeling gaat in het water onder, alsof hij in het graf gelegd werd. Maar hij staat ook weer op om als een nieuwe mens met al de heiligen voor God te leven.

Met al de heiligen, want wij willen gemeente van Christus zijn, geen individualisten, zoals men wel beweert. Niet de doop staat op de voorgrond, maar de gemeente als een gemeenschap van Christ-gelovigen. We zijn één in ons geloof in de Heer, niet om-

dat we elkaar allemaal zo aardig vinden! Daarvan is het avondmaal een aangrijpend getuigenis. Het wordt in onze gemeenten elke eerste zondag van de maand gevierd.

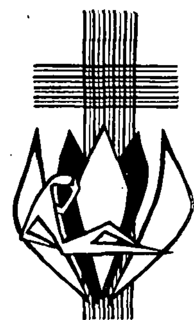
De nederlandse baptisten zijn verenigd in de Unie van Baptistengemeenten in Nederland. Onze gemeenten willen de plaats zijn, waar de mens Christus ontmoet; waar hij samen met de anderen het geloof kan belijden en beleven in prediking en dienst, in gebed, lofzang en getuigenis. We proberen de taal van de bijbel verstaanbaar te maken door de wijze, waarop we God dienen en elkander liefhebben.

Groningen. *J. A. BRANDSMA*

*) Tekst van een lezing in de rubriek ,Kompas' van de Regionale Omroep Noord en Oost op 14 mei 1961. Ze werd - anders dan hierboven - onverkort opgenomen in het Friese maandblad ,De Strikel' van september 1961.

Tabitha-Bouw-Actie

Terugblik

Het eerste kwartaal is voorbij. En nog precies 2 maanden scheiden ons van het jubileum van Tabitha. Op 31 mei zal het immers 25 jaar geleden zijn, dat Tabitha haar deuren opende. Dat jubileum gaan we feestelijk en vooral dankbaar vieren. En we geven met elkaar Tabitha een jubileumgeschenk om daarmee de grondslag te leggen voor een grote, maar o. zo noodzakelijke uitbreiding van ons eerste en tot nu toe enige diaconessenhuis.

Steeds meerderen gaan inzien, dat Tabitha een helpende hand nodig heeft om de uitbreiding te kunnen realiseren. Sommigen menen, dat alle uitbreidingskosten wel bij het rijk in rekening gebracht kunnen worden, maar zover is het (nog) niet. Weer anderen denken, dat alle kosten, die aan de uitbreiding verbonden zijn, ogenblikkelijk weer uit de exploitatie te halen zijn, maar ook die rekening klopt niet, want tijdens het bouwen zijn er wel uitgaven, maar geen inkomsten. Wij hebben een bedrag nodig om de bouwtijd te kunnen overbruggen. En dát bedrag ligt volgens voorlopige berekeningen op een hoogte van ongeveer *f* 75.000,-. Dát bedrag moest in dit jubileumjaar eigenlijk boven water komen, dan zou Tabitha onmiddellijk uitgebreid kunnen worden.

Zo'n bedrag hebben we nog niet bij elkaar, maar we zijn op weg! Tot nu toe is ontvangen:

van gemeenten	*f* 384,25
van zusterafdelingen en -gewesten	*f* 763,47
van NBJB-afdelingen	*f* 29,57
van de studenten	*f* 22,90
van donateurs	*f* 287,00
van particulieren	*f* 964,00
totaal	*f* 2450,29

We zijn natuurlijk heel dankbaar voor al deze tekenen van meeleven en van bereidheid om mee de schouders te zetten onder het diaconale werk, zoals dat in Tabitha gebeurt. Want immers, dáár gaat het om: de noodlijdende, hulpbehoevende mens te helpen. Het gaat ons er niet om van Tabitha een „bedrijf" te maken, dat flinke winsten gaat opleveren. Niet het verdienen, maar het dienen staat op de voorgrond.

Met blijdschap maken we ook melding van de giften, die in de laatste week van maart ontvangen zijn:

Zusterhulp Muntendam *f* 75,-; zusterhulp Scheveningen *f* 22,15; zusterhulp Ter Apel *f* 10,-; PJ te U *f* 5,-; PM te W *f* 10,-; WTWK te dH 12,-; AJ te H *f* 15,-; CN te B *f* 2,50; BdW te A *f* 15,-; GK te A *f* 10,-; ADB te G *f* 10,-; MCC te B *f* 25,-; AHdBK te dH *f* 20,-; OW-dV te B *f* 10,-; Allen hartelijke dank.

Met gespannen verwachting blijf ik uitzien naar *uw* bijdrage op postrek. 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger

PS. Liggen ergens nog exemplaren van onze werfbrochure, die niet gebruikt zijn, en ook niet gebruikt zullen worden? Dan gaarne aan bovenstaand adres terug, daar er momenteel veel vraag naar is. Bij voorbaat hartelijke dank.

Uit ons Unie-Bureau

Hebt u de gegevens van de statistiek, die verleden week verscheen, al goed doorgenomen? Dat is fijn. U hebt dan - als het ware- een ontdekkingsreis gemaakt, met bemoedigende en teleurstellende ervaringen en gewaarwordingen. U zult gemerkt hebben, dat de rubriek „Opmerkingen" helemaal is weggevallen. Nu blijven voor u de „sterretjes" in de rubriek „aanvang kerkdiensten" zonder betekenis. Laat mij u hier dan mogen vertellen, dat de opmerkingen bij deze sterretjes behorende als volgt waren:

bij 12 (Delfzijl): 's zomers 19 uur

bij 14 (Dokkum): 1x per 3 weken

bij 15 (Drachten): 2e en 4e zondag 19 uur

bij 16 (Eindhoven): 1 x per mnd avondmaalsviering om 16.30 uur

bij 53 (Utrecht): alleen 1e zondag van de maand

In de rubriek „afname" is een fout geslopen. Bij 5 (Amsterdam-C.) moeten de eerste 3 cijfers in die rubriek een kolom naar voren; het wordt dan aldus: overleden 2, attestaties 9 en zich onttrokken 8.

De tellingen van de afname-kolommen worden daardoor als volgt:
overleden 107, attestaties 350, zich onttrokken 114 en uitgesloten 30. Wijzigt u even de betreffende getallen in uw statistiek als is aangegeven?. Dan is het weer in orde. Dank u. En corrigeer meteen even het huisnummer van de secretaris van de gemeente te Hengelo (O), deze woont Weth. Kampstraat 137 (niet B7).
In dit nummer is de agenda van de komende Algemene Vergadering - laatstelijk „ons parlement" genoemd - opgenomen. U hebt dan al vast enige kennis van wat er ter discussie komt en kunt u zich daarin verdiepen met gedachten en gebeden. De vele gedetailleerde gegevens in rapporten en cijfers worden gebundeld in „het grote boek." Maar dat is nog niet klaar. Enerzijds vraagt het tempo van ons samenspel tijd en anderzijds vraagt de techniek van de uitvoering tijd. Doch u weet, dat het komt en dat onze gemeenten het bij verschijnen meteen ontvangen!

T. Jansma.

Mededelingen

2e paasdag bondsdag friese gemeenten in Leeuwarden

De 50e bondsdag van de friese gemeenten wordt D.V. tweede paasdag te Leeuwarden gehouden in de baptistenkerk. Aanvang 9.30 u; sluiting 16.00 u. Voor de kinderen is er in de bijzalen een apart programma: filmstrip, spel etc. Men wordt verzocht brood mee te nemen en de bundel „Lofzangen en gebeden." Uit het programma, dat als thema heeft *„Nu vangt het nieuwe leven aan"*:

Zangdienst,
„Arpa" speelt en zingt (o.l.v. dhr Joh. J. Slump, Sneek); declamatie „Masscheroen" (mevr. Van der Meer-Bergsma, Harlingen);
Zangsoli (G. Liebe);
Toespraken: Het leven begint bij Christus (ds Th. van der Laan, Noordbergum); Het leven met Christus nu (een zakenman, huisvrouw, werknemer); Het leven is Christus (ds J. Ketelaar, Drachten).
Getuigenisdienst.

De samenzang wordt begeleid door het baptisten-muziekkorps „Hossanah" te Leeuwarden. De voorzitter van het gewest Friesland, ds G. Brongers, Leeuwarden heeft de leiding.

Komt in grote getale naar Leeuwarden om samen als friese baptisten het Opstandingsfeest te vieren!

J. J. S., secretaris.

„Gezegend Hij, die komt, de Koning, in de naam des Heren; in de hemel vrede en ere in de hoogste hemelen!"

Lukas 19 : 38.

Aan rustige wateren

„In de hemel vrede"

Toen Jezus geboren was te Bethlehem, zo vertelt Lukas in zijn kerstverhaal, zong daarbuiten in 't veld 'n grote hemelse legermacht: „Ere zij God in de hoge (in de hoogste hemelen) en vrede op aarde in mensen des welbehagens!". De hemelse Godlovers hebben in hun lofzeggingen en lofzangen de vrede naar de aarde gebracht, om die te laten wonen in mensen, in wie God welbehagen heeft.

Bij het afdalen van de Olijfberg op weg naar Jeruzalem wordt weer een lofzang geboren, nu evenwel in de harten van mensen. Zijn dit niet de mensen van het welbehagen Gods? Natuurlijk, want „de gehele menigte der discipelen - met name van Jezus - begon vol blijdschap God te prijzen, met luider stem." Ze zijn het. Maar vreemd, hoe ze de „vrede" weer blijmoedig terugzingen naar de hemel! Weten mensen het beter dan engelen? Houden we ons vooral aan de engelen, tenminste in dit geval.

Opvallend, hoe veel overeenkomst en tóch óók hoe veel verschil het engelenlied bij Bethlehem vertoont met het mensenlied bij Jeruzalem. Engelen en mensen zingen van Jezus, Heiland en Koning. In beider zang worden Gods vrede en glorie bezongen. Maar dan wordt in het engelenlied de glorie Gods in de hoogste hemelen voorop gesteld en dan de vrede op aarde genoemd. De menselijke jubel plaatst de vrede in de hemel voorop en sluit met de glorie Gods in de hoogste hemelen! Maar duidelijk is zonder meer, dat de vrede Gods met Jezus is verbonden. Zonder Hem en buiten Hem is geen vrede. Hij is onze vrede!

Hoe komen de mensen aan dit lied? Deze vraag behoeven we met het oog op de engelen niet te stellen. De mensen hebben hun psalmenboek. Maar ze zullen het niet bij zich gestoken hebben en hadden het niet bij de hand. Het is aardig te vergelijken, wat de andere evangeliën hiervan zeggen. Ze hebben zeker hun psalmen wel goed gekend. Toch wordt het nogal verschillend gezongen, blijkens de citaten. Heerlijk, dat de feestelijke intocht van de Heer Jezus in Jeruzalem zulke jubelkreten, die toch aan hetzelfde lied ontnomen moeten zijn, in de harten van Zijn discipelen opwekt. Nu is het wel nog de vraag, of Jezus Zelf dan wel „de krachten, die zij gezien hadden," de beweger is van hun vreugdegevoelens, die zich in zulke Schriftwoorden weten uit te drukken. Zoals het evenzeer de vraag is, of men zich bewust is, waar deze intocht van Jezus heenleidt. Ieder denkt aan het koningschap, maar Jezus denkt aan Zijn Kruis!

Het blijkt, want Jezus weent over Jeruzalem, en zegt: „Och, of gij ook op deze dag verstondt wat tot uw vrede dient; maar thans is het verborgen voor uw ogen," (42).

Hierin zijn de juichende volgelingen van Jezus en de blinde Jeruzalemmers één. Samen zullen ze Jezus verheffen, maar aan het kruis. En daarna zal Hij ze tot Zich trekken.

„Hemelse vrede!"

Jezus heeft vrede gemaakt door het bloed van Zijn kruis. Vanuit de hemel wil Hij ons door Zijn Heilige Geest zegenen met die vrede. Toch spreken we dus van „hemelse vrede." Want de vrede is een hemels goed. De gezindheid van de Geest is leven en vrede, zoals het Koninkrijk Gods bestaat in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door de Heilige Geest. We verwachten het niet van een „aardse vrede," maar van de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat.

Moge de Heilige Geest van onze Heer Jezus Christus ons allen in die vrede brengen en houden en ons leiden tot de volle waarheid en tot de verheerlijking van Jezus Christus.

Amsterdam-C. *H. Bakker.*

Rapport studiecommissie inzake Wereldraad in de pers

In de Leeuwarder Courant van 18 maart stond een uitvoerige samenvatting van het rapport van de Studiecommissie inzake onze aansluiting bij de Wereldraad van kerken, gevolgd door een beoordeling, die we hierbij aan onze lezers doorgeven. Voor toezending van andere perscommentaren houden wij ons aanbevolen. E.R.

„Dit rapport zelf is beknopt, duidelijk en openhartig. Aan de éne kant is het voor ieder, die de eenheid der Christenheid ter harte gaat, een wat trieste zaak dat in een kerkelijke groepering de vraag weer aan de orde moet komen, of men lid kan blijven van de Wereldraad van Kerken. Wanneer zullen wij in Nederland eindelijk eens daadwerkelijk op weg gaan naar hereniging en eenheid? Aan de andere kant verkeren de Nederlandse Baptisten tegenover de Oecumene in een bijzondere en moeilijke positie. Het gaat hier om principiële punten, die de grondslagen van kerk en gemeente en ook van de Oecumene zelf aangaan. Daar komt bij, dat de Nederlandse Baptisten via de „Baptist World Alliance" verbonden zijn met miljoenen Baptisten, over de gehele wereld, van wie de meerderheid zeer huiverig staat tegenover de Wereldraad van Kerken, met name die in de zuidelijke staten van de VS.

Onmisbaar

Toch zal de stem van de Baptisten in de Wereldraad niet gemist kunnen worden. In de eerste plaats zullen zij met hun accent op een levend, persoonlijk Christusgeloof als onmisbare basis van de gemeente een gezond tegenwicht kunnen vormen tegen hen, die te sterk de nadruk dreigen te leggen op de kerk als instituut, op de ambten en sacramenten en belijdenisformuleringen. In de tweede plaats zal in de Oecumene het authentieke doperse geluid, dat de Baptisten laten horen, niet gemist kunnen worden. In de derde plaats is de baptistische visie op de plaatselijke gemeente als autonome vergadering van Christus-gelovigen en volwaardige openbaring van Christus Lichaam actueel, nu de assembleé van de Wereldraad in New Delhi (1961) uitgesproken heeft, dat de eenheid plaatselijk tot stand moet komen in éénwording van prediking, sacramenten en ambten. In de Wereldraad komen steeds meer de bijbelse wezenskenmerken van kerk en gemeente aan de orde. Aan deze bezinning kunnen de Nederlandse Baptisten, klein in aantal, maar actief en theologisch „Nederlands-goed" onderlegd, een bescheiden, maar waardevolle bijdrage leveren. Wanneer sommigen de toenadering tussen Wereldraad en Rome als een onoverkomelijk bezwaar zien, doen zij toch tekort aan de grote dingen, die ook in de Kerk van Rome gaande zijn en aan het feit, dat ook daar de Heilige Geest nog werkt. Tenslotte zal iedere Baptist, die nog als evangelist in de wereld wil staan, persoonlijk moeten lijden onder de verscheurdheid der Christenen en er als echte baptist iets aan willen doen. Christus heeft niet voor niets aan Zijn bede „dat zij allen één zijn" onmiddellijk toegevoegd „opdat de wereld gelove."

De Algemene Vergadering te Sneek

De commissie ter voorbereiding van de A.V. te Sneek attendeert de afgevaardigden en gasten er gaarne op dat de aanmeldingsformulieren uiterlijk 9 april a.s worden verwacht bij het secretariaat, J. W. Frisostraat 29 te Sneek.
De kosten dienen gelijktijdig te worden overgemaakt op gironummer 993951 t.n.v. C. Visser, Schoolstraat 30 te Sneek.

Namens de commissie
B. Velthuis, secr.

Agenda van de 83ste Algemene Vergadering

AGENDA van de 83ste Algemene Vergadering der Unie van Baptistengemeenten in Nederland op dinsdag 7 mei, woensdag 8 mei en donderdag 9 mei 1963 in de baptistenkerk, Willem Lodewijkstraat 4 te SNEEK.

De Algemene Vergadering begint dinsdag te 20.00 uur, wordt op woensdag te 9.00 uur en op donderdag te 9.30 uur voortgezet en op donderdag te 16.00 uur gesloten. De afgevaardigden hebben op dinsdag te 19.00 uur gelegenheid tot 't tekenen van de presentielijst, het inleveren van de stembiljetten en het verrekenen van de reiskosten (*f* 10,- heen en terug per afgevaardigde); ook op woensdag zal hiervoor nog gelegenheid bestaan van 8.00 uur tot 9.00 uur. Op woensdag te 20.00 uur wordt het avondmaal gevierd.

1. **Opening** (op dinsdag te 20.00 uur) door de voorzitter der U.C., br W. Modderman, een begroetingssamenkomst georganiseerd door de ontvangende gemeente.

2. **Mededelingen.**

3. Opneming van de **presentielijst.**

4. **Verkiezing** van de voorzitter der A.V.; candidaat: W. Modderman, Sneek.

5. **Jaarverslag** van de Unie-secretaris over 1962.

6. **Unie-financiën:**
   a. balans en resultatenrekening
   b. accountantsrapport over de diverse administraties

7. **Verkiezing** van een lid der U.C. Aftredend en niet herkiesbaar is ds G. W. Tijman. Candidaten: ds J. A. Brandsma, ds F. E. Huizinga, ds J. Ketelaar, ds R. J. Voorhaar.

8. **Voorstellen van de Unie-Commissie:**

a. de A.V. benoemt de predikant-directeur van het Ned. Bapt. Centrum tot lid van de A.V. volgens art. 6f der statuten

b. De A.V. besluit tot het instellen van een Financiële Commissie van vijf leden, die het financiële beleid jaarlijks op zijn juistheid en doeltreffendheid onderzoekt en de Unie-Commissie bij de beoordeling van de financiële verslagen en begrotingen van het gehele Uniewerk van advies dient. Drie leden van deze F.C. worden door de A.V. gekozen overeenkomstig art. 6 van het Huish. Regl.; de overige leden worden door de U.C. benoemd overeenkomstig art. 6c van het H.R. De 3 door de A.V. gekozen leden mogen geen lid zijn van de U.C. noch van een P.C. noch van een stichtingsbestuur.

Toelichting: Het komt de U.C. gewenst voor, dat er na de groei van het Unie-werk van de laatste jaren een F.C. met een bredere basis dan de bestaande F.C. heeft, in het leven wordt geroepen, die zijn opdracht van de A.V. ontvangt. Bij de huidige stand van zaken kan de F.C. feitelijk geen opdracht ontvangen ten aanzien van de permanente commissies, omdat deze zelfstandig zijn en de F.C. van thans subcommissie van de U.C. is. Deze opdrachten kunnen alleen door de A.V. worden gegeven. Binding met de U.C. is uit bestuurlijke overwegingen toch wel gewenst; daarom stelt de U.C. voor, dat een gedeelte van de leden van de nieuwe F.C. door de U.C. wordt gekozen.

c. De U.C. stelt de volgende maatregelen voor om een overgang te maken naar een nieuwe vorm van lidmaatschap voor het deelnemen onzer gemeenten aan de Wereldraad van Kerken en de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland:
1e. De Unie als zodanig treedt uit als lid van de Wereldraad van Kerken.
2e. Gemeenten, die niet bij deze Wereldraad wensen te zijn aangesloten, maken dit aan de Unie-Commissie bekend.
3e. De Unie-Commissie wordt gemachtigd de overige gemeenten bij de Wereldraad van Kerken als lid te vertegenwoordigen.
Toelichting: zie rapport van de studie-commissie.

9. **Voorstellen** uit de gemeenten.

a. Hoogezand.
De A.V. besluite zich te onttrekken als lid van de Wereldraad van Kerken.
(De toelichting leze men in de officiële agenda, de gemeenten toegezonden)

b. Leiden.
De baptistengemeente te Leiden stelt de A.V. der Unie voor te besluiten, dat de Unie der baptistengemeenten in Nederland uittreedt uit de Wereldraad van Kerken zodat zij niet langer de baptistengemeenten aldaar vertegenwoordigt.
Toelichting:
1. Vanwege het principieel onjuiste van de organisatorische verbinding met onschriftuurlijke kerken en groepen.
2. Vanwege het feit, dat het lid zijn van de Wereldraad van Kerken in wezen een consessie is aan absoluut onbijbelse leerstellingen.
3. Vanwege het rechtskundig onjuiste in de vertegenwoordiging der Unie, terwijl gemeenten er absoluut tegen zijn.
4. Vanwege het feit, dat het streven dezer wereldorganisatie van kerken is: Een eenheidskerk, ook in verbinding met de roomskatholieke kerk.
5. Vanwege het feit, dat hier een machtslichaam gevormd wordt dat volkomen in strijd is met de door Christus aangegeven plaats der gemeente in deze wereld.

c. Moties van de gemeenten Sneek en Delfzijl:
De A.V. spreke uit de pogingen van de Jeugdraad der N.B.J.B., te komen tot de aanstelling van een vormingsleider, toe te juichen en roepe de gemeenten op de jeugdraad ook, indien mogelijk, financiele steun daarbij te verlenen.
Toelichting:
Reeds enkele jaren is de jeugdraad der NBJB bezig met de realisering van het door de jeugdraad gestelde doel, te komen tot het aanstellen van een vrijgestelde voor het vormende en voorlichtende werk in onze landelijke jeugdbeweging. Bij deze pogingen heeft de jeugdraad verschillende teleurstellingen moeten incasseren. Het doel van de bovengestelde motie is enerzijds de jeugdraad ervan te verzekeren dat de gemeenten zich met de jeugdraad verantwoordelijk weten voor het jeugdwerk der gemeenten, anderzijds de gemeenten met deze verantwoordelijkheid nadrukkelijk te confronteren.
Prae-advies van de U.C.: de U.C. beveelt aanneming van deze motie, waarin de verantwoordelijkheid van de gemeenten en Unie voor het jeugdwerk ligt uitgedrukt, van harte aan.

Bewaar in elk geval dit nummer om mee te nemen naar de vergaderingen van uw raad en gemeente, waar de agenda van de a.s. Algemene Vergadering wordt besproken!

d. Groningen-Zuid.
De A.V. besluite art. 4 lid a van het Huish. Regl. van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland te wijzigen en te doen luiden:
„a. acht leden rechtstreeks door de A.V. gekozen uit leden der gemeente."
Idem art. 4 lid b van bedoeld H.R. te wijzigen en te doen luiden:
„b. één lid van elk der permanente commissies, als bedoeld in artikel 9a der statuten, uit en door deze commissie aangewezen."
Idem de zinsnede volgend op art. 4 lid b van bedoeld H.R. te wijzigen en te doen luiden:
„Het lid, door een permanente commissie aangewezen, kan niet meer dan één permanente commissie vertegenwoordigen en niet tevens lid zijn volgens a."
Toelichting: ter A.V.
Prae-advies der U.C. na de toelichting van Groningen-Zuid ter A.V.

e. Zandbulten.
De gemeente te Zandbulten stelt de A.V. der Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland voor over te gaan tot de instelling van een centrale kas, waaruit betaald worden alle lasten van het Unie-apparaat, de kosten voor zending, opleiding, evangelisatie, pensioenfonds, kinderbijslagfonds en de salarissen der voorgangers; de benodigde gelden worden verkregen door een verhoging van de unie-contributie.
(De toelichting leze men in de officiële agenda, de gemeenten toegezonden).
Prae-advies der U.C.: de U.C. acht dit onuitvoerbaar en is van mening, dat dit voorstel strijdig is met de basis waarop onze gemeenten samengaan.

10. **U.Z.C.**

a. Jaarverslag van de secretaris.
b. Financiën.
c. Verkiezing van een lid van de U.Z.C. Aftredend en niet herkiesbaar is ds H. Sikkema.
Candidaten: ds D. Boschma, Coevorden; ds C. Mostert, Winschoten, ds G. van 't Wout, Muntendam.
d. Voorstel: De U.Z.C. stelt voor br en zr K. Visser, Den Haag als zendingsechtpaar te aanvaarden en hen in samenwerking met de B.M.S. in de loop van dit jaar uit te zenden naar Kongo, waar br K. Visser een taak zal krijgen bij het M.O. en als architekt en zr T. Visser-Wouters in de verpleging.
e. Begroting 1963.

11. **C. v. d. O.**

a. Jaarrapport van de secretaris.
b. Financiën.
c. Verkiezing van een lid van de C. v. d. O. in de vacature ds J. Broertjes. Candidaten zijn: ds M. G. Boeschoten, ds H. Th. Plevier, ds H. Ploeger.
d. Verkiezing van een lid van de C. v. d. O. in de vacature E. Huizinga. Candidaten: C. Brandt, Rotterdam-Zuid; K. Brongers, Eindhoven; J. Germeraad, Rotterdam-C; G. Groenhuizen, Drachten; G. J. Lasthuis, Hengelo (O); G. Molenaar, Assen; H. H. Olijslager, Groningen; E. Schalkwijk, Zutfen; B. Velthuis, Sneek; W. Vrijstein, Zutfen.
e. Voorstellen van de C. v. d. O.:
1. De C. v. d. O. stelt voor de brs J. Schuil te Alphen aan de Rijn en B. Stuut te Scheemda te aanvaarden als unie-student.
2. De C. v. d. O. stelt voor tot erkenning als unie-predikant van de brs J. v/d Veen te Alblasserdam, K. Corporaal te Scheveningen en J. ter Braak (Congo) over te gaan.
3. De C. v. d. O. stelt de A.V. voor br J. Reiling voor een periode van 5 jaar te benoemen als trustee van het Baptisten-Seminarium te Rüschlikon, Zwitserland.
Toelichting: Voorheen werd de trustee aangewezen door de U.C. Nu is ons verzocht deze benoeming regelrecht door de A.V. te laten geschieden.
f. Voorstellen uit de gemeenten:
1. Eindhoven
De C. v. d. O. stelle hen, die zich aanmelden voor de dienst des Heren, eerst een zes à tien maanden aan als colporteur-huisbezoeker. Na deze practische arbeid, indien tot tevreden-

heid gedaan, kunnen zij als uniekwekeling aan de A.V. worden voorgedragen of voorgesteld voor verdere studie.
Toelichting:
Het is vanzelfsprekend dat zij, die menen roeping te hebben voor de evangelieverkondiging in de practijk vóór hun studie hun eerste sporen moeten verdienen, alvorens zij voor verdere studie in aanmerking komen. In het verleden werd deze weg door de C. v. d. O. ook bewandeld en het mag betreurd worden dat men daarvan is afgeweken. De practische arbeid tijdens de vacantie der studenten is zeker nuttig, doch vóór de aanvang der studie moet duidelijk blijken of iemand inderdaad roeping en gaven heeft om voor de opleiding in aanmerking te komen.
Prae-advies: zie bij voorstel Hoogezand II
2. Hoogezand I
De A.V. verzoeke de C. v. d. O. de wenselijkheid en de mogelijkheid te bestuderen van het instellen van en het opleiden voor de functie van pastoraal medewerker. Deze functie zou moeten openstaan voor hen die qua aanleg en studiemogelijkheden niet geacht moeten worden in staat te zijn onder ons als zelfstandig voorganger te dienen maar die, na een bepaalde opleiding ontvangen te hebben door een gemeente benoemd zouden kunnen worden als *pastoraal medewerker, met name b.v. voor het* jeugdwerk in de ruimste zin des woords (supervisie zondagsschoolwerk, zondagsavondwerk in de tussenjeugd, J.M.C.-werk, kampwerk), huisbezoek, organisatorische (organisatie evangelisatie-campagnes etc.) en administratieve werkzaamheden en eventueel in voorkomende gevallen voor de dienst des Woords. De C. v. d. O. brenge vóór 1 januari 1964 zijn rapport uit waarna de A.V. van 1964 tot een besluit komt.
Toelichting:
Er zijn gemeenten wier arbeid zo omvangrijk is dat die door de predikant niet meer naar behoren kan worden verricht. Er is dan vaak niet zozeer behoefte aan een tweede predikant als wel aan een pastorale medewerker, die de predikant van een deel van zijn werkzaamheden kan ontlasten. Aan de andere kant zijn er onder ons jongemannen die zich geroepen achten al hun tijd de Heer te wijden, maar die niet geacht kunnen worden voldoende aanleg en bekwaamheid te bezitten om de gemeenten te dienen als zelfstandig voorganger. Het komt de gemeente te Hoogezand wenselijk voor te onderzoeken of de genoemde problemen op deze wijze tot een oplossing kunnen worden gebracht.
Prae-advies van de C. v. d. O.: Indien onze gemeenten inderdaad behoefte menen te hebben aan deze figuur, zal de C. v. d. O. een onderzoek in die richting kunnen doen. De commissie is thans van mening dat er in de gemeente geen ruimte is voor zulke werkers.
Prae-advies van de U.C.: De U.C. stelt zich achter het prae-advies van de C. v. d. O.
3. Hoogezand II
De A.V. verzoeke de C. v. d. O. over te gaan tot het instellen van een practijkjaar voor a.s. predikanten, hetzij na één jaar van studie, hetzij nog voordat de eigenlijke theologische opleiding is aangevangen. Dit jaar zal in één of twee gemeenten, die een eigen voorganger hebben, moeten worden doorgebracht.
De candidaat zal ruimschoots gelegenheid krijgen zich onder toezicht van de plaatselijke voorganger te bewegen op het ambtelijke terrein en tevens eventueel tijd krijgen bestaande leemten in zijn vooropleiding aan te vullen, zulks in overleg met de rector van het seminarie Definitieve aanvaarding door de A.V. zal eerst na dit jaar kunnen plaatsvinden.
Toelichting:
Gezien de eisen die in onze gemeenten aan de predikanten gesteld worden, moet worden vastgesteld dat een candidaat tot de heilige dienst over zekere gaven moet beschikken, die slechts in de practijk aan de dag treden en getoetst kunnen worden. Het verleden heeft het nut van deze gang van zaken over het algemeen bewezen, terwijl de risico's hieraan verbonden voor een groot gedeelte beperkt worden door de candidaat niet zelfstandig in een gemeente te laten arbeiden.
Prae-advies van de C. v. d. O.: De commissie ziet er bezwaar in, indien dit als algemene regel wordt gesteld. Verder is de commissie van mening, dat dit eigenlijk de taak is van de gemeente, alvorens zij iemand voordraagt. Dan kan de gemeente antwoorden op de vraag of er werkelijk sprake is van een man die in het hart der gemeente wortelt. Voorts moet de commissie opmerken, dat de totale practijkperiode tijdens de studiejaren te stellen is op ongeveer een half jaar, vervuld in de vacantieperioden.
Prae-advies van de U.C.: de U.C. stelt zich achter het prae-advies van de C. v. d. O.
4. Hoogezand III
De A.V. verzoeke de C. v. d. O. bij de behandeling van verzoeken tot beroepsbaarstelling van niet-theologisch opgeleide of aan niet-baptisten-theologische scholen opgeleide broeders vast te houden aan de regel dat deze broeders niet beroepbaar gesteld kunnen worden alvorens ze minstens één of twee jaar aan een baptisten-theologische school hebben gestudeerd.
Toelichting:
De structuur en het wezen van onze gemeenten is dikwijls dermate gecompliceerd dat het *voor iemand die één van deze gemeenten zal* moeten voorgaan en leiden noodzakelijk geacht moet worden in de gelegenheid geweest te zijn zich op een school die het kenmerk *van onze gemeenten draagt vertrouwd te ma*ken met de verschillende opvattingen, gewoonten en hebbelijkheden die in onze gemeenten worden aangetroffen. Tevens is kennis van het baptistisch-eigene, hoe moeilijk te definiëren ook, onontbeerlijk.
Prae-advies van de C. v. d. O.: De commissie streeft hiernaar. Waar het mogelijk is wordt het gedaan. Personen en omstandigheden zijn echter altijd weer verschillend.
Prae-advies van de U.C.: de U.C. stelt zich achter het prae-advies van de C. v. d. O.
g. Begrotingen 1963 van C. v. d. O. en seminarium.

12. **E.C.U.**
a. Jaarverslag van de secretaris.
b. Financiën.
c. Verkiezing van een lid van de E.C.U.
Aftredend en niet herkiesbaar is ds W. Harkema. Candidaten: ds N. Bandstra; ds Ph. Lindeman Wzn.; K. L. Ongersma, Drachten; ds W. Veenstra.
d. Voorstel van Sneek:
De A.V. drage de evangelisatie-studiecommissie (der ECU) op:
1e. zich te beraden op de vraag of de in de unie verbonden gemeenten voldoende ruimte en mogelijkheden bieden voor de roeping van hen, die door de Heer aan de gemeenten zijn gegeven als evangelisten (Ef. 4 : 11).
2e naar wegen te zoeken, die - indien de gestelde vraag ontkennend moet worden beantwoord - tot herwaardering, eventueel: herstel, van dit nieuwtestamentische „ambt" ten dienste van de gemeenten kunnen leiden.
3e zijn bevindingen dienaangaande zo spoedig *mogelijk aan de gemeenten te rapporteren.*
Toelichting: Vooruitlopende op uitvoeriger toelichtingen, welke ter A.V. gegeven worden de volgende opmerkingen:
a. *gedacht moet worden aan evangelisten,* die als zodanig worden aangeduid niet op grond van een mindere theologische ontwikkeling, maar op grond van hun roeping en gaven; aan de ontwikkeling van deze gaven moeten de hoogste eisen gesteld worden.
b. waar alle evangelisatie gericht dient te zijn op de gemeente kunnen deze evangelisten niet anders werken dan in gemeentelijk, waarschijnlijk inter-gemeentelijk verband.
Prae-advies van de E.C.U.: de E.C.U. ondersteunt dit voorstel.
Prae-advies van de U.C.: de U.C. kan hier wel achter staan.
e. Plannen en begroting 1963.
13. **U.B.S.**
a. Jaarverslag van de secretaris.
b. Financiën.

14. **Pensioenfonds.**
a. Jaarverslag van de secretaris.
b. Financieel verslag.
c. Voorstel van de **U.C.:**
De Unie-Commissie stelt voor de wijzigingen in de bepalingen van 't Pensioen- en Invaliditeitsfonds, waartoe 't Pensioenfondsbestuur besloot blijkens schrijven van 15 november 1962 en 20 februari 1963 en herzien bij schrijven van 28 maart 1963, overeenkomstig het in artikel 4 der statuten van het Pensioen- en Invaliditeitsfonds bindend te verklaren.
d. Voorstel van Zandbulten:
De A.V. draagt het bestuur van het Pensioen- en Invaliditeitsfonds der Unie, enz. op, *voortaan geen wijzigingen in de grootte van de* bijdragen der gemeenten, noch van de premiën door de voorgangers te betalen, aan te brengen, tenzij met goedvinden van de Algemene Vergadering in jaarvergadering bijeen.
Prae-advies der U.C.: Aanneming van dit voorstel betekent wijziging van art. 4 van de stichtingsacte. Om veranderingen van de genoemde bijdragen op de A.V. ter sprake te brengen is dit voorstel niet nodig, daar art. 4 daarin geheel voorziet. Indien namelijk enige belanghebbende tegen de inhoud van veranderingen blijvend bezwaar heeft, moet de A.V. deze behandelen. Als niemand bezwaar heeft, heeft behandeling ter A.V. geen zin. We ontraden daarom aanneming van dit voorstel als bindende regel.
e. Begroting 1963.

1. **Tabitha.**
a. Jaarverslag van de secretaresse.
b. Financieel verslag.
c. Begroting 1963.
d. Plannen.

16. **Ned. Baptisten Centrum.**
a. Jaarverslag van de secretaris.
b. Financiën.
c. Begroting 1963.
d. Voorstellen uit de gemeenten:
1. Almelo-Geraniumstraat I
De gemeente te Almelo (Geraniumstraat) stelt voor, dat de A.V. der Unie aan art. 4 van de statuten van de Stichting Ned. Baptisten-Centrum toevoegt: „Geen der door de participerende instanties benoemde leden van het centrumbestuur mag lid zijn van het bestuur van een der andere participerende instanties."
Toelichting:
Het komt de „commissie van vijf" en ook ons ongewenst voor, dat het mogelijk is, getuige de gang van zaken in 1962, dat de meerderheid van de leden van het centrumbestuur lid van het bestuur van één der participerende instanties is, ook al zitten die leden er niet alle namens die instanties.
Prae-advies der U.C.: wijziging van of toevoeging aan artikelen van de statuten is een zaak van de drie participerende instanties. De A.V. zou hoogstens een besluit kunnen nemen ten aanzien van haar eigen vertegenwoordiging.
2. Almelo-Geraniumstraat II
De gemeente te Almelo (Geraniumstraat) stelt voor dat de A.V. der Unie, indien dit nog niet gebeurd is, in behandeling neemt het feit dat in artikel 4 van de statuten van de Stichting Ned. Baptisten-Centrum anders is bepaald dan in art. 10 van de statuten der Unie.
Toelichting:
Volgens de statuten der Unie is het toegestaan dat in art. 4 van de statuten van de Stichting Ned. Baptisten-Centrum anders is bepaald, mits de A.V. daarvoor toestemming geeft. Volgens de „Open brief" van de studenten van het Ned. Baptisten-Seminarium d.d. 30 maart 1962, blz. 6, is die toestemming niet gegeven.
Prae-advies der U.C.: de A.V. 1956 heeft opdracht gegeven tot het in het leven roepen van een stichting, waarvan de bestuursleden worden benoemd door de Unie-Commissie, de Jeugdraad en het Hoofdbestuur van de N.B.V.B. Deze opdracht is uitgevoerd.
3. Assen.
De A.V. 1963 draagt de U.C. op om in overleg met de N.B.J.B. en N.B.V.B. de controle op

het beleid van het Centrumbestuur als volgt te regelen: De A.V. is de enige instantie, die het beleid van het centrumbestuur controleert.
Toelichting:
Controle door drie instanties is minder effectief en bovendien wordt zo voorkomen, dat van controlerende instanties mensen deel uitmaken, wier beleid gecontroleerd moet worden.
Prae-advies van de U.C.: het wil de U.C. voorkomen, dat het niet juist is op deze wijze te trachten mede-participanten uit te schakelen.

17. **Weekblad „De Christen".**
a. **Verslag** van de commissie van redactie.
b. **Financieel verslag.**
c. **Verkiezing** van 5 redacteuren.
Aftredend en herkiesbaar: ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman, drs J. Reiling.
Candidaten: dezelfden.
Aftredend en niet herkiesbaar: drs D. Slort en ds H. v. d. Werf.
Candidaten: ds G. Brongers, Leeuwarden en ds J. van Dam, Sneek.
d. **Begroting** 1963.

18. **Maandblad „De Zaaier".**
a. **Jaarverslag** van de commissie van redaktie.
b. **Financieel verslag.**
c. **Verkiezing** van vier redacteuren.
Aftredend en herkiesbaar: ds N. Bandstra, ds F. E. Huizinga, ds C. v. Wier.
Candidaten: dezelfden.
Aftredend en niet herkiesbaar: ds R. Reiling.
Candidaat: ds H. v. d. Werf.
d. **Voorstel van de U.C.:** Gedurende vier jaar (1963, 1964, 1965 en 1966) 1/3 deel van de winst op „De Zaaier" niet voor de algemene reserve van de Unie te bestemmen, doch voor de C. v. d. O., ter vorming van een weerstandsreserve.
e. **Begroting 1963.**

19. **Zangbundelcommissie**
a. **Jaarverslag** van de secretaris
b. **Financiën.**

20. **Activeringscommissie.**
a. **Jaarverslag** van de secretaris.
b. **Financieel verslag.**
c. **Begroting** 1963.

21. **Commissie voor Vorming en Dienstbetoon.**
a. **Jaarverslag.**
b. **Financieel verslag.**
c. **Begroting 1963.**

22. **Unie-begroting 1963.**

23. **Rondvraag.**

24. **Voorlezing van de notulen.**

25. **Sluiting.**

Baptisten bezinnen zich op hun plaats in de oecumene

Druk bezochte konferentie in Zwolle.

Zaterdag 30 maart hielden de baptisten een bezinningskonferentie over hun plaats in de oecumene. Uitgangpunt was het rapport dat een Studiekommissie van de Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland had uitgebracht over: „De Nederlandse Baptisten de Wereldraad van Kerken." Dit rapport is aan de gemeenten en belangstellenden gezonden. Op de Algemene Vergadering der Unie in mei a.s. te Sneek, zal namelijk het lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken nader overwogen worden. Ter oriëntering en voorbereiding hiertoe belegde de Kommissie voor Vorming en Dienstbetoon der Unie deze bezinningskonferentie, die stond onder leiding van de voorzitter dezer kommissie, ds N. J. van Beek te Alkmaar.

Een belangrijke zaak.

Gezien de grote belangstelling stelde ds Van Beek in zijn openingswoord vast, dat hier een belangrijke zaak aan de orde is. Deze konferentie zou geen beslissing brengen, maar in de diskussie zouden de deelnemers elkaar dienen in wederzijdse voorlichting. Ds Van Beek achtte het van groot belang dat de baptisten zich meer bewust worden wie zij zijn als christenen en baptisten in de wereld en in de christenheid.

Toelichtingen op het rapport.

Twee opstellers van het rapport gaven nadere toelichting. Ds J. van Dam te Sneek, die vermeldde dat het rapport de dag tevoren was besproken in de vergadering van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland, zag als elementaire vraag die naar de nieuwtestamentische gemeente van gelovigen. Aan de éne kant is er smart over de verdeeldheid en aan de andere kant het verlangen naar de éne gemeente. Het was z.i. de taak van de baptisten om in de oecumenische kontakten naar voren te brengen dat de gemeente primaire gestalte in de plaatselijke gemeente vindt. De gemeente is niet onzichtbaar. Het gebed van de Heer voor de eenheid van zijn volgelingen is niet een gebed voor een „onzichtbare band," maar voor de eenheid der gemeente. De verscheidenheid die tot gescheidenheid leidt, is zonde. Verdeeldheid der gemeente is gemeenschappelijke schuld.
Unaniem is de studiekommissie van oordeel, dat de Wereldraad geen voorgestalte van de anti-christ is, zoals soms wordt opgemerkt. Toezicht op naleving van de basisformule zou de Wereldraad tot superkerk maken. De studiekommissie heeft de Unie geadviseerd zelf als lid uit te treden maar wel als lid te vertegenwoordigen *die* groep van gemeenten die aan de Wereldraad van Kerken wil blijven deelnemen. Door dit advies valt de nadruk van de oecumenische kontakten op de plaatselijke gemeenten.

Minderheidsrapport.

Ds S. J. Zijlstra van Eindhoven lichtte zijn minderheidsrapport toe waarin hij de Unie en de gemeenten adviseert zich geheel van de Wereldraad van Kerken te distantiëren. Aan de hand van diverse bijbelteksten waarschuwde ds Zijlstra voor vermenging. Een scheidslijn is nodig. De gemeente leeft in een bizondere periode waarin ze de geesten moet beproeven of ze uit God zijn. In deze tijd van compromissen vervagen de grenzen. Het gaat om de ene bruidsgemeente van Openbaring 19. De gemeente van Christus waartoe alle gelovigen behoren, is één. Naar deze eenheid moeten we streven. Op het ene fundament van de bijbel. Dan is er ondanks verscheidenheid een wordende eenheid in Christus.

Diskussie.

Een forum bestaande uit de inleiders en de predikanten F. E. Huizinga, Hengelo, Ph. Lindeman, Groningen en R. J. Voorhaar te Vroomshoop, ging onder voorzitterschap van ds Van Beek in op de vele vragen uit de vergadering. Deze vragen betroffen vele facetten van het totale probleem. Van het forum uit werd gewezen op de wijziging van het klimaat tussen de kerken. Er was een tijd waarin er geen kontakt bestond met gelovigen uit andere kerken. Maar het is nodig om in elkanders geestelijke overvloed en inzichten te delen. We mogen ons niet onttrekken aan het waaien van de Heilige Geest en het denken van alle gelovigen. Door de kontakten met anderen werden de baptisten in hun geloofsovertuiging verdiept vanuit hun gedrevenheid naar de gestalte van Christus' gemeente. Aan dit waagstuk der konfrontatie moeten we ons wagen. Een ander lid van het forum waarschuwde dat het waarheidselement niet verloren mag gaan en meende dat de Wereldraad veel meer wenst dan alleen maar gesprekscentrum te zijn.
Het blijkt dat het forum unaniem van gevoelen was dat de baptisten zich niet mogen onttrekken aan kontakten met andere kerken en andere gelovigen. De gemeente is inkompleet. Er mag geen verraad aan de waarheid gepleegd worden, noch een kompromis gesloten worden ten bate van de eenheid. Met erkentelijkheid van de brede oriënterende besprekingen besloot ds van Beek deze geanimeerde konferentie.

J. Broertjes.

DRS D. SLORT OVER

Vrijheid (III)

Het recht om te denken en te geloven overeënkomstig het geweten, moest door de dopers worden bevochten. Dit was alleen mogelijk door hun verschillende opvattingen over de kerk(gemeente). De kerk beschouwde alles als het hare, meende voor allen verantwoordelijk te zijn, legde ook op de kinderen beslag; door middel van de sacramenten, werden ze onderdanige-dienaren van de kerk. Daartegenover werd gesteld, dat de gemeente eerst daar is, waar persoonlijk op het Evangelie is geantwoord.

Dit laatste is het standpunt van de dopers. Zeker, onder hen waren ook uitwassen, en vaak zeer verschillende meningen (onder hen waren er die te veel het mystieke op de voorgrond stelden en te weinig letten op de belangrijkheid van de historische openbaring, anderen waren sterk chiliastisch georiënteerd, anderen meenden (Jan van Leyden) het Koninkrijk op aarde te moeten stichten). Teveel heeft men aan de excessen aandacht geschonken.

Wanneer de dopers niet zo vervolgd waren, zou de reformatie anders verlopen zijn en zouden er kerken zijn geweest van beter geestelijk gehalte waarbij alleen aan bekeerden, wedergeborenen, de toegang was verleend.
Dan zou voor kinderdoop geen plaats zijn geweest, en geen binding van de kerk aan de staat. Dat de staat geen enkel recht heeft zich in te laten met dingen, die de godsdienst aangaan, dat het recht van „gewetensvrijheid" erkend moet worden is zuiver doperse leer.
De dopers gingen zover, dat ze geen staatsambten wilden vervullen, dat ze geen wapens wilden dragen: hun burgerschap was in de hemel. Zeker waren ze in dat opzicht wat kortzichtig - doch kritiek is altijd gemakkelijk. Luther heeft aanvankelijk niet onsympathiek daartegenover gestaan, later echter zocht hij de hulp van de staat, tot bescherming tegen de paus en de keizer. Zo maakt hij de Lutherse kerk tot een onderdeel van de staat. Kerk en staat waren zo zeer op elkaar aangewezen, dat de formule opgesteld werd: „wiens land, diens godsdienst". De staat bepaalde dus wat het ware geloof zou zijn. De staat blies op de fluit en de kerk danste.
Zwingli verordende dat niemand in Zürich, hetzij man of vrouw een ander zou dopen, en indien iemand toch zou dopen, zou hij door de overheid worden gegrepen en overeenkomstig het decreet, zonder pardon worden verdronken. Calvijn hield ook de verbinding kerk en staat vast, Genève werd bedoeld als theocratie. Niemand in Genève had vrijheid van denken, iedere ketterij werd terstond onderdrukt. Er werd geen ruimte gelaten voor „vrijheid van geweten." Het verbranden van Servet is een algemeen bekend feit. Toen Sebastiaan Castellio Calvijn vroeg of Christus hen vergaf, die dwaalden en of Hij Die Zijn volgelingen gebood zeventig maal zeven maal te vergeven, indien Hij hier (in Genève) was het gebod zou geven zo iemand te doden?, antwoordde Calvijn:
Casellio is een monster vol vergif en dwaasheid! Terwijl Beza zijn werk „een duivelse leer" noemde.
Dat de dopers 't geheel met Castellio eens waren is duidelijk. Het uitmoorden van de dopers is oorzaak dat hun stem niet werd gehoord. Toch zou die stem gehoord worden, en wel in Engeland. We staan er maar zeer kort bij stil. De reformatie kwam langs politieke banen ook in Engeland. Velen konden zich met de anglikaanse kerk niet verenigen. Robert Browne stichtte in ± 1580 een vrije kerk, die „geplant of vergaderd" werd. Deze congregationalistische kerk heeft veel met de baptisten gemeen. Echter ging ze niet zover, dat men kwam tot de doop van het Nieuwe Testament. Ook trokken zij niet een scherpe scheidlijn tussen kerk en staat, vermoedelijk omdat zij nog onder invloed stonden van de calvinistische leer. Zij meenden, dat de staat in kerkelijke zaken toch nog een woordje mee moest spreken, terwijl de baptisten absolute scheiding van kerk en staat voorstaan en vrijheid wensen.

Toch mag deze scherpe scheiding er niet toe leiden, dat leden van een baptistengemeente menen niet met de staat waartoe ze behoren te maken te hebben. Ze zijn èn christen èn staatsburger. Ze hebben ook aan hun burgerplichten te voldoen, en zelfs betere burgers te zijn, omdat ze uiteindelijk in alles de Heer dienen. De vrijheid die de baptisten voorstaan, houdt in dat ieder vrij is in zijn keuze inzake godsdienst, ieder moet vrij zijn in zijn denken en handelen, zijn geloof mag niet opgedrongen zijn.
Op het terrein van de godsdienst is Christus alleen Koning en Wetgever van de gemeente. Wij herinneren aan de uitspraken van John Smyth en Thomas Helwys in ons vorig artikel. Na Helwys heeft een andere baptist, nl. Leonard Busher, een pamflet geschreven over: godsdienst-vrede of een pleidooi voor vrijheid van geweten. Dwalingen zullen onder het licht van Gods woord gebracht smelten als sneeuw voor de zon! Roger Williams is een strijder geweest voor de vrijheid. [1]) Hij was genoodzaakt te vluchten naar Nieuw Engeland (1631) en verklaarde „de kerk van Engeland" tot een valse kerk. Hij leerde openlijk dat de koning van Engeland niet het recht had tot het verlenen van de vergunning waarop de kolonie van Massachusetts rustte. Williams was toen de hoofdpredikant te Salem. In de kolonie vreesde men voor de gevolgen vanuit Engeland. Williams verkondigde met kracht, dat niemand voor godsdienstige overtuigingen gestraft zou mogen worden, uitgezonderd wanneer deze oorzaak werden van wanorde. Het resultaat was dat Williams de kolonie moest verlaten. Hij stichtte een nieuwe nederzetting in Providence, Rhode Island, werd daar gedoopt en stichtte een baptistengemeente (1639). In deze nederzetting heerste vrijheid van godsdienst. Later gaf hij nog geschriften uit waarin hij opkwam tegen vermenging van kerk en staat.
Deze beginselen werkten door, zodat de baptisten in Virginia een verklaring over vrijheid het licht deden zien (in 1775) - welke aanvaard werd door de staat in het jaar daarop - waarin werd gezegd: *„dat alle mensen hetzelfde recht hebben om vrij hun godsdienst uit te oefenen overeenkomstig hetgeen hun geweten hun beveelt.* Een veertien jaren later werd dit beginsel in de Constitutie van de Verenigde Staten geïncorporeerd.
Ook in Engeland werd gestreden om vrijheid. Na 1688 was er tolerantie maar nog geen vrijheid. Zij die niet behoorden tot de kerk van Engeland, werden geweerd van universiteiten overheidsambten. Ook daar hebben baptisten voor de vrijheid op de bres gestaan. Nu zijn de vrije kerken erkend.
Vrijheid om God te dienen, maar ook vrijheid voor de mens om de hem door de Schepper gegeven gaven te ontplooien.
Voor deze vrijheid moet gestreden worden, en waar ze wordt bedreigd, moet weerstand geboden worden.

[1]) Gegevens ontleend aan Henry Cook: What Baptists stand for. (pag. 170-171).

zand en zaad

We eindigden verleden week dus met het verzoek het geschrevene een week te willen onthouden - het was veel gevraagd - en niemand twijfele aan zijn geheugen als hij het niet meer weet. Zo indrukwekkend zijn onze bladvullingen niet. We hadden het over de kunst van heden en dat we de uitingen ervan niet altijd zo „mooi" kunnen vinden. Aan het einde kwam de vraag of dienaren des Woords nu ook al onder de kunstenaars gerangschikt moeten worden.
Dat was geen toevallige vraag.
De gemeente, die mij salarieert, is vakant. Dat klinkt ingewikkeld en geïnteresseerden, die meer licht wensen, kunnen dat op navraag krijgen. Dat betekent, dat in de „oude" gemeente gedurig andere voorgangers en zij, die het hopen te worden, prediken. Teruggekeerd van de evangelisatiepost, wordt dan geinformeerd naar de preek van die morgen. Die informaties worden her en der verstrekt, gevraagd en ongevraagd. De oordelen lopen uiteen, of moet ik zeggen: meningen? Geen wonder: ieder mens luistert met zijn eigen oren en achter die oren leeft de eigen geschiedenis en ontwikkeling.
Maar nu en dan treft mij de opmerking dat het gezegde wat ver af ligt van de beleefde werkelijkheid van het leven. Dat juist verwachten wij bij een kunstenaar. Dat hij het heden en als het kan de morgen zuiver uitdrukt verbeeldt; verwoordt. Dat hij ons konfronteert met de werkelijkheid. Daarom vinden wij wellicht de produkties niet zo mooi, want de tijden en de mogelijkheden van heden zijn onrustbarend en er schijnen geen grenzen meer te zijn. Men dicht en verft en muciseert dwars door alle grenzen heen. De oude paden zijn verlaten en de nieuwe wegen lijken ons in een doolhof van kreupelhout onder te gaan. Van een kunstenaar verwachten wij dat hij de tijd fel doorleeft en een halve profeet is, zo geen hele. Op dat moment menen wij moet hij de prediker des Woords tegenkomen. De laatste moet ook volop een kind des tijds zijn. Hij moet op de hoogte zijn met wat zich om hem heen voltrekt. Hij moet zich willen overgeven aan al de indrukken, die de wereld maar kan maken. Zijn radar moet voortdurend rondwentelen om al wat leeft en beweegt te signaleren. O?
Ik herinner mij dat ik eens, het is tientallen jaren geleden, bezoek kreeg van een oude broeder, die het Woord verkondigde. Hij zat bij mij en zag enige boeken. Een student kan zich niet veel aanschaffen, als

zijn ouders onbemiddeld zijn. Evengoed vermaande mij mijn bezoeker mij toch vooral te houden aan één Boek. Hijzelf had z'n leven lang niet anders gehad dan dat ene. De bijbel.
Waarschijnlijk zal iedere voorganger onder ons in een bijeenkomst enige keren daaruit lezen en citeren. Hij zal een bepaald gedeelte op zich in laten werken. Wie schreef het? Wie moest het lezen? Wat had de schrijver op het oog? Zo zoekende zakt de verkondiger steeds dieper weg in 't Woord en al vermelden we het niet met zoveel woorden: hij zal bidden dat hij duidelijk begrijpt wat toen in opdracht van de Heer gezegd werd. Maar hij leeft nu temidden van mensen die nu leven en wier wereldbeeld en levensbeschouwing toch wel afwijkt van dat der geadresseerden twee of drieduizend jaar geleden. Wat zou de Heer nu gezegd willen hebben? Hij leest weer het Woord, hij verwacht licht door de Geest, hij dringt met zijn geest de tekst binnen en hij ziet op de mensen rondom hem. Hij poogt lijnen te trekken, schetsmatig. Hij wist ze weer uit en trekt nieuwe. En almaar door is er in de achtergrond het verlangen te vernemen wat nu en hier tot dezen gezegd moet worden, zodat hij straks een beetje voor zich heen jubelend kan zeggen: 'k Heb een boodschap van de Heer, halleluja!
En dan verrijst in hem het bouwwerk, steen voor steen. Hij heeft iets in de krant gelezen en hij voegt het erin. Hij zag iets, hoorde iets, las een vers en hij metselt voort. Hij zet dat Woord midden in de wereld en trekt die wereld in de lichtkring van het Woord. Hij klimt op een hoge berg alleen en daalt tegelijk dieper af in die wriemelende mensenmassa. Hij klautert omhoog en struikelt naar beneden. Een oog is in het Woord, het andere in de krant. Een oor luistert naar de Stem, het andere hoort de stemmen. Wat een vreemd schilderij zou deze man opleveren, zou men hem willen tonen. Wat een vreemd woord zal hij soms spreken, staande in die spanning: enerzijds een weerlichtende wereld, anderzijds het wijde licht van God.
Vanuit die spanning tussen deze tijd en Gods eeuwigheid, gaat hij ziende op het Woord, getuigen, schilderen, muziekmaken en verzen zeggen en zo lijkt een preek een beetje op een kunstwerk, de preker op een kunstenaar.
Ik geloof dat ik er nog een keer op terugkom.

Huizinga

De sekretaris van de Baptistengemeente Drachten, de heer R. Folkerts, Noordkade 79, Drachten is telefonisch aangesloten onder nummer 05120-3734.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Rapport

Een (Methodisten) predikant in een bijzonder arme parochie zat nogal eens in financiële moeilijkheden en schreef veelvuldig verzoeken om geldelijke steun aan z'n bisschop. Deze verloor er op de duur zijn geduld bij en schreef 'n wat boze brief met de vermaning hem niet voortdurend met deze bedelbrieven lastig te vallen.
Niet lang daarna kwam er een telegram op het bisschoppelijk bureau: „Dit is geen bedelbrief, maar een rapport - ik heb geen broek meer!"

(De Strijdkreet)

gemeenteberichten

VEENDAM - (J.V.). Zondag 24 maart jl. was een bizondere dag voor de gemeente te Veendam. Een dag waaraan wij allen met dankbaarheid zullen terugdenken. Niet minder dan 3 zusters en 2 broeders werden door de doop aan de gemeente toegevoegd. In de dagen voorafgaande aan deze zondag was reeds iets van die blijdschap merkbaar, maar ook een zekere spanning, dit omdat er een beroep was gedaan op onze voorganger. Maar deze spanning verdween meteen, nadat ds Lindeman in de morgendienst de gemeente had bekend gemaakt het beroep niet te kunnen aanvaarden. Groot was de vreugde bij de leden en vrienden der gemeente. De avonddienst was een waar feest. Velen waren getuige van deze dienst. De kerk was geheel bezet. Stoelen en banken werden aangedragen om de bezoekers een zitplaats te kunnen bieden. Deze velen zijn bepaald niet teleurgesteld. De gemeente met haar nieuwe leden vierde na de dienst het avondmaal. Ouderling br L. P. Leutscher verwelkomde de nieuwe leden en drukte hen de hand der gemeenschap. Ook overigens gaat de arbeid in onze gemeente zeer goed. Woensdag 20 maart vond de jaarvergadering plaats. Het was een gezegend samenzijn. Het jaarverslag van de sekretaris alsook het financieel verslag van de penningmeester maakten gewag van vooruitgang. Wij mogen terugzien op een gezegend gemeentejaar. Ook de jaarverslagen der verenigingen getuigden van de bloeiende zegeningen die hun deel waren. De Heer, Die ons in het jaar 1962 geleid en gezegend heeft, zal ons ook dit jaar niet begeven. Hij zal alles wel maken, we hebben het reeds mogen ondervinden.

Mededelingen

Drentse bondsdag (2e Paasdag)

15 april a.s. zal in gebouw *„Ichthus"* te Emmen de drentse bondsdag worden gehouden. Aanvang 10.30 uur voorm.
Programma: Improvisatiespel - Forum enz.
12 uur pauze.
1 uur nam. wordt een film van Billy Graham vertoond, *„Zielen in Nood"*; alles afgewisseld met zang en muziek etc.

D. M., secretaris.

Baptisten ontmoeten elkaar

op 2e paasdag in Emmen, Haarlem en Leeuwarden

Vrijdag 12 april 1963 80e jaargang Nr. 3674

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buienland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

HET KRUIS EN DE OPSTANDING

Nu eens ligt het leven stil, strak en roerloos als een zee van kristal voor ons, helder en doorschijnend, blauw als de wolkenloze hemel erboven, dan weer is het grijs en wild bewogen, zonder spiegelbeeld van hoge glorie.

Eergisteren sprak ik tot jongemensen, die trouwden, en ik herinnerde hen aan Martha en Maria en aan het goede deel, dat niet wordt weggenomen. Gister waren we samen in de kerk en voor de kansel stond een kist. Een rouwkaart vermeldde haar bevordering tot heerlijkheid. Vanmiddag zullen op de plaatsen waar gister rouwdragenden zaten twee jongemensen zitten, die overlopen van vreugde omdat ze trouwen. En in elke bijeenkomst staat een kruis en ligt een afgewentelde steen.

Zeker, op die heuvel daarginds en in die tuin dicht daarbij-we vergeten de schedelplaats niet noch het paradijs aan de voet. Hoe zouden we dat kunnen. Aan dat kruis stierf in de namiddag Jezus, de Zoon van God, het kind van Maria. Hij hing in de diepste duisternis, die ooit over de aarde en een ziel hing. Hij stierf, vlak voor Zijn thuiskomen, duizend doden vanwege de volstrekte eenzaamheid. Hij hing omsingeld van hemel, hel en aarde en er was geen mogelijkheid van ontsnapping. Alle deuren waren in het slot gevallen en Zijn lichaam, ziel en geest streden in de steeds hoger klimmende, dieper vallende duisternis. Jezus betaalde de schuld, verzoende de zonde toen Hij als een lam ter slachting werd geleid. Daarom kan ik vanmiddag zeggen: De Here zal voor u strijden en gij zult stil zijn. Het bruidspaar heeft daar zelf om verzocht. Daarom kunnen ze bruiloft vieren, want de Gekruisigde heeft voor hen gestreden, teneinde het feest en het leven mogelijk te maken. Maar gister stond dat kruis achter de kist.

Kunnen wij zulke verdrietige mensen troosten? Waarmee? Met zinnen als: hij was toch zo'n goed mens, en aan 't eind: Rust in Vrede, Jan. Vooral met hoofdletters, als 't in de krant komt. Dat suggereert meer dan gewoon maar vrede.

In een rouwdienst past het kruis wel. Dragen de achterblijvenden niet op dat moment een kruis? Neen, wel leed. Voor ons is het kruis geen symbool van verdriet, maar teken van vervloeking en plaatsbekleding. Het kruis heeft met Christus te maken. Daarom zien wij naar de Gekruisigde. Ook in een rouwdienst. Want Die daar sterft, sterft voor de zonden van ons die sterven. Hij heeft de schuld geboet van die, die stierf. Die stierf was een zondaar, een zondares en er zou geen troost zijn, geen bevrijdend woord als daar en dan niet gezegd kon worden, dat God deze heeft aangenomen terwille van het offer, dat Jezus bracht.

In zulk een samenkomst schijnt ook het licht van de Paasmorgen. Een nieuwe lente brengt geen nieuw geluid. God alleen kan het lente laten zijn en als God het geen lente laat worden zijn wij al als de doden, die zonder God en zonder hoop gedoemd zijn te leven. Nu jaagt de dood geen angst meer aan, want alles, alles is voldaan en nu de Heer is opgestaan breekt de nacht stuk en wist Hij alle tranen van hun ogen. Maar vanmiddag zijn we in een trouwdienst en de tekst luidt: de Here zal voor u strijden en gij zult stil zijn.

Wat grijpen wij gretig naar Gods beloften. We scheuren ze gierig naar ons toe als een arme een kledingstuk, een bankbiljet. Met die beloften wapenen we ons tegen de kwade dag. We steken ze omhoog als de vijand aanrukt en wij zullen daarmee alle ellende verjagen.

Mag dat zo maar? Dat zei Mozes tegen het volk, dat voor zich de zee en achter zich de strijdwagens hoorde dreunen. Hij zei het niet tegen ons. Nee, maar in het Nieuwe Testament lees ik: Zo God voor ons is, wie zal tegen ons zijn. En hoog boven alles uit zien wij de Heer voor ons strijden. Hij streed van Bethlehem naar Jeruzalem, van Gethsemane tot Golgotha en in het einde horen wij de overwinningskreet en dat kan vandaag wel gezegd worden. De Heer zal voor u strijden. En hoe! Zal Hij, die zelfs zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft ons met Hem niet alle dingen schenken? Het bruidspaar kan vrolijk bruiloft vieren want Christus zorgt voor de wijn en het brood. Want Hij leeft! En de treurenden kunnen staan in het licht van de Heer, die dood geweest is en zie, Hij leeft.

Het kruis en de opstanding zijn onder ons. Hier en nu!

Huizinga.

IN DIT NUMMER.

vijf gemeenteberichten; het jaarverslag der unie van de hand van de algemeen-sekretaris, ds T. Jansma; het tweede artikel over „onze plaats in de oecumene", terwijl er ook uit de lezerskring een belangwekkend geluid over de „oecumenische kwestie" in dit nummer te beluisteren is.

Unie-jaarverslag 1962

Wij hebben in de haast van de tijd en bij de drift tot het werk nauwelijks gelegenheid tot bezinning te komen en wat gebeurd is nader te beschouwen. Hoe zal het dan zijn met het jaarverslag van de Unie? Dat zal daaraan niet zijn onttrokken zo min als de gemeente, die in de wereld staat, onttrokken is aan de deining, die door de wereld golft. Maar de pauze om dat wat er geweest is te overzien, is van nut. Een jaarverslag is immers niet maar een „verslag" alleen, maar bedoelt ook de zin te gaan zien van het voorbije, opdat de stap naar het komende met meer klaarheid en zekerheid gezet wordt.

Tien jaar reorganisatie.

Heeft het jaar 1962 op ons terrein zich niet doen kennen door beweging rondom onze organisatie en nadenken daarover? Natuurlijk niet zo, dat het schokkend was en de onderste steen boven kwam, maar wel zo, dat een zeker onbehagen door onze rijen trok. Het was alsof de ontdekking gedaan werd, dat de constellatie van het werk vroeg om een oriëntering en belijning. Wanneer we bedenken, dat we dit schrijven in 1963 - dat is tien jaar na de „doorbraak" van de reorganisatie - dan zou het er op duiden, dat het 10-jarig bestel in de branding is gekomen. Deze reorganisatie bracht een democratisering van de werkmethode mee door de creatie van permanente commissies opererende naast de unie-commissie. Reeds dadelijk in het begin werd schertsend gesproken van het „vierkoppige monster". Door deze democratisering is ongetwijfeld een ontplooiing van initiatieven en dadendrang openbaar geworden, die bevruchtend heeft gewerkt. Doch in het jaar 1962 is het alsof tegelijk aan het licht getreden is, dat er een drang naar duidelijker samenhang en de behoefte aan een vaste lijn in het geheel zich laten gelden. De roep om „beleid" klonk door 1962 heen. Hierin heeft de roering van het jaar zich geconcretiseerd en wij beluisteren erin de begeerte naar bescherming tegen de onoverzichtelijkheid, die naar binnen samenhangt met de structuur van het bestel en die van buiten ons benauwend omringt. Rechte coördinatie zal door planmatige samenbundeling de krachten nóg vruchtbaarder tot ontplooiing brengen en de echte autonomie beveiligen.

Rapport commissie van vijf.

De „commissie van vijf", door de Algemene Vergadering geroepen om de structuur onzer organisatie te bestuderen, onderstreepte de formulering van de roep om beleidslijnen. De unie-commissie, deze roep verstaande, heeft daartoe een plenaire vergadering van de verschillende op landelijk niveau werkende commissies en besturen samengeroepen. Nog zijn de contouren van de coördinatie niet helemaal klaar, maar ze streeft in samenwerking met instanties naar beleidslijnen van coördinatie, die heilzaam zullen zijn voor de gezamenlijke arbeid. Zij weet zich daarbij geruggesteund door de principiële overwegingen en practische impulsen, die haar vanuit de activeringscommissie bereiken.
De suggesties van de „commissie van vijf", om langs gewestelijke kanalen te komen tot een financiële commissie en agenda-commissie van de algemene vergadering, meende de unie-commissie niet over te moeten nemen. Natuurlijk heeft de unie-commissie grote waardering voor de bonden in de gewesten, want ze ziet daarin een goed middel voor de sterking van de geestelijke gemeenschap en de broederschap. Dat ze de financiële commissie een breder en hechter fundament wil geven, blijkt wel uit het voorstel, dat ze op de agenda van de Algemene Vergadering in 1963 plaatst. En de unie-commissie functioneert reeds als agenda-commissie, zowel reglementair als practisch.

Vorming

Dat in dit jaar de eerste schreden op de weg van de vorming gezet zijn door de daartoe in het leven geroepen commissie van vorming en dienstbetoon verheugt de unie-commissie zeer. De ingewikkeldheid van het leven vraagt van onze mensen een klare kijk, een vaste gang en gefundeerde doelbewustheid. Daarom hoopt de commissie zeer, dat de vormingsarbeid steeds meer ingang krijgt en goede resultaten geeft. De organisatie onzer jongeren - de N.B.J.B. - heeft reeds haar vormingsarbeid en zij streeft naar de opbouw en uitbouw daarvan door verkrijging van een geheel of gedeeltelijk vrijgestelde voor haar vormingswerk voor jeugdleiders. De unie-commissie juicht deze pogingen van harte toe en zij heeft dat uitgedrukt door haar prae-advies bij de motie van de gemeenten te Sneek en Delfzijl hieromtrent op de agenda van de Algemene Vergadering in 1963. De unie-commissie, ziende het opkomende geslacht, zou niets liever zien dan dat alle gemeenten zich hun verantwoordelijkheid bewust werden om te zorgen voor jeugdleiders, die op kundige wijze onze eigen jeugdigen vormend, met dezen trachten de helpende hand te bieden aan de in het verwarrende leven opgroeiende jeugd.

Zending en hulpverlening.

Natuurlijk is er ook zicht op de relatie met de omvangrijke nood in de wijde wereld. Al is het maar voor een heel klein deel ten opzichte van het geheel van die nood, toch ziet de unie-commissie het als roeping voor onze gemeenten om het hunne te doen ten behoeve van de ontwikkelings- en noodgebieden. Deze dienst, speciaal behartigd door mr P. Mostert, is nauwer verbonden geworden met de zending. Want is alles niet uitdraging en uitwerking van het ene evangelie? De unie-commissie heeft het dan ook op haar weg te liggen geacht aan de nederlandse regering een schrijven te richten, haar verzoekende het nederlandse volk te doordringen van de noodzaak van steunverlening aan de minderontwikkelde gebieden en de realisering daarvan te zoeken in het afzonderen van een zeker deel van het nationaal inkomen voor dit doel. Het antwoord van de regering luidde, dat de interesse en de brief van de commissie der Unie de regering tot steun strekten bij haar taak, die zij in dezen te verrichten heeft. De hulpverlening is doorwerking van hetzelfde evangelie, dat ons roept tot „evangelisatie", tot opleiding van voorgangers, tot bouw van kerken en lokalen, 't verlenen van de dienst der barmhartigheid en verpleging zoals het in Tabitha gebeurt. U zou goed doen in dit verband de afzonderlijke verslagen en plannen te lezen van de E.C.U., de C. v.d. O., de U.B.S. en Tabitha. U zou te meer zich realiseren, dat het éne evangelie in al die vertakkingen zich realiseert en manifesteert. Het éne evangelie bedoelt de complete mens en het gehele levensterrein!

Financiele draagkracht.

Heeft ondertussen misschien de snelle groei van het gezamenlijke werk de grens van het financiele kunnen van de gemeenten bereikt? Dan wil de unie-commissie in dit verband graag opmerken, dat in het algemeen de „groten" iets meer erop bedacht moeten zijn om ook voor de „kleinen" te betalen. Is dat niet een mooie weg om samen tot het beoogde doel te komen? Ook komt het de unie-commissie voor, dat hier en daar de salariering van de voorganger is achter gebleven. Komt dat omdat de bijdragen van de gemeenteleden niet zijn bijgebleven bij de verhogingen, die zij in het maatschappelijke bestaan ontvingen? Gaan deze bijdragen met de verhoging van de inkomsten mee omhoog dan blijft het voorgangerssalaris ook niet achter. De unie-commissie acht het 'n stuk van haar beleid te zijn de gemeenten te adviseren inzake de salariering der voorgangers (loontrends). Dat het pensioenfondsbestuur hierbij ook de uitkeringen aan emeriti en voorgangersweduwen aanpast, heeft de waardering van de unie-commissie.

Kerkbouwjaar.

Dat gemeenten tot een flinke inspanning bereid en in staat zijn, is in dit jaar - het kerkbouwjaar - gebleken. 1962 is daardoor het jaar van de unieke 1%actie geweest, waarvan de opbrengst boven de *f* 75000,- is uitgekomen. Dit heeft de unie-commissie zeer verblijd. Deze actie toch is gelanceerd met het oog op de toekomst, waarin groeiende en komende gemeenten zullen roepen om vergaderplaatsen en werkplaatsen. Symbolisch daarvoor zouden we mogen zien, dat in dit jaar de gemeente te Coevorden haar kapel te De Krim voor de arbeid aldaar op 10 februari in gebruik nam en de gemeente te Groningen-Noord op 7 april haar eerste kerk „Cirkel", zijnde de tweede baptistenkerk in de Grunostad.
Zullen het in 1963 de Herdenkingskerk in Amsterdam-West en de nieuwe kerk in Zuilen zijn, de tweede baptistenkerk, respectievelijk in neerlands hoofdstad en in neerlands centrum-stad? Waarlijk: een volk dat leeft, bouwt aan zijn toekomst. Voor ons ligt een toekomst, die wij uit de hand des Heren ontvangen. Hij heeft ons geroepen om te proclameren Zijn Heil, waarvan eens geheel de aard' vervuld zal zijn!

Stem naar buiten.

Hoe is het met onze stem „naar buiten" gesteld geweest in 1962? Onze radio- en televisie-commissie heeft hiertoe verdienstelijk werk gedaan. De daar te bewandelen weg levert ook zijn problemen op. Heeft elke geliefde predikant een stem, die geschikt is voor het fijngevoelige apparaat van de radio? Is elke willekeurig kerkzaal geschikt voor uitzending van een eredienst over de radio? Hier bestaan wensen, doch wijsheid en soepelheid zullen kenmerk van het beleid op dit terrein moeten zijn.
Onze perssecretaris, ds J. Broertjes, heeft er goed voor gezorgd, dat pers en publiek meermalen van gebeurtenissen op ons terrein op de hoogte waren. De activeringscommissie heeft nu ook voor „intern" gebruik beslag op hem gelegd met het oog op voorlichting via de kerkboden onzer gemeenten.

Interkerkelijk contact.

Wat onze relatie tot de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland betreft, die verzorgd wordt door ds E. J. Huizing, deze wordt overeenkomstig de uitspraak van een vorige Algemene Vergadering getypeerd door openheid en voorzichtigheid. Onze vertegenwoordiger sluit zijn jaarrapport met deze zin: „Ik ben echter van mening, dat de nederlandse Baptisten mee moeten blijven denken, spreken en werken om te komen tot de eenheid van Christus' gemeente, zich daarbij latend leiden door de Heilige Geest". En onze vertegenwoordiger in de Commissie voor Geloof en Kerkorde", drs J. Reiling, schrijft in zijn rapport: „Het is opvallend te constateren hoe in de discussies als vanzelf onder de druk van de saecularisatie en het moderne denken de aandacht gedreven wordt in de richting van de vergaderde gemeenten van gelovigen". De unie-commissie heeft deze aangelegenheid laten onderzoeken en het belangwekkende rapport hierover, waarvoor de unie-commissie bijzonder erkentelijk is, biedt onze gemeenten voldoende motieven om na grondige overwegingen tot een uitspraak te komen op de Algemene Vergadering van het jaar 1963.
Aan de oecumenische Raad van Kerken in Nederland is op zijn verzoek een schrijven gezonden ter beantwoording van het rapport van de Generale Synode van de Ned. Herv. Kerk over „open en oecumenisch avondmaal". Er is met de Algemene Doopsgezinde Societeit nader contact ontstaan ten gevolge van het besluit van

Ik heb begeerte om ontbonden te worden en met Christus te zijn. Fil. 1 : 23.

We hebben het bekende woord uit de brief aan de Filippenzen overgeschreven uit de oude, of Statenvertaling. De nieuwe vertaling zegt wat de zakelijke inhoud van de tekst betreft niets anders, maar de Statenvertaling plaatst, bij wie na vraagt, enkele beelden voor de aandacht, die de betekenis van Paulus' woord kunnen verhelderen.
Paulus denkt aan zijn sterven, dat hij een ontbonden worden noemt. De nieuwe vertaling geeft het nuchter weer als een heengaan - een kale uitdrukking Andere vertalingen spreken van scheiden, waarin altijd nog wat meer warmte, meer gevoel ligt dan in het „heengaan" van de nieuwe vertaling.
Paulus' woord, vertaald door de Staten-overzetters met „ontbonden," moet bij de eerste lezers enkele beelden hebben opgeroepen. Of het ook bekend was als uitdrukking voor het uiteenvallen van het lichaam, de „afbraak" van de aardse tentwoning, we weten het niet, maar wel verstond men dit woord als aanduiding van het losgooien van de scheepskabel van de meerpaal.
Het schip, dat de rede verliet om uit te varen naar de overzijde, werd - zeide men - ontbonden. De verbinding met de vaste wal werd los gemaakt, opgeheven en de reis naar de overzijde ving aan.
Paulus had de keus nog aan de wal te blijven, zijn werk op het bekende terrein voort te zetten of de overtocht te aanvaarden en aan te leggen aan de kust der toekomende wereld, wier burger hij reeds geworden was bij zijn wedergeboorte. In zoverre zou dat oversteken zijn thuiskomst betekenen. Als ik deze dingen schrijf, denk ik aan het afscheidswoord waarmede br C. Schneider, die de laatste jaren van zijn leven aan het seminarium der duitse baptisten predikkunde gedoceerd had, afscheid nam van de voorganger van de eerste baptistengemeente te Hamburg, br G. Fehr:

„ik heb immer met vreugde aan mijn Heer geloofd; zou ik dan, nu mijn boot aanlegt aan de andere kant, de duivel het genoegen geven, om *nu* bedroefd te worden?"

★

Maar niet alleen in het scheepvaartbedrijf was de uitdrukking in de oude vertaling weergegeven met „ontbonden" bekend, maar ook bij de boeren. Wanneer de avond daalde en de os na de hele dag de ploeg door de akker te hebben getrokken, bij de stal was gebracht, werd hij ontbonden, uitgespannen, losgemaakt. De avond bracht het dier de rust van de arbeid.
Het had voor die dag genoeg gedaan.
Paulus had de keus tussen voortzetting van zijn werk op aarde en de rust in te gaan, volgende op een aan God gewijd leven. Tussen beide begeerten zat hij ingeklemd. Sterven zou voor hem niet zijn een vlucht, de bevrijding van een taak, die te zwaar geworden was.
Het was hem goed te leven, hier zowel als aan de overzijde.

★

Wat schemeriger wordt het derde beeld, dat wordt opgeroepen door het woord: ontbonden. Het werd nl. ook gebezigd voor de oplossing van problemen. Paulus verwachtte van 't sterven de oplossing van de vraagstukken, die hier bleven nijpen. Het leven was hem door het geloof aanvaardbaar. Dat kan ieder kind van God zeggen. Omdat het deel heeft aan Christus, kan het de problemen van het leven dragen. Het weet dat er een dag komt, dat we niet meer zullen zien in een spiegel als in een duistere rede. Terugziende van de heerlijkheid uit, zal de gelovige doorzicht ontvangen, zullen de raadselen van het aardse leven verteren in het eeuwig Licht.

Dan zal 't licht zijn,
eeuwig licht zijn,
licht uit licht en duisternis.

Het sterven van Gods kind is niet gelijk aan het afgebroken en weggeborgen worden van de mens, die zichzelven sterft. Het sterven van de christen is het sterven van de in Christus begrepen mens. Hij sterft den Heer. Daarom is zijn sterven een genezend sterven. In zijn sterven heelt de laatste wonde, verdwijnt de laatste pijn, verdwijnt het laatste donker. Men leze het goed: Paulus zegt niet (I Kor. 15 : 26) dat de dood de laatste vijand is die wordt overwonnen, maar die teniet gedaan wordt.
De vraag „Sterven en dan?" dompele men niet in voor-christelijk duister. Sterven is voor hem, die in Christus begrepen is, met een genezen leven de heerlijkheid binnen gaan.
's Gravenhage *J. Louw*

Aan rustige wateren

„Het genezend sterven"

---

de A.V. 1962 betreffende artikel 36 van de Ned. Geloofsbelijdenis; de A.D.S. verzocht namelijk in een antwoordschrijven om een kerkelijk gesprek door middel van deputaten. Met biddend verwachten zien we het resultaat van dit gesprek tussen „dopersen" tegemoet.
De Synode van de Evangelisch Lutherse Kerk in het Koninkrijk der Nederlanden nam het initiatief om te komen tot een meer intense samenwerking en samenspreking. Bereidheid daartoe spraken wij onzerzijds uit. De uniecommissie van mening zijnde dat het van grote betekenis is, dat de kinderen op de openbare scholen zoveel mogelijk kennis krijgen aan de bijbel, is ingegaan op het verzoek van het Interkerkelijk Overleg in Schoolzaken (I.K.O.S.) om in dat verband te coöpereren; ds H. Sikkema is daar onze vertegenwoordiger.

Contact met ons volk.

De verbondenheid met ons volk is tot uitdrukking gebracht bij gelegenheid van de spoorwegramp bij Harmelen door een schrijven van deelneming met de nabestaanden, geadresseerd aan de Minister van Verkeer en Waterstaat en aan de Directie van de Ned. Spoorwegen, alsook bij gelegenheid van het overlijden van H.K.H. Prinses Wilhelmina door het zenden van een brief van rouwbeklag aan H.M. de Koningin.

Contact met Wereldbaptisme.

Onze verbondenheid met de Baptisten-Wereldalliantie en met de Europese Baptisten-Federatie werd in 1962 versterkt door besprekingen met dr E. Rudén, vooral over de voorbereiding van het Eur. Bapt.-Congres in augustus 1964 in Amsterdam, en doordat een paar onzer, namelijk ds F. E. Huizinga en ds J. Broertjes, de vergaderingen van het uitvoerende comité van de B.W.A. en de E.B.F. in Oslo bijwoonden. Ds J. Broertjes is vandaar teruggekerd als vice-president van de E.B.F.! Let op gemeenten: komende uit 1962 zien wij nu door 1963 heen naar 1964, dat evangelisatiejaar en conferentiejaar wordt! De gemeente, die in de wereld staat, is niet van deze wereld. Zij is van hoger orde, blikt opwaarts en snelt voorwaarts! Zij roept in 1964 door evangelisatie en conferentie: Gods rijk komt!

Gedenkdagen.

Zullen we besluiten door u nog een paar feiten in herinnering te brengen?
De gemeente te Harlingen, gesticht op 6 januari 1902, vierde haar 60-jarig bestaan op 11 maart, terwijl Rotterdam-Centrum, gesticht op 11 juli 1937, haar 25-jarig jubileum vierde op 18 november. De gemeente te Zandbulten hield de stichtingsdatum nauwgezet in acht en vierde op 9 december haar 25-jarig jubileum. Op 2 mei viel het 25-jarig ambtsjubileum van ds W. Harkema; ds J. Segaar herdacht op 27 juni dat hij 35 jaar geleden in de evangelieverkondiging bevestigd werd; op 8 december vierde ds J. Louw zijn 50-jarig ambtsjubileum. Dit jaar bracht ook veel wisseling van pastorieën. Ds J. Segaar deed op 7 jan. zijn intrede in Den Helder, bevestigd door ds J. Broertjes. Op 8 april nam ds C. Mostert afscheid van Harlingen en deed op 15 april intrede in Winschoten, waar ds J. Segaar hem bevestigde. Ds J. H. Blenkers zei op 29 april Hoogeveen vaarwel en deed op 6 mei intrede in Staveren, waar ds K. Reiling hem bevestigde. Noordbergum zag op 24 juni haar voorganger, ds B. Fabrie weggaan, die op 1 juli na bevestiging door drs J. Reiling intrede deed in Haulerwijk. Een heel bijzonder afscheid viel op 8 juli: dr J. J. Kiwiet, benoemd tot assistant-professor aan het Northern Baptist Seminary te Chicago in de U.S.A., nam afscheid van Baptist-Nederland als predikant-directeur van „De Vinkenhof" en als conrector van ons seminarium. Tot diens opvolger als predikant-directeur werd door het centrumbestuur ds J. Broertjes benoemd, die de volle dienst begin 1963 op zijn schouders nam. Hoogezand werd op 19 augustus vakant door het afscheid van ds J. Ketelaar, die op 2 september intrede deed in Drachten, bevestigd door ds F. G. J. Hofhuis. Candidaat C. de Jong werd op 9 september tweede predikant van Emmen met standplaats Klazienaveen, bevestigd zijnde door ds H. v. d. Werd. Ds E. J. Huizing nam op 30 september afscheid van Deventer en hield zijn intrede te Hoogeveen op 7 oktober, waar ds J. H. Blenkers hem bevestigde. Tweede Exloërmond zag op 18 november haar voorganger, ds J. Bouritius, vertrekken, die op 25 november in Hoogezand intrede deed na bevestiging door ds J. Ketelaar. In dit verband willen wij gaarne als slotwoord dit bijbelwoord aanhalen: **„den oudsten, die goede leiding geven, komt dubbel eerbewijs toe, vooral hun, die zich belasten met prediking en onderricht."**

Voor de unie-commissie:
de secretaris
T. Jansma

Onze plaats in de oecumene (2)

„STERKEN" en „ZWAKKEN"

Het opschrift is ontleend aan het veertiende en vijftiende hoofdstuk van Paulus' brief aan de Romeinen. Daar gaat het om de eenheid van de gemeente temidden van een grote verscheidenheid van inzichten en gevoelens ten aanzien van de verhouding tot de wereld. Nu is de oecumene niet de „wereld" in dezelfde zin als in deze beide hoofdstukken maar de gedachtengang van Paulus is toch zeer actueel voor ons, nu wij onze verhouding tot de oecumene zoekten te bepalen. Want deze zaak is - anders dan een of twee guldens meer voor het Pensioenfonds - iets dat ons zeer en zeer wezenlijk raakt en waarbij onze eigen eenheid in het geding is.
Natuurlijk is het niet de bedoeling om de situatie die te Rome bestond zonder meer over te planten naar de onze en daarom willen we ook niet voor- of tegenstanders van onze aansluiting bij de Wereldraad van Kerken met een van de beide door Paulus gebruikte benamingen sieren. De situaties van de gemeenten van het Nieuwe Testament zijn maar zelden letterlijk „vertaalbaar." Belangrijker is dat we visie krijgen op de wezenlijke gronden van het geestelijk leven en handelen van de gemeente naar het Nieuwe Testament. Daarom gaat het ook in onze plaatsbepaling ten opzichte van de oecumene.

De spankracht van de eenheid

Voordat we aan deze plaatsbepaling zelf kunnen beginnen - het rapport van de studiecommissie handelt daarover - moeten we eerst onze eigen situatie nog eens nader in ogenschouw nemen in het licht van de reeds genoemde hoofdstukken van de Romeinen-brief en als vervolg op een vorig artikel, waarin we probeerde de grond van onze eenheid als baptisten te tekenen. Die grond bleek niet zo heel goed te bepalen omdat wij geen fiducie hebben in confessies en formulieren als grond van de eenheid. Nu is het de vraag hoeveel spankracht deze vage en ongrijpbare eenheid heeft en hoeveel uiteenlopende inzichten zij kan verdragen. Daar valt van te voren natuurlijk met zekerheid niet veel van te zeggen, want wij zijn ook maar mensen en daarom is het goed ons te verdiepen in de vraag hoeveel spankracht wij van deze eenheid mogen verwachten. Mogen we verwachten dat onze eigen eenheid ongeschonden blijft bij welke beslissing van de Alg. Vergadering dan ook? Op grond van het Nieuwe Testament meen ik te mogen zeggen: ja, en dat ja-woord mag dan ook volledig worden uitgedragen door een weekblad dat de beginselen van nieuwtestamentisch christendom wil verbreiden. We mogen er ook op rekenen dat het ten volle zal worden bevestigd door de gemeenten die vormgeving van de gemeente naar het Nieuwe Testament willen zijn.

De standpunten

De tegenstanders van aansluiting bij de Wereldraad zijn geen mensen, die zich enghartig van hun medechristenen willen isoleren. De samenwerking met andere gelovigen en waar mogelijk met andere kerkgemeenschappen heeft ons altijd gelegen en er zijn op dit punt onder ons geen uitzonderingen van betekenis. Maar de tegenstanders zijn bezorgd dat wij door onze aansluiting bij de Wereldraad een samenwerking nastreven, die geestelijk gevaarlijk en onaanvaardbaar is. De Wereldraad is een organisatie van kerken, niet van gemeenten en wij beoordelen nu eenmaal de andere kerken op het punt van hun gemeente-zijn. De ambten, de bedieningen en de belijdenissen interesseren ons minder dan de gemeente. In de grote meerderheid der kerken is het andersom en is het gemeente-zijn ondergeschikt aan de bovenbouw van ambt, sacrament en belijdenis. Dan is de Wereldraad een organisatie met een basis maar zonder belijdenis, want hij oefent geen toezicht uit op de uitleg en naleving dezer basis door de aangesloten kerken. En de Wereldraad schuwt ook het contact met de kerk van Rome niet, die ondanks alle tekenen van vernieuwing nog steeds niet is opgehouden zich als de enig ware kerk van Christus te beschouwen en haar hoofd als Zijn stedehouder. Daarom, zeggen de tegenstanders, moeten wij ons van de Wereldraad losmaken.

De voorstanders zijn niet de mensen, die de Wereldraad critiekloos bewonderen; dat is trouwens nooit goed - zelfs een baptisten-gemeente kan men niet critiekloos bewonderen. Zij erkennen wel dat het samengaan met andere kerken in de Wereldraad een aanzienlijk risico inhoudt maar zij menen dat dat risico aanvaard moet worden en dat een voorzichtig ontmoeten en samenspreken met iedere kerk die daartoe bereid is gewaagd moet worden, ook met de kerk van Rome, wanneer die daartoe bereid is. Voor deze ontmoeting behoeft geen enkele kerk van te voren eigen geloof en orde op te geven; dat mag en moet eerst wanneer het gebeurt om Christus' wil. Maar aan de ontmoeting, zeggen de voorstanders, mogen wij ons niet onttrekken en in de Wereldraad zien zij de beste weg om deze ontmoeting te verwerkelijken.

Bijna had ik aan het eind van de beide laatste alinea's geschreven: om Christus' wil. Want zo voelen zowel de voorstanders als de tegenstanders van de aansluiting bij de Wereldraad het aan. Zij worden gedreven door het verlangen om Christus, de Heer der gemeente, trouw te zijn en Hem te volgen, ook in de verhouding tot de andere kerken en gelovigen.

Om Christus' wil?

Hier wordt Romeinen 14 actueel. Voordat Paulus begint aan een behandeling van het probleem dat de gemeente te Rome verdeeld hield, wil hij, dat de gelovigen elkaar aanvaarden en wel zonder elkaars overwegingen te beoordelen. Dat wil eigenlijk niets meer of minder zeggen dan dat de gelovigen van elkaar willen geloven, dat zij denken en handelen zoals zij doen om Christus' wil, want dat is de enige toelaatbare drijfveer van christelijk handelen en denken. Zijn wij in onze oecumenische problemen bereid dat van elkaar te geloven? Dat is geen lichte vraag. Natuurlijk willen wij wel aannemen dat iedereen het beste voorheeft en van de beste bedoelingen is bezield, maar dat is eigenlijk nauwelijks meer dan een menselijke wellevendheid tegenover elkaar en daarom ook niet meer dan een al te benauwd minium in onze verhouding tot elkaar als baptisten en gelovigen. Zijn wij bereid te erkennen dat zowel de voorstanders van aansluiting bij de Wereldraad als de tegenstanders hun standpunten koesteren en handhaven om Christus' wil? Natuurlijk is er ook een groep, die het zo zwaar niet neemt en zich op het standpunt stelt, dat het toch eigenlijk geen kwaad kan om aangesloten te zijn of - aan de andere kant - dat het toch geen nut heeft om aangesloten te zijn. Hoe groot deze groep is doet er niet toe, zij zal in het algemeen gesproken er niet veel moeite mee hebben mensen van een ander standpunt te aanvaarden. Om hen gaat het niet, maar wèl om de principiële voor- en tegenstanders. Zijn zij bereid van elkaar te aanvaarden, dat men voor- of tegenstander is om Christus' wil?

Aanvaardt elkander!

Het is natuurlijk niet zo gemakkelijk om te geloven dat ook een tegenovergestelde keuze kan worden gedaan om Christus' wil. Het heeft bovendien ook vérstrekkende gevolgen. Want zodra ik van iemand geloof, dat hij om Christus' wil voor iets is waar ik om Christus' wil tegen ben, dan betekent dat niets meer of minder dan dat ik hem onder alle omstandigheden als broeder in Christus blijf aanvaarden. Dan is de vraag of bij handhaving van het lidmaatschap van de Wereldraad misschien ook gemeenten uit de Unie zullen treden, meteen beantwoord, evenals trouwens de vraag of er bij uittreding gemeenten voor de Unie zullen bedanken. Het antwoord luidt dan: neen, want wij aanvaarden elkaar als gemeenten zonder reserve en zonder elkaars overwegingen te beoordelen.
Wanneeer wij als nieuwtestamentische gemeenten op nieuwtestamentische wijze met elkaar willen samenleven en samenwerken in onze Unie, dan zal deze onvoorwaardelijke aanvaarding van elkaar uitgangspunt van beraad en beslissing inzake onze aansluiting bij de Wereldraad moeten zijn. Zou het teveel gevraagd zijn, wanneer de Algemene Vergadering alvorens de desbetreffende voorstellen in behandeling te

Nader bezien

Waarom een Financiële Commissie ?

Het voorstel van de U.C. om een Financiele Commissie door de A.V. te laten instellen is, mogen we aannemen, wat haastig uit de commissiekoker gegleden want het vertoont diverse schoonheidsfoutjes.

Afgezien daarvan echter is het voorstel als zodanig het beste bewijs dat ook de U.C. een hergroepering van de leiding van ons Uniewerk, in de zin zoals in enkele artikelen in ons blad bepleit, gewenst acht. Want het nieuwe van deze F.C. zal niet schuilen in haar taak, maar in haar bevoegdheid om ook de financiën van de permanente commissies in haar onderzoek en adviezen aan de U.C. te betrekken. De huidige F.C. kan dat niet, omdat haar opdrachtgeefster, de U.C., niet boven maar naast deze permanente commissies staat. En dat is kennelijk, althans op het stuk van de financiën, geen bevredigende toestand.

Het merkwaardige is dat de U.C. eigenlijk reglementair helemaal niet verantwoordelijk is voor het financiele beleid. Zij kan de jaarstukken van de commissies en stichtingsbesturen van een praeadvies voorzien doch dat gebeurt maar zeer zelden. Dat zij zich toch verantwoordelijk voelt en de bevoegdheid wil hebben om alle financien in haar beoordeling te betrekken is zeer te prijzen. Alleen zou dat niet via het kelderraam van een F.C. moeten maar door de voordeur van een reglementswijziging.

Want het ziet er naar uit dat de voorgestelde F.C. in het kelderraam klem zal blijven zitten en wel ten gevolge van de schoonheidsfoutjes. In de eerste plaats zou een F.C. een reglementaire positie moeten hebben en niet bij enkel A.V.-besluit worden ingesteld. Dan zouden ook de verkiezingen van de leden kunnen plaatsvinden overeenkomstig de in het voorstel genoemde reglementsartikelen. Bovendien is het wat vreemd dat de U.C. die toch zelf een groot stuk van het financieel beleid bepaalt, zelf twee leden van deze commissie zal benoemen, want daardoor zal deze F.C. nooit voldoende vrij staan tegenover de U.C. bij de beoordeling van haar financieel beleid. En ook de permanente commissies, wier financieel beleid aan een onderzoek van deze F.C. zal worden onderwerpen, kiezen indirect deze twee leden mee, doordat ze samen zes van de elf zetels in de U.C. bezetten. Dat is organisatorisch toch eigenlijk zeer onjuist. Daarom zal de A.V. er goed aan doen dit voorstel in deze vorm terug te wijzen en de U.C. te verzoeken de positie van een door de A.V. in te stellen F.C. nog eens rustig te bekijken. De nu voorgestelde F.C. is organisatorisch een monstrum en vat het probleem van de leiding van ons werk van terzijde aan. *J.R.*

nemen een motie besprak waarin werd uitgesproken dat de gemeenten elkaar aanvaarden en vasthouden in het Unieverband, hoe de beslissing ten aanzien van de Wereldraad ook zal uitvallen?

Krachtproef

Wanneer ik in politieke termen ga denken, dan ben ik er niet zeker van dat deze motie „haalbaar" is, want zij stelt een van de meest effectieve politieke middelen, nl. het dreigement, buitenspel. Maar al is onze Algemene Vergadering ook maar een vergadering van falende en zondige mensen en al spelen daar ook wel eens niet-geestelijke factoren een rol, toch zullen we er elkaar niet op het vlak van politieke machtsvorming tegemoet mogen treden.
We zijn er bijeen als vertegenwoordigers van gemeenten van Jezus Christus en daarom mogen we gerust beginnen met onze manieren om eigen wil en mening kracht bij te zetten aan Hem uit te leveren. Wanneer we eerst zouden uitspreken, dat we ongeacht de te nemen beslissing bij elkaar willen blijven, dan hebben we over en weer een middel om eigen standpunt kracht bij te zetten, uitgeleverd en kunnen we elkaar wat argelozer en broederlijker tegemoet treden en wat onbevangener met elkaar gaan spreken.

Zijwegen

Wanneer echter zo'n motie eens niet werd aangenomen of wanneer er maar een kleine meerderheid voor was, zou dan de situatie niet veel benauwder worden dan zij nu al is? Ongetwijfeld, maar dan zouden we tenminste weten waar we aan toe zijn. We zouden dan op voorhand weten dat onze Uniegemeenschap deze spankracht niet zou kunnen opbrengen en dat we elkaar niet wensen te aanvaarden op de wijze van het Nieuwe Testament. Misschien moeten we dan gaan zoeken naar zijwegen om toch de eenheid te bewaren.
Als zo'n zijweg beschouw ik de suggestie van de studiecommissie om het lidmaatschap van de Wereldraad te veranderen in een lidmaatschap per afzonderlijke gemeente. Het mag wel in formele overeenstemming zijn met het federatieve karakter van onze Unie maar dan laten de gemeenten elkaar op zo'n uiterst belangrijk punt in feite los. Als het moet, dan maar om dezelfde reden als waarom Mozes een scheidbrief heeft toegestaan: vanwege de hardheid van onze harten (Marcus 10 : 5).
Evenzeer als een zijweg beschouw ik het omzetten van het lidmaatschap van de Wereldraad in een waarnemerschap. Een waarnemer is slechts zijdelings betrokken bij wat hij moet waarnemen en tegenover de Wereldraad is mij dat te vrijblijvend. Door waarnemer in plaats van lid te worden zouden we te kennen geven, dat we voor de zaak waarvoor de Wereldraad staat en waarnaar hij streeft, geen medeverantwoordelijkheid willen dragen: we willen er wel het onze van zeggen, maar verder onze handen niet vuilmaken. Het zou een noodoplossing kunnen zijn, wanneer de Unie het lidmaatschap van de Wereldraad niet kan continueren en er toch nog een grote groep is voor het houden van het contact.; een uitweg uit een impasse, geen weg om te gaan.
De zaak van onze aansluiting bij de Wereldraad heeft ook te maken met onze eigen eenheid. Zal zij een levende werkelijkheid blijken te zijn of zal ze met noodoplossingen in stand gehouden moeten worden?

J. Reiling

Paasbondsdag in Haarlem

(Tweede paasdag)

De paasbondsdag van de gemeenten in Noordholland en Utrecht wordt in de Begijnhofkapel te Haarlem gehouden; ingang Jansstraat. Aanvang 10.00 uur (koffie); sluiting plm. 16.00 uur.

Uit het *programma:*

„*Opstandingsfeest*," ds H. Bakker; „*Toekomstverwachting*", ds N. J. v. Beek; *paasspel*, jeugdgroep Utrecht; *deklamatie*, Haarlem; *samenzang*, o.l.v. dhr Pieket Weeserik; *opwekkingswoord*, ds M. G. Boeschoten; *getuigenissen*.

De leiding van deze bondsdag is in handen van ds G. W. Tijman, ds J. Segaar en ds J. W. Weenink.

de J., sekr.

Leestafel

W. G. van de Hulst e.a., Vijftien Paasverhalen, Zaklantaarnreeks 18, J. N. Voorhoeve, Den Haag, 156 blz., *f* 1,50.

Deze vijftien verhalen heb ik niet alle gelezen maar wat ik las leek wel goed en aangezien pasen voor de deur staat, wordt met deze enkele aankondiging en aanbeveling volstaan.

J. Reiling

Uit ons Unie-Bureau

De afgevaardigden en gasten, die deelnemen aan de Algemene Vergadering in Sneek, hebben zich natuurlijk al opgegeven aan de sekretaris van de voorbereidingskommissie; dan zijn ze verzekerd van de regeling van hun logies en hun maaltijden. Hebben de sekretarissen onzer gemeenten de afgevaardigden van hun gemeente ook al aan het Unie-bureau opgegeven? Dat moet wel gebeuren met het oog op inschrijving in de lijst van stemgerechtigde leden van de Algemene Vergadering. Verschillende sekretarissen verzuimden zulks te doen en daarom worden ze hier vriendelijk uitgenodigd om toch spoedig aan de unie-sekretaris de namen van de vertegenwoordigers van hun gemeenten op te willen geven. Graag zie ik deze opgave tegemoet. Zoals bekend kan een gemeente voor het eerste honderdtal leden of gedeelte daarvan twee afgevaardigden zenden en voor elk honderdtal meer of gedeelte daarvan één afgevaardigde (voorbeeld: een gemeente van 199 leden heeft recht op 3 afgevaardigden en een gemeente van 200 leden heeft recht op 4 afgevaardigden; het ledental gerekend naar de statistiek van 1 januari 1963).

De stichtingen (Tabitha, UBS, Centrum en Pensioenfonds) en de door de Unie erkende nevenorganisaties (N.B.J.B. en N.B.V.B.) kunnen aan de algemene vergadering deelnemen door een vertegenwoordiging, bestaande uit twee personen, die niet tevens afgevaardigde van een gemeente zijn. Ik verzoek de betreffende sekretarissen opgave te doen van wie hun stichting of nevenorganisatie vertegenwoordigen ter A.V.

U weet het natuurlijk allemaal heel goed: de A.V. begint op dinsdagavond 7 mei om 20 uur en eindigt op donderdagmiddag om omstreeks 16 uur. Als dit nummer verschijnt, is naar ik vertrouw het boekwerk met verslagen en begrotingen door de sekretarissen ontvangen: hun wordt een aantal toegezonden gelijk aan het aantal afgevaardigden, dat de gemeente mag zenden. Ieder belangstellend lid wil dit natuurlijk in zijn bezit hebben, want hij wil op de hoogte zijn van al de gedetailleerde gegevens over ons gezamenlijk werk; het is tegen *f* 1.50 per exemplaar te verkrijgen in het unie-bureau.

Op de voorstellen op de agenda der A.V., gepubliceerd in het vorige nummer van ons weekblad, kunnen gemeenten zoals bekend amendementen indienen. Reglementair moet dit binnen een maand gebeuren, dus vóór 5 mei. Zijn er amendementen, zorgt er dan voor gemeenten, dat deze uiterlijk zaterdag 4 mei in mijn bezit zijn.

T. Jansma

gemeenteberichten

Westerhaar - (G.K.) Vier jaar na de instituering van de gemeente op 3 maart 1959 was er het lang verbeide feest van de komst van een eigen voorganger. Op 10 maart j.l. mochten we de bevestiging meemaken van ds Jac. Schouten van IJmuiden. De inzegening geschiedde door ds R. J. Voorhaar van Vroomshoop, die na de instituering onze gemeente en Daarleveen-Vroomshoop diende; ds Voorhaar had als tekst 2 Tim. 4 : 2a, **predik het Woord**. Een opdracht om in deze tijd van afval en van vele stromingen toch bij het Woord te blijven. Predik Jezus en Dien gekruisigd!

's Middags om 5 uur vond de intrede plaats in de Ned. Herv. Kerk alhier. Onze nieuwe voorganger had als tekst gekozen: 1 Cor. 13:13, geloof, hoop en liefde; 3 pijlers, aldus spreker, waarop ons leven en ons geloof gebouwd moeten zijn, met Christus als fundament. Met deze 3 pijlers zullen wij ook het werk in de gemeente aan kunnen: het ware zaligmakend geloof, de hoop op Zijn komst op de wolken om de Zijnen thuis te halen en de liefde van Christus, welke wij door het geloof mogen en moeten uitdragen in deze wereld.

Na de dienst sprak ouderl. F. Wessels namens de gemeente ds Jac. Schouten toe. Dat wij na lange tijd wachten en veel gebed zeer verheugd zijn is te begrijpen; wonderlijk zijn des Heren wegen; toen wij begonnen met het beroepingswerk hadden wij van U nooit gehoord, tot de Heer ons op U opmerkzaam maakte, U die van Uw kant zozeer had gebeden om een eigen gemeente. Zo heeft Hij daarin en Uw en ons gebed verhoord, aldus br Wessels. De burgemeester sprak namens de plaatselijke overheid.

Namens de Unie sprak ds K. Reiling, bij verhindering van ds T. Jansma.

Br P. Kroeze sprak namens de zustergemeente te Vroomshoop en ds Struis namens de Geref. en Herv. Kerk. Verder voerden verschillende personen het woord, waarvan in elk geval genoemd mag worden zr G. de Haan-de Vries, namens IJmond: 't is moeilijk, aldus deze zuster, U te laten gaan. Maar het wordt U wel gegund: aan Uw verlangen is voldaan en Uw gebed om een eigen standplaats verhoord. Tenslotte dankte de toegesprokene allen voor de hartelijke en welgemeende woorden. Rest ons nog van deze plaats ds R. J. Voorhaar van Vroomshoop hartelijk dank te zeggen voor het vele en moeilijke werk in onze gemeente gedaan; hij stond steeds op de bres voor beide gemeenten hetgeen hem veel tijd en moeite kostte. Moge de Heer ook hem veel zegen in zijn gezin en gemeente schenken!

En nu maar blij de toekomst tegemoet.

IJmond - (N.M.) Het was zondag 17 maart j.l. wel een heel bijzondere dag voor onze gemeente. Dit was de dag waarnaar wij allen al jaren hebben uitgezien. Het was n.l. de eerste keer dat wij als gemeente met de broeders en zusters van de evangelisatievereniging „Elon" officieel samen waren gekomen als baptistengemeente.

Dit was niet iets dat zo maar als vanzelfsprekend gebeurde. Na jaren lang contacten en besprekingen met elkaar gehad te hebben, mogen we nu zeggen dat de Heer het alles zo heeft willen leiden, dat wij ons er over mogen verwonderen. Gaarne wil ik hier enkele woorden aanhalen van onze consulent ds S.J. Zijlstra, die ons in deze dienst voorging. Wij hebben, aldus ds Zijlstra, al een hele tijd verkering met elkaar gehad, en als alles goed is, volgt op de verkeringstijd ook een trouwdag. We zijn dankbaar dat het vandaag de trouwdag is, de dag waarop wij gezamenlijk opnieuw mogen beginnen.

Bij al de blijdschap die er is, willen we U ook zeggen, dat onze harten bedroefd zijn om die broeders en zusters die zich nog niet met deze gang van zaken kunnen verenigen. Zij komen nu op een andere plaats samen, en noemen zich nu Onafhankelijke Baptistengemeente. Is het niet Jezus Christus Zelf, Die het hoofd der gemeente is en Die Zelf het roer ook van het gemeentelijk leven in handen heeft? Wij willen ook al deze dingen in ons gebed voor Hem neer leggen, omdat we geloven dat er geen grenzen zijn aan Jezus' macht. Zo mogen wij dan voorwaarts gaan, een nieuw tijdperk tegemoet. Moge het zo zijn dat in de gemeente IJmond ook spoedig een voorganger zijn plaats mag innemen. Als wij, als broeders en zusters samen de schouders onder het werk zetten, dan zal de Heer ons laten zien dat Hij nog dezelfde God is, Die machtig is om zondaars te redden. En zo mag de gemeente IJmond zich verheugen over een toename met 26 leden. Gaarne willen wij u nog mededelen, dat wij nu samen komen in de Elonkapel, Vareniusstraat 10. Onze diensten zijn nu als volgt: 10 uur v.m. dienst, 11.45 uur zondagsschool en 7.30 uur avonddienst.

U groeten al de broeders en zusters van de gemeente IJmond.

Apeldoorn - (H.P.) Het was feest in Apeldoorn. We hebben ervaren, dat waar wij geen wasdom zien, God ze vaak onverwacht geeft. Wij denken zo vaak, dat het ploegen is op rotsen, maar Gods werk gaat door; dat hebben we hier ervaren.

Op 31 maart werd een drietal broeders aan de gemeente toegevoegd. Twee van hen waren ook broeders in de gewone zin van het woord. Onze voorganger bepaalde ons bij de doop, die ons behoudt en de vraag is van een goed geweten tot God (1 Petrus 3:21). Met grote aandacht werd er geluisterd. Het was goed er weer bij bepaald te worden, dat wij bij de doop ook de verantwoording op ons genomen hebben onze doop uit te leven. Ook als gemeente werden we weer herinnerd aan de taak, onze broeders en zusters tot hulp en sterkte te zijn; vooral onze jonge leden, die aan het begin van de weg staan. In deze dienst werkte ook het zangkoor mee; dat bracht vreugde in onze harten.

Bij het avondmaal werden onze nieuwe leden welkom geheten door een der ouderlingen.

De lente is daar. Moge ook in onze harten de Zon der gerechtigheid schijnen en ons verwarmen, na de kilte van de winter.

Door alles heen kunnen we danken voor de zegeningen.

Arnhem - (P.D.) Droefheid was er in onze gemeente door het overlijden van onze zuster H. J. Waltman-van Zee op 18 maart j.l. Onze bede is, dat de Heer onze broeder Waltman moge troosten en sterken.

Daarnaast is er ook een verblijden. Onze voorganger ds J. Bosma, die ruim 7 weken in het diakonessenhuis moest worden verpleegd kwam op 28 maart weer thuis. Wel zal hij nog geruime tijd moeten rusten, doch hij is duidelijk aan de beterende hand. Het verblijdt ons zeer dat wij zondag aan zondag mogen luisteren naar het Woord, dat ons gebracht wordt door broeders, die van elders tot ons overkomen. Een woord van lof is zeker op zijn plaats voor de broeders studenten, die ons in deze tijd trouw terzijde staan. Voor de komende vakantiemaanden krijgen wij versterking van een student, die onze gemeente dan zal dienen. Al met al is er bij onze gemeente reden tot grote dankbaarheid.

Borne - (P.K.). Hoewel wij lange tijd niets van ons lieten horen, is het werk in Borne gesta-

dig voortgegaan. Er was veel aktiviteit in de gemeente, waarin onze jeugd en de muziekgroep „de Roepstem", een groot aandeel heeft gehad. Elke zondag werd door onze voorganger met kracht en overtuiging de boodschap van Gods reddende liefde gebracht en wij mogen ook weer vruchten zien op deze verkondiging, want zondag 30 maart j.l. was een blijde dag in de gemeente. Een jonge man had Gods roepstem vernomen en verstaan en wilde gehoorzaam aan Zijn Woord, door de doop zich aan Hem en de gemeente geven. Een geheel gevulde kerk luisterde met grote aandacht naar de gloedvolle woorden van onze voorganger, die sprak naar aanleiding van de tekst uit Lucas 22:32 „Ik heb voor U gebeden". Na de prediking vond de doop plaats en klonk door de kerk de uitnodiging: „En nog is er plaats". Wie zal het nu zijn, die deze roepstem zal gehoorzamen? Na de dienst schaarden zich velen om de dis des Heren en werd de jonggedoopte welkom geheten door de ouderling, die hem wees op de belofte van onze Heer: wie volhardt tot het einde, die zal overwinnen.

Blij en gesterkt gingen wij huiswaarts en vreugde is er reeds weer, nu er opnieuw een jonge zuster is gekomen met de wens gedoopt te worden. Wij bidden dat ook de ouderen, die reeds zo lang met ons opgaan, deze stap mogen doen, want: nóg is er plaats!

De oecumenische beweging eist bezinning en antwoord !

Het artikel dat hieronder volgt is van de hand van br E. Schalkwijk en is verschenen in het maandblaadje van de gemeente Zutfen. Het bevat een geluid, dat in de redactionele kolommen van ons blad doorgaans niet gehoord wordt maar dat in deze tijd van bezinning wel gehoord moet worden. Dat het niet in de rubriek Lezers aan het woord is ondergebracht komt, omdat we deze stem duidelijk en opvallend willen laten klinken.

Want zo ergens dan is hier hoor en wederhoor nodig. Daarom is het op verzoek van de E.R. dat br Schalkwijk zijn artikel ter beschikking van de kolommen van „De Christen" heeft gesteld.

E.R.

De vraag, die ons thans gesteld wordt, is die, of wij in de Wereldraad van Kerken willen blijven of niet. Niet de Wereldraad vraagt dit: zij verwacht, dat wij blijven. Toch is hernieuwde bezinning nodig en moet dat antwoord gegeven worden. Waarom? Omdat de oecumenische beweging veel meer is, dan wat de officiële Wereldraad van Kerken is of kan zijn. Het is naar waarheid een beweging die alle harten raakt en aanspreekt, de hele wereldwijde christenheid door, of men nu aangesloten is bij de Wereldraad of niet. Zoals in de vorige eeuw de zending veler hart raakte en mensen in beweging bracht, zo is het in deze tijd wel in het bijzonder de oecumenische beweging, die oude idealen weer tot leven wekt en voor menig christen nieuwe perspectieven opent. Deze beweging gaat dan ook beslist dóór, als een machtige stroom, omdat zij enerzijds ontspringt aan het christelijk heimwee naar eenheid in de naam van Christus en anderzijds voortgestuwd wordt door de geweldige ontwikkelingen, die wij in deze tijd meemaken.

Wij staan midden in deze tijd en midden in deze grote beweging. Wij moéten weten, wat de Heer van ons wil; weten, waar onze plaats is. Weten, of wij mee moeten trekken en deze beweging bevorderen, of ons juist afzetten tegen de stroom om eigen plaats en roeping te behouden.

Het is daarom van het grootste belang, dat wij onderkennen, dat er een officiële en een niet-officiele Oecumene is: een Wereldraad en een beweging. De idee, het ideaal, de beweging was er eerst. De Wereldraad als georganiseerd lichaam is er uit geboren. Zeker, deze beweging onder de christenheid ontvangt sindsdien vanuit de Wereldraad haar stimulansen en haar gestalte, maar zelf wordt zij gedragen door dat ideaal der eenheid, dat wij allerwege zich zien baanbreken. Geen raad of organisatie kan bestaan, als zij niet wortelt in wat er in de harten der mensen leeft.

Wanneer wij ons standpunt bepalen, moeten wij ons dus minder laten leiden door de officiele uitspraken en instellingen van de Wereldraad (waar wij lid van zijn), maar meer door de veel belangrijker stroming, waarin zij wortelt. Haar moeten wij „beproeven," haar vruchten beoordelen. Pas dan dringen wij door tot de kern van de zaak. En dan gaan wij wellicht onze eigen plaats en roeping beter verstaan.

Niet, dat dit nu zo eenvoudig is. Wie direct „klaar" is met de Oecumene, heeft nog niet veel verstaan van de zonde en jammer van onze kerkelijke tweedracht. Wie door het ideaal „gegrepen" is en vooruit dringt door de geslagen bressen, verstaat wellicht niet, waarom hij baptist is en welk een rijkdom God ons gaf in ons verstaan van evangelie en gemeente. De schrijver van deze regels wil dan ook slechts trachten bij te dragen tot een bezonnen antwoord; een antwoord, dat wij geven moéten, want de tijd dringt.

Inderdaad, de tijd dringt: de Oecumenische beweging groeit zo langzamerhand aan het stadium van gesprek-alleen voorbij. Het „Oecumenisch ongeduld" wil niet stil blijven staan. Men wil niet alleen samen spreken, men wil spreken over eenheid. Men wil deze principiële eenheid beléven, praktiseren! Wat op dit ogenblik aan het groeien is in de kring van vooruitstrevende christenen in bijna alle kerken, is de officiële Wereldraad van Kerken jarenlang vooruit! Heeft U zich wel eens goed gerealiseerd, hoe onze jeugd tegenover de oecumene staat en hoe onze gemeenten over 30 jaar dus misschien zullen denken en handelen? Heeft U zich gerealiseerd welke wonderlijke tegenstrijdigheden zich aan het ontwikkelen *zijn: mensen*, die in eigen gemeente streng toezien op lidmaatschap van gemeente en deelneming aan het Heilig Avondmaal, maar enthousiast worden voor een Oecumenische Avondmaalsviering en voor gezamenlijke diensten en prediking, ook als daar vrijzinnigen bij betrokken kunnen zijn? Immers men acht zich in die situatie van de verantwoordelijkheid ontheven. Dat is een vergissing! En de praktische kant van deze vergissing is, dat het opgroeiend geslacht een dergelijk meten met twee maten niet goed zal begrijpen noch accepteren. Misschien zal het radicaal kiezen. Daarom dringt de tijd.

Maar hoe denken wij nu over deze beweging? Is zij uit de Satan, zoals sommigen menen en zeggen? Van oorsprong zeker niet. De Oecumene heeft in menigeen iets opengebroken. Zij heeft allerlei onchristelijke hoogmoed en starheid aan het wankelen gebracht. Gelovigen luisteren nu naar elkaar en bidden en spreken nu samen.

Met enige verbazing en met ootmoed ontdekt men de ander. Dat is een goede vrucht! Een ware vrucht van het Hogepriesterlijke gebed van onze Heiland.

Maar hoe dan? Is deze beweging uit God? Ook dat geloven zeer velen. Zij zien hierin een machtig werken van de Heilige Geest, die de Kerk toebereid voor haar strijd en getuigenis in de eindtijd. Hierop grondt menigeen zijn vertrouwen, dat de Oecumene zeker in het rechte spoor zal blijven. En misschien is dit wel waar. Wij hopen het. Wat mij echter twijfelmoedig maakt, ja tot een onoverkomelijke steen des aanstoots wordt, is de aanwezigheid van de vrijzinnigheid in de Oecumene.

Of heeft U nog nooit het eerste hoofdstuk van de Galatenbrief gelezen? Zeker, wat daar staat is wel heel hard. Maar is dat nu een stukje heetbloedigheid van Paulus of toch een onuitwisbaar stukje Woord van God? Moeten wij die woorden in deze tijd vergeten of er ons juist door laten waarschuwen?

Ik weet wel, dat het vrijzinnig geluid in de Oecumene maar zwak is. Ik weet, dat de basisformule sinds kort nog rechtzinniger geworden is (gelukkig).! Ik weet, dat het juist de vrijzinnigen waren, die zich er nu op bezonnen, of zij niet uit de Wereldraad moesten treden. Maar hoe is nu de houding van de beweging zelf? Zij hééft een basis - maar toetst zij daaraan de deelnemende kerken? Neen! Dringt de Wereldraad er zelf op aan, dat de vrijzinnigen uittreden? Neen!

Sommigen zeggen: dat moet ook niet. Geen vastgelegde belijdenis! Geen leertucht! Ik geloof: die belijdenis ligt vast: in het geschreven, geïnspireerde, onveranderlijke Woord van God. Wij mogen en kunnen geen gemeenschap van Dis en prediking hebben met mensen die hun eigen gedachten en gevoelens, hoe oprecht en intelligent die ook mogen zijn, stellen boven het Woord van God. Wie ook maar ergens

raakt aan de prediking van het eeuwige Zoonschap van Christus en aan Zijn verzoenend lijden of aan Zijn lichamelijke opstanding, die raakt het hart van het evangelie aan. Hier scheiden zich onze wegen. Samengaan, een verdoezelen of negeren van dit verschil wordt tot verraad aan het evangelie.

U verdoezelt dat niet? Neen, U niet. De officiële Wereldraad van Kerken en alle officiële gesprekken evenmin. Bewust gebeurt dit nergens. Maar onbewust is dit wel degelijk de praktijk van de oecumene. Dat is voor grote groepen in een volkskerk onontkoombaar en evenzeer in de oecumene, die dezelfde trekken als een volkskerk gaat dragen. Het is de praktijk van menige oecumenische dienst, zoals ik zelf maar al te zeer ervaren heb. Het uitstekende rapport van onze studiecommissie waarschuwt voor het opkomen van een relativerende *theologie*. Ik geloof, dat dit zondige relativeren *praktijk* is, iedere keer dat vrijzinnigen en bijbel-getrouwen naar buiten optreden alsof er al van eenheid sprake was. Dat brengt de eenvoudige gelovige in verwarring. Daarvoor waarschuwt Galaten 1. Daar begint onontkoombaar onze verantwoordelijkheid.

Dat de oecumenische beweging uit en naar de mens is, is zeker. De geweldige politieke en geestelijke dreiging van communisme en materialisme en het snel groeiend ongeloof (secularisatie) dringen de christenen naar elkaar toe. Men gaat de onderlinge verschillen als minder belangrijk zien. Men zoekt werkelijke praktische eenheid, zoals de kerken van India en nu pas weer een drietal grote protestantse kerken in Australië. En vergissen wij ons vooral niet: God kan met deze menselijke stok een rechte slag slaan! Ook een volkskerk kent haar grote zegeningen en haar trouwe gelovigen. Maar is daarom ónze plaats in de volkskerk? Neen. Omdat ons verstaan van de gemeente anders is. Omdat wij verlangen naar een gemeente van wedergeborenen-uit-het-geloof. Omdat wij, simpel gesteld, als grondslag voor de gemeente slechts aanvaarden Joh. 3 en Hand. 2. Dat getuigenis is juist ook in de eindtijd van de grootste waarde; daar ligt onze taak: oproep tot bekering en tot het persoonlijk aanvaarden van Christus als Verlosser en Heer.

Wij geloven hartstochtelijk in de eenheid van al Gods kinderen. Daarom mogen wij de Oecumene niet loslaten. Wij moeten haar blijven begeleiden met onze bereidheid tot gesprek, met ons getuigenis en ons gebed. Dat in ootmoed, maar zeer vastberaden. Maar is onze plaats daarom in de Wereldraad? ik meen: neen. De huidige *praktijk* groeit naar een eenheid, die wij niet kunnen onderschrijven. Telkens als er van de Wereldraad oproepen in deze strekking uitgaan, mede met onze naam ondertekend, **is dat fout. Ons lidmaatschap** van de Raad suggereert 'n principiële goedkeuring, die wij aan de oecumenische praktijk lang niet altijd kunnen hechten. Daarom is naar mijn mening onze plaats niet in, maar naast de Oecumene. Daarom besluite de Algemene Vergadering uit de Wereldraad te treden, doch met haar contact te houden door gesprek en door waarnemers.

Opdat wij noch het ons toevertrouwde getuigenis verzwakken door te blijven - nóch ons verliezen in onvruchtbare zelfgenoegzaamheid door ons te isoleren.

Dat onze bazuin een eigen, bijbels, zuiver geluid moge behouden!

E. Schalkwijk.

Advertentie

Werft abonnees!

Op paaszondag, 14 april 1963 hopen wij met onze kinderen te gedenken, dat wij voor **vijfentwintig jaar** in de echt werden verbonden.

Psalm 146 : 5.

Fam. J. DE BOER en kinderen,
J. Nooitgedagtstraat 14, IJlst.

Receptie op dinsdagavond 16 april van 7.30 uur tot 9.30 uur in de Consistorie van de Geref. Kerk te IJlst.

Baptisten ontmoeten elkaar

op 2e paasdag in Emmen, Haarlem en Leeuwarden

Vrijdag 19 april 1963 80e jaargang Nr. 3675

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buienland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Onze plaats in de oucumene (3)

Het lidmaatschap van de wereldraad

In het frontartikel van br E. Schalkwijk in het vorige nummer van De Christen is er terecht op gewezen, dat de oecumene in feite twee gestalten heeft, een officiele, die haar belichaming vindt in de Wereldraad van Kerken, en een niet-officiele, die voluit het karakter van een beweging heeft. Belangrijker dan onze officiele houding tegenover de Wereldraad is de houding die wij aannemen tegenover de beweging tot eenheid die zich overal in de christenheid baan breekt. Want deze beweging is de werkelijke oecumene en haar realiteit is aanzienlijk sterker en omvangrijker dan die van alle vertakkingen van de Wereldraad samen. Achter deze niet-officiele oecumene schuilt een krachtig besef van de solidariteit aller gelovigen. Dat dit besef soms maar heel vage inhoud heeft doet aan de kracht en de betekenis niets af. De wezenlijke oecumenische waarde is deze solidariteit. Men hoeft slechts te herinneren aan de beweging van de Achttien, die zonder veel publiciteit bijna vijfduizend hervormden en gereformeerden op de been bracht. Niemand kan het boekje „Aanvaardt elkander", waarin het voornaamste van het congres van mei '62 bijeen is gebracht, lezen zonder diep onder de indruk te komen van het hartstochtelijk verlangen van deze mensen om in volstrekte solidariteit met elkaar te zoeken naar wat de Heilige Geest met de hervormde en de gereformeerde kerken wil. Dat is een uiting van de werkelijke oecumene en het lijdt voor mij geen twijfel of deze oecumene is uit de Heilige Geest. Dat betekent natuurlijk niet dat er geen fouten aankleven, aan welke beweging kleven die niet? Maar het betekent wel dat het voor ieder bewust christen zaak is te horen wat ook in deze beweging de Geest tot de gemeenten zegt.

Deze oecumene heeft geen grenzen. Zij is niet beperkt tot kerkelijke gelovigen of tot een zoeken naar herstel van kerkelijke eenheid. Zij is evenzeer daar waar gelovigen uit verschillende kerken elkaar ontmoeten en samen de gemeenschap van de Heilige Geest ervaren zonder dat dit hun drijft tot een zoeken van zichtbare en geordende eenheid. De Pinksterbeweging en de Maranathabeweging vormen evenzeer een stuk van deze oecumene, hoe afwijzend deze bewegingen op zichzelf ook mogen zijn tegenover de georganiseerde oecumene van de Wereldraad.

Welke eenheid?

Om tot een verantwoorde beoordeling van de spontane oecumene te komen, moeten we onderzoeken welke eenheid die van het Nieuwe Testament is. Met verwaarlozing van kleinere verschillen kunnen we zeggen, dat daarover twee standpunten bestaan. Het ene zegt: de eenheid van de gemeente van Jezus Christus is een eenheid des Geestes en daarom onzichtbaar. Zij wordt eerst openbaar bij Zijn komst. In een organisatie is deze ware, geestelijke gemeente niet te vatten. Zij is niet aan een bestaande kerk of groep gebonden maar is te vinden in al deze kerken, nl. overal daar waar de Heilige Geest in de afzonderlijke gelovigen is.

Het andere standpunt is: de eenheid van Christus' gemeente kan en mag geen onzichtbare eenheid zijn, maar moet de nieuwtestamentische gestalte en ordening van de gemeente vertonen. Christus moet in die gemeente gestalte verkrijgen op de wijze die het Nieuwe Testament ons betuigt. Dat geschiedt door de Heilige Geest, in het openbaar worden van de vrucht van de Geest als het nieuwe leven; dat gebeurt in de gaven en diensten van de Geest, zoals die bijvoorbeeld in 1 Cor. 12 en Rom. 12 zijn beschreven. Dat gebeurt echter ook in de bediening van doop en avondmaal naar het Nieuwe Testament en ook door de ambten, die Christus als Heer der gemeente gebruikt om haar te regeren en te weiden, (Hand. 20). Als baptist kan ik niet anders dan met heel mijn hart geloven in deze zichtbare gemeente en er naar streven dat zij in de gemeenten, waar ik krachtens mijn belijdenis en doop toe behoor, zo zuiver en zo krachtig mogelijk gestalte verkrijgt. Maar mijn belijdenis en mijn doop verbinden mij niet slechts met mijn baptistische broeders en zusters doch met alle gelovigen en ik mag niet rusten voordat onze waarachtige eenheid in de Heer Jezus Christus gestalte heeft gekregen in de ene zichtbare gemeente naar het Nieuwe Testament. Of dit ooit zal gebeuren voordat de Heer komt doet daarbij niet terzake. Ook hier geldt: Zalig de slaaf dien zijn heer bij zijn komst zó bezig zal vinden. Wanneer de gemeente van Jezus Christus wezenlijk een verborgen gemeente is, dan zou ik gedrongen zijn onmiddellijk mijn zondige pogingen op te geven om die gemeente toch zichtbaar gestalte te willen geven. Ik zou ophouden in zichtbaarheid te dopen en avondmaal te bedienen of te vieren; ik zou zeer zeker ophouden de mensen met wie ik mij in geloof en belijdenis verbonden weet als gemeente van Jezus Christus aan te spreken, omdat deze gemeente geen zichtbare gestalte mag hebben. Alle pogen tot gemeentevorming zou niets anders zijn dan zondige aanmatiging van mensen die de hand willen leggen op de gemeente van Jezus Christus. Daarom geloof ik dat het Nieuwe Testament ons zonder voorbehoud de weg wijst van de zichtbare gemeente en daarom roept tot de weg van de zichtbare eenheid. Dat deze weg practisch onbegaanbaar is door soms eeuwenoude en soms splinternieuwe obstakels en daardoor weinig kans op resultaten op korte termijn biedt doet daaraan niets af. Het is te be-

grijpen dat het verlangen naar zichtbaarwording van de eenheid soms drijft tot overhaaste voorstellen (het boekje „Aan vaardt elkander" waarschuwt daar uitdrukkelijk tegen: de Heilige Geest moet het doen!) maar dat neemt niet weg, dat de uitweg in de onzichtbaarheid ons door het Nieuwe Testament wordt verboden.

En de Wereldraad?

Wij staan voor de vraag van het lidmaatvan de Wereldraad. Wat heeft dit lichaam te maken met de spontane oecumene die wij overal in de wereld waarnemen? Het heeft er zijn ontstaan en voortbestaan aan te danken, br Schalkwijk heeft daarop terecht reeds gewezen. De Wereldraad heeft er natuurlijk geen monopolie op. In zekere zin is inderdaad - ook daarop wees br Schalkwijk - de spontane beweging de officieele organisatie ver vooruit. In sommige opzichten gaan zij echter gescheiden wegen.

Het spreekt vanzelf, dat een officiele organisatie ook op officiele wegen en middelen is aangewezen en deze wegen zijn niet altijd de meest vlotte of meest vruchtbare. Dat geldt trouwens van elke organisatie. Maar misschien kunnen we de betekenis van het lidmaatschap van de Wereldraad voor de spontane eenheidsbeweging 't beste zo formuleren: in het lidmaatschap van de Wereldraad spreekt een kerk of gemeente haar bereidheid uit tot actieve solidariteit met het spontane zoeken naar de zichtbare eenheid van het Lichaam van Christus, in samenwerking en samenspreking met de andere aangesloten kerken en gemeenten. Natuurlijk is daarmee niet alles gezegd. De Wereldraad is immers een organisatie met een eigen leven en met eigen regels en doelstellingen en het zou kunnen zijn, dat wij hiertegen zoveel bezwaren zouden moeten hebben dat een bestendiging van ons lidmaatschap moeilijk wordt. Zo is het gevoelen van br Schalkwijk, die wel krachtig pleit voor het vasthouden aan de oecumene, maar meent dat de organisatorische band met de Wereldraad verbroken moet worden. Hij is van mening dat wij uit moeten treden maar contact moeten houden door gesprek en waarnemers.

Nu moet in de eerste plaats gezegd worden, dat we eigenlijk nog nooit meer gedaan hebben dan meepraten en toekijken. Een functionaris van de Wereldraad zei mij eens: jullie nederlandse baptisten zijn eigenlijk altijd bezig jullie houding te bepalen, terwijl wij zitten te wachten op wat jullie werkelijk te zeggen hebben. Daar schuilt veel waars in. Daarom ben ik bang dat wanneer we ook officieel geen lid meer van de Wereldraad zijn, er van onze „begeleiding" van de oecumene nog minder terecht zal komen dan het kleine beetje van nu. In de practijk zal het hierop neekomen, dat we ons helemaal terugtrekken en daarmee ook onze bereidheid tot solidariteit in de lucht schrijven. Daarom geloof ik, dat de redenen voor uittreding toch wel bijzonder dringend zullen moeten zijn.

De bezwaren.

Wanneer we thans de onder ons naar voren gebrachte bezwaren tegen het lidmaatschap overzien, dan betreffen zij de volgende punten: de aard van de eenheid die de Wereldraad nastreeft; de grondslag van de Wereldraad en de handhaving daarvan; de vorm van het lidmaatschap van de Unie bij het ontbeken van eenstemmigheid.

Om met dit laatste te beginnen, in het vorige artikel, verschenen in De Christen van 12 april, is daarover reeds het een en ander gezegd. Daaraan zou ik alleen nog dit willen toevoegen: een lidmaatschap per gemeente zou aan onze verschillen van van inzicht organisatorische vorm verlenen. Realiseren wij ons wel welke gevolgen dat op de lange duur zal kunnen hebben? Kunnen we dan een uiteengroeien van onze gemeenschap van gemeenten in twee verschillende „richtingen" voorkomen? Welke gevolgen zal dat hebben voor onze onderlinge verhouding, voor 't beroepingswerk, voor de opleiding en voor het zendingswerk?

De aard van de eenheid.

Welke eenheid streeft de Wereldraad na? Het is gevaarlijk om dat in één enkele slagzin te willen uitdrukken, bijvoorbeeld: een eenheidskerk. Het is verbazingwekkend dat noch de voorstanders noch de tegenstanders de verklaring over de eenheid van New Delhi aanhalen, terwijl dat toch een gezaghebbende officiele uitspraak van de Wereldraad is. In De Christen van 11 jan. 1963 is deze verklaring in de rubriek Lezers aan het woord, volledig aangehaald op pag. 6. Wanneer wij de Wereldraad op die uitspraak beoordelen, meen ik dat we tegen de eenheid die zij nastreeft geen wezenlijke bezwaren kunnen koesteren.

De basisformule.

De basisformule van de Wereldraad is op zichzelf geen steen des aanstoots voor onze bezwaarde broeders maar wel het feit dat de Wereldraad de kerken die lid zijn niet op deze formule vastlegt en vrijheid van interpretatie laat. Dat is ook het grootste bezwaar dat door br Schalkwijk naar voren is gebracht. De studiecommissie acht dit bezwaar niet ter zake dienende, omdat het herstel van de eenheid niet zal komen door een herstel van de rechtzinnigheid.

Eerlijkheidhalve moet ik zeggen dat ik de basisformule van de Wereldraad juist op het stuk van de Christusbelijdenis alleronggelukkigst acht. In het Nieuwe Testament komt de belijdenis dat Jezus Christus God is slechts sporadisch voor. Voor de getuigen van het nieuwe verbond is Hij allereerst de Zoon van God en ik vraag mij af of de prediking van het eeuwige Zoonschap van Christus geen geweld wordt aangedaan door de basisformule. Evenzo is de Heilandstitel niet de meest in het oog springende titel die Jezus Christus in het Nieuwe Testament voert. De eerste gemeenten hebben Hem voor alles beleden als de Heer. Dat kan een enkele blik in een concordantie leren. Daarom verblijd ik mij over de rechtzinnigheid van de basisformule allerminst want die is maar schijn. En om die reden acht ik het een geluk dat de Wereldraad de basisformule niet „handhaaft" en de aangesloten kerken verplicht om Jezus Christus niet als de Zoon van God maar als God te belijden met alle mogelijkheden van verwarring daarmee gegeven.

Bovendien moeten wij de zaak niet overtrekken. Wij zijn lid bijv. van de Bapt. Wereld-Alliantie en over dat lidmaatschap breken wij ons hoofd niet. Zij wij er zo zeker van dat alle aangesloten gemeenten en Unies helemaal rechtzinnig zijn? Waarom leggen wij dan de Wereldraad een maatstaf aan die we onze eigen wereldorganisatie niet aanleggen?

En de vrijzinnigheid dan? Br Schalkwijk wijst er zelf op dat het vrijzinnig geluid in de oecumene maar zwak is en dat de rechtzinnige basisformule juist bij de vrijzinnigen de vraag deed rijzen of het geen tijd werd om de Wereldraad te verlaten. Hieraan moet worden toegevoegd dat het beslist niet juist is om het woord „de vrijzinnigheid" te hanteren op een manier alsof er de laatste kwart eeuw niets is veranderd.Ook hier geldt dat het er op zichzelf niet zoveel toe doet of men er een vrijzinnig dan wel een orthodox standpunt op na houdt. Een zuiver standpunt behoudt niet. Dat doet alleen het geloof in de Here Jezus Christus. Daarom acht ik het van bizonder belang wanneer het evangelisch getuigenis binnen de Wereldraad ook inzake de Christusbelijdenis zo sterk mogelijk wordt gemaakt opdat zij die in diepste wezen het evangelie van Jezus Christus niet aanvaarden daardoor vanzelf worden uitgedreven.

Gevaarlijke spanning?

Minder dan drie weken scheiden ons van de A.V., die over ons lidmaatschap van de Wereldraad een beslissing moet nemen. Ik acht het een goede zaak dat we voor deze beslissing gesteld worden. De werkelijke dynamiek van onze gemeenschap wordt niet bepaald door de hoeveelheid arbeid die wij kunnen presteren maar door de spanning die wij verdragen kunnen. Dat laatste kan alleen proefondervindelijk gebeuren. Het is goed en gezond dat wij in de spanning komen ook al weet niemand hoe wij er uit te voorschijn zullen komen. Laten wij, hoe onze mening over de Wereldraad ook zij, ons in deze weken verenigen in het gebed om de Heilige Geest en om onze volkomen onderwerping daaraan. Dan zal de spanning ons geestelijk verrijken en hechter aan elkaar verbinden en ons beter toerusten tot onze roeping om met elkaar en samen met alle heiligen gemeente van Jezus Christus te zijn in de wereld.

J. Reiling

Aan rustige wateren

„en is aan Simon verschenen".

Heel spoedig na het grote moment van de Opstanding heeft de Here Jezus Zijn discipel Simon opgezocht. De evangelist Lukas vertelt het ons in een kort zinnetje van zijn verslag over hetgeen die twee broeders uit Emmaüs hebben meegemaakt.

Deze mededeling moet niet aan onze aandacht ontsnappen, want het is een veelzeggende mededeling.

Simon was de man die in de gemeenschap rondom Jezus altijd het grootste woord had. Als Jezus eens aan de discipelen vraagt: wie zegt gij dat IK ben? is het Simon die voor de anderen en voor zichzelf belijdt: Gij zijt de Christus. - Toen Jezus hen eens vroeg of ook zij niet bij Hem weg wilden gaan, zeide Simon: Heer, tot Wien zouden wij heengaan, Gij hebt de woorden van eeuwig leven. - Simon was het ook, die tot Jezus zei dat hij Hem zó lief had, dat hij wel voor Jezus wilde sterven.

Maar... - In een bepaalde situatie loochende Simon alles. Met de meeste nadruk verklaart hij: ik heb geen enkel kontakt met deze Jezus en ik heb Hem zelfs nooit eerder gezien.

Simon, dit kind van God, viel en zijn val was groot.

Toen hij het zelf ontdekte ging hij snel weg van de plaats waar hij in de zonde der verloochening was gevallen. Die zonde bezwaarde hem, zijn berouw is groot, zijn verdriet schreit hij uit. Maar waar moet hij er mee heen? Jezus wordt aan het kruis gehangen en sterft!

Toen kwam de opstandingsdag en het galmt door gans Jeruzalem: Jezus leeft. - Doch, durft Simon Hem onder de ogen komen?

Nu geschiedt Jezus' zielzorg aan hem. De Heer zoekt hem op. Wat er bij deze verschijning tussen Jezus en Simon is gezegd is geheim. Maar Simon moet het zelf aan de anderen hebben gezegd: de Heer heeft mij opgezocht. En dat hield genoeg in.

Hebben wij onze belijdenis wel eens tegengesproken in een of andere moeilijke situatie? Hebben wij wel eens woordbreuk gepleegd tegenover Jezus? Hem verloochend toen het ons beter uitkwam dat een ander niet gewaar zou worden, dat wij volgelingen van Jezus zijn?

Ach, wie is zonder deze zonden? En is er, nadat wij die zonden bij ons hebben ontdekt, schaamte? Berouw? Verdriet? Als bij Simon?

De grote Zielzorger Jezus snelt toe en wil een gesprek onder vier ogen met U. Hij wil niet, dat ook maar iets bij U de vreugde over Zijn opstanding uit de doden zal wegnemen.

Assen. *I. Tammeling.*

Tabitha-Bouw-Actie

al ware het . . .

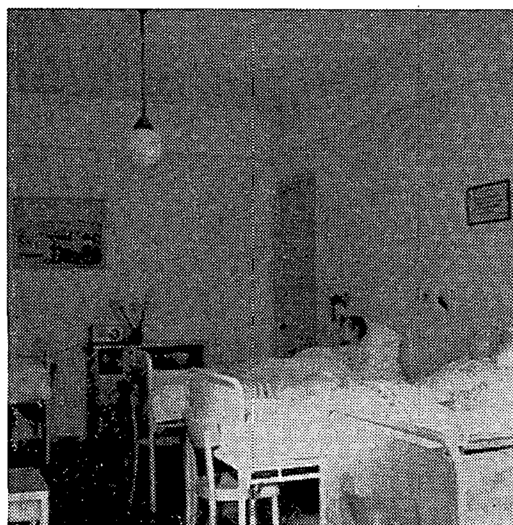
Het hooglied der liefde, zoals dat uit de pen van Paulus gevloeid en vastgelegd is in I Cor. 13, blijft boeien elk geslacht, is vertaald in alle talen. Wie het leest, herleest, op zich laat inwerken, gaat beseffen, dat déze liefde haar onvergelijkelijk en weergaloos voorbeeld heeft gehad in Hem, Die Zich de Zoon van God noemde. Die zich, gedreven door deze liefde, die uit God is, voor een verloren wereld in de dood gaf.

De liefde, waarvan Paulus gezongen heeft, waardoor en waaruit wij mogen leven, is een liefde, die het tellen verleerd heeft. Die niet kan rekenen, niet wetenschappelijk kan werken, niet economisch kan handelen, geen technisch vernuft ten toon kan spreiden.

Deze liefde maakt het schijnbaar waardeloze waardevol. Als een weduwe twee penninkjes in de schatkist werpt, uit liefde tot God, dan is dat meer dan wat alle anderen er tesamen in geworpen hebben. Deze liefde spot daarom met alle logica. Deze liefde, neen: het gebrek aan deze liefde, maakt het menselijk-economisch waardevolle waardeloos. Wie zijn bezit uitdeelt aan de armen tot spijs, maar het zonder liefde doet, heeft niets gedaan, waarover God Zich kan verblijden en de engelen kunnen juichen.

Op Goede Vrijdag bogen wij ons voor de liefde, die God door Jezus Christus geopenbaard heeft. Een liefde, die het verlorene, afgeschrevene, weggedrevene, waardeloze, zocht.

Op Goede Vrijdag gedachten wij, dat de liefde van Christus niet met Hem aan 't kruis gestorven is, maar in vonken uiteengespat is en vlammen veroorzaakt heeft in de harten van Zijn volgelingen. De liefde, die Hij in onze harten heeft uitgestort, heeft voeten op de weg naar de verlorenen geplaatst; heeft handen zich doen uitstrekken naar de hulpbehoevenden; heeft harten geopend voor de nood der wereld en haar bewoners. Er is bewogenheid gekomen in de zielen van Gods kinderen, een bewogenheid, die de arbeid der barmhartigheid aanvatte.

Een kijkje in een ziekenkamer in Tabitha.

In Tabitha, ons diaconessenhuis in Scheveningen, wordt zulk een werk gedaan. Om Jezus' wil wordt daar gediend.

Nu Tabitha uitgebreid moet worden, zien wij, dat allerwegen deze arbeid weerklank vindt. Met dankbaarheid kwijten wij ons van onze taak, de ontvangen giften te verantwoorden:

Vrouwenvereniging Dorcas te Franeker *f* 10.-; zusterhulpconferentie te Noordbergum van Gewest Friesland op 2-4-1963 *f* 139.28; zusterhulp te Hengelo *f* 100.-; zusterhulp te Beerta *f* 2.50; donateurs te Rotterdam-Centrum *f* 100.-; RN te B *f* 10.-; JZ-E te U *f* 100.--; PJ te U *f* 5.-; HH te dH *f* 10.--; JB te dD *f* 30.-- AH te dH *f* 10.--; DH te R *f* 10.--; JCK te H *f* 15.--; HP te Z *f* 7.50; Ned. Herv. Diaconessenhuis te Rotterdam *f* 100.--.

Allen hartelijke dank!

En opdat u niet zult vergeten: ons gironummer is 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

Beroepingswerk

Bedankt: voor Zwolle, S. J. Zijlstra te Eindhoven.

Beroepen: te Deventer, B. Posthumus, Rotterdam-Z. (tweede keer).

Mededelingen

Ds D. Boschma, v. Heutzsingel 58, Coevorden is thans telefonisch aangesloten onder nummer 05240-2304.

Het adres van br I. Tammeling te Groningen is Koeriersterweg 21a (niet 81a).

DRS D. SLORT OVER

Het kennen

Jaren geleden verscheen er een boek onder de titel: „Kent gij het land?" Daarna volgden: „Kent gij de apostelen?" en ten slotte 't boek: „Kent gij Hem?" De schrijver van deze boeken (E. Schneller) is reeds lang niet meer in het land der levenden. Het is ook niet mijn bedoeling over deze boeken iets te schrijven, maar ik had een aanloopje nodig. In dit artikel zal het gaan over: kennen.

Wat bedoelt de bijbel met het woord kennen? Wie een concordantie opslaat valt schier achterover van schrik: eindeloze rijen teksten. Deze zullen we niet allen de revue laten passeren. We moeten ons beperkingen opleggen en houden ons bezig met de vraag: *wat betekent kennen in de geschriften van Johannes?* Dat ik deze keuze doe is niet zo maar. Immers vooral in de johanneïsche geschriften speelt het „kennen" een grote rol, zowel in het evangelie als in de eerste Johannesbrief.

Het blijkt dat onder „kennen" verstaan moet worden, *niet* allereerst een *verstandelijk* kennen, maar dat gedoeld wordt op een verhouding die er bestaat tussen personen. Kennen wil zeggen, persoonlijk iemand kennen, dat is meer dan alleen iemands naam weten. meer dan alleen bekend zijn met zijn woonplaats en werkzaamheden enz.

Ralph Luther beschreef het zó: „Bedoeld is een kennen, zoals het oplicht tussen twee mensen, die elkaar in het leven ontmoeten en plotseling zich bewust worden, dat zij voor elkander bestemd zijn."

In het evangelie van Johannes is er sprake van *een verhouding* tussen God en Jezus. De Vader „kent" de Zoon, en omgekeerd de Zoon „kent" de Vader. Die verhouding is zo intiem en zo persoonlijk, dat ze aldus door de Heer wordt weergegeven: „de Vader is in Mij, en Ik ben in de Vader", (Joh. 10 :38). Dat de Here Jezus de Vader kende, openbaarde zich in Zijn leven nl. in het doen van de wil des Vaders, het Hem behaaglijk zijn. Evenzo is er een kennen van Jezus, door de Zijnen en, omgekeerd, een kennen van de Zijnen door Jezus. Wij denken aan de woorden „Ik ben de goede herder en Ik „ken" de mijne en de mijne „kennen" Mij, gelijk Mij de Vader kent en Ik den Vader ken", (Joh. 10 : 14). Het is een wederkerig kennen. Dit „wederkerig" kennen, is ook een *wederkerig in elkander zijn.* „Gij in Mij en Ik in U." De gelijkenis van de wijnstok en de rank verduidelijkt dit. Zoals de rank in de wijnstok is, zo is de gelovige in Christus, maar ook omgekeerd, het leven van de wijnstok is in de rank, d.w.z. Christus is in de gelovige.

Wanneer ik Hem ken, ben ik Hem, dat wil zeggen, dat mijn „wezen" mijn „zijn", bepaald wordt door Hem, in Wien ik ben. Het wezen van de rank wordt bepaald door de wijnstok. Alleen de wijnstok heeft die bepaalde ranken. Het leven van de christen wordt bepaald door Christus. De Here is eeuwig. Hij is de levende, Die het leven heeft in Zichzelf. Wie Hem kent, in Hem is, die heeft dan ook het eeuwige leven. Zo moeten we ook verstaan de woorden uit Joh. 17 : 3 „En dit is *het eeuwige* leven, dat zij U kennen."

Deze kennis berust op een *levensgemeenschap*, op een zijn in Hem. Dat is niet een kennen van horen zeggen, maar een kennen als vrucht van een persoonlijke *ontmoeting*. Van Job zijn de woorden bekend: „bij geruchte heb ik van U gehoord, maar nu ziet U mijn oog". Een ander voorbeeld uit de geschiedenis van de samaritaanse vrouw. De mensen van Samaria kenden Jezus van horen zeggen. - dat was niet het èchte kennen, later werd het anders want, zo lezen wij: „wij geloven niet meer om wat gij zegt, want wijzelf hebben Hem gehoord, en weten, dat deze waarlijk de Heiland der wereld is", (Joh. 4 : 42). Er had een ontmoeting met Jezus plaats gehad. Jezus moest door Samaria gaan. Hij vertoonde Zich, openbaarde Zich en daardoor was het „kennen" mogelijk geworden.

Wie Hem kent, heeft niet alleen deel aan het leven: God is liefde en wie Hem kent, diens leven wordt door die liefde bepaald, diens leven wordt met die liefde gevuld. „De liefde Gods wordt uitgestort in ons!" *Hem kennen* wil zeggen, dat we *liefhebben!* Wie zegt, dat hij Hem kent en z'n broeder haat, toont zich deerlijk te vergissen. Wie niet liefheeft, kent God niet", (I Joh. 4 : 8). Het bezitten van de liefde is het garantiemerk van het kennen Gods, of anders gezegd: *de liefde is het criterium* van het „kennen" Gods nu al. Het is duidelijk, dat met „kennen" geen vorsend, beschouwelijk weten bedoeld is. Ik citeer nog eens *Ralph Luther:* „niet daardoor komt kennis tot stand, dat men daarover zit te wroeten en studeert." Hem „kennen", wordt door Johannes nog op andere wijze omschreven: niet alleen zijn „in Hem", niet alleen „liefhebben," maar ook *Zijn geboden bewaren.* De liefde van Jezus tot de Vader, of het kennen van de Vader, openbaarde zich hierin „dat Hij de geboden Zijn Vaders bewaard heeft." Ons „kennen" van de Heer openbaart zich eveneens hierin, dat wij Zijn geboden bewaren.

We lezen in I Joh. 2 : 3 „en hieraan onderkennen wij, dat wij Hem kennen, indien wij Zijn geboden bewaren".

Het criterium van het „kennen" is niet alleen liefhebben, maar ook zich geliefd weten. Niet alleen in Hem, in de liefde zijn, *in liefde handelen,* liefhebben, maar ook *zich laten liefhebben* door Hem.

Dit laatste staat eigenlijk voorop. Eerst wanneer we ons door Hem laten liefhebben, Zijn liefde aanvaarden, ons „jawoord" Hem geven is het mogelijk, dat wij in liefde handelen, liefhebben. „Wij hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad." Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij òns heeft liefgehad en Zijn Zoon gezonden heeft als een verzoening voor onze zonden", (I Joh. 4 : 10).

Elkander liefhebben spruit voort uit het door de Heer geliefd zijn. God kennen is, *Zijn liefde aannemen*, dat is *geloven.* Het kennen brengt eeuwig leven, schreven we. Dat leven is door Jezus onder ons bereik gebracht. Gods liefde kwam tot ons, in het zenden van Zijn Zoon. *God kennen* gaat *niet buiten Jezus om.* Wij kennen God niet op directe wijze, maar door het feit, dat Hij Zich laat kennen, d.w.z. door het feit dat Hij Zich in Jezus geopenbaard heeft.

Wie Jezus kent, kent ook de Vader: „wie Mij gezien heeft, heeft ook de Vader gezien". Jezus kende de Vader, omdat Hij van de Vader kwam. De liefde Gods geopenbaard in Jezus' komst op aarde tot ons heil, moet worden geloofd. Jezus kennen, is geloven dat Hij één is met de Vader en dat de Vader Hem gezonden heeft.

De gemeente getuigt van Hem. „Wie God kent, hoort naar ons; wie uit God niet is, hoort naar ons niet," (I Joh. 4 : 6). Het kennen Gods gaat niet buiten de historische verschijning van Jezus om. Door Hem heeft God Zich geopenbaard en is de ontmoeting mogelijk geworden. Met deze verschijning van Jezus op aarde begint de kennis Gods. De meest eenvoudigen - voor wijzen en verstandigen is het verborgen - is het gegeven God te kennen nu Hij Zich in Christus te kennen gaf. Voor het kennen is dus de tegenwoordigheid Gods onder ons nodig geweest. In Jezus Christus is God onder ons gekomen en werd het mogelijk Hem te kennen. In deze bedeling woont God onder ons door Zijn Geest. „De Here nu is de Geest" en door de Heilige Geest leren wij Hem kennen. Wij hebben ontvangen, de Geest die uit God is, „opdat wij zouden weten". Door de Geest verlicht, getuigt de gemeente, dat zij Hem kent.

IN DIT NUMMER.

geen gemeenteberichten; een verantwoording uit het unie-bureau van de in het eerste kwartaal binnengekomen gelden; als frontartikel het laatste artikel in de serie „Onze plaats in de oecumene"; in de rubriek „Leestafel" een critische bespreking van het rapport van de studiecommissie „De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken."

Mededeling

RADENKONFERENTIE GEWEST HOLLAND

De radenkonferentie van gewest Holland wordt D.V. 27 april te Utrecht, „Silo" gehouden. Aanvang 15.30 u; sluiting plm. 20.00 u. De agenda vermeldt: „*De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken,*" ingeleid door ds N. J. van Beek; „*Onze unie-gemeenschap,*" door ds J. Broertjes.

NADER BEZIEN

Toelichtingen en prae-adviezen

Het naderen van de A.V. geeft een redacteur soms een welkome gelegenheid om enige stokpaardjes van stal te halen, tot nut en onderwijzing van onze gemeenschap uiteraard. Zo'n stokpaard betreft de toelichtingen en de prae-adviezen bij de voorstellen die op de agenda prijken. Bij twee voorstellen wordt de toelichting niet in „De Christen" maar in het officiele A.V.-boek afgedrukt. Die doen blijkbaar zo weinig terzake of zijn zo onbegrijpelijk dat het voor de gemeenteleden niet nodig is er kennis van te nemen. Een andere gemeente zal ter A.V. wel een toelichting op haar voorstel leveren, hetgeen voor de U.C. aanleiding is om prompt ook haar prae-advies achter te houden tot de A.V. Alleen al om deze redenen wekken deze voorstellen de indruk dat ze serieuze overweging door de gemeenteleden niet waard zijn. Een andere gemeente beroept zich ter rechtvaardiging van haar voorstel op een informatie van derden, hoewel ze de betreffende gegevens zelf ook gemakkelijk uit de A.V.-notulen had kunnen halen. Hoe zou die gemeente kijken, wanneer eens ter A.V. bleek dat haar informatie onjuist was? Jammer genoeg vertonen de meeste prae-adviezen van de U.C. dezelfde kwaal als altijd: vaag en nietszeggend. Met name de prae-adviezen op de voorstellen inzake de organisatorische plaats van het centrumbestuur laboreren daaraan.

Het voorstel van de gemeente te Almelo - om te bepalen dat een vertegenwoordiger in dit college niet tevens lid mag zijn van het besuur van een participerende organisatie, die hij niet in het C.B. vertegenwoordigt (een suggestie van de commissie van vijf) - wordt afgedaan met de opmerking dat de A.V. hoogstens een besluit kan nemen ten aanzien van haar eigen vertegenwoordiging. Waarom zegt de U.C. niets over de zaak op zichzelf? Is de gedachte zo dwaas? Ik dacht van niet. En bovendien kan de A.V. wel meer doen dan deze regel voor haar eigen vertegenwoordiging te stellen. Ze kan de andere participerende voorstellen deze aanvulling in de stichtingsacte op te nemen. Het tweede voorstel van Almelo had met een duidelijk schrijven aan die gemeente afgedaan kunnen worden. Uit wat er nu in voorstel, toelichting en prae-advies samen staat kan een oningewijde niet begrijpen wat er aan de hand is. Waarom niet duidelijk gezegd, dat het feit dat de A.V. zelf opdracht heeft gegeven om een stichting op te richten waarvan de bestuursleden niet alleen door de U.C. worden benoemd, geacht mag worden te impliceren dat de A.V. toestemt in afwijking van art. 10 van de statuten der Unie? Dat bedoelt het prae-advies toch? Bij het voorstel van Assen doet het prae-advies het voorkomen alsof de A.V. de bevoegdheid zou hebben de controle van het beleid van het C.B. aan zich te trekken. Dit voorstel behoeft - zo gesteld - niet eens in behandeling genomen worden. Want 1. de A.V. is de instantie die het beleid van het C.B. controleert; dat is haar reglementaire taak en bevoegdheid; of ze die naar behoren kan uitoefenen is een andere vraag; en 2. de A.V. kan onmogelijk de andere participerende instanties verbieden op hun wijze het beleid van het C.B. te controleren. Dit had in alle duidelijkheid in het prae-advies moeten staan en dan hadden de gemeenten geweten dat zij tot de orde van de dag over konden gaan.

Waarom toch altijd deze onnodige en schadelijke vaagheid?

J. R.

Verantwoording Unie-bureau

In het eerste kwartaal 1963 kwamen in het Uniebureau de volgende bijdragen en giften binnen:

1) voor het Noodfonds: FdR, DH 25,-; GK,B *f* 10,-; Alkmaar *f* 27,35; Emmen *f* 25,-; Emmen *f* 129,76 (Perzië): AP,V *f* 5,-; Zusterhulp, Den Haag *f* 27,-; Zusterhulp, A'dam W *f* 5,-; Vrouwenklub, Kl. Driene Hengelo *f* 10,-; JCK, H *f* 10,-; Zwolle *f* 24,50; MJtB, *f* 100,-; WV,M *f* 5,-; Noordbergum *f* 91,62; Veendam *f* 56,80; Rotterdam-C. *f* 100,75; JAJ,A *f* 7,50; HJW,H *f* 10,-; E.E.veen *f* 45,95; Alblasserdam *f* 12,50; Enschede *f* 72,27; DB,S *f* 10,-; Daarlerveen *f* 80,-; Drachten *f* 32,34; FHK,DH *f* 10,-; Sneek *f* 830,70; Heerenveen *f* 68,30; TK,H *f* 2,50; Eindhoven *f* 127,50 Winschoten *f* 63,40; Groningen-Zuid *f* 162,41; Zusterhulp, Utrecht-C. *f* 19,40; Staveren *f* 110,50; Zwijndrecht *f* 64,-; Zutfen *f* 30,87; Pernis *f* 72,05.

2) voor de E.C.U.: Hengelo *f* 125,-; Alblasserdam *f* 33,28; Sneek *f* 50,-; E.E.veen *f* 27,46; Enschede *f* 52,18; Musselkanaal *f* 100,-; Vroomshoop *f* 100,-; Foxhol *f* 100,-; Harlingen *f* 60,33; Haulerwijk *f* 50,-; Deventer *f* 35,86; Heerenveen *f* 33,29; Haarlem *f* 37,97; Sneek *f* 81,15; Stadskanaal *f* 508,-; Enschede *f* 31,52; Leeuwarden *f* 36,98; Den Helder *f* 50,-; Haarlem *f* 40,39; Apeldoorn *f* 21,63; Winschoten *f* 31,60; Zutfen *f* 11,90; Zwolle *f* 37,95; Haarlem *f* 37,28; JvN,A *f* 40,-; HvdB, *f* 1,50; DG, NW *f* 10,-; GB,D *f* 10,-; HHB,D *f* 5,- en 10,-.

3) voor Evang. in het Zuiden: IvN,A *f* 25,-; NBJB, Siddeburen *f* 22,36.

4) voor de Opleiding: Hengelo *f* 600,-; Alblasserdam *f* 31,39; Sneek *f* 100,-; E.E.veen *f* 32,75; Zutfen *f* 72,07; Stadskanaal *f* 100,-; Enschede *f* 35,41; Apeldoorn *f* 30,-; Alkmaar *f* 36,80; Groningen-N. *f* 500,-;Musselkanaal *f* 100,-; Vroomshoop *f* 60,-; Haulerwijk *f* 50,-; Heerenveen *f* 100,-; Rotterdam-Z. *f* 13,-; Almelo-Geraniumstraat *f* 36,35 en *f* 43,44; Haarlem *f* 10,21 en *f* 6,90; Noordbergum *f* 47,40; E.E.Veen *f* 35,75; Sneek *f* 106,97; Stadskanaal *f* 627,-; Heerlen *f* 27,76; Leeuwarden *f* 82,05; Den Helder *f* 25,-; Apeldoorn *f* 17,30; E.E.veen *f* 33,90; Winschoten *f* 31,60; Zutfen *f* 27,48; Pernis *f* 25,59; Zwolle *f* 44,85; Drachten *f* 40,-; HL,W *f* 1,-; GP,P *f* 50,-; HFB,C *f* 1,-; HdG,L *f* 1,-; IvN,A *f* 40,-; AN,E 1,-; DH,S *f* 5,50; WS-dJ,H *f* 10,-; GdH,S *f* 2,25; HvdW,H *f* 0,71; JvdV,U *f* 6,17; JWM,A *f* 0,75; PDJ,V *f* 20,-; ASG,DH *f* 1,-; LdR,C *f* 1,66; GS,C 1,81; NBVB, Leeuwarden *f* 28,81.

5) voor de zending: Hengelo *f* 600,-; Alblasserdam *f* 41,47; Sneek *f* 25,- en *f* 25,-; E.E.Veen *f* 100,-; Zutfen *f* 97,71; Enschede *f* 32,40; Coevorden *f* 149,08; Zwolle *f* 25,48; Vroomshoop *f* 100,-; Haulerwijk *f* 100,-; 2de Exloërmond *f* 292,-; R'dam-Z. *f* 17,50; Foxhol *f* 25,61; Noordbergum *f* 64,60; R'dam-C. *f* 51,75; Musselkanaal *f* 250,02; R'dam-Z. *f* 13,-; Haarlem *f* 40,69,32,69 en *f* 42,50; N. Pekela *f* 185,89; A'dam-C. *f* 79,35 en *f* 151,18; Den Helder *f* 126,65; Drachten *f* 32,41; Enschede *f* 40,84; Stadskanaal *f* 380,-; Leeuwarden *f* 26,06; Staveren *f* 100,-; IJmuiden *f* 5,25; Apeldoorn *f* 25,73; N. Weerdinge *f* 500,-; Zutfen *f* 33,86; Pernis *f* 68,50; Zwolle *f* 51,75; Harlingen *f* 58,13; JA,A *f* 5,- en 5,-; SS,D *f* 10,;- JB,D *f* 20,-; HGdW, *f* 7,50 (3 x); JP,A *f* 10,-; JdL,H *f* 10,-; EPvdM,A *f* 50,-; PV *f* 2,50; AdV *f* 35,-; JL,W *f* 10,-; PN,A *f* 5,-; RH,N. *f* 10,-; AM,A *f* 1,-; NN,H 7,-; AV,R *f* 100,-; CB,A 2 x *f* 25,-; Zusterhulp- afd. Westerhaar, *f* 22,50; Groningen-Z. *f* 34,80; div. *f* 260,-; Dokkum; Ds. de Visserschool, Hengelo (O) *f* 15,-; Zondagsschool, Veensloot *f* 45,25; Pr. Willemschool, Enschede *f* 80,-; Chr. School, N. Pekela *f* 10,-; E. v. Soeterwoudeschool, Hilversum *f* 15,-; Maranathaschool, Winschoten *f* 10,-; Da Costaschool, Hengelo (O) *f* 30,-; Kuiperschool, Hengelo (O) *f* 30,-; Gr. v. Prinstererschool, Hengelo (O) *f* 12,62 en *f* 17,22; School met de Bijbel, Heerenveen *f* 15,-; Chr. ULOschool, Delfzijl *f* 27,12; CVOschool, Haulerwijk *f* 10,-.

6) voor het Pensioenfonds: NBVB, afd. Leeuwarden *f* 145,83.

7) voor het 10-cents-fonds (hulp inzake kerkbouw): Alkmaar *f* 34,81; Deventer *f* 20,-; Emmen *f* 75,-; Haarlem *f* 31,88, *f* 35,53 en *f* 55,06; Stadskanaal *f* 190,-; Drachten *f* 28,43; Zutfen *f* 55,-; IJmuiden *f* 5,-; Den Helder *f* 25,-; Zwolle *f* 12,90; mej. MJGF,W *f* 5,20; AE,H *f* 0,50; IvN,A *f* 10,-; WS,H *f* 10,-; AdJ,S *f* 5,-; JGK,N *f* 10,-.

8 voor de 1%-actie van de U.B.S.: Alblasserdam *f* 185,60; Almelo-Geraniumssraat *f* 550,-; Amsterdam-Centrum *f* 203,70; Amsterdam-West *f* 265,85; Apeldoorn *f* 230,70; Arnhem *f* 108,50; Assen *f* 57,50; Borne *f* 108,20; Daarlerveen (Vroomshoop) *f* 556,66; Deventer *f* 5,-; Dokkum *f* 20,-; Emmen *f* 700,-; Den Haag *f* 4,50 Haarlem *f* 10,-; Heerenveen *f* 1910,-; Hengelo *f* 385,50; Hoogezand *f* 379,64; Leeuwarden *f* 73,; N. Pekela *f* 10,-; N. Weerdinge *f* 230,-; Noordbergum *f* 616,10; Pernis *f* 250,-; Rotterdam-C. *f* 426,30; Rotterdam-Z. *f* 1343,15; Sneek *f* 30,-; Utrecht *f* 1186,30; Veendam *f* 528,35; Winschoten *f* 36,-; IJmuiden *f* 325,75; Zandbulten *f* 867,60; Harderwijk *f* 40,76.- De bruto opbrengst van de 1%-actie is hiermee gestegen tot even boven de *f* 77000,-! Hulde aan de meewerkende gemeenten, die deze unieke 1%-actie zo goed deden slagen!

Hartelijke dank aan alle gevers en geefsters. Het geven doet mee ons werk leven!

T. Jansma

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de Bouwstichting, Arnhem.

zand en zaad

Het zou niet eerlijk zijn de kookkunst van een vrouw te beoordelen naar de ene keer, dat u aan haar tafel zat en de soep toevallig wat zout was uitgevallen. Het wordt natuurlijk wat vervelender als de volgende keer blijkt dat de aardappelen aangebrand zijn.
Men mag een arbeider niet beoordelen naar dat ene werkstuk, dat niet helemaal gelukt is. En vooral mag men een dominee niet waardeloos achten als de preek wat levenloos ter wereld kwam. Maar, opdat ik uw gedachten niet al te zeer verstrooie en zelf afdwaal van wat mij voor de geest staat: ik heb een gebed gelezen. Dat moet u niet vreemd vinden. Het is heel goed dat nu en dan eens te doen. U zou verbaasd zijn over uw eigen gebed als u het eens ging opschrijven. U zou na lezing waarschijnlijk zeggen: dat valt me tegen. Ik heb het alleen maar over mezelf gehad en over „die ons lief en dierbaar zijn". Van een aanbidding, van dankzegging is niet zoveel terechtgekomen en de buren heb ik helemaal vergeten. Ik moet wat meer gaan denken als ik wil bidden.
Ik heb een gebed voor de luchtmacht gelezen.
Dat had u niet gedacht.
Dat gebed staat in het: Gebedenboek voor Militairen. Uitg. Gooi en Sticht. In opdracht van de Hoofdlegeraalmoezenier. Zo staat het tenminste in Sol Iustitia, een utrechts studentenblad. Ik vermeld de bron opzettelijk, want u zou kunnen twijfelen aan de waarheid van het bestaan van het volgend gebed:

„Goede Moeder, omgeven door luister en zegepralend zijt gij door uw goddelijke Zoon ten hemel opgenomen met ziel en lichaam.
De koren van engelen en scharen der heiligen juichen u toe, en ook wij verheugen ons om uw heerlijkheid en danken God, die zo grote dingen aan u gedaan heeft.
Wij vertrouwen vast, dat uw ogen vol medeleven neerzien op onze ellende en op onze angsten, op onze strijd en onze zwakheden, zoals gij, als Moeder, ook meeleeft in onze vreugden en overwinningen.
Daar gij, door uw glorievolle hemeltocht de wegen door het luchtruim geheiligd hebt, vereren wij u als patrones van de Luchtmacht Nederland en stellen ons onder uw moederlijke bescherming.
Koningin ten hemel opgenomen, bescherm ons en de gehele Luchtmacht Nederland. Amen."

U gelooft het niet. Om u de waarheid te zeggen, terwijl ik het overschrijf denk ik opeens aan 1 april. Maar dat zou te ver gaan. Studenten mogen eens gek doen, maar dit zou te erg zijn. Was het maar een studentengrap. Dan was die misplaatst, maar dat zou nog beter te verteren zijn dan dit „gebed". Leest u het nog eens en weer zegt u: 't kan niet waar zijn! Daar is geen regel van waar en dat wil een gebed voorstellen.
Het is erg en ergernisverwekkend.
Ik hoor het u al zeggen: dat is nou typisch rooms. En met zulke lieden zul je samenwerken.
Hebt u de nieuwe vertaling van het Nieuwe Testament van de katholieke bijbelstichting Sint Willibrord al in de hand gehad? Kijkt u die eens in en lees enige bladzijden. Zelfs de „verklaringen" in de voetnoten mag u wel eens lezen. Bij ons mag alles. En dan zou ik willen horen wat u daarvan zegt.
Met andere woorden: je mag wel op alle slakken zout leggen, maar niet vergeten dat ook hun wereld niet alleen uit slakken bestaat. Dat er kennelijk mannen zijn, die hun best doen het woord der waarheid te laten spreken. Wilt u achter elk woord staan dat de een of andere baptist in New York, Johannesburg of Hengelo zegt? Neen!
U ziet mij al afdrijven naar een oceaan van indifferentisme - dat is onverschilligheid en lauwheid op godsdienstig gebied. U ziet mij al wegzakken in het moeras van relativisme en dat laatste betekent dat ieder van zijn standpunt een beetje gelijk heeft en dat niemand helemaal gelijk heeft. Ik geloof dat u zich vergist. Ik moet wel bekennen soms vrees te hebben voor mensen, die bij hun standpunten zweren. Ik denk soms dat ze te statisch, te steriel zijn. Ofschoon ik ook graag afstand bewaar van hen, die nooit ergens op staan. Van die zwevers moet je 't ook niet hebben. Natuurlijk glimlacht er nu een en die zegt achter de hand tegen zijn buurman: zie hemzelf eens zweven.
Om u gerust te stellen, dat valt nog wel mee. Ik heb wel enige ankerplaatsen. Juist daarom kan men samenwerken met mensen, die een wat langere ankerketting hebben en soms de schijn verwekken dat ze prijsgegeven zijn aan stroming en golfslag. Men moet hen herinneren aan de bodem waarin ze verankerd (moeten) zijn. Daarom moeten we dicht bij hen in de buurt blijven en ze bijvoorbeeld zeggen, dat zulk een gebed voor de luchtmacht helemaal fout is. Goed: zondig. Dat heb ik gisteravond nog aan roomse jongelui gezegd en ze schrokken ervan.

Huizinga

De gemeente als volk Gods

In enkele vorige artikelen schreef ik over de gemeente, waarbij enkele achtergronden werden opengelegd, zowel naar de israelitische als naar de griekse kant; vervolgens zijn we begonnen aandacht te schenken aan de namen die de messiaanse kring van Jezus Christus in het Nieuwe Testament tooien. De beide namen: „gemeente" en „lichaam" behandelden we reeds. In dit stukje willen we onze aandacht wijden aan een naam die ook enkele malen gegeven wordt aan deze messiaanse gemeenschap, namelijk „volk."
De gemeente wordt in de bijbel „Volk Gods" genoemd.

Dat is een veelzeggende benaming, waar we zo maar niet overheen mogen lezen. Een naam die een breder gemeentebegrip in de hand werkt en die evenals de andere namen wijzen in de richting van identiteit van gemeente en Israel, zodat wij de vraag, of er buiten de gemeente nog een toekomst is voor het volk dat belichaamd is in de huidige Israeli nog altijd een onjuiste vraagstelling achten.
Indien de gemeente niet getooid zou worden met de namen welke ook het Israel van het Oude Testament sierden, indien bijvoorbeeld de gemeente in het Nieuwe Testament alleen maar „synagoge" zou heten, dan zou er reden zijn om te denken dat die „synagoge van Jezus van Nazareth" een tussenoplossing Gods zou zijn, een soort noodstructuur, totdat het volk Israel als geheelheid op een dag in Jezus de Messias zou onderkennen. Op die dag zou dan de synagoge van Jezus opgaan in het geheel van het volk Israel en niet meer apart synagoge behoeven te zijn. De gemeente als synagoge, als vergadering van hen die wel geloven, in tegenstelling tot het volk Gods dat niet gelooft in de Messias, nog niet, is dan als zodanig zelf niet een Lichaam, niet een volwaardige ekklesia, niet een corporatieve grootheid.

Nu wordt echter deze „synagoge" wèl gemeente genoemd en ook is zij het Lichaam van de Messias, en heet zij in 1 Petrus 2 : 9 een heilige natie, een volk Gode ten eigendom, eens niet Zijn Volk, nu echter Gods volk. Ook 2 Corinthe 6 : 16 duidt de gemeente als Gods Volk; een text die oorspronkelijk het oudtestamentische Israel duidde wordt hier geciteerd ter zake van de gemeente. Dezelfde gedachte vinden wij uitgedrukt in Romeinen 9 : 24-26: „*En dat zijn wij, die Hij geroepen heeft, niet alleen uit de Joden, maar ook uit de heidenen.*".. Daar wordt dan ter staving Hosea geciteerd: *Ik zal niet-mijn-volk noemen mijn volk.*" Hier blijk, dat de messiaanse gemeenschap het messiaanse volk is. Meer dan een gemeenschap, meer dan een vergadering is de gemeente een volk. Minder sterk, maar toch in dezelfde richting wijzend is Handelingen 18 : 10, waar wordt

gewaagd van een visioen dat Paulus heeft te Corinthe: Hij hoort Gods stem die hem troostend zegt: Wees niet bevreesd . . want ik heb **veel volk in deze stad.**
Het probleem van de Romeinenbrief moet gezien worden tegen de achtergrond van een keizerlijk decreet, dat de Joden uit Rome had verbannen, ook de christen-joden, waardoor de gemeente aldaar een tijdlang had bestaan uit practisch louter christenen uit de heidenen. Dientengevolge werd de suggestie gewekt dat er een tegenstelling zou bestaan tussen Israel en de gemeente. De apostel Paulus bestrijdt in deze brief die gewaande tegenstelling. God heeft Zijn volk niet verstoten. Daarvan is Paulus zelf het levende bewijs. Hij werkt dan met de profetische rest-gedachte. Het uitverkoren deel heeft verkregen wat het historische Israel najaagde. Op dat uitverkoren deel is de universele Israel-roeping overgedragen: heidenen komen erbij, en het wordt werkelijk een wereld-Israel. Paulus zegt in Romeinen 11 : 17 tegen de in Rome overgebleven christenen uit de heidenen: *„Indien nu enkele van de takken weggebroken zijn, en gij als wilde loot daartussen ge-ent zijt, en aan de saprijke wortel van de olijf deel hebt gekregen, beroep U dan niet tegen de takken."* En in vers 23 zegt hij: *„Maar ook zij zullen, wanneer zij niet bij hun ongeloof blijven weder ge-ent worden; God is immers bij machte hen opnieuw te enten."* In vers 25 noemt hij het op deze wijze „vol" worden van Israel een „geheimenis." Hij zegt daar: *„Een gedeeltelijke verharding is over Israel gekomen, totdat de volheid der heidenen binnengaat, en op die manier zal geheel Israel behouden worden"*. Dat proces is nog gaande. Enten van heidenen en joden op dezelfde stam. Eén volk, één stam, één Israel en één God!
De messiaanse gemeenschap, de ekklesia, het Lichaam van Christus is het bedoelde Israel, is **het Volk Gods.**

Een kostelijke wijdheid, grootheid en oecumene van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde is de gemeente. Als Volk is het lotsgemeenschap onder één heerschappij. Ongeacht leeftijd of geslacht, „ras" en cultuur, arm of rijk, sterk begaafd of zwak van zinnen. De enkeling hoort bij het volk. De individualiteit van de enkeling bestaat slechts dank zij, en in zo verre hij deel uitmaakt van het volk.

Paulus zegt in Galaten 6 : 15 en 16: *„Want besneden zijn of niet-besneden zijn betekent niets, maar of men een nieuwe schepping is. En allen die zich naar dien regel zullen richten, vrede over hen, en barmhartigheid, ja, over het gehele Israel Gods!"*

Dat wij deze dingen zo geschreven hebben, is niet om sommige broeders onder ons die scheiding maken tussen de gemeente en Israel, en voor Israel nog een aparte toekomst lezen in de Schrift, te verdrieten, maar het is naar onze mening daarom zo belangrijk, omdat er een vollere en bredere gemeenteopvatting in de Schrift aanwezig is dan vaak wordt beleefd en beseft. Wij hebben de indruk, dat dit schralere verstaan van de gemeente als vergadering van individueele gelovigen het gevolg is van onze apologetische houding tegenover de kerkopvattingen rondom ons. In deze kerkbegrippen liggen meer schriftuurlijke facetten dan wij wel onderkend hebben. Afwijzing van andere kerkbegrippen betekent nog niet een afwijzing van die stukken daarin welke werkelijk schriftgegrond zijn. Het oecumenische gesprek zal ons in een voortdurende confrontatie houden met die kerken en ons dingen uit de Schrift kunnen leren, die betrekkelijk uit ons gezichtsveld geraakt zijn.

Ph. L. (Gn.)

Zendingsnieuws

Nieuws uit Yalemba

De beide spaanse dokters sloegen me breed grijnzend op de schouder, ja de baby was er eindelijk, zonder dat het er spaans toegegaan was. Ze had wel lang op zich laten wachten, maar dat vergeet je, zodra ze gekomen is en haar eerste geluidjes heeft gegeven. Je voelt je net zo opgewonden alsof je een echt wonder hebt aanschouwd. En is het dan niet een wonder?
We waren reeds midden december per kano met roeiers in Bandu aangekomen. Dicht bij Bandu, in Elisabetha, staat een grote palmoliefabriek van Unilever. Hier aan verbonden is een hospitaal, met een spaanse dokter en enkele nonnen, waarvan één een nederlandse. Gedurende de tijd van wachten maakten we ons nuttig in de gemeente-arbeid. We bezochten vele dorpjes in de plantages om er te spreken. De mensen dachten verheugd dat we de nieuwe B.M.S-zendelingen waren. Men riep ons vrolijk een welkomstgroet toe. Eén deed me erg verbaasd opkijken toen hij riep: Bent u gekomen?? all right, all right!!!
Men was altijd weer blij ons te zien en men overlaadde ons met geschenken in natura. We voelden ons wel elke keer verlegen worden door zoveel vriendelijkheid. Misschien wilden ze de slechte indruk van weleer uitwissen? Bovendien hebben vele christenen oprechte spijt over hun vroegere houding, tijdens en na de onafhankelijkheid.
Temidden van de christenen in Bandu hebben we veel vriendschap ervaren. Men leefde in alles met ons mee. Zij verspreidden het nieuws van de geboorte van Esther, zodat velen Fenny in het hospitaal kwamen bezoeken. De vrouwelijke bezoekers gaven haar dan allerlei adveizen over de voeding en opvoeding van het kind. Angstvallig keken we toe of ze haar ook zouden bespuwen!! De Topoke's hebben n.l. deze gewoonte, om het kind kracht te geven, maar gelukkig lieten ze het bij Esther achterwege, denkend dat blanke kinderen kracht genoeg hebben. Wellicht hoopten sommigen van de bezoekers op een geschenk onzerzijds. Men prijst n.l. een kind en dit compliment moet met een geschenk betaald worden.
Een week na de geboorte zijn we naar Yalemba teruggekeerd, met een gehuurde motorboot. Daardoor waren we in staat petroleum en voedsel mee te nemen voor de collegae in Yalemba. We verstoken nu veel petroleum daar de aggregaat defekt is. Omdat de buitenboordmotor het ook niet meer doet, zitten we sedert begin december geïsoleerd, zodat we geen inkopen meer kunnen doen. Toch zullen we op de één of andere manier er wel weer door komen.
Door uitbreiding van het gezin is ons huisje te klein geworden. We hebben twee kamers. De een is woon-, eet-, zit-, studeer, en spreekkamer, de ander is rommel- en slaapkamer. De Engelsen hebben vóór ons reeds willen bouwen, maar er waren geen stenen. Zonder eerst breedvoerig te gaan konfereren, zijn we maar begonnen ergens een kippenhok af te breken, wat 350 stenen opleverde. Nog ergens anders vonden we een ruïne van een keuken, zodat we nu 1000 stenen hebben. Na enkele dagen ontdekten we een geitenhok, geheel bouwvallig. Zou men toestaan het af te breken? Want zo gemakkelijk gaat dat hier niet. Het viel echter mee. Men was reeds voldoende overtuigd van de noodzaak van onze aktie door ons afbraak-enthousiasme, maar in niet mindere mate omdat men mij vaak met één of meerdere stenen onder de arm, opgeraapt hier of daar, naar huis ziet gaan. De twee extra kamers komen er dus wel. Onze bouwaktie had dus sukses. We hopen dat het in Nederland ook zo gaat... Vanuit Nederland werden we nog verblijd met 't bericht dat 't Christelijk Lyceum te Dordrecht een bazar heeft gehouden voor onze school hier. De opbrengst was *f* 6000.-. Wat een prachtig bedrag. Er zal speciaal materiaal van worden gekocht voor de schei- en natuurkundelessen en enkele andere nuttige dingen. De jongens hier waren wild van vreugde.
We wensen u allen Gods rijke zegen toe.

Met hartelijke groeten
Fenny, Jan, Mirjam en Esther van der Veen.

Leestafel

Kanttekeningen bij het Rapport van de Studiecommissie

De Oecumenische beweging en onze plaats daarin is niet langer een zaak van vanzelfsprekendheid. De laatste weken en maanden is in dit blad uitvoerig geschreven over het voor en tegen van onze aansluiting bij de Wereldraad. Hoezeer de vragen rondom onze oecumenische betrekkingen de gemoederen momenteel bezig houden, bleek uit de belangstelling voor de 30 maart j.l. gehouden bezinningsconferentie in Zwolle.
Voor mij ligt het rapport **De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken.** Heb ik het goed, dan moet dat rapport gezien worden als vrucht van en stimulans tot een hernieuwde bezinning onzerzijds op de oecumenische beweging als belichaamd in de Wereldraad. Het werd opgesteld door een door de U.C. ingestelde commissie ad hoc en aan de gemeenten, kerkeraden en andere instanties ter bestudering toegezonden.
Voorgeschiedenis. Directe aanleiding tot de instelling van de studiecommissie was de verontrusting in enkele gemeenten over het lidmaat-

schap van de Unie van Baptistengemeenten van de Wereldraad van Kerken. Op de vorig jaar in Almelo gehouden Algemene Vergadering deelde de U.C. mee, een studiecommissie te zullen benoemen om „alle argumenten pro en contra" te overwegen en daarover te rapporteren. Overigens is het goed te bedenken, dat onze aansluiting bij de Wereldraad, in 1946, nooit een zaak van eenstemmigheid geweest is. Dat bleek o.m. op de Algemene Vergadering in 1950, toen een voorstel van Harlingen tot verbreking van het verband met de Wereldraad met ruime meerderheid van stemmen verworpen werd. Voorstellen van Hoogezand en Leiden, die hetzelfde beogen en waarvan de behandeling in overleg met die gemeenten in 1962 een jaar werd uitgesteld, komen straks in Sneek aan de orde. Het rapport van de studiecommissie is bedoeld als een stuk voorlichting, dat de gemeenten wil helpen bij het bepalen van hun houding. Voor het initiatief van de U.C. tot instelling van een commissie ad hoc en het werk van de broeders J. van Dam, E. J. Huizing, Ph. Lindeman, H. Ploeger en S. J. Zijlstra mogen we dankbaar zijn.

Inhoud Aan het eigenlijke rapport gaat een korte inleiding vooraf, waarin de rapporteurs opmerken niet te zijn ingegaan op de motieven, die aan het besluit van de Algemene Vergadering van 1946 te Stadskanaal tot toetreding tot de Wereldraad van Kerken ten grondslag lagen. De inhoud van het rapport is over vier hoofdstukken verdeeld. Aan het rapport is een minderheidsverklaring van de hand van Ds S. J. Zijlstra toegevoegd, waarin een aantal bezwaren t.a.v. de Wereldraad, zijn wezen en doelstelling, verhouding tot de Rooms-Katholieke kerk en de in New Delhi uitgebreide basisformule genoemd worden.

In het eerste hoofdstuk wordt gesproken over de eenheid der gemeente. De oecumenische vraag bij uitstek, zo wordt terecht opgemerkt, is die naar het karakter en de gestalte van de gemeente van het Nieuwe Testament. Die gemeente bestaat uit Christ-gelovigen, wier eenheid een eenheid is in en door de Heilige Geest. De eenheid der gemeente moet allereerst zichtbaar worden in de plaatselijke situatie. Daarom moet het oecumenische gesprek in eerste instantie op plaatselijk niveau worden gevoerd.

Vervolgens handelt het rapport over de verdeeldheid der kerken. Die verdeeldheid is een historische werkelijkheid; factoren van theologische zowel als niet-theologische aard hebben daarin een rol gespeeld. Waar Christus ook in „de kerken" gepredikt wordt en ook daar de Heilige Geest waait en werkt, mag onze waardering nimmer uitsluitend negatief zijn. Als schatten, die in de historische kerken bewaard gebleven zijn en die in onze gemeenten verloren gegaan of niet tot hun recht gekomen zijn, noemt het rapport liturgisch besef en maatschappelijk verantwoordelijkheidsgevoel.

Hoofdstuk drie gaat in op het wezen van de Wereldraad, zijn doelstelling en recente ontwikkeling. De Wereldraad wil een plaats van ontmoeting en gesprek zijn en een orgaan voor samenwerking en hulpverlening, zo wordt betoogd. Voorts wordt een aantal negatieve tendenties genoemd, die vooral betrekking hebben op een eenheidstheologie, oecumenisch ongeduld en dadendrang bij personen en groepen, en het contact met Rome. Daar staat weer tegenover, dat de Wereldraad zich blijkens zijn officiële publicaties van de relativerende theologie distancieërt en dat het lidmaatschap voor de deelgenoten geen erkenning van elkaars kerken, ambten en inzettingen betekent. Ook het getuigenis tegenover de wereld, de contacten met kerken en christenen in communistische landen, en de hulpverlening in wereldwijd verband merkt het rapport als positieve tendenties aan.

Tenslotte adviseert het rapport de gemeenten het lidmaatschap van de Wereldraad voorlopig te handhaven, omdat de positieve tendenties vooralsnog overheersen. Kanselruil en z.g. oecumenische avondmaalsvieringen worden ontraden als misvattingen van de eenheid der gemeente, die bovendien niet direct uit het lidmaatschap voortvloeien. Het rapport stelt, dat, gezien het federale karakter van de Unie, deze geen lid van de Wereldraad behoort te zijn, maar dat aansluiting een zaak is van de gemeenten zelf. De minderheidsverklaring van ds S. J. Zijlstra gaat verder en adviseert de gemeenten het lidmaatschap van de Unie van Baptistengemeenten van de Wereldraad van Kerken zonder meer te doen ophouden.

Baptisten en Wereldraad. Het rapport van de studiecommissie maakt blijkens de inleidende opmerkingen van zijn samenstellers geen aanspraak op volledigheid; het is niet bedoeld als het laatste woord in de materie, maar wil slechts voorlichten en tot bezinning stimuleren. Bij alle waardering voor het werk van de rapporteurs als neergelegd in het rapport - en die heb ik - miste ik elke verwijzing naar de verwerking van de oecumenische problematiek door de baptisten in andere landen. Waarom zijn de unies van Denemarken, Groot-Brittannië en Ierland, Hongarije en de Amerikaanse Baptistenconventie - om slechts enkele te noemen - wél bij de Wereldraad aangesloten, de Zuidelijke Baptistenconventie, de Unies van Zweden, Spanje en de Duitse Bond daarentegen niet? Had niet de houding van de Baptisten Wereld-Alliantie op de wereldcongressen van Berlijn (1934), Atlanta (1939), Kopenhagen (1947), Cleveland (1950) en Londen (1955) onderzocht en weergegeven moeten worden? Studiemateriaal van een oriënterend en informatief karakter bieden vooral de ‚statements'. van de Engelse Unie van Baptistengemeenten. In dit verband moge ook het boekje **Baptists and Unity** van Leonard G. Champion, president van Bristol Baptist Theological College, genoemd worden (London: A. R. Mowbray & Co. Ltd, 1962).

Een tweede bezwaar acht ik het, dat de informatie over de Wereldraad van Kerken wel wat mager is. Zo lezen we eigenlijk niets over wat aan de oprichting van de Wereldraad in 1948 is voorafgegaan, noch over zijn bestaansbeginselen en organisatie. De grondslag en doelstelling van de Wereldraad, als geformuleerd in de **Verklaring van Toronto** (1950), wordt niet genoemd. Het rapport gaat voorbij aan het congres van 'Faith and Order' van Lund (1952) en de tweede assemblée van Evanston (1954). De in New Delhi (1961) uitgebreide basisformule wordt wel geciteerd, maar het rapport over de christelijke eenheid - misschien wel het belangrijkste tot dusver verschenen document - helaas niet. Is het verantwoord om te stellen, dat de Wereldraad van Kerken niet meer dan een ontmoetings- en gespreksplaats en een ograan voor hulpverlening is? Zeker na New Delhi moesten wij elkaar zeggen, dat het de Wereldraad om een organische eenheid, gaat, die vooral plaatselijk gestalte krijgen moet; niet om het gesprek, dat in vrijblijvendheid ontaardt en dat nergens in resulteert.

Uittreden? Over het advies van het rapport, dat het lidmaatschap der Unie in een lidmaatschap der gemeenten veranderd wil zien, wil ik op deze plaats kort zijn. Het komt mij voor, dat we op deze wijze het probleem omzeilen in plaats van het onder ogen te zien. Als Uniegemeenschap moesten wij toch in staat zijn om onze houding te bepalen, hetzij in positieve hetzij in negatieve zin! Concessies aan een evt. gebrek aan besluitkracht mogen pas in uiterste noodzaak gedaan worden.

Groningen J. A. Brandsma

Vrijdag 26 april 1963 80e jaargang Nr. 3676

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buienland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Kerk en Israël

Paulus zegt, dat de kerk (gemeente) Israël tot jaloersheid moet verwekken! Er is dus sprake van een verhouding tussen de gemeente en Israël. We moeten als we eerlijk zijn erkennen, dat er over het algemeen maar weinig belangstelling voor Israël bestaat.
Israël leeft niet voor ons. We lezen in de krant over Israël en de Arabische landen. Van spanningen die er zijn, van incidenten aan de grenzen, maar maken er ons meestal niet druk over. Dat is goed voor d veiligheidsraad......
Hoe komt dat toch? Zou het hier niet een geestelijke houding zijn, of beter een bepaalde instelling. Wij denken meestal aan het zieleheil, ons eigen zieleheil wel te verstaan. Heeft u wel eens opgemerkt met hoeveel élan gezongen wordt, een versregel als deze: en als ik in de hemel kom! en jubel......?
Dit is wel wat egoistisch, maar zult u zeggen, wij denken ook wel aan anderen. Getuige onze evangelisatie-acties, onze offers voor de zending; maar heeft u in „De Christen" wel eens iets gelezen over zending onder Israël? of zoals tegenwoordig gezegd wordt: „gesprek met Israël", (zie onder). Wij beroepen ons op het zendingsbevel, gaat dan heen, onderwijst al de volken; hoort Israël daar soms niet bij, is dat geen volk?

Gesprek met Israël

God denkt daar anders over. **Gods verkiezing is onherroepelijk.** De verwerping is nooit absoluut. In de profeten wordt ons enerzijds een verwerping geleerd, de profeten kondigden 't oordeel, de verwerping aan, soms op heel krasse wijze, het waren echte predikers van onheil. Dòch als het oordeel eenmaal gekomen was, dan vernemen we andere geluiden, dan eindigt het steeds weer met heilsaankondiging. Gods laatste woord was nooit het oordeel: Israël blijft de oudste zoon uit de gelijkenis. De vader is verheugd als de jongste zoon binnenkomt, maar Hij heeft nog steeds het verlangen dat ook de oudste zoon thuiskomt.
In Gods verlossingsplan is Israël opgenomen en vóór het einde komt zullen ze uit Israël knielen voor de Messias. „Joden, Christenen, Heidenen saâm knielen dan in enen naam!" Ook voor het huis Israëls is Christus gestorven! Er is een apostolaat onder de Joden! Paulus zegt: maak ze jaloers.
Is het vaak niet precies het omgekeerde? Is er niet veel dat afstoot? Vroeger sprak men veel (ook nu nog wel) van **zending** onder Israël. Helemaal juist is dit niet. Daarmee stellen we Israël op één lijn met de Heidenen. De H. Schrift zegt ons, dat Israël Gods uitverkorene is, het volk waaraan God zich openbaarde. Het volk dat altijd als artikel 1 van z'n geloofsbelijdenis heeft, het „sjema", d.w.z. „het hoor, Israël hoor, de Here onze God is een enig Heer", (Deut. 6 : 4). Het is niet onze bedoeling een uitleg van dit woord te geven. Het gaat er alleen maar om, aan te tonen, dat Israël geen Heidenvolk is, niet een veel-godendom. De God van Israël, de God van Abraham, Izak en Jakob, is geen andere God, dan die ook wij aanbidden!
Het is daarom beter te spreken over het **„gesprek met Israël"**. Eigenlijk is het zo, dat God aan Israël een zendingsopdracht gaf, waarvan uiteindelijk de wortels reeds liggen, in de belofte die God gaf aan Abraham: „in u en in uw zaad, zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden". Vooral in de tweede helft van het boek Jesaja, wordt deze opdracht van Israël ons getoond in Jes. 49 : 6 „Ik heb u ook gegeven **tot een licht der Heidenen**, om Mijn Heil te zijn tot aan het einde der aarde". Gij lieden zijt Mijne getuigen! (vgl. Rom. 2 : 19-20). Israël heeft daar niet veel van terecht gebracht, maar in Paulus, zien we a.h.w. de plaatsvervanger van Israël, die tot de Heidenen gaat. Wij hebben dezelfde taak en zullen „Israël er aan moeten herinneren, dat zij, die taak hadden! Wanneer Israël eens zijn taak aanvaardt zal het dezelfde Christus aan de volken moeten verkondigen, hun eigen Messias. Zou God daarom dit volk door alles heen, hebben gespaard? Wij kunnen ook Israël zien in oecumenisch licht. De gemeente van Christus is geen oecumene, als Israël daar zou ontbreken! **Zonder Israël kan de kerk haar oecumenisch karakter niet ten volle beleven.** Ook Israël behoort erbij. Er is één God en Vader van allen.
De oecumene wordt gevormd door „de huisgenoten Gods", en daarbij behoren ook de Joden. Of leert Efeze 2 het eigenlijk niet zó, dat wij „niet-joden", erbij moeten komen. Wij, niet Joden, waren eertijds uitgesloten, veraf, vreemd, maar door de Verzoening, door het kruis, is God ook onze Vader geworden, zijn wij er ook bij gekomen, en huisgenoten Gods geworden. Dit danken wij aan het werk van de Messias. Hij heeft de vijandschap tussen Jood en niet-Jood teniet gedaan, Israël was en bleef Gods volk. Israël was de Zoon, en God was de Vader van Is-

IN DIT NUMMER

drie gemeenteberichten; verslagen van verschillende paasbondsdagen; een geschreven discussie over de oecumenische questie in de rubriek „Lezers aan het woord".

raël. De volkeren worden bij Israël ingelijfd en om het te zeggen met Ps 87, deze volken krijgen een nieuwe naam, zij zijn Zions kinderen. „Ja, van Zion wordt gezegd: ieder van hen is in haar geboren". Of met Paulus: de volken worden op de oude olijfboom geënt, en met Joh. 10: tot de kudde Israëls gebracht.

De gemeente van Christus is samengesteld uit Israël en de volken (gojim). In een rapport over Israël en de kerk verschenen in 1959 lees ik, op pagina 19 het volgende: „De gemeente bestaat nimmer zonder gojim. Maar zij is ook nooit zonder Joden. Dit geldt principieel. Het is immers een wezenskenmerk van de kerk, dat zij is de plaats, waar de verzoening zich voltrekt, waar in Christus de eenheid aanwezig is tussen Israël en de volkeren". Israël zet zich voort in de gemeente.

Echter is het ook zó, dat Israël voor een groot deel buiten de gemeente voortleeft. De Schrift leert ons, dat God met dat deel, krachtens Zijn trouw en verkiezing van 't volk, Zijn weg gaat. Voor Israël betekent het bondgenootschap Gods, een bevestiging van de al-oude beloften en voor ons (niet-Joden) is dit mede-bondgenoot zijn, van centrale betekenis voor ons behoud.

De staat Israël

Wij schreven over Israël, omdat het 15 jaar geleden is, dat de Staat Israël aan het licht trad. Hieraan willen we nog een enkel woord wijden. Deze gebeurtenis bracht een grote omwenteling in het leven van de Joden, niet alleen voor hen die in het land der Vaderen wonen, maar ook onder de miljoenen Joden van Europa en Amerika. Het volk richt de ogen weer naar het Oosten. In de proclamatie van de stichting van de staat Israël staat te lezen:

> „Hier (d.w.z. in Palestina) schreef Israël de bijbel en gaf die aan de wereld". De staat Israël zal openstaan voor de Joodse immigratie en voor de inzameling onzer ballingen, zal het land ontwikkelen in het belang van al zijn inwoners, zal gegrondvest zijn op de leer van de vrijheid, rechtvaardigheid en vrede, overeenkomstig de visioenen van Israëls profeten. Thans zullen wij, getuigend van ons geloof in de Rots van Israël onze handtekening plaatsen onder deze proclamatie".

Doordat Israël weer een middelpunt, een land en staat heeft, is er ook een verandering ingetreden tegenover de Christelijke kerk. Waren de Joden meest van de Christenen afhankelijk geweest, nu zijn ze partners geworden, die het gesprek met elkaar voeren.

Was het vroeger zó, dat het overgaan van een Jood naar het Christendom een voordeel kon opleveren - men was van alle narigheid af - nu is dat anders. Zal hij in de nieuwe staat nog wel zich kunnen handhaven?

Door de staat Israël, is het volk uit een isolement verlost, en komt de vraag op: welke bijdrage Israël te leveren heeft aan de wereld.

Zeer opmerkelijk is de Joodse belangstelling voor Jezus van Nazareth, en de grote waardering, die „toonaangevende Joodse auteurs" voor Hem hebben. Zij schromen niet uit te spreken, dat Hij de meest Joodse Jood is die ooit heeft geleefd. De grootste profeet van Israël. De leraar der mensheid in de zedelijkheid. Dat wil nog niet zeggen, dat er meerdere bereidheid is, om Hem als de Christus aan te nemen. Daaraan hebben de Christenen grote schuld. De Joden hebben van de Christenen over het algemeen niet veel goeds ondervonden. De vervolgingen door zgn. Christelijke naties zijn verschrikkelijk geweest.

Ds Grolle schreef het aldus:

> „Door heel de geschiedenis gaat het Joodse volk zijn gang langs de ovens, de ticheloven van de farao van Egypte, de brandende oven van Nebucadnezar, de gasoven van Hitler".

Er zijn nog andere dingen te noemen, o.a. de verdeeldheid der Christenen. Hoe moeilijk wordt het in Jezus de Messias te zien, bij al deze gescheurdheid, daar Israel is groot geworden niet bij verdeeldheid maar bij eenheid.

„De Here is een énig Heer!" Hij is één in wezen, en wil alles tot één brengen. Alle volken moeten met Hem, die Ene verzoend worden, één familie van God worden, één geslacht van kinderen Gods.

De verscheurdheid der kerken is voor Israël een belemmering om te zien dat christendom de verering van die ene God bedoelt. Paulus heeft de niet-Joden er reeds voor gewaarschuwd, niet hoogmoedig te zijn. Zij waren niet de eersten. Het was naar Gods plan: eerst de Jood - dan de Griek.

De Christelijke kerk heeft zichzelf uitgeroepen tot „Israël" met het adjectief „geestelijk" ervoor. De Joden hebben Christus verworpen, de kerk neemt de plaats van Israël in, daarmede zo meende men, heeft het Jodendom zijn tijd gehad. Wie het O.T. leest, en i.h.b. wie zich met het profetisch woord bezig houdt, en de „eschatologische" elementen daarin heeft opgemerkt zal tot de conclusie komen, dat er voor Israël hoop is, en dat de kerk nimmer Israëls plaats kan innemen. We zouden Israël de moeder kunnen noemen. Moeder en dochter moeten zich samen stellen onder het Woord Gods. Aan de Joden waren de woorden Gods toevertrouwd, van hen hebben wij de Schriften ontvangen.

De staat Israël in het land der Vaderen, is een heenwijzing naar het profetisch woord. Karl Barth is bij een bezoek aan Chicago in het voorjaar van 1962 tot de zeer positieve uitspraak gekomen, „dat het ontstaan van de nieuwe staat Israël en het feit, dat deze zich vermocht te handhaven, behoorden te worden gezien in het licht van Gods genade" - aldus Ds Frits Kuiper.

Maar er is meer te volgen.

Bidt om de vrede van Jeruzalem. Wel moeten zij varen, die u beminnen. Laat ons met Paulus, het gebed voor Israël niet verzuimen.

D. S.

Voetnoot.

„Wij worden opgeroepen te betuigen, dat „in Christus" de gemeente eerst dan ene heilige, apostolische en algemene gemeenschap der heiligen is, wanneer zij, als begenadigde zondaren, haar solidariteit met Israël niet verloochent, maar op de kandelaar stelt".

„Volgens Efeze 2:15, en 3:6 werden de heidenen alleen door hun samenvoeging met Israël tot leden van het ene lichaam van Christus. „De nieuwe mens" in Efeze 2 : 15 is met de Bruid van Christus, de gemeente uit Joden en Heidenen identiek". Uit: Markus Barth, Israël und die Kirche im Briefe des Paulus an die Epheser, Theol. Existenz Heute. D. S.

Op de leestafel

Op de leestafel ligt vandaag een drietal boekjes, waar ik een paar woorden over mag zeggen. In de eerste plaats **FUNDAMENTEN**, met als ondertitel: **schets voor practische gemeentekunde.** Een **uitgave van de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon in de Unie van Baptistengemeenten.**

Verkrijgbaar voor de prijs van *f* **2,25** bij het **Uniebureau, Dalweg 77** te **Arnhem.** Het werkje bestaat uit drie delen. Het eerste deel is van de hand van **drs J. Reiling** en behandelt wezen en gestalte van de gemeente. Het tweede deel behandelt de ambten en diensten in de gemeente en is van de hand van **ds J. van Dam,** terwijl in het derde deel **ds J. Broertjes** aan het woord is en schrijft over de arbeid van de gemeente.

Dat betekent dat het veel wil zeggen in het korte bestek van 70 pagina's. Dat blijkt dan ook wel bij het doornemen ervan. Er zijn grepen gedaan; een uitputtende behandeling van de stof wordt dan ook niet gepretendeerd: de schrijvers stellen in het - ter introductie - niet meer dan een schetsmatige behandeling van de stof te geven. Het werkje is bedoeld in de eerste plaats voor gewestelijke gesprekskringen, en voorts voor individuele lezers. Wij achten het echter ook zeer geschikt voor de catechisatie oftewel geloofsleer. Gezien het veelomvattende karakter van het boekje is het niet wel mogelijk een critische behandeling te geven van de inhoud. Dat zou hier te veel ruimte vergen. We willen echter wel vragen, waarom de sacramenten wèl gevat worden onder wezen en gestalte van de gemeente, terwijl de ambten een eigen deel beslaan. Beter ware het geweest om het tweede deel in het eerste te laten opgaan, terwijl hfdst. 7 van dl I „de samenkomsten van de gemeente" en hfdst 4 van dl 2 „de diensten van de gemeente" mijns inziens beter gevat hadden kunnen worden in dl 3, waar het gaat over de arbeid van de gemeente, zodat het boekje dan uiteenviel in een meer theologisch deel en een meer practisch deel. Dit zou dunkt mij ook de tweezijdigheid van één middaggesprekskring ten goede zijn gekomen.

Moge nog even de keurige uitvoering geroemd worden: een rustig en aantrekkelijk geplastiseerd bandje met veelzeggende plaat. Wij spreken de wens uit, dat veel geschriften van deze kwaliteit het licht mogen zien in onze gemeenschap en dat zij de periode van bezinning en bewuste verantwoording, welke het baptisme in Nederland bezig is in te slaan mogen bevorderen!

Ph. L. (Gn.)

Genesis 4 : 9.

Is het teveel gezegd, wanneer we stellen, dat deze vraag met de oecumene te maken heeft? Niet zozeer diegenen, die van een verschillende confessie zijn, maar ook die minder ontwikkeld en minder bedeeld zijn. In strikte zin heeft deze vraag te maken met de verhouding van de ene mens tot de ander.

Nauwelijks heeft de bijbel ons verteld over de wanverhouding tussen de mens en God, of nog geen bladzij verder duikt reeds de wanverhouding tussen de mensen onderling op, de gebroken en gespleten samenleving der mensen. Geen wonder, dat de Here Jezus Christus 't herstel van deze laatste gekoppeld heeft aan de eerste: „Gij zult den Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Dit is het eerste gebod. Het tweede, daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf." Mattheüs 22 : 37-39. Terwijl wij meestal prediken en getuigen, dat onze verhouding met God door Jezus Christus in orde moet zijn, spreekt de bijbel er niet minder duidelijk over, dat ook onze onderlinge verhouding in orde moet zijn.

We kunnen aan elkaar niet voorbijleven, noch de ander maar zo uit ons leven bannen en voor dood verklaren, want de vraag aan Kaïn gesteld, zal

Aan rustige wateren

Waar is hij ? – uw broer ?

ons niet minder scherp wakker moeten schudden.

Straks gaan we naar de A.V. der Unie; nu nog verkeren we even aan de „rustige wateren" voor verpozing. Mogelijk, dat er nu één steentje plonst, dat 't water doet rimpelen.

We gaan daar spreken, over onze verhouding tot anderen. Terwijl in de politiek gesproken wordt over co-existentie en samenspreken, schijnt dit op religieus terrein zo moeilijk. Bovendien staan er in het Nieuwe Testament ook nog teksten, die betreffende onze verhoudingen, als „geen juk aangaan met ongelovigen" en het „uitbannen" van bepaalde mensen. Maar God laat die ander in ons leven niet zo gemakkelijk los als wij dat vaak doen. Hij verafschuwt een vromigheid, die onbarmhartig is, zoals met het verhaal van de „barmhartige Samaritaan." Dat de priester en leviet niet hielpen had een religieuse achtergrond. God had het slachtoffer om zijn zonden gestraft en bemoeienis daar mee zou voor hen heel wat ongemak en ongerief betekenen, omdat ze zich door veelvuldige reiniging zouden moeten ontsmetten. Dat hele verhaal begon ook met de naaste. God heeft dat alles op zich genomen. Jezus Christus, onze Naaste, werd in Zijn omgang met ons, zonde en heeft zich aan het kruis moeten reinigen. God in Jezus Christus is juist zo bezorgd over onze verhouding tot de ander, zoals Mattheüs vertelt in 5 : 17-48. Leest U het maar eens over: onze taal over een ander, de lichtvaardige omgang met elkander, vijanden tot vrienden maken.

In onze tekst treedt God juist in gesprek met 'n verkeerde mens, zoals bij Adam en Eva. God zoekt steeds de verkeerde mens weer op. Tracht hem te weerhouden, waarschuwt hem voor de dwaling (Vs. 6, 7), tracht hem te behouden (vs 10, 11, 12) door hem tot inkeer te brengen, neemt hem zelfs in bescherming (vs. 15), staat borg voor hem; dat doet Hij voor ons allen in Christus. Onze zonden bepaalden Zijn houding niet, maar Zijn barmhartige opzoekende Liefde.

God ging zelfs zover, dat Hij in Jezus Christus zich met de misdadigers (moordenaars) rekende en het eerst een moordenaar redde, door Zijn kruis. Moge Gods Geest ons zo doordringen die ander te zoeken en te vinden.

Borne N. Bandstra

Bondsdag Groot-Rotterdam

De Paaskontaktkonferentie, die we als Groot-Rotterdamse baptistengemeenten (Alblasserdam, Pernis, Rotterdam-centrum/zuid en Zwijndrecht) in Rotterdam-centrum mochten houden, behoort weer tot het verleden. Maar de herinnering blijft, en die is goed en stimulerend, want het kerkgebouw aan de Provenierstraat was helemaal vol, het kontakt metelkaar was verkwikkend en de evangelieboodschap bemoedigend.

In de morgenbijeenkomst, die door ds G. Vegter geleid werd, stonden we stil bij de vraag: „Is er een wederopstanding des vlezes?" Dit onderwerp werd ingeleid door ds J. v. d. Veen. Hierop volgde een levendige diskussie. De vragen die naar voren kwamen werden beantwoord door een forum, gevormd door de voorgangers van Groot-Rotterdam.

Tijdens de pauze was er een kort speciaal programma voor de kinderen, nadat ze metelkaar in de achterzaal gegeten hadden. De kinderen worden al te licht vergeten op zo'n dag; en we hebben geprobeerd dit op deze wijze te ondervangen.

De middagbijeenkomst stond onder leiding van ds B. Posthumus. De toneelgroep van Rotterdam-zuid o.l.v. br J. L. Kik speelde op heel aardige wijze het stuk „Elisabeth". In het spel bespeurden we een mens die door de diepte van zonden en tekorten heen, en na erkenning hiervan, naar een nieuw leven geleid werd, naar een nieuw begin en het echte paasfeest.

De verdere omlijsting van het programma bestond uit koorzang en trompetmuziek. Het geheel werd afgesloten door een opwekkend woord van ds H. Sikkema.

Het was een fijne dag, want we waren allen bijeen in de blijde geloofszekerheid: „De Heer is waarlijk opgestaan."

J. v. d. V.

Bondsdag Haarlem

Wat weer moet men eigenlijk hebben voor een goede toogdag? 2e Paasdag 1962 bracht mooi weer en we dachten dat velen zich zouden laten verlokken de vrije natuur te verkiezen boven de Begijnhofkapel te Haarlem, doch die werd overvol.

Dit jaar was het guur en nat, we dachten op een overvolle kapel te moeten rekenen, en er bleven plaatsen leeg.

Niets onberekenbaarder dan de mens.

Als dan ook de koren je nog in de steek laten heb je neiging even vrees te koesteren. Maar 't viel allemaal best mee. De leiders van ochtend- en middagbijeenkomst, de brs Tijman en Weenink wisten er een prima sfeer in te brengen, de brs Bakker, v. Beek en Boeschoten brachten in gloedvolle woorden een goede boodschap; de utrechtse jongeren brachten een mooi en goed verzorgd paasspel; er was solozang, declamatie en er waren uit het hart gegrepen getuigenissen. En wat de koren niet deden deden we zelf temeer, we hadden in het programma zelfs geen liederen genoeg.

En de koffie, koek en thee waren, evenals de gehele „service" van Haarlem weer prima.

We gingen dan ook rijk gezegend huiswaarts; de afwezigen hadden ongelijk.

En nu maar hopen, dat onder Gods Zegen de bouw van de Herdenkingskerk zodanig mag vorderen dat we in 1964 de toogdag in Amsterdam mogen en kunnen houden. Dat dan ook de koren er weer mogen zijn en dat de daarvoor in aanmerking komende broeders en zusters in de gemeenten daar mede hun schouders onder mogen zetten.

de J.

50e friese bondsdag in Leeuwarden

Het motto van deze konferentie was: Nu vangt het nieuwe leven aan. Helaas was het weer niet zo mooi als we wel wensten, maar toch waren er velen naar onze friese hoofdstad gekomen om deze 50ste bondsdag bij te wonen. Tegen tienen hoewel toen de bidstond al beëindigd was – kwamen de mensen uit alle hoeken van de provincie binnenstromen. Ds G. Brongers, de voorzitter van het gewest kon enkele honderden verwelkomen, w.o. vele jongeren! Het muziekkorps „Hossanah" van de ge-

NADER BEZIEN

Een C.A.O. voor voorgangers ?

Het voorstel dat de gemeente te Zandbulten indiende om alle gelden voor alle gezamenlijke activiteiten met inbegrip van de salarissen der voorgangers uit één centrale kas te betalen die dan door een (uiteraard zeer hoge) Uniecontributie wordt gevoed, lijkt niet „haalbaar" te zijn. Onze federatieve organisatie is er eigenlijk niet mee in overeenstemming en de bestuurlijke autonomie van de plaatselijke gemeente zou er door in het gedrang komen. Maar in een bepaald opzicht brengt dit voorstel het oude probleem van de voorgangerssalarissen weer eens onder de aandacht. Er wordt de laatste jaren ter A.V. niet meer over gesproken, maar de salarissen zijn nog steeds in beweging. Dat is een vanzelfsprekend gevolg van de conjunctuur, waar we met elkaar inzitten. Geleide of vrije loonvorming, C.A.O.'s en wijzigingen ***per bedrijfstak spelen*** *een grote rol in het leven van allen die werken en inkomen hebben. Daar weten we allen van mee te praten. Sommigen behoren tot de achtergebleven groepen, anderen zitten in de vrije sector. En ondertussen gaat de maatschappij voort. Iedereen verdient meer dan een paar jaren geleden. De maatschappij is een ingewikkelde zaak geworden waar de deskundigen voortdurend de vinger aan de pols houden. Zij spreken van „loontrend" en van „aanpassing" en proberen op die wijze voor alle groepen van loontrekkenden een zo rechtvaardig mogelijke regeling te treffen. In het verband van ons werk doet de Commissie der Unie dat en zij doet het op voortreffelijke wijze. Meer dan de gemeente attent maken op wat er aan de hand is kan zij niet, want macht over de salarissen heeft zij niet. Of de gemeenten haar adviezen opvolgen kan en mag zij niet controleren. Maar toch begint daar de schoen te wringen.*

De laatste verhoging, waartoe de U.C. adviseerde bedroeg 10½%. Dat was een groot percentage maar in het licht van de ontwikkeling der laatste jaren redelijk. Maar of deze verhoging zonder meer door alle gemeenten kon worden toegepast is de vraag. Bij een salaris van f 6000,- met vrij wonen (te stellen op f 1000,-) betekent dit f 735,- per jaar. Niet iedere gemeente is in staat dit ineens op tafel te leggen. 't Gevolg is dat sommige gemeenten helemaal niets doen, andere een gedeelte en weer andere het volle percentage. Zodat de salaris-verschillen weer groter worden. Ik schat dat het verschil tussen „kop" en „staart" thans wel f 3500,- bedraagt. Dat verschil heeft met dienstjaren, arbeid en gezinssamenstelling niets te maken. Het is duidelijk dat deze ontwikkeling zo niet door kan gaan en dat er vroeger of later bepaalde corrigerende stappen gedaan zullen moeten worden. Zou een eerste stap niet kunnen zijn, dat de U.C. een salarisschaal ontwerpt volgens welke de gemeenten hun voorgangers zouden kunnen betalen? In die schaal zou rekening gehouden kunnen worden met dienstjaren en met standplaatsen en misschien ook met de arbeid. Deze richtlijnen zouden aan de gemeenten kunnen worden aangeboden en daar ook gehanteerd kunnen worden al naar gelang van de plaatselijke situatie. Ik ben ervan overtuigd, dat mettertijd deze richtlijnen zo ingeburgerd zouden raken dat het niet nodig zou zijn om ze tot wet te verheffen. *J.R.*

meente te Leeuwarden begeleidde op enthousiaste wijze de samenzang.

Voor de kinderen was er een apart programma in een van de bijzalen van de kerk, De kinderen vonden het bizonder fijn; de verzorging van dit programma was dan ook in goede handen. Het zondagsschoolpersoneel van Leeuwarden heeft hen een mooie dag bezorgd.

„Arpa," het muziekensemble van Sneek zorgde in het morgenprogramma voor muziek en zang van geestelijke liederen.

De voorzitter verwelkomde nog in het bizonder de voorganger van Drachten, ds J. Ketelaar en ds Th. van der Laan van Noordbergum, die deze bondsdag voor het eerst in onze provincie meemaakten. Beiden werkten ook aan het programma mee en wel door toespraken over „Het leven begint bij Christus" (ds Van der Laan) en „Het leven is Christus" (ds J. Ketelaar).

Tussen deze twee genoemde onderwerpen in werd het onderwerp „Het leven met Christus" behandeld; hierover werd gesproken door een huisvrouw (zr Eier-de Haan, Leeuwarden), een zakenman (br A. Bosma, Zandbulten) en een werknemer (br Oosterveld, Leeuwarden).

Ook bood het programma nog een deklamatie, het gedicht „Masscheroen" van W. A. P. Smit, door zr Van der Meer-Bergsma te Harlingen. Met bizonder veel aandacht werd hiernaar geluisterd.

Tot slot van deze dag werd een getuigenisdienst gehouden, waarbij velen van de gelegenheid gebruik maakten om een goed woord voor de opgestane Heer te spreken. Nadat we nog een zangsolo van zr Rinsema, Leeuwarden hadden beluisterd - die ook eerder op de dag aan het programma had meegewerkt - gingen we allen verblijd huiswaarts. En dat niet alleen omdat we elkaar weer eens hadden ontmoet maar omdat we in gemeenschap waren geweest met de opgestane Heer, voor het eerst of bij vernieuwing. We kunnen terugzien op een bondsdag waar de kinderen genoten en de ouderen op bizondere wijze werden gezegend door het blijde paasevangelie.

J. J. S.

Lezers aan het woord

ONZE PLAATS IN DE OEKUMENE

Waarde eindredakteur,

Bij het artikel van br E. Schalkwijk (De Christen, 12 april j.l.) nodigt U als het ware uit tot reaktie: „Want zo ergens dan is hier hoor en wederhoor nodig", schrijft U. Nu bent U in Uw laatste artikel over „Onze plaats in de oecumene" zelf al ingegaan op verschillende punten van br Schalkwijks bijdrage; desondanks neem ik de vrijheid er ook nog eens op te gaan.

Ik meen er bovendien goed aan te doen te reageren op Uw artikelen over het onderwerp, dat deze weken - in afwachting van de komende algemene vergadering - zoveel baptistengemoederen in beweging heeft gebracht. Omwille van de beschikbare ruimte zal ik trachten mijn reakties zo beknopt mogelijk weer te geven. Allereerst het artikel van **br E. Schalkwijk:**

Voor de bijdrage van br Schalkwijk heb ik waardering. Als in dat artikel ‚nee' wordt gezegd tegen het lidmaatschap van de Wereldraad dan weet de schrijver ervan waarom hij ‚nee' zegt. Ik heb, vooral de laatste weken, helaas moeten konstateren, dat vele ‚nee'-zeggers 't waarom van hun ‚nee' niet kennen. Trouwens, dat zelfde geldt ook van vele ‚ja'-zeggers. Ze zeggen ‚ja' tegen de Wereldraad en de oekumenische beweging, soms alleen maar omdat ze - ik mag het zo wel even zeggen - het isolement, het 'n-minderheid-zijn moe zijn of zich er voor generen.

Als straks in Sneek over deze zaken gesproken wordt moeten we weten waarover we spreken. Daartoe alleen deze reaktie; 't gaat er niet om voor- of tegenstanders te kweken.

1e. Van harte stem ik in met de opmerkingen van br Schalkwijk, die betogen dat de oekumenische beweging als beweging méér is dan de Wereldraad. Deze gedachte is trouwens ook aanwezig in het rapport van de studie-kommissie als daar - meer dan eens - gesproken wordt over „de oecumenische beweging zoals die belichaamd is in de Wereldraad" etc.

2e. Ik meen een tegenspraak te moeten opmerken in het betoog van br Schalkwijk als hij enerzijds zegt: „Deze beweging gaat dan ook beslist dóór, als een machtige stroom, omdat

zij enerzijds ontspringt aan het christelijk heimwee naar eenheid in de naam van Christus" - hetgeen de schrijver verder in het artikel, dacht ik, nog nader adstrueert - en anderzijds schrijft: „Dat de oecumenische beweging uit en naar de mens is, is zeker".
Het rapport van de studie-kommissie komt tot een positieve waardering van de Wereldraad, mede omdat bij die waardering in rekening gebracht wordt de invloed van de zending en zijn arbeiders op de tot-standkoming van de oekumenische beweging, een invloed waarvan de studie-kommissie meent, dat daarin de werkzaamheid van de Heilige Geest opgemerkt moet worden. Ook meent de studie-kommissie, blijkens het rapport, dat deze aanvankelijke werkzaamheid van de Heilige Geest in de toekomst k a n worden teniet gedaan. Déze mogelijkheid is dan voor (de meerderheid) van de studie-kommissie aanleiding te adviseren in het huidige stadium bij de Wereldraad te blijven, omdat onze deelname een versterking van de positieve tendenties betekent. Eigenlijk komt br Schalkwijk ook tot deze konklusie. Hoe is anders te verklaren, dat br Schalkwijk weliswaar het lidmaatschap wil verbreken (hetgeen voor br Schalkwijk een meer juridische inhoud heeft) maar niet de relatie tot de Wereldraad?

3e. Bepaald bevreemdend is de passage van br Schalkwijk, waarin hij wijst op „mensen, die in eigen gemeente streng toezien op lidmaatschap van gemeente en deelneming aan het Heilig Avondmaal, maar enthousiast worden voor een Oecumenische Avondmaalsviering etc." Ik moet zeggen, dat ik dit soort mensen nog nimmer ben tegengekomen. Integendeel, hoe minder exklusief men de eigen, gemeentelijke avondmaalsviering beziet, hoe groter het enthousiasme voor „oekumenische" avondmaalsvieringen. Dat lijkt mij de praktijk te zijn. Overigens kan het nut hebben er ook hier nog eens op te wijzen, dat het rapport „oekumenische avondmaalsvieringen" afwijst als een ernstige misvatting van de gemeente.

4e. Voor br Schalkwijk is de aanwezigheid van de vrijzinnigheid in de oekumene de onoverkomelijke steen des aanstoots. Op die vrijzinnigheid als zodanig bent U, waarde eindredakteur reeds ingegaan. Evenzeer ter zake schijnt mij de vraag: hoe stelt men zich een, laten we zeggen, Wereldraad voor die het recht en dus het gezag zou bezitten deelnemende kerken op hun interpretatie van de basisformule te toetsen? Waaraan zou zulk een Wereldraad dat gezag mogen ontlenen? Is dan met dat gezag niet tegelijk de Superkerk verschenen? Het is, vind ik, merkwaardig, dat het meestal de tegenstanders van de Wereldraad zijn, die zeggen dat de Wereldraad bezig is Superkerk te worden, terwijl zij er tegelijk op wijzen tégen de Wereldraad te zijn, omdat er geen toezicht is op de naleving van de basisbelijdenis, dus daarmee er blijk van geeft géén Superkerk te zijn!
De tweede vraag die, mijns inziens, in dit verband ter zake is: wat verwacht men dan van een herstelde rechtzinnigheid? Betekent dat het herstel van de nieuwtestamentische gemeente?
Intussen onderschrijf ik hetgeen br Schalkwijk verder opmerkt: Wij mogen en kunnen geen gemeenschap van Dis en prediking hebben met mensen, die etc. De oppervlakkige lezer zou misschien door deze passage van br Schalkwijk er toe gesuggereerd worden, dat het lidmaatschap van de Wereldraad deze gemeenschap van Dis en prediking inhoudt. Het is om deze onjuiste indruk weg te werken, dat ik met klem opmerk, dat dit het lidmaatschap van de Wereldraad n i e t inhoudt. Overigens leze men het rapport.
In hetzelfde verband wil ik graag de aandacht er op vestigen, dat er ten aanzien van deze vragen dikwijls op onjuiste wijze gewerkt wordt met de begrippen Eenheid en Waarheid. Men zegt dan: geen eenheid ten koste van de waarheid. Deze zegswijze, die het als propaganda-leus doet, is wezenlijk inhoudsloos. Eenheid en Waarheid kunnen niet tegenoverelkaar geplaatst worden. Een eenheid ten koste van de waarheid is geen Eenheid. Bovendien, die waarheid waarmee te sollen is is hoogstens een menselijke, intellektualistische waarheid maar nimmer de Waarheid. Want de Waarheid is Jezus Christus. In deze Waarheid alleen rust de Eenheid van de gemeente. Er is alleen Eenheid in Jezus Christus..

5e. Het is op grond van de door br Schalkwijk gesignaleerde relativerende praktijk - voortkomende uit de in het rapport genoemde relativerende theologie -, dat de studie-commissie niet slechts „oekumenische avondmaalsvieringen" afwijst maar ook kanselruil. Ik geloof, dat ook daarop nog eens gewezen moet worden - om misverstanden te voorkomen.
Op de verschillende andere aspekten van het artikel van br Schalkwijk heeft U, waarde eindredakteur, reeds gewezen. Ik mag daarom nu wel overgaan naar de door Uzelf geschreven artikelen, want stellig geldt daarvan hetzelfde: Want zo ergens dan is hier hoor en wederhoor nodig.

Het is eveneens met waardering, dat ik Uw artikelen, met name het tweede en het derde, heb gelezen. Ik geloof, dat U op de meest juiste wijze, dat is de bijbels-geestelijke wijze, de spankracht en de inhoud van onze eenheid in het tweede artikel heeft aangeduid. Van harte hoop ik, dat de gemeenten de wezenlijke betekenis van het samen-leven in de unie verstaan. Gelet ook op de geschiedenis van onze gemeenten ben ik ervan overtuigd, dat onze gemeenten deze krachtproef - zoals U het noemt - zullen doorstaan.

Maar nu enkele meer kritische kanttekeningen, in het bizonder bij Uw derde artikel (De Christen, 19 april j.l.).

1e. In het tweede artikel is de aanloop ertoe al genomen en U werkt Uw bezwaar tegen het advies van de studie-kommissie (niet de unie maar de gemeenten lid van de Wereldraad) verder uit. U noemt het opvolgen van dit advies het inslaan van een zijweg - hoewel het formeel wel in overeenstemming zal zijn met het federatieve karakter van onze Unie, stemt U toe - en voegt er aan toe: een lidmaatschap per gemeente zou aan onze verschillen van inzicht organisatorische vorm verlenen.
Nu geloof ik, dat U met die konklusie het paard achter de wagen spant. Het is immers zo, dat onze organisatorische vorm - n.l. die van de federatie - principiëel slechts het lidmaatschap (van de Wereldraad) per gemeente toelaat. Het kan slechts om redenen van praktische aard zijn wanneer de Unie (bij eenstemmigheid) of de unie-kommissie (in elk ander geval) van de (bij de Wereldraad aangesloten) gemeenten mandaat verkrijgt vertegenwoordigend op te treden.
Natuurlijk is het gevaar voorhanden (en sommigen vrezen dit met U), dat een lidmaatschap per gemeente onze gemeenschap kan doen uiteengroeien in verschillende „richtingen." Die verschillende „richtingen" zijn er echter steeds geweest: ten aanzien van de Wereldraad reeds sinds 1946!
Een uitelkaar-groeien zou kunnen plaats vinden, indien - en zo zou ik Uw zojuist genoemde opmerking kunnen plaatsen! - wij aan onze verschillen van inzicht organisatorische vorm b i n n e n d e u n i e zouden geven, bijvoorbeeld door de stichting van een (ik noem maar wat) oekumenisch konvent van baptistengemeenten. Ik ben er evenwel vast van overtuigd, dat geen gemeente zich tot groepsvorming binnen de unie zou laten verleiden. En het is daarom, dat ik deze vrees ongegrond acht. De geschiedenis is er om dat te bewijzen.
Ook ten aanzien van andere vraagstukken dan die van de Wereldraad is er steeds tussen de gemeenten verschil van inzicht geweest. Er zijn gemeenten geweest (en misschien zijn er nog) die - om een voorbeeld te noemen - van doopkandidaten de belofte eisten af te zien van elk alkolholgebruik. Er zijn gemeenten die overwegend chiliastisch zijn georienteerd. Levenshouding en geloofsstijl verschillen haast van gemeente tot gemeente. Er is onder ons beslist geen uniformiteit! Gelukkig niet. Natuurlijk heeft dat ook reeds in het verleden gevolgen gehad, eveneens voor het beroepingswerk bijvoorbeeld. Niet elke voorganger spreekt op gelijke wijze de gemeenten aan; elke gemeente begeert een voorganger die haar „ligt". Dat is toch niet erg?
Waar dit reeds altijd de praktijk van ons samen-gaan in de unie geweest is heb ik persoonlijk niet de minste vrees, dat de door het rapport voorgestelde nieuwe vorm van lidmaatschap van de Wereldraad nu zou leiden tot die gevolgen welke U, blijkens Uw laatste artikel vreest.

2e. U vindt het verbazingwekkend, dat in het rapport niet de verklaring over de eenheid, zoals die in New Delhi werd opgesteld, is geciteerd. Achteraf betreur ik het - als een van de rapporteurs - eveneens. (Zo'n rapport moest je eigenlijk twee keer kunnen schrijven...!) Een verklaring daarvoor is enerzijds het feit, dat het rapport zo beknopt mogelijk moest zijn (daarom kon ook niet worden ingegaan op de verhouding van andere baptisten-unies en -bonden tot de Wereldraad), anderzijds uit het feit, dat de inhoud van deze verklaring als een van de officiële publikaties van de Wereldraad als bekend moest worden verondersteld. Deze verklaring is niet pas in dit blad d.d. 11 januari 1963 in extenso gepubliceerd, maar reeds kort na de vergadering in New Delhi. Intussen onderschrijf ik volledig Uw mening, dat geen baptistengemeente op grond van deze uitspraak wezenlijke bezwaren kan koesteren jegens de door de Wereldraad hier bedoelde eenheid.
Intussen scheiden ons nog minder dan twee weken van de komende algemene vergadering. Dat onze gebeden zich in deze komende dagen vermeerderen! Voor hen, die deel zullen nemen aan de besprekingen en hen die er leiding aan moeten geven!

U dankend voor de plaatsing van deze opmerkingen.

J. van Dam, Sneek.

Naschrift: Op enkele punten van hetgeen br Van Dam schrijft moet nog wel even worden ingegaan. In de eerste plaats vraag ik mij af of zijn opmerking over eenheid en waarheid niet een spelen met woorden is. Er is inderdaad alleen eenheid in Jezus Christus maar er is wel degelijk een eenheid van kerken denkbaar die ten koste van de waarheid gaat. Het herenigingsproject van Anglicanen en Methodisten, dat nu in Engeland de gemoederen beweegt, is er m.i. een duidelijk voorbeeld van. Wij mensen kunnen wel degelijk iets voor waarheid laten doorgaan wat in wezen geen Waarheid is, met alle rampzalige gevolgen van dien. In de hemel is een tegenstelling tussen eenheid en waarheid onbestaanbaar. Op aarde is zij een mogelijkheid waarmee wij moeten rekenen.
In de tweede plaats ben ik door br Van Dam niet overtuigd op het stuk van het gemeentelijke lidmaatschap van de Wereldraad. De Unie is een federatie, uitstekend, maar betekent dit dat de onderlinge verhouding van de gemeenten ook alleen maar federatief, d.w.z. vrijblijvend is? Ik meen van niet, want er bestaat tussen de gemeenten een geestelijke band, die in de federatieve structuur van de Unie maar zeer gebrekkig vorm verkrijgt. Die geestelijke band is in het geding in onze verhouding tot de oecumene. Daarom is het wel waar dat formeel slechts het lidmaatschap per gemeente mogelijk is maar niet principieel, want dat zou betekenen dat onze geestelijke verbondenheid geen vorm kan krijgen in onze gezamenlijke daden.
En wat de vrees voor de eventuele gevolgen van zo'n lidmaatschap per gemeente naar binnen betreft, ieder kan slechts zijn gevoelen zeggen. Ik hoop dat br Van Dam gelijk krijgt, maar ik ben niet zonder zorg. Liever zou het mij zijn, wanneer wij ten eerste afspraken, dat we in ieder geval bij elkaar zullen

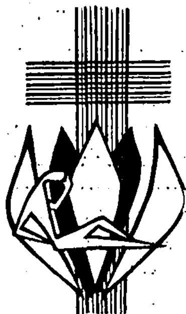
blijven, ten tweede besloten, dat voor het lidmaatschap van de Unie tenminste een meerderheid van tweederde moet zijn en vervolgens overgaan tot stemming over de voorstellen van Hoogezand en Leiden. Worden zij aangenomen of worden zij verworpen met een meerderheid van minder dan tweederde, dan treedt de Unie uit de Wereldraad en uit de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland. Spreekt een meerderheid van tenminste tweederde zich uit tegen uittreden, dan blijft de situatie zoals zij is. Dat zou natuurlijk in beide gevallen tot gevolg hebben dat er onder ons voortdurend discussie over het oecumenisch vraagstuk blijft maar dat acht ik alleen maar goed en vruchtbaar. Spanning is een voorwaarde voor leven.

E.R.

Tabitha-Bouw-Actie

Een beker koud water.....

(Mt. 10 : 42)

Water behoort tot de schatten der natuur. In oceanen is 't opgestapeld, door rivieren stroomt het naar de zee. Het verdampt, stijgt op, valt weer neer. Een eeuwige kringloop. In allerlei variatie: regen, sneeuw, hagel. Het draagt schepen, en verzwelgt ze; het doet het gezaaide ontkiemen, en laat het gerijpte verrotten.

In het Oosten was water schaars. Althans drinkwater. De zeeën waren destijds even diep als nu, maar ook even zout. Zoet water was een kostbaar bezit. Men ving de regen op in bakken, maar zulk water was niet lang houdbaar. Het beste was bronwater, levend water. Zulk water was koel, in tegenstelling tot het water, dat in bakken bewaard werd. Zulk water was ook gezond; dat kon van het water uit de regenbakken niet gezegd worden.

Een beker koud water..
Koud.
Dus rechtstreeks uit de bron gehaald.
Maar kostenloos.
Wat Jezus wil aanduiden, is wel dit: geef u moeite voor uw medemens. Geef hem een beker koud water. Dat kost u niets, maar ge moet u er voor inspannen. Ge moet er een beetje van uw tijd aan wagen. En ge moet het risico nemen, dat ge - als uw bron eens droog komt te liggen - zelf een beker water minder te drinken zult hebben.

„Maar uw loon zal u geenszins ontgaan." De zegen Gods zal zijn over zulk een daad. Ons diaconaal werk in Tabitha is niet alleen het reiken van een beker koud water. Het omvat meer. Het is een terbeschikkingstelling van dat wat de chronische zieke, de hulpbehoevende mens, nodig heeft.

Voor de uitbreiding van ons huis, voor de uitbreiding van de hulp, die wij kunnen verlenen, vragen wij uw aller medewerking. Een beker koud water. Ge moet er enige moeite voor doen, ons uw gift ter hand te stellen; maar het hoeft niet zo'n grote gift te zijn, hoewel we die niet zullen weigeren. En ge moet het risico nemen, zelf te moeten afzien van iets. En daarbij komt het aan op uw geloof, op uw liefde. Het gaat om een daad van uw hart.

We kunnen de volgende giften vermelden: Gemeente Den Haag *f* 168,71; gemeente Siddeburen *f* 37.50; zusterhulp Delfzijl *f* 200,-; zusterhulp Stadskanaal *f* 25,-; Albertinen-Diakonissenhaus te Hamburg DM 200,- (*f* 179.85); HJH te dH *f* 25,-; BN te dH *f* 10,-; FHK te dH *f* 2,50; JFvW te H *f* 100,-; NN te dH *f* 2,50; JK te E 10,-; WJG te U 5,-; JCvK te N *f* 10,-; mej. MtB te H *f* 25,-.
Alle gevers alle dank!

Ons gironummer is nog steeds 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger.

gemeenteberichten

EMMEN-(D.M.). Wat is het toch mooi als de arbeid in de gemeente zo rustig voort mag gaan, het woord gebracht wordt en zielen zich aan de Heer toevertrouwen. Zo was het ook zondag 7 april, toen een jonge broeder werd gedoopt. Ds H. v. d. Werf bepaalde het gehoor bij het geloofslied van Paulus en Silas in de kerker te Filippi en de blijdschap van de stokbewaarders familie.

Bij geloof en getuigenis komt altijd blijdschap. Ook wij hier mogen ons weer verblijden, dat in onze omgeving n.l. in Nieuw Amsterdam deuren en harten opengaan en dat in die plaats gevraagd wordt naar de nieuwtestamentische gemeente. Vrijdag 5 april j.l. is daar met een groep van ongeveer 25 personen een vereniging opgericht om te komen tot het stichten van een baptistengemeente aldaar. Wij hopen hierover spoedig meer te mogen berichten.

De Heer helpe ons allen getrouw te zijn.

WORKUM-(J.V.). 31 Maart jl. was er feest in onze kleine gemeente; een jonge broeder had te kennen gegeven, na belijdenis van zijn geloof te hebben gedaan, gedoopt te worden om alzo aan de gemeente te worden toegevoegd. Ds F. G. J. Hofhuis mocht in een stampvol kerkgebouw een bezielend woord spreken. Vele broeders en zusters ook van elders, waren overgekomen om met ons dit feest te vieren en aan te zitten aan de tafel des Heren. Br. ouderling Grasman sprak een welkomstwoord tot onze jonge broeder en hoopte, dat hij zijn weg verder met blijdschap mocht reizen, en niet slechts op broeders en zusters te vertrouwen - die soms teleurstellen - Jezus stelt nooit teleur! Wij hopen, dat meerderen in onze gelederen zullen komen om met ons getuigenis te geven van onze Heer en Heiland.

DRACHTEN-(R.F.). Sinds ons vorige gemeentebericht in De Christen is er bij ons al weer heel wat de revue gepasseerd en wij willen U daarvan gaarne iets vertellen. Wij mogen steeds weer, opnieuw de zegen des Heren ervaren. 18 Januari mocht onze voorganger het huwelijk bevestigen van onze br en zr Spannenburg; dit werd voor onze broeder en zuster een onvergetelijke dag, maar nog verblijdender was, dat deze zuster tot het inzicht van de bijbelse doop was gekomen. Haar innigste wens was zich daaraan te onderwerpen, om door de doop met Christus begraven te worden om met Hem op te staan tot een nieuw leven. Zo hadden we zondag 3 februari een doopdienst. Bij deze gelegenheid was ons gebouw geheel bezet, zodat onze voorganger aan velen de ernstige boodschap van het rijke Evangelie mocht doorgeven. Na afloop schaarde de gemeente zich om de tafel des Heren, waar bij monde van br ouderling Jac. de Boer de pasgedoopte een hartelijk welkom werd toegeroepen. Gesterkt gingen wij huiswaarts. Maar in deze dienst was ons óók gebleken, dat we moesten zien meer ruimte in ons gebouw te krijgen om de mensen te kunnen bergen. Dit was dan ook een punt van bespreking op onze jaarvergadering, die wij 18 maart jl. hebben gehouden; besloten werd om bepaalde schuttingen weg te nemen, waardoor we ± 20 à 25 mensen meer konden bergen. Dit bleek zeer goed te zijn geweest, want zondag 24 maart jl. mochten wij het 40-jarig bestaan der gemeente met elkaar gedenken. Alhoewel de opzet sober was, werd ons gebouw 's avonds zo vol, dat wij aan de stoelen die wij gehuurd hadden veel te weinig hadden, en er moesten nog weer broeders op uit om stoelen, om allen een zitplaats te kunnen bieden.

In zijn toespraak herinnerde onze voorganger ds J. Ketelaar ons aan de manier waarop de gemeenschap der baptisten in Drachten is ontstaan, hij memoreerde de figuur van wijlen onze br Sj. W. Veltman, oud-voorganger der gemeente, een stoere werker, en aan de broeders en zusters die gestaan hebben in de dienst des Heren en op wier arbeid zij mogen voortbouwen. Zo gaat de Heer voort. Hij zoekt steeds weer mensen die trouw en sterk zijn, ook voor de toekomst. Ook hadden we nog enkele oud-leden in ons midden, die bij de oprichting van de gemeente waren geweest, alsmede mochten wij een getuigenis beluisteren van onze br ouderling Meyer, die de eerste dopeling is geweest nadat de gemeente zelfstandig was geworden. In ons midden waren ook enige afgevaardigden van de gemeente Haulerwijk, waarvan Drachten, voordat zij zelfstandig werd, deel uitmaakte; br ds B. Fabrie bood dan ook namens deze gemeente hartelijke gelukwensen aan. Al met al hadden wij een fijne avond gehad en we konden niet anders zeggen: Eben Haëzer, tot hiertoe heeft de Heer ons geholpen; de Heer zal ook verder voorzien, en als Gods Geest werkt wie zal het keren?

Enige weken terug lag een zuster van ons in het ziekenhuis; toen zij op haar ziekbed lag kwam zij tot volle overgave aan de Heer en kreeg zij het verlangen om, zodra zij hersteld was, gedoopt te worden. Dit gaf de doorslag ook bij haar man die eveneens zoekende was; alsmede voor nog een jong echtpaar, dat hierdoor ook werd gegrepen. Zo kwam het, dat we jl. zondagmiddag opnieuw een doopdienst hadden, waarin deze 4 jonge mensen op hun blij getuigenis door de doop in de gemeente werden geleid. Onze voorganger sprak bij deze gelegenheid over de bekende geschiedenis van Filippus en de kamerling. Ons gebouw was voller dan ooit. Bij de avondmaalsviering werd onze nieuwe leden een hartelijk welkom geheten door ouderling Meyer; alsmede werden verwelkomd een broeder en een zuster, die na lange jaren buiten de gemeente te hebben gestaan, weer tot de gemeente terugkeerden en weer in de gemeenschap werden opgenomen.

Tevens hebben we in de afgelopen tijd verschillende verenigingen kunnen oprichten, zoals meisjesvereniging, tussenjeugd, knutselclub, enz.; we mogen ons verder verheugen in de taaie volharding van onze bouwcommissie, die gestadig maar zeker doorwerkt aan een bouwkas, die langzaam groeit, om straks te komen tot een nieuw te bouwen kerk.

U ziet, er wordt aan alle kanten hard gewerkt; wat wij hierbij nodig hebben? Volharding, geduld en liefde, maar bovenal gebed; Uw gebed, omdat hier veel kan worden gedaan ter eer van Jezus' naam.

Leestafel

Dr. G. Wasserzug-Traeder, Een ernstig woord betreffende de oecumenische beweging, Uitg. Middernachtsroep, Postbus 59, Alphen a. d. Rijn; prijs f 0.30.

Dit geschriftje is een vertaling uit het duits en verscheen eerder in de vorm van enkele artikelen in het blad Middernachtsroep. De uiteenzetting over het griekse woord „oekumene" die indertijd aanleiding gaf tot enkele critische opmerkingen in de rubriek Nader bezien is in deze uitgave gelukkig weggelaten.

Het boekje wil in de allereerste plaats waarschuwen en als zodanig willen we het ook ernstig nemen. Nu plegen waarschuwingen altijd in krasse bewoordingen te geschieden en daaraan is ook Dr. Wasserzug niet ontkomen. Daardoor komen er dingen in voor, die op de keper bekeken niet helemaal juist zijn. Zo staat er bijv. op pag. 7 dat het doel van de Wereldraad van Kerken is: de christelijke Kerk vertegenwoordigen en wel als de enige algemene christelijke Kerk. Dat is natuurlijk niet het geval, zoals uit de officiele uitspraken van de Wereldraad zelf duidelijk blijkt. Eveneens zijn de nogal boute uitspraken over het verbod van het „proselieten-maken" niet helemaal in overeenstemming met de werkelijkheid. Op dit punt is men in de Wereldraad minder eenstemmig dan Dr. Wasserzug laat voorkomen. Verder vaart zij in het anti-communistische schuitje van Mc Intire en zijn aanhang, hetgeen eigenlijk heel jammer is, want bij deze, naar mijn smaak fascistisch geïnfecteerde troep hoort Dr Wasserzug zeer beslist niet thuis. Deze dingen ontsieren het boekje enigszins maar mogen toch onze aandacht niet aftrekken van de wezenlijke dingen. Op blz. 14 begint Dr Wasserzug haar standpunt te bepalen aan de hand van enkele principiele uiteenzettingen. Deze betreffen hoofdzakelijk de eenheid van de Heilige Geest. Haar stelling is dat de gemeente, die het Lichaam van Christus is, als zodanig onzichtbaar is en geen georganiseerde of geordende gestalte heeft. Zij stelt de zichtbare kerk en onzichtbare gemeente tegenover elkaar als twee zaken die elkaar uitsluiten. Even stipt zij in dit verband de verhouding van doop en wedergeboorte aan (blz. 17), maar meent dat het buiten het raam van haar onderwerp zou voeren, hierop nader in te gaan. Dat is zeer te betreuren want daar gaat het nu juist om. Want er is iets dat deze onjuiste tegenstelling tussen zichtbare kerk en onzichtbare gemeente doorbreekt en dat is **de bijbelse gestalte van de zichtbare gemeente van wedergeborenen.**

Steeds weer blijkt in allerlei discussies van hoe grote betekenis de nieuwtestamentische gemeentegedachte is. In de oecumene zelf komt dit steeds weer naar voren. Ook in de confrontatie met de Pinksterbeweging blijkt dat het beslissende punt te zijn en zo is het ook hier. Het is het ontbreken van de bijbelse gemeentegedachte, die maakt dat Dr Wasserzug vast loopt in de onderscheiding tussen geestelijke en organisatorische eenheid.

Wie alleen maar de onzichtbare en ongeordende gemeente van Christus kent, die **moet** wel zonder meer afwijzend staan tegenover de oecumenische beweging, want dan moet iedere poging om de eenheid van die gemeente zichtbare gestalte te geven wel als ongeoorloofd worden beschouwd. Dat is temeer betreurenswaardig omdat we een uitspraak als „Er is slechts één weg om in de Gemeente van Christus opgenomen te worden: alleen door de wedergeboorte die ieder mens afzonderlijk tot een lid van het lichaam van Christus maakt", zo van harte onderschrijven.

Vanuit de bijbelse gemeentegedachte is een andere waardering van de oecumenische beweging mogelijk dan Dr Wasserzug geeft. Natuurlijk blijven er ook dan wel bedenkingen over maar er is geen reden meer voor een zo negatieve beoordeling. Juist op het stuk van de gemeentegedachte is er ook zoiets als de „vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods" en wie daarvan eenmaal iets heeft ervaren, kan minder krampachtig en minder negatief tegenover de oecumenische beweging staan. Juist in de grote geestelijke worsteling van onze tijd blijkt de gemeentegedachte steeds weer beslissend te zijn. Dr Wasserzug spreekt in haar boekje een andermaal van de houding die „evangelische kringen" h.i. moeten aannemen; die uitdrukking is typerend. Dr Wasserzug leeft in de wereld van de kringen, niet in die van de gemeenten. Daarom willen wij ons door haar wel tot voorzichtigheid jegens de Wereldraad laten manen maar haar belangrijkste argumenten zijn op ons niet van toepassing.

Aan het slot van het boekje staan de meningen afgedrukt van een aantal Amerikanen over de Wereldraad. Ik betreur het erg dat die zijn opgenomen. Ze zijn merendeels zo dwaas en zo onjuist dat het moeite kost om eraan voorbij te gaan. Toch zullen we er verder geen aandacht aan besteden, opdat niet de aandacht worde afgetrokken ven de meest wezenlijke vraag in verband met de oecumenische beweging; wat is de gemeente van Jezus Christus op aarde?

J. Reiling

BROkSTUkKeN

Gisteren de Feyenoorders even zien spelen (tweede wedstrijdhelft). Ze hebben hun (portugese) mannetje gestaan. Aangevuurd door tienduizenden hebben ze het beste gegeven wat ze te geven hadden. Kenners van het spel zeiden dat die buitenlanders technisch beter waren. Maar waar het tenslotte op aankwam: de *spits* van de aanval, het juist gerichte, niet te keren schot tussen de palen door, daarin vielen ze tegen. Jammer was dat de strijd niet altijd even sportief gestreden werd.

Intussen heb ik echt niet de bedoeling hier een sportpraatje te houden. Ik wou U alleen even vertellen dat ik, het spel ziende, wat jaloers was op de vechtlust van die elf Rotterdamse jongens. En waarvóór tenslotte? Zulk een strijdlust kom je nauwelijks tegen op het Christelijk erf, of het moest al de partijstrijd zijn. Waren die eerste elf apostelen (de twaalfde was afgevallen) ook niet zo'n machtig elftal, waarin dezelfde strijdlust blaakte? Hun strijdlust was niet ontsprongen aan eerzucht, aan geldelijk winstbejag en werd evenmin geprikkeld en opgezweept door de hartstochtelijke kreten van duizenden supporters. Integendeel! Het was de Geest van God die hen greep, aanspoorde, het „veld" opdreef en hen er toe bracht alles op het spel te zetten. Het spel van gisteren heeft laten zien dat speltechniek wel belangrijk is, maar verder, dat het beslist niet genoeg is om te winnen. En wij, christenen, komen er ook niet met het aanleren van de juiste „spel-techniek," al moeten we daar niet te licht over denken. Het is belangrijk om goed getrainde werkers te hebben, mensen die weten, hoe met hun medemensen om te gaan, hoe ze te bereiken. Die weten van *samenspel* in de gemeente (en verder ook intergemeentelijk en soms interkerkelijk). Maar daarmee zijn we er beslist niet. Er wordt maar al te vaak zo verschrikkelijk lusteloos, traag en ongeinteresseerd gespeeld, dat de enkele toeschouwer in de wereld gaapt, zich omdraait en zijns weegs gaat.

Dat is wel eens anders geweest. Vooral in de eerste eeuwen van het christendom hebben de volgelingen van Jezus meer dan eens de aandacht der honderdduizenden op zich (en bovenal op hun Grote aanvoerder, Christus) gevestigd, door hun moedig, onversaagd spel, dat gespeeld werd tot bloedens toe. Zulk „spel" zou vandaag weer de aandacht trekken. Van de nozem, van de man die de kerk als onbelangrijk al achter zich heeft gelaten, van de rasechte kommunist, wiens partijlidmaatschap ook een godsdienst is. Er zou — als we zo speelden — weer gejubeld en gefloten worden. Misschien méér gefloten dan gejubeld, maar er zou beweging komen, debat, gesprekken, bijval verzet en er zou gekozen worden, voor of tegen deze Jezus, wiens volgelingen we zijn.

Ik ben helemaal niet bang dat het evangelie verouderd is en het niet meer doet. De mensen van nu zijn nog even verloren, eenzaam, verdwaald, vergroeid, angstig, teleurgesteld, leeg en voortgejaagd als de mensen van toen. Satan is inmiddels niet overleden. Winnen we hen met een laagje christelijke kultuur? Overmeesteren we hen met mooiere orgelmuziek, betere melodieën, een meer verfijnde liturgie? Moet onze theologie veranderd, moeten onze zangkoren in uniform, moeten we meer „wetenschappelijk verantwoord" voor de dag komen? Moeten we meer aan „kunstrijden" inplaats van aan wedstrijdrijden gaan doen? Wat allereerst nodig is, is een hart dat aangeraakt is door de Liefde van God. Een hart dat brandt van liefde tot God en de naaste. Een hart dat openstaat naar God en de naaste toe. Een hart dat met vreugde bevelen ontvangt en dan opvolgt. Nodig zijn christenen die weten van samenspel tussen hen die geloven, en die ook weten hoe een beslissend schot te lossen. De prediking moet ook een spits hebben, een pijlpunt die met kracht binnendringt in het leven van die ander die we zoeken om hem te winnen voor Christus en Zijn dienst!

Waar we echt weer op pad gaan om te strijden, zullen we de kracht, de techniek van de vijand leren kennen en ook zelf bereid zijn, ons te laten trainen. Uit harde noodzaak. En om te delen in de overwinning. De Overwinning van de Opgestane.

Wf.

VAN DE REDAKTIE

Enkele ingezonden stukken moesten om technische redenen dit keer blijven liggen. We hopen ze in het volgende nummer te kunnen opnemen.

E.R.

Beroepingswerk

Beroepen: te Foxhol, in comb. met Siddeburen, R. J. Voorhaar te Vroomshoop.

Mededelingen

Radenkonferentie Twente

De twentse radenkonferentie zal D.V. 27 april worden gehouden.
Aanvang 15.00 uur in de baptistenkerk te Borne.
De agenda is als volgt:

Opening door de voorzitter ds A. Visscher.

Notulen.

Voorstel om niet elk jaar te wisselen van voorzitter en secretaris.

Vorming van een comité, dat gezamenlijke samenkomsten voorbereidt. (Zie toelichting).

„Geboorteregeling" door dr D. M. Plate uit Dalfsen, met bespreking.

Sluiting ongeveer 18 uur.

Tussentijds een korte koffiepauze en zullen ook de onkosten verrekend worden.

Toelichting: Op een bijeenkomst van predikanten uit dit gewest is de wens uitgesproken **een comité te vormen**, dat aandacht schenkt aan gezamenlijke activiteiten, vooral op het gebied van evangelisatie. Wilt u in de raden dit bespreken en iemand aanwijzen die zitting neemt in dit comité?

De secretaris,
H. J. A. ter Braak.

Penningmeester van de Bapt. Gemeente te Eiindhoven: F. W. J. van Caspel, Willem Pijperstraat 12, Eindhoven, tel. 04900-25707.

Advertenties

Zo de Heer wil zullen wij op zaterdag 4 mei a.s. met onze geliefde ouders en grootouders

J. WIERSEMA
M. WIERSEMA—BONNES

dankbaar de dag gedenken dat zij 35 JAAR geleden in het huwelijk traden.

Delfzijl:
A. F. BOUMAN—WIERSEMA
H. BOUMAN
Koos, Jan, Marian, Ina

Sappemeer:
G. MESSCHENDORP—WIERSEMA
I. MESSENDORP
Gert, Martha.

Nieuwe-Pekela, J. Oldenburgerstraat E 33.
Gelegenheid tot feliciteren van 3-5 uur.

Toogdag „De Vinkenhof" - Hemelvaartsdag 23 mei

HET NATIONALE BAPTISTEN-JEUGDFEEST

Vrijdag 3 mei 1963 · 80e jaargang · Nr. 3677

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

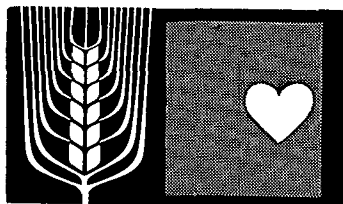
Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buienland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

brood voor het hart

...als de miljoenen gaan lezen...

giro 500100 - amsterdam

Ja, wat dan? Denk eens even door! Als iemand nog niet kan lezen is hij afhankelijk van wat een ander hem vertelt of voorleest. Probeer U zelf eens in die situatie te verplaatsen. U zult daarvoor wel heel wat verbeeldingskracht nodig hebben. U zult waarschijnlijk niet eens beseffen, dat U lezen kunt, evenmin als het feit dat U kunt lopen of gezond bent tot U zou doordringen, tenzij U pas ziek geweest bent.
Maar U kunt lezen! Goed. Daar gaan we dan maar van uit. Niemand hoeft U de dingen te vertellen of voor te lezen. U leest zelf. U kunt de krant kopen welke U wilt, het boek dat U verkiest, en wat anderen gedacht hebben kunt U in stilte tot U nemen door Uw ogen te laten glijden over die wondere tekens op het papier waarin die gedachten voor U zichtbaar en verstaanbaar zijn ingebed. Wat een ontzaggelijk wonder, die in het geschreven woord neergelegde gedachte. Welhaast een even groot wonder als de geboorte van een kind.

Steeds meerderen gaan lezen.

En denk eens verder: van alle kinderen die elke dag geboren worden over de hele wereld leerde tot in de eerste helft van deze eeuw bijna de helft niet lezen!
Maar daarin komt een snelle en grote verandering. Steeds meerderen leren lezen. Miljoenen gaan lezen!! Miljoenen en nog eens miljoenen.
Een wereldhelft is bezig wakker te worden: China, Afrika, India, Indonesia, Azië, Latijns-Amerika. Elk jaar komen er vele miljoenen bij die leren lezen en naar lectuur vragen.
En wat gaan die miljoenen lezen? Ik zou haast zeggen: Ze lezen wat ze maar onder de ogen krijgen!! Wat hen maar wordt voorgelegd of aangeboden.

Minderwaardige lectuur heeft grote kansen

Dat betekent, dat de minderwaardige lectuur, waar veel geld mee te verdienen valt grote kansen heeft. Er zijn altijd lieden die gewetenloos op de markt komen met rommel, die de zielen vergiftigt. In ons land zijn daarvoor wetten die deze activiteiten inbinden, maar wat de grote gebieden betreft, waar de mensen nu pas beginnen te lezen, kan over het algemeen nog haast van geen ordening gesproken worden. Daarnaast, schoon we menen dat dit geen groter gevaar is dan het gevaar van de minderwaardige lectuur, is er propagandistische lectuur van idealistische aard uit het kamp van het historisch-materialisme. De communisten sparen geld noch energie om de markten met lectuur te overstromen. En ze hebben gelijk. Want daar begint men steeds beter in te zien, dat met geest grotere resultaten wordt geboekt dan met kracht en geweld.

Wat doet de christenheid?

Dat betekent dat er een grote vraag gesteld wordt aan de christenheid. Deze: vraag: Wat doen wij voor de miljoenen die gaan lezen!
Geven wij werkelijk brood voor het hart? Instanties van de Verenigde Naties en daarnaast van de Wereldraad van Kerken zijn actief om deze volkeren brood voor het lichaam te geven: technische en materiële hulp. Dat moet ook. Dat is zelfs onmisbaar en dat moet nog steeds meer.
Maar de honger van het hart kan alleen met brood voor het hart gestild worden. Gezonde mensen zijn in de eerste plaats mensen met een gezonde geest.

Een vier-punten-programma.

Dat kan bereikt worden doordat in de gebieden met leeshonger scholen komen waar schrijvers worden gevormd. Schrijvers uit eigen volk en taal die het allerbest de eigen mensen begrijpen en aanspreken. Inheemse zendelingen doen het beter dan vreemde. Eigen schrijvers hebben die volkeren nodig!
Tweedens moeten er in die landen drukkerijen komen met een eigen apparatuur. Wat ze zelf schrijven moeten ze ook zelf kunnen drukken en uitgeven. Eigen drukpersen voor de eigen christelijke lectuur zijn broodnodig in de landen waar leeshonger heerst.
In de derde plaats moeten er in deze landen lectuurcentrales komen. De uitgeverijen

dienen samen te werken en op gerichte wijze het gedrukte onder de eigen mensen te brengen. Verschillende taalgebieden liggen dicht bij elkaar en zijn op zichzelf niet zo groot. De lectuurcentrales zullen het coördinerende werk moeten verrichten en het vertaalwerk mogelijk maken.
Ten vierde zullen in deze landen door de gezamenlijke lectuurinstanties periodieken gesticht moeten worden: Wekelijkse gezinsbladen, dagbladen, geillustreerde tijdschriften, hoe dan ook. Schrijvers, journalisten, administratieve mensen, zij allen zullen samen dit werk moeten doen en het moet hen mogelijk gemaakt worden.

Brood voor het hart!

Dit vier-punten-programma is vastgelegd door een sub-commissie van de Wereldraad van Kerken op een vergadering in Bethel-Bielefeld van 8-12 oktober 1962.

In december 1963 zullen deze plannen, nader uitgewerkt, worden voorgelegd aan de commissie voor wereldzending en evangelisatie van de Wereldraad van Kerken. En 't is de bedoeling dat er 'n fonds gevormd zal zijn van minstens twee miljoen dollar zodat begonnen kan worden met de uitvoering van dit miljoenenproject.

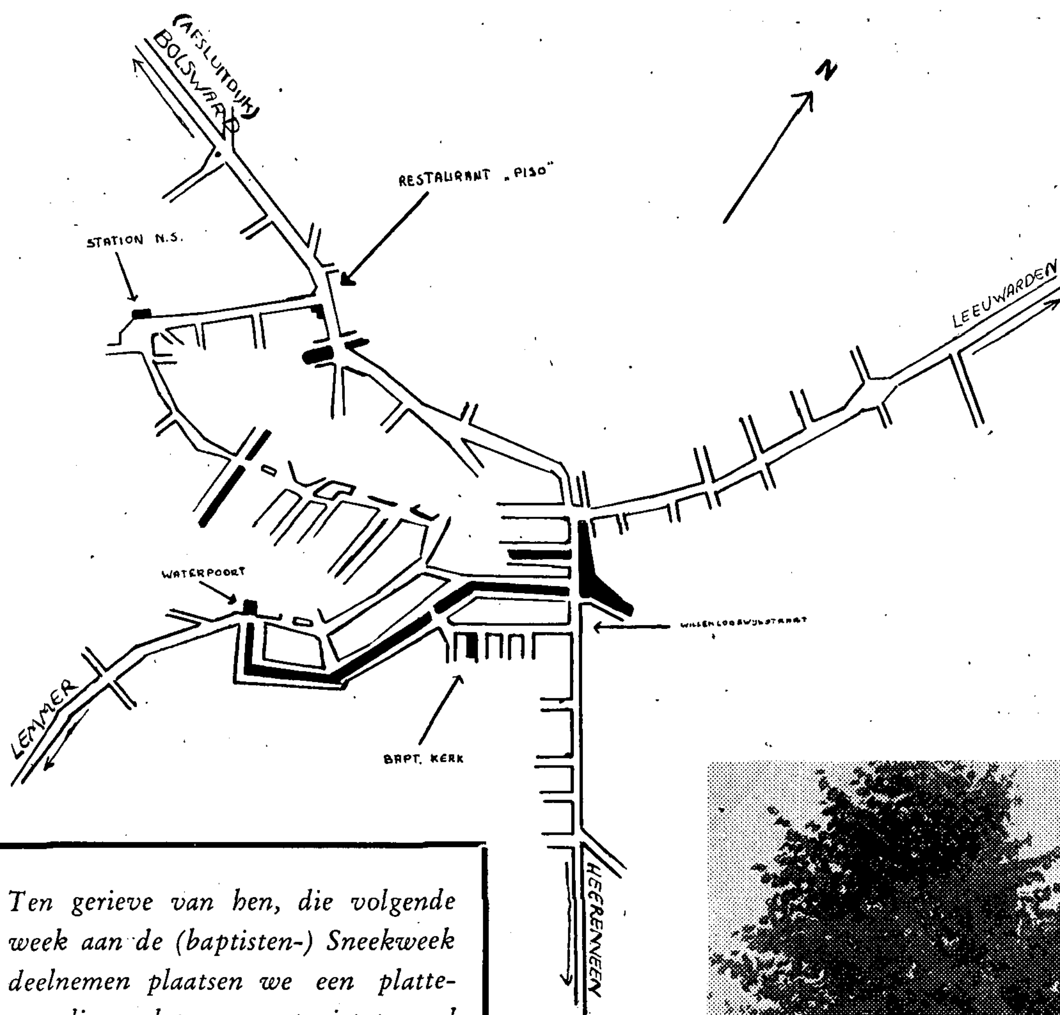
Het nederlandse comité heeft onder het motto *„Brood voor het hart"* een wekenlange propaganda gevoerd. De grote collecte sluit op 5 mei!! Is er in Uw gemeente al voor gecollecteerd? Zal het wel gebeuren? Hebt Uzelf al een bedrag gestort op *gironummer 500100 t.n.v. Brood voor het Hart, Amsterdam.?*

Wij leven in een wondere wereld. Alles gaat razend snel. Een verzuim van vandaag kan voor morgen onvoorstelbaar grote gevolgen in kwade zin hebben, onherstelbaar mogelijk. Van moment tot moment moeten wij de goede beslissing nemen en de juiste handeling verrichten. Wij mogen niet achterblijven.

Het is een machtige beleving in deze tijd te mogen leven. Het veranderende gezicht van de wereld te mogen meemaken in de dubbele zin van het woord. God is de Schepper, en wij zijn geroepen tot mede-creativiteit. Wat de gezamenlijke kerken kunnen doen is machtig veel. Het is een kunnen van Godswege. In feite gaat het erom dat de gestalte van Christus steeds duidelijker wordt.
Als miljoenen gaan lezen en door dat lezen gevormd worden, zullen ze dan naar Christus toe gevormd worden?

Ph. L. (Gn.).

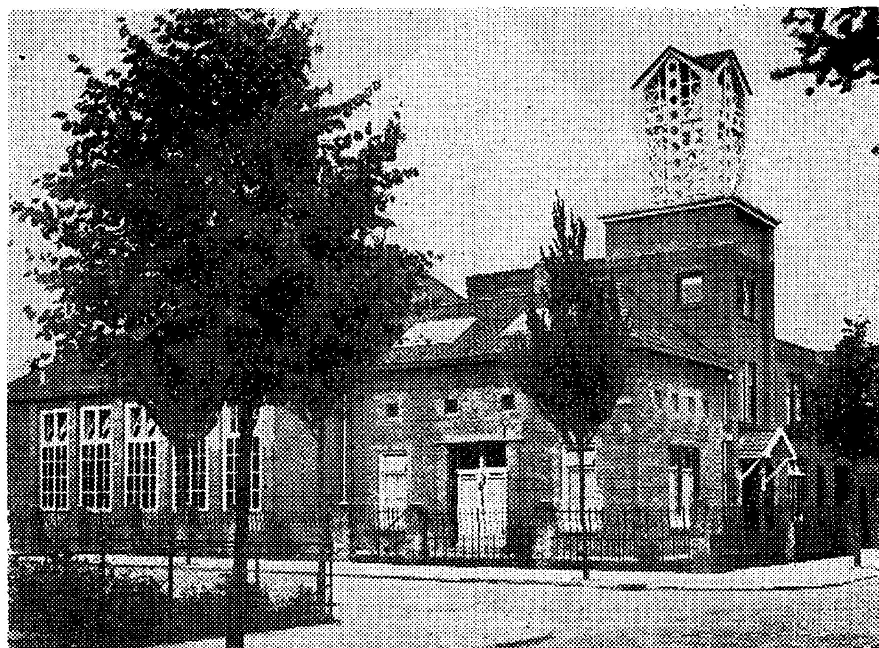
Welkom in Sneek!

Ten gerieve van hen, die volgende week aan de (baptisten-) Sneekweek deelnemen plaatsen we een plattegrondje, zodat men met niet te veel moeite de vergaderplaats zal kunnen vinden.

De foto toont het kerkgebouw van de gemeente Sneek, waar alle AV-gangers a.s. week hartelijk welkom zijn!

De AV-regelingskommissie.

Aan rustige wateren

Liefde die alles op zich neemt

II Kor. 8, 5 „zij gaven zich.. eerst aan de Heer en door de wil van God ook aan ons."

I Kor. 13, 7 „alles bedekt zij, alles gelooft zij, alles hoopt zij en alles verdraagt zij."

Twee hoofdstukken heeft de apostel Paulus gewijd aan de kollekte in Jeruzalem. Het ging niet alleen om een financiële bijdrage voor een goede zaak, maar het ging om het aanvaarden van de verantwoordelijkheid voor de christenen in Jeruzalem. De apostelen in Jeruzalem hebben de gemeenten uit het heidendom erkend, alhoewel deze de besnijdenis niet toepasten. Zij hebben van de broeders uit de heidenen verwacht, dat zij op hun beurt de verplichting zouden aanvaarden mee te zorgen voor de armen in Jeruzalem. Die armen van Jeruzalem hebben, zonder dat ze het zelf hebben geweten, veel voor de Heer en Zijn Rijk gedaan. Als die armen er niet geweest waren was het niet zo gemakkelijk geweest een breuk tussen het joodse christendom en het christendom uit de heidenen te voorkomen.

Paulus heeft de zaak van de armen in Jeruzalem zo belangrijk gevonden voor de zaak van het Rijk van God in deze wereld, dat hijzelf de organisatie van deze kollekte op zich genomen heeft. Hij schrijft in onze eerste - hierboven geciteerde - tekst over de fantastische bijdrage van de gemeenten uit Macedonië. Dat waren in die tijd gemeenten uit de onderontwikkelde gebieden.

Paulus spreekt van „de diepe armoede" van deze griekse plattelandsgemeenten. Zij zijn de eersten die zich bereid verklaarden om een bijdrage te leveren voor Jeruzalem.

„Ze gaven zich eerst aan de Heer". Hier is gedacht aan de aanvaarding van het evangelie, de bekering van deze heidenen. En „door de wil van God ook aan ons"; hier is gedacht aan het aanvaarden van de verplichting om de kollekte voor Jeruzalem te organiseren. Ze hebben niet alleen het evangelie aanvaard, maar ze hebben ook de gemeenschap met alle christenen in de wereld op zich genomeen. Die houding heeft de apostel Paulus vervuld met dankbaarheid en aan de gemeente in Korinthe en ook aan ons voorgesteld als de wil van God voor ons leven.

* * *

Wij zijn geneigd het oerchristendom voor te stellen als de wittebroodsweken en het christendom van nu, als een min of meer ongelukkig huwelijk.

De werkelijkheid is, dat die wittebroodsweken er nooit zijn geweest en dat er van het begin af aan „bezwaren" in de gemeenten geweest zijn.

Zouden er vandaag wel gemeenten en kerken zijn waar zulke wantoestanden heersen als toen in Korinthe? Daar waren niet alleen modaliteiten, die min of meer verdraagzaam naast elkaar leefden, maar daar waren partijen die elkaar bestreden en niet erkenden. Daar waren sexuele ontsporingen en waren mensen die openlijk in overspel leefden en tegelijk het avondmaal mee vierden. Daar waren christenen, die openlijk verkondigden dat ze niet in de opstanding der doden geloofden.

Paulus heeft de bezwaarden in Korinthe voorgehouden om evenals de macedonische christenen de gemeenschap met alle christenen vast te houden.

Toen de vrouw van Kagawa, na haar huwelijksbevestiging in de kerk, haar kleine woning betrad in de slums van Kobe, vond ze daar twee zieken, één bedelares, een elfjarige misdadiger en er was die dag ook nog onverwachts een verlaten vrouw met vier kinderen bijgekomen en dat alles in een kamertje van enkele vierkante meters.

Er was nauwelijks een slaapplaatsje voor het bruidspaar. De jonge vrouw heeft niet geprotesteerd. Toen ze beslist had om het leven van Kagawa te delen, wist ze dat dit betekende niet iets, maar alles op zich te nemen. Dat is het wat de apostel de bezwaarden in Korinthe voorhoudt in onze tekst.

Alles bedekt zij. *Zoals de sneeuw in de winter alles bedekt met 'n witte wade, alles omvat, omvat de liefde alles wat te maken heeft met de taak die God geeft.* Alles gelooft zij, alles hoopt ze. *De liefde ziet daarbij niet op het onvolmaakte van nu, maar op het volmaakte van straks. De liefde neemt alles op zich.*

* * *

De Uniecommissie heeft onze gemeenten voorgesteld de Wereldraad van Kerken te verlaten omdat we in onze uniegemeenten „bezwaarden" hebben. Het geweten verbiedt deze gemeenten langer verenigd te zijn met de Wereldraad van Kerken.

Uit de Wereldraad van Kerken gaan, nu we er eenmaal in zijn, is geen elegant gebaar van onze veelgeprezen doperse verdraagzaamheid; maar een Uniecommissie, die leiding moet geven aan autonome baptistengemeenten kan nu eenmaal niet meer bereiken.

Maar als we uit de Wereldraad zijn, krijgen we er een grote groep bezwaarden bij: Mensen die in New Delhi Gods voetsporen zien, die voor de wereldraad blijven bidden en streven en die zich afvragen of er nog wel een plaats is voor hen in een gemeenschap, die zich losmaakt uit de gemeenschap met alle christenen.

En waarschijnlijk zullen de ouderen in onze gemeenten het meest „bezwaard-zijn" omdat we om deze dingen bezwaarden in onze gemeente hebben. Zijn er in de wereld waarin we vandaag leven geen andere dingen om zich bezwaard over te gevoelen? Moeten we ons niet echt bezwaard gevoelen omdat we in onze doperse gemeenten mensen hebben, die zo zeer over interkerkelijke problemen bezwaard zijn?

Alles verdraagt zij. *Paulus heeft de christenen in Korinthe voorgehouden hun problemen te zien in het licht van de liefde van God. Hij heeft hen voorgehouden om de gemeente met haar problemen op zich te nemen. En God vraagt in elk geval van ons in dit woord, onze kleine doperse gemeenschap met haar vraagstukken op ons te nemen. Alles verdraagt ze, d.w.z., het gemeentelijk leven, waarin God ons een plaats heeft gegeven, met zijn vreugden en met al zijn moeilijkheden, in één woord, alles wat eraan vast zit, zal de liefde op zich nemen.*

* * *

Jezus, de eeuwige Zoon van de eeuwige Vader heeft het menszijn op Zich genomen, ja zelfs de misdadigersdood aan het kruis.

Hij heeft alles omvat met de liefde van God. Hij heeft de zonden niet toegerekend. Hij heeft niet gezien op Zijn gevoel maar in de duisternis van het sterven aan het kruis, vastgehouden aan God. Hij heeft niet gezien op de ten hemel schreiende situatie van straks. Hij heeft alles bedekt, alles geloofd en alles gehoopt en alles verdragen.

Als we deze liefde niet in ons hebben, is ons dopers christendom, met al onze doperse pretenties niets anders dan een rinkelende cimbaal.

De apostel denkt aan het lawaai dat door de bekkens van de trom gemaakt wordt. Als we Jezus' liefde nog niet of niet meer in ons hebben dan is ons christendom schijn-christendom leeg christendom. „Maar had de liefde niet, ik ware niets", 1 Kor. 13 : 2.

Broeders, we geloven toch en we weten toch dat we iets van de liefde Gods in ons hart hebben.

Laten we dan niet iets, maar alles op ons nemen. *God zal er ons toe in staat stellen.*

Emmererfscheidenveen

Jac. de Jong.

uit ons uniebureau

Amendementen

Verschillende van onze gemeenten hebben een amendement ingediend. Vijf hebben betrekking op de voorstellen inzake de verhouding tot de Wereldraad van Kerken.

De tekst van deze amendementen luidt als volgt:

1) Arnhem.
Handhaving van punt 8c - 1e; de punten 8c - 2e en 8c - 3e te laten vervallen en daarvoor in de plaats op te nemen:
De Unie late zich bij de Wereldraad van Kerken door één of meer waarnemers vertegenwoordigen, die de besprekingen bij kunnen wonen en dus kennis kunnen nemen van het werk van de Wereldraad; de plaatselijke gemeenten laten zich eveneens bij de plaatselijke Oecumenische Raden door één of meer waarnemers vertegenwoordigen.

Toelichting: Hiermede wordt o.i. voorkomen, dat wij ieder kontakt verliezen. Wij blijven hierdoor in staat mee te doen in het bijbelstheologisch gesprek om zo ons getuigenis te laten horen, tevens om medewerking te kunnen verlenen aan de arbeid van het Wereld-diakonaat (o.a. vluchtelingenhulp, enz.)

2) Drachten
De gemeente te Drachten spreekt er haar voldoening over uit, dat ook de U.C. ervan overtuigd is dat we niet als „Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland" aangesloten kunnen zijn bij de Wereldraad van Kerken. Dat de U.C. een nieuwe vorm zoekt voor de gemeenten die aangesloten wensen te zijn acht de gemeente op zijn plaats. De gemeente zou het voorstel echter in enkele punten willen wijzigen:

a. het voorstel wordt behandeld in drie gedeelten en niet als een geheel.

b. de inhoud als volgt te wijzigen:

1. geen wijziging.
2. Gemeenten die bij de Wereldraad wensen te zijn aangesloten maken dit aan de Unie-Commissie bekend.
3. De U.C. maakt binnen een half jaar aan alle unie-gemeenten bekend welke gemeenten lid worden van de Wereldraad en verzoekt de A.V. deze gemeenten te mogen vertegenwoordigen of te bemiddelen zodat deze gemeenten samen tot een vertegenwoordiging komen.

Toelichting: bij a. Het is toch niet juist dat we in één voorstel besluiten te bedanken als lid van de Wereldraad en in hetzelfde voorstel te doen alsof we nog aangesloten zijn bij de Wereldraad en de gemeenten, die niet bij de Wereldraad aangesloten wensen te zijn de gelegenheid te geven dat kenbaar te maken. Deze methode van besluiten lijkt ons ook op de „buitenwacht" en vooral op de Wereldraad een zeer merkwaardige indruk te moeten maken.
bij b.2. De Wereldraad is er bij gebaat dat ze precies weet welke baptistengemeente positief lid wil zijn en waarop ze dus kan rekenen als reële gesprekspartner en als gemeente die van harte al haar besluiten ondertekent en dan ook mee uitvoert. Dat de Wereldraad dit wenst blijkt uit haar rapport over de eenheid waaruit enkele aanhalingen mogen volgen: „Tot eenheid komen betekent niet minder dan het sterven en de wedergeboorte van vele vormen van kerkelijk leven zoals wij die tot nog toe gekend hebben. Wij geloven dat wij uiteindelijk met niets minder kunnen volstaan." „De wederzijdse erkenning van de Doop, **hoe ook opgevat**, is het uitgangspunt in de oecumenische gesprekken van onze eeuw geweest.". „Daarom moeten de kerken in ootmoed streven naar die éne tafel. Wij dringen er bij de Commissie voor Geloof en Kerkorde op aan, voort te gaan met studie en advies om ons te helpen die hinderpalen die ons thans beletten samen deel te hebben aan het éne brood en aan de éne beker, te onderkennen en **uit de weg te ruimen."**
bij b.3. Een raad die het met bovenstaande accoord is en dat met de gemeente heeft doorgesproken kan dan, als de gemeente besluit tot aangaan van het lidmaatschap, dat aan de U.C. doorgeven. Zijn er veel gemeenten, die dat wensen dan zou er over gesproken kunnen worden op een volgende A.V. de U.C. te machtigen hen te vertegenwoordigen.

3) Emmen
Amendement op voorstel U.C. agendapunt 8c.
In lid 1 van het voorstel te schrappen de woorden „als zodanig";
In plaats van de leden 2 en 3 te stellen:
„2e. Zij vrage aan als „waarneemster" te worden toegelaten.".

Toelichting: De gemeente te Emmen meent, dat dit de enige weg is, die onze Unie-Gemeenten **samen** kunnen volgen. Het onder 2) door de U.C. voorgestelde leidt al te gemakkelijk tot blokvorming, terwijl het onder 3) gestelde een organisatorische onmogelijkheid is.

4) Vroomshoop (Daarlerveen)
De gemeente Vroomshoop-Daarlerveen wil met het oog op de komende A.V. voorstel 9a van de agenda als volgt amenderen:
De A.V. besluite als Unie van Baptisten Gemeenten in Nederland uit te treden als lid van de Wereldraad van Kerken, doch met deze Raad kontakt te houden door gesprek en waarnemers.

Toelichting: ter A.V.

De andere amendementen (van *Utrecht*) luiden als volgt:

Motie ad punt 8c (voorstel van de U.C.)
„De A.V. spreke er zich, voor behandeling van punt 9 van de agenda, over uit dat als de voorstellen van Hoogezand en Leiden niet met ten minste 3/5 van de uitgebrachte stemmen verworpen worden, tot uittreding als lid van de Wereldraad van Kerken wordt overgegaan."

Amendement ad punt 8b. (voorstel van de U.C.) te wijzigen als volgt:

„De A.V. besluit tot het instellen van een Financiële Commissie van vijf leden, die het financiële beleid jaarlijks op zijn juistheid en doeltreffendheid onderzoekt, hierover aan de A.V. rapport uitbrengt en de Unie-Commissie bij de beoordeling van de financiële verslagen en begrotingen van het gehele Uniewerk van advies dient. De leden van deze F.C. worden door de A.V. gekozen overeenkomstig art. 6a van het Huishoudelijk Reglement, en mogen geen lid zijn van de U.C., van een P.C. noch van een stichtingsbestuur."

Toelichting: De gemeente Utrecht acht het wenselijk, dat de A.V. alle leden van een door haar in te stellen F.C. zelf kiest, ook, dat deze F.C. jaarlijks aan de A.V. die haar instelde, rapport uitbrengt.

Amendement ad punt 9d (voorstel Groningen Zuid) te wijzigen als volgt:

„a. negen leden rechtstreeks door de A.V. gekozen uit leden der gemeenten."
„b. aan te vullen met: deze hebben slechts een adviserende stem"

Amendement ad punt 16 d 1 (voorstel Almelo-Geraniumstraat I)

te lezen als volgt:
De A.V. der Unie stelt aan de participerende instanties, de N.B.J.B. en de N.B.V.B., voor aan art. 4 van de Statuten van de Stichting Ned. Bapt. Centrum toe te voegen. „Geen der door de participerende instanties benoemde leden van het Centrumbestuur mag lid zijn van het bestuur van een der andere participerende instanties"

Toelichting: In deze zin gewijzigd kan dit voorstel leiden tot de gewenste wijziging van de Statuten van de Stichting Ned. Bapt. Centrum.

Stembiljetten

De stembiljetten en bovenstaande amendementen zijn in deze week toegezonden aan de sekretarissen der gemeenten in een aantal gelijk aan het aantal afgevaardigden, waar de gemeente recht op heeft. De sekretarissen stellen deze stembiljetten en amendementen wel de afgevaardigden ter hand natuurlijk. De afgevaardigden dienen de stembiljetten in bij de stemkommissie te Sneek. Dit moet gebeuren op dinsdag 7 mei om 8 uur (tot 9 uur). Zoals bekend wordt dan tevens de presentielijst getekend en heeft verrekening van de reiskosten plaats (deze zijn *f* 10,- per afgevaardigde). Nog hebben niet alle sekretarissen de afgevaardigden van hun gemeenten bij het Uniebureau gemeld ter inschrijving in de lijst van stemgerechtigde leden; als ze het nu meteen (telefonisch) doen, dan wordt het nog genoteerd.

Boek jaarverslagen-begrotingen

Daarin moeten een paar correcties worden aangebracht. In de agenda der A.V. moet de laatste zin van punt 17c (blz. 14) luiden: Kandidaten: ds G. Brongers en ds J. van Dam. Verder moet de 2de post van de lasten der E.C.U. onder IV op blz. 46 luiden: Doorzending gift U.S.A. voor A'dam-W. Op blz. 57 is in de 4de regel van punt 1 het woord „uitgeloot" weggevallen achter: Er is 1 obligatie..

Uitnodiging

Niet alleen voor de begroetingssamenkomst op dinsdag 7 mei om 8 uur, die tegelijk openingsvergadering van de A.V. is, verwachten wij veel leden uit Sneek en uit de omliggende gemeenten, doch vooral ook op de avondmaalsviering op woensdagavond om 8 uur. Laten voorts allen in den lande het samenzijn en het samenspreken der broeders en zusters ter Algemene Vergadering in Sneek in hun gebeden gedenken! Moge het door de genade en de geest des Heren een A.V. zijn, die dienend leiding geeft aan het denken en doen onzer gemeenten! T. Jansma.

NADER BEZIEN

Kanttekeningen bij een amendement

Het was te verwachten dat de kwestie van onze aansluiting bij de Wereldraad stof en aanleiding zou geven voor amendementen. In de rubriek Uit Ons Uniebureau staan er reeds diverse afgedrukt en misschien komen er nog meer. Na alles wat reeds door diverse schrijvers over deze materie in ons blad is geschreven is het niet mijn bedoeling er in dit laatste nummer nogmaals op in te gaan. Alleen geeft de uitvoerige toelichting bij het amendement van de gemeente te Drachten (zie Uit ons Uniebureau) reden tot enig commentaar. Het amendement zelf is duidelijk en logisch en heeft deze toelichting eigenlijk niet nodig. Wanneer de Unie zelf uittreedt uit de Wereldraad, ligt het voor de hand, dat de gemeenten die aangesloten willen blijven dat kenbaar maken en niet de gemeenten die uit willen treden. Maar in de toelichting gaat de gemeente plotseling en zonder aanleiding spreken voor de Wereldraad en wel aan de hand van enkele citaten uit het rapport over de Eenheid. Het is altijd een moeilijke zaak wanneer men voor een ander gaat spreken en het wordt heel erg moeilijk wanneer men die ander eigenlijk alleen maar van horen zeggen kent. En wanneer men geheel afwijzend tegenover die ander staat is de kans zeer groot, dat men een verkeerde voorstelling van hem geeft. De toelichting die Drachten geeft bij b. 2 is er een duidelijk voorbeeld van.
In drie zinnen, uit hun verband gerukt en zomaar naast elkaar gezet, wordt de betekenis van de Wereldraad beschreven; wie daarmee accoord is, kan lid zijn. De zinnen zijn te vinden op resp. blz. 134, blz. 136 en blz. 138 in „De Wereldraad van Kerken in New Delhi" (Carillon-reeks no 24). Alleen de eerste zin staat in de verklaring over de eenheid, de overige twee in de toelichting. Het is wel wat erg simpel om op grond van deze drie zinnen te beweren, dat de Wereldraad wenst dat zijn besluiten worden uitgevoerd. Het gaat helemaal niet over besluiten maar over een verklaring met toelichting. Dat voor de eenheid het sterven en de wedergeboorte van vele vormen van kerkelijk leven nodig worden geacht, wil toch niet zeggen dat de Wereldraad besloten heeft dat bepaalde (welke?) vormen van kerkelijk leven moeten sterven (de wedergeboorte kan moeilijk door 'n besluit geregeld worden) en dat dus ook de baptisten-gemeenten die aangesloten zijn dat besluit moeten uitvoeren? Dat de wederzijdse erkenning van de doop een *(niet* het) *uitgangspunt in de oecumenische gesprekken van onze eeuw is geweest, is een mededeling, geen besluit dat ons zou verplichten de doop van andere kerken te erkennen. Deze zin bewijst alleen dat in die gesprekken kennelijk niet voldoende duidelijk op de betekenis van de doop op belijdenis is gewezen. Dat de Commissie voor Geloof en Kerkorde gevraagd wordt door studie en advies te helpen dat de hinderpalen voor de éne tafel des Heren worden onderkend en uit de weg geruimd, betekent toch niet dat de Wereldraad besloten heeft dat er nu voortaan maar één avondmaal gevierd mag worden en dat onze gemeenten, die lid willen zijn, aan dat avondmaal mee moeten doen?*
Het is toch eigenlijk wel beangstigend, dat zo vlak voor de beslissing in volle ernst een dergelijke caricatuur van de Wereldraad en van het lidmaatschap gegeven kan worden.
Het gaat toch om een hoogst ernstige keuze! Moet die gedaan worden op grond van een volslagen verkeerd beeld van zaken? Eerste voorwaarde voor een verantwoorde principiele geloofsbeslissing want daar gaat het toch om is toch wel, dat we klaar en helder weten wat de Wereldraad wel en niet is of wil. Als ik de toelichting van Drachten lees, bekruipt mij het gevoel dat wij voor deze beslissing nog lang niet rijp zijn. Dan wordt elk besluit, in welke richting het ook uitvalt, een onzalig besluit.

J. R.

„Seminarie-toogdag" in Scheveningen

Ongetwijfeld zullen alle opgetogen toogdag-bezoekers opgetogen naar huis zijn gekeerd van de fijne gezegende 2e paasdag die de haagse en de scheveningse gemeente gemeenschappelijk hebben gevierd.
Dit was echt nu anders dan anders. Op initiatief van de dagelijkse besturen van beide gemeenten waren tot ons overgekomen de rector van het seminarie drs J. Reiling en drie studenten n.l. de broeders H. Bijleveld, G. Pflaum en G. Liebe om ons te vertellen van hun arbeid, hun studie en de weg tot het wondere ambt. Ik kan iedere gemeente aanbevelen dat ook te doen. Wat wordt daardoor de liefde, de belangstelling en het gebed voor dit zo belangrijke werk verlevendigd. Ik heb de indruk dat het seminarie en onze jonge studenten echt niet te klagen hebben over te veel belangstelling, eerder wellicht het tegendeel.
Het thema van deze dag was: „Elk heeft een taak in dienst van het geheel."
Des morgens was het motief: Dienst *van* de gemeente, en des middags: Dienst *aan* de gemeente.
Na een bezielend inleidend woord van ds K. Corporaal sprak tot ons student Bijleveld. Met intense belangstelling hebben wij geluisterd. Het is hartverwarmend te vernemen met welk een bezieling en heilige hartstocht deze jonge mensen voor onze Heer en hun taak straks in de gemeenten zijn gevuld. De toespraak van onze jonge broeder was ook wel doorwrocht, opbouwend en verkwikkend. Na deze toespraak hebben een zuster een twee broeders van de gemeenten in het kader „dienst aan de gemeente" een toepasselijk woord gesproken, waarin het persoonlijk getuigenis niet ontbrak.
Gezellig en opgewekt was daarna de gemeenschappelijke koffietafel waar nijvere handen van altijd dienende zusters ons van koffie hebben voorzien.

Des middags legde student G. Pflaum getuigenis af van zijn weg van de roomse kerk tot het geloof in Christus en zijn vaste overtuiging, ondanks tegenstand tot het predikambt geroepen te zijn.

De toekomstige prediker-evangelisatiezanger, student G. Liebe zong voor ons een paar fijne liederen, en hoe hij prediken zal weet ik niet, maar dat hij straks van de gemeente waar hij zal gaan dienen een *zingende* gemeente zal maken is vast en zeker.
Ten slotte sprak tot ons de rector drs Reiling over „Dienst aan de gemeente". In een boeiende en leerzame rede zette hij aan de hand van de Heilige Schrift de taak der ambtsdragers en dus ook der toekomstige herders en leraars uiteen. De gemeente des Heren, aldus de spreker, is niet een pyramide, met aan de top de staf, daarna de ambtsdragers en onderaan de gemeente, maar de pyramide moet op zijn kop worden gezet, de punt is de gemeente en het overige heeft slechts een dienende taak.

In het tweede gedeelte van zijn betoog opende hij de deur van het seminarie en vertelde ons hoe er gewerkt en gestudeerd wordt. Hoe bijvoorbeeld één der studenten een preek „levert" die op de band wordt opgenomen en dan later wordt „afgedraaid" en door de medestudenten wordt gekraakt. Wat is dat een kostelijke, nuttige en leerzame methode!
Maar de beste vorming om te leren preken is uit prediken te gaan.

Van alle kanten hoorde ik: wat was dit een fijne dag!

„Een dankbare bezoeker".

Lezers aan het woord

WAAROM IK BAPTIST WERD

De laatste jaren en in het bizonder wel de laatste maanden worden wij wel bepaald bij het al of niet lid zijn van de oecumene. Wat voor belang heeft het? Laat ik U iets vertellen uit mijn eigen leven. Mijn ouders waren hervormd, maar wat had ik er aan, ik kende Jezus niet.

Wel rekende ik met God, maar niet op God. De mobilisatie kwam, daarna voor velen de fatale dag (behalve voor mij): de oorlog kwam. Op Waalhaven de eerste vroege bommen, als honden weggejaagd, de gevechten aan de Maasbrug in Rotterdam en daarna het bombardement. Juist toen vond ik, wel op een bizondere wijze, Jezus.

Als ik nu terug denk en zie op mijn leven, was God allang met mij bezig, maar nog nooit had ik iemand ontmoet die echt getuigde van Jezus, als Heiland. Na gedoopt te zijn in Rotterdam in 1947 in een goed bekend staande gemeente, verhuisden wij naar Oosterbeek. Wij kwamen in kontakt met mevrouw en ds Weenink en leerden in Arnhem de baptisten kennen.

Zoals velen werden ook wij getrokken door de geest onderling, gelukkige lieden in Jezus. Getuigenissen, zang, dienstbetoon jegens Jezus. Nu in 1963 trouwe opkomst, goede boodschap, door meerdere leden en vrienden (jammer genoeg), wel minder kontakt, en alles omdat de meesten lopen te foeteren over de oecumene. Broeders zusters, ik geloof dat wij ons hoofd niet langer moeten pijnigen. Laat de band blijven, in het gehele land. Laten onze voorgangers hun roeping blijven verstaan: Herder en leraar in eigen gemeente. Of de wereldraad goed is of niet, dit mag bij ons toch geen scheuring geven, denk aan de woorden van Paulus. Wij zijn **één** in Christus en dit **moet** blijven. Het vuur moet blijvend gestookt worden op de bidstond, draagt elkander op, geeft gehoor aan de oproep van Uw voorganger. Kom samen rondom het Woord, laat U niet verleiden, laten wij niet mee wegzakken, maar met elkander de bijbel onderzoeken. Hierin ligt onze blijdschap, nu is het nog mogelijk, denk aan onze pioniers. Brengt zielen tot Jezus, dit roep ik U toe in Zijn Naam. Neem op Uw wapenrusting en getuigt, Jezus leeft! Het paasevangelie voor **iedere** dag, gaat door, zit niet stil. Werk in en naar eigen gemeente toe, wordt wakker, baptisten. Kijk niet naar de stuiptrekkingen om ons heen, om met tam-tam nieuw leven in te blazen. Laten wij stoppen met oecumene en andere zaken. De tijd is kort, Jezus komt, op welke plaats staat U? Hij wil U ontmoeten op dezelfde plaats, waar U Hem vond.

Dit is geen oproep van één van Uw voorganger, maar van een eenvoudige huisvader van 6 kinderen (van 7 tot 18 jaar) waarvan er 3 gedoopt in de gemeente te Arnhem. De wereld trekt broeders, zusters, weest waakzaam! God zegene U en doe Uw plicht,

Uw broeder
Oosterbeek G. W. van der Straaten

Naschrift:
Het zou kunnen zijn dat het mindere contact in de gemeente eerder een gevolg is van het feit dat de gemeente in de loop der jaren zoveel groter is geworden dan van het foeteren over de oecumene. En overigens heeft deze oproep alleen zin wanneer we er van uitgaan dat er buiten onze gemeenten helemaal geen christenen zijn. Dat geloof kan ik gelukkig niet opbrengen.

E. R.

DE WERELDRAAD EN WIJ

Met belangstelling lees ik de artikelen die handelen over de vraag wel of niet uit de wereldraad treden; vooral het artikel van br Schalkwijk. Eén ding trof mij bizonder en wel deze zin: „Wie door het ideaal „gegrepen" is en vooruit dringt door de geslagen bressen, verstaat wellicht niet, waarom hij baptist is en welk een rijkdom God ons gaf in ons verstaan van evangelie en gemeenten."

U stelt dus dat iemand z'n baptist-zijn niet verstaat, wanneer hij gegrepen is door het „ideaal".

Ik geloof dat iemand pas gegrepen kan worden door dat ideaal, één Heer, één geloof, één doop, wanneer hij zijn baptist-zijn wel verstaat en daardoor gedreven wordt naar dat ideaal; immers wanneer hij baptist, dus christen is, zal hij met anderen iedere keer weer de pijn van de verdeeldheid ervaren.

Wat mij in Uw artikel pijnlijk heeft getroffen is, dat u, zij het niet zo duidelijk als in het rapport van de Studie-Commissie, par. 4, stelt dat de baptisten-gemeenten toch eigenlijk de eeuwig ware nieuwtestamentische gemeenten zijn. Zijn wij wel zo'n bijbelse gemeente? Laten we toch voorzichtig zijn, zelfs met de schijn te wekken ons op een voetstuk te plaatsen.

U verlangt dat de Wereldraad aan zal dringen op uittreden van de vrijzinnigen. Wanneer zij dit doet zet zij dan geen stap op de weg naar de door u niet gewilde wereldkerk?

Wanneer deze groep de basisformule durft onderschrijven is dat voor hun verantwoording. Is het niet onze taak om het geluid der rechtzinnigen te versterken? U zegt dat wij niet de oecumene maar wel de Wereldraad moeten loslaten, terwijl dit toch de spreekbuis van de oecumene is.

U wilt wel als waarnemer kontakt houden. Lijkt dit niet op iemand die wel kontakt met de gemeente wil hebben, maar geen lid wil worden? U wilt dus wel het gesprek, maar niet de verantwoordelijkheid.

Iemand noemde dit eens: geestelijke klaplo-perij.

Wolfheze J.W. v. d. Craats

Naschrift. De eerlijkheid gebiedt te zeggen, dat de zinsnede in het artikel van br Schalkwijk, waarop hierboven vooral vooral critiek wordt uitgeoefend, per ongeluk in het artikel is blijven staan. De schrijver vreesde bij nader inzien dat deze zin wel eens zo zou kunnen worden uitgelegd als inderdaad blijkt te zijn gebeurd. Daarom verzocht hij mij om haar te wijzigen en in de redactionele drukte is dat achterwege gebleven. Waarvoor mijn verontschuldigingen aan schrijver en lezers. De vraag of wij wel zo'n bijbelse gemeente zijn moest eerder aan de Studiecommissie worden gericht dan aan br Schalkwijk. Ik vind eigenlijk het gehele eerste hoofdstuk van het rapport wat mager. Daardoor wekt het inderdaad de indruk alsof wij zo bijbels zijn, dat het oecumenisch probleem eigenlijk voor ons niet bestaat. Dat is natuurlijk niet zo bedoeld maar men leest het er gemakkelijk in.

Of het onze taak is het geluid der rechtzinnigen te versterken weet ik nog zo een twee drie niet. Liever zie ik onze stem in het koor van de evangelische gemeentechristenen. De letter - óók de letter van de rechte leer - doodt, maar de Geest maakt levend.

E. R.

Van de Vinkenhof

Er valt hier op ons centrum altijd veel te beleven. Post, telefoon en gasten zorgen voor veel afwisseling. In de week na pasen hadden we twee groepen: de utrechtse meisjesclub en de engelse „Boys Brigade" uit Maidstone. Ze hadden het allen reusachtig naar hun zin. De „Boys Brigade" was de eerste buitenlandse groep van dit jaar en als de voortekenen niet bedriegen, zullen er in de toekomst heel wat meer van deze „Boys" komen. Nog door dr Kiwiet zijn de eerste contacten gelegd en thans komen er steeds meer verzoeken om inlichtingen binnen. De organisatie is een grote gemeenschap voor het jongenswerk in de baptistengemeenten van Groot Brittannië en men vond het een „ontdekking", dat men op ons centrum kon komen. In hun bladen is daar uitvoerig over geschreven en deze groep beloofde hun grote tevredenheid in een rapport aan het hoofdkwartier te betuigen. Het was voor ons een feest deze groep van dienst te kunnen zijn.

Studenten kwamen en gaan.

Als u deze regels leest, is het semester bijna voorbij. Het einde is altijd bijzonder spannend, want dan blijkt op de tentamens en examens, hoe er gestudeerd is. De engelse groep was nog niet weg, toen de studenten alweer kwamen binnenvallen met al de werklust, die vlak voor de eindstreep kenmerkend is. Soms denken we, dat examen doen alleen inspannend is voor de candidaten, maar ook de docenten hebben het er extra druk mee, want een goede voorbereiding is ook voor hen onmisbaar. Er wordt hier dus héél hard gewerkt en laat men in onze gezinnen bidden voor hetgeen hier gebeurt deze dagen. Aan de hand van de examen-uitslagen vallen er immers belangrijke beslissingen voor het verdere verloop van de studie of voor eventuele beroepbaarstellingen.

Er is nog plaats.

In de verschillende gemeenteboden is gepubliceerd, wáár en wanneer er nog plaatsen in de kampen zijn. Spoedige aanmelding is gewenst, om teleurstelling te voorkomen. Onze staf is gereed om U allen te ontvangen. Op „De Vinkenhof" hebben we de hulp gekregen van Mej. Diny Onrust uit Nieuw Weerdinge, terwijl in de drukste weken Mej. Betty Pronk uit Beverwijk evenzo komt assisteren. Op „Renderloo" is zr Krol ook geslaagd met haar „hulpen". Aan zr Oldenburger, die er zich in deze „hulploze" tijd zo fijn alleen door heen sloeg, denken we met grote erkentelijkheid. Student br Oldenburger zal in de vacantie-

maanden in dienst van onze centra meewerken, terwijl br Krol in de allerdrukste tijd ook volledig meedoet.

Vrienden blijven helpen.

Van de volgende giften maken we met blijdschap melding: F.H.R.G. te D 2,50; J.B. te 's-Gr. *f* 2,50; B.B. te Gr. *f* 6,-; H.H. te A. *f* 20,- J.M. te W *f* 2,; J.N. te Z. *f* 2.50 A. de V. te U. *f* 12- Mw. Tr. te E. *f* 2,-. Deze giften ontvingen we in maart. Wat we in april kregen, hoort u nog wel. Wie weet, is er dan straks over mei ook iets van U bij? We gaan „De Vinkenhof" een verfje geven en er is nog meer nodig. Uit deze gaven bekostigen we allerlei aanschaffingen, die voor de verbetering van onze centra dienen. Op postrekening 250591 t.n.v. „De Vinkenhof" Biltseweg 10, Bosch en Duin, zullen we Uw hulp graag ontvangen.

Er zijn nog steeds „Fundamenten"!

Het cursusboek „Fundamenten" is nog steeds verkrijgbaar. Als U *f* 2,25 stort op bovengenoemde postrekening, ontvangt U het franco omgaande thuis. De cursus zelf is afgelopen en heeft in het algemeen best voldaan. Maar het boekje blijft bruikbaar en is ook waard door velen gelezen te worden.

Velen van U hopen we in Sneek te ontmoeten. Nog een paar dagen en dit jaarlijks hoogtepunt van ons Unie-leven zal weer heel wat tongen en daarna pennen in beweging brengen.

Het werk gaat intussen hier wel voort. Zusters bevolken „De Vinkenhof" dan en we verwachten, dat ze het hier best naar hun zin zullen hebben.

Bosch en Duin — Broertjes.

BrOkSTUkKeN

Wat is dat moeilijk: regelmatig een zieke bezoeken, weten dat de dokter van oordeel is dat de patient niet weer beter wordt, terwijl de patient zelf hardnekkig op beterschap hoopt, en dan toch op een goede manier met die patient omgaan.

Wat is dan de goede manier? Moeten we de patient maar eventjes de „waarheid" vertellen? Moeten we hem van zijn hoop beroven? Moeten we zonder meer zeggen: de man is toch een christen, laat hij maar weten waar hij aan toe is, hij weet toch waar hij naar toe gaat?

Ja, dat laatste lijkt heel eenvoudig, maar is het dat wel?

Als de medische wetenschap niet zover gevorderd was en over zodanige onderzoekmethoden beschikte dat men vaak al maanden van te voren weet dat een ziekte er een is met dodelijke afloop, dan zouden de zaken heel anders liggen. Ik zou bijna willen zeggen dat er heel wat gevallen zijn, waarbij we op *„onnatuurlijk vroege wijze"* (vanwege vorengenoemde onderzoekmethoden) weet hebben van die dodelijke afloop. Soms dan al, als de patient er zelf nog helemaal geen vermoeden van heeft dat zijn kwaal menselijk gesproken onherstelbaar is.

Mijn ervaring is dat heel wat patienten die dodelijk ziek waren, zelf *geleidelijk aan* tot het inzicht kwamen dat ze binnen afzienbare tijd afscheid zouden moeten nemen van het leven. Op een bepaald moment tijdens hun ziekte begon die gedachte zich even op te dringen. Hij werd bestreden en weer verdreven, maar keerde, in verhevigde vorm terug. Hij werd weer ontzenuwd, maar liet zich toch niet blijvend afwijzen. Tenslotte begonnen deze patienten (ik spreek in het algemeen - ieder ziekteproces heeft zijn eigen verloop) er met iemand (b.v. de predikant) over te spreken. En dat was dan vaak (voor mij althans) het juiste moment om de patient vertrouwd te maken met de *mogelijkheid* van het sterven.

Ik schrijf hier het woord „mogelijkheid", want immers kunnen doktoren ook nooit 100% zeker zijn en zijn er niet steeds weer gevallen van z.g. onherstelbare zieken die ondanks het vonnis van de dokter weer beter werden?

Wie zomaar eventjes de „waarheid" zegt, kan zich een hele piet voelen, maar is dat niet wat al te goedkoop? Hangt waarheid niet heel nauw samen met barmhartigheid, met liefde? En weet de liefde niet van takt, van voorzichtigheid, van een juiste dosering en vraagt ze er niet steeds naar, wat iemand op een bepaald moment dragen en verdragen kan?

Dezer dagen las ik een uitspraak van ds Tromp in verband met het bovenstaande. Hij zegt dat als *God* Zijn hand legt op iemands ogen (zodat hij geen weet heeft van de dodelijkheid van zijn kwaal) *wij* deze hand niet weg moeten nemen. Dat is een wijs woord. Immers mogen wij nooit vergeten, dat God Zelf ook Zijn kind kan voorbereiden op 't sterven en de heerlijkheid daarna. Een andere zaak is het, wanneer het niet God is Die Zijn hand op de ogen van de zieke legt, maar wanneer de patient zelf zich verschuilt voor de waarheid, uit angst, en omdat hij niet klaar is om heen te gaan. Wanneer we iets van dit verstoppertje spelen bemerken met de daaraan haast altijd verbonden innerlijke spanningen die het meebrengt, is het zeker geboden, voorzichtig hulp te verlenen. Maar nogmaals: we komen niet klaar met plompverloren de waarheid te zeggen. Ieder - menselijk gesproken - dodelijk ziektegeval is weer een ander. En God Zelf heeft ook Zijn wegen om de patient duidelijk te maken waar het naar toegaat. Laten we niet voor God uit gaan lopen.

—o—

In het weekblad De Spiegel stelt een lezer een interessante vraag. Hij doet dat naar aanleiding van de zo fantastisch goed geslaagde aktie voor „Ons Dorp". Wat hebben de mensen daarvoor gegeven!

Vrager heeft daar alle bewondering voor. „Maar" - zo vraagt hij - „krijgt de kerk bij *salarisverhogingen* van haar leden ook een deel? Wordt door hen bij het ontvangen van de vakantietoelagen, van tantièmes e.d. iets afgestaan voor de arbied van de Heer?" Zijn vraag is het overwegen waard. Moet bij het ontvangen van ons geld niet allereerst aan God en Zijn Rijk gedacht worden? Is het geld niet van Hem? De vraag kan dan niet zijn: hoeveel van *mijn* geld zal ik afstaan voor het werk van de Heer? maar: *hoeveel van dit geld dat van God is,* zou ik mogen gebruiken voor mijn gezin en mijzelf? En datzelfde geldt zeker ook, wanneer we het geluk hebben dat ons salaris verhoogd wordt.

Ja, die Spiegellezer heeft goed gedacht. Laten we proberen met hem mee te denken. Misschien moet ons hele denken op dit punt wel een omwenteling ondergaan. Waardoor alles op zijn kop komt te staan? O neen. Door zo - bijbels - te denken, komt juist alles op zijn pootjes terecht. Het stónd vermoedelijk op zijn kop. Of niet?

Wf.

Gemeenteberichten

HEERENVEEN-(W. de L.) Het was voor onze gemeente de 1e paasdag een blijde dag. Niet alleen omdat wij het opstandingsfeest van onze Heer mochten vieren, doch ook door het feit, dat twee jonge mensen, kinderen van leden der gemeente, hun hart en leven aan de Heer hadden gegeven en dit door de doop in het openbaar wilden belijden. De doopdienst werd op deze feestdag gehouden, terwijl wij daarna met onze jonge broeder en zuster als gemeente het heilig avondmaal mochten vieren. Wij mochten hen daarbij mede als vruchten van de arbeid door de gemeente verricht, hartelijk begroeten en hen toewensen, dat zij trouw mogen blijven aan hun Heer en Heiland.
Een dergelijke gebeurtenis is steeds weer een stimulans om als gemeente door te gaan met de taak, die zij heeft te verrichten, n.l. om te zorgen dat het Woord wordt gepredikt, en dat zij in elk opzicht een schijnend licht is, ook voor de kinderen van de leden der gemeente, waarvoor zoveel gebeden wordt.

Beroepingswerk

Beroepen: te Zwolle, W. Veenstra te Musselkanaal.

Rektifikatie

Het adres van de sekretaris van Arnhem, zoals vermeld in de statistiek der Unie, is Dovenetellaan *80-3* en niet 80-2.

Van de redactie

Kopij die j.l. maandag werd ontvangen w.o. enkele gemeenteberichten, kon helaas - in verband met Koninginnedag - niet meer in dit nummer worden geplaatst.

Redactie.

Muziek-contact

„Muziek-Contact" zal D.V. op 25-26 mei a.s. haar jaarlijkse conferentie houden op „De Vinkenhof". „Muziek-Contact" heeft onder ons reeds bekendheid gekregen door haar streven naar verbetering der muziek in eredienst en verenigingsleven van onze baptistengemeenten. De conferenties zijn steeds hoogtepunten in dit opzicht geweest en ook deze belooft weer veel goeds. Zij heeft voor dit jaar de zeer gewaardeerde medewerking van de bekende Groningse musicus, de heer Evert Westra, terwijl drs J. Reiling over de opbouw van een eredienst zijn mening ten beste zal geven. Vanzelfsprekend wordt er veel gezongen!

Al met al een conferentie die U niet mag missen. Organisten, koorleiders, predikanten, kerkeraadsleden en voorts ieder, die belang stelt in deze dingen, *heel hartelijk welkom.*

Het *programma* is als volgt:

Zaterdag 25 mei:

11.00 uur aankomst en begroeting op „De Vinkenhof"

11.30 uur opening der conferentie door de voorzitter, de heer C. Brandt

12.30 uur warme maaltijd

14.00 uur middagvergadering o.l.v. de heer Evert Westra

18.30 uur broodmaaltijd

19.30 uur avondvergadering
Inleiding door de heer Evert Westra, onderwerp: „Koor en orgel in de eredienst", bespreking

21.30 uur dagsluiting

Zondag 26 mei:

8.00 uur ontbijt

9.00 uur muziek voor de kerkdienst

9.30 uur kerkdienst, voorganger drs J. Reiling; medewerking van koor uit de deelnemers

10.30 uur koffie
hierna inleiding van drs J. Reiling onderwerp: „De opbouw van de eredienst", bespreking

12.30 uur warme maaltijd

14.00 uur middagvergadering
zakelijke besprekingen
thee
slotvergadering

17.00 uur sluiting der conferentie

Alles tesamen belooft ook deze conferentie weer goed te zullen worden.

Deelnemerskosten zijn *f* 9.- p.p. Uw aanmelding wordt gaarne spoedig verwacht in ieder geval vóór 15 mei a.s. bij het secretariaat van „Muziek-Contact", mevr. C. Kiwiet-Blaauw, Uitslagsweg 66, Hengelo (O) tel. (05400)-3225.

Begrafenis van Koningin Wilhelmina

Album met grammofoonplaten van kerkdienst

Dat het leven van Koningin Wilhelmina gedragen werd door een geloof van opstanding en vernieuwing is door de kerkdienst bij de uitvaart overtuigend naar voren gekomen.
Koningin Wilhelmina noemde Haar witte uitvaart vaak Haar laatste gebaar naar de mensen. Ze voegde er eens aan toe: „Ik hoop, dat dit gebaar begrepen zal worden en dat het velen zal inspireren om de weg naar Christus te zoeken."
Om de opstandingsboodschap binnen het bereik van het hele Nederlandse Volk te brengen, heeft H.M. de Koningin het initiatief genomen om de geluidsopnamen van de kerkdienst een blijvende betekenis te geven.
Dit gebeurt in de vorm van een album met grammofoonplaten en tekst.
Handelend in de geest van Haar Moeder wenst de Koningin dat de baten van dit album ten goede komen aan het Oecumenische jongerenwerk in de ruimste zin van het woord.
In de eerste plaats worden de baten bestemd voor het Oecumenische Jongerencongres 1963, waarvoor jongeren van alle christelijke kerken uitgenodigd worden.
Het album kan een historisch document en getuigenis genoemd worden.
Het is te verkrijgen in de erkende platen- of boekhandel of door storting van *f* 15,90 op gironummer 540900 ten name van de Oec. Jeugdraad in Nederland, te Utrecht.

Mededelingen

Oud-Poelgeest

Met het oog op de z.g. Autumn Consulation 1963 (het jaarlijks internationale beraad voor landelijke oecumenische jeugdsecretarissen in Europa) van het Jeugddepartement van de Wereldraad van Kerken belegt het *Oecumenisch Vormingscentrum Oud-Poelgeest* te Oegstgeest in samenwerking met de *Oecumenische Jeugdraad* een voorbereidings- en orientatieweekend op *11 en 12 mei a.s.*
Aangezien aan dit beraad telkenjaren bovendien functionarissen uit het jeugdwerk deelnemen geldt de uitnodiging voor dit weekend diegenen, die een kaderfunctie hebben bij een of ander soort kerkelijk jeugdwerk.
Thema: „De apostolaire structuur van de gemeente"
Leiding: ds J. M. Hoekstra en ds H. van Andel Kosten: *f* 10,- p.p.
Opgaven en inlichtingen: Kasteel Oud-Poelgeest, te Oegstgeest

Tweede L.O. Zendingsconferentie te Oegst-Geest.

Op 1 en 2 maart heeft de Onderwijszendingscommissie een L.O. Zendingsconferentie gehouden te Baarn. De belangstelling hiervoor was zo overweldigend groot dat een aantal onderwijzers en onderwijzeressen wegens plaatsgebrek afgezegd moesten worden.
Hierdoor aangemoedigd en door de overtuiging dat er juist op het gebied van Zending en Onderwijs zoveel vragen liggen is er besloten een tweede conferentie te houden.
Plaats: Zendingshuis Leidsestraatweg 11, Oegstgeest.
Tijd: vrijdag 17 mei 16.00 uur - zaterdag 18 mei 13.30 uur. Sprekers: Ds. H. A. Wiersinga - „De groei van het evangelie in de wereld." Ds. A. de Haan - „Zending en Onderwijs."
Op vrijdagavond worden nieuwe diaseries vertoond over de Suriname-Zending. De deelname is gratis, terwijl evenals de vorige keer de reiskosten boven *f* 2,50 vergoed worden.
Opgave: Secretariaat v. d. Onderwijszendingscommissie, Herengracht 362 - Amsterdam C. tel. 020-65165-66931.
Allen die zich opgeven ontvangen het volledig uitgewerkte programma. Gezien de ervaring is het raadzaam zich zo snel mogelijk op te geven; ook de capaciteit van „Oegstgeest" is niet onbeperkt.

Vrijdag 10 mei 1963 80e jaargang Nr. 3678

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

GELOOF EN VERTROUWEN

Toespraak ter open ng van de 83e Algemene Vergadering der Unie, uitgesproken op j.l. dinsdagavond 7 mei door de voorz. der U.C. br Modderman

Aan de vooravond van onze 83ste Algemene Vergadering meen ik ter opening het volgende te moeten zeggen:

Vorig jaar te Almelo zijn we het nieuwe

unie-jaar ingegaan met twee opdrachten aan twee kommissies.

Ten eerste: de bij besluit van de Algemene Vergadering te Almelo ingestelde „Commissie van Vijf." De opdracht aan deze kommissie bracht rapport uit aan de uniekommissie en de gemeenten overeenkomstig haar opdracht in september 1962. Haar konklusie was, dat het de kommissie niet gebleken was dat er aan de organisatorische opbouw van ons unie-bestel dermate grote feilen kleven, dat een nieuwe en ingrijpende reorganisatie overwogen dient te worden. De werkwijze van het unie-apparaat zou wellicht hier en daar verbeterd kunnen worden.

Onze unie-sekretaris spreekt in zijn jaarverslag over onbehagen. Hierop wil ik wat dieper ingaan. Was er onbehagen dat het werk in de unie een verkeerde loop zou nemen of spreekt dit woord ook jegens mensen die bij het werk ten nauwste zijn betrokken?

Indien het alleen slaat op de werkwijze, dan kan ik zeggen dat de kommissie der unie daar stellig begrip voor heeft en reeds een eerste stap heeft gezet door de plenaire vergadering, die in Zwolle is gehouden. Dit was een eerste orienterende stap, die - dat is nu wel zeker - herhaald zal worden. Dit zal nog niet de oplossing van het gestelde probleem in haar geheel betekenen, maar het kan mede een bijdrage leveren de werkwijze te verbeteren.

Door enkele voorstellen voorkomende op onze agenda heb ik toch óók het gevoel, dat hier en daar ook het tweede een rol speelt en dat is bepaald jammer. Wanneer dit element in onze unie-gemeenschap gevoed wordt dan zijn wij geestelijk op een verkeerd spoor. Hiertegen wil ik nadrukkelijk waarschuwen, omdat het de verhoudingen kan verstoren en het werk belemmeren. Ik kan U de verzekering geven dat de broeders en zusters werkende in besturen en commissies stuk voor stuk elk naar de hun gegeven gaven hun tijd en werkkracht inzetten om de unie-gemeenschap te dienen ter bevordering van de arbeid.

Ten tweede: De door de unie-kommissie ingestelde studie-kommissie betreffende onze verhouding tot de Wereldraad van Kerken kwam met haar werk gereed en legde haar bevindingen neer in het U bekende rapport „De Nederlandse Baptisten en de Wereldraad van Kerken." Voor de wijze waarop de broeders die deze studie-kommissie vormden dit hebben gedaan mogen we onze grote waardering uitspreken.

Door dit rapport is er aangaande dit vraagstuk iets „los" gemaakt in de gemeen-

GELOOF EN VERTROUWEN

Welzalig de man,
die de HERE tot zijn vertrouwen heeft gesteld, die zich niet wendt tot de hovaardigen, noch tot hen die naar leugen afdwalen. Talrijk hebt Gij gemaakt, o HERE, mijn God, uw wonderen en uw gedachten jegens ons; niets is bij U te vergelijken.
Wilde ik ze vermelden en uitspreken, te talrijk zijn zij om te noemen.
Psalm 40 vs 5, 6).

IN DIT NUMMER

ten en ik geloof, dat het goed is dat dit is gebeurd en nu ter diskussie komt. Het is ook gebleken, dat de gemeenten zijn ingegaan op dit vraagstuk en haar belangstelling hieraan hebben gegeven gezien het grote aantal bezoekers op de bezinningskonferentie die op 30 maart te Zwolle is gehouden. Toch is dit een uitermate tere aangelegenheid, waarover op de algemene vergadering een beslissing zal worden gevraagd.
Er zijn overtuigde tegenstanders van het meewerken in de Wereldraad van Kerken en in de Oekumene, zoals er ook overtuigde voorstanders zijn. Elkaars oprechte overtuiging met liefde en begrip te respekteren is de opgave waarvoor gij, broeders en zusters afgevaardigden, U op deze Algemene Vergadering gesteld ziet.
Dat kan, indien het uitgangspunt in onze diskussie is de eenheid in onze unie-gemeenschap te bewaren en indien wij ons stellen onder de leiding van de Heilige Geest. Ik meen U hierop aan de vooravond van onze Algemene Vergadering met de meeste nadruk te moeten wijzen. Dit zal bij al de leden van de Algemene Vergadering voorop moeten staan, willen wij in deze zaak tot een goede beslissing komen. Wanneer wij in deze gezindheid van gedachten wisselen over dit uiterst belangrijke vraagstuk dan betwijfel ik niet of de Heer zal ons de rechte en juiste weg wijzen.

Vanuit de aangeboden jaarverslagen mogen we vaststellen, dat de Heer het werk bewaard en gezegend heeft. Wanneer wij al bezorgd zijn dan is het misschien over de finantien, over de vraag of de gemeenten wel voor voldoende middelen zorgen waarom de kommissies via haar begrotingen hebben gevraagd. En dan rijst soms de vraag of wij wellicht het maximum van ons gemeenschappelijk kunnen bereikt hebben. Ik meen dit ontkennend te moeten beantwoorden. In dit opzicht zijn wij echt tot grotere prestaties in staat, indien wij allen doordrongen worden van de taak die de Heer ons oplegde in al het werk dat wij alleen gemeenschappelijk kunnen doen. Deze taak is dermate veelomvattend - wanneer wij denken aan de opleiding van voorgangers, het evangelisatiewerk der E.C.U., aan de zendingsmogelijkheden in Kongo en Suriname, aan ons vormingscentrum De Vinkenhof zowel als Renderloo, aan de bouw van kerken en aan de dienst aan de naaste via ons Diaconessenhuis „Tabitha" - dat wij geweldig dankbaar mogen zijn jegens de God de Heer, dat wij als unie-gemeenten hier achter mogen staan met gebed en offer.
De plannen die de kommissies U voor het komende jaar voorleggen getuigen van geloof en vertrouwen in U, gemeenten, die achter het werk zullen staan. Hiermede kom ik toe aan het thema van mijn toespraak: *„Geloof en vertrouwen."* In de U voorgelezen psalmverzen is sprake van het stellen van de Heer tot zijn vertrouwen. Wij mogen streven naar een perfecte vorm van organisatie en werkwijze, maar het is in de eerste plaats de Heer waarop wij ons geloof en vertrouwen moeten stellen.
Tien jaar hebben we gewerkt onder de thans bestaande organisatievorm. Maar kunnen we het de psalmdichter niet nazeggen, alles overziende: *Talrijk hebt gij gemaakt, O Here onze God uw wonderen en Uw gedachten jegens ons."?*
Zie naar de groei in de gemeenten, naar de jonge mensen die zich voorbereiden op hun dienst in de gemeenten, naar de broeders en zusters in Kongo en Suriname, naar ons opkomend vormingswerk. Wonderen en gedachten van de Heer jegens ons, baptisten in Nederland.

Gemeenten, geloof in de opdracht, die de Heer ons gegeven heeft in onze unie. Vertrouw op God, dat Hij ons gemeenschappelijk streven wil zegenen. Geef vertrouwen aan hen die door U geroepen zijn in kommissies en besturen, om leiding te geven aan het werk, en ik ben er zeker van, dat vele wonderen en gedachten van God jegens ons openbaar zullen worden.
In de verwachting, dat wij bijeen zullen zijn in de komende dagen in dit geloof en in dit vertrouwen en, dat wij ons willen stellen onder de leiding van de Heilige Geest en onze volkomen onderwerping daaraan, verklaar ik de 83ste Algemene Vergadering voor geopend.

ZENDINGSNIEUWS

Yalemba

Een bezoek uit Londen is hier een hele gebeurtenis en met welkomstliederen werd Reverend Parsons, B.M.S. - secretaris voor Kongo, hier begroet. Voor die gelegenheid was er zaterdags geen school, zodat allen de gelegenheid kregen met hem te praten; ook was er een begroetingsdienst in de kerk. Jarenlang was ds Parsons zendeling in Angola; hij sprak de mensen hier toe in het Kikongo, dat vertaald werd door ds Koli uit Upoto, die met hem meereisde. De schoolkinderen hadden een nieuw gecomponeerd lied dat ze hem daarna toezongen: „Wat zijn we blij onze vader hier te ontmoeten, onze secretaris.." Velen grepen de gelegenheid aan met hem te praten over hun moeilijkheden. Studenten die een beurs wilden hebben en een meisje dat theologie wil studeren; de vergadering met de kongolese leiders duurde een kleine vier uur.. Men vroeg om een nieuwe auto, een buitenboord-motor, een dieselmotor voor het electrisch licht, nieuwe gebouwen, en waar de nieuwe zendelingen toch bleven..? Ja, ook hier heeft men nog maar weinig begrip, hoe het zendingsgeld bij elkaar komt en men vergelijkt ons nog graag met een firma, die op gezette tijden vernieuwt en nieuw personeel aanwerft. Heel geduldig kregen ze antwoord op alle vragen. Het was zeker niet de taak van ds Parsons om al het gevraagde te geven, dit weten zij ook wel, maar je kunt altijd proberen, is het devies van een zwarte: de blanke zou eens zo goed kunnen zijn toe te stemmen..
Ook de zendelingen namen de gelegenheid waar het een en ander te bespreken. Verlofperioden, huizen die we hier te weinig hebben, de krappe financien van onze zendingspost en hoe staat het met nieuwe zendelingen? Hebben we hoop op meer hulp in de toekomst? Ook deze vergadering duurde uren, en het is ons een raadsel hoe ds Parsons de volgende dag ons vrolijk toewuifde, op weg naar een andere post, waar hij ongeveer hetzelfde zou mee maken. En zo hebt u wel begrepen dat dit voor hem geen plezierreisje van 6 weken zal zijn, maar dat het een zware maand voor hem is. Toch deed het ons allen hier goed, hem te zien, hoe kort de tijd ook was. Men vergeet ons niet op het thuisfront en het deed ook de Kongolezen goed. Men heeft hierdoor weer beseft, dat de broeders en zusters in Europa toch doorblijven gaan hen te steunen, ook al zijn ze nu onafhankelijk.
Vorige week waren we weer als kinderen, studenten en personeel in de kerk gekomen. Ditmaal voor een begrafenis. Gedurende de kerstvakantie was Lihombe, een jongen uit het Irema-district naar een naburig dorp geweest. Hij beweerde er iets gegeten te hebben, wat niet goed was (vergiftiging waarschijnlijk). Sindsdien was hij onder behandeling; hij wilde later naar de dokter in Elisabetha. Deze vond niets ernstigs. Wel ontdekte hij later enkele insnijdingen op de schouder, dit waren inlandse medicijnen. Een paar dagen daarna kreeg hij overal uitslag en velde de huid af-Jan heeft hem toen bezocht, maar hij verkeerde niet in levensgevaar. Een week later kregen we een boodschap onmiddellijk te komen. Terwijl we bezig waren om ons voor te bereiden, werd z'n lichaam al gebracht. De boodschappers waren om 11 uur vertrokken en hier pas om 9 uur 's avonds aangekomen, al roeiende de zware stroom op. Hij was ongeveer 18 jaar en zat in de derde klas van de middelbare school. Direct de volgende morgen groeven de theologische studenten het graf en de timmerman maakte met behulp van andere studenten een kist. Groot was de verslagenheid onder de jeugd hier. Vanuit het hospitaal werd de kist de kerk binnen gedragen door studenten, huisjongens, schooljongens en verpleger.
Toch klonk het getuigenis helder, ondanks alle droefheid. Hijzelf had gezegd naar Jezus te gaan. Vlak voor z'n dood vroeg hij de predikant z'n lidmaatschapkaart te bekijken en zijn maandelijkse bijdrage voor de laatste twee maanden nog aan te zuiveren met geld dat hij nog had. Zijn wij bereid als de Heer ons roept? vroeg de evangelist? Het lied, gezongen bij het graf was: En de heiligen zullen bij de Here wonen." Zo rust zijn lichaam in het oerwoud, maar we hopen dat zijn getuigenis door mag stralen in de harten van de jongeren hier.

Met hart. groeten,
Jan en Fenny, Mirjam en
Esther van der Veen.

Aan rustige wateren

Kan het ? Onbezorgd zijn ?

Math. 6 : 25

Wat zouden we daarvan kunnen genieten zusters èn broeders, jong en oud, als we eens ècht onbezorgd konden zijn! Veel mensen klagen tegenwoordig over hun zorgen, ondanks het feit, dat we leven in een welvaartsperiode en op allerlei wijze beschermd worden. Hard werken, daar zien we niet tegenop, als we maar niet zoveel zorgen aan ons hoofd hadden: Kinderen hebben is een genot, maar het moest er niet bij zijn dat je zo vaak om hen wakker moet liggen; kleine kinderen kleine zorgen en grote kinderen grote zorgen. Menigeen kan er 's nachts niet van slapen, zo moeilijk kunnen die zorgen het maken.

Op huisbezoek kwam ik eens bij iemand, die zoals wij dat noemen „echt in de put zat"; spanning, druk, zorgen en teleurstelling hadden alle belangstelling en enthousiasme voor het leven ontnomen. Tenslotte was de zenuwarts er bij te pas gekomen en die gaf geregeld iets om te kalmeren. Zorgen maken een mens vroeg oud. Hoe komen we van die zorgen af?

Jezus zegt ons, dat we niet bezorgd mogen zijn. Bezorgdheid is eigenlijk dwaas. We kunnen met al ons tobben geen el aan onze lengte toevoegen. Zou God, Die de musjes in de bomen en de bloemen op het veld onderhoudt, Zijn kinderen vergeten? Hij wil de zon van Zijn koninkrijk in het leven van ied're dag laten schijnen, ook in het leven van eten en drinken en de rest waar wij ons zo bezorgd over maken.

„Ja," zegt u misschien: „ik geloof dat allemaal wel, ik weet wel dat ik mij niet bezorgd mag maken, maar er zijn nu eenmaal teveel dingen die mij zorg geven. Je kunt de dingen toch maar niet op z'n beloop laten? Je moet toch zorgen dat er morgen weer wat op de tafel staat, en dat je kinderen straks goed terecht komen?" Inderdaad kunt u en moogt u de dingen maar niet op z'n beloop laten, zuiver en goed zorgen is juist een roeping, en dan ook nog wel met inspanning van heel je persoon. Net zo goed als bezorgdheid zonde is, is het ook zonde als men er maar roekeloos en slordig op voort leeft. Maar mag ik u nu een advies geven?; leest u dan wat Jezus zegt in Matth 6 : 31-34. „Maak u niet bezorgd. Uw Hemelse Vader weet wat gij van node hebt. Zoek eerst Zijn koninkrijk." Vertel al uw klachten over slapeloosheid, spanning, druk en zorgen aan Jezus. Wanneer U hem zoekt, al uw zorgen aan Hem toevertrouwt, dan zal u gegeven worden wat u nodig hebt.

Ik wil u dit graag nog duidelijker maken door een illustratie. In vroegere eeuwen waren er vele kastelen. De bewoners van die kastelen hadden het soms zwaar te verduren vanwege roofridders die kwamen om te plunderen en te vernielen. De bewoners werden dan weggevoerd en het kasteel verbrand. Om nu bestand te zijn tegen die aanvallen zocht men hulp bij de naburige koning om zich onder zijn bescherming te stellen. De kasteelheer moest dan echter afstand doen van al zijn rechten en zich geheel aan de koning onderwerpen. Hieraan was een ceremonie verbonden. De edelman knielde voor de koning als teken van overgave, dan stak de edelman zijn hand uit naar de koning die hem oprichtte en dan zeide: „Uw land is mijn land. Uw volk is mijn volk. Uw leven is mijn leven." Vanaf dat ogenblik wisten de kasteelbewoners zich veilig onder de bescherming van de koning, en geen vijand zou hen meer overwinnen.

Zuster en broeder, misschien is het de satan, die de roofridder is van uw geloof en vertrouwen op God, gelukt een rookgordijn van twijfel aan Gods liefde en trouwe Vaderzorg op te hangen, en nu wacht hij het juiste ogenblik af om uw vrede en blijdschap te roven. Door u steeds te wijzen op de stapels zorgen die er zijn en waar u zich bezorgd over maakt wil hij zijn vernielend werk doen en u van God wegvoeren. Maar uw Koning is er, Hij is immers Zelf gekomen om de roofridder te verslaan. Uw Koning is afgedaald midden in de put van al uw zorgen, om u daaruit te redden gaf Hij Zijn leven. Als u weet dat u staat ingeschreven als burger van ZIJN rijk, dan behoeft u niets te vrezen, want dan bent U voor Zijn rekening. Immers, uw doop was het teken van algehele overgave aan Hem, u werd één met Hem, met Hem bent u opgestaan tot het nieuwe leven.

Uw koning geeft leven en overvloed.. geloof het.. dat u met Hem meer dan overwinnaar zult zijn. Uw koning zegt het: „Wees niet bezorgd". Kan het? onbezorgd zijn? Ons antwoord luidt: „Ja, want wie Gods Koninkrijk zoekt, zal ondervinden dat alle andere dingen bovendien geschonken zullen worden."

Werp dan vrij op Hem al
uw zorg

Want Hij zorgt.. Ja, Hij
zorgt, ook voor u

Coevorden. D. Boschma

---

zand en zaad

Natuurlijk is er verschil tussen een kunstenaar en een prediker. Voor wie nu pas beginnen een blik in Zand en Zaad te slaan kan ik wat de vorige weken in deze rubriek gedebiteerd werd niet herhalen; zij mogen bij 't oud papier gaan zoeken. Wij gaan gewoon verder.

Er is verschil tussen een kunstenaar en een verkondiger van de boodschap. De bedoeling van de een is een andere dan die van de andere. In de regel. Want waarom zou ook een kunstenaar niet via palet, steen en snaar kunnen getuigen van God? Zij kunnen het soms zelfs beter en in alle musea, tot in Leiningrad toe, hangen de preken aan de wand. En over de hele wereld is muziek, die van God en Zijn heil getuigt.

Ik voel dat ik in herhaling ga vallen, maar zolang onthoudt u toch niet het lichte geschrijf op deze pagina. We zeiden eerder dat én de kunstenaar én de prediker met hun oor en oog vlak op het gebeuren in de wereld moeten leven, willen ze het huidig geslacht iets kunnen zeggen. Daarmee bedoel ik niet dat we een voetballer en een dominee of pater samen voor de t.v. moeten brengen, opdat de sportman van zijn kant licht kan laten vallen op teksten van Paulus. Dat mag wel, ofschoon het een beetje op een stunt lijkt. Dat gaat niet diep genoeg. Het gaat om het kennen van de tekenen der tijden. Om het doorzien der gedachten, die zich meester maken van de mensen. Om het waarnemen van de richting, waarin de geesten koersen of drijven. Het is bedroevend dat vele christenen in, en ook buiten Duitsland, geen oog hadden voor de anti-menselijke, anti-christelijke, anti-goddelijke ideeën, die door Hitler en zijn profeten werden verkondigd. Velen waren in slaap gevallen of werden in slaap gewiegd. Totdat de niet te stuiten brand uitbrak.

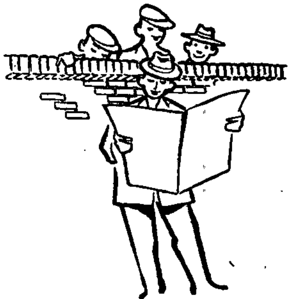
Een mens, die in gedurig kontakt met God leeft, en nu praten we verder maar niet over kunstenaar of dominee, want onder alle mensen zijn er die dicht bij Hem of ver van Hem zijn - de mens, die dicht bij God leeft, het door Woord en Geest geleerd heeft Zijn stem te horen, zal niet alleen als een priester bidden voor de hem omringende wereld, maar op hetzelfde ogenblik als een profeet gaan schouwen Een tijdlang zal hij aarzelen, kennende zichzelf en de spelonken van zijn hart. Hij zal zich afvragen of niet zijn eigen geest wraak wil nemen op al die anderen, die hem voorbij leven. Maar tenslotte zal hij niet meer kunnen zwijgen. Hij zal de wereld, waarvoor hij openstond en die hij afluisterde als een dokter een patiënt, gaan toespreken en, geladen, zal hij met wilde verfstreken en schrille tonen en in onregelmatige zinnen getuigen. Als een profeet zal hij open ogen hebben voor de politieke

situatie, voor de sociale posities, voor de filosofische drogredenen van zijn tijd. Hij is volop een kind van zijn tijd en van zijn God en de eeuwige branding rolt door zijn woorden heen. Ik weet niet of er onder de profeten, die we in de bijbel tegenkomen kunstenaars geweest zijn, maar ik geloof wel dat er onder kunstenaars profeten zijn.

Maar ik zou de kunstenaars immers laten rusten. Hoe zijn we er eigenlijk over begonnen. Hing het niet samen met de verschillende beoordelingen van predikers in de vakante gemeente in onze stad? Ja, zo kwam het dat ik naar deze hoek gedreven werd. Een der luisteraars meende dat sommigen der verkondigers alleen maar de tekst citeerden en reciteerden en met dat Woord niet naar het hart dezer bewogen wereld togen. Er was geen konfrontatie, geen tegen-elkander-stelling van het woord tegenover het Woord, van de geest tegenover de Geest. Geen worsteling om de Boodschap hier en nu gestalte te geven.

Wat is het moeilijk wat zinnigs te zeggen. Dat merk ik.

Huizinga

Bij anderen gelezen...!

De apostolische ijver der Amerikanen onderzocht

Van rooms-katholieke zijde is er in Amerika een onderzoek ingesteld naar de apostolische activiteit van de individu. Aan niet minder dan 75 miljoen mensen werden twee vragen voorgelegd: Hebt u ooit geprobeerd iemand te interesseren voor uw geloof? En dan naar mogelijk resultaat: als u dat hebt gedaan, bent u er dan in geslaagd hem tot uw kerk te brengen? De conclusie uit die antwoorden is, dat protestanten veel ijviger zijn in het behouden en het winnen van geloofsgenoten: 43 procent van alle protestanten in de Verenigde Staten bleken dit met succes te doen, terwijl de roomskatholieken niet verder kwamen dan 17 procent. Zij, die er pogingen toe deden waren er wel meer resp. 59 en 28 pct., maar het succes kan men ook niet dwingen. Speciaal de kleine groepen onder de protestanten bleken zeer aktief te zijn. Hun antwoorden op de beide vragen waren resp. voor de baptisten: 67 en 50, voor de presbyterianen: 59 en 52, voor de methodisten: 56 en 39, voor de episcopalen: 56 en 45 en voor de luthersen 49 en 28 procent, terwijl de con gregationalisten voor 19 procent hun pogingen met succes bekroond zagen.

(Uit Het Zoeklicht)

Berichten uit de wereldkerk
De abdij van Iona gaat 1400-jarig bestaan vieren.

Op een klein eiland aan de westkust van Schotland stichtte in 563 Columba, de apostel van de Schotten, een abdij, die het uitgangspunt werd van de evangelieverkondiging. In 1561 werd de abdij verwoest, maar aan het begin van deze eeuw gaf de eigenaar van het eiland de abdij ten geschenke aan de Schotse kerk. Sinds 1938 is daar nu een gemeenschap gevestigd, de Ionacommuniteit, die een gemeenschap is van predikanten en arbeiders, die in de zomermaanden de abdij samen herstellen en 's winters in de grote steden van Schotland zich wijden aan evangelisatie en werk onder de massajeugd. De stichter en nog steeds de leider van de gemeenschap, dr. George Macleod, kondigde nu aan, dat men in 1963 het 14de eeuwfeest van de abdij wil gaan vieren en dat dan op oecumenische wijze. De gemeenschap telt thans duizenden leden en vrienden, die allen op hun wijze bijdragen aan het geestelijke doel van de gemeenschap om het evangelie verder te brengen. Maar ook anderen worden uitgenodigd aan de viering deel te nemen. Een schip is al gecharterd om allen naar het eiland te brengen. Op 2 juni zal een avondmaaldienst gehouden worden, die open staat voor christenen van alle gezindten. Er is in de viering ook 'n vierdaagse retraite begrepen. Daar ook de rooms-katholieken 't begin van de missionering van Schotland op Iona terug voeren, zullen ook zij in de herdenking van het eeuwfeest betrokken zijn. Op 16 juni houden zij een openluchtdienst bij de gerestaureerde abdij.

(Uit Herv. Nederland)

Het medische werk in Kameroen

De laatste tijd zijn er geregeld artsen uitgezonden door onze hervormde kerk naar Kameroen, het nieuwe zendingsterrein. Zij werken daar in ziekenhuizen van de Evangelische Kerk van Kameroen. Ds. P. J. Mackaay, secretaris van de Raad voor de Zending maakte daarheen een reis en vertelde over het werk van die artsen o. a. het volgende. De medische taak is in dat land een eindeloze taak. In het ziekenhuis te N'doungué komen per dag een 300 tot 350 zieken zich aanmelden. Soms kunnen ze niet allen behandeld worden. Men moet wachten tot de volgende dag. Er is in die ziekenhuizen echter geen verpleging. De dokters en verplegers zorgen voor het onderzoek en de behandeling, maar de meegekomen familie zorgt voor voeding en bewassing enz. Zo komt er echter nog een nieuwe diaconale taak van zo'n zendingsziekenhuis bij.

Er zijn nl. soms patiënten, die geen familie hebben. Zij zouden dus niet verzorgd worden. De christelijke gemeente, die tot nu toe weinig of geen diaconaat kende, wordt nu voorgehouden, dat zij dergelijke mensen moeten helpen. Dit helpen uit christelijke liefde voor onbekenden en niet-verwanten is echt iets nieuws, zei ds Mackaay. Zo heeft zo'n ziekenhuis naast zijn medisch belang ook nog een heel gewichtige functie in het opbouwen van een christelijk gemeenschapsgevoel in deze maatschappij, die geheel geordend was naar stam- en familieverbanden.

(Hervormd Nederland)

Gesprek met een predikant van achter het IJzeren Gordijn

Men maakt zich bezorgd over de kerk achter het IJzeren Gordijn, maar wij, die daar zijn maken ons zeer bezorgd over de kerk vóór het IJzeren Gordijn. Wij vinden namelijk dat die kerk uitgehold geloof belijdt; dat de kerk verwaterd is. Omdat de boodschap van Jezus niet levend is. Men doet alsof men christen is, in wezen handelt men onchristelijk. Alle dagelijkse handelingen wijzen op winstbejag. Liefde is er niet veel meer. De persoonlijkheid wordt verheerlijkt. De getuigenis van mens tot mens ontbreekt. Achter het IJzeren Gordijn wordt iedere jonge man en vrouw, door de moeilijke omstandigheden gedwongen partij te kiezen voor of zonder God te leven. Het aantal dat met God leeft is groot en getuigt daarvan. Het geloof is levend geworden, terwijl hier of de letter wordt gehoorzaamd óf de moraal wordt gevolgd, maar de persoonlijke inzet ontbreekt.

Welstand in het westen een gevaar

Het is beter dat u mijn naam niet vermeldt in uw artikel. Wij leven niet alleen maar in een glazen kastje achter het Gordijn, maar wij staan ook bloot aan allerlei rancunes. We kunnen dus met elkaar spreken over geloofszaken, maar dan zonder mijn naam erbij.

Het zal u wel eigenaardig aandoen, dat wij achter het IJzeren Gordijn ons bezorgd maken om de kerk ervóór. Maar van ons wordt er wat gevergd. Bij ons is 't geloofsleven niet meer gescheiden van onze dagelijkse handelingen. Doordat wij eigenlijk een moeizaam bestaan leiden, niet meer dan getolereerd zijn in onze omgeving, wordt er veel gevraagd, namelijk dat wij de daad stellen. Dat wij niet meer hoorders van het woord zijn, maar daders.

Voor u, die hier woont zijn deze zaken misschien moeilijk te begrijpen. In ieder geval wordt een geloofsleven gestimuleerd en vind ik, dat het geloof van de mens, die vóór het Gordijn leeft, is verwaterd. Alles wat hem materieel interesseert kan verwezenlijkt worden. Wat ik er in die korte tijd van kan opmaken is, dat men hier wel iets aan zijn geloof doet, men gaat naar de kerk en daarmee is het uit. Wij daarentegen moeten persoonlijk getuigen van ons

NADER BEZIEN

Verkiezingen

Nog een paar dagen en dan gaan we weer ter stembus om voor vier jaren de mensen aan te wijzen die de Tweede Kamer zullen vormen. Dat is in ons volksleven altijd een gewichtige dag, maar het ziet er naar uit dat de betekenis daarvan steeds minder wordt gevoeld. Daartoe hebben verschillende omstandigheden bijgedragen. Allereerst het geharrewar in de meeste partijen. De leiders van de oude garde zijn merendeels teruggetreden en het heeft heel wat moeite gekost om geschikte opvolgers te vinden. Van de mensen, die thans de lijsten van de grote partijen aanvoeren spreekt niemand tot de verbeelding van ons volk. Er zijn knappe politici bij, maar geen staatslieden als weleer Colijn, Drees, Oud, Tilanus en Romme. Zij genoten bij vriend en vijand de reputatie mannen van formaat te zijn. De huidige leiders zijn dat niet. Wie aandachtig de verwikkelingen in de verschillende partijen heeft gevolgd kan de gedachte maar nauwelijks van zich afzetten, dat de meeste lijstaanvoerders tweede keus zijn. De besten willen niet of zijn niet gewild.

In de tweede plaats leeft ook heel sterk het besef dat er eigenlijk geen werkelijk inzet van de politieke strijd is. De kwestie is eenvoudig: gaan de christelijke partijen na de verkiezing met de V.V.D. of met de P.v.d.A. in zee? Hoeveel verschil dat in de praktijk zal maken hangt van allerlei omstandigheden af die niet beslist worden door deze verkiezing, maar in het politieke spel dat er op volgt.

Vervolgens staan er geen werkelijk ingrijpende zaken op het spel. Nieuw Guinea is afgehandeld en de grote zaken, waarvan het voortbestaan van de mensheid afhangt, zoals verhouding Oost-West, ontwapening, problemen van Afrika, Azie en Zuid Amerika, gaan over onze hoofden heen. Alle grote partijen accepteren de huidige militaire en buitenlandse politiek in NAVO-verband. Het herderlijk schrijven van de Ned. Herv. Kerk over de kernbewapening is door christelijke en niet-christelijke politici met gemeenplaatsen afgedaan. Onze houding in de wereldproblemen staat vast; wij hebben als volk gekozen voor de zelfhandhaving. Daarom valt er alleen te vechten over zaken, die in wereldverband bekeken, onbenullig zijn.

Het is merkwaardig, dat juist nu allerlei kerkelijke bladen de politiek aan het woord laten. Zelfs onze anders zo a-politieke doopsgezinde broeders en zusters ontvangen in hun eigen weekblad politieke voorlichting door vertegenwoordigers van de daarvoor in aanmerking komende partijen. De voorlichters zijn natuurlijk doopsgezind. Ook het Evangelisch Luthers Weekblad heeft nu politieke Lutheranen van onderscheidene partijen aan het woord gelaten. Daaronder zijn topmannen als de ministers Beerman en Toxopeus en C.N.V.-leider Ruppert. Het zijn aardige stukjes, maar dat is nu juist hun gebrek. Ze dragen niet de sporen van werkelijke strijd en inzet, met uitzondering dan van het P.S.P.-stukje. Maar deze partij hoort in de politiek niet thuis. Gezien haar idealen zou ze moeten getuigen en niet in de politiek gaan. Wanneer er werkelijk op het politieke erf iets te strijden viel, zouden de kerkelijke bladen zich er waarschijnlijk niet zo vlot voor openstellen.

In het Doopsgezind Weekblad kwam ook een uitvoerig pleidooi voor om niet aan de stemming deel te nemen. Dat spreekt me eigenlijk meer aan dan de aanbevelingen van deze of gene partij. Niet om het niet-stemmen zelf, want ik ga woensdag toch wel naar de stembus. Maar om de geest die eruit spreekt. Die valt te proeven uit het volgende citaat:

> „Mijn enige opdracht als christen is: getuige zijn van Gods liefde, leiding en erbarming; mensen winnen door liefde; dienen i.p.v. overheersen; bereid zijn om het kruis te dragen i.p.v. een kroon. (..)
> Ik wijs het deelnemen aan stemmingen.. niet af, onder het mom van: „het is toch maar vuil werk."
> Ik erken geheel en al de eigen plaats en eigen functie van de politici.
> Met grote aandacht en spanning, en bovendien met voorbede, volg ik de parlementaire beraadslagingen.
> Maar ik blijf geloven, zoals ook de oude Dopers dit hebben gedaan, dat aan de christenen een weg wordt gewezen die veel uitnemender is.
> Want zij tonen hun verantwoordelijkheid in hun daden van liefde vergeving, verzoening, lijden en plaatsvervangend lijden."

Wanneer dit door de brede lagen van de vaderlandse christenheid zo werd aangevoeld en uitgeleefd, zouden de politieke kaarten in ons land geheel anders komen te liggen. En dan zou het meer zin hebben om aan de stemming deel te nemen dan in mei 1963. *J.R.*

geloof en ons vernieuwen. Er is een grotere strijd die aangewakkerd wordt door de moeilijke omstandigheden waarin wij ons bevinden. Iedere dag, ieder uur, en ook iedere minuut strijden wij in stilte voor datgene wat wij geloven.

Het materiële welstandsbewustzijn van het Westen is zo groot, dat God niet meer zo'n rol speelt. Daarbij komt dat de mensen hier enorm veel afleiding hebben. Televisie, bioscopen, sport, en noem maar op.

Nu de jeugd

Zelf hoeft men niets meer te doen, men wordt gezellig beleefd door al die afleiding. Dit geldt misschien niet zozeer voor de intellectuelen. Op de gezichten van de mensen hier leest men een soort gezapigheid, die samengaat met het pure materialisme.

Het is ook tekenend, dat ik hier veel meer vrouwen dan mannen in de kerk zie en bijna geen jeugd. Hetzelfde was bij ons vroeger het geval. Eerst heel veel vrouwen en weinig mannen, en daarna kwamen de mannen terug. En nu begint de jeugd zich onstuimig te interesseren voor de levende boodschap.

Wel vind ik het heel fijn om hier een tijdje te mogen zijn en te genieten van de vrijheid, dat je alles mag zeggen wat je wilt en dat er zo weinig angst is voor onverwachte dingen. Bij ons loop je eigenlijk altijd op je tenen, als u weet wat ik bedoel. Als ik een boodschap zou geven, dan zouden het weer woorden zijn. Met mijn levenshouding hoop ik een boodschap te brengen, die welsprekender is dan alle woorden, die ik zou weten te vinden.

(*„Hervormd Nederland"*)

De geestelijke zorg voor Griekse arbeiders in Duitsland.

In Duitsland werken op het ogenblik wel een 100.000 Griekse arbeiders. De kerkelijke zorg voor hen is uiterst moeilijk door taalverschillen. Daarom is het zeer belangrijk, dat er nu stappen worden gedaan om vanuit Griekenland mensen daarvoor uit te zenden. En dan niet alleen een tiental priesters van de Griekse Ortodoxe Kerk, maar ook Griekse diaconessen. Daarvoor worden een aantal vrouwelijke theologen uitgezocht, die ook een speciale sociale opleiding hebben gehad en die behoren tot een pas in Griekenland opgericht diaconessenhuis. Men hoopt, dat op deze manier van geestelijke verzorging door landgenoten er meer gedaan kan worden om in de nood te voorzien.

Intussen overweegt het patriarchaat van Constantinopel ook de benoeming van een metropoliet in Duitsland, wat bij het grote getal Grieken daar zeker wel gerechtvaardigd is.

(Uit Herv. Nederland)

De gemeente als kudde Gods

Niet alle namen die de nieuwtestamentische messiaanse gemeenschap sieren zijn even veelvuldig voorkomend. Dit geldt ook voor de naam: kudde. Slechts een enkele maal komt het voor dat de gemeente een kudde wordt genoemd. Dat zij echter „kudde" wordt genoemd is voor ons reden om die benaming eens af te tasten of er mogelijk iets uit te voorschijn treedt, dat een aanvullende duiding zou kunnen zijn naast die welke we in andere benamingen reeds vonden. De achtergrond van deze naam is het overwegend voorkomen van kleinvee in het land van de bijbel: kudden van schapen waren zeer alledaags. Ook voor het volk van het Oude Testament werd menigmaal dit beeld gebruikt; vooral door de profeten werd de kudde als beeld van Israel gezien. Algemeen was deze benaming zelfs in het Oosten ter aanduiding der volkeren. Het is zelfs zo, dat de titel Herder een koninklijke benaming was, die vele koningen zich gaarne lieten welgevallen.

Schaars gebruikt beeld in het Nieuwe Testament

Tegen het veelvuldige gebruik van het beeld van kudde en herder in het Oude Testament is het gebruik van de term in het Nieuwe Testament betrekkelijk gering. Toch is het zo, dat dit geringe gebruik zijn eigen betekenis heeft en een gegeven is, waarmee rekening dient te worden gehouden bij het verwerven van inzicht en verstaan van het wezen der gemeente. Er is immers een nauwe relatie tussen het beeld en ver-beelde zaak. Als de gemeente een kudde genoemd kan worden dat moet dat betekenen, dat die dingen welke essentieel zijn voor een kudde ook essentieel zijn voor de gemeent.

„Kudde", niet aangenaam?

Ik stel mij voor dat de duiding „kudde" voor allen niet even aangenaam klinkt. In ons spraakgebruik klinkt die zelfs door op negatieve wijze. Merkwaardig is het, dat die negatieve zin van het woord kudde in de bijbel *niet* voorkomt. Daar wordt niet van een kuddegeest gesproken. Daar worden mensen niet in minderwaardige zin schapen genoemd. Misschien vanwege een verbreid misverstand dat een schaap een sullig dier zou zijn? Misschien vanwege onze op het griekse denken te herleiden individualistische menswaardering en interpretatie van de samenleving? Is juist het wezenlijke van de kudde voor ons westerse mensen een ergernis? Bij een kudde hoort een heilig gezag, een onaantastbare leiding, met een vreemd woord: een hiërarchie! en dat vinden wij te rooms. Zou het zo kunnen zijn dat de roomse kerk en de kerken van diezelfde structuur beter dan wij hebben begrepen waarom en in hoeverre de gemeente een kudde is?

Ik proef onder ons vaak een instelling, of ieder alles moet weten en begrijpen en er zijn zegje van moet kunnen zeggen: de mondigheid van de gemeenteleden is bij ons een heilig huis en een teder bewaakte schat. Nu wil ik die mondigheid niet afwijzen als onbijbels, integendeel; maar het moet, bijbels gezien, dunkt mij meer begrensd worden dan de mondigheid welke onder ons gehanteerd en nagestreefd wordt. De naam kudde, welke de gemeente draagt tekent een stuk van haar wezen.

De Heer is de Herder

In de Schrift wordt gesproken van de Kudde des Heren. De Heer is de Herder. Hij leidt Zijn volk als een kudde, Hij weidt haar. Christus ziet Zichzelf ook als de Herder die de schapen verzamelt en er één kudde van maakt. Hij is het ook die over de kudde de herders stelt. De Schrift maakt onderscheid tussen hen die hun herderschap misbruiken en stelt hen verantwoordelijk voor dat misbruik. Christus stelt Petrus aan als herder, die de schapen en lammeren heeft te hoeden en te weiden. De gemeente die de kudde Gods is (Hand 20 : 28 en 29) is aan de „oudsten" toevertrouwd: „Hoedt de kudde Gods die bij u is.... als voorbeelden der kudde, en wanneer de Opperherder verschijnt, zult gij de onverwelkelijke krans der heerlijkheid ontvangen" (1 Petr 2 : 5 vv).

De verantwoordelijkheid der herders

Waar de gemeente getekend wordt als een kudde wordt de eigen verantwoordelijkheid van het herderschap naar voren gebracht. Het is niet in de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de kudde voor de herder, maar juist de verantwoordelijkheid van de herders voor de kudde. Wij kennen in ons spraakgebruik voor de voorganger nog de term: herder en leraar. Die term wordt nog vaak in beroepingsbrieven gebruikt. Dat betekent dat wij nog wel iets weten van de geheel eigen taak van hen, die ouderlingen, opzieners, evangelisten, kortom, van hen die de voorgangers der gemeente zijn, en hebben te waken voor het heil der zielen die aan hen zijn toevertrouwd.

De kudde wordt bewaakt, gehoed en geleid. Zij is het voorwerp van zorg, waar zij zelf niet zorgen kan en zichzelf niet beschermen kan. Die taak is weggelegd voor de herders, die daartoe begaafd en gevormd dienen te zijn. Dit betekent, dat de kudde ook bereid moet zijn om werkelijk kudde te zijn. Bereid om zich te laten beschermen en leiden. De herders moeten hun herderschap waard zijn en bewijzen, maar de gemeente moet vertrouwen in haar herders hebben. Zonder vertrouwen, overgave en toewijding kan de gemeente niet leven. Kudde willen zijn, gevoegd, geordend en geschikt te willen worden is voorwaarde voor een gezond en welvarend gemeenteleven.

Illusoire mondigheid?

Ik vraag mij wel eens af, of het juist is om de gemeentevergadering op te roepen en te laten stemmen over zaken die dermate inzicht, doordenking en bezinning eisen dat ze eigenlijk de macht van het gemeentelid te boven gaan. Het is dunkt mij duidelijk dat in een gezonde gemeente in zo'n geval gestemd wordt zoals de wijze broeders, de herders, aanraden. Dat betekent dus, dat zo'n stemming als stemming over de zaak in kwestie geen waarde heeft. Die stemming is slechts een motie van vertrouwen. Maar eigenlijk is het niet eerlijk om de gemeente zo te laten stemmen. In een niet gezond geleide gemeente kan op die wijze een chaos ontstaan, indien de leiders verschillend adviseren. En wie kan dan eigenlijk oordelen hoe gestemd moet worden? Dan geldt het wie het meeste overwicht heeft, en wordt het domweg neuzen tellen. In eigenlijke zin is de gestalte van de gemeente dan reeds lang zoek.

De gemeente mag niet leven bij een illusoire mondigheid. Oprecht en zuiver geestelijk is die gemeente die bereid is om een besluit te horen en daarnaar te leven, indien het een besluit geldt, waarvan de gemeente in haar breedte de omvang niet kan overzien. Dan is de gemeente een goede en gezonde kudde, en zijn de leden beslist geen „kuddedieren".

Nu in ons Unieverband van gemeenten de zaken van de plaatselijke gemeenten en die welke van gemeenschappelijke aard zijn in de loop der decennia een dergelijke omvang en ingewikkeldheid gekregen hebben, dat lang niet ieder gemeentelid erover kan oordelen en beslissen, wordt het tijd dat wij deze vraagstelling rustig onder ogen zien. Mij dunkt dat er in zekere zin geen reden is tot de verontrusting welke hierover bij velen heerst. Dat neemt niet weg dat de vorming in de breedst mogelijke zin van het gemeentelid een zaak is van voortdurende urgentie.

Ik zou er dan ook voor willen pleiten, dat de vergaderingen van de raden der gemeente voorzover mogelijk open en toegankelijk voor de leden der gemeente zijn. Dit zou in bepaalde mate ook het geval moeten zijn met de landelijke commissievergaderingen. Ook daar zal dunkt mij plaats moeten zijn voor zoiets als een publieke tribune. Het werk van de herders moet in een zo groot mogelijke openbaarheid geschieden.

Wanneer de Opperherder verschijnt, moet Hij een goed geleide en gehoede Kudde vinden.

Ph. L. (Gn.)

VOOR LEZERESSEN VAN DE KANDELAAR

In de rubriek „Krabbels" in De Kandelaar is de naam vermeld van Mevrouw A. Plevier-Smelt. Zij is inmiddels naar huis teruggekeerd. Haar adres is Bloemveldlaan 8 te Overveen.

gemeenteberichten

COEVORDEN - DE KRIM - (H.P.C.B.) Na een korte herderloze tijd mochten wij op zondag 10 maart j.l. onze nieuwe voorganger ds D. Boschma verwelkomen. De bevestiging vond plaats in de kapel te Coevorden door ds Th. v. d. Laan; de intrede-prediking van onze nieuwe voorganger vond plaats in de gereformeerde kerk te Coevorden, die flink bezet was. Als intrede-tekst had ds Boschma gekozen 1 Petr. 4 : 10, „Dient elkander een ieder naar de genadegave die hij ontvangen heeft, als goede rentmeesters over velerlei genade Gods." Als uitingen van de genadegave noemde ds Boschma de geloofskracht, liefde en blijdschap in Christus. De dienst aan de naast begint met de dienst aan God. Niemand is daarbij te zwak om een goede rentmeester te zijn. Gods woord belooft ons: „Mijn kracht zal in Uw zwakheid volbracht worden." Waar deze dienst voor ons blijdschap was, was het voor de vorige gemeente van ds Boschma, Treebeek, moeilijk haar voorganger te moeten missen. Br Veenstra die namens die gemeente sprak, riep ons allen op tot voorbede voor de arbeid in Limburg en wenste onze gemeente veel zegen toe voor de toekomst. Er volgden nog vele andere sprekers van baptisten, gereformeerde en hervormde zijde; namens het burgerlijk bestuur sprak een der wethouders.
Op deze dienst, volgde een liefdemaal, waaraan velen deelnamen; daarna werden hartelijke woorden van welkom gesproken en liederen en muziek te gehore gebracht. Als uit één mond klonk dan ook aan het eind van deze blijde dag:
„En nu, halleluja! de rest van mijn tijd, zij gans aan de zaak van mijn Koning gewijd".
Intussen mogen wij als gemeente op gezegende weken terug zien. De diensten worden zeer goed bezocht en ook het verenigingsleven draait weer op volle toeren. Op paaszondag mocht weer een jonge zuster door de doop aan de gemeente worden toegevoegd. Onze voorganger mocht de boodschap des heils alzo aan velen doorgeven. Het thema van zijn prediking was: alleen door het geloof. Ja, door het geloof in Jezus Christus had onze jonge zuster vrede gevonden, haar getuigenis was dan ook glashelder. We verblijden ons erover, dat zovelen getuige waren van deze bijbelse handeling. Ook een oudere zuster die reeds jaren geleden elders op haar belijdenis gedoopt was, werd als gemeentelid verwelkomd. Ook in het werk van de rijpere jeugd mogen wij Gods zegen merkbaar ervaren. Onder leiding van onze voorganger krijgen de jongeren veel gelegenheid hun talenten dienstbaar te maken; 30 jongeren komen geregeld bij elkaar. In de zomermaanden hopen zij ook door middel van muziek en zang de boodschap van Jezus in de openlucht aan anderen door te geven. Zo willen wij onder leiding van onze voorganger voortgaan Gods woord uit te dragen in Coevorden-De Krim en omliggende plaatsen tot redding van het verlorene en tot eer van Jezus' naam. We stemmen graag in met de bede:

„Wil Heer door Uw Geest in mij wonen,
Blijf dag aan dag dicht mij nabij
want, hoe zou de wereld „geloven"
Als niet Jezus gezien wordt in mij".

ASSEN - (korr.) In Drenthe's hoofdstad is er nog maar een kleine gemeente, maar wij hebben goed vertrouwen in de Heer, dat Hij ons in aantal zal doen groeien. Wij hebben in onze stad vele kansen en mogelijkheden en zullen er in de toekomst nog veel meer krijgen. Volgens onze burgemeester zal Assen groeien van 30 naar 80.000 inwoners!
Het gemeentelijk leven ontplooit zich steeds meer en er is veel activiteit. Niet alles, wat wij ondernemen, gelukt even goed; maar over 't geheel is er een duidelijk zichtbare vooruitgang en dit stemt tot vreugde.
In de afgelopen winter hadden wij één keer per maand een evangelisatiesamenkomst. Ons eigen zangkoor heeft zich op deze samenkomsten zeer verdienstelijk gemaakt, alsmede koren uit Groningen, Stadskanaal en Foxhol. Onze voorganger en voorgangers van buiten brachten de Heilsboodschap. Het bezoek werd steeds groter en verschillende „vreemden" mochten wij later weer in onze zondagmorgendiensten begroeten.
Vóór de morgendienst van zondag 21 april kwam een broeder de doop aanvragen!
Wij begonnen enkele jaren geleden onze samenkomsten in de bovenzaal van het verenigingsgebouw „De Kern". Daar zijn wij uitgegroeid. Nu komen wij bijeen in een benedenzaal, en daar hebben wij nog ruimte genoeg. Maar wij zien toch uit naar een gebouw, dat meer geschikt voor ons is, en waarin wij ons gehele werk kunnen onderbrengen.

SCHEVENINGEN - (W.Z.) De eerste zondag van april was een dag van grote veranderingen. Al lang had de dreiging boven ons hoofd gehangen, dat we, terwille van de geluidshinder, ons eigen centrum zouden moeten verlaten en elders een onderkomen moesten zien te vinden. Uiteindelijk, hoewel toch nog vrij onverwachts, kwamen we in een school terecht. Voor de erediensten 's zondags mogen we de gymnastiekzaal gebruiken en in de week voor alle andere aktiviteiten een leeg schoollokaal op de eerste etage, waar we onze eigendommen en meubilair op kunnen bergen.
Hoewel we er wel tegenop hebben gezien, zijn we toch heel dankbaar voor deze oplossing ,die uiteindelijk toch geen achteruitgang blijkt te zijn. Zo hebben we de afgelopen zondag een gemeente-zondag mogen houden, waar alle verenigingen aan meegewerkt hebben.
's Morgens was het een grote vreugde de zondagsschoolkinderen in ons midden te mogen hebben, hun heldere stemmen boven de gemeentezang uit te horen en te weten: ze horen er helemaal bij!
's Avonds was het zó vol, dat de banken van het lokaal er bij gebruikt moesten worden; we hadden deze schare nooit in ons eigen centrum kunnen bergen. De tussenjeugd werkte met zijn muziekklubje mee, het zangkoor zong enkele liederen en 2 leden getuigden, wat Jezus voor hen betekende in hun dagelijks leven. Eenvoudig en duidelijk werd ons het Woord gebracht en verkwikt en gesterkt konden we weer verder gaan en zo ondervinden we steeds weer, dat „Gods weg de beste is, de beste altijd", zoals een koor luidt. Dat geldt voor ons als gemeente, maar even zeer voor het leven van ieder onzer persoonlijk. Vandaar, dat we door woord en lied steeds weer opgewekt worden om „maar stillekens achter Hem aan te wandelen".
In juni hopen we in Scheveningen weer een tentcampagne te houden en wel van 11 t/m 23 juni, d.w.z. één week langer dan andere jaren. We willen nu reeds uw voorbede vragen, opdat Gods Geest machtig zal werken, Zijn kinderen met nieuwe kracht vervuld worden en velen, die nog in onvrede leven, tot Jezus mogen komen.

DELFZIJL - (P.B.) In een geheel gevuld en met bloemen versierd kerkgebouw werd op 7 april een herdenkingsdienst gehouden ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan van onze gemeente. Onze voorganger ds H. P. de Boer sprak naar aanleiding van Hand. 19 vers 20. De schriftlezing geschiedde door het oudste en door het jongste lid der gemeente, t.w. br D. Schut en zr Tiny Pleyzier.
Een bijzonder ontroerend moment in deze dienst was, toen na de prediking vele jongemensen het platvorm betraden en uit handen van onze diakonessen bloemen ontvingen en nadat ds De Boer had gebeden, deze bloemen naar onze zieken en ouden van dagen brachten, niet alleen in Delfzijl maar zelfs naar Groningen in het ziekenhuis, daarmee tot uitdrukking brengend onze verbondenheid met allen die tot onze gemeente behoren.
Des avonds werd in een grote zaal (ons kerkgebouw was hiervoor te klein) een revue opgevoerd, waarin op aanschouwelijke wijze naar voren werd gebracht, hoe klein en eenvoudig door enkele trouwe broeders en zusters het werk werd begonnen, waaruit later de gemeente ontstond.
Verschillende situaties uit het verleden alsmede enkele dia's gaven een overzichtelijk beeld van vele belangrijke gebeurtenissen die in de loop der jaren plaats vonden. Ook waren afgevaardigden aanwezig van de moedergemeente Groningen en plaatselijke kerken o.a. de roomskatholieke pastoor, die zeer hartelijke woorden sprak.
Onze zangvereniging, alsmede zangsoli van broeders en zusters werkten mee in deze feestelijke samenkomst.
Op 10 april vond in de Schouwburg een grote jubileum-evangelisatiesamenkomst plaats, waarin medewerkten het muziekkorps „Elad" en „Blijde geluiden" van Muntendam, 'n meisjeskoor uit Groningen, solozang van Wim de Moor een zang van „De Hama's". Spreker was ds G. van 't Wout van Muntendam.
Honderden mensen mochten we op deze wijze vertellen van het heil dat alleen te vinden is in Jezus Christus.
17 april werden onze jubileumdiensten besloten met een liefdemaal. Gemeente, oud-leden en vrienden, als ook ds D. Slort en ds N. J. v. Beek met hun echtgenotes (oud-voorgangers onzer gemeente) ds J. B. de Neef en echtgenote, totaal een tweehonderd personen namen deel aan een gezamenlijke broodmaaltijd (in echt nieuwtestamentische stijl) gehouden in een grote zaal. Veel goede woorden zijn er gesproken, herinneringen uit het verleden naar voren gebracht, tesamen uitdrukkend de grote daden die de Heer in ons midden heeft gedaan.
Een jonge broeder gaf na afloop van deze dienst zijn hart aan de Heer en vroeg de doop aan.
Soli Deo Gloria, Aan God alleen de eer.
Tenslotte vierden we als gemeente het Heilig Avondmaal, dat werd bediend door onze voorganger en oud-voorgangers.
Zo was er grote blijdschap en dankbaarheid in onze gemeente en vol vertrouwen gaan we verder, ziende op Hem die in verleden, heden en toekomst met ons wil zijn.

Beroepingswerk

Beroepen: te Hengelo (O) - J. Catsstraat, H. van der Werf te Emmen.

Aangenomen: naar Deventer, B. Posthumus te Rotterdam-Z.

Bedankt: voor Foxhol/Siddeburen, R. J. Voorhaar te Vroomshoop.

Mededelingen

De sekretaris van de baptistengemeente IJmond is telefonisch te bereiken onder nummer (02550)-8561 N. M.

Het adres van de penningmeester van „Tabitha” is thans: C. Meijner, Gen. Spoorlaan 62, flat 49; Rijswijk (Z.H.)

11de „Kirchentag” te Dortmund

De elfde duitse „Kirchentag”, die van 24-28 juli a.s. te Dortmund gehouden zal worden, zal een sterkere nederlandse deelneming aantrekken dan welke van zijn tien voorgangers ook. De stad in het hart van het Roergebied is immers gemakkelijk en in korte tijd te bereiken. Bovendien is de „Kirchentag” de laatste jaren al minder een duitse aangelegenheid en al meer een oecumenische ontmoeting. Ook nu weer verwacht men ca 1200 buitenlandse gasten uit vrijwel alle werelddelen en daaronder vele uit het nu zo nabije Nederland.
Het thema van Dortmund luidt „Mit Konflikten leben.” Een nieuwe opzet is er op gericht meer dan tevoren tijd en ruimte te scheppen voor het gewone gemeentelid en de vragen, waarmee hij te stellen heeft. Zo zal men in tientallen discussiegroepen zich kunnen uiten over het onderwerp van de dag, een experiment van gesprek en ontmoeting op grote schaal en niettemin in hanteerbare vorm. Ook de buitenlandse deelnemers zullen daarbij volop worden ingeschakeld.
De aanmeldingstermijn voor deelneming sluit 15 juni a.s. Een folder met nadere gegevens is aan te vragen bij mevrouw K. W. Huisman-Schrader, Joh. van Oldenbarneveltlaan 8, Amersfoort, tel. 03490-16989. Voor jongeren wordt een voorbereidende conferentie gehouden van 16-23 juli te Sachsenhain/Hannover, waarover de Oecumenische Jeugdraad, Janskerkhof 15 Utrecht, nadere inlichtingen verschaft.

Oud-Poelgeest

Het oecumenisch georiënteerd vormingscentrum Oud-Poelgeest te Oegstgeest organiseert op *18-19 mei a.s.* een weekendbijeenkomst over de volksrepubliek China.
Deze bijeenkomst vindt plaats in het kader van een serie, gewijd aan de ontwikkeling van de volkerensamenleving.
Het thema zal zijn:

„China: een grote onbekende”

Medewerking wordt verleend door prof. dr E. Zürcher, sinoloog te Leiden.
Prijs: *f* 10,25 per persoon.
Leiding: ir W. H. Dekker.
Opgaven en nadere inlichtingen:
Administratie van Kasteel Oud-Poelgeest, Oegstgeest.

Traktaten voor buitenlanders.

Met het oog op de duizenden toeristen, die in de komende maanden ons land weer overstromen, alsmede met de blik op de honderden italiaanse en spaanse arbeiders, zal de interkerkelijke Stichting Evangelische Traktaatzending (voorzitter dr ir R. H. Borkent) allen, die onder hen traktaten willen verspreiden, daarin gaarne te hulp komen. De traktaten zijn verkrijgbaar in de duitse, engelse, franse, italiaanse en spaanse taal en kunnen kosteloos worden aangevraagd bij het bureau der Stichting: Piet Heinstraat 15 te Leidschendam.

OECUMENISCHE HULP

Naar aanleiding van de oproep van de Wereldraad van Kerken tot hulp aan de slachtoffers aan de vulkaanuitbarsting op Bali hebben de Nederlandse Kerken tot nu toe (dit bericht is gedateerd 22 april 1963, red.) reeds ruim *f* 120.000,- bijgedragen. De helft van deze som is afkomstig van radioluisteraars als reactie op de Wilde Ganzen-uitzending van het IKOR. Bovendien zijn of worden in verschillende kerken nog inzamelingen voor Bali gehouden. Ook het gironummer 5261 van de nederlandse oecumenische hulpverleningsinstantie, de Stichting Oecumenische Hulp te Utrecht, blijft voor het ontvangen van giften nog beschikbaar.

Leestafel

John David Hughey, Die Baptisten: Einführung in Lehre, Praxis und Geschichte; Kassel: J. G. Oncken Verlag, 1959. 172 blz. Ing. plm. *f* 6,-.
De schrijver van dit boekske is president van het Baptist Theological Seminary in Rüschlikon-Zürich, Zwitserland, en hoogleraar in de kerkgeschiedenis. De elf korte hoofdstukken handelen over de opvattingen en gebruiken en geschiedenis der baptisten. De stof werd oorspronkelijk in de vorm van een serie lezingen aangeboden aan een gezelschap van theologische studenten en jonge predikanten in het Château de Bossey van de Wereldraad van Kerken bij Genève in de zomer van 1957.
In een algemene inleiding tot het thema worden de baptisten voorgesteld als protestantse christenen, die speciaal de nadruk leggen op de gemeente als een gemeenschap van gelovigen, die op belijdenis van geloof in de Heer Jezus Christus gedoopt zijn. Vervolgens worden de baptistische gemeentegedachte en doopopvatting aan een nadere beschouwing onderworpen. In hun georganiseerd gemeentelijk leven komt een speciale beklemtoning van de autonomie der plaatselijke gemeente tot uiting, die evenwel een tegenwicht vindt in de bereidheid tot samenwerking en gemeenschap. De bijdrage van de baptisten aan de verkondiging van het evangelie wordt van bijzonder grote betekenis geacht. Daar staat tegenover, dat zij op het gebied van liturgie en eredienst betrekkelijk weinig hebben aan te bieden.
De schrijver ontkent, dat de baptistengemeenten hun oorsprong zouden vinden in de ecclesia van het Nieuwe Testament. Hij wil niets weten van een historische continuïtiet door de eeuwen, zoals die in sommige oudere werken geleerd wordt. De aanvang van het baptisme zoekt hij bij John Smyth en Thomas Helwys, terwijl hij het Engeland van de zeventiende eeuw als de bakermat van de hedendaagse baptistische beweging beschouwt. Twee hoofdstukken zijn gewijd aan hoofdmomenten uit de geschiedenis van de britse en amerikaanse baptisten; één handelt over hun snelle verbreiding in alle werelddelen. In de laatste beide hoofdstukken wordt gesproken over de verdiensten der baptisten voor de godsdienstvrijheid en hun verhouding jegens de oecumenische beweging. De waarde van het boekje wordt nog vergroot door een aantal bijlagen, een uitvoerige literatuuropgave en een personen- en zakenregister.
Hughey heeft er kennelijk van afgezien, de baptistische overtuiging in bescherming te nemen en te verdedigen. Misschien is hij in zijn oordeel juist daarom wel eens ietwat voorzichtig en vaag. Maar dat zal verklaard moeten worden uit het feit, dat het boekske eerder van beschrijvende dan van apologetische aard is. Stijl en woordkeus zijn prettig en nodigen tot verder lezen uit. We hebben hier met een interessante en betrouwbare beschrijving van onze wereldwijde broederschap te doen. Tolle et lege: neem en lees!

J.A.B.

Twee fleurige deeltjes van de **Boeketreeks** van **uitgeverij Kok te Kampen** bevatten het waardevolle werk van **prof. dr J. N. Bakhuizen van den Brink: „Protestantse Pleidooien,”** voor de prijs van *f* 1,50 per deeltje.
Van harte aanbevolen aan hen die bezig zijn een eigen goede bibliotheek op te bouwen. De pocketboeken van onze tijd scheppen deze ongeëvenaarde mogelijkheid. Het gaat hier om brieven en geschriften uit de zestiende eeuw gericht aan overheden en machthebbers, die de zaak van de kerk bij hen bepleiten, van de hand van Luther, Bucer, Melanchton, Calvijn en anderen. O.a. is het bekende Smeekschrift der Edelen van 1566 er ook in opgenomen. Het is ontroerend, boeiend en geestverrijkend om te lezen op welk een warme, bewogen, ook nuchtere en waardige wijze telkens weer door mensen gestreden is voor Christus' Kerk.
Deze werkjes handelen niet **over** de geschiedenis, maar bevatten puur geschiedenis, met verantwoorde inleidende gedeelten, commentaar en literatuuropgaaf.

Ph. L. (Gn)

RECTIFICATIE:

In de advertentie betreffende 35-jarig huwelijk Wiersema-Bonnes, opgenomen in 't nummer van 26 april, moet de naam I. MESSENDORP gelezen worden als **J. MESSCHENDORP.**

Vrijdag 17 mei 1963 79e jaargang Nr. 3680

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

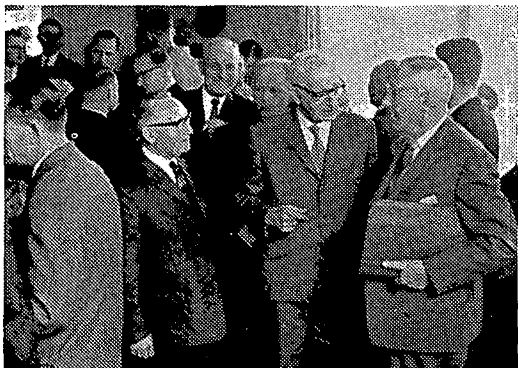
Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Na de 83e A.V. TERUGBLIK OP SNEEK

Zelden is een A.V. met meer spanning tegemoet gezien dan in 1963 en zelden zijn verloop en resultaat zo omgekeerd evenredig aan de verwachtingen geweest. We hebben in de na-oorlogse jaren enkele keren een A.V. gehad, waar grote onderwerpen aan de orde waren. Ik denk aan 1953, toen we voor het eerst in volle omvang met de problemen van de sociale voorzieningen voor de voorgangers werden geconfronteerd, en aan 1956 toen de plannen voor ons opleidings- en vormingscentrum op de agenda stonden. Toen stonden de discussies op een bizonder hoog peil. In Sneek was een zaak aan de orde, die onze gemeenschap meer dan iets anders beroerde en men mocht verwachten, dat er ook dienovereenkomstig gediscussieerd zou worden en dat we bij alle verschil van inzicht toch naar een gemeenschappelijke beslissing geleid zouden worden, die misschien niet aller instemming maar toch aller respect zou hebben. Die verwachting is niet vervuld.

Wat mochten we verwachten?

Dat de meningen over onze aansluiting bij de Wereldraad zeer verdeeld waren, wist iedereen. Hoe ernstig de gemeenten de zaak opnamen bleek uit de stroom van moties en amendementen, die waren ingediend. Er mocht dan ook worden verwacht dat er een uitgebreid en „stevig" gesprek zou plaatsvinden, waarin voor- en tegenstanders hun meningen zouden betuigen. Wie meent dat die meningen wel zo bekend waren dat er niet meer over gesproken behoefde te worden, degradeert de Algemene Vergadering tot stemvee. Ook al zou er niemand door tot andere gedachten komen, dan was het toch nodig dat de gedachten werden geuit. Om een voorbeeld te noemen: in sommige gemeenten hadden, zo werd gezegd, de bezwaren tot gewetensnood geleid. Daarvan is in Sneek niets gebleken. Niet omdat die nood er niet zou zijn maar omdat de discussie eigenlijk niet over de oecumenische kwestie ging. Zij ging over de vraag: nu beslissen of later? Terwijl er een werkelijk grote zaak aan de orde was, zijn we in de discussie niet verder gekomen dan praten over de procedure. Dat, en niet het feit van onze uittreding uit de Wereldraad, is de teleurstelling van Sneek.

Drie onzer emeriti-voorgangers in gesprek; v.l.n.r. ds K. Reiling, ds J. Louw en ds J. W. Weenink.

Zijn we er nu klaar mee?

Door de ellenlange vruchteloosheid van het debat ontstond in Sneek zoiets als een oververmoeidheid. Men wilde van het probleem af. Niemand verzette zich toen bij de heropening op de donderdagmorgen de voorzitter de zaak in stemming bracht. De vergadering was er moe van. Ondertussen zijn we natuurlijk niet van het probleem af. De hier en daar merkbare struisvogelreactie van „gelukkig, nu is het gevaar voorbij", miskent volledig de ernst van het oecumenisch probleem. Want dat is een probleem van onze tijd en wereld. Wij zitten er als gemeenten en als gelovigen dag in dag uit tot aan onze hals in. Onze jeugd groeit er mee op. Daar is niets aan te doen. Wij moeten ons er wel van bewust zijn dat we met deze A.V. eigenlijk niets anders gedaan hebben dan voor het oog van onze eigen mensen en met name onze eigen jeugd en voor het oog van alle gelovigen en kerken ons te verplichten tot een antwoord op het oecumenische vraagstuk. Want daarover moet onder ons geen twijfel bestaan: blijven in of uittreden uit de Wereldraad betekent op zichzelf nog niets. Het gaat niet om het lidmaatschap van dat lichaam als zodanig maar om de vraag naar het wezen en de eenheid van de gemeente van Jezus Christus. Dat, en niet onze aansluiting bij de Wereldraad is het werkelijke oecumenische vraagstuk. Daarom zijn we er met Sneek niet af. We zouden er ook niet af zijn geweest, wanneer de beslissing anders was uitgevallen. Ook al is het probleem misschien wat groot voor de „kleine hersens" (aldus een bekend afgevaardigde), onze medegelovigen en onze eigen jongeren willen ons antwoord weten. Dat antwoord ligt niet op het vlak van: voor of tegen de Wereldraad, en ook niet op het vlak van: kijk eens hoe mooi ons nieuwtestamentisch gemeentebeginsel is, maar in de wijze waarop wij gemeente naar het Nieuwe Testament zijn. Niet het beginsel van de gemeente is haar legitimatie maar de vrucht van de Geest, die in haar openbaar wordt.

IN DIT NUMMER

twee gemeenteberichten en natuurlijk 'n verslag van en een beschouwing over de 83e algemene vergadering der unie, die intussen weer tot het verleden behoort; de rubriek „Zand en Zaad", waarin deze keer wel een zeer actueel onderwerp wordt aangesneden.

Leiding en organisatie

Afgezien van de oecumenische kwestie was het eigenlijk een aardige A.V. Er waren mooie dingen aan de orde, zoals het aannemen van een zendingsechtpaar en van twee nieuwe studenten. Er waren kwesties van organisatie en er waren verkiezingen, die verrassingen opleverden. De leiding berustte weer bij een niet-voorganger, evenals in de jaren '60 en '61. Toen stond een ervaren politicus aan het hoofd en nu een zakenman. Afgezien van het verloop bij de oecumenische kwestie mag gezegd worden dat de nieuwe voorzitter zich goed van zijn taak heeft gekweten. De U.C. heeft dat al uitgesproken door hem als haar voorzitter te herkiezen en er is dus alle kans dat wij hem op de 84ste A.V. weer op de voorzitterszetel zullen zien. Als ik nu maar vast een wens uit mag spreken voor de 84ste, dan hoop ik dat de voorzitter even opgewekt en even slagvaardig en een beetje strenger zal zijn dan op de 83ste.

Sneek had alle moeite gedaan om de A.V. ook technisch goed te laten verlopen. De geluidsinstallatie werkte prima en er moest alleen nog eens iets op gevonden worden dat de lieden die menen lange redevoeringen te moeten houden dat doen vanaf een spreekgestoelte naast of bij de commissietafel.

Toch wordt steeds duidelijker dat in zo'n grote vergadering van werkelijk gesprek niet veel komt. Er is geen gedachtenwisseling maar een uitwisseling van redevoeringen. Dit jaar waren er al 175 afgevaardigden. Als het zo doorgaat, overschrijden we binnen afzienbare tijd de grens van 200 en dat is toch wel zo ongeveer de geluidsbarriere voor zo'n bijeenkomst. Als we daar boven komen, worden alleen nog knaleffecten gehoord. Dan heeft onze A.V. zichzelf helemaal overleefd.

Gezien bepaalde geluiden zou de tijd voor een nieuwe reorganisatie wel eens dichterbij kunnen komen. Zou het niet goed zijn dat de U.C. maar vast een studiecommissie benoemt, die bestaat uit mensen van de commissies en mensen van de gemeenten en die de tijd neemt om de gehele organisatie eens rustig onder de loupe te nemen. Als zij haar werk goed wil doen, heeft ze daarvoor wel een paar jaren nodig, want ze zal zich natuurlijk ook over organisatiemethodiek moeten orienteren buiten ons verband. Ze behoeft ook niet binnen twee maanden een rapport in te leveren op grond waarvan meteen halsbrekende beslissingen genomen moeten worden.

Het werk

Het werk, ofwel de arbeid - dat zijn immers de vaste termen die wij gebruiken - blijkt geregeld voort te gaan. Alle takken van arbeid vertonen een gestage ontwikkeling. Er zijn financiele remmen voor een snelle ontplooiing en dat is misschien ook niet erg. Een snelle expansie berust vaak op te weinig beleid omdat het allemaal zo vlug moet gaan. Het eigen seminarium, dat op 2 sept. a.s. zijn eerste lustrum viert, blijkt ook meer en meer een plaats in te nemen. Dat zoveel voorstellen uit de gemeenten zich op opleidingsterrein bewogen bewijst dat deze zaak de gemeenten ter harte gaat en dat de opleidingsproblemen aandacht ontvangen. Er staan voor de opleiding jaren van consolidatie voor de boeg, zowel wat het onderwijs als de financien betreft. Over een jaar of vijf zijn er weer nieuwe noden en - want zo gaat het in het werk van de Heer steeds - ook weer nieuwe mogelijkheden.

Irema lijkt weer open te gaan voor onze zendelingen en dat betekent een stap in de goede richting. De U.Z.C. telt thans twee oud-zendelingen onder haar leden en we mogen aannemen dat dit de directe concentratie op het werk nog zal bevorderen.

De vrije meningsuiting

Volgens sommigen is „De Christen" eenzijdig. Zij hebben onbetwistbaar gelijk. De schuld daarvan ligt bij de A.V., die deze eenzijdige schrijvers koos en elk jaar weer herkiest. Een woordenrijk spreker meende zelfs dat allerlei stukken die van een ander standpunt blijk gaven dan dat van de eindschrijver, werden geweigerd. Hij vond dat niet juist en dat was het ook niet want het was niet waar. Later uitte hij in een vergevensgezinde bui zijn deernis met de eindredacteur, die zich in allerlei schrijversbochten moest wringen om de gemiddelde mening van de gemiddelde Baptist weer te geven. Ach, dat hoefde nu ook weer niet. Ons blad is immers geen partijkrant maar een orgaan tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom. En een van die beginselen luidt: ieder zij in zijn eigen gemoed ten volle overtuigd. Dat geldt ook voor redacteuren. Wanneer men meent dat de in de redactie aanwezige overtuigingen niet geschakeerd genoeg zijn, dan kieze de A.V. er een paar schrijvers van een nog niet aanwezige schakering bij en dan is het evenwicht weer hersteld.

Naschriften bij ingezonden stukken blijken te irriteren. Dat is dan een gevolg van het feit dat de stukken zelf de eindredacteur plegen te irriteren. Hij meent dan het aan zijn functie verplicht te zijn meteen recht te zetten wat rechtgezet moet worden. Maar dat wordt toch niet gewaardeerd. Een week lang moet, aldus een afgevaardigde, des inzenders mening onweersproken blijven. Dan mag een redacteur er wel op ingaan.

Deze critiek snijdt geen hout, want ons blad kent geen „Vrije Tribune", waar ieder zijn mening ten beste kan geven. Wie een ingezonden stuk stuurt, treedt daarmee in gesprek met de redactie en heeft recht op een antwoord. Het zou onbeleefd zijn hem er een week op te laten wachten. Misschien zal er daarom toch nog wel eens een naschriftje verschijnen. De wens van sommige lezers-afgevaardigden ten spijt. Want een redacteur moet ook heer blijven.

En zo nemen we weer getroost afscheid van de 83ste A.V. Er zal niet veel aan haar worden teruggedacht. Het punt dat haar van de 82 voorafgeganen onderscheidde bracht geen verheffing en voor het overige was zij als voorheen: aardig, gezellig, broederlijk, niet groots maar toch ook niet gek.

Misschien komt het onder ons nog eens tot een werkelijke bezinning op ons gemeentezijn temidden van kerken en christenen. Maar dan liever niet weer op een A.V.

J. R.

Ds J. B. de Neef, em.-voorganger te Winschoten staande rechts op de foto, in (vriendelijke) discussie met de voorzitter.

Aan rustige wateren

En nu . . . samen verder bouwen !

„Komt, laat ons de muur van Jeruzalem herbouwen" - Neh. 2 : 17B.

Wanneer er één man is, die mij bij het lezen van het Oude Testament dikwijls geweldig heeft geboeid, dan is het Nehemia, de herbouwer van Jeruzalems muren. Hij was geen priester, profeet of koning. Hij was een joodse schenker aan het hof van een perzische vorst. Maar God riep hem om hulp te verschaffen in nood. Om veiligheid en rust te brengen voor een groep armzalige volksgenoten, die geen uitkomst meer zagen.

Ongetwijfeld zult u het met me eens zijn, dat er na de laatse wereldoorlog heel wat is gebouwd. Nieuwe woningen en wegen, nieuwe kerken en scholen. En men bouwt voort, ook op andere terreinen. Aan de eenheid van Europa en de eenheid der kerken. Er wordt ontzaglijk veel gebouwd en op de een of andere wijze bouwen wij allen ergens aan mee. Al was het maar met Mies Bouwman aan een dorp in Nederland of met Prinses Beatrix aan een dorp in Perzië. Het belangrijkste bouwwerk van onze tijd is echter, net als in Nehemia's dagen, de herbouw van Jeruzalems muren. Boven alle eenheidspogingen op politiek, economisch en kerkelijk terrein moet Gods roepstem klinken: „Komt, laat ons de muur van Jeruzalem herbouwen." Nehemia werd gebruikt om in zijn tijd de verwoeste en vervallen muren van het palestijnse Jeruzalem te herbouwen. Ons allen wil God gebruiken om in deze tijd te bouwen aan de muren van een ander Jeruzalem.

Wij zingen soms van het nieuwe Jeruzalem. Van de heilige stad met de straten van goud of de lichtstad met haar paar'len poorten. „'k Ben reizend naar die stad, waar Christus 't licht zal zijn." Als we dit vooruitzicht niet zouden hebben, als we niet zouden geloven, dat het uiteindelijk naar het nieuwe Jeruzalem gaat, dan waren we als mensen zonder hoop en zonder toekomst. Dit Jeruzalem behoeft echter niet door mensenhanden gebouwd te worden. Het zal nederdalen van de hemel als een bruid, die voor haar man versierd is. Maar de muren die wij mee mogen bouwen, zijn de muren van Gods gemeente. De levende en zichtbare gemeenschap van allen, die als door Christus levend gemaakte stenen worden ingemetseld in Gods bouwwerk. Vóór alles gaat het God om het herstel van de nieuw-testamentische gemeente. Dat betekent vandaag voor ons een duidelijk en klaar gehoor geven aan de oproep tot restauratie van Jeruzalems muren.

In onze baptistengemeenten verkondigen alle voorgangers de Here Jezus Christus als persoonlijke Heiland voor een ieder die gelooft. Dat doen ze niet, omdat ze menen dat ze het beter kunnen dan anderen, maar omdat God het zo wil. God wil, dat alle mensen tot een persoonlijke overgave aan Christus komen. We mogen in Groningen of Treebeek, Enschede of Alkmaar over vele dingen heel verschillend denken. Daarin zijn we één: Wie gelooft en zich laat dopen, zal behouden worden. Het is echter een vloek in ons persoonlijk leven als we denken, zoals geschreven was in dat liedje-dat jaren geleden in de bundel van Joh. de Heer stond maar gelukkig nu geschrapt is - : „Ik dien geen partij of secte, van alles maakt Hij vrij, ik behoor aan Zijn gemeente en dat is genoeg voor mij." De apostel Paulus zegt ergens: „Ik strijd om nog enige anderen te behouden." Het is niet genoeg voor mij, als ik behoor aan Zijn gemeente. God wil al Zijn kinderen gebruiken om Zijn gemeente te bewaren en te vermeerderen, op te bouwen en uit te bouwen. Want al le bressen in Jeruzalems muren moeten gesloten worden.

Nehemia had een gemakkelijk en prachtig leven aan het hof van de perzische koning kunnen houden. Maar hij hield zijn leven niet dierbaar voor zichzelf, doch zette het in voor zijn broeders die in nood waren. Zie hem rijden op zijn ezeltje in de nacht! In het licht van maan en sterren de verwoeste muren nauwkeurig onderzoekend. En hoor hem dan uitroepen: „Komt, laat ons de muur van Jeruzalem herbouwen". Terwijl er niets anders te zien is dan puin, gaan ze beginnen met het herstel. Het herstel van Jeruzalems muren om haar inwoners een veilige woonplaats te bereiden temidden van de vele omringende vijanden. Met visie en vaart gaat het werk voort, ondanks allerlei vormen van tegenstand. Totdat de muur voltooid is.

Broeders en zusters in Jezus Christus! Na deze belangrijke Algemene Vergadering van onze nederlandse Unie-gemeenschap zijn we samen weer een nieuwe periode ingegaan. Laten wij allen, door deze oproep gegrepen, voortgaan met bouwen. Met welbewust meebouwen, aan Jeruzalems muren. Want het gaat God nog altijd om de restauratie van Christus' gemeente. Laten we in vol vertrouwen op Gods beloften en in volkomen gehoorzaamheid aan Zijn bevelen samen verder bouwen. En de God des hemels zal het ons doen gelukken. Want, waarlijk „Gods rijk zal op aarde niet worden verslagen!"

Vroomshoop R. J. Voorhaar

Uit onze wereldwijde gemeenschap

* *Oostenrijk.* Een evangelisatie commissie voor Oostenrijk is gevormd, waarin de oostenrijkse unie 3 leden benoemt evenals de duitse bond. Laatstgenoemde instantie heeft de verantwoordelijkheid die tot dusverre de North American Baptist General Conference, een lichaam van duitssprekende baptisten, droeg, overgenomen. Andere baptistengroepen worden uitgenodigd om hierin met de duitse bond samen te werken. Er zijn in Oostenrijk slechts 750 baptisten, een aantal te klein om zelf op enige schaal evangelisatiewerk op te zetten.

* *Rüschlikon.* De eerste zwitserse zendelingen die uit zullen gaan voor het europese baptisten-zendingsgenootschap, br en zr Max Stäubli van Zürich, zijn vertrokken om hun werk op te nemen in Cameroun, West Afrika.

* *Rome.* Een baptistengemeente met Engels als voertaal is op 10 maart opgericht te Rome met 13 leden. Ds William C. Ruchti is predikant.

* *Luxemburg.* De baptistenzondagschool en kerkdiensten, die hier sinds februari gehouden worden ten huize van de familie H. Bailey Mundy schijnen het enige evangelische werk te zijn, dat gedaan wordt in het overwegend R.K. Groothertogdom. De heer Mundy is ingenieur in dienst van de amerikaanse firma Du Pont, die in Luxemburg een grote fabriek bouwt.

* *Finland.* Nils Näsman, luthers predikant te Korsholm, is onlangs gepromoveerd tot doctor in de theologie op een proefschrift, dat de geschiedenis van de baptisten beschrijft in het gebied Oesterbotten in de periode 1868-1905. Het boek beslaat 550 bladzijden en bevat veel gegevens en materialen, die nooit eerder waren gepubliceerd. Er zijn nu 3075 baptisten in Finland, verdeeld in een unie van zweedssprekende gemeenten en een unie van finssprekende gemeenten.

* *Polen.* Regeringsautoriteiten hebben er in toegestemd, dat de kapel van een ziekenhuis aan de baptisten in Poznan werd overgedragen in ruil voor een duitse baptisten-kapel, die in de oorlog door de regering was overgenomen. De ziekenhuiskapel biedt 150 zitplaatsen. Na verbouwing en na het aanbrengen van een doopvont zal het ten dienste staan van de gemeente ter plaatse die 55 leden telt. Ds. Jan Pancewitz is haar voorganger.
Vierhonderd mensen woonden de inwijdingsdienst bij van een nieuwe baptistenkapel in Hajnowka, Oost Polen. Dit is de enige gemeente in de wijde omgeving die beschikt over een doopvont. Tijdens de inwijdingsdienst werden 8 personen gedoopt. Er zijn in Polen ruim 2500 baptisten.

De 83e Algemene Vergadering

Van de 83ste Algemene Vergadering te Sneek valt veel te vertellen. Laten we met het belangrijkste beginnen. We hebben er met elkaar avondmaal gevierd en gedaan wat Paulus bij overlevering van de Heer ontvangen had en sindsdien in een ononderbroken traditie is doorgegeven. Dat was een verheffend en verootmoedigend gebeuren. Voor dat ogenblik hebben we onze teleurstellingen begraven en onze problemen laten rusten en ons kunnen overgeven aan de verwondering over het ongehoorde: de Heer is in ons midden.

Vervolgens: wij zijn in Sneek voortreffelijk ontvangen en verzorgd. Geen moeite was de regelingscommissie en haar staf van helpers teveel. Er was lang van te voren hard gewerkt en er werd gedurende de vergaderingen hard gewerkt en steeds met een opgewekt gezicht. Hulde voor deze schitterende ontvangst. De begroetingsavond zette meteen al voortreffelijk in. Terwijl een harmoniegezelschap concerteerde verzamelden zich afgevaardigden, gasten en gemeenteleden in het ruime kerkgebouw. Tegen acht uur beklom de plaatselijke herder *ds J. van Dam* onder de vrolijke tonen van het aloude Peerd van Ome Loeks de kansel en zette de avond in beweging. Er klonken woorden van welkom, bij monde van br ouderling P. Scholte, namens Sneek. Namens de burgerij en de stedelijke overheid sprak sneeks burgemeester, de heer *L. Rasterhoff*.

De voorzitter der UC hield de openingsrede, die inmiddels in ons blad heeft gestaan en enkele buitenlandse gasten werden apart welkom geheten. Onder hen nam onze broeder *Khin Maung Tun* uit Birma wel de eerste plaats in. Hij leert in ons land de fijne kneepjes van de pluimveeteelt om in zijn vaderland op breder terrein te kunnen dienen dan alleen in de verkondiging. Natuurlijk hebben wij daar hartelijk om gelachen: stel je voor, een eerzaam baptistenvoorganger die ook aan kuikenfok doet.. Wat is onze wereld wijd!
Daarna gingen wij uiteen om de volgende morgen

Woensdag 8 mei

om 9 uur terug te komen voor de zitting van ons Unieparlement. Eerst de gebruikelijke kleinigheden van opening en mededelingen en daarna de eerste „punten". *Ds F. E. Huizinga* keert na vijf jaar in de banken te hebben gezeten in de Unie-Commissie terug. De predikant-directeur van het Ned. Bapt. Centrum wordt ambtshalve adviserend lid van de A.V. en dan gaan we praten over de vraag: moeten we een uitgebreide Financiele Commissie hebben en moet de A.V. die benoemen of moet ook de U.C. enkele leden aanwijzen. Organisatorisch is dit laatste natuurlijk niet juist maar enkele afgevaardigden proeven in een amendement dat deze onjuistheid wil wegwerken „wantrouwen" en dat willen wij niet. Zodat het amendement wordt verworpen en onze toch al zo rommelige organisatie er weer een half-om-half lichaam bij krijgt. Maar wie daarop ziet

Tijdens een van de koffiepauzes in de Hartman Visserdaal.

is een kniesoor.
Dan komt het grote punt: onze aansluiting bij de Wereldraad van kerken. Daarover is veel gepraat en weinig gezegd, zoveel en zo weinig dat het allemaal niet kan worden naverteld. De eerste verrassing was dat de Uniecommissie de vergadering mededeelde dat de door haar voorgestelde regeling van het lidmaatschap per gemeente niet door kon gaan omdat de Wereldraad deze vorm van lidmaatschap niet bleek te kennen. Het was bijna zes maanden nadat de studiecommissie deze vorm van lidmaatschap in haar ontwerp-rapport aan de U.C. aan de hand deed. Noch de studiecommissie noch de UC hadden het nodig gevonden zich er van te vergewissen of dit mogelijk was, alvorens het te publiceren en voor te stellen. Het werkte op de vergadering als een koude douche. Erger nog: de Unie-Commissie bleek daarna ook niet meer te weten hoe het moest, want zij stelde zich achter een inmiddels nog ingediende motie van Delfzijl, die beoogde de beslissing nog een jaar uit te stellen. Daarover ontspon zich een eindeloos debat, dat de gehele woensdagmiddag in beslag nam.
De met zoveel spanning verwachte discussie over de oecumene ging dus in feite over de vraag: nu beslissen of 't volgend jaar. Door velen werd gezegd: laten we uitstellen, want wij zijn voor een beslissing niet rijp. Door anderen werd gezegd: laten we nu maar beslissen want wij willen niet nog een jaar in dit probleem zitten. Door de tegenstanders werd gezegd: wij zijn er klaar mee. Enkelen van hen poogden ook onder woorden te brengen waarom zij er klaar mee waren maar daarop kwam geen wederwoord van de zijde van de voorstanders, want daarover ging de discussie immers niet. Tweemaal ging de U.C. in beraad en werd de voortzetting van de vergadering verdaagd. Het bracht licht noch leiding. We draaiden nog enkele malen rond zonder een stap verder te komen en toen was de middag om. Zo kwam er een eind aan deze verwarde, rommelige en ongeestelijke discussie. De volgende dag,

Donderdag 9 mei

bracht in ijltempo een beslissing. Gediscussieerd kon er niet meer worden. Er moest meteen worden afgestemd en binnen een kwartier was de bijl gevallen. De

De voorganger van de ontvangende gemeente, ds J. van Dam in gesprek met de voorzitter der UC, br W. Modderman. *(cliché „Friesch Dagblad")*

vergadering besloot met een geringe meerderheid om uit te treden en daarna met grote meerderheid om waarnemers te sturen. Aangezien er over de zaak zelf geen discussie is geweest, kan niemand zeggen waàrom wij uit de Wereldraad zijn gegaan. Of de bezwaren die de vorige dag door afgevaardigden van enkele gemeenten naar voren werden gebracht, weerklank vonden bij andere gemeenten is niet gebleken. Welke argumenten de voorstanders hadden is niet gebleken, want zij zijn niet aan het woord gekomen; de discussie ging immers over de procedure. Wel bleek dat verschillende gemeenten de Wereldraad wel wilden verlaten terwille van de bezwaarden maar door het verloop van de discussie zijn de werkelijke tegenstellingen zo in de nevelen gebleven, dat niemand kan zeggen waarom wij ons hebben losgemaakt en terwille van hoeveel of hoe weinig gemeenten wij dat hebben gedaan. De kans om door het zenden van waarnemers de werkelijke beslissing te ontlopen is door de meerderheid aangegrepen. Tot een werkelijke positiebepaling is het niet gekomen. Toen we in 1946 de Wereldraad-in-oprichting binnenstapten wisten we niet wat we deden. Nu we er na zeventien jaren zijn uitgestapt weten we het als Unie weer niet. Het verschil is dat in 1946 onze leiders ons voorgingen, terwijl zij in 1963 op klagelijke wijze faalden leiding te geven.

Wat er verder op de agenda stond werd in vlot tempo afgehandeld. We namen even een motie aan, die inhield dat we de pogingen van de N.B.J.B. om een vormingsleider aan te stellen toejuichten. De Unie-Commissie zal in de toekomst uit acht rechtstreeks gekozen leden bestaan en drie vertegenwoordigers van de P.C.'s. Er komt geen centrale kas voor het gezamenlijke werk en de voorgangerssalarissen en *ds G. van 't Wout* kwam in de U.Z.C. Het echtpaar *Visser-Wouters* werden als zendelingen aanvaard en wij zullen er ook iets voor betalen. *Ds H. Th. Plevier* en *br E. Schalkwijk* krijgen een zetel in de C. v. d. O. Zij zijn resp. de veertiende en de vijftiende broeders, die sinds 1957 in deze commissie zitting hebben. De C.v.d.O. verslijt blijkbaar nogal wat leden.

Welnu, er waren voor deze functies niet minder dan dertien candidaten, voldoende dus voor de eerste zes of zeven jaren. . Overigens werden er twee jonge broeders voor opleiding aanvaard, de beroepbaarstelling van drie studenten aangekondigd en drie voorgangers als Unie-predikanten erkend.

De voorstellen die enkele gemeenten op het terrein van de voorgangersopleiding hadden ingediend werden of ingetrokken of afgewezen. Alleen werd uitgesproken dat eigenlijk niemand beroepbaar zou moeten worden gesteld zonder een behoorlijke theologische vorming aan een baptistische school.

In stevig tempo gaat het verder. *Ds W. Veenstra* keert terug in de E.C.U. en enkele afgevaardigden willen teveel weten over de subsidies aan gemeenten. Van de E.C.U.-voorzitter wordt men echter niet veel gewaar en dan is het tenslotte ook wel goed. We zullen - met of zonder bijbeltekst - kijken of we ook plaats moeten hebben voor evangelisten, die ook evangelisten zijn en we hameren een groot aantal begrotingen en verslagen er door. Het Pensioenfondsbestuur krijgt de wenk de gelden „waardevast" te beleggen maar wat dat inhoudt blijft verborgen. Bij onze centra moeten ze vooral letten op de inkoop en de eindredacteur van De Christen moest toch eigenlijk ingezonden stukken niet van een naschrift voorzien. Waarom niet? Wel, dat is niet vriendelijk: wie een ingezonden stuk schrijft, moet het gevoel houden dat hij gelijk heeft. *Ds J. van Dam en ds G. Brongers* keren terug in de redactie. Welkom, broeders, maar denk er om: geen voetnootjes of naschriften!

De Zaaier zal de C. v. d. O. aan een weerstandkas helpen in de eerste vier jaren en *ds H. v. d. Werf* wordt weer Zaaierschrijver. Daarna nog even enkele hamerstukjes, zoals Zangbundelcommissie, Activeringscommissie en Commissie Vorming en Dienstbetoon. Ondertussen stromen de afgevaardigden reeds weg: treinen en bussen wachten niet en wij moeten de tijd die we verpraat hebben toch ergens weer inhalen. . Gelukkig blijven er nog genoeg over om aan het slot te applaudiseren voor allen die in de commissies hun best hebben gedaan en daar nu om een of andere reden mee ophouden en voor onze goede verzorgsters en verzorgers en voor de volijverige secretaris, wiens jaarlijks kunststuk, de kant-en-klare notulen, dit keer toch maar niet gelezen worden omdat de gelederen zo snel slinken. Dan nog een toepasselijk slotlied en de gebruikelijke sluiting en het is voorbij. .

Over sommige algemene vergaderingen kon nog weleens gezellig en vruchtbaar worden nagepraat. De 83ste A.V. kunnen we beter meteen aan de vergetelheid ovegeven. J. R.

Overzicht van de geheel gevulde kerk tijdens de begroetingssamenkomst op dinsdagavond 7 mei j.l. (Cliché „Sneeker Nieuwsblad")

Ds J. A. Brandsma, Groningen-Zuid: „ten vierde, mijnheer de voorzitter, waarom. ."

zand en zaad

Jammer. Men heeft ze vast en zeker bij een of andere schoonmaak keurig opgeborgen en nu kan ik ze niet vinden. Terwijl ik nu wel eens zou willen lezen wat ik toen geschreven heb. Misschien zou ik geduldig moeten blijven zoeken, maar iedereen heeft niet zoveel geduld als u. Ik herinner me nog wel heel goed dat ik toen, het was in de jaren dat de Duitsers over ons heersten, een paar keer naar Den Haag moest om van de instanties, die onze pennevruchten lazen, bestraffingen in ontvangst te nemen. Wij schreven nogal openhartig over het rassenvraagstuk. U kunt van ons geen wetenschappelijke verhandelingen over rassen verwachten; wij zijn niet in staat ze te leveren. Dat konden we toen, twintig jaar geleden, evenmin. De Duitsers konden 't. Die maakten ons duidelijk dat Europa aan de Joden tenonderging en dat dat volk moest worden uitgeroeid. Daartegen protesteerden we toen in De Christen. Niet dat we toen al alles wisten van de vernietigingskampen. Het ging in die dagen tegen de discriminatie, de „verwerpende onderscheiding". Om nu uit Het rassenvraagstuk - het herderlijk schrijven van de generale synode van de Nederlandse Hervormde Kerk te citeren: „Het beginsel „zonder onderscheids des persoons" wordt door discriminatie aangetast. Een mens wordt niet beoordeeld op zijn kwaliteiten maar op uiterlijke kentekenen, die hem tot een bepaalde groep doen behoren, welke op een bepaalde wijze behandeld moet worden." Nu, dat hebben de Germanen! ons dan duidelijk gemaakt. Ze hebben zo'n vijf miljoen joden omgebracht.

Ik zou dus nu nog wel eens willen lezen wat toen door de redakteuren over deze zaken geschreven werd. Misschien zouden we sommige regels kunnen herhalen. Want nog altijd zijn er mensen die mensen vervolgen, discrimineren op criminele manieren omdat ze een andere huidskleur hebben. Treinen, bussen, banken, zalen, hotels, kerken voor blanken en voor kleurlingen, maar ieder in z'n eigen trein, bus, zaal, hotel en kerk. 't Is erg, maar ook de kerk valt hier te vermelden. En met deze zin hebben we meteen duidelijk gemaakt wat we van dit soort onderscheiden, en scheiden vooral, denken.

Het herderlijk schrijven van de Ned. Herv. Kerk komt goed op tijd. Natuurlijk had het eerder, wel dertig jaren eerder kunnen komen, maar we zijn blij dat het er nu is. Denkt u niet dat zoiets voor de gewone man onleesbaar is door moeilijke zinsbouw en veel geleerde uitdrukkingen. Integendeel. Iedereen kan het zo maar lezen en begrijpen. Onbegrijpelijk is eigenlijk dat zo'n stuk geschreven moet worden. We hebben de indruk dat dat over vijftig jaar ook niet meer nodig zal zijn. Indien er dan nog een wereld is en nog een wereldbevolking, zal het wel één wereld moeten zijn. Wanneer we niet willen coëxisteren zal er geen existentie mogelijk zijn.

Goed op tijd schreef ik, want ik moet denken aan de strijd, die ds Martin Luther King, predikant van een baptistengemeente, bezig is te voeren. In 1956 behaalde hij de eerste overwinning in de bussenaffaire. Later drongen hij en de zijnen cafetaria's en lunchrooms binnen. Dat wil zeggen: ze gingen zitten waar alleen maar blanken mochten zitten. Geen geweld. Onder geen voorwaarde. Daarom is zijn aktie zo geweldig. Hij strijdt tegen die discriminatie.

De Hervormde Kerk heeft al meerdere van deze brieven over de problemen onzer dagen laten uitgaan. Dat is goed. De „kerk" heeft een woord voor de wereld. Dat het moeilijk moet zijn om dat woord te formuleren ligt voor de hand. Lang niet elke gelovige, hoe klein de groep gelovigen ook moge zijn, denkt gelijk over de uitverkiezing, de kernbom, de Heilige Schrift.

Leest u dit herderlijk schrijven. Hier is ontegenzeggelijk een duidelijke boodschap aan allen, binnen en buiten de muren van de kerk. Het handelt dus over het rassenvraagstuk en laat bijbels licht vallen over dat probleem. En zegt hoe het in de gemeente van Jezus Christus behoort te zijn. Voor ons is zeker het rassenprobleem een godsdienstig vraagstuk. Wij zijn het eens met de zin: Het geloof in God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, staat er bij op het spel.

Huizinga.

Jaarlijkse bezinning van de zondagsschoolwerkers

Is „de vreemdeling" een misdadiger of is het Jezus? De kinderen menen het laatste en houden de ontdekte man schuil. Maar de grote mensen denken (en weten), dat hij een misdadiger is en herkennen - volgens de kinderen - Jezus niet.

Wie heeft er gelijk en wie heeft goed geluisterd naar de bijbel?

Een drama rondom dit probleem speelt zich af in een film onder de titel „De vreemdeling," die de honderden zondagsschoolwerkers zullen zien, die op 24 en 25 mei a.s. te Leiden zullen samenkomen en die daarin het hoofdthema van de *79e Jaarvergadering van de Nederlandsche Zondagsschool Vereniging* zullen herkennen.

Godsdienstige vorming op de voorgrond.

Deze film doet op het gebied van de godsdienstige vorming vragen rijzen over de omgang van de ouderen met de kinderen. Welk „beeld" van Christus roepen de verhalen bij de kinderen op, zodat ze Hem werkelijk herkennen en zich niet vergissen? In een reeks te behandelen onderwerpen zal men vooral op de bijeenkomsten van vrijdag 24 mei aandacht aan deze vragen geven. Er komen dan ook wel huishoudelijke zaken aan de orde, zoals de jaarverslagen, verkiezingen, maar de bezinning over allerlei facetten van 't zondagsschoolwerk zal de meeste tijd in beslag nemen, waarbij de godsdienstige *vorming* op de voorgrond staat.

Deze is méér dan het bij brengen van kennis en wil ook het hart van de kinderen raken en moet daarom een persoonlijk karakter dragen.

Zo gaat de jaarrede van de voorzitter der vereniging *ds J. ter Schegget* te Amsterdam, op vrijdagmorgen over de vraag: *„Wie is Jezus voor de kinderen?"* en op vrijdagmiddag stelt *ds J. Langenbach*, jeugdpredikant te Amsterdam de vele deelnemers - slechts een deel van de 14.000 leden der vereniging - voor het probleem: *„Is ons geloven geloofwaardig voor de kinderen?"* In dezelfde middagvergadering zal *dr J. H. v. Beusekom* te Amsterdam, één der medewerkers aan de maandbladen *„Klankbodem"* en *„Kind en Zondag" spreken* over: *„Kinderen leiden tot Jezus."*

's Avonds zal de film *„De Vreemdeling"* vertoond worden.

Leidersinstructie.

De onderwerpen in de bijeenkomsten van zaterdag 25 mei dragen meer het karakter van instructie en voorlichting. *Prof. dr J. Schoneveld*, 's Gravenhage, spreekt over: *„Koningen van Israël in hun tijd en achtergrond." Mevrouw H. M. Goudt-Christiaanse*, die een deel van de vertellingen in *„Kind en Zondag"*, het maandblad voor de zondagsschoolwerkers verzorgt, behandelt *„De techniek van het vertellen."*

Vertellen is immers zo'n belangrijk onderdeel van het zondagsschooluur.

De heer *A. Kroese* te Amsterdam, directeur der Nederlandsche Zondagsschool Vereniging, zal de betekenis van het visuele beeld in de godsdienstige opvoeding uiteenzetten. In de leiding van de vereniging is men er op uit de platen of plaatjes bij het bijbelverhaal een gedachte te laten uitbeelden in de gelaatsuitdrukking en houding van de afgebeelde personen, zodat ze niet slechts „afbeeldingen" zijn, maar een boodschap uitdragen. Een aantal nieuwe ontwerpen is in één der zalen van de Stadsgehoorzaal - waar de vergadering zal plaatshebben - tentoongesteld onder het thema „God en mens." De deelnemers zullen deze ontwerpen in cijfers waarderen.

Wijdingsdienst.

Dit veelomvattende programma, dat deze landelijke ontmoeting van bijzondere betekenis doet zijn, zal uitlopen op een *Wijdingsdienst* op zaterdag 7 uur n.m., waar ook andere belangstellenden welkom zullen zijn. Deze dienst - die eveneens in de Stadsgehoorzaal zal zijn - , wordt geleid door *ds P. W. Spruyt*, bestuurslid van de Nederlandsche Zondagsschool Vereniging en oud-jeugdpredikant van Leiden. Ds Spruyts' prediking draagt als thema: *„De weg reizend met blijdschap."*

Tabitha-Bouw-Actie

Meimaand-Bloeimaand
Dat betekent dus, dat de meimaand altijd wat goeds brengt. Want wie houdt niet van de bloei, die de bomen onvoorstelbaar mooi maakt?
Maar blijvender dan de bloesem is de vrucht, die in de bloeitijd veroorzaakt wordt.

25 jaar geleden begon een nieuwe loot aan de baptistenstam te bloeien: op 31 mei 1938 werd het diaconessenhuis Tabitha geopend. Welk een genadige goedheid heeft de Heer ons bewezen, door dit stukje werk in Zijn wijngaard - deze planting in de hof van Zijn liefde - te willen beschermen en bewaren. En Zijn zegen is rijkelijk over de arbeid geweest. Hij gaf telkens weer nieuwe mogelijkheden om Hem te dienen en mensen in nood te helpen.
En inmiddels hebben zich reeds weer nieuwe mogelijkheden aangemeld, als Tabitha uitgebreid wordt. We willen graag de kansen grijpen, die ons geboden worden, en daarom dringen we vrijmoedig bij u aan: Steunt u ons met uw bijdrage! Want alleen met uw aller hulp kan Tabitha uitgebreid worden. In Tabitha wordt de dienst der liefde gedaan. En wij allen mogen uit dankbaarheid meehelpen aan de uitbreiding van deze arbeid der barmhartigheid.

Doordat door omstandigheden twee keer, geen verantwoording geplaatst werd, hebben we thans een lange lijst van giften, waarvan wij met plezier en dankbaarheid melding maken:

Zusterhulp te Zutphen *f* 15.55; te Makkum *f* 15.25; te Treebeek *f* 12,-; te Hoogkerk *f* 10,-; Donateurs Tabitha *f* 110,50; giften via Tabitha 179.75; enkele zusters van het Herv. diaconessenhuis te Arnhem *f* 6,50; CWD te B *f* 30,-; APH te A *f* 3,-; EJH te H *f* 3,-; HR te D *f* 2.50; WD te B *f* 6,- NN te P *f* 4,50; GO te dH *f* 10,-; Mw T. te S *f* 5,-; HHP te P *f* 15,-; FHK te dH *f* 2,50; PJ te U *f* 5,-; HH te dH *f* 10,-; JS te TA *f* 5,-; MH-B te S *f* 2,50.

Als u dit leest, duurt het maar 14 dagen meer en het jubileum van Tabitha wordt gevierd. Wat zal het resultaat van onze Tabitha-Bouw-Actie zijn tot 31 mei? Zal uit het bijeengebrachte bedrag duidelijk blijken, welk een sympathie Tabitha geniet, hoe belangrijk men dit werk acht, met welk een offervaardigheid men achter de uitbreidingsplannen wil staan?

We blijven met grote spanning uitzien naar *uw* gift op postrekening 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger.

Toogdag „De Vinkenhof"

Op hemelvaartsdag, 23 mei a.s. (D.V.), zal er op het terrein van DE VINKENHOF een nationale jeugd-toogdag gehouden worden. Deze ontmoeting wordt georganiseerd door de R.J.C. (Rijpere Jeugd Centrale) in de N.B.J.B.
Om u een idee te geven wat er zoal op zo'n dag gebeurt geven wij hieronder het programma aan u door, en wel als volgt:

10.00-12.15

Morgenbijeenkomst onder leiding van ds Th. v. d. Laan.
Appèl.
Opening door de voorzitter.
Welkomstwoord: ds J. Broertjes, pred. dir. van „De Vinkenhof".
Toespraak: *„Geen Oost en West,"* door ds C. van Wier, Nieuw-Weerdinge. Medewerking van de „Surinam Gospel Singers" uit Zeist en de „A.B.J.-Band" uit Almelo.

13.15-16.30

Middagbijeenkomst onder leiding van ds Ph. Lindeman Wzn.
Intermezzo: Ontspanningsprogramma o.l.v. J. Aaldring. *„Spiegel van.."* Op te voeren door de toneelgroep Mozaiek uit Groningen.
Slot-appèl: *„Gij dienaars van Hem,"* door ds H. v. d. Werf, Emmen.
Medewerking van de „Surinam Gospel Singers" uit Zeist en de „A.B.J.-Band" uit Almelo.

Ook uw medewerking is belangrijk. We vragen u vriendelijk dit jeugdfeest in uw gebed aan de Heer op te dragen. Het is zo nodig dat we dit naast al het organiseren niet vergeten. Onze hoop en bede is dat deze toogdag voor alle jongemensen een ontmoeting zal betekenen met Jezus Christus.

J. van der Veen.

Gemeenteberichten

HAULERWIJK-(J. v. d. L.) Het is al enige tijd geleden dat we omtrent de gemeente te Haulerwijk iets in De Christen geschreven hebben. Maar nu willen we u toch deelgenoot maken van de vreugde welke ons ten deel gevallen is op zondag 12 mei jl., toen we in onze dienst - sedert lange tijd - weer eens ons doopvont mochten openen om een zuster daarin te zien afdalen om belijdenis van haar geloof te doen in haar Heer en Heiland.
Onze voorganger ds B. Fabrie, had het voorrecht om vooraf voor een goedgevulde kerk het volle evangelie te verkondigen naar aanleiding van de woorden uit Handelingen 9 : 18 „En hij stond op en werd gedoopt." Met aandacht werd naar deze prediking geluisterd, waarop de doopsbediening volgde.
Bij de viering van het heilig avondmaal werd onze zuster in de gemeente welkom geheten door br ouderling T. Diekema.
Zulk een blijde dag in de gemeente geeft ons weer nieuwe moed en hoop voor de toekomst nu er weer een nieuwe rank aan de Wijnstok gekomen is.
Vanuit Haulerwijk groeten wij alle medeverbondenen in Christus in ons vaderland en daarbuiten en ook op de zendingsterreinen.

BORNE-(P.K) Hoewel het maar enige weken is geleden, dat wij wat van ons lieten horen, mogen wij ook nu weer van onze vreugde aan U doorgeven.
Een blijde dag hadden wij reeds op zondag 28 april jl., toen wij een bizondere appèlavond hielden, waarvoor velen persoonlijk waren uitgenodig. Onze kerk was geheel bezet en wij mochten luisteren naar onze voorganger, die sprak over een blinde, die zag en daardoor ziende werd. Medewerking aan deze avond verleende de muziekgroep „Kleine kracht" uit Vroomshoop-Westerhaar, welke door zijn prachtig gespeelde en gezongen liederen evangelisatie op zich zelf was. Konden wij na onze laatste doopdienst in april reeds melden dat er weer een jonge zuster de doop had aangevraagd, in de loop der week meldde zich de tweede jonge zuster aan. Zo mochten wij dan zondag 5 mei jl. er getuige van zijn, dat deze beide jonge levens op hun belijdenis door de doop aan de gemeente werden toegevoegd. Zeer velen waren gekomen om dit feest mee te beleven en het kostte heel wat passen en meten om alle belangstellenden te bergen, maar door zelfs het voorportaal te benutten, ging het nog precies.
Met bezieling werd door onze voorganger gesproken naar aanleiding van Ef. 1 : 3-14, terwijl ook een jeugd-kwartet deze dienst vocaal opluisterde.
Na de dienst werden de jong-gedoopten door de ouderling hartelijk welkom geheten, waarna wij met vele broeders en zusters mochten aanzitten aan de dis des Heren. Veel te snel was ook deze avond weer voorbij, maar wij gingen gezegend en versterkt huiswaarts.
Wij bidden, dat nog meerderen mogen komen tot de kennis der waarheid; aan ons als gemeente de opdracht om deze waarheid ook in Borne door te geven.

Leestafel

Tran Thuyen, Ik koos Jezus Christus; uit het Frans vertaald door W. Samsom; T. Wever, Franeker, 60 blz., geb. 2,75.
Dit boekje beschrijft de bekeringsgeschiedenis van een Vietnamees, die in Frankrijk als diplomaat woonde en werkte en er Jezus Christus vond. Het doet goed en warm aan om schrijver te volgen op zijn geestelijke ontdekkingstocht, die hem van het Boeddhisme voerde naar het roomskatholicisme van de missieschool en vervolgens naar de geestelijke waarden die in Europa gelden. Door een kuur in een sanatorium komt hij in aanraking met een evangelist en met de bijbel en daardoor met Christus. Dit leidde tot een persoonlijk aanvaarden van Jezus Christus als Heer en Heiland, tot een ervaring van wedergeboorte en tot de doop. Of het ook tot aansluiting bij een kerk kwam wordt niet helemaal duidelijk; het is ook niet het belangrijkste.
Wat mij na de eenvoudige en indrukwekkende bekeringsgeschiedenis 't meest is opgevallen is het feit, dat de schrijver eigenlijk min of meer Oosterling af was voordat hij met het evangelie in aanraking kwam. De ontmoeting met de groten van het westerse denken heeft, althans die indruk heb ik gekregen, een voorstadium gevormd tussen het Oosten en het aanvaarden van Jezus Christus en daarom is de bekering nauwelijks de typische bekering van een Oosterling maar eerder die van een westerse intellectueel.

J. Reiling

BIJ ANDEREN GELEZEN

Kerken van de beduimelde Bijbels

In heel Latijns-Amerika groeien de protestantse kerken sterk. Zij staan bekend als de kerken van de beduimelde bijbels, omdat de leden van die kerken ijverig in hun bijbels lezen en vaak met minder schone vingers de regels aanwijzen. De grote vraag naar bijbels en bijbelgedeelten is een voortdurend probleem voor de bijbelgenootschappen in Zuid-Amerika. In Brazilië draaien de drukpersen continu in een drieploegenstelsel dag en nacht door! Het Canadese Bijbelgenootschap, dat zich bereid verklaard heeft mede te zorgen voor de produktie van bijbels in Zuid-Amerika, biedt grote hulp bij de druk en de verspreiding van bijbels daar.

(„Hervormd Nederland")

Film over de Jehova-Getuigen

In Denemarken wordt gewerkt aan een film-documentaire over de Jehova-Getuigen. In een interview vertelde ds. Paul Vedel, die de film samenstelt, dat de methoden van de Jehova Getuigen in deze film duidelijk zullen worden uitgebeeld. Toch wil de film zo rechtvaardig mogelijk zijn. Er wordt aandacht gegeven aan de conflicten en de moeilijkheden van de individuele leden van deze groep. De leiders echter krijgen het hard te verduren en dat moet ook, want zij zijn er verantwoordelijk voor, dat tallozen in deze dagen verleid zijn door deze lage en ongodsdienstige leer. Volgens ds. Vedel is hier sprake van een geestelijk dictatorschap van de slechtste soort. Wat over de Jehova Getuigen in deze film wordt geopenbaard is steeds op feiten gebaseerd en wil geen propaganda zijn van de soort als waarvan deze groep zich zelf bedient.

(„Hervormd Kerkblad")

De viering van de Goede Vrijdag in Engeland

In heel Engeland werd de Goede Vrijdag alom gevierd met openluchtsamenkomsten, waarin de verschillende kerken samenwerkten. In oude abdijen, in parken in de dorpen en in de straten van de steden werden de mensen bepaald bij de gedachte van eenheid onder het kruis. Op sommige plaatsen werden ook gezamenlijke communiediensten gehouden, waarvoor de anglikaanse kerk, de methodisten, de congregationalisten en de presbyterianen met het Leger des Heils de verantwoordelijkheid droegen. In Cheltenham, waar er vorig jaar tegen geprotesteerd werd, dat op Goede Vrijdag de bioscopen open waren, werd dit jaar een massale getuigenisdemonstratie door jongeren gehouden, die door de belangrijkste straten gingen en een kruis meedroegen. Op enkele plaatsen werd gestopt om gedeelten uit de lijdensgeschiedenis te lezen, terwijl het kruis in een groot park tenslotte werd opgericht en een slotsamenkomst werd gehouden. Heel deze demonstratie werd in stilte gevoerd. Op de middag van eerste Paasdag werd er weer een samenkomst gehouden rondom het opgerichte kruis, waaraan alle kerken medewerkten.

(„Hervormd Nederland")

Vrijdag 24 mei 1963 79e jaargang Nr. 3681

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:

ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:

ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:

administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom.

DIAKONAAL JAAR

(Van de werkcommissie Diaconaal Jaar).

Sedert enkele jaren is in ons land, in de grote steden - Utrecht, Haarlem, Rotterdam, Den Haag, Amsterdam, nu weer Arnhem - een belangrijk experiment gaande, dat - naar het zich laat aanzien - een blijvende plaats in onze samenleving gaat innemen. Het is misschien nog weinig bekend, het voltrekt zich ook wat in stilte en bescheidenheid, maar het gaat hier om een goede zaak, vol van belofte voor de toekomst. Het wordt aangeduid met twee woorden: Diakonaal Jaar. En het parool is: dienst, hulpverlening aan mensen in nood. Jonge mensen van 17 jaar en ouder, meisjes, maar ook jongens, zetten zich voor de ander in gedurende één vol jaar.

Wat zit er achter?

De oorsprong van de diakonaal-jaar-gedachte ligt in Duitsland; in het diakonessenhuis van Neuendettelsau (Beieren) riep men een aantal jaren geleden jonge mensen op tot deze dienst, daartoe genoodzaakt door personeelsgebrek. Gelukkig kon het werk daar toen worden voortgezet omdat velen zich melden. Daarvandaan heeft deze gedachte - en haar diepere achtergronden - zich verder verbreid.

De eerste aanleiding tot de opzet van het diakonaal jaar is - wie zal het ontveinzen - gelegen in de noodzakelijkheid van hulpverlening. Op zeer veel terreinen, in ziekenhuizen en blindeninstituten, in opvoedingsinternaten, in bejaarden- en kindertehuizen, in jeugdhonken en revalidatiecentra, is hulp nodig. Dringend hulp nodig. Er wordt heel veel gedaan op dit gebied, maar nog altijd zijn er helpende handen tekort. Wat een geweldige en wezenlijke steun zou hier kunnen worden verleend door jonge mensen die zich willen inzetten, al is het maar voor de duur van één jaar. Een jaar dat ze waarschijnlijk best kunnen missen en waardoor ze wellicht zelf bijzonder zullen worden verrijkt. Als er zo eens elk jaar een nieuwe ploeg bereid zou zijn om in deze estafettevorm duurzaam in te springen in de grote nood. .

Daarnaast is er nóg iets. En dat is de vraag of we onze jongeren geen onrecht doen indien we ze niet konfronteren met de mens in nood. In onze huidige samenleving, met haar brede straten, geplande woonwijken, met haar kultuur-uitingen en vermaak, is de mens in nood zoveel mogelijk verwijderd, zorgvuldig uitgebannen naar verpleeg- en bejaardentehuizen, naar psychiatrische inrichtingen en ziekenhuizen, naar isolatiecentra voor het lijden. En dat is goed en waarborgt een verantwoorde verzorging. Maar wat niet goed is, dat is dat de gezonde mensen aan deze zorgvuldig verborgen wereld van leed geheel zouden voorbijleven. Die nood, dat lijden is en blijf[illegible] in die nood moeten mensen el-[illegible]pende hand bieden. Dat is niet een [illegible] van enkele funktionarissen en deskundige beroepskrachten alléén, dat is zeker ook een taak voor de mensheid, ook voor de jongeren onder ons. Het dienen van de naaste is een zaak waartoe ieder mens wordt uitgenodigd en opgeroepen. Zèlf doen, konkreet iets meemaken, mee helpen bouwen. Hoe leer ik wat er allemaal op het wijde gebied der hulpverlening aan de naaste wordt gedaan? Hoe zal ik daaraan deelhebben, hoe kan ik - leek, jongere mens - daarbij helpen?

En dan nog dit. Het is niet alleen belangrijk en vormend om deze zo totaal andere wereld van nabij te leren kennen, maar het werkt, hoe vreemd het ook mag klinken, in zekere zin verfrissend. Omdat men leert zien hoe belangrijk kleinigheden kunnen zijn, om weer zelf dankbaarheid te leren, om de echte vrolijkheid te ontmoeten, die, juist bij deze in onze ogen minder bedeelden, zo sterk aanwezig kan zijn. En zo kan zo'n jaar van simpel helpen, zonder te letten op eigen belang, op positieverbetering of op een goed salaris, een grote bevrediging schenken.

Daarboven: door het diakonale jaar kan een herwaardering van het begrip diakonaat plaats vinden. Het oude, belaste begrip van diakonie als armenzorg, maakt plaats voor de veel wijdere oerbetekenis

IEDER KAN MEEDOEN!

Nieuwe groepen starten ieder jaar eind augustus-begin september. Voor inlichtingen en opgaven kan men zich wenden tot:

Het diakonaal jaar in:

Amsterdam, Kerkstraat 107
Arnhem, Zijpendaalseweg 57
Den Haag, Stevinstraat 290, Mevrouw E. Veerwater
Haarlem, Wilhelminapark 26, Mevrouw M. Waardenburg
Rotterdam, Breitnersingel 30, Mevrouw A. T. Tichelman
Utrecht, Maliesingel 26, Mejuffr. P. S. v. d. Pol

Het landelijk secretariaat:

Amsterdam-Z, Stadhouderskade 137

van „helpen" en „dienen," in welke lichamelijke of geestelijke nood ook.
En dan tenslotte: het valt niet te ontkennen dat zich tijdens zo'n diakonaal jaar een brede mogelijkheid opent ter oriëntatie en beroepskeuze. Het diakonale jaar wil echter beslist meer en anders zijn dan een beroepskeuze-instituut; het mededogen met en de wil tot hulpverlening aan de naaste in nood staan voorop.

Kerken werken samen.

In vele plaatsen hebben een groot aantal kerken zich achter dit projekt gezet. Baptisten, Christel. Gereformeerden, Doopsgezinden, Luthersen, Gereformeerden, Hervormden, Oud-Katholicken, Remonstranten en Vrije Evangelischen werken hierin mee en dragen bij in de kosten. Dit is op zichzelf al verheugend; waarachtige dienst aan de naaste kan alleen in eendrachtigheid worden verleend.
Die samenwerking komt ook hierin tot uiting, dat zij die zich voor 'n jaar hebben ingezet niet op eigen houtje maar in groepsverband hun dienst vervullen. Met twee of meer worden deze „diakonale help(st)ers" - diah's - in de inrichtingen geplaatst, een plaatsing die geschiedt in overleg met de betrokkene en voor zoveel mogelijk rekening houdt met de persoonlijke voorkeur. De plaatselijke groep van zo'n jaar komt onder leiding regelmatig bijeen voor het uitwisselen van ervaringen, welke bijeenkomsten mede een vormend karakter hebben. Een vormend karakter, d.w.z. met aandacht zowel voor de gemeenschapsvorming als voor de individuele problemen. Waarbij naar voren wordt gebracht dat Christus aan de gemeente het dienstbetoon aan de naaste heeft opgedragen, dat wat dit betreft de Kerk een grote verantwoordelijkheid heeft, waarbij zij de jongeren leert aan het lijden een plaats te geven, door ze te leren dat lijden mede te dragen.
Een vast aangestelde leidster onderhoudt bovendien het persoonlijk kontakt met de deelnemers - in en buiten de inrichtingen - en kan inspringen en adviseren daar waar moeilijkheden zich voordoen of dreigen.
Daarenboven begint en eindigt het jaar met een gezamenlijk verblijf van enkele dagen in een vormingscentrum.

Ieder kan meedoen.

Een bepaalde opleiding wordt niet gevraagd. Veel belangrijker is de persoonlijke instelling van degene die helpen wil. Voldoende zijn: enig begrip, handigheid, toewijding en idealisme.
Geboden wordt, behalve kost en inwoning, sociale voorzieningen, normale vrije dagen, vakantieregeling, enz., alsmede een zakgeld van *f* 50,- per maand. Het meest wezenlijke dat geboden wordt, laat zich echter niet op papier zetten.

---

zand en zaad

Het is heden 11 mei en ik stel dat nadrukkelijk vast, wel wetend dat u dit zeker een maand later eerst zult lezen. Ik vermeld de datum opzettelijk, opdat u weet dat ik mij in mijn beoordelingen niet heb laten beïnvloeden door woorden van anderen, die spraken of schreven over de algemene vergadering, die we in Sneek hielden. Vermoedelijk zal er in de komende weken over die bijeenkomst wel het een en ander gezegd worden en misschien is u er zelfs vermoeid van geraakt. Of ik er dan ook zo nodig nog over moest schrijven? Ik heb wel geaarzeld, want ik weet wel hoe en wat ik schrijf, doch desalniettemin..
Naar mijn gevoelen is niemand juichend van Sneek naar huis gereden. De verzorging in Sneek was voortreffelijk, dat wel en dat br Klaas Visser en zijn vrouw voor ons naar Congo gaan was mij althans een machtige vertroosting. Dat enige jonge broeders naar de Vinkenhof zullen komen om zich te laten onderwijzen is eveneens verblijdend. O ja, hier en daar waren er opklaringen, maar ik ben, om in dit weerbeeld te blijven, nog nat van de buien op de eerste dag.
Misschien is het nu nog te vroeg om over die dag veel te zeggen. En het is gevaarlijk wat te zeggen als men in zijn gemoed wat geraakt is. Of als men de andere, die juist sprak, maar niet kan begrijpen. Of als men de materie, waarover men wel zou willen meepraten, niet helemaal meester is. Of als men voor- en tegenstanders van de wereldraad van kerken in zijn gedachten gaat rubriceren en etiketteren. Het is een grote kunst, om niet te zeggen goddelijke gave, om ware dingen te zeggen. Om de waarheid zo dicht te benaderen; dat de luisteraar/lezer door de spreker/schrijver genoopt wordt tot instemming, tot aanvaarden. Want wij leven wel in een tijd, waarin niemand zal beweren de gehele waarheid alleen te kennen. Wat dat betreft worden wij met ootmoedigheid bekleed. U voelt wel hoe ik er tegenop zie tot het gesprek van die dag in Sneek door te stoten en hoe ik het tegelijkertijd niet laten kan. De dag moge de een reden tot voldoening hebben geschonken, voor de andere werd het tot een dag van verdriet. Verdriet omdat er naar ons gevoelen een verkeerd gezicht was op de wereldraad van kerken en mogelijk geen gezicht op het werk van de Geest Gods op de wereldakker en in de kerken van vandaag. Dat verkeerd gezicht kan voor een deel te wijten zijn aan de ietwat vage gestalte van die wereldraad, zijn positie en het al of niet bezitten van bevoegdheden-het is niet ondenkbaar dat de oorzaak ook gezocht moet worden in een te eenzijdig zien naar eigen gestalte en in het luisteren naar eigen gedachten.
Ik ben de vergadering in gedachten nog eens doorgegaan en achteraf komt het mij voor dat eigenlijk niets gezegd is. Er is door hen, die het uittreden begeerden althans niets gezegd, dat in mij is blijven haken. Op grond waarvan ik bij rustig overwegen zou moeten zeggen: de broeders hebben gelijk, zo kan het niet meer. Het behoren bij zulk een raad van kerken brengt ons in een zo moeilijke positie dat wij om des gewetens wil ons heengaan moeten bekendmaken. Het kan zijn dat ik juist zo'n woord overhoorde, dat ik er een ogenblik niet bij was, maar ik herinner mij het niet. Het is mij alsof er helemaal niet gesproken is. Dat kan aan mij liggen het kan aan het gesprokene liggen. Ook zij, die liever in de wereldraad van kerken zouden hebben willen blijven, hebben niet in krachtige woorden op grond van overtuigende motieven daarvan blijk gegeven. Want ook van hen vind ik niets in mijn gedachten over die dag terug. Was het omdat men Zwolle niet wilde herhalen? Was het omdat men elkaar wilde ontzien?
Het is goed en juist dat men elkaar wil ontzien. Maar hoe met het nu met hen, die door het uittreden haast daar zijn aangekomen waar de anderen waren. Waar was dat' „Omdat voor velen het aansluiten en aangesloten zijn bij de Wereldraad een geloofsbeslissing blijkt te zijn, een beslissing die conflicten in hun geweten veroorzaakt, moet aansluiten alsnog als onjuist gekwalificeerd worden." (Boek '63, pag. 4).
Wat nu, indien zij, die door een meerderheid gedwongen werden uit te treden, hun bezwaar daartegen in woorden gaan onderbrengen als gebruikt door de bezwaarden? Of kunnen de „bezwaarden" van gister zich niet voorstellen dat men dan zulke woorden als ernstig bedoeld moet lezen?
Het is jammer dat het besluit gevallen is. Men had in dit jaar enige keren moeten samen komen en het gesprek niet moeten afbreken, dat nauwelijks begonnen was. Want ook al is deze zaak wel eerder aan de orde gesteld, men kan niet zeggen dat er een diepgaand gesprek geweest is.
Dat gesprek was nog maar juist aangevangen.

Huizinga

Aan rustige wateren

Gods kapitaal!

In Matheus 25 : 14-30 wordt ons een mens voorgesteld, die bij zijn vertrek naar het buitenland zijn dienstknechten bijeen roept en hen zijn bezit toevertrouwt om daarmede te woekeren totdat hij terugkeert. Na lange tijd keert hij terug en roept hij zijn knechten ter verantwoording.

Twee hebben de opdracht van hun heer begrepen en zijn met het hun toevertrouwde kapitaal gaan werken en het wierp winst af. Opgetogen komen zij bij hem en delen het hem mee. De heer is hiermede zo blij dat hij voor hen de feestzaal opent.

Eén van de knechten heeft het kapitaal van zijn heer, door het in de grond te stoppen, tot dood kapitaal gemaakt. Voor hem heeft de meester geen goed woord; inplaats van de feestzaal wacht hem de buitenste duisternis, waar het geween is en het tandengeknars.

Begrijpen wij deze gelijkenis? Met die mens wordt Jezus Christus bedoeld. Hij heeft door Zijn lijden en sterven een volk ten eigendom gekocht. Nadat Hij ten Hemel gevaren is heeft Hij Zijn discipelen toevertrouwd: De Heilige Geest! Ook ons heeft God Zijn kapitaal gegeven. Wat doen we er mee? Of beter wat heeft de Heilige Geest met ons kunnen doen? Veel christenen beweren Gods kapitaal, de Heilige Geest ontvangen te hebben, maar de gemeente waartoe men behoort en de wereld om hen heen merkt er niet veel van. Is Gods kapitaal een levend of dood bezit? wat doen wij er mee? Iedere zondag bevolken duizenden onze kerken; zij luisteren naar het Woord van God, eten het en worden zo tot „spaarpot-christenen." Maar de Here Jezus geeft Zijn kapitaal om er wat mee te doen.

Gods kapitaal bergt in zich: kracht

Hand. 1 : 8 zegt: „Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt." Op de dag van het pinksterfeest werd een kracht openbaar, die nimmer in de heilsgeschiedenis gekend werd. Het kwam o v e r hen en i n hen en het was o p hen; allen werden v o l van Gods kapitaal, de Heilige Geest Gods kapitaal is k r a c h t! En toch zien wij rondom ons veel krachteloosheid. Hoe komt dat? De Here Jezus zegt daarvan in Matheus 15 vs 7; „Gij hebt het Woord Gods van kracht beroofd door uw overlevering." Ook voor ons vandaag geldt Gods belofte: Gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt." Wanneer wij onze krachteloosheid voelen, dan mogen we vragen om de volheid van Gods Geest en Zijn kracht! Wanneer dit gebed in volle overgave en met het gehele hart gebeden wordt dan zal opstandingskracht, pinksterkracht leven brengen in geheel ons bestaan. Het is een wonderbare ervaring om vol gegoten te worden met kracht van de Heilige Geest.

Gods kapitaal bergt in zich: vrijmoedigheid.

Handelingen 4 : 31 zegt: „Zij werden vervuld met de Heilige Geest en spraken het Woord Gods met vrijmoedigheid"! Petrus opende in 't huis van Cornelius zijn mond en met grote vrijmoedigheid sprak hij over de Heiland en het geloof in Hem. Allen die hem hoorden begonnen te geloven en God te loven.

Wanneer ook wij gaan staan in Gods opdracht zullen wij door geven wat Jezus in ons leven betekent. Met anderen zullen we Zijn heerlijkheid gaan delen, in het midden van de gemeente en daarbuiten zullen we Hem gaan loven en prijzen. Wij kunnen nog zo karig zijn in onze lofprijzing en aanbidding, maar Paulus zegt in Efeze 5 : 18: „Wordt vervuld met de Geest en spreekt onder elkander in psalmen, lofzangen, geestelijke liederen en zingt en jubelt de Here van harte." Dat er in onze kerken en gezinnen meer ruimte mag komen voor lof en aanbidding, want de Here woont op de lofzangen Israëls (Psalm 22 : 4)!

Gods kapitaal schenkt: gaven!

De Heilige Geest geeft tot welzijn, tot opbouw en versterking van de gemeente: gaven. In 1 Korinthe 12 : 1-11 lezen wij over deze gaven; dit geldt ook voor de gemeente van heden.

Gods kapitaal werpt van Zich: vrucht!

Efeze 5 : 22 zegt: „Maar de vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede en lankmoedigheid." Zijn wij altijd liefdevol en vriendelijk voor alle mensen? Hoe staat het met onze goedheid, trouw en onze zelfbeheersing??

De Here wil dat wij met Zijn kapitaal zullen werken en vrucht zullen voortbrengen.

Wat doen wij met Gods kapitaal, de Heilige Geest? De meeste gelovigen zeggen: dat zal ik weten! Alsof het een vrijblijvende zaak zou zijn. In de gemeente van Efeze (Openb. 2) was Gods kapitaal overvloedig aanwezig: vele gaven en vruchten. Eén vrucht legde men eigenwillig naast zich neer: de liefde. Maar de Heer der gemeente vraagt verantwoording: Wat hebt U met de vrucht van Mijn kapitaal gedaan: de liefde Wanneer men alles heeft en de liefde ontbreekt dan is men schallend koper en een klinkende cymbaal geworden. Waar is de liefde tot de Heiland; hebben we nog hartstocht om zielen te winnen voor Jezus? Brandt het vuur van de Heilige Geest nog in ons als in de eerste dagen van onze bekering? Wij mogen en moeten met Gods kapitaal werken en Hij werkt door en in ons zo lang als onze pols hier slaat. Want aan wien veel gegeven is van dien zal ook veel terug gevraagd worden. God gaf op pinksterdag Zijn kapitaal, de Heilige Geest. Straks gaan we dit machtige feest in onze kerken weer vieren. Of niet, omdat we er geen raad mee weten.

Met vele gelovigen in verschillende kerken en kringen mogen we gaan bidden: Heer, zend de spade regen, geef 'n opwekking in Nederland.

In vele kerken brandt reeds het opwekkingsvuur en het gaat door totdat de Heiland terug komt. Zijn wij gereed en bereid om Hem te ontmoeten en rekenschap af te leggen? Zal Hij Die ons Zijn Kapitaal toevertrouwde dan tot u en mij kunnen zeggen: Welgedaan, gij goede en getrouwe dienstknecht (maagd), ga in tot de vreugde uws Heren! Niemand onzer zal dan toch gelijken op de luie slaaf, die het toevertrouwde kapitaal verborg in de grond?

Gods kapitaal, het is voor u en mij, jaag dan de liefde na, streef naar de gaven des Geestes en woeker met Gods kapitaal totdat Jezus komt. Maran Atha!

Ach Here Jezus, kom!

Enschede — *M. de Jong*

Mededelingen

De sekretaris van de gemeente te Treebeek is telefonisch te bereiken onder nummer (04448)-1761.

De nieuwe sekretaris van de Bapt. Gemeente te Leeuwarden is M. Koster, Engelsestraat 11, Leeuwarden, tel. 23671.

Sekretaris van de baptistengemeente te Leiden is nu D. F. van Dolder, Cornelis Schuytlaan 12, Leiden; penningmeester van deze gemeente is nu G. N. van Egmond, Haarlemmerweg 57c, Leiden.

VAN DE EINDREDAKTEUR

Kopij voor het nummer van 7 juni dient uiterlijk 31 mei bij de eindredacteur te zijn.

Ds Jac. Schouten, Hoofdweg 111, Westerhaar is telefonisch aangesloten onder nummer (05498) - 9112.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Zwolle, W. Veenstra te Musselkanaal.

Beroepen: te Tweede Exloërmond, R. J. Voorhaar te Vroomshoop (tweede keer).

Beroepen: te Zwolle, R. J. Voorhaar te Vroomshoop.

ANDEREN OVER „TABITHA”

Zr Christine Kück was de eerste besturende zuster van ons diaconessenhuis Tabitha. Het is ons een voorrecht, haar hier het woord te mogen geven. Haar woorden vertellen over de eerste jaren van beginnen en voortzetten, over blijdschap en ontgoocheling. Maar boven alles speurt men in haar relaas de goede hand van onze God.

Temidden van het evangelisatiewerk in het Tabea-vacantieoord Bad Sachsa-Harz, kwam het verzoek van het moederhuis naar Scheveningen te gaan, om daar het diaconessenwerk te starten. Het viel mij niet gemakkelijk, om het eerst twee jaar geleden begonnen werk in Bad-Sachsa te verlaten en weer met pionierswerk te beginnen. Daar ik echter door het werk in het centrum van het moederhuis veel met dergelijke opgaven te doen gehad had, werd ik voor deze dienst bestemd. Ik woonde eerst bij de fam. Boiten. Daar werden ook de besprekingen gehouden met de zusters van Zusterhulp, met Mevr. Timmers en voor de inkopen kwam ook Mevrouw Weenink. Op 1 mei konden de eerste proefzusters aan de Badhuisweg 73, Scheveningen, hun intrek nemen: Harmke Sloots, Gré Bos en Antje Wijnsma; samen maakten we de voorbereidingen voor het openingsfeest op 31 mei 1938. Mijn hoofdwerk was voor de kleding te zorgen. Br Huyzer, Haarlem, heeft van alle fasen van de inrichting, van het openingsfeest en van het latere werk filmopnamen gemaakt.

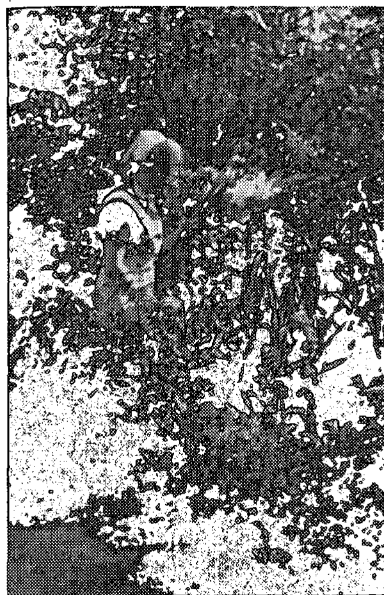
Met deze film ben ik dan later in vele gemeenten op bezoek geweest om over doel en zin van het werk te spreken. Nadat ik van Mevr. Timmers les gehad had, kon ik spoedig zonder tolk spreken.

Ons begin bestond daarin, dat wij eerst tijdelijke gasten bij ons opnamen. Daar dit echter onregelmatig en onzeker was, waren we blij, toen een Brovonodiacones ons vroeg of haar tante (een barones) bij ons een suite kon huren; zij bleef 5 jaar bij ons. Wij kregen daardoor vaak hoog bezoek in huis, daar zij graag haar familie uitnodigde om bij haar te eten. Wij deden dit werk graag, omdat de zusters een goede keuken en ook het serveren moesten leren.

Spoedig meldden zich meer proefzusters; toen hadden wij ook meer gasten nodig, en derhalve meer woonruimte. Dit werd tot een oorzaak van gebed; God verhoorde ons ook daarin en zo kwam Mevr. Staal (haar man was gouverneur in Suriname geweest). Zij had veel met onze zusters op, gaf zangonderricht en stelde haar suite in de parterre bij feestelijkheden en vergaderingen van het bestuur steeds blijmoedig ter beschikking. Verder hadden we nog een heer op kamer, die als auteur bezig was, en een gepensionneerde directrice van een meisjesschool, terwijl we ook altijd nog een kamer vrij hadden voor gasten van Zusterhulp of anderen. Intussen bleef het aantal proefzusters groeien; derhalve werd een étage gehuurd in de Gentschestraat. Steeds meer aandacht werd aan de opleiding van de zusters besteed. Een lerares gaf algemeen vormend onderwijs, ik zelf onderwees Duits en ethiek, terwijl enkele anderen meewerkten.

Toen deze tijd van voorbereiding afgesloten was, zochten we een opleidingsinstituut voor de ziekenverpleging, maar vonden echter niets. Daarom werd besloten de zusters Harmke Sloots en Antje Wijnsma naar het Elisabeth-ziekenhuis te Hamburg te sturen, waar zij temidden van de Tabea-zusters werkten. Het ging allemaal goed, totdat de oorlog uitbrak; de zusters kwamen terug. Enkelen hadden geen moed om weer naar Duitsland te gaan, maar anderen namen hun plaatsen in, hebben er examen gedaan en na terugkeer in Nederland in de ziekenverpleging gewerkt.

In mijn tijd kwamen in totaal 18 proefzusters, maar zes verlieten ons weer, omdat zij van hun roeping niet zeker waren. Ofschoon de zusters en de bewoners van het huis mij zeer ter zijde stonden, toen de oorlog uitbrak, werd de aandrang van de NSB om tot haar toe te treden, steeds sterker. Ik wilde

De besturende zuster A. Luyten is „van alle markten thuis”.

dat niet; ik was voorheen ook geen lid. Tenslotte eisten zij, dat ons nederlands diaconessenhuis een duitse zusterschool zou worden. Daar ik dit moest afwijzen, werd ik door de SD grondig verhoord; mijn pas werd mij ontnomen en ik kreeg bevel, mijn werk binnen vier weken op te geven en naar Duitsland terug te keren. Door deze omstandigheden nam mijn werk op 31 maart 1943 een einde.

Ik verheug mij zeer, dat 't Tabitha-werk in stand is gebleven en uitgebreid en ik wens het ook voor de toekomst verder Gods zegen en een vruchtbare groei.

Wij vroegen de voorzitters van onze „zuilen,” Unie, Zusterhulp en Jeugdbeweging, een enkel woord bij het jubileum van Tabitha aan u allen te willen doorgeven.
Als eerste vermelden wij hier het woord van Mevr. H. Tijman-Schröder, presidente van de Ned. Bapt.-Vrouwen Beweging „Zusterhulp”:

Dankbaarheid vervult Baptist-Nederland voor alles wat in Tabitha in de afgelopen 25 jaar gedaan is. Dankbaar is in 't bijzonder de Ned. Bapt.-Vrouwenbeweging „Zusterhulp,” die zo nauw betrokken geweest is bij de oprichting van ons diaconessenhuis en die met grote belangstelling het groeiende werk heeft gadegeslagen.

Wij zijn blij met de „Tabithagemeenschap” voor de vele zegeningen, voor de trouw van God, Die door alle moeilijkheden heen geholpen heeft. Hij gaf aan de besturende zusters en hun helpsters kracht om deze arbeid aan de lijdende naaste te verrichten.

Onze wens is, dat ook in de toekomst Tabitha voor anderen tot een zegen mag zijn, dat de noodzakelijke uitbreidingsplannen spoedig verwerkelijkt kunnen worden en dat meerdere zusters de roepstem verstaan om hun krachten te geven in dienst van de Heer, „wetende dat uw arbeid niet vergeefs is in den Here,” I Cor 15 : 28.

Br W. Modderman, voorzitter van de Unie Commissie schrijft o.a.:

In 1948 bereikte de Algemene Vergadering te N. Pekela een voorstel van de Unie-commissie om „Tabitha” over te nemen tot voortzetting van haar arbeid, hetgeen met algemene stemmen werd aanvaard. Sedert 1948 is Tabitha dus volledig Unie-zaak geworden.

Wij mogen met dankbaarheid vaststellen dat „Tabitha” haar bestaansrecht heeft bewezen als inrichting voor verpleging van chronische zieken. Deze dienst aan de naaste wordt met liefde en zegen vervuld. In dit woord van waardering mogen wij betrekken de niet gemakkelijke taak van de besturende zusters en al het overige verplegende personeel, waarvan de toewijding bekend is.

Financieel kan „Tabitha” zich redden, zodat de Unie in dit opzicht geen „zorgenkind” heeft overgenomen.

Gelijk alle andere diaconessenhuizen heeft ook „Tabitha” haar moeilijkheden in de voorziening van voldoende kundig verplegend personeel.

Het is daarom te hopen dat de Tabitha bouw-actie mag slagen, waardoor de voorgenomen uitbreidingen tot stand kunnen komen, het aan te trekken personeel een opleiding kan volgen, hetgeen de voorziening van personeel ten goede kan komen.

Dat door deze uitbreiding „Tabitha" dichter bij de gemeenten moge komen te staan is een wens die ik gaarne in de toekomst vervuld zag.
Moge de Heer het werk van het bestuur van ons diaconessenhuis „Tabitha" bij voortduring rijkelijk zegenen.

Ds J. Bouritius te Hoogezand, voorzitter der NBJB schrijft:

Aangezien Tabitha een volle nicht van ons is, willen we als NBJB niet ontbreken op het 25e verjaardagsfeest van deze struise Scheveningse. We willen onze beste wensen bij dezen aanbieden en de hoop uitspreken dat nicht er weldra in zal slagen haar tenten verder uit te spannen. Tevens hopen we dat nog vele NBJBsters in de toekomst de helpende hand zullen mogen bieden aan dit mooie werk.

Wij zijn dankbaar dat Tabitha weer op geheel eigen wijze iets kan en wil realiseren van onze dienst aan deze wereld om Christus' wil en voelen ons daardoor als jongeren met deze arbeid verbonden.

Moge de Here U Zijn zegen en bekwaammakende genade heel overvloedig schenken.

WOORDEN EN DADEN

„Tabitha" is dankbaar voor de zegenwensen van de schrijvers en schrijfsters op deze pagina's. We hopen oprecht, dat ze allen ruimschoots in vervulling mogen gaan! Deze dankbaarheid richt zich echter ook op de zusters en broeders van het vorige geslacht, die met zoveel toewijding en geloofsmoed, met zoveel wijsheid en liefde „Tabitha" begonnen en uitbouwden tot wat het nu is. Of ze nu bestuursleden of helpsters in de huishouding, verpleegsters of gevers en bidders in onze gemeenten en zusterhulp-afdelingen waren: zij allen hebben hun deel gedaan.

Gód gaf deze mogelijkheid en zij hebben deze onder Zijn zegen aangegrepen en tot werkelijkheid gemaakt. Zo is „Tabitha" geworden tot een diaconessenhuis, dat ingericht is voor verpleging van chronische zieken en dat in stand gehouden wordt door onze gezamenlijke gemeenten.

Idealen.

Bij de opzet waren er nog andere idealen, die niet verwezenlijkt konden worden. Daarom was de doelstelling ook ruim: de vrouw te stellen in dienst van het evangelie, zowel voor de inwendige als voor de uitwendige zending, in het bijzonder door middel van verpleging, verzorging en evangelisatie. Een héél breed terrein, waarbij men zelfs dacht aan de opleiding tot evangeliste!

Inderdaad zijn er zusters uit „Tabitha" in de plaatselijke gemeenten en op het zendingsveld werkzaam geweest, maar om allerlei uiteenlopende redenen was dit nimmer van lange duur.

„Verpleging en verzorging" zelf bleken echter de meeste kansen te bieden tot „evangelisatie"! en op dit terrein heeft „Tabitha" zelfs een heel goede naam!

Misverstanden

Er waren idealen, maar er waren ook misverstanden.
Velen dachten, dat „Tabitha" vooral een rusthuis voor „eigen mensen" zou zijn. Dat was gedeeltelijk ook wel de bedoeling, maar het was niet de enige taak: er was ook plaats voor andere patiënten van buiten onze gemeenten. Die werden en worden er niet slechts „geduld," maar gaarne aanvaard en goed verzorgd. Misschien waren ze er in de eerste tijd, om de start financieel mogelijk te maken, maar langzamerhand zijn we hierin ook een wezenlijke opdracht gaan zien.
Velen uit onze gemeenschap hebben rust genoten in „Tabitha". Maar het zou niet mogelijk zijn alleen voor hèn een huis te hebben. We mogen ook naar buiten doorbreken en zo het evangelie met de dáád uitdragen.

De daad bij het Woord voegen?

In „Tabitha" wordt het Woord van onze Heer gebracht. Wekelijks komt ds K. Corporaal voorganger van de scheveningse gemeente, op bezoek - de zusters zingen, getuigen, lezen én léven voor. Want de dááid gaat hier vooraan.
Zo is „Tabitha" de *hand* van onze gezamenlijke gemeenten en vrouwengroepen, die lijdenden en hulpbehoevenden - ongeacht hun herkomst! - aan verzorging en verpleging geven, wat nodig is. Woord en daad gaan daarin samen en brengen rijke zegen aan allen, die in „Tabitha" zijn.

Moge God „Tabitha" en haar staf en medewerksters ook in de komende jaren rijkelijk daartoe gebruiken, hoe zwaar dit werk soms ook moge zijn!
Bosch en Duin.

Broertjes,
voorzitter „Tabitha"-Bestuur.

WAT IS EEN DIACONESSENHUIS ?

Sommigen denken bij de beantwoording van deze vraag graag in de richting van een klooster. Aangezien dit woord hen herinnert aan het rooms-katholicisme, willen ze maar niet verder praten over een diaconessenhuis. Inderdaad, er is enige verwantschap tussen een klooster en een diaconessenhuis. Men kan ook zeggen: in een diaconessenhuis komt iets te voorschijn van de orde-gedachte. Zoals men weet, behoren de kloosters - althans binnen het rooms-katholicisme - tot de verschillende orden, die ieder hun eigen regels hebben. Tot de vaste regels voor alle kloosters behoren wel: de bezitloosheid, de ongehuwde staat, de gehoorzaamheid. Tot de variërende regels behoren de tijden voor gebed en meditatie; de kleding en de arbeid.

Zonder te willen ingaan op de menselijke apsecten van de orde-stichtingen, kan zonder bezwaar gesteld worden, dat het de orde-stichters ging om het bijeenbrengen van 'n geestelijke élite, die christen wilde zijn, die dat christen-zijn in practijk wilde brengen, en die voor deze practisering bepaalde methoden volgde (methoden, die vooral gekenmerkt worden door een „neen" tot bepaalde zaken, om daardoor vrij-voor-God te zijn). Zó de „orde" beziende, komt men tot de ontdekking, dat ook in het protestantisme nimmer de orde-gedachte gestorven is; bij de Herrnhutters vinden wij orde-trekken, sterker nog bij het Leger des Heils (doel: zielen winnen voor Jezus; orde-verbondenheid o.a. door: niet roken, niet drinken).
In een diaconessenhuis komt inderdaad iets te voorschijn van de orde-gedachte. Er zijn nog diaconessenhuizen, waar de ongehuwde staat voor het leven wordt aanvaard en vereist, waar de diaconessen 'n gering zakgeld krijgen, de besturende zuster (en boven haar: het bestuur) absolute gehoorzaamheid eist van de andere diaconessen. Maar ook in de diaconessenhuizen is een ontwikkeling gaande (evenals trouwens in de kloosters), die leidt tot een aanpassing aan de nieuwere maatschappelijke structuren.

Juist die aanpassing aan nieuwe maatschappelijke structuren maakt het moeilijk een definitie in oude stijl van een diaconessenhuis te geven, die enigermate recht doet aan de werkelijkheid.
Tot het wezenlijke van het diacones-zijn behoort dunkt mij allereerst het besef, christin te zijn. Voorts, dat dit betekent; dienen.
Maar hoe? En waar? In de historisch gegroeide diaconessenhuizen is dit antwoord gegeven: Hoe? Samen met anderen! Waar? Vanuit 'n leef- en werkcentrum! Het diaconessenhuis dus.

Een moment, dat in de diaconessenhuizen vroeger wel bekend was, maar niet beklemtoond, althans naar buiten uit niet beklemtoond en derhalve daar ook niet ervaren werd, is dat van de vorming, de toerusting tot de dienst, met het doel de dienst béter te kunnen verrichten. Waar deze vorming niet alleen een intellectuele zijde heeft, maar vooral ook een men-

Vele jaren heeft zr Daniels haar beste krachten aan het werk van en in Tabitha gegeven; haar gezondheidstoestand noopte haar enkele jaren geleden haar taak over te dragen.

tale, geestelijke, lijkt mij de eis van bepaalde leefregels vanzelfsprekend. Dat de nakoming van die leefregels in een samenlevingsgemeenschap het beste gewaarborgd is, en anderzijds dáár tot een téken wordt lijkt mij een uitspraak, die weinig tegenspraak zal ontmoeten. Maar dit sluit dan tevens in, dat men ook buiten een diaconessenhuis diacones kan zijn, de doelstellingen etc. kan delen. Zó kan een diaconessen „orde" een *protest* zijn tegen bepaalde toe- en misstanden in en buiten de gemeente van Jezus; zó kan het een *uitdaging* zijn aan het adres van de gemeente van Jezus, terug te keren tot haar roeping, uit liefde te dienen.

Ploeger

DE PROPAGANDA VOOR „TABITHA"

Vanaf 't begin, hebben mannen en vrouwen in heel ons land, het bestuur van Tabitha bijgestaan. Nog vóór het Huis in Scheveningen geopend werd, had zich reeds een Propaganda-Commissie bezig gehouden met de inzameling van geld en goederen voor de inrichting van Tabitha. Voorts zocht men in elke gemeente een medewerker (ster) die bereid was voor de inning van bijdragen zorg te dragen.

Naast de artikelen over de opening van Tabitha in De Christen en in De Kandelaar, verschenen in De Spiegel van 2-7-1938 twee foto's, één van het huis, één van zr Christine en twee zusters.

Het kerstnummer 1938 van De Christen wijdde anderhalve pagina's aan Tabitha; door een knappe montage had men 8 foto's op één pagina zodanig gerangschikt, dat geen lezer er aan voorbij kon gaan. En aangezien het toen 1938 was, konden de „jonge-dochters" van Stadskanaal nog een bezoekje aan Tabitha brengen. Br C. Huyzer te Haarlem had van de fasen van inrichting en begin een film gemaakt; met deze film trok zr Christine, de besturende zuster, de gemeenten door (deze film is tot nu toe spoorloos!).

Het duurde tot dec. 1939 voor het eerste nummer van de „Tabithabode" verschijnen kon. Op 4 pagina's werden de vrienden van Tabitha op de hoogte gehouden van de gang van zaken, terwijl de kosten der uitgave door de opbrengst van advertenties gedekt werden, alsmede door giften voor dit doel gegeven. Het laatste nummer van de Tabithabode verscheen in april 1941..

Van het Huis aan de Badhuisweg 73, Scheveningen, werden ansichtkaarten gemaakt, die een gewilde aftrek in den lande vonden. Bij verscheidene mensen mocht men een busje plaatsen voor bijdragen. De propaganda-avonden, waar zr Christine de reeds genoemde film vertoonde en een levendige toelichting gaf, werden goed bezocht. En ook goed voorbereid; in sommige gemeenten waren wel drie collectanten (trices), die plaatselijk de arbeid van Tabitha propageerden. In de Tabithabode van okt. 1940 worden zij het propaganda-bataljon genoemd ('t was toen bezettingstijd, dus 'n tijd van militaire termen!); 31 namen werden daar genoemd en meerdere drager(sters) van die namen zijn nog in leven en steunen ook nu weer het werk van Tabitha door hun medewerking en bijdrage aan de Tabitha-Bouw-Actie.

Bijzondere vermelding verdient ook de Tabitha-kalender, aanvankelijk als halfmaandelijkse, later als dagkalender verschenen; op de achterzijde der bladen werd op bijzonder aardige wijze de gedachte aan Tabitha levend gehouden.

Tenslotte: reeds in 1938 verscheen een brochure onder de titel: Wat wil Tabitha? De inhoud ging - kortweg - over „de vrouw in de dienst van het Evangelie." Tegen betaling van 20 cent kon men zich eigenaar noemen.

Door de oorlog kwam een einde aan vele activiteiten; na de oorlog was de situatie in Nederland grondig veranderd, zodat een heroriëntering noodzakelijk was. Maar één ding is gelijk gebleven: Wie in 1938 en daarna zijn hart opende voor Tabitha, opende ook zijn beurs; zo is het nu nog: als Tabitha uw hart maar heeft, heeft zij alles van u..

Ploeger

Uitnodiging

Op vrijdag 31 dezer is het een kwart eeuw geleden, dat de Stichting „Tabitha" haar eerste huis opende. Onder Gods zegen is deze arbeid sindsdien uitgegroeid tot een werk van eigen karakter. Het bestuur besloot daarom dit zilveren jubileum dankbaar te gedenken, waartoe D.V. op de jubileumdag in het gebouw „Op Gouden Wieken" aan de Scheveningseweg 37 te Scheveningen van 10.15 tot 11 uur een dankdienst zal worden gehouden.

Het bestuur nodigt de broeders en zusters bij deze hartelijk uit tot bijwoning van deze dienst en verzoekt hen - in verband met de uitzending per radio - u i t e r l ij k te 10 uur ter plaatse aanwezig te zijn.

Na de dienst recipiëren bestuur en staf tot 12.15 uur in één der zalen van eerder genoemd gebouw, hetwelk te bereiken is: vanaf station H.S. met tramlijn 8 - halte Duinstraat en vanaf station S.S. met buslijn 1, op Kneuterdijk overstappen op tramlijn 8 tot halte Duinstraat.

Uw aanwezigheid zal op hoge prijs worden gesteld.

Het bestuur van het Baptisten-Diaconessenhuis „Tabitha."

Uit ons Unie-Bureau

De Permanente Commissies hebben volgens ons reglement hun vertegenwoordigers in de Unie-Commissie gekozen, en wel als volgt: *ds H. v. d. Werf* en *ds W. Veenstra* door de E.C.U.; *ds Jac. de Jong* en *ds H. Th. Plevier* door de C.v.d.O.; *W. Modderman en ds G. van t Wout* door de U.Z.C. De door de A.V.'s rechtstreeks gekozen leden van de Unie-Commissie zijn: *F. Bos, ds F. E. Huizinga, D. Olijslager, S. v. d. Werf* en *ds S. J. Zijlstra.*

Deze aldus samengestelde Unie-Commissie, waarvan de Unie-secretaris adviserend lid is, heeft tot dagelijks bestuur gekozen: *W. Modderman, voorzitter; F. Bos, vice-voorzitter; ds H. v. d. Werf, algemeen adjunct.*

Van harte wensen wij de nieuwe Unie-Commissie in alles de wijsheid van boven toe, tot heil van onze gemeenschap. Natuurlijk rekenen deze broeders erop, dat de gebeden van u allen hen zullen begeleiden.

Mogen we hier de aandacht van alle voorgangers, raden en gemeenten vragen voor de opnieuw gedrukte folder *Die Baptisten, wat willen die toch eigenlijk?* Het is een kort antwoord voor belangstellenden door ds H. van der Werf. Het is uitermate geschikt voor verspreiding onder vrienden en geïnteresseerden. Lange tijd was deze folder uitverkocht. Nu deze er weer is, verwachten we veel bestellingen uit gemeenten, opdat deze mooie folder zijn gezegend werk ter voorlichting kan doen! Voor de prijs verwijzen we u graag naar een speciaal bericht elders in dit nummer. Tevens herinneren we allen graag aan de beide folders van ds F. E. Huizinga „Ik ben bekeerd" en „Ik ben gedoopt". Deze zijn nog steeds beschikbaar en het gewenste aantal exemplaren wordt prompt door het Unie-bureau toegezonden.

T. Jansma

NADER BEZIEN

Reklame voor de gemeente ?

De Ned. Hervormde kerk plaatst op gezette tijden grote en goed opgezette advertenties in de dag- en weekbladpers. In Zweden heeft men rondom kerstmis een grootscheepse campagne door middel van affiches en advertenties gevoerd om 't kerkbezoek aan te moedigen, naar ik las met enorm resultaat. De slagzin was: Zondag om elf uur gaan wij naar de kerk. Hoeveel resultaat de Ned. Herv. kerk met haar advertentiecampagnes boekt weet ik niet. Wat ik bij verschillende van haar advertenties betreur is, dat het verzoek om een bijdrage er zo'n grote plaats in bekleedt. Overigens zijn de advertenties werkelijk van goed gehalte.

In *Evangelisch Luthers Weekblad* schrijft W. Bl. onder het hoofd *„Samen naar de kerk.., ja, gezellig!"*, over deze vorm van kerkelijke reclame. Hij wijst er op, dat deze publiciteit zo duur is dat alleen kerken met behoorlijke geldmiddelen zich haar kunnen veroorloven. Voor de kerken met een smalle beurs is er geen keus.

Onze gemeenten bevinden zich eigenlijk in dezelfde situatie. Van een werkelijk aandachttrekken door middel van advertenties kan voor ons geen sprake zijn. De kleine advertenties waarmee wij in de pers onze bizondere samenkomsten aankondigen kunnen we daarbij wel buiten beschouwing laten, want zij zijn van dien aard dat alleen mensen die reeds belangstellend zijn er mogelijk door getrokken worden. Jaren geleden stelde een gemeente aan de A.V. voor om in een blad als *Trouw* enkele malen een grote advertentie te plaatsen, waarin onze beginselen op aantrekkelijke en duidelijke wijze werden beschreven. Het is nooit tot uitvoering gekomen om de eenvoudige reden dat wij er het geld niet voor hebben.

Daarom zullen wij onze reclame - als we dat woord tenminste mogen gebruiken - op andere wijze moeten aanpakken. Via ons perssecretariaat komen we geregeld in de pers door middel van berichten en mededelingen. Deze gestage arbeid heeft al heel veel bijgedragen tot 't verwerven van een zekere bekendheid in den lande. Maar dat kan men moeilijk onder het hoofd ‚reclame' plaatsen; 't is niet meer dan een vorm van publiciteit. Reclame is het bewust trekken van de aandacht en daarvoor is iets anders nodig.

Uit de opzet en de opbouw van onze gemeenten vloeit eigenlijk meteen voort op welke wijze dit zal moeten gebeuren. Onze gemeenten zijn opgebouwd van onder af. Haar raakvlak met de wereld is het leven van haar leden. Daardoor valt er een heel groot terrein weg. Van onze gemeenten kan geen herderlijk schrijven uitgaan, over welk onderwerp dan ook. Over vragen van maatschappelijke, politieke of culturele aard kunnen wij ons licht niet met het gezag van een kerk doen schijnen. Maar wij hebben een raakvlak met de wereld dat heel veel mogelijkheden in zich bergt. Dat raakvlak is het gewone leven en onze reclame ligt op het vlak van de ontmoeting van mens tot mens. Haar middel is het persoonlijk getuigenis. Benutten wij deze reclame mogelijkheid wel voldoende? J.R.

gemeenteberichten

TREEBEEK-(W.N.) Op zaterdag 11 en zondag 12 mei was het feest in onze gemeente, want toen was bij ons muziekkorps een andere vereniging op bezoek en wel ,,Constantijn Huijgens" uit Appingedam. 's Middags om ongeveer 5 uur arriveerden zij en werden zij hartelijk onthaald op koffie en limburgse vla, waarna ze door onze voorzitter werden toegesproken.
Om 7 uur stelden beide korpsen zich op voor 'n muzikale rondwandeling, en om acht uur werd een concert gegeven in het Beambtencasino hier ter plaatse. Hieraan nam ook het gereformeerd korps ,,Harpe Davids" deel en een mannenkoor bestaande uit leden van ,,Constantijn Huijgens" en ,,De Bazuin".
Het was een prachtige avond met een volle zaal; velen hebben genoten. 's Zondags werkten onze gasten mee in de kerkdienst; zij speelden vooraf enkele selecties. Ds Tromp bepaalde de gemeente bij Jozua 6 : 1 tot 20 en Hebreeën 11 : 30, door het geloof zijn de muren van Jericho gevallen, nadat het volk er zeven dagen omheen getrokken was. Het is echter niet alleen geloven, er moest ook wat gebeuren n.l. om de muren heen trekken.
Wij vragen ook wel: Heer wilt u dit of dat doen, maar we moesten eigenlijk zeggen: ik dank u Heer, dat gij het doen wilt. Bij ons ontbreekt vaak het geduld.
De Israelieten moesten zes dagen rond trekken, en pas op de zevende dag vielen de muren om. Het was een kostelijke boodschap die gebracht mocht worden voor een stampvolle kerk en het was ons goed om daar te zijn.
Des avonds was er nog een gezellig samenzijn; 's maandags zijn onze gasten weer huiswaarts gegaan, verkwikt en versterkt. Zulk een samenzijn heft omhoog uit de alledaagse sfeer en versterkt de geestelijke banden. Zoiets moesten we veel meer hebben.

PERNIS-(CORR.) Zondag 12 mei jl., moederdag, was voor ons een zeer gezegende dag. In de morgendienst werden we door onze voorganger bepaald bij Samuels moeder, Hanna. Haar gebed, de verhoring en de overgave van haar zoon aan God; wat een moeder is zij geweest en hoe intens konden we door de prediking met haar medeleven. Na de middag maakten velen van ons zich op en gingen naar Hoogvliet, waar de Groot-Rotterdamse gemeenten elkander ontmoetten. Br Mr P. Mostert bepaalde de volle zaal bij ,,De kernbewapening" en schilderde ons het vreselijke van een eventuele oorlog, doch daarnaast het zalige in God geborgen te zijn. Het gezamenlijke broodeten, was een verkwikking in tweeërlei opzicht. In de avond beluisterden we ds J. v. d. Veen, die ons sprak over gehoorzaamheid. Zangkoren en onze gitaarspelers ,,Blijde Klanken" alsmede deklamatie en getuigenissen omlijstten deze schone diensten. Leiders dezer samenkomsten waren ds H. Sikkema en ds B. Posthumus.
Verder zouden we nog kunnen verhalen over een schoon jaarfeest onzer jeugdclubs in Hoogvliet, over de uitgaansdagen van Zusterhulp-Hoogvliet naar de bollen en Zusterhulp-Pernis naar de studio in Hilversum enz. enz. Straks klinken de liederen via de geluidswagen weer door dit gewest en vinden honderden Zaaiers de weg in de huizen. Soli Deo Gloria.

TWEEDE EXLOëRMOND-(W. v. d. V) Hoewel de gemeente reeds zeven maanden vakant is, gaat de Heer toch door met Zijn werk. En wat meer is, we mogen vruchten zien op de arbeid. De opkomst in beide diensten is nog steeds goed en ook de jeugd vooral is trouw in de opkomst. Maar zondagavond 12 mei was de kerk toch wel overvol. Een oude broeder (74) en een jonge zuster (20), dochter van de sekretaris, werden deze avond op hun belijdenis gedoopt. Ds J. Bouritius was deze dag in ons midden. Als tekst voor deze avond was gekozen Hand. 22 : 16a: ,,En nu, wat aarzelt gij nog? Sta op en laat u dopen." De volgende punten werden genoemd: Waarom, wanneer en hoe moeten we gedoopt worden? Door gemeenteleden, andersdenkenden en buitenkerkelijken werd met grote aandacht geluisterd naar deze prediking. Bij het Heilig Avondmaal werden onze broeder en zuster hartelijk toegesproken door ouderling Albert Hofman. Velen moesten nog uiting geven aan hun blijdschap en dankbaarheid door het spreken van een getuigenis. Het was een feestdag waarvoor God alle lof en dank toekomt. Deze zelfde avond gaf nog een jonge vrouw haar hart aan Jezus.
Ondanks deze zegeningen, wordt toch het gemis van een eigen voorganger gevoeld. **De** gemeente heeft dan ook gemeend nogmaals een beroep te moeten uitbrengen op ds R. J. Voorhaar. Sterke de Heer onze broeder in deze moeilijke dagen. Tweede Exloërmond groet u allen, ook onze zendelingen in het verre heidenland.

Lezers aan het woord

Waarde eindredakteur,

,,Noch de studiecommissie noch de UC hadden het nodig gevonden zich ervan te vergewissen of dit (de door de UC voorgestelde vorm van lidmaatschap van de Wereldraad) **mogelijk was, alvorens het te publiceren en voor te stellen,"** aldus schrijft U in Uw verslag van de 83ste Algemene Vergadering (De Christen, 17 mei 1963).
Het lijkt mij goed hierop even in te gaan. Niet uit lust om na te kaarten, want die lust ontbreekt mij. Maar wel om iets recht te zetten.
In de studiecommissie, waarvan ook ik - zoals U bekend - lid mocht zijn is wel terdege gesproken over de mogelijkheid, dat de door de studiecommissie te adviseren weg als niet begaanbaar door de Wereldraad (voorlopig) zou worden afgewezen. De studiecommissie heeft zich toen op het standpunt gesteld, dat

indien de Wereldraad van Kerken zoveel mogelijk kerkgemeenschappen (geloofsgemeenschappen) wenst te betrekken bij het werk van de Wereldraad - die kontakten te leggen is immers het doel van de Wereldraad! - deze organisatie zich heeft aan te passen bij de strukturele verscheidenheden, die er nu eenmaal liggen in de verschillende kerkopvattingen. En niet omgekeerd.

Persoonlijk ben ik ervan overtuigd, dat - misschien na min of meer langdurige onderhandelingen - de Wereldraad de door de UC voorgestelde vorm van lidmaatschap zou hebben aanvaard.

Toegegeven dat dr Visser 't Hooft, de sekretaris-generaal van de Wereldraad een zeer belangrijk man binnen de oekumenische beweging is, hij is desondanks niet de Wereldraad. Bovendien, dr Visser 't Hooft heeft - als ik 't tenminste goed heb begrepen - niet geschreven, dat de voorgestelde vorm van lidmaatschap zonder meer onmogelijk was; hij schreef, dat deze vorm onbekend was en dus waarschijnlijk moeilijk te realiseren.

Te betreuren is, dat de UC voor het schrijven van dr Visser 't Hooft door de knieën is gegaan en het op geen enkele wijze nodig achtte de studiecommissie -, die (nota bene!) met het oog op de hangende oekumenische kwestie door de UC zelf in het leven werd geroepen - over de brief van dr Visser 't Hooft te raadplegen. Het feit, dat twee leden van deze studiecommissie ook zitting hadden in de UC doet daaraan (helaas) niets af.

Met dank voor de ruimte,

Sneek J. van Dam.

BROkSTUkKeN

In de *Friese Koerier* schreef een zekere ds F. v. d. Heide enkele opvallende dingen over de positie van de predikant in de gemeente van vandaag. Een klein brokje uit zijn verhaal willen we hier doorgeven. Schrijver merkt op dat het kerkelijk leven op vele plaatsen iets onwezenlijks heeft en vervolgt dan met te zeggen:

„Een dominee wordt beroepen in een gemeente. Hij heeft dan zo'n 15 of 20 jaar geleerd en gestudeerd en gaat nu aan „zijn werk". Er zijn 200 of 400 lidmaten, die hem uitnodigen voor hen het evangelie te verkondigen en hun kinderen de bijbel te onderwijzen. Hij verplicht zich daartoe onder ede. Maar als hij in de kerk om zich heen kijkt, ziet hij van die honderden er slechts 40 of 60. En als hij zijn catechisatie geeft of een cursus voor volwassenen aankondigt, komt er van de genodigden de helft, of een kwart of minder. Zij hebben de afspraak zo opgevat, dat zij hèm wel verplichten te spreken, maar zichzèlf niet om te luisteren, tenzij ze er een zekere aandrang, genaamd behoefte, toe gevoelen. Zulke situaties doen zich niet overal voor, maar waar ze zich voordoen, kunnen de spanningen voor een man met zin voor reële verhoudingen wel groot worden. Zou dezelfde man leraar zijn geworden, dan zou hij in een klas met 24 leerlingen 24 stoelen bezet vinden, ook zonder dat hij bij zijn leerlingen of hun ouders huisbezoek doet."

Is het een wonder - vindt ds Van der Heide - dat sommigen deze vorm om in het Koninkrijk te dienen, vaarwel zeggen en het bijvoorbeeld gaan zoeken in het geven van godsdienstonderwijs aan een middelbare school?

Ja, dat was dat.

Daar is wel het een en ander tegen in te brengen, zegt U.

Natuurlijk. Veel zelfs. Maar er schuilt toch ook een brok waarheid in. Wie af en toe wel eens een intrededienst meemaakt, waarin een nieuwe predikant welkom geheten wordt, die weet dat die diensten doorgaans uitnemend bezocht worden. Wat een welkom, wat een mooie toespraken, beloften, bloemen. Voor eenmaal zijn alle hens aan dek. En aan de dominee wordt volle medewerking beloofd. Alle leden staan àchter hem. Maar daarna? Als hij op de kansel staat, of bijbelonderricht geeft, zitten ze dan ook vóór hem? De meeste gemeenten lijken op vrachtschepen met passagiersakkomodatie. Een deel fungeert als bemanning en doet het werk, een ander deel ligt in de strandstoelen op het dek te zonnebaden. Wind, regen, kou en te mooi weer hebben geen invloed op ons gaan naar kantoor, zaak, school, maar wel op onze kerkgang. Een deel van de kerkgangers is beslist niet wind- en regenvast. Leven ze planloos in de gemeente en ligt er geen vast besluit aan hun lidmaatschap ten grondslag? Is er te weinig zelf-discipline aanwezig om zonder een dwingende hand toch trouw te zijn?

Een dubbele zegen zijn daarom voor de voorganger die leden, die èn achter hem staan èn vóór hem willen zitten. Aan wie hij zijn boodschap kwijt kan. Die hij zo graag met Gods hulp verder wil leiden, omdat hij daartoe geroepen is.

Wf.

Advertentie

Met dank aan God hopen onze geliefde ouders

Ph. Krüger en M. Krüger-Wagter

d.d. 1 juni a.s. hun 25 jarige echtvereniging te gedenken.

Eindhoven, Boschdijk 50.

Hun dankbare kinderen
F. C. Krüger
L. Krüger-Bok

Receptie van 3-5 uur n.m.

Heden nam de Here plotseling tot Zich onze broeder

ANDRIES BOITEN

op de leeftijd van 56 jaar, geliefde echtgenoot van Grietje Kruize.

Zijn leven was Christus,
zijn sterven gewin.

Muntendam, 19 mei 1963.

Baptistengemeente Muntendam.

Tot droefheid van de gemeente.

Heden nam de Here tot Zich onze geliefde zuster

A. PUISTER

gel. echtgenote van W. v. d. Laan, oud 55 jaar.

Voor altijd mag onze zuster zijn bij Jezus haar Heiland en Heer.

De Here vertrooste onze broeder en kinderen, nu vrouw en moeder na een zeer kortstondige ziekte plotseling van hen is heengegaan.

19 mei 1963

Baptistengemeente Hoogezand

VERSCHENEN:

DIE BAPTISTEN, WAT WILLEN DIE TOCH EIGENLIJK?

Dit geschriftje - een kort antwoord voor belangstellenden door Ds H. v. d. Werf - is weer volop verkrijgbaar in het Uniebureau. De prijs is 10 ct. per exemplaar; bij afname van 100 exemplaren *f* 5,-. Gemeenten, hiermee is weer een mooie gelegenheid gegeven om geïnteresseerden voor te lichten over wat wij zijn en wat wij willen. Verspreid deze folder, waarnaar zoveel vraag bestaat, in ruime mate!

Ook de folders **„Ik ben bekeerd"** en **„Ik ben gedoopt"** zijn nog steeds in het Uniebureau verkrijgbaar. Prijs per ex. 10 ct. bij afname van 25 ex. van elke folder is het 5 ct. per exemplaar.

Vrijdag 31 mei 1963 79e jaargang Nr. 3682

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Die een ontoegankelijk licht bewoont . . .

Wie is het, die, zo hoog gezeten,
zo diep in 't grondeloze licht,
van tijd noch eeuwigheid gemeten,
bestaan kan zonder tegenwicht?

Zo beginnen de gezangen in onze bundel en het is een indrukwekkend lied.
Het is een lied over God, de Andere, die zó lief en ondoorgrondelijk is dat Hij de bloemen en de vlinders vond, de zomerwind en 't spelen van een kind. Of, zoals een andere zegt: God blijft bij alle ontbinding vast en eindloos souverein. Als W.A. P. Smit spreekt „van de kennisse Gods" is hij een kameel in de zandstorm en verderop, aan 't eind, zegt hij: Doodstil liggen wij te wachten als een zieke op het bezoekuur, want nu zult Gij komen in de stilte. . En wij zullen U kennen! En weer een andere: waar ik alleen ben met Uw kleine naam en alle grote dingen, die Gij zijt.

Die een ontoeganklijk licht bewoont,
Die woont ongenaakbaar licht. God!

Met Hem streden Jakob, Job en Nietzsche „Nog eenmaal, voor ik verdertrek en mijn oog vooruitziet, hef ik in eenzaamheid mijn handen tot U omhoog. ."

Zeg niet te lichtvaardig dat gij God kent.
Weet wat u zegt als gij zegt Hem te kennen.
Die een ontoegankelijk licht bewoont.

U en ik, wij kennen elkaar. Wij meten elkaar meet de blik. Wij wegen elkaar met het woord. Wij schouwen elkaar in de handelingen. Al geven wij toe dat we elkaar niet tot op de bodem kennen en dat wij niet kunnen zeggen: ik doorgrond en ken u, toch woont niemand van ons in ongenaakbaar licht. Dat doet God.

Oneindig eeuwig wezen van alle ding dat wezen heeft, vergeef het ons, als tong en teken en als verbeelding ons begeeft. Want ieder draagt zijn eigen naam behalve Gij. Wie kan U noemen? Onze uitspraak, zwak en onbekwaam, kan zonder kennis U niet roemen.

Pinksteren '63

De voor ons Verborgene heeft Zich geopenbaard. Niemand kent de Vader dan de Zoon en wien de Zoon het wil openbaren. Daartoe is het Woord vlees geworden en het heeft onder ons gewoond. Daartoe is de Heilige Geest gekomen. De Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods. Niemand weet wat in God is dan de Geest Gods en gij hebt deze Geest van God ontvangen.
Die in het ongenaakbaar licht woont, heeft Zijn woonstede verlaten opdat wij niet tevergeefs naar Hem zouden zoeken of wij Hem al tastende zouden mogen vinden.
Hier wordt het feest. Op het Pinksterfeest. Dit moet gezegd worden in alle talen en alle volken moeten van de grote daden Gods horen en spreken. Hier is alle oorzaak om van vreugde dronken te worden en zo te keer te gaan dat de aardeling alleen maar meer aan spiritualiën kan denken. Nog woont de Heer in ontoegankelijk licht, maar Hij heeft de loper uitgelegd, Hij heeft een weg gebaand, de waarheid geopenbaard en het leven geschonken.
Het Pinksterfeest wordt op allerlei manier en door verschillende mensen gevierd. De een wil geluid horen, de andere tongen zien; weer anderen zoeken tekenen en wonderen. Het wonder is, dat God Zich binnen ons bereik heeft gesteld. Door Zijn Woord en door Zijn Geest. Dat is een geluk, niet af te meten. Het is voor de een om uit te barsten en voor de andere om stil te worden. Maar alle bekers vloeien over.

Ik wens u een gezegend Pinksterfeest, waarop gij door de Heilige Geest uzelf zult zien en de Here Jezus Christus, want „dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de ene waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt."

Huizinga.

Gij daarentegen, o mens Gods, ontvlucht deze dingen, doch jaag naar gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding en zachtzinnigheid. Strijd de goede strijd des geloofs, grijp het eeuwige leven, waartoe gij geroepen zijt en de goede belijdenis hebt afgelegd voor vele getuigen. Ik beveel voor God, die alle leven wekt, en voor Christus Jezus, die de goede belijdenis voor Pontius Pilatus betuigd heeft, dat gij dit gebod onbevlekt en onberispelijk handhaaft tot de verschijning van onze Heer Jezus Christus welke te zijner tijd de zalige en enige Heerser zal doen aanschouwen, de Koning der koningen en de Heer der heren, die alleen onsterfelijkheid heeft en een ontoegankelijk licht bewoont, dien geen der mensen gezien heeft of zien kan.
Hem zij eer en eeuwige kracht! Amen.

1 Timotheus 6 : 11-16

IN DIT NUMMER

slechts één gemeentebericht. Voorts enkele stemmen over het besluit van Sneek tot uittreding uit de Wereldraad. De toogdag wordt nader bezien en verder de vaste rubrieken.

DRS D. SLORT OVER

De geschiedenis als getuige van Gods liefde

Dat God liefde is, wordt ons in de bijbel duidelijk geleerd. In het Nieuwe Testament is het vooral Johannes, die daarop gewezen heeft, niet het minst in zijn eerste brief. Wanneer wij ons richten tot het Oude Testament, dan is het vooral de profeet Hosea, die de liefde Gods benadrukt. Nog nauwkeuriger uitgedrukt, Hosea tekent ons de liefde die Zich opoffert, *de meest tere liefde, die in de liefde van man tot vrouw haar analogie vindt.*

Vanuit die liefde Gods is ook verklaarbaar, dat Hosea zulke heerlijke heilsbeloften kan spreken, immers deze vinden hun bron in de liefde Gods.

De liefde Gods wordt ook gezien in 't handelen Gods met Zijn volk.

Is het geen heerlijke taak, de liefde Gods te speuren in de gang der gescheidenis? Gods liefde openbaarde Zich *in de verlossing uit Egypte.* „Toen Israël een kind was, heb Ik het liefgehad en uit Egypte heb Ik Mijn Zoon geroepen. „Ik ben de Here Uw God, van het land Egypte af", 11 : 1, 12 : 10). De profeet ziet Gods liefde *Zijn volk begeleidende door de woestijn.* „Als druiven in de woestijn vond ik Israël; als vroege vijgen, de eerste opbrengst aan den vijgeboom, zag Ik Uw vaderen" 9 : 10).

Als iemand God zou vragen: hoe vindt u het jonge Israël? dan antwoordt Hij: als druiven in de woestijn, als een vroege vijg. Denkt u zich dat eens in, in 'n woestijn druiven aantreffen! Dit is wel iets buitengewoons. Hoe moet de vinder er zich over verheugen! Zo verheugde God zich over Zijn volk! Het andere beeld van „de vroege vijg" (vanaf mei), die zeer saprijk is, en meest terstond verslonden wordt, drukt dezelfde gedachte uit. Zo ontdekte, zag, God Israël in de woestijn! „Door een profeet heeft de Here Israël uit Egypte gevoerd, en door een profeet werd het gehoed." Deze profeet was Mozes. Hij voerde het volk op, d.w.z. uit het lager gelegen Egypte naar Kanaän, dat hoger lag: Jahwe hoedde als een herder Zijn kudde, door de hand van Mozes. Ook daarin openbaarde Zich Gods liefde „Ik heb u in de woestijn gekend, in een verschroeid land" Zie Hos. 9 : 10, 12 : 10, 13 : 5).

In het geven van *Zijn wetten*, in het sluiten van een *verbond* met Zijn volk openbaarde Zich Gods liefde verder in de gang der gescheidenis. Hosea wijst daarop door aan te tonen, dat Israël, deze wetten heeft geschonden. Men heeft geen kennis van de wil Gods. De priesters, die het volk moesten onderwijzen hebben dit nagelaten. Ze hebben geen acht geslagen op Gods heilsdaden, niet willen denken aan Zijn wondere verlossing uit Egypte, aan Zijn leiding door de woestijn, aan het geven van het land en al de opbrengsten van het land als „koren, most en olie", die zo overvloedig waren dat ze te gelde konden worden gemaakt. Zo schonk de Heer ook zilver en goud.

Israël heeft geen kennis en heeft *de wet van Zijn God* vergeten.

De band met God is verbroken, of zoals Hosea het formuleert: zij hebben „het verbond overtreden". Het kwam niet aan op een mechanische, wettische vervulling van de wet, het ging voor alles om de band met de God der liefde zelf. „Want in liefde heb Ik behagen, in kennis van God en niet in brandoffers", (6 : 6). Kennis is ook hier een verstandelijke kennis, maar aanduiding van een verhouding, die er is tussen God en Zijn volk.

In Zijn liefde had God „wetten" gegeven, en nog meer. Het *in bezit nemen van Kanaän* was wederom een openbaring van Gods liefde. God bracht ze in het land, doch „toen zij weidden, werden zij verzadigd; toen zij verzadigd waren, verhief zich hun hart, daarom vergaten zij Mij", 13 : 6). Ook in Kanaän zorgde God voor Zijn volk, het ging hen goed, doch in plaats van de dankbaarheid kwam de hoogmoed en van de hoogmoed kwam het tot een vergeten van God! En dit ondanks het feit, dat God Zijn volk tegen deze zonde van zelfverheffing had gewaarschuwd.

Gods liefde heeft Zijn volk ook *profeten geschonken.*

Naar de profeet werd niet geluisterd. „Hoe meer men hen riep, des te meer dwaalden zij weg" (11 : 2), „ja, Mijn volk volhardt in het afdwalen van Mij", *11 : 7).* God had Zijn liefde in de geschiedenis met Zijn volk, geopenbaard om het tot kennis, tot wederliefde jegens Hem te brengen. Helaas werd Zijn liefde niet verstaan. Hij, die God der *geschiedenis* werd terzijde gesteld en in Zijn plaats werden natuurkrachten vereerd. De God Israëls verlangde wederliefde in gehoorzaamheid zich uitend, in plaats van het brengen van offers.

Wij treffen daarom ook bij Hosea zulk een zware *oordeelsprediking* aan: de aanklachten van God tegen Zijn volk! 1. De aanklacht tegen de *Baäldienst,* en 2e. een aanklacht tegen het *koningsschap*. Immers, de koningen waren niet meer dienaren Gods, zij zochten zichzelf. De ene koning bracht de ander ten val, om diens plaats in te nemen.

In de strafpredikaties ging het er om, Israël van zijn afval van God, die Zijn volk uitverkoren en geleid had, te overtuigen. De val van het koningsschap, en het einde van een zelfstandige volksbestaan, moest de overtuiging bijbrengen, dat de gevoerde politiek: „hulp zoeken bij Egypte" en steunen op Assur (14 : 4), eveneens afval van God was.

Toch zijn de „aanklachten" en de straf slechts op de juiste wijze te waarderen tegen de achtergrond van de prediking van Gods liefde. De straf, (wegnemen van het koningschap, wegvoering in ballingschap, verwoesting van het land, het vernietigen van de (Baäl) cultusplaatsen (8 : 5) en het inhouden van zegeningen) diende ter verbetering.

God blijft de God der geschiedenis. Die Zijn volk door strafgerichten heen blijft leiden naar een nieuwe toekomst. Gods liefde beloofde *een nieuwe toekomst*. Hij blijft de Heer, Die gediend wil zijn; de Koning aan Wien zich alle koningen moeten onderwerpen. Vandaar, dat we in Hosea zulke heerlijke heilsprofetie vinden, vaak in kleuren die aan het paradijs doen denken. Dan zal er *vrede* zijn. „Boog en zwaard en oorlogstuig" worden verbroken (2 : 17). Gods zegen keert terug in overvloedige oogst, zonder het gevaar, dat deze zegeningen weer aan Baäl worden toegeschreven. Efraim wil niets meer met de afgoden te doen hebben. Door de straf heen is het volk dan gebracht tot de ware kennis Gods. (Men leze de heilsprofetie eens in Hosea 2 : 13-22 en 14 : 2-9)!

Hoe groot is Gods liefde! Het Nieuwe Testament laat ons zien hoe God de geschiedenis leidit. Ook daar wordt Gods aanklacht tegen de zonde gehoord. Bij 't kruis is er het dragen van de straf, maar ook daar gaat het door het voordeel heen, naar de nieuwe toekomst, naar „de vrede", het heil! Van het kruis naar de opstanding. Het nieuwe leven is daar voor Gods volk - Jood en Heiden saâm - aan het licht gebracht.

gemeenteberichten

IJMOND (CORR.) Wij zijn erg blij en dankbaar dat wij u door middel van ons weekblad weer iets door mogen geven. Het was zondag 19 mei j.l. wel een heel bijzondere dag voor de gemeente hier. In de morgendienst mochten wij getuige zijn dat twee jonge zusters en een jonge broeder afdaalden in het watergraf om in nieuwheid des levens met Hem op te staan.

Onze konsulent Ds Zijlstra, die ons in deze morgen voorging, zette op zeer duidelijke wijze de betekenis van de doop uiteen. Wat is 't heerlijk dat er ook nu nog jonge mensen gevonden worden die deze stap der gehoorzaamheid te midden van de gemeente willen doen. Na de dienst schaarden wij ons rondom de tafel des Heren om met elkaar Zijn dood te gedenken. br Niemeijer sprak woorden van welkom tot de nieuwe leden. En zo mochten wij weer ervaren dat God niet laat varen het werk wat zijn hand begon. Tevens willen wij al de broeders die ons in het verleden dienden met het woord, dank zeggen daarbij de wens uitsprekende dat u ons ook in de toekomst, als er een beroep op u gedaan mocht worden ook niet in de steek zult laten. De gemeente IJmond heeft ook uw steun **zeer in het bijzonder** nodig. Gods rijke zegen zij u allen toegewenst door de b en zr van de gemeente IJmond.

Beroepingswerk

Ds H. v. d. Werf te Emmen heeft voor het beroep naar Hengelo (0), Jac. Catsstraat bedankt.

De Waarheid zal U vrijmaken. - Joh. 8 : 32.

Aan rustige wateren

Wie is Waarheid ?

De „waarheid zeggen" over iets of aan iemand schijnt een kwaliteit te zijn waarover vele mensen graag willen beschikken. Vanaf het eigen podium overziet men al het omringende, geeft er z'n mening over en meent de waarheid te zeggen.

De waarheid is echter meer dan een statisch begrip. Dat heeft Jezus Christus ons trachten duidelijk te maken. De waarheid is een werkelijkheid. Een vorm van leven, van zich bewegen.

De waarheid kennen is meer dan een aantal leerstellingen voor waar accepteren. Bijbelteksten kennen wil nog niet zeggen dat we ook Jezus Christus kennen. Als Jezus zegt: Uw Woord is de Waarheid; dan bedoelt Hij meer te zeggen dan dat de bijbel de Waarheid is. Een leer- en denksysteem ontwerpen en met bijbelteksten bewijzen is niet zo moeilijk maar het betekent niet, dat men Gods Woord heeft of kent.

De Waarheid, dat is de Werkelijkheid Gods. Geopenbaard en gepersonifieerd in Jezus Christus. De Waarheid kennen is Hem kennen. De Joden hadden de Waarheid in handen. Dat meenden zé. Ze beschikken er over. Jezus zegt dat de Waarheid leven is. Een persoon is. In het ene geval beheers je de Waarheid, in het ander geval word je er door beheerst. De Waarheid kennen is: Jezus Christus kennen. En wie kent Hem?? Wij kennen ten dele. Ook Hem. Wij hebben een druppel geproefd van de oceaan Zijner Persoonlijkheid. Onze opgave tot in alle Eeuwigheid zal zijn Hem te leren kennen. Goddank!!

Zo wordt de Eeuwigheid leefbaar !!!

Ons leven zal zich blijven bewegen in het zoeken, verstaan en opnieuw zoeken van Zijn Goddelijk wezen. In dat zoeken raken wij nooit uitgeput. En in dat zoeken vinden we steeds meer onszelf.

In de ontmoeting met Hem, die de Waarheid is, worden wij vrijgemaakt. Wij die misvormd zijn, wie denken beneveld is zodat we het Leven niet kennen. Ons verstand wordt verlicht, ons kennen verdiept zich. We worden losgemaakt uit de banden die de zonde om en door onze hele existentie had gespannen. In de ontmoeting met Christus worden we onszelf.

Wij moeten leren alles wat wij „Waarheid" noemen, ook z.g. schriftuurlijke waarheden, tussen haakjes te zetten om het altijd opnieuw te bezien. Omdat het altijd weer door de Levende Christus doorlicht en bewaarheid moet worden. Er is zonder Hem en buiten Hem geen waarheid denkbaar.

Het komt er op aan dat we als „uit de Geest geborenen" een zeer persoonlijke omgang hebben met onze Heer. Dat Hij ons in hart en nieren kan onderwijzen. Hem vinden wij in de Bijbelwoorden. Maar Hij is er in op een geheimnisvolle wijze.

Verborgen! Bijbelwoorden zijn gordijnen die opzij geschoven worden zodat je Zijn Persoonlijkheid er in gaat ontdekken. Je kunt de gordijnen bewonderen, de kwaliteit vaststellen er zelfs over van mening verschillen.

Het gaat er echter om God te vragen om er ons Christus in te doen zien.

Dan zullen we samen uitzicht krijgen op Zijn lichtende gestalte. Dan zal er stilte komen. De ruziënde stemmen zullen zwijgen en we zullen samen bewonderen en knielend aanbidden. Want alleen samen met alle heiligen zullen we in staat zijn om te vatten hoe groot de breedte en lengte en diepte is en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat en zullen we vervuld worden tot alle Volheid Gods. Efez 3 : 18-19.

J. Ketelaar. Drachten.

Waarom uitgetreden ?

Uit De Gemeentebode, het veertiendaags orgaan van de beide gemeenten in Groningen knippen we onderstaande nabeschouwing van de hand van ds J. A. Brandsma over ons uittreden uit de Wereldraad van Kerken. We stellen ons voor ook uit andere gemeenteblaadjes stemmen over deze zaak te laten horen.

E.R.

Meer dan alleen maar interessant is de vraag, wèlke factoren bij de beslissing tenslotte de doorslag hebben gegeven. Was het vrees, dat bij een andere beslissing één of meer gemeenten zich uit het Unieverband zouden losmaken? Die berichten zijn wel hier en daar in de pers verschenen, maar de vrijwel met algemene stemmen aanvaarde motie van Groningen-Zuid, mede ingediend namens Delfzijl, om elkaar onder alle omstandigheden te aanvaarden en vast te houden, heeft toch wel duidelijk gemaakt, dat onze eenheid als zodanig niet in het geding was! Ongetwijfeld zijn niet-theologische en vooral psychologische factoren ook van invloed geweest. Hebben we ons bij de besluitvorming laten leiden door vrees voor machtsvorming, beknotting van onze bewegingsvrijheid of het gevaar voor Rome? Hebben we van de andere kant voldoende de gevaren van onvruchtbaar isolationisme en krampachtige zelfhandhaving onderkend? Hebben we gesproken en gehandeld uit het geloof? Allemaal vragen, waar we zo onze eigen gedachten over hebben. Eén ding staat vast: ons bezig-zijn met de vragen van de oecumene kan met de beslissing van Sneek niet als geëindigd worden beschouwd, in feite moeten we nog beginnen. Dat kan mij wel eens benauwen. Misschien komt onze bezinning pas nu op gang. En dat zou alleen maar winst zijn.

BROkSTUkKeN

Leroy Gordon Cooper beleeft gouden dagen na zijn zo succesvol volbrachte ruimtevaart. Hij is gedekoreerd, geinterviewd, in de senaat ontvangen, door honderdduizenden toegejuicht, enzovoort. Tweeentwintig rondjes heeft hij om de aarde gedraaid en daarmee is die aarde een heel klein ding voor hem geworden. Misschien komt aanstonds de kater, wie zal het zeggen.

Van Cooper weten we, dat deze astronaut tijdens zijn vlucht in een bijna voortdurend kontakt met de aarde heeft gestaan. Vandaaruit werd hij geleid, bemoedigd, geadviseerd, en gecontroleerd. Vandaaruit (vanuit Cape Canaveral) werd hij bijgestaan om op veilige wijze te landen.

Wie denkt hierbij niet even aan het kind van God, dat ook zo geleid wordt? Natuurlijk net andersom, van de hemel uit. Maar op 'n nog veel effektiever manier dan bij Cooper het geval was.

Wat een enorme blijdschap kan het voor een eenzaam mens betekenen, die wegen gaat waarop geen mens hem echt vergezellen kan, te weten dat God met hem is, en dat hij zijn reis dus toch niet alleen maakt. „Hij zal veilig U doen landen, Hij kent elke rots en klip."

Straks worden er nog meer rondjes gedraaid, en als je de profeten van de ruimtevaart geloven mag, is er vóór 1970 een aardmannetje op de maan. Toch eigenlijk enorm, hè, dat de mens steeds meer grenzen overschrijdt. Maar ook verdrietig, dat al deze enorme ondernemingen de mens geen stap dichter bij de oplossing der grote levensproblemen brengen.

Cooper heeft verteld dat hij tijdens een van zijn laatste ronden een gebed heeft uitgesproken. Hij vond het toch blijkbaar niet voldoende alleen door technici geleid te worden. Hij had ook hemelse bewaring nodig.

Ja, en dan las ik zonet in een knipsel uit een „geillustreerde", een kreet van jongemensen dat we op moeten houden met schrijven over kosmonautische wondertoeren en beginnen moeten elkaar de hand te geven. Wat geeft het, allerlei ruimten in het heelal te overbruggen, als er geen bruggen geslagen worden tussen volk en volk en van mens tot mens. Wat geeft het allemaal, zolang er nog zo ontzaggelijk veel nozems zijn, die van verdriet de straat oplopen, omdat hun ouders thuis niets anders kunnen dan stom-vervelend avond aan avond naar de TV te zitten kijken of

altijd maar weer weg moeten om de nodige ontspanning te vinden? „Je moet," zegt een jongeman, „met je ouders kunnen kletsen, intelligent of op een gewone boerenmanier, maar je hebt het nodig. De ouders hebben het veel te druk met andere dingen. Maar wat ze moeten doen, dat doen ze niet. En dat maken honderden instuiven ook niet goed."

Hij heeft gelijk, deze knaap. Jeugd zoekt een haven. En als het thuis geen haven is, vaart het jonge volk uit. En waar dan naar toe? Er zijn gezinnen, waarin het de kinderen verboden is hun vriendjes mee te brengen naar huis. Dat is te lwaaiig. Dan kan vader de krant niet lezen en moeder haar romannetje niet verslinden. Of dan wordt het huis te rommelig en te vuil. En dan gaan die kinderen wel ergens anders heen. Waar naar toe? Onze moderne huizen zijn niet al te best geschikt voor kinderen. Een echte rommelzolder waar ze maar raak ravotten kunnen, is er bijna niet meer te vinden. Geheimen heeft een modern huis niet, daarvoor is het veel te rationeel in nette vierkante vakjes ingedeeld, zonder dat er hier een daar een hoekje overschoot. En dan is het vaak zo etalage-achtig keurig gemeubileerd, dat het kind er zich doodvoorzichtig in moet bewegen. Het interieur regeert de mensen. Dat is bij U niet zo, maar bij anderen toch wel.

Geef ons maar woningen om in te léven, waarin de kinderen nog wat plezier kunnen hebben, en die niet tot etalages verlaagd zijn.

Wf.

Een praktisch voorstel

Wie helpt mee ?

De Gemeente Almelo-Geraniumstraat organiseert al geruime tijd éénmaal per maand een z.g. avond voor jong en oud, welke bijeenkomst meestal een speciaal evangeliserend karakter heeft.

We trachten deze avonden ook voor buitenstaanders zo attractief (!! wat een woord..) mogelijk te maken door 'n zangen/of muziekclubje etc. uit een andere gemeente of kring te laten optreden.

Dit vergt echter wel eens de nodige hoofdbrekens, daar ons maar enkele groepen uit onze directe omgeving bekend zijn, die op een avond als de onze medewerking kunnen en willen verlenen.

Deze moeilijkheid zal zich ook wel in andere gemeenten voordoen en daarom is bij ons de gedachte gerezen of we lekaar niet van dienst kunnen zijn met een lijst, vermeldende al de namen en adressen van muziekclubjes, zangverenigingen, duetten, trio's, quartetten, zingende zusjes, jubelende broeders enz. uit onze gemeenten, waaruit we voor de medewerking aan onze bijzondere avonden dan een keuze kunnen doen. Ondergetekende zal zich gaarne met de samenstelling van deze lijst belasten doch heeft uiteraard Uw aller medewerking nodig om deze lijst zo volledig mogelijk te laten zijn.

We doen dus bij dezen gaarne een beroep op de leiders c.q. dirigenten van al onze zangverenigingen en muziekclubjes, op de solisten, duetten, quartetten enz. kortom op allen die op de een of andere wijze een goede, verantwoorde bijdrage kunnen leveren tot het welslagen van een door een gemeente te organiseren bijzondere avond, om zich op te geven aan onderstaand adres.

We zullen het daarbij op prijs stellen, indien U bij Uw opgave direct al de nodige gegevens wilt verstrekken, die voor vermelding op de lijst van belang zijn, zoals aantal personen, aard van de bijdrage die geleverd kan worden (zang, muziek, declamatie etc.), welke vergoeding eventueel gevraagd wordt boven de terugbetaling van de reiskosten enz.

We willen daarbij niet nalaten ook die groepjes en personen op te wekken om zich op deze lijst te laten plaatsen, die met hun bijdrage veelal meer het hart van hun toehoorders weten te treffen dan hiermede hun kunstgevoel te bevredigen.

Zullen we afspreken dat Uw opgave voor 28 juni a.s. in mijn bezit is? Dan zal direct begonnen worden met het stencillen van deze lijst(en) die dan gratis aan al onze gemeenten toegezonden zal worden.

Met Hartelijke broedergroet,
K. van Oosten
Rijssensestraat 39
Wierden (O.)

Lezers aan het woord

MEER DAN DEMOCRATIE

Voor/tegen de Wereldraad van Kerken

Waarde eindredacteur,

Een kleine mijmering over onze gemeenten en de beslissingen, die wij soms nemen, moge mij vergund zijn.

Hoewel het voorstel ter tafel lag zijn we er ter AV niet aangekomen. Was het te heet ?We zijn er om heen gelopen.

Het is mijn overtuiging, dat dergelijke ingrijpende besluiten ter AV niet werkelijk grondig meer kunnen worden doorgesproken. De AV is een werkgemeenschap, in die zin dat er besluiten moeten vallen. Toch had er in dit geval meer tijd moeten zijn.

Trouwens, het gesprek over de Wereldraad komt niet ten einde eer er een wereldkerk is ontstaan. En dan zullen wij als baptisten meer dan ooit geconfronteerd worden met deze begeesterende en machtige beweging. Wellicht dat na grotere eenheid tussen reformatorischen en katholieken het gesprek ook van hun kant met de dopersen beter tot recht zal komen. Wat er gaande is en tot stand moet komen moet ronduit begeesterend genoemd worden. De rapporten getuigen van een geweldig realiteitsbesef en van de moed om vanuit elke situatie met een ieder het gesprek aan te gaan. Men zal binnenkort zelfs het gesprek beginnen met de niet-christelijke godsdiensten.

Wij verschilden van mening over het aangesloten zijn bij de Wereldraad. Alle argumenten en bijbelteksten ten spijt, het kwam in laatste instantie aan op de vraag naar eerlijkheid en verantwoordelijkheid. Zowel van de voorstanders als van de tegenstanders. Hoogstwaarschijnlijk zullen de uitersten elkaar ook na jaren van gesprek nimmer vinden in een gezamenlijke beslissing. Vooral omdat de argumenten die gehanteerd worden op een volkomen verschillend vlak liggen.

De een zou pas tevreden zijn als straks in de ene Nederlandse Evangelische Kerk een groot doopvont zou zijn en een doopbekken voor kinderen, zodat we met ieder samen onder één dak konden leven. De ander ziet met ,absolute' zekerheid in de Wereldraad de gestalte van de Antichrist opdoemen. Dit zijn geloofsbeslissingen. Hier is wel een geven van je mening, maar geen werkelijk gesprek meer mogelijk. Zo'n gesprek veronderstelt, dat je je opvattingen ter discussie stelt en voor elk redelijk argument wilt wijken om samen tot een nieuw standpunt te komen.

Op de AV is dit gesprek niet aan de orde geweest. Er is gesproken over de procedure van stemmen. Met alle hulde aan br Modderman, die de vergadering op uitmuntende wijze leidde, is het jammer dat er zoveel tijd besteed moest worden aan deze procedure. Er is gestemd. Meer niet. En er zal altijd weer met meerderheid besloten moeten worden.

Handen als bonestaken beslissen over vreugde en verdriet. Je mag ook geen twee handen omhoog steken. Eén voor en één tegen. Je hebt maar één hart en daarin kan het stormen. Ja of nee. En je stemt. Je beslist over jezelf en over een ander. Je stemt tegen de ander. De ander die je hartelijk liefhebt. Met wie je met inzet van al je krachten samen voor Jezus Christus en Zijn Koninkrijk wilt leven. Je gaat hem teleurstellen en je bent bang, doodsbang. Nu is er angst omdat er de verschrikkelijke mogelijkheid is dat je om een derde gescheurd wordt van je naast broeder. En je eigen hand doet je eigen hart scheuren. Voor of tegen. Een hamerslag! Een voldongen feit! Een voorzitter die ook nu beter kon zwijgen, maar het is zo moeilijk.

Als niet-voorstander van de Wereldraad zou ik aan de tegenstanders willen zeggen: deze meerderheid om uit te treden is geen echte meerderheid. Al waren er 92 (82? E.R.) voor uittreding en 62 voor blijven. Of men die meerderheid groot of klein noemt hangt uiteraard af van het standpunt, dat men in deze zaak inneemt. Maar de meerderheid die voor het voorstel Hoogezand en Leiden was, was m.i. geen echte meerderheid. Er waren velen die voorgestemd hebben met het motief, dat dit een besluit van wijsheid en liefde moest zijn, zoals in de laatste regel van de toelichting van Hoogezand gezegd wordt.

Dit moest de tegenstanders van de Wereldraad een grote ingetogenheid opleggen. En een geweldige bewondering voor de geest onder ons, die er vanuit gaat met allen samen te leven en te werken.

We zijn bereid aan een minderheid toe te geven. Dat is méér dan democratie. Dat is de geest van de sterken die de zwakken willen dragen en verdragen.

Hopelijk zal het gesprek over de Wereldraad nu in ons midden niet verstommen. Het is te hopen, dat de waarnemers vanaf hun posten ons allerlei en vele dingen doen weten van wat er gaande is. Het is ook de hoogste tijd, dat we onze eigen gemeenschap versterken in het duidelijk zien van eigen uitgangspunten.

Drachten J. Ketelaar

Naschrift: Tussen de mening van de een, die pas tevreden is met twee doopvonten in de ene Nederlandse Evangelische Kerk, en de ander, die in de Wereldraad de gestalte van de Antichrist ziet opdoemen, liggen, dacht ik, de meningen van de meeste baptisten. Daarom lijkt mij een werkelijk gesprek toch wel mogelijk en ik geloof dat onze A.V. dat ook wel zou hebben aangetoond, wanneer we niet in de discussie over de procedure waren blijven steken.

E.R.

NADER BEZIEN

De toogdag, de jeugd en de gemeente

De toogdag van de R.J.C. op „De Vinkenhof" op Hemelvaartsdag had het weer tegen. Hoewel er moedig begonnen werd in de openlucht, nam het aantal paraplu's dat nodig was om droog te blijven zo snel toe, dat het besluit moest vallen de bijeenkomst af te breken en de toogdag voort te zetten in een kerkgebouw te Zeist. Dat was voor alle organisatoren natuurlijk een ernstige teleurstelling maar er was niets aan te doen. Tegen de regen vermogen wij niets. Gelukkig is de rest van de toogdag, binnenshuis gehouden, toch wel goed geslaagd.

Bij het overzien van de ongeveer 800 aanwezigen vielen een paar dingen mij op, die waard zijn eens nader bezien te worden. In de eerste plaats leek de aanwezige jeugd wat ouder te zijn dan op vroegere toogdagen. Leek het toen soms meer een „tussenjeugd-feest," nu was het wat meer een dag van de rijpere jeugd. Dat zou er op kunnen wijzen dat ons R.J.C.-werk langer greep op de jeugd houdt dan voorheen. Aan de andere kant moet wel worden opgemerkt dat de aanwezige jeugd soms meer de indruk maakte toeschouwers te zijn dan betrokkenen. Hier en daar heerste een zekere mate van „tribune-mentaliteit." Moeten we dit uitleggen als een aanwijzing dat de bindingskracht van het werk onder de rijpere jeugd minder wordt? Een toogdag is uiteraard niet een gelegenheid voor diepgaande observaties en daarom kan men er ook geen vergaande conclusies aan verbinden maar een aanwijzing zou er misschien toch in kunnen zitten. Daarop voortbordurende zou men kunnen vragen of het werk onder de rijpere jeugd wel voldoende aandacht ontvangt van de zijde van de gemeenten. Er waren opvallend weinig volwassenen op de toogdag. Er waren ook opvallend weinig voorgangers, wanneer men degenen die op het programma voorkwamen niet meerekent. Er waren met name heel weinig jonge voorgangers, wanneer men daartoe de mensen onder de vijfendertig rekent. Verder sukkelen vele jeugdgroepen met een gebrek aan leiders. Op de instructiemiddagen die de Werkgroep Programmarichtlijnen nu gedurende twee seizoenen heeft belegd, zag men altijd geen jeugdleiders of voorgangers. Natuurlijk hebben onze voorgangers meer te doen dan het zondagavondwerk. Natuurlijk wordt er dikwijls een aanslag op hun zaterdag gedaan. Maar het valt m.i. niet te ontkennen dat het aantal voorgangers die actief in het jeugdwerk delen, aanzienlijk geringer is dan, zeg tien jaren geleden. En ik weet niet of die afnemende participatie gecompenseerd wordt door een groeiend stuk vormingswerk, catechisatie of bijbelstudie. De Commissie voor Vorming en Dienstbetoon heeft niet zo lang geleden een enquête gehouden onder de voorgangers o.m. over de vraag welke materialen voor het vormingswerk nodig werden geacht. Slechts één voorganger antwoordde. Het is te begrijpen. Vormingswerk is moeilijk in onze, niet op leren en studeren ingestelde gemeenten. De taken waarvoor een voorganger zich gesteld ziet zijn vele. Het ligt voor de hand dat andere arbeid dan het vormingswerk de voorrang verkrijgt. Bovendien vinden de gemeenten het doorgaans ook niet erg belangrijk. Evangelisatie heeft onder ons een beter klank dan instructie.

In Sneek namen de daar vertegenwoordigde gemeenten met zo goed als algemene stemmen een motie aan, waarin steun werd gegeven aan de Jeugdraad bij zijn pogingen om een vormingsleider aan te stellen. Zou het niet minstens even nodig zijn wanneer de gemeenten alles deden wat nodig was om het werk van de geestelijke vorming van de jeugd in hun eigen midden te doen slagen?

J.R.

Mededelingen

Oud-Poelgeest

Van 17-22 juni 1963 zal op het Oecumenisch georiënteerde *Vormingscentrum Oud-Poelgeest* een zomerweek georganiseerd worden voor hen, die zich teruggetrokken uit het maatschappelijk leven, maar nog met volle interesse in onze samenleving staan. Het programma vermeldt inleidingen over: achtergronden van het nieuws, televisie, ruimtevaart, moderne dichtkunst en muziek.

Deelnemersprijs: *f* 45.00 per persoon, voor echtparen *f* 85.00.

Leiding: mej. M. Spijker en mej. L. Streefkerk. Opgave en inlichtingen bij de administratie van Kasteel Oud-Poelgeest te Oegstgeest.

Oud-Poelgeest

Op Vormingscentrum Oud-Poelgeest zal van 17-29 juli a.s. het Twaalfde europees oecumenisch jeugdcongres gehouden worden.

Als thema is dit jaar gekozen *„Leven in het huis der mensheid"* - omdat de problemen, die het samenleven der volkeren schept, vragen om kennis en doordenking, ook van jongeren, en om bezinning op een mogelijke ordening, die de vrede zal kunnen dienen.

In het internationale gezelschap zijn ook nederlandse jongeren van 18-30 jaar van harte welkom.

Leiding: mr A. W. Kist, ir W. H. Dekker.

Prijs: *f* 78.00 (exclusief excursies)

Nadere inlichtingen verschaft Kasteel Oud-Poelgeest te Oegstgeest.

E.C.U.

Het secretariaat van de E.C.U. berust thans bij Ds. N. v. Beek, Costerstraat 19, Alkmaar. Telefoon (02200) 14865.

De Evang. Studie Commissie heeft thans als secretaris Cand. Th. Pothof, Prinses Prinses Irenelaan 7, Utrecht, telefoon (030) 42558.

KERK EN VREDE

Kerk en vrede houdt onder leiding van zijn voorzitter, Prof. Dr J. de Graaf de jaarlijkse *landelijke conferentie op zaterdag 15 en zondag 16 juni op Woudschoten, Zeist.*

Thema: *Op weg naar de vrede. Hoe komen we verder?*

De inleidingen van Mr A. H. Heering en W. A. de Pree handelen over *De dynamiek van weerbare geweldloosheid.*

Circulaire met nadere bijzonderheden bij het Algemeen-secretariaat Oud-Ehrenstein 18 Amsterdam Z. Telefoon 020-420597.

Zondagsschoolwerkers Gewest
Z. O. Groningen en Drente

Op zaterdag 8 juni hoopt D.V. het zondagsschoolpersoneel van bovengenoemd gewest in de Bapt. kerk te Emmen bijeen te komen voor een „speelmiddag."

Namens het bestuur
Mej. J. Smit, secretaresse
Oosterkade 23
Stadskanaal (0).

Van de eindredactie

Alle kopij voor het nummer van 7 juni dient 31 mei in het bezit van de eindredacteur te zijn. Eventuele nagekomen berichten of mededelingen zende men voor dat nummer rechtstreeks aan drukkerij De Motor, Gedempte Pol te Sneek.

Pinksteren 1963

Boodschap van de voorzitters van de Wereldraad van Kerken

De Heilige Geest - De Schepper

„ En toen Hij het boek geopend had, vond Hij de plaats, waar geschreven is: De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalfd heeft, om aan de armen het evangelie te brengen " (Lucas 4 : 17-18).

„Jezus zeide: wanneer Hij komt de Geest der waarheid, zal Hij u de weg wijzen tot de volle waarhe Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het mijne nemen en het u verkondigen." (Johannes 16 : 13-14)

Het werk van Jezus Christus op aarde begint en eindigt met de Heilige Geest, *in wiens nabijheid Hij voortdurend leefde*. Jezus begint met groot nieuws aan te kondigen: heden gaat de oudtestamentische profetie in vervulling en het scherm van het Koninkrijk van God gaat op. Hij eindigt met een belofte, de verzekering van nieuwe overwinningen van de Geest: Zijn discipelen behoeven niet te treuren, omdat Hij niet meer lichamelijk bij hen zal zijn, want de komst van de Heilige Geest zal betekenen dat de kennis en liefde van God van jaar tot jaar en van eeuw tot eeuw onder de mensen zal toenemen. Op Pinksteren gedenken wij de eerste vervulling van die belofte - en wij bespeuren „de kracht van de toekomende eeuw."

Dit is een woord voor onze kerken van vandaag. Beginnen en eindigen *wij* met de Heilige Geest? Alle christenen zijn hierin één: christen zijn betekent de Geest *ontvangen* te hebben; Kerk zijn is sedert het eerste Pinksterfeest: vervuld zijn van de Heilige Geest. Men kan naar waarheid zeggen dat de leden van Christus nooit hebben opgehouden „aan armen het evangelie te brengen.. gebrokenen van hart te helen, gevangenen bevrijding te prediken, het aangename jaar des Heren te verkondigen." Maar dit mag niet zelfgenoegzaam gezegd worden. Hoeveel mogelijkheden voor getuigen en dienen liggen er nog voor ons, die ongebruikt zijn gebleven niet alleen door gebrek aan helpers of hulpbronnen, maar in de grond van de zaak doordat wij niet onder leiding van de Geest willen wandelen of de gave die wij allen ontvangen hebben, niet willen gebruiken.

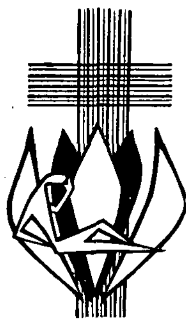
Eindigen wij ook met de Heilige Geest? Dit betekent open zijn en vooruit zien. Er wordt tegenwoordig veel en hoopvol over de eenheid van de christenen gesproken en wat vroeger door slechts enkelen werd nagestreefd, wordt nu door allen gezocht. Maar eenheid *in de Heilige Geest* zal ongetwijfeld offers vragen, wanneer wij nieuwe wegen durven gaan die niet door ons, maar door Hem worden gekozen. Onze kerken kennen de verzoeking (waarvoor wij dikwijls bezwijken) om met heimwee terug te verlangen naar de eerste of de twaalfde of de zestiende eeuw of zelfs naar de eerste vijftig jaren van de oecumenische beweging! Paulus spoort ons aan om hetgeen achter ons ligt los te laten en te jagen naar het doel van onze roeping. Hij doet dit misschien, omdat hij weet dat ook christenen de moed kunnen verliezen. Maar *niet* te jagen naar het doel is een ernstige zaak, omdat het de ontkenning is van het geloof in de Heilige Geest, die steeds vóór ons uit gaat verlangend ons de dingen van Christus telkens op een nieuwe wijze te laten zien.

Wij zijn er tegenwoordig vaak bezorgd over dat zelfs de grondslagen van het christelijke geloof en het christelijk leven worden aangetast, wij zijn bekommerd ove ronze kerken en hun plaats in allerlei vormen van samenleving. Maar wij behoeven ons in elk geval niet bezorgd te maken over de Geest van God, die nooit faalt of veroudert. Op dit Pinksterfeest wekken wij zowel u als onszelf op, niet te versagen, maar in de Heilige Geest te vertrouwen die ons allen geschonken is en door wien wij aanbidden: Hij is de daadwerkelijke liefde, de bron der waarheid, de Heer die ons het leven geeft.

De voorzitters van de Wereldraad van Kerken

Aartsbisschop Michael van Canterbuyr - Londen
Aartsbisschop Iakovos - New York
Francis Ibiam - Enugu
David G. Moses - Nagpur
Dr Martin Niemöller - Wiesbaden
J. H. Oldham - St. Leonards-on-Sea
Charles Parlin - New York

Tabitha-Bouw Actie-

In dit nummer willen we dit keer een verantwoording van de in de laatste week ontvangen bijdragen achterwege laten, en daarvoor in de plaats een overzicht geven van het totaal aan tot nu toe ontvangen giften.

Tot en met 18 mei 1963 is ontvangen van

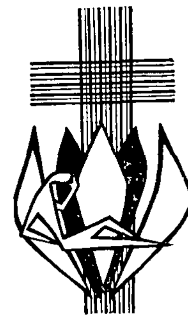
baptisten gemeenten	*f* 590.26
zusterhulpafdelingen	„ 1.368.05
NBJB-afdelingen	„ 29.57
donateurs	„ 793.25
particulieren	„ 1.578.50
diversen	„ 128.50
	f 4.488.13

Van drie baptisten diaconessenhuizen in Duitsland ontvingen we in totaal DM 800 hetgeen ruim *f* 700,- betekent. We kunnen dus constateren, dat we in vijf maanden ruim *f* 5000,- voor onze actie ontvangen hebben. En we mogen nog méér verwachten!

Van de 65 gemeenten, die in de Unie verenigd zijn, hebben nog slechts 9 gemeenten een bijdrage of de opbrengst van een collecte gezonden. Van de ruim 80 afdelingen van zusterhulp hebben reeds 24 afdelingen een gift overgemaakt, en we wachten met spanning op de bijdrage van de andere afdelingen. Van de jeugdafdelingen hebben nog slechts twee afdelingen acte de présance gegeven; van de overigen komt dus nog een blijk van meeleven en meedanken. Of niet soms?

Natuurlijk, er zijn ook gemeenten, waar de financiële situatie zéér zwaar is; het is begrijpelijk, dat men in zulke gemeenten moeilijk een collecte kan afstaan. Het is ook begrijpelijk, dat de zusterhulpafdeling in zo'n gemeente het hemd wat nader acht dan de rok. En hier hebben dus gemeenten en zusterhulpafdelingen, die in betere doen verkeren, 'n prachtige kans en taak de lasten van de financiëel-zwakke gemeenten mee te dragen. Het zal echter ook duidelijk zijn, dat op onze girorekening 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.) élke gift, hoe klein, hoe groot ook, hartelijk welkom is. Oók van particulieren, ja van alle vrienden van Tabitha, van allen, die Tabitha een warm hart toedragen.

H. Ploeger

Vandaag, 31 mei 1963 is het 25 jaar geleden, dat Tabitha geopend werd.

Welk een grote en grootse dag was het voor allen, die aan de voorbereidende werkzaamheden hun denken en doen hadden gegeven!

Met welk een spanning werd de openingsdag tegemoet gezien! Met welk een belangstelling werd de nieuwe spruit gadegeslagen bij de eerste pogingen het ontvangen leven vast te houden!

Maar zo de Here het huis niet bouwt, tevergeefs bouwen deszelfs bouwlieden daaraan! Vandaag zijn we ontzettend dankbaar voor het bouwen van Tabitha door de Heer. Hij heeft het werk der handen Zijner knechten en dienaressen genadig willen zegenen. Hem alleen komt de lof en de dank toe.

En nu gaan we weer verder. De jubileumdag is voorbij, maar niet het jubileumjaar. Niet het jaar van de Tabitha-Bouw-Actie. Moedig gaan we voorwaarts met u op te roepen uw bijdrage te geven voor de uitbreiding van Tabitha. Velen gaven reeds ge

hoor, zoals u kunt zien uit de verantwoordingen van de giften, die we reeds ontvingen. Ook deze week hebben we een mooie rij van namen:
Baptisten Gemeente te Treebeek *f* 22.27; *zusterhulp* te Zandbulten *f* 50.—; te Hoogezand *f* 25.—; te Emmen *f* 25.—; *donateurs* te Borne *f* 52.—; te Vroomshoop *f* 64.—; te Eindhoven 25.—; Bethel-Diakonissenhaus Berlijn DM 100.—; Tabea-Diakonissenhaus Hamburg DM 500.—; zusterkring en diaconessen Ned. Herv. Diaconessenhuis Meppel *f* 130; NN te H *f* 10.—; JZ-E te U *f* 25.—; AHP te H *f* 10.—; HN-B te K *f* 10.—; SGB te D *f* 10.—; DvdV te D 6.—; HvdB te U 10.—; JK te U 12.—; MP te U 10.— Wed. PJ te B *f* 10.— JK te E *f* 10.—; HB te U *f* 19.25; AJO-H te S *f* 10.—; L CH te AadR *f* 10.—. Alle gevers hartelijk dank!
U ziet het: het gaat goed. En het gaat nog beter, als u allen mee doet. Als wij allen de handen ineen slaan, gebeuren er wéér grootse dingen. De eerste 5000.— is binnen; wanneer zal de *f* 10.000 vol zijn? U doet toch ook uw best om dit resultaat zo snel mogelijk te bereiken? Dank u! Ons gironummer is 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 1 Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger

zand — en zaad

Ja, dat zijn vreemde dingen.
Daarover zou een student van De Vinkenhof best eens een proefschrift voor ons kunnen schrijven. Het lijkt me een interessant onderwerp.
Ik zat in een school, waar meisjes/dames, werkzaam in bejaardencentra, enige algemene ontwikkeling kunnen opdoen. Men heeft mij de geestelijke vorming toegeschoven.
We zijn nu al enige weken aan het vormen en na gepoogd te hebben de invloed van het christelijk geloof op de samenleving aan te duiden, kwamen wij als vanzelf op de bijbel en de gemeente te spreken.
In een der laatste bijeenkomsten brak de vraag door wat ze toch wel zouden doen met een bijbel, die echt niet meer gebruikt kan worden. Die bijbel valt uitelkaar, is oud. Historische waarde heeft hij verder niet. Wat doen we met die bijbel? Nu zijn het echt allemaal geen trouwe kerkgangsters; ik vrees dat sommigen er zelden komen. Maar die vraag hield hen nu toch wel bezig. Er was er maar een die hem gewoon weg zou gooien. Maar toen ik de anderen voorstelde het afgeleefde exemplaar maar in de kachel te stoppen of in 't asvat, zag ik afkeer en huivering op de gezichten. Nee, dat ging niet. Maar, zei ik, het is toch maar gewoon papier en gewone inkt. Ja, dat was wel zo, maar een bijbel.. Ik zou hem ingepakt achter de lakens in de linnenkast leggen, zei er een. Ik vertelde dat Israëlieten heilige geschriften wel in rotsspleten en spelonken neerlegden en die uitweg leek hun aanvaardbaar. Je zou een bijbel kunnen begraven. Maar dan toch wel ingepakt. Zo zou die ongezien verdwijnen en zou men het proces van de ontluistering van het boek niet hoeven te aanschouwen.
Het was maar één stap naar het brood van 't Avondmaal. Hebben jullie wel eens Avondmaal gevierd? Nee, niemand. Maar wel gezien? Een enkele wel, ja. Nu, er blijft bij elke viering van het brood over. Wat gaan we doen met het restant? Ik zei: laten we aannemen dat het zo gaat. Na de dienst ruimt de koster de tafel af. Hij neemt het brood mee naar huis en zet het op z'n tafel. Het is toch etenstijd. Zo, zegt hij, nu zullen we dit meteen opeten. En weer was er op de gezichten dezelfde uitdrukking. Maar dat kan men toch niet doen? Waarom niet? Het is gewoon brood waarvan ze er in de bakkerij honderden gebakken hebben. Ja, maar.. Nu, wat moet die koster er mee. Niemand wist raad. Ik vertelde hun dat ik eens een koster gevraagd had wat hij met het overgeblevene deed. Hij antwoordde: Dat geef ik aan de vogelen des Hemels. En, merkwaardig, daar waren ze het allemaal mee eens. Dat kon wel. Vreemd. Vreemd?
Toen deden we de laatste stap. Een enkele wist wel dat men bij de baptisten geen zuigelingen doopte, maar alleen mensen, die zeiden te geloven. Daarvoor heb je 'n groot bassin nodig, want die worden ook echt gedoopt. Dat gebeurt meestal op een zondag. Op de maandag wast de vrouw van de koster. Wat zou ze dat water mooi kunnen gebruiken voor 't spoelen van de was. Het staat er toch nog. U kent het verhaal. Iets van afschuw, nee-schudden, een beschuldigend kijken in mijn richting. Hoe kan 'n mens zoiets zeggen. Maar het is toch gewoon water. Gewoon leidingwater. Wat is dat dan toch: Het is gewoon papier en inkt, gewoon brood en gewoon water.
Ja, maar..
Ik liet ze wat worstelen, net zoals u misschien nu in uzelf zit te zoeken naar een verklaring, naar een formuleren van dat vreemde gevoel. Opeens kwam er van de achterste bank een stem, en wat die stem zei sloeg op het brood van het Avondmaal: De mensen die het gebruiken zagen er wat anders in. Ze gaven er een andere betekenis aan.
Wij geloven niet in het water, niet in het brood en de wijn, wij geloven niet in papier. Wij geloven niet door een spreuk of een gebed de substantie zich wijzigt. Maar toch is er ergens dat mysterieuze, dat ons een klein beetje doet huiveren, beven. De schoenen, het vuile schoeisel, uit, hier naderen we heilige grond, een brandende braamstruik.
Wij begroeten met eerbiedige vreugde de schepen, door God bevracht en aan ons afgezonden. De aandacht geldt de lading, die op onze kaden wordt neergelaten en wij vergeten 't schip dat verder vaart.

Huizinga.

Brood voor het hart

Eén miljoen gulden binnen voor „brood voor het hart".
De actie „brood voor het hart", waarvoor op zondag 5 mei in bijna alle Protestantse kerken hier te lande werd gecollecteerd, heeft de eerste grote mijlpaal bereikt. Het binnengekomen resultaat overschreed n.l. heden *f* 1.000.000. Gehoopt wordt dat dit bedrag vóór de afsluiting van de actie nog belangrijk zal stijgen.
Hoewel een zeer groot gedeelte van deze *f* 1.000.000 uit collecten afkomstig is, kan het actie-comité niet mededelen hoe de verdeling per kerkgenootschap is. Van vrijwel alle via giro 500100 Amsterdam ontvangen particuliere giften, totaal zeker meer dan *f* 200.000,-, is het kerkgenootschap van de gever n.l. niet bekend.
De actie-commissie is zeer dankbaar voor het thans ontvangen bedrag, hoewel het de helft van het bedrag dat noodzakelijk is voor de meest urgente projecten. Naar verwacht mag worden zal de opbrengst, aangezien een aantal collecte-resultaten nog niet binnen is, nog wel aanzienlijk hoger worden.
Tot de prettige verrassingen van de actie behoren zeker de bedragen, die, buiten de gewone collecte om, aan het secretariaat doorgegeven worden. Wij noemen hiervan b.v.

— bijna *f* 2.000, gecollecteerd op de jaarvergadering van de Hervormde Vrouwen Groep C.J.V.F.
— *f* 200 van een 20 leden tellende Christelijke Vrouwen Verenging te Valkenswaard, waarvan de leden hun gemaakte handwerken verkochten t.b.v. de actie.
— *f* 360 van 'n „Open Deur" dienst van de schrijver Aart Romijn in 'n Amsterdamse bisocoop, met 360 merendeels buitenkerkelijke bezoekers.
— *f* 878,- van een jeugd-actie in Moerkapelle, *f* 500,- van een jeugdbazar in Den Haag en ruim *f* 500 van 'n jeugdactie in Badhoevedorp.
— de inschrijfgelden van een in Hummelo nog te houden sterrit voor de jeugd op Hemelsvaartdag.

Tevens dienen de vele duizenden en duizenden giften gememoreerd te worden, variërend tussen *f* 0,50 en *f* 25.000,-.
De mogelijkheid om Uw gift over te maken blijft bestaan: Het nummer is 500100 AMSTERDAM.

BIJ ANDEREN GELEZEN

ZUIDELIJKE BAPTISTEN GROOTST

Met een groei van 2.2% over 1962 bereikten de zuidelijke baptisten in de Verenigde Staten een ledental van 10.193.052. Zij drongen daarmee de methodisten van de eerste plaats die deze kerk tot dusver steeds had ingenomen. Maar de groei van deze kerk bedroeg over 1962 slechts 1%, waarmede een totaal werd bereikt van 10.153.003.

„*Christianity Today*", waaraan deze gegevens zijn ontleend, merkte naar aanleiding daarvan op: „Ofschoon de calvinistische traditie, die tot ongeveer 100 jaar geleden in de Verenigde Staten overheersend was, het meest consequent belichaamd was in de anglikaans - presbyteriaans - gereformeerde kerken, zijn deze kerken niet de grote kerken in dit land geworden. Zij werden ver overtroffen door de baptisten (en de methodisten). Dat de grootste groei zich voorgedaan heeft bij de baptisten is ten dele het gevolg van het feit dat zij zo volledig de typische individualistische Amerikaanse geest belichaamden, aan 't aanpassingsvermogen van hun losse organisatievorm aan de Amerikaanse toestanden, en zeker ook aan hun levendige zendings- en evangelisatieijver. Hun bijdrage aan de Amerikaanse traditie van scheiding tussen kerk en staat is niet overtroffen. Hun theologische en culturele invloed is belangrijk minder geweest."

(Uit Centr. Weekblad)

Spurgeon, calvinistisch baptist

Uit een artikel van Prof. Dr. K. Runia, Australië, over Spurgeon nemen we het volgende over:

SPURGEON was de baptistische opvattingen toegedaan. Na zijn bekering op vijftien jarige leeftijd, liet hij zich dopen in een rivier door een baptistische predikant. In zij autobiografie schrijft hij: „Ik kan die 3de mei, 1850 nooit weer vergeten; 't was mijn moeders verjaardag en zelf zou ik binnen een paar weken 16 worden. Ik was vroeg op die morgen om eerst een paar uur door te brengen in stil gebed en toewijding aan God. Toen moest ik een mijl of acht lopen om de plaats te bereiken, waar ik zou worden ondergedompeld in de Drieënige Naam overeenkomstig het heilig bevel." Het werd een onvergetelijke ervaring.

„Many days have passed since then,
Many changes I have seen;
Yet have been upheld till now;
Who could hold me up but Thou?"

Maar al was Spurgeon een baptist, hij was niet, zoals de grote meerderheid van zijn mede-baptisten uit die dagen, een arminiaan. Integendeel, hij schaarde zich openlijk bij de z.g. particuliere baptisten. In de vorige eeuw kende men in Engeland (en ook hier in Australië) het onderscheid tussen de algemene (general) en de particuliere (particular) baptisten. De eersten waren uitgesproken arminiaans in hun opvattingen. God biedt de genade aan, maar het is aan de mens het aan te nemen of te verwerpen. De laatste beslissing ligt bij de mens. De particuliere baptisten daarentegen geloofden in uitverkiezing en soevereine genade.

Tegenwoordig zijn er niet veel particuliere baptisten meer over. Tenminste niet hier in Australië. Hier en daar vind je nog kleine kerkjes die de naam dragen, maar in vele gevallen zitten ze dicht! De grote meerderheid hier is door en door arminiaans. Waarschijnlijk zijn de meesten (tenminste van de niet-predikanten) het, zonder dat ze 't zelf weten. En zelfs wat de predikanten betreft ben ik er niet eens helemaal zeker van. 'k Heb zo'n idee, dat ik er ook niet ver naast ben, als ik beweer, dat ze eigenlijk helemaal geen vaste theologie hebben. Vorig jaar had ik het voorrecht op een vrij grote vergadering van baptistenpredikanten te spreken. Tijdens de lunch vroeg ik een paar: wat is nu jullie officiële theologie? Het antwoord was: die hebben we niet. Ja, maar kun je me dan niet een tekstboek noemen, dat min of meer gezaghebbend is in jullie kringen? Het antwoord was ontkennend. Vroeger hadden we de drie delen van A. Strong, maar die zijn nu verouderd en we hebben geen ander werk, dat hun plaats heeft ingenomen.

Leestafel

J. N. Bakhuizen van de nBrink e.a., **Documenta Reformatoria. Teksten uit de geschiedenis van kerk en theologie in de Nederlanden sedert de Hervorming.** Delen I en II. Kampen: J. H. Kok N.V., 1960 en 1962. xxiii, 507 blz. en xxiv, 496 blz. Geb. *f* 27,75 p.d.

Dit is een werk om blij mee te zijn. De beide delen geven - de ondertitel zegt het al - „teksten uit de geschiedenis van kerk en theologie in de Nederlanden sedert de Hervorming". De opzet ervan is niet helemaal gelijk aan die van de **Bibliotheca Reformatoria Neerlandica** ('s Gravenhage: Martinus Nijhoff N.V., 1903-1914). Cramer en Pijper behandelen immers alleen 't tijdvak van de reformatie, de zestiende eeuw. De **Documenta Reformatoria** beslaan evenwel vijf eeuwen en gaan tot onze tijd!

De redactie van dit tweedelige standaardwerk bestaat uit de hoogleraren J. N. Bakhuizen van den Brink, W. F. Dankbaar, W. J. Kooiman, D. Nauta en N. van der Zijpp. Behalve het calvinistische protestantisme zijn op deze wijze ook de dopersen en het Lutherdom in ons land vertegenwoordigd. Verder heeft een aantal geleerden meegewerkt, die op de onderscheiden terreinen als specialisten mogen gelden.

IJverig speurend naar mogelijke verwijzingen naar de baptisten, ontdekte ik slechts een incidentele opmerking in die richting bij Abraham Kuyper. In het hoofdstuk over het Réveil komt de lezer o.m. de namen van Da Costa, Capadose, Groen van Prinsterer, Heldring en De Liefde tegen, namen die hij ook meermalen in het boek van dr G. A. Wumkes over het baptisme in ons land genoemd vindt.

Bepaald interessant vond ik het iets te lezen over het Nederlands Zendelinggenootschap „ter voortplanting en bevordering van den Christelijken Godsdienst, bijzonder onder Heidenen." Opgericht in 1797, was dit het eerste zendingsgenootschap van Nederlandse origine. Ik moet mij al heel sterk vergissen, wanneer het zijn ontstaan niet indirect te danken heeft aan het zendingsenthousiasme van de baptist William Carey!

Om kort te gaan: dit is een werk voor iedereen met historische en theologische belangstelling. Beide delen zijn in blauwe linnen band-met-goudopdruk gebonden en gestoken in een fris en aantrekkelijk stofomslag. Band- en omslagontwerp zijn van Han Prins. De typografische verzorging valt te roemen; Kok in Kampen heeft er iets moois van gemaakt. Dat mag tenslotte ook wel eens gezegd worden!

J.A.B.

Heden nam de Here tot zich in het Vaderhuis onze broeder,

JAN DUIT

op de leeftijd van 65 jaar, geliefde echtgenoot van Elisabeth Visscher.

Zalig zijn de doden die in de Here sterven.

Muntendam, 20 mei 1963.

Baptisten Gemeente Muntendam.

Heden nam de Here tot Zich in het Vaderhuis onze zuster,

PIETERDINA VELTENS

op de leeftijd van 41 jaar, geliefde echtgenote van Hendrik Kluin.

„Eens breekt in mij het zilveren koord"
Muntendam, 24 mei 1963.

Baptisten Gemeente Muntendam

Vrijdag 7 juni 1963 79e jaargang Nr. 3683

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Het christelijk geloof en de grote wereld

Bij de zendingszondag

De zondag nà pinksteren is in al onze gemeenten geworden tot zendingszondag. Eenmaal per jaar wordt in de prediking op bijzondere wijze aandacht geschonken aan de zending. Dit moet ons toch eigenlijk verwonderen. Immers iedere zondag behoort zendingszondag te zijn! Voor ons gevoelen moest een aparte zendingszondag feitelijk overbodig zijn, want de gemeente van Jezus Christus behoort in alle opzichten zendingsgemeente te zijn. Dat we op een speciale zondag aan onze opdracht herinnerd moeten worden zal wel hier zijn oorzaak in vinden, dat we anders onze roeping ten opzichte van de volkeren uit het oog dreigen te verliezen. We zullen het op deze zondag weer opnieuw moeten horen, dat zendingdrijven een zaak is, waarbij we rechtstreeks zijn betrokken.
Met ons christelijk geloof staan wij in die grote wijde wereld en we maken er deel van uit. Dit betekent, dat we met die andere mens in de grote wereld te maken hebben en dat we onze verantwoordelijkheid ten opzichte van die ander moeten erkennen. Wanneer we spreken over de ander dan denken wij daarbij direkt aan de mens in onze onmiddellijke omgeving. Hoewel dit juist is, menen wij toch dat we vanuit 't christelijk geloof bezien de grenzen niet tè eng moeten trekken. Onze verantwoordelijkheid als gelovigen is in wezen wereldomvattend. Immers daarvan zingen wij toch: „Wij hebben een woord voor de wereld." Dit woord is toch niets anders dan dat God in Jezus Christus reddend in deze wereld, o n z e wereld, is verschenen.
Dit geldt niet alleen voor de mens in onze onmiddellijke omgeving, maar de gehele mensheid tot het „uiterste der aarde" (Hand. 1 : 8c). Alle mensen zonder onderscheid moeten er van in kennis gesteld worden, dat God de wereld zo lief heeft gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat een ieder die in Hem gelooft niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe (Joh. 3 : 16). Met deze opdracht heeft de opgestane Heer Zijn discipelen in de wereld gezonden. Was het geen bovenmenselijke taak, die op hun schouders kwam te rusten? Zou dit handjevol discipelen in staat zijn om die grote wijde wereld voor Christus te winnen?

Weerstanden èn overwinningen!

We staan er nu 1900 jaar achter en we kunnen ons er alleen maar over verbazen, dat miljoenen en nog eens miljoenen tot geloof in de gekruisigde en opgestane Heer zijn gekomen. Is de verkondiging van het Evangelie dan zonder strijd en moeite geweest? Neen, zeker niet! Overal waar het evangelie werd verkondigd, werden ook weerstanden opgeroepen. Velen, die zich geroepen wisten de Blijde Boodschap uit te dragen, hebben de prijs van hun leven er voor moeten betalen. Maar men liet zich door niets en niemand weerhouden. Men was bezield van één gedachte: „De verkondiging van het evangelie heeft haast!" Daarom deinsde men er ook niet voor terug om alles achter te laten en in gehoorzaamheid aan de roepstem van de Heer uit te gaan naar onbekende bestemmingen. Men ging, omdat men doordrongen was van de ernst van deze boodschap. Tot onze grote vreugde mogen wij konstateren, dat in vrijwel alle delen van die grote wereld zendingsarbeiders staan en hoewel de arbeid vaak moeizaam verloopt, komen er ook vandaag de dag nog steeds mensen tot geloof in Jezus Christus.

Het karakter van de gemeente

Indien we nu onze verantwoordelijkheid tegenover die grote wereld willen verstaan, dan is het nodig dat we weten wat het wezen, het eigen karakter en de roeping van de gemeente van Jezus Christus is.
Het christelijk geloof belijdt, dat God, de Schepper en Onderhouder van deze wereld ook de Verlosser en Voleindiger van deze wereld is. Het Christelijk geloof spreekt van de werkelijkheid Gods en van Zijn onophoudelijke bemoeienis om het heil der mensen en der wereld. Deze belijdenis vindt haar grond in de gekruisigde en opgestane Heer, de voor de gehele geschiedenis der mensheid beslissende en allesbeheersende Openbaring van God. Hij is in de geschiedenis der mensheid getreden in Jezus Christus, en in Zijn persoon en werk, Zijn leven en prediking, Zijn kruisiging en opstanding heeft God de door de zonde afgevallen mens weer op een „nieuwe weg", de weg des heils geplaatst. (Efeze 4 : 21-24).
Zo lezen wij in de evangeliën, dat Christus Heiland (d.i. heelmeester) wordt genoemd. Van hieruit gaan we verstaan, dat het evangelie van Jezus Christus dè Blijde Boodschap heet. Dit is de letterlijke betekenis van het woord „Evangelie." De Blijde Boodschap van Gods reddend handelen in Jezus Christus is daarom niet begrensd tot een bepaald deel der mensheid, maar het is de Blijde Boodschap voor de gehele wereld, voor alle mensen, in alle tijden en aan alle plaatsen. Rang en stand spe-

IN DIT NUMMER

len hier geen rol, evenmin de huidskleur. Daarom zullen we het **evangelie van Jezus** Christus niet moeten zien als e e n Blijde Boodschap naast vele andere blijde boodschappen. Het is kort en goed dè Blijde Boodschap. Daarover zullen we nooit gering mogen denken. Het Heil in Jezus Christus moet verkondigd worden, afgezien van het feit of de wereld deze Blijde Boodschap afwijst of aanvaardt.

De toekomst van het Koninkrijk Gods

Daar is meer. De Blijde Boodschap van Gods Heilsplan voor de mensen, welke is gewaarborgd en gegrond in Jezus Christus, ziet uit naar een toekomst, n.l. de toekomst van het Koninkrijk Gods. Deze toekomstverwachting wordt uitgedrukt in de tweede bede van het „Onze Vader": „Uw Koninkrijk kome". Uitvoerig wordt door alle evangelisten hierover gesproken. Dat is ook te begrijpen, want het is in wezen de voortzetting van het Oude Testament. De geschiedenis van het volk van Israël is een wezenlijk deel van Gods Heilspan voor de gehele wereld.
Dit begint reeds met de geschiedenis van Abraham. Op zekere dag ontvangt hij het goddelijk bevel zijn land en zijn vaders huis te verlaten en naar het land te gaan, dat God hem wijzen zal. Tegelijkertijd ontvangt Abraham echter ook de belofte: „Ik zal U tot een groot volk maken en met U zullen alle geslachten van de aardbodem gezegend worden (Gen. 12 : 1-3). Helaas dreigt het volk van Israel door afgoderij dit wereldwijde perspektief van God Heilsbedoelen te verliezen en zendt God Zijn profeten om hen er aan te herinneren, dat Hij niet alleen hùn God is, maar ook de God van de gehele aarde en dat hun verkiezing gericht is op het heil der wereld. Deze zendingsgedachte heeft God de eeuwen door levend gehouden onder Israël - denkt U maar aan de Psalmen- en werden alle volkeren opgeroepen naar het woord des Heren te luisteren en Hem als de enig ware God te erkennen. We lezen zelfs, dat God de profeet Jona tot de heidenen heeft gezonden om hen op te roepen tot bekering.

De gemeente en haar wijding

Toch droeg de zending in het Oude Testament slechts een voorbereidend karakter. Pas in „de volheid des tijds" (Gal. 4 : 4) komt zij tot volle werkelijkheid. God doet in Bethlehems stal Zijn Zoon geboren worden als het „heil voor alle volkeren," (Lukas 2 : 30-32). Hierbij hebben wij te bedenken, dat het God om de gemeenschap der mensen gaat. Hij verkiest Zich een volk, dat tot Zijn dienst bereid is. Als de Here Jezus met Zijn werkzaamheid begint dan groepeert Hij ook een gemeenschap om Zich heen, waarvan de twaalf discipelen de kern vormen. Hij heeft hen de wereld ingezonden met als opdracht een gemeente te verzamelen, het „Volk Gods," het levende en werkelijke getuigenis van de „nieuwe tijd," uitziende naar het Koninkrijk Gods. Dit is de christelijke gemeente naar haar ware wezen en het is haar roeping verkondigster te zijn van de Blijde Boodschap.
Op de pinksterdag - de dag van de uitstorting van de Heilige Geest op de discipelen - ontvangt de nieuwe gemeenschap haar wijding tot haar natuurlijke roeping. De eerste rede van Petrus blijkt dan ook in alle opzichten een zendingsrede te zijn. Hij verkondigt het heil in Jezus Christus aan alle volkeren.

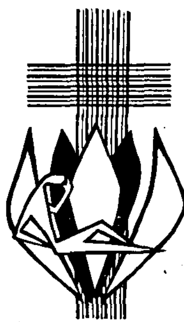
Enige reden van bestaan

Konkluderend zouden we willen zeggen: zending-drijven is toch nog meer dank alleen gehoorzaamheid aan het bevel van de opgestane Heer: „Gaat dan henen, maakt al de volkeren tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik U. bevolen heb," (Mattheus 28 : 19). Dit bevel van Christus is eigenlijk reeds ernstig genoeg en we behoefden beslist niet meer grond onder de voeten te hebben om tot uitvoering van deze opdracht te komen. Maar er is meer grond. Die grond is de christelijke gemeente, wier enige oorsprong en reden van bestaan is het opgenomen zijn in het uitvoeren van Gods Heilsplan voor de gehele wereld. Wanneer zij dat niet is dan heeft zij haar wezen en oorsprong verloochend en haar reden van bestaan is verloren.

Rotterdam-Zuid *B. Posthumus*

Tabitha-Bouw Actie-

Extra-bericht!

In De Christen van 31 mei meldden wij u een stand voor onze Tabitha-Bouw-Actie van ruim f 4800.--. Dat was de stand op 18 mei j.l.
Tot onze grote vreugde kunnen wij u een zeer belangrijke mededeling doen: de f 8500.-- grens is gepasseerd!

Op de jubileumdag overhandigde de besturende zuster van Tabitha, zr Luyten, de opbrengst van de verkoopdag, die in Tabitha is gehouden op 15 mei. Veel is er gezwoegd, verzameld, gemaakt, vermaakt, opgemaakt voor en op die dag. Verbonden met andere activiteiten, en samen met de giften, die intussen door de zusters ontvangen werden van patiënten, oud-patiënten en familie van dezen, kon op de jubileumdag een bedrag aan ondergetekende ter hand worden gesteld, dat het grootste is in de geschiedenis van de Tabitha-Bouw-Actie. *f* 2350.- bevatte - tot grote verwondering en blijdschap der gasten en bestuursleden- de enveloppe! Geweldig, en hartelijk dank, allemaal!!!

Op de jubileumdag ontving ik nog méér enveloppen met inhoud, terwijl ook de giro zich van een goede kant liet zien. Al met al hebben we dus vandaag, 1 juni, dus aan het begin van de 6e maand van ons jubileumjaar, meer dan *f* 8500.- ontvangen.

We gaan dus meer en meer merken van de grote liefde, die Tabitha in vele harten heeft, en ook van een groeiende liefde dank zij de aandacht, die in de laatste maanden voor ons diaconnessenhuis gevraagd wordt. Verschillende gemeenten hebben toegezegd te zullen collecteren; verscheidene zusterhulpafdelingen hebben acties en sparen; méér dan één particulier heeft mij verzekerd, dat er een giro-overschrijving te verwachten is. Zulke dingen geven de burger moed!

We blijven dus afwachten. We kunnen ook zeggen: we blijven een aanval doen op uw hart. Want: hebben wij uw hart veroverd, dan hebben wij ook uw bijdrage veroverd, die gij dan met liefde zult geven, hetzij veel, hetzij weinig.

Voor geval u direct uw girostorting in orde wilt brengen: ons gironummer is 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

UIT ONS UNIE-BUREAU

De Unie-Commissie heeft het voorrecht aan de gemeenten mede te kunnen delen, dat zij besloten heeft op voordracht van de Commissie voor de Opleiding algemene beroepbaarstelling te verlenen aan de candidaten:

H. Bijleveld, Weerdsingel O.Z. 68 bis, Utrecht; H. D. Dekker, Paterswoldseweg 174b, Groningen; en J. C. Loot, Friesestraat 3, Coevorden.

Gaarne beveelt de Unie-Commissie deze broeders in de aandacht en voorbede onzer gemeenten aan. Des Heren geleide en genade zij met deze broeders in hun weg en leven!

T. Jansma

Beroepingswerk

Beroepen: te Harlingen, R. J. Voorhaar te Vroomshoop (tweede keer).

Beroepen: te Vriescheloo, J. C. Loot, candidaat te Coevorden.

..terwijl zij daarover in verlegenheid waren (Luc. 24 : 4a)

..kwam Jezus en stond in hun midden en zeide tot hen: Vrede zij U (Joh. 20: 19b).

We kunnen het niet anders dan bekennen: onder de discipelen van Jezus Christus is er nogal eens wat verlegenheid, zich dikwijls uitend in spanningen en nerveusiteit.

We zijn niet altijd die zekere mensen, die kalm en vastberaden door het leven gaan. Te veel wordt ontmoet wat doet aarzelen, uit het evenwicht wil brengen of naar de twijfel wil voeren. In eigen leven en in dat buiten je schuilen vele machten en krachten, die je aan het wankelen brengen.

Je loopt er dan ook vaak wat kleintjes bij. Dat is dan geen imposant gezicht en het wekt van bepaalde kant wel eens wat hilariteit. Soms hebben we dan de neiging ons wat stoerheid aan te meten, maar in de regel lukt dat slecht. Anderen hebben het té gauw dóór ook. En dan zwijgen we maar over alles wat het in ons innerlijk leven uitwerkt.

Rondom Pasen hebt u zich weer

Aan rustige wateren

Verlegenheid en zekerheid

eens opnieuw verdiept in de verhalen rondom de opgestane Heer. Is het u opgevallen hoe onzeker de discipelen daar getekend worden? Er is b.v. grote verlegenheid als ze het graf leeg vinden. Wat hiervan te denken? U ontdekt grote spanning en nerveusiteit. Petrus en Johannes lopen elkaar bijna ondersteboven van de zenuwen... In 'n zaal ergens in Jeruzalem vindt u ze als bange mussen tegen elkaar aangedrukt bijeen. Emmausgangers zijn verlegen met de situatie

Thomas wankelt op de rand van de twijfel.

Wij dachten..

Echter..

Ze beweren..

Doch..

Op de achtergrond de klemmende vraag: leeft de Heer? Is Hij er? Hoe is Hij er? Wáár is Hij?

Is u het ándere óók opgevallen? Temidden van verlegen en angstige discipelen verschijnt telkens de levende Heer: onderweg, thuis, in de bijeenkomst, bij het werk. En telkens klinkt: Vrede zij U.

Dát moet verlegen mensen vooral opvallen. We moeten het éne ding altijd weer opnieuw leren: Christus in ons midden als de levende Heer. Hij is bij ons thuis-in onze straat-bij ons op het werk-bij ons als we bidden en broodbreken..

Hij is in ons midden als degene die Zijn doorboorde handen kan tonen en onder ons Zijn leven openbaart. Déze Heer gaat met ons het leven in en door.

Soms is Hij ons ver vooruit, als wij ergens zijn blijven stilstaan, doch dan roept Hij ons toe: gaat naar Gallilea, dáár zult ge Mij zien..

Zo houdt Hij ons vast en beweegt ons voort. Het gaat naar Zijn doel..

Tot deze zekerheid mogen verlegen mensen komen. Onze zekerheid ligt in Hem. Eigenlijk komen wij die onderweg zijn telkens weer tot de verwondering die zich uit in woorden als: mijn Heer en mijn God.

Of er klinkt een blijde roep: het is de Héér!..

Dit laatste geldt van ons persoonlijk leven, van de gemeente en haar arbeid, van de Unie..

Zo zijn we vaak in heel wat dingen verlegen. Maar in 't éne altijd weer zeker: Jezus leeft en regeert. Hij die ons niet als wezen achterlaat brengt ons tot de vrede, tot het vertrouwen en geeft ons moed.

Hij leidt ons telkens weer tot stille aanbidding.

Delfzijl. *H. P. de Boer.*

Creativiteit

In Amerika ging het onder het motto: „do it self!" Wij weten hier in Nederland sinds jaar en dag wat dat betekent. Gezien ons betrekkelijk lage maatschappelijke inkomen moesten we wel heel wat zelf doen. Wij wisten niet anders. Zo was dat niet in Amerika waar het welvaartspeil aanmerkelijk hoger lag. Ik herinner me nog hoe ons verteld werd dat men daar vulpennen kocht die weggegooid werden als ze leeg waren, en dat men schoenen niet liet verzolen, want dat zou veel duurder worden dan het kopen van nieuwe! Wij konden dat toen wel begrijpen, maar aanvoelen nog niet. Nu is dat wel zo. Wij maken nu hetzelfde mee. Goederen en diensten zijn voor geld te koop, zoals alles voor geld te koop is.

Creatief zijn is nu een woord geworden waarmee wij die eigenschap van de mens aanduiden welke uitdrukking is van zijn drang om iets te maken, iets te scheppen. Iets te maken waarin hij juist dat stuk van zijn ziel gelegenheid geeft tot ontplooiing. Dat kan op velerlei wijze gebeuren.

Het is mogelijk met hamer, hout en spijker werkzaam te zijn, evenzeer als het mogelijk is om samen met een toneelstuk bezig te zijn. Zelf een kast timmeren en zelf een boek lezen. Zelf een muur verven of zelf een verhaal schrijven. Dat bedoelen wij met „creatief" zijn. God heeft de mensen gemaakt, „bijna goden," heeft Hij hen gemaakt, zoals de psalmdichter zegt. Het scheppingsverhaal spreekt van een geschapen zijn naar Gods beeld. Daarin ligt één van de wezenlijke stukken van het mens zijn besloten. Daarin lijkt de mens op God dat hij iets kan maken.

Vanzelfsprekend hoort ook de dagelijkse arbeid die ten doel heeft het verdienen van het dagelijks brood tot de creativiteit van de mens. Waarbij echter onmiddellijk gezegd moet worden dat het in onze samengestelde maatschappijvorm in de meeste gevallen welhaast onmogelijk is in die dagelijkse arbeid gevoelens van creativiteit te ervaren. De verbondenheid met het eindproduct is in de grotere industrieën zo goed als nihil. De topleider mag misschien scheppingsvreugde hebben bij de gereedkoming van eeen nieuw eindproduct. Maar dan zeg ik nadrukkelijk „misschien."

Zijn vreugde hangt misschien aan getallen, en of achter die getallen radio's of worsten staan zal hem minder interesseren. Bovendien is de radio die vandaag uitkomt al een jaar of wat geleden geplanned. De man die in een kruiwagenfabriek voortdurend wielen met rubberbanden monteert heeft practisch geen creativiteitsbeleving in verhouding met de man, die vroeger een kruiwagen van begin tot eind helemaal zelf maakte.

Wanneer dan inderdaad voor velen in de dagelijkse plichtmatige arbeid weinig scheppingsvreugde ligt, zal het voor hen zeker een noodzakelijke behoefte zijn naast de dagelijkse arbeid een gebied te zoeken waarop het zelf scheppen beoefend kan worden. Een gebied ook waar het mogelijk is tot bepaalde prestaties te komen.

Want de voorwaarde voor het creatieve beleven is de prestatie. Het moet inderdaad de moeite waard zijn. Het eigen kunnen dient te worden geoefend. Het zal het karakter van een zich zelf gegeven opdracht dienen te hebben. Immers alleen het vervullen van een opdracht geeft bevrediging, en leidt tot bepaalde vormen van meesterschap dat uitdrukking is van het menszijn. Het is voor mij altijd een reden tot dankbaarheid als ik in de gezinnen mensen bezig zie met de materie, hetzij van meer stoffelijke, hetzij van meer ideële aard, laten we zeggen, van klei tot letters, waarbij de klei niet minder waard is dan de letter, want van klei boetseerde God de mens, met wie Hij na hem zijn Geest te hebben ingeblazen in gesprek ging.

De noodzaak van de opgaaf moet duidelijk zijn. Het zal een opgaaf moeten zijn op reikwijdte. Dat wil zeggen: niet te gemakkelijk, maar ook niet al te groot. Voor de meesten is een beetje groter dan het vermoeden van eigen vermogen beslist aan bevelenswaard. Ze zullen er door groeien. Vaak nog blijft men beneden de eigen maat. Als ik zie hoe velen in de gemeente zich bezighouden met werk van verschillende aard, van clubwerk over zangvereniging naar toneelclub toe, dan moet ik vaak opmerken dat men beneden de eiger

maat blijft. Er is vaak te weinig training en daardoor te weinig echte vaardigheid. Mij dunkt dat in onze gemeenten te weinig creatief werk bedreven wordt dat mensen vormt. Een te eenzijdig pietistisch bezig zijn, waarmee wij bedoelen dat men met een overtrokken vroomheid bepaalde garanties vraagt, vormt de gelovige en daarmee de gemeente niet. Ik maak mij sterk dat bij een grotere levensgebondenheid en een bredere persoonlijkheidsvorming er een ruimer en van meer verantwoordelijkheidsbesef doortrokken levensgevoel in onze gemeenten zal groeien.
U moet eens opletten hoe vaak in de Schrift de aandacht valt op het scheppelijke, het creatieve van God en van de mensen; met hoeveel positieve waardering vak en handwerk genoemd worden.
Wij zullen dit moeten zien. Juist nu onze gemeenten maatschappelijk in beter doen komen; nu wij leden krijgen met een gemiddeld hogere schoolvorming gaan we makkelijker wordt. Boek en krantlezen wordt gemakkelijker vedrongen door de TV in gemiddeld lager gevormde gezinnen dan in de hogere. Voor onze gemeenschap is de TV met alles wat daarbij hoort gevaarlijker, dan bijvoorbeeld voor de Doopsgezinde en de Remonstrantse gemeenschap: die hebben al generaties lang de weerstand: hen zit de cultuur in het bloed. Dat zal bij ons nog vele generaties duren. Niet dat wij er minder om zouden zijn. Het zou dwaas zijn dat te beweren of te denken. Maar even dwaas zou het zijn niet te willen erkennen dat juist onze gemeenschap in onze tijd vertraagt en veroppervlakkigt. Als ik denk aan de heroïsche wijze waarop onze laatste Algemene Vergadering gepleit werd voor de daad der uittreding uit de wereldraad van kerken, meen ik juist een stuk verschraald en versmald levensgevoel te ontdekken.
Wij dienen onszelf, persoonlijk en in groter gemeenschapsverband creatieve opdrachten te geven: zeer concreet vanuit de grote opdracht dat wij de wereld vol moeten maken onder het koningschap Gods in Christus die alle macht heeft en in wien God de wereld met zichzelf verzoenende was.

Ph. L. (Gr.)

zand en zaad

Ik moet zeggen, dat ik het nog nooit heb meegemaakt-nou, nooit het zal één keer geweest zijn, dat ik een zieke heb zien beter worden op de manier zoals u het zegt. Natuurlijk heb ik zieken zien beter worden en dan is er voor die zieken gebeden en we hebben de dokter de tijd gegeven om naar geneesmiddelen te zoeken voor die zieke, maar zoals u dat bedoelt, nee.
Maar wat verstaat u dan onder zieken?
In dit geval versta ik onder zieken mensen, die kanker hebben of t.b.c. O, er zijn hele rijen mensen ziek. Ze hebben allerlei klachten over rug, hoofd en benen en ik zal niet zeggen dat ze gezond zijn, maar ik dacht dat er bij die lui heel wat waren, die eigenlijk ergens anders ziek zijn. Om het maar ronduit te zeggen: ze zijn luigoed, ze zijn gauw moe-en morgen gaan ze naar de dokter en zeggen dat ze last hebben van hun rug. Dat kan, dat zeg ik niet. Of ze hebben ellende thuis en ze raken onder de voet. Ze klagen over hun hoofd en de dokter geeft slaaptabletten. Of ze menen niet aan hun trekken te komen, ze voelen zich voorbijgekeken, niemand schenkt aandacht aan hen en binnenkort hebben ze zich in een of andere ziekte gestort, ze vallen zo maar weg, 't liefst dan waar anderen bij zijn. Ja, ze zijn ziek, maar de ziekte zit niet in de nieren en maag, hart en longen zijn ook gezond. En komen deze zieken met hun vage klachten dan in zo'n vergadering als u bedoelt, dan kan ik me heel best voorstellen dat ze daar op staande voet genezen worden. En dan wil ik nog niet eens zeggen dat het eigenlijk boerenbedrog is. Maar hebt u ooit een echt ziek mens, wiens organen aangetast waren door ziekte zien genezen? Hebt u zelf zo'n mens ontmoet? Ik bedoel: gekend. Ik heb ook heel wat mensen zien leven. Daarbij waren er van wie ik u al zie, dat ze eigenlijk gezond waren maar een tijdlang geen lust of moed hadden om normaal mee te doen. Dan waren er ook die de mazelen, de bof of een longontsteking hadden en met warmte, rust of andere geneesmiddelen herstelden ze na een paar weken. En dan zijn er die echte zieken bij wie het binnenwerk zwaar is aangetast. Zoals ik zei, ik heb het waarschijnlijk nog maar eenmaal meegemaakt dat een zwaar ziek mens op een zeer bepaald ogenblik door God werd aangeraakt-en dat was klaarblijkelijk tijdens een gebed-zodat deze genas. Al moet ik er volledigheidshalve aan toevoegen dat deze in een ziekenhuis lag en daar ook voortdurend de aandacht en zorg van doktoren en zusters genoot. Ja, natuurlijk mogen we bidden. Wat dacht u dat ik niet ging bidden als een van m'n kinderen werkelijk ziek werd? En of. En wel naar de dokter gaan, dat wel, want dat zijn bij wijze van spreken Gods linkerhanden. Of ik niet geloof dat God machtig is te genezen? Dat is een absurde vraag. Dat is alsof je de aannemer, de bouwer van je huis het vermogen betwist om een deur te herstellen. Trouwens, dat zeg ik nou zo wel maar als ik die deur nou met eigen handen en bijltje aan splinters gehakt heb, dan weet ik het nog niet. Die verloren zoon had de centen en nog wat meer opgemaakt en wat hij kwijt was kreeg hij niet terug. Ja, u wilt me vangen met die ring en zo, maar u weet heel goed dat het geld weg was en dat z'n boekje niet schoon gebleven is in dat vreemde land. Zo'n vader vergaf het hem wel maar 't blaadje kon niemand eruitscheuren. Maar ik dwaal af. Wat ik zeggen wilde: natuurlijk kan God alles herstellen. Daar is Hij zo gezegd al mee begonnen en God zal voortgaan dat te doen en dit vernederd, armzalig lichaam zal Hij ook veranderen, dat wel, maar ik moet niet veel hebben van die lui, die maar bij elke zieke om beterschap bidden en zeggen dat een gelovige niet ziek hoeft te zijn of zelfs wel niet mag zijn. Dat weet ik nog niet. Het kan best zijn dat God denkt dat mijn leven meer oplevert in een jaar ziekzijn dan in een jaar gezond-zijn. Weet u, mij leggen ze te veel nadruk op hun eigen bestaan en gezondheid; alsof dat nou het allerbelangrijkste is. Ik dacht dat het om God ging en om wat Hij wil. En het is heel goed geweest dat Paulus met z'n doorn in 't vlees sukkelde, dat heeft hem op de been gehouden bij wijze van spreken. Weet u al dat die.... dood is? Die had het bij ons in de werkplaats altijd over gebedsgenezingen. Nou, hij is overleden....

Toen moest ik wel even lachen. Niet om het sterven van N. N., maar om de mededeling in dit verband en om het feit dat de stroom der gedachten machtig kan zijn bij mensen. En de stroom van woorden niet minder.

Huizinga

Lezers aan het woord

Geachte eindredacteur;

Gaarne zou ik nog een opmerking willen maken over Uw beschrijving van de 83e A.V. in De Christen van 17 mei jl., en wel zeer speciaal over het gedeelte „De vrije meningsuiting." Waarschijnlijk hebben de ingezonden stukken van voorgaande nummers U nog steeds geirriteerd bij het schrijven van dit gedeelte. In ieder geval komt het mij voor, dat dit gedeelte niet in een broederlijke geest is geschreven. Dit vind ik jammer.
Verder vraag ik mij af of U zich niet vergist als U schrijft: „Hij meent het aan zijn functie verplicht te zijn meteen recht te zetten wat rechtgezet moet worden."
Het maakt m.i. verschil of de schrijver van een ingezonden stuk zich richt tot de redactie, of een opmerking in zijn schrijven maakt betreffende de redactie, of dat het schrijven gericht is aan de broeders en zusters in het algemeen. In het eerste geval kan een naschrift op zijn plaats zijn. In het laatste geval niet, want een redacteur moet ook heer blijven en behoort niemand in de rede te vallen.
Daar de meeste betwiste stukken tot het laatste geval behoren, geldt voornoemde regel daar ook voor. In dit licht bezien, is het waarschijnlijk toch niet zo onbeleefd, des inzenders mening een week lang onweersproken (zie De Christen Nr. 3680) te laten blijven.
Met overigens alle waardering voor al het door Uw hand geschrevene,

Sneek, 29 mei 1963 — W. v. d. Werf

P.s. Naschrift toegestaan.
(Misschien volgende week, E.R.)

NADER BEZIEN

De dominé en de organist

Behalve de koster en de collectanten zijn de dominé en de organist de enigen die in de dienst een eigen taak hebben. Maar anders dan de koster en de collectanten vallen de taken van de dominé en de organist gedeeltelijk samen. Dat komt gewoonlijk tot uiting in de vorm van een briefje, waarop de dominé heeft geschreven welke liederen hij door de gemeente gezongen en mitsdien door de organist gespeeld wenst te zien, het laatste al dan niet voorzien van voor- of naspelen. Gewoonlijk blijft de samenwerking tussen deze twee daar ook toe beperkt en soms ontbreekt zelfs dit minimum en zijn de te zingen liederen een even grote verrassing voor de organist als voor de gemeente.

Over het algemeen zijn de organisten maar matig tevreden over de dominees. Ze hebben wel eens het gevoel dat ze door de predikers niet als volwaardige partners worden gezien als het gaat om de opbouw van de samenkomst die ook wel eredienst wordt genoemd. Ze zouden het op prijs stellen, wanneer de prediker eens met hen overlegde welke liederen het beste gezongen zouden kunnen worden. Maar de dominees zijn doorgaans solistisch ingesteld. Zo ongeveer klonken de geluiden die op de laatste conferentie van Muziek-Contact werden gehoord. Ze geven misschien niet het gehele beeld maar zijn toch wel voldoende belangrijk om eens nader te worden bezien.

Heeft de organist een integrerende taak in de dienst? Horen hij en zijn begeleiding van het lied der gemeente er wezenlijk bij of horen ze thuis bij de entourage? Dat brengt ons bij de kern van de kwestie. Die gaat over de vraag: wat is die samenkomst eigenlijk? Is dat een samenkomst van de gemeente (met kinderen en vrienden natuurlijk) of is dat een dienst? Het woord „eredienst" gebruiken we nu maar even niet. Een samenkomst heeft een programma en een dienst heeft een liturgie. Bij een samenkomst ligt het accent op het onderling samenzijn van de gelovigen, bij een dienst op het staan voor het aangezicht van God. In een samenkomst sterken wij elkaar met het lied en in een dienst zingen we ons lied op tot God. Natuurlijk behoeft het een het ander niet uit te sluiten maar het gaat er nu maar om waar wij het hoofdaccent leggen. Van nature ligt het ons als nederlandse baptisten 't best om het met de samenkomst te houden. Dat komt omdat onze beweging is voortgekomen uit de opwekkingsbeweging. Maar bij onze engelse en amerikaanse geloofsgenoten ligt dat anders. Daar wordt de dienst gewoonlijk aangekondigd als „worship" ofwel „eredienst."

Dat wij onze diensten dus overwegend als samenkomsten beschouwen en beleven is niet 'n kwestie van principe maar van geschiedenis. En daar de geschiedenis wel onderwijzen maar niet heersen mag, geloof ik dat ook voor ons de tijd gekomen is om ons gemeentelijk leven op dit terrein wat te verruimen en ook een plaats te geven aan de aanbidding, de verootmoediging en de belijdenis voor het aangezicht van God. Is het lied van de gemeente daarin niet een belangrijk middel? En krijgt daarmee de organist niet een grotere taak in de samenkomst van de gemeente?

Me dunkt, deze dingen zijn voldoende belangrijk om dominé en organist een aanleiding te geven eens samen te gaan praten. Over hun gezamenlijke taak en verantwoordelijkheid jegens de gemeente, wanneer die samenkomt om haar Heer te ontmoeten.

J.R.

Bijzonder geslaagde conferentie van „Muziek-contact"

Verslag 9e Weekend-conferentie van „Muziek-contact" op 25 en 26 mei 1963

Niet in heet minst het prachtige weer, de uitstekende maaltijden en het fraaie conferentieoord „De Vinkenhof" waren de oorzaken dat voorzitter ds C. Brandt zaterdagmorgen 25 mei een conferentie mocht openen, waarvan we achteraf mogen zeggen dat ze bijzonder geslaagd is geweest. Het bestuur had een aantrekkelijk programma samengesteld, waarin als gast was uitgenodigd, de heer Evert Westra, de welbekende cantor-organist uit Groningen.

Voor deze opening zongen wij ps. 138 en las ds Brandt dezelfde psalm voor, waarna hij de conferentie in gebed aan de Heer opdroeg.

In zijn welkomstwoord kon de voorzitter een 27-tal organisten, koorleiders en verdere deelnemers begroeten, waarna elk der aanwezigen zich met naam en functie voorstelde (met uitzondering van een nogal bescheiden (?) bestuurslid).

Na het middagmaal, evenals de andere maaltijden met gebed geopend en met het zingen van een lied uit L & G besloten, werd om 2 uur het middagprogramma o.l.v. de intussen gearriveerde heer Westra aangevangen. In dit programma leerden wij een 5-tal liederen in oude en nieuwe zettingen w.v. in de kerkdienst de volgende ochtend een viertal werd gezongen: toen evenwel onder de leiding van de heer Pieket-Weeserik.

Deze middag was stellig voor de koorleiders bijzonder instructief. Op rustige en prettige wijze gaf de heer Westra ons tal van tips met betrekking tot de keuze van liederen, de wijze van instuderen, het opleiden van jonge krachten enz. Heren koorleiders géén orgel of piano bij het instuderen dus! (Nou ja, soms een keer..)

Bij de broodmaaltijd werden wij nog hartelijk welkom geheten op de Vinkenhof door mevrouw Broertjes.

In de avondvergadering hield de heer Westra een inleiding over het onderwerp „Koor en orgel in de eredienst," waarin hij in korte trekken een overzicht gaf van de ontwikkeling van de koor- & orgelmedewerking in de eredienst. In zijn enthousiast betoog toonde de heer Westra aan dat op vele plaatsen in de bijbel blijkt dat zowel vocale als instrumentale muziek steeds een onmisbaar element in de aanbidding en lofprijzing van onze Schepper is geweest en, ofschoon soms wel zeer stiefmoederlijk bedeeld, ook nu nog een onmisbaar element behoort te zijn.

Niet één persoon zoals in de RK. kerk is priester, doch wij allen zijn met het priesterschap bekleed en behoren zingend de Heer der Heren te aanbidden en loven. Maar al te vaak blijkt dat het even onmisbaar als de preekstoel zijnde orgel als een „sluitpost" in de begroting van een kerkbouwplan wordt opgenomen.

Bijzondere aandacht wijdde de heer Westra aan de liturgie in de eredienst, waarna een uitvoerige discussie volgde waaruit opnieuw bleek dat wij als baptisten een heel bijzondere opvatting hierover hebben die overigens ook nogal vrij gedifferentieerd is. Niettemin konden wij ons op tal van punten met de inleider verenigen en hieruit lering trekken. Om ca. 10.30 verzorgde ds J. Reiling de dagsluiting, waaraan een duits mannenkoortje op zeer te loven wijze haar medewerking verleende. Bij het ontbijt de volgende ochtend zong dit koortje ons nog een lied ten afscheid; „Singet dem Herrn."

In de kerkdienst ging ds J. Reiling ons voor in een uitgebreide „geordende" eredienst. Wij werden hierbij in het bijzonder bepaald bij „de gehoorzaamheid van Christus als oorzaak tot eeuwig behoud."

In dienst der gemeente dient ook voor ons „gehoorzaamheid" een wachtwoord te zijn. In de morgenvergadering hield ds Reiling een met grote aandacht gevolgde inleiding over „de opbouw van de eredienst", min of meer aansluitend op de voorgaande

avondvergadering. Ook hierin kwam naar voren dat in onze gemeenten enerzijds het verlangen naar een geordende eredienst bestaat, doch dat ook de zgn. vrije samenkomst een plaats dient te behouden. Wat de geordende dienst betreft dient te worden gestreefd naar eenvoud en soberheid. Een eerste vereiste is „nauwe samenwerking tussen predikant, organist en koorleider" en dan bij voorkeur vroegtijdig. De hierna gevolgde discussie, waarin ook het begrip oude en eigentijdse kerkmuziek werd besproken, werd nog na de middagmaaltijd voortgezet.

Aansluitend hierop werden nog enige zakelijke punten besproken, waarna tegen 4 uur 's middags door voorzitter ds Brandt dank werd gebracht aan allen die aan het welslagen van deze conferentie hebben meegewerkt, hetzij aan de voorbereiding, de corveediensten en niet te vergeten het bed-opmaken.

Tenslotte ging de voorzitter ons voor in dankgebed aan Hem aan Wien wij toch tenslotte alle dank zijn verschuldigd, aan Hem die ons in Zijn gemeente een plaats heeft willen geven; een bijzondere plaats.

DV

Het jubileum is voorbij maar de opdracht blijft

Het was vrijdag 31 mei verrukkelijk weer. Vroeg in de morgen straalde een heerlijke zon, die veel moois beloofde voor het verdere van de dag. En niet door de zon, maar door de goedheid van onze genadige God is het een onvergetelijke dag geworden

Het feest van Tabitha

voor allen, die min of meer nauw bij Tabitha betrokken zijn.

Reeds voor tienen heerste er een ongedwongen, blije sfeer in gebouw „Op Gouden Wieken" te Scheveningen. Om 10.15 uur begon de dankdienst, die door de N.C.R.V. werd uitgezonden. „Lof zij den Heer" klonk het uit de juichende woorden van enkele honderden mensen. Inderdaad, deze dienst was niet bedoeld om mensen te verheerlijken, noch hun initiatieven en volharding te prijzen, maar om Hem, die het Begin is van alle dingen, hulde te brengen. Passend in dit kader was daarin het Zusterkoor Ps 150 „Looft God, looft Zijn Naam alom." Dit huldebetoon klonk ook door in de gebeden; en in de prediking van 2 Kor. 8,7 „overvloedig in liefdewerk" was het al niet anders. De liefde van God in Jezus is oneindig groot. Maar deze zelfde liefde, die als een overweldigende gave over ons gekomen is en komt, deze zelfde liefde is ons tegelijk tot een opdracht. Het Evangelie moet óók met de handen uitgedragen worden, heengedragen worden tot de medemens. En door mensen, zo heeft God het gewild. God heeft risico genomen, door het Evangelie in handen van mensen te leggen. God heeft er Zich niet van afgemaakt, God blijft er bij betrokken. Omdat God er bij betrokken blijft, heeft Tabitha haar 25 jarig bestaan mogen herdenken. - Het was fijn de jubileumdag met deze dankdienst, waarin ds K. Corporaal de liturgie en ds J. Broertjes de prediking verzorgde, te mogen beginnen.

Tijdens de aansluitende receptie, waarin bestuur en staf vele gelukwensen in ontvangst moesten nemen, en onder het genot van de gebruikelijke kop koffie-met-wat-erbij, kwamen vertegenwoordigers van diverse instanties aan het woord. Br D. Olijslager opende de rij van sprekers, namens de Unie-Commissie. Mevr. Tijman, presidente van Zusterhulp, vervolgde. Beiden legden er de nadruk op, dat Tabitha een warme plaats heeft in vele harten in de gemeenten. Maar er moet nog meer belangstelling komen.

Ds Nortier, sprekend namens het diaconessenhuis Bronovo, voelde zich als de oudere zuster, zonder echter de jongere zuster te willen bemoederen; hij herinnerde aan de gestalte van Tabitha (Hand. 9) die uit liefde tot Jezus de armen kleedde; na haar dood werden de werkstukken harer handen getoond. Mogen ook in het huidige Tabitha „werkstukken uit liefde" gevonden worden. Ds W. Harkema mocht spreken namens onze centra, waar een heel ander werk gedaan wordt dan in Tabitha; onze centra staan (vaak) aan de ingang van 't leven, Tabitha (vaak) aan de uitgang van 't leven. Maar 't doel van beide is hetzelfde:
de Heer en de medemens dienen. Ds Harkema sprak ook namens de Haagse gemeente en constateerde, dat velen, die Tabitha binnengingen, geen hoop voor 't lichamelijke hadden, maar wel de eeuwige hoop leerden kennen.

Tenslotte dankte ds Broertjes voor de ontvangen belangstelling. Een bijzonder woord van dank richtte hij ook tot diaconessen en zusters, die met veel liefde de arbeid in Tabitha doen. Tot vreugde van het bestuur en vele anderen was zr Christine Kück, de eerste besturende zr., uit Grestbach/Elbe overgekomen. Ook de tweede besturende zuster, zr Alie Daniels, kon aanwezig zijn. Ook twee oud-voorzitters gaven acte de présence. Helaas kon de administrateur, br. Meyner, wegens een plotselinge ziekte niet aanwezig zijn. Ds Broertjes ging daarna voor in dankgebed tot Hem, van wien alle dingen zijn.

In Tabitha volgde nog een gezellig samen zijn van personeel, bestuur en enkele genodigden. Bij deze gelegenheid werd de penningmeester van de Tabitha-Bouw-Actie verrast met de opbrengst van de verkoopdag, op 15 mei in Tabitha gehouden, waarbij enkele giften gevoegd waren -; totaal het prachtige bedrag van ƒ 2350,-. Hartelijke dank, werd gezegd. Inderdaad! Want de toekomst is begonnen; Tabitha moet uitgebreid worden! Het jubileum is voorbij maar de opdracht blijft.

Ploeger

De toekomstplannen van Tabitha in beeld? In elk geval, vrouwelijke belangstelling voor de uitleg die ds H. Ploeger geeft. Rechts op de foto ds. J. Broertjes.

(Cliché Nieuwe Haagsche Courant).

DRS D. SLORT OVER

Profetie en profeten

In de Schriften ontmoeten we de profetische boeken. De bekendste zijn de profeten Jesaja, Jeremia en Ezechiël. Toch zijn er ook vóór hen nog profeten geweest, we denken aan Mozes Samuël, Elia. Zij werden heel vroeger „zieners" genaamd, en waren wat we tegenwoordig „helderziende" zouden noemen, al is er m.i. wel onderscheid. Het komt mij voor, dat de helderziendheid van de profeten te maken heeft met een verlichting door de Geest Gods. Bekend is uit de geschiedenis van Saul, hoe hij door zijn vader was uitgezonden om de verloren ezelinnen te zoeken.

Sauls knecht komt op de gedachte een man Gods te vragen": „Komt en laat ons gaan tot de Ziener; want die heden een profeet genoemd wordt, die werd eertijds een Ziener genoemd." (1 Sam. 9 : 9).

Meestal denkt men bij profetie, aan de toekomst. Zeker zal deze niet uitgesloten mogen worden. Profeten hebben vaak de toekomst bekend gemaakt. Jesaja b.v. sprak van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde (65 : 24) maar dit moet niet als het primaire worden beschouwd. *De profeten spraken over tijdgenoten* en hebben met hun woord, de omstandigheden doorlicht en voor hun tijd de nodige aanwijzingen gegeven. Zo hebben koningen vaak als een profetische boodschap, waarschuwingen moeten aanhoren voor een vertrouwen op vreemde machten (b.v. Egypte), in plaats van op God te vertrouwen.

Een profeet is niet een waarzegger, niet een toekomstvoorspeller, maar iemand die *Gods wil bekend te maken* heeft. Soms geven de profeten een boodschap, die zeker tot de verre tijden, tot de navolgende dagen reikt,. Doch daarbij wordt niet uit het oog verloren, dat zij allereerst spraken tot de mensen van hun tijd.

Van meerdere profeten is ons bekend, dat God hen door een *„roepingsvisioen"*, bij hun profetentaak bepaalt. In Jes. 6 vinden we het roepingsvisioen van Jesaja, bij Jeremia (hoofdstuk 1 : 11) bestond dit visioen uit het zien van een amandeltwijg. Dit vers bevat een woordspeling en verdient een kleine verduidelijking. Wat, vraagt u zich af, heeft een amandeltwijg te maken, met 't slot van genoemd vers: „Ik waak over m'n woord?" In de grondtekst is het zo, dat het woord amandel met de zelfde letters geschreven wordt als het woord „waken." Het zien van de amandeltwijg bracht van zelf het woord „waken" met zich mee. Bij Ezechiël was het aan de rivier de Chebas, dat hij een gezicht zag. Het woord van de profeten was niet maar een woord, er zijn voorbeelden in de bijbel, waaruit blijkt, dat deze *woorden geladen* zijn met kracht en iets doen. Zo sprak Jeremia tot de valse profeet Hananja de woorden: „Zo zegt de Heere, zie Ik zend u weg van den aardbodem, nog dit jaar zijt gij een lijk, omdat gij afval van den Heeere hebt gepredikt."

En de profeet Hananja stierf in dat jaar, in de zevende maand (Jer. 28 : 16, 17).

Het in vervulling gaan van een profetisch woord, wordt als bewijs gezien voor de ware profetie. Zo lezen we in Deut. 18 : 21:

„Wanneer gij nu bij uzelf mocht zeggen: „Hoe onderkennen wij het woord dat de Heere niet gesproken heeft? - als een profeet spreekt in den naam des Heeren en zijn woord wordt niet vervuld en komt niet uit, dan is dit een woord, dat de Heere niet gesproken heeft."

Toch is alleen „het in vervulling gaan" nog niet voldoende garantie. De inhoud van de boodschap mag niet in strijd zijn met hetgeen God heeft geboden. Het kan dan zijn, dat het-in-vervulling-gaan van een woord, door een profeet gesproken, een *beproeving* betekent. (Deut. 13 : 3). We kunnen zeggen, dat het moeilijk blijkt, de ware van de valse profetie te onderscheiden. Toch zullen de echte profeten, er toe bijdragen, dat de naam des Heeren niet vergeten wordt. De profeet Jeremia heeft een felle strijd te voeren gehad tegen de valse profeet Hananja, die we boven reeds noemden. Het blijkt dat de valse profeten spraken naar de wens van het volk, terwijl de ware profeten, die door den Heer gezonden waren, ook vóór het optreden van Jeremia, geprofeteerd hebben van oorlog, rampspoed en pest."

De vraag wat is echte- en wat valse profetie? is een kwestie van onderscheidingsvermogen. „er zijn geen directe uiterlijke kriteria om deze van elkaar te onderscheiden; in wezen kunnen ze alleen door het woord van de ware profeet worden ontmaskerd, kunnen ze alleen „geestelijk" worden onderscheiden." (Vriezen in Jaarbericht no. 14, Ex Oriente Lux. pag 36 1955-'56).

Er zijn allerlei profeten geweest. Individueel optredend profeten, maar ook waren er „groepsprofeten," die in gezelschappen opgenomen waren, er waren cultische profeten, die aan de tempel verbonden waren, en die tegelijk staatsdienaren waren. (Het heiligdom b.v. dat Salomo bouwde was een koninklijk heiligdom. Tempel en staat waren in wezen één).

De profeet is allereerst *spreker*. Hij heeft het Woord Gods over te brengen. Vandaar dat we telkens lezen: „Spreekt de Heere!" „alzo zegt de Heer" enz. Ezechiël moest een boekrol opeten. Dat wil zeggen: God gaf hem de boodschap, God schonk een openbaring. Toch is de profeet meer dan alleen prediker, hij is ook de *verantwoordelijke vertegenwoordiger* van Zijn Zenders.

Ezechiël moest uit naam van den Here, de mensen waarschuwen, wilden ze niet horen, dan ging de profeet vrij uit, doch als de profeet niet waarschuwt, zal het bloed van de niet gewaarschuwde man, tegen hem getuigen en God zal zijn profeet rekenschap vragen!

Tot hiertoe hebben we ons hoofdzakelijk beziggehouden met oudtestamentische profeten. Ook het N. T. heeft zijn profeten. Profetie is dan *charisma*, een gave van de Heilige Geest, zoals we uit 1 Kor. 12 lezen kunnen. Toch blijft de profeet verantwoordelijk voor hetgeen hij zegt. Paulus schrijft: „de geesten der profeten zijn aan de profeten onderworpen, want God is geen God van wanorde, maar van vrede!" De profeet is het instrument, waardoor de Heer rechtstreeks tot de gemeente spreekt. In de gemeente te Antiochië waren profeten en leraars. Deze profeten hebben de gemeente aanwijzingen gegeven, en zo kwam het tot het uitzenden van Barnabas en Saulus. De Heilige Geest sprak door deze profeten, de uitzending vond plaats door de Heilige Geest. (Hand. 13 : 4).

Bekend is de profeet Agabus, afkomstig uit Jeruzalem, die in Antiochiëe te kennen gaf door den Geest, dat er een grote hongersnood zou komen over het gehele rijk, waarbij Lucas de schrijver van de Handelingen opmerkt, dat deze ook gekomen is onder keizer Claudius.

Dezelfde Agabus ontving door de Heilige Geest een profetie over Paulus, en verrichtte evenals vele oudtestamentische profeten - daarbij een *profetische handeling*. Hij nam de gordel van Paulus „en zich voeten en handen bindende, zeide hij: Dit zegt de Heilige Geest: Den man, van wien deze gordel is, zullen de Joden te Jeruzalem zo binden en uitleveren in de handen der heidenen." (Hand. 21 : 11). Hier had de profetie met de toekomst te maken.

Dit artikel besluit ik met een citaat van Ralph Luther „de gemeente moet door de profetie licht krijgen in wat *nu* voor haar nodig is te kennen. De profetie brengt in het leven der gemeente altijd weer een wind van rechtstreeks goddelijke frischheid; door haar komt ook altijd nieuw leven in het anders tot den letter verstarde bijbelwoord."

Dat de Heere ook onder ons de „gave der profetie" openbare.

„IJvert om de geestelijke gaven, maar meest, dat gij moogt profeteren." (1 Kor. 14 : 1).

Brood voor het hart

Sinds iets meer dan 100 jaar werkt op de kust van West-Afrika de zending. De boodschap van het christendom houdt in een antwoord op de vraag van de dood, betekent verdrijving van de sterke angst en betekent praktisch werk (de zendingsstations moesten gebouwd worden) en verder onderwijs.
Men kan stellen dat zending en missie aan de wieg hebben gestaan van die ontwikkeling, die heden ten dage geleid heeft tot het aan interne spanningen en verwarrende situaties op elk gebied zo rijke Afrika. Alle Afrikaanse leiders van boven de 40 jaar hebben tenminste hun eerste onderricht gehad op zendings- of missiescholen.
Omstreeks 1960 is een mijlpaal in die ontwikkeling gekomen doordat vele Afrikaanse republieken hun onafhankelijkheid verwierven. De samenleving, die al jaren in een overgangssituatie verkeerde door het snel toenemen van de politieke macht der Afrikanen, geraakte door de onafhankelijkheid veelal in een stroomversnelling.
De kerken en zendingen hebben het Evangelie gepredikt. Zij hebben zich echter op het terrein van het geschreven woord-en dat dit een grote nalatigheid betekent, zien we pas goed in onze dagen - beperkt tot de uitgave van kerkelijke literatuur in engere zin, zoals de catechismus, gezangboeken, bijbelvertalingen enz. (bijna al deze publicaties verschenen in de Afrikaanse talen).
Op verschillende conferenties is men tot de ontdekking gekomen dat één kerk of één zending theologisch noch praktisch in staat is deze lacune op te vangen. Op een internationale literatuurconferentie in Kitwe in Noord-Rhodesia is daarom in 1961 besloten het samen te doen, een centrum voor Frans-sprekend Afrika en een centrum voor Engels-sprekend Afrika te stichten en op deze grootse wijze de literatuur-productie aan te vatten.
Nog in hetzelfde jaar werd voor het centrum voor Frans-sprekend Afrika een begroting opgesteld. De Nederlandse Hervormde Kerk bleek bereid een deel van de kosten voor haar rekening te nemen. Vandaar dat nu in Yaounde (Kameroen) al 2 kantoren zijn, terwijl een bekwame directeur, de Frans-Zwitser Ds Paul Fueter reeds met zijn werkzaamheden gestart is en een commercieel directeur, de Heer S. van der Werf, binnenkort zich in Frankrijk gaat voorbereiden op zijn toekomstige werkkring.
Dit lectuurcentrum kan alleen functionneren wanneer het over een publiciteitsfonds van minimaal ƒ 300.000,-- beschikt. De zelfstandige kerk van Kameroen heeft Duitsland en de V.S. om hulp verzocht, maar via de actie „brood voor het hart" hoopt men ook op aanzienlijke steun vanuit Holland.
Men kan de problematiek, waaruit dit centrum ontstaan is, ook anders formuleren. Afrika moet zich ontwikkelen. Frankrijk, Engeland, Duitsland en de V.S. investeren om Afrika tot ontwikkeling te brengen. Deze ontwikkeling ontketent een omwenteling in de samenleving. De structuren van de stam, van het dorp en van de mens (het huwelijk b.v.) lijken niet of nauwelijks aan te passen aan de geindustrialiseerde samenleving.
Daarbij komt nog de urbanisatie, waar alles wat er aan waardevolle stamtradities bestond op een grote hoop wordt gegooid en verdwijnt.
Het losgeslagen karakter van de Afrikaanse maatschappij komt ook tot uiting in het naar verhouding zeer grote aantal prostitué's, alleen in Douala (Kameroen) b.v. al 3.000. Het meest trieste is wel dat juist meisjes met meer ontwikkeling in de chaos der grote stad veelal geen standhouden. Ook een ontwikkelde Afrikaan kiest vaak een meisje tot vrouw, dat niet door haar ontwikkeling van de gelijkgerechtigdheid van man en vrouw te zeer overtuigd is.
Europa heeft niet het recht Afrika alleen haar techniek, haar economie, haar landbouw etc. etc. te bieden. Wij zijn verplicht met hen, aan wie wij verdienen - maar niet daarom - en met wie wij onder één Heer staan, de fundamenten van een menselijker samenleving te doordenken.
De stem van het evangelie is niet onbeantwoord gebleven, er zijn alleen in Kameroen 1.300.000 christenen, dat is een derde van de bevolking.
In het begin van deze eeuw ging het erom de mensen tot Jezus te brengen. Nu gaat het erom de Afrikanen met Christus te leren leven in het materialistische leven, dat zo snel verandert.
Voor de Frans-sprekende Protestanten is er nog een ander probleem. De 5.000.000 Protestanten van Frans-sprekend Afrika zijn afhankelijk van materiaal van Protestants Frans-sprekend Europa, dat zijn 2.000.000 mensen.
De Engels-sprekende christenen in Afrika hebben de hele geestelijke, theologische en materiele steun van de Anglo-Amerikaanse wereld achter zich.
Het gevaar is niet denkbeeldig dat Frans-sprekend Afrika op dit gebied meer en meer „onderontwikkeld" dreigt te geraken. Vandaar een beroep op Nederland, omdat wij door ons zendings-werk reeds op vele wijzen bij Kameroen betrokken zijn. Een van onze eerste boekjes „J'ai aimé une fille" („Ik heb iets met een meisje gehad") is al in 15.000 exemplaren de deur uit, zonder enige propaganda, eenvoudig omdat hierin een aantal brandende vragen rondom het huwelijk behandeld werd.
De politieke en economische ontwikkeling van de wereld eist dat Afrika snel met de andere volken in de pas gaat lopen, dat betekent dat op geestelijk terrein ook snel hulp verleend moet worden. Niet aan negers, die zo anders zijn dan wij, maar aan mede-mensen, die worstelen met de problemen van het Christen-zijn in een snel veranderende samenleving.

Resumé van een causerie van de pas uit Kameroen teruggekeerde ds Y. Schaaf, die in opdracht van het Bijbelgenootschap enkele jaren in dit deel van Afrika werkte.

Advertenties

jan van komen
en
ria zweep

geven u, mede namens hun ouders, kennis van hun voornemen in het huwelijk te treden op vrijdag 21 juni 1963 om 14 uur in het gemeentehuis te nieuwendam

huwelijksbevestiging door de weleerw. heer ds m. g. boeschoten om 15 uur in de bethelkerk, pleadenplein, amsterdam-noord

amsterdam-n., buiksloterdijk 40
amsterdam-o., copernicusstraat 66

receptie 21 juni van 16-17.30 uur buiksloterdijk 40

voorlopig adres:
buiksloterdijk 40, amsterdam-n.

Heden ging nog onverwacht naar zijn Heer en Heiland, onze lieve man, vader en grootvader

JOHANNES KLAVER

op de leeftijd van 62 jaar.

Wij weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is. 1 Joh. 3 : 2b.

Sappemeer, 31 mei 1963
Narcissenstraat 53.

Uit aller naam:
N. KLAVER—BAAS.

De begrafenis heeft plaatsgehad dinsdag 4 juni te Hoogezand.

De Heer der Gemeente zal U vertroosten.

Heden ging zeer plotseling van ons heen onze geliefde broeder

JOH. KLAVER

oud 62 jaar, ouderling van de gemeente, geliefde echtgenoot van N. Baas.

Niemand kan onze zuster en kinderen in deze zo moeilijke ure vertroosten dan Jezus alleen.

Baptistengemeente Hoogezand.

31-5-1963.

Vrijdag 14 juni 1963 79e jaargang Nr. 3684

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

De Algemene Vergadering onzer duitse broeders

Wij waren op 23 en 24 mei gasten van onze broeders aan de andere kant van onze oostgrens, teneinde op hun Algemene Vergadering onze nederlandse baptistengemeenschap te vertegenwoordigen.
Dit duitse gemeentefeest vond plaats in de prachtige „Erlöserkirche" te Gelsenkirchen. Inderdaad een prachtige nieuwe kerk van een grote gemeente, die in de oorlog haar kerk verloor, maar nu rijk gezegend is met dit prachtige gebouw.
Het is een streek van veel rook en roet, waarin Gelsenkirchen ligt. Het is dan ook niet voor niets, dat men spreekt van „de kolenkit" als men het over dit gebied heeft. Er zijn nog verschillende ... pen hoogovens, die hun dichte rook over de streek uitwalmen. De nieuwe ovens worden zo gebouwd dat middels zuiveringsinstallaties de afgevoerde lucht wordt gereinigd. Overigens ligt dit gebied in een prachtige streek: Hoge bergen en diepe dalen. Mijn vrouw en ik logeerden in Wermelskirchen, zodat wij een paar keer dit prachtige gebied doortoerden en er nog lang niet genoeg van hadden toen wij vrijdagsavonds weer naar ons kostelijke vlakke land snelden.

In W. Duitsland 100.000 baptisten.

Wat zal ik U van deze vergadering vertellen, dat U zal boeien en vasthouden? Alles te vertellen zal niet mogelijk zijn. Daarvoor weten U en ik te weinig van onze naaste en zeer dichtbijwonende buren.

Laat mij beginnen te vertellen dat alleen al in West-Duitsland een honderdduizend baptisten wonen. Achter de vergadering, die zo'n vijfhonderd aanwezigen telde, staan dus heel wat meer mensen dan achter onze A.V. Immers, wij tellen slechts een kleine negenduizend baptisten. De duitse gemeenten zijn bovendien gegroepeerd in zogenaamde „Vereinigungen" - kleine unies waarbij er echter zijn die meer baptisten tellen dan onze nederlandse Unie!

Dit betekent natuurlijk dat op de duitse AV lang niet zo en détail over de dingen gesproken wordt als bij ons. Dat kan eenvoudig niet. Veel is al geregeld in werkgroepen, die uitvoerige mandaten hebben en ook in de „Vereinigungen". Er wordt een keurig uitgevoerd boekwerk uitgegeven waarin alle rapporten zijn opgenomen en die de vergadering kan goedkeuren of afkeuren.

Sectie-vergaderingen

De bespreking van deze rapporten geschiedt in secties. Dat betekent uiteraard, dat niet iedere gemeente bij elke bespreking aanwezig kan zijn, want verscheidene gemeenten kunnen maar één afgevaardigde zenden. Maar dat is immers ook niet nodig: de gemeenten dienen op die manier elkaar te helpen in de beoordeling van het werk. Een kwestie van bereidheid tot delegatie.

In de sectie-vergaderingen wordt uitvoerig over het werk gepraat en gediscussieerd en stemt men voor „aanbevelingen." In de grote gezamenlijke vergadering worden dan deze aanbevelingen meegedeeld en toegelicht en worden de definitieve stemmingen gehouden. Dat betekent, dat het daar dan in de meeste gevallen hamerstukken zijn. Een vlotte en doeltreffende wijze van vergaderen, waar wij zeker al lang aan toe zijn, en in elk geval nodig toe dienen over te gaan. Er is al eens een aanloop geweest om het bij ons ook zo te krijgen, maar het strandde toen nog op onze behoudendheid en behoedzaamheid. Als een gemeente of Uniecommissie het nu weer zou voorstellen zou het, dunkt mij, veel kans van slagen hebben. Ik geloof, dat onze mensen er nu het zicht wel op hebben. Bij onze oosterburen moest het wel en ze zouden het zich niet meer anders kunnen voorstellen.

Hoger peil der vergadering

We moesten ook constateren, dat de vergadering daar op hoger peil stond dan bij ons. Ofschoon het daar ook echte baptisten zijn - in de zin dat ze hun zegje beslist willen doen - is er een sterke zelfdiscipline: er worden geen herhaaldelijke herhalingen gepleegd. Wat de één gezegd heeft zegt de ander niet weer. De goede vergadermentaliteit komt natuurlijk ook voort uit het feit dat zo'n veel grotere Unie ook meer mensen van formaat oplevert: de allerbesten uit de gemeenten gaan naar de AV! Het Unieschip is daar dan ook zeer goed bemand. Wij werden geboeid door verschillende figuren van formaat. Mensen als de Unievoorzitter, br Fehr en de Uniesecretaris br Thaut zijn beslist van internationaal formaat en zo zouden er meer te noemen zijn.

Prima organisatie

Opvallend was de correctheid waarmee men zich aan het tijdschema hield. De hele organisatie was overigens prima. Laten we zeggen: net zo goed als in Sneek! De ontvangende gemeente van Gelsenkirchen had alles tot in de puntjes geregeld en een prima organisatie in het leven geroe-

IN DIT NUMMER

pen. Ook de verzorging van de buitenlandse gasten, waarvan de ons bekende zr E. Flügge-Hof de leiding had, was voortreffelijk.
Het kader der duitse baptisten is, dunkt mij, gemiddeld ouder dan bij ons, maar ademt ondanks de gelijkheid, toch een bepaalde frisheid van geest. Ook de jongere broeders voeren rustig en op correcte wijze het woord; ze laten dat echt niet alleen aan de ouderen over.

Oost-West

Jammer was het dat de broeders uit de Oost-zône geen toestemming konden krijgen de vergadering mee te maken. Het bleek duidelijk dat de broeders zich met hen nog altijd nauw verbonden weten, ook al is het uitzicht op hereniging wel zeer gering. In 1960 waren ze voor het laatst op de AV. Zij moeten nu wel gescheiden het werk voortzetten en dat gebeurt dan ook. Er is in Bückow een seminarie met 17 leerlingen: eind mei gingen 7 broeders de gemeente in en in september komen er weer 7 nieuwe theologische studenten op het seminarie. Begin mei hebben de oost-duitse broeders hun Unievergadering gehad.

Het seminarium te Hamburg

Het seminarium in Hamburg ziet dit jaar een vijfentwintigtal broeders haar poorten verlaten en neemt vijftien nieuwe studenten op: in september a.s. bedraagt het leerlingental ongeveer zeventig .De leraren van het seminarie gaven acte de présence op de Algemene Vergadering en vertelden iets over hun werk. De ons bekende dr Hans Luckey voerde op de hem eigen bewogen wijze het woord. Het ging over geloof en wetenschap en ik kreeg de indruk dat de gemeenten het wel heel goed begrepen hebben, dat geloofsbeleving en wetenschapsbeoefening géén tegenstellingen zijn. Er schenen kennelijk geluiden te zijn geweest als zou een wetenschappelijke discipline de dingen van het geloof geen goed doen. Wij kunnen begrijpen, dat er mensen zijn die dat denken. Dat komt bij ons ook wel voor. Er zijn zelfs nòg broeders, die denken dat je zonder studie veel beter dominee kunt zijn en dat de geest je dan beter kan gebruiken. Maar goed: de vergadering daar heeft gemerkt, dat het echte en recht gelovige broeders zijn, die de jonge mannen vormen tot de dienst. En we zouden haast weer zeggen: Net zo als bij ons, maar dat wisten we al wel.

Veelomvattende arbeid

Over de eigen uitgeverij in Kassel zullen we niet veel zeggen. Het is een machtig bedrijf, dat in de loop der jaren behoorlijk is gegroeid: het is een miljoenen-bedrijf! Gewoonweg een feest om die grootse boekentafel te overzien. Ik vraag me wel af of wij hier in Nederland ooit aan iets dergelijks kunnen beginnen. We zullen veel geld moeten investeren in een eigen uitgeverij en tijdig moeten beginnen met het opleiden tot gediplomeerde werkers.
Bejaardencentra, diaconessenhuizen, jeugdcentra en kinderhuizen vormen een hoofdstuk op zichzelf, naast het mannenwerk en andere vormen van maatschappelijke arbeid. Dat geldt ook van het zendingswerk en de evangelisatiearbeid, waarvoor van een tiental tenten gebruik gemaakt wordt: in totaal een negentigtal tentacties in '63! In Saarland-Pfaltz wordt geevangeliseerd, in Waterschei Genk in Belgie, in Oostenrijk. Zending in Noord- en Zuid-Kameroen. We hebben hier te weinig ruimte om alles te rapporteren.
Voor alle Uniearbeid reizende predikanten, seminarie, mannenwerk, wezendienst, tentzending, evangelisatie en jodenzending, buitenlandse zending, bijbel- en zendingsscholen, jeugdseminarie, gemeentejeugdwerk, zondagsschoolwerk, studentenwerk enz. enz. brengen onze westduitse zustergemeenten in 1963 ongeveer twee miljoen DMark op. Dat is geen kleinigheid.
Interessant is ook de schaal voor minimum-voorgangerssalarissen, die volgens dienstjaren is opgesteld. Mij dunkt dat dit wat hoger ligt dan bij ons.

Organisatorische problemen

Interessant is nog, dat ook grote Unies wel eens in de moeilijkheden blijven steken. Bijna een hele dag werd besteed aan het kiezen van een nieuwe Uniecommissie. Dat ging volgens een nieuw ingevoerd systeem, dat van 't jaar voor het eerst werkte en bepaald nog niet waterdicht was. Veel uitleg van te voren: zeker een paar uur op echt baptistische wijze praten over en weer, met voorstemming en vervolgens een tweetal stemmingen. Was bij de derde stemming een vacature nog niet vervuld dan zou de zetel leeg blijven. Dat gebeurde dan ook prompt met één zetel. Om gekozen te zijn moest de candidaat twee-derde van het aantal stemmen hebben. Bij de laatste stemming kreeg geen van beide candidaten de vereiste meerderheid. Eén broeder trok zich terug en de vergadering was spontaan bereid om de overblijvende broeder vlot bij acclamatie verkozen te verklaren. Maar de broeders die een helder inzicht hadden in vastgelegde regels en afspraken, maakten duidelijk dat dit niet kon. Dat ging dus niet door. En zo heeft de westduitse Uniecommissie dit jaar een lege zetel. De Uniecommissie kreeg de opdracht de stemprocedure nog eens te bestuderen en volgend jaar met een nieuw voorstel te komen. En dan komt het vast wel goed.

Groeten

Ik geloof U een klein beetje een indruk te hebben gegeven van het werk in West Duitsland.
Vanzelfsprekend heb ik Uw aller groeten overgebracht, zoals vertegenwoordigers van andere europese Unies het ook deden. Ze werden dankbaar en onder applaus, waarbij zelfs de algemene lach niet van de lucht was, aanvaard. Ik moest U allen ook hartelijk danken en teruggroeten, wat ik dan maar bij dezen doe.
We waren echt thuis bij deze broeders en willen U beslist nog wel eens bij hen vertegenwoordigen.

Ph. L. (Gn)

Gemeenteberichten

Staveren-(H.Z.) Het is meestal de goede gewoonte, indien er blijdschap is, dit elkander te laten weten. Daarom willen we niet zwijgen over de vreugde, die we als gemeente mochten beleven op pinksterzondag j.l.
's Morgens kwamen we samen om te luisteren naar de pinksterboodschap, waaraan een korte bidstond van enkele broeders vooraf ging. God zij dank, dat Zijn Geest ons wil leiden in alle waarheid en dat Zijn Geest getuigt met onze geest, dat we kinderen Gods zijn.
's Middags zagen we een zuster op de leeftijd van 71 jaar afdalen in het watergraf. Welk een machtig gebeuren! Ze stond weer op in een nieuwheid van leven. God zelf was haar te machtig geworden door het Woord dat haar niet los liet: „wat aarzelt gij nog?, staat op en laat U dopen." Naar aanleiding van deze tekst werden we ook toegesproken door onze voorganger. Zij die nog steeds voor de drempel der gemeente staan en nog aarzelen te komen tot de Heiland in waarachtige overgave, werden op ernstige wijze genodigd om te komen tot de Here en Zijn gemeente. Bij het avondmaal werd onze nieuwe oude zuster een hartelijk welkom toegeroepen door ouderling J. Feenstra; ook vele gasten konden worden verwelkomd.
Zo gaan we dan voorwaarts in de kracht van Jezus' bloed, hopende en biddende dat God ons spoedig weer zulk een dag mag schenken.
Ons zangkoor heeft zich ook al in verscheidene diensten laten horen, waaronder ook enkele keren in de Maranatha-samenkomsten in Kippenburg (Gaasterland).
Grijpt toch de kansen door God ons gegeven, opdat Zijn Koninkrijk mag worden uitgebreid.

Arnhem-(P.D.) Met vreugde kunnen wij terugzien op de afgelopen weken. Op 12 mei beleden vier broeders en zusters hun Heer in de doop. Het was een gezegende dienst, waarin ds Ph. Lindeman van Groningen het Woord verkondigde. Tot onze grote vreugde en dankbaarheid was onze voorganger, ds J. Bosma, weer in zoverre hersteld van zijn ziekte dat hij de doop kon bedienen. De afgelopen zondag, 2 juni, mocht hij zelfs de gehele dienst weer verzorgen. Tijdens deze dienst werd een jonge broeder gedoopt. Na deze beide diensten werd aansluitend het Heilig Avondmaal gevierd. Wat doet het goed om van de kansel de uitnodiging te horen dat een ieder, die gelooft in de Here Jezus als zijn persoonlijke Verlosser en Zaligmaker, welkom is aan het avondmaal, zodat allen zich als kinderen Gods kunnen scharen rond de dis des Heren.
Versterking ontvingen wij door de komst van onze broeder student Van de Geer, die onze gemeente in de komende drie maanden door woord en daad hoopt te dienen. Vooral nu onze voorganger herstellende is van zijn ziekte en geleidelijk aan zijn taak weer op zich gaat nemen, zijn wij zeer ingenomen met deze hulp.
U ziet het, er is in onze gemeente weer veel stof tot danken. Tel uw zegeningen één voor één en ge zegt dankbaar: „Hij liet nooit alleen."

Aan rustige wateren

Uitgevoerd om ingebracht te worden

„Hij voerde ons van daaruit, opdat Hij ons inbracht," Deut. 6 : 23

Gods werkzaamheid en Zijn bedoeling met Israels geschiedenis zijn hier tesamen gebracht. „Hij voerde ons uit Egypte" - dat is de werkzaamheid; „opdat Hij ons inbracht in Kanaän", ziedaar de bedoeling. Waar nu al wat tevoren geschreven is, tot onze lering geschreven is, opdat wij door lijdzaamheid en vertroosting der Schriften hope hebben zouden," daar mogen wij verwachten in het eigenlijke doel, dat God met Israel had, Zijn doel voor heel Zijn volk in alle tijden te zien.

Deze korte mededeling is van diepe, veelomvattende betekenis en zonder overdrijving kan gezegd worden dat ze de boodschap van de gehele bijbel in hoofdzaak weergeeft.

De bijbel heeft ons drie dingen met grote duidelijkheid te zeggen: eerstens, dat God ons bevrijden wil van de band der zonde; tweedens, dat Hij ons brengen wil tot een leven van vrijheid en overwinning; en ten derde, dat wij aan Zijn eerste doelstelling kunnen beantwoorden en falen ten opzichte van de tweede. En alle drie deze gedachten vinden we in bovengenoemd bijbelwoord: „Hij voerde ons uit, opdat Hij ons inbracht."

Toen Mozes deze woorden heeft uitgesproken, waren de Israelieten „uit" Egypte, maar nog niet „in" het land en zoals wij weten, kwamen zeer velen van hen nooit Kanaän binnen, maar zijn gevallen, omgekomen in de woestijn; en naar te vrezen is, is dit het beeld van de geestelijke geschiedenis van een grote menigte christenbelijders.

De schrijver van de Hebreënbrief spreekt van „achterblijvers". God had de Israelieten door een wonderbare betoning van Zijn macht bevrijd van de Egyptische banden en leidde hen naar de grenzen van het beloofde land; maar daar stonden ze op en keerden terug naar de woestijn, waar ze acht en dertig jaar lang omzwierven en een heel geslacht omkwam. God had ze allen uitgevoerd, maar duizenden van hen gingen nooit binnen. „En wij zien dat zij niet hebben kunnen ingaan vanwege hun ongeloof," Hebr. 3 : 19.

Deze droeve geschiedenis, die het ganse O. Testament doorloopt wordt voortgezet in het Nieuwe. Alle brieven der apostelen zijn gericht tot gelovigen, tot bekeerde mannen en vrouwen; en in allen worden wij van aangezicht tot aangezicht geplaatst met de tegenstelling tussen wat wij zijn en wat wij dienen te zijn. Wanneer de apostelen spreken van christelijke ervaring bewegen hun gedachten zich op een hoog peil, maar wanneer zij spreken over de ervaring van christenen, dan verandert dat peil. Ieder christen is „uitgevoerd," maar niet ieder is „in" gebracht.

Paulus maakt het duidelijk, dat iemand ophouden kan „natuurlijk" te zijn, zonder „geestelijk" te worden, dat een christen zijn hele leven door „vleselijk" kan blijven. Tussen Egypte en Kanaän ligt een woestijn, waarin wedergeboren zielen hun leven kunnen doorbrengen. Het is helaas mogelijk een verloste ziel te hebben en een verloren leven.

Het evangelie eindigt niet op Golgotha. Er is veel meer. De Heer heeft meer om te geven. Dankbaar mogen we zijn voor de uittocht uit het diensthuis der zonde. Gode zij dank, wij hebben de verlossing, door Jezus' dierbaar bloed. Wij hebben de verzoening, welk een kostbaar goed.

Vele christenen komen niet verder dan Golgotha, de vergeving der zonden. De uittocht is wel noodzakelijk, maar het doel is de intocht in 't rijke genadeleven. Derhalve mogen wij delen in het leven en de kracht der opstanding: „opdat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding." Bovendien wil de Here ons vervullen met de kracht van de Heilige Geest. De Here is gekomen om ons het leven te geven in overvloed, Joh. 10 : 10. „Opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods."

Daartoe heeft Hij de Heilige Geest gegeven aan de gelovigen, opdat stromen van levend water uit ons binnenste zouden vloeien, Joh 7 : 38.

Het pinksterfeest is wederom gevierd in onze gemeenten; is 't ook persoonlijk beleefd door U en mij? Wellicht hoorden we voor de zoveelste maal de boodschap „Wordt niet dronken van wijn waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest."

Zijn we vervuld, „vol" geworden van de Heilige Geest? Hebben we na de uittocht - de verlossing - ook de in-tocht beleefd? Vele christenen zijn wel buiten Egypte, maar niet in Kanaän -, zij zijn in de woestijn blijven steken.

De Heilige Geest roept al dezulken op toch „de Jordaan over te trekken," in het land onzer erfenis. Daartoe werden we verlost. God voerde ons uit, opdat Hij ons zou inbrengen en als wij uitgingen door het geloof, dan hebben wij ook in te gaan door het geloof.

„Hij voerde ons vandaar uit opdat Hij ons inbracht." Zijn we „uitgevoerd?" Zo ja, zijn we dan ook „ingebracht?" Zo niet, waarom niet? Zullen we door 't geloof onze erfenis, het rijke genadeleven, in bezit nemen?

Eindhoven *S. J. Zijlstra*

Landdag Gewest Twente - 2e Pinksterdag

2e Pinksterdag waren vele broeders en zusters uit dit gewest samengekomen op de reeds tot traditie geworden landdag te Deldenerbroek. We mogen met veel genoegen en tevredenheid op deze dag terugblikken want het was goed aldaar te zijn. Dit lag niet alleen aan de uitzonderlijk goede weersomstandigheden doch vooral aan de prima, broederlijke sfeer, die we direct reeds bij het betreden van het fraaie terrein mochten bespeuren.

Bij het gehouden appel bleek dat naast een grote schare ouderen uit al onze Twentse Gemeenten ook vele jonge mensen aanwezig waren, w.o. de N.B.J.B. groep uit Apeldoorn. Het motto van deze dag was „Getuigenis en Gemeenschap" en beide onderdelen van het motto zijn op deze landdag goed naar voren gebracht.

Ds M. de Jong van Enschede had de leiding van de morgenbijeenkomst terwijl de boodschap gebracht werd door Ds Jac. Schouten van Westerhaar.

Voorts was er uit elke Gemeente een broeder of zuster die getuigde van de blijdschap die er ligt in het geborgen zijn in Jezus Christus en die gewaagden van de grote zegen van het Pinksterfeest. De muziekclub van Borne verleende in deze morgenbijeenkomst verschillende keren haar zeer gewaardeerde medewerking niet alleen op muzikaal doch ook op vokaal gebied. In de middagpauze waren er door de Gemeente Borne verschillende spelen georganiseerd voor oud en jong. Bij het mastklimmen valt te memoreren dat Ds Voorhaar wel zeer energiek in de paal klom doch halverwege vanwege uitputting moest staken.

Bij de voetbalwedstrijden tussen de diverse Gemeenten was steeds een grote schare supporters aanwezig die luidkeels hun aanmoedigingen en deskundige adviezen het veld inriepen tegen meespelende ouderlingen en diakenen. De Gemeente Hengelo-Jacob Catsstraat mocht zich winnaar noemen van dit grote schuttersfeest.

De middagbijeenkomst stond onder leiding van Ds F. E. Huizinga terwijl de toespraak gehouden werd door br Dammuller van Hengelo.

Aan deze dienst werd medewerking verleend door het muziek- en zangensemble „Kleine Kracht" uit Vroomshoop. Het was een rijk gezegende dag, waarin we de vreugde gesmaakt hebben van het samen verbonden zijn in de Heer. Toen dan ook om 4 uur de landdag gesloten werd konden velen er nog niet toe komen het terrein te verlaten.

Rest ons nog te vertellen dat onze kleine Gemeente Borne ook deze keer de organisatie van onze landdag weer voortreffelijk en met veel liefde verzorgd heeft. Hulde!

K.v.O.

NADER BEZIEN

Bij het overlijden van paus Johannes XXIII

Nog nooit in de geschiedenis heeft het overlijden van een paus zo grote aandacht getrokken in de niet roomskatholieke wereld. In pers, radio en televisie zijn door protestanten en humanisten treffende woorden over hem gschreven en gesproken. Dat kwam allereerst omdat Johannes XXIII een bizonder menselijke paus was. Hij had zijn gezicht en zijn optreden mee. Hij doorbrak vaticaanse protocollen en roomskatholieke gevestigdheden. Hij ging naar een kinderhuis en naar een gevangenis. Dat was de wereld van de opperherder van de kerk van Rome niet gewend.

Voorts was hij de paus die het tweede vaticaanse concilie bijeenriep. Velen houden het er nog steeds voor dat dit concilie bedoeld was als een herenigingsconcilie dat pas later in meer intern roomskatholieke banen is geleid. In Hervormd Nederland van 8 juni heeft Prof. Bronkhorst, uitnemend kenner van de R.K. kerk, dit nog eens nadrukkelijk herhaald. Dat het anders is gelopen is misschien niet 's pausen bedoeling geweest maar zowel voor de kerk van Rome als voor de hereniging toch maar beter. Voorts was het deze paus die protestantse waarnemers op het concilie toeliet en het secretariaat voor de eenheid der christenen in het leven riep. En het verloop van het concilie zelf heeft een en andermaal een pauselijk ingrijpen te zien gegeven ten gunste van de krachten der vernieuwing. Johannes XXIII is bepaald geen kleurloze overgangsfiguur geweest maar veeleer de scharnier die een verleden tot afsluiting heeft gebracht en een nieuwe periode heeft geopend, zoals Prof. Bronkhorst in hetzelfde artikel zegt.

Het zijn allemaal hoogst merkwaardige dingen, vooral bij een man die reeds vergevorderd was in zijn levensavond toen hij tot het pausschap werd geroepen. Het zijn ook uiterst ingrijpende dingen in een kerk, waarin tot voor kort de krachten van vernieuwing geen kans schenen te zullen krijgen. Natuurlijk maakt één zwaluw geen zomer en één vooruitstrevende paus geen bekering van de R.K. kerk. Want ook deze paus was goed rooms. Hij heeft de verering van de heilige Jozef krachtig bevorderd. Hij heeft de lijken van Don Bosco en Pius X door Italie laten reizen om het volk gelegenheid te geven ze te vereren. Wanneer we daaraan denken, dan vragen we ons af of deze kerk wel ooit van de enorme religieuze ballast bevrijd zal worden die ze in haar verering van Maria en de heiligen meetorst. Prof. Bronkhorst noemt deze dingen de voor protestanten vaak zo moeilijke en onbegrijpelijke zijde van het rooms-katholicisme. Ik moet bekennen dat ik deze dingen niet zo erg onbegrijpelijk vind; ze komen ook elders in de godsdienstige bagage van de mensheid voor. Maar juist dat maakt dat ik ze zo moeilijk kan aanvaarden .Ik weet wel dat wij ook wel dingen in ons baptistisch godsdienstig leven hebben die aan deze bagage zijn ontleend. Maar wij weten tenslotte wel dat het maar bagage is. De R.K. kerk beschouwt de verering van Maria, om maar bij het meest sprekende voorbeeld te blijven, als een wezenlijke zaak. Daaraan heeft ook de overleden paus niets afgedaan. En daarom zijn wij wel dankbaar voor al het positieve dat deze vriendelijke, herderlijke en dappere man in het Vaticaan heeft ondernomen en tot stand gebracht. Maar wij realiseren ons ook dat er voor werkelijke oecumenische toenadering tot de R.K. kerk nog veel ingrijpender dingen moeten gebeuren. Dingen, die deze kerk tot in de fundamenten zullen aantasten.

J.R.

BrOkSTUkKeN

In het *Ned. Theol. Tijdschrift* wijdde dezer dagen *J. D. Plenter* een artikel aan *Ronald Allen* (1868-1947), die een achttal jaren als zendeling in China werkte, vanwege een slechte gezondheid gedwongen was terug te keren en die daarna enkele belangwekkende boeken over de zending schreef.

Ronald Allen is gefascineerd door de zendingsmethoden van Paulus en zijn medewerkers.

Hij signaleert bij Paulus een „verrassend spoedige stichting van gemeenten, die vanaf het begin volwaardig verantwoordelijk waren voor de evangelieprediking in de gehele eigen omgeving in ruime zin". „Paulus"- zegt hij - „predikte een maand of vijf, zes in een bepaalde plaats en liet dan een gemeente achter, die wel niet helemaal zonder leiding van buitenaf kon, maar die toch bekwaam was tot groei en expansie."

Allen meent, dat wij bij het drijven van zending te weinig rekening houden met het werk van de Heilige Geest. Wij moeten minder vertrouwen op onze zendingsactiviteiten en meer op de Heilige Geest die God ook aan de inheemse bekeerlingen en gemeenten wil geven. Letterlijk zegt hij: „Wij vinden het gemakkelijker, te geloven in Zijn (bedoeld is de Heilige Geest) werk in *ons* en door *ons*, dan te geloven in Zijn werk in en dóór onze bekeerlingen. We kunnen er niet toe komen onze bekeerlingen toe te vertrouwen aan Hem. En elders: „We hebben alle mogelijke dingen voor hen gedaan, maar weinig dingen mèt hen. We hebben hen behandeld als lieve kinderen, maar niet als broeders. Zonder geloof, geloof in de H. Geest, geloof in de H. Geest in onze bekeerlingen, kunnen we niets doen. „Daarom heeft iedere zendeling te werken, alsof hij geen opvolger krijgt." Intussen is er (sinds de tijd van Allen) al heel wat veranderd op de zendingsterreinen. De zendelingen hebben een andere funktie, een andere plaats in het geheel gekregen. Meer adviserend, bijspringend waar de inheemse gemeenten zelf dat nodig oordelen. Zo schijnt het tenminste. Intussen blijft het voor de westerling (die het nieuwe werk naar zijn eigen, westerse situatie afmeet, en dan steeds verkeerd meet) moeilijk, de geest van voogdijschap geheel te laten varen en alleen maar broederlijk bij te springen, gelovend dat de Heilige Geest ook de jonge inheemse gemeenten in alle waarheid leiden zal, op originele wijze, zoals past bij aard en aanleg der inheemse christenen zelf.

In *„Gemeenschap der Kerken,"* het maandblad der Oec. Raad van Kerken in Nederland, schrijft de schiedamse predikant *H. Teeuw* (in het april nummer) een artikel over de Oecumene in de plaatselijke gemeente. Met instemming citeert hij een uitspraak van New Delhi, „dat de eenheid zichtbaar gemaakt wordt naarmate in elke plaats allen, die in Jezus Christus zijn gedoopt en Hem als Heer en Heiland belijden, door de Heilige Geest samengebracht worden tot een volkomen toegewijde gemeenschap." Schrijver is van mening dat we op moeten houden met elkaars kerkelijke posities op voorzichtige manier te verkennen, maar dat we moeten komen tot een federatief verband van kerken, waarin de participerende kerken zichzelf blijven en dan samen op weg gaan om allengs iets en steeds meer van het eigene aan een nieuw geheel te kunnen schenken. „Het scheppen van een federatie aan het *begin* van de samenspreking en niet aan het einde daarvan kan niet anders betekenen, dan dat men in volledig vertrouwen in elkaar de weg der eenwording wil opgaan."

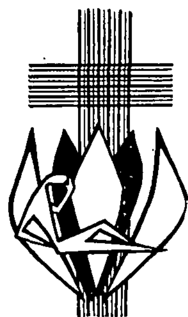
In dit artikel krijgt het „oecumenisch ongeduld" een duidelijke, niet mis te verstane stem. Waarvoor we alleen maar dankbaar kunnen zijn. Want met vaagheden is niemand gediend. Wat overigens weer niet zeggen wil dat we het er, wat ons betreft, mee eens zijn. Het rapport van onze studiecommissie spreekt in dezen eveneens een duidelijke taal. De schrijver van het artikel relativeert de verschillen. Nu zijn er

zeker heel wat punten van verschil tussen de kerken onderling, die niet van essentiële aard zijn. Maar er zijn er zeker ook van andere orde. Vooral waar het gaat om de gestalte van de nieuwtestamentische gemeente, als vergadering van Christus-gelovigen.
In het laatste deel van zijn artikel maakt schrijver een opmerking die ons niet prettig in de oren klinkt. Wij dachten, toen we die lazen, even aan de inkwisiteur, maar dat is wat te sterk gevoeld. Hij schrijft dat de kerken moeten kiezen of delen wat betreft de eenwording, en vervolgt dan: „Zij moeten er niet onderuit kunnen, onder dat dringend appèl! Weigeren ze deze weg te gaan, dan zijn ze voor het forum der gelovigen en der wereld gebrandmerkt en zullen heel goede motieven moeten aanvoeren om het niet-betreden van deze weg te rechtvaardigen."

Wf.

Tabitha-Bouw-Actie

Zalig de barmhartigen

Een heerlijk woord van de Here Jezus! Maar om tot deze vaststelling te komen, hebben we nodig, goed te weten, wat Jezus met „barmhartigheid" bedoeld heeft.
Heeft deze zaligspreking dezelfde betekenis als ons Nederlands gezegde: Wie goed doet, goed ontmoet? Zo ja, dan is het betrachten van barmhartigheid dus een soort ruilhandel (lees: koehandel) met de Heer van dood en leven, met als voorwerp de medemens, die hulp nodig heeft.

Zo neen.. wat dán?

Ja, wáár vinden we schoner en duidelijker omschrijving van wat barmhartigheid is dan in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan? (Lc 10 : 25-37) Wáár vinden we klaarder aangeduid, hoe grenzeloos de barmhartigheid is?
Wát deed dan de Samaritaan?
Hij verzorgde een vijand!
Hij was bereid na verloop van tijd naar deze vijand om te zien, niet om een terugbetaling te eisen, maar om tot het uiterste van zijn vermogen te gaan. De hoogste moraal, die de wereld kent, is de plicht. Wie zijn plicht doet, kan door geen mens op de vingers getikt worden. Maar wel door de Heer!
God vraagt méér dan plichtsbetrachting, God vraagt barmhartigheid, die zo wijd is, dat zij vrij is van alle koopmanschap-achtige neigingen en bijbedoelingen. Barmhartigheid rendeert nooit in deze wereld, daarom kan zij haar wezen behouden.

In alle gebrekkigheid wil „Tabitha," ons diaconessenhuis in Scheveningen, déze barmhartigheid betrachten. Het is niet een huis voor „onze eigen mensen" alleen. Niet de financiëel-krachtigen alleen worden opgenomen. Er worden niet bij voorkeur „gemakkelijke patiënten" verzorgd. Zoals gezegd: in alle gebrekkigheid wordt getracht die barmhartigheid te beoefenen, die Jezus bedoeld heeft.

Nu er prachtige kansen liggen, het arbeidsveld van Tabitha uit te breiden, verheugen wij ons over de weerklank, die onze oproep tot steun voor de uitbreiding van Tabitha overal in den lande vindt. Gemeenten en particulieren schenken hun bijdragen, en nooit is van onze zijde ooit een tegenprestatie beloofd. Wat gij geschonken hebt, en nog zult schenken, zijt gij kwijt. O, het is bij ons goed bewaard en prima geadministreerd. Maar ge krijgt niet terug, nog veel minder krijgt ge met rènte terug, wat ge ons toevertrouwd hebt. En toch.. te eniger tijd zult gij uw teken van liefde en van dankbaarheid zien verteren in de dienst der barmhartigheid.

Met grote erkentelijkheid vermelden wij de volgende bijdragen: *baptisten gemeente* te Hoogeveen *f* 31,75; Zwolle *f* 113,-; Apeldoorn *f* 35,-; Winschoten *f* 20,-; Amsterdam-Centrum *f* 162,77; *zusterhulp* te Veensloot 6,60; Arnhem *f* 120,-; Hoogeveen *f* 20,-; Drachten *f* 34,10; Den Haag *f* 50,-; Nw Pekela *f* 70,-; Nw Buinen *f* 10,-; Borne *f* 10,-; *donateurs* te Rotterdam-C *f* 107,-; diverse giften op jubileumdag van onbekenden: *f* 6,-; J. H. v. d. A-B. te d. H. *f* 40,-; mej. H. K. te G. *f* 50,-; GP te A *f* 10,-; HB te A *f* 25,-; HS te Z *f* 10,-; JZ-E te U *f* 25,-; CM te W *f* 10,-; HV te B *f* 3,-; FHK te dH *f* 2,50; mej. PJ te U *f* 5,-; HH te dH *f* 10,-; JAB te G *f* 10,-; JA te A *f* 10,-; EF te P *f* 7,50.

Er op rekenend, dat velen nog van plan zijn een bijdrage te storten, geven we der traditiegetrouw weer ons gironummer: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

1e P.S.: Tijdens de receptie op 31 mei lagen enkele foto's uitgestald in de receptiezaal, alsmede o.a. het eerste nummer van de Tabitha-Bode van dec. 1939. Ik kan mij best voorstellen, dat een warm vriend van Tabitha dit nummer gaarne in zijn/haar bezit wilde hebben.. Maar mag ik vriendelijk vragen dit nummer aan mij terug te zenden? Dank u!

2e P.S.: Waar liggen nog schone, ongeschonden brochures voor onze Tabitha-Bouw-Actie ongebruikt? Mag ik verzoeken deze aan mij te retourneren? Ook enkele stuks zijn welkom!

3e P.S.: Hebben geëmigreerde leden en vrienden onzer gemeenten interesse voor een brochure? Dan graag bericht. Kunnen de secretarissen der gemeenten mij een lijst met namen van geëmigreerde leden zenden? Bij voorbaat hartelijk dank!

UIT ONS UNIE-BUREAU

De 83ste Algemene Vergadering gehouden in Sneek ligt nog vers in het geheugen en zal nog wel vaker in gesprekken genoemd worden wegens genomen beslissingen, getuige ook de „naklanken" in ons weekblad. Maar we stellen nu meteen al de vraag: waar zal de 84ste Algemene Vergadering in 1964 gehouden worden? Als een gemeente deze Unie-vergadering graag in haar midden zou willen ontvangen en kans ziet het hoofdprobleem - onderbrenging en verzorging van meer dan 250 volwassenen - goed op te lossen, kan deze een uitnodiging daartoe aan de Unie-Commissie richten. Van welke gemeenten mogen wij deze uitnodiging verwachten?
Graag wil ik de aandacht van de gemeenten en in het bijzonder van de raden vragen voor de verkiezing van leden van de stichtingsbesturen in de herfstvergadering der Unie-Commissie. Met de aftreding en herkiesbaar zijn, eventueel niet-herkiesbaar zijn, zit het als volgt.
In het bestuur van de Unie-Bouw-Stichting is br. L. van Dam aftredend en niet herkiesbaar.

In het bestuur van Tabitha is br. B. Hof aftredend, doch wèl herkiesbaar.

In het bestuur van het Pensioenfonds is Ds J. van Dam aftredend, maar deze stelt zich niet herkiesbaar.

In het bestuur van het Centrum is een vacature ontstaan doordat Ds W. Harkema daarin zitting had als U.C.-lid, maar nu geen U.C.-lid meer is. Er moeten dus in elk geval candidaten gesteld worden in de volgende functies:

1. lid van de U.B.S. (ter opvolging van br. L. van Dam);
2. lid van het Pensioenfondsbestuur ter opvolging van Ds J. van Dam); en
3. lid van het Centrumbestuur ter opvolging van Ds W. Harkema, waarbij dus bedacht moet worden, dat de candidaat gesteld moet worden uit de leden van de Unie-Commissie, aangezien Ds Harkema zitting had als U.C.-lid).

Candidaten kunnen worden gesteld door de gemeenten, door de leden van de Unie-Commissie en door het betreffende stichtingsbestuur. Reglementair moeten de namen van de candidaten, vergezeld van hun schriftelijke accoordverklaring, vóór 11 september a.s. bij het Unie-secretariaat bekend zijn.

T. Jansma

zand en zaad

Vanzelfsprekend zal niemand van u eisen dat gij u nog bezighoudt met de uitkomsten van de algemene vergadering, die we in mei in Sneek hielden. Ik heb wel enige vrees daarover te schrijven. Een juist geopereerde mens moet je met rust laten. Of ook, als iemand veel gegeten heeft, moet men hem niet lastig vallen met een hapje van dit of dat. Hij lust het niet meer.
We zouden dus 'n paar uren moeten wachten, bij die eter; een paar dagen of weken misschien bij de geopereerde. Maar ik ben eter noch patiënt. Ik zit gewoon wat te denken en met u te praten en waar het hart vol van is..
U hebt het wel geraden: de oecumene. Nu niet zeggen dat ik een slechte verliezer ben. Verliezen kan men als men gevochten heeft en dat heb ik toch niet. Over zulke zaken vecht men niet. Men luistert wat. Men praat wat. U vindt dat ik er toch maar beter aan deed gewoon wat zand en zaad voor u te mengen en dit nu te laten rusten. Tot wanneer? Nee, mij lijkt het beter nu maar van gedachten te wisselen. Waartoe ik u graag uitnodig.
Ik weet dat het niet u allen evenveel interesseert en dat enigen van u op de achterste banken plaatsnemen. Maar luistert u dan toch wel mee. Het gaat u ook aan.
Zodra je met je tweeën bent, ben je niet meer alleen. Het beschikbare huis moet je metelkaar delen en ook het beschikbare voedsel. Dat kan niet anders, zelfs al zou die tweede je vijand zijn. Wordt een van tweeën ziek dan rust op de gezonde de plicht de andere te verzorgen. De ene mens draagt verantwoordelijkheid voor de andere mens. Men kan zich nauwelijks een situatie voorstellen waarin die verantwoordelijkheid ophoudt. Afwijzing van aandacht en zorg heeft slechts tengevolge dat deze toenemen. Bij christenen geldt dit in verhoogde mate. Christenen zijn mensen, die door de Geest Gods zichzelf zien en Jezus Christus. Misschien is deze definitie u te weinigzeggend. U wilt een nadere omschrijving van dat zichzelf zien. U wilt ook de persoon en het werk van Jezus Christus nader en voller beschreven horen. U zou ook over God ons inzicht willen vernemen. En het is denkbaar dat weer iemand anders over de bijbel, de kenbron van dit weten, uitspraken wil lezen, terwijl een derde graag het laatste woord over de gemeente leest.
Wij laten elkaar daarin vrij, wetend dat de een zich anders uitdrukt dan de ander. Wetend dat de weg van God met de ene mens op een andere plaats begint en langs andere herbergen voert dan met iemand anders. Het is bizonder verrijkend naar zulke uiteenzettingen te luisteren en te ontdekken dat zovelen van zo verschillend karakter, komende uit een verschillend verleden, allen met het hart naar God gewend, hun weg naar Hem toe vervolgen. Soms ontmoeten wij enigen, die dezelfde inzichten en overtuigingen huldigen als wij en wij drukken hen de broederhand; soms wandelen we met anderen, die een ietwat andere uitspraak hebben of op andere ondervindingen de nadruk leggen en wij drukken hen de broederhand. Het kan voorkomen dat er zijn, die zelfs een andere taal spreken en van verre streken komen, met een volkomen andere historische achtergrond, zodat wij ze moeilijk kunnen volgen. Maar zij weten van de openbaringen Gods en uiten hun verlangen naar het kennen van de Eeuwige; en wij drukken hen de broederhand.
Wij drukken dus eens broeders hand, wanneer hij met ons betuigt dat Jezus Christus, Gods Zoon - wat een wereld van gedachten verborgen in twee woorden - dat Jezus Christus de Zoon van God is, die wij kennen door de Heilige Geest. Misschien is de broeder gereformeerd, of zelfs rooms-katholiek. Ik ben geen van beiden, want ik heb andere inzichten gewonnen over de gemeente. In mijn ogen zien zij die nieuw-testamentische gemeente niet. Daarom kan ik ook niet met hen in de gemeente zijn zoals zij die zien. Ik betreur het dat dat niet kan. Ik moet proberen het hun duidelijk te maken, dat van de gemeente. Ik moet hen daarom opzoeken, daar waar zij samenkomen. Dat kan in Utrecht zijn of in Genève. Ik wil daar naar hen luisteren en pogen hen te begrijpen. Ze zullen ook naar mij luisteren en mij proberen te begrijpen, want waarom zouden ze anders zijn dan ik?
Voor mij was de wereldraad van kerken altijd een uiting van gelovigen, die ernstig nadachten over elkaar en naar wegen zochten om elkaar beter te leren verstaan, te waarderen en zo mogelijk zelfs samen te gaan wonen onder één dak. Dat kan men alleen maar toejuichen. Op de vergaderden ziende, bekruipt ons wel de vrees dat wij dan toch in een tent op het grote erf moeten blijven wonen, maar dat is niet omdat wij niet zouden willen inwonen, maar omdat wij vrezen dat men zich bij het bouwen niet helemaal gehouden heeft aan het voorbeeld dat ons op de berg getoond is. Doch zolang dat huis er nog niet staat en zij ook in tenten wonen, moet ik toch de bijeenkomsten bezoeken en hen op sommige dingen wijzen. Dat ben ik verplicht, terwille van het verleden, het heden en de toekomst. Terwille van de mensen: van de gelovigen in het bizonder en van de nog-niet-gelovigen in het algemeen.
Omdat ik baptist ben moet ik met hen spreken, die het niet zijn. Maar hoe kan ik het nu, nu ik de tent der samenkomst heb moeten verlaten?

HUIZINGA

Het wezen der gemeente

Wat ons als baptisten van anderen onderscheidt, is niet in de eerste plaats de doop maar onze gemeente-opvatting. Dit hebben we naar buiten vaak niet duidelijk genoeg gezegd, en mogelijk zijn we het onszelf ook nog niet genoeg bewust, dat niet de doop, maar ons gemeentebeginsel het kardinale punt van verschil vormt.

In een verklaring uitgegeven door de engelse baptisten-unie op 4 mei 1926 te Leeds als antwoord op de Lambeth-conferentie, lezen we: „wij geloven in de katholieke, d.w.z. algemene kerk als de *heilige gemeenschap van gelovigen in onze Here Jezus Christus*, welke Hij heeft gesticht, waarvan alleen Hij het Hoofd is, en waarin Hij woont door Zijn Geest, zodat, hoewel ze gevormd wordt door verschillende gemeenschappen, georganiseerd op verschillende manieren, en verbreid over de gehele wereld, ze toch één is in Hem. Wij geloven, dat deze heilige gemeenschap dáár gevonden wordt waar groepen gelovigen zich tot een gemeente aaneensluiten op grond van persoonlijk geloof. Iedere plaatselijke gemeente die aldus geconstitueerd is, wordt door ons beschouwd in staat en verantwoordelijk te zijn voor zelf-regering door Zijn inwonende Geest, die wijsheid, liefde en kracht meedeelt, en die, naar wij geloven, deze gemeenschappen leidt, tot een vrijwillig zich aanéénsluiten in bredere organisaties ter wille van de gemeenschap en het verbreiden van het evangelie.
In deze verklaring lazen we: „heilige gemeenschap van gelovigen in onzen Here Jezus Christus." Dat leidt er toe, vast te stellen, dat er sprake is van een *verhouding tussen Christus en Zijn gemeente*.
Men heeft wel eens beweerd dat Jezus geen gemeenten heeft gewild, dat dit het werk was van de apostelen. Toch is dit niet juist. Zeker, in de evangeliën lezen we slechts tweemaal van gemeente nl. in Mattheus 16:18, de bekende woorden: „op deze petra zal ik Mijn *gemeente* bouwen". Zoals bekend concludeert de R.K. kerk hieruit, dat Petrus het fundament der kerk is, het hoofd - de paus. Er is in Matth. 16:18 woordspeling: „gij zijt „Petros" en op deze „petra" zal Ik Mijn gemeente bouwen." We gaan daar nu niet verder op in. De andere plaats is Mattheus 18:17 waar het gaat over de broederlijke bestraffing, die wanneer ze onvruchtbaar blijft ertoe leidt, dat men de zaak voor de gemeente brengt: „indien hij u niet hoort, zo neem nog één of twee met u, ..en indien hij hun geen gehoor geeft, zo zeg het aan de gemeente." Blijkbaar leefde „de gemeente" in de gedachten van de Heer. Dat is ook begrijpelijk, daar de Heer zelf op-

gegroeid was temidden van Zijn volk, en naar Zijn gewoonte op de sabbath naar de synagoge ging. Het Oude Testament kent reeds de „vergadering van de kinderen Israëls", de qahal, d.w.z. de gemeente.
De nieuwtestamentische gemeente is gegroeid op de oude gemeenschap. Het komt mij voor dat we in de nieuwtestamentische gemeente mogen zien de „vervulling" van de oudtestamentische „vergadering" van Israël. Zeker was deze oude gemeenschap mede nationaal bepaald, toch ligt het hoofdaccent op de religieuze zijde van deze gemeenschap. Het valt op, dat de bijbel nergens spreekt van de gemeente als het „geestelijk" Israël. Ook is m.i. niet te handhaven, dat de nieuwtestamentische gemeente in de plaats van Israël gekomen is. Uit de oudtestamentische gemeente is de nieuwe gemeenschap gegroeid. Het nieuwe kwam daar, waar Christus als de Messias aanvaard werd. Zo vormden *de eerste discipelen de kern* van de nieuwtestamentische gemeente, die aanvankelijk uit joden bestond, doch later door grotere toevoer van gelovigen uit de volken, het joodse aspect verloor. Ja, Christus is de Stichter van de gemeente, en tegelijk haar fundament. Hij roept door Zijn boodschap in het heden nog de mensen tot bekering, tot navolging (iets anders dan nadoen) van Hem. In hun midden woont Hij. „Waar Christus is, daar is de kerk." Waar twee of drie in Zijn naam vergaderd zijn, is Hij in het midden. Aan Zijn gemeente gaf Hij zowel de doop als het avondmaal. Hij is het die de gemeente in stand houdt, doordat Hij telkens - als anderen zijn heengegaan door de dood, nieuwe leden door Zo wordt de *gemeente een levend lichaam,* Zijn levensmededeling - weer toevoegt. *een organisme.* Wanneer Christus niet aanwezig is, kan er nog een uiterlijke organisatie zijn - maar een gemeente zonder Christus is een lichaam zonder ziel. Dan worden, als Hij niet aanwezig is, doop en avondmaal uiterlijke vormen, lege doppen.
De gemeente is het lichaam van Christus. Het lichaam is belangrijk vanwege haar gedifferentieerdheid. Er zijn verschillende leden, ieder met eigen plaats en taak. Belangrijk - ja 't belangrijkst - is de Persoon, die zich van het lichaam bedient, nl. Christus!
De gemeente is niet gebonden aan de lichamelijke tegenwoordigheid van den Heer.
Dan zou er van geen gemeente meer sprake kunnen zijn. Hij is in Zijn Heilige Geest tot de gemeente gekomen en door Zijn Geest in het midden van Zijn gemeente. Zo zet zich de gemeente voort vanaf de dagen der apostelen tot heden en in de toekomst. *Het komt erop aan, dat er voor de Heilige Geest ruimte is.* Zonder Christus wordt de gemeente tot een vergadering van gelijkgezinde, gelijkdenkende mensen, een religieuze vereniging.
De gemeente als lichaam van Christus, wordt tot instrument waardoor Christus in de wereld zichtbaar wordt. De handen van Christus vindt ge in Zijn gemeente. Hij wil door Zijn gemeentewerken, door Zijn gemeente moet de heilsboodschap, het evangelie worden doorgegeven, zoals het in de beginne door de Heer zelf was verkondigd. Nu is hetgeen we schreven, niet alleen van toepassing op onze gemeente. Overal waar gelovigen samenkomen, en waar Hij in het midden is, is de gemeente. Iedere gemeente van Christus, heeft de neiging naar voren te brengen, wat haar 't meest aanspreekt, hetzij door opvoeding of door traditie. *De ontmoeting met andere gemeenten kan daarom heilzaam* zijn, omdat wij bij anderen opmerken wat bij ons gemist of minder benadrukt wordt, zodat we ons kunnen corrigeren. Door de ontmoeting van de anderen, worden we ons onze eigen zwakke plekken bewust. In onze baptistengemeenten neemt de prediking nog steeds een grote plaats in, mede door de invloed der reformatie. Dit heeft wel eens tot gevolg, dat sommige gemeenten groeiden, wanneer er een welsprekend iemand als predikant fungeerde en de groei versmolt als sneeuw voor de zon, als deze prediker naar elders vertrok. Dat dit abnormaal is, is duidelijk. We zijn geen leden van het lichaam van Christus, om de prediker. *Christus gaf ons een plaats in Zijn gemeente.* We komen niet en gaan niet om de prediker, maar als leden van Christus' lichaam gaat het - in onze diensten - om de ontmoeting met de Heer en om het samen Hem dienen. Omdat wij bij het lichaam behoren, en elkanders leden zijn, kunnen we elkaar ook niet missen. Wij komen bij elkaar tot elkaars welzijn, tot opbouw van ons geestelijk leven. Wij kunnen deze ontmoeting met de Heer en met „de leden van Zijn lichaam" niet missen. Zouden wij niet willen zijn, waar Hij is en waar de Zijnen zijn?
Wij moeten het ernstig nemen met ons lid-zijn van de gemeente. Het komt mij voor dat onze huidige gemeente het met 't lidmaatschap niet zo serieus neemt als een vroegere. *Laat ons op onze hoede zijn voor vervlakking en verslapping.* Christus heeft de gemeente liefgehad en gaf zijn leven voor haar; hebben wij ook zó de gemeente lief? Dan zoeken we de gemeenschap met Hem en met elkander.
Door de gemeente worden we gevormd, door de prediking, door de gemeenschap, door de eredienst, door de bidstonden, door bijbelstudie, door doop en avondmaal. De invloed van de gemeente is, daar de Heer in haar woont, de invloed van Christus. De Heer heeft de gemeente begeerd als het instrument, waardoor Hij zich wil openbaren, en de gemeente begeert de Heer als haar levensbron.

D.S.

Tabitha dankt

Het bestuur en de zusters van Tabitha danken langs deze weg zeer hartelijk allen die op enigerlei wijze ter gelegenheid van de jubileumdag van hun medeleven hebben blijk gegeven. Hierdoor is deze dag tot een vreugdevolle en onvergetelijke geworden!

Namens het bestuur
C. van Druten, secretaresse.

Tentcampagne in Scheveningen

Vanaf dinsdag 11 juni t/m zondag 23 juni wordt er in Scheveningen een tentcampagne gehouden aan de Zeesluisweg. Iedere avond om 8 u. Verschillende sprekers zullen over komen, zoals ds S. J. Zijlstra, ds J. Ketelaar, ds H. v. d. Werf, ds T. Vogel om met onze haagse en scheveningse voorgangers het Woord te brengen. Ook hebben we een grote variatie in zangmedewerkers.
Zes kindersamenkomsten hopen we te houden, n.l. op de woensdag-, zaterdag- en zondagmiddagen vanaf half een.
Voor deze campagne wordt de voorbede van de broeders en zusters in den lande gevraagd. W.Z.

Brood voor het hart

De opbrengst van de actie „brood voor het hart," waarvan het doel - zoals bekend - is de met de Nederlandse Protestantse kerken verbonden kerken in Afrika, Azie en Zuid-Amerika de middelen te verschaffen, die het hen mogelijk moeten maken voor hun leden en volkeren goede lectuur te produceren, heeft heden een bedrag van *f* 1.250.000,- bereikt.
Dit bedrag is samengesteld uit vele duizenden particuliere giften en de collecte-resultaten van ongeveer 1850 Gemeenten of Kerken.
Nog steeds komen op giro 500100 Amsterdam giften en collecten binnen.

Beroepingswerk

Ds R. J. Voorhaar te Vroomshoop bedankte voor de beroepen van de gemeenten te 2de Exloërmond, Zwolle en Harlingen.
Beroepen te Utrecht Ds W. Harkema te 's Gravenhage (tweede keer). Beroepen te 2de Exloërmond H. Bijleveld, candidaat te Utrecht.

VAN DE REDACTIE.

De aangekondigde Naklanken van de A.V. zoekt U in dit nummer tevergeefs. Onze verontschuldigingen daarvoor! Volgende week hopen we deze Naklanken te publiceren.
Red.

Getuigenis, dienst en eenheid

een oproep aan jongeren van 18 tot 35 jaar.
Vandaag vragen wij ons af, of de evangelische opdracht „Gaat dan heen, maak al de volkeren tot mijn discipelen" overbodig is geworden. Juist vandaag, nu het aantal jongeren dat vrijwel geen kontakt meer heeft met kerk en evangelie steeds groter

wordt. Het antwoord lijkt simpel en voor de hand liggend, maar we weten tegelijkertijd hoe onze theorie en praktijk verschillen. Toch blijft daar, ondanks onze duizend verontschuldigingen, doordringend die christelijke opdracht.
Mensen met één of mensen met tien talenten, allen hebben de opdracht hun belijden wáár te maken in de oecumenische roeping tot getuigenis, dienst en eenheid.
Dan is er ook nog de belofte dat God zelf meegaat, want thuis blijven in „veiligheid" is gevaarlijker dan er op uitgaan met Hem. Daar gaat het om in Jeugd en Evangelie. En laten we er direct bij zeggen, het gaat menselijk gebrekkig. Toch nemen wij de vrijheid iets van ons werk te vertellen. Centraal bij de plaatselijke J en E-groepen staat voor de kerkelijken de bijbel. Centraal staan dan voor hen ook de bijbelkringen. Maar aan de andere kant hebben we geen behoefte aan geestelijke binnenvetterij. Het gaat om het werk naar buiten, de bijbelkring is maar middel. Essentiëel voor het J en E-werk is de ontmoeting met de niet-kerkelijke, die nog niet weet (of geremd is in het weten) dat het evangelie ook voor hem is. Alleen vriendschap en onderling vertrouwen kunnen de basis zijn voor een waardevolle dialoog. Als gelijkwaardige partners worden zij dan ook opgenomen in de aktiviteiten: gesprekskringen, weekends, kamerbewonerclubs, vrijwillige weekendhulp in verpleegtehuizen, koffiesozen, lekespelgroepen, sport, daadkringen (waar jonge mensen elkaar proberen te vinden in gezamenlijk dienstbetoon aan hun medemensen), trekkerskringen, ontspanningsavonden e.d. Gezelligheid en discussie vormen bij dit alles uiteraard belangrijke faktoren.
Vooral de jongeren van 18 tot 35 jaar heeft „Jeugd en Evangelie" op het oog. Voor deze groep bestaan er weinig mogelijkheden voor onderling kontakt in de bestaande jeugdorganisaties. J en E is sterk oecumenisch georiënteerd en aangesloten bij de Oecumenische Jeugdraad in Nederland. In nauw overleg met deze raad brengen jongeren van verschillende kerken, in het kontakt met de niet-christen één en dezelfde Heer. Dat kan en dat mag niet anders. Zij willen niet bijzonder doen. Zij willen alleen in praktijk brengen wat wij zo vaak beleden, maar zo weinig deden. En dan willen wij het alleen proberen, meer ook niet.
De landelijke werkgemeenschap begeleidt het plaatselijke werk. Ook geeft zij een maandblad uit, dat een ruime kring van heterogene lezers telt. Voor de kerkelijke J en E-er is er een instruktie-blad: het Kernblad J en E.
Voor degenen, die meer willen weten of zelfs mee willen doen het volgende. Door middel van een briefkaart is er uitgebreider informatie te krijgen bij het Centraal Bureau Jeugd en Evangelie, Beekstraat 5, Apeldoorn. Een andere, misschien nog wel gemakkelijker methode is kontakt op te nemen met Geo van Dam, Mgr. v. d. Weteringstraat 62, Utrecht.

Vrijdag 21 juni 1963 79e jaargang Nr. 3685

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

GODS JONGE WIJN

Uw voorganger heeft de laatste weken bij zijn preken herhaaldelijk teruggegrepen op de eerste hoofdstukken van de handelingen der apostelen. Zo was het toen. En hoe is het nu?

Heeft hij al gepreekt over Gods jonge wijn? Dat van die wijn, dat slaat natuurlijk op Jezus' woorden over jonge wijn en oude zakken. Toen Hij ook sprak over een nieuwe lap op een oud kleed. De Heer zei deze dingen, toen men Hem vroeg, waarom sommige echt gelovige mensen wel vastten, terwijl ze dat nog niet van Zijn discipelen gezien hadden.

Ik moest daar aan denken toen ik deze week op De Vinkenhof luisterde naar dr Van Leeuwen, die temidden van puinhopen van kerken en kathedralen zat en speurde naar een nieuwe behuizing voor de gemeente Gods. Ik neem aan dat een verslaggever u daarover al een beetje verteld heeft. Al zal hij wel anders geluisterd hebben als ik. Ieder luistert met z'n eigen oren, leest met z'n eigen ogen.

Het is voor u wellicht niet altijd even gemakkelijk mijn grillige wegen te volgen, maar door die toespraak belandde ik bij Stéphanus en vooral bij zijn tegenstanders. We weten niet zoveel van deze eerste martelaar, maar wat we van hem weten is indrukwekkend. Hij is vol van geloof en heilige Geest, vol van genade en kracht. Zijn werken zijn wonderen en zijn woorden zijn onweerstaanbaar. Maar daar staat het verzet op. Het verzet dat nu al een paar jaren woedt tegen allerlei mannen, die weerlichtend en donderend door het volk van Israël zijn getrokken. Het verzet, dat meende alle wilde stemmen tot zwijgen te hebben gebracht toen Jezus aan het kruis de laatste woorden zei. Maar die nieuwe onrust is weer doorgebroken: meerdere mannen zijn opgestaan en hebben ongelofelijke dingen gezegd en gedaan. Wat mag er toch gaande zijn. Wat is dat voor een onrust. Zijn de tempeldiensten niet schoon genoeg? Worden de offers niet regelmatig gebracht? Alles is keurig geregeld, met God, met de Romeinen en met eigen geweten.

Hier vallen de beschuldigingen tegen Stéphanus. Hij spreekt lasterlijke woorden tegen Mozes en God. Hij spreekt onophoudelijk lasterlijke woorden tegen deze heilige plaats en de wet. En Jezus, de Nazoreeër, zal deze plaats afbreken en de zeden veranderen.

Wat is die Stéphanus eigenlijk voor een atheist. De vrijdenkerij hangt maar in de lucht. Met Johannes, die doper, is het al begonnen. Iedereen werpt zich op als profeet en priesters schijnen niet meer nodig te zijn noch de plechtige erediensten in Herodes' tempel. Daar moet men eenvoudig hard toeslaan, met het zwaard, met de hamer of met de stenen. Doet men het niet, dan wordt men verslagen. En zo bestreed het verleden, het gewijd verleden het heilige heden. Het heilig verleden.

Het is verdrietig, maar het heilige van gister kan vandaag onheilig zijn. Een prachtig voorbeeld hebben we in de koperen slang die eens in de Negevwoestijn velen het leven redde. Natuurlijk was het de slang niet, maar eeuwen later moest Hizkia die slang toch verbrijzelen, omdat tot op die tijd de Israëlieten daaraan plachten te offeren. Dat was de reinste afgodendienst. En toch had God bevel gegeven de slang te maken.

God eist de vernietiging van wat Hij gister gaf. Dat wat toen nog heil bracht staat nu het heil in de weg. Alleen bizonder begenadigden ontwaren de tijd, waarin het getij keert. Stéphanus was zulk een man. Hij formuleert wat sommigen beginnen te vermoeden. De wet, die ons moest redden, heeft ons gedood. De tempel met zijn offeranden behoort tot een voorbije periode. Christus, de zoon van God - Kajafas vond dat, met de andere raadsleden, een lasterlijke uitdrukking - brengt een nieuwe wet, nieuwe zeden. Voor de Jood moest dit allemaal lasterlijk klinken. De hemel moest instorten. Het einde was nabij.

In feite begon het nu eerst. God zelf scheurde het gordijn en de Romeinen verbrandden de tempel. Inmiddels was de Heer onderweg door Europa. Gods jonge wijn ging niet in de oude leren zakken. De vraag, die ons vandaag bezighoudt is: zijn wij terechtgekomen in een tijdsbestek, waarin onze tempels in puin vallen? De kerk, soms versierd met tierelantijnen van bijkans twintig eeuwen, wordt door de moderne mens niet meer begrepen. De gebezigde taal, het gezongen lied is haast een geheimtaal geworden, alleen door ingewijden te verstaan. Terwijl het machtige leven van heden de mens volop in beslag neemt en de welvaartswolken het gezicht op de hemel zo goed als wegnemen. Nu geloven wij niet dat we nieuwe openbaringen van God mogen verwachten. Het laatste woord is gesproken, het uiterste is gezegd. Doch Gods wijn is jong gebleven en het is onze zaak weer dronken te worden van die wijn. Van God.

Wie zal het zeggen, misschien wijst God nieuwe wegen om de Boodschap toch onder de mensen te brengen. Ik weet niet of een kommissie zoiets kan oplossen. Het lijkt me meer een zaak voor ieder van ons om, ziende op de wereld, te luisteren naar de Heer, opdat we niet bevonden worden vol te zitten met een hele voorraad koperen slangen, die het gister wel deden, maar nu de voortgang van het heil in de weg staan. En laten we de nieuwlichters, die hun gezichten volgen niet onmiddellijk stenigen. Al klinkt hun woord riskant en kritisch. Het gelaat van Stéphanus was toch als dat van een engel-een boodschapper-en niet als dat van een revolutionair.

Huizinga

zand en zaad

Ik ben naar Zwitserland geweest. Ja, dat dacht u. Nee, niet voor mijn plezier. In Rüschlikon was een bijeenkomst van een aantal baptisten uit diverse landen, die iets te maken hebben met schrijven en drukken. Daarom was ds Van Dam er voor De Christen en Mevr. Van Dam er voor De Kandelaar. Ondergetekende ging voor De Zaaier.
Ik werd over de grens geholpen door de kondukteur Van der Meer, nu een man, die ik als jongeman in Leeuwarden vaak in de kerk had en we hebben dus de hele familie even afgewerkt. Zo ontmoette ik laatst op het perron in Amsterdam een PTT'er, die daar werkte, maar uit Winschoten stamde. Ik geloof wel dat het Winschoten was. Ook niet belangrijk. Maar zulke ontmoetingen zijn altijd even verfrissend.
Verderop was de reis wel aardig. Had een lang en goed gesprek met een rooms-katholiek, die nogal vrijdenkerachtige uitspraken deed. Maar ik zal u niet lastig vallen met mijn belevenissen van hier tot daar, waar je twaalf uur over doet en dat is lang in een cel van de spoorwegen.
Scandinaviërs en Britten, vermengd met Duitsers en Nederlanders plus nog enige Europeërs uit Joegoslavië en Spanje hebben hun kranten bekeken. Wie weet vertelt br Van Dam daar nog eens over. De Zaaier kwam ook aan bod en we deden daar een merkwaardige ontdekking. Geen der Baptisten Unies had zoiets als dit. De Duitsers hebben hun Friedensbote, dat zij als evangelisatieblad gebruiken, maar dat meer de indruk wekt een traktaatje te zijn met enige geschiedenissen uit vroeger dagen. Het stemde ons tot vreugde de verrassing der verenigde naties te zien toen wij hun het blad toonden en van de aantallen vertelden, die we elke maand spuien, met daarnaast een kerstnummer in een oplaag van 60.000 exemplaren. In de loop der gesprekken hadden enige broeders ons wel eens gevraagd hoe het toch was dat de baptisten in Nederland nog gedurig toenemen in aantal. Ik wees hen op het belang van een blad dat duizenden huizen binnenkomt en daardoor het Evangelie van God op de tafels legt. En op de andere zijde van dit werk: dat vele gemeenteleden aktief in het werk betrokken worden en dat ledigheid overal des duivels oorkussen is.
Het is een best blad. Dat ik dat nu moet zeggen. Dat zouden nu eens een paar broeders op de algemene vergadering in Sneek hebben moeten doen. Of niet, al naar het inzicht, het gezicht dat men er op heeft. Over dit soort algemene vergaderingen, waar de laatste bladzijden altijd weggehamerd worden, zullen we nog wel met elkaar praten in de toekomst. Wat zou het goed zijn om in zo'n bijeenkomst eens een degelijk gesprek te hebben over vorm en inhoud van zoiets belangrijks als De Zaaier waarmee we elke maand tienduizenden Nederlanders bereiken. U laat ons maar zwoegen voor een paar tientjes in 't jaar. Heerlijk dat het niet om die tientjes gaat. Dan kon u het volgend jaar een nieuwe redaktie kiezen.
Ik zou u uit de tent willen lokken. Praat u eens met ons over De Zaaier. Ik droom nog altijd van een dubbel zo dik nummer. We zouden ook om de veertien dagen kunnen komen, maar dat zou wellicht praktische bezwaren voor de verspreiding opleveren. Dan dus eens per maand, maar dan eens zo groot. Met zinrijke platen en als 't kan: met zinrijke bijdragen.
Een tijd geleden hebben we met de studenten van De Vinkenhof over de evangelisavan gedachten gewisseld. Mag ik hen herinneren aan mijn verzoek samen De Zaaier met aandacht te bekijken en mij te schrijschrijven wat ze van het blad denken. Wat beter zou kunnen. Welke bijdragen ook zouden kunnen worden opgenomen. Ze nu inderdaad wel wat eenzijdig gericht, samengesteld.
U hebt een kostelijk middel in de hand, broeders, voor uw evangelisatiewerk.
Overtuigt uw medeleden in de gemeente van het grote nut te zaaien. Het is werk van de lange baan. Maar dat is zaaien nu eenmaal. En we zijn toch geen renteniers?
Op het geld hoeft het niet vast te zitten. Het blad kost in de verkoop acht centen en wat is vandaag een dubbeltje. Ik moest eigenlijk onze administrateur, Ds Jansma, eens vragen welke gemeenten met het blad werken. We hebben juist van hem een lijst gekregen, waarin staat welke gemeenten bijgedragen hebben in zending, opleiding, kerkbouw en evangelisatiewerk. Ik ben benieuwd of er verbindingsdraden lopen tussen de hoogte van uw bijdragen en het aan tal Zaaiers, dat u afneemt. Het zou me niet verbazen als bleek dat gemeenten, die achterblijven in de bereidheid financieel hun krachten in te spannen voor onze gezamenlijke taken, ook verstek laten gaan bij de verspreiding van ons blad. Waarom zal daarvan ook niet opgave gedaan worden op diezelfde lijst, het volgend jaar?
Ik ging dus wat dat betreft met een blij hart van Rüschlikon terug met de trein, die aldoor meer vertraging kreeg, zodat ik alleen nog maar met omwegen vroeg in de morgen, laat in de nacht, thuis kon komen. Maar De Zaaier was geprezen en had sommigen de ogen geopend voor nieuwe mogelijkheden.

Huizinga

gemeenteberichten

HOOGEZAND - (E.D.V.) Vreugde en blijdschap was er op zondag 9 juni in het midden van de gemeente. Twee zusters werden door de doop aan de gemeente toegevoegd. Na de doopsbediening mochten wij aanzitten aan de dis des Heren.

De nieuwe leden werden hartelijk verwelkomd in de gemeente door ouderling Brongers. Is de opkomst anders ook goed, ditmaal was de kerk overvol. De tweede zondag in juli hopen wij, zo de Heer wil, weer een doopdienst te houden; een broeder heeft de doop aangevraagd.

De Here gaat door om mensen te behouden voor eeuwig. De verenigingen worden goed bezocht en het jeugdwerk mag zich in een goede belangstelling verheugen.

Wees toch wakker volk des Heren, werk zo lang Uw pols hier slaat."

Dat wij dat allen nog meer en beter zouden verstaan, om zo lang de Heer het ons vergaat hier op aarde te mogen vertoeven biddende en werkende te zijn in de dienst van de Heiland.

Dat het leven maar broos is en dat alle arbeid hier op aarde in de dienst van de Heer soms zeer tijdelijk is, heeft de gemeente ondervonden bij het heengaan van vier leden van de gemeente, die door de Here zijn thuisgehaald. Schoven die rijp waren voor de Hemelse schuur. Vasthoudende hetgeen wij hebben, bouwende op de Rots, gaan wij voorwaarts aan Zijn Hand geleid door dit aardse leven steeds nader tot Hem die voor ons alles heeft volbracht, onze Heer en Heiland Jezus Christus.

ASSEN - (CORR.) Op de 1e pinksterdag heeft de Here ons veel vreugde geschonken. De direkteur van ons zangkoor (en van het Mannenkoor te Stadskanaal) was door de Heer aangedreven om tot Zijn gemeente te komen. De 1e Pinksterdag werd hij gedoopt.
Wij vertrokken 's middags uit Assen met de grootste bus die wij konden krijgen, op weg naar Stadskanaal, waar de doopsbediening zou plaats vinden.
Onder leiding van onze voorganger, ds I. Tammeling, hadden wij een heerlijke dienst. Het werd, èn bij onze broeder, èn bij ons èn bij de Stadskanaalsters „hemelvreugde reeds op aarde."

Het Mannenkoor van Stadskanaal en ons zangkoor zongen hun liederen onder leiding van een zoon van br Spit.

Het avondmaal vierden wij onder leiding van ds H. J. Stukker. Wij zijn echter dankbaar, dat Stadskanaal zo intens met ons meeleeft en zo vol vreugde aan ons de gelegenheid geeft om in haar midden onze doopdiensten te houden. Maar wij geloven toch, dat het nu de laatste keer is geweest, dat wij voor een doopdienst naar een zuster-gemeente moesten reizen.
Want na verschillende samensprekingen zijn wij met de doopsgezinde gemeente tot overeenstemming gekomen om samen hun kerkgebouw te gebruiken. En wij mogen in dit gebouw ook een doopvont maken!
Zondag 30 juni a.s. houden wij onze eerste dienst in de doopsgezinde kerk, Oranjestraat. Aanvang 9.15 uur. Broeders en zusters, die deze feestelijke dienst willen meemaken zijn hartelijk welkom! Wij hebben er de ruimte!

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Vriescheloo, J. C. Loot cand. te Coevorden.

Het hart des mensen overdenkt zijn weg, maar de Heer bestiert zijn gang (Spr. 16 : 9).

Met het overdenken van de levensweg is de mens zijn gehele leven bewust of onbewust bezig. Wij die het leven zien als een grote reis, willen maar al te graag weten of we het doel der reis zullen bereiken en hoe we dit zullen bereiken.

We zijn met de toekomst bezig, verweg of dichtbij (het einddoel of dichterbij gelegen doel of volgend stuk der levensweg) en dat niet zozeer vanuit het motief van de nieuwsgierigheid. Een mens echter wil niet graag voor voldongen feiten staan en daarom poogt hij als een schaakspeler het speelveld te overzien. Hij probeert onberekenbare faktoren te berekenen, daarbij steeds tot de ontdekking komend dat deze faktoren hun naam, wat betreft hun onberekenbaarheid, eer aan doen.

Dit kan dan weer bij die mens bij het overpeinzen van het afgelegde deel van de levensweg, verschillende stemmingen als pessimisme of optimisme opwekken.

Dit, het overdenken der levensweg, geldt niet een bepaalde groep mensen. Neen, de Spreukendichter heeft geen groep of soort mensen op het oog. Het betreft hier de gehele mensheid, jong of oud, rijk of arm, blank of bruin. Ieder mensenhart is bezig met zijn levensweg, zowel vooruitziend als achteromziend. Dat is logisch, dat is menselijk. Dat zegt het woord „levensweg" zelf immers al. Het zou niet goed zijn wanneer de mens niet bezig zou zijn met zijn levensweg. Hij is immers geen dier doch mens, geschapen naar Gods beeld.

Aan rustige wateren

God leidt onze weg

De tekst is echter niet uit. Het woordje „maar," duidend op een tegenstelling verbindt de eerste helft, „het hart des mensen overweegt zijn levensweg" met: „de Heer bestiert zijn gang."

Dat aanvaarden we maar niet altijd als iets vanzelfsprekends. Het kan opstand in ons verwekken. Bemoeit God zich met mijn leven en is daarom mijn levensweg zo. „Waar bemoeit zich die God mee en waarom?" Het kan een noodlottigheidsgevoel in ons doen ontstaan, de Heer bepaalt toch mijn lot dus wat kan ik er tegen doen. Waarvoor zal ik me nog inspannen. 't Leven is toch niet anders. Wie zou zulke stemmingen niet kennen. Toch geloof ik (en diep in ons hart weten we dat allemaal wel) dat de Spreukendichter dit alles anders bedoelt. Het is niet een noodlottigheid - „maar" doch een goddelijk „maar".

God leidt onze weg, God geeft er richting aan. God heeft daarmede een bepaald doel, de prijs zijner roeping, nl. de zaligheid onzer zielen. De levensweg der mens is opgenomen in het heilsplan Gods.

God heeft een plan met ons leven en wil dit plan bereiken.

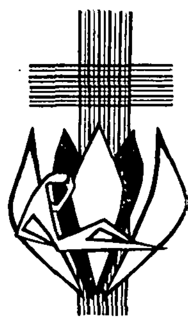
Het is niet alleen zo dat God onze levensweg bestuurt tot ons heil doch het is bovendien zo, dat Hij immers het beste op de hoogte is van onze levensweg. Ik bedoel onze gehele weg. Wij immers overzien, en hoe dan nog, slechts een stukje van die weg. Hij overziet het geheel. Zou het daarom ook voor ons gelovigen geen rust en zekerheid zijn te weten dat Hij ons leven leidt, bestuurt, er richting aangeeft en deze voortdurend korrigeert. Dan immers kunnen we er zeker van zijn dat we dat grote doel zullen bereiken, die zaligheid der zielen, die erfenis, welke voor ons is weggelegd in de hemelen. Hij geleidt ons veilig. Hij, onze Heer, zal niet toelaten dat onze voet zich zal stoten. Hij kent de weg. Hij, die gezegd heeft, „Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven," Hij bestuurt ons levensscheepje. Hij stuurt het veilig over de grote levenszee heen. Dat geeft ons rust en kalmte en moed. Het is maar niet de eerste de beste die aan het roer staat, neen, het is de Heer zelf. Hij leidt de weg van oud en jong, van blank en bruin. Wanneer we in deze wetenschap, zo eens onze levensweg overdenken dan komt er een diepe vrede in ons hart, „want Jezus zelf bestiert mijn weg en houdt blijdschap in mijn hart."

Dan kunnen we ons er soms over verwonderen dat de Heer onze levensweg zo geleid heeft, en zeggen God is goed.

Dan ook kunnen we mee zingen het lied „Laat mij niet mijn lot beslissen, zo ik mocht ik durfde niet. Ach, hoe zou ik mij vergissen als Gij mij de keuze liet. Wil mij als een kind behandelen dat alleen de weg niet vindt; neem mijn hand in uwe handen en geleid mij als een kind."

Klazienaveen. *C. de Jong*

Tabitha-Bouw-Actie

De barmhartigheid der goddelozen is wreed (Spr. 12 : 10b)

Een merkwaardig woord. De grote vraag is: Kunnen goddelozen barmhartig zijn?

Neen!

In ieder geval kunnen zij nooit barmhartig zijn op de wijze, die door Jezus zalig gesproken is.

En toch.... ook de mens, die God niet vreest, kan de medemens wel góed doen. Zowel in de oude als in de nieuwe tijd vinden wij overal blijken van menselijk medeleven en medelijden met medemensen. Immer hebben mensen, gedreven door onberedeneerbare drangen, de handen uit de mouwen gestoken om de medemens in nood de helpende hand te bieden. Een beker koud water, een bord warme soep, een schoon laken, dat alles waren tekenen, die moesten aanduiden: wij zijn verbonden. En toch.. zulk een barmhartigheid is wreed.

Waarom toch?

Omdat zij voorbijgaat aan de allerdiepste nood van het menselijk bestaan. De diepste nood van de mens, ook van de hulpbehoevende mens, is immer de onbeantwoorde vraag naar de zin van zijn bestaan, naar de zin van zijn ziekzijn. Bij alle verzorging van het lichaam is er ook de zorg nodig voor de ziel. En waar aan déze zorg, aan déze nood, voorbijgegaan wordt, dáár is wreedheid.

Daarom heeft het ook in de welvaartsstaat, waarin de mens van de wieg tot het graf begeleid wordt door sociale voorzieningen- zin, om een diaconessenhuis te stichten en te beheren; heeft het zin om mensen de helpende hand te bieden?

Maar niet alleen de helpende hand: ook het reddende en verlichtende Woord moet gepredikt worden, juist dáár gepredikt worden, waar mensen geholpen worden.

Om deze reden beijveren wij ons de gelden te verwerven, die de uitbreiding van Tabitha mogelijk moeten maken. En we zijn dankbaar voor de vele hulp, die we daarbij allerwegen in het land ontmoeten; ziet u maar eens:

Zusterhulp Bellingwolde *f* 5; donateurs te Eindhoven *f* 50 en te Daarlerveen *f* 60; PB te A *f* 10.-; JK te E *f* 10.-; Mej JK te O *f* 10.-; GJKvW te L 25.-; Mej. JMGF te P 10.-; HT te K *f* 10.-; TWS te N *f* 5.

Nogmaals: alle gevers hartelijk dank!

En voor wie nog niet een gift stuurde, vermelden wij gaarne weer ons girorummer: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr). Ik blijf uitzien!

H. Ploeger

NADER BEZIEN

De baptisten in Jackson

Het stond in de krant maar we konden het eigenlijk niet geloven. Twee baptisten predikanten in Jackson, Mississippi, hadden overplaatsing aangevraagd, omdat de kerkeraden negers de toegang tot de diensten hadden geweigerd. Het eerste stuk van dit bericht is natuurlijk ook niet waar, want waar zouden baptisten dominees overplaatsing kunnen aanvragen? Zo zijn onze manieren niet. Maar dat is ook niet wat ons geschokt heeft. Dat er baptisten kerkeraden zijn die de deur van hun kerkgebouw voor zwarte geloofsgenoten sluiten, dát heeft ons geschokt. Want het is zo volledig in strijd met wat wij als baptisten geloven, dat het eigenlijk niet waar zou kunnen zijn. Verschillenden hebben 't me in de afgelopen dagen gevraagd: moet er niet een soort verklaring de wereld in, waaruit blijkt dat wij als nederlandse baptisten zoiets veroordelen? Via De Christen of via het perssecretariaat, want we moeten toch voorkomen dat de wereld een verkeerde indruk van de baptisten krijgt. We zouden er dan meteen op kunnen wijzen dat de Amerikaanse Bapt. Conventie (de z.g. Noordelijke) een motie heeft aangenomen waarin de segregatie wordt veroordeeld.

Het lijkt me beter om dat maar niet te doen. Niet om de wereld in de mist te laten hoe wij denken over een zo belangrijke zaak als de rassenverhoudingen, maar dat weet de wereld ook wel zonder dat wij dat nog eens zeggen. Vrijwel alle christenen in landen waar geen rassenprobleem bestaat zijn tegen segregatie of apartheid. Waar 't pro probleem wel bestaat, zijn de christenen verdeeld. De baptisten vormen hierop geen uitzondering. In de Ver. Staten vinden zij hun sterkste aanhang in de zuidelijke staten. De machtige Southern Baptist Convention met meer dan tien miljoen leden is het grootste protestantse kerkgenootschap in dat land. Ze imponeren iedereen door hun offervaardigheid, hun organisatievermogen en hun durf. Maar over zo'n elementaire kwestie als de gelijkheid van alle mensen voor God en daarom onderling, zijn ze hopeloos verdeeld. Waarschijnlijk is er slechts 'n kleine minderheid voor de integratie. De Southern Baptists staan in hun land in 't algemeen bekend als stoere verdedigers van de apartheid. En zolang de rassenkwestie in de Ver. Staten aanleiding tot moeilijkheden geeft, moeten we er maar mee rekenen dat de naam baptisten nog wel eens meer in een minder gunstige zin wordt aangehaald. Ik las ergens zelfs dat Billy Graham zich wilde keren tegen de acties van de negers. Dat vinden wij onbegrijpelijk maar het is niet anders. Laten we tegenover de wereld ons maar niet van hen distancieren en de smaad die zij op de naam die wij dragen, werpen, vlotweg afwijzen. Wanneer we iets willen doen, moeten we ons tot onze broeders in Jackson en alle andere plaatsen waar baptisten segregatie bedrijven, wenden en hun duidelijk en broederlijk laten weten dat we hun practijk om Christus' wil moeten veroordelen. Dat is positiever dan onze eigen handen in onschuld te wassen. J.R.

Synode en het peerd ome Loeks

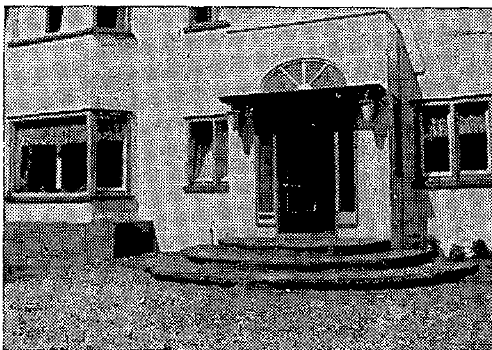
Dat het besluit van de A.V. om uit de Wereldraad te treden allerwege de aandacht trekt is nu wel gebleken. Het besluit wordt - wie had anders verwacht? - algemeen betreurd, zij het om uiteenlopende redenen. Zo schrijft het Evangelisch-Luthers Weekblad:

> *De Unie van Baptistengemeenten in Nederland hield haar synodevergadering ongeveer gelijktijdig met de onze. Zij nam het besluit om uit de Wereldraad van kerken te treden. In hun weekblad lezen we hoe de begroetingsavond begon in de kerk te Sneek: „De begroetingsavond zette meteen al voor treffelijk in. Terwijl een harmoniegezelschap concerteerde verzamelden zich afgevaardigden, gasten en gemeenteleden in het ruime kerkgebouw. Tegen acht uur beklom de plaatselijke herder onder de vrolijke tonen van het aloude peerd van ome Loeks de kansel.." Jammer dat nu juist deze groep de band met de oecumenische beweging verbrak. Men heeft daar klaarblijkelijk op het terrein der kerkmuziek een eigen bijdrage aan te bieden.*

Mogen we even iets rechtzetten, lutherse broeders? In Sneek vergaderde geen synode want die zijn wij niet rijk. Hadden wij zo'n instelling bezeten, dan waren we waarschijnlijk niet uit de Wereldraad van kerken getreden. Nu zijn wij slechts een beweging en onze Unie is een doodgewone federatie van autonome gemeenten. En wat het schone lied van ome Loeks betreft, dat was een andere kwestie: de voorganger van Sneek is een groninger van afkomst. Zulke dingen laten wij graag even uitkomen.

J.R.

Van de Vinkenhof

Door uitvallen van een gezin van 6 personen is in het gezinskamp 4A (van 20 tot 27 juli) op „De Vinkenhof" nog een 6-persoons kamer over.
In kamp 6A (van 3 tot 10 augustus) is op „Renderloo" nog een 4-persoons kamer over.

We maken met vreugde melding van het ontvangen van de volgende bedragen:
Over de maand april: F.H.R.G. te D. 2,50; J.B. te D. *f* 2,50; L.C.H. te A. *f* 10,-; G.B te A *f* 10,-; M. d. H. te B. *f* 3,-; M. v D te U. *f* 5,-

Over de maand mei: F.H.R.G. te D. *f* 2,50; J.B. te D. *f* 2,50; M.M.B. te A. *f* 5,-; M. v.d. S. te R. *f* 10,-; gemeente Treebeek *f* 23,92.

Hiervoor onze hartelijke dank.

Leestafel

Kerk en Vrede zond ons een exemplaar van de **Wet Gewetensbezwaren Militaire Dienst.** Een boekje dat voor **25 cent** bij het secretariaat van Kerk en Vrede verkregen kan worden.

(Oud-Ehrenstein 18 - Amsterdam Z.), evenals een daarbij behorende brochure: „Hoe en waar werkt de tewerkgestelde gewetensbezwaarde tegen de militaire dienst," voor dezelfde prijs van een kwartje. Beide zijn uitgaven van de Doopsgezinde Vredesgroep en Kerk en Vrede.

Eigenlijk zou iedere jongeman die binnenkort een oproep voor de militaire dienst krijgt deze boekskens moeten lezen. Iedere burger wordt wel geacht de wet te kennen, maar dat is alleen maar een veronderstelling.

U kunt bestellen bij Kerk en Vrede, Amsterdam, giro 435328.

Uitgeverij Callenbach zond ons de geplastificeerde pocket **„Liefde zonder trouwring"** van **Roscam-Abbing.** De prijs is **f 2,90.** Dit boekje benadert de problematiek van het geslachtsverkeer voor en buiten het huwelijk. Wij bevelen lezing van harte aan. Zowel voor jongeren als ouderen zijn de gedachten die Roscam-Abbing ontwikkelt van waarde.

Ph. L. (Gn)

Naklanken van de Algemene Vergadering

Het spreekt vanzelf dat ook in de gemeentelijke periodieken aandacht aan de laatste A.V. is besteed, met name op het zo belangrijke punt van onze uittreding uit de Wereldraad. Uit de bladen, die tot dusverre onder de ogen van de ER zijn gekomen, geven we hieronder enkele citaten.

Waar staan we nu?

Onder dit opschrift schrijven de voorgangers van de gemeenten 's Gravenhage en Scheveningen in de Gemeentebode o.m.:
Waarom nu dit besluit? Als een doorslaggevende reden wordt genoemd: „De dopersen kunnen niet met andere kerken samengaan." Wij vormen de Gemeente en de anderen niet.
Het is benauwend, dat in de discussie over de oecumenische beweging het zo gesteld wordt. Nergens wordt gevraagd om samen één kerk te zijn. Nergens wordt gevraagd om gelijk te denken.
We leven vandaag in een tijd, waarin we elkander nodig hebben. Wanneer wij niet oppassen, wordt het Christendom onder de voet gelopen. De andere godsdiensten dringen op en winnen terrein. We behoeven slechts te zien naar verschillende grote steden in Europa, waar een moskee verrezen is. We behoeven slechts te luisteren naar de berichten van de zendelingen van de zendingsvelden. Wat doen wij als Christenen? We moeten de handen ineenslaan, samen strijden en samen stáán. Het geldt de zaak van God, waarvoor wij stáán. Wij moeten met de anderen, die ook de Heer belijden en in Hem geloven, samen gaan.
We mogen de klok niet een eeuw terugzetten. Sámen met alle heiligen hebben we te vatten, hoe groot de breedte en de lengte en de hoogte en de diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat wij vervuld worden tot alle volheid Gods.
Het gevolg van het besluit is, dat deuren zijn dicht gegaan en wel door ons zèlf. Het is alleen maar bedroevend. Bedroevend, omdat er geen bewogenheid onder ons is over de verdeeldheid, die er is onder de Christenen.
Wat doen wij nú aan die verdeeldheid?
Wij hebben de „leer" vooropgesteld, de letter hebben we laten gelden en wij hebben niet door, dat de letter doodt en de geest levend maakt.
Waar staan we nú? Het is een situatie, die beschamend is. Beschamend ook, gezien het meeleven en de liefde, die wij van andere kerken ontvangen hebben. Eén onzer voorgangers, de onder ons zeer bekende Ds. F. E. Huizinga van Hengelo sprak dit woord „beschamend" ter Algemene Vergadering uit en wij willen dat graag sterk onderstrepen. Wat moeten we doen?
Laten we de liefde laten heersen, niet alleen tegenover onze broeders en zusters in de Gemeenten, maar ook tegenover onze andere broeders en zusters uit andere kerken, met wie wij straks de hemel zullen bevolken. Laten wij ons niet op de borst slaan dat wij het ware hebben en het zijn, want dan zullen we beschaamd uitkomen.

Teveel over de procedure

Dat het debat ter A.V. niet bepaald bevredigend is geweest is de gedachte van verschillende schrijvers. Zo schrijft Ds P. v. d. Werf in De Schakel:
De wijze waarop de beslissing genomen werd uit de Wereldraad van kerken te treden wekte bij ons allen een gevoel van onbehagen. Bijzonder omdat meer gesproken is over de procedure die we moesten volgen dan over de zaak zelf. Dit moet wel bijzonder pijnlijk geweest zijn voor degenen, die meenden dit lidmaatschap te moeten handhaven. We geloven dan ook dat over deze zaak onder ons in de toekomst nog veel zal worden gesproken.
En in De Open Deur schrijft Ds Th. v. d. Laan:
Niet de beslissing van uit te treden was teleurstellend, maar de wijze waarop wij deze beslissing hebben genomen! Uren is er gesproken over de kwestie van de procedure: dus welke voorstellen moeten wij eerst behandelen, hoe moeten wij afstemmen enz. en men kreeg wel de indruk dat de Uniecommissie in dezen geen leiding kon geven om ons uit het slop van een volkomen onvruchtbare discussie te halen. Over de zaak zelf is dan ook geen enkel woord gebezigd. Maar we zijn geen lid meer! Waarom we dat niet zijn, moeten we gissen want dat is ons niet gezegd. Het is overigens een merkwaardige stemmenverhouding geweest n.l. 83 stemmen vóór uittreding, 63 wilden er in blijven en een kleine 30 afgevaardigden hadden blijkbaar geen mening..!
Dat de meerderheid der gemeenten wilde uittreden is te eerbiedigen en begrijpelijk, maar dan op een waardige wijze..
Natuurlijk voelt niet iedereen het zo aan, zoals blijkt uit hetgeen Ds J. Bouritius schrijft in de (hoogezandse) Schakel:
Er is heel lang gesproken over de vraag, hoe we dit probleem zouden aanpakken, heel kort over het probleem zelf.
Van verschillende kanten werd opgemerkt dat de tegenstanders van de wereldraad geen doorslaggevende argumenten voor uittreding hebben aangevoerd. Daartegenover moet ik opmerken dat men ook nauwelijks naar de tegenstanders heeft willen luisteren. Als iemand er iets van zei, dan zat de voorzitter al met de hamer te zwaaien om het af te breken. Hoe het ook zij, na verwarde discussies is tenslotte besloten uit te treden. Er waren naar ik meen 87 voor en 64 tegen uittreden bij plm. 20 onthoudingen. (82 voor en 62 tegen bij 31 onthoudingen, ER.) Toch ook weer niet zo'n krappe meerderheid als sommigen wel willen doen voorkomen.

Om welke eenheid?

In een nabeschouwing in De Lens stelt Ds M. de Jong enkele principiele vragen:
Nu wij als gemeenten geen lid meer zijn van de Wereldraad van Kerken, betekent dit niet dat er voor ons geen „Oecumene" meer bestaat. Intens zullen we ons hiermee bezig moeten houden. De „gelovigen" hebben wij te zoeken. Waar *mogelijk* zal de eenheid van het lichaam van Christus tot uitdrukking moeten komen. Deze eenheid behoeft niet gemaakt te worden. Zij is er! Paulus zegt hiervan in 1 Kor. 12 : 13: „Door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt." Alle waarachtige wedergeborenen, ongeacht hun kerkelijke afkomst of etiket, zijn gedoopt tot één Lichaam.
Efeze 4 : 3 zegt ons dat wij die éénheid moeten bewaren „door de band des vredes."
In de kerkgeschiedenis is dit niet mogelijk gebleken; die éénheid is verloren gegaan. Secretarisme en kerkisme kwamen hiervoor in de plaats. De oecumenische beweging probeert dit te doorbreken en met succes. Hier en daar voegen kerken zich samen, oecumenische Avondmaalsvieringen vinden plaats (onder ons ook al plaatsgevonden). Dit is nog niet wat de bijbel bedoelt met de „éénheid van het lichaam van Christus." Bij al die eenheidspogingen lijkt het net echt, daarom is het zo gevaarlijk, want het is het net niet. We zullen niet in staat zijn, met alle kerken en leden dier kerken, te vatten de liefde van Christus, maar *wel samen* met *al* de *heiligen,* Efeze 3 : 18. Dit is wezenlijk iets anders dan kerkleden, dat zijn de waarachtig wedergeborenen. Nu doet zich dit merkwaardige verschijnsel voor, ook wel onder ons: wanneer men oecumenisch gezind is, is dit een teken dat men z'n tijd verstaat, men vindt dit prijzenswaardig.
Streeft men echter naar het „samen met al de heiligen" en geeft men hieraan uitdrukking bij bepaalde gelegenheden, dan zit men in een verdachte hoek, deze dingen zijn jammer! Gelukkig dat al meer ingezien wordt dat wat God bereid heeft in zijn Lichaam, wij van onze kant ons moeten beijveren dit te bewaren. Efeze 4 : 1-6.
Het gesprek over de oecumene is onder ons nog maar pas begonnen.

Blijvende opdracht

Natuurlijk is er nog wel meer over deze zaak geschreven dat hier niet wordt afgedrukt. In hoofdzaak komen deze uitingen op hetzelfde neer, nl. dat de beslissing van Sneek voor ons niet het eind maar het begin van 't oecumenisch probleem betekent. Het is ons tot een blijvende opdracht geworden ons met de vragen van de verdeeldheid van het lichaam van de Heer bezig te houden. We kunnen niet volstaan met te zeggen: we doen niet of we doen wel mee. Waaraan en waarom doen we wel of niet mee?
De twintigste eeuw is de eeuw van de oecumene. Dat wij christenen van de twintigste eeuw zijn! J. Reiling

Amsterdam in Portugal

Het lijkt wat vreemd, maar toch is het zo: „Amsterdam" was nl. in het beraad van het Uitvoerend Comité (bestuur) van de Europese Baptisten-Federatie - dat van 7 - 12 juni jl. in Lissabon plaatshad - bijzonder aan de orde. In 1964 zal onze hoofdstad de europese baptisten-conferentie herbergen en veel afspraken werden gemaakt, om die conferentie tot een gróte gebeurtenis voor onze ganse arbeid te maken.

Volksverhuizing in Europa

Vijf dagen waren we in Portugal. Het was er „hollands" weer en hier was het een portugese temperatuur - naar we later vernamen. Maar dat offer brachten we graag, want de warmte van de broederlijke gemeenschap met de Portugezen, Engelsen, Scandinaviërs, Duitsers, Italianen, Spanjaarden en Amerikanen vergoedde dit ruimschoots. De portugese verzorging was voortreffelijk!
De officiële vergadering van deze Europese Unie-Commissie vond maandag en dinsdag 10 en 11 juni plaats, maar op de vrijdag en zaterdag 7 en 8 juni was er eerst een „Migratie-Conferentie" geweest. Daarbij kwamen ook de nederlandse gegevens ter sprake.
Alleen in ons land werken al 10.000 Italianen en Spanjaarden. In Zwitserland en Duitsland zijn het er samen wel 1½ miljoen! Velen gaan een paar jaar „goed verdienen" en keren dan naar eigen vaderland terug. Anderen blijven en laten hun gezinnen op de duur overkomen. Verwacht wordt, dat deze „uitzending" van werkkrachten in de toekomst een blijvend verschijnsel zal zijn.

Dit schept voor de arbeid der baptistengemeenten zowel problemen als mogelijkheden. Daarover is een paar dagen bijzonder ernstig gesproken. De italiaanse unie heeft twéé van zijn predikanten in Zwitserland werken. De duitse unie wil wel een spaanse voorganger aantrekken. Wat dat voor deze kleine unies betekent, die beide hun werkers - met moeite en zorg opgeleid - zo node kunnen missen, laat zich gemakkelijk raden. Maar we voelden allen op dit „migratie-beraad," dat we deze taak sámen moeten volbrengen. Ook in interkerkelijk verband wordt overleg gepleegd.

In maart 1964 zal er in Hamburg een eigen conferentie-in-breder verband zijn en in het algemeen wordt de unies aangeraden deze arbeid onder werkers-van-elders ter hand te nemen. Wat is hier voor ons als baptisten te doen?
Veelal denken we, dat de meesten tot de roomskatholieke kerk behoren. Maar er zijn ook baptisten onder en zelfs véle nietkerkelijken, die hulp, aandacht èn het evangelie nodig hebben. Al gaan ze later ook weer naar eigen land, dan nog is het goed, dat ze gehoord hebben van de Heiland en Redder Jezus Christus.
Ds Corda uit Italië - werkzaam in Zwitserland - vertelde van zijn arbeid, die bestond uit prediking, onderricht, pastorale en sociale arbeid, waardoor thans meer dan 200 Italianen regelmatig bereikt worden. Dr Thaut, secretaris van de duitse unie, gaf een weergave van het werk der duitse baptisten. Nauwe samenwerking zal hier veel kunnen bereiken. Hiervoor is onze europese federatie een uitnemende ontmoetingsmogelijkheid, waar deze en andere projecten ter sprake kunnen komen.

Wederzijdse hulp

Door de contacten en bezoeken van de europese secretaris dr E. Rudén komen veel vragen tevoorschijn, die we samen moeten beantwoorden. Déze internationale unie-commissie komt natuurlijk niet zo vaak samen als de nederlandse. Eénmaal per jaar vergaderen de zuster (vertegenwoordigster van de europese baptistenvrouwen) en broeders, maar er wordt dan intensief gewerkt!
Oostenrijk, Finland, België, Polen passeren de revue. Waar nodig zullen de unies voorstellen ontvangen, om hulp te bieden. Meer en meer komt het besef naar voren, dat we als Europeanen voldoende gezegend worden, om te kùnnen helpen.

Secretaris deed veel werk

Als dr Rudén in landen komt, waar weinig eenheid heerst in de nationale geledingen, is zijn activiteit er op gericht meer samenwerking te brengen binnen de grenzen van het ene land. Vier unies in Europa zijn lid van de Wereldraad van Kerken en in andere landen vormen de contacten met deze raad punt van bespreking. Ons baptistisch getuigenis mogen we - al luisterend naar anderen - niet verzwijgen.
In Noorwegen is een nieuwe wet in wording op godsdienstig terrein met - helaas - bevoorrechting van de lutherse staatskerk. In Spanje gaan nu steeds meer kerken - door de overheid voorheen gesloten - weer open. Er zijn nog vijf protestantse kerken gesloten, waarvan één baptisten. In Polen wordt het nieuwe unie-centrum druk gebruikt (ook Nederland gaf!): het seminarium is heropend, een betere representatie onder het volk is verkregen, meer kerkbezoek in de kapel, die in dit centrum is opgenomen.
Een verslag van dr Rudén heeft altijd iets frappants. Het is een stukje werk, dat een rijke visie vertoont. Als de secretaris zijn gedachten weergeeft over „grote zaken," gebeurt dit op grootse wijze. Dit wordt duidelijk, als hij het over het „europese denken" krijgt: vooral de jongeren voelen zich gedrongen het christelijk geloof uit te dragen, zodat men zich niet terugtrekt, maar meedoet in groter zelfbewustzijn. In dit verdeelde werelddeel is de christelijke gemeente één van de weinige krachten, die het „IJzeren Gordijn" wat neerhaalt. De bevolking in Europa groeit en pionierswerk is hard nodig. Jehova-getuigen en Mohammedanen vergroten hun activiteiten. Daarom mee worden de christenen van ons werelddeel aangemoedigd het evangelie wijd en zijd te verkondigen.
Een ernstig punt van discussie vormden de zgn. „vredesconferenties", waarvan ds Lindeman namens onze nederlandse Unie ook één bezocht. Onder de leden van het Uitvoerend comité leeft de gedachte eensgezind, dat we aan deze conferenties als gasten moeten meedoen. De president ds Thomsen uit Denemarken bereikte Portugal via een dergelijke conferentie in Praag

Het uitvoerend Comité van de Eur. Bapt. Federatie tijdens zijn vergadering in Lissabon 11 en 12 juni '63.
Eerste rij v.l.n.r.: Dr Moore, Mevr. Flügge, Ds Goulding (oud President), Dr Rudén (Secretaris), Ds Bawngaard Thomsen (President), Ds Broertjes (Vice-President).
Tweede rij v.l.n.r.: Ds Barnes, Dr Ronchi, Dr Lückey, Dr Tennyson, Ds Arnold.

en getuigde van de fijne sfeer. Politieke kwesties zijn er niet behandeld, maar wel voelde men, dat er méér nodig is dan alleen „vrede-in-het-hart”: vrede-met-elkaar is evenzeer noodzakelijk. Waar voor onze oosteuropese broeders deze conferenties mede veel betekenen, besloot men zoveel mogelijk hieraan mee te doen.

Amsterdam

Veel tijd is gegeven aan een goede voorbereiding van de grote conferentie, die volgend jaar (12-16 aug.) in Amsterdam in het nieuwe RAI-Gebouw zal worden gehouden. Thema: „Jezus Christus, de Weg, de Waarheid en het Leven.” Op de morgenbijeenkomsten staan belangrijke onderwerpen op de agenda, die ons als europese baptisten zullen inspireren en aanmoedigen. Allerlei sectie-vergaderingen zijn voor de middaguren gepland, terwijl de avonden bijzonder aantrekkelijk zullen worden en ongetwijfeld duizenden uit heel Europa naar Amsteram zullen trekken.

Voor Uw vakantie mag U er alvast op rekenen: nu het zó dicht bij eigen huis is, en met de broeders en zusters uit vele landen samen te zijn tot eer van God.

Drukke zondag

De zondag in Portugal is druk geweest. We werden verdeeld over drie diensten, die driemaal per dag op drie plaatsen werden gehouden. In Portugal valt het werken niet mee, maar toch zijn de voorgangers vurig bezig, om de mensen tot de Heer en de gemeente te leiden. Aan de buitenkant mag een kerk geen kerk lijken. Met als gunstig resultaat: samenkomen in de benedenverdieping van flats, die hier en daar heel mooi als kerkzaal zijn ingericht. De laatste dienst was om 9.30 ’s avonds, toen de spaanse dominee preekte voor een aandachtig gehoor. Een mooi in kleurige toga’s gestoken koor werkte aan de dienst mee.

We verstonden er geen woord van - buiten ons eigen verhaal - maar we ervaarden de toewijding en gemeenschapszin van onze portugese gemeenten, waarvoor we bidden moge, dat de Heer hen sterkt en zegent.

We waren in Portugal. Ver weg en toch dichtbij, omdat we de band voelden, die ons in Christus samenvoegt.

Broertjes

DRS D. SLORT OVER

Gog en Magog in Ezechiël en Openbaring

Vreemde woorden oefenen vaak een merkwaardige werking op ons uit. Ook de beide woorden Gog en Magog hebben iets mysterieus over zich. Hetzelfde bizondere gevoel komt over ons, als we in de kersttijd zingen: „Kyriëleis”. Het Latijn in de roomskatholieke eredienst vermag eenzelfde uitwerking te hebben. Doch het ligt niet in mijn voornemen U met psychologie bezig te houden en met wat uw gevoelsleven raakt, bezig te zijn.

Ge herinnert U, dat beide namen Gog en Magog voorkomen in het laatste bijbelboek. Als de Satan na het duizendjarig rijk voor een korte tijd wordt losgelaten, zal hij „uitgaan om de volkeren aan de vier hoeken der aarde te verleiden, *Gog en Magog* om hen tot de oorlog te verzamelen”, (Openb. 20 : 8). Dit is de enige plaats in het Nieuwe Testament waarover beiden gehandeld wordt.

Blijkbaar gebruikt Johannes hier materiaal uit het Oude Testament; in de Openbaring van Johannes is dit zeer vaak het geval. Gog en Magog komen voor in Ezechiël 38 en 39 als een slot van een gedeelte, dat heilsprediking bevat. Laat ik daar nog iets verder op ingaan. Met Ezechiël 33 begint een apart gedeelte; er is daar een insnijding, gekenmerkt door het feit, dat een bode, een vluchteling tot Ezechiël komt met de boodschap, dat de stad Jeruzalem gevallen is. Op die dag werd van Ezechiël de stomheid weggenomen: „Toen was mijn mond geopend en was ik niet meer stom.” De profeet mag herstel, heil aankondigen. De komst van de goede Herder, Die Zijn volk zal weiden, het herstel van het land, de steden zullen herbouwd worden, mensen en dieren zullen talrijk worden, (Hfdst. 36). Het bekende 37ste hoofdstuk, de herleving van de doodsbeenderen - en dàn, opeens de profetie over Gog en Magog. Na al de heerlijke beloften, deze donkere figuren.

Zo was het ook in de Openbaring van Johannes. Eerst een beschrijving van het duizendjarig rijk, dan de komst van Gog en Magog, waarop dan de beschrijving volgt van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde.

In Ezechiël volgt dan op de hoofdstukken, handelend over Gog en Magog het nieuwe Jeruzalem met zijn tempel, (hfdst. 40-48). We merken op hoe bij Ezechiël en in Openbaring een parallel aanwijsbaar is. Voor de duidelijkheid zijn er dan de volgende reeksen.

Ezechiël: Messiaanse rijk (hfdst 37); Gog en Magog (38 en 39); Nieuw Jeruzalem (40-48). Openbaring van Johannes: Duizendjarig rijk (hfdst. 20); Gog en Magog (20 : 7-10); Nieuwe aarde (Opb. 21). Toch is er ook *verschil*. Johannes gebruikt de namen Gog en Magog symbolisch, als aanduiding van de anti-christelijke volkerenwereld, terwijl Ezechiël bepaalde volken bedoelt, historische grootheden.

We houden ons nu verder uitsluitend bezig met wat Ezechiël ons te zeggen heeft. We lezen dan in 38 : 1: „Mensenkind, richt uw aangezicht tegen Gog in het land Magog, dan grootvorst van Mesech en Tubal.” *Gog is dus de naam van een persoon, Magog is de naam van een land.* Het land Magog is vanuit Palestina gezien, gelegen in het verre Noorden, (38 : 15, 39 : 6). Ezechiël profeteert tegen de Koning (Gog) niet tegen het land waar hij woont (Magog). Magog komt voor in Gen. 10 : 2 als een van Jafeth afstammende volksstam. Volgens oud-joodse verklaring het machtige Skyten-volk.

De namen Mesech en Tubal komen eveneens voor in de volkerentafel van Gen. 10. Deze volken dreven in later tijd handel met Tyrus (Ezech. 27 : 13) en schijnen in de omgeving van Magog gewoond te hebben. Het leger van Gog dat optrekt bestond verder uit Perzen, uit Kuschiten („Ethiopiërs”) en Puteeërs en nog andere volken, als Gomer en Togarna (= Armenië). Dat wil zeggen, volken uit het verre Noorden, uit het Oosten (Perzen) en Zuiden (Ethiopiërs) die aan de grenzen van de toemalig bekende wereld woonden.

Deze macht zal optrekken tegen het land van Israël, maar dan toch zó, dat het *de Here is, Die Gog laat optrekken,* om dan

ten val te komen. God voert hem als het **ware naar de gerichtsplaats.** Een God en Zijn volk vijandige macht moet éénmaal definitief ten onder gaan. Hoe dat geschieden zal zegt 39 : 4 „Op de bergen Israels zult gij vallen, gij met al uw benden en de volken, die met u zijn. En Ik zal *vuur* in Magog werpen", (39 : 6). Door het voltrekken van dit gericht, dat alle volken zullen zien, zal de Here Zich als de Heilige betonen, zowel voor de volken als voor Zijn volk Israël."
Ook Johannes zegt, dat er vuur nederdaalde uit de hemel, dat hen verslond, (Openb. 20 : 9).
In de profetie van de ondergang van Gog ligt een heenwijzing naar de laatste beslissende strijd, die in de overwinning van Christus zal eindigen. Niet alleen heeft Ezechiël daarvan gesproken maar ook vroegere profeten. Het is één van de elementen van de profetische verkondiging, dat er een dag zal zijn, waarop God de Hem vijandige machten vernietigen zal. Vandaar, dat de Here aan Gog vraagt: „Zijt gij het van wien Ik in vroegere dagen gesproken heb door den dienst van Mijn knechten, de profeten van Israël, welke in die dagen jarenlang geprofeteerd hebben, dat Ik u tegen hen zou doen optrekken?, (38 : 17).
Het *oordeel over Gog* zal ontzettend zijn. Gog zal als een wolk weer opgelost worden, er zal niets van overblijven. „De volken zullen weten, dat Ik de Here ben! Gog zal begraven worden met heel zijn menigte. Het massagraf zal genoemd worden: „Het dal van Gogs menigte."
Waarom staan deze dingen in de bijbel? Op deze vraag geeft dr Troelstra in zijn verklaring op Ezechiël het volgende antwoord: „God wil door het verkondigen dezer dingen bij de gemeente de vrees voor het wereldgeweld, die telkens weer binnensluipt, wegnemen en haar doen leven uit het geloof, dat Hij regeert."
In mijn studiebijbel vond ik nog een aantekening inzake Magog. In de zgn. Amarna brieven komt een brief voor van de egyptische Farao Amen-Ophis III, waarin vermeld staat de naam: Matse-ga-gaia, d.w.z. „het land Gagaia". Magog zou dan een samentrekking zijn van dit matoe-gagaia. Een kundig onderzoeker (J. A. Knudtson) vermoedt dit land in de buurt van Karchemis in Noord-Syrië).
Voor Johannes op Patmos was het boek Ezechiel niet een taai deeg, maar het woord Gods, dat hij door de verlichting van de Heilige Geest heeft leren verstaan. Wat God doet aan Zijn volk Israël, het eens volkomen verlossen en heiligen, zal Hij ook doen aan Zijn gemeente, aan ons, die de zegeningen van Abraham deelachtig zijn geworden. Eens voert Hij Zijn gemeente de heerlijkheid binnen, als alle macht, die zich tegen Hem verhief, teniet gedaan zal zijn; als ook de satan, de verleider er niet meer is, maar geworpen in de poel des vuurs, waarin ook de dood en het dodenrijk, volkomen tot het verleden behoren. Wie heeft er woorden voor zulk een *toekomst-staat?*

Steeds fraaier wordt De Zaaier ! !

Vrijdag 28 juni 1963 79e jaargang Nr. 3686

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Nieuwe functie- en plaatsbepaling nodig

Het komt me voor, dat we ons na de laatste Algemene Vergadering nog niet helemaal hebben gerealiseerd wat er eigenlijk gebeurd is, toen betrekkelijk ongemotiveerd met een geringe meerderheid besloten werd uit het verband van de Wereldraad van kerken te treden. Het was een verbijsterend ogenblik toen op de tweede dag van de AV de voorzitter stante pede liet stemmen en daarmee hen de gelegenheid afkneep die zich voor de geschorste bespreking van de vorige dag hadden opgegeven als sprekers en nog niet aan bod waren gekomen, en ook aan hen die gewacht hadden op de gelegenheid om na de formele gesprekken de materie zelf aan de orde te stellen.

Ook al zenden we nu krachtens besluit van diezelfde AV waarnemers naar de Oecumenische Raad in Nederland, waarmee die AV toch wel uitsprak, dat het gezelschap van die kerken in de Wereldraad vertegenwoordigd nog zo kwaad niet is, desondanks is er iets gebeurd dat in zijn gevolgen nog onoverzichtelijk is.

Ook al zijn wij er van overtuigd, dat onze baptistengemeenschap over de breedte zich wel thuisvoelt in het gezelschap van de kerken rondom ons, en dat in de stemming ter Algemene Vergadering emoties, motieven en vrezen, wanvoorstellingen en onjuiste inzichten bij velen een doorslaggevende rol hebben gespeeld, nochtans is het gestemde besluit een besluit dat zijn gevolgen zal hebben. Hoe bewuster wij ons bezighouden met de functie en plaatsbepaling der baptistengemeenten, des te beter kan de schade bezworen worden.

Ofschoon ik dunkt mij geen hoge en overtrokken voorstelling had van onze baptistengemeenschap had ik deze uitkomst niet verwacht. Ik had een christelijk-humanere en meer practische oplossing verwacht, echt wel in die zin, dat er middels de Unie een lidmaatschap mogelijk zou zijn voor die gemeenten die dat lidmaatschap als een stuk geloofsuitdrukking zien. Voor die gemeenten is nu de mogelijkheid opengebleven van aansluiting bij een eventueel aanwezige plaatselijke oecumenische raad.

Het grote gevaar dat onze landelijke gemeenschap nu bedreigd is waarschijnlijk 't toegeven aan naar binnen gerichte tendenzen, bevordering van een al te weinig theologisch verantwoorde „apartheid," met het gevaar dat onderlinge verschillen die tot nu toe als betrekkelijk en kleurrijk gezien werden op de spits gedreven kunnen worden, en die schade veroorzaken die men op de laatste AV heeft gemeend te voorkomen: aantasting van onze Unie-verbondenheid. Mij dunkt, dat wij deze laatste factor niet zullen mogen onderschatten: Waar aanvankelijk de tegenstellingen in onze gemeenschap niet scherp doorspeelden, aangezien er een grote tussengroep was die deels weliswaar niet onverschillig maar toch niet geraakt was door de problematiek, anderdeels zowel bewust was van de gevarenpositie als van de zinvolheid van het aangesloten zijn bij de Wereldraad van kerken, zo is nu toch wel deze middengroep gesplitst naar links en naar rechts, en is er dus sprake geworden van een veel meer geprononceerde tegenstelling tussen voorstanders en tegenstanders van aansluiting bij de Wereldraad. Er zijn nu gemeenten, die beslist gevoed worden door de gedachte dat aansluiting bij de Wereldraad van kerken een levensgevaarlijke aangelegenheid is, terwijl andere gemeenten zich bewust ontwikkelen als gemeenten die volledig en intensiever dan ooit willen meedoen en meewerken in het oecumenische verband zoals dat gestalte heeft gekregen in de Wereldraad van kerken.

Persoonlijk behoor ik bij hen, die vóór de laatste AV telkens weer wezen op het gevaar van verlies van het bijbelse gemeentebeginsel en zowel principieel als uit opportune overwegingen waarschuwden voor kanselruil en oecumenische avondmaalsvieringen, als uitdrukkingen van al te voortvarende, onvoldoende doordachte en daarom onverantwoorde strevingen. Ik had verwacht dat onze gemeenschap, met behoud van het lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken, zich met een overwegende meerderheid daarvoor zou hebben uitgesproken. De middengroep en de progressieve groep zou dan als gezonde rem die gemeenten achter zich hebben voor wie de bezwaren tegen aansluiting van overwegende aard waren. De discussie in Zwolle tendeerde mijns inziens in die richting, en zou hebben geleid tot een voortgaande discussie op hoog peil. De gang van zaken in Sneek heeft mij geschokt, en drijft mij in de richting van hen die een grotere progressiviteit ten aanzien van de Wereldraad van kerken huldigen. Een dermate abrupte afwijzing dat de Geest van God zou werken in de andere kerken en ook daar worstelt om de gestalte van de gemeente van Christus tot uitdrukking te doen komen, is voor mij onverteerbaar. Het karakter van de aanwezigheid van het waarlijk „kerk"-zijn in bijbelse zin in de andere Christus-belijdende kerken zullen wij op enige wijze hebben te honoreren. Moge dan volgens baptistisch denken de kerkontwikkeling van de andere kerken zich al te ver hebben verwijderd van het nieuwtes-

IN DIT NUMMER

één Gemeentebericht; de hereniging van anglicanen en methodisten nader bezien; twee brieven van lezers beantwoord in Zand en Zaad; een verslag van de 40ste voorgangersconferentie (met een plaatje).

tamentische gemeentebeginsel, - wat ook mijn mening is - zo doet het in Sneek ondoordacht gekozen isolement de verdieping en verinnerlijking van ons eigen gemeentebeginsel veel schade. Temidden van de kerken moeten wij ootmoedig, bewogen en diep doordacht gestalte geven aan de bijbelse gemeente die wij in het geloof hebben gezien, opdat deze waarlijk voorbeeldig kan zijn voor deze kerken. Echter, de relatie met die kerken is meer dan van gespreksmatige en informatieve aard. De relatie met die kerken rust in de ene en ondeelbare Heilige Geest van de Vader en de Zoon.

In de nu gebleken situatie zullen die gemeenten die op bewuste en verantwoorde wijze de nieuwtestamentische gemeentestructuur willen handhaven en om der wille van de éne Heilige Geest de betrekking met de andere kerken gestalte willen geven zich opnieuw hebben te bezinnen op de uitdrukking en werking van incidentele kanselruil en avondmaalsviering met andere kerken, en welke andere mogelijkheden er ook zijn. Moge die Geest ons leiden in alle waarheid in de gesprekken en ontmoetingen met deze kerken. Een betrekkelijk brede bereidheid daartoe in onze gemeenschap menen wij te mogen afleiden uit het feit dat de AV in Sneek toch met grote meerderheid zich uitspraak voor het zenden van waarnemers naar de Oecumenische Raad in Nederland.

Ph. L. (Gn)

---

zand en zaad

Op 16 juni j.l. schreven twee mensen aan mij naar aanleiding van mijn bijdrage, verschenen in ons blad van vrijdag 14 juni. Beiden deden het dus op zondag, een vrouw wonend in het midden van 't land, een broeder-zijn vingers zijn wat trillerig schrijft hij zelf-in het noord-oosten. De inhoud van hun brieven is in beide gevallen ontroerend, want de pen was in de inkt der liefde gedoopt. Ze moesten hier beiden afgedrukt kunnen worden. Dat gaat net niet.

De zuster schrijft: „Wat de oecumene betreft nemen we niet op de achterste banken plaats. Zeer beslist interesseert ons deze beweging en wij betreuren het, dat onze baptistengemeenschap gemeend heeft zich van de oecumene te moeten distanciëren. Het is ons moeilijk om al onze gedachten en gevoelens juist onder woorden te brengen, maar we kunnen u verzekeren dat ons geloof in deze dingen een andere weg wijst dan die welke onze Unie ons nu voorschrijft. Het is zelfs zo dat we er ons voor schamen het besluit van de Unie aan gelovigen van andere kerken mee te delen.

Het uittreden komt mij persoonlijk voor als geestelijke hoogmoed. Wij willen ook de broederhand reiken naar ieder, die het hart naar God gewend heeft, maar worden wel eens beu van het „zo zeker zijn," van het alleen maar „bekeert u," die standaardpreken, waar alles om ons eigen zieleheil draait. Wordt in onze baptisten-kringen over 't algemeen niet teveel over onze relatie tot God en te weinig over onze houding t.o.v. de naaste gesproken, met alles wat daaraan vast zit (en dat is heel wat)? Misschien is dat niet baptistisch gedacht, misschien zijn wij wel buitenbeentjes en staan we aan de rand van onze gemeenschap? Toch kunnen wij niet zonder het Evangelie, en is ons geloof, bij al het mooie en het moeilijke dat ons leven uitmaakt, centraal."

Tot zover de zuster, een toegewijd lid van baptistengemeenten, zo lang ik haar ken, wier leven tot dusver een spoor van zegen heeft achtergelaten, waar ze ook woonde.

De broeder, die mij schreef, is vermoedelijk twee maal zo oud en zovaak ik hem ontmoette-jammer genoeg was dat slechts weinige keren en der halve veel te weinig-heb ik met verwondering naar hem geluisterd. Wijsheid en liefde vloeiden doorelkaar als hij sprak.

Onze broeder vindt dat ik het me niet zo moet aantrekken, dat we niet meer lid zijn van de wereldraad van kerken. Om daarna zijn ervaringen te beschrijven, die hij had met leden van diverse kerken. In de regel is het hem onmogelijk gebleken gemeenschap te hebben met hen, omdat zij niet graag spraken over hun geloof in de Heer en omdat zij, soms tegen beter weten in, maar vasthielden aan de zogenaamde zuigelingendoop en aan hun gemeentebegrip. Onze broeder beschrijft de gemeente: „tot de Gemeente behoren mensen, die zich bewust zijn dat Jezus hun persoonlijke Zaligmaker en Heiland is, kortom die weten door de Heilige Geest wedergeboren te zijn en tot nieuwe schepselen gemaakt gemaakt te zijn, en op de belijdenis van hun geloof zich hebben laten begraven door de doop. De wereldraad daarentegen bestaat voor een deel uit ongedoopte christenen, voor een ander deel uit historisch gelovigen, wier geloof in het hoofd en niet in het hart rust, en tenslotte uit mensen, die zeggen wel in God te geloven, maar menen Jezus niet als Zaligmaker nodig te hebben en Hem als zodanig niet wensen te erkennen."

Tot zover maar eerst de broeder. Het zijn wel twee uitersten, deze brieven. Beiden, de broeder en de zuster schrijven, uit de volheid van hun hart. Beiden hebben gelijk. De eerste in haar liefde tot de gelovigen in andere kerken, de tweede in zijn afwijzen van inzettingen, die van mensen zijn.

Onze broeder roept mij op dat toch niet te vergeten als ik in Hengelo predikanten ontmoet, die in belangrijke zaken als gemeente en doop dwalen.

Ik verzeker u, broeder, dat wij dat niet doen. En wat is het goed, dat wij die broeders nu en dan ontmoeten en hen daarop kunnen attenderen. Wij kunnen inderdaad met vele andere christenen niet in dezelfde gemeente leven. Wij willen ons ervan onthouden over hun geloof, over hun relatie met de Heer een oordeel te vellen. Er zullen misschien mensen zijn, die zeggen dat ze christenen zijn, doch die de Christus zoals wij Hem kennen, verwerpen. Wij verschillen ook met vele gelovigen in inzicht over de gemeente en, daarmee samenhangend, over de doop. Naar ons gevoelen verstaan zij niet de nieuwe orde, die sedert de pinksterdag is doorgebroken. Wij vinden dat hun inzichten teveel onder invloed van het oude verbond staan. Daarom kunnen wij met hen niet in hetzelfde verband leven. Indien de wereldraad van kerken een kerk was, zouden wij er daarom dan ook wel uit moeten gaan. Maar zolang deze wereldraad maar een ontmoetingsplaats is waar gelovigen van verschillende kerken samen kunnen spreken over wat hen verenigt en wat hen scheidt, kan ik niet begrijpen waarom wij nu (reeds) onze plaats hebben verlaten. Ik geloof niet broeder dat daar alleen maar onvruchtbare diskussies worden gehouden, zoals u veronderstelt.

Men heeft gezegd dat wij overhaast en ontberaden zijn binnengestapt. Dàt moge zo zijn. Ik heb de indruk, dat wij nu overhaast zijn uitgetrokken. Maar de tijd moet soms een en ander leren.

Ik dank u, broeder en zuster, voor uw brieven. Inmiddels zullen wij allen voortgaan met de verkondiging van de Boodschap, zoals God ons die te verstaan heeft gegeven.

HUIZINGA

Mededeling

Verlof zendelingen

Namens de U.Z.C. en de zendelingen die met verlof zullen komen kunnen wij u meedelen, dat de fam. Edens en de fam. Ter Braak begin augustus in ons vaderland terug hopen te keren. Ze vertrekken 26 juli uit Lisala, maar moeten nog enige tijd in Leopoldstad blijven. Vermoedelijk kunnen zij 1 augustus in Brussel aankomen.
U hoort dan nog wel nader.

G. v. 't Wout
sekretaris UZC

De Vinkenhof

Met ingang van 1 juli a.s. berust het sekretariaat van het bestuur Nederlands Baptistencentrum „De Vinkenhof" te Bosch en Duin/Den Dolder bij ds J. Bouritius, Singelstraat 7, Hoogezand; tel. (05980)-2368.

Namens het bestuur,
J. van Dam.

De warme dagen van de maand juni hebben ons goed gedaan. Aan de kuststreken was het een ware uittocht naar strand en zee om door de koele wind verkwikt te worden - thuis geopende vensters zodat de verse lucht kon binnenstromen om frisse kracht te geven.
Lucht en wind zijn des Heren vrije gaven aan alle mensen, gaven die wij niet kunnen ontberen.
En toch, hoevelen onder ons leven in een soort geestelijke bedomptheid, alleen omdat zij de hemelse adem van de Heilige Geest niet over zich laten heenwaaien. Hoe gemakkelijk komen we er toe de vensters naar de hemel te sluiten, zodat er geen luchtverversing is. Het is van het grootste belang het geheim van de geestelijke luchtverversing te leren kennen.
„De rechtvaardige zal uit zijn geloof leven" d.w.z. niet alléén uit het gerechtvaardigd zijn, maar daarná ook ieder ogenblik uit het gelóóf!
Daartoe zullen wij, wil ons geestelijk leven krachtig en gezond zijn, voortdurend in de Geest moeten leven en Gods reine liefde inademen.
Hoe licht kan men de vensters sluiten en de zuivere frisse lucht verliezen. Door nalatigheid in het gebed en de stille gemeenschap met God sluiten wij ons áf. Geopende vensters betekenen geopende harten en een volkomen overgegeven wil.

Aan rustige wateren

Leef onder de adem Gods

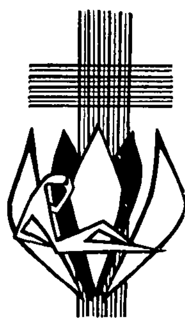
Geen scheidsmuur tussen God en ons. Geen geheime terughoudendheid. Geen wantrouwen, maar een hart dat volkomen tot Hem is.
Gesloten vensters betekenen een bleek en jammerlijk geestelijk leven, een verliezen van de bloei en de groei, een missen van de spankracht in het geloofsleven. Het einde daarvan is een geestelijke verstikking.
Jezus zeide „De wind blaast waarheen hij wil." Iets geheimzinnigs op zichzelf, wij weten niet van waar hij komt en waar hij heengaat. Toch is Jezus' woord duidelijk en klaar: „Gij h o o r t zijn geluid."
H o r e n wij dat ruisen van Zijn Geest in ons leven en in de gemeente? Léven wij met geopende vensteren naar boven, zodat de adem Gods over ons kan komen? Een leven onder de adem Gods is een gezuiverd leven.
De winden Gods reinigen en verkwikken de gehele atmosfeer, van de gelovige persoonlijk en van héél de gemeente. Dan is er een genieten van de tegenwoordigheid van onze Heer. Dan is de arbeid van Gods geest aan ons te zien. Dan is Jezus een werkelijkheid. Ons geestelijk leven is dan een leven van verootmoediging en vanuit die verootmoediging een leven van frisheid en kracht.
We zullen, voor zover het ons mogelijk is, in deze maanden allen voor korte of langere tijd uitgaan naar de zee of de bossen of van de schone landelijke streken genieten om uit te rusten en zuiverder lucht in te ademen. Leren we toch bovenal hemelse lucht in te ademen, ons hart open te stellen voor de frisse wind des Geestes, de levenwekkende adem Gods. Dan zullen wij voor God en de gemeente nuttige, bruikbare instrumenten zijn.
Zet de vensters en luiken wijd open voor de zuivere lucht van de welbewuste gemeenschap met God. Leef onder de adem Gods!

Geest Gods, beadem mij,
Schenk mij nieuw leven weer,
Opdat ik steeds in woord en daad,
Uw voorbeeld volge, Heer!

Den Haag. *W. Harkema.*

Tabitha-Bouw-Actie

Naar betere tijden

Een honderd jaar geleden was deze regel een slagzin, die insloeg. Die ook wat lossloeg.
Het waren destijds beroerde tijden, vooral vóór de minder- en minstdraagkrachtigen. Geen wonder, dat men de oren spitste, wanneer geroepen werd: Wij zijn op weg naar betere tijden!

Niemand zal kunnen of willen ontkennen, dát er betere tijden gekomen zijn. We laten het graag aan de politici over, de eer voor de totstandkoming van deze verbeteringen voor zich op te eisen - wij voor ons geloven, dat zonder het Evangelie van Jezus Christus wij als mensen niet eens zouden weten, wat het betekent als mensen samen te leven, laat staan voor elkaar te zorgen, nog minder: elkaar lief te hebben. Wij geloven, dat het Evangelie van Jezus doorwerkt als een zuurdesem.
Het grote gevaar voor de christenheid heeft immer een tweezijdig karakter gehad. Hét grote gevaar is immer geweest: De verloochening van de boodschap van de Heiland. Aan de ene kant kan de gemeente van Jezus de boodschap van de Meester verloochenen, door deze te dogmatiseren; men „kan" (maar het kán niet!) de bijbel uiteenrafelen in louter leerstellige regels. Aan de andere kant kan de gemeente de boodschap van Jezus verloochenen, door deze te moraliseren; men „kan" (maar het kán niet!) de bijbel uiteenrafelen in louter morele eisen. Anders gezegd: men „kan" (nogmaals: het kán niet!) een louter woord-christendom óf een louter daad-christendom maken.

De waarheid ligt in het midden: woord en daad moeten samen gaan. Voldoen aan het gezag van Gods Woord aangaande de leerstellige zaken - best! Maar nimmer vergeten, dat er ook nog zoiets in de bijbel staat als:.. die Mijn woord *doet*, die zal een verstandig man heten!
Onze zendelingen hebben we uitgezonden, mét een bijbel in de ransel, én met medicijnen (en we zullen óók wat moeten doen om ziekten, ondervoeding e.d. te *voorkómen!*). In óns land mogen we evangeliseren: het Woord uitdragen. We mogen tegenover andersdenkenden onze inzichten verdedigen; we mogen de verschillen met hen zwaarder laten wegen dan de overeenkomsten: een ieder sta zijn eigen Heer!.. maar we zullen nimmer mogen vergeten, dat de Heer in de dag des oordeels óók zal vragen naar onze houding tegenover de zieke, hulpbehoevende medemens, die Hij op onze weg plaatste, héél dicht bij ons, óf misschien héél ver van ons vandaan.
Voor de evangelisatiearbeid-door-de-daad, - voor de uitbreiding van Tabitha dus; of moet ik schrijven: voor de uitbreiding van Tabitha, dus voor de evangelisatiearbeid-door-de-daad? - ontvingen we de volgende giften: HMT te H *f* 5,-; PS te N *f* 3,-; WB te A *f* 2,50; mej. CWZ te S *f* 3,-. Geen gróte bedragen dus, dit keer; maar wel bedragen, die van trouwe volharding getuigen; onze giro-donateurs blijven ijveren voor de noodzakelijke uitbreiding van Tabitha. En dat doen toch allen, in heel onze gemeenschap? Ons gironummer is ongewijzigd gebleven; indien U uw bijdrage stort op 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr), komt uw bijdrage ten goede aan de uitbreiding van Tabitha, en uw naam in dit blad, en wel zo, dat u weet, dat u bedoeld wordt.

H. Ploeger.

DE DOOP MET DE HEILIGE GEEST

Over dit onderwerp verscheen bij J. H. Kok te Kampen een boek geschreven door Ds D. G. Molenaar. Prijs gebonden *f* 7,90. 272 blz.

Tragisch dat de auteur is heengegaan. In het woord vooraf lezen we nl. „Twee weken voor zijn heengaan bracht hij de kopij voor dit boek naar de uitgever." Dit boek verdient een meer **uitvoerige bespreking. Er** zijn twee delen in te onderscheiden. Het eerste gedeelte beslaat de hoofdstukken 1-6, terwijl het 2e gedeelte „historische illustraties" bevat. Dat wil zeggen, dat hier citaten gegeven worden uit verschillende boeken, waarin bizondere ervaringen van de werkingen van de Heilige Geest worden beschreven. Bovendien zijn deze citaten gerangschikt naar kerkelijke en geestelijke groeperingen. Die ervaringen gingen niet altijd gepaard met buitengewone dingen.

Op blz. 114 staat te lezen: „Het is in ieder geval onjuist om alleen dáár een uitstorting van de Heilige Geest aanwezig te achten, waar zich bizondere geestesgaven voor deden. Vooral het standpunt van sommige Pinkstergroepen, dat alleen dáár van een geestesdoop kan worden gesproken, waar de glossolalie d.i. spreken in tongen, optreedt, wordt door de feiten gelogenstraft."

Dit 2e gedeelte van het boek geeft gebeurtenissen vanaf de tijd der Reformatie tot op heden. Iedere paragraaf eindigt met een beschrijving van een réveil. Dit deel van het boek leest gemakkelijk en is boeiend. Wat het eerste gedeelte betreft, wordt eerst gewezen op een merkwaardig manco. Volgens de overtuiging van de schrijver, bestaat dit manco hierin, dat vooral in de gereformeerde theologie, niet gezien wordt de volle rijkdom van Pinksteren, m.a.w. dat „de doop met de Heilige Geest" in haar grote betekenis niet is gezien. De gehele inhoud komt hierop neer, dat de schrijver zijn lezers zoekt te overtuigen, dat de doop met de Heilige Geest een aparte ervaring is, „die uitgaat boven de werking van de Heilige Geest bij de wedergeboorte en de bekering, en die het christelijk leven op een hoger niveau brengt." In hoofdstuk II, dat ik één der belangrijkste hoofdstukken acht, wordt een exegetische fundering gegeven. Het is merkwaardig, dat de auteur zijn boek heeft getiteld: „De doop met de Heilige Geest," terwijl deze uitdrukking zo weinig in de Schrift voorkomt. In Matth. 3 : 11, Marc. 1 : 8 en Luc. 3 : 16 wordt door Johannes de Doper gewezen op de doop met de Heilige Geest. Doch dit zijn parallelle plaatsen. Hand. 1 : 5 is een woord van den Heer, dat weer wijst op het feit, dat Johannes met water doopte, **en de discipelen met de** Geest zouden gedoopt worden. Ook Hand. 11 : 16 grijpt weer op datzelfde terug.

Dan komt nog in 1 Kor. 12 : 13 de doop met de Geest voor „door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt." Of in Heb. 6 : 2 „een leer van dopen," mede inhoudt een leer over de doop met de Heilig Geest is voor mij nog niet zeker. De auteur meent dat dit wel het geval is. Het is duidelijk, dat wanneer we ons aan het bijbels spraakgebruik houden, de doop met de Heilige Geest allereerst betekent, de gebeurtenis van Hand. 2, de éénmalige komst van de Heilige Geest die plaats vond „op een bepaald moment in de heilsgeschiedenis." Deze doop werd gegeven aan de gemeente" (p. 10). Waarom de auteur toch zijn boek de titel gaf: „De doop van de Heilige Geest," wordt begrijpelijk, als we vernemen, dat hij aanneemt, dat Pinksteren herhaald kan worden. Evenwel is het de schrijver niet ontgaan, dat „behalve in 1 Kor. 12 : 13 en Heb. 6 : 2 nergens in het Nieuwe Testament de doop met de Geest genoemd wordt." (pag. 11).

Bespreking van een boek over een actueel onderwerp door drs D. Slort.

Waarom dan deze titel gekozen, in tegenstelling met het Nieuw-testamentische spraakgebruik? Op blz. 12 lees ik: „volgens het N.T. is de oplegging der handen het middel waardoor de Heilige Geest gegeven wordt." Hierbij zou ik willen opmerken, dat dit niet een vaste regel is. In het huis van Cornelius, werd zonder handoplegging, de Heilige Geest ontvangen. Ook zelfs vóór de waterdoop.

De auteur zegt op pag. 13 „men kan dus de doop met de Heilige Geest ook noemen een met de Geest vervuld worden." Waarom doet hij dat dan niet? Te meer daar hij aldus vervolgt: „het is merkwaardig, dat de uitdrukking doop met de Heilige Geest later zo zelden in het N.T. voor het Pinksterfeit gebruikt wordt. Waarschijnlijk ligt dat daaraan, dat de doop iets eenmaligs heeft." Zo kan ook de doop met de Geest slechts éénmaal plaats vinden. De schrijver komt dan tot de conclusie, dat het N.T. de doop met de Heilige Geest gelijk stelt met het voor de eerste maal met Hem vervuld worden."

Wij zouden geneigd zijn te vragen, wanneer vindt dan die eerste vervulling plaats? De schrijver heeft terecht opgemerkt (pag. 12) „de waterdoop en de Geestesdoop waren onafscheidelijk met elkaar verbonden. De Geestesdoop blijkt hier niet alleen collectief, maar ook individueel bediend te kunnen worden." Hiermede kunnen we accoord gaan. Maar volgens het N.T. is de waterdoop „het bad der wedergeboorte." „De doop" zegt ons Petrus, behoudt ons. (1 Petr. 3 : 21). Hieruit zou dan volgen, dat de Geestesdoop plaatsvond bij de wedergeboorte, geboorte uit water en Geest. Dat wil zeggen, dat we tot precies het tegengestelde komen, van wat de auteur bedoelde.

Hij immers stelt de doop met de Heilige Geest als een plus, als een ervaring die uitgaat boven de werking van de Heilige Geest bij de wedergeboorte en bekering.

Wanneer iemand kan zeggen, dat Jezus, de Heer is, doet Hij dat door de Heilige Geest. Door het geloof woont de Heilige Geest in het hart. Toen we gelovig werden, zegt Paulus (Efez 1 : 13) werden we verzegeld met de Heilige Geest. De auteur stelt (pag. 24) de verzegeling gelijk met de Geestesdoop, dan is het duidelijk, dat deze met het gelovig worden samenviel, dus bij de bekering plaats had.

Hoewel ik dus met de auteur van gedachte meen te moeten verschillen kan ik het met hem eens zijn, dat de Schrift de vervulling met de Heilige Geest leert. Voor de Christen geldt steeds weer: wordt vervuld met de Geest.

In par. 4 wordt geleerd „de uitstorting van de Heilige Geest was wel uniek, maar kon zich toch herhalen." Is die uitstorting dan nog wel uniek?

Het lijkt mij juister niet te spreken van herhaling, maar van „doorzetten". Pinksteren ging door, plantte zich voort, greep als vuur verder om zich heen. Op blz. 25 haalt de schrijver het woord van Paulus aan: „ik dank God dat ik meer dan gij allen in tongen spreek." Er volgt echter nog iets n.l. „ik spreek in de Gemeente liever vijf woorden met mijn verstand, dan duizenden woorden in ene Tong." Waarom ook dat niet vermeld?

Op blz. 28 spreekt de auteur m.i. zichzelf tegen. Hij schrijft „wie de Geest in zijn volheid heeft ontvangen moet toch telkens opnieuw worden vervuld. Het vol zijn van de Geest is een blijvende toestand." Kan van een blijvende toestand sprake zijn, als men telkens opnieuw vervuld moet worden?

Een blijvende toestand? terwijl op pag. 29 te lezen staat: „zowel bij personen als bij kerken, is de volheid verliesbaar." Met de auteur kunnen we het eens zijn, dat we moeten vervuld worden met de Heilige Geest. Dat er vleselijke Christenen zijn, en anderen die geestelijk zijn. Dat er vruchten en gaven des Geestes zijn is bijbels. Daaraan schenkt de schrijver de nodige aandacht. Bij de glossolalie merkt de auteur op, dat de talen die in Hand. 2 gesproken werden, principieel identiek zijn, met die welke in de gemeente te Korinthe gesproken werden. Dat dit spreken in tongen het werk van de Heilige Geest was, kan niet ontkend worden. Wat m.i. niet duidelijk naar voren kwam is, dat de gave der tongen, niet aan ieder geschonken wordt, ook hier deelt de Geest uit gelijkerwijs Hij wil.

In hoofdstuk III wordt een overzicht gegeven van de gereformeerde theologie: Kuyper en Bavinck, die sommige gaven beschouwen als tot het verleden te behoren, alleen in de eerste christelijke eeuwen voorkomend. Ook de gezondmakingen werden beperkt tot genezing van zenuw- en zielsziekten, ook „talen" en „uitlegging" beschouwde Kuyper als tot het verleden te behoren. Een andere toon wordt beluisterd bij Brillenburg Wurth. Hij komt op te-

NADER BEZIEN

Zonder bisschop geen eenheid?

De kwestie-Profumo en het geruchtmakende boek van bisschop Robinson „Honest to God" hebben de aandacht weggetrokken van de vèrgaande voorstellen tot hereniging die na vele jaren van onderhandeling een commissie van Anglicanen en Methodisten heeft gedaan. In het kort komen deze voorstellen hierop neer, dat in 1965 de beide kerken elkaar in een plechtige dienst van verzoening volkomen zullen aanvaarden, samen schuld zullen belijden en in volkomen gemeenschap zullen komen te staan.
Daarna zullen de Methodisten bisschoppen gaan aanstellen. In de daarop volgende jaren zullen beide kerken met bisschoppelijke kerkorde naast elkaar staan en zal de Anglicaanse kerk zich van Kroon en regering los moeten maken en alle voorrechten van de staatskerk moeten opgeven.
De Methodisten werken met andere vrije kerken samen in de Free Church Council, de Raad van Vrije Kerken, en het is te begrijpen dat aan deze kerken de voorstellen niet voorbijgaan. Er is een zeer levendige discussie in de kerkelijke pers geweest en het ziet er naar uit dat deze discussie wel weer zal opleven wanneer beide bovengenoemde zaken op de achtergrond zijn geraakt.
Het vitale punt in deze herenigingsvoorstellen is dat de Methodistische kerk een bisschoppelijke kerk moet worden. Verschillende vrijkerkelijke schrijvers hebben er op gewezen dat wanneer deze voorstellen verwezenlijkt zullen worden is uitgemaakt, dat er alleen kerkelijke eenheid mogelijk is op basis van het aanvaarden van het bisschopsambt zoals de Anglicaanse kerk dat kent, compleet met inpassing in de apostolische successie. Practisch betekent dit dat de grondslag gelegd zou worden voor nog veel verdergaande herenigingen want op basis van het episcopaat kan er ook met Rome en de Orthodoxie worden gepraat. Zonder bisschop geen eenheid.
Nu zal het in Engeland zo'n vaart wel niet lopen. Wanneer de Anglicaanse kerk ophoudt staatskerk te zijn en als gevolg daarvan ook zou moeten drijven op de vrijwillige bijdrage van haar leden, dan komt ze financieel voor zulke grote problemen te staan dat alleen de oplossing daarvan wel een halve eeuw zou kunnen kosten. Maar het zou bepaald jammer zijn wanneer de stelling „zonder bisschop geen eenheid" een vast uitgangspunt in de oecumene werd. Het zou al die gemeenschappen voor wie niet de bisschop maar de gemeente de primaire representant van Christus is (want zij is immers Zijn lichaam) in één slag buiten de oecumenische ontmoeting plaatsen. Dat zou gelden van alle baptisten maar niet alleen van hen: ook de doopsgezinden zouden hierdoor geraakt worden en de congregationalisten. Daarmee zou de kans op werkelijke oecumene practisch verkeken zijn.
In The Baptist Times heeft Rev. A. Gilmore geschreven, dat de voorstellen niet betekenen een voorwaarts gaan naar eenheid maar een teruggaan. En de weg terug is voor de oecumene, naar mijn vaste overtuiging, een doodlopende weg. Het is misschien wel mogelijk om op deze manier terug te gaan tot de kerk van de 3de en 4de eeuw na Christus maar niet naar de ecclesia van het Nieuwe Testament. *J.R.*

gen berusting in dagen van ziekte, als deze voortkomt uit kleingeloof. Men moet meer geloven in de wondermacht van Christus (p. 64). Ook Berkouwer en Koole (De boodschap der genezing) komen ter sprake. Hoofdstuk IV is wijsgerig van gehalte (de wijsbegeerte der wetsidee), hoofdstuk V is psychologisch ingesteld, geeft een samenvatting o.a. van Rümke's „Karakter en aanleg in verband met het ongeloof." Rümke contra Freud. (p. 88). Het 6e hoofdstuk houdt zich o.a. bezig met een psychologische verklaring der glossolalie, dit is een hoofdstuk uit de godsdienstpsychologie. Conclusie: een lezenswaardig boek. De schrijver heeft ons veel te zeggen. Voor de gewone bijbellezers, die niet meer hebben dan de lagere school, zullen de wijsgerige en psychologische hoofdstukken (4-6) moeilijk te volgen zijn. Wij lazen het boek met grote belangstelling.

Beroepingswerk

Beroepen: te Harlingen, Ph. Lindeman Wzn te Veendam.

Van de Vinkenhof

Enkele plaatsen vrijgekomen in gezinskampen!

Door het „uitvallen" van een paar gezinnen zijn er enkele plaatsen vrijgekomen in onze populaire gezinskampen:

Op „De Vinkenhof": kamp 4A (20-27 juli). Prijs voor ouderen *f* 42.50.

Op „Renderloo": kamp 5A (27 juli-3 aug.) en **kamp 6a** (3-10 aug.) Prijs *f* 40.50.

Aanmeldingen naar „De Vinkenhof!"

Jeugdkampen op „Renderloo"

Alleen nog plaats in het **opbouw-werkkamp 2B (6-13 juli)**. Graag aanmeldingen van werkers, die toch een mooie week zullen hebben.

Voorts nog plaats in **juniorenkamp** (12 en 13 jaar) 5D (27 juli-aug.).

Jeugdkampen op „De Vinkenhof"

Kamp 5C is aan de jongenskant vol, maar meisjes kunnen nog een plaats krijgen. Dit is een **tussenjeugdkamp** (14 t.e.m. 16 jaar) van 27 juli tot 2 aug.

Ook in de andere kampen is nog plaats. We noemen ze hier nog even:

Jeugdkampen voor 17 jaar en ouder: 4B (20-27 juli) en 5B (27 juli-3 aug).

Juniorenkamp (12 en 13 jaar) 4D (20-27 juli).

Niemand behoeft te worden afgewezen.

Voor alle groepen zijn er dus nu nog weer kansen gekomen, maar enige spoed moet U wel betrachten. Wat de jeugd betreft: laat je door niets weerhouden, maar kom naar onze onvolprezen kampen. Zowel op „Renderloo" als op „De Vinkenhof" hebben we dezelfde programma's en juist die maken onze kampen zo geslaagd.

Geen eigen tenten

We krijgen nogal eens verzoeken, om „eigen tenten" te mogen meenemen. Het is inderdaad bij wijze van uitzondering wel eens toegestaan maar door de groei van ons kampwerk is dit thans niet meer mogelijk. Kom in ónze eigen tenten! Dat verhoogt de kampvreugde.
Aanmeldingen naar het bekende adres „De Vinkenhof," Biltseweg 10, Den Dolder, tel. 03402-4823.
Welkom, welkom, welkom in onze kampen!
Broertjes.

HAARLEM - (M. v. d. Wal). De gemeente te Haarlem, werd één dezer dagen opgeschrikt door het overlijden van zr I. E. v. d. Steur. Alhoewel haar heengaan verwacht werd, werden we toch getroffen door haar overlijden. Temeer, daar zij altijd trouw haar stoel op de eerste rij bezette. De laatste tijd ging dit niet meer, daar zij verpleegd werd in Tabitha. Op 12 jarige leeftijd werd zr v. d. Steur gedoopt. Op haar 93ste verjaardag reisde zij af naar het Vaderhuis. Dat wil dus zeggen dat zij ruim 80 jaar lid der gemeente is geweest. Trots alle stormen bleef zij trouw en wees anderen op haar éénvoudige wijze de weg naar Christus. Wie eenmaal met haar in contact was geweest, wist dat hij te doen had gehad met een fijne christin. Zij schaamde zich haar Heiland niet. En zo is haar plaats ledig achtergebleven. Wij vragen ons af: wie neemt haar plaats in? Een aansporing voor jonge mensen, om zich jong te geven aan de Heer. Welk een rijk leven, wanneer het tot het einde toe geleefd wordt met Jezus. Zij is heengegaan, haar sporen achterlatend.

Om gemeente en getuigenis

Voor de 40ste keer waren de voorgangers op 10 en 11 juni in conferentie bijeen op „De Vinkenhof". Er had van deze conferentie al eerder iets in ons blad kunnen staan maar dan had het plaatje er niet bij kunnen staan. Daarom hebben we een week gewacht met deze indrukken. Nu kunnen onze lezers behalve iets lezen ook iets zien van die merkwaardige gemeenschap die de voorgangers van onze gemeenten met elkaar vormen. Op de foto staan ze als makke schaapjes die zich zoetjes op hun plaats hebben laten zetten, maar schijn bedriegt. De fotograaf heeft zich heel wat moeite moeten getroosten eer hij dit woelige gezelschap klaar voor 't plaatje had.

Wanneer u goed kijkt, ziet u de onrust nog nadeinen op de weleerwaarde gezichten.

Zo zijn onze manieren en zo is onze gemeenschap. Het is dan ook geen eenvoudige zaak om de conferentie van deze lieve broeders te leiden. Er was in het verleden eens een voorzitter die vroeg: „broeders, hoe wilt u het hebben?" Een uur later had hij nog steeds geen antwoord op deze vraag, waar meer dan twee broeders het mee eens waren. De verleden jaar gekozen voorzitter van de broederschap die de 40ste conferentie leidde ging van een ander standpunt uit. Hij liet op zeer vriendelijke en zeer broederlijke wijze er geen twijfel aan bestaan dat hij van plan was de vergadering zelf te leiden en deze beslistheid verschafte hem in luttele ogenblikken een groot gezag. Ds W. Veenstra had de leiding!

We zullen van deze voorgangersconferentie u geen kroniek geven. Het was er goed en de broederschap was hartversterkend. Er waren verschillende inleidingen en er waren vele discussies. Enkele grepen geven we hier door.

Ds H. van der Werf sprak over het piëtisme. Zijn wij ook piëtisten? Of zijn wij het niet meer? Dat zijn belangrijke vragen voor een beweging die zichzelf wil verstaan. Natuurlijk zijn wij nog piëtisten en wij zullen het ook blijven. Het is ondenkbaar dat een beweging die zo'n sterke nadruk legt op de betekenis van het persoonlijke geloof geen grote waarde zou toekennen aan het innerlijke leven. Dat klemt haast nog meer in deze tijd, waarin de moderne mens zovaak wordt afgeschilderd als een mens-zonder-innerlijk.

Gastspreker was *dr A. Th. van Leeuwen*, verbonden aan de staf van „Kerk en Wereld" in Driebergen. Hij sprak over moderne evangelisatieproblemen en het bleek reeds spoedig dat die niet zijn gelegen in de methoden waarvan wij ons bedienen.

Evangelisatie is geen zaak van methode. De vraag „Hoe benaderen wij de moderne mens?" laat zich niet beantwoorden met een verhaaltje over modernste middelen en eigentijdse taal. In vele opzichten is die vraag (nog?) niet te beantwoorden. Het christendom verkeert in een overgangstijd; het trekt niet meer zoals vroeger vanzelfsprekend de aandacht; het doet voor de moderne mens eigenlijk niet meer ter zake. En misschien doet het voor God ook wel niet meer terzake, misschien kan Hij er niets meer mee beginnen in deze tijd van wereldproblemen als die van oorlog en vrede, van dood en leven, van ruimtevaart en van evolutie. Dat maakt ons wat onzeker, want wij zijn immers groot geworden in de vertrouwde wereld van het christendom.

In deze onzekerheid is tegenover de wereld eigenlijk maar één benadering mogelijk en dat is die van het persoonlijk getuigenis. Christus moet gestalte aannemen in de levens van zijn volgelingen en dan is hun getuigenis voldoende benadering van de moderne mens.

Voor de avond was een lichter programma ingevoegd. *Dr N. J. Hommes* vertelde over reizen naar Israël en zijn verhaal werd ondersteund met touristische filmpjes. Welke gemeente neemt het initiatief en biedt haar voorganger een reis naar het Heilige Land aan?

De 40e conferentie van de broederschap van baptistenvoorgangers

De tweede dag begon met een wijdingswoord van *ds H. Ploeger* en daarna behandelde *ds J. Reiling* enkele problemen uit de christologie van het Nieuwe Testament. Een brandende vraag is in onze dagen of wij alleen maar kunnen geloven in de Christus der gemeente dan wel in Jezus van Nazareth. Heeft ons geloof haar fundament in de geschiedenis of in het geloof van de eerste christenen? Aan de hand van enkele titels die Jezus voor zichzelf gebruikt en waarmee de gemeente hem aanduidt werd duidelijk gemaakt, dat het geloof van de gemeente zijn fundament heeft in de geschiedenis van Jezus van Nazareth.

Ds H. Bakker leverde een exegese van de geschiedenis van de rijke man en de arme Lazarus, daarbij ter zijde gestaan door twee critici. Uitgangspunt was de vraag wat wij weten van het leven na dit leven. Het bleek echter dat deze geschiedenis niet de meest in aanmerking komende informatiebron was.

Tenslotte luisterden de verenigde broeders naar *ds R. J. Voorhaar*, die het bekende boek van Prof. Berkhof, *Christus de zin der geschiedenis* besprak. Dit boek is eigenlijk de eerste poging van theologische zijde in Nederland om de toekomstverwachting van de bijbel systematisch te beschrijven en uit te leggen en als zodanig bepaald een keerpunt in de geschiedenis van de maranatha-gedachte. Dat kwam in deze voordracht ook zeer goed tot uiting. Dat in de discussie het Israël-probleem weer eens aan de orde kwam spreekt vanzelf.

Zo werkten de onderwerpen van de conferentie weer mee aan een plaatsbepaling van de gemeente van de Here Jezus Christus in de tijd en in de wereld. Daar kunnen we eigenlijk nooit zonder. Paulus heeft ergens geschreven: „Gij verstaat de tijd.." Dat geldt van de gemeente van alle tijden: zij moet weten waar ze staat en wat ze te zeggen heeft. De voorgangers mogen en moeten haar daarbij voorgaan. De bezinning van de voorgangersconferentie werkt door in de arbeid van de gemeenten.

En na het warme slotwoord van *ds G. Visser* gingen ze weer huiswaarts, de herders en leraars der gemeenten. Hun taak is niet gemakkelijk. Zij moeten steeds klaar staan om te geven en te leiden en niemand staat klaar om hun te geven. Beseffen de gemeenten dat wel steeds? Soms heb ik de indruk dat onze gemeenten hun voorgangers nauwelijks toestaan om mens te zijn. Niet meer in de ouderwetse zin, dat een voorganger een plechtstatig, in het zwart

gekleed binnenhuiswezen moet zijn. Maar onze voorgangers zijn ook maar mensen; ze zijn ook maar beperkt in hun mogelijkheden, ze kunnen niet allen talentvolle redenaars zijn en nog gewiekste voorzitters ook, ze kunnen niet tegelijk vlotte jeugdleiders zijn en goed voor de oudjes. Ze kunnen ook niet altijd super-gelovigen zijn, die steeds en altijd precies weten wat de Heer van hen en van anderen wil. Ze hebben ook wel eens hun strijd, hun twijfel en hun zonde. En desondanks moeten ze altijd maar weer klaar staan met het wegwijzend Woord, elke zondagmorgen op de kansel en 's avonds bij de jeugd, elke dinsdag (om maar een dag te noemen) op de bidstond voor een hanjevol getrouwen, bij elk ziekbed en in elke huiskamer. Er komt zo geweldig veel bij kijken om een goed voorganger te zijn. Beseffen onze gemeenten dat altijd wel voldoende? Met een redelijk salaris, vakantietoeslag en een auto is het niet bekeken; een douche of een badkamer in de pastorie, radio en misschien t.v., ach, dat betekent nog maar een klein stukje. Veel belangrijker is, dat de gemeenten hun voorgangers geestelijk respecteren door trouw in de gemeente, door vertrouwen, door gebed. Geen materiele verzorging kan deze dingen vervangen.

J. Reiling

Lezers aan het woord

Nóg een naklank Alg. Verg.

Met klimmende belangstelling heb ik in de laatste nos. van „De Christen" de artikelen gevolgd over bovengenoemd onderwerp. Als ik alles wilde bespreken zou ik wel enkele nos. nodig hebben, maar dat wil en mag ik niet verlangen.

Het is mij echter opgevallen, dat onze eindredakteur, drs J. Reiling, in zijn beschrijving van de 83e Alg. Verg. wel wat eenzijdig en ook enigszins partijdig is geweest.

Men krijgt uit zijn verslag de indruk, dat de voorstemmers om uit de Wereldraad te treden, niet weten wat zij gedaan hebben. Maar, zo vraag ik me af, waarom hebben dan degenen, die erin wilden blijven, dan niet met overtuigende redenen hun standpunt verdedigd.

Maar let ik op de voorgeschiedenis, dan kan ik me indenken, dat het nu genomen besluit hen bitter tegenviel. Want enkele weken vóór de Alg. Verg. kwam er een persbericht, o.a. in „De Rotterdammer," waarin onder de titel „De Baptisten blijven in de Wereldraad" een resumee van de brochure van de vijf werd gegeven.

Wie dit persbericht geschreven heeft, weet ik niet. Of het ds Broertjes is geweest, die perssecretaris is, of een van de andere dominees laat ik in het midden.

Was men dan zo vast overtuigd, dat men de huid van de beer al verkocht had voor deze geschoten was? Ik wil nu alle artikelen laten rusten, maar alleen even op de laatste alinea van het artikel van drs J. Reiling ingaan, waar deze schrijft: „De twintigste eeuw is de eeuw van de oecumene. Dat wij christenen van de twintigste eeuw zijn!"

Ik zou deze alinea zo willen aanvullen, na het uitroepteken: „maar dan als christenen van de eerste eeuw!" Hoe traden deze christenen op? Gingen deze ook eerst een basis-formule met de andere richtingen opstellen, om zodoende tot een vruchtbare samenwerking te komen? Want dat is toch wel een van de doelstellingen van de Wereldraad om elkander beter te leren begrijpen en, zo mogelijk, te waarderen.

Maar als wij lezen, vooral in de Handelingen der Apostelen, hoe men daar als heel kleine minderheid optrad tegen de toenmalige kerk in al haar glorie, dan kom ik toch wel tot de overtuiging, dat die kleine minderheid zich niet liet intimideren, noch door woorden, noch door daden (geseling, enz.) van de toenmalige kerkelijke instantie.

Maar men kon zo optreden, omdat men zich op de H. Schrift kon beroepen, die hun door de voorlichting en indachtigmakende leiding des H. Geestes zo klaar voor ogen stond.

Als ik de verantwoording van Stefanus met ontroering lees, dan is het toch wel duidelijk, dat hij zich alleen beriep op het O. Testament. Men weet het gevolg: Steniging!

En als ik de verantwoordingen van Paulus met nog meer ontroering lees, krijg ik toch niet het gevoel, dat hij zich eerst met deze richtingen (die toch ook godsdienstig waren) in een soort verbond had begeven, om dan op deze wijze zijn visie op de waarheid te geven. Want dat men nu door uitbreiding uit de Wereldraad absoluut buiten spel zou staan, wil er bij mij niet in. Men kan toch - en dan veel vrijer, zonder gebonden te zijn aan een basisformule, die toch niet mag gecontroleerd worden, of de deelnemende kerken (of hoe men de deelnemers ook noemen wil) - daaruit leven en handelen.

Men behoeft toch niet perse naar het martelaarschap te staan als men zich uitsluitend wil richten naar de H. Schrift.

Maar het is een van de woorden, die de Here Jezus hun voorzegd had: In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar heb goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen.

Nu is het steeds zo geweest, hoe zuiverder de verkondiging van het Evangelie was, hoe groter de vijandschap van vele kerkelijke instanties.

Ik kan het dus alleen maar toejuichen, dat wij, als baptisten, uit de Wereldraad zijn getreden.

Rotterdam **M. van Essen**

Naschrift: Br Van Essen suggereert dat enkele weken voor de A.V., mogelijk zelfs door de perssecretaris der Unie, een persbericht is verspreid onder de titel „De Baptisten blijven in de Wereldraad." Dit is een uitermate ernstige beschuldiging jegens de perssecretaris of wie dan ook maar voor dit bericht verantwoordelijk is. Het zou toch wel heel erg zijn, wanneer reeds vóór de A.V. van Uniezijde berichten de wereld in waren gestuurd dat de Unie in de Wereldraad zou blijven. Ik weet niet of br Van Essen zich van de juistheid van hetgeen hij suggereert overtuigd heeft maar meen dat de lezers er recht op hebben te weten dat het perssecretariaat van de Unie aan de daarvoor in aanmerking komende dag- en weekbladpers exemplaren van het volledige rapport heeft toegezonden met het verzoek het te bespreken. Dat een redacteur uit dit rapport de conclusie getrokken heeft dat de Baptisten in de Wereldraad zouden blijven en dat ook boven een artikeltje zet, is dan toch echt niet de schuld van de perssecretaris.

En wanneer uit dat regeltje de conclusie getrokken wordt dat de voorstanders van het blijven in de Wereldraad „de huid van de beer al verkocht hadden voor deze geschoten was," is dat - op z'n zachtst - niet erg broederlijk. E.R.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Waarom loopt de jeugd de kerk uit?

„In de Verenigde Staten is een opinieonderzoek gehouden over de vraag waarom jonge mensen van zestien jaar de kerk de rug toe keren. Zowel deze groep van jongeren zelf als hun predikanten werden ondervraagd. De enquête omvatte meer dan 2000 kerkelijke gemeenten. Uit het resultaat van dit onderzoek bleek dat bij de jongemensen de kleine gemeenten er niet al te best voorstaan. Van de jongeren die werden ondervraagd, keerde 60% de gemeenten de rug toe die een opkomst in de diensten hebben welke onder de 150 ligt. Van de ondervraagden ging 62% voorheen iedere zondag naar de kerk en 90% van hen ging reeds toen ze nog niet aan de lagere school toe waren. Er werden bij dit opinieonderzoek twee lijsten opgesteld, één die de meningen van de jongeren weergaf, de andere gaf de inzichten van de predikanten weer. Het bleek dat de reden die door de jongeren het veelvuldigst werd opgegeven als oorzaak van hun onwil om nog naar de kerk te gaan op de lijst van de predikanten pas de twaalfde plaats innam. Het was een typisch Amerikaanse reden: het grootste aantal jonge mensen zei namelijk, dat de kerk niet voldoende activiteiten voor hen had. Deze jongeren willen niet slechts een zondagsschool (die in Amerika voor alle leeftijden is en meestal de plaats van de catechisatie inneemt) en een jeugdclub, maar ook allerlei andere activiteiten. Voor hen moet kennelijk de kerk de plaats zijn waar zij hun vrienden ontmoeten, aan het werk gezet worden of beziggehouden worden. Anders „vinden zij er niets meer aan." Het dagblad „De Rotterdammer", waaraan wij deze gegevens ontlenen, noemt als andere oorzaken in volgorde van het aantal antwoorden dat binnenkwam:

2. De ouderen in de kerk zijn schijnheilig. Een meisje uit Minnesota gaf het inzicht van vele jongeren weer: „Er zijn zoveel mensen die „heilig" doen op zondag, maar de rest van de week kun je niet aan ze zien dat ze naar de kerk gaan." De predikanten noemden dit punt op de vierde plaats van hun lijst.

3. De kerk is zo vervelend. Deze opmerking sloeg niet slechts op de preek en de kerkdiensten, maar ook op de zondagsschool en de andere jeugdactiviteiten. Meestal werd er bij gezegd dat men er voor het praktische leven niets aan had. Het opmerkelijke is dat de predikanten dit punt pas op de dertiende plaats stelden.

4. Te veel andere activiteiten buiten de kerk. De predikanten noemden dit punt op de derde plaats.

5. Mijn ouders stimuleerden mij niet. Dit was de oorzaak die de predikanten op de eerste plaats hadden genoemd.

6. Godsdienst interesseerde mij niet. Bij de predikanten kwam deze opmerking op de tweede plaats.

7. De school eiste te veel van mijn tijd. De

predikanten plaatsten deze opmerking nummer zes.

8. Mijn vrienden gingen niet naar de kerk. Kennelijk hadden de predikanten aan deze mogelijkheid nauwelijks gedacht. Hij kwam bij hen pas op de achttiende plaats. Het opmerkelijke is, dat de predikanten de voornaamste oorzaak van het niet meer naar de kerk gaan zochten bij de jongeren zelf en bij hun ouders. De jongeren evenwel gaven de schuld in de eerste plaats aan de kerk, die te weinig zich voor hen inzet.

Het opmerkelijkste van deze enquête was dat de jongeren de meeste hekel hadden aan de zondagsschoolbijeenkomst, terwijl juist deze in Amerika een vlucht genomen heeft als in geen ander land ter wereld. Er is een overvloed van uitstekend en modern materiaal. Er worden de nieuwste pedagogische methoden toegepast. De predikanten waren van mening, dat de zondagsschool nog wel het meest gewaardeerd zou worden. De jongeren vonden er echter „niks aan," voornamelijk omdat de zondagsschoolleiders en leidsters zich te slecht voorbereiden."

(uit „Centraal Weekblad")

WIJ NODIGEN DE ABONNEES,

die het abonnementsgeld voor het derde kwartaal, dat op 1 juli begint, nog niet voldeden, uit, dit nu te doen. Wie UITERLIJK woensdag 3 juli *f* 2,25 voor het 3de kwartaal (of 4,50 voor het tweede halfjaar) overmaakt op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem bespaart de incassokosten. Juist met het oog op de komende vakanties is het goed nu meteen maar even het geld over te maken. Hartelijk dank voor de medewerking.

Door Gods goedheid ontvingen wij een zoon

JOHAN KAREL

J. HOEKSTRA
H. HOEKSTRA-SLUMAN

Groningen, 18 juni 1963
a.b. „Twenthe-Roer"
Havenkade 60
Hengelo (O.)

Tijdelijk adres: Huize „Tavenier", kamer 12.

1923 Soli Deo Gloria 1963

Zo de Here wil en zij leven hopen onze geliefde ouders en grootouders

B. KLUNDER
en
M. A. KLUNDER-BOLMAN

zondag 30 juni, de dag te gedenken dat zij 40 jaar geleden, met elkaar in de echt zijn verbonden.

Hun dankbare kinderen en kleinkinderen
R. v. d. Struik-Klunder
H. v. d. Struik
Marjan en Fokko

Muntendam, juni 1963
Middenweg 132

Heden ging naar het Vaderhuis met de de vele woningen onze geliefde zuster

G. BOOTSMAN-NICOLAI

Oud 77 jaar.

„O, wat zal het zijn, volmaakt en rein, voor eeuwig bij de Heer te zijn".

23 juni 1963

Baptisten Gemeente Hoogezand.

In Christus ontslapen onze geliefde zuster

F. VELTHUIS geb. Klaassens,

in de gezegende ouderdom van ruim 81 jaar.

Ze was een getrouw lid van onze gemeente.

Baptisten Gemeente Veendam.

Veendam 23 juni 1963.

Op 17 juni 1963 nam de Heer tot zich, na een langdurig geduldig gedragen lijden, br.

JAN WARTA

in de leeftijd van 36 jaar.

Rom. 5 : 1

Namens de Baptisten Gemeente te Eindhoven, P. J. Vis, sekr.

„Bevorderd tot Heerlijkheid"

Heden nàm de Here tot Zich in het Vaderhuis onze geliefde zuster

JURDINA BROEKMAN-WUBBELING

op de leeftijd van 52 jaar, geliefde echtgenote van H. P. C. Broekman.

Zij wist zich veilig in Jezus' armen.

De Here vertrooste onze broeder en kinderen.

Baptisten Gemeente Coevorden.

Vrijdag 5 juli 1963 79e jaargang Nr. 3687

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds F. E. Huizinga, drs D. Slort, ds H. van der Werf, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij te zenden aan de eindredakteur: drs J. Reiling, Merellaan 5, Bilthoven; tel. (03402)-4961.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Waarmee benaderen wij de moderne mens ?

Het is niet nodig om nog eens uiteen te zetten dat het zo moeilijk is om de moderne mens met het Evangelie te bereiken.
Het is ook in ons blad meer dan eens beschreven en iedere werker met De Zaaier weet er van mee te praten. Maar de veelgestelde en weinig beantwoorde vraag 'Hoe benaderen wij de moderne mens?', zal - in deze vorm gesteld - ook steeds zonder bevredigend antwoord blijven. Want de benadering van de moderne mens is geen kwestie van methode.

Afgang der evangelisatiemethoden

Na de oorlog is er - ook onder ons - ijverig gezocht naar nieuwe methoden voor het evangelisatiewerk. De oude samenkomsten met twee, soms drie sprekers werden grondig gemoderniseerd en afgestemd op smaak en behoefte van het moderne publiek. De openluchtprediking werd door geluidsinstallatie en bandrecorder eveneens op de hoogte van de tijd gebracht. Colportage en geschriftverspreiding kregen van deze middelen een krachtige steun. Interkerkelijke zaaiweken en campagnes werden op vele plaatsen gehouden en nog tal van andere vernieuwingen in de methoden van het evangelisatiewerk werden beproefd. Maar zij zijn niet bij machte geweest om een duidelijke malaise in dit werk te verhinderen. Want daaraan kunnen wij niet meer twijfelen: het evangelisatiewerk van onze gemeenten bevindt zich in een malaise. En geen methodiek kan daaraan iets veranderen. De conclusie van bijna twintig jaren na-oorlogse evangelisatie-ervaring is dan ook: de beste, de meest verfijnde methoden helpen ons niet. De moderne mens merkt ze niet eens op. Het evangelisatiewerk gaat aan hem voorbij.

Wat moeten wij doen?

Het is duidelijk dat het evangelisatiewerk met nog weer nieuwe en nog weer modernere methoden niet is geholpen. Het laat zich zelfs aanzien dat de dagen van de georganiseerde evangelisatie als poging tot ontmoeting met de wereld geteld zijn. Dat wil niet zeggen dat wij met onze samenkomsten en openluchtprediking niet nog veel gezegend en vruchtbaar werk zullen kunnen doen. Dat kan er evengoed om doorgaan en menig verloren zoon of dochter kan er door worden geraakt en thuisgebracht. Maar de kinderen en kleinkinderen van de verloren zoon zullen er waarschijnlijk niet meer door worden geraakt. Daarom zullen wij ons bestaand evangelisatiewerk niet opheffen en er met alle trouw en toewijding mee voortgaan doch in het duidelijke besef dat het niet voldoende is.
Wat wij ondertussen als gemeente van Jezus Christus moeten doen is: ons afvragen en onderzoeken of wij wel dat Evangelie brengen dat de mens van de twintigste eeuw aanspreekt en - ook voor zijn eigen besef - op zijn levenssituatie slaat. Natuurlijk moeten we onze ogen niet sluiten voor het keiharde ervaringsfeit dat het Evangelie niet naar de mens is; het zou van ontstellend weinig zelfkennis getuigen wanneer wij dat wel zouden denken en zouden pogen om door enkele aanpassingen onze boodschap aanvaardbaar te maken voor onze ongelovige medemens.

Maar tussen een aanvaardbaar gemaakt Evangelie en een boodschap die aanspreekt omdat zij slaat op een echte levenssituatie is een heel groot verschil. Een aangepast Evangelie zal zonder meer krachteloos zijn en de afkeer van al wat christelijk is slechts doen toenemen. Een relevant Evangelie, d.w.z. een Evangelie, waarvan de hoorder - ook zonder het nog te willen aannemen - toch voelt: dit slaat op mijn situatie en op mijn leven, zo'n Evangelie zal ook de ongrijpbare moderne mens aanspreken.

Is het Evangelie onveranderlijk?

Een bekend lied zegt, „die ouderwetse godsdienst" die goed genoeg was voor mijn vader en moeder, ook voor mij voldoende zal zijn. En wij brengen, naar een ander lied, „d' aloude tijding." Want Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde. Hoe kunnen wij dan proberen een Evangelie op het spoor te komen dat geschikt is voor de twintigste eeuw? Is het Evangelie niet als zodanig hèt Evangelie voor onze tijd.
Dit is onbetwijfelbaar waar maar even onomstotelijk is het feit dat in de loop der

Wisseling van eindredactie

Met ingang van het nummer van 19 juli a.s. zal de eindredactie worden gevoerd door Ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek, tel. 05150-4300. Dit betekent dat *met ingang van dinsdag 8 juli* alle kopij en correspondentie aan hem moet worden gezonden.

IN DIT NUMMER

eeuwen er grote verschillen zijn opgetreden in de prediking van het Evangelie.

De oude kerk heeft Christus vooral beleden en verkondigd als het Woord van God. Daarmee *sloot* zij aan bij gedachten die in die tijd de geesten van de mensen bezighielden en zo predikte zij een Evangelie dat de mens van de oudheid aansprak.

De Reformatie bracht Christus vooral naar voren als de Middelaar, die het verlossingswerk volkomen had volbracht. Daarmee onderstreepte zij dat Hij de enige weg van God naar de mens en van de mens naar God was: geen andere bemiddeling was mogelijk. Dat was de gedaante waarin het Evangelie in die tijd verkondigd moest worden. Het Pietisme bracht Jezus Christus vooral als de Heiland der zondaren die het verlorene zoekt en thuisbrengt. Dat was geen nieuwe boodschap maar een nieuw aspect van de oude boodschap. Op deze boodschap heeft het evangelisatiewerk zoals dat ook in het verleden in onze gemeenten vorm en gestalte heeft gekregen, gedreven.

Maar is dit dan niet dè vorm waarin het Evangelie aan de ongelovigen gebracht moet worden? Is niet het centrale probleem van de mens dat van de zonde en heeft niet ieder mens allereerst de Heiland nodig? Dat is waar maar dat weet de mens niet. En het kan hem ook niet alleen met woorden duidelijk worden gemaakt. Het is niet voldoende wanneer wij hem proberen te doen begrijpen wat hem tot dusverre onbegrijpelijk was. Het uitleggen van het Evangelie is iets anders dan het uitleggen van een wiskundesom. Dat is een kwestie van het intellect, althans in hoofdzaak; het Evangelie is iets dat de totale mens raakt en wil het Evangelie betekenis voor hem krijgen dan moet hij voelen dat hij door dit Evangelie ergens in zijn bestaan, waar dan ook, wordt geraakt. Wanneer de mens door de prediking van de Heiland der zondaren niet wordt geraakt dan is dat omdat hij zich geen verloren zondaar voelt. Het zondeprobleem bestaat voor hem niet in dezelfde vorm waarin het voor ons bestaat. Hij ervaart zijn eigen bestaan niet als een in zonde verloren bestaan maar veelmeer als een gebonden bestaan zonder zin of uitzicht. Hij voelt zich slachtoffer van de grote en kleine machten die zijn leven bepalen, in de wereld, in de maatschappij, in z'n gezin en in z'n persoonlijk leven. Dàt besef is - om zo te zeggen - de gevoelige zenuw in zijn levensbesef.

Jezus is Heer

Met welke boodschap zullen wij deze mens kunnen treffen? Het is geen wonder dat in onze dagen de boodschap dat Jezus Heer is, zo duidelijk het hart van de christelijke prediking begint te worden. Daarmee wordt natuurlijk niets nieuws gezegd: het Nieuwe Testament is vol van deze belijdenis. Het is zelfs dè belijdenis van de eerste christenen. En die belijdenis had voor hen een enorme practische betekenis, want ook zij wisten zich omringd door vele heren en machten en in het godsdienstig besef van hun heidense tijdgenoten speelden de geestelijke boosheden in de lucht een grote rol. De mens uit de eerste eeuwen van onze jaartelling ervoer zichzelf als een gebonden wezen dat hunkerde naar bevrijding. Die bevrijding verkondigden de apostelen: Jezus is Heer, boven alle heren en machten, zichtbaar of onzichtbaar, grijpbaar of ongrijpbaar.

Met de boodschap dat Jezus Christus Heer is moeten wij de moderne ongodsdienstige en ongrijpbare mens benaderen. Daarin liggen twee dingen opgesloten. Allereerst dat deze Heer bevrijdt van alle andere heren en machten en vervolgens dat deze Heer vraagt om de volledige inzet van de mens.

Is een andere prediking voldoende?

Natuurlijk moeten wij nu niet vervallen in het misverstand dat wij enkel en alleen door nu voortaan te preken over of te getuigen van Jezus als de Heer de moderne mens ineens wel zullen bereiken. Het is bij wijze van spreken geen kwestie van de plaat die wij op de grammofoon zetten en afdraaien. Want het gaat niet om woorden maar om kracht.

De kracht van de prediking van Jezus de Heiland is altijd geweest dat de getuigen de Heilandsliefde van Jezus zelf zo duidelijk hadden ervaren. Jezus redt en vergeeft, dat was hun getuigenis en ervaring. Het is nog steeds de bevrijdende ervaring van iemand die - in christelijke omgeving opgegroeid- Jezus Christus leert kennen als de Heiland.

Maar eenzelfde kracht zal moeten schuilen achter de prediking dat Jezus Christus de Heer is. Het moet de bevrijdende ervaring zijn van de getuigen van deze boodschap. Zij moeten de heerschappij van Jezus Christus in hun eigen leven onvoorwaardelijk hebben aanvaard en de inzet van hun leven moet voor Hem zijn. Daarmee stuiten wij op de gevoelige plek van alle evangelisatie. Wij weten wel dat Jezus Christus voor onze zonden is gestorven en wij zijn elke dag dankbaar voor de dagelijkse vergeving van onze zonden waar wij om mogen bidden en waar wij uit mogen leven. Maar wij weten maar zo weinig te beginnen met en te zeggen van de heerschappij van Jezus over de wereld en over ons leven. Dat ligt niet alleen op het persoonlijke vlak maar ook op het gezamenlijke vlak. De christenen zijn evenzeer als alle andere mensen de gevangenen van de machten van deze tijd en zij laten dat ook maar zo. Zij zijn politiek en maatschappelijk, moreel en cultureel als de anderen met dit verschil, dat zij wel en de anderen niet naar de kerk gaan. Zij worden niet door hun geloof in de heerschappij van Jezus Christus in een uitzonderingspositie gedreven, waar de kracht van hun Heer zich op ondubbelzinnige wijze door hen heen openbaart.

Overschakelen op de prediking dat Jezus Christus Heer is heeft voor de gemeente ingrijpender gevolgen dan voor de wereld. Het vraagt van haar in deze tijd een totale omschakeling in haar denken en beleven. Het vraagt haar bekering. Want de bekering van de gemeente is de oplossing van het probleem van de twintigste eeuwse evangelisatie.

J.R.

Mannen broeders, bent u al eens in Rüschlikon geweest?

Van 24 tot 31 juli wordt in Rüschlikon weer een *Mannenconferentie* gehouden, waar ook onze nederlandse broeders van harte welkom zijn. Het thema van de conferentie is: *Mannen als ambassadeurs van Christus* en dit thema zal door velen en op vele manieren worden behandeld. Elke morgen is er schriftlezing en gebed in verschillende talen en daarna is er een uur van bijbelstudie over het thema. *De alomvattendheid van Christus.* Deze bijbelstudies worden geleid door Ds B. D. Baungard Thomsen, Kopenhagen, Denemarken, voorzitter van de Eur. Bapt. Federatie. Vervolgens zijn er om 10.30 en 's avonds om 8 uur lezingen die het onderwerp van de conferentie van verschillende kanten in het licht stellen.

De deelnemers aan deze conferentie worden op 24 juli 's avonds om 8 uur op het seminarium te Rüschlikon verwacht en zijn voor de duur van de conferentie de gasten van het seminarium. Op 31 juli om 12 uur eindigt de conferentie zodat ieder na het middagmaal weer zijns weegs kan gaan.

Dit is een unieke gelegenheid voor onze mannen broeders, die in de gemeente werkzaam zijn. Het gaat immers over de dagelijkse dienst aan Christus. De bezinning op die dienst samen met anderen uit vele landen is een bizondere ervaring, die we vele mannen broeders toewensen.

Opgaven kunnen nog gedaan worden aan Dr Byron A. Clendinning, Baptist Theological Seminary, Rüschlikon-Zürich, Zwitserland. Wie met de trein reist kan het beste een retour nemen tot Zürich en daar een kaartje kopen naar Rüschlikon. Vanaf het station Rüschlikon wijzen duidelijke richtingsborden de weg naar het seminarium, maar deze weg is steil. Een taxi lost het probleem voor enkele franken op.

God zal het goede geven

„Indien dan gij, hoewel gij slecht zijt, goede gaven weet te geven aan uw kinderen, hoeveel te meer zal uw Vader in de hemelen het goede geven aan hen, die Hem daarom bidden". - Matth. 7 : 11.

Dat God het goede geeft en geven zal, is niet voor iedereen een uitgemaakte zaak. Er zijn er, die het bestaan van God domweg ontkennen of voorzichtig in twijfel trekken. Anderen geloven wel, dat God er is. Maar bij het denken aan honger, oorlog en natuurrampen vragen ze zich af, hoe God dat kan toelaten.

En toch: God zal het goede geven. Dat zegt de Bijbel ons bij monde van onze Heer Jezus Christus. Een vader zal zijn zoon geen steen voor brood geven, zegt Jezus, en geen slang voor een vis. Wij zouden misschien zeggen: De doorsnee-vader geeft zijn kleine jongen geen lucifers te spelen, maar blokkendoos of spoortrein.

Onze hemelse Vader zal het goede geven, zegt de Heer. Maar dat niet 'zomaar', in het wilde weg. God geeft het goede „aan hen, die Hem daarom bidden". Doen we dat? Doet u dat? Maar eerst is er die andere vraag: Wat is het goede?

Goed vragen kan alleen hij, die zijn nood kent. Dat kan van ons niet gezegd worden. De apostel Paulus schrijft ergens: „Wij weten niet wat wij bidden zullen naar behoren" (Rom. 8 : 26). Wie weet niet uit eigen ervaring, dat onze woorden ontoereikend zijn? Onwillekeurig denk ik aan de verzuchting van Guide Gezelle: „O, leert mij, arme dwaas, hoe dat ik bidden moet." Vindt u daarin iets van uw eigen nood terug?

Wat werkelijk goed voor een mens is, weet God alleen. En dan: God zal het goede geven! God is de gevende God, daar is heel de Bijbel vol van. God gaf het beloofde land, de tempel, zijn priesters en profeten, de terugkeer uit de ballingschap. In de volheid van de tijd heeft God zijn eniggeboren Zoon gegeven, onze Here Jezus Christus. Hij heeft Hem overgeven voor onze zonden in het lijden, in de kruisdood op Golgotha.

Er zijn er, die de Heiland nog niet ontvangen hebben. Hun levens zijn nog toegesloten voor het heil Gods in Jezus Christus. Zij hebben gehoord van wat Hij gedaan heeft, maar hun harten heeft Hij nog niet veroverd. Maar waar de Heer de levens der mensen binnendringt, dáár worden de dingen nieuw: „Het is feest in mijn ziel, want de Heiland kwam in" - Nellie van Kol).

Zo wil de Vader het goede aan de bidders geven. En bidden vraagt van de bidder, dat hij bereid is om te ontvangen. Er is vaak sprake van onwil en verharding. Denk aan het Jeruzalem, dat de profeten heeft gestenigd. Herinner u de arbeiders in de wijngaard: „Wij willen niet, dat deze koning over ons zij." Augustinus belijdt: „Menigmaal heb ik gebeden: 'Heer maak mij rein,' en bij mijzelf gedacht: 'maar nu nog niet'."

William Grenfell, jarenlang dokter onder de eskimos op Labrador, heeft eens gezegd: „Of ik nu dokter wilde worden of jurist, timmerman of accountant, dat is niet zo belangrijk. Het enigbelangrijke in mijn leven was, dat ik mij aan Christus overgaf. Niets kan in mijn leven vergeleken worden met de beslissing om de Heiland te aanvaarden. 't Is alleen maar jammer, dat ik die beslissing niet eerder heb genomen."

God zal het goede geven. Want Hij is geen ontaarde, maar de hemelse Vader. En Hij geeft het goede aan wie Hem daarom bidden. Zalig zulke bidders, want hun zal gegeven worden.

J.A. Brandsma.

Tabitha-Bouw-Actie

Niet die daar roepen: Here, Here

Het is u allen hopelijk zo langzamerhand duidelijk geworden, wat wij met de wekelijkse stukjes „Tabitha-Bouw-Actie" trachten te bereiken. We willen uw hart winnen voor een kostelijke zaak: de dienst der barmhartigheid aan de hulpbehoevende medemens!
En we doen daarbij een appêl op uw liefde tot de Heer.

We zeiden het u al eerder: we moeten daden tonen.
Op de jeugdsamenkomsten leerden we vroeger zingen:
Laat ons door ons geloof dan tonen,
dat wij tot daden zijn bereid.
Ik heb dat nooit zo goed kunnen begrijpen, omdat ik altijd dacht, dat wij door onze daden toonden, dat we tot geloven bereid waren. Maar de dichter zal het wél begrepen hebben. Want het is natuurlijk ook wel weer waar: door ons geloof in de barmhartigheid van onze God worden wij gedreven tot daden. Een geloof zonder daden is dood.

Tabitha is ons diaconessenhuis. Wij samen dragen er verantwoordelijkheid voor. Als verbonden gemeenten hebben wij die verantwoordelijkheid aanvaard, reeds vele jaren geleden.
Het is billijk, dat wij samen die verantwoordelijkheid gestalte geven. Dat hoeft en dat kan gelukkig niet alleen door een bijdrage te storten op onze postrekening van de Tabitha-Bouw-Actie, dat kan ook en vooral door de voorbede. Verder door de belangstelling, die wij tonen. Wanneer u uit is, een reisje maakt, vacantie houdt, dan stuurt u familie, vrienden en voorganger een kaart met een groet. Waarom zoudt u ook personeel en patiënten in Tabitha niet zulk een groet zenden? Het adres luidt: Tabitha, Badhuisweg 99, Scheveningen.
En zelfs neemt u voor uw huisgenoten etc. een souvenirtje mee. Prachtig. Wat men voor ogen ziet, vergeet me niet. Waarom zoudt u Tabitha ook niet verrassen met een souvenir? Ja, wat moet u dan zenden? Een asbakje zus, een p(r)ulletje zo? Goed, best. We kunnen het ook anders doen: u geeft Tabitha een souvenir vóór u met vacantie gaat; u stort een bijdrage op postrekening 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr). Bij voorbaat hartelijk dank!

We hebben deze week weer een aardige lijst van ontvangen bijdragen: baptisten gemeente te Hoogeveen *f* 35,84, te Delfzijl *f* 135,18; zusterhulp te Leeuwarden *f* 50,-; HM te U *f* 3,-; TP te U *f* 6,-; mej. BS te WbD 25,-; PAK te E *f* 1.50. We wachten, we blijven wachten, op *uw* bijdrage!

H. Ploeger

Morgenwijding voor de radio

Op dinsdag 9 juli hoopt Ds B. Posthumus een morgenwijding voor de microfoon van de A.V.R.O. Hilversum II) te verzorgen.

Deze morgenwijding duurt van 9.40 tot 9.55. De liturgie is als volgt:
Inleidend orgelspel
Schriftlezing Lukas 7 : 1-10
Onderwerp „Drieërlei oordeel"
Gezang 107 : 1, 2, 3, 4.

Beroepingswerk

Bedankt voor Utrecht Ds W. Harkema te 's Gravenhage.

Aangenomen naar 2de Exloërmond: H. Bijleveld, cand. te Utrecht.

Beroepen te Hengelo, Jac. Catsstraat: Ds C. van Wier te Nieuw Weerdinge.

Beroepen te Zwolle Ds J. van der Veen te Alblasserdam.

Radiouitzending

„Brood voor het hart"

In het radio-programma van het IKOR op zondag 7 juli te 18.40 uur zal men een laatste uitzending over de actie „brood voor het hart" kunnen horen.

NADER BEZIEN

Krijgen wij nog wel een regering?

Het is deze week zeven weken geleden dat de Kamerverkiezingen het vormen van een nieuwe regering noodzakelijk maakten. Misschien is bij het verschijnen van dit nummer van De Christen er wat meer licht in de kabinetsformatie maar het zou evengoed kunnen zijn dat we nog even ver van een oplossing verwijderd zijn als vandaag.
Nu is het een hachelijke zaak om in ons blad over onze vaderlandse politiek te schrijven. Een eigen politieke kleur hebben wij als baptisten gelukkig niet en het zou ook niet goed zijn wanneer ons blad een bepaalde partijpolitieke kleur ging vertonen. Maar met de kabinetsformatie zijn ook zaken verbonden die zeer diep in ons geestelijk volksbestaan ingrijpen en het kan heel goed tot de taak behoren van een weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom om daarop de aandacht te vestigen.
Ons land is een parlementaire democratie met een meerpartijensysteem. Dat betekent dat er altijd geregeerd moet worden op grond van een compromis tussen de partijen die aan de regering deelnemen. Nu lijkt het de gewone burgerman van Nederland dat dit toch zo moeilijk niet moet zijn. Er is een regeringsprogramma opgesteld waarop de vijf grote partijen alle „ja" konden zeggen. Dat wil toch zeggen dat de tegenstellingen op politiek en sociaal-economisch terrein, althans op papier, vrijwel te overbruggen zijn. Dat dit in de uitwerking wel eens aanleiding zou kunnen geven tot moeilijkheden laat zich wel begrijpen maar dat zou toch voor een groot stuk ondervangen kunnen worden door de basis van het kabinet iets smaller te stellen en één partij van de vijf te laten afvallen. Na de verkiezingsuitslag van mei j.l. was het toch echt niet zo moeilijk om uit te maken dat de kiezers de grootste oppositiepartij nog niet weer in de regering terug wensten. Waarom moet het dan toch zo ingewikkeld worden gemaakt zodat we na zeven weken nog net zo ver zijn als op de dag na de verkiezingen?
Dat zijn heel voor de hand liggende gedachten van de gewone man. Maar in de wereld van de politiek heersen andere maatstaven en spelregels. Natuurlijk wordt het welzijn van het volk niet vergeten maar daar spelen toch ook wel heel andere overwegingen doorheen. De protestantse partijen, zo viel in de pers te lezen, voelden niet voor een heel brede basis, want dan zouden zij te weinig ministers in het kabinet krijgen. De kabinetsformateur Dr De Kort durfde geen keus doen tussen liberalen en socialisten en hoopte dat ze elkaar zouden uitrangeren. Alles heel politiek bedacht en uitgevoerd maar een kabinet heeft het niet opgeleverd.
Op deze wijze tast de politiek de democratie aan. De gewone man begrijpt van deze manipulaties niets maar denkt er het zijne van. Zijn interesse zakt. De vergaderingen van politieke partijen worden steeds minder bezocht. Want politiek is een spel en de democratie is het speelveld. Langzamerhand wordt zo het democratisch verantwoordelijkheidsbesef uitgehold en ontstaat het verlangen naar een sterke man die dit kleine spel met één beweging aan de kant schuift en doelbewust regeert.
Frankrijk levert ons er een heel duidelijk en heel onaantrekkelijk voorbeeld van. Wanneer ons nationale en politieke leven niet meer inhoud krijgt dan het nu heeft, zal het afbrokkelingsproces dat - blijkens de laatste verkiezingen - ook onder ons aan de gang is verder voortgaan. Het behoort tot de verantwoordelijkheid van de christen-burgers om dit gevaar te onderkennen, te signaleren en in de partijformatie van hun keuze te bestrijden.

J.R.

zand en zaad

Zo nu en dan komen de redakteuren van dit blad bijelkaar om inhoud en gedaante nader te bezien. Twee keer in het jaar, opdat u niet denkt dat we op uw kosten gedurig het land doorreizen. We reizen in de goedkoopste klas van de nederlandse spoorwegen en kijken elkaar aan als we nog eens een kopje koffie bestellen. Zou 't er wel af kunnen? Dat komt omdat wij zonen van kleine luiden zijn, die elk dubbeltje moesten omkeren. Onze zonen spelen met guldens.

Natuurlijk prijzen we elkaars artikelen, bijdragen, die we hier lezen. Niemand anders doet het ook. Wij koken, stomen, braden, bakken en is er ooit een mens, die een zucht van verrukking slaakt? Onze woorden vallen in bodemloze putten, in echoloze diepten. Weg. We hebben wel een A.V., maar die is er kennelijk niet om eens serieus te praten over onze kranten, waarmee we onze nederlandse wereld binnenwandelen. Waarin we onze voorraden etaleren.

Hebt u enig begrip over wat er in het hart van een schrijver omgaat? Het is ongeveer dezelfde worsteling die uw voorganger elke week doormaakt als hij de zondag ziet naderen, waarop hij verwacht wordt het woord van God te zeggen. En die dag nadert al weer op maandag. Nee, u kunt dat niet weten. Wij stoten er elke dag op. Dat zei Ds. Van der Laan, die hier zondag preekte - we weten in Hengelo wel, dat we hem niet kunnen beroepen - en in de openlucht de kreet slaakte: Hoe brengen wij vandaag nog de boodschap van God? Elke verkondiger vecht met dat probleem. O, hij weet wel dat er bij hem in de kerk de mensen zitten, die 't al weten als hij de tekst gelezen heeft. Maar soms zitten er ook anderen. Zegt mij een man verleden week: de meeste preken zijn alleen maar herhalingen van de woorden, die net uit de bijbel gelezen zijn, doorvlochten met andere woorden uit die zelfde bijbel. Begrijpt u wat hij bedoelde? Hij wilde hier en nu in de taal van vandaag, in de situatie van het moment, het woord van God horen. In feite wacht hij op een profeet. Nu weet hij „toevallig" iets van de bijbel, maar wat, indien men te doen heeft met mensen, die niet weten wat Evangeliën zijn en die van David of Jesaja, van Petrus en Paulus nooit hoorden en die veronderstellen, dat Jezus in Jeruzalem geboren is.

En dat is dan nog tot op zekere hoogte bijkomstig. Wij leven temidden van mensen, die geen godsdienstige achtergronden meer hebben en het citeren van teksten zonder meer doet hen hoegenaamd niets. O ja, ik lees wel van „opwekkingen" hier en daar, maar het zal u ook opvallen, dat de opgewekten in de regel van kerkelijke huize stammen. Daar mag dan over gejuicht worden, maar wat doen we met en voor de honderdduizenden, die geen enkele relatie meer hebben met de „godsdienst?"

Hebt u onlangs dat gelezen wat op de voorpagina stond? Over Gods jonge wijn. Daarin poogden we duidelijk te maken, dat God de tempel had afgeschaft en de priesters en levieten naar huis stuurde. Die konden werk zoeken bij de bouw of op het land. Die begrepen dat nog niet en ze gingen hevig door met offeren en godsdienstige bijeenkomsten houden, maar het had geen zin meer. God woonde er niet meer. Hij was op weg naar Antiochië en Derbe, Athene en Rome. De nieuwe waarheid koos nieuwe vormen en verkoos zich telkens nieuwe vormen, de oude achterlatend. Overvalt u nooit de gedachte, dat wij misschien die bewuste koperen slangen ijverig aan het oppoetsen zijn, maar dat ze ter genezing allang geen dienst meer doen?

Verontrust het u niet, dat onze kerken wel bezet zijn, soms ook met mensen, die, dach-

ten we, toch gereformeerd of hervormd waren, en dat zijn ze ook, maar dat straten vol mensen niet meer weten waarvoor er eigenlijk een kerk is en die echt niet weten wat ze daar zouden moeten doen. Wij wel zingen op zondagmorgen met na afloop koffie, en wat zou er tegen zijn, maar die vele anderen dan, die noch onze koffie noch de bijeenkomst begeren? Zitten wij wel goed? Zitten wij te goed? Ik vraag alleen maar. Niet om u even onder de gordel te raken, maar om uw gedachten in opstand te brengen. Gods jonge wijn paste niet in de oude zakken en vloeide noordwaarts en dan van Antiochië naar Cyprus en vandaar naar Turkije en vandaar naar de Grieken en vandaar, en vandaar.. Dat wel, ja, de hand des Heren was met hen. En misschien zochten velen de onbekende God.

We zijn wel verdwaald, ik en u. Ja, want ik ging voorop bij dat dwalen. Maar het was met voorbedachte rade. Of doorgedachte radeloosheid. Je zou er een hele Algemene Vergadering aan kunnen wijden, verkiezingen thuis afhandelend, cijfers accepterend, plannen prolongerend, maar vooral denkend over de plaats van de gemeente en haar taak der verkondiging in deze turbulente tijden, waar Ds King vecht voor een plaats onder de zon van God in Amerika en technici hun verbijsterende triumfen vieren in computers en ruimteschepen. Huizinga.

BROkSTUkKeN

Deze lente brengt ons fantastisch mooi zomerweer. De natuur is bloeiend en boeiend. De gouden regen is gevallen en de sering al weer verdord. De zonne- (of is het lichaams?)-cultus wordt al weer druk beoefend door duizenden zonnebaders en -baadsters die met grote toewijding hun ritueel volbrengen. In de weekenden stromen de steden al weer leeg en het bermtoerisme neemt gestadig (of is het stormachtig?) in omvang toe.

In Amerika moet een dominee met pinksteren (of was het met pasen?) zijn gemeenteleden goede kerstdagen toegewenst hebben. Na de dienst werd hij door zijn kerkeraadsleden over de gemaakte blunder onderhouden. Maar de blunder bleek pure opzettelijkheid geweest te zijn en de „misdaad" met voorbedachte rade gepleegd. Daar een groot deel der gemeenteleden blijkbaar gewoon was, na pinksteren in geen maanden meer in de kerk terug te komen. Vanwege het mooie weer? Vermoedelijk. We vragen ons wel af, hoe een gemeente kan funktioneren, hoe het Woord kan werken, hoe de onderlinge gemeenschap beoefend kan worden wanneer de gemeenteleden (zonder afspraak overigens) op zomerreces gaan. Een lege kerk is een armzalige vertoning. Het werkt blijkbaar demoraliserend op de aanwezigen en schrikt nieuwkomers af, zodat ze soms op de drempel staande, nog terugkeren. De man op de preekstoel krijgt gemakkelijk het gevoel dat de evangelieverkondiging een derderangsaangelegenheid is - vooral dan, als ook de kerkeraad slechts door enkelen vertegenwoordigd is.

Ja, er komen steeds meer auto's. Ze staan voor je deur te glanzen en te lokken en zo heel gemakkelijk besluit je dan, op zo'n vrije zondag, er met dat ding vandoor te gaan. Met de grote stroom mee, naar bos en hei, naar een gezellige camping, naar goede kennissen. Je hebt een tent, een mooie kombinatie of een moderne bungalowtent. Dat ding kostte je geld. Nu moet hij ook gebruikt worden. En daar ga je dan, met je gezin, het ene weekend na het ander. Niet tot *kerstmis*, o nee, maar toch soms een heel zomerseizoen. Zo kan zomaar, door wat dood materiaal, het leven veranderen, en het gemeentelijk leven in het gedrang komen. Tot je de slavernij der dingen van je afschudt en weer baas in eigen huis wordt. Dan rijdt de wagen niet meer iedere zondag naar Zandvoort, maar wordt er misschien een oud echtpaar mee naar de kerk getransporteerd. Want: auto's zijn prachtige dingen als de man met het rijbewijs zich zijn routes laat voorschrijven door de Heer.

* * *

Aandachtig luisteren is een hele kunst. Daartoe is koncentratie nodig. Men richt zijn aandacht op een bepaalde zaak en weert datgene wat zich terzelfder tijd van binnen uit of van buiten af aandient, ja zelfs vaak opdringt. Deze koncentratie val ons moeilijk wanneer het onderwerp dat onze aandacht moet hebben, ons niet voldoende interesseert. Omgekeerd hebben we er weinig moeite mee, wanneer het onderwerp onze overgrote belangstelling heeft.

Er gaat een verhaaltje over Prof. Gerretson, bekend dichter, historicus en politicus. Toen ergens in de stad Utrecht op een morgen een garage geopend werd, vond men er-in een auto gezeten-een man, die helemaal verdiept was in het lezen van een boek. Professor Gerretson was de vorige avond die garage binnengelopen om zich naar Rotterdam te laten rijden. Maar toen hij in de wagen gestapt was, was hij terstond zo gegrepen door een meegebracht boek, dat hij verder alles vergat, en de hele nacht door bleef zitten lezen. Dat nu is aandacht.

Wij leven in een wereld waarin het erg moeilijk is, zich goed te concentreren. In het vertrek, waarin we zitten lezen, speelt misschien de radio of de pick-up. Of de TV is door iemand aangezet en wij, met ons boek, werpen af en toe een steelse blik op de levende beelden op het scherm. Rondom ons verspreid liggen allerlei kranten en tijdschriften, die ons uitdagen, ze terhand te nemen, en die ons schone beloften doen. Op de een of andere wijze veroorzaken ze gemakkelijk een zekere onrust, die de aandacht aantast.

De lektuur van de bijbel is ook voor velen een moeilijke aangelegenheid. We zijn tuk op 't nieuwe, het moderne, op dat wat *vandaag* verschenen is. En de bijbel is al zo'n oud boek. Het heeft niet de algemene belangstelling. Haar inhoud vormt niet het onderwerp van gesprek op kantoor of op de visite. Om „bij" te zijn, hoef je tegenwoordig de bijbel niet meer te kennen. Dat vraagt heel wat anders. Daarom mee wordt dit Boek vaak met zo weinig rust gelezen. En toch is het nodig, juist hier onze aandacht zoveel mogelijk te koncentreren. Want het is *juist* de bijbel die maakt dat we „bij de tijd" zijn. Geen enkel boek is zo modern als de bijbel. Geen enkele „geïllustreerde" tekent zozeer het beeld van deze tijd, als juist dit Boek. Geen enkel boek ook schouwt zo ver en klaar in de toekomst als de Heilige Schrift. En wie hier waarlijk gekoncentreerd leest, ontmoet Jezus Christus God, de eeuwige, die is en die was en die komen zal. Schepper van reeds ontdekte en nog onontdekte energieën. Hem, De aan de natuurgeleerden het raadsel der natuur opgaf, Die aan astronauten de ruimte gaf hun ontdekkershartstochten uit te leven en Die aanstuurt op de komst van het Rijk van Vrede.

Goed luisteren is een kunst. Niet altijd zijn zij, die in de kerk het stilste zitten, de beste luisteraars. De stilzitters kunnen onder de narcose zijn van hun eigen dagdromen. Er zijn er soms onder de „draaitollen" op school en in de kerk die meer graankorrels oppikken dan de stilzitters. Het gekoncentreerde luisteren moet geleerd, geoefend worden. Het vraagt zelfdiscipline. En: het wordt rijk beloond.

Wf.

DRS D. SLORT IN GESPREK MET DE LEZERS OVER

DE DOOP MET DE HEILIGE GEEST

Naar aanleiding van een brief, welke ik ontving van een broeder (J. I. v. B. te A). volgens de regels, die ik ga neerschrijven. De briefschrijver deelde mij reeds in een vorige brief mede, dat mijn artikelen gelezen werden. Dat stemt tot dankbaarheid. De vraag, die gesteld werd is deze: *„wordt met de waterdoop ook de Geestesdoop verkregen?"* Dit kan m.i. zo zijn, doch dit geschiedt *niet* automatisch. De bijbel laat ons zien, dat er geen vast systeem wordt gevolgd. Wij lezen van het huisgezin van Cornelius, in Hand. 10 : 44 aldus: „Terwijl Petrus deze woorden nog sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het woord hoorden." De gave van den Heiligen Geest werd ook over *de heidenen* uitgestort. Gevolg is, dat Petrus opmerkt: Zou

iemand het water kunnen weren om dezen te dopen, die evenals wij den Heiligen Geest hebben ontvangen?"
Hieruit blijkt, dat de „doop met de Heilige Geest" ontvangen kan worden *vóór* de waterdoop. In dit geval was het teken van de doop met de Heilige Geest, het spreken in Tongen.
In Hand. 19 wordt ons een gebeurtenis beschreven, niet op de heidenen betrekking hebbend, maar op *discipelen van Johannes de Doper*, te Efeze. Er blijkt een verband te bestaan tussen de waterdoop en de Geestesdoop, het ontvangen van de Heilige Geest. Paulus verwondert zich, dat er mensen de Geest niet ontvangen hebben, die gedoopt zijn. Daarom informeert hij naar hun doop, en komt tot de conclusie, dat ze niet op een juiste wijze gedoopt zijn. Daarom moet overgedoopt worden, en dan mag verwacht worden, dat het ook met het ontvangen van de Heilige Geest in orde komt. Dit gebeurt ook inderdaad. „En toen Paulus hun *de handen oplegde*, kwam de Heilige Geest over hen, en zij spraken in tongen en profeteerden" Hand. 16 : 7).
Conclusie: de doop met de Heilige Geest kan *na* de waterdoop ontvangen worden. In beide gevallen is er een relatie tussen waterdoop en geestesdoop, die blijkbaar bij elkaar behoren!
We noemen nog een geval nl. *Samaria*. De Samaritanen staan in tussen de Joden en de Heidenen. Filippus heeft te Samaria gepredikt. Zowel mannen als vrouwen lieten zich dopen. De apostelen te Jeruzalem hoorden dat Samaria het woord Gods had aanvaart, zij zonden Petrus en Johannes, die daar aangekomen, voor hen *baden*, dat zij den Heiligen Geest mochten ontvangen, „toen *legden zij hun de handen* op en zij ontvingen den heiligen geest" (Hand. 8 : 17). Hier blijkt dat *ná de doop*, door Filippus bediend, de doop met de Heilige Geest ontvangen werd.
Conclusie: de geestesdoop kwam *ná* de waterdoop, door voorbede en *handoplegging*. Van een spreken in tongen en profeteren, horen we hier niets. Simon de tovenaar, moet het aan iets anders hebben kunnen zien.

In *Hand.* 2 lezen we „Zij dan, die zijn woord aanvaarden lieten zich dopen." Daar lezen we niet, dat de gedoopten een doop des Geestes ontvingen en dat nog wel, op de Pinksterdag zelf en ná de prediking van Petrus, die in tongen gesproken had. Merkwaardig, dat Petrus hier niet tot de gedoopten zegt: er ontbreekt nog iets aan, jullie zijn nu wel in water gedoopt, maar er moet meer volgen, een doop met de Heilige Geest!

Of is Petrus de mening toegestaan, dat zij die werkelijk geloofden en gedoopt waren, volwaardige leden der gemeente waren geworden, die de heilige geest ontvangen hadden? We lezen hier niet dat de gedoopten in tongen spraken, noch dat zij profeteerden, noch dat Petrus handen oplegde, maar wèl, dat deze gedoopten „bleven volharden bij het onderwijs der apostelen en de gemeenschap, het breken van het brood en de gebeden." Hand 2 : 42).
De vraag, die ik hier zou willen stellen is deze, is het ook mogelijk, dat „het ontvangen hebben van de Heilige Geest" zich in deze volharding – in genoemde tekst – openbaarde?
Nog een geval van waterdoop wordt ons genoemd, in de geschiedenis van de *gevangenbewaarder*. Paulus en Silas verkondigen het Evangelie. Op het geloof volgde de doop „en hij (de slotbewaarder) liet zichzelf en al de zijnen terstond dopen" – van een doop met de Heilige Geest, van spreken in tongen en profeteren, horen we ook hier niets. Evenmin als Petrus in het vorige geval, zegt Paulus: jullie zijn nu wel gedoopt, maar er moet nog een andere ervaring op volgen, jullie moeten ook nog de Geestesdoop ontvangen." Of ging Paulus uit van het feit, dat hij geloofde met volwaardige leden der Gemeente te doen te hebben, die de Heilige Geest ontvangen hadden. De vraag zou ik weer willen stellen: is het ook mogelijk, dat het ontvangen hebben van de Heilige Geest, zich openbaarde in hetgeen we verder lezen! „hij richtte een tafel aan, en hij verheugde zich, dat hij tot geloof in God gekomen was."
Ook in Hand. 2 is er een uitdelen aan behoeftigen en een zich verheugen. Vatten we nu het resultaat samen, dan kan „de Heilige Geest ontvangen" worden vóór of ná de waterdoop, meestal er na, alleen bij Cornelius er vóór, soms door handoplegging en voorbede.
Het teken van het ontvangen hebben, kan zijn het spreken in tongen alleen of het spreken in tongen en profeteren – óf naar mijn mening zonder deze tekenen en zich openbarend in *blijdschap* en *betoning van liefde*. het uitdelen aan behoeftigen Hand. 2, aanrichten van een maaltijd Hand. 16) en *trouw* aan de gemeente. *Steeds echter blijkt er verband te bestaan met de waterdoop.* „In de doop belijdt de gelovige zijn geloof en in antwoord daarop, en in het uitzien naar Hem, geeft de Heer Zijn heilige geest."
Daarmede wil ik zeker niet ontkennen, dat in sommige gevallen, ook nu nog het teken kan bestaan in het *spreken in tongen*, maar ik zie dit beslist *niet als het enig teken*, en zou niet gaarne beweren, dat iemand de heilige geest niet ontvangen had, Gods Geest in Zijn hart uitgestort, inwonend, die niet in tongen sprak. De vervulling kan zich ook op andere wijze openbaren! De schrijver van de brief is bang, dat zijn baptistenbroeders met een „*veronderstelde*" *vervulling* worden belast. Ik zou willen antwoorden: Wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen. Ons weten berust op het geloof in Gods Woord.
Op grond van Gods belofte, waarin God de Heilige Geest beloofd heeft, mogen we aannemen, dat zij die zich bekeren en zich laten dopen, vergeving dan zonden ontvangen. Hoe weten wij, dat ons de zonden vergeven zijn? alleen op grond van Gods belofte! Evenzo werd ons de gave des Geestes beloofd, met Hand. 2 : 38: „bekering, doop, vergeving, gave des Geestes!"
Evenals we de vergeving geloven, geloven we het ontvangen van de Heilige Geest.
Ook hier weer duidelijk, de gave des geestes verbonden aan de doop, nog eens niet automatisch. We zijn geen sacramentalisten, we geloven niet aan een mechanische (of magische!) werking van de doop.
Wanneer wij in Christus geloven – en dus gedoopt mogen worden – worden we ook met Zijn Geest verzegeld. „In Hem zijt gij toen gij gelovig werd, ook *verzegeld* met den Heiligen Geest der belofte, die een onderpand is van onze erfenis" (Efez 1 : 13). Die verzegeling is de Heilige Geest in ons, de vervulling die met onze Geest getuigt, dat we kinderen Gods zijn. Alleen wie de Heilige Geest ontvangen heeft, kan zeggen: *ik ben een kind van God! Jezus is Heer!* Dat is *ook een teken van de vervulling met de Heilige Geest.*
Uit dit alles volgt, dat ik het spreken in tongen niet zo hoog kan aanslaan als de broeder die mij schreef. Volgens hem is het zo „dat ieder kind van God dat gedoopt is met Gods Geest in tongen gaat spreken". Het lijkt mij een onjuiste bewering, zoals uit hetgeen ik schreef moge blijken. *Het spreken in tongen is een gave* en niet allen hebben dezelfde gave. De Geest deelt uit gelijk Hij wil. Onze broeder wil 1 Kor. 12 : 1-11 zó verstaan, dat de Geest iemand dringt „dan die en dan weer een ander van een bepaalde bediening, de één voor genezing, dan weer voor de vervulling dan weer een ander voor bevrijding" – Ook hier meen ik van inzicht te moeten verschillen. Wanneer een broeder de gave van genezing heeft ontvangen, zal deze door de Heilige Geest gedrongen kunnen worden, een zieke – b.v. door gebed en handoplegging – te genezen, natuurlijk is het dan de Heer, die de genezing schenkt. Maar wanneer het zó is (als ik U goed begrepen heb) dat de Geest ieder ander ook daartoe zou kunnen dringen, dan heeft het geen zin om van een „gave van genezing" te spreken, dan zouden allen, die gave hebben, en vandaag broeder A en morgen broeder B genezingen verrichten. Het komt mij voor, dat Paulus met nadruk leert, dat ieder een bepaalde gave ontvangt, en niet allen dezelfde gave.
Niet alle leden van het lichaam, doen dienst als arm, maar elk lid heeft zijn eigen plaats, met eigen functie. Niet allen zijn leraars, niet allen hebben de gave des tongen, der profetie, van genezing, maar *sommigen.* (1 Kor 12 : 28-31).
Over het spreken in tongen in de Gemeente zijn we het wel eens, wanneer dit geschiedt in de weg van orde, zoals de Schrift die leert. In de gemeente die ik mag dienen, is dit nog nimmer voorgevallen, maar op grond van 1 Kor 14 : 39 zou ik dit niet mogen belemmeren, echter staat daar ook: streeft er naar te profeteren." en, Paulus heeft liever, meer nog dan het spreken in tongen" dat wij profeteren. Ik ben het met u eens, dat het niet geheel juist is te zeggen „dat de voorganger op de kansel

staat te profeteren" - dat is een bizondere gave, die zich meer „spontaan" openbaart, terwijl de voorganger zijn boodschap terecht overdenkt en van den Heer ontvangt, zodat ook hij, al is het op andere wijze „de gemeente sticht, vermaant en bemoedigt.."
Dat wij naar de gaven des geestes moeten streven (1 Kor. 14 : 1) is terecht eveneens, dat wij telkens vervult moeten worden.

D.S.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Een lutherse stem over Stromen van Kracht

In Evang. Luthers Weekblad brengt dr C. H. Lindijer verslag uit van een bezoek dat hij bracht aan Karel Hoekendijk, de leider van de beweging Stromen van Kracht. Aan het slot vat hij zijn voorzichtige eindoordeel als volgt samen:

„Ik wil het positieve voorop stellen. Ik kwam onder de indruk van de geestdrift van de heer en mevrouw Hoekendijk, van hun volkomen overgave, van hun stralende blijdschap. Ik ging weg met het gevoel dat ik een fijne morgen gehad had en dat wij werkelijk in-de-Heer en in-de-liefde met elkaar gesproken hadden. Hun kritiek op de kerk, op de theologie, op de predikanten, op het leven in de gemeenten is m.i. niet helemaal terecht: echte, deemoedige theologie is nodig; er leeft toch heel wat in de gemeenten, ook al zijn ze gedeukt en aangevochten in deze tijd van secularisatie; een beetje organisatie is niet verkeerd en op de duur toch ook altijd weer nodig. Maar een deel van hun kritiek moeten we, in deemoed, serieus nemen: er is wel vaak te weinig gebed en werkelijk levend geloof, er gaat wel eens te weinig wervende en overwinnende kracht van de gemeenten uit. Ik geloof dan ook dat we dit appèl, dit geluid, deze kritiek van Karel Hoekendijk en de anderen nodig hebben. Is het zo gezien niet een winst dat er in New Delhi pinkstergroepen tot de Wereldraad van kerken toegetreden zijn? Zij moeten meedoen in het grote geheel van de kerk. Niet opdat zij met ons gelijkgeschakeld worden of opdat wij allen als zij worden, maar opdat uit ons samenleven en spreken een nieuwe kerk geboren wordt.
De beweging van Karel Hoekendijk is een appèl. Mi. ook met alle eenzijdigheid die bij een appèl behoort. In geloof dat de verhouding gebedsgenezing-medische wetenschap onklaar is. Ik vermoed dat hun interesse voor de maatschappij, voor politiek, voor ordening van deze wereld te klein is. Ik dacht dat werelddiakonaat en medische arbeid in de geest van Albert Schweitzer ook nodig, en opdracht van de Heer zijn. Ik kom wel onder de indruk van de wijze waarop zij iets van de sfeer der eerste gemeenten, met wonderen, tongentaal en leiding door de Geest, in onze tijd realiseren. Maar ik weet toch niet of dit zo maar kan, of op déze weg de toekomst van de kerk in de twintigste eeuw ligt. Ik bedoel niet dat tongentaal en genezingen perse onmogelijkheden zijn in onze tijd maar ik weet niet of ze er beslist moeten zijn in de kerk en of ze bij uitstek bij de kerk in deze tijd horen. Ik vind het accent op vooral déze werken van de Geest wat eenzijdig; er zijn ook andere vruchten van de Geest (wat de heer Hoekendijk ook niet ontkent). En kunnen we de bijbel wel zo „massief" gebruiken, met het „er staat geschreven"? Ik weet ook niet of dat wat bij de heer en mevrouw Hoekendijk echt en levend is, bij volgelingen en opvolgers niet wat geforceerd zal aandoen.
Maar ik weet, al vragend, dat er net zo veel kritische vragen te stellen zijn over mijn kerk en over mijn persoonlijk geloofsleven. Moeten we het maar niet geloven dat de Geest van de heilige God op weg is, met Karel Hoekendijk en met de lutherse kerk, met Rome en Osborn, met het Leger des Heils en met de pinkstergroepen, met een opwekkingsprediker in Zuid-Amerika en met Schweitzer in Lambarene. De Geest spreekt vele talen tot vele mensen. En overal, bij alle kerken en bewegingen, moet deze Geest ziften en louteren. En Hij gebruikt ze ook alle".

WOORDEN EN DADEN

Ds J. M. Leendertz schrijft in het Doopsgezind Weekblad:

„Men kan tegenwoordig zeer duidelijk twee stromingen in het godsdienstig leven opmerken. Bij de ene stroming wordt alle nadruk gelegd op het christelijk dienstbetoon. Zo even somde ik reeds op, waaraan dat dienstbetoon gewijd wordt.
Bij de oude stroming gaat het uitsluitend om bekering, wedergeboorte en heiliging van het persoonlijk leven.
In de praktijk van 't huidige kerkelijke leven staan deze beide stromingen vaak naast of zelfs tegenover elkaar.
In de bijbel echter zijn ze voortdurend met elkaar in wisselwerking. Er wordt evenveel nadruk gelegd op het met God daden doen, op het christelijk dienstbetoon als op de innerlijke beleving van de heilsboodschap. Die twee zijn innig aan elkaar verbonden. De goede werken komen altijd uit levensvernieuwing voort en de levensvernieuwing dringt altijd tot goede werken.
De goede werken van de christen zijn vruchten van de Geest. Aan die vruchten kent men de boom. Alle activiteit die bezield en gedragen wordt door de liefde van Christus - is een getuigenis van Hem. Hier ligt de maatstaf voor alle christelijk werk. Draagt het in zich de aard van Christus, zoals iedere vrucht de aard draagt van de boom, waaraan zij gegroeid is - of draagt het alleen de aard van onze menselijke activiteitsdrang?
In dit verband is het ook merkwaardig er ons aan te herinneren, dat in de brief aan de Hebreeën (XIII 15) sprake is van de „vrucht der lippen." Daarmede zijn natuurlijk onze woorden en liederen bedoeld. Ook die kunnen de aard van onze Goddelijke Meester in zich dragen.
Onwillekeurig denk ik daarbij aan een derde stroming in ons huidige godsdienstige leven: „de liturgische stroming", die het brandpunt van christelijk leven ziet in het reciterend, zingend en heilige handelingen verrichtend samenzijn van Christus' gemeente. Ook hier schuilt een gevaar, dat n.m.l. het steeds herhalen van dezelfde gewijde woorden de zin ervan doet afslijten en woorden enkel maar woorden-zondermeer blijven. Als echter onze woorden, die wij spreken of zingen, vruchten zijn van de bezielende Geest, dan geldt van hen hetzelf de als van onze daden, dan dragen zij die heilige bezieling in zich en brengen ze over op anderen.
Dat geldt niet alleen voor een kerkdienst, dat geldt ook voor het dagelijkse leven. Als in de bijbel als vruchten van de Geest genoemd worden blijdschap, vriendelijkheid en zachtmoedigheid, dan zullen die vruchten toch voornamelijk in onze woorden toonbaar worden.
Zo zien wij, dat wanneer daden en woorden in de bijbel aangeduid worden als vruchten, dat geen toevallige beeldspraak is, maar er ook een diepe zin in verborgen ligt, waarbij wij goed doen stil te staan.
Als christenen hebben wij ons telkens af te vragen, of onze daden en woorden, die wij in de naam van Christus gedaan en gesproken hebben, werkelijk vruchten zijn van de Geest van Christus.

„VAN TELEVISIE NAAR MUSEUM".

Regelmatig wordt allerlei museumbezit, uit binnen- en buitenland, voor de T.V. gebracht, zoals onlangs de Egyptische kunstschatten uit Toet-Anch-Amon's graf of bij de uitzendingen van het Bijbels jeugd-logboek.
Gaat dit alles, voor zover dit mogelijk is, in de a.s. vakanties eens zelf nader bezichtigen of brengt uw kinderen of verenigingen er naar toe! Ook naar het Bijbels Museum van Oudheden te Amsterdam (Hemonylaan 19a), waar óók originele vondsten en modellen van opgravingen uit Egypte en uit Palestina aanwezig zijn, alsook de prachtige bijbelse modellen van de *Tabernakel* en de *Tempel* te Jeruzalem en vele andere dingen meer betr. het oosterse leven. Er valt hier heel wat te bestuderen. Oriënteer u zelf! Opening v.h. museum: elke werkdag, beh. donderdag.
Voor afspraken in groepsverband is het adres: Stadhouderskade 137, tel. 020-726410.

LEGER DES HEILS IN CIJFERS

In het laatste nummer van „De Strijdkreet" het orgaan van het Leger des Heils in Nederland, wordt in woord en beeld het werk van het Leger geschetst. Op pakkende en duidelijke wijze komt de lezer te weten, wat er zo al geschiedt ten behoeve van de vooral praktische evangelieprediking door het Leger. Een aantal cijfers willen we hier overnemen. In Nederland heeft het Leger des Heils 109 korpsen, 9 kindertehuizen, 1 kleuterhuis, 2 jongenshui-

CHRIS EIJER
en
JANNIE VAN DER WERFF

geven U, mede namens hun ouders, kennis van hun voorgenomen huwelijk op D.V. 5 juli 1963 te Leeuwarden.

Huwelijksbevestiging te 16.00 uur in het Stadhuis.

Huwelijksinzegening te 16.30 uur in het kerkgebouw der Baptisten Gemeente door de Weleerwaarde Heer Ds. G. Brongers.

juni 1963.
Leeuwarden, Lekkemerstraat 8
Groningen, Paterswoldseweg 174b

Receptie van 18.00-19.30 uur in het Ver. gebouw der Bapt. Gem., Noordvliet.

Toekomstig adres: tot 1 september 1963 Paterswoldseweg 174b, Groningen. Daarna: Baptist Theological Seminary, Rüschlikon-Zürich, Zwitserland.

ELZO ROELFSEMA
en
EKE JANNA NANNIE DE HAAN

hopen D.V. donderdag 18 juli a.s. te trouwen. De huwelijksvoltrekking zal plaats vinden om 2.30 uur in de „Iemekörf" te Beerta.

Kerkelijke bevestiging om 3 uur in de N.H. Kerk te Beerta door de Weleerwaarde Heer Ds. C. Mostert, Baptisten predikant te Winschoten.

Beerta,
Hoofdstraat 227
Hoofdstraat 233

Gelegenheid tot feliciteren in Hotel Velthuis van 5-7 uur.

Toekomstig adres: Vondellaan 5, Winschoten.

Met dank aan God gedenken

J. SLUMAN
A. SLUMAN-NIJMANDS

dat zij op 9 juli 30 jaar elkaar trouw hebben beloofd.

Hun dankbare kinderen
H. Hoekstra-Sluman
J. Hoekstra
D. Sluman
Johan

Groningen, juli 1963
p.a. Heerepoorten Molendrift 1 I

Voor 2 schoolgaande jongens wordt een **gelovig gezin** gezocht, dat hen tijdens de zomervakantie (20 juli-24 augustus) kan opnemen. De vader is jarenlang ziek; de moeder heeft dringend rust nodig. Graag spoedig bericht aan Ds. H. Bakker, Krammerstraat 32 I, Amsterdam-Z. tel. 020-790200.

Juffrouw zoekt tegen eind augustus

ONGEMEUB. ZIT-SLAAPKAMER

in het centrum van de stad Groningen. Liefst bij echtpaar of alleenstaande dame.

Aanbiedingen s.v.p. onder no. 44; administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

★ Gemeenten
★ Particulieren
★ Evangelisatie-commissies

die geregeld maandelijks een partij van ons evangelisatieblad DE ZAAIER betrekken van de administratie, Dalweg 77, ARNHEM kunnen

voor BIJZONDERE ACTIES
een EXTRA PARTIJ bóven de maand-partij

krijgen tegen de HALVE PRIJS, dus à 4 ct. per ex. Maakt van deze regeling gebruik en verspreidt in wijde omgeving het Evangelie door het fraaie blad „De Zaaier"!

Voor de verzorging van onze moeder, woonachtig in het Westen van het land, vragen wij een

FLINKE HUISHOUDELIJKE HULP

Het liefst iemand van ± 60-65 jaar, die ook met lichte verpleging op de hoogte is.

Brieven onder no. 44 aan de administratie van dit blad.

Steeds fraaier wordt De Zaaier ! !

U zult dat zelf vaststellen als U het juni-nummer bekijkt.

Maar let U eens op het juli-nummer. De platen zijn zo dat U ze zult willen uitknippen en inlijsten. En wat kost zo'n prachtige foto? Eén cent.

Leest U de bijdragen van de schrijvers en U is geneigd Uw nummer bij Uw buurman in de bus te stoppen.

Hij moet dat ook lezen.

Neemt U daarom tenminste twee exemplaren, als het gaat drie.

Zorg ervoor dat U De Zaaier krijgt. Voor Uzelf en voor anderen.

Steeds fraaier wordt De Zaaier ! !

Drie oriënterende brochures

WERELDREGERING - WERELDKERK - ANTICHRIST
door A. Zijp, prijs 50 cent p. st.

HOE KAN DE GEMEENTE VAN CHRISTUS WORDEN HERSTELD? EEN OF EENS?
door A. Zijp, prijs 50 ct. p. st.

ZEVEN VOORSCHRIFTEN VOOR EEN GEBED DAT ALTIJD VERHOORD WORDT
door Rev. Irvin Overholtzer, prijs 50 ct. p. st.

Alle drie brochures samen voor ƒ 1.— franco huis. Besteladres:

I.G.V.C. Heinzestraat 19, Amsterdam.

---

zen, 1 meisjeshuis, 1 psychiatrische inrichting annex boerderij, 5 maatschappelijke centra, 1 villa voor bejaarde heren, 3 verpleeginrichtingen voor invaliden en langdurig zieken, 2 tehuizen voor vrouwen, 1 doorgangshuis, 2 hotels „Elim", 2 metropools, 17 reclasseringsbureaus, 2 nachtasiels, 4 tehuizen voor bejaarde dames, 1 goodwill-centrum, 4 jeugdcentra, 1 jeugdbuitencentrum, 1 kweekschool voor officieren en 1 rusthuis. In al dit werk zijn betrokken 607 heilsofficieren, 12 kadetten en 391 employees.

Internationaal zijn de cijfers groter en minder gespecificeerd: het Leger werkt in 86 landen met 142 talen. Er zijn 16.659 korpsen met 2083 maatschappelijke instellingen en afdelingen, 857 dagscholen, 126.328 leerlingen, 131 tehuizen voor militairen en zeelieden. Er zijn totaal 25.427 officieren, 30.043 employees, 114.523 plaatselijke officieren, 55.413 muzikanten, 115.286 leden van zangbrigaden, 36.411 korpskadetten en 7.429 gezinsbondafdelingen.

(Uit Centr. Weekblad)

Index afschaffen?

De bekende Zwitserse rooms-katholieke theoloog Hans Küng heeft de hoop uitgesproken, dat de Index — de lijst van verboden boeken voor rooms-katholieken — spoedig zal worden afgeschaft. Ook hoopt hij dat het concilie stappen gaat ondernemen, waardoor de voorcensuur op godsdienstige geschriften tot het verleden gaat behoren.

(Centraal Weekblad).

Christen kan geen Israëli zijn

Naar de Evangelical Press Service meedeelt heeft het hooggerechtshof in Jeruzalem uitgesproken, dat een jood, die het christelijk geloof aanneemt niet langer een jood is in nationale zin en geen recht heeft op het burgerschap van de staat Israël. Typisch is het dat deze maatregel wel christenen geldt, maar niet de atheisten en de agnosticisten.

(Centraal Weekblad).

Vrijdag 12 juli 1963 79e jaargang Nr. 3688

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.), drs J. Reiling, drs D. Slort en ds H. van der Werf.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Realisme of idealisme ?

Onze Jeugd is de tijd van het idealisme. Jeugd droomt, hoopt, verwacht. Jeugd gelooft dat men met wat goede wil allerlei moeilijke problemen op kan lossen. Er kan een betere mensheid komen en een beter leefbare wereld. Als je er maar voor vecht. Maar de mens van middelbare leeftijd die zijn tiener-dagboek nog eens dóórbladert glimlacht wijs over zijn oude dromen. Ze zijn verrafeld. Er was daarin geen rekening gehouden met de harde feiten. Hij glimlacht wijs en vaak.. cynisch.

Heel wat moderne mensen glimlachen zo over christendom en geloof. Mensen die dat geloof aanhangen, zijn blijkbaar nooit helemaal volwassen. Ze lopen met de ogen gesloten door het leven. Ze dromen maar wat. De bankbiljetten die ze uitgeven, zijn niet met goud gedekt. Ze zijn te zwak om alleen in de storm te staan en leunen nu tegen een hemelvader aan, die echter slechts een waan is. Is christendom inderdaad infantiel idealisme?
Of is het misschien iets volkomen anders? Realiteit?

Jezus was realist

Toen de discipelen hun dromen droomden van een op korte termijn te verwezenlijken machtig Joods Rijk en de massa's Hem ook gingen zien als de grote Leider die hen tot de overwinning zou voeren, schudde Jezus het hoofd, schudde de brooddronken menigte van Zich af, schudde in een geweldige storm de discipelen door elkaar en ging vervolgens rustig Zijn gang, op weg naar het kruis. Want Hij wist wat er in de mens was. En waarmee de overwinning gekocht moest worden. Met Zijn leerlingen sprak Hij onomwonden over zijn lijden en sterven dat aanstaande was en over de opstanding die volgen zou, Hij verbloemde geen enkel verschrikkelijk feit.

Als velen toestromen om Hem te volgen, raakt Hij niet in een roes van succes, maar houdt hen op een afstand en zegt dat ze - alvorens te volgen - eerst de kosten moeten berekenen. En zo maar door.
De grote promotors van het christelijk geloof - de apostelen - waren geen filosofen, maar getuigen van feiten die ze gehoord en gezien hadden.
De hoofdpunten van het geloof zijn feiten: geboorte, leven, lijden, sterven, opstanding en hemelvaart van de Heer.
Het Kindschap Gods, dat in de Bijbel wordt aangeprezen, is geen nastreefbaar ideaal, het zweeft niet in de wolken, het is niet een ver-af mogelijkheid, waarover men dromen kan en eindeloos spreken, maar het is hier en nu te verwezenlijken. En op het grote Pinksterfeest wordt het in het leven van duizenden mannen en vrouwen een feit.
De Bijbel is een uiterst realistisch boek. Het rekent met de harde feiten van zonde, lijden en dood. Het verdoezelt niet de onverwrikbaarheid der goddelijke gerechtighei en heiligheid, maar maakt - juist in het kruis - duidelijk hoezeer God deze 100% laat gelden, in liefde.
De duivel wordt er niet stiekum weggemoffeld of potsierlijk aangekleed om ons in de waan te brengen dat het nog wel wat meevalt met het kwaad en die zogenaamde verderfzaaiende machten. Hij wordt zonder meer met naam en toenaam genoemd. De figuren, die in de bijbel hoofdpersonen zijn, de groten in het geloof worden niet geidealiseerd, zoals een bepaald soort christelijke romans dat soms doet met de hoofdpersonen. Er wordt zeer realistisch gerapporteerd over hun slagen èn falen. Er wordt in de bijbel niet gecamoufleerd en geretoucheerd.
Als Jezus zegt dat het beter is, verminkt het Koninkrijk Gods binnen te gaan dan lichamelijk ongeschonden in de hel te belanden, dan is alle halfzachte idealisme mijlenver verwijderd en hebben we realisme van het puurste water.

De zogenaamde realistische mens van onze harde eeuw is helemaal niet zo bar realistisch. Hij is vertroebeld in zijn oordeel over zichzelf. Hij durft niet door te stoten tot de kernoorzaak van alle narigheid en ellende. Hij heeft geen oog voor de onzichtbare realiteiten die een veel grotere rol spelen dan de wetenschappelijk waarneembare. Hij is meer geimponeerd door de astronaut die zijn kleine rondjes in het groot heelal draait, dan door de ontwerper en maker van dit heelal (de brains van de ruimte-technici inbegrepen). Hij ligt gaarne in het fluweel van veel luxe en dient zich rijkelijk de narcose van allerlei genietingen, verpozingen en goedkope ideeën toe.

Het bijbelse geloofs-realisme is van enorme betekenis voor vandaag. Juist omdat het niet slechts negatief is en terneerdrukt, maar omdat we daarin de levende God tegenkomen, die door Jezus Christus tot ons nadert en in Hem alle harde realiteiten - [illegible]nde, lijden, dood - onder ogen ziet, tegentreedt en blijvend overwint. En die door de H. Geest in ons wil wonen.

Nemen wij, christenen van vandaag, dit realisme van de hoogste soort, niet serieus genoeg? Durven we niet vrijmoedig de beschuldiging der velen, dat het geloof infantiel idealisme is, tegen onze aanvallers zelf te keren en hen daarna Jezus, de grote realist te prediken?

Wisseling van eindredactie

Met ingang van het volgende nummer wordt de eindredactie weer gevoerd door Ds. J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek, tel. 05150-4300. Alle kopij dient voortaan aan zijn adres te worden gezonden evenals correspondentie en ingezonden stukken.

Er is in Nederland een tijd geweest dat voor bepaalde kerkelijke gezindten een vergaderverbod gold. Ze gingen toen in *schuilkerken* vergaderen, in particuliere huizen, schuren of pakhuizen die erg achteraf gelegen waren. Maar het geloof dat ze beleden bleef niet verborgen. Integendeel!

Tegenwoordig staan onze kerkgebouwen aan de openbare wegen. Het kruis in neonverlichting is van verre al zichtbaar. Maar het lijkt soms alsof de gemeente zelf met haar geloof wegschuilt in de kerk. Ze treedt er niet meer mee in de openbaarheid. Haar geloofsliederen zingt ze bijna uitsluitend in de kerk - niet meer daarbuiten. In de kerk zijn Paulus en de apostelen de helden, maar daarbuiten worden ze ingewisseld tegen de mannen van de sport. In de kerk ligt de Bijbel als voornaamste boek op de kansel, maar in de trein zie je nauwelijks of nooit een christen zijn bijbeltje lezen. Hoogstens is er daar nog een r.k. geestelijke over zijn brevier gebogen. Onze kinderen kennen een hoop leuke kampliedjes, maar ze kennen er nog nauwelijks een, waarin niet de natuur in eerste instantie, maar bovenal de schepper geprezen wordt. We weten niet meer op ongedwongen wijze over onze Heer te spreken, waar dat aan de orde is. Denken we dan toch soms dat het geloof niet meer is dan idealisme, dat toch, als het er op aan komt, niet van pas is op de situatie waarin wij en onze medemensen leven?

We hebben geen polisgeloof nodig, dat in de kast ligt naast het verbandtrommeltje, omdat het wel eens nodig kan zijn in zware tijden. We hebben een geloof nodig dat realiteit is in ons leven van elke dag en dat naar buiten uitbreekt in een lied ,een blij gefloten melodietje, een lofprijzing, in een fel protest tegen onrecht-aan-de-naaste, in een profetische opmerking over het leven, en in een gulle bereidheid tot dienst. De spelers moeten weer tegen de bal durven trappen en niet zijn als die voetballer van wie de kranten later schreven „dat het net leek of die knaap bang voor de bal was."

Christus is een realiteit. De grote Realiteit. Hij wil in ons leven present zijn. En via ons overal elders, op de markt, in de fabriek, in gemeenteraad.
Als we maar weer *geloven*.
Want geloven is: zeker zijn, overtuigd zijn, gegrepen zijn, geloven is: vertrouwen dat het zo is en niet anders.
Het is in wezen expansief. En gepaard met de liefde, vindt het zijn weg naar de naaste, vindt het juiste woord, het juiste gebaar, en brengt het de anderen in beweging.
Zijn we realistisch genoeg om - wat ons falen betreft - eerst naar onszelf te zien?

Wf.

SPOEDBERICHT „DE VINKENHOF"

Nog plaatsen opengevallen in gezinskamp 4a van 20-27 juli op „De Vinkenhof". Zeer snelle aanmelding aan „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Den Dolder, telef. 03402-4823.

Gooien en smijten

Het volgende berichtje in mijn krant is wel even de moeite van het nadenken waard:

> „De „Club van 400", het neusje van de New Yorkse society-zalm, heeft maandagavond de gelegenheid gekregen zich te buiten te gaan aan gooi- en smijtwerk en het stukslaan van kostbare dingen. De eigenaar van Hotel Delmonico verzocht hun de inventaris van zijn restaurant kort en klein te slaan, omdat hij toch een miljoen dollar had uitgetrokken voor een algehele restauratie.
> De club vloog op de kostbaarheden af alsof er een nieuwe Bastille te bestormen was. Modekoning A. William Amory ging met een hamer de balustrade te lijf. Charles van Rensselaer greep een bord om een grote spiegel te versplinteren.
> De vernielingsdrift der dames was minstens even groot. Mevrouw Wellington Koo, de schoonzuster van Tsjang Kai-Sjek, sloeg er met een bijl op los. De actrice Anita Louise zette een gouden helm op en hielp tot zwetens toe bij het doorzagen van een zware tafel. „Het is verschrikkelijk, het is vandalisme," riep prinses Caroline Windischgraetz opgetogen uit, terwijl zij vier cocktailglazen tegen de muur te pletter gooide."

Verschillende mensen zullen hierop reageren met: „wat jammer van die spullen! Had die rijkaard maar gelegenheid gegeven om al die waardevolle stoelen en tafels eruit te halen; liefhebbers voor." Misschien zullen sommige van die aanwezige deftige lieden ook nog wel even zo hebben gedacht. Maar toen ze zagen dat alles toch naar de haaien ging hebben ze zich met wellust op de vernietiging geworpen. Ik vraag me af of U en ik zouden hebben meegedaan. Wat dacht U? Ja, of nee? Misschien wel. Natuurlijk onder bepaalde voorwaarden.
Een paar zedelijke inzichten en remmen minder, en je bent zover.
Een heel klein voorbeeldje: Wat kan een mens in zijn drift zeggen en doen, waar hij later razend veel spijt van heeft. Onder de mooie bedekking van stoffelijke of geestelijke aard zit een vernietigend beest, die met driftige begeerte bereid is tot iedere mogelijke vernieling. 't Is maar de vraag waar dan de grenzen nog liggen. Hoe meer het dier los komt, hoe verschrikkelijker wordt zijn mogelijkheid. Er zijn situaties waarin alle dierbaar gekoesterde waarden ontwaard worden; als maar eenmaal de stap op die weg is gezet wordt iedere volgende stap voor de hand liggender.
Het is huiveringwekkend om te bedenken wat je zelf zou kunnen doen. In Amerika joegen blanke politiemannen hun zwarte medemensen in overvalwagens met electrische stokken, die anders gebruikt worden om vee op te drijven. Daar waren ook Baptistenbroeders bij, zowel bij de vervolgers als bij de opgejaagden.
Nederlandse politiemannen hebben ook meegewerkt aan de arrestatie van Joden die in de gaskamers hun leven eindigden.
Ik geloof dat er uiteindelijk niet veel verschil is tussen de upperten die zich aan braak-woede te goed doet, en de man die zijn op mensen afgerichte hond tot vlak bij het van angst verwrongen gezicht van de gebonden neger doet komen, of het blanke dier dat de voet zet op de nek van een op de grond geworpen negervrouw.
Het beangstigende ligt niet daarin, dat slechts bepaalde mensen in staat zijn om dier te worden, maar dat voor alle mensen de grens van mens tot dier overschrijdbaar is.
Ik vraag me alleen maar even af, wat er hier in Nederland zou gebeuren bij een tien-procentige minderheid van zwarte mensen, en aan welke uitspattingen wij ons zouden kunnen overgeven indien mogelijk over een aantal jaren onze weelde vertienvoudigd is.
De New-Yorkse elite verried zichzelf. Er zal een situatie kunnen zijn waarin ieder mens zichzelf kan verraden.
Zonder een diepgewortelde levensbeschouwing in positieve zin, en een daarin verankerde absolute zedelijkheid is de mens overgeleverd aan verval en waardeverlies. Dat heeft de tot nu toe de afgang van iedere cultuurperiode in de geschiedenis in beeld gebracht.
Op een bepaald ogenblik wordt het gooien smijtwerk.
Billy Graham heeft een telegram aan Martin Luther King gestuurd met de opwekking geduld te hebben en het wat kalmer aan te doen. Jammer dat hij in het buitenland bleef en niet terugkeerde om desnoods onder te gaan in het gooi en smijtwerk van deze wereld, maar dan in elk geval een getuige te zijn van waarheid en zedelijkheid.
Zo constateert een schrijver in één van onze kerkelijke bladen. En ik kan het met zijn gedachtegang eens zijn. Zoals hij zegt toont onze grote evangelist op dat punt nog weinig van het evangelie te hebben begrepen. Maar wie heeft het recht te veroordelen. Ik geloof dat wij allen onze punten hebben waarop wij tonen Christus niet te hebben begrepen.
Onze godsdienstig-zedelijke levensovertuiging zal heel diep geworteld moeten zijn en hoog in ons bewustzijn moeten opklimmen. Niet alleen om niet mee ten onder te gaan aan het verval van mens en wereld, maar meer nog, om als beelddragers Christi het reddende werk van deze Christus nog enigszins voort te zetten.

Ph. L. (Gn)

Aan rustige wateren

Wachten op de nieuwe wereld

Genesis 8 : 6-12.

Neen, Noach zal het niet gemakkelijk hebben gehad in de ark. Was er uitzicht? Schijnbaar niet! Eenzaam dreef dat logge gevaarte op de golven. Rondom raasde de storm en stroomde de regen. Geen roer om te sturen, geen haven in 't zicht. Was er nog hoop voor de acht daar binnen? Ja, want er was er Eén die waakte en stuurde. God was er. God gedacht aan Noach! Dat waren gedachten des vredes. Hij deed de wateren wegvloeien. Langzaam zakt het. Eindelijk op de hoogvlakte Ararat blijft de ark vastzitten. Noach was in Gods hoede. Hij sloot de deur. Hij stuurde. Hij deed de ark landen. Zalig hij die in dit leven Noachs God ter hulpe heeft. Maar Noachs geloof is beproefd. Toen hij nog aan 't bouwen was kwamen er aanwijzingen en werden er tijden genoemd.

Maar nu? Wanneer zal hij er uit kunnen met de zijnen? En hoe zal het dan zijn? Al die maanden in de ark was er geen woord van God, geen teken nog lichtstraal.

Noach moest wachten. Dat betekent: leven in spanning! Het was geen rust in de ark. De elementen woedden. Het was een bange tijd. Veertig dagen noodweer. Daarna honderd en tien dagen waarin de adem Gods over de watervlakte gaat. Dan gaan er nog weken en weken voorbij. Eerst een raaf, daarna een duif, zeven dagen later nog eens een duif! De beproeving van zijn geloof was zwaar. In de ark is gestreden en geworsteld. Wie buiten de ark leeft kent de strijd des geloofs niet. Daar geldt het: Laat ons eten en drinken en vrolijk zijn, maar al levende leeft men naar het oordeel. Wie echter door de deur inging had strijd. De nieuwe wereld kwam niet zo maar. We lezen er overheen. Veertig dagen en honderdtien en zeven, nogeens zeven. Rusten in God is niet steeds gemakkelijk! Eindelijk keert de duif niet terug. Ergens in de vlakte beneden heeft zij „rust" gevonden. Het geloof is niet beschaamd. Het geloof heeft overwonnen. De man in de ark heeft de moed niet laten zinken. Hij sloeg de vensters niet in opstand dicht. Neen, hij heeft alles uit Gods hand aanvaard. Noach hield rekening met de orde Gods. Veertig dagen, zeven dagen nog eens zeven dagen. Hij lette ook op de tekenen. Het water daalt in de schemering

Of Noachs vrouw en kinderen gemopperd hebben?
We weten het niet.
Wel wordt ons gezegd, dat Noach een geloofsheld was. Hij bouwde en wachtte in 't geloof. Hij heeft 't ervaren, dat God die zijn kinderen beproefd ook genade geeft. De raaf vliegt heen en weer en de duiven komen terug, maar Noach vertrouwde God. Noach heeft iets geweten van de beproeving des geloofs die veel kostelijker is dan van het goud. Echt geloof wordt gekeurd. Echte verwachting kent strijd. Maar, Noach wachtte niet lijdelijk. Hij zendt boden uit. De vogels stelden wel teleur, toch was er geloof en spanning en uitzien. Noach wachtte op de nieuwe wereld! werden de bergtoppen zichtbaar. Hij volgde God in zijn doen en schrijft de Allerhoogste de wet niet voor. Hier is de triomf van het geloof! Geloven is vertrouwen en aanvaarden. Geloven is niet zelf willen, maar wachten op wat God wil. Zo heeft Noach de bevrijding van stap tot stap zien komen. Hij geloofde naar de nieuwe wereld toe! Zijn uitgang uit de ark is een feest. Daar was nu de nieuwe wereld in ongekende schoonheid.

De stad van Kain was verzonken, de stem van Lamech verstomd! Geen goddeloze meer die de naam van de Here lasterde. Zo kroont God het geloof. Zo vervult Hij ons verlangen en zijn beloften. Nog steeds werkt God op zijn wijze. Wij moeten ingaan op het tempo Gods en Hem blijven verbeiden, ook al vertoeft Hij. Eeuwen hebben vromen gewacht. Steeds klonk de bede om de Verlosser. Altijd was er het heimwee naar het paradijs. Profetie volgde op profetie. Schaduwen deden iets zien van het komende heil. De Heer der Heren werkt zijn plan rustig uit. Zijn rijk is geen wonderboom. Het groeit en rijpt naar het tempo Gods. Verwachten wij als Noach de nieuwe wereld? Houden wij in het rumoer der tijden de kalender bij zoals de man in de ark? Letten wij op de tekenen? De nieuwe hemel en de nieuwe aarde komen, want God heeft het beloofd. Is het niet droevig dat er zo weinig verlangen is naar de vervulling van Gods beloften? Zien wij nog uit naar Jezus komst? O zeker, er wordt gespot met de belofte van zijn toekomst en met de betere wereld die wij verwachten. Het zal zijn in het laatste der dagen als in de dagen van Noach, zo heeft onze Heiland gezegd.

Door zijn woord is het oude verhaal van de man in de ark geworden tot een beeld en een profetie. Eens zal het gespot verstommen en de zonde teniet gedaan worden. De gerechtigheid Gods zal de aarde bedekken zoals de wateren de bodem der zee. Eens breekt het licht oor van de nieuwe dag, want Jezus komt.

G. W. Tyman

BROkSTUkKeN

„Het zit bij hem niet zo diep als bij haar." Dat zei laatst een moeder met betrekking tot de verliefdheid van haar zoon. En inderdaad: ze had gelijk. Een maand later zagen we de jongeman al weer met een ander meisje „flaneren", dat zich al te gemakkelijk aan hem op had weten te dringen, juist vanwege de ondiepte der eerste verliefdheid.

Ja, hoe diep zitten ze, onze opvattingen, onze meningen, onze zogenaamde overtuigingen, ons geloof?

Ds. J. Overduin vertelt ergens in een artikel, hoezeer de Amerikaanse regering onlangs opgeschrikt werd, toen een aantal Amerikaanse krijgsgevangenen uit de Koreaanse oorlog weer naar huis kwam. Ze kwamen bijna allen terug als overtuigde communisten. Ongeveer 75% was bekeerd tot het communisme (dat waren de teruggekeerden), terwijl men van de rest (die in dit opzicht onbekeerlijk was) nooit meer wat hoorde. Op verzoek der regering is toen door een aantal psychologen en psychiaters een onderzoek ingesteld. De regering wilde weten welke jongelui wel, welke niet, en welke minder vatbaar waren voor deze communistische hersenspoeling. Het resultaat komt, heel kort samengevat, hierop neer, dat diegenen (jong of ouder), die geen andere „geestelijke" belangstelling hadden dan een mooie vrouw, een bioscoop, een dans, een ijskast, een wagen, kortom zij, die een consumptief leven leidden, weinig of geen weerstand hadden. Datgene wat ze aan politieke en godsdienstige inzichten bezaten, zat slechts aan de oppervlakte. Het was niet meer dan een vernisje, dan wat aanslag van een ietwat christelijk en democratisch ingestelde en gekleurde samenleving. Deze „aanslag" kon uiterst gemakkelijk worden weggespoeld en afgewassen. Daarna konden nieuwe ideeën worden geinjecteerd.

Is het materialisme dat hierboven gesignaleerd werd, ook al niet heel diep in onze nederlandse samenleving doorgedrongen? Op pessimistische momenten denk ik soms dat alle politieke partijen zo ongeveer hetzelfde ideaal nastreven: de welvaartsstaat. Bij de ene partij is dat ideaal wat liberaal gekleurd, bij de andere wat christelijk, bij een derde heeft het weer een ander tintje, etc. Maar in wezen gaat het toch haast overal om hetzelfde. En als ons christendom, ons liberalisme, ons socialisme, of wat we dan ook maar belijden, alleen maar een kleurtje is, dan laat het zich verstaan, dat een goed uitgekiend psychologisch systeem daar wel weg mee weet.

Ons geloof moet *geworteld* zijn. Dan alleen zullen we onze plaats vinden in de welvaartsstaat, dan alleen zullen we op de juiste wijze met de materie om weten te gaan. Dan zal - zelfs uit de welvaart - het Koninkrijk van God gebouwd worden.

Wij lazen een aardige advertentie in het bekende „Kerknieuws." Een Rotterdamse firma beveelt een bepaald soort hangmatbed aan en schrijft, dat het in iedere pasto-

NADER BEZIEN

Modern leiderschap

De kinderen dezer wereld zijn soms wijzer dan de kinderen des lichts. Hieraan moest ik denken bij het lezen van een dagbladartikel over de organisatie van de moderne semiprof-voetbalclub. Van oudsher waren de voetbalclubs geschoeid op de leest van een vereniging met een bestuur en diverse commissies en een ledenvergadering die 't uiteindelijk te zeggen had. Toen het beroepsvoetbal zijn intrede deed bleek ineens dat deze organisaties volkomen faalden bij het vinden en volgen van een beleid dat aan de nieuwe situatie was aangepast. Nadat er hier en daar de nodige ongelukken waren gebeurd werd in tal van verenigingen het roer omgegooid. De oude verenigingsstructuur werd aan de kant gezet en er kwamen enkele verantwoordelijke leiders die grote verantwoordelijkheden en bevoegdheden kregen en aan de slag konden. „Wij vergaderen niet meer," zei een van deze managers; „wij telefoneren alleen nog." In vergaderingen vallen blijkens de ervaringen geen werkelijke beslissingen. Er wordt veel tijd besteed aan details, omdat de grote lijnen niet worden overzien en, wanneer er werkelijk ingrijpende beslissingen genomen moeten worden, komen er zoveel verschillende meningen naar voren dat de beslissing moet worden uitgesteld bij gebrek aan eenstemmigheid. Meestal maken dan de onverbiddelijk voortgaande feiten een beslissing overbodig omdat inmiddels al gebeurd is wat men zocht te verhinderen of omdat wat men wilde nu onmogelijk is geworden.

Dat waren ervaringen in de voetbalwereld en ze vertonen een treffende gelijkenis met de gang van zaken in de politiek en op kerkelijk terrein. Ook in onze gemeenschap zouden we daarvan mee kunnen praten. In het patriarchale stadium van verschillende gemeenten was er een aartsvaderlijke figuur die de gewichtige beslissingen vrijwel alleen nam; hij werd er wel eens om becritiseerd maar zijn leiderschap werd aanvaard. Daarna werden de gemeenten groter en ouder en begonnen we met de absolute democratie te experimenteren. Langzamerhand groeiden we ook door dat stadium heen, de gemeentevergaderingen begonnen te kwijnen en de beslissingen vielen de vergaderingen van de raden. En nu zijn we in het stadium gekomen dat grote beslissingen haast niet meer genomen kunnen worden omdat er te veel haken en ogen aan vastzitten en een groot college al die haken nooit eerst in de ogen kan krijgen voordat er een besluit kan vallen. Deze ervaring is in ons werk vrijwel algemeen. Veel te veel mensen praten mee over veel te veel zaken. Veel te veel dingen worden van de ene instantie of vergadering naar de andere geschoven met woord, wederwoord en nog een ronde.

Wij moeten nog leren in onze organisaties veel meer te delegeren. Drie kwart van de ingekomen stukken in onze raadsvergaderingen kan de secretaris alleen wel af, zonodig met behulp van voorzitter en penningmeester. In een commissie kunnen vele zaken worden afgehandeld door voorzitter en secretaris. De rest van raad of commissie behoort of leest het dan te zijner tijd wel. Wij moeten verder nog leren dat grote beslissingen en hun voorbereiding nooit de zaak van een veelheid van overleg is maar altijd een kwestie van visie en besluitkracht van enkele mensen. Robert Mc Namara kwam van de Fordfabriek naar het ministerie van oorlog in Washington en verbaasde alle ambtenaren door de snelheid waarmee hij beslissingen nam. Gevraagd naar het geheim, zei hij: „Het is zo eenvoudig: je laat je de mogelijkheden en alternatieven voorleggen, je denkt er lang genoeg over na en je neemt je beslissing en blijft daarbij." Dat is modern leiderschap. Onze gemeenschap zou er in brede lagen van de arbeid mee gediend zijn wanneer wij dit eenvoudige principe wat meer gingen toepassen. Natuurlijk is het niet zonder gevaren; dat is trouwens geen enkel organisatorisch beginsel, want het wordt uitgevoerd door feilbare mensen. Daarvoor is nodig dat wij in de gemeente en in de Unie de leiders een veel groter vertrouwen geven en bereid zijn hun beslissingen te aanvaarden alsof we ze zelf hadden genomen. Zou dat ook niet een toepassing kunnen zijn van het woord van Paulus: de een achte de ander uitnemender dan zichzelf? Let op de kinderen dezer wereld. Ze zijn soms wijzer dan de kinderen des lichts.

J.R.

rie-tuin thuis hoort. Ik zie onze Voorgangers al op hun vrije maandagen (want die hebben ze toch?) in hun hangmatbedden. Tussen de rozen en de vlinders. Met boven hen de blauwe luchten.

Misschien dat er zo wat meer zonneschijn in de preken komt, en wat meer glans.
Dat zou geen kwaad kunnen. Er mag best door alle dogmatische zwaarwichtigheid heen een luchtig vlindertje dartelen. Schrijf er op collegae. Het kost maar f 27.50. En mocht het met Uw vrije maandagen wat moeilijk gesteld zijn, dat zullen Uw logé's er zeker een dankbaar gebruik van maken.

In een onzer kerkelijke bladen lazen we het volgende over een canadeze baptisten kerk:"..

„De Wortley Baptist Church te Londen Ontario, Canada mag zich het predikaat van „mooi-weer-kerk" toekennen, daar volgens de Canadian Conference of the Illmuniating Engineering Society, de kerk zodanig verlicht is, dat de kerkgangers er een „fine weather feeling" van overhouden. Al met al schijnt de verlichting in dit kerkgebouw niet bepaald tot de slechtste te behoren; de bovengenoemde vereniging met lange naam heeft namelijk aan deze kerk de eerste prijs voor toegepaste verlichting toegekend.
De gronden waarop dit gebeurde waren tweeërlei, in de eerste plaats is de hoofdverlichting vakkundig weggewerkt, zodat het lijkt alsof het licht door ramen naar binnen valt en dit geeft het eerder genoemde gevoel van mooi weer; en ten tweede is de bijverlichting van dien aard dat aan de zeer hoge eisen van de Illuminating Engineering Society wordt voldaan. De leden van de Wortley Baptist Church kunnen dus met reden trots zijn op hun best verlichte kerk van Canada, die tevens dat „fine weather feeling" geeft. Misschien een stimulans om met slecht weer de kerkgang niet na te laten?"

Wf.

Van de redactie

Met ingang van het volgende nummer neemt Ds J. van Dam de hem vertrouwde staf van de eindredactie weer ter hand. Kenners van reglementen en derzelver bepalingen zullen ongetwijfeld weten dat dit een week of zes eerder is dan het reglement dat wil (art. 11, Ic, derde lid, Huish. Reglement der Unie van Bapt. Gemeenten, Statuten en Reglementen, Arnhem z.j., pag. 16) maar hij kwam wat eerder van vakantie terug dan de anderen en aangezien de Commissie van Redactie hem toch reeds bij acclamatie gekozen had tot eindredacteur vanaf 1 sept., riskeren wij deze kleine overtreding maar. De aftredende broeders-redacteuren Slort en Van der Werf schrijven ondertussen dapper door tot eind augustus. Daarna komt br Brongers het schrijversgilde versterken. Hoe de verdeling van de schrijfportefeuilles dan zal komen te liggen, zal de nieuwe eindredacteur te zijner tijd wel onthullen.

Allen die de scheidende eindredacteur versterkten met hun artikelen, berichten, ingezonden stukken, brieven en telefoontjes dank en saluut.

J. Reiling

DRS D. SLORT OVER

HET WEZEN VAN DE GEMEENTE

In het N.T. was de gemeente, ook de plaatselijke, meer dan alleen een groep mensen, die zich rondom de één of andere apostel schaarde. Het gaat om de gemeenschap met Christus, aan het Hoofd. De gelovigen vormen één familie en de leden erkennen elkaar als broeders en zusters (zo behoort het te zijn!).

In de gemeente moet zowel de gemeenschap met Christus als met elkander nagestreefd worden, elkander dienend met de gaven, die de Heer aan een ieder heeft geschonken. Er is aan de gemeente dus ook een *sociaal aspect*.

In de gemeenschap met elkander worden we gevormd, en bewaard voor excentriciteit, d.i. voor het worden van „zonderlingen", die geheel op zichzelf geworpen zijn. De gemeente is er in deze bedeling als het instrument, waarvan de Heer zich wil bedienen, om licht te verschaffen aan hen die in de duisternis zijn, ja de gemeente is er om kennis te schenken zelfs aan de overheden en machten in de hemelse gewesten van de veelkleurige wijsheid Gods. (Efez. 3 : 10).

Het lidmaatschap van de gemeente, houdt in persoonlijk geloof en de belijdenis, dat Jezus is de Christus. Overal in 't N.T. worden de mensen tot bekering en persoonlijk geloof geroepen. De beslissing die genomen wordt bepaalt het al of niet tot de gemeente behoren. Zij die geloven behoren tot de gemeente en stellen zich onder de heerschappij van God en Christus, d.w.z. zij staan onder de leiding van de in hen wonende Heilige Geest.

Alleen gelovigen kunnen gedoopt worden, aan het H. Avondmaal toegelaten worden en leden van de gemeente zijn. Wij hebben te onderscheiden tussen de gemeente en tussen de Christenheid. Onder de Christenheid zijn die mensen begrepen, die niet afwijzend staan tegenover de christelijke boodschap, die een vruchtbaar evangelisatieterrein vormen. De gemeente bestaat uit mensen, die persoonlijk Christus kennen.

Het lichaam van Christus, de gemeente is een *eenheid*. „Vele leden door slechts één lichaam" (1 Kor. 12 : 12). Het woord gemeente komt vele malen in het N.T. voor en betekent daar in de meeste gevallen, een plaatselijke gemeente. Toch wordt in het N.T. niet uit het oog verloren, dat de gemeente een éénheid is. De gemeenten waaraan de apostelen schreven, hetzij aan Jeruzalem, Efeze of Rome, bestonden uit broeders.

Er is één Heer, en daarom ook in de gemeente een eenheid. In de praktijk zien we echter, dat gelovigen elkaar bestrijden, uitsluiten, voor „ketter" uitmaken. Daaraan is niet „de eenheid", die het N.T. leest, schuldig, maar de opvatting die men van de gemeente heeft.

De kenmerken van de ware gemeente van Christus zijn: *eenheid* (allen, die de Heere Jezus liefhebben), *heiligheid*. Paulus noemt de leden der gemeente(„de geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen met allen, die allerwege den naam van onzen Heer Jezus Christus aanroepen, *hun* en onzen Heer" (1 Kor. 1 : 2). In de woorden hun en onzen Heer, komt de *katholiciteit* tot openbaring. Zeker zijn er verschillende „afdelingen," doch dit behoeft niet te betekenen, dat daarmede de eenheid vernietigd is. Eenheid is niet hetzelfde als eenvormigheid! De eenheid (zoals het N.T. die leert) wordt niet verkregen door een bijelkaar voegen van de verschillende afdelingen.

In het N.T. bestaat *geen uniformiteit*. Er is daar wat het regeren van de gemeente betreft, een proces op te merken. Bij de aanvang bestond de gemeente uit meerendeels Joden, achter hen stond de Joodse traditie later kwamen er Grieken bij, met een democratische achtergrond .Er is een zekere evolutie in de „kerk-orde" te bespeuren, zoals b.v. Strecter in zijn boek over de primitieve kerk heeft aangetoond. *Aan het einde van de eerste eeuw waren verschillende vormen van kerkbestuur aanwezig.*

Een vervolg op het artikel in het nummer van 14 juni 1963

Zeker is de vorm van de gemeente in onze tijd een andere dan die van vroeger, maar de wortels voor iedere huidige vorm (episcopale, presbyteriaanse en congregationalistische) waren reeds lang aanwezig in de N.Testamentische tijd. In het N.T. treffen we gemeenten aan, die joods getint waren. Petrus was hun apostel, de andere gemeenten uit de heidenen ontstaan, hadden Paulus tot apostel. Op de vergadering van Jeruzalem (Hand 15 : 19-21) werd een gedragslijn vastgesteld.

Toch betekend dit niet een teloor gaan van de eenheid, maar wèl verschil van accent en vorm. „Waar de geest de Heerser is, daar is vrijheid". Evenals in een plaatselijke gemeente, ieder lid van het andere verschilt, en toch de leden samen, de gemeente vormen, zo wordt er ook een eenheid gevormd uit de verschillende gemeenten, met de verschillende vormen.

Eenheid en verscheidenheid behoeven geen tegenstelling te zijn. „Samen met alle heiligen" zal het mogelijk zijn te vatten, hoe groot de breedte en lengte en hoogte en diepte is, van de liefde van Christus (Efez. 3 : 69). Wat betreft de hereniging van kerken, kan worden opgemerkt dat dit praktisch nut kan hebben, met het oog op de evangelisatie in het na-christelijke Europa en op de zending. Waar geen grote en belangrijke verschillen zijn, behoort de gescheidenheid opgeheven te worden.

Er zijn echter belangrijke verschillen, en zeker zullen baptisten zich niet kunnen verenigen met kerken die aan de Staat gebonden zijn, hun standpunt is van den beginne geweest: *een vrije kerk in een vrije staat*. Ook kan door ons het *episcopale stelsel niet aanvaardt* worden. Niet het episcopaat roept mensen tot de dienst in het evangelie. God roept Zijn dienstknechten op zijn tijd en wij u. Ook willen de Baptisten geen „geloofsbelijdenissen" aanvaarden, die - voor bepaalde tijden van betekenis geweest kunnen zijn - als gezaghebbend en dwingend worden opgelegd. Ook hebben de Baptisten zoals hun naam uitdrukt over de doop een andere mening. De *kinderdoop* wordt beschouwd als *niet-bijbels* en in strijd met het karakter om de gemeente van Christus.

Het is altijd een probleem geweest hoe een verhouding moet zijn tussen de baptisten en medegelovigen, die de inzichten van de baptisten niet delen. Het geweten dwingt ons als Baptisten ons getuigenis te geven, afgezonderd van de anderen, hoewel we gaarne samenwerken. Dit probleem is al oud. We illustreren dit met een voorbeeld uit de 17e eeuw en denken aan *John Bunyan* een baptist, die echter aan de doop niet de plaats gaf, welke ander baptisten aan de doop toekennen. Hij wilde vóór alles Christen genoemd worden, of een gelovige en zo verklaart hij: „wat de namen Anabaptisten, Independenten Presbyterianen edg. betreft meen ik, dat ze komen nóch van Jeruzalem, nóch van Antiochië, maar óf uit de hel óf Babylon, want deze namen werken scheidingen in de hand. Hoe het geloof in Christus was voor Bunyan het enige waar het op aankwam, hij was zelfs bereid kinderdoop samen met de doop van gelovigen te aanvaarden als het ging om het werk en het getuigenis van de kerk.

De doop was voor Bunyan secundair, hij zag geen noodzaak voor een aparte baptisten-denominatie. Niet veel baptisten zullen hem daarin volgen. Als de doop waarlijk een inzetting is, die in de kerk gehandhaafd moet worden - wat alle kerken toestemmen - dan zullen de baptisten zeggen, door een doop conform het Nieuwe Testament.

Robert Hall, was een overtuigd baptist, echter mocht de doop van gelovigen naar zijn mening, niet gebruikt worden als een toegangsbewijs voor deelname aan het Avondmaal, dit moest voor alle gelovigen openstaan. Velen zijn er die er evenzo over denken. Dr. Grote William Eazey, de zendingsman, wenste een internationale en interkerkelijke samenwerking en was de conferentie van Edinburg een honderd jaar voor.

(slot volgt).

Beroepingswerk

Beroepen te Foxhol-Siddeburen Ds. J. van der Veen te Alblasserdam.

Ons blad, de redactie en de lezers

Het is voor Uw dienaar, dinsd 1952 schrijvend in en voor ons blad met natuurlijk de voorgeschreven rustpauzes, eindschrijversoudejaarsavond. Dat geeft stof tot overpeinzing over ons eigen blad „De Christen”. Dat pleegt niet nader bezien te worden, ook niet op de A.V., die daarvoor toch de aangewezen instantie is. Dit jaar zijn we daar ook weer niet verder gekomen dan de onbenullige vraag of er wel naschriften bij de ingezonden stukken moeten staan. Voor het overige laten wij daar alles bij het oude. De redacteuren, de laatste jaren meer dan eens bij enkele candidaatstelling gekozen, komen, schrijven en gaan en de lezers lezen, behalve de achterpagina, een of meer van hun stukjes.

Als redacteur vraagt men zich wel eens af waarom men schrijft. In vele gevallen omdat men het graag doet. Schrijven over een onderwerp, je gedachten goed geformuleerd op papier zetten is een geestelijke bezigheid die zeer veel voldoening kan geven. Maar redacteur van een blad zijn is niet hetzelfde als schrijven voor je eigen genoegen. Een redacteur heeft een schrijfplicht. Hij is er mee verantwoordelijk voor dat het blad gevuld en wel bij de lezers komt. Het is zelfs wel min of meer uit te rekenen hoeveel iedere redacteur gemiddeld per week moet schrijven; twee en een halve kolom wekelijks is voldoende. Voor de rest zorgen anderen; secretarissen van Unie-commissie, besturen, gewesten en soms ook van gemeenten, alsmede de schrijvers van ingezonden stukken. De ruimte die er overblijft is des E.R.'s zorgenkind. Met schaar en lijmpot slaagt hij er doorgaans wel in de 8 pagina's vol te krijgen.

Maar dit is alleen nog maar de buitenkant. De binnenkant stelt voor andere vragen. Wat moet in een blad als „De Christen?” Heeft het een representatieve functie? Moet er naar worden gestreeft dat de inhoud overeenstemt met de gedachten en meningen van de doorsnee-baptist? Heeft het een critische functie en moet in dit blad geregeld geloven, doen en laten van de nederlandse baptisten-gemeenten en hun leiders onder ogen worden gezien? Heeft het een voorlichtende functie en moet het de lezers inlichten over het geestelijk denken en gebeuren van onze tijd? Heeft het een vormende functie en moet het de lezers geestelijk toerusten? Of is het blad voor alles bedoeld als een baptisten gezinsblad? Het een behoeft het ander gelukkig niet uit te sluiten. Voor de redactie beginnen hier de problemen. Zijn de vijf mensen die tot schrijvers zijn gekozen, wel representatief? Vertegenwoordigen zij met z'n vieren of vijven werkelijk de gedachten en inzichten, die er in onze beweging leven?

Ik geloof van niet. Zijn zij voldoende vrij en onafhankelijk in onze kleine beweging om critiek te kunnen oefenen. Nauwelijks, zoals niet altijd even prettige ervaring heeft geleerd. Zijn zij in staat om zich geregeld en in voldoende mate op de hoogte te stellen van wat er in de wereld te koop is? Het zijn allen drukbezette voorgangers.

Zo worstelt de redactie van „De Christen” van week tot week, niet alleen om het blad de juiste inhoud te geven. Dat is een taak als het praten in een telefoon zonder dat men weet of aan de andere kant nog geluisterd wordt. Wie reacties wil hebben moet over gewaagde onderwerpen gewoon of over gewone onderwerpen gewaagd schrijven. Dan klimmen lezers in de pen om duidelijk te maken dat zij dit niet willen.

Het wil mij voorkomen dat ons blad er mee zou zijn gebaat wanneer er op dit punt eens **een gedachtenwisseling** tussen lezers en redactie zou komen. Om complimentjes zitten we niet verlegen - die geven we elkaar wel, zoals u verleden week in Zand en Zaad hebt kunnen lezen - en dat de stukken van Huizinga en Van der Werf door meer mensen worden gelezen dan die van Lindeman, Slort en Reiling weten we als redacteuren ook wel en het maakt ons noch hoogmoedig, noch verdrietig. Maar wij willen wel graag weten wat onze lezers in ons blad zoeken en vooral wat zij er missen.

Daarom zou ik op de eindredactionele valreep de lezers tot zo'n nader bezien van „De Christen” op willen wekken en hun willen vragen hun gedachten te schrijven aan de komende E.R.

J.R.

---

zand en zaad

Uw redakteuren, als ze even van huis zijn en dus een paar uren niet hoeven te denken aan huisbezoek, ziekenhuis, preek en bestuursvergadering, vormen een vrolijk spottend volk. Toen we laatst bijelkaar waren om, gelijk ik u al eerder vertelde, elkaar te prijzen over de inhoud en stijl van geleverde bijdragen in dit blad, verzekerde een van hen de anderen dat Huizinga zijn eigen artikelen las en er dan over preekte. Laat hij nou bijna gelijk gehad hebben. Dat komt voor. Het omgekeerde natuurlijk meer. Eerst wat studie, dan de toespraak en als waardevolle uitkomst zand en zaad. Sommige Hengeloërs is dat ook wel duidelijk.

Ik ben nog niet los van wat ik u verleden week in deze rubriek voorschotelde. En ik ben er opnieuw in gedreven door een paar woorden van Dr. L. de Jong, die in Vrij Nederland van 29 juni over paus Paulus VI het volgende schreef: „Uit recente uitspraken en verhandelingen leren wij de nieuwe Paus kennen als een theoloog, die lijdt onder het probleem van het atheisme en de godsdienstloosheid. Hij kan zich kennelijk moeilijk indenken, dat er miljoenen mensen (en meer en meer miljoenen) zijn die, het ondoorgrondelijke van de wereld en 's mensen bestaan erkennend, het geloof b.v. in een God als Schepper van hemel en aarde, en in een persoonlijk voortbestaan na de dood, niet alleen niet kennen, maar ook niet missen; anders gezegd: die geen behoefte hebben aan de vertroosting die geloof en kerk anderen blijken te bieden.” Tot zover geciteerd, want hier staat wat ons opnieuw de stoot gaf om nog eens te denken over wat u hier verleden week kon lezen.

Het verblijdt ons wanneer Paulus VI lijdt onder de geschetste situatie. Dat doen duizenden min of meer met hem. Meer en minder. Die duizenden kijken naar die miljoenen, schudden het hoofd, fronsen de wenkbrauwen, beginnen te staren bij het nadenken en vragen zich voor de 633ste keer af welke onoverbrugbare kloof er in de tijd toch al zijn mag tussen de gelovigen, kerkgangers en die anderen, die de kerk bewust mijden.

Zijn die miljoenen (steeds meer en meer miljoenen) werkelijk teleurgesteld in die kerk? Of is er misschien van teleurstelling helemaal geen sprake. Dat hopen wij alleen maar. Dat zou ons dan zelf ook nog wat morele steun geven. Zo'n zin zit vol ellende. Nee, de gemeente van Jezus Christus bestaat uit heerlijke, blijde, krachtige mensen, die diep overtuigd van het koningschap van Jezus Christus, als een leger des heils dwars door die miljoenen, door de politieke partijen, door de Bijenkorf, door Rusland en Wallstreet trekt. Hoe was het ook weer? Dezen, die de wereld in opschudding brengen door te zeggen dat er een andere koning is. Maar dat was in Handelingen 17.

Zitten wij nog met het verleden? Wij zo goed als die miljoenen. Zou het ook kunnen zijn dat we Jezus te zeer gebonden hebben in onze uitingen over Hem, die we zelden ontlenen aan anderen die soms ettelijke eeuwen voor ons leefden? Wij verwijten de miljoenen dat ze ons tot de jongste dag de tekortkomingen van de kerk van een eeuw of vijftig jaar geleden voor de voeten werpen, maar zijn wij dan vandaag het volk dat de wereld in opschudding brengt en dat de buitenstaanders dwingt tot luisteren en zien en doet vragen naar de ontzagwekkende krachtvelden, die achter zoveel moed, offerbereidheid en ongebroken volharding moeten liggen? Zijn we „met al de heiligen samen” een introvert volk, dat zichzelf voortdurend aan de pols voelt, de diepten van eigen zaligheden meet, de juistheid van eigen formuleringen onophoudelijk aan scherpzinnig onderzoek onderwerpt en dus volkomen ongevaarlijk voor de wereld, waarin we geworpen wer-

den? Het doet mij wat als ik lees dat dezen de wereld in opschudding brengen. Nog eens: niet door met buskruit tegen muren of mensen te werken en evenmin met de traangasbommen van hartverscheurende verhalen. Maar slechts door Jezus te gehoorzamen. Door Hem als Koning te erkennen. Zonder slaafs respekt voor tempel en troon, voor gister en eergister.
Paulus VI lijdt onder het probleem van de godsdienstloosheid van miljoenen. Als hij en wij eens een paar weken in 't gezelschap van Paulus I en Petrus 1 mochten vertoeven zouden we wellicht beter weten waarom deze mannen overwinningen behaalden. Zilver en goud hadden ze niet. Ze waren Geest-driftig en getuigden bij dan en bij nacht van Jezus en Zijn opstanding. Voor hogepriester en keizer.

Huizinga

Verantwoording Unie-bureau

In het tweede kwartaal kwamen in het Unie-bureau de volgende bijdragen en giften binnen:

1) voor de E.C.U.: Muntendam f 100,-; Enschede f 37,37; Emmen f 150,-; Harlingen f 55,34; Alblasserdam f 43,55; Pernis f 38,72; Drachten f 35,11; Den Haag f 103,14; Apeldoorn f 36,-; Vriescheloo f 50,-; Workum f 200,-; Enschede f 55,44; Vroomshoop f 100,-; R'dam-Z. f 6,50; Apeldoorn f 27,-; Almelo I f 37,38; Winschoten f 13,53; Sneek f 124,84; Leeuwarden f 85,82; Delfzijl f 93,67; Enschede f 79,32; Treebeek f 14,07; Scheveningen f 115,20; Hoogeveen f 70,57; R'dam-Z. f 11,-; Staveren f 100,-; Apeldoorn f 30,-; Groningen-Z. f 300,-; Arnhem f 523,55; Winschoten f 13,24; Makkum f 30,-; N. Weerdinge f 169,04; A'dam-W.-N. f 250,-; Staveren f 100,-; Zwolle f 37,95; Almelo I f 25,-; Alkmaar f 38,25; Eindhoven f 300,-; H.H.B. te D. f 5,-; J. T. te H. f 50,-; Friesche Bond f 76,87.

2) voor de Opleiding: Muntendam f 200,-; Enschede f 36,98; Emmen f 150,-; R'dam-Z. f 36,-; Alblasserdam f 17,75; Musselkanaal f 158,32; Den Haag f 154,39; Musselkanaal f 135,14; Vaassen f 45,-; Vriescheloo f 100,-; Harlingen f 151,91; Workum f 50,-; Enschede f 38,90; Vroomshoop f 100,-; Heerenveen f 53,16; R'dam-Z. f 3,50; Winschoten f 41,72; Leeuwarden f 138,70; Delfzijl f 153,66; Enschede f 47,73; Treebeek f 16,-; Scheveningen f 100,80; Hoogeveen f 70,70; R'dam-Z. f 11,-; Utrecht f 400,-; Groningen-Z. f 400,-; Arnhem f 699,30; E. E. veen f 100,52; Winschoten f 21,32; Makkum f 50,-; N. Weerdinge f 156,84; A'dam-W.N. f 150,-; Borne f 145,20; Zwolle f 44,85; Almelo I f 25,-; Eindhoven f 375,-.

3) voor de Zending: Muntendam f 150,-; Enschede f 51,15; Noordbergum f 63,60; Alblasserdam f 32,21; Pernis f 35,11; 2de Exloërmond f 90,-; en f 52,84; Stadskanaal f 450,-; Musselkanaal f 150,37; Den Haag f 264,44; Staveren f 150,-; Den Helder f 111,80; Apeldoorn f 40,-; Vriescheloo f 100,-; Enschede f 113,19; Vroomshoop f 100.-; Apeldoorn f 58,-; Siddeburen f 28,90; Winschoten f 39,-; Staveren f 100,-; Pernis f 65,30; Siddeburen f 28,90; Leeuwarden f 182,67; Delfzijl f 192,46; Harlingen f 174,63; Enschede f 48,05; Treebeek f 16,37; Scheveningen f 216,-; R'dam-Z. f 3,-; Hoogeveen f 65,95; Ter Apel f 123,35; Coevorden f 43,04; Groningen-Z. f 500,-; Heerenveen f 93,57; Arnhem f 549,45; Drachten f 34,-; Makkum f 20,-; A'dam-W.-N. f 500,-; Exloërmond f 120,77; Zwolle f 51,75; Almelo I f 25,-; en 48,70; Alkmaar f 145,25; Eindhoven f 475,-; Harlingen f 78,33; Westerhaar f 100,-; Hoogeveen f 62,52; H. G. d. W. te E. f 7,50 (3x); N. N. te G. f 5,-; HLJK, U. f 25,-; NB, B. f 2.30; AD, D. f 10,- (3x); C. M., DH f 10,-; CB, A f 25,-; JT, H f 50,-; EM, A f 100,-; Zusterhulp-afdelingen f 334,16; Gr. v. Prinstererschool te Hengelo **f 17,28, f 19,01, f 17,03** en f 18,39; De Sav. Lohmanschool te Hilversum f 25,-; Dr. Kuyperschool te Hengelo f 25,-; Da Costaschool te Hengelo f 25,-; **Chr. Nat.** school te Staveren f 13,-; Chr. Nat. school, Delfzijl f 30,93; Chr. Kleuterschool te Winschoten f 70,-; Ger. school te Vroomshoop f 25,-; Eben Haezerschool, Makkum f 10.-; Bapt. Zond. school, N. Pekela f 17,-; Wilhelminaschool, Alkmaar f 25,-.

4) voor het 10-cents-fonds: Emmen f 75,-; Muntendam f 50,-; Pernis f 34,65; Den Haag f 50,83; Alblasserdam f 14,40; Apeldoorn f 30,12 Eindhoven f 100,-; Winschoten f 33,85; Almelo I f 38,08; Scheveningen f 36,-; Hoogeveen f 55,23; Groningen-Z. f 100,-; Arnhem f 157,25; N. Weerdinge f 16,33; A'dam-W f 100,-; Zwolle f 12,90; Almelo I f 25,-; NN, E. f 20,80; JT, H f 50,-.

5) voor de 1%-actie (nalezing kerkbouwjaar): Alkmaar f 200,-; A'dam-C. f 19,50; Arnhem f 25,-; Assen f 24,-; Coevorden **f 50,50 en** f 35,-; Vroomshoop f 8,- en f 758,98; Leeuwarden f 990,50; Zwijndrecht f 110,70.

5) voor het Noodfonds: Emmen f 39,43; Groningen-N f 132,04; Utrecht f 163,70; Den Haag f 214,48; Apeldoorn f 52,41; WV, M f 5,-; Apeldoorn f 60,05; Leeuwar den f 83,10; Delfzijl f 27,29; Hoogeveen f 26,03; Den Haag f 163,60; Den Haag f 268,90 (Bali); Ter Apel f 26,44 (Bali); Zwijndrecht f 60,-; Alkmaar f 38,82; Alkmaar f 40,45.

Aan alle gevers en geefsters onze hartelijke dank!

T. Jansma

Giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem.
Giro 1504 ten name van de Bouwstichting Arnhem.

gemeenteberichten

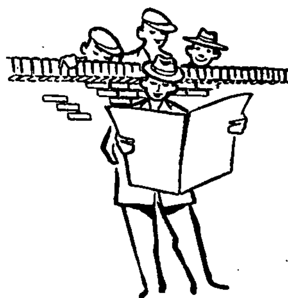
Gemeentebericht Scheveningen. (W.Z.) De 13-daase tentcampagne behoort weer tot het verleden. Ondanks de koude periode voor de tijd van het jaar was de tent iedere avond goed gevuld. Avond aan avond is het Woord en de kracht van de Heilige Geest verkondigd en de vruchten zijn niet uitgebleven. Enkele personen zijn tot volkomen overgave aan de Heer gekomen, maar ook voor ons nog onbekend en onzichtbaar zal het Woord doorwerken, onweerstaanbaar, triomferend, levensvernieuwend.
Ook op de 6 kinder-samenkomsten mochten we veel kinderen bereiken en werd klaar en duidelijk verteld, dat alle kinderen tot Jezus, de grote Kindervriend, mogen komen en dat ze dit kunnen doen door Hem de toegang tot hun hartje te geven, zoals het koor zegt, dat aan het slot steeds biddend werd gezongen: „Kom in mijn hart, o kom in mijn hart, Heer Jezus. We weten en vertrouwen dat het zaad, dat zo rijk is uitgestrooid, zeker vrucht zal dragen. De Heer werkt en we weten dat de Satan op de loer ligt om te trachten Gods werk te verstoren en te vernietigen, vandaar dat de oproep blijft klinken: volhard mèt ons in het gebed en weest nuchter en waakzaam, dan zal overal de jubel door blijven klinken: „Glorie voor Jezus, Zijn liefde is zo groot."

Leestafel

Dr. C. J. Dippel: **VERKENNING EN VERWACHTING.** (Cultuurkritische opstellen). Uitgave: Boekencentrum 's Gravenhage. Prijs geb. f 9.60.

Onze chaotische tijd, waarin alles in gisting is, vraagt dringend om diepgaande bezinning. De uitermate snel en te zelfstandig voortsnellende techniek brengt duizend vragen met zich mee, met de beantwoording waarvan nog slechts een begin is gemaakt. Wat is de plaats van de vrouw in onze samenleving? Loopt de wetenschap niet groot gevaar door een ad absurdum doorgevoerd specialistendom?
Hoe te denken over en te handelen met betrekking tot de atoombewapening? Deze en nog vele andere problemen zitten in de vragenbus van onze leidslieden.
Dr. Dippel probeert, op sommige ervan een voorlopig antwoord te geven en wij zijn hem zeer dankbaar voor de wijze, waarop hij dat doet. Zijn veelzijdige begaafdheid en grondige kennis op verschillende gebieden maken het hem mogelijk hier een woord te spreken dat intensieve aandacht verdient. Dat er wel eens heilige huisjes gevaar lopen kan alleen maar winst betekenen. Als tenminste het Woord van de Levende God stáân blijft. En Dr. Dippel láát het staan. Van harte bevelen we de studie van dit aktuele boek aan.

Wf.

Bij anderen gelezen...!

DE DAG VAN DE PINKSTERBEWEGI

Op 27 april was er in Utrecht 'n Volle Evangelie-dag, waaraan tal van persoonlijkheden en groeperingen uit de rijkgeschakeerde pinksterbeweging deelnamen. Verschillende predikanten werkten ook mee, o.a. uit onze kring ds M. de Jong. In verschillende bladen lazen we nabeschouwingen over deze dag. Daarvan trof ons in het bizonder wat br S. R. Sagström, zelf een der sprekers en voorganger van een Pinkstergemeente in Deventer schreef in „De Pinksterboodschap". We nemen er het volgende uit over:

„Van alle positieve indrukken met betrekking tot deze conferentie, was het ontmoeten van en kennismaken met broeders en zusters van verschillende pinkstergroepen uit het land, wel hetgeen wat ons het meest aanspraak. Dikwijls leven wij allen binnen een bepaalde beperking. Minder prettige gedachten en opinies omtrent de leden van andere pinkstergroepen worden

gekweekt. Ons inziens lijkt de grootste winst van de hele conferentie, dat velen broeders en zusters in andere plaatsen en andere groeperingen hebben ontdekt. Dit is een ontdekking om op voort te bouwen. Vooral is het belangrijk dat plaatselijke groepen aan deze ervaring vast houden. Want een gemeenschap die alleen kan beleefd worden in een massa-bijeenkomst, doch geen levensvatbaarheid in de plaatselijke en dagelijkse omgeving toont, is niet veel waard. Laten wij werkelijke daden tonen na alle grootse proclamaties over gemeenschap. Of laten wij zeggen: En nu de daad!

Helaas zijn er ook negatieve indrukken van deze conferentie. Persoonlijk gingen wij naar huis met gemengde gevoelens. De blijdschap over de grootte van de Pinksterbeweging in Nederland vervulde ons hart. En de wetenschap dat niet alle pinkstergelovigen konden komen naar Utrecht versterkte deze gedachte: dus er is nog een grotere belangstelling te noteren.

Maar de blijdschap werd verstoord door enkele andere feiten. Zo te zien leek alles geweldig, maar helaas ontbrak er een evenredige diepte waarover velen zich zorgen maakten. En als U het weten wilt, dan behoren ook wij tot diegenen, die zich daarover zorgen maakten.

Hier is het niet de plaats om pessimistische klanken te laten horen. Maar een nuchter opmerken van wat een gevaar voor de toekomst kan zijn is geen pessimisme. De gezonde optimist merkt gevaren op, daarom dat hij gelooft in Gods werk en de gemeente van Christus lief heeft.

Wat ons zorgen baarde was het oppervlakkige en vaak oneerbiedige benaderen van de geestelijke dingen. Dat er geestelijke nood heerst in Nederland is ons meer dan duidelijk geworden. Door gesprekken met hulpzoekende deelnemers in deze conferentie is het ons overduidelijk geworden dat een grote meerderheid van christenen in een geestelijke misère verkeert. Dit is niet alleen op te merken buiten de pinkstergroepen om, maar helaas is deze toestand ook binnen de pinkstergroepen te bemerken. Het komt ons voor dat de geestelijke doorsnee-kwaliteit vaak beneden peil ligt. Dit is in zekere zin verontrustend en dit weerhield ons om zo hardop en luidruchtig mee te jubelen.

De conferentie van 27 april geeft ons aanleiding om te vragen: *Moeten wij zo verder in Nederland?*

Wij ontkennen niet dat de Here grote dingen deed in deze conferentie. Wij geloven dat de Here grote dingen deed.

Maar wat kunnen wij van dat samenzijn voor de toekomst leren?

De grote nood momenteel in Nederland is: een ontbreken aan geestelijke rijpheid. Een ontbrekende maat van de wasdom der volheid.

Dit zeggen wij niet om broeders naar beneden te halen. Dit zeggen wij omdat wij de algemene nood voelen. Hieraan moet iest gedaan worden.

Paulus zegt dat deze volheid en dit rijpen komt door de bediening van verschillende ambten, die door God ingesteld zijn. De behoefte aan herders en leraars in Nederland is ten hemel schreiend. Waarachtige profeten ontbreken. Nu geeft God deze gaven. Maar de Bijbel leert ons dat wij daarom moeten bidden. Een gezond Bijbelonderricht is belangrijker voor een gezonde ontwikkeling dan de meesten denken. Een vals onderwijs zoals: „Begin maar in tongen te spreken, dan begint de Heilige Geest te werken," is funest. Want de Bijbel leert dat de Geest eerst begint en daarna beginnen wij te spreken wat de Geest ons ingeeft te spreken."

De Oecumenische Leergang trekt zeer de aandacht

Eind vorig jaar begon de Oecumenische Leergang, waarin rooms-katholieke en reformatorische christenen samen over oecumenische onderwerpen studeren. De eerste groep inschrijvers op deze twintig lessen groeide allengs tot een duizendtal. Daarom besloot het curatorium in januari een tweede groep te vormen, die ook al weer vierhonderd deelnemers telt. Nog steeds kwamen nieuwe aanmeldingen binnen en zo begint dezer dagen een derde groep, waarvoor zich al weer enige honderden belangstellenden meldden.

Afgezien van al deze cursisten zijn er echter nog vele gespreksgroepen gevormd in ons land, waar, uitgaande van deze cursus, samen gepraat en gestudeerd wordt. En deze groepen zijn te vinden in allerlei geledingen: in gemeenten en parochies, op universiteiten en in kloosters, in jongerengroepen en op middelbare scholen. Van de deelnemers aan deze gesprekskringen is meestal slechts een deel tevens cursist van de schriftelijke leergang uit Den Haag.

Voor de ingeschreven cursisten, die hun werkopdrachten uitvoeren en inzenden aan de redactie, is nu ook al eenmaal een contactdag geehouden. Curatoren, docenten en cursisten waren toen in de zaal van de Dierentuin Den Haag bijeen, konden kennismaken, konden samen spreken en vierden ook samen een liefdemaal. In september zal er weer zo'n contactdag plaatsvinden. Van tijd tot tijd worden ook bloemlezingen uit de ingezonden reacties op de lessen aan de deelnemers rondgezonden. Vooral deze reacties en verschillende van de gepubliceerde werkopdrachten vormen het materiaal voor de besprekingen op de contactdagen. Uit de grote belangstelling voor de leergangen blijkt wel, dat dit initiatief in een behoefte voorzag.

(„Hervormd Nederland")

Kwesties over kerkelijke inzamelingen

In het diocees van Växjö van de Zweedse Lutherse Staatskerk hebben een aantal predikanten geweigerd in de godsdienstoefening een door de Kroon voorgeschreven collecte te houden. In een kerkorganisatie als in Zweden kan dit natuurlijk niet en de hogere instanties van de kerk hebben zich dan ook beziggehouden met deze kwesties en in één geval de betrokken predikant reeds een berisping toegediend, omdat een dergelijk optreden in strijd met de voorschriften is. De achtergrond van deze moeilijkheden is echter de strijd over het toelaten van vrouwen tot de evangeliebediening. De geweigerde collecten waren die ten bate van het Catharijne Fonds, een kerkelijk conferentieoord, dat door een vrouwelijke predikant wordt geleid en een voor de inwendige zending van de kerk, waarvan dezelfde vrouwelijke predikant secretaresse is. Het ging dus niet om het doel van de collecten zelf, maar om de bijkomende controverse, dat een vrouwelijke predikant in de leiding van dat werk betrokken was. Een kerkelijke groepering, die zich principieel verzet tegen de toelating van vrouwelijke predikanten, heeft zich daarom dan ook gedistancieerd van de weigerachtige predikanten en erop aangedrongen de zaken van de personen te scheiden. Vooral werd de nadruk erop gelegd, dat het werk van de inwendige zending niet mag lijden onder een geheel andere principiële kwestie.

(„Hervormd Nederland")

Speciale postzegel ter gelegenheid van de Duitse Kirchentag

De Duitse posterijen zullen op 24 juli, de openingsdag van de elfde Duitse Kirchentag in Dortmund, een speciale postzegel in de verkoop brengen in de waarde van 20 Pfennig, ter gelegenheid van deze Kirchentag. De postzegel geeft een afbeelding van de grote evangelische ontmoeting, een doornenkroon van prikkeldraad tegen de achtergrond van het Kirchentagskruis.

(„Hervormd Kerkblad")

Vrijdag 19 juli 1963 79e jaargang Nr. 3689

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.), drs J. Reiling, drs D. Slort en ds H. van der Werf.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Het ontoereikend, onvolkomen woord

We reden over een mooie weg op een zonnige middag. Oude berken stonden aan weerskanten. Nu en dan passeerden we akkerland met deinend koren of bloeiende aardappelen. Ook zagen we donkere bossen en als we ze binnenreden genoten we van de schaduw en de poort aan het einde. Was het die poort, die mijn vriend aan 't denken zette? Ik weet het niet. Ik weet nu alleen nog dat ik het laatste halfuur niets gezien heb, omdat hij mij dwong met hem mee te denken. Want hij zei dat hij niet wist wat hij met de bijbel beginnen moest.

We stonden laatst op een kerkhof en toen moest ik er nog aan denken. Hoe moet dat nu bij de opstanding. Want er staat immers dat alle doden zullen opstaan. Maar, dacht ik, waar zijn die nu. Van sommige graven is geen spoor meer te bespeuren. Duizend jaar voor ons hebben hier mensen geleefd. Ze zijn gestorven. Weg. Ja, zei ik, het stof zit nu in de klinkers waar we over heen rijden en in die beuken daar. Juist, ging hij verder, maar waar blijven we dan met de opstanding? En met dat van Adam en Eva zit ik ook altijd vast. Moet ik nu geloven dat dat de eerste twee mensen waren en dat het allemaal letterlijk zo gegaan is als beschreven in Genesis? We hebben onlangs een ouderling op bezoek gehad en die zei dat men de bijbel als Gods woord moest nemen en dat men alles wat daarin stond zo moest geloven. Zo, zoals het er stond. Waar komen we anders terecht! Wat denkt u daar nou van?
Ik zei, we zitten hier met z'n beide en we kunnen er dus vrijuit over praten. Dan kun je niet altijd, want sommige mensen hebben een zak vol etiketten waar ze je zo maar mee versieren en dat kan je irriteren. Hoe ik het zie? Niet eenvoudig te zeggen, want tien jaar geleden zag ik het anders dan nu en over tien jaar is 't weer anders denk ik zo. Ik bedoel, het is niet onmogelijk dat mijn inzicht zich in de loop van jaren wijzigt. Maar de vraag is dus of ik de berichten in de bijbel letterlijk zo moet verstaan als ze er staan. Zie, het is mogelijk dat ik iemand wat wil vertellen. Iets wat nauwelijks vertelbaar is. Waarvoor eigenlijk geen woorden zijn. Ik wil een diep geheim ontsluieren, laten we zeggen: het geheim van het leven, van vreugde en ellende, van de dood. Van wording, verwording en ondergang. En het waarom daarvan. Ik weet ook dat de andere mij niet zal begrijpen als ik de achtergronden blootleg. Ik zal het verborgene toegankelijk maken door ervan te spreken in beelden, die de andere verstaat en zo zal hem indirekt de waarheid bereiken. Hij zal dwars door het beeld heen de werkelijkheid aanschouwen, al kan ik mij indenken dat hij op een gegeven ogenblik werkelijkheid en beeld niet meer uitelkaar kan houden. Doch wat zou dat: het is hem duidelijk geworden. En hij zal met dat nieuwe licht de wereld binnengaan, in onvolkomen, ontoereikende woorden daarvan spreken. Openbaringen van God vloeien door de bedding van de geest van hen, die Hem en Zijn licht en waarheid zoeken en de woorden die zij spreken stromen als water over de akkers der wereld. Als een der mannen Gods mij van Adam en Eva vertelt, vraag ik helemaal niet of dat letterlijk zo gebeurd is, maar ik luister naar het woord achter het woord, ik lees tussen de regels.

Wat zullen wij beiden anders doen dan scherp luisteren, dwars door die mededelingen heen naar de boodschap daarin vervat. Zie, zo sta ik tegenover al de bijbelse berichten, die God ons in Zijn genade heeft laten toekomen. Honderden, duizenden jaren geleden hebben begenadigden de waarheid Gods gevangen in de woorden en begrijpen van hun dagen, en toen ook al waren woorden ontoereikende vaten voor de goddelijke inhoud, maar ik herken in die woorden de wijsheid van God. Wat praten we van letterlijk en geestelijk. De letter kan niet zonder de geest en de geest niet zonder letter. Wil iemand alleen de letter, dan zal zijn schip daarop stukslaan en wil iemand alleen de geest, dan zal het verdwalen in eindeloze wateren.

U weet niet hoe de opstanding zal zijn? Moet u dat dan weten? Laat het u genoeg zijn dat gij des Heren zijt, altijd, overal. Het lijkt mij ongezond de Schriften te zien als een landkaart, als een spoorboekje. Zo is het mij te menselijk, te technisch, te schematisch. Zie minder naar de noten en luister meer naar de muziek. Nee, de muziek kan niet zonder noten maar het luisteren naar een uitvoering is meer dan alleen maar bestudering van de partituur.

Mijn vriend en ik stopten midden in de stenen straat. Ver van de zingende bossen en golvende velden en ik geloof dat wij graag terug waren gegaan naar de wijdheid van de prachtige aarde onder de blauwe hemel, waarin de wolken zeilden. De natuur leeft alleen voor hen, die haar beleven en de geheimen der Schriften zijn alleen voor hen, die er naar luisteren.

Huizinga

IN DIT NUMMER

zand — en zaad

Niemand van ons zal willen beweren dat Jezus - de u welbekende - een politieke partij heeft gesticht of dat Hij in Zijn toespraken de sociale misstanden van Zijn dagen heeft gegeseld en de onderliggende laag heeft opgeroepen de samenleving maar eens diep om te ploegen. Over rassen heeft Hij zich in geen enkele zin uitgelaten. Als men het zo beschouwt was Hij eigenlijk volkomen ongevaarlijk voor de wereld. Hij dacht er niet aan de bestaande orde te verstoren met felle redevoeringen en demonstraties. Hij riep niet op tot oorlog, heilig of onheilig.
Jezus wandelde wat door de dorpen en steden, liep door korenvelden, lachte tegen een kind, praatte over een boer, die 't zo goed ging maar God vergat, genas een man, die zo graag de zon wou zien en z'n moeder en zei zeer zachte dingen op zeer zachte wijze tegen een stuk of wat mannen, die gedurig om Hem heen waren. Hij kon wel even scherp uitvallen tegen die de godsdienst misbruikten om hun positie te verstevigen en zelf als kleine godjes op enige verering en aanbidding zaten te wachten, maar Hij heeft geen steen opgeraapt noch laten oprapen om deze Filistijnen te vellen. Hij schreeuwde niet, verhief Zijn stem niet op de straten. Hij repareerde met voorzichtige hand een waardeloos geworden leven en blies overal de vlammetjes van geloof en hoop wat aan.
Zo dat je wel mag vragen wat die lieden toch bewoog, die Hem aan een kruis hebben laten sterven. Zó gevaarlijk was Hij toch niet.
Jezus wás gevaarlijk en dat hebben met name de „godsdienstige" officials voelen aankomen. Kortgeleden nog heb ik u laten lezen op grond waarvan Stéphanus later werd gestenigd. Jezus, over wie Stéphanus sprak, veranderde de zeden. Je kunt wel zeggen dat Hij de godsdienst ophief, want deze heilige plaats en Mozes en de wet schenen van generlei betekenis te zijn. Dat te denken was al lasterlijk. En nu bleef ik haken achter een woord, dat ook voor mij wel niet nieuw was, maar van een andere zijde licht wierp op Jezus, de Stille. Paulus loopt, vaart, rijdt zijn honderden kilometers met niets anders in zijn hart dan de boodschap van en over Jezus. Hij is tot in Europa doorgedrongen en stuit in Thessalonika weldra op fel verzet van de kant van de Joden, die het minste straatvolk te hulp hebben geroepen om deze wargeest tot zwijgen te brengen. Maar hier komen ze niet aandragen met wet en tempel, die in gevaar zijn. Een paar gemeenteleden worden door het gepeupel voor het stadsbestuur gesleept en de aanklacht luidt: Dezen, die de wereld in opschudding hebben gebracht, zijn ook hier gekomen, en Jason heeft hen in zijn huis opgenomen. En zij handelen allen in strijd met de geboden van de keizer door te beweren, dat er een andere koning is: Jezus!
De staat is in gevaar. Red de staat. Red de keizer! Red de samenleving. Red de bestaande orde. Jezus komt eraan, dwars door de korenvelden, langs kinderen en moeders en blinden. Wat een dode toch gevaarlijk kan zijn. Wat deze Levende toch een opschudding verwekt. Hij betekent een gevaar voor kerk en staat. En zijn volgelingen brengen de wereld in opschudding. Vindt u de beschuldiging niet prachtig? In opschudding! En ze spreken alleen maar over die Gevaarloze, die rabbi van de zaligsprekingen, die als een misdadiger zijn leven aan een kruis beeindigde.
Meer dan de tempel is hier. Meer dan Salomo is hier. Meer dan Jona is hier. Geen priester, profeet of koning kan tegen Hem op. Hij brengt alles en iedereen in opschudding. Hij verontrust op een verontrustende wijze. Hij moet weer en telkens opnieuw tot zwijgen gebracht worden.
En dan zie ik ze allemaal zitten in hun kerken op zondagmorgen. De zekere gereformeerden, de vrije hervormden, de zingende baptisten, de bazuinende heilsoldaten en zo voort. Weer lees ik dat woord: Dezen, die de wereld in opschudding gebracht hebben.. Die alle schroeven losdraaien van kerk en staat.

Wat maakt die stille Jezus ons altijd weer onrustig.
Wat zweeft de Geest van God gedurig over de wateren.
Jezus leeft en spreekt en de Geest houdt niet op van waaien.

Huizinga.

Uit ons Unie-Bureau

Nu de juli-maand al weer ver gevorderd is leeft wel haast iedereen in vakantie-sfeer. Wie denkt op dit ogenblik aan de Algemene Vergadering der Unie, die volgend jaar gehouden zal worden? Laat mij dan even mogen herinneren aan de eerder gepubliceerde opwekking, dat een gemeente, die deze Algemene Vergadering zou willen ontvangen en kans ziet de onderbrenging en verzorging van meer dan 250 personen goed te regelen, daartoe een uitnodiging kan richten aan de unie-commissie.
Tevens wil ik de gemeenten, alsook de leden van de unie-commissie en de desbetreffende stichtingsbesturen even vriendelijk herinneren aan het stellen van kandidaten voor stichtingsbesturen. In het Tabitha-bestuur is *br B. Hof* aftredend, doch herkiesbaar. Kandidaten moeten er in elk geval gesteld worden voor de volgende funkties:

1) lid van het U.B.S.-bestuur (ter opvolging van br L. van Dam, die niet herkiesbaar is);
2) lid van het Pensioenfondsbestuur (ter opvolging van ds J. van Dam, die zich niet herkiesbaar stelt);
3) lid van het Centrumbestuur (ter opvolging van ds W. Harkema, waarbij bedacht moet worden, dat de kandidaat gesteld moet worden uit leden van de unie-commissie, aangezien ds Harkema als U.C.-lid zitting had).

Kandidaten moeten volgens ons reglement vóór 11 september a.s. bij het uniesekretariaat bekend zijn; die opgave is dan vergezeld van de schriftelijke akkoordverklaring van de kandidaat.
Tenslotte mag ik u vertellen, dat de *uniesekretaris van 22 juli tot 16 augustus wegens vakantie afwezig is.* Maar het uniebureau blijft op de gebruikelijke kantooruren gewoon open. U kunt dus geldzendingen als altijd overmaken en stukken en brieven aan het adres van het unie-bureau doen toekomen. De korrespondentie wordt op de gebruikelijke wijze behandeld.
In deze vakantie-tijd aan allen veel zon en genoegen toegewenst!

T. Jansma

Alle werelddelen vertegenwoordigd op baptisten-wereldjeugdkongres

Vierduizend jongeren uit zeventig landen zijn aanwezig op het zesde baptisten-wereldkongres, dat van 15 tot 21 juli plaats heeft in Beiroet, Libanon. Met de voorbereidingen voor het congres begon men reeds drie jaar geleden. Het programma heeft dan ook verschillende hoogtepunten. *Charles Malik* van Libanon, een vroegere president van de Verenigde Naties, is de eerste spreker; *„Een veranderde wereld"* is zijn onderwerp. De slottoespraak is van de bekende dr Martin Luther King uit Atlanta, U.S.A., over het congresthema *„Jezus Christus - in een veranderde wereld"*. Vele vooraanstaande baptisten zullen het woord voeren. De nadruk in het gehele programma ligt echter op groepsdiskussie en gemeenschap. Gedurende de morgenbijeenkomsten gaan de bezoekers in vijf groepen uiteen, waarbij de sprekers steeds rouleren. Daarna vindt een verdere onderverdeling plaats, waardoor de jongeren in staat zijn de betekenis van het behandeld onderwerp te bespreken. De middagen zijn vrij voor informele bijeenkomsten en toeristische aktiviteiten.
Beiroet is als kongresstad gekozen, omdat het dicht bij het Heilige Land ligt. De kongresgangers zullen zeker Jeruzalem (slechts 55 minuten vliegen van Beiroet verwijderd) bezoeken en andere bekende plaatsen uit de bijbelse geschiedenis.
Nederland is vertegenwoordigd door de heer J. Aaldring te Hengelo (O), lid van de Raad voor de Rijpere Jeugd-Centrale der Ned. Baptisten-Jeugdbeweging.

(UPS)

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Zwolle, J. van der Veen te Alblasserdam, die daarmee *bedankte* voor Foxhol/Siddeburen.

„Een ieder, die van dit water drinkt, zal weder dorst krijgen" - Joh. 4 : 13.

Aan rustige wateren

„Aards genoegen"

Dit antwoord, dat Jezus geeft aan die samaritaanse vrouw daar aan de Jacobs-bron, heeft sedertdien nog niets van zijn hoge innerlijke waarde en betekenis ingeboet, ondanks de enorme vooruitgang van de techniek, cultuur en kunst in de voorbijgegane eeuwen.
Immers van a l l e aardse bronnen van genot en plezier kan gezegd worden: Wie van dit water drinkt, zal weer dorst krijgen. Natuurlijk is dit een kwestie van ondervinding; zoals die vrouw die al zovele malen naar de Jacobsbron gekomen was om water te putten, uit ervaring wel in kon stemmen met het woord van de Heer.
Maar een mens wil gewoonlijk Jezus niet op Zijn woord nemen. Hij is uit de aarde aards en zijn verlangen en begeren gaan uit naar de zienlijke, vergankelijke dingen. Hij meent daarin bevrediging te kunnen vinden voor zijn d o r s t naar rijkdom, eer en genot.
Hoe bitter wordt hij daarin telkens teleurgesteld. Daarom jaagt hij van het ene naar het andere, telkens weer opnieuw menend het uiteindelijk wel te kunnen grijpen. Hierin vertoont de mens een zeer sterke overeenkomst met een plantje dat de schone naam draagt van Selaginella convoluta. Ik denk niet dat deze naam bij onze plantenliefhebbers(sters) in hun woordenlijstje voorkomt. Van meer belang is het waar deze plant voorkomt en hoe zij zich gedraagt. Deze plant komt voor in de droge, dorre woestijnen van midden Zuid-Afrika.
Aanvankelijk groeit zij op een vochtige plaats, waarin zij zich wortelt en wordt dan op die plaats voor een betrekkelijk korte tijd fris en groen, totdat de grond waarin zij staat uitgedroogd is. Daarna gaat ze verhuizen. Ze rolt zichzelf op, waarna ze uitdroogt en wordt dan door de wind opgenomen en naar een andere vochtige plaats gebracht, waar dit proces zich t.z.t. weer herhaalt. Dan, ten laatste, na vele omzwervingen is zij niets meer dan een bundeltje droge wortels en uitgedroogde bladeren.
Is dit plantje niet zuiver het beeld van de mens, die in de woestijn van dit leven maar steeds drinkt van werelds genot? Een poosje verheugt hij er zich in, menende de bron gevonden te hebben waar hij zijn dorst naar vreugde en genot wel zou kunnen lessen, maar dan moet er al spoedig weer iets anders komen en in het eind is zijn ziel niets meer dan een bundeltje droge, dorre en onvruchtbare herinneringen aan een nutteloos leven en een onbevredigend gevoel van een niet geleste dorst.
Hoevelen hebben het al niet geprobeerd om uit wat tijdelijk genot blijvende bevrediging te vinden. En juist omdat dit een absolute onmogelijkheid is, blijft de mens - die in Jezus nog niet de ware Bron des Levens gevonden heeft - jagen naar een fata morgana, een luchtbespiegeling, waarvan eveneens het zichtbare ongrijpbaar is.
Hoevelen hebben op deze manier hun jonge leven, ja hun ganse leven vergooid om uiteindelijk te ontdekken dat ze zich vergist hebben door hun handen uit te strekken naar het tijdelijke en vergankelijke en die getracht hebben hun dorst te lessen buiten het levende water om, waarvan de Heer ook spreekt tegen de vrouw aan de Jacobsbron: Wie gedronken zal hebben van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid.
Wie dit aanbod in de wind slaat, doet zichzelf tekort door beide te verachten en te verwerpen datgene wat eeuwige vreugde en voldoening had kunnen zijn voor zijn onsterfelijke ziel en komt om van dorst en wroeging.
En de Geest en de bruid zeggen: K o m! En wie het hoort, zegge: K o m! En wie dorst heeft, kome, en wie wil neme het water des Levens om niet.
Haulerwijk (Fr.) *B. Fabrie*

ZENDINGSNIEUWS

Wij waren bij de Budja's

Ja, we zijn er wel geweest, ook al is het alweer enkele maanden geleden, dat ik U van ons eventuele vertrek op de hoogte stelde en U het een en ander over het werk onder de Budja-bevolking vertelde. Vanwege transportmoeilijkheden waren we echter genoodzaakt het bezoek over twee maal twee weken te verdelen.

De eerste twee weken ben ik er alleen op uit geweest per kano. Het was een reis van zo'n 120 km. over de rivier en daarna nog een 30 km. landinwaarts, waarvoor een portugees handelaar mij een lift in zijn vrachtwagen aanbood. Een uitgebreider beschrijving van die reis kunt U in het april-nummer van Jong Leven lezen. Na 14 dagen de gemeenten in dat gedeelte van het distrikt te hebben bezocht, doopkandidaten te hebben ondervraagd en schooltjes te hebben geinspekteerd, begaf ik mij weer op de terugweg.
Twee weken later vertrokken we voor de tweede keer, maar nu per auto naar het meer noordelijke deel van het distrikt. Ditmaal waren mijn vrouw en de twee kleine jongens erbij, alsook zendelinge A. Bean. We sloegen ons bivak achtereenvolgens in twee verschillende dorpen op en maakten vandaaruit dagtochten naar de omliggende dorpen. Waar we ook kwamen, we werden steeds met grote vreugde en uitbundigheid ontvangen. Het duurde maar even of we waren omringd door alle dorpsbewoners en degenen die 's morgensvroeg reeds het bos of de rijstvelden waren ingegaan werden per drum van onze komst op de hoogte gebracht. Een uur later werd de drum weer geslagen, maar dan door de katechist om de mensen uit te nodigen voor de samenkomst. Daarna duurde het dan ook niet lang of het kapelletje was vol en men luisterde met alle aandacht naar de Blijde Boodschap van Vrede en Verlossing. Ook zong men uit volle borst tot eer van God, Die ons aller Vader wil zijn.

Na elke dienst bleven de gemeenteleden achter en werden de gemeentezaken behartigd. De dorpsgemeenten in Budja zijn maar klein. Meestal tellen zij niet meer dan 10 leden. Maar naast hen zijn er velen die het verlangen hebben uitgesproken om gedoopt te worden. Wij noemen hen „volgelingen," en zij worden door de katechisten op de doop voorbereid. Na de gemeentevergadering gingen we dan ook over om de „volgelingen" te ondervragen. Van hen wordt verwacht dat zij enige bijbelkennis hebben en enkele verhalen uit de Evangeliën kunnen navertellen. Van de jongeren wordt vooral verwacht dat zij kunnen lezen en een Nieuw Testament bezitten. Verder wordt er navraag gedaan naar hun levenswandel en hun trouw ten opzichte van de gemeente. Bezoeken zij geregeld de diensten, en de uren van godsdienstonderwijs? Hebben zij zich werkelijk vrijgemaakt van die inlandse gebruiken die niet met de christelijke levensleer overeenstemmen (veelwijverij, drank, dobbelen, etc..). Komt hun geloof ook tot uitdrukking in hun gaven aan de gemeente? Maar bovenal, verwachten we van hen allen een duidelijke belijdenis van hun geloof en de wetenschap van wat het zeggen wil gedoopt te zijn?

Na de besprekingen met de doopkandidaten bleven we dan nog wat na om „Brood voor het hart" te verspreiden. Bijbels, zangboekjes, en andere evangelisatie lektuur werden grif verkocht. Zeer grote belangstelling had men o.a. voor een traktaat getiteld: „Wat is Waarheid?" Hierin wordt op zeer eenvoudige en begrijpelijke wijze het verschil tussen de roomskatholieke kerk en de protestantse kerk uiteengezet. Want Budja is overwegend roomskatholiek, dat wil zeggen: het draagt het vernis. In wezen zijn zij heidenser dan vele stammen rondom. Maar wat wij bespeurden is, dat de vraag naar het ware evangelie sterk onder hen leeft. Overal vroeg men ons: „Waarom blijven jullie niet langer? Vertel ons meer!" „Waarom bouwt de B.M.S. hier geen zendingspost, zoals de Mompés (R.K.)?" In een van de centraal gelegen dorpen heeft men zelfs een stuk grond

NADER BEZIEN

Vrije Evangelische Gemeenten niet bij de Wereldraad

Begin juli werd op de Ernst Sillem-hoeve de 80ste (jaar)vergadering van de Bond van Vrije Evangelische Gemeenten in Nederland gehouden. Op de agenda van deze vergadering stond een voorstel van de Vrije Evangelische gemeente te Nijverdal (wij menen de grootste van deze gemeenten in Nederland), waarvan de aanvaarding de aansluiting van de bond van Vrije Evangelische Gemeenten in Nederland bij de Wereldraad van Kerken zou betekenen.
Dit voorstel werd verworpen.
Volgens ,Ons Orgaan', het tweemaal per maand verschijnende orgaan van de Vrije Evangelische Gemeenten, zijn tijdens de vergadering aan dit voorstel niet veel woorden gewijd. We citeren: „Men wil elkander in de verbonden gemeenten graag vasthouden en daarom heeft men elkander beloofd, terwille van de eenheid, noch naar de ene kant, noch naar de andere kant activiteiten te ontplooien."
Een nadere motivering wordt ons in ,Ons Orgaan' niet gegeven. In de dagbladpers lazen we, dat er gevreesd werd voor een overheersende invloed van de vrijzinnigheid in de Wereldraad.

Het is duidelijk, dat het niet op onze weg ligt deze zaak, die kennelijk ook bij onze Vrije Evangelische broeders en zusters een heet hangijzer is, te beoordelen. Het ligt ook niet in onze bedoeling op dit moment nog eens op onze eigen oekumenische kwestie in te gaan. We willen slechts wijzen op een typische parellellie, die misschien wel kenmerkend is voor betrekkelijk kleine kleine groeperingen als die van de Vrije Evangelische Gemeenten en van de baptistengemeenten in Nederland. Deze parallellie: de voorzichtigheid waarmee men in Bond of Unie met elkaar omgaat.
Nu kan men deze voorzichtigheid natuurlijk als iets waardevols uitleggen, als de uitdrukking van de liefde en het respekt die men elkaar in de gemeenschap van Bond of Unie toedraagt. Dat aspekt schuilt er stellig óók in die voorzichtigheid. We geven zelfs toe, dat dit aspekt 't meest voor de hand liggend is. Waarmee intussen niet is gezegd, dat het 't enige of zelfs belangrijkste aspekt is. De vraag kan - en omwille van een eerlijke zelfkritiek: moet - óók gesteld worden, of die voorzichtigheid, waarbij men roemt in de heerlijkheid van eigen eenheid misschien ook voortkomt uit een te klein vertrouwen in die eigen eenheid en onderlinge verbondenheid. Daarmee verbonden: uit angst, dat de toch al zo kleine gemeenschap bij een botsing der meningen verbrokkeld zou kunnen worden.
Nog eens: het is niet onze bedoeling die vraag aan onze Vrije Evangelische broeders te stellen. We zullen werk genoeg hebben die vraag in eigen huis te beantwoorden.

v.D.

van 3 à 4 ha. voor ons gereserveerd. De woorden van Jezus: „De velden zijn wit om te oogsten," werden ons elke dag levendig voor ogen gesteld. De geestelijke nood is groot en wordt nog verergerd door de hedendaagse verwarrende en spannende omstandigheden, veroorzaakt door de moderne maatschappij, die zich ook bij deze nog zo primitieve mensen opdringt. Zij vragen naar een antwoord op hun problemen en zoeken vrede voor hun hart. Velen zoeken het weer in de oude gebruiken en ceremonieën der voorouders, waardoor het oude heidendom weer volop herleeft. Valse profeten dienen zich bij hen aan, zoals Kitawala (Jehova-getuigen) en de in Kongo zo sterk vertegenwoordigde afrikaanse sekte van het Kibanguisme. Deze laatsten verkondigen een zekere Simon Kibangu als de zwarte Messias. Het is een mengelmoes van christendom, heidendom en afrikaans nationalisme. Zo vernamen wij op onze reis, dat een van onze kleine gemeenten in zijn geheel tot deze sektte is overgegaan en de katechist verkondigt nu Jezus Christus en Simon Kibangu als een en dezelfde..
Een reden tot grote vreugde was het te zien, dat er zoveel jongeren naar de diensten kwamen. Zij vooral ondergaan de moeilijkheden der hedendaagse situatie. Velen van hen trekken naar de grote centra, zoals Lisala en Bumba, of nog verder, met de hoop op geld en een goede baan. Maar in de centra vindt men noch het een, noch het ander. Wel vindt men er hongersnood, misdaad en alle vormen van losbandigheid, waar vele jongeren in terechtkomen.
Te midden van dit alles mochten wij veertien dagen leven en werken. Slechts veertien dagen, want daarna wachtte men ons weer elders. De oogst is groot en de arbeiders zo weinig. Het gevolg is, dat er zoveel ongedaan blijft en ander werk slechts halfafgewerkt blijft liggen.
De laatste zondag in Budja was weer een grote feestdag. We mochten 26 mannen en vrouwen op de belijdenis van hun geloof dopen (op mijn vorige reis waren het er 24) en rondom de Tafel van onze Heer en Meester brood en wijn gebruiken in gedachtenis aan Zijn Dood en Opstanding. Maar ook in de hoop op de toekomst, -Zijn Toekomst-, waaraan wij allen deel mogen hebben door Zijn Genade.

B.M.S. Upoto, J. ter Braak
par LISALA,
Rep. du Congo.

25.198.000 baptisten

De „Baptist World", het maandblad van de Baptisten-Wereldalliantie, heeft bericht, dat het ledental van de baptistengemeenten nu totaal 25.198.025 is in 115 landen.

Dit betekent een groei van bijna één miljoen leden sinds vorig jaar juni. In Afrika bedroeg de toeneming 28.000, in Azië 50.000, in Zuid-Amerika 14.000, in Noord-Amerika 800.000. In Centraal-Amerika en Europa ging het aantal baptisten echter *achteruit*.
De grootste groei vertoont de Nationale Baptisten-Conventie die vooral de negerkerken omvat en nu 5.5 miljoen leden telt en de Zuidelijke Baptisten-Unie (nu ruim 10 miljoen lidmaten), beiden in de Verenigde Staten van Amerika.
Verdeeld over de verschillende werelddelen zijn de aantallen (afgerond):

Afrika	402.000
Azië	860.000
Centraal Amerika	120.000
Zuid Amerika	227.000
Noord Amerika	22.371.000
Europa	1.127.000
Australië	91.000
	25.198.000

Hoewel het aantal baptisten in Europa enigszins daalt, stijgt hun aantal in Nederland zeer gestadig (thans ongeveer 9000 leden).

(UPS)

Seminarium

gaat eerste lustrum vieren

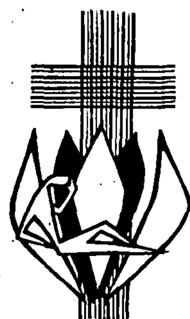
Naar wij vernemen besloot de C. v. d. O. bizondere aandacht te schenken aan het eerste lustrum van ons seminarium te Bosch en Duin/Den Dolder.

Op de dag waarop de nieuwe kursus wordt geopend, maandag 2 september a.s. D.V. zullen bizondere bijeenkomsten plaats vinden in „Silo," de baptistenkerk te Utrecht. Het ligt in de bedoeling, dat in de diensten van onze gemeenten op zondag 8 september speciale aandacht aan het werk van de opleiding en de vorming zal worden geschonken.

Tabitha-Bouw-Actie

Waarom ?

Waarom geven mensen hun leven voor de medemens?
Waarom besteden mensen hun leven in dienst van de naaste?
Waarom laten mensen promotiekansen en carrière-mogelijkheden schieten?
Waarom handelen mensen onverstandig, onberedeneerd, onvoordelig?
Zou het ook kunnen zijn, omdat zij de roepstem van Jezus gehoord hebben?
Zou het ook kunnen zijn, omdat zij weten, dat de Heiland hun in de medemens tegen komt?

Zeer zeker is dat het antwoord op deze waaroms!

Wie in een waarachtig ontmoeting met de Here Jezus Christus zijn zonden en verlorenheid heeft leren kennen, wie in die ontmoeting de onbegrijpelijk grote liefde van de almachtige God ontdekt heeft, die heeft ook leren zien, dat deze God Zijn liefde wil tonen aan *alle* mensen. En die heeft door het Woord van God gehoord, dat Zijn kinderen Zijn handen mogen zijn, die zich uitstrekken naar de ander. Gods gemeente moet op aarde Gods liefdedaden verwerkelijken!

Uit onze gemeenschap- gemeenten, zusterhulp- en jeugdafdelingen- is per 30 juni een bedrag ad *f* 3.231,79 ontvangen, verdeeld zoals in het overzicht hiernaast is aangegeven.

	gemeenten coll.	gemeenten don.	zusterhulp	jeugd	totaal
Amsterdam-C.	162,77				162,77
Apeldoorn	35,—				35,—
Arnhem			120,—		120,—
Borne		52,—	10,—		62,—
Delfzijl	135,18		222,50	16,38	374,06
Deventer			40,—		40,—
Dokkum	22,32		37,50		59,82
Drachten			34,10		34,10
Eindhoven		75,—			75,—
Emmen			25,—		25,—
Emmer-Erfscheidenveen			5,—		5,—
2e Exloërmond	60,—				60,—
Franeker			10,—		10,—
's-Gravenhage	168,71		50,—		218,71
Groningen-Noord			10,—		10,—
Harlingen			50,—		50,—
Haulerwijk			10,—		10,—
Heerenveen			25,—		25,—
Hengelo			100,—	13,19	113,19
Hoogeveen	67,59		20,—		87,59
Hoogezand			25,—		25,—
Hoogkerk			10,—		10,—
Leeuwarden			50,—		50,—
Makkum			15,25		15,25
Muntendam	100,—		75,—		175,—
Meeden			6,60		6,60
Musselkanaal (donatie)	10,—				10,—
Nw Pekela			70,—		70,—
Rotterdam-C.		269,50			269,50
Scheveningen			22,15		22,15
Siddeburen	37,30				37,30
Stadskanaal			25,—		25,—
Nieuw Buinen			10,—		10,—
Staveren			50,—		50,—
Ter Apel			10,—		10,—
Treebeek	22,27		12,—		34,27
Utrecht		113,50			113,50
Hilversum			25,—		25,—
Vriescheloo	50,—				50,—
Bellingwolde			5,—		5,—
Vroomshoop		175,—			175,—
Daarlerveen		60,—	5,—		65,—
Winschoten	20,—		58,—		78,—
Beerta			2,50		2,50
Zandbulten	124,52		50,—		174,52
Zutphen			15,55		15,55
Zwolle	130,41				130,41
	1146,07	745,—	1311,15	29,57	3231,79

De giften van particulieren, de collecten van gewestelijke zusterhulpconferenties, van bevriende diaconessenhuizen in binnen- en buitenland, zijn hierin dus niet verwerkt. In totaal is nu rond *f* 10.000,- ontvangen.

Ook in de afgelopen week kwamen giften binnen (die zijn dus in bovenstaande staat niet verwerkt); ondanks de vacanties en vacantievoorbereidingen wordt ons diaconessenhuis niet vergeten. Steeds meer mensen zijn er van overtuigd, dat wij als baptistengemeenschap in Nederland een diaconale taak hebben, die wij onder anderen óók in Tabitha vervullen. Het is verblijdend te merken, dat er meer en meer begrip komt voor de plannen van het bestuur om ons huis een flinke uitbreiding te doen ondergaan. Nu dan de verantwoording: zusterhulp Treebeek *f* 32,50; donateurs Tabitha *f* 76,--; donateurs Rotterdam-C *f* 27,50; JZ-E te U *f* 25,--; HH te dH *f* 10,--; MJ te E 6,--; FHK te dH 2,50; AD te D *f* 100,--. Alle schenkers en medewerkers hartelijke dank!

Ons gironummer 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.) staat open voor giften van iedereen en iedere grootte!

H. Ploeger

In Enschede binnenkort twee baptistenkerken ?

Aan de kerkbode van de enschedese baptistengemeente ontlenen we het bericht, dat j.l. maandag 15 juli de gemeente door koop in het bezit is gekomen van een kerkgebouw in de Ter Kuilestraat. Na een jaar van kontakt en onderhandelingen met de kerkvoogdij der hervormde gemeente te Enschede kon deze voormalige hervormde kerk het eigendom worden van de baptistengemeente te Enschede.

Hoewel de gemeente te Enschede reeds meer dan dertig jaar bestaat was het de enschedese broederschap nimmer gelukt in het bezit te komen van een eigen, passend kerkgebouw. Uiteraard ijverde men sinds jaar en dag voor de tot standkoming van een eigen gemeentecentrum. Het bouwfonds - waarvoor vele en velerlei aktiviteiten werden ondernomen - groeide in de loop der jaren dermate, dat reeds geruime tijd geleden kon worden besloten over te gaan tot de aanbesteding van een nieuw kerkgebouw in het Mekkelholt. Hoewel de gemeente nu door koop de beschikking kon krijgen over de voormalige hervormde kerk in de Ter Kuilestraat heeft men de nieuwbouw-plannen niet laten varen! Men hoopt binnen niet al te lange tijd de goedkeuring van de Overheid voor de kerkbouw in het Mekkelholt te ontvangen.

Natuurlijk is het kerkgebouw in de Ter Kuilestraat niet dadelijk gereed om in gebruik genomen te worden. Er zal allerlei moeten worden gerestaureerd, terwijl - vanzelfsprekend - het kerkgebouw voorzien zal moeten worden van een doopvont.

Binnenkort zal Enschede dus twee baptistenkerken bezitten!

v.D.

BIJ ONS

IN DE GEMEENTE

Aannemende, dat deze rubriek op prijs wordt gesteld èn in een behoefte voorziet besloot de redaktie-kommissie de nieuwe eindredakteur van dit nog lang niet wijd genoeg verspreide weekblad op te dragen zich maandelijks weer te verdiepen in de verscheidenheid der gemeentelijke periodieken teneinde met nieuwtjes van her en der enkele kolommen te vullen. Uw (onderdanige) eindredakteur wist geen tegenwerpingen te bedenken - zelfs niet uit valse bescheidenheid - en aanvaardde met gepaste (en christelijke) bereidwilligheid deze opdracht. Dat het niemand berouwe..!

Eerst een nieuwtje uit HEERENVEEN. Een stoelenpraatje: de oude stoelen zijn uit de bovenzaal verdwenen, tot grote vreugde van de dames, die - aldus ds Visser - er al zoveel kleren en vooral 'nylons' door vernield kregen. De broeders van de raad wisten beslag te leggen op betere stoelen 'De cost gaet voor de baet, zullen deze wijze gemeentebestuurders hebben gedacht. Elke week nieuwe nylons voor moeder en dochter loopt óók op!

De gemeente HARLINGEN - nog steeds vakant, helaas - heeft de zinvolle gewoonte elk jaar omstreeks de datum waarop de nieuwe kerk in gebruik werd genomen een speciale dankoffer-kollekte te houden. Zondag 28 juli a.s. wordt deze kollekte voor de vijfde maal gehouden.

In LEEUWARDEN wordt naarstig onderzocht of de zondagavondjeugd (nou ja, de instelling van jongeliedensamenkomsten op zondagavond natuurlijk) misschien ook al vijftig jaar bestaat. Zo dat het geval is, zo schrijft ‚Ons Gemeente-erf', dan is het wel de bedoeling om er een mooi jubileumfeest van te maken, natuurlijk (en nu de aap en de mouw, dachten wij) met een mooi jubileumgeschenk, waar én jonge én oudere jeugd nog veel plezier van mogen hebben.

Uitgaande van de gemeente te ARNHEM worden sinds kort ook in Ede diensten gehouden en wel iedere donderdagavond in het Rode Kruisgebouw en van tijd tot tijd op zondagavond. Gelijk bekend houdt de gemeente in Gelre's hoofdstad ook diensten in Doetinchem; het is een gemeente met een grote aktie-radius, hetgeen hoge eisen stelt aan de werkkracht.

Iemand in HOOGEVEEN was kennelijk van mening, dat men in Tabitha wel een medaille had verdiend. In de kollekte die men er kortgeleden voor de uitbreiding van Tabitha hield vonden de broeders tenminste zulk eremetaal. Achteraf bleek het toch nog een vergissing te zijn. Niet dat die medaille onverdiend zou zijn maar de rijksdaalder, die Tabitha er voor in de plaats kreeg is op 't ogenblik toch nuttiger. Overigens; de kollekte in Hoogeveen biedt vaker verrassingen; er werd ook een briefje van f 25,- in gevonden, met de mededeling: voor de zending, van vaderdag.

Het thema waarover op de a.s. najaarshuisbezoeken in MUSSELKANAAL zal worden gesproken wordt nu reeds aan de leden meegedeeld, opdat zij er bij voorbaat over na zullen denken. We hebben het al eens eerder in deze rubriek vermeld - dat van die huisbezoek-thema's - en zijn benieuwd wat de ervaringen van de musselkanaalster huisbezoekers (en huis-bezochten!) hiermee zijn. Oh ja, het a.s. thema luidt: Wat betekent de wederkomst van Christus voor ons?

Enkele maanden geleden vierde de gemeente te DELFZIJL zijn veertigjarig bestaan. Er is nu een jubileumboekje verschenen, „Vaart" waarvan de prijs is vastgesteld op f 3,50. Men kan het - indien deze prijs een bezwaar is - ook tegen betaling van een vrije gift ontvangen. Vele schippers en oudleden van delfzijls gemeente zullen er belangstelling voor hebben. Men schrijve naar Delfzijl!

De raad van de gemeente GRONINGEN-Z. maakte er zaterdag 6 juli een uitgaansdag van. De broeders trokken langs de door de ANWB uitgezette Hondsrugroute. De verslaggever van deze dag der vroede broederen vermeldt in De Gemeentebode met tussen-de-regels-door te proeven plezier, dat op de terugweg de dorst gelesd werd in.. 't Hemelrijk. Weliswaar tussen aanhalingstekens, zodat verondersteld mag worden, dat een of ander openbaar etablissement in de buurt van genoemd drents dorp deze misleidende naam draagt.

De bejaarden van beide gemeenten in GRONINGEN maakten - zoals trouwens ook die van verschillende andere gemeenten - weer hun jaarlijkse tocht. Deze keer naar Friesland, waar Sneek en Harlingen werden bezocht. De Snekers boden de oudste van de groep - zr G. Hazeveld-van Duinen (38 jaar kosteres geweest!) - als aandenken een koperen kannetje aan. Zowel in Sneek als in Harlingen boden de Groningers - hoe kan 't anders - Grunneger kouke èn een afbeelding van de roemruchte Martinitoren aan. Uit goede bron vernamen we, dat deze ets nu in een van de zalen van het het sneker kerkgebouw hangt.

De gemeente te WINSCHOTEN is nog steeds bezig het bouwfonds te spekken. Vele vlijtige vingers verdienden samen de som van een goede duizend gulden in twee maanden tijd. „Een bedrag om U tegen te zeggen," aldus Opbouw, het gemeenteblad van Winschoten. Gezien de naam van deze bouwfondsactie, namelijk ‚operatie rits' en het feit, dat de genoemde vingers hun werk doen in een fabriek veronderstellen we, dat de Winschoters zich voor dit goede doel hebben ingezet in een ritssluitingenfabriek. Men hoopt er een slordige f 7000.- per jaar mee te verdienen. Een bedrag, vinden wij, waartegen men al geen U meer kan zeggen; Ulieden, dat zou beleefder zijn..

In het gemeenteblaadje van de kleine gemeente te HOOGKERK is men van plan nu en dan gedeelten over te nemen uit het boekje ‚Fundamenten', de voorlopig enige uitgave van de commissie voor vorming en dienstbetoon in onze unie.. Het lijkt ons een goed idee om op deze wijze velen in aanraking te brengen met de stof welke de laatste winter door enkele honderden kursisten is bestudeerd. Ter navoling dus.

De gemeenten te ROTTERDAM hebben enkele weken geleden bezoek gehad van zangkoren uit de baptistengemeente Wuppertal-Barmen. Duitsland. Het is een bizonder fijn weekend gehad, waarvan zowel de duitse deelnemers als de beide rotterdamse gemeenten hebben genoten.

Aan het ‚Kontaktblad' ontlenen we het bericht, dat de gemeente te ROTTERDAM-C. het voornemen heeft ingaande september a.s. het aantal bijeenkomsten in Vlissingen te verdubbelen. Elke tweede en vierde zondag van de maand zal er dan 's zondagsavonds een bijeenkomst zijn in het Verenigingsgebouw, Groenewoud 58. We zouden wel graag eens een verslag of rapport over deze aktiviteiten in Zeeland in ons blad willen lezen !

‚Wij reizen met elkander' dat motto van de aktiveringskommissie van enkele jaren geleden schijnt nog steeds na te werken. De gemeenten in DEN HAAG en SCHEVENINGEN hebben tenminste het plan opgevat woensdag 28 augustus samen een hele dag uit te gaan. „Het kan een heerlijke gemeenschapsdag worden," veronderstelt ‚De Gemeentebode'.

Nu we het toch over 's GRAVENHAGE hebben. We dachten, dat de grond er veel duurder zou zijn; gemeenteleden kunnen er namelijk grond kopen à f 55.- per m2. Alles in het kader van de bouwfonds-'grondactie 1963-65'. Het schijnt te gaan om 1000 m2; dat is - om slechte cijferaars te helpen - 20m breed en 50m diep. Daarop kan inderdaad een mooi gemeentecentrum verrijzen, dachten wij.

Om de balans een beetje in evenwicht te helpen citeren we enkele zinsneden uit een verslag van br W. J. Blanken in ‚De Boodschapper' (het orgaan van de baptistengemeente IJMOND) over de in mei gehouden algemene vergadering: „Via De Christen hebt U al heel wat over deze vergadering gelezen en naar mijn oordeel wordt U via dit weekblad wel wat eenzijdig voorgelicht. Dit is erg jammer, want velen onder ons zijn dit jaar voor het eerst bij de Algemene Vergadering bepaald en die krijgen zodoende geen erg goede indruk van dit gebeuren." „Het moet me dan ook van het hart, dat ik niet heb geweten, dat er ook nog op zo'n wijze vergaderd kon worden. Er werden vraagstukken besproken, die al voldoende waren geweest om ergens anders een enorme scheuring te

veroorzaken." Deze enkele opmerkingen wilden we onze lezers niet onthouden. Nog een berichtje uit de jonge gemeente in de staalstad: 25 broeders en zusters hebben zich gemeld om samen een zangkoor te vormen. We denken, dat dit aantal ongeveer de helft van het ledental der gemeente zal zijn..

De amsterdamse gemeenten verheugen zich regelmatig in buitenlandse belangstelling. Zo lazen we in 'Gemeenteleven' van AMSTERDAM-WN dat men er 26-28 juli een groep buitenlanders verwacht (blanke en niet-blanke baptisten) terwijl er op 4 augustus een groep predikanten en studenten zal komen.

We dachten zo als aanloop voldoende nieuws te hebben doorgegeven. Natuurlijk is al het nieuws, dat in deze rubriek wordt vermeld niet even belangrijk. Trouwens, wat is belangrijk? De aanschaf van - laten we zeggen - een nog goed bespeelbaar harmonium ergens in een kleine gemeente is in veel gevallen minstens zo belangrijk als de plechtige inwijding van een indrukwekkend twee-klavierig kerkorgel met pedaal, ergens in een grote gemeente. Daarom vermelden we in deze rubriek juist die dingen en gebeurtenissen, waarover velen wellicht de schouders ophalen. 't Zijn de dingen, die het leven 'Bij ons in de gemeente' bepalen. v.D.

Aflossing van de wacht

De uitdrukking: aflossing van de wacht, is eigenlijk niet helemaal juist. De verwisseling van de eindredaktie is toch nog wel iets anders. Wachten komt er trouwens wel vaak bij te pas. Vooral 's maandagsmiddags. Op de middagpost. Of er misschien nog wat voor De Christen bij is en of dat beloofde artikel nog komt

Enfin, over de perikelen van een eindredakteur heeft de scheidende ER reeds geschreven verleden week. We zullen niet in herhaling vallen.

Kort en goed: het is, geloven we, beslist namens de gehele lezerskring wanneer we nu br J. Reiling dank zeggen voor het werk, dat hij vanaf september j.l. tot verleden week als eindredakteur voor ons weekblad heeft gedaan. Het eindredakteurschap is bepaald geen sinecure. Helemaal niet wanneer dat werk verricht moet worden in een toch al overladen weekprogramma! Daarom: hartelijke dank!

En nu mogen wij weer deze wachtpost bezetten. 't Werk is ons niet helemaal vreemd. We weten dus er ook wel iets van wat ons te wachten staat. Broeders-schrijvers en -korrespondenten, help een beetje mee. Door véél te schrijven. Door duidelijk te schrijven (zo mogelijk met de machine). Door op tijd Uw bijdragen ons te zenden.

Of we altijd de tijd zullen vinden om die zorg aan ons blad te besteden die eigenlijk wel nodig is weten we niet. We geloven, dat het op zijn plaats is ook hier de gemeente te noemen, die - en zo is het toch eigenlijk! - voor een deel van de week de eigen voorganger 'afstaat' voor deze arbeid, die al de gemeenten ten goede komt.

Zo beginnen we dit werk. Met de hartelijke wens en het oprechte voornemen onze gemeenschap te dienen door middel van De Christen. We weten ons daarbij gelukkig gesteund door de kollega-redakteuren en de welwillende medewerking van allen die ons bescheiden weekblad liefhebben.

Tot heil van al onze lezers! v.D.

Den Haag - Groningen vice versa

Bezoek van het haagse zangkoor „Gode zij ons lied" aan de gemeente Groningen-Noord.

Het haagse zangkoor „Gode zij ons lied" heeft zich sinds 1952 aangewend om éénmaal per jaar een lang week-end - van zaterdag tot en met maandag - gezellig met elkaar uit te gaan. Het is dan tevens onze gewoonte om op de zondag onze medewerking te verlenen in de diensten van een zuster-gemeente, waar wij met zang en getuigenis het Evangelie willen uitdragen.

Ditmaal was de gemeente Groningen-Noord zo vriendelijk ons uit te nodigen en zo gastvrij om ons een week-end onderdak te verschaffen.

Op zaterdag 22 juni j.l. werd aan deze uitnodiging gevolg gegeven en een 33-tal zangers en zangeressen toog, uitgelaten als een klas schoolkinderen, die met hun aardigste onderwijzer een dagje naar Blijdorp gaan, in noordelijke richting.

Via verschillende bezienswaardigheden, zoals het oude plaatsje Hoorn, de afsluitdijk en het friese havenstadje Harlingen kwamen we tenslotte op de Korreweg in Groningen-Noord aan, waar we bijzonder gastvrij werden ontvangen en werden getracteerd op koffie en de traditionele „Grunniger Kouke."

In de zondagmorgendienst hebben we driemaal onze medewerking mogen verlenen. Ds Lindeman sprak in z'n prediking over de in Handelingen 12 beschreven bevrijding van Petrus uit de gevangenis. Hij wees ons er o.a. op, dat God wel de deuren van de gevangenis opent, maar niet die van de gemeente. Dit moeten wij namelijk zelf doen. In de gemeente werd gebeden voor de bevrijding van Petrus, maar toen hij eenmaal voor de deur stond, werd het niet geloofd. Het is goed ons hierop eens te bezinnen en bij onszelf na te gaan of wij het wel geloofd zouden hebben. Wanneer wij eerlijk zijn, zullen wij helaas moeten bekennen, dat ons geloof nog wel eens te kort schiet.

In de middagdienst hadden wij vrijaf gekregen en mochten wij het groningse zangkoor „Jubilate Deo" beluisteren. In deze dienst sprak ds Lindeman over Handelingen 17, waar het gaat over het optreden van Petrus in Athene. Ds Lindeman haalde onder meer aan, dat wel eens gezegd wordt: „Iedere baptist een evangelist," maar dat hiervan in de praktijk van het leven maar bitter weinig terecht komt. Het valt weliswaar niet altijd mee om onder alle omstandigheden voor je geloof uit te komen, maar omdat het zo moeilijk is, doen we het maar niet.

Tot slot van deze dienst zong „Jubilate Deo" nog eenmaal, waarna in een van de prachtige bijzalen een gezamenlijke maaltijd werd gebruikt.

Werkelijk verkwikt door de goed voorziene dis werd de kerkzaal weer opgezocht, waar we ons klaarmaakten voor de zangdienst. Deze dienst werd begonnen met het gezamenlijk zingen door beide koren van Psalm 150, hetwelk onder leiding stond van br A. Gebel.

Het was jammer, dat wij dit zelf niet hebben kunnen beluisteren, want tesamen vormden wij een machtig koor van wel bijna 100 zangers en zangeressen.

Voorts hebben beide koren uiteraard ook nog apart gezongen, terwijl twee maal een lid van ons koor een getuigenis heeft gegeven, waarna wij beide keren de gemeente Groningen een koor hebben geleerd.

Vervolgens werd het programma afgewisseld door twee zingende meisjes, een hobosolo met orgelbegeleiding en een declamatrice.

De dienst werd weer besloten met het zingen door beide koren van het lied „De wereld zingt Gods lof."

Het was ons een grote vreugde te constateren, dat wij in deze dienst een rijke zegen hebben ontvangen. We hebben allen duidelijk ervaren, dat ook de Heer in ons midden was, hetgeen voor ons het grootste geschenk is.

Na nog een laatste avond en nacht bij onze gastheren te hebben doorgebracht was voor ons weer het moment van afscheid aangebroken. Wij hadden echter nog een vrije dag voor de boeg. De tocht ging al direct door het mooie drentse landschap, waar we halverwege met pech te kampen kregen. De olieleiding was namelijk lek en de brandstof liep met straaltjes uit de motor. Gelukkig werden we op een nabij gelegen boerderij op koffie met koek onthaald en werd er veel gelachen.

In Giethoorn hebben we de broodmaaltijd gebruikt, waarna we ook eens het evenement van het punteren hebben meegenaakt.

Via Staphorst, Apeldoorn en Scherpenzeel, waar ons een heerlijk diner wachtte bereikten we tenslotte weer de Residentie, waar we om ongeveer half elf aankwamen.

We mochten terugzien op een zeer gezegend en gezellig weekend. Volgens velen van ons was deze trip wel een van de meest geslaagde van de afgelopen twaalf jaar.

Wij zijn de Heer dan ook bijzonder dankbaar voor Zijn nabijheid, ook in de vrolijke momenten en verheugen ons erin steeds weer tot Zijn eer te mogen zingen en op deze wijze het evangelie uit te dragen, teneinde de onbekeerden voor de Heer te winnen.

„God zij ons lied."

F. M. de Jong, sekretaris

Mededelingen

Secr. (contact-dres) Zond.Sch.Ver. afd. Kl.veen is de heer C. Blaak, Zwichtstraat 11, Klazienaveen.

Het secretariaat van de Bapt. Gem. te Hoogezand berust thans bij M. Spang, Van Ruusbroecklaan 72, Hoogezand.

Asser baptistengemeente krijgt beschikking over doopsgezinde kerk

De nog jonge en kleine baptistengemeente van Assen, geinstitueerd in 1953 en per 1 januari j.l. 44 leden tellend, heeft sinds 1 juli j.l. de mede-beschikking gekregen over het kerkgebouw van de doopsgezinde gemeente, Oranjestraat 13.

Beide gemeenschappen zullen voortaan gebruik maken van dit kerkgebouw, dat in het centrum van de stad is gelegen. De voorganger van de asser baptistengemeente, ds I. Tammeling schrijft in „De Brug", het maandblad van de baptistengemeente te Assen over de overeenkomst welke met de doopsgezinde gemeente is gesloten: „Wij willen hier ook zeggen, dat de kerkeraden van beide gemeenten op fijne en echt broederlijke wijze de besprekingen hebben gevoerd die aan het sluiten van een overeenkomst wel moesten voorafgaan. Voor de toekomst hebben we geen enkele zorg dat op een of andere wijze in deze samenwerking kortsluiting zal ontstaan."

De baptistengemeente te Assen ziet in deze regeling de leiding van de Heer der gemeente en is uiteraard zeer verheugd nu de beschikking te hebben gekregen over deze bizonder mooie ‚werkplaats' in de binnenstad. Al de aktiviteiten van de gemeente zullen voortaan verricht worden in het nu ter beschikking gekomen kerkgebouw, zoals jeugdwerk, repetities van het zangkoor, bijbelbesprekingen enz.

De zondagdiensten beginnen nu om 9.15 u v.m.

v.D.

BROkSTUkKeN

Wat groeit alles geweldig met die zon, die warmte, die regen. Het is een lust om tussen de korenvelden door te lopen en al die heerlijkheid te aanschouwen. Van puur geluk ga je dan zingen, zelfs al begint het dan plotseling te spetteren. Ja, wat kan er verschillend geoordeeld worden over de dingen. Verleden week hoorde ik twee mensen over dezelfde regenbui oordelen. De een vond het een „snertbui", en het moest nou maar es uit zijn met die regen. De ander, die een groentetuin had, vond het een heerlijk buitje voor het gewas. Ik denk dat het zo met al Gods daden is. Het is maar net, vanuit welke gezichtshoek je de dingen bekijkt. Reken je vanuit je eigen, aardse - meest erg bekrompen - opvatting van geluk, dan zijn er een hoop onverteerbare dingen. Dan doet God een hoop dingen verkeerd, om het zo maar es te zeggen. Maar geloof je in Gods wijze bedoelingen en in Zijn liefde, dan is ook een donderbui in je leven (wat voor een het ook is) tenslotte toch te verteren. Tenslotte. Want wij hebben veel tijd nodig. Ja, jammer dat zovelen in de grote steden zo weinig van al dat moois op de velden en akkers zien. Er zijn kinderen die nog nooit gezien hebben, hoe een boer een koe melkt. Er zijn er ook die denken dat de aardappels van de een of andere fabriek komen. Het is tegenwoordig immers ook allemaal industrie wat de klok slaat?

Kortgeleden, om maar weer eens wat verder te springen, noemde een duits geleerde de nieuwe ziekenhuizen *gezondheidsfabrieken*. Hij vreesde dat de verzakelijking van deze prachtige instellingen grote schade zal betekenen voor de patienten, die zeer accuraat en uiterst efficient behandeld worden, maar met wier mens-zijn onvoldoende gerekend wordt. Vandaar dat hij waarschuwend de vinger opheft. We zijn er niet als we die ziekenhuizen tot paleizen maken en de hygiëne ten top voeren. Als diëtistes voor een volmaakt juiste samenstelling der maaltijden zorgen en als vernuftige transportbanden die maaltijden vervoeren. We zijn er niet als de directrice een uiterst zakelijke vrouw is die alles tot en met weet te organiseren, en als het dan daarbij blijft. Wat is een ziekenhuis zonder sfeer, een verpleegster zonder echte belangstelling, een instituut voor het herstel van verloren gezondheid waar geen liefde is?

Onze kinderen weten weinig meer van zware ziekte en van sterven. Het ziekzijn, het sterven, het begraven worden, van dit alles worden ze vaak ver gehouden.

Zodra er zwar ziekte komt, verhuist het gezinslid naar het ziekenhuis. Als het mis gaat, zoals dat soms genoemd wordt, vindt dat sterven er ook plaats. Er zijn aparte rouwkamers, waar plaats is voor het stoffelijk overschot van de overledene en daarna is er op de begraafplaats nog een aula waarin gesproken kan worden. Zo zijn ziekte en dood zoveel mogelijk uitgebannen uit het leven van alle dag, en kan het mede-lijden met de patient in het ziekenhuis slechts enkele ogenblikken per dag zichtbaar worden.

Ook de ouderdom met zijn gebreken is uitgebannen, uitbesteed. Als opa niet meer kan, trekt hij doorgaans niet meer bij de kinderen in. Hij gaat naar een tehuis voor ouden van dagen. Daar wordt hij prima verzorgd. En de moderne gezinswoningen zijn ook niet meer van die aard dat er in het algemeen genomen, ruimte voor die extra inwoning is. Opa zou ook moeilijk ergens driehoog kunnen wonen (bij zijn kinderen in). Hij kon dan nooit meer buiten komen. Maar intussen betekent dit dat het kind nauwelijks iets afweet van het oud en gebrekkig zijn en ook geen of nauwelijks de kans krijgt te leren om te gaan met die ouderen en wat liefde aan hen weg te schenken.

Ziekte, sterven, ouderdom, het zijn allemaal tamelijk vreemde verschijnselen, waarmee ze nauwelijks geconfronteerd worden. Zo lijkt het leven gemakkelijker, gelukkiger, maar is het in feite ook niet armer? En wat onwerkelijk?

Laten we dit bont verhaal eindigen. U denkt zelf wel weer een eindje verder. U spint het wel verder uit. Of doen we dat niet meer? Er is immers nog zoveel dat gelezen moet worden? We leggen het ene blad weg en grijpen meteen naar het andere. We moeten bij blijven, overal zo'n beetje mee op de hoogte zijn. En daarom zijn we vaak van zo weinig zaken goed op de hoogte. Een mens zou soms haast zuchten: o mochten we van de koeien herkauwen leren.

Nou ja.

Wf

Radionieuws

In de NCRV-rubriek „Wijd als de wereld" op vrijdagavond 26 juli a.s. (22.40-23.00 u) zal de stem van dr J. J. Kiwiet, Chicago, USA te beluisteren zijn.

Vrijdag 26 juli 1963 79e jaargang Nr. 3689a

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.), drs J. Reiling, drs D. Slort en ds H. van der Werf.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

OVER DE ZONDAG

Het is een bekend feit, dat velen de zondag zien, als een sabbat. Over de sabbat is veel geschreven en nagedacht. De vraag is gesteld of er reeds vóór Mozes, sprake geweest is van zulk een rustdag. We weten, dat het sabbat-gebod in de tien-geboden genoemd wordt. Zowel in het boek Exodus als in Deuteronomium komen geboden voor. We gaan hier niet in op de vraag welke plaats de tien geboden hebben ingenomen in de eredienst van Israël.

Dagen waarop niet gewerkt mocht worden komen ook in andere godsdiensten voor. Zulke dagen waren b.v. de dag van de nieuwe maan, van de volle maan. Wie op één dezer dagen arbeid verricht bracht onheil over zijn stam. Nu is het merkwaardige, dat de *sabbat niet gebonden* werd aan één of andere maan-stand, of wat dan ook in het natuurgebeuren. De sabbat behoorde bij Israël tot het verbond, dat God met zijn volk had gesloten. De sabbat was aan de Here gewijd, en werd op zijn bevel gehouden.

De sabbat was een „heilige" dag, die van de andere dagen apart gesteld werd, om in dienst van de Heer te staan. Van de „tijd" werd een deel aan de Heer gegeven! Het niet houden van de sabbat, betekende een breken van het verbond. Het is de Heer, die de beschikking heeft over alles. Hem behoort de tijd, Hij is ook de Heer die beslist over de tijd van arbeid en rust. Deze God is de God die Israël uit Egypte heeft uitgevoerd.

Daar geen andere God, dan Jahwe, Israëls Verlosser is geweest, kan de sabbat aan geen ander, dan aan de Heere alleen gewijd zijn. Wij hebben een week van zeven dagen, deze danken we aan Israël. „De Grieken deelden de maand in drieën, de Romeinen hadden een week van acht dagen." Onder invloed van het christendom is de israelitische week in onze wereld gekomen.

De „Zondag" dankt zijn naam aan de zon. In onze westerse wereld zijn de dagen genoemd naar de planeten. Vanzelfsprekend komt het woord zondag dan ook in de bijbel niet voor. De eerste Christenen, van Joodse origine hielden de sabbat, maar kwamen op de eerste dag der week (op zondag) samen, na hun werk verricht te hebben, tot stichting, tot viering van het Avondmaal.

Hier moge een woord van Justinus (plm. 150 n. Chr.) aangehaald worden:

„Op de dag, die naar de zon is genoemd, komen op éénzelfde plaats bijéén al de onzen, die in de steden of op het land wonen.. Wij komen bijéén op de dag van de zon, omdat het de eerste dag is, de dag waarop God de duisternis heeft weggenomen.. en ook omdat Jezus Christus op dezelfde dag is verrezen van de doden."

Was men gewend op die dag samen te komen - het N.T. bevestigt dit - dan is deze gewoonte tot wet geworden, door keizer Constantijn. Met het verband tussen sabbat en zondag heeft in de Middeleeuwen Thomas van Aquino zich bezig gehouden. In de tijd van de Hervorming, toen er weer belangstelling kwam voor de bijbel, en ook voor het O.T. - kwam weer aandacht voor de sabbat en zondag.

Wat is nu *de zin van de zondag?* Deze vraag willen we behandelen vanuit protestants standpunt. Het zal de lezers bekend zijn, dat er bij de R.K. 'n ruimere opvatting van de zondag bestaat dan bij de protestanten.

Sabbat en zondag zijn niet aan elkaar gelijk, toch is er wel een zekere parallel, die we b.v. ook vinden bij het joodse Pascha en het H. Avondmaal, tussen besnijdenis en doop. De rustdag is heenwijzing naar de vrede, die God gemaakt heeft door Jezus Christus. „Hij is onze sabbat, onze vrede". Het is de bevrijding uit de dagelijkse bezigheid, om „vrij-te-zijn voor God." Ook God zelf heeft na Zijn werk, gerust (Heb. 4 : 4).

Het is merkwaardig, dat wij de week beginnen met een rustdag en vanuit de rust ons dagelijks werk ingaan. Zo wil de Heere, dat wij vanuit de rust, die Hij geeft leven. Deze rustdag wijst evenals de sabbat in het O.T. heen naar 't verbond Gods met ons. Bij het kruis werd de rust geschonken Het kruis is het teken, dat God zich onzer heeft aangenomen. Teken van het Nieuwe Verbond. Deze rustdag wijst heen, naar de grote rust, die eens komen zal in de dag der Voleinding.

Ook deze rustdag, zal de Heer geheiligd zijn.

Het is de dag, die aan de dienst van de Heer gewijd moet zijn. Het is *Zijn dag* en niet de onze. M.a.w. op deze dag kunnen we niet doen en laten wat we zelf willen.

God geeft ons deze dag, opdat wij Hem zouden dienen en waar beter dan in het midden der Gemeente? Niemand kan op die dag zeggen: ik heb geen tijd !(uitgezonderd hen, die zondagsdienst hebben). Een dag van vreugde in de ontmoeting met de Heer en met elkaar.

Een dag, waarop we ook tijd hebben, om de brs en zrs die niet meer met de gemeente op kunnen gaan, te bezoeken; langdurige - vaak vergeten - zieken te verblijden met een onverwachts bezoek - of andere banden opnieuw te versterken of aan te leg-

In dit nummer o.a.:

gen. De zin van de zondag is deze: dag voor de eredienst, dag van rust en vrij-zijn; dag met uitzicht op de „eeuwige rust." De zin van de zondag ligt ook hier in, dat de mensen in onze drukke tijd, waarin het „tempo" versneld is - worden afgeremd. Wij mogen geen slaven van ons werk worden.

De zondag op de juiste wijze gevierd, maakt weer bekwaam tot het werk dat roept. Ook ontspanning behoort bij de zin van de zondag. Voor velen is de zondag de dag waarop het gezin in z'n geheel weer aanwezig is. Hoe de zondag doorgebracht moet worden, volgens welk patroon is niet in 'n enkel woord te zeggen, maar er is wel reden tot ongerustheid, ook onder ons.

Wij moeten de zondag niet gaan verliezen, het moet blijven: „de dag des Heeren", die met vreugde telkenmale tegemoet gezien wordt". D.S.

zand en zaad

Het is waar, hij heeft gelijk, broeder R., die mij een brief stuurt op 4 juli naar aanleiding van mijn geschrijf in dit blad, dat op 21 juni verscheen en bij nader inzien lijkt het me heel goed, dat u deze brief ook leest. Hij heeft geen geheimhouding gevraagd, waarom ook, en het kan echt als ingezonden stuk fungeren. Hier komt het:

Zeer geachte broeder Huizinga.

Emmen, 4 juli 1963

Door Uw artikel Zand en Zaad van 14 juni wilt U sommige lezers uit de tent lokken. Dit kan soms zeer belangrijk zijn. Toch heb ik de indruk dat U een en ander wat donker voorstelt. Als U het jaarverslag van De Zaaier nog eens overleest, dan bemerkt U dat er elke maand plm. 23000 Zaaiers verspreid worden. Volgens de jongste statistiek gebeurt het verspreiden door 582 personen. Ik geloof daarom dat het billijk was tegenover die grote schare medewerkers, dat U de uitdrukking: U laat ons maar alleen zwoegen enz. terug nam. Vindt U het ook niet verblijdend dat er elke maand plm. 600 personen op uit gaan om ons evangelisatieblad te verspreiden? Zolang deze bereidheid onder ons aanwezig is, mag de redaktie het niet hebben over alleen laten zwoegen. Dat een gesprek over De Zaaier belangrijk kan zijn ben ik met U eens, maar of de Unievergadering daarvoor de geschiktste plaats is meen ik te moeten betwijfelen. Veel beter lijkt mij wat de Evangelisatie Studie-Commissie der E.C.U. gedaan heeft. Zij zond aan alle kerkeraden een lijst met negen vragen over het Zaaierwerk. Ongetwijfeld is U dit bekend en hebt U ook de binnengekomen antwoorden ter inzage gehad. Ik weet alleen maar wat daarover bij ons in de gemeente is besloten, en door onze secretaris broeder Pruim is doorgezonden. Ook weet ik wel, dat de redaktie niet in staat is aan alle wensen te voldoen. Maar het heeft ons toch vaak verwonderd dat wij nooit weer iets gehoord hebben over onze wensen. En dan herinner ik nog even aan vraag 4 en 5. De veranderingen waren vrij zeker te ingrijpend. Wij wilden graag 2 pagina's waar bijna niets dan illustratie opstonden, verwisselen voor een mooi, boeiend en leerzaam verhaal. Verder wilden wij gaarne een rubriek van vraag en antwoord, zoals Raad en Troost in de Elisabethbode. Het is niet mijn bedoeling hierop aanmerking te maken, maar ik meen dat de redaktie de mening der gemeenten uit een en ander voldoende duidelijk kan weten.

Het is een mooi blad om te verspreiden, maar voor de gemeente nog al kostbaar, vooral de nieuwe buurten kosten ons heel wat.

Elke maand ontvangen wij plm. 2500 Zaaiers en daardoor krijgt de arbeid der gemeente veel bekendheid.

Met vriendelijke groeten aan de redaktieleden,

Uw broeder in Christus,

R. Reiling.

Bedankt, br Reiling, voor deze brief. Dat: U laat ons maar alleen zwoegen.. is inderdaad voor misverstand vatbaar. Maar de zin sloeg toch duidelijk op het feit, dat er ter algemene vergadering - in welk jaar dan ook - zelden of nooit een gesprek kan zijn over onze bladen en hun inhoud. U vindt de unievergadering daarvoor niet de geschikte plaats. Ik zal niets afdingen op het werk van de genoemde studiekommissie, maar het lijkt mij van groot belang dat de afgevaardigden namens de gemeenten eens praten over onze periodieken.

In een gesprek komt er veel meer los dan wat men nu als antwoorden op papier zet. Natuurlijk kunt u zeggen dat de herkiezing van een redakteur voor een blad deze redakteur maar gerust moet stellen. Hij moge er uit afleiden dat men zijn werk waardeert. Maar wij, die ook tegen de tijd van verkiezingen dezer figuren in onze raadsvergaderingen aarzelend en tastend naar namen zoeken, weten zelf hoe gemakkelijk het zijn kan als een man maar herkiesbaar is. In de regel wordt hij herkozen en het is voor hem niet altijd een teken van goedkeuring.

Het is heerlijk, br R., dat zoveel mensen onder ons begrepen hebben dat via De Zaaier goed evangelisatiewerk gedaan kan worden. Het blad ligt dan toch maar in vele huizen, waarin duizenden mensen wonen en nu en dan zullen ze 't ter hand nemen en het gaan lezen. Een blad als dit is een kansel midden in de straat. We moesten nog 600 baptisten hebben, die dit ook zo zien. Het is verheugend sommige gemeenteboden te lezen en te zien hoe het vele schrijvers daarin steeds duidelijker wordt dat hier een prachtig middel is om bij de mensen binnen te komen, al mag men zelf geen voet over de drempel zetten.

U wilde liever wat minder illustratie en meer druk. Vergeet u niet dat de mensen van heden - en van alle tijden - graag plaatjes zien. Daarom doen we ons best de mooiste platen te krijgen, waarop wij niet zelden in onze artikelen terug komen. Platen praten en ze maken de verkoop gemakkelijk. Natuurlijk zouden wij soms ook een mooi, boeiend en leerzaam verhaal willen plaatsen, maar het is niet zo gemakkelijk eraan te komen. Bovendien zegt de kritisch ingestelde lezer weleens, verhalen lezend: 't Zou mooi zijn als 't waar was.

Ik geloof dat wij nu en dan wel geprobeerd hebben om de lezers in de gelegenheid te stellen vragen aan ons te richten. Tot een rubriek hebben we niet kunnen komen. We hadden gefingeerde vragen kunnen maken en dan daar op een antwoord kunnen geven, maar dat ligt ons toch niet. Even raakt u nog de kosten aan. Ja, het kost geld. Dat wil zeggen: wanneer men 't gratis verspreidt. Wij doen dan niet, want wij zijn van mening dat een blad waarvoor de mensen iets betaald hebben eerder gelezen wordt. En wat is acht centen. Ik doe elke maand mee in de kolportage, maar in de regel beur ik zoveel geld, dat ik onderweg nog wat gratis weg kan geven en dan toch nog met meer geld thuis kom, dan ik naar 't aantal zou moeten.

U schrijft terecht: en daardoor krijgt de arbeid der gemeente veel bekendheid. Zeer juist broeder. We hebben 'n prachtig stempeltje laten maken. Op 'n getakt stukje papier staat ons kerkje - het is precies een postzegel, met zelfs een poststempel erop - met daarnaast: U is welkom.

Nog beter dan ik weet u hoe een boer in hope zijn werk verricht. Zo doen wij dit werk. Het is echt: Werpt uw brood uit op het water.. Direkte resultaten zien we niet of nauwelijks, maar het is een waardevol werk: het verspreiden van De Zaaier. En mocht het wat geld kosten, wat dan nog? Er zal op iedere begroting van 'n baptistengemeente toch wel 'n post staan voor evangelisatie. Ik zeg: dat zal toch wel?

Met onze dank en beste wensen voor het werk ten uwent, namens de dankbare redaktieleden:

Huizinga

Voor hen die Duits lezen

‚Die Dritte Reformation', een vertaling van ‚Even Unto Death' (van John Wenger, uitgave van John Knox Press, Richmond, Virg., USA) vertelt op boeiende en begrijpelijke wijze van de beweging der ‚wederdopers' in de 16e eeuw. De schrijver is een amerikaanse mennoniet. Deze duitse vertaling is uitgegeven door Oncken Verlag, Kassel.

‚Zu einem Leibe getauft' door E.E.O. White is eveneens een vertaling uit het Engels (‚Invitation to Baptism,' Carey Kingsgate Press, Londen).

Oncken Verlag, Kassel verzorgde ook deze uitgave. Beide uitgaven (paperbacks) worden aanbevolen! Te bestellen bij de boekhandel. v.D.

Aan rustige wateren

Een nieuwe schepping

„Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping: het oude is voorbijgegaan, zie, het nieuwe is gekomen." (2 Cor. 5 : 17).

Weet U het nog, uit Uw schooltijd? Met een zucht borg je het oude, vuile schrift in je tas of in een kast en met een glimlach nam je 'n nieuwe. Met ik weet niet hoeveel goede voornemens zette je je naam er op. Dat moest... Even bedacht je dan, dat op dat oude, vuile schrift ook je naam stond. Liever zou je het hele ding nu maar hebben vernietigd. Maar dat mocht niet. Jammer! Maar... gelukkig, weer een nieuwe kans. En nu beter doen...

Ik behoef U zeker niet te zeggen hoeveel er van dat nieuwe voornemen terecht kwam. Natuurlijk, er waren vele oorzaken en omstandigheden. Iedereen en alles kreeg de schuld. (Wij zelf?) Maar wat ons christen-zijn aangaat, kunnen wij dat niet zeggen. Neen! Er staat zuiver in Uw bijbel: „Zo is dan wie in Christus is een nieuwe schepping" of, zoals het in de oude vertaling staat: „schepsel." Dus een wedergeboren mens. Ja! En dan uit God geboren door de Heilige Geest. Geweldig! Hoe bestaat 't. Kunt U het zich realiseren? Neen, niet een beetje opgelapt of met een vernisje of een ander kleurtje verf een nieuw aanzien gegeven, maar radicaal al het oude vernietigd en een nieuwe schepping er voor in de plaats. Alles nieuw! Een wedergeboren mens. Je kijkt anders, je hoort anders, je spreekt anders en,... ja, ga zo maar even door. Neen, ga nu niet het stokpaardje - Ik ellendig mens - van stal halen. Ga nu eens staan in de victorie van het kruis. In de totale overwinning van Uw Heiland. Een nieuwe schepping!

Dat is U en dat ben ik. Door hem. Omdat Hij gezegd heeft: Ik in U en gij in Mij -. Zo moet het zijn. Zo moeten wij Christus uitleven. Neen, versta mij vooral goed, ik zeg niet: proberen of trachten -. Dat heeft Christus nooit bedoeld. Die opgave zou veel te zwaar zijn. Daarom is het dat zovelen het niet volhouden en misschien is het ook daarom, dat vele christenen lijken op een ziekelijk kind, verzwakt en uitgeteerd.

Het diepste verlangen van Vader, Zoon en Heilige Geest is: 'n nieuwe schepping - Hij in ons en wij in Hem. En christen-zijn wil zeggen: het leven van Christus in ons hebben. Dat Christus ons bewoont. Hij is in ons gereproduceerd. Hij leeft zich uit in ons. Daarom moet er geen nieuwe wijn in oude zakken gedaan worden en geen nieuw stuk kleed op het oude. Dat houdt nooit. Verloren tijd en verloren arbeid. Laten wij geen andere weg gaan dan die staat aangegeven.

Een nieuwe schepping. Hij in ons en wij in Hem. Zo en zo alleen is dat nieuwe leven mogelijk gemaakt. Hij zegt immers in Joh. 10 : 10: „Ik ben gekomen opdat zij het leven en overvloed hebben." Daarom kwam Hij in ons leven. Met minder moet U niet tevreden zijn. Hij heeft toch gezegd in Joh. 4:14: „Maar wie gedronken zal hebben van het water dat Ik hem zal geven, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid,... en zal in hem worden tot een fontein van water, dat springt ten eeuwige leven." Hij is de gever van die volheid, de Heilige Geest. Hij wil datzelfde leven, diezelfde volheid en de kracht des Heiligen Geestes in ons uitleven. - Ik in U en gij in Mij - Dat is een nieuwe schepping. Zulk een leven is niet na te bootsen. Elke lente laat een nieuwe schepping zien. Uit de donkere aarde breekt het nieuwe leven naar boven. En dat nieuwe leven krijgt zijn eigen gestalte en brengt vrucht naar 't zaad waaruit het voortkwam.Het nieuwe leven van U en mij moet gestalte krijgen.

Jezus Christus! Want wij zijn Zijn maaksel.Een nieuwe schepping.

Den Helder *J. Segaar.*

De gemeente als bouwwerk

Wij zijn van mening, dat het antwoord op de vraag wat Christus' gemeente of kerk hier op aarde eigenlijk is, niet beantwoord kan worden met enkele korte en ronde bewoordingen. Dat op zichzelf te constateren is al winst. Wie denkt het antwoord op deze vraag vlot en kortweg te kunnen geven zal toch diep moeten duiken in de wereld en de lectuur van de bijbel. Dan zijn er zoveel facetten en kleuren, zoveel beelden en gedachtengangen, zoveel mensen en gebruiken, die allemaal één voor één de aandacht vragen, dat er een ogenblik komt waarop de hierboven geschreven stelling duidelijk wordt: Er is geen kort en eenvoudig antwoord op de vraag naar de kerk!

De „geheelheid" der gemeente

Wij hebben in de vorige stukken over dit onderwerp de namen „gemeente", „vergaring," „lichaam", „volk", en „kudde" beklopt en beluisterd en daarbij interessante dingen waargenomen. De hoofdwaarneming die we deden was die der „geheelheid." Uitgangspunt is daarbij niet de beslissing van een enkeling: het zogenaamde aansluitingsbeginsel wordt er niet in gevonden. Niet het toetredingsbesluit van een aantal mensen, in de daad omgezet, maakt een gemeente. Daarmee wordt toetreding, aansluiting, persoonlijke beslissing, ja hoe men het ook wil noemen niet onmogelijk gemaakt. Het zegt alleen dat men voorzichtig moet zijn met het kiezen van de woorden die deze handeling omschrijven: belijdenis van geloof, met daarin een groter of kleiner aspect van bekering èn erkenning en aanvaarding door de broeders en zusters zijn de hartstukken van de weg waarop iemand blijkt deel van de gemeente te zijn of te zijn geworden. Nadruk ligt echter niet op wat de enkeling zegt en bedoelt, maar op de werking en werkelijkheid die er is. Een beetje gewaagd kan men zeggen: *het gaat niet om het geloof van de enkeling, maar het gaat om het geloof van de gemeente:* In mijn geloof krijgt het geloof van de gemeente gestalte. Het geloof van de gemeente is echter niet samengesteld uit wat een aantal mensen er van geloven.

Het algemene èn het plaatselijke karakter

In de namen die we bezagen viel naast „éénheid, de geheelheid" ook het algemene en het plaatselijke op. Het algemene, daarmee doelen we op de overalheid: Christus' gemeente op aarde. Het plaatselijke, daarmee wil gezegd worden dat de gemeente gestalte krijgt, hier en nu. Allen die hier en nu in Christus geloven geven in hun samenleven en samenwerken, hun samenkomen en samen getuigen uitdrukking aan het werken en worstelen van de Geest, die de gemeente tot gestalte drijft. Op dit punt rijst de vraag naar het recht van die gelovigen, die in de locale, de buurt- of wijkkerk te weinig de door Woord en Geest gewilde gestalte der gemeente onderkennen, het recht om zich af te scheiden, ofwel afgescheiden te blijven leven en samen met gelovigen uit andere wijken en buurten gestalte te geven aan de gemeente zoals zij menen dat Woord en Geest hen daartoe dringen, een stedelijke of streekgemeente, die in eigenlijke zin geen locale gemeente is: de levende delen wonen verspreid en ontmoeten elkaar niet dagelijks. Zij komen alleen samen op basis van selectieve geloofsopvatting. In de beste gevallen één of twee keer op de zondag en ééns per week, maar dan speciaal gekleed en gericht.

Wij menen dat deze waarneembare gegevenheid niet overeenkomt met de namen die in de Schrift aan de gemeente worden gegeven, en kennelijk ook niet met de benamingen die we in dit bestek nu willen uithoren: de gemeente als bouwwerk.

• *De gemeente als bouwwerk*

Christus heeft deze gedachte in de kring van Zijn leerlingen ingevoerd door te spreken over het *bouwen* van Zijn gemeente, waarvan wij de klassieke tekstplaats aanhalen uit Mattheus 16, namelijk het 18e

vers: „Op deze petra zal Ik Mijn gemeente bouwen." De nadruk ligt daar op het Ik en het Mijn. Hij is de Christus, de Gezalfde Koning, Israels Hoop en Verwachting. Het woord gemeente, dat hij gebruikt, komt regelrecht uit de Schriften, waar Israel menigmaal gemeente genoemd wordt. Als Hij dit zegt doelt hij op een grondige „restauratie," namelijk een nieuw bouwen van Israel van de grond af. Het bouwwerk is uit elkaar gevallen, maar Hij bouwt het weer op. In Markus 14 : 58 vinden wij deze gedachte op merkwaardige wijze aan Zijn persoon verbonden uitgewerkt als Hij zegt: „Ik zal.. binnen drie dagen een andere.. bouwen..", dat wil zeggen, dat de identiteit van het bouwwerk dat Hij maakt in Hem berust.
Hij is zich bewust van de mystieke relatie tussen Hemzelf, Israel, de heilige Tempel op de Rots en het bouwwerk dat Hij bouwt. In alles ligt de uitdrukking van Gods bedoelde en universele creatie. Immers de tempel IS die nieuwe Schepping.
En Hij IS die nieuwe Schepping. Paulus zegt: Het oude is voorbijgegaan, het nieuwe is gekomen. In Joh. 2 : 17 wordt dan ook met recht het woord uit de Schriften geciteerd: „De ijver voor Uw Huis heeft mij verslonden." Met een felle en heilige toorn reinigt Hij de tempel, en Hij doet het met het oog op Zijn gemeente die Hij bouwt, waar deze tempel als uitdrukking van het historisch geestelijk verval van Israel tot een puinhoop wordt.
In dit zelfde verband moet ook Joh. 14 : 2 gelezen worden, waar Christus spreekt over het Huis van Zijn Vader met vele woningen.

Andere nieuwtestamentische gegevens

Zo heeft de oude gemeente het ook verstaan, wat onder meer blijkt uit Hebr. 3 : 6, waar de schrijver zegt: „Zijn Huis zijn wij, indien wij de vrijmoedigheid en de hoop vasthouden."
En I Petrus 2 : 5 zegt: „Laat u ook zelf als levende stenen gebruiken voor de bouw van een geestelijk huis", terwijl in I Petrus 4 : 17 het profetische besef doorbreekt van het afgebroken worden als oordeel: „Het is nu de tijd, dat het oordeel begint bij het huis Gods" De oude gemeente was zich bewust in het kader van de crisis te staan. In de rede van Stefanus in Handelingen 7 komt dit ook tot uiting als hij Jesaja citeert: „Wat voor huis zult gij mij bouwen, zegt de Heere" De apostel Paulus, die diep doordrongen was van de samenhang van Christus en Zijn gemeente, van de aanwezigheid en de voortgang van het werk van Christus in de gemeente - immers hij bidt de gemeente toe, dat Christus in hen gestalte moge krijgen - zegt in 1 Cor 3 : 10 „Ik heb als een kundig bouwmeester het fundament gelegd, waarop een ander voortbouwt. Maar ieder zie wel toe hoe hij daarop bouwt, want een ander fundament dan dat er ligt, namelijk Jezus Christus, kan niemand leggen" en even daarvoor: „Want Gods medearbeiders zijn wij, Gods akker, Gods bouwwerk zijt gij", en vers 16 en 17: „Weet gij niet dat gij Gods tempel zijt en dat de Geest Gods in U woont?.. want de tempel Gods en dat zijt gij, is heilig!"
Dezelfde gedachte brengt hij ook in Ef 2 : 20 onder woorden als hij zegt: „.. huisgenoten Gods, gebouwd op het fundament van de apostelen en profeten, terwijl Christus Jezus de hoeksteen is. In Hem wast elk bouwwerk, goed ineensluitend, op tot een Tempel, heilig in den Here, in Wien ook gij medegebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest."

Een l e v e n d bouwwerk!

Opmerkenswaard is het dat het statische beeld van het gebouw een organisch levend karakter krijgt doordat er bij Paulus sprake is van een „opwassen" van het bouwwerk, zoals een plant „opwast." En bij Petrus is er sprake van „levende stenen." Wij zeggen ook van een bouwwerk dat steeds verder klaar komt: „het groeit," daarmee uitdrukkend dat een gebouw niet iets doods is, maar dat het leeft. Wij spreken ook van een huis dat „karakter" heeft. Daarmee wordt het bouwwerk „gepersonifieerd".
Wij noemen een groots bouwwerk ook de schepping van een bouwmeester.
Zeker dient ook te worden opgemerkt, dat in de bijbel de direct-„levende" benamingen van de gemeente, de naam „gemeente" zelf, de namen „lichaam", „volk", „kudde", „broederschap" en „bruid" overwegen. Dit zal wel zijn oorzaak hebben in het feit, dat de meeste mensen, vroeger en nu, moeilijk zich een bouwwerk als iets levends kunnen voorstellen.
In alle tijden is er ook teveel gebouwd dat schoonheid- en smaakbedervend is.
Voor ons is het echter belangrijk, dat uit het bovenstaande blijkt, dat de benadering van de gemeente middels het beeld van het bouwwerk toch waarlijk zinvol en wezensuitdrukkend is.

De gemeente een ondeelbare eenheid

Opnieuw is gebleken, dat de gemeente als bouwwerk, als huis en wel in de specifieke zin, als Huis Gods, als Tempel een ondeelbare en onverbreekbare éénheid is: Hij heeft locale gestalte en een wereldomvattende betekenis. Elke locale gestalte is identiek. Er zijn in werkelijkheid geen twee gemeenten. Een gebouw dat gedemonteerd wordt en her en der in brokken wordt neergezet is geen gebouw meer en ieder brok op zich zelf is niet het bouwwerk, al zal bij het ene brok meer dan bij het andere de idee en de oergestalte van het gebouw nog tot uitdrukking komen.
Wij beseffen dat het gevaarlijk is om één enkele beeldende benaming van de gemeente los van de andere uit te werken. Daarvoor zijn ze niet gegeven. Het gaat om de innige samenhang van alle bijbelse gedachtegangen en verbeeldingen, die alle leiden tot de enkelvoudig-onzegbare werkelijkheid Gods.
Maar niettemin kan de bezinning op één enkel beeld als een mokerslag werken.

Het rapport van de sectie eenheid van New-Delhi zegt o.a.:

> *„Wij geloven dat de eenheid, die zowel Gods wil is, als zijn gave aan zijn Kerk, zichtbaar wordt gemaakt wanneer in elke plaats allen, die in Jezus Christus gedoopt zijn, en Hem als Heer en Heiland belijden, door de Heilige Geest samengebracht worden tot een volkomen toegewijde gemeenschap,.."*

In elke plaats allen. Wij geloven dat daarmee een groot en overweldigend stuk van de bijbelse gemeentegedachte is gezegd.

Ph. L. (Gn)

Doopdiensten in Hoogezand

HOOGEZAND — (M. SPANG) Zondag 14 juli mochten wij, evenals andere zondagen, ons kerkgebouw weer helemaal gevuld zien. Mochten wij in juni getuige zijn van de doopsbediening aan 2 jonge zusters, die hun hart aan de Heer wilden geven, 14 juli was het weer een feestdag, toen een jonge broeder bereid was de Heer te volgen op al Zijn wegen. Na de doopsbediening mochten wij met de gemeente het avondmaal vieren. Weer was ons kerkgebouw zo vol dat er stoelen moesten worden bij gezet. En nog steeds komen er meer bij: in augustus D.V. mogen wij weer 2 zusters zien afdalen in het watergraf. Geve de Heer ons dan gezegende dagen met elkaar!

Intrede kand. H. Bijleveld

Zondag 11 augustus a.s. hoopt kand. H. Bijleveld zijn intrede te doen als voorganger der baptistengemeente te Tweede Exloërmond. De diensten op deze zondag zijn als volgt:

10.00 uur voorm. bevestiging door de weleerwaarde heer drs J. Reiling;

3.00 uur nam. intrede van kand. H. Bijleveld; 7.30 uur nam. begroetingssamenkomst.

Ieder die deze diensten wenst bij te wonen wordt hartelijk uitgenodigd. Zij die logies wensen worden verzocht dit zo spoedig mogelijk op te geven aan de sekretaris der gemeente:

W. van der Veen, Zuid 26B, Exloërkijl.

NADER BEZIEN

Onze studerende jeugd

Zoals elders in dit nummer uit een mededeling van de NBSV, de nederlandse baptisten-studentenvereniging blijkt, koestert deze organisatie - ter gelegenheid van zijn eerste lustrumviering in februari 1964 - het illustere voornemen een bundel opstellen te laten verschijnen over het onderwerp „De Baptisten en de Oecumenische Beweging."

De aanleiding tot dit voornemen ligt in het besluit van de laatst gehouden algemene vergadering der unie uit de Wereldraad van Kerken te treden, aldus wordt ons in dat bericht meegedeeld.
In de NBSV is een deel van onze studerende jeugd verenigt. Niet alleen onze Vinkenhofstudenten - die natuurlijk óók - maar tevens de jongemensen die aan een universiteit of een andere inrichting voor hoger onderwijs studeren. Wie hun blad „Pionier" leest bemerkt, dat deze studerende jongeren zich nauw aan onze gemeentelijke arbeid - plaatselijk en landelijk - verbonden weten. Zij uiten dat nadrukkelijk. Misschien soms niet in 'n altijd-even-gelukkige vorm - wat wil men? - maar desondanks duidelijk. Wie door hun (soms te) kritische instelling heen ziet ontdekt die verbondenheid.

Onze arbeid interesseert hen. Zij weten zich erbij betrokken en willen erbij betrokken zijn. Het gaat hen aan. Dat blijkt opnieuw uit het nu ter openbare kennis gebrachte voornemen een bundel opstellen over de oekumenische beweging uit te geven.

Wij geloven, dat onze gemeenten dankbaar moeten zijn voor het bestaan van de NBSV èn zijn verbondenheid met ons werk.
Natuurlijk, vroeger hadden we niet zoveel studerende jongemensen (nu nog niet zoveel, trouwens), maar de enkele die onze gemeenten konden tellen voelden zich eenzaam. Met het gevolg, dat te veel van deze toch al zo weinigen onze gemeenschap hebben verlaten.
Op één van de waardevolle aspekten (er zijn er meer!) van het bestaan van een studentenorganisatie willen we wijzen: willen onze gemeenten en de landelijke arbeid er voor bewaard blijven ten offer te vallen aan „dominokratie" (de heerschappij der dominees...) dan zal het zaak zijn de NBSV te steunen. Uit zijn leden immers zullen onze gemeenten in de toekomst hun ook intellektueel gevormd kader moeten rekruteren.
Reeds die overweging zou ons moed geven voor een ruime subsidie aan de NBSV een lans te breken.

v.D.

ZENDINGSNIEUWS

Een praatje uit Yalemba

Het schooljaar '62-'63 hier in Yalemba is weer om; we zitten nu op een nagenoeg verlaten zendingspost en genieten van de rust om ons heen.
We hadden de laatste tijd weer heel wat aktiviteiten. Een voetbalmatch die onze studenten tegen Basoko speelden en wonnen met 4-2. Soldaten die - om een vete tussen het oude opperhoofd en jongeren, die hem niet moesten - alle mannen van de naburige dorpen in de gevangenis zetten.
Een bruid, waarvan de prijs werd vastgesteld op Fr. 30.000: het hele dorp bemoeide zich ermee, want het was onze kongolese leraar, uit een andere provincie, die haar wilde trouwen. Er was een muziekavond, waarbij we - heel ongewoon hier - bij lamplicht in de kerk zaten.
Een paar weken geleden was er de prijsuitreiking van de 6de klas, lagere school en het uitreiken van hun certifikaten. Velen van hen waren al meer dan 20 jaar oud; enkelen hádden al eens de 6de klas gedaan, vervolgens de 7de, die inmiddels afgeschaft werd, en daarna nog eens wéér de 6de. In Kongo leer je wel je nergens meer over te verbazen.
Van de 90 jongens uit de hoogste klas zijn er 15 die op de middelbare school terecht zullen komen. Er zijn nog plaatsen voor de jongens van andere posten. Ook de middelbare school heeft het examen weer achter de rug en al zijn niet allen geslaagd, velen zijn toch weer een klas hoger gekomen.
De theologische studenten brachten het er minder goed af. Van de acht zakten er twee Hen zal worden toegestaan het jaar over te doen; gaat het niet, dan zal het voor hen voor het einde zijn. Zij zijn allen uit de eerste klas en wonen nog hier. Het is regel, dat zij niet met vakantie mogen gaan. Ze moeten nu hier op de post helpen; een paar uren zijn verplicht, voor de andere uren krijgen ze betaald.
Koortsachtig zijn we aan het bouwen. Om u nog even weer in de herinnering te brengen: Wijzelf krijgen er drie kamers bij, van stenen die we van oude gebouwen hebben en nu zijn we bezig oude fundamenten op te sporen om voldoende te krijgen. Naast ons wordt het huis van Miss Hughes gebouwd, van cementblokken, die met de hand gemaakt worden. Dit huis heeft drie kamers en een badkamer, de keuken wordt buiten later er bij gebouwd.
Het derde huis is van dr Carrington. Dit doet hij grotendeels zelf, al slepen de studenten materiaal aan en maken ze de kleiblokken voor hem. Zij willen hun huis vrij maken voor de fam. Richards die met verlof terug komt. Wie zal het eerst het huis afkrijgen? Dat is nu de grote vraag.
Jan leert er al aardig mee aan en lijkt soms wel een metselaar. Zelf is hij naar een naburige houtzagerij geweest om er planken bij elkaar te zoeken en hij maakte de raamkozijnen. Er komen aluminium-kozijnen in met tuimelraam. Ze kwamen juist op tijd aan.
Zend. Russell is naar Leopoldville vertrokken om zijn bruid te ontmoeten en daar te trouwen. Wat zouden we graag een bruiloft hier gehad hebben, maar dat zou al te gecompliceerd zijn.
Mevr. Thomas is op weg naar Ethiopie; anderen hopen nog een konferentie in Kameroen bij te wonen.
In Stanleyville moet nu iedereen weer een doorlaat-pas hebben, anders mag je niet op de boot of in het vliegtuig.. Reizen is hier nagenoeg hopeloos, als je tenminste niet rustig de tijd ervoor kunt nemen.
Zojuist hoorde ik, dat 'n verloren gewaand meisje kwaad in het bos was gaan zitten. Ze moest op haar nichtje en neefje passen, die slaags raakten en het jongste kind liep een verwonding op. Hiervoor was zij berispt. Gelukkig is ze veilig teruggekeerd. Alle oudere studenten stonden bij een klein petroleumlichtje bijeen, om „de zaak" te berechten. De vrouwen hoorden alles op een afstandje aan en het kleine meisje zat schuldig te kijken. Dan weten we weer, dat we ondanks alle civilisatie toch nog in Afrika wonen, waar men voor zo'n kleine zaak zoveel mensen bijeen roept en alles uitgebreid gaat bespreken.
We groeten u allen heel hartelijk en wensen u Gods zegen toe.

Jan, Fenny, Mirjam en Esther
van der Veen.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

★ *Oesterbotten, Finland.* Tijdens de algemene vergadering van de unie van zweedssprekende baptistengemeenten in Finland, welke van 20-23 juni te Oesterbotten werd gehouden werd aangedrongen op vollediger godsdienstvrijheid in Finland. Ook werden resoluties aangenomen welke steun toezegden aan elke poging binnen de UNO-organisaties 'n eind te maken aan de koude oorlog en te komen tot volledige ontwapening onder afdoende controle. Het beginsel van geheelonthouding ten aanzien van alcoholische dranken werd eveneens door de vergadering in een resolutie vastgelegd. De vergadering werd door ongeveer duizend personen bijgewoond. Pastor Max Soderberg, die tot voorzitter van de Unie werd herkozen leidde de vergaderingen. Een tijdens deze bijeenkomsten gehouden jeugddienst werd door de finse radio uitgezonden.

De resolutie over godsdienstvrijheid in Finland heeft in het bizonder betrekking op het feit, dat ook niet-Lutheranen een aanslag voor kerkelijke belasting ontvangen en op deze wijze verplicht worden finantiële steun te geven aan de lutherse nationale kerk. Ook het feit, dat baptisten en andere vrij-kerkelijken geweerd worden bij het geven van godsdienstonderwijs op openbare scholen ligt aan de resolutie ten grondslag.

De zweedssprekende baptistengemeenten - totaal 27 - hebben een ledental van ruim tweeduizend.

★ *Stuttgart, Duitsland.* De interkerkelijke aktie ,Brood voor de wereld', welke vooral in duitssprekende landen is gevoerd tijdens de afgelopen maanden en vele miljoenen DMarken heeft opgebracht zal voor een deel ten goede komen aan enkele baptisten-aktiviteiten in Assam, India en Kongo. Voor deze objekten is DM 94000 uitgetrokken. Aldus werd kortgeleden besloten te Stuttgart, waar het leidende komité van de aktie ,Brood voor de wereld' over de verdeling der gelden vergaderde.

★ *Tokio, Japan.* In een verslag van ds Sueo Kitahara over de grote evangelisatiecampagne van de baptistengemeenten in Japan, welke kortgeleden werd afgesloten wordt vermeld, dat reeds een maand erna ruim zeshonderd personen door de doop zijn toegetreden tot de gemeenten.

Tijdens deze vijf weken gedurende campagne kwamen - voorzover kon worden nagegaan - zeker 22000 mensen tot het geloof in Christus. Het bezoek aan de godsdienstoefeningen van de japanse gemeenten is na de campagne met gemiddeld 25% toegenomen; in sommige gemeenten is deze toename zelfs 1000%!

★ *Cairo, Egypte.* Van 27-29 mei j.l. werd te Cairo, Egypte de eerste algemene vergadering van de baptistengemeenten in dit land gehouden. Ongeveer 40 personen, zes gemeenten vertegenwoordigende, woonden de vergadering bij. Tijdens de bijeenkomsten werd speciale aandacht geschonken aan het bijbelse ,rentmeesterschap'. Amerikaanse zendelingen uit naburige landen, zoals Jordanië en Libanon woonden eveneens de vergaderingen bij. Een van hen, zendeling Hern roept de baptisten elders op te bidden voor het baptistenwerk in ,het land der farao's'.

★ *Warschau, Polen.* Zdzislaw Pawlik, baptistenvoorganger in de poolse hoofdstad werd tijdens de laatste vergadering van de poolse oekumenische raad gekozen als sekretaris. Een andere baptistenvoorganger, Stefan Andres is penningmeester van deze raad.

★ *Stockholm, Zweden.* De algemene vergadering van de unie van baptistengemeenten in Zweden, gehouden in Stockholm van 12-16 juni werd door ongeveer 530 afgevaardigden bezocht. Verslagen van het gehele werk passeerden de revue; ook het zondagsschoolwerk, jeugdwerk, vormingsarbeid en vrouwenwerk werden, als gewoonlijk, op deze jaarvergadering besproken. Dertien studenten van het Bethel Seminarium werden beroepbaar gesteld; vier zendelingen werden tijdens de vergadering uitgezonden naar zendingsvelden in Japan en Kongo.

★ *Miama, Florida, USA.* De kubaanse overheid heeft twee amerikaanse baptistenzendelingen (S. Conv.), die de laatste 18 jaar werkten in Cabanas, van 't eiland verbannen. De beide dames, miss Lucille Kerrigan en miss Ruby Miller arriveerden in Miami op 3 juli j.l. aan boord van het Rode Kruisschip Maximus. Ook de door miss Kerrigan geadopteerde kubaanse dochter Susie (15) was bij de dames. Intussen verblijven nog vier amerikaanse baptistenzendelingen op het eiland.

★ *Västerås, Zweden.* Vijfhonderd jongeren bezochten de zweedse nationale baptistenjeugdkonferentie, die in Västerås van 5-7 juli werd gehouden. De voornaamste spreker op deze konferentie was dr Erik Rudén, Europa-sekretaris der BWA en voormalig sekretaris van de zweedse unie. Dr Rudén hield een toespraak over de veranderde omstandigheden op de zendingsvelden van Azië en Afrika. Sved Ohm, de bekende jeugdsekretaris van de zweedse baptisten-unie leidde zondagsavonds een grote jeugdrally welke in een koncerthal werd gehouden.

In de slotbijeenkomst werd het echtpaar Ake Granath voorgesteld als de mensen die in Kongo zich zullen bezig houden met de vorming van jeugdleiders. De zweedse jeugd zal voor dit doel finantiële ondersteuning verlenen.

★ *Hamburg, Duitsland.* Het baptistenseminarium te Hamburg verleende van 8-12 juli gastvrijheid aan negentien docenten van europese baptistenseminaria. Deze theologische docenten vertegenwoordigden Engeland, Italië, Zwitserland, Denemarken, Zweden, Duitsland en Nederland. Het centrale thema van deze konferentie was ,De gemeente.' Gesproken werd over de plaatselijke gemeente, de relatie der baptisten tot andere christenen, de plaats van de praktische theologie en over het belang van de sociale ethiek, zowel voor de gemeente als de seminaria.

Referenten op deze konferentie waren o.m. dr James Perkin (Universiteit Edinburgh) dr Gordon Lahrson (Rüschlikon) en dr K. C. Dykes (Manchester Baptist College).

Drs J. Reiling, rector van het baptistenseminarium in Nederland werd tot sekretaris gekozen.

De docenten stellen zich voor elkaar opnieuw te ontmoeten voor een korte conferentie tijdens het in **1946 te Amsterdam te** houden europese kongres. Een konferentie met een uitvoerig programma zal in 1966 worden gehouden.

★ *Bristol, Engeland.* Het bestuur van de BMS vergaderde 1-3 juli in Bristol en hield zich zeer intensief bezig met de voortdurende nood der kongolese en indiase gemeenten, die een beroep hebben gedaan op de fondsen en mankracht van de BMS.

Rev. C. J. Parsons, kortgeleden teruggekeerd van een zendingsreis door Afrika benadrukte het tekort aan zendelingen in de kongolese baptistengemeenten. Verleden jaar hebben deze gemeenten 39 nieuwe zendelingen aan de BMS gevraagd; slechts twee konden worden gezonden. Rev. Parsons deed een beroep op mensen - vooral onderwijzers - die in kort dienstverband bereid zijn in Kongo te werken. De gemeenten hier hebben voorgangers, artsen, verpleegsters en onderwijzers nodig, zo verklaarde Rev. Parsons, maar ik geloof, dat men ze in Afrika nog meer nodig heeft. Rev. Parsons deelde mee, dat de bevolking van Afrika thans geschat kan worden op 225 miljoen; ongeveer 46 miljoen is christen (waarvan 12 miljoen protestant). In Kongo, dat een bevolking heeft van ongeveer 14 miljoen behoort vijf miljoen tot de roomskatholieke kerk; ongeveer twee miljoen is protestant. v.D.

De Nederlandse Baptisten-Studentenvereniging (N.B.S.V.) geeft een lustrum-bundel uit

Op 8 februari van het komende jaar zal het vijf jaar geleden zijn dat de N.B.S.V. is opgericht. Om aan de viering van het eerste lustrum een bizonder cachet te verlenen, heeft de senaat besloten in november a.s. een bundel opstellen te laten verschijnen handelend over het onderwerp: *„De Baptisten en de Oecumenische Beweging."* Aanleiding tot deze publikatie is het feit dat de Unie van Baptistengemeenten op haar laatste A.V. te Sneek met een kleine meerderheid besloot haar lidmaatschap

van de Wereldraad van Kerken te beëindigen.
De senaat der N.B.S.V. is van mening dat door dit in Sneek gevallen besluit de diskussie over het vraagstuk „Oecumene" niet is afgesloten, maar dat een doordenking en bespreking hiervan des te noodzakelijker is geworden.
Naast het door de Unie uitgegeven studierapport bestaat er, naar de mening van de senaat, bij ons behoefte aan een bredere oriëntatie betreffende dit onderwerp. Vooral een bundel met feitenmateriaal over „de oecumene" zal voor persoonlijke studie en voor gebruik in gespreksgroepen van veel nut kunnen zijn. De door de senaat ingestelde redaktie-kommissie heeft nu het plan uitgewerkt een boekje uit te geven waarin (op ongeveer 60 pagina's) de volgende onderwerpen aan de orde komen: *Een historisch overzicht van de belangrijkste feiten en ontwikkelingen binnen de Wereldraad van Kerken; de houding van het „wereld-baptisme" t.o.v. de Wereldraad; de groei van het oecumenisch denken en handelen in de nederlandse kerken; de ontwikkeling van het nederlandse baptisme, historisch gezien; een poging om de weerstanden die bij ons bestaan tegen de Wereldraad c.q. Oecumenische Beweging te beschrijven en te verklaren.*
Als medewerkers aan deze bundel zijn gevraagd: een sekretaris van de Wereldraad te Genève, een docent aan het baptistenseminarie te Rüschlikon (Zwitserland), een funktionaris van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland en twee nederlandse baptistentheologen.
Aan de sekretarissen van de gemeenten zijn stencils en intekenlijsten toegezonden. Bij hen zal men zich dus kunnen opgeven om 'n bundel te ontvangen; de intekening staat open tot 21 september. De prijs van de bundel zal, bij intekening, *f* 2,00 bedragen. Van tijd tot tijd zult U in dit blad nadere berichten over deze lustrumuitgave kunnen aantreffen.

De redaktiekommissie:
J. Bijleveld, praeses N.B.S.V.
P. Mostert, adviseur
R. de Haan, eindredakteur „Pionier"
A. Schlüter, quaestor N.B.S.V.

Tabitha-Bouw-Actie

Wijde belangstelling

Het was voor ons een grote vreugde, dat wij in het officiële orgaan van het Interkerkelijk Protestants Ziekenhuisbureau **een zeer** *uitvoerig artikel over ons diaconessenhuis Tabitha aantroffen, compleet met een aantal illustrerende foto's (juni 1963).*

De verleiding om uit dit artikel u enkele gedeelten door te geven, is mij te machtig geworden; zie hier wat o.a. geschreven werd:
„Zoals meestal het geval is als een zieken-, verpleeg- of bejaardentehuis in een bestaand pand wordt gevestigd, is ook de accomodatie van Tabitha niet ideaal: sommige vertrekken zijn te groot, anderen te klein voor de toegedachte functie.
Ofschoon bij het toewijzen van de plaats van een patiënt in een kamer op de begane grond of op de verdieping wel rekening wordt gehouden met zijn mobiliteit, wordt toch het ontbreken van een lift in het huis als een gemis gevoeld."
„Ofschoon wel aandacht wordt geschonken aan de reactivering heeft Tabitha geen uitgebreide revalidatie-afdeling, maar in de niet verre toekomst hoopt men over meer mogelijkheden te beschikken."
„Tabitha heeft als verpleeghuis een voorlopige erkenning gekregen. Als de grote plannen, die nu nog in voorbereiding zijn, gerealiseerd zullen zijn, zal, naar verwacht mag worden, de voorlopige in een definitieve erkenning worden omgezet en zal o.a. ook de opleiding tot ziekenverzorgster ter hand genomen kunnen worden, met als bekroning voor de deelneemsters aan de cursus het officiële diploma."
Dat aan ons huis en onze toekomstplannen middels vermeld blad zulk een grote bekendheid wordt gegeven, is ons natuurlijk tot een oorzaak van blijdschap. Wij speuren daarin de wijde belangstelling, die men heeft voor ons diaconaal werk in Tabitha. Zulk een belangstelling bemoedigt om voorwaarts te gaan!
Ook in onze eigen gemeenschap merken we een stijgende belangstelling; er wordt naar Tabitha gevraagd, men praat er met elkaar over, men geeft, men offert er voor. Men weet, vooral in onze kring, waarin het op ieders medewerking en meeleven aankomt, dat vele kleintjes één grote maken; ziet u er de volgende verantwoording maar eens op aan:

gemeente te Hoogezand *f* 70,40; zusterhulp te Muntendam *f* 8,-; donateurs te Borne *f* 32,50 en te Muntendam *f* 2,50,-; Mevr. K te Z *f* 25,-; mej. PJ te U *f* 5,-; APH te A *f* 3,-; mej. JP te A 10,-. Allen weer hartelijke dank!

En waar we allerwegen zulk een meeleven en meewerken ervaren, zouden we daar niet moedig voorwaarts gaan? En zouden we daar mogen nalaten aan de achterblijvers een hartelijke opwekking te geven tot daadwerkelijk liefdebetoon aan de naaste om Jezus' wil? Aan de naaste, ook al is die persoonlijk volslagen onbekend.
Ons gironummer: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha Bouw Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

DRS D. SLORT OVER

Een lichtstraal van het Vrederijk

In het boek Jesaja komt een merkwaardige profetie voor, die ik gaarne onder de aandacht van onze lezers breng. Een ogenblik heb ik geaarzeld of ik als opschrift zou plaatsen: De grote drie, want het zal gaan over drie machtige wereldrijken, zoals we aanstonds zullen zien.

Het gaat in deze profetie over Egypte en de bekering van Egypte. Het is dan ook begrijpelijk, dat een zendingsgenootschap, dat zich de verkondiging van het Evangelie aan de Egyptenaren ten doel stelt, op deze tekst opmerkzaam maakt. Wij bedoelen Jes. 19 : 18-25. De profetie begint aldus:

> „Te dien dage zullen er vijf steden in het land Egypte zijn, die de taal van Kanaän spreken en die bij de Here der Heirscharen zweren; één zal genoemd worden: stad der verwoesting."

Over deze profetie is licht opgegaan door de papyri van Elephantine, waaruit met grote zekerheid blijkt, dat er een *joodse* militaire kolonie in Egypte is geweest.
Wanneer deze kolonisten naar Elephantine gekomen zijn is nog steeds onbekend.
Onze profetie merkt op, dat vijf steden de taal van Kanaän spreken. Dit getal is symbolisch te verstaan; bedoeld wordt een gedeelte, dat heenwijst naar de tijd, dat geheel Egypte de taal Kanaäns zal spreken. Het aanwezig zijn van joodse koloniën in Egypte was hoopvol; daarop rustte de verwachting, dat Egypte zich zou bekeren tot de Here.
De Schrift verhaalt ons, hoe na de val van Jeruzalem in 586 een deel der Joden naar Egypte is gevlucht, „en zij kwamen tot aan Tachpanhes," Jer. 43 : 7b. Ook Jeremia werd tegen zijn wil meegesleurd naar Egypte en heeft daar onder de Joden gewerkt, die er blijkbaar reeds eerder woonden en wel in Pathros, Zuid-Egypte. Dat deze er reeds eerder waren vindt steun in het feit, dat Psammetichus I in zijn strijd tegen de Ethiopiërs joodse huursoldaten gebruikte. Er is voor Jesaja een bepaald historisch aanknopingspunt geweest: hij heeft deze profetie geschreven in een tijd waarin er een relatie bestond tussen de Joden en de Egyptenaren. - Ná Jesaja heeft ten tijde van Manasse - blijkens assyrische inscripties - Juda hulptroepen geleverd en naar Egypte gezonden ten dienste van Assurbanipal.
In nog veel later tijd - vernemen we - is de zoon van de hogepriester Onias III, n.l. Onias IV naar Egypte gevlucht. (Het laatste gedeelte van Jes. 19 : 18, waar we lezen: één zal genoemd worden: stad der verwoesting, laten we onbesproken. Daarover zou nog wel het een en ander te schrijven zijn). Het volgende vers luidt:

> „Te dien dage zal er een altaar voor de Here zijn midden in het land

Egypte, en aan zijn grens een opgerichte steen voor de Here. En dit zal een teken en tot een getuigenis wezen voor de Here der Heirscharen in het land Egypte."

We schreven reeds over Onias IV die naar Egypte was gevlucht en wel voor de syrische koning. De pharao gaf toestemming om te Leontopolis in de Nijldelta een tempel te bouwen. Hij deed dit overeenkomstig de maten die de tempel te Jeruzalem had. Dit gebeurde omstreeks 160 voor Christus. Nu is het merkwaardige dit: Volgens Josephus heeft Onias IV, om van de koning van Egypte verlof te krijgen voor deze tempelbouw, zich beroepen op onze tekst. Deze tempel in Egypte heeft tot 72 n. Chr. bestaan.

Toch is deze tempel niet de vervulling van het woord van Jesaja. Immers, deze tempel was door en voor Joden gebouwd, niet voor Egyptenaren. Ook was er toen geen sprake van een „aan zijn grens opgerichte steen," d.w.z. aan de grens van Egypte opgerichte obelisk. Het genoemde altaar zal niet enkel zijn om te offeren, maar zal een „teken" zijn, dat er vereerders van de Here zijn in Egype, en de obelisk zal tot een „getuigenis" zijn. Deze „opgerichte steen" zal ervan getuigen, dat de Heer ook de God der Egyptenaren zal zijn. „Wanneer zij tot de Here roepen vanwege de verdrukkers dan zal Hij hun een verlosser en een strijder zenden." Wie deze verlosser is wordt niet gezegd.

De Egyptenaren zullen niet meer tot hun goden - die niet horen kunnen - tevergeefs roepen, maar tot de Here. Er wordt door Jesaja gewezen op de bekering van de Egyptenaren. In de voor-christelijke tijd was Egypte met joodse synagogen bedekt, de God van Israël had getriomfeerd over de afgoden van Egypte. Later werd in Alexandrië het Oude Testament in het grieks vertaald, de zgn. Septuaginta en zo werd Gods Woord verbreid en voor de buitenwereld toegankelijk gemaakt.

De profetie gaat aldus voort:

„En de Here zal Zich aan Egypte doen kennen, en Egypte zal te dien dage de Here kennen."

Is dat niet wonderlijk en heerlijk? Het begin was zo onaanzienlijk. De profeet sprak van vijf steden, van een altaar en een opgerichte steen - maar de dag der kleine dingen liep uit op een kennen van de Heer, het Hem liefhebben. Die liefde openbaarde zich in het brengen van slachtoffers en spijsoffers, dus van bloedige en onbloedige offers. De profeet spreekt op oudtestamentische wijze. In de nieuwe bedeling openbaart zich onze liefde tot de Heer, niet in het brengen van dergelijke offeranden. De gehele Hebreeënbrief is daarvan een krachtig bewijs.

Toch is het bekeerde Egypte niet volmaakt. Het heeft opvoeding, tuchtiging nodig. De Heer zal het slaan, maar dan toch ook genezen. Zo wordt Egypte op één lijn gesteld met het oude volk Israël. God was voor Israël een Vader en deze Vader heeft Zijn Zoon Israël getuchtigd en genezen wanneer hij zich bekeerde.

Toch blijft het niet bij een bekering van Egypte. Ook een andere grootmacht, Assyrië wordt erbij betrokken. Egypte, Assur en Israel zij zijn een heenwijzing naar de grote wending die komt. Eén *teken van het komend Koninkrijk Gods dat wereldomvattend* zal zijn. De profeet laat zien hoe onder deze volken - Egypte en Assur waren felle vijanden van Israël - een nieuwe verhouding komt. Een verkondiging van vrede! Hier zijn glanzen van het Vrederijk. De profeet beschrijft het op zeer duidelijke wijze door het beeld dat hij ons toont:

„Te dien dage zal er een heirbaan wezen van Egypte naar Assur en Assur zal in Egypte komen, en Egypte in Assur, en Egypte zal met Assur de Here dienen."

★

Hoe komt de vrede onder de volkeren tot stand? Door vredesconferenties? Door een internationale politiemacht? Door een internationale rechtbank? De profeet leert het ons. Hoe komen Assur en Egypte tot elkaar? Bekering, dat is het bijbelse antwoord. Het dienen van dezelfde God is er de oorzaak van dat volkeren elkaar leren verstaan. De verkeersweg is het beeld van een vreedzame samenleving en deze weg ging over Israël.

De profetie eindigt als volgt:

„Te dien dage zal Israël de derde zijn naast Egypte en Assur, een zegen in het midden der aarde omdat de Heer der Heirscharen het gezegend heeft met de woorden: gezegend is mijn volk Egypte en het werk mijner handen, Assur, en mijn erfdeel Israël."

Hier bereikt Israël het grote doel dat God Zich met dit volk gesteld heeft, n.l. een zegen in het midden der aarde te zijn.. Egypte en Assur vertegenwoordigen de andere volkeren der aarde. Hoe is alles anders geworden! Menigmaal heeft Israël steun gezocht bij Assur, met gevolg dat Juda een vazalstaat werd van Assur en een vijand van Egypte. Nogmaals: hoe is alles anders geworden! „Mijn volk Egypte, het werk Mijner handen: Assur," wat een eretitels door de Heer gegeven. En Israël als van ouds: „Mijn erfdeel." Geen onderscheid meer in de verhouding tot God.

Toch blijft Israël het bijzondere volk, dat de rol van middelaar speelt. Door dit volk kwam de zegen; de belofte aan Abraham gegeven: „In Uw zaad zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden" gaat in vervulling.

„Te dien dage".., daarmede worden we naar de toekomst gewezen. Zeker is, dat het Nieuwe Testament leert, dat de heidenen die eertijds verre waren nu ook nabij gebracht zijn. Dat er geen onderscheid meer is. Toch blijft de uiteindelijke vervulling wachten op het „Rijk des vredes", het herstelde paradijs!

Deze profetie sluit - aldus Eichrodt - met een uitzicht op een tijd van vrede die de ganse wereld zal omvatten. Dit alles zal het werk zijn van Hem, Wiens naam is: Heer der Heirscharen! Aan Zijn voeten zal dan alles en allen onderworpen zijn.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Hengelo (O.), Jac. Catsstraat: C. van Wier te Nw Weerdinge.
Bedankt: voor Harlingen, Ph. Lindeman te Veendam.

DE NUMMERING VAN „DE CHRISTEN"

We werden er op attent gemaakt, dat reeds sinds februari j.l. de nummering van „De Christen" niet meer klopt. Het is daarom, dat „De Christen" van deze week als nr 3689a verschijnt. E.R.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Rome in Zuid-Amerika

Volgens een opgave van de Ierse missionaris in Zuid-Amerika, Father Bernard Smyth, in het missieblad „Far East" wordt ongeveer 98 procent van hen die in Zuid-Amerika uit rooms-katholieke ouders worden geboren, gedoopt. Ongeveer 10 procent ontvangt echter slechts godsdienstonderwijs, vandaar dat het nog verwondering mag wekken, dat 33 procent zijn eerste communie doet, 14 procent met Pasen naar de mis komt en 4 procent van de mannen en 10 procent van de vrouwen regelmatig naar de zondagsmis gaat. Tenminste 50 procent trouwt niet in de kerk en ruim 50 procent sterft zonder gebruik van de sacramenten.

(Centraal Weekblad).

In de staat Israël

met haar totale bevolking van bijna 2 1/4 miljoen inwoners wonen 172.000 mohammedanen, 52.150 christenen (de meesten van arabische oorsprong) en 24.000 druzen. Het christelijke deel van de bevolking - meest rooms- en grieks-katholieken - beschikt over ongeveer 200 kerken en kapellen en rond duizend geestelijken. De Israëlische wetgeving met betrekking tot minderheden deelt - speciaal op het gebied van huwelijk en echtscheiding e.d. - een belangrijke rol toe aan kerkelijke rechtbanken, waarvan er momenteel acht functioneren, waaronder drie Grieks-orthodoxe en één rooms-katholieke.

(Ev. Luth. Weekblad)

Op dinsdag 9 juli jl. nam de Heer tot Zich onze geliefde zuster

IEBELTJE POUTSMA-BUITER

in de ouderdom van 75 jaar.

Ze is thans bij haar man die 5 januari jl. van haar heenging en bij haar Heer en Heiland.

Baptistengemeente te Haulerwijk (Fr).

Vrijdag 2 aug. 1963 79e jaargang Nr. 3690

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.), drs J. Reiling, drs D. Slort en ds H. van der Werf.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Drieduizend jonge baptisten waren in Beiroet bijeen

Dank zij de berichtgeving van de European Baptist Press Service te Rüschlikon, Zwitserland zijn wij in staat reeds nu enkele indrukken aan te bieden van de baptisten-wereldjeugdkonferentie welke slechts enkele dagen geleden - 15-21 juli - in Beiroet, de hoofdstad van Libanon werd gehouden. Het was de zesde baptisten-wereldjeugdkonferentie in suksessie. Vorige konferenties werden gehouden in Praag, Stockholm, Zürich (vóór Wereldoorlog II) en in Rio de Janeiro en Toronto. Verschillende van deze jeugdkongressen werden ook door Nederlanders bezocht. De konferentie van Toronto, in 1958 gehouden werd o.a. door ds J. Broertjes als nederlandse gedelegeerde bijgewoond. Br J. Aaldring (Hengelo) - lid van de Rijpere Jeugdcentrale der NBJB - was in de gelegenheid de konferentie in Beiroet te bezoeken.

Meer dan vijftig naties vertegenwoordigd

Nergens duidelijker dan op een internationaal baptistenkongres of - konferentie blijkt hoezeer onze baptistengemeenschap de gehele wereld omvat. Niet slechts de deelname aan dergelijke konferenties - in Beiroet waren maar liefst 52 nationaliteiten vertegenwoordigd! - maar ook de medewerking aan het programma toont een staalkaart van de bonte veelheid van rassen en nationaliteiten, die in de baptisten-wereldalliantie elkaar hebben herkend als broeders van hetzelfde huis. Zo werkten aan het kongres in Beiroet sprekers mee uit Nigeria, Ceylon, India, Libanon, Brazilië en USA. Een groep britse jongelui verzorgde een toneelavond; een zweeds koor - 200 personen! - verzorgde een avond waarvan het hoogtepunt bestond uit ‚gospel'-muziek waaraan ook russische en chinese solisten meewerkten.

Het merendeel van de deelnemers bekostigde zijn eigen reis naar de konferentie. Enkele baptistengroepen, met name in USA hadden geld bij elkaar gebracht om daarmee jongeren in andere landen te helpen. Kinderen uit 'n baptisten-weeshuis in Thomasville, North Caroline (USA) - bijvoorbeeld - spaarden geld dat zijzelf hadden verdiend, o.a. door auto's te wassen om voor een jonge Fransman een vliegtuigbiljet naar Beiroet te kunnen kopen. Een 23-jarige Nieuw-Zeelander, Peter Alton Thompson lifte (!) van zijn woonplaats Christchurch naar Beiroet. Zijn reis duurde maar liefst vier maanden. Dat hij toch nog *f* 1000 moest uitgeven was te wijten aan de nu eenmaal noodzakelijke vliegtocht over de oceaan naar Singapore en een korte luchtreis over een gebied waar de wegen door een watersnood onbegaanbaar waren.

Eerste internationale baptistenkonferentie ooit in Nabije Oosten gehouden

Veel medewerking van libanese autoriteiten

Het kongres-komité ondervond geweldig veel medewerking van overheids- en andere instanties. Hoewel het de grootste konferentie was die ooit in Libanon werd gehouden slaagden de autoriteiten er in een uitstekende akkomodatie voor de drieduizend deelnemers te verschaffen.

De luchtvaaronderneming Middle East Airlines legde speciale diensten in om jongemensen van en naar de stad te brengen. Taxi's en bussen waren gecharterd om de deelnemers van hun hotels naar kongreslokaliteiten te brengen.

In het grote Sports City Stadium had men een platform gebouwd, met voetlicht en een komplete geluidsinstallatie ten gerieve van een menigte van zesduizend jongeren - waaronder drieduizend bezoekers uit Beiroet. Een systeem van 900 koptelefoons verzorgde een vertaling van al het gesprokene in het Arabisch voor hen die de voertaal van de konferentie, Engels niet machtig waren. Luchtvaart-autoriteiten lieten eigener beweging binnenkomende straalvliegtuigen vanuit een richting landen op het in de buurt van het stadion gelegen vliegveld zodat het oorverdovende geluid van de dalende toestellen de bijeenkomsten in het stadion niet verstoorde.

Zeer terecht merkte *dr Robert S. Denny*, leider van het kongres en jeugdsekretaris der BWA dan ook in zijn slottoespraak namens alle deelnemers op, bizonder dankbaar te zijn voor de grote gastvrijheid welke tijdens de konferentie was ontvangen van de zijde der overheid, burgelijke autoriteiten en de libanese baptisten.

‚Jezus Christus in een veranderende wereld'

Vanzelfsprekend waren de verschillende toespraken van gerenommeerde sprekers speciaal gewijd aan het konferentie-thema: ‚Jezus Christus in 'n veranderende wereld'. Even vanzelfsprekend is zulk een konferentie meer dan een reeks toespraken over een bepaald onderwerp.

In dit nummer o.a.:

De diskussie, de ontmoeting en het onderlinge gesprek vormden het hart van het programma, dat voorbereid werd door een door de Canadees Bruce Neal (Toronto) voorgezeten internationaal komité. Elke ochtend ontmoetten de kongressisten elkaar voor het aanhoren der lezingen en de deelname aan de diskussiegroepen. De programmakommissie plande 150 van zulke diskussiegroepen, waarin jongeren van diverse nationaliteiten, kulturen en rassen samen spraken en van gedachten wisselden. Natuurlijk waren er daarenboven de ontelbaar vele spontane diskussies die buiten het programma om, 's middags en in de late avond- soms tot diep in de nacht - op bloeiden.

Van de verschillende sprekers op de konferentie noemen we enkele bekende namen: *dr Charles Malik*, een vroegere voorzitter van de UNO; *dr Joseph Nordenhaug*, algemeen sekretaris der BWA en *dr Joao Soren* van Rio de Janeiro, president van de BWA. Voorts spraken enkele bekende amerikaanse en afrikaanse negerdominees over het rassenvraagstuk. *Rev. William A. Lawson*, Houston, Texas (USA) zei o.a.: „onze ware eenheid komt voort uit onze verwantschap - wij zijn kinderen van één Vader." *Rev. Emanuel A. Dahunsi*, Nigeria merkte op: „De rassenstrijd, in het bizonder in de zogenaamde christelijke landen, is een schending van de liefde"; „het bestaan van rassenpolitiek in veronderstelde christelijke maatschappijen doet twijfelen aan de echtheid der christelijke belijdenis."

De bekende negerleider *dr Martin Luther King*, die in de slotbijeenkomst van het kongres een toespraak zou houden was helaas verhinderd aanwezig te zijn. De fel gevoerde rechtsstrijd van de laatste maanden om de gelijkstelling der negerbevolking in Amerika maakte zijn aanwezigheid in zijn land noodzakelijk.

Een blijvende bijdrage

In zijn slottoespraak verklaarde *dr Denny*, dat op het in Beiroet gehouden kongres een belangrijke en blijvende bijdrage is geleverd tot de oplossing van de hedendaagse ethische problemen in deze zo snel veranderende wereld. Om de in Beiroet bereikte resultaten op zo breed mogelijke wijze te verspreiden zal er van al de konferentie-aktiviteiten - inklusief de volledige toespraken - in boekvorm een uitgebreid verslag verschijnen.

Bij voorbaat bevelen wij onze lezers de aanschaf van dit rapport aan. Het zal hen in elk geval ervan overtuigen, dat ook onze wereldwijde gemeenschap een belangrijke plaats kan innemen temidden van een christenheid, die zich gekonfronteerd ziet met de moderne problematiek van het oude evangelie in een veranderende wereld.

v.D.

---

zand en zaad

Het is prachtig dat mensen, die een heel jaar in een kantoor of werkplaats hebben zitten of staan werken, acht of meer dagen hebben om werktuig en cijfermateriaal te kunnen neerleggen en de wijde wereld in mogen trekken. Sommigen trekken ook heel ver. Anderen vinden rust en schoonheid dichterbij. Aan allen onze beste wensen. Wie weet ontmoet u God ook in de bergen, de bossen of in een camping.

Het was voor het eerst in bijkans tien jaren, dat ik op een vrijdagmorgen om een uur of elf van huis ging met een hoofd dat vol lood scheen en nauwelijks nog te dragen. Ik moest over de zondagmorgentoespraak denken, een bijdrage aan een krant klaarmaken, wat mensen uitnodigen mij te helpen het kerstnummer van De Zaaier mooi te maken en dat alles samen bezorgde mij die zwaarte in het opperste deel van mijn totale lengte. Ik merk nu dat ik de voorgaande zin niet juist heb afgemaakt. Ik bedoelde: het was voor het eerst in bijkans tien jaren dat ik met meervermeld hoofd naar het enige plantsoen in deze stad wandelde om zittend op een bankje rozen te ruiken. Ofschoon midden in de stad gelegen was het er heerlijk stil. Het had in de nacht geregend en letterlijk alles geurde. Het door bomen versluierde licht was een zegen voor de ogen.

Toen zag ik de eenden in de vijver. En jonge eendjes, die als kleine volkswagentjes door 't water tuften. Driftig schoten ze alle kanten uit en deden net als de groten, die nu en dan met hun snavel het water beroerden. Opeens verdween er een eend onder het water. Of droomde ik? Nee, daar ging er weer een. Dat had ik nog nooit gezien. Ik kende alleen maar eenden, die het voorste stuk onder water staken en het achterstuk er boven uit, als een ondergaand schip op de televisie. Maar deze doken opeens volkomen onder en je kon ze duidelijk langs de bodem zien zwemmen, tot ze plotseling weer het hoofd en de rest boven water staken. Zelfs de kleintjes haalden datzelfde kunststukje uit. Ik werd niet moe ernaar te kijken. En de volkswagentjes, daar leken ze meer op dan op lelijke eendjes, spoedden zich met drukke schokjes verder. He, dacht ik, dat is vreemd. Zouden die zwemmertjes die duikertjes niet zien? Natuurlijk wel. Maar waarom zeggen die dan niet: dat gaan wij ook doen; wij gaan ook lekker diep duiken en drie meter verder weer boven komen. Maar misschien denken eenden niet. Er kwamen een man en een vrouw voorbij. Uit een grote zak strooiden ze wat brood op het water en sommigen kregen veel en anderen weinig en dat is voor een mens niets bizonders. De kleintjes kwamen er maar bekaaid af. Die man en vrouw gooiden ook een beetje brood op het gras en in ontzagwekkend korte tijd was er een wolk van mussen en duiven, die alles wegpikten en toen in de buurt wat gingen rondvliegen. He, dacht ik, wat vreemd. Die mussen zien toch zeker ook wel die net zo grote vogeltjes als ze zelf zijn lekker op dat water drijven en varen. Waarom strijken ze niet neer op het water. Een mus is zeker toch wel net zoveel mans als een eendje. Maar ze deden het niet. Niet een deed het. Die stomme eendjes konden dat wel, ik denk, dat de mussen niet kunnen zwemmen. Maar wie zal zeggen of die eendjes soms niet zuchten: hier lig nou op dat water te drijven en ik zou zo graag eens een klein eindje door de lucht varen als die mus. Die kan maar naar 't station kijken en de schouwburg, en ik kom niet verder dan de oevers van dit plasje.

Ja, zei de man, ik moest van m'n vader en moeder naar de ULO, maar in 't speelkwartier liep ik gauw naar de smid en keek, want ik wilde smid worden. Een smid bij 't vuur maakt wat. Daarom ben ik ook smid geworden. Ja, zei ik, dat is goed, maar een andermans bord lijkt altijd vetter. Als de lui mij zien zeggen ze ook dat ik een bruin leven heb. Zelf zou ik wel timmerman willen zijn, want die kan zien wat hij doet en bouwt. Maar laatst zei een timmerman tegen mij, toen ik dat zei: Dat zal wel, maar je ziet ook een leven lang de fouten die je maakt. Hij was metselaar en dacht zeker aan wat verknoeide muren, die hij nu en dan moest passeren.

Ik heb een drie kwartier vakantie gehouden aan de vijver in het rosarium en ontdekt dat een mus niet kan zwemmen en een eendje niet vliegen. En dat het geen gezicht zou zijn als een mus te water ging met dat doel. Ik had mijn zwaar hoofd verloren en toen ik mij weer waagde op de weg vol roetende en ronkende motoren, moest ik even aan de titel van een boekje denken, dat langgeleden verscheen en wel niet meer gelezen zal worden: En zijn God onderricht hem.

Ook een goede vakantie gewenst. Drie kwartier kan langer zijn dan drie weken.

Huizinga

O, houd terug elk haastig woord

O, houd terug elk haastig woord
dat aan U dreigt te ontglippen.
Ge weet niet hoe het smarten kan,
al zwijgen straks Uw lippen.

En deed ook nog en nog zo kort
Uw woord de lucht slechts trillen,
De sporen wist ge nimmer uit,
Hoe graag ge 't ook zou willen.

De wonde die Uw hand eens sloeg,
kan helen en verouden,
maar 't wondend woord sterft niet, sterft nooit,
maar blijft zijn kracht behouden.

O, houd terug elk haastig woord
dat aan U wil ontglippen.
De sporen wist ge nimmer uit,
al zwijgen lang Uw lippen.

(Uit een gemeenteblad)

De HEERE is mijn HERDER, mij ontbreekt niets;
Hij doet mij nederliggen in grazige weiden;
Psalm 23

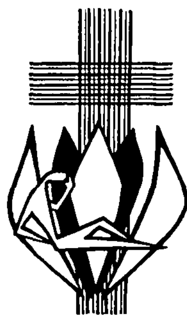
Aan rustige wateren

Met de Herder op stap

Op een door een vorstelijke persoonlijkheid uitgeschreven feest waren vele vooraanstaande mensen aanwezig. Onder de gasten bevond zich ook een zeer beroemd voordrachtskunstenaar. Hem werd gevraagd eens de drieentwintigste psalm te declameren. Hij zei het te willen doen, op voorwaarde dat na hem de hofprediker hetzelfde zou doen. Het werd toegezegd. De voordracht van de kunstenaar was ook werkelijk een kunststuk en hij werd met een daverend handgeklap beloond. Toen stond de prediker op en ook hij declameerde psalm 23. Doch op zulk een wijze, dat er geen handgeklap volgde maar een gewijde stilte. Zelfs werd hier en daar door sommige der aanwezigen een traan weggepinkt.
Iemand vroeg aan de voordrachtskunstenaar of hij kon zeggen wat de oorzaak kon zijn van deze verschillende reaktie; en weet U wat hij zei? Dit: „Ik heb de psalm voorgedragen als kunstenaar, maar de prediker kent de HERDER."
Dat is dus het grote onderscheid in het lezen van de bijbel. Lezen wij de bijbel als een boek, zonder meer, wel dan kunnen wij er wel heel wat uit leren voor ons verstand en tot vermeerdering van onze kennis. Lezen wij echter de bijbel als het Woord van God tot ons persoonlijk gericht, dan wordt ons lezen een ontmoeting met God en leren wij Hem kennen met het hart, dan wordt ons bijbellezen een versterking van ons geloof en een opbouw van ons geestelijk leven. Als wij zo onze bijbel lezen dan is elke keer dat wij Het Boek ter hand nemen een „op - stap - gaan - met - de - herder - zelf!!"
„Verstaat gij ook hetgeen gij leest?" zo vroeg Philippus aan de kamerling en hij antwoordde: „Hoe zou ik dat kunnen als niet iemand mij de weg wijst?" Hij las een stuk uit de profeet Jesaja en vroeg van wie de profeet dat allemaal had gezegd. En wij lezen dan: „En Philippus opende zijn mond, en uitgaande van dat schriftwoord, predikte hij hem Jezus."
Philippus leerde aan de kamerling hoe hij, de bijbel lezende, met de Herder (Jezus Christus) „op stap" moest gaan. En.... hij ging „op stap."
En hij had er geen spijt van!!! Want het eerste waar de Herder hem bracht was: komen tot het geloof dat Jezus Christus is de zoon van God; het tweede waar de Herder hem bracht was: met Christus begraven worden door de doop in de dood en toen.... reisde hij verder zijn weg met blijdschap... hij ging steeds verder met de Herder op stap!
Met de Herder op stap gaan betekent óók: alles ontvangen wat nodig is. Het kan niet missen, het zal steeds zijn: „Mij ontbreekt niets en.... Hij doet mij nederliggen in grazige weiden."
Eens bezocht ik iemand, die voor een zware operatie in het ziekenhuis was opgenomen. Hij vroeg mij, voor het heengaan met hem psalm 23 te lezen en zo deed ik. Toen ik het eerste vers had gelezen zei hij mij even te wachten en toen vertelde hij mij dat hij dat woord van „de grazige weiden" nu pas hier in het ziekenhuis had leren verstaan. Hij zei: „Grazige weiden worden niet gevonden op de hoge bergtoppen van het leven, maar, evenals in de natuur worden deze gevonden in de dalen, in de diepte, op de vlakte."
„In het diepe dal van deze ernstige ziekte en operatie heb ik het malse gras van Gods vertroostingen leren smaken en het smaakte naar meer."
Kom, broeders, zusters en vrienden, laat ons steeds „op stap gaan met de Herder"; Hij kent de noden van uw hart!
Heerenveen *G. Visser.*

Tabitha-Bouw-Actie

Nimmer versagen

De geschiedenis van de christelijke diaconie, zowel in het verre als in het nabije verleden, biedt vele voorbeelden van heldhaftig doorzettingsvermogen.
Dwars tegen miskenning en misverstand in hebben geroepenen des Heren hun trouw aan hun opdracht betoond, tot zegen voor hen, die aan hun zorg waren toevertrouwd.

De oproep tot volharding vinden wij gedurig weer in de Heilige Schrift. Reeds tot Abraham sprak God: Wandel voor Mijn aangezicht. Tot Israël klonk het bij de Sinai: Gij zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben.

De profeten hebben een groot deel van hun prediking gewijd aan de terugbrenging van Israël tot deze trouw en aanhankelijkheid aan de Heer.

Ook in het nieuwe testament komen we deze vermaningen tot trouw en vasthoudendheid tegen. Jezus zei meer dan eens: Waakt dan! En bij Zijn dienaren de apostelen is het al niet anders.
De christen staat dus in het grote gevaar van de afval. Hij kan dus - en dit is een huiveringwekkende mogelijkheid! - losla-ten, wat hij eenmaal had, eenmaal ontving. Hij kan verslappen in waakzaamheid en activiteit; ja niet alleen verslappen, hij kan tot volslagen passiviteit afvallen, vervallen. Dat betekent schade voor hem. Maar niet alleen voor hem. Ook voor anderen. Want een mens staat nooit alleen. En hoe persoonlijk zijn beslissingen ook mogen zijn - en beslissingen voor en in het geloof zijn hoogst-persoonlijke beslissingen! - altijd zullen die beslissingen gevolgen hebben voor medemensen, zowel negatief als positief.

Wanneer wij als christenen, als gelovigen, als mensen, die in Nederland en daarbuiten bekend staan als baptisten, wanneer wij verslappen in onze daadwerkelijke liefde tot de medemens en met name tot de hulpbehoevende medemens.. wanneer wij afvallen van de hoge roeping, waarmee wij ook in dit opzicht geroepen zijn.. wanneer wij geraken tot een passiviteit zonder enig perspectief voor de toekomst,.. dan, ja dan heeft dat niet alleen gevolgen voor onszelf, maar ook voor de wereld rondom ons. En niet alleen voor de wereld rondom ons, maar ook voor onszelf.

Deze dingen wetende, versagen wij niet! Wij blijven u oproepen tot offervaardigheid en meeleven voor onze Tabitha-Bouw-Actie, voor ons diaconessenhuis Tabitha, voor ons diaconaal werk; klein in omvang, maar in zich dragende de kiemen voor een grote uitbloei.. als wij allen meewerken. Vanwege de vakantie geen verantwoording van ontvangen giften, maar wel vermelding van ons gironummer: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

Leestafel

Een paar boekjes liggen al een paar maanden op aankondiging te wachten. Meer zal het niet worden. Het eerste, dat ik u ga noemen, vond ik zo aardig dat ik het had uitgeleend. Vandaar die paar maanden. Het heet: **Kerkeheren/Kerkeknechten**, geschreven door de utrechtse journalist **Henk de Jong**, die al vaker in de historie dook om ons het leven van preekheren en dergelijke lieden te laten zien. Getuige vorige boekjes: Preekstoel op-Preekstoel af; Kerkbank in - Kerkbank uit en 'n Preek zus-'n Preek zo. Ik kan niet beginnen te citeren uit dit nieuwe boekje, want dan is er geen eind. Prachtige lektuur voor het bestuur van de gemeente. **Zomer en Keunings, Wageningen** geeft het uit.
Kok, Kampen zond het boekje **Jozua**, deeltje uit **DE BIJBEL, toegelicht voor het Nederlandse volk**, bewerkt door **Prof. drs J. A. Schep.** Telkens worden enige verzen van een hoofdstuk voorzien van een kort, populair kommentaar. Misschien dienstig voor hen, die nu en dan eens een woord in de gemeente spreken.

Huizinga

Mededelingen

Het adres van ds H. Bijleveld is ingaande 5 augustus a.s.: Baptistenpastorie, Z.D. 84, Tweede Exloërmond; tel. (05997)-428.

Belangrijke oekumenische vergadering in Montreal, Canada

Verleden week vrijdag, 26 juli werd te Montreal, Canada de vierde wereldkonferentie voor Geloof en Kerkorde gesloten. Deze bijeenkomst, waaraan een driehonderd theologen, de 201 leden-kerken van de Wereldraad van Kerken vertegenwoordigende deelnamen heeft veertien dagen geduurd. De konferentie te Montreal, waarvan sommigen menen, dat het een van de belangrijkste kerkvergaderingen van deze eeuw zou worden - te vergelijken met het tweede vatikaanse koncilie - werd ook bijgewoond door enkele roomskatholieke theologen. Een van deze roomskatholieke waarnemers was de Nederlander prof. dr C. Groot uit Warmond.

Heel speciaal heeft deze konferentie zich bezig gehouden met de vraag wat de kerken nog van elkander gescheiden doet gaan ten aanzien van geloof en kerkorde èn welke wegen bewandeld moeten worden om tot elkaar te komen.

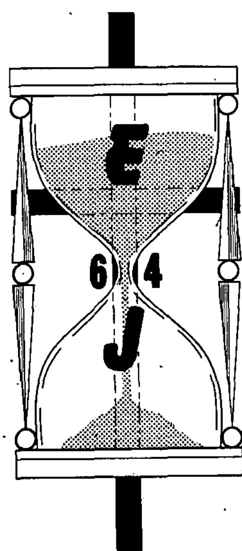
Tien jaar lang, sinds de derde konferentie te Lund, hebben enkele daartoe in het leven geroepen kommissies zich bezig gehouden met de bestudering van belangrijke thema's als ‚Christus en de Kerk,' ‚Traditie en Tradities', ‚Eredienst' en ‚De Kerk als instituut'. In Montreal werden de resultaten van deze studies, door middel van rapporten aan een bredere behandeling onderworpen.

De konferentie te Montreal werd vrijdag 12 juli geopend met een plechtige bijeenkomst in het Winter Stadium van de Mc Gill-Universiteit. Ook enkele voor belangstellenden toegankelijke bijeenkomsten stonden op het programma. Op een van deze openbare samenkomsten sprak de rector van het baptistenseminarium van Formosa, prof. dr Lien H. Chow. Het zal vooral de lezers van ons blad interesseren, dat deze baptist tijdens deze bijeenkomst o.a. opmerkte, dat vele evangelische groeperingen zich van de Wereldraad van Kerken afzijdig houden omdat zij bevreesd zijn te worden opgenomen in een grote superkerk. „Zij zouden moeten beginnen met geloof en niet met de dogmatiek," aldus dr Chow.

De in Montreal besproken en behandelde rapporten zullen na de konferentie de leden-kerken ter nadere overweging en bestudering worden aangeboden. Uit hetgeen reeds is bekend geworden - en dat is, voorzover ons bekend nogal fragmentarisch gebeurd - hebben we niet de indruk gekregen, dat de resultaten van deze vierde konferentie helemaal aan de hoog gespannen verwachtingen zullen beantwoorden. Dat wil natuurlijk geenszins zeggen, dat er geen hoogst interessante en belangwekkende uitspraken zijn gedaan. In het rapport over ‚Christus en de Kerk', waarin o.a. gehandeld wordt over de aard der kerk wordt o.m. verklaard: Het is zonneklaar, dat God de christenen thans leidt op de weg naar de eenheid. Verder: De vraag of een aparte godsdienstige groep recht van bestaan heeft moet steeds worden bestudeerd in het licht van het huidige streven naar christelijke eenheid. In een ander rapport wordt onmiskenbaar duidelijk gezegd, dat er geen enkel excuus is voor een politiek van rassenonderscheid. Het rapport roept alle christenen overal ter wereld op een dergelijke onchristelijke politiek met inspanning van alle krachten te bestrijden.

Helaas moeten we volstaan met bovenstaande citaten. Volalediger informatie ontbreekt ons op dit moment. Indien we de beschikking krijgen over meer gegevens zullen wij, of een der andere redakteuren van ons weekblad op deze konferentie terug komen. Ook al nemen we dan niet op direkte wijze deel aan de arbeid van de Wereldraad van Kerken, we kunnen de oekumenische beweging zoals die in de Wereldraad is belichaamd onmogelijk negeren.

Immers, telkens weer zullen wij en onze kinderen met dit ook kerkhistorisch zo belangrijke verschijnsel worden gekonfronteerd. v.D.

EJ 64

Wist U al dat in 1964 de baptisten in de gehele wereld zich bijzonder met de evangelisatie bezig gaan houden? Om U aan deze zaak te herinneren zullen er regelmatig korte berichten in De Christen gaan verschijnen. Wellicht zal het helpen om een goede voorbereiding op dit evangelisatiejaar mogelijk te maken. Wie een toren wil bouwen berekent eerst de kosten. Wie met vrucht in 1964 mee wil werken aan de gemeentelijke, persoonlijke en massale evangelisatie zal zich hierop moeten voorbereiden. Zijn wij kanalen van zegen?

Evangelisatie-Jaar 1964 ligt nog ver voor ons. Maar om een dergelijke voorbereiding in gemeentelijk verband en eigen geestelijk leven mogelijk te maken is de tijd kort genoeg. Een plant zorgt in de zomer reeds voor het zaad van volgend jaar. Wie verstandig is zal niet al zijn spaarcenten opmaken in de vacantie, maar tijdig zorgen voor kolen in het winterseizoen. Wil het evangelisatie-jaar geestelijke draagwijdte krijgen, dan zullen de wortels moeten liggen in geloof en gebed. Maar hierover een volgende keer.

gemeenteberichten

Vreugde en droefheid in Coevorden

COEVORDEN—(H.B.) Wij mogen met grote dankbaarheid melding maken van de zegen die God in ons midden geeft. De opkomst in de eredienst, die wordt gehouden met de zusters en broeders uit De Krim en andere omliggende dorpen is zeer goed te noemen. En in het bizonder mogen wij dan melding maken van de hoogtepunten waarin zusters en broeders door de doop tot de gemeente worden toegevoegd. Tijdens het paasfeest werd een zuster gedoopt en op het pinksterfeest waren het vijf zusters en broeders die in hun witte doopkleding een voor een afdaalden in het watergraf om in verbondheid met Christus op te staan tot een nieuw leven. In het begin van deze maand was het een echtpaar dat tot de overtuiging was gekomen dat wilden zij de Heer geheel volgen in gehoorzaamheid op de bekering de doop moest volgen. Deze laatste doopdienst was wel zeer bizonder een getuigenis van hetgeen de Heer van ons vraagt. Onze voorganger ds D. Boschma sprak over de keuze van Mozes die liever met het volk van God wilde lijden dan voor een korte tijd de genietingen van de zonde te hebben. Het leven is kiezen... voor of tegen Christus. „Het loon der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven." Wij mogen bemerken hoe God bezig is Zijn werk in ons midden te doen. Het is Gods Heilige Geest, Die de harten aanraakt.

Het is ook een vreugde te bemerken hoe er grote bereidheid is in de gemeente om de voorganger terzijde te staan. In een oude boerderij ergens midden in het land waren begerige zielen die het evangelie wilden horen en in een huissamenkomst waren 25 zusters en broeders aanwezig en klonken onze heerlijke liederen. De zoon des huizes was reeds tot overgave gekomen maar enkele weken later mochten we ook de moeder en een jonge zuster tot de Heer leiden. Er zijn vele mogelijkheden in en rondom Coevorden, alleen is het grote bezwaar dat ons werkterrein zo uitelkaar ligt, hetgeen voor onze voorganger niet gemakkelijk is. We geloven echter dat ook in dezen spoedig een goede oplossing zal komen. De Heer zal voorzien.

Bij al die blijdschap werd de gemeente plotseling opgeschrikt door het sterven van zr J. Broekman-Wubbeling. Zij was een lieve getrouwe zuster die niet op de voorgrond trad maar in grote toewijding en liefde toonde wat Christus in haar leven betekende. De uitvaart was een machtig getuigenis. Acht muzikanten v. h. Leger des Heils (gebrs v. d. Woude uit Almelo), neven van onze overleden zuster, speelden hun prachtige liederen in de aula en

NADER BEZIEN

De kernstop-overeenkomst

Verleden week is er te Moskou een van de meest hoopgevende politieke beslissingen van de na-oorlogse jaren gevallen. De grote 'kernmachten', Amerika en Engeland enerzijds, Rusland anderzijds, sloten een (voorlopige) overeenkomst, waarin beloofd wordt af te zien van verdere bovengrondse atoombomproeven.

Enkele landen verklaarden reeds zich erbij te zullen aansluiten. Helaas schijnen rood-China en het Frankrijk van De Gaulle nog niet van zins te zijn zich ook te voegen in de rij der naties, die op deze wijze te kennen hebben gegeven op te houden met de mensheid en al het leven bedreigende atoombom-experimenten.

Natuurlijk weten ook wij, dat het hier ook (en misschien allereerst) om een politieke overeenkomst gaat. Te overdreven waarde hechten aan dergelijke papieren verdragen zou gelijken op die wijsheid welke aan de struisvogels wordt toegeschreven.

Desondanks geloven wij, dat de wereld dankbaar kan zijn voor hetgeen tot stand is gekomen.

Juist nu komen er berichten, waarin melding wordt gemaakt van het feit, dat in bepaalde gebieden - als gevolg van de atoombom-proeven van de laatste jaren - de maximaal toelaatbare hoeveelheid radio-aktiviteit is overschreden.

Afgezien van de politieke betekenis van het in Moskou gesloten verdrag - waarop wie weet, misschien werkelijk nog wel een niet-aanvalsverdrag tussen de NATO-landen en de landen van het Warschau-pakt kan volgen - geloven we, dat deze kernstop mede geïnspireerd is door de ernstige waarschuwingen van de kerngeleerden. We vleien ons zelfs met de hoop, dat ook de recente uitspraken van de Wereldraad van Kerken en de laatste encycliek van de overleden paus Joannes het hunne ertoe hebben bijgedragen.

En getuigt het van een te grote kinderlijkheid wanneer we durven veronderstellen, dat - al is het dan in zeer bescheiden mate - ook de toenemende weerstand van de burgerbevolking - niet slechts in het Westen maar ook in het Oosten - o.a. tot uitdrukking komend in de 'beruchte' ban-de-bom-akties tenslotte ook nog hun invloed hebben doen gelden?

In elk geval, we blijven ervan overtuigd, dat - ongeacht de uitkomst - zij, die hoewel geen direkt politieke toch verantwoordelijkheid dragen, door moeten gaan de publieke opinie te beinvloeden. Voor de geestelijke leiders, met name de kerken en hun leidslieden geldt deze opdracht met name.

Wie verzoening zaait zal vrede oogsten!

v.D.

op het kerkhof. Onze voorganger ds Boschma en ook de oud-voorgangers ds Van 't Wout en ds Van der Laan spraken over de troost in leven en sterven. Voor br Broekman en zijn kinderen bracht dit alles grote troost; in alles werd het woord van Paulus bevestigd: „Wij treuren niet als de anderen die geen hoop hebben." Zo gaan wij door om op allerlei wijze de liefde van God te verkondigen voor een verloren gaande wereld. Deze boodschap wordt dan ook iedere zondag met overtuiging gebracht en wij hebben de belofte Gods, dat Zijn woord niet ledig zal wederkeren. In de maand oktober hopen wij een driedaagse konferentie te houden, waaraan verschillende sprekers zullen medewerken.
De guitaarband „Imanuel" is zeer aktief en speelt en zingt van de liefde van Jezus. In het sanatorium Hellendoorn werd een prachtige avond gegeven voor de patienten die veel zegen bracht. Wij zijn wel een nog jonge gemeente, maar mogen met grote dankbaarheid konstateren dat de Heer der gemeente in ons midden wil wonen en werken. Wij bidden, dat nog vele zielen door onze gezamenlijke arbeid tot de Heer geleid mogen worden en willen, zoals de apostel Petrus het schrijft aan de gemeenten in Klein-Azie „elkander dienen, een ieder naar de genadegaven die hij ontvangen heeft als goede rentmeesters van de velerlei genadegaven Gods."

Onder vier ogen

Speciaal voor leden der gemeente

U hebt dit stukje al zes maanden verwacht. Iedere maand vond U het beslist vreemd dat onderstaand verhaal ontbrak. Immers, iedere dominee die hier pas komt voelt zich geroepen hierover te spreken of te schrijven. Velen van U zullen dit lezen, glimlachen om de naieviteit of enthousiasme van de nieuwe man, en overgaan tot de orde van de dag, want: het is sinds jaar en dag zo geweest in......!
Ja zeker, ik bedoel de opkomst in de zondagmorgendienst, 1) Eerlijk, als die opkomst zo blijft, zal ik er nooit aan wennen, me iedere keer weer verbazen en nog veel meer..
Ik ben geweldig blij met de buitengewoon goede opkomst in de middagdienst en daarom zou ik U haast prijzen, want als U 's middags komt hebt U er wel wat voor over. Maar waar is de gemeente op zondagmorgen? Het is mij een raadsel! toch niet op bed? Op visite? Op de koffie? en de dominee met één derde van de gemeente resp. op de kansel en op de kerkbanken. We zingen: „Wij reizen met elkander.." Maar toch niet op deze manier? Een vraag aan de wegblijvers: namens wie worden de erediensten samen geroepen? In wiens naam sta ik op de preekstoel? Toch zeker namens de *gemeente*, waarvan U lid bent en waarvoor U dus verantwoordelijk bent.
Niet-gemeenteleden, waarvan sommigen alleen 's morgens (kunnen) komen (en dus de goed bezochte middagdienst nooit bijwonen) moeten wel de indruk krijgen dat het Evangelie kennelijk niet zo'n belangrijke zaak is en dat het lidmaatschap ener gemeente blijkbaar een rekbaar begrip, indien vele leden 's zondagsmorgens niet eens één uurtje God kunnen loven en naar Zijn woord luisteren..
Zo dat moest ik even schrijven. Ik heb er met opzet mee gewacht, totdat U mij een beetje beter zou kennen om nl. te begrijpen dat ik dit schrijf omdat ik de gemeente liefheb en ik weet dat dit bij U ook het geval is. Ik voel mij nu wat lichter, en sommigen Uwer wat zwaarder, naar ik hoop. *Of zijn christenen ook al onverbeterlijk....?*

> *„Wij moeten onze eigen bijeenkomsten niet verzuimen, zoals sommigen dat gewoon zijn, maar elkander aansporen, en dat des te meer, naarmate gij den dag ziet naderen."*
>
> *(Uit een gemeenteblad)*

1) als u wilt: middagdienst, E.R.

BIJ ANDEREN GELEZEN

Dr. Niemöller door Indianen geëerd

De Ponca-Indianen hebben de bekende Duitse predikant, dr. Martin Niemöller, in hun stam opgenomen. Ter erkenning van zijn voorbeeldige houding in de tijd van 't nationaal-socialisme gaven ze hem de naam van OO-duh-mah-thee-a, wat betekent: Hij die op de rechte weg wandelt. Tijdens een bezoekreis naar Amerika werd aan dr. Niemöller in een godsdienstoefening in Tulsa-Oklahoma deze eretitel uitgereikt.

(„Hervormd Nederland")

Terugblik op 50 jaar dienst

In de Gemeentebode van Nw Pekela troffen we 'n bijna stenografisch verslag aan (van de hand van de pastor loci, ds Th. H. Plevier) van hetgeen ds J. Louw j.l. zondag 16 juni t.g.v. zijn gouden ambtsjubileum - in januari jl. reeds officieel gevierd - in zijn eerste gemeente aan herinneringen en mijmeringen ophaalde.
We vonden dit verslag zo interessant, dat we er graag een plaats voor inruimen in ons weekblad: Terugblik op 50 jaar dienst!

Graag wil ik u enkele punten uit de prediking van ds Louw doorgegeven, welke hij hield in de morgendienst, waaraan evenals 's avonds ook ons zangkoor meewerkte. De tekst was Rom. 2 het 16e vers...... „ten dage, dat God het in de mensen verborgene oordeelt volgens mijn evangelie, door Christus Jezus."

Het onderwerp van de prediking was vooral geconcentreerd rondom de woorden van Paulus *„mijn evangelie."* Ds Louw begon met op te merken, dat ook nu weer bleek dat uit het kwade het goede kan voortkomen, want als het niet zulk kwaad weer was geweest op 19 januari dan hadden we deze zondag zó niet gehad. Velen weten niet meer wat 50 jaar geleden gebeurde, alleen van horen zeggen. Ik hoop daar vanavond op terug te komen.

Wij zijn altijd dankbaar geweest voor de gelegenheid om door de gemeenten het evangelie te kunnen brengen. De gemeenten hebben mij de gelegenheid gegeven om mijn roeping van Christus' wege uit te leven. Zo mocht ik in Nw. Pekela beginnen en mijn intredepreek hier had als onderwerp: *Jezus is de Heer.* Ik wilde hier gaan werken vóór de Heer en met u samen. Paulus sprak over zijn relatie met de Heer, hij sprak over zichzelf, dat wil zeggen, over wat de Heer met hem gedaan had. Paulus spreekt met vrijmoedigheid over „zijn evangelie."

Wij kennen „het evangelie", de evangeliën in de bijbel, wij kennen „ons evangelie," ons gemeenschappelijk bezit, maar we moeten óók net als Paulus het „mijn-evangelie" kennen. Wij moeten het „mijn-evangelie" kennen als een persoonlijk bezit. Daar kun je op leven en op sterven. Zó is het evangelie duizend, ja, miljoenen malen herhaald - de weerkaatsing is verschillend - maar het kaatst als een persoonlijke relatie tot de Heer weer terug in het leven om de gelovige mens heen. De weerkaatsing van het evangelie is verschillend, is anders bij iemand die van kindsbeen af aan in de gemeente is opgegroeid ten opzichte van degene die van „buiten af" is toegetreden tot de gemeente. Maar herhaald, weerkaatst wordt het!

Wij behoeven niet dezelfde bekeringsgeschiedenis meegemaakt te hebben. Wij worden wel geroepen tot dezelfde dienst. Tot werkelijke dienst worden wij allen opgeroepen. In het boek „Openbaring" lezen wij dikwijls dat Gods kinderen staan voor Gods troon. Dat „staan" houdt in, dat de gelovigen daar staan in de dienst van God. Een dienstknecht staat voor zijn meester. Het gaat in het leven van de gelovigen om „het staan" om „het dienen" voor Gods aangezicht. „Staat vast in den Here".

Twee dingen hebben mijn leven getekend. Ten eerste, een christen te willen zijn, ten tweede, in Zijn dienst te willen staan. Maar ik achtte mij er niet toe in staat! Mijn eigen maatschappelijk werk had ik lief, ik wilde dat niet los laten. Maar de Heer heeft mij er langs Zijn weg van los gemaakt.

Dat kwam zo! In de gemeente te Den Haag tobde men over het vraagstuk hoe men daar aan een voorganger kon komen. Een zuster deed een voorstel ter gemeentevergadering en zei: „Onze jonge broeder Louw moest maar voorganger worden." Dat is er ook van gekomen. Te Sneek werd ik aangenomen als student voor het seminarie te Hamburg, na een practische proeftijd in Stadskanaal. Ik heb mij er altijd onbekwaam voor gevonden om in de dienst van de Heer te staan. Eén ding was mij echter steeds duidelijk, we moeten „het hemels gezicht" gehoorzaam zijn, anders komen wij in de duisternis.

Ds J. Louw

De dienst is nooit gemakkelijk geweest, wel heerlijk: „Uw liefdedienst is heerlijk, Heer". Van mijn opleidingstijd te Hamburg herinner ik mij de vroomheid mijner leraren. Het gaat bij de seminarie-leraren niet allereerst om hun geleerdheid, doch om hun vroomheid. Zo kwam ik na mijn opleiding tot de dienst. In de bediening van het Woord had ik voor ogen dat we met de gemeente en haar vrienden niet samen vóór de poort moeten blijven staan, maar dat we gezamenlijk dóór de poort moeten gaan. Het doel van de prediking is redding van zondaren, het invoegen van de levende stenen.

Met Gods hulp heb ik mijn taak mogen volbrengen, ondanks de tegenstand van eigen vlees, de tegenstand ook uit de wereld, ja zelfs de tegenstand van sommige broeders en zusters. De Heer heeft mij geholpen en daarbij heb ik moeten leren om te inkasseren. In het leven van Gods dienaars mag geen plaats zijn voor zelfbeklag. De bokssport is een ruwe sport, toch kunnen we er iets van leren. Een bokser moet leren inkasseren. Hij moet de klappen weten op te vangen, af te weren. Zo moest ook ik leren dat er op mij gebokst werd. Het inkasseren moest geleerd worden.

Overwerkt kwam ik uit Hamburg. Opgevangen werd ik in Nw. Pekela. Met veel begrip werd ik ontvangen.

De broeders hielpen mij de arbeid te kunnen verrichten. Het aardige van de arbeid te Winschoten was, dat het niets mocht kosten. Ik mocht daar wel werken, maar, zeiden de broeders, het moet geen geld kosten. Dat kwam het werk ten goede, want toen moest er extra geofferd worden. En dat kan geen kwaad. Wij zijn de Heer dankbaar dat wij in Zijn dienst mochten staan alhoewel, en dat moet nogmaals gezegd worden, wij ons er nooit bekwaam voor geacht hebben.

De avondsamenkomst had een gezellig verloop en was ook zeer goed bezocht. Na de toespraak van ds Louw is nog door velen het woord gevoerd, waarbij heel aardige herinneringen naar boven kwamen, zodat de vrolijke noot geenszins ontbrak. Mijn bedoeling is echter om de toespraak van ds Louw weer te geven en hier volgen dan de pogingen daartoe:

Na mijn studietijd keerde ik enkele maanden terug in mijn ouderlijk huis te Scheveningen. Ik kon daar weer op verhaal komen. Nu was het wachten op een beroep. Welke gemeente wilde mij hebben? Er kwam een brief van Nieuwe Pekela. Gelukkig niet van de gemeente te X. Daar was het gebeurd dat de zieke voorganger zondags uit zijn bed werd gehaald, want hij moest en hij zou preken. De broeders van de raad stapten dus maar naar de pastorie om de man uit bed te halen. Nou het ging dan maar door en de broeder heeft gepreekt. Nee, het was dus van Nw. Pekela. Maar die broeders waren wel voorzichtig, want die stelden mij een proeftijd voor van een winterhalfjaar.

Mijn salaris bedroeg dan voor dat halfjaar *f* 350,- een kosthuis kon ik krijgen voor *f* 35 of ook één van *f* 40 per maand. Die laatste aanbieding was van een wat „beter" kosthuis. Dat voorstel werd door mij niet aanvaard. Ik ging er van uit: óf helemaal beroepen óf niet. Het gevolg was dat ik tòch beroepen werd op een salaris van 700 of 800 gulden, het juiste bedrag weet ik niet meer, maar dat was dan mijn jaarsalaris. Mijn vakantie zou twee weken zijn, maar nadat ik opgemerkt had, dat ik dat wel wat weinig vond, werd dat op drie weken gesteld.

Zo kwam ik dan te Nw. Pekela waar van de tegenwoordige gebouwen toen nog alleen maar het voorstuk van de huidige kerk was gebouwd. Een orgel had men nog niet in gebruik voor de diensten, maar br Olijslager was voorzanger. De gemeente kende 20 psalmen en 12 gezangen.

De broeders konden een woning huren voor de predikant à *f* 100 per jaar. Dat werd echter door mij afgeslagen omdat ik daar geen enkel plekje had voor mijn studie. Later konden zij een voormalige onderwijzerswoning huren, met een ijzeren hek ervoor. Ja, met een ijzeren hek, dat zag je niet veel, dat was iets bijzonders. De huurprijs was *f* 3 per week. Die woning bleek beter geschikt en daar kwamen wij dan te wonen.

In verband met ons huwelijk is het leuk om te vertellen dat we onze bruiloft in Pekela nog eens over hebben gevierd op verzoek van de broeders en zusters. In de oude boerenwoning, naast de kerk werd het feest nog eens overgedaan onder het genot van een kopje chocolademelk. Mijn vrouw heeft toen zelfs haar bruidsjapon nog weer aangetrokken. Het was alles met elkaar echt mooi! Zo woonden we dan in Nw. Pekela. Een plaats met een stoomtram, die langs ons huis voorbij kwam en je stak je hand maar omhoog en je kon meereizen. Een geweldig gemak was dat.

Op een gegeven moment kwamen er plannen bij de broeders voor het bouwen van een pastorie, een kosterswoning én een zaal. Wij belegden een propaganda-avond met de jeugd om een begin te maken met de geldinzameling voor de zaal, die wij zo nodig hadden voor ons verenigingswerk. Wij maakten toegangsbewijzen, die in voorverkoop à 10 c. per kaart weggingen. En wat we nooit verwacht hadden, dat gebeurde: de kerk stroomde vol, want de kaarten waren allemaal verkocht.

Later heeft de jeugd nog weer geld ingezameld voor een podium in de kerk. Honderddertig gulden werd opgebracht en het podium kwam er. De pastorie werd aan het begin van 1914 betrokken. 1914-1918 waren, zoals begrijpelijk is, moeilijke jaren. Maar we waren aardig vooruit geboerd inmiddels. In de kerk was een orgel gekomen en met de zaal en de woningen erbij, keek heel Pekela de ogen uit over zo'n rijkdom van die baptistengemeente.

(Het orgel was een harmonium en zoals wij later op de avond hoorden moest er wel een begeleidings-instrument komen omdat ds Louw liederen opgaf die niemand kende. Het was dus „noodzakelijk" dat er een orgel kwam.)

Inmiddels was de gemeente nog klein. Ze had 49 leden. Er moest wat gebeuren. Nu waren er veel onkerkelijken te Nw. Pekela en aangezien we overal binnen mochten komen, we werden maar zelden geweigerd, gingen we die mensen bezoeken. Een beetje vreemd vond het volk het wel. Want waarom deed die dominé dat? Ze vroegen dan ook: „Dominé werkt zeker op provisie?" Helaas bereikte men niets,. Niemand van de bezochte personen kwam ooit in de kerk. Op een bepaald adres ben ik zeker wel 400 maal geweest om het evangelie te vertellen. Zij schenen niet te reageren. Voor begrafenissen werd ik vaak gevraagd door die mensen en dan kon je het evangelie weer eens kwijt.

Mijn taak was om de boodschap te brengen; dat de mensen niet kwamen, dat was niet voor mijn verantwoording.

Toch gebeurde er een enkele keer wel iets verblijdends op dat gebied, zodat je eens vrucht zag. De Heer heeft het zo geregeld voor Zijn dienstknechten, zei Spurgeon, dat ze net voldoende vruchten op hun arbeid zien om niet ontmoedigd te worden, maar ook weer zo weinig dat ze niet tot hoogmoed komen.

Ik herinner mij een samenkomst op de grens van Oude en Nieuwe Pekela in een oudcafézaaltje. Daar hielden wij zo nu en dan samenkomsten. Er stonden heel goedkope, wrakke stoelen in dat zaaltje. Stoelen die je nieuw kocht voor 80 c. per stuk. Op één van die stoeltjes is een zondaar tot de Heer gekomen. Hij was zo ontdaan en geschokt dat, terwijl ik met hem bad, het stoeltje door mij moest worden vastgehouden, want ik was bang dat het met man en al zou bezwijken. Ja, die man was óók een van de velen die ik bezocht had. Hij wilde mij wel ontvangen, maar als ik een bijbel mee nam, dan zou hij mij buiten de deur zetten. Hij wilde geen bijbel van mij hebben. Hoe het allemaal is gegaan kan ik mij niet meer in bijzonderheden herinneren maar die man „kwam".... Later, in een andere gemeente, toen ik bij de uitgang de kerkgangers een hand gaf, maakte die man zich weer aan mij bekend. Hij was lid van de gemeente aldaar. Zo hebben wij toch ook de kracht der genade aanschouwd. We hadden in Nw. Pekela een bloeiende afdeling van het Nederlands Bijbelgenootschap en er waren, ook mede daardoor, prettige kontakten met de andere kerken. Ook hadden we een interkerkelijke tentevangelisatie bij de Doorsnee.

Het werk te Winschoten. Ja, hoe is dat begonnen? Ons eerste aanknopingspunt was een in het zwart geklede pelgrim, een zekere br Hintjes. Hij was alle kerken in Pekela bij langs geweest en kreeg ten slotte kontakt met ons. Door hem begonnen wij in Winschoten. Br Ten Brinke in Winschoten zaaide ook aan alle wateren in die plaats en zo hadden we ook door dat werk al meerdere aanknopingspunten. Bekend was toen „Ten Brinke's Kerkje."

We gingen ook werken onder a-sociale gezinnen. Veel belangstelling hadden ze aanvankelijk niet, maar we hebben door gezet. Twee van hen kwamen tot geloof en wilden gedoopt worden. We waagden het met de Heer en met die bekeerlingen. Ze waren tot overgave gekomen en ze werden gedoopt en... na een half jaar was ook hun huiskamer veranderd. „Jan" ging ook getuigen van zijn Heiland en ze zeiden: „Jan is gek geworden." Maar hij leefde met Jezus en Jezus met hem.

Mijn werk op zondag was toen zo onderverdeeld, dat wij een dienst hadden in Nw. Pekela om 9.30 uur en om 3.00 uur. Om 5.30 uur waren we voor een dienst in Winschoten en voor de jeugdsamenkomst om 8.00 uur weer in Pekela. Alles op de fiets natuurlijk. Het werk in Winschoten mocht niets kosten, het was dus zwemmen of verdrinken, doch we zijn drijvende gebleven. We waren begonnen met het huren van een klein zaaltje, maar dat was dom, zoals achteraf bleek. Er kwam geen volk, want „dat kon niets wezen." Later huurden we een grote zaal met een goede reputatie en die zaal kwam vol, want wat daar gebracht werd, „dat moest goed wezen!"

Zo kreeg de arbeid armslag en we kwamen zover dat we grond konden kopen voor een eigen gebouwtje. Verschillende leden van Nw. Pekela stonden volkomen achter de arbeid aldaar en mede ook daardoor is er wat tot stand gekomen. Vooral mej. Feisser en de Fam. Olijslager steunden de arbeid.

Ons vertrek. We hadden al enkele keren een beroep gehad van een andere gemeente, maar nog niet de vrijmoedigheid kunnen vinden om weg te gaan. Nu was er ook wat bijzonders bij. In het begin van mijn werk te Nw. Pekela kreeg ik een gedachte of een ingeving dat ik pas weg zou gaan als het ledental van de gemeente verdubbeld zou zijn. De gemeente te Tweede Exloërmond beriep mij nadat ik de gemeente hier twaalf jaar had gediend. Toen ik het ledenboek opsloeg, bleek het dat we van 49 leden op precies 98 waren gekomen. Het was toen direkt duidelijk voor mij want ik moest doen. Wij verlieten Pekela, hoe zwaar het ons ook viel om die zo vertrouwd geworden omgeving vaarwel te zeggen.

De Heilige Geest in het leven van Jezus Christus

1. 't Leven begint bij de geboorte. De vraag komt op is er bij de geboorte van Christus sprake van de werking van de Heilige Geest? Daarop geeft de bijbel een duidelijk antwoord. Immers in de geboortegeschiedenis lezen we de boodschap van Gabriël, aan Maria, in Luc 1 : 35 aldus:
„De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden."
De Heilige Geest wordt hier vergeleken bij een schaduw, die over Maria valt. Zoals op de berg der verheerlijking een wolk Jezus en Zijn discipelen overschaduwde, was het hier de Heilige Geest, die Maria overschaduwde. De Heilige Geest is de kracht des Allerhoogsten.
Die uit Maria, de Zoon Gods geboren deed worden. Christus is uit God geboren - en is daarom de Zoon Gods. Hij is uit Maria geboren en is daarom Maria's Zoon. Hij is beiden: Godes en Maria's Zoon! Voor ons onbegrijpelijk mysterie.
Zonder de werking van deze kracht is een kindschap Gods uitgesloten. Dat geldt niet alleen voor Christus, dat is ook waar voor de kinderen Gods, die krachtens *de wedergeboorte* „zonen en dochteren" geworden zijn.
Johannes sprak daarvan in het evangelie: „doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven; die niet uit bloed, noch uit den wil des vlezes, noch uit den wil eens mans, doch uit God geboren zijn".
Wedergeboorte is ,uit God geboren zijn' letterlijk: van boven geboren zijn.
In de eerste Johannes' brief spreekt de apostel over God „die deed geboren worden" en over Christus, „die uit Hem geboren is".
Wedergeboorte is Gods werk, dat door de kracht Gods, de Heilige Geest, wordt tot stand gebracht. Zo was het bij de geboorte van Jezus Christus, zo is het bij de wedergeboorte, bij ons.
Merk op, dat *Christus bij Zijn geboorte:* Gods Zoon is en dat *wij eerst bij de wedergeboorte* zonen Gods worden. Christus behoeft de wedergeboorte niet, wij kunnen zonder de wedergeboorte niet Gods kind zijn, daar we van nature kinderen des toorns zijn.

2. De H. Geest werkt ook verder in het leven van Christus. Wij lezen in Hebr. 9 : 14 (N.V.) „hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die *door den eeuwigen Geest Zichzelf als een smetteloos offer aan God gebracht heeft,* ons bewustzijn reinigen van dode werken, om den levenden God te dienen?"
Hier is de Heilige Geest, de kracht des Allerhoogsten aangeduid als de eeuwige Geest.
God is de Eeuwige en daarom is Zijn Geest ook eeuwig. Deze Geest was de kracht, waardoor Christus zichzelf als een smetteloos offer aan God bracht. *Zonder die kracht, was zulk een offer onmogelijk.* De Heilige Geest alléén, maakt zulk een absolute toewijding aan God mogelijk.
De kracht die Hem in staat stelde, Zijn gehele leven aan God te wijden, Hem te gehoorzamen tot de dood des kruises toe, was de Eeuwige Geest. Zoals de *priester* door de heilige olie gezalfd, aan God gewd werd, en aan het heiligdom, aan de dienst Gods, verbonden werd - zo werd ook Christus, door deze zalving, voor eeuwig aan God en Zijn dienst verbonden. (Lev 21 : 12).
Hij bracht als de Grote Hogepriester het offer van Zichzelf, *tot dit hoogste offer,* het geven van Zijn leven, *stelde de eeuwige Geest* Hem in staat.
Ook ons zal het niet mogelijk zijn, God te behagen, ons leven Hem te wijden, zonder dat de Eeuwige Geest, ons daartoe kracht verleent. Wij kunnen Hem slechts dienen, door de kracht van de Heilige Geest. Zonder die Geest is onze godsdienst van eigen makelij en heeft geen waarde. Hoezeer behoeven wij dan deze Geest!
De Heilige Geest maakte *het leven* van Christus *en ook Zijn sterven* aan het kruis, tot een heilige Gode welbehagelijke offerande, tot een lieflijke geur.

3. *Christus werd door den Heilige Geest geleid en ermede vervuld.* Wij lezen daarvan in Luc 3 : 21, 22. Bij de doop van Jezus, kwam de Geest als in de gestalte van een duif op Hem. Een ontroerend moment.
Lucas verhaalt „dat Hij in gebed was: Een stem uit den hemel werd gehoord: „Gij zijt mijn Zoon, de geliefde, in U heb Ik mijn welbehagen". Welk een verandering verhaalt ons Luc 4 : 1 „Jezus nu, *vol van den Heiligen Geest,* keerde terug van den Jordaan en *werd door den Geest geleid* in de woestijn. ."
Wij moeten er nog bij lezen Luc 4 : 14 „En Jezus *keerde in de kracht des Geestes terug naar Galilea.* En de roep over Hem ging uit door de gehele streek."
Hier vinden we een duidelijke beschrijving van de leiding van de Heilige Geest, zowel naar de woestijn als naar Galilea. In *alles* werd Hij geleid. Zoals de kinderen Israël destijds geleid werden in de woestijn, door de *vuur- en wolkkolom,* werd ook Jezus geleid!
Wie zich laat leiden heeft niet meer de beschikking over zichzelf, heeft niet meer een eigen wil. Zo heeft ook Jezus Zich aan den Vader overgegeven. *„Niet mijn wil, doch Uw wil geschiede".*
Zoals Jezus Zich liet leiden door den Geest, moeten ook wij ons laten leiden! *Paulus* wijst ons daarop „want allen, die door den Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods", „wandelt door den Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees."
Wanneer wij ons meer door den Geest lieten leiden, zou ons leven er anders uitzien.
Hoe menigmaal zien we onder Gods kinderen, onenigheid, twist en tweedracht, jaloersheid, toorn en nijd - Dit alles komt voort uit dit ene: men laat zich niet leiden door den Geest.
Laat ons het leren van *David* die tot God bad: Uw goede Geest geleide mij! Ja, meer nog, laat het ons *leren van den Heer* zelf, ons te stellen onder de leiding van Gods Geest! In al ons denken en doen.
Ook *Paulus* liet zich door de Geest leiden. Gods Geest kruiste zijn weg. Paulus wilde in Asia het evangelie verkondigen „maar zij (Paulus en Barnabas) werden door den Heilige Geest verhinderd het woord in Asia te spreken, en bij Mysië gekomen, poogden zij naar Bithynië te reizen, maar *de Geest* van Jezus *liet het hun niet* toe". De Geest leidde anders en wees de weg naar Macedonië! Dat is leiding des Geestes. Dan kan niet eigen wil worden doorgezet!
De Geest leidde Jezus in al Zijn daden en wegen; ook wij moeten ons door de Geest laten leiden.

D. S.

(Wordt voortgezet).

MEDEDELING

Het adres van ds H. Bijleveld is ingaande 5 augustus a.s.: Baptistenpastorie, Z. D. 84, Tweede Exloërmond; tel. (05997)-428.

Met dank aan God en grote blijdschap, geven wij kennis van de geboorte van een zoon en broertje

HARM GERARD NANNING

G. BOS
A. R. BOS—SPORTEL
Janneke
Jan

Hoogezand, 25 juli 1963
Albert Cuypstraat 8.

Zondag 21 juli jl. nam de Here tot Zich onze geliefde zuster

WIPKE SLAGTER—PUISTEN

in de ouderdom van 70 jaar.

Openb. 22 : 5.

Baptisten Gemeente
Siddeburen.

Heden de 24e juli nam God plotseling tot Zich onze lieve zuster, schoonzuster en tante

MARTHA TER BRAAK

Haar eens weer te zien in het Vaderhuis hier boven is ons tot troost.

De fam. Ter Braak,
Horstweg 15,
Hengelo (O.).

De teraardebestelling vond inmiddels plaats op zaterdag 27 juli.

Vrijdag 9 aug. 1963 79e jaargang Nr. 3691

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.), drs J. Reiling, drs D. Slort en ds H. van der Werf.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Wat moeten we doen, mannenbroeders?

Er loopt een muur door Jeruzalem.
Er loopt een muur door Berlijn.
Er hangen gordijnen dwars door de volken.
Rondom de kerk staat een hoge muur, hangt een zwaar gordijn.
Die in de kerk zitten, worden buiten nauwelijks gehoord of gezien.
Die er buiten wonen, worden binnen niet gevonden.

Terwijl die binnen zijn juist zongen: Wij hebben een woord voor de wereld. Terwijl de spreker nu hevig betoogt, dat God de wereld liefheeft. Terwijl de „dienst" dus gaande is, is de lucht vervuld van benzinedamp, van het vrolijk krijsen der kinderen in de hei en aan de zee. Er is overal gelach. Behalve dan in de kerk.
Hoe hoog en hoe breed is de muur, die ons van onze medemensen scheidt? Zijn er zelfs geen doorlaatposten?

Mozes liep tussen de schapen van zijn schoonvader, in de woestijn. Opeens zag hij een brandende braamstruik en daar verscheen hem God, die hem verzekert dat Hij ziet en hoort en nederdaalt om Israël te verlossen.
Wij vragen ons af waarom God nu in een braamstruik is. Waarom Hij in de eenzame vlakten aan een verbannen herder verschijnt. Waarom Hij niet rechtstreeks naar Farao gaat en korte metten maakt met de heerser. Waarom doet God zo wonderlijk en maakt Hij het zo moeilijk. Welke wonderlijke, haast onaanvaardbare omwegen. Waarom een kribbe om er in te liggen en een kruis om er aan te sterven. En waarom straks een stukje brood en wat wijn. Waarom niet met slaande trom en vliegend vaandel dwars door alle muren gereden.

Wat hebt gij daar in uw hand?
Wat zal een herder hebben? Een staf.
Het is genoeg. IK BEN heeft u gezonden en de staf is in uw hand.
En zo moet Mozes naar zijn volk en straks verschijnen voor de farao.
Het is niet redelijk. Het is niet billijk.

Mozes heeft niets bij de hand. Geen organisatie, geen leger, geen thuisfront. IK BEN heeft hem gezonden en hij heeft een staf in de hand. En dat is alles. God verscheen hem in de braamstruik. Een wereld van twijfel en vertwijfeling staat op. Daar gaat Mozes...
God opent de ogen voor ontzagwekkende taken, maar wat hebben de geroepenen in de hand? Een staf. Een paar gladde stenen. Een boek met vreemde verhalen.
Maar Mozes gaat. Stephanus getuigt. Petrus preekt. Paulus reist door verre en vreemde landen. Honderden staan na hen op en trekken door de kontinenten, gaan wonen tussen mensen met andere huidskleur andere taal, andere achtergronden en wat is er in hun hand? Een kribbe, een kruis, een geopend graf.
Met welk een wereld hadden ze te maken. Met oude kulturen, met machtige heersers. Met farao en caesar, met filosoof en levensgenieter, met onderontwikkelde volken en dekadente geslachten. Wij staan in een tijd van stormachtige ontwikkeling van techniek, van grootse strijd tussen maatschappelijke systemen, van een spannend gevecht om een plaats onder de zon door vele volken, van een race naar groter welvaart voor iedereen. En temidden van dit immens verkeer, dat ons rechts en links denderend passeert, staan wij, belijders van ons geloof in God, die door Jezus Christus sprak, en willen ons verstaanbaar maken. Wij willen spreken van zonde en genade. Van God en Zijn bedoelingen en van Zijn wil, maar we worden bijkans van de vluchtheuvel gereden. Hooguit kan iemand van ons wat kwijt, wanneer de rode stoplichten het nerveus verkeer even doet stokken. Maar ieder wacht op groen en kan vandaag niet luisteren.
Waarom, o God, verschijnt Gij in een struik, in de woestijn, ver van het hof en het parlement en de paleizen der direkteuren. Waarom verschijnt Gij aan een gevluchte herder? O ja, Gij hebt gezien de volken, gehoord het vreemde koor van kreten en Gij zijt nedergedaald. Maar waarom zingen de engelen voor herders en dwalen slechts weinige wijzen naar een kribbe. Wat beduidt het zwarte kruis op die verre heuvel en wat beginnen wij vandaag met een weggewentelde steen.

Wat hebt gij daar in uw hand?

De staf van Mozes. De kruik en de fakkel van Gideon. De steentjes van David. Zo wandelen wij rondom Jericho. Met in het hart het getuigenis van God. Met zijn: IK BEN is met u tot aan het einde. O Heer, die daar des hemels tente spreidt en wat op aarde is hebt alleen bereid. Die 't schuimig, woedig meer kondt maken stille en alles doet naar uwen lieven wille: wij slaan het oog naar U omhoog..

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Laat uw geloof gezien worden. Lampen praten niet, zij schijnen.**

Wij zien de muren wel en de gordijnen, maar Gij hebt toch de laatste gescheurd van boven tot beneden en de muren laten omverhalen door uw knechten. Geef m'een geloof zo vast, zo sterk en 'k zal door dat geloof gespannen staan uitziend met vol vertrouwen. Rivieren zullen hun loop veranderen en zeeën zullen splijten. Muren zullen instorten en de machtigen vallen als een toren.

Eigenlijk wilt Gij mij alleen maar leren wat geloof is.
Er mag niets in mijn hand zijn.
Slechts geloof in mijn hart, en liefde, en hoop.

Wanneer zal de dag komen dat de gemeente, jong en krachtig als de eeuwige God, de verstikkende gordijnen scheurt, de muren overwint en Gods Woord weer weet binnen te dragen tot in het hart der wereld en der mensen?

Huizinga

Welkom!

Dinsdag 30 juli, 's middags om 10 over 4 streek als een grote vogel een Boeing 707 van de Air Congo neer op het indrukwekkende vliegveld bij Brussel.

Voor het oog van enkele honderden, die zich verzameld hadden op één der platforms werden de deuren van het straalvliegtuig geopend, de trappen bijgerold en daalden de 167 passagiers, die in één ruk de grote reis van Leopoldville naar Brussel hadden gemaakt, af naar de begane grond.

Toen begon het spel van verkennen, herkennen en wuiven.

Al maar uitkijken naar mensen met kinderen. Eindelijk, ja hoor! „Dat moet Jopie zijn met de jongste op de arm". „Die daar, met die cowboy-hoed, dat is vast Edens". Ze waren er ineens allemaal: br en zr Ter Braak met hun beide jongens en br en zr Edens met hun drietal.

's Morgens om half negen vertrokken en nu al zo dicht bij huis!

Wat een prettige begroeting! Weerzien van familie en vrienden. Kennismaking met nieuwe familieleden, klein en groot.

Na de lange reis, het lange wachten, het sjouwen en stouwen van de bagage nog even allen met elkaar en kop koffie en een rustig gesprek.

Dan zo gauw mogelijk naar huis. De fam. Edens voorlopig naar Zwijndrecht en de Ter Braaks naar Hengelo.

Wij mochten deze begroeting namens de U.Z.C. en dus namens u allen meemaken.

Nog eens: hartelijk welkom, zendelingen! Wij zijn dankbaar dat de Heer U met Uw kinderen in gezondheid hier gebracht heeft.

Wij wensen U een goede tijd onder ons.

Speelman-Kruit

BrOkSTUkKeN

Het woord politiek is een zeer belast woord. Vooral in ons goede Nederland. Er zijn heel wat fijne neuzen die de geur van politiek niet kunnen verdragen. Er zit een naar luchtje aan. Volgens sommigen (of zijn het er velen?) is alle politiek zonder meer korrupt, en met politici moet je uiterst voorzichtig zijn. Want er zit altijd iets achter datgene wat ze zeggen en doen. Eerlijke politiek bedrijven schijnt net zo lastig als het volkomen korrekt invullen van je belasting-aangifte-formulier. Intussen hebben de meeste politiek-bezwaarden niet veel gewetensbezwaar tegen het plukken van de vruchten der politiek, zoals het innen van kinderbijslag, A.O.W., en A.W.W., en rijden velen van hen met veel genoegen over de rijks-verkeerswegen. Natuurlijk is er veel politiek gekonkel en zien meerderen de politiek als een laddertje om karriere te maken. Maar gebeurt dat niet overal waar baantjes te bemachtigen zijn en funkties te verdelen en waar de kans is anderen voorbij te streven? Er is soms net zoveel „politiek" gekonkel op een belastingkantoor (om maar es wat te noemen) als in een parlement. En er zijn toch ook in de grote politiek gelukkig nog heel wat integere figuren, echte ridders zonder vrees of blaam.

Als Paulus de overheid Gods dienaresse noemt, dan komt de zaak toch wel wat in een ander licht te staan, en worden we tevens tot voorzichtigheid gemaand. Twee dingen worden in die uitspraak van Paulus gedaan. Allereerst wordt het gezag der overheid met God in verband gebracht. God heeft ermee te maken. Die overheid is er niet zomaar. God gaat er zelfs mee akkoord dat er overheden zijn. Hij gebruikt die overheden, die zijn ingesteld „om der zonde wil" en om het leven enigermate te beschermen tegen de kwaden, de anarchie, de chaos en de opstand van allen tegen allen. En daarmee moeten dan de onderdanen terdege rekening houden!

Vervolgens zegt Paulus in dit woord iets tot de overheden zelf. Ze zijn dienaressen Gods. Dus hebben ze te maken met Gods wil, Gods spelregels, Gods bedoelingen. Daarin ligt een aanwijzing voor het politieke handelen van de staat, en een begrenzing. Haar heersen moet dienen zijn. Een dienen in gerechtigheid, zonder menselijke willekeur, en zonder machtswellust.

Gods dienaresse.. Misschien wil Paulus ook zeggen dat de overheid, hoe ze ook handelt, goed of slecht, overeenkomstig Gods wil of er precies tegenin, toch altijd op de een of andere onnaspeurlijke wijze Gods bedoelingen en plannen dient, plannen en bedoelingen die ook ons ten goede komen, die geloven, (Rom. 13 : 4a).

De christen die aan politiek doet door te stemmen of nog iets meer, heeft de vraag te stellen wèlke overheid, òf, op wèlke wijze de overheid de beste dienaresse Gods kan zijn. En zo mee te werken aan de totstandkoming van een politiek programma, of aan de keuze van regeerders, die het beste daaraan beantwoordt.

Natuurlijk kan een overheid buiten het boekje gaan. Zij kan de vertikale lijn vergeten. Haar roeping ontkennen of misverstaan, haar dienst tot machtsmisbruik maken, haar wapenen keren tegen God, wiens dienaar zij geacht wordt te zijn. Dat is ook herhaalde malen gebeurd en gebeurt nog steeds. Denk aan Pilatus. Zo kan een overheid in feite dienaresse van satan worden, en allen die het merkteken van het beest niet dragen, bedreigen. Daarmee is de overheid geëmancipeerd van het goddelijk gezag en heeft de christen attent te zijn dat hij niet op een bepaald moment, de overheid volgend, in tegenspraak komt met de wil van zijn Heer, die hoogste wet voor hem is.

Zo is er in dit opzicht spanning bij de gelovige met betrekking to de overheid en de politiek die ze voert. En kan er een moment komen dat hij tegenover zijn overheid komt te staan. Schijnbaar een weerspannige, een slecht onderdaan, in feite echter de beste, omdat hij het hoogste gezag, dat ook voor de overheid geldt, in hoge ere houdt.

Tenslotte is daar de opdracht tot gebed voor de overheid, dat ons als een belangrijke zaak op het hart gebonden wordt. Hoe we ook soms als christenen tegenover die overheid kunnen komen te staan, door dit bidden blijven we diezelfde overheid dienen, op de beste en meest waarachtige wijze. Want iets beters valt niet te bedenken dan dat we bidden dat Gods dienaresse waarlijk dienen mag.

Wf

gemeenteberichten

HOOP EN VERWACHTING IN SIDDEBUREN

Siddeburen-(Korr.) Het is al weer enige tijd geleden, dat wij iets van ons lieten horen. Dat wil niet zeggen dat er niet gewerkt wordt. De gemeente mag zich verheugen in een aantal bezoekers dat steeds groter wordt.

We hebben hier gedurende een maand student Van der Beek in ons midden gehad. Hij heeft met zegen hier gewerkt. De laatste zondag van zijn verblijf in onze gemeente kwam er een jonge zuster tot overgave.

Zondag 21 juli was er blijdschap in de gemeente. Een jonge broeder en een jonge zuster zijn op die dag aan de gemeente toegevoegd. Eerst randbewoners, maar nu horen ze er bij! Vele van zulke randbewoners gaan met ons op; wij hopen en bidden, dat ook zij zullen binnenkomen.

Ook droefheid was ons deel: onze zuster Slagter is van ons heengegaan, ze heeft haar reis volbracht en het geloof behouden.

Het beroepingswerk wil nog niet goed. Gekombineerd is het niet gemakkelijk, maar wij gaan door. Zal er niet één voorganger wezen die het aandurft?

Wij zijn dankbaar voor het werk dat onze voorgangers hier steeds doen; nooit tevergeefs doen wij een beroep op hen. Indien mogelijk helpen ze altijd. Zo gaan wij moedig voort, hopende en biddende dat de Heer een arbeider zendt.

„Maar, wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden" - Matth. 24 : 13.

Als kind op de lagere school kon ik niet begrijpen dat er mensen in de buurt van vuurspuwende bergen wilden wonen. Wie wil er nu dicht bij het gevaar leven? Niemand toch? Maar later leerde ik, dat de hele mensheid eigenlijk konstant dicht bij het gevaar leeft. We worden immers telkens weer opgeschrikt door allerlei spanningen en dreigingen. We horen van aardbevingen, van epidemieën, van opstanden en grensincidenten. De vrede hangt aan 'n zijden draadje. We zitten met elkaar op een kruitvat. Vaak echter zijn we al haast immuun geworden voor al die dreigingen en spanningen. Maar, soms, als het erg akuut wordt grijpt ons de angst naar de keel. Hoe moeten we als christenen nu staan tegenover deze dingen?

De verschrikkingen mogen ons niet bevreemden

Jezus heeft gezegd dat al die verschrikkelijke dingen moeten komen. Hij heeft ons erop voorbereid. En niet alleen oorlogen, aardbevingen en epidemieën moeten wij verwachten, maar ook vervolgingen. Tot het einde zullen er mensen en machten zijn, die het voorzien hebben op de gemeente van Christus. Jezus heeft echter méér gedaan. Hij heeft niet alleen gezegd dat deze dingen moeten komen, maar Hij heeft ze gemaakt tot tekenen voor ons. Hij heeft de verschrikkingen transparant gemaakt. Als we er doorheen zien, dan zien we het einde en het nieuwe begin. De verschrikkingen zijn de barensweeën van Zijn nieuwe wereld die gaat komen.

Bij alle dreiging, ellende en nood moeten wij volharden

Volharden moeten we, zegt Jezus. Dat kan een dooddoener lijken. Wat heeft iemand die dreigt te verdrinken en aan het einde van zijn krachten is eraan, als men tegen hem zegt: volhouden! Men moet ook maar kunnen! Jezus weet wel dat dit moeilijk is. Maar, Hij wil ons daarbij helpen. Hij kan dat, want Hij is God. Hij is vóór ons door de grote nood van lijden en sterven gegaan. Hij heeft volhard bij God en door de dood heen is Hij gekomen tot de overwinning. Wij moeten volharden bij God en Zijn Woord. De verschrikkelijke dingen die er gebeuren kunnen ons verbijsterd doen vragen of God nog wel regeert, of Hij Zich nog wel om Zijn kinderen bekommert. Ja, erger nog: we kunnen erdoor gaan twijfelen aan het bestaan van God. Er wordt echter van ons gevraagd, dat we onder alle omstandigheden op God blijven vertrouwen. Van onszelf kunnen we het niet. Jezus, de machtige Heiland wil ons te hulp komen.

We moeten volharden tot het einde

Wanneer dat einde komt, weten we niet. Maar Jezus zegt dat er beslist een einde komt. Het wereldverloop is geen cirkelgang, maar een lijn. Een cirkel heeft geen einde, een lijn wel. En het einde is het doel. Gods doel. Het einde dat Jezus bedoelt is dat Koninkrijk, waarin de oorlog niet meer geleerd wordt, waarin geen geklaag, geen gekrijt, rouw noch moeite meer zal zijn. Door al de verschrikkingen heen voert Jezus ons naar dat doel. Dat betekent niet, dat we niet kunnen omkomen bij een bomaanval of dat we immuun zullen zijn voor allerlei ziekten. Het betekent niet dat we in het geheel niet behoeven te lijden. Maar, wel betekent het dit: we mogen weten, dat ons leven bestuurd wordt door 'n hogere hand, de hand van God en dat we, als we volharden bij onze Heer behouden zullen worden. Hij geeft ons het eeuwige leven.

Hoogeveen E. J. Huizing

Aan rustige wateren

En het einde is Gods doel

Uit onze wereldwijde gemeenschap

★ *Rüschlikon, Zwitserland.* Van 10-17 juli hield de EBVU, de europese baptistenvrouwen-unie een konferentie in het gastvrije seminarium te Rüschlikon, Zwitserland. De leiding berustte bij mevrouw E. Flügge-Hof, presidente van de EBVU. Ongeveer 80 vrouwen - onder hen tien uit Nederland - samen 14 europese landen vertegenwoordigend, woonden deze konferentie bij. Aan het programma werkten o.a. mee dr Herbert Mascher, sekretaris van het europese baptisten-zendingsgenootschap en dr B. A. Clendinning, docent aan het seminarium.

De volgende EBVU-konferentie zal D.V. ter gelegenheid van de EBF-konferentie volgend jaar in Amsterdam worden gehouden.

★ *Trondheim, Noorwegen.* Tijdens de algemene vergadering van de noorse unie van baptistengemeenten, welke 10-14 juli in Trondheim werd gehouden werd een motie aanvaard waarin instemming werd betuigd met de door de noorse regering voorgestelde wijziging van de Wet op Kerk en Staat in Noorwegen. De unie-vergadering aanvaardde tevens een korte baptisten-geloofsbelijdenis welke de noorse regering in verband met de voorgestelde wet zal worden aangeboden.

De vergadering, bijgewoond door 350 personen - waarvan 159 officiële afgevaardigden namens 43 gemeenten - koos dr Nils J. Engelsen, rector van het baptistenseminarium in Stabekk tot voorzitter van het uitvoerend komité der unie.

De vergadering aanvaardde verder het voorstel het unie-weekblad Banneret te kombineren met een breder opgezette poging voor public-relations. Pastor J. Andersen zal begin 1964 met dit werk beginnen. Tweederde van de gemeenten, zo werd meegedeeld ter vergadering, heeft tot nu toe de nieuwe salarisschaal voor de voorgangers toegepast, waartoe verleden jaar het initiatief werd genomen. In augustus zullen zeven zendelingen naar Kongo worden uitgezonden.

Noorwegen telt ongeveer 7300 baptisten.

★ *Töllöse, Denemarken.* Kortgeleden eisten schoolbestuurders in een deens dorp van een onderwijzer, niet langer de diensten van de plaatselijke baptistengemeente bij te wonen. Anders zou ontslag kunnen volgen.

Om godsdienstonderwijs op de lagere scholen in Denemarken te kunnen geven moet men tot de lutherse staatskerk behoren. Onderwijzers die tot een vrije kerk behoren wordt het vaak verboden tegenover de leerlingen van hun geloof te getuigen, zelfs buiten het schoollokaal..!

★ *Stockholm, Zweden.* Pastor J. A. Swedberg, een voorvechter en pionier van de baptistengemeenten in Zweden stierf 15 juli j.l. op 91-jarige leeftijd. Swedberg was tijdens zijn leven zeer aktief in de zweedse unie, die hij vele jaren diende als lid van de zendingskommissie. Ook is Pastor Swedberg als docent aan het Bethel-seminarie te Stockholm verbonden geweest. Voordien was hij voorganger van de grootste baptistengemeenten in Zweden.

★ *Chicago, Ill,. USA.* De American (Northern) Baptist Convention heeft bekendheid gegeven aan een aktie-programma, dat gebaseerd is op een resolutie welke met algemene stemmen op de laatste konventie-vergadering in mei j.l. werd aanvaard. De aktie zal gevoerd worden onder de naam ‚Baptist Action for Racial Brotherhood' (BARB) - aktie voor de broederschap der rassen. Het doel van de aktie is de duizenden gemeenten met hun 1½ miljoen leden voor te gaan in het volle respekt voor de waardigheid, gelijkheid en rechten van allen zonder diskriminatie, segregatie of klassifikatie op grond van ras of huidskleur. Het aktie-programma behelst o.m. de versterking van de bereidheid der gemeenten personen van alle rassen te aanvaarden als leden, finantiële-steun te verlenen aan leidinggevende organisaties op het terrein van de burgerrechten en deelname aan geweldloze demonstraties

voor burgerrechten. Harold E. Stassen, voorzitter van de konventie verklaarde: Velen binnen onze gemeenschap zijn ervan overtuigd,dat het nu de tijd is om onze resoluties over rassengelijkheid om te zetten in daden. Met het oog daarop roepen wij alle baptisten van onze conventie op tot gebed opdat we zullen weten wat de meeste effektieve manier is om dit te kunnen doen. We realiseren ons, dat deze oproep voor ènkelen persoonlijke risiko's meebrengt, maar zij mogen weten dat trouw aan Christus kruisdragen betekent. Ongeacht de konsekwenties moeten we trouw zijn aan Christus, want we geloven, dat het Christus is, die ons nu tot aktie roept.

★ *Rüschlikon, Zwitzerland.* EBPS deelt mee, dat de eindredakteur van 'Seren Cymru,' het weekblad van de baptisten in Wales, Rev. D. Eirwyn Morgan kortgeleden ervoor pleitte, dat meer welshe baptisten verantwoordelijkheid zouden dragen voor het baptisten-werk in Groot-Brittannië Rev. Morgan zette uiteen, dat hoewel de unie van Wales is opgenomen in de unie van Groot Brittannië en Ierland er praktisch geen enkele welshe vertegenwoordiging is in de britse unie. Van de 311000 baptisten in Groot-Brittannië komen er 90000 uit Wales. Desondanks is er geen welshe baptist in een van de zeven belangrijke kommissies der britse unie; sinds 1911 is geen baptist uit Wales president van de britse unie geweest.

Als oorzaak van deze situatie wijst Rev. Morgan o.a. aan het gevoel onder de baptisten in Wales, dat de eigen unie beter is, de hoge reiskosten naar de vergaderingen van de britse unie die de unie van Wales niet wenst te betalen en - hetgeen een ander probleem is - de welshe ‚stomheid' in vergaderingen waar Engelsen de overhand hebben. (Gelijk bekend is het Welsh een keltische taal, die in geen enkel opzicht lijkt op Engels; vele mensen in Wales kunnen zich slechts in hun eigen taal uitdrukken, E.R.). Rev. Morgan pleitte niet slechts voor een grotere deelname van welshe baptisten aan het werk van de britse unie maar ook voor een vollediger deelname aan de arbeid van de europese federatie en de wereldalliantie.

★ *Bangkok, Thailand.* Eind juni hielden 11 baptistengemeenten, verspreid over 5 provincies in Thailland een evangelisatiecampagne. Ongeveer vijfduizend mensen woonden de bizondere samenkomsten van deze gemeenten bij. Een zestigtal kwam tot geloof in Christus; ongeveer 50 mannen en vrouwen zochten kontakt met de gemeenten om meer kennis van het evangelie te krijgen. ‚Vrede met God' was het thema van deze campagne. De plannen voor deze campagne begonnen zes maanden geleden onder leiding van Rev. Arayakosol, docent aan het baptistenseminarium in Thailand. Een maand voor de campagne zou beginnen, op 20 mei werd een grote gebedssamenkomst gehouden in de Immanuelkerk te Bangkok. De thaise en engelse dagbladpers namen dagelijks artikelen en foto's van de campagne in hun kolommen op.

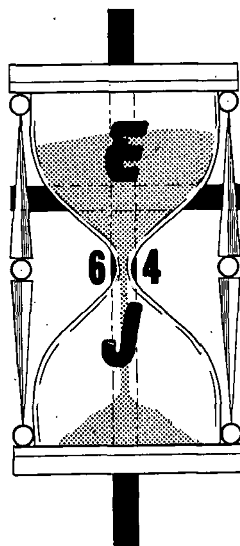
★ *Londen, Engeland.* De bekende baptisten-nieuwtestamenticus, dr Beasley Murray, verbonden aan 'Spurgeon' College, is door de universiteit van Londen vereerd met de titel van doctor in de theologie, als waardering voor zijn boek ‚Baptism in the New Testament'. Bij zijn vele akademische titels bezat dr Beasley Murray reeds de titel van doctor in de wijsbegeerte. Dr Murray is de auteur van verscheidene theologische boeken en heeft aan verschillende seminaria, o.a. te Rüschlikon, gedoceerd.

★ *Jeruzalem, Israel.* Dr H. Cornell Goerner, vertegenwoordiger in Afrika, Europa en 't Nabije Oosten voor de Southern Baptists (USA), in gezelschap van dr Robert L. Lindsey, SB-zendeling in Israël werd lichtgewond bij een auto-ongeluk op 25 juli tussen Jeruzalem en Tel Aviv. Dr Goerner moest enkele dagen in het Hadassah-Hospitaal worden opgenomen. Inmiddels is dr Goerner naar Richmond, Virginia teruggekeerd.
De wagen waarin beiden reden werd volkomen verwoest.
Dr Goerner verliet Richmond op 7 juli met het doel bijeenkomsten te bezoeken in Europa en het Nabije Oosten; ook een gedeelte van de wereldjeugdkonferentie in Beiroet werd door hem nog bijgewoond.

★ *Rüschlikon, Zwitserland.* Na de vrouwen hielden ook de europese baptistenmannen hun konferentie in het seminarium te Rüschlikon; de konferentie, welke 24-31 juli werd gehouden stond onder leiding van Mr. Cyril Petch, sekretaris van de baptisten-mannenbeweging in Groot-Brittannië. De bijeenkomst werd door 40 mannen bijgewoond; dezen kwamen uit Denemarken, Frankrijk, Duitsland, Groot-Brittannië, Italië, Zwitserland en Nederland. Het konferentie-thema luidde: Mannen als ambassadeurs van Christus.

★ *Washington, D.C., USA.* Dr Edwin H. Tuller, algemeen-sekretaris van de American (Northern) Baptist Convention legde de volgende verklaring af na de bekendmaking van de verkiezing van paus Paulus VI: „De baptisten van de American Convention feliciteren de katholieke wereld met de verkiezing van paus Paulus VI. Het is onze hoop en bede, dat hij het werk van zijn voorganger voortzet door wegen te openen tot gemeenschap met de rest van de christenheid en dat allen die Jezus Christus kennen als hun Heer en Heiland in toenemende mate op doeltreffende wijze Hem mogen dienen in deze uitdagende tijd".

★ *Frankfurt, Duitsland.* Dr T. A. Patterson, sekretaris van de baptistenkonventie van Texas, USA leidde de dienst waarmee op 14 juli j.l. de Bethel-Baptistenkerk in Frankfurt, Duitsland werd ingewijd. Dit kerkgebouw is bedoeld voor de engelstalige baptistengemeente in deze stad. Deze gemeente welke zeven jaren geleden groeide uit een zeven leden tellende zondagsschool telt op 't ogenblik ongeveer 200 leden, waarvan de meesten behoren tot het amerikaanse leger. Het kerkgebouw bevat o.a. een kerkzaal met 300 zitplaatsen, terwijl er uitbreidingsmogelijkheden zijn tot 600 zitplaatsen. Verder bevat het gemeentecentrum verschillende zalen voor zondagsschool, vormingswerk en kantoren. De leden van deze gemeente hebben zelf een belangrijk aandeel gehad in de bouw van de kerk. Deze frankfurter gemeente heeft zelf de bouw van het gemeentecentrum bekostigd, terwijl daarenboven sinds de stichting in 1956 ongeveer $20.000 werd gegeven ter ondersteuning van andere evangelisatie-arbeid in Duitsland. v.D.

EJ
64

Het Evangelisatie-Jaar 1964 roept veel vragen in ons wakker. Waarom nu juist in 1964? Moet de evangelisatie wel een bizonder aksent hebben? Wat wordt met evangelisatie nu wel precies bedoeld? Willen de mensen wel beëvangeliseerd worden? Welke evangelisatie-methoden moeten wij voor onze tijd toepassen?
Het is om moedeloos bij te worden, want wie koopt nu nog een Zaaier? Evangelisatie-Jaar? Bij ons ligt het evangelisatie-werk helemaal lam! Welke optimist wil dan een jáár evangeliseren?
Als U nog meer vragen heeft schrijf ze dan eens voor Uzelf op. Op al ons vragen is dit antwoord afdoende: De Meester is daar en Hij roept U.
Toen Napoleon een van zijn hoofdofficieren opdracht gaf in het frontgebied een heuvel te veroveren antwoordde deze: Sire dit is onmogelijk. Juist, hernam de veldheer, daarom moet hij morgen in ons bezit zijn.
Als God de wereld wil redden, dan vraagt Hij van ons de moed om namens Hem naar onze buurman te gaan.

NADER BEZIEN

Tekort aan legerpredikanten

De hoofdlegerpredikant, ds A. Bos maakt zich ernstige zorgen over de protestants geestelijke verzorging onder de militairen van de landmacht. In oktober a.s. zijn in elk geval 13 nieuwe legerpredikanten nodig; er zijn slechts drie beschikbaar.

Deze geringe belangstelling voor de funktie van legerpredikant (en we menen te weten, dat het voor de andere onderdelen van de nederlandse strijdkrachten evenzeer geldt) is niet van de laatste jaren. Reeds m e e r d e r e jaren klaagt men er over, dat met name van de zijde van hervormde predikanten de belangstelling voor dit werk op ‚onrustbarende' wijze afneemt. Daarom heeft de hoofdlegerpredikant ook ongelijk wanneer hij de oorzaak van deze verminderde belangstelling zoekt in het (synodale) rapport over de kernwapenen. We geloven wel, dat het vraagstuk van de kernwapenen er mee te maken heeft, zoals trouwens heel de NATO-problematiek ermee te maken heeft. Overigens geloven wij niet, dat deze dingen de meest beslissende rol spelen.

Het is onze overtuiging, dat er zo weinig animo is voor de funktie van legerpredikant - waarvan het gewicht ook door ons stellig wordt onderkend! - vanwege de plaats die hem in het geheel van de militaire macht is toebedeeld. De predikant, die legerpredikant wordt, wordt geuniformeerd! Dat is niet slechts een ander kostuum dat hij heeft ingeruild voor zijn burgerpakje of toga. Hij heeft zijn status van dienaar der kerk en het evangelie (om het zo eens te zeggen) opgegeven voor het dienaarschap van andere overheden.

Heel duidelijk treedt dat nog eens aan het licht wanneer de hoofdlegerpredikant nadrukkelijk stelt, dat het geen bezwaar is wanneer de kandidaat-legerpredikant het rapport over de kernwapenen onderschrijft, mits hij, eenmaal legerpredikant, deze overtuiging niet in de troep uitdraagt.

Wij dachten, dat het tekort aan legerpredikanten opgeheven zou kunnen worden, althans een goede kans van slagen zou hebben, indien de militaire overheden ertoe zouden besluiten de kazernepoorten te openen voor niet-geuniformeerde predikanten, die slechts verantwoording schuldig zijn aan de Heer die zij dienen.

v.D.

KOMMENTAAR van duitse baptisten op 'Eenheids-verklaring'-New Delhi

De bond van evangelische vrijkerkelijkegemeenten in Duitsland (voornamelijk bestaande uit de baptistengemeenten) benoemde verleden jaar een kommissie met de opdracht de ‚Eenheids-verklaring' van de Derde Assemblee van de Wereldraad van Kerken in 1961 in New Delhi gehouden te bestuderen. Deze studie-kommissie werd gevormd door ds Siegfried Liebschner, Kassel, dr Eduard Schütz, Lübeck en dr Gunter Wieske, Münster. Begin juli kwam deze kommissie met zijn studie gereed en bood de bond van evangelische vrij-kerkelijke gemeenten de resultaten ervan aan.

We zijn in de gelegenheid uit dit studie-rapport enkele opmerkingen aan onze lezers door te geven.

Sprekende over de beginregels van de ‚Eenheids-verklaring,' waarin verklaart wordt, dat de eenheid der kerk (gemeente) de wil van God is en Gods gave aan de kerk en dat deze eenheid plaatselijk en zichtbaar dient te zijn, merkt de studiekommissie op: *„Wij verheugen ons erover, dat de ‚Eenheids-verklaring' zich niet tevreden stelt met een alleen-maar geestelijke eenheid en een eenheid die slechts gerealiseerd wordt bij de wederkomst van Christus, maar helder spreekt van 'n reële eenheid welke een gemeenschappelijk getuigenis mogelijk maakt."*

Dat deel van de ‚Eenheids-verklaring,' waarin de kerk wordt beschreven als een lichaam ‚samengesteld door allen in iedere plaats die zijn gedoopt en Hem belijden als Heer en Heiland' deed de kommissie de volgende opmerking maken: „. . *hier kan de bedoeling slechts zijn, dat de struktuur der eenheid voor alle christenen zich van onderen af moet ontwikkelen, dat wil zeggen door het geloof, de belijdenis en de doop van de individuele gelovige in de plaatselijke gemeente."*

De studie-kommissie tekent protest aan tegen de uitdrukking in de ‚Eenheids-verklaring,' dat elke kerk en elk van zijn leden Christus toebehoren. Het rapport omschrijft deze uitdrukking als een ‚corpus-christianum-gedachte,' welke *„de grenzen tussen gemeente en wereld uitwist."*. De studie-kommissie stelt, dat een dergelijke interpretatie voorbijgaat aan het onderwijs van het Nieuwe Testament.

Ook ten aanzien van de betekenis der geloofsbelijdenis in de ‚Eenheids-verklaring' rezen bij de studie-kommissie vragen. *„Betekent dit een persoonlijke belijdenis van geloof of een liturgische belijdenis?"*. Een andere vraag rees bij de kommissie in betrekking tot de eis van de doop welke ons toegang verleent tot het Lichaam van Christus, de gemeente.

„De sakramenteel opgevatte kinderdoop en de doop der gelovigen zijn twee verschillende zaken," verklaart de studie-kom*missie.*

Een laatste citaat uit dit rapport, dat stellig ook de gevoelens van de nederlandse baptisten vertolkt: *„Het streven naar kontakt met andere kerken, of zelfs met andere godsdiensten mag niet leiden tot leerstellingen aangaande Christus en de gemeente welke omderwille van menselijke inzichten het onderricht van het Nieuwe Testament trachten te omzeilen."*

v.D.

zand en zaad

Het komt voor dat een gemeente herhaaldelijk een beroep moet doen op voorgangers om over te komen en te helpen in het werk dat in en door de gemeente geschiedt. Om maar heel dicht bij huis te blijven: Hengelo heeft keer op keer nu deze dan die voorganger verzocht in haar midden te komen wonen en werken, doch tot op heden - het is 20 juli dat ik dit schrijf - hebben ze allen gemeld „geen vrijmoedigheid" te hebben hun woon- en werkplaats te verlaten. Het kan ons verblijden, dat ze zich gedwongen gevoelen te blijven waar ze zijn. Het kan ons bedroeven te zien dat enige honderden verlangend uitziende naar een man, die hen wil voorgaan, telkens moeten vernemen dat de geroepene het geroep niet heeft gehoord al las hij wel de beroepingsbrief en al poogde de raad der gemeente hem ook wel te overtuigen van de noodzaak van zijn komen.

Ik neem aan dat wij van de vóór ons bestaande en ons nu omringende kerken deze methode van voorgangerswerving hebben overgenomen. Of er ooit onder ons een principiële uiteenzetting geweest is over de vraag of er voorgangers moeten zijn, weet ik niet. Er zijn sommige groepen van christenen die een voorganger, een

predikant, niet noodzakelijk vinden. Een christelijke gemeente staat of valt niet met de aan- of afwezigheid van een voorganger, maar de praktijk heeft bewezen, dat het voor de gemeente en gemeenschap, voor haar werk en de leiding daarvan, zeer nuttig kan zijn iemand te hebben die zijn gehele tijd daaraan kan besteden. Dat hij zich geen zorgen hoeft te maken voor zijn onderhoud, maar zich kan geven aan de taak waarvoor God hem gaven schonk. Het is het voorrecht van een gemeente zo'n broeder de tafel te mogen dekken. Ook in die groepen waar men officieel een predikant voor de voordeur laat staan, laat men hem door de achterdeur wel binnen. Waarom ook niet.

Deze voorgangers zijn niet het eigendom van de gemeente. Zij mogen vrijelijk van gemeente tot gemeente trekken. Dat dat niet te dikwerf gebeurt is verstandig. In een middelgrote gemeente heeft men zeker een jaar nodig om de namen en de gezichten van de leden bijelkaar te voegen en daarna nog enige jaren om enigszins op de hoogte te komen van het geloof, de geaardheid van de diverse broeders en zusters. En men zal de mensen toch een weinig moeten kennen, wil men werkelijk in staat zijn ze te helpen indien zulks verlangd mocht worden. Er is geen regel voor de tijdsduur van het verblijven van een predikant.

Vroeger kenden alle gemeenten alle predikanten. Bij wijze van spreken. Dat wordt met het jaar moeilijker want het aantal van beiden is gedurig groeiende. Dat bemoeilijkt wel het beroepen, want ieder lid dat roept, wil graag weten wie hij aanroept. Hij wil hem persoonlijk kennen. Dat is begrijpelijk en evenzeer onmogelijk. Er zal dus steeds meer op advies moeten worden afgegaan. De raad der gemeente zal meer verantwoordelijkheid moeten gaan dragen. De zwaarte, de omvang is niet gering, ziende op de konsekwenties. Want niemands advies over zoiets gekompliceerds als een mens kan volledig zijn. Dit overwegen en wegen behoeft het „Onder biddend opzien," dat we zelden meer lezen, niet in de weg te staan. Men is geneigd te zeggen integendeel!

Ik las in *World Outlook*, een maandelijkse periodiek voor baptisten-mannen in Engeland, iets over deze dingen onder de titel: Hoe de zuidelijke baptistengemeenten in Amerika aan hun voorgangers komen. In die gemeenten hebben ze een komité, dat zich daarvoor moeite geeft en dat zijn werk ongeveer twee weken nadat de voorganger weggegaan is begint. In de regel duurt het tien weken eer een nieuwe is gevonden. *Leonard E. Hill* schreef een dissertatie over dit onderwerp, nadat hij aan 1911 gemeenten een vragenlijst had gezonden, de antwoorden verwerkend in zijn proefschrift. Voor wat de leeftijd van de voorganger betreft: 28% wilde graag een man onder de vijftig, 75% iemand onder 45 en 10% onder de dertig. Dat ziet er dus voor de heel jongen en de wat ouderen niet best uit. In Amerika.

Er was een zinnetje dat mij verbaasde ofschoon het ook wel bij iets in mij aansluiting vond. Het luidt: 11% beroepen een man op een van-jaar-tot-jaar basis. Voorzover ik het begrijpen kan - de zin was niet langer - beroept men iemand voor een jaar. Na afloop wordt over een volgende periode opnieuw beslist. Het klinkt erg zakelijk en dat biddend opzien wordt op die manier waarschijnlijk wel wat afgeremd, maar waarom zal een gemeente iemand voor zijn leven beroepen? Dat bedoelt ze wellicht ook niet, maar het zit er in. Nu is een jaar heel kort. Wat denkt u van drie jaren?

Het is een heet hangijzer, zowel het beroepen als het beroepen worden. Het gaat heel de gemeente aan. En heel de mens. Wat een groot aantal faktoren bepalen zowel de roep als het antwoord daarop. Daar zou ook een boekje van te schrijven zijn. Ik weet niet of onze studenten belang hebben bij aktuele onderwerpen voor hun „proefschriften," maar wie weet vinden ze hier iets ofschoon ze inderdaad zelf in dit stuk zonder ervaring zijn. Ze mogen op onze medewerking rekenen.

Huizinga

De Heilige Geest in het leven van Jezus Christus

(Slot)

4. *De Heer Jezus werd door den Geest die op Hem rustte onderwezen en schonk Hem wijsheid.*

Wij lezen in Jes 11 : 2. „En op Hem zal de Geest des Heeren rusten, de Geest van wijsheid en verstand, de Geest van raad en sterkte, de Geest van kennis en vreze des Heeren."

Het is voor ons duidelijk, dat Jesaja dit van Hem sprak. Zoals de Geest van Elia rustte op Elisa, rustte de Geest van God op Christus!

Door deze Geest sprak Hij woorden van kennis en wijsheid. Toen Jezus in den tempel stond verbaasden zich „de Joden en zeiden: „Hoe is deze zo geleerd zonder onderricht te hebben ontvangen?" Hier is de oplossing. Jezus had alles van den Vader geleerd. Zijn God onderwees Hem, door zijn Geest.

Het was die Geest, die ook oudtijds de mensen bekwaamde bij het toebereiden van het gereedschap voor den tabernakel. God gaf Zijn Geest aan *Bezabeël;* wij lezen daarvan in Ex 31 : 3. „Ik heb hem vervuld met Gods Geest, met wijsheid, inzicht en kennis, en dat voor allerlei werk, om ontwerpen te bedenken, om die uit te voeren in goud, zilver en koper."

Het was die Geest, waarvan Paulus getuigde dat Hij kennis gaf, waar het de dingen Gods betrof.

„Want de Geest doorzoekt alle dingen, zelfs de diepten Gods".

Door deze Geest had ook Christus wijsheid ontvangen, en na Hem de apostelen. Door die Geest kon Christus ook *doordringen in de harten van de mensen* en door die Geest, wist Hij hun gedachten. *Hij wist wat in de mensen was!* De Geest gaf Hem wijsheid, inzicht, verstand en daarin werd het woord van Jesaja vervuld: zie, mijn Knecht, dien Ik verkoren heb, Ik zal mijn Geest op Hem leggen."

Christus ontving deze Geest niet met mate. De Geest bleef op Hem en daarom bleef Hij ook de Profeet. Van de 70 oudsten, die bij Mozes waren, lezen we: „toen de Geest op hen rustte profeteerden zij, doch daarna niet meer."

Dat was tijdelijk, maar op Christus bleef de Geest des Heeren rusten. Zijn gehele leven door en zelfs Zijn sterven, vond plaats door de Eeuwige Geest. De Geest der wijsheid gaf Hem te spreken.

5. *Door de H. Geest gaf Jezus Zijn bevelen.* Lucas schreef aan Theophilus over al wat Jezus begonnen is te doen en te leren tot de dag dat Hij werd opgenomen *nadat Hij aan de apostelen,* die Hij had uitgekozen, *door den Heiligen Geest zijn bevelen had gegeven* (Hd 1 : 2).

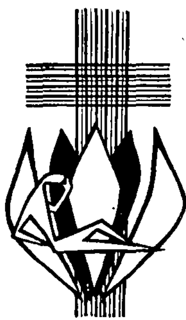
Daarom hadden deze bevelen: kracht, gezag. Wie zich verzet tegen deze bevelen, weerstaat de Heilige Geest. De apostelen hebben 's Heeren bevelen opgevolgd en kunnen gehoorzaamheid eisen, omdat het „bevelen des Heeren" d.w.z. de bevelen van den Heilige Geest zijn.

6. *Tenslotte heeft Jezus Zijn wonderen gedaan door de Kracht van den Geest.* We lezen Matth. 12 vers 28. „Maar indien Ik door den Geest Gods de boze geesten uitdrijf, dan is het koninkrijk Gods over u gekomen". Het gaat in de evangeliën over het koninkrijk Gods, dat werd gepredikt door Johannes de Doper en door Christus. Waar dat koninkrijk komt, moet het rijk van Satan verdwijnen. De Zoon des mensen is gekomen om de werken des duivels te verbreken! Christus wierp de duivelen uit, verbrak de werken des duivels. Daar de Satan niet tegen zichzelf strijdt, is het duidelijk, dat de wonderen van Christus niet door Beëlzebul, de overste der duivelen verricht zijn. Het gezond verstand kan tot geen andere conclusie komen, dan deze: dat Christus door de Heilige Geest deze dingen deed. Wie dat ontkent en blijft ontkennen, lastert de Geest, begaat als hij daarin volhardt, de zonde tegen de Heilige Geest.

Ook de opstanding van Jezus Christus vond plaats door de kracht van de Heilige Geest. (Rom 8 : 11). D.S.

Tabitha-Bouw-Actie

Met hetgeen zij bezaten...

Wat moet de Heer hebben? Welk deel van ons bezit, van ons inkomen, van onze tijd, van onze energie komt Hem toe? Waarmee kunnen wij toe? Wanneer moet Hij Zijn deel hebben, als wij het onze genomen hebben, of vóór wij het onze genomen hebben?

Allemaal vragen, die voor sommige mensen verschrikkelijk belangrijk zijn. Voor velen is meer dan problematisch hoe zij te handelen hebben. Elke voorganger wordt daaromtrent wel eens geraadpleegd, en iedere herder ziet zich genoodzaakt wel eens over deze zaken te spreken.

Het *zijn* ook belangrijke vragen! Want het christelijke leven bestaat niet (alleen) in het uitwendig leren van een leer, maar ook (en vooral) in het beleven van een leven.

De volgelingen van Jezus in de dagen van Zijn omwandeling op aarde hadden schijnbaar geen last van de problemen, waarmee zoveel discipelen in latere tijden worstelden. Zij dienden Jezus en de Zijnen met hetgeen zij bezaten. Met niet meer en met niet minder. Jezus vroeg ook niet meer, en met minder was Hij niet tevreden. Jezus overvraagt nooit; Hij vraagt niet dat wij tot roof overgaan om méér te kunnen hebben. Met minder neemt Hij echter nimmer genoegen.

Of wij veel, of wij weinig hebben, is voor de Heer niet belangrijk. Met vijf broden en twee visjes verzadigde Jezus een schare van 5000 mannen. Met een slinger en een steentje versloeg David de reus Goliath. En Mozes had slechts een staf, een stok gesneden aan de oever van de beek. Wààrom dienden de mensen Jezus en de Zijnen met hetgeen zij bezaten? Is er 'n ander antwoord dan dit ene: uit dankbaarheid!?

Waarom zouden wij Jezus niet dienen met hetgeen wij bezitten, uit dankbaarheid?

Het gironummer van onze Tabitha-Bouw-Actie is nog steeds: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.) Vanwege de vakantie geen verantwoording van ontvangen giften.

H. Ploeger.

Kerken op tentoonstelling in Hengelo (O.)

Van 2 tot 14 september a.s. zal in Hengelo (O) een tentoonstelling voor industrie en handel worden gehouden, de S.O. '63. Door samenwerking van de Oecumenische Raad van Kerken van Hengelo en de rooms-katholieke kerk ter plaatse, alsmede enkele afzonderlijke kerken en groeperingen, zal in het Prins Bernhardplantsoen een opmerkelijke bijdrage aan de tentoonstelling worden gegeven van kerkelijke zijde.

Andere dimensie

De organiserende kommissie is daarbij uitgegaan van de gedachte, dat de bezoekers van de tentoonstelling tegen het eind van hun rondgang over het uitgestrekte terrein niet moesten worden vermoeid met nog eens 'n tentoonstelli ng, maar dat er op gewezen moet worden dat er in het leven naast al het materiële en het technische, ook nog een andere dimensie bestaat.

Men heeft zich daartoe in een rustige hoek van het plantsoen, de Wolter ten Catestraat, een overdekte pergola gedacht; een wandelgang dus door een deel van het plantsoen. Wandelend door deze kerkelijke pergola ziet de bezoeker uit op bepaalde - tussen struiken en bloemen aangebrachte - situaties waarmee de kerken de mensen aan het denken willen zetten over leven en geloof. In de pergola denkt men bepaalde fototableaus over verschillende onderwerpen aan te brengen. Voor dit bijzondere doel is een oppervlakte van 1600 vierkante meter van het Prins Bernhardplantsoen beschikbaar gesteld. Het centrum van de kerkelijke inzending wordt gevormd door een vijftien meter hoog kruis, gebouwd van ijzeren steigerpalen. In de avonduren zullen kruis en voorstelingen op een speciale manier worden verlicht. Belangstellenden zullen een foldertje kunnen meenemen over het kerkelijke leven in Hengelo.

Aangeslotenen

Bij de Oecumenische Raad van Kerken ter plaatse zijn aangesloten de hervormde gemeente, de gereformeerde kerk, de doopsgezinde broederschap, de remonstrantse gemeente, het leger des heils, de *baptistengemeente* en de evangelisch lutherse kerk. Gastleden zijn de *gemeente van gedoopte christenen*, en de christelijke gemeenschapsbond. Verder zijn uitnodigingen tot deelneming aan de tentoonstelling verzonden aan de christelijke gereformeerde kerk, de vrijgemaakte gereformeerde kerk, de Nederlandse Protestantenbond, de pinksterbeweging en de apostolische gemeente. Zo wordt gehoopt dat tot een zo groot mogelijke demonstratie van de eenheid der kerken wordt gekomen.

Oproep aan niet bij Wereldraad aangesloten baptistengemeenten

Dertig baptisten waren als afgevaardigden, waarnemers en gasten aanwezig onder de bijna vijfhonderd deelnemers aan de vierde oekumenische konferentie voor Geloof en Kerkorde, welke 12-26 juli te Montreal, Canada werd gehouden. Zij wendden zich in de hieronder volgende oproep tot die baptistengemeenten welke niet bij de Wereldraad van Kerken zijn aangesloten.

„Aan onze baptisten-broeders in alle landen.

Het is ons een voorrecht geweest gemeenschap te hebben gevonden, niet slechts onder elkaar als baptisten-deelnemers, maar ook met mede-christenen met andere geloofsovertuiging uit vele delen van de wereld en met hen in volle vrijheid te spreken over onze inzichten, van hen de volle rijkdom van ons eigen geloof lerende. De waarheid van de apostolische uitspraak, dat slechts samen met alle heiligen de hoogte, de diepte en de breedte van de liefde van onze Heer Jezus Christus is te bevatten werd een werkelijke ervaring voor velen van ons, terwijl we tegelijk kwamen tot diepere waardering van onze eigen opvattingen.

Vele van onze baptistengemeenschappen waren niet ter konferentie vertegenwoordigd en, hoewel wij de redenen voor hun niet-deelnemen respekteren hebben wij hun aanwezigheid en de bijdrage die zij zouden hebben kunnen leveren aan de ganse christenheid zeer gemist.

In een wereld die in toenemende mate door niet geestelijke factoren tot een oppervlakkige eenheid gedwongen wordt is het nodig, dat de christenen een gemeenschappelijk geluid laten horen, zonder noodzakelijkwijs daarbij de eigen wegen in Christus prijs te geven. In de Wereldraad van Kerken hebben wij juist zulk een gelegenheid gevonden. We willen onze baptisten-broeders die niet in de Wereldraad van Kerken vertegenwoordigd zijn in onze gebeden blijven gedenken, terwijl wij intussen onze gemeenschap met hen versterken. Wij groeten hen in de liefde van Christus."

(EBPS)

Groots projekt:

Bijbels in braille voor blinden

In een kleine kamer, aldus de ‚Leeuwarder Courant', in het sousterrain van het bijbelgenootschapsgebouw in Londen ponst een machine langzaam de bijbel. Punt voor punt en streep voor streep verschijnt het Johannes-evangelie op het glinsterend oppervlak van een aluminium plaat. De bijbel in braille komt deze kamer uit in dertig talen. Wanneer de plaat vol is, wordt deze in een gewone drukmachine gebracht, waar het stevige, harde papier de indruk overneemt, zodat de uitstekende puntjes (voor de blinde lezer) voelbaar zijn. In Groot-Brittanië zijn 175 van de 100.000 mensen blind en niet één van hen hoeft het zonder de komplete bijbel te stellen, hoewel de braillebijbel in het Engels twee meter plankruimte beslaat, uit 39 grote delen bestaat en de produktiekosten *f* 330,- bedragen. Aan elke blinde zal elk jaar gratis een deel van de engelse bijbel worden geschonken door het bijbelgenootschap.

De gemeente van het bijbelgenootschap is zo wijd als de wereld, maar tot dusver is de komplete braille-bijbel alleen in het Engels, Welsh en Aribisch beschikbaar. Hiernaast staan ruim 200 vertalingen voor gewone lezers en 689 vertalingen van het Nieuwe Testament.

Maar de vraag van blinde lezers wordt groter. In India alleen al zijn er naar men zegt, bijna twee miljoen volslagen blinden en in de voormalige britse koloniën nog eens een miljoen. Eén van de problemen is de moeilijkheid om vertalers te vinden, die zowel in talen als in braille bekwaam zijn. Vertalers beginnen meestal met het Johannes-evangelie, gaan dan door met de drie andere Evangeliën en nemen van het Oude Testament de Psalmen. In het Frans bijvoorbeeld zijn alleen de Evangeliën van Lucas en Johannes met de Psalmen in braille te krijgen; in het Spaans het Marcus- en het Johannes-evangelie; in het Nederlands het hele Nieuwe Testament.

In de aziatische en afrikaanse talen zijn er de Psalmen en de vier Evangeliën in het Hindi; het Marcus-evangelie in het Bengaals; de Evangeliën van Marcus en Johannes in het Birmaans, terwijl in drie chinese dialekten - die van Kanton en Foockow en het Mandarijnse - bijna de hele bijbel vertegenwoordigd is. In Afrika hebben het Bemba, Hausa, Nijanja en Shona gedeelten van de bijbel, maar uit het feit, dat in een belangrijke taal als het Hausa alleen het Evangelie van Johannes beschikbaar is, kan men afleiden, hoeveel er nog in Afrika te doen is.

Het is waarschijnlijk, dat door de teruggang van het analfabetisme en de groeiende belangstelling voor het welzijn van de blinden, deze dienst van het bijbelgenootschap belangrijker wordt in de nabije toekomst. De tegenwoordige uitgave van 2000 delen per jaar wordt beschouwd als slechts een bescheiden bijdrage in de behoeften van de blinden in de wereld. Maar wanneer elk deel meer dan een vierkante voet (30 cm.) groot is, een engelse bijbel in braille meer dan 5000 bladzijden beslaat en de 39 delen ongeveer 50 kilo wegen, dan is het uitgeversrisico dientengevolge niet onaanzienlijk.

Gebed van een ruimtevaarder

L. Gordon Cooper, de Amerikaanse ruimtevaarder, die zijn 22 vluchten rond de aarde succesvol volbracht, heeft in het Amerikaanse Congres verslag uitgebracht van zijn vlucht. Daarbij vertelde hij dat hij gedurende zijn 19e vlucht rondom de aarde midden boven de Indische Oceaan in het midden van de nacht, behoefte gevoelde een kort gebed uit te spreken, dat zoals alles wat de piloot gedurende zo'n vlucht zegt, op de band was opgenomen. Hij beëindigde zijn verslag met dit gebed, dat wij hier laten volgen:

„Ik zou deze tijd graag gebruiken om een kort gebed uit te spreken voor alle mensen, mijzelf inbegrepen, die bij deze onderneming zijn betrokken. Vader, ik dank U in het bijzonder daarvoor dat U mij deze vlucht heeft laten maken. Ik dank U voor het voorrecht in staat te zijn deze positie in te nemen; om mij te bevinden in deze verwonderlijke plaats, al deze verrassende wonderbare dingen te zien, die Gij geschapen hebt. Help, leid en richt ons allen opdat wij onze levens zo mogen vormen dat wij betere christen zijn, die trachten elkander te helpen en liever met elkander samenwerken dan te vechten en te kibbelen.

Help ons om deze opdracht tot een goed einde te brengen. Help ons in onze toekomstige ruimtevaartondernemingen opdat we de wereld mogen laten zien dat een democratie werkelijk kan mededingen en nog steeds in staat is grote dingen op grootse wijze te volbrengen, in staat is tot research en ontwikkeling, en veel wetenschappelijke en zeer technische programma's tot uitvoering kan brengen. Wees met al onze gezinnen. Geef ze leiding en bemoediging en doe ze weten dat alles goed zal gaan. Wij vragen het om Uws Naams wil, Amen."

(„Centraal Weekblad")

Het alres van ds J. ter Braak zendeling in Kongo, is thans: Aleidastraat 25, Hengelo (0).

Gods geheim

Wij hebben de atoombom uitgevonden
opdat de wereld straks zichzelf verteer.
(een ster stort brandend in 't heelal omneer)
als al haar energieën zijn ontbonden.
Wij gaan aan ons vlijmscherp vernuft te gronde,
wij hebben Gods geheim in 't hart geraakt
en huiv'ren nu zijn oordeelsdag genaakt:
het wordt der wereld laatste en zwaarste ronde.

„En de elementen brandende vergaan." 1)
't Profetisch woord gaan wij vandaag verstaan;
God gaf 't in onze hand, Zijn toorn t'ontladen;
als d' aarde laaiend zwaait uit 't evenwicht,
gaat Hij met ons in 't allerlaatst gericht;
wij zullen leren smeken om genade.

1) 2 Petr. 3 : 10 — *A. Wapenaar.*

Advertenties

Noteer het even: Evangelisatieweekend 12 en 13 okt.

Vrijdag 16 aug. 1963 79e jaargang Nr. 3692

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.), drs J. Reiling, drs D. Slort en ds H. van der Werf.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

De nederlandse baptisten en de Wereldraad van Kerken *)

Op 9 mei 1963 besloot de Algemene Vergadering van de Unie van Baptisten Gemeenten met 82 tegen 62 stemmen om het lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken formeel te beëindigen. Daarop besloot zij met 120 tegen 17 stemmen om aan het oecumenisch gesprek te blijven deelnemen door middel van waarnemers. Vanaf 1946 was de Unie lid geweest van de Wereldraad (toen nog in oprichting) en van de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland. Gedurende deze 17 jaren heeft het nooit ontbroken aan gemeenten die tegen deze organisatorische band met de Wereldraad ernstige bezwaren koesterden.
Wanneer men vraagt naar de achtergronden van de nu genomen beslissing, blijkt allereerst dat de geschiedenis een belangrijk woord heeft meegesproken.

Opwekkingsgemeenten

De eerste gemeenten ontstonden kort voor en na het midden van de vorige eeuw. Contact met het nederlandse Réveil bestond bijna overal. De afwijzing van de kinderdoop leidde op verschillende plaatsen tot uitwijzing uit de Ned. Herv. kerk. De stoot tot gemeentevorming ging mee uit van de duitse baptisten. In de jaren tachtig sloten de gemeenten zich aaneen tot de Unie en verbreidde de beweging zich, met name in Groningen en Drente op de vleugels van de opwekkingen, die toen in de veenstreken leefden. Dit herhaalde zich in de eerste jaren van onze eeuw en wel op veel meer plaatsen. Hierbij was invloed van de grote opwekkingen in Wales merkbaar.

Deze achtergrond verklaart waarom bij de nederlandse baptisten het accent zo sterk ligt op het getuigenis naar buiten. Zij voelen zich in de eerste plaats een beweging, die de blijde boodschap heeft uit te dragen en eerst daarna een organisatie of een instituut. Daarom vindt men de baptisten overal waar interkerkelijk geëvangeliseerd wordt. De samenwerking op dit vitale terrein ligt hun nader dan het gesprek over intercommunie en kerkbegrip.

De ontwikkelingen van de twintigste eeuw hebben daarin eigenlijk weinig verandering gebracht. Met het groeien van de gemeenten in aantal en ledental is natuurlijk een grotere mate van groepsbewustzijn ontstaan en daarmee gepaard gaande een toenemende bewustheid van eigen gemeentelijk beginsel maar dit is toch in feite steeds ondergeschikt gebleven aan de drang tot evengelisatie. De jaren na de laatste wereldoorlog hebben de gemeenten wel voor geheel nieuwe problemen geplaatst en niet steeds werden hiervoor adequate oplossingen gevonden. De binnenlandse migratie deed eerst groepjes en later gemeenten ontstaan op plaatsen waar voorheen het baptisme onbekend was. Het jeugdwerk vroeg om een geheel nieuwe aanpak. Het vormingswerk onder de gemeenteleden moest terhand worden genomen. De opleiding van de predikanten werd aan een eigen seminarie toevertrouwd. Het zendingswerk in (voormalig Belgisch) Congo onderging een grote uitbreiding. Een en andermaal bleek een reorganisatie noodzakelijk. Dat al deze zaken een voortdurend appèl op de span- en draagkracht van de kleine groep betekenden is te begrijpen. In cijfers laat het zich maar slecht uitdrukken maar misschien zegt het toch iets, dat de gezamenlijke activiteiten van de gemeenten in Unieverband in 1947 van de gemeenten een bedrag vroegen van iets minder dan *f* 19.000,- (*f* 3,65 per lid) en in 1962 *f* 141.500,-, een kerkbouwactie van ongeveer *f* 70.000,- niet inbegrepen.

In deze jaren klom het aantal gemeenten van 42 tot 66, het aantal leden van 6013 tot 8829.

Verhouding tot kerken en groepen

De oecumene is de gehele bewoonde wereld maar oecumenische bewustwording is vooral een zaak van plaatselijke afmetingen. Vooral in een gemeenschap van autonome plaatselijke gemeenten weegt dit bij de besluitvorming die in de Unie heeft plaatsgehad, zeer zwaar. Daarom moet eerlijkheidshalve wel worden gezegd dat vooral op het platteland de plaatselijke kerkelijke verhoudingen geen stimulans zijn gebleken voor de landelijke oecumenische relaties. Integendeel!

In mijn eerste (en enige) gemeente waren de verhoudingen tussen de hervormden en de baptisten ter plaatse bizonder hartelijk. Bij ziekte van mijn hervormde collega zijn wel gezamenlijke kerkdiensten gehouden of ging ik in middagdiensten van de hervormde kerk voor. Kanselruil is diverse keren bedreven. In een plaatselijk schoolbestuur

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Rabbi Susja zei kort voor zijn dood: „In het toekomende Rijk zal mij niet gevraagd worden: waarom zijt gij niet Mozes geweest?" Mij zal gevraagd worden: „Waarom zijt gij niet Susja geweest?" (Martin Buber t.g.v. de uitreiking van de Erasmusprijs 1963).**

dat geheel uit hervormden en baptisten bestond viel het verschil in kerkgemeenschap nooit op. Deze goede verhouding werd - dat mag niet worden ontkend - ten zeerste bevorderd door een gemeenschappelijke tegenstelling tot de ter plaatse dominerende gereformeerde kerk. Het is jammer maar waar; deze dingen hebben een geweldige invloed. Het is begrijpelijk dat een gemeente weinig enthousiasme kan opbrengen voor de oecumenische zaak, wanneer plaatselijk de tegenstellingen scherp zijn. Over het algemeen zijn de relaties tussen gereformeerd en baptist aanmerkelijk beter dan die tussen hervormd en baptist. Hier spelen natuurlijk psychologische en sociologische factoren ook hun rol maar dat neemt niet weg dat de oecumene op het platteland in de practijk nauwelijks bestaat.

Merkwaardigerwijze gaat het hart van de baptisten op het stuk van samenwerking eerder uit naar de kerken dan naar de z.g. vrije groepen. Dit ondanks het feit dat de affiniteit met die groepen in vele opzichten veel groter is dan met de kerken. Toch zijn er van samenwerking met bijv. darbisten, pinkstergroepen of adventisten maar zeer weinige voorbeelden, terwijl er op vele plaatsen wel interkerkelijke samenwerking in de evangelisatie is.

De verhouding tot de Wereldraad

Voor een juiste beoordeling van de beslissing om uit de Wereldraad te treden moeten diverse factoren in de overwegingen betrokken worden. In de eerste plaats zijn de bezwaren tegen de Wereldraad van tweeërlei aard. Dit kwam ook tot uiting in de motivering van de voorstellen tot uittreding. Er waren nl. twee voorstellen, die niet in strekking maar wel in motivering belangrijk uiteenliepen.

In de motivering van het ene voorstel werd de nadruk gelegd op de onmogelijkheid om een organisatorische verbinding aan te gaan met kerken die onbijbelse leerstellingen huldigen of tolereren. Hierbij wordt in de eerste plaats gedacht aan het feit dat in de Wereldraad verschillende kerken van uitgesproken vrijzinnige of zelfs unitarische structuur gevonden worden. Weliswaar sluit de basisformule dit eigenlijk uit maar omdat de Wereldraad de interpretatie die de kerken aan de trinitarische basisformule geven, niet aan een onderzoek onderwerpt, is er dus plaats voor alle kerken, die een eigen interpretatie aan de basisformule weten te geven. Daarnaast speelde de vrees dat de Wereldraad streeft naar een eenheidskerk, in verbinding met Rome, ook een grote rol. Sommigen zien in deze wordende eenheidskerk het apocalyptische beeld van het beest uit Openbaring 13. Deze gedachten zijn sinds jaar en dag gevoed door „Het Zoeklicht" en dat is een onder de baptisten veelgelezen blad.

Toch zijn blijkens de stemmingen deze bezwaren niet algemeen geweest. Immers wie deze visie op de Wereldraad heeft kan niet anders dan zich zover mogelijk van dit lichaam distancieren. Welnu, dat wilden in laatste instantie slechts de 17 afgevaardigden, die tégen het zenden van waarnemers waren.

Het andere voorstel had een principieel andere motivering. Deze komt, kort gezegd, hierop neer: de Wereldraad is een organisatie van kerken en wil behulpzaam zijn bij het totstandkomen van kerkelijke eenheid. Daar bestaat op zichzelf geen enkel bezwaar tegen maar als doperse christenen staan wij daar eigenlijk buiten. De kerken zijn primair institutionele grootheden, objectief en van boven uit bepaald. Als zodanig zijn de kerken eigenlijk en bloc te onderscheiden van de gemeenten, die natuurlijk ook wel een institutionele kant hebben maar toch allereerst vergadering van gelovigen zijn. Kerk en gemeente zijn derhalve in de diepste grond ongelijksoortige lichamen en het is niet juist om te proberen beiden in één organisatie onder te brengen. Daarom interesseert ons de oecumenische ontmoeting der kerken wel, maar wij zien in de samensmelting van historisch gegroeide kerken nog niet een herstel van de nieuwtestamentische gemeente. Het is zelfs de vraag of dit herstel door deze samensmelting niet eerder wordt belemmerd dan bevorderd. Want belangrijker dan de eenheid der kerken is de eenheid der gelovigen en kerk en gemeente van gelovigen vallen, met name in de historische kerken van katholieke en reformatorische structuur niet samen. Vele kerken hebben een aanzienlijke nominale aanhang, die het geloof niet beleden heeft. Is het dan niet gevaarlijk om te streven naar eenheid van de kerken, wanneer die kerken zoveel nietbelijdende leden tellen?

Ik geloof dat deze bezwaren tegen een oecumene der kerken door de overgrote meerderheid van de nederlandse baptisten worden gedeeld. Toch behoeven ze op zichzelf nog geen reden te zijn om het lidmaatschap van de Wereldraad op te zeggen, en ik ben van gevoelen dat ze dat voor de meerderheid ook niet zijn geweest. De mening dat wij ons aan het gesprek der kerken radicaal zouden moeten onttrekken, vindt onder de nederlandse baptisten slechts zeer geringe weerklank. Ik geloof zelfs dat wanneer de inzet van deze kwestie uitsluitend was geweest voor of tegen het lidmaatschap van de Wereldraad, er een meerderheid voor het handhaven van het lidmaatschap geweest zou zijn. Maar het verlangen voor alles de eenheid in eigen gemeenschap te bewaren heeft bij verschillende gemeenten de schaal doen doorslaan.

Het door verschillende gemeenten ingediende amendement om contact met de in de Wereldraad participerende kerken te onderhouden door waarnemers, werd door één gemeente gemotiveerd met de opmerking, dat dit het enige besluit was dat we gezamenlijk zouden kunnen nemen. Er bestond een sterke neiging om naar Romeinen 14 en 15 elkaar te aanvaarden en vast te houden en de broeders geen aanstoot te geven. Er was zelfs 'n amendement van een gemeente die zelf voor aansluiting bij de Wereldraad stemde, van strekking, dat de voorstellen tot uittreding niet bij enkelvoudige meerderheid verworpen zouden moeten worden maar met tenminste drievijfde van de uitgebrachte stemmen. Deze bezorgdheid voor het vasthouden van de onderlinge eenheid, natuurlijk nog gevoed doordat met name voor de meeste plattelandsgemeenten de oecumenische zaak nauwelijks leeft, heeft op 9 mei de overhand gehad en een kleine meerderheid voor het uittreden uit de Wereldraad opgeleverd.

Hoe nu verder?

Persoonlijk behoor ik tot degenen, die dit besluit betreuren. Niet uit onverdeeld enthousiasme voor en over de Wereldraad maar omdat ik in het lidmaatschap van de Wereldraad een symbool zie van de bereidheid tot solidaritiet bij het zoeken naar de eenheid van Christus' gemeente. Maar meer dan een symbool is het lidmaatschap in dit opzicht toch ook weer niet.

Want het verplicht tot niets en is geen aanwijzing van oecumenische gezindheid. Het is door sommigen wel eens een statussymbool genoemd, met name voor de kleine kerken, die hierdoor bewijzen ook een respectabele gemeenschap te zijn. Die verleiding zou er inderdaad in kunnen zitten en dan kan het beëindigen van het lidmaatschap zelfs wel zuiverend werken.

Maar belangrijker is dat de oprechte wil tot contact aanwezig is. In dit opzicht zou er van het nu genomen besluit tot uittreding nog wel eens een stimulerende werking kunnen uitgaan Want de nederlandse baptisten zullen aan het contact der kerken blijven meedoen. De overgrote meerderheid van de gemeenten wil dat. Eigenlijk heeft het besluit tot uittreding ertoe meegewerkt, dat de noodzaak van dit contact duidelijker wordt beseft dan voorheen. Alleen zal dit contact geschieden met inachtneming van enige organisatorische distantie.

Of deze distantie in de toekomst nog eens zal worden opgeheven door een hernieuwd lidmaatschap is op dit moment natuurlijk nog niet te zeggen. Het hangt trouwens ook niet alleen van de verdere ontwikkelingen binnen de kring van de baptistengemeenten af. Ook de ontwikkeling van de Wereldraad en van de oecumene in het algemeen zullen van grote invloed zijn. Zie ik goed, dan is de oecumene (als beweging gezien) het stadium van herenigingspogingen op behoorlijke schaal binnengetreden. Verschillende van deze pogingen maken de indruk prematuur te zijn. De voorstellen tot hereniging tussen de Anglicaanse kerk en de Methodisten in Engeland is er een voorbeeld van. Door een gezaghebbend functionaris van de Wereldraad is hierover in Hervormd Nederland geschreven onder de titel: „Bij de buren wordt het menens." Wanneer dergelijke schemata de oecumene ‚menens' maken, vrees ik dat

Dit wordt niet een erg diepzinnig stukje. Dat komt omdat ik het schrijven moet op dinsdagmorgen in een kamp van 45 jongeren. Dan komt er van diepzinnig peinzen niet zo heel veel terecht.

Misschien vindt U het ook niet degelijk, want er staat geen bijbeltekst boven. De bijbel ligt hier wel naast me, maar als je zo midden in het bos zit in de stralende zon aan een helder blauwe hemel, dan komt er niet zo gemakkelijk één bepaalde tekst naar boven. Dan spreekt het Woord van God als-geheel je plotseling aan.

Dan gaat het in je zingen, dat de Heer van al dat schoons ons heeft liefgehad tot de dood van Zijn Zoon aan het kruis. Gisteravond zaten we metelkaar aan de rand van het bos te kijken over het maanbeschenen veld. We hadden het er over, dat het eigenlijk zo erg is, dat al dat schoons - ook door onze zonde - onder de vloek ligt en gedoemd is te verdwijnen. Het volmaakte werk van Gods handen is door ons uitgeleverd aan de duisternis. En de mens die niet meer heeft dan de natuur en het natuurlijke heeft daarmee, hoe schoon het ook is, toch niets anders dan 't verdwijnende. Hij verlustigt zich in zeepbellen, die wel prachtig kun-

Aan rustige wateren

Schoon zijn de wouden......

nen glanzen maar plotseling verdwijnen. Hoe koninklijk is het dan om achter het suizen van de avondwind de stem te horen van de Heiland, Die roept door de Heilige Geest; om achter het licht van de maan te weten het licht van de blinkende morgenster die komt. Het is heerlijk vakantie te hebben, samen in de natuur te zijn, te spelen, te zingen, te lachen en te wandelen. Maar écht licht in ons wordt het pas als we die stem gehoord hebben die, als we soms wat verdrietig denken aan eigen mislukkingen en zonden, aan eigen mede-schuld aan de vergankelijkheid van dit alles, ons troostend spreekt van het Nieuwe Jeruzalem waarheen we mogen reizen.

De weg daarheen is bekend.

Een dezer dagen liepen we een speurtocht. Witte draadjes wezen ons de weg. Oppervlakkig gezien waren we, net als anderen, zo maar wat aan het wandelen, die wegen inslaande die ons het aantrekkelijkste voorkwamen. In werkelijkheid volgden we een spoor, dat naar een van te voren bestemd doel leidde.

Gelovigen mensen dwalen over de aarde niet rond zonder echt te weten waarheen ze gaan. Ze zoeken naar de sporen die de Overste Leidsman en Voleinder des geloofs naliet. Soms zijn die sporen duidelijk, soms niet zo erg. Soms staan we op een kruispunt lang stil. Maar wie bidden kan ziet het ineens weer: hier ging Jezus ons voor. Mijn weg is ook door Hém betreden. Hij weet van mijn aarzeling en strijd, maar Hij laat mij ook delen in Zijn overwinning.

Er is onderweg veel schoons te genieten; er zijn ook moeilijke en steile wegen. Maar, het einddoel is zeker.

Ineens was er een meisje, dat verklaarde zulk een spoorzoekster te willlen worden. De Heer spreekt bij dagen en bij nachten. En ook gewone, dagelijkse dingen kunnen feestelijk worden als we ineens weer ervaren: wij gaan tesaam door 't leven, mijn Heer en ik.

Hoogezand *J. Bouritius.*

---

de afstand tussen de doperse christenen (want dit geldt niet alleen van de baptisten) en de institutionele kerken gaandeweg groter wordt en dat op de duur de gehele doperse vleugel, met inbegrip van wat Newbigin de pinkstervleugel heeft genoemd, buiten de georganiseerde oecumene zal komen te staan.

Maar wanneer het zoeken naar eenheid meer en meer zal geschieden op de manier waarop de beweging van de Achttien werkt, dan staan wij in Nederland en in de wereld aan de vooravond van grote oecumenische dingen. Ik wil graag bekennen dat ik van die beweging, van haar geloof in en gehoorzaamheid aan de Heilige Geest diep onder de indruk ben. Wanneer deze Geest zo daadwerkelijk en tegelijk zo eenvoudig en vereenvoudigend zich van de al of niet georganiseerde oecumene meester gaat maken, dan wordt het oecumenisch menens. Dan hoop ik als nederlands baptist met kloppend hart er bij te staan. En de overgrote meerderheid der baptisten met mij.

J. Reiling

---

*) Dit artikel verscheen eerder in ‚Woord en Dienst'; E.R.

20–27 okt.: gezinsweek

Zoals alle jaren zal ook dit jaar weer een ‚gezinsweek' worden gehouden in oktober a.s., om precies te zijn: van 20 tot 27 oktober. Deze gezinsweek wordt voorbereid door een kommissie waarin zijn vertegenwoordigd: de nederlands hervormde kerk, de gereformeerde kerken, de evangelisch lutherse kerk, de remonstrantse broederschap en het leger des heils.

Dit jaar zal in de gezinsweek op verschillende wijze aandacht worden geschonken aan het thema *‚De voorbereiding tot het huwelijk'*. Zo op 't eerste gezicht een onderwerp, dat alleen van belang schijnt te zijn voor hen die zich op een huwelijk voorbereiden, verloofden dus. Wie even nadenkt echter wordt zich bewust, dat dit onderwerp toch ook een specifiek gezinsthema is; immers, in de eerste plaats in het gezin zal de voorbereiding tot het huwelijk moeten plaats vinden. De gezinsweekkommissie heeft over dit onderwerp een kleine brochure met een keur van belangrijke huwelijks- en gezinsvragen uitgegeven. We noemen: prof. dr H. R. Wijngaarden schrijft over ‚Wat is liefde?'; ds R. Kaptein behandelt ‚Verloving en huwelijk; over het instiuut, de innerlijke ontvouwing van het huwelijk'; mevrouw I. K. Dippel-Schreiber gaat in op ‚De Levensgemeenschap; over geloof, beroep, beroep van de vrouw, woning, omgaan met geld, dienst aan elkaar'; dr F. Bloemhof schrijft over ‚Huwelijk en gezinsvorming; over de lichamelijkheid, de lichamelijke gemeenschap, geslachtsgemeenschap voor 't huwelijk, de anti-conceptie, de verhouding tot het kind'; ds Th. Delleman over ‚De huwelijkssluiting; over burgerlijk - en kerkelijk huwelijk, de vormgeving van de dag.'

Dit boekje kan men in bezit krijgen door *f* 1,50 te storten op gironummer 549835 van de gezinsweekkommissie, Carnegielaan 9 te Den Haag.

In de rij van kerk- en geloofsgemeenschappen die we hierboven noemden en die in de Gezinsweekkommissie zijn vertegenwoordigd missen we enkele kerkelijke groeperingen. Oók de Unie van Baptistengemeenten in Nederland blijkt niet mee te doen aan het werk van deze Gezinsweekkommissie. We vinden dat jammer. De reden van dit niet-meedoen is ons onbekend. Hebben zij, die het initiatief tot de jaarlijkse gezinsweek namen, de ‚kerken' die ongenoemd bleven gepasseerd? Of zijn deze indertijd wel uitgenodigd maar wensten ze niet mee te doen? Nogeens: we vinden het jammer, dat onze uniegemeenschap niet op een of andere wijze in de Gezinsweekkommissie is vertegenwoordigd. En dat niet omdat we zo erg verlegen zitten om een zetel in een kommissie. Maar wèl, omdat de waardevolle betekenis van zulk een gezinsweek, met alles wat er rondom is, nu praktisch aan onze gemeenten en aan onze gezinnen, voorbij gaat.

v.D.

55 pct. leest nooit in de bijbel

Uit een enige tijd geleden gehouden enquête onder 13.693 militairen bleek, dat 41 procent hiervan niet was ‚gedoopt'. Slechts 18.1 procent deelde mee een bijbel bij zich te hebben. 43.8 procent verklaarde thuis een bijbel te hebben. En 38.1 procent deelde mee in het geheel geen bijbel te bezitten. Meer dan de helft van de ondervraagden, n.l. 55 procent bleek nooit in de bijbel te lezen.

zand en zaad

Geslaagd - dank zij RESA, het opleidingsinstituut!

Geslaagd - dank zij mijn benen: zegt de snelle fietser, de vlugge voetballer, de verleidende filmster.

Geslaagd - dank zij mijn volharding: zegt de direkteur van een groot krantenbedrijf, die vroeger kranten rondbracht.

Geslaagd - dank zij mijn ijver: zegt de student, die nu als dokter de zieke mensen opzoekt.

Geslaagd - dank zij mijn stukjes in de krant, zegt de dichtende, schrijvende dominee.

Eens was ik bediende, nu laat ik mij bedienen. Eens knecht, nu heer. Eens vakbondslid, nu bestuurder.

Wat zijn er onnoemelijk velen die dan niet tot de geslaagden behoren. Dat zijn de geslagenen, verslagenen, versaagden.

U en ik horen er ook niet bij. Laten we het, zonder wrok, vaststellen. Voor u en mij geen kop in de krant, geen krans, geen bont.

Er is een enquête gehouden, kennelijk in een overwegend roomskatholiek gebied en men heeft de ondervraagden drie vragen voorgelegd:

1) Welke noodzakelijke eigenschappen kunt U noemen om in het leven te slagen? Van de 145 ingekomen bruikbare antwoorden noemden 51 de volharding, 47 het geloof, 31 de wilskracht, 15 de liefde, 14 de eerlijkheid, 13 de intelligentie, 12 de arbeid en voorts werden zelfvertrouwen, enthousiasme, goedheid en nog enige andere hoedanigheden 9 maal genoemd.

2) Noemt u eens drie personen, die in uw ogen geslaagd zijn. Albert Schweitzer werd 56 maal genoemd, want hij werkte voor God zonder lege theoriën, hield van zijn naaste en hij wist zijn geloof en zijn aktiviteit met elkaar in overeenstemming te brengen.

Paus Joannes XXIII, want hij gaf de kerk de glans van de liefde weer, 49 maal genoemd. Daarna de namen van Nansen en Henry Dunant (9x). Zeven noemden eigen vader en Ghandi en De Gaulle kregen evenveel punten. Florence Nightingale en abbé Pierre vijf maal. En dan kwamen met nog minder punten: moeder, Helen Keller, Karl Barth, Livingstone, Brigitte Bardot, Anna Frank, Mahalia Jackson.

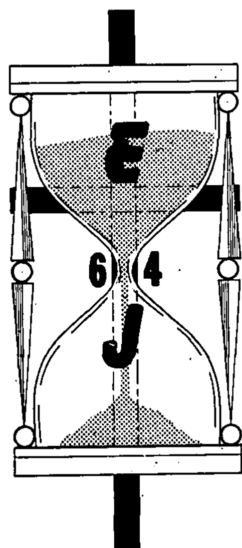
3) Denkt u te zullen slagen in uw leven? Dat was een moeilijke vraag en de antwoorden waren dan ook aarzelend. Bijv.: ik weet het niet. God weet het. Het hangt er van af wat je onder slagen verstaat.

Als ik zo nog eens door die namen heen wandel, dan houdt het slagen in elk geval in dat je bekend gaat worden. Omdat je een mooi (?) lichaam hebt, een mooie stem, een goed hoofd of omdat er een bepaald soort bloed door je aderen stroomt. Gewone moeders, gewone vaders, gewone kinderen, gewone kantoor-schoonmaaksters, gewone bouwvakkers, gewone dienstmeisjes vallen er buiten. Dat is sneu zo niet onbillijk. Zij moeten het stellen zonder de adoratie, de verering der duizenden. Zij mogen hun stoelen afstoffen, hun aardappelen koken, hun stenen metselen en dat mogen zij doen van hun vijftiende tot vijfenzestigste jaar, maar geslaagd zijn ze niet. O nee. Hun leven valt in 't niet als we ze vergelijken met die machtigen van vlees, spier en geest.

Ze mogen luiers wassen, straten vegen, het land omploegen, hun brood rondbrengen, maar ze zullen niet in de krant staan zoals juffrouw zus en meneer zo. Ze mogen ze misschien de tafel dekken en de voeten wassen.

Denkt u te zullen slagen in het leven? Heerlijk, dat er geen antwoorden kwamen. Dat geeft hoop. Het geeft in elk geval een hoop te denken. Wat is dat: slagen in het leven. Ik zie opeens het gouden, blonde graan in schoven over de akkers staan en het is alsof ik dichter bij de betekenis van de vraag kom. Ik zie mijn buurman de vork onder een stam aardappelen zetten en die omhoogwerken. Daar rollen ze, de paarse vruchten, en wat vele; groten en kleinen. Je leest er natuurlijk niet zovaak over in de krant en die akkers kunnen ook niet op een vliegveld gauw even geinterviewd worden zoals minister L. of actrice J. M.. Maar het antwoord op de vraag komt in het zicht. En hoe kan het anders: deze beelden roepen het andere beeld op; dat van de wijnstok en de ranken. En van ver komen de woorden: Zonder Mij kunt gij niets doen. In Mijn krant komen heel wat namen nauwelijks voor. Sommige helemaal niet, want hun leven werd niet gerechtvaardigd door de vruchten. Er waren geen vruchten. Vruchten door de gemeenschap met Mij. Geslaagd? Alleen in het ijle, vluchtige vlak van de voorpagina. Maar in het boek des levens kan men ze niet vinden.

Huizinga.

E J 64

Het griezelige kruis......

We zaten gezellig bij de haard. Mijn vrouw en ik. Mijn dochtertjes waren nog op. Toen knipte een van die beiden het licht uit, en riep: Kijk es! Wij keken en mijn vrouw en ik riepen tegelijk: Wat griezelig!!

Mijn dochtertje had van een kennis een lichtgevend kruis gekregen. Ze had gewacht tot het donker was, het vlak onder de lamp gehouden, en toen het licht uitgeknipt. Ze schrok, toen we allebei riepen: Wat griezelig!

Griezelig? Maar ziet U dan niet dat het een k r u i s is?! En het kruis is toch zeker niet griezelig!

Toen m'n dochtertjes naar bed waren, heb ik daar over zitten nadenken.

Nee, natuurlijk niet! Het kruis vinden we niet griezelig. Zolang het maar gewoon aan de muur hangt. Op een plaatje of echt van hout.

Maar als het kruis licht gaat geven, in het donker...? Misschien is het zo ook wel met ons geloof. Met ons christen-zijn. Natuurlijk, de mensen mogen wel weten dat ik een christen ben. Maar alles op z'n tijd, natuurlijk. Maar stel je nu eens voor, dat het op m'n gezicht te lezen stond, als ik door het dorp loop. Als ik werkelijk „licht" zou uitstralen. Op alle tijden van de dag. Als ik met mijn klanten praat, of met m'n collega's... Bij de kapper, of als je staat te wachten voor de overweg.

Zeg eens eerlijk! Zou U zich niet een beetje opgelaten gevoelen? Zou U het niet „griezelig" vinden?

Ik eigenlijk wel!

Want, weet U, wat zou je je dan de hele dag in acht moeten nemen, en wat zou je op je woorden moeten letten.

Maar... moet dat nu dan niet?! Guido Gezelle zei het zo:

> *Maar Jesu, Uw bloed op mijn hoofd, alstublieft,*
> *Uw bloed op mijn hoofd, op mijn voorhoofd:*
> *dat elk een het zien mag, dat ieder het zie,*
> *en zie dat Gij mijn, dat ik Uw ben!*

Want alleen zo, kunnen U en ik het Evangelisatie-Jaar 1964 ingaan. Dat elkeen het zien kan!

NADER BEZIEN

Lustrum seminarium

Zoals eerder in ons weekblad vermeld zal ons seminarium 2 september a.s. op bizondere wijze zijn eerste lustrum vieren. Werden de gemeenten steeds uitgenodigd aanwezig te zijn bij de aanvang der kursussen, dit jaar worden zij met sterke aandrang geïnviteerd zich te laten vertegenwoordigen bij de semesteropening, die tevens de viering van dit eerste lustrum zal zijn.

We geloven, dat de band tussen gemeenten en opleiding een zeer hechte moet zijn. De relatie tussen gemeenten en opleiding mag niet louter een personele zijn, zoals dat het geval was bij de stichting - vooral in de vorige eeuw en het begin van deze eeuw - van seminaria in het angelsaksische baptisme.

Die relatie mag evenwel ook niet opgaan in een alleen-maar organisatorische, zoals het gevaar daarvan in onze unie-samenleving heel gemakkelijk voorhanden ligt. In het leven der gemeenten moet de ‚school' een centrale plaats innemen.

Het is daarom, dat wij vaker dan eens in ons weekblad gepleit hebben voor een ‚schooldag.' Op bescheiden wijze werd daaraan reeds tegemoet gekomen door de gemeenten uit te nodigen bij de aanvang van een nieuw kursusjaar. Wie het programma van de a.s. lustrumviering in dit nummer leest zal er met instemming kennis van nemen, dat de bijeenkomsten op 2 september a.s. in ‚Silo' te Utrecht duidelijk het karakter van zulk een ‚schooldag' tonen.

Te hopen is nu nog, dat de gemeenten ook werkelijk er blijk van geven, dat 't seminarium in 't leven der gemeenten een belangrijke plaats heeft. Natuurlijk moet het seminarium die plaats ook verwerven. Maar van die kant mag het beslist niet alleen komen. Integendeel!

Het zal 2 sept. a.s. in Utrecht wel niet zo druk zijn als in Kampen wanneer de gereformeerden er hun ‚schooldag' houden en dan met duizenden de oude Hanzestad aan de IJssel overstromen. Ons aantal zal de spoorwegen er wel van weerhouden die dag extra treinen naar Utrecht te laten rijden. Toch hopen we, dat het in Utrecht die dag druk zal zijn van de vele baptisten, die hetzij persoonlijk hetzij als afgevaardigde van hun gemeenten deze lustrumviering willen meemaken. Omdat het hen aangaat, dat er een seminarium is. v.D.

BrOkStUkKeN

De bijbel is een boek dat diep doorstoot.
De wereld weet van kwaad, onrecht bedrog, etc. Ze kent de kleine diefjes, de handlangers, de loopjongens van de grote boosdoener, maar de bijbel noemt die grote boosdoener bij name: satan.
De wereld weet van de ‚natuur'. De mensen van de natuurwetenschappen kunnen ons er een massa interessante dingen over vertellen. De bijbel echter spreekt van schepping en brengt ons zo meteen bij de Schepper. Daardoor wordt opeens alles anders. We weten nu, dat de wet van de zwaartekracht uit Gods brein komt en in Gods handen wordt vastgehouden. Trekt God die wet in, om het zo maar eens te zeggen, dan zijn de gevolgen onoverzienbaar.
De wereld spreekt van ambt, beroep, funktie. Maar de bijbel legt het woord roeping op tafel. En meteen zijn we daardoor bij de Roepende, bij God terecht gekomen. Wie waarlijk weet door God geroepen te zijn uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht, en tot de hoge dienst aan het Koninkrijk Gods, die staat opeens niet meer alleen in zijn leven en arbeid. Zijn arbeid heeft doel en richting gekregen. Hij arbeidt niet meer op eigen gelegenheid, maar er staat Iemand achter hem, die Opdrachtgever is. Hij draagt wel een zekere verantwoordelijkheid voor het onderdeel, maar het grote plan komt voor rekening en verantwoordelijkheid van de grote Heer. Wie als geroepene zijn levenstaak vervult weet ook, niet op de eerste plaats te staan. Hij is slechts de tweede. De Roepende is de eerste.
Heeft het woord r o e p i n g alleen te maken met geestelijken, dokters en verpleegsters? Met nonnen en monniken? Voor hen wordt het wel vaak en eksklusief gebruikt. Maar we geloven, dat het woord een veel wijdere strekking heeft en dat met die roeping de levensopdracht bedoeld is van ieder mens die zich tot God gewend heeft. Ook onze dagelijkse arbeid heeft ermee te maken. Van God Zelf is een algemene oproep uitgegaan tot Zijn volk, om te arbeiden. „Zes dagen zult gij arbeiden..". En Paulus zegt tegen de christenarbeiders van zijn tijd: „Wat gij ook doet (wat Uw beroep ook is), verricht Uw werk van harte, als voor den Here."
De christen die de roep van God hoort om te arbeiden als voor de Heer, en daarop ingaat, neemt deel aan Gods bewarende dienst aan de wereld. Tot God met die wereld en met de mensen die er op wonen zal zijn klaargekomen; tot déze aarde heeft uitgediend en déze orde voorbij is en er een nieuwe hemel plus een nieuwe aarde komt, waarop gerechtigheid woont.
Het is dit inzicht, dat arbeid roeping kan zijn, dat de vloek van de arbeid tot een zegen kan maken. En dat maakt, dat niet meer de eerste vraag van de arbeid is: waar kan ik het meeste verdienen?, maar: hoe kan ik mij het meest verdienstelijk maken, hoe kan ik, als geroepene, het beste dienen? Goed beschouwd is het woord r o e p i n g er een van revolutionaire kracht. Het grijpt diep in. Het maakt alles anders voor wie het verstaat. Het betekent niet minder dan een omwenteling. We geloven niet in een scheiding tussen geestelijken en leken. We willen ook niet het woord roeping voor de eerste katagorie reserveren. God roept ons allen in Zijn dienst.
En zo kan ook de dagelijkse arbeid het vervullen van een roeping zijn, het met God mede-arbeiden aan de instandhouding van Zijn wereld, tot het nieuwe komt.

Wf.

Wereldraad helpt in Skoplje

Reeds spoedig nadat bekend werd hoe rampzalig de gevolgen waren van de aardbevingsramp in het zuidslavische Skoplje heeft de Wereldraad van Kerken een beroep op de kerken gedaan ten spoedigste twee miljoen gulden bijeen te brengen teneinde doeltreffende hulp te kunnen verlenen.
Het ligt in de bedoeling voor dit bij een te brengen bedrag pre-fabricated huizen, een school en twee kerken te bouwen. Gelijk bekend is het grootste deel van de 150.000 inwoners tellende stad verwoest. Ongeveer 130.000 inwoners zijn geevakueerd en bivakkeren thans in tentenkampen. Voor de winter zal het nodig zij, dat er weer zoveel mogelijk wooruimte is geschapen en daarom wenst de Wereldraad reeds voor het invallen van de winter te bouwen. Het komité, dat met deze hulpverlening is belast heeft reeds naar pre-fabricated huizen geinformeerd in Zwitserland, Duitsland, Finland en Australië. Deze huizen zouden voor onmiddellijke verzending gereed zijn.

De bekende ‚Wilde-Ganzen'-aktie van het IKOR heeft uiteraard zich ingesteld op deze oproep van de Wereldraad en bracht de eerste twee zondagen van de aktie reeds ƒ 35.000 bijeen.
Wat de deelname van onze gemeenten en de lezers van ons weekblad aan de hulpverlening aan Skoplje betref, wij attenderen graag op het gironummer van het Noodfonds der unie: 9260. v.D.

1958 2 september 1963

Ons seminarium viert zijn eerste lustrum

Op maandag 2 september a.s. zal het precies vijf jaren geleden zijn dat ons eigen seminarium werd geopend en de docenten geinstalleerd in een bizondere dienst in de Gereformeerde kerk te Bilthoven. Daarom nodigen de commissie voor de opleiding en de leiding van het seminarium alle gemeenten en instanties in onze gemeenschap uit om op die dag samen te komen in „Silo", Herenstraat 34 te Utrecht voor een terugblik op de verstreken jaren en voor ge zamenlijke bezinning op de betekenis die de eigen voorgangersopleiding en de gemeenten wederzijds voor elkaar hebben. Ook niet afgevaardigde leden en vrienden van onze gemeenten zijn daar van harte welkom. Juist met het oog op hen wordt deze dag niet op „De Vinkenhof" gevierd, waar immers slechts voor een beperkt aantal bezoekers ruimte is.

Het programma van deze lustrumviering is als volgt:

11 uur tot 11.30 aankomst en begroeting; koffiedrinken

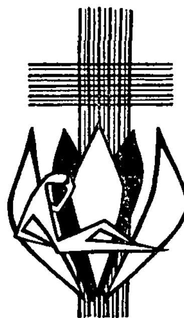
11.30 tot 1 uur morgensamenkomst, terugblik en vooruitzicht, door de rector; toespraken namens C.v.d.O., U.C., broederschap van voorgangers, studentengemeenschap.
muzikale omlijsting

1 uur tot 1.45 wandelende lunch in „Silo"

1.45 tot 3.15 middagsamenkomst; thema: „Opleiding en gemeenten" „Wat de opleiding voor de gemeenten betekent", ds J. van Dam;
„Wat de gemeenten voor de opleiding betekenen", ds G. Vegter.
appèl aan de gemeenten
muzikale omlijsting.

Alle aanwezigen zijn de gasten van het seminarium. Het wordt op prijs gesteld wanneer men zijn komst vooraf even per briefkaart meldt aan „De Vinkenhof", Biltseweg 10, Den Dolder.

Tabitha-Bouw-Actie

Verwantschap

Het navolgende verhaal is eens uit het Zweeds door een mij onbekend iemand vertaald. Moge het u allen er van overtuigen, dat er een bijbelse waarheid in verwerkt is!

Een oostenrijks officier, die erg ziek was, ging naar een bekende badplaats, in de hoop daar genezing te vinden. Hij was zeer zwak en had het voorkomen van iemand, wiens dagen geteld zijn. Op verschillende plaatsen vroeg hij naar een kamer, maar tevergeefs, er was niemand, die hem kon of wilde huisvesten.
Eindelijk was er nog één hotel, waar hij nog niet aangeklopt had en daarheen begaf hij zich. Maar ook daar klonk hem tegen: „Er is hier geen plaats voor u." De arme man was zeer terneergeslagen en wist geen raad meer.

Plotseling kwam een heer naar buiten, die in het hotel logeerde en zei: „Deze officier is een verwant van mij, en ik wil mijn kamer met hem delen. Hij kan mijn bed krijgen, dan zal ik op de divan liggen." De eigenaar kon hier niets tegen inbrengen.

Toen de zieke geinstalleerd was en 's avonds de bewoner van de kamer bij hem binnen kwam, vroeg hij: „Mag ik U naar Uw naam vragen, waarde vriend? En hoe zijn wij verwant? Van vaders of van moeders zijde?" Toen antwoordde de ander: „Ik ben met U verwant door Jezus Christus, Die mij heeft geleerd, dat allen, die lijden, mijn broeders zijn en dat ik hen moet behandelen, zoals ik zelf graag behandeld zou willen worden".

Gironummer van de Tabitha-Bouw-Actie: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie. De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr). Doel van deze actie: uitbreiding van ons diaconessenhuis te Scheveningen, tot meerdere hulp aan hen, die hulp behoeven.

H. Ploeger

DRS D. SLORT OVER

(1)

Heeft ons werken, onze arbeid zin ?

Dat is een vraag, die we ons zeker wel eens hebben gesteld, en velen met ons. Waarvoor werken we eigenlijk? Wat levert al het zwoegen op, wat nut werpt het af? Menigeen denkt aan de vernietigende atoomwapens, waardoor in enkele seconden, het werk van jaren ineens wordt vernietigd. Heeft ons werken en zwoegen nog enige zin? Hoe ziet de bijbel het?

In dit artikel willen we zien, hoe het O.T. over ons onderwerp denkt en daarna hopen we licht uit het N.T. te ontvangen. Het O.T. begint bij het werken Gods, bij het scheppingswerk. Nadat God alles voltooid had, heeft hij op de zevenden dag gerust. *Het werken van de mens, wordt voorafgegaan door deze rustdag.* Vanuit de rust, moet gewerkt worden. De rust is de bodem van waaruit het werk ontspruit. De rust is het beginsel.

Deze rust is door God gemaakt, gegeven. Ze behoort bij het scheppingswerk. Deze rust wijst heen naar God. Deze rust is niet een uitrusten, alsof God gelijk ware aan een mens, die rustbehoevend is. God wordt niet moede noch mat. **De rust is een van God gegeven geschenk, met de schepping.** Deze rust wordt tot voorbeeld gesteld. In de bekende tien geboden, wordt het met nadruk geleerd, dat we deze „rustdag", zullen gedenken.

„Gedenk den sabbatdag, dat gij dien heiligt". (Ex 20 : 8).

In Ex 31 : 12-17 wordt bij de sabbat nog opgemerkt, dat de sabbat een teken is tussen God en zijn volk. „De Israëlieten zullen den sabbat onderhouden als een altoosdurend verbond" en dan eindigt de pericoop met de woorden: „en op den zevenden dag heeft Hij gerust en adem geschept". God heeft adem geschept, en kwam tot zichzelf.

De mensen zullen eveneens adem moeten scheppen en tot zichzelf komen en er dan zijn voor God. In Deut 5 wordt weer over de sabbat gesproken en daar wordt gewezen op het feit dat Israël ook zelf eens dienstknecht geweest is in Egypte. De Heer voerde zijn volk uit die dienstbaarheid; „daarom heeft de Heere, uw God geboden den sabbatdag te houden." Het is blijkbaar zó, dat de mens geneigd is, de „sabbat" te vergeten, dat hij steeds in gevaar is, de rust na te laten, en zo God uit het oog te verliezen, als de Schepper en Verlosser. In de boeken van Mozes wordt dertien maal over de Sabbat gesproken.

De Sabbat heeft ten doel, de mensen met God in verbinding te stellen. Evenals de Heere de Sabbat geboden heeft, heeft Hij het werken geboden. Volgens het O.T. is *werken* een *scheppingsordinantie.* In Gen. 2 : 15 lezen we: „En de Here God nam den mens en plaatste hem in den hof van Eden om dien te bewerken en te bewaren." Wij *werken omdat God het wil.* De arbeid is het aardse doen van de mens, terwijl op de Sabbat God aan ons iets doet. Zijn rust mededeelt, om vanuit die rust weer ons werk te kunnen doen.

Het werken van de mens, is *geen scheppen.* Alleen God schept. In het scheppen van de mens is God een kunstenaar, die met zijn handen uit het stof der aarde, de mens formeerde. Ook plantte God een hof. God is ook een „tuinman." Dit is merkwaardig, omdat ook in de cultuur die beiden op de voorgrond staan. Zowel „handwerk" als „landbouw". De mens moest de hof bewerken en bewaren. God schonk den mens vertrouwen. „De arbeid is een scheppingsordinantie in dienst van de mens, tot eer van God". Ze is een afbeelding van Gods werken.

Het werken is niet een uitvinding van de mens, maar berust op een gebod Gods, vóór de zondeval. *Het werken is niet een gevolg van de zondeval.* Ook de vrouw wordt in de arbeid ingeschakeld, als hulp voor de man in het verrichten van zijn werk. Het doel van de arbeid is: *voedselverschaffing.* Zowel in de hof van Eden, als na de val moet er gewerkt worden, om te eten. Wel wordt de arbeid ná de zondeval zwaarder, omdat de aarde minder oplevert ja zelfs tegenwerkt, door het voortbrengen van doornen en distelen. „In 't zweet Uws aanschijns zult gij brood eten." (Gen. 3 : 19). De Grieken meenden, dat werken alleen goed was voor de slaven. De bijbel leert anders. Er is tussen mens en dier, wat de voeding betreft verschil op te merken. De mens werkt om voedsel te verkrijgen, het dier zoekt voedsel. (De mussen arbeiden niet en spinnen niet).

Het werken behoort bij het mens zijn. Wie zich aan arbeid onttrekt is bezig z'n „menszijn" aan te tasten en tot lager niveau af te dalen. Het demoraliserende van werkeloosheid herinneren velen zich nog vanuit de crisisjaren. De arbeid heeft ook een sociale factor. De mens werkt niet alleen, hij werkt samen met anderen. Het bezig zijn aan één zelfde werk, legt tussen de arbeiders een band, ze vormen een „team". *Arbeid betekent ook moeite.* We merkten reeds op, dat het bij de Grieken gebruikelijk was, het werken aan de slaven over te laten. De verklaring voor de arbeid luidde aldus: „De goden hebben uit afgunst daarover, dat Prometheus den mensen het vuur bracht, over deze, daaraan onschuldige mensen, 't kwaad van de arbeid gebracht." Dit is niet wat de bijbel leert. Reeds in het paradijs moest gewerkt worden. Wat betekende *het werken ná de zondeval?* Het antwoord luidt: moeite, smart. Moeite die bestaat in „inspanning". Alle arbeid hetzij met de handen verricht, hetzij met 't hoofd, is inspanning. Door de zonde is de moeite" in de wereld gekomen. Ja zelfs God heeft moeite. „met uw zonden hebt gij Mij moeite aangedaan" (Jes. 43 : 24), een moeite die in het kruis haar hoogtepunt en concentratie vond. Het boek Prediker laat ons heel duidelijk zien hoe het werken, het arbeiden moeite is. Dat is de realiteit.

Niet het „werken" is straf, maar de *moeite.* Toch is ook de „moeite" aan het werken verbonden, niet zonder betekenis. De moeite moet ons doen denken aan de dood, die het einde is van de moeite. Daar in het dodenrijk rusten de vermoeiden.

Ja, meer nog, de „moeite" moet ons aan God doen denken, die ons de ware rust bereidt. De moeite is in Gods heilsplan opgenomen. De moeite is niet een garantie voor het slagen van het werk. In Ps 127 : 2 lezen we: „het is voor u tevergeefs, dat gij vroeg opstaat, laat opblijft, brood der smarten eet - Hij geeft het immers zijn beminden in den slaap.

Het resultaat van de arbeid hangt af van Gods zegen. Dit woord wil niet zeggen, dat de mens slapen moet, en niet werken, maar wèl dat de mens niet moet denken, dat alles aan hem en aan zijn werken hangt. Het begin van dit bijbelwoord, wijst duidelijk op de moeite, de smart - doch uiteindelijk is het Gods zegen, die het gelukken der arbeid geeft. Hij geeft dit alleen - ook al zou de mens slapen. De arbeid is *niet een verdienstelijk werk,* dat zonder meer zegen brengt. We merkten op, dat de arbeid ook een sociale factor heeft. Toch wil dit niet zeggen, dat de arbeid de grondslag vormt voor een ware gemeenschap. De zonde heeft een splijtende kracht. Kain en Abel gingen uit elkaar. Een echte gemeenschap kan er alleen zijn als de gemeenschap met God hersteld is.

Met arbeiden moet men zich het levensonderhoud verschaffen. Het gebod: gij zult niet stelen, is daarvan een bekrachtiging. Stelen bedoelt te zijn „zonder arbeiden" aan levensonderhoud te komen.

Wanneer God de arbeid zegent, komt er opbrengst, vrucht. Niet de aarde, niet de natuur, maar God is de gever. Het woord voor opbrengst is dan ook in de grondtekst een woord dat samenhangt met zegenen. Opbrengst is zegen. In *vertrouwen op God, dat Hij zegenen zal, moet de arbeid verricht worden.* Gods zegen verschaft voedsel, kleding, woonplaats, maar ook wordt die zegen zichtbaar in kunst (tempelbouw) en wetenschap, kortom in iedere menswaardige levensontplooiing.

Arbeid bewaart voor zonde. Ledigheid is des duivels oorkussen. Arbeid werkt mede aan geestelijke gezondheid. Arbeid is moeite, daarom geen verheerlijking van de arbeid, op zichzelf. Toch is er vreugde, omdat men na het zaaien met tranen, de blijdschap van de oogst verwacht.

Bij Israël werd het wel heel duidelijk. De feesten waren oogstfeesten. Bij de arbeid werd ook gezongen, o.a. bij het bouwen van steden, bij het graven van putten. Men kende reeds vroeg, de stimulerende kracht van muziek en zang bij het werk. De zegen van de arbeid, als we nog eens samenvatten, was viervoudig: stoffelijke zegen, gezondheid (geestelijk en lichamelijk), bewaring voor zonde en vreugde over het welslagen van de arbeid.

Israël als volk, stond onder Gods gebod. Daaronder ook het gebod van het arbeiden. Arbeiden is een stuk „wetsvervulling". Gods gerechtigheid brengt met zich, dat Hij de arbeid beloont door Zijn zegen te geven.

Het motief voor de arbeid is het gehoorzaam willen zijn aan Gods gebod. God geeft als de souverein Zijn zegen. Het mag niet gaan allereerst om de zegen, dan wordt arbeiden niet een dienen, maar een verdienste.

Hier dreigt 't gevaar, dat men de eeuwige heilsgoederen als loon gaat zien voor het houden van Gods geboden. Dan zou de mens de zaligheid kunnen verdienen. Dan is „dienst" wel geheel overgegaan in verdienste.

In dit spoor is het latere jodendom terecht gekomen, vooral door het feit dat in dit leven, niet ieder het loon krijgt dat hem toekomt. Het ging de vromen niet altijd goed, derhalve werd het loon verwacht in het hiernamaals. Kortom, hier wordt aan de arbeid te grote eer bewezen. Het kruis is daartegen de enige remedie.

(wordt vervolgd).

Amerikaanse baptisten teleurgesteld over Europees kerkelijk leven

Dertig leidende figuren uit verschillende amerikaanse baptistenbonden en -konventies, aldus weet ,Die Gemeinde' te berichten, hebben gedurende een vierweekse studiereis door enkele europese landen een zeer ongunstige indruk van het kerkelijke leven in deze landen gekregen. Dit kwam tot uitdrukking gedurende een beraad dat te Rüschlikon, Zwitserland plaats vond, alvorens de studiegroep zijn reis voortzette naar Italië en de republiek Kongo.

Bij hun beozek aan enkele evangelische akademies in West-Duitsland (te vergelijken met de nederlandse kerkelijke vormingscentra) kregen deze amerikaanse baptisten de indruk, zo verklaarden zij, dat de protestantse kerken „oud, belast met tradities en onbekwaam zich aan te passen bij de huidige wereld" zijn. De indruk werd gewekt, dat het kerkelijke leven in de bondsrepubliek nog steeds meer ingesteld was op de verhoudingen van een agrarische samenleving dan op de werkelijkheid van een geindustrialiseerde maatschappij. „De kerk in dit land is nagenoeg geheel onmachtig arbeiders of intellektuelen te bereiken," aldus hun verklaring.

Niet minder negatief waren de indrukken van deze studiegroep ten aanzien van het kerkelijke leven in Groot-Brittannië en Frankrijk.

Wie helpt ons aan het tegenwoordige adres van abonné: Hendrik Onrust, voorheen Tramwijk ZZ 103, 3e KRUISDIEP? Dank voor Uw medewerking.

De administratie van de Christen; Arnhem.

Beroepingswerk

Beroepen: te Hengelo (O), Jac. Catsstraat, R. J. Voorhaar te Vroomshoop.

Legerpredikanten

Van de 83 predikanten, welke momenteel in dienst van de landmacht zijn, behoren 34 tot de gereformeerde kerken, 31 zijn hervormd, 10 vrijgemaakt gereformeerd, 4 christelijk gereformeerd, 1 evangelisch luthers, 2 baptist.

In oktober a.s. komen er drie bij: 1 hervormd, 1 gereformeerd en 1 vrij-evangelisch.

„Vol-automatische volkskerk"

In ‚Die Gemeinde', het weekblad van de duitse baptistengemeenten lazen we, dat de duitse televisie in juni, in de rubriek ‚Panorama' in een uitvoerig kommentaar aandacht besteedde aan het verschijnsel van de kerkbelasting. Gelijk bekend heft de overheid met de ten dienste staande dwangmiddelen ook kerkelijke belasting.

Het kommentaar, dat met medewerking van Pastor Giesen, direkteur van de stadszending te Berlijn, Oberkonsistorialrat Hammer te Berlijn en prof. dr Mezger te Mainz tot stand kwam wees op het groeiende financiële aandeel dat ook de kerk in Duitsland heeft in de ekonomische expansie. De kerk in West-Duitsland ontvangt door middel van de kerkelijke belasting meer dan één miljard DMark en bovendien 100 miljoen DMark aan subsidies. Tot 1961 konden ruim 1100 evangelische kerken gebouwd worden. Meer kerkbezoek ging hiermee niet gepaard. Het kommentaar stelde de vraag: rekent de kerk tenslotte slechts met degene die betaalt en niet met hem die gelooft? De ‚Belijdende kerk' van eens heeft schipbreuk geleden en is slechts een ‚vol-automatisch volkskerk' geworden, aldus de eerlijke konklusie in deze TV-rubriek. v.D.

Chr. Nieuwsblad voor Oost-Afrika ?

Het komité voor bizondere hulpprojekten, ingesteld door de Wereldraad van Kerken, enkele weken geleden in Kampala, Uganda bijeen, heeft het plan geopperd een christelijke krant voor Oost-Afrika in het leven te roepen. Dit nieuwsblad, dat de naam East African Venture zou heten en voorlopig in twee edities - één in het Engels en één in het Swahili - zou moeten cirkuleren in Kenya en Tanganyika, zal moeten voorzien in de behoefte aan nationaal en internationaal nieuws, dat vanuit christelijk standpunt wordt gekommentariëerd. Ook zou dit blad leiding moeten geven aan de opinie-vorming op politiek, sociaal, kultureel en godsdienstig terrein.

Het komité verwacht, dat het blad na een aanloop periode van vier jaar zichzelf zal kunnen bekostigen. In de eerste tijd zal geldelijke steun nodig zijn. Men hoopt, dat deze hulpverlening zal worden gegeven door Interchurch Aid (Interkerkelijke Hulp) van de Wereldraad van Kerken.

Radionieuws

De morgendienst van de NCRV op vrijdag 23 augustus a.s. zal geleid worden door ds F. G. J. Hofhuis, Workum-Makkum. De orde van dienst luidt als volgt:

Lied 49 *)
Gebed
Schriftlezing Luk. 15 : 1-7
Toespraak: ‚Verloren - Gevonden'
Dankgebed
Lied 516 *)

*) De liederen zijn uit de Joh. de Heerbundel.

Advertenties

Toen zijn Hemelse woning gereed was, nam God tot Zich onze innig geliefde man, vader, behuwd en grootvader

JACOB BOITEN

ridder in de orde van Oranje Nassau, in de ouderdom van ruim 71 jaar.

„Ga in tot het feest van Uw Heer" (Math. 25 : 21).

Den Haag:
A. Boiten-Attema

Rotterdam:
J. Boiten
H. J. Boiten-Goedbloed

Den Haag:
J. Krause-Boiten
H. K. Krause

Den Haag:
L. B. A. Buitenhuis-Boiten
J. A. Buitenhuis
en kleinkinderen.

Den Haag, 11 augustus 1963
Abrikozenstraat 188.

De begrafenis heeft inmiddels plaats gehad.

Op de elfde augustus 1963 heeft God onze geliefde broeder

JACOB BOITEN

tot Zich geroepen.

Hij diende de gemeente gedurende vele tientallen jaren als ambtsdrager.
Zijn trouw en zijn liefde jegens het werk des Heren zullen in dankbare herinnering blijven.

Trooste de Here onze zuster en haar kinderen.

De baptistengemeente 's Gravenhage.

Op 9 augustus 1963 overleed tijdens zijn vacantie onze trouwe broeder

A. G. STEENDAM

op de leeftijd van 49 jaar.

Met ijver diende hij zijn Heer bij de verschillende takken van dienst in de gemeente.

Moge ook dezelfde Heer zijn vrouw en kinderen de enige ware troost schenken.

Baptistengemeente Winschoten.

Open-evangelisatieweekend 12 en 13 okt. a.s.

Vrijdag 23 aug. 1963 79e jaargang Nr. 3693

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.), drs J. Reiling, drs D. Slort en ds H. van der Werf.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

PENETRATIE

We kennen als christenen heel goed de bijbelse beelden van het zout en het licht met betrekking tot gemeente en wereld. Als er over gepreekt wordt verwachten de gemeenteleden alleen maar meer gezichtpunten te horen die ze allang kennen. Er is weinig nieuws over te zeggen, en zelfs de kinderen van het koninkrijk zijn tuk op nieuws.

Intussen dreigt er voor de gemeente steeds weer het gevaar van egocentriciteit. Er wordt zo gemakkelijk en oppervlakkig en soms zelfs wat zelfgenoegzaam over „onze gemeente" gesproken. In die gemeente gaat het goed en wat wil je dan nog meer? De financiën zijn gezond, het kerkbezoek is bevredigend, de gebouwen zijn in goede konditie, met de verenigingen loopt het prima. We kunnen dus tevreden zijn en hebben geen reden tot verontrusting. Er moet natuurlijk gewaakt worden dat de buitenwereld niet teveel vat op de gemeente krijgt en daarom wordt er een zekere voorzichtigheid betracht. Hoewel minder dan vroeger. Intussen wordt de grote taak ten opzichte van de wereld vergeten. Het wereldwijde werk van evangelisatie en zending komt nauwelijks binnen de grenzen van de belangstelling van het doorsnee gemeentelid. En ook de taak vlak bij huis wordt niet meer duidelijk gezien.

We moeten inderdaad oppassen dat de wereld rondom ons onze schat niet ontrooft en ons niet bij de Heer weglokt, want dan zouden we uitgepraat zijn. Maar intussen moeten we er toch midden in staan en die wereld beinvloeden met de krachten en gaven die God tot onze beschikking stelt. Als de gemeente een *uitverkoren volk* is, betekent dat niet alleen, dat wij (ja wij in het bijzonder!) bestemd zijn voor het komende Rijk van God, maar bovenal en allereerst dat we uitverkoren, uitgekozen zijn om de grote daden Gods te verkondigen.
Als eerst Abraham en daarna ook het joodse volk worden uitverkoren, dan betekent dat niet dat God zomaar een kleine moot uit het geheel der verloren mensheid uitlicht om speciaal en uitsluitend aan hen Zijn heil te bewijzen, maar veelmeer dat in hen alle geslachten der aarde gezegend zullen worden.

Professor Kraemer gebruikt in dit verband een prachtig beeld. Hij vergelijkt ergens het uitverkoren volk van God met het zich steeds weer samentrekkende hart van de mens, dat zodanig funktioneert, dat de bloedstroom het hele lichaam kan vullen, verfrissen en dienen. Zo zondert God in de loop der geschiedenis steeds weer mensen af terwille van een wereldwijd, ja universeel doel. De gemeente kan dus niet zomaar wat klakkeloos voortleven, hoogstens geinteresseerd in zichzelf en eigen heil, alleen maar wat defensief bezig ten opzichte van de dreigende gevaren rondom; ze heeft penetrerend in de wereld bezig te zijn, als het kloppende, en zich steeds weer samentrekkende hart, om zo haar taak te vervullen.

**

Wat een tegenstelling is er tussen een kloppend hart, dat voortstuwt, en b.v. een stuk drijfhout. Er zijn er zovelen tegenwoordig, die zich maar wat laten drijven. Er is de dagelijkse arbeid, b.v. in de fabriek, die men verricht om zijn brood-met-beleg te verdienen, en de vrije tijd daarna. Tijd, waar je de vrije beschikking over hebt, die je vrij kunt besteden naar eigen believen. Steeds minder wordt die vrije tijd gezien als een mogelijkheid tot deelnemen aan de gemeenschap en de opbouw ervan. Wij bemoeien ons niet met politiek - anderen regelen dat wel voor ons, wij komen er niet aan te pas. Sport is voor sommigen inspanning en prestatie - voor de duizenden op de tribunes is het slechts vermaak. In het kerkelijk „bedrijf" zijn het er slechts enkele die „spelen" en zelfs de tribunes zijn daar bijna leeg.
Kunnen we als gemeente onze funktie vervullen, als we niet meer weten wat onder „vrije tijd" te verstaan? Alle tijd is Gods tijd. De uren op de fabriek zijn Gods uren en de uren daarna eveneens. Wie de vrije tijd los maakt van God, haalt een stukje godde-loosheid in zijn leven binnen. We lazen in een boek van dr Dippel, hoe het hier en daar in het christendommelijk milieu zo is dat de geestelijke oefening (b.v. de kerkdiensten, het bijbellezen) al ervaren wordt als een ernstige stoornis, een konkurrent-bedreiger van de vrije tijdsbesteding.
Waar het genieten voorop staat, komt automatisch het dienen op de achtergrond. Waar het vermaakt en bezig gehouden willen worden nummer één is, komt het voortstuwen en penetreren in het slop. Waar het strijden ophoudt, begint de aanpassing, het meekleuren, het willen zijn als de anderen. Hoe zachtkens glijdt mijn bootje..
Wie wil penetreren, zal eerst zelf gepenetreerd moeten zijn. De man die vol zit van voetballen, is er de beste propagandist voor. Alleen wie „vol is" van de dingen van Gods Koninkrijk, kan een ander winnen voor de zaak van de Heer.
Al te veel denken we in de geest van „je moet wel meegaan, of je wilt of niet. Het is de tijdgeest, het valt toch niet te keren", en dergelijke. De mannen van Handelingen 2 waren geen starre geesten met bevroren principes. Maar ook geen meelopers. Het waren mannen met geloof en initiatieven. Die desnoods dwars tegen de stroom oproeiden en geloofden dat het lukken zou. En het lukte. Wonderwel. Verwonderlijk.

Wat zullen wij zijn, wij christenen van vandaag: het kloppend hart der wereld, of drijfhout?

Wf.

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Alleen zij kunnen discipelen van Christus worden genoemd die waarlijk Hem navolgen en bereid zijn Zijn voetstappen te drukken. Hij heeft ons een samenvatting van het discipelschap nagelaten, zodat wij weten wat Zijn navolging wezenlijk inhoudt: Zelfverloochening en de bereidheid Zijn kruis te dragen.** (Johannes Calvijn).

zand en zaad

Onze straat is een stille straat.
Om een uur of negen stapt een man er door. Dat is de postbode. Hoor, hij slaat nu de hoek van ons huis om en er ploft druk- en schrijfwerk op de gangvloer.
Om tien uur gaat de bel. Dat is de bakker. Ik voel voor die trouwe man. Want wat verkoopt hij bij ons? Om de andere dag een halfje wit of bruin en als er geen mussen waren zou de afzet nog geringer zijn. Maar hij meldt zich onverdroten getrouw. Als ik van huis ga is net de melkboer bij de buren. Zometeen zal hij twee keer bij ons op de bel drukken en wat melk en yoghurt afgeven.
Voorts zijn er lesauto's, waarin een leerling bezig is met voor- en achteruit en keren. Want de straat is fijn smal en keren is een kunst.

En tenslotte zijn er kinderen. Niet zoveel als in de nieuwbouw, maar toch wel tien van een jaar of zes, zeven. En zes of zeven van een jaar of tien, die voetballen en in de kerkdeuren goalpalen zien. Nu en dan sneuvelt er ook een ruitje, maar je kunt niet op alle slakken zout leggen, want wat moeten die kinderen in de oudere binnenstad, waar de vroede vaderen vergaten speelvelden aan te leggen. Maar in hun dagen waren er nog bouwterreinen, waar de jeugd zich moe kon spelen.
Kinderen spelen. Dat kunnen kinderen. Wij niet meer. Wij lezen politieke overzichten, genieten van treinovervallen en speurende politiemannen of verdiepen ons in lichte verhalen. Hoever ligt de tijd van het spel achter ons. Dat we winkeltje speelden op de zandhoop. Of vader en moedertje.
Jezus zag dat kleine grut eens serieus bezig met begrafenisje spelen, en ter afwisseling een bruiloft houden met fluit en dans.
In onze stille straat spelen de kleintjes ook. Niet zoiets flauws als vader en moedertje - nooit moeder en vadertje - want vader is altijd belangrijk en groter. Ze spelen auto. De een is een vrachtwagen, de andere een bus en een enkele een racewagen. Stuk voor stuk stoten ze keelgeluiden uit: dat zijn de brommende motoren. Soms gieren ze. Dan gaan ze door de bocht en doen ze de jammerende banden na. Allemaal hebben ze een claxon en hun geluid is formidabel. Een enkele keer is er een botsing, maar niemand is nog op de idee gekomen de rode kruis wagen voor te stellen. Ze willen de ongelukken kennelijk vermijden. Ze zwenken met hun handen en sturen zichzelf vrolijk verder. Kinderen willen leven in de wereld der ouderen. Aan hun steppen bevestigen ze waslijnknijpers om het geluid van een motor te imiteren. De wereld der groten is de wereld van de motor. Met een motor overwin je zwaarte en traagheid, bijna ruimte en tijd. Daarom daveren ze straks op een bromfiets, zweven ze nog vijf jaar later in een auto over de wegen en weer vijf jaar later over de kontinenten. Vrij en hoog en overwinnaar van zon en aarde.
Dat is het waarom we de kinderen benijden. Ze weten niet van gister noch van morgen. Ze gaan volkomen op in dat spel zonder belastende of verrijkende geschiedenis, zonder hoop of vrees voor de toekomst; ze leven in het eeuwige nu, tijdloos en zonder besef van waar ze zijn. Dat grenst aan de wereld, waarin God is. Zonder geschiedenisboek of atlas. Wie weet raast daarom de oudere van heden met ontzagwekkende snelheden door de wereld. Hij wil in feite gelijk op met de tijd, met het licht leven en het vergaan ontgaan. Hij werpt zich in het spel met zijn grenzen, die hij zou willen doorbreken en zijn als God. En als dat niet kan: zijn als het kind, of als de kunstenaar. Hij wil als zij de eeuwigheid. Waarom bouwt hij anders zijn pyramide, wel grafgebouw, maar tegelijk het eind ontkennend. Waarom wil ieder voortbestaan al was 't maar in een boom, die hij plantte of in een kind, dat uit hem is? O, die kinderen, die spelende kinderen, die leven als de vogeltjes blij, ook zonder het geloof dat de Here daarboven voor u zorgt en mij. Ja, die laatste zin moet u nog eens lezen. Ik had het over kinderen. Bij u en mij is dat anders. Eerst wanneer wij weer kinderen worden, weer terugkeren tot de Vader, kunnen wij zo leven. Dan houdt het eigen worstelen naar het spel, dat zo dikwijls ontaardt in een drama, op en gaan we op de stoep zitten, in de zon en koesteren ons in de warmte en het licht van Hem, Die met ons wil gaan spelen.
Allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden, hun, die in zijn naam geloven. Ik zeg u, wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.

Huizinga.

Nog maar enige maanden

en we zingen Stille nacht.

Juist, het kerstnummer van De Zaaier. Al weken loop ik met dat kerstnummer in m'n hoofd.
Ik kan getuigen oproepen, die deze bewering kunnen staven.
Br Jansma en ik hebben de drukker bezocht en beter papier besteld.
We hebben gezegd: het moet er toch eens van komen. Goed, dan maar vijf centen per nummer meer. Wel jammer, we hadden het graag op een kwartje gehouden, want 't is zo gemakkelijk: één geldstukje. Maar dat ging niet. Het moeten drie dubbeltjes worden. Evengoed derven wij dan winst, maar daar gaat het tenslotte niet om. Om de winst niet. Om financiële voordelen. De boodschap van God moet onder het volk.

Mag ik de schrijvers her en der verzoeken mij hun bijdragen te laten toekomen?

En mocht iemand in den lande nog ideeën hebben op het gebied van het te brengen woord, over de opmaak van het blad, over fotomateriaal of mocht iemand weet hebben van prachtige gedichten: zendt het mij!

Binnenkort zal br Jansma de besturen wel een uitnodiging zenden om een aantal kerstnummers te bestellen. *Uw dorpen en steden groeien. Laat uw bestelling groeien. Laat uw geloof groeien en uw arbeidslust.*

Ik zeg niet: overschrijdt uw grenzen, maar vraag: hebt u de grens van uw kunnen al bereikt?

Huizinga

Dr T. Arnold Ohrn overleden

Dr Arnold T. Ohrn, gedurende twaalf jaren algemeen-sekretaris van de baptisten-wereldalliantie (van 1948-1960) overleed j.l. zaterdag 31 juli. Zij die dr Ohrn hebben leren kennen - een Noor van geboorte en ondanks zijn internationaal werkterrein en verblijf in Amerika altijd Europeaan gebleven - zullen zich hem blijven herinneren als een christen van edele allure. In 1954 woonden wij in het seminarium te Rüschlikon, Zwitserland een europese voorgangerskonferentie bij. Dr Ohrn verzorgde er 's morgens een serie bijbelstudies. Hij deed dat op een wijze, die niet alleen getuigde van gedegen bijbelkennis maar tevens van een kinderlijk eenvoudige eerbied voor de bijbel.

Nadat dr Joseph Nordenhaug hem in 1960 als algemeen-sekretaris der BWA opvolgde vestigde dr Ohrn zich in Berkeley, Cal., USA waar hij als gast-docent nog onderricht gaf aan Berkeley Divinity School en Golden Gate Baptist Seminary.

Een getrouw dienstknecht is heengegaan.

v.D.

Aan rustige wateren

Draagkracht voor één dag.

Lezen: Matth. 6 : 25-34; tekst: Matth. 11 : 28, „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven."

Wij waren op het kampeercentrum „De Moraine" en spraken met elkaar over de vele bagage, die je in de vakantie meeneemt. „Je bent moe van het inpakken en moe van het uitpakken," zo werd er gezegd.

Elk jaar neem je je voor, dat je het volgend jaar veel minder zult meenemen. . . Maar dit heb je beslist nodig, en dát zou je nog eens nodig kunnen hebben. . . En zo komen de koffers, de tassen en de wagens toch weer stampvol en hebben wij zelfs nog ruimte tekort. - Dit was ons een beeld van ons dagelijks leven, waarin wij oververmoeid en overspannen geraken onder de zware last van een enorme levensbagage, die wij-dag-in-dag-uit maar mee torsen. Een last, die nooit vermindert, maar wel steeds toeneemt.

Dit is waar: een mens gaat zijn levensreis niet zonder bagage, evenmin als op een gewone reis. Hij zou direkt verlegen komen te zitten. Een mens draagt o.a. verantwoordelijkheid (en nog wel in de eerste plaats voor zijn naaste), hij draagt zorg, verdriet, leed, een kruis; hij krijgt teleurstellingen, tegenslagen en mislukkingen te verdragen. Daarbij komen dan nog ergernissen, onvergeven kwaad, angst en een eigen levensschuld. Het is geen wonder, dat wij al die bagage niet meer overzien en verwerken kunnen en er onder door gaan. Weliswaar kunnen wij heel wat van die bagage achter laten, zoals b.v. die ergernissen, dat niet vergeten en onvergeven kwaad. Maar heel veel mensen pakken er dagelijks mee om en komen er nooit los van.

Belangrijker nog dan een discussie over het al of niet verwijderen van een deel van onze levensbagage, is hetgeen Jezus ons zegt in de bergrede: dat de mens maar draagkracht heeft voor één dag. Leest u dat gedeelte nog eens over. Ja, en na elke dag wordt ons weer een hele nacht gegeven om uit te rusten en opnieuw toegerust te worden voor de komende dag. Slechts draagkracht voor één dag? Maar wij dragen toch verantwoordelijkheid voor ons gezin en voor nog veel meer! Inderdaad. Maar ons verantwoordelijkheidsbesef, onze zorg, onze angst, ons leed mogen nooit de plaats van het vertrouwen gaan innemen. De boer is verantwoordelijk voor het zaaien, de visser voor het uitzetten van netten. Maar de oogst en de vangst zijn geen zaak van angst, maar van vertrouwen.

Slechts draagkracht voor één dag, zegt Jezus. Dan moet je weer worden als een kind. Dat wil God ook: Gods kind! Weer leren leven uit vertrouwen in de Heer, wat raak je dan al een enorme last aan bagage kwijt, waaraan je je nu nog vertilt.

Leven uit vertrouwen? Als kind van God? Dat is alleen mogelijk door het geloof in Jezus Christus, Die aan het kruis alle schuld delgde. Die van mij en die van hem, die mij iets aandeed. Ik mag leven uit vergeving en ook laten leven uit vergeving. Daarom die heerlijke uitnodiging: „Komt tot Mij. . . De last van ergernissen, van niet vergeten en niet vergeven kwaad valt van ons af. Maar bovenal: de druk van eigen schuld van liefdeloosheid, van ongeloof en van een leven zonder God. Wat een ontspanning, een herademing, een vernieuwing. Maar dat is ook een belofte: „. . . . maar wie den Here verwachten, putten nieuwe kracht. . ."

Leeuwarden G. Brongers

BIJ ONS
IN DE GEMEENTE

Vele gemeenteblaadjes verschijnen in juli met een nummer, dat tevens bedoeld is voor de vakantiemaand augustus. Daarom zal deze rubriek deze keer niet zo uitvoerig kunnen zijn. 't Kan ook zijn, dat nog niet alle administraties de wisseling van het eindredakteurschap hebben opgemerkt. Trouwens, in dat geval zou de vorige eindredakteur stellig de aan hem geadresseerde gemeentelijke periodieken hebben doorgezonden, zoals hij dat zeer gewetensvol met alle aan de redaktie geadresseerde stukken doet. Nee, 't zal de kommertijd wel zijn. . .

De kleine gemeente in ALPHEN A. D. RIJN ontplooit allerlei dappere initiatieven. Zo exploiteren de broeders er op de markt een boekenstal, waar zij evangelische lektuur verkopen. Gemeld wordt, dat er in juni veel bijbels en goede boeken verkocht zijn. Bovendien zijn er goede kontakten gelegd. Ook aan het bouwfonds wordt hard gewerkt: enkele broeders besloten één avond in de week enkele overuren te maken ten behoeve van het bouwfonds. Ook aan de ontspanning van de jeugd wordt trouwens aandacht besteed: jongens van de tussenjeugd verloren in een spannende match een tafeltennis-wedstrijd van Waddinxveen.

De raad van de gemeente te AMSTERDAM-W.N. „besloot ds Boeschoten opdracht te geven naar Amerika te gaan", (letterlijk!). Nee, niet om daar zich blijvend met zijn gezin te vestigen, zoals de oppervlakkige lezer van dit citaat misschien zou veronderstellen. Tussen de regels door hebben we gelezen, dat de amsterdamse raad ds Boeschoten niet een enkele reis maar een retour-biljet aangeboden heeft. En dat maakt zulk een opdracht aanvaardbaar. Wij wensten wel zulke opdrachtgevers te hebben. . . Helaas (?), 't is al bijna tien jaar geleden, dat ze in Sneek een nieuwe kerk kregen. . . De reis van ds Boeschoten zal in oktober a.s. zijn.

De gemeente TREEBEEK maakt een voorganger-loos tijdperk door. Gelukkig is ds Tromp aan de gemeente verbonden, weliswaar voor de gemeentelijke nederzettingen in Sittard en Heerlen, maar ook Treebeek heeft hem ingeschakeld voor de arbeid ter plaatse. We citeren: Ds Tromp zal voorlopig twee zondagen in de maand in Treebeek voorgaan en ook de geestelijke verzorging van de hele gemeente op zich nemen. U begrijpt dat voor al dit werk een auto nodig is, die we dan ook zullen aanschaffen. (Vermoedelijk heeft ds Tromp er niet zo veel mee te maken, maar we citeren toch nog even verder:) Het dak van de kerk zal gerepareerd worden en het verfwerk zal ook uitbesteed worden. U ziet dus, we zitten niet stil. Dat was dus in Treebeek.

De voorganger van de gemeente te BORNE heeft zich van 11 juli tot 1 augustus verdienstelijk gemaakt als predikant aan boord van de 'Rijndam.' Deze reis zou verleden jaar reeds gemaakt worden, maar moest toen uitgesteld worden wegens een machinedefekt (van het schip). Het werd ons, bij het lezen van een kort verslagje in het bornse gemeenteblaadje over deze werkzaamheden, wel duidelijk dat zelfs de afstamming van een stavers geslacht nog niet voldoende garantie biedt zulk **een oceaanreis zonder** *te verhindelijke maagstoornissen te maken. Als U begrijpt wat we bedoelen: de kollega's zijn gewaarschuwd! Overigens, dat het een noodzakelijke en zegenrijke arbeid is, dat van de boordpredikant, werd ons óók duidelijk!*

In DELFZIJL zijn de plannen voor uitbreiding van de akkomodatie gereed. Het wachten is nu nog op de levering van de te gebruiken stenen. Daar schijnen moeilijkheden bij gerezen te zijn. De nieuwe uitbreiding geeft de voorganger de moed om de gemeente in overweging te geven: na de diensten gelegenheid tot gesprek te openen met de voorganger. En dat zou dan moeten gebeuren bij een kopje koffie, dat na de dienst geserveerd wordt in een van

de ruimten van ons gebouw. Vooral waar wij er een extra ruimte bij krijgen zou deze mogelijkheid gevonden kunnen worden. . . Van ‚nieuwigheden' schijnt men in Delfzijl trouwens toch wel te houden: zondag 7 juli had men er een bizondere avonddienst waarin leden van de toneelgroep het spel „Paulus buiten de muren" speelden. Het spel nam de plaats in van de prediking, een andere vorm van verkondiging dan de preek. „Zo deden we een poging een dienst nieuwe vorm en inhoud te geven," aldus ‚Vaart'.

De ‚jeugdkelder' van het baptistengemeente-centrum in VEENDAM is, dank zij veler vlijtige handen, gereed gekomen. Na de morgendienst van 1 augustus j.l. kreeg de gemeente de gelegenheid naar deze kelder af te dalen en het geheel te bewonderen. De voorganger schrijft enthousiast en dankbaar: Mannen - broeders, hartelijk bedankt! We hebben uitgerekend, dat U minstens f 350,- alleen al aan werkloon voor de gemeente hebt verdiend. We rekenen ook nog maar gewone uren en geen overuren!

Intussen wil men in deze gemeente komen tot de instelling van een klub ‚A tot Z'

Dat moet een werkgemeenschap zijn van broeders zonder twee linkerhanden, die allerlei werkzaamheden in en rondom het gemeentecentrum vrijwillig verrichten. Er bestaat in nog een gemeente zulk een klub ‚A tot Z'. Ter navolging aanbevolen! Deze werkgemeenschap zal elke maand één keer bij elkaar komen om de werkzaamheden te bespreken. Ds Lindeman schrijft: op deze wijze willen we bereiken. . . dat in de raadsvergaderingen niet meer zoveel tijd besteed behoeft te worden aan een kapotte schutting, het te hoge gras en een haakje op een WC-deur. . . Verstandig, vinden wij.

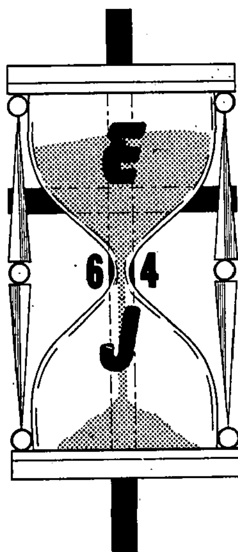
De aktie voor een tweede kerkgebouw in GRONINGEN-Z. (plan ‚De Wijert') loopt in september a.s. één jaar. Eind juli was de totaalopbrengst van giften en vaste bijdragen aan dit fonds reeds opgelopen tot *f* 22.000. Misschien loopt dit bedrag nog op tot *f* 25.000 in één jaar? Als deze opbrengst elk jaar verwacht kan worden zal het, dachten wij, wel voldoende zijn om een nieuwe kerk te bouwen en te onderhouden. Dus: houen zo!

De week vóór 28 juli werd in HEERENVEEN gekenmerkt door een ‚geladen' atmosfeer. Leest U maar: woensdag 24 juli werd in de ochtend tijdens het hevige onweer de pastorie door de bliksem geraakt, maar gelukkig zonder schade aan te richten. Wel waren de bewoners ietwat ontsteld. In deze gehele week was ook overigens de ‚atmosfeer' ietwat ‚geladen' vanwege de spanningen die vooraf gingen aan de dienst die door de radio zou worden uitgezonden. .

In STAVEREN heeft men de zomerweken gebruikt om enkele beslist noodzakelijke onderhoudswerken aan de kerk te verrichten. Er bleek o.a. een houten balk waarop de galerij rustte geheel vergaan te zijn. . . Gelukkig, dat het op tijd werd ontdekt! Het bouwfondskomité heeft trouwens nog meer werkzaamheden op het programma staan: voor de winter zal er een betere toiletgelegenheid worden geschapen; ook wordt overwogen een grotere hall bij de kerkingang te bouwen.

Een interessante opmerking troffen wij aan in ‚De Loods', de gemeentebrief van ZANDBULTEN en DOKKUM. Daarin schrijft ds H. Ploeger (ja, die van de Tabitha-Bouw-Actie): Op 11 en 12 juni j.l. vergaderde de broederschap van predikanten op De Vinkenhof. Het waren goede dagen, die de broeders samen doorbrachten. Hun aantal wordt steeds groter; mitsdien zal de capaciteit van De Vinkenhof moeten worden vergroot. We hopen nu maar, dat het centrumbestuur dit mitsdien juist weet te waarderen. . . De aktieve propagandist van de Tabitha-Bouw-Actie heeft kennelijk de smaak van uitbreidingen wel te pakken. . .

En dat was het dan. Rest nog te vermelden, dat in de meeste gemeenteblaadjes van gemeenten waar studenten van ons seminarium een twee- of soms zelfs een driemaandelijkse stage doorbrachten op overtuigende wijze dank wordt gezegd voor het werk, dat deze broeders tijdens hun studievakantie in deze gemeenten hebben verricht. Dat zal deze broeders moed geven om straks in september hun studie weer voort te zetten. Trouwens, velerlei gemeentelijke arbeid zal binnen enkele weken weer worden opgenomen. We hopen, dat het een ‚seizoen' vol van arbeidslust zal zijn, bij u en bij ons in de gemeente! v.D.

E J 64

Wat is een naam?

Als ik zeg: „èn betere waar!" dan zegt u: „èn 10 procent." En als ik zeg: „Elke baptist" dan zegt u weer: „een evangelist". Ja, dat ligt wel goed in het gehoor.

Maar de man die de eerste regel zei, zal dat waar moeten maken. En de man die de tweede regel zegt, zal dat óók waar moeten maken.
En om dat laatste, daar gaat het nu juist om!
Ik bedoel: om dat wáár maken.

Misschien is het in het verleden wel zo geweest. Ik twijfel er overigens wel een beetje aan. Maar al wás het ook zo, dan hebben wij nu al lang begrepen, dat we niet altijd op het verleden kunnen blijven teren.

Wij leven in een wereld, waar alles ontzettend snel leeft. Een zakenman, die ook maar een ogenblik verslapt, zal niet lang op een daverende slagzin alleen kunnen blijven drijven.
En Nederland heeft er niets aan, als wij alleen maar zèggen dat elke baptist een evangelist is.

Wij zullen dit weer opnieuw wáár moeten maken! Daarom hebben onze gemeenten 1964 tot een speciaal Evangelisatie-Jaar uitgeroepen.

Onze tijd en onze wereld, waarin U en ik leven, zijn niet gebaat met leuzen, al zijn ze nog zo vroom.

Deze wereld heeft het Evangelie nodig!

Dat is geen uitvinding van ons. Dat is een heilige opdracht van Jezus Christus aan Zijn gemeente! Een opdracht aan U en aan mij!!

De tijden zijn veranderd en de mogelijkheden zijn óók veranderd. Maar de opdracht blijft!

Daarom zullen wij, baptisten van déze tijd aan de generatie van deze tijd het Evangelie moeten brengen. Dat is onze opdracht. Daarom leven we uitgerekend in déze tijd.

God van de hemel zal ons toerusten voor deze taak. Zullen wij ons láten toerusten?

*Zes maal roept Jesaja zijn „Wee u!" uit. Totdat hij zelf komt in de tegenwoordigheid van God. Dan roept hij uit: „Wee MIJ!" Maar juist dán kan God hem gebruiken. En als dan die indringende vraag de hemelen doorklinkt: Wie zal ik zenden. . .?" dan antwoordt een man, wiens zonden verzoend zijn: „Hier ben **ik, zend mij. . .!"***

Worde dat de ervaring van een ieder onzer.

NADER BEZIEN

Geloofsvrijheid

Reeds enkele weken duren de spanningen tussen de roomskatholieke minderheids-regering en de overwegend boeddhistische bevolking van Zuid-Vietnam. Op fanatieke, in elk geval spektakulaire wijze hebben boeddhistische geestelijken, monniken en nonnen - door zichzelf in brand te steken - uiting gegeven aan hun fel protest tegen de godsdienstige diskriminatie welke door de roomskatholieke regering zou worden toegepast. Volgens de laatste berichten hebben paus Paulus VI en (de ook roomskatholieke) president Kennedy zich reeds tot de zuidvietnamese premier gewend met het verzoek de rechten van de boeddhisten te erkennen.

We moeten zeggen, dat het ons deugd doet te weten, dat met name ook het Vatikaan deze godsdienstige diskriminatie niet aanvaardt.

Diskriminatie is altijd verwerpelijk. Niet alleen daar waar een tot macht gekomen minderheid een meerderheid achterstelt, zoals thans het geval is in Zuid-Vietnam, maar ook niet in het tegenovergestelde geval, waar een meerderheid een minderheid overheerst.

Bij het laatste denken we aan een land als Spanje, waar sinds jaar en dag de niet-roomse minderheidsgroepen maatschappelijk en politiek worden achtergesteld en zelfs in hoge mate belemmerd in hun vrijheid van godsdienstige keus en beleving.

Maar gelukkig, ook in Spanje zijn tekenen op te merken van een wending ten goede. We nemen aan, dat dit voor protestanten mildere klimaat niet alleen aan politieke faktoren is te danken en dat ook een werkelijke wijziging van inzicht hieraan debet is.

In de brandende zuidvietnamese kwestie heeft de paus zich openlijk uitgesproken. Hoeveel „good-will" zou het Vatikaan hebben gewonnen, hoeveel achterdocht zou zijn weggenomen wanneer ook ten aanzien van de spaanse verhoudingen zulk een duidelijk geluid van Rome was gehoord.

Diskriminatie is niet slechts in strijd met de demokratie - en dus de demokratie ondermijnend - maar is, naar onze vaste overtuiging, bovendien strijdig aan het evangelie. De mens heeft het recht om te geloven zoals zijn geweten hem verplicht. Hij heeft zelfs het recht om géén geloof te hebben.

gemeenteberichten

INTREDE DS H. BIJLEVELD

Tweede Exloërmond - (W. v. d. V.) Zondag 11 augustus was voor ons als gemeente een blijde dag. Naar deze dag was reeds lang verlangend uitgezien, daar we die dag kand. H. Bijleveld als onze voorganger zouden mogen begroeten.

In de morgendienst werd kand. Bijleveld bevestigd door drs. J. Reiling, die bij die gelegenheid sprak naar aanleiding van Hand. 20 : 28. Na de prediking werden aan de gemeente en aan br Bijleveld de gebruikelijke vragen gesteld, die met een duidelijk „ja" werden beantwoord. Hierna vond onder handoplegging, waaraan drs J. Reiling en twee ouderlingen deelnamen de bevestiging plaats. De gemeente zond kand. Bijleveld staande Psalm 134 : 3 toe; gemeente en voorganger waren aan elkaar verbonden.

Onder nog grotere belangstelling vond 's middags de intrede plaats. Met het mooie lied „Ere zij aan God de Vader" werd deze dienst begonnen. De tekst in deze dienst was gekozen uit I Thess. 5 : 24, Die U roept is getrouw, Hij zal het ook doen. In zijn prediking merkte ds Bijleveld o.m. op: Ik weet mij geroepen, niet alleen door de gemeente, maar God heeft mij geroepen en daarom durf ik hier te staan en het grote werk te beginnen, want ik heb de belofte uit Gods Woord: Die U roept is getrouw, Hij zal het ook doen.

Broeder ouderling Oosting, die namens de gemeente onze nieuwe voorganger toesprak gaf uiting aan de blijdschap, die er in onze harten leefde en wenste ds Bijleveld rijke zegen toe op de arbeid. Vele toespraken volgden nog, die alle vergezeld gingen van de beste wensen. In de begroetingssamenkomst presenteerden alle verenigingen zich aan onze nieuwe voorganger en zijn echtgenote. Br Leininga, de leider van deze avond had geen beter slotlied kunnen opgeven dan Gezang 15: Dankt, dankt nu allen God. Want Hem komt alle lof en dank toe! Rest nog te vermelden, dat een dertigtal broeders en zusters uit Hengelo deze feestdag in ons midden waren.

Ook mogen we nog aan U doorgeven, dat een jonge zuster de doop heeft aangevraagd. Zijn Naam zij geprezen!

SAMENWERKING IN ALMELO

Almelo (Nieuwstraat) - (H. F. v. D.) Zondag 11 augustus j.l. mochten we in onze gemeente een feestdag beleven waarover we graag iets vertellen in De Christen. Om twee redenen was deze dag een bizondere dag voor ons. De gemeente Geraniumstraat is bezig met het schilderen van haar kerkgebouw en dat was aanleiding om deze dag de diensten van beide gemeenten in één kerkgebouw, in de Bethel-kerk van de gemeente Nieuwstraat te houden. Zowel in de morgen- als in de avonddienst was de opkomst groot en het was een blijde ervaring de beide gemeenten samen vergaderd te zien. In de morgendienst sprak ds P. van der Werf over Jes. 43 : 13.

In de avonddienst werden een broeder en zuster uit de gemeente Nieuwstraat door de doop aan de gemeente toegevoegd. Ds A. Visscher sprak naar aanleiding van Matt. 28 : 19 en 20 over de opdracht tot het dopen van de gelovigen, die daarmee tot uidrukking willen brengen met Christus begraven en opgestaan te zijn als wedergeboren mensen. Na hun belijdenis werden deze zuster en broeder gedoopt in tegenwoordigheid van de beide gemeenten. Het was een ontroerend moment de vreugde en de blijdschap rond deze doopsbediening te ervaren en we werden er door gezegend en gesterkt.

Na deze dienst bleven veel broeders en zusters uit beide gemeenten achter om samen met de pas-gedoopten het avondmaal te vieren. Een ouderling sprak een woord van welkom tot de beide gedoopten en tot een broeder en zuster die opname in de gemeente hadden verzocht.

De Heer heeft ons deze dag grote vreugde geschonken. Het is voor ons allen bemoedigend, dat de Heer op deze wijze Zijn werk voort zet ondanks onze tekortkomingen en ons kleingeloof. Wij gaan voorwaarts in vertrouwen op Hem en in de verwachting, dat de Heer der gemeente nog meer heeft om te geven tot Zijn verheerlijking.

Rektifikatie ‚nader bezien'

De hoofdlegerpredikant kolonel ds A. Bos maakte ons er in een schrijven op attent, dat door hem tijdens de perskonferentie, waarvan ons een persverslag onder ogen kwam en waarin wij aanleiding vonden het tekort aan legerpredikanten nader te bezien, is gezegd, dat de oorzaak van dit tekort **niet** gezocht moest worden in de verschijning van het rapport over de kernwapenen. Wij haasten ons de zinsnede in bedoeld Nader Bezien, die daarop betrekking had te rektificeren, terwijl wij de hoofdlegerpredikant onze verontschuldigingen aanbieden voor de aanvankelijk onjuiste weergave van zijn opmerking.

Intussen zal het onze lezers duidelijk zijn, dat deze rektifikatie de strekking van de daar door ons geschreven regels geenszins te niet te doet.

v.D.

Bekend politicus president American Baptist Convention

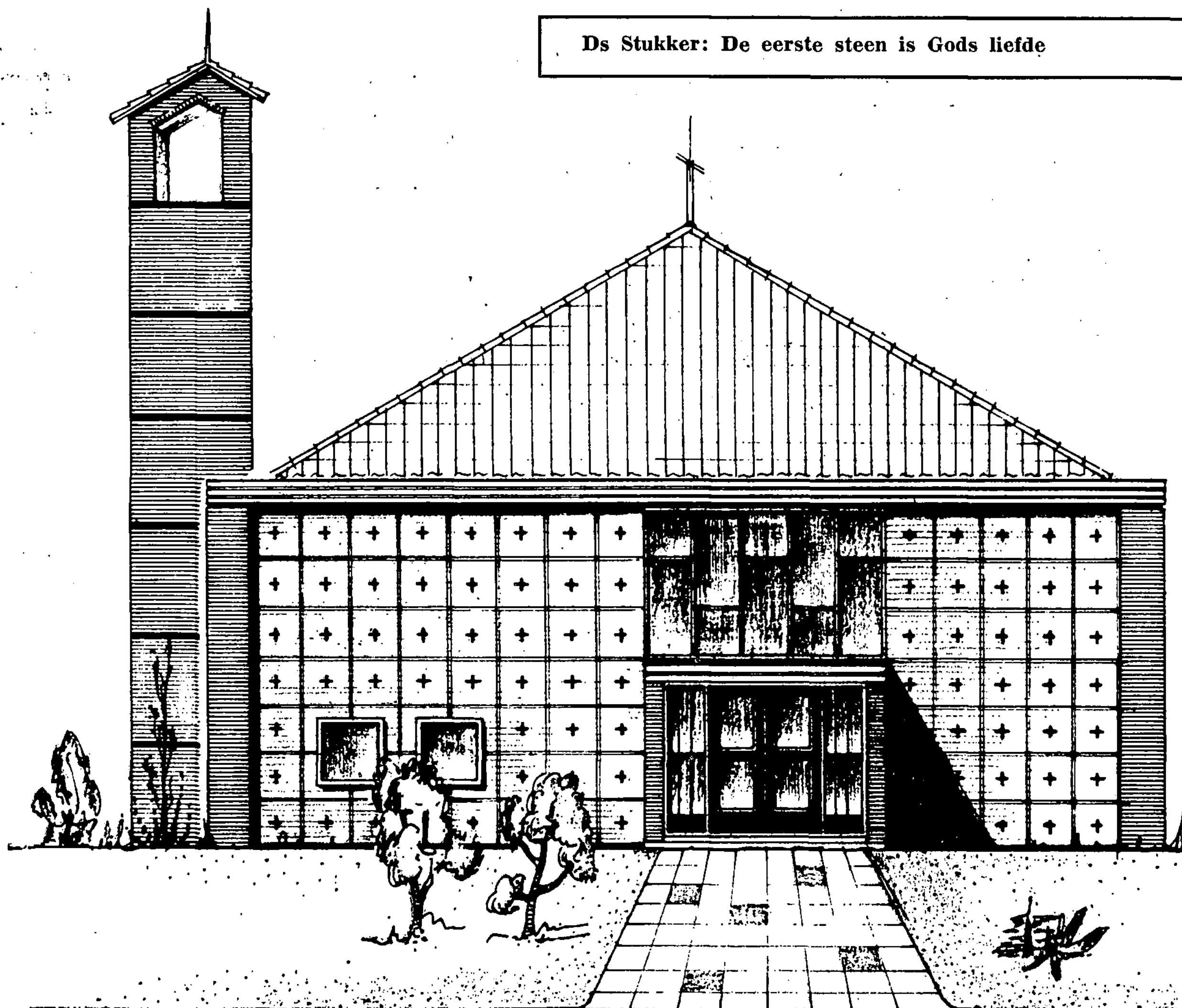
Tijdens de laatste algemene vergadering van de American (Northern) Baptist Convention werd Harold E. Stassen tot president van deze anderhalf miljoen leden tellende konventie gekozen. Mr. Stassen is een bekend politicus in USA. Hij diende zijn land o.a. drie ambtstermijnen als gouverneur van de staat Minnesota. Ook werkte hij mee aan de totstandkoming van het Handvest der Verenigde Naties welke hij namens zijn land mede ondertekende. Gedurende vijf jaar nam de nieuw gekozen baptistenleider deel aan de regering Eisenhower.

Ook in het maatschappelijke leven van Amerika nam Harold E. Stassen een vooraanstaande plaats in, o.a. als president van de Pennsylvania-Universiteit.

Mr Stassen is lid van de Tweede Baptistengemeente te Germantown, Pa., welke gemeente hij dient als diaken.

Ds Stukker: De eerste steen is Gods liefde

Drie generaties legden eerste steen voor nieuwe kerk in Stadskanaal

De geprojekteerde voorgevel van de nieuwe kerk te Stadkanaal, waarvoor woensdag 14 augustus j.l. de ‚eerste' steen werd gelegd. Deze nieuwe kerk die nog voor de winter moet worden opgeleverd, zal de oude kerk die in 1870 werd gebouwd moeten vervangen.

(Cliché welwillend afgestaan door dagblad De Kanaalstreek).

Tegen een achtergrond van onafgewerkte manshoge muren en een staketsel van steigerpalen en spanten vond j.l. 14 augustus een gebeurtenis plaats waarnaar de baptistengemeenschap van Stadskanaal reeds jaren heeft uitgezien. Onder een telkens dreigende hemel en in een lucht die doortrokken was van de geur van hout, kalk en cement werd die avond de ‚eerste' steen gelegd van de nieuwe baptistenkerk.
Drie generaties waren bij deze steenlegging op direkte wijze betrokken: ds J. W. Weenink, die deze oudste gemeente van het land als voorganger diende van 1911 tot 1947, ds G. W. Tijman, die van 1949 tot 1960 er de herdersstaf hanteerde en de huidige nog jonge pastor, ds H. J. Stukker, die ds Tijman er na diens vertrek naar Haarlem opvolgde.

Een oude wens wordt vervuld

Werd door de aanwezigheid en medewerking van deze drie voorgangers reeds tot uitdrukking gebracht, dat bij de totstandkoming van dit nieuwe kerkgebouw meerdere generaties betrokken zijn, het bleek ook uit de grote belangstelling van de gemeente. Voor de oudsten (en enkele bizondere genodigden, waaronder mevrouw T. Weenink-Dethmers, verder de architekt en de aannemers met hun echtgenoten) waren vooraan stoelen gereserveerd; daaromheen mannen en vrouwen die met een staanplaats genoegen namen en achteraan de tieners, meisjes in skibroeken en jongens, tegen hun fietsen leunend.
De gemeente zag een reeds jaren bestaande wens in vervulling gaan!
Reeds voor de tweede wereldoorlog werd de noodzaak van een nieuw kerkgebouw gevoeld. De oude kerk - weliswaar in latere jaren steeds weer vergroot en vernieuwd - stond reeds vanaf 1870! Het bouwfonds bevatte dan ook reeds een behoorlijk kapitaal toen de oorlog, die in september '39 uitbrak en in mei '40 ook ons land in een donkere nacht stortte op abrupte wijze een (voorlopig) eind maakte aan al de plannen voor een nieuwe kerk. Van bouwen zou niets terecht kunnen komen en het leek de broeders veiliger het reeds bijeengebrachte kapitaal te investeren in het oude kerkgebouw. In die jaren werd een nieuw kerkorgel aangeschaft terwijl het comfort van de oude kerk werd verbeterd door de aanleg van centrale verwarming.
Na de bevrijding werden de oude plannen weer tevoorschijn gehaald. Het was duidelijk, dat men helemaal opnieuw moest beginnen. Jaren achtereen werd er weer geijverd en gespaard. En nu, in de zomer van 1963 kon de eerste spa in de grond en werd de ‚eerste' steen gelegd.

De ‚steen-legging'

Zoals te doen gebruikelijk ging aan de eigenlijke gebeurtenis van de ‚steen-legging' allerlei vooraf. Er werd gezongen, door al de aanwezigen onder begeleiding van br. G. de Haan op een - zoals een kenner ons influisterde - alt-saxofoon; door een jeugdkoor en nog eens door een gemengd-koor, beide onder leiding van de jonge dirigent br Pots en er werden warme en dankbare toespraken gehouden.
Het eerst voerde ds J. W. Weenink het woord. Op de hem - nog steeds - eigen wijze verklankte ds Weenink - die de leeftijd der ‚zeer-sterken' reeds dicht benaderd heeft - de gevoelens van de, zoals hij zei, „duizenden harten die meeleven op deze dag."
Ds G. W. Tijman - die ook de groeten van zijn echtgenote overbracht - memoreerde zeer kort de geschiedenis en sprak de wens uit, dat de bouw van de nieuwe kerk voorspoedig mocht zijn en dat straks in deze

kerk het evangelie van de genade Gods rijk gezegend zou mogen worden.
De pastor loci, ds H. J. Stukker ging nader in op de ,eerste' steen en verbond er een zinbeeldige betekenis aan: de eerste steen is Gods liefde. De steen vermeldt dan ook, naast de datum en de namen van de drie erbij betrokken voorgangers, de woorden: *God heeft U lief*. Ds Stukker bracht in herinnering, hoe de gemeente werd uitgenodigd een passend opschrift voor de eerste steen te bedenken. Vele en schone spreuken en teksten werden ingeleverd, tot een oude zuster na afloop van de bedoelde bijeenkomst zeer bescheiden en beschroomd vroeg of de woorden: God heeft U lief, niet geschikt zouden zijn. En aldus werd besloten, verklaarde ds Stukker, want van de liefde Gods moet elk die deze steen passeert overtuigd worden.

De schemer is al gevallen wanneer de takel die de 40 kilo wegende steen op zijn plaats moet brengen in beweging wordt gezet. Er ratelt een ketting, mensen dringen samen om te zien wat er gebeurt. Ds Stukker neemt een troffel ter hand, schept die vol specie en overhandigt het gereedschap aan ds G. W. Tijman. Deze, zich zijn oude stiel herinnerend (?) - ds Tijman was, voor hij zijn voorgangersopleiding in Hamburg begon, in het metselaarsvak! - smeert de specie uit waarna de oudste van dit gezelschap, ds J. W. Weenink de steen op zijn plaats zet.

Daarna gaat ds Weenink nog voor in gebed; er wordt een lied gezongen, terwijl er ter gelegenheid van deze gebeurtenis een kollekte-schaal rondgaat waarop de gemeente op zeer konkrete wijze uitdrukking kan geven aan de dankbaarheid die in aller hart leeft.

Het nieuwe kerkgebouw

Ja, dankbaar kan men zijn voor het nieuwe kerkgebouw, dat nu bezig is te verrijzen op een plaats die nog een tweehonderdmeter dichter bij de Gasselternijveenschemond is. Dus ook dichter bij Gasselternijveen, de plaats waar in mei 1845 dr Feisser met een handjevol getrouwen de eerste baptistengemeente van Nederland stichtte. Van deze eerste gemeente uit werd het baptisme, direkt of zijdelings over heel Nederland verspreid. Daarom kunnen alle baptisten in Nederland zich verheugen met de *,moedergemeente'* (verontschuldig het woord). Het kerkgebouw, dat nog voor de winter - althans voor de koude invalt - gereed moet zijn zal plaats bieden aan ongeveer 400 mensen (350 beneden, plm. 50 op een galerij). De entree wordt gevormd door een garderobe met toiletten, daarboven een zaal. Achter de kerk is een jeugdzaal met podium geprojekteerd voor ongeveer 200 personen; daaronder - in de kelder dus - een knutselzaal. Verder nog enkele kleinere zalen en andere ruimten, zoals keuken, konsistorie en doop-kleedkamers.

Het ,liturgische centrum' - kansel, doopvont en avondmaalstafel - bevindt zich, als men de kerk binnenkomt, aan de rechterzijde van de achterwand. De kerk, die door middel van olie-stook centraal zal worden verwarmd, wordt opgetrokken in handgevormde baksteen. De 13½ meter hoge toren naast de kerk zal van beton worden gekonstrueerd. Tegen de kerk aan zal een ruime kosterwoning verrijzen. Naar men ons meedeelde wordt het gehele projekt op *f* 280.000 begroot. Voor rijkssubsidie komt deze bouw niet in aanmerking, daar het hier om vervanging gaat.

Het oude kerkgebouw zal buiten gebruik worden gesteld en worden verkocht.

Bouw-aktiviteiten in dit jaar

In het projekt te Stadskanaal koöpereert ook de Unie Bouw Stichting. Onze UBS heeft dit jaar wel een zeer goed gevuld bouwprogramma. Gelijk bekend wordt in Amsterdam-W.N. hard gewerkt aan de ,Herdenkingskerk'; in Zuilen (Utrecht-N.) zal binnen niet al te lange tijd een nieuwe wijkkapel in gebruik genomen kunnen worden. In Enschede vond enkele weken geleden de uitbesteding plaats van een nieuw kerkgebouw, dat de arbeid in deze zich nog steeds uitbreidende textielstad nodig heeft, naast het bestaande gebouw waarover - eveneens met behulp van de UBS - de gemeente daar nog niet zo lang geleden de beschikking heeft gekregen.

Zo ergens dan blijkt het op het bouwfront hoezeer wij als gemeenten elkaar nodig hebben. Het bouwen van een kerk vraagt een dermate grote kapitaalsinvestering, dat niet-samenwerking de arbeid slechts schaadt, zowel landelijk als plaatselijk.

Zo worden we allen betrokken bij elkaars aktiviteiten en belangen. Zo leven we nu wel heel bizonder mee met de oudste baptistengemeente van Nederland, de gemeente te Stadskanaal. We wensen deze gemeente van harte geluk en Gods zegen. Dat ook vele ,levende' stenen worden ingevoegd in het bouwwerk, waarvan Christus Jezus Zelf de ,eerste' steen is, opdat het goed ineensluitend opwast tot een tempel, heilig in de Heer, (Ef. 2). v.D.

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Hengelo (O), Jac Catsstraat, R. J. Voorhaar te Vroomshoop.

Mededeling

Het adres van de sekretaris B. J. Kuipers is Weth. Kampstraat *137* te Hengelo (O) dus *niet* Weth. Kampstraat B 7.

Natuurlijk de kinderen vooraan; want ook voor hen - voor de toekomst - worden er nieuwe kerken gebouwd!
Op deze foto ziet men hoe de takel, die de ,eerste' steen op zijn plaats moet brengen, in gereedheid wordt gebracht. Naast de steen ds G. W. Tijman, oud-voorganger van de gemeente Stadskanaal.
(Cliché welwillend afgestaan door dagblad De Noord-Ooster).

Tent-evangelisatie in Muntendam en Veendam

Gelijk in voorgaande jaren zullen de gemeenten te Muntendam en Veendam in september weer hun twee-weekse tentcampagne houden. Van 10 tot en met 15 september zal deze evangelisatie-tent in Veendam staan; de week eraan voorafgaande te Muntendam.
Door middel van een speciaal-nummer van De Zaaier, welke in een grote oplaag huis aan huis verspreid zal worden - met begeleiding van een geluidswagen - zal aan deze campagne bekendheid worden gegeven. Het spreekt wel vanzelf, dat de beide voorgangers, ds G. van 't Wout en ds Ph. Lindeman Wzn aan de voorbereiding en de uitvoering van deze aktie de handen meer dan vol hebben. Gelukkig kunnen zij rekenen op een groot aantal vrijwilligers en vrijwilligsters dat bereid is in deze campagne **mee te werken.**
Elke avond van deze ‚zaaiweken', waarin bekendheid wordt gegeven aan de komende tentsamenkomsten, wordt begonnen met een korte bidstond, waar niet alleen de medewerkers worden verwacht maar ook al de anderen die niet in de gelegenheid zijn hun daadwerkelijke medewerking te geven. De kosten welke verbonden zijn aan deze tentcampagne worden bestreden uit voor dit doel bijeen te brengen vrijwillige giften. v.D.

Groei in Indonesië

Het baptistenwerk in Indonesië, dat na de souvereiniteitsoverdracht van Nederland onder leiding van zendelingen van de Southern Baptist Missionboard startte, ondergaat op een breed terrein een gezonde ontwikkeling.
In Semarang is een theologisch seminarium gevestigd; op 't ogenblik is men er bezig met de bouw van twee nieuwe vleugels waardoor het mogelijk wordt eventueel 40 studenten meer in het seminarium op te nemen.
Andere bouwaktiviteiten in Indonesië helzen o.a. de verbouwing van een oud fabrieksgebouw in de omgeving van het baptisten-hospitaal in Kediri; dit geheel vernieuwde pand zal aan verpleegsters huisvesting moeten bieden. In Djokjakarta wordt een groot herenhuis ingericht als studentencentrum. Verder hoopt men deze maand nog gereed te komen met de bouw van een nieuwe kerk in Kebajoran, een voorstad van Indonesië's hoofdstad Djakarta. Ook in Surabaja is een nieuwe kerk in aanbouw.

Kommissie 'Godsdiens en ras' benoemd

De amerikaanse raad van kerken benoemde een kommissie welke tot taak heeft het religieuze verzet tegen de rassendiskriminatie te begeleiden en te koöordineren. In deze kommissie, waaraan wordt deelgenomen door een twintigtal vooraanstaande figuren op godsdienstig, maatschappelijk en industriëel terrein hebben vier baptisten zitting, o.a. de bekende negerleider dr Martin Luther King Jr., te Atlanta.
Bisschop Arthur Lichtenberger van de Protestant Episcopal Church is voorzitter van deze studiekommissie.

Opnieuw opmerkelijke groei van zuidelijke baptisten in U.S.A.

De grootste baptistengemeenschap ter wereld, de Southern Baptist Convention telt nu 32.982 gemeenten met een totaal ledental van 10.193.052. In 1962 werd aan 381.510 gelovigen de doop bediend; statistisch uitgedrukt: 5 doopsbedieningen op 130 leden. De zondagsscholen (voor alle leeftijden) tellen 7.570.455 leerlingen.
Het totaal van de bijdragen aan de gemeenten bedroeg over 1962 meer dan een half millard dollar ($ 540.811.457). De totale waarde van de gemeentelijke eigendommen wordt geschat op meer dan 2½ miljard dollar.

Na een moedig gedragen lijden, is in haar Heer en Heiland ontslapen onze zuster

AALTJE EDENS-JACOBS

op 64 jarige leeftijd.

Zij was in leven en sterven, in de hand des Heren.

De baptistengemeente te Winschoten.

Door de Heer werd plotseling uit ons midden geroepen onze geliefde broeder

GERRIT de BOER.

Hij diende vele jaren onze gemeente met veel liefde en toewijding.

De baptistengemeente te Emmen.

Vrijdag 30 aug. 1963 79e jaargang Nr. 3694

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.), drs J. Reiling, drs D. Slort en ds H. van der Werf.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

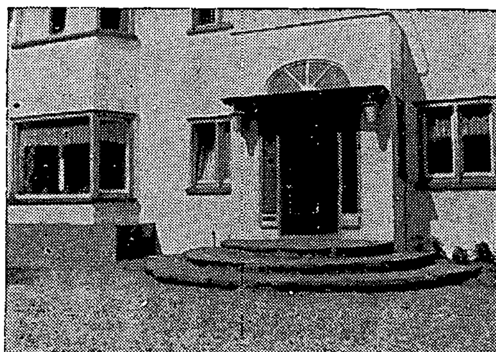
Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Onze opleiding

Ons seminarie viert op 2 september aanstaande zijn vijfjarig bestaan. Het lustrumfeest van onze eigen opleiding. De school heeft de gemeenten uitgenodigd dit feest mee te vieren en het zal dan ook in de ware zin een feest zijn, wanneer vertegenwoordigers van alle gemeenten en „belangrijke personen" uit ons Uniewerk die dag in Utrecht samenstromen om dat feest samen te maken. Het is dan ook niet toevallig wanneer wij nu op de voorpagina van ons geliefde weekblad enige gedachten wijden aan het feit dat wij een eigen opleiding tot het ambt van voorganger in onze gemeenten hebben.

Opleiding tot voorganger nodig?

Wij behoeven niet de vraag te stellen of onze gemeenten voorgangers behoeven. Vanaf de aanvang van het baptisme in Nederland hebben onze gemeenten de figuur van de voorganger gekend: een man die de samenkomsten van de gemeente leidt, het evangelisatiewerk van de gemeente behartigt, de gelovigen onderwijst, de kinderen van de gemeente inleidt in het geloof van de gemeente, de gezinnen bezoekt en hun vertrouwensman is, de gemeente in alle opzichten vertegenwoordigt en voor deze arbeid wordt onderhouden als een arbeider die zijn loon waard is. Van den beginne hebben onze gemeenten er aan vastgehouden dat voor dit werk een persoonlijke roeping van de Heer, een dienaarschap van God zelf nodig is. Dat wil zeggen dat het ambtelijk karakter van zijn werk werd onderkend en noodzakelijk geacht: Hij is opziener en ouderling, hij is leraar en diaken, hij is priester en profeet: ingewijde in de dingen Gods en geroepen de Raad Gods te verkondigen. Waar hij zich presenteert als een geroepene door de Geest, erkent de gemeente zijn roeping en stelt zich onder zijn voorgangerschap door hem te beroepen tot voorganger.
Waar dit geroepen zijn als eerste en essentiele voorwaarde werd gesteld heeft geschiktheid en kundigheid, schoon ondergeschikt aan de roeping, altijd een belangrijke rol gespeeld.
De gemeente heeft roeping en geschiktheid nimmer willen scheiden in het geloof dat God geschikte mensen tot dit ambt roept. Daarom werden en worden zij die zich bekend maken als geroepenen, zowel op dit geroepen zijn als op hun geschiktheid door de daartoe ingestelde organen getoetst, en heeft men van de aanvang af getracht deze geschiktheid te bevorderen en gestalte te geven middels vorming en opleiding.
Ofschoon onze gemeenschap voorgangers erkende en beriep met betrekkelijk weinig specialistische ontwikkeling en vorming, was dit niet in tegenstelling met de grondgedachte dat geroepenen geschikt dienen te zijn. Zij die vanachter de marktkraam, de viskar en de ploeg geroepen werden om zonder seminarie of universiteit het werk van een voorganger te verrichten waren de door God geschikt gemaakten onder hun tijdgenoten en de nog levende ouden onder ons bewaren als een kostelijke schat de herinneringen aan deze uitzonderlijke gestalten. Het waren mannen die door Schriftonderzoek en zelfstandige studie hun taak zo goed mogelijk en op vaak bewonderenswaardige wijze vervulden. Juist deze mannen hebben nooit gepropageerd dat studie, specialistische vorming onnodig zou zijn. Zij hebben niet gesteld dat de Geest wel zonder meer mond en wijsheid zou geven, maar zij waren de pioniers die toen al streefden naar een gedegen en grondige opleiding tot voorganger. In de breedte van onze gemeenschap is dit dan ook altijd zo verstaan, en de vraag of opleiding tot voorganger nodig is was in eigenlijke zin geen vraag. Zo gebeurde het, dat zij die zich geroepen wisten tot het ambt en in hun roeping erkend werden al heel gauw gezonden werden naar buitenlandse opleidingscholen terwijl later zelfs gebruik gemaakt werd van de mogelijk die de nederlandse universiteiten boden, te weten Amsterdam, Groningen en Utrecht. Zo heb-

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **De betekenis van ons leven wordt beter gekend uit datgene, wat het worden kan of worden moet, dan uit wat het is of geweest is.**

(Dr. O. Noordmans).

ben wij op het ogenblik een voorgangerscorps met een zeer verschillende vormingsachtergrond. Seminaria in Engeland Duitsland, Zweden, Denemarken, Amerika, België, Zwitserland, universiteiten in Nederland, en laatstelijk onze eigen school op De Vinkenhof, hebben onze voorgangers onder hun leerlingen geteld. En ook de gemeenten, die zich door de Geest geleid wisten en broeders zonder bijzondere theologische opleiding - die zich wisten geroepen - hebben beroepen, aanvaardden vanzelfsprekend iedere mogelijkheid hun voorganger alsnog die vorming te doen genieten, welke maar enigszins mogelijk was. De voorganger dient te hebben gestudeerd en te studeren.

Dat staat onder ons vast.

Deze grondregel kon dan ook alleen maar hechter inwortelen en zwaarder onderstreept worden, naarmate onze gemeenschap ging bestaan uit mensen die meer dan alleen maar de lagere school of zelfs minder dan dat hadden bezocht. Het getal universitair geschoolden is onder ons nog maar zeer gering, maar zij die een middelbare-school-vorming genoten nemen zienderogen in aantal toe, vandaar dat het Reglement op Ambten en Diensten dat wij sedert enige jaren bezitten reeds een betrekkelijk nauwkeurig omschreven beeld geeft van de theologische vorming die de voorganger dient te hebben. Een beeld, dat in zijn hoogste greep niet beneden het universitaire peil ligt.

Met nadruk willen wij hier stellen: hoogste greep!, want zij die door onze Uniegemeenschap werden gekozen voor de zorg en de verzorging van de opleiding hebben altijd blijk gegeven oog te hebben voor de bijzondere situatie van enkeling en elke gemeente in het bijzonder. Er is leiding, maar geen heerschappij. Geroepen zijn en beroepen, zijn altijd als het hoogste ge-eerbiedigd: Strevend naar en trachtend de best mogelijke vorming te bevorderen bleef onverkort het recht van iedere gemeente om die man te beroepen, die zij als de door de Heer voor zich geroepene meende te zien: zo goed als nimmer heeft een gemeente afgeweken van de regel, dat de geroepene ook geschikt moet zijn en werd de beoordelingsverantwoordelijkheid van de daartoe gestelde Unieorganen ge-eerbiedigd en werd daarmee bij de uiteindelijke beslissing van de gemeentevergadering rekening gehouden.

Dat de voorganger zijn vorming behoeft hebben de gemeenten zwaar onderstreept toen de Algemene Vergadering besloot tot het in leven roepen van een eigen opleiding voor de aanstaande voorgangers, het seminarie op De Vinkenhof, dat een steeds grotere plaats in onze harten krijgt.

Een eigen opleiding op eigen bodem. Het feit dat een eigen opleiding slechts verworven kon worden indien de gemeenten daar ook geldelijk zeer veel voor zouden moeten opbrengen is toch geen verhindering geweest om het besluit te nemen tot stichting van het seminarie op De Vinkenhof. Waar dit de laatste jaren door een sterk stijgende begroting van het seminarie inderdaad zo bleek te zijn heeft de eigen school de gemeenten toch niet berouwd. Wel moeten we zeggen, dat de gemeenten deze sterke stijging nog zeker niet hebben bijgebeend, maar de bereidheid om in de pas te komen blijkt zowel uit de cijfers als uit de gesprekken en besluiten rondom de seminarieverslagen, plannen en begrotingen op de Algemene Vergaderingen. De mannen die op de verantwoordelijke bestuurlijke posten zijn gezet door de Uniegemeenschap hebben het er wel eens heel moeilijk mee, maar zij hebben zich toch niet door de gemeenten in de steek gelaten gevoeld.

Toch een eigen opleiding, ondanks de hoge kosten. Waarom dan die opleiding zelf ter hand genomen, en niet aan buitenland of universiteit overgelaten?

De geheel eigen plaats, karakter en taak van de gemeente in de wereld, het geheel eigene van de arbeid van de door de Heer geroepene in de wereld vergt een eigen ruimte en milieu voor de man die zich voorbereidt op zijn toekomstige taak. Deze ruimte en dit milieu kan de universiteit zonder meer niet bieden. De hervormde kerk o.a. heeft dit begrepen door na de universiteit een seminarie-opleiding in het leven te roepen. De baptistengemeenten hebben dit begrepen door een nauw met de gemeente verbonden ruimte en milieu voor haar aanstaande voorgangers te creëren.

Nauw met de eigen gemeenten in ons land verbonden, en daarmee ook nauw met de eigen en bijzondere kerkelijke situatie in Nederland. De opleiding op De Vinkenhof is een stuk arbeid van iedere gemeente in het bijzonder.

Deze eigen opleiding kan voorts zorgen, dat iedere student de vorming krijgt die hij persoonlijk behoeft. In het vorige stelden wij, dat we in het algemeen hoog grijpen naar de vorming die de voorganger behoeft, en dat daarmee de basiseisen die we stellen voor de aankomende student in het algemeen ook hoog mikken: toch betekent de levende en dynamische groeisituatie waarin wij ons bevinden, in acht nemende het gemiddelde vormingspeil van de nederlandse baptist, dat iedere geroepen broeder recht heeft op een eigen benadering en hulp. Alleen een eigen school moet en kan zo elastisch zijn, dat zij de geschikt bevonden broeder de voor hem noodzakelijke opleiding kan geven. Daarbij gaan wij er van uit dat de Heer voor zijn werk ook de meest geschikten en de best gevormden zal roepen. Zij die tot de bevoorrechten en begaafdsten van onze gemeenschap behoren zullen zich ernstig en grondig hebben af te vragen of zij niet geroepen zijn tot de dienst van voorganger in de gemeente. Hun gehoorzaamheid aan de roeping die van boven is zal meewerken aan de verwerkelijking van de omschrijving van de gevormde voorganger die de Unie in het reglement op Ambten en Diensten heeft aanvaard.

Het kan gemakkelijker zijn om een goede functie te verwerven in onze moderne gedifferentieerde samenleving, die de begaafden alle kansen biedt. Als de Heer hen nodig heeft zullen zij middels het eigen seminarie en de studiemogelijkheden rondom, met inbegrip van de universiteit, geschikt gemaakt kunnen worden, in het hart van onze eigen gemeenschap, midden in de kerkelijke situatie van ons eigen land, temidden van ons eigen volk met zijn bijzondere sociologische en psychologische gesteldheid. De eigen school, die midden in het leven staat zal voor hen de directe springplank zijn naar hun toekomstige arbeid waarin zij zich van het begin af aan thuis zullen weten.

Tenslotte, waarom een eigen school? Zolang wij niet de mensen hadden die het kern-opleidingsteam konden vormen lag die eigen school buiten ons bereik. Zodra het een randmogelijkheid werd heeft onze Uniegemeenschap die gegrepen. God heeft ons mannen gegeven die de geestelijke geladenheid, de geschiktheid wat betreft karakter en opleiding bezitten om het hart van het team van onze school te vormen. Wij zijn ons bewust dat het in deze korte spanne tijds, want wat is vijf jaar in de geschiedenis van een kerk, nog altijd een randmogelijkheid is. Wij zijn bijzonder kwetsbaar wat betreft het kleine korps geschikte mannen. Eigenlijk is die eigen kern angstig klein. We zullen dan ook bijzondere zorg moeten hebben om die kern groter en sterker te maken, om niet te verliezen wat wij in geloof en offervaardigheid hebben gegrepen. Wij hebben dan ook een bijzondere bewaring van boven en leiding van de Geest nodig. De schooldag, ons eerste lustrum overmorgen in Utrecht zal een schoon feest zijn. Daar zullen geen grote woorden gesproken worden. We staan met beide benen op de grond. En we weten dat het nog maar een heel klein stukje grond is, angstig klein, maar we staan er in het geloof, dat we het in Gods naam moeten doen, en moeten blijven doen zolang Hij het ons mogelijk maakt, ook al is het dan een randmogelijkheid.

> *De opdracht die de eigen school heeft is niet gering: Voldoen aan de behoefte aan voorgangers, kwalitatief en kwantitatief, dat wil zeggen: voldoende goed gevormde voorgangers. Een grondige bestudering die de rector aan de commissie voor de opleiding heeft voorgelegd leert dat in de eerstvolgende vijftien jaren ieder jaar drie à vier studenten zullen moeten worden aangenomen, en dus ook worden „afgeleverd" om in deze behoefte te voldoen. Er zullen dus ieder jaar ongeveer vijftien studenten op de school dienen te zijn.*

Onnodig nog te zeggen dat de school alleen haar taak kan vervullen indien zij werkelijk leeft in het hart van de gemeenten in meeleven en voorbede, en ook in medezorg en verantwoordelijkheid voor een zuiver geestelijke werving van geroepen en begaafde jongemannen.

Ph.L.(Gn).

Aan rustige wateren

Een nieuw gebruik der dingen

- Alles is rein voor de reinen - (Titus 1 : 15a)

Het evangelie predikt een nieuw gebruik der dingen.
Wij, de godsdienstige mens, prediken wereldmijding en de aanschaffing van die spijzen, dranken en dingen welke ons oorzaak van onreinheid schijnen.
Het kan in bepaalde omstandigheden geboden zijn ‚in der eeuwigheid geen vlees te eten', of ‚niet te trouwen'. Daar waar het er om gaat de ander niet te ergeren, dat betekent: niet mee te werken aan de val van die ander.
In alle andere gevallen is wereldmijding en afschaffing beneden-christelijk.
Want het kwaad, de onreinheid schuilt niet in drank, spijs, dingen of omstandigheden.
Voor hem die gereinigd is zijn alle dingen rein. Hem zijn alle dingen geoorloofd.
De onreinen verontreinigen zelfs het reinste. Hen wordt honger tot zwelglust, dorst aanleiding tot drinkgelagen. Het huwelijk is bij hen niet in ere.
Voor hen die gereinigd zijn is deze aarde des Heren en haar volheid (ps. 24). Zij wandelen erop als in een lusthof waar kinderen spelen.
Zij plukken de vruchten van de boom die hen begeerlijk is en voeden zich ermee. Zij genieten het sap van de druif en lessen hun dorst. Een man en een vrouw hebben elkaar lief en zijn tot één en God verheugt Zich in hun geluk. „Want alles wat God geschapen heeft, is goed en niets daarvan is verwerpelijk, als het met dankzegging aanvaard wordt. . ." (1 Tim. 4).

Edward Bellamy wilde het geld afschaffen, want, meende hij, geld is de wortel van alle kwaad. Het evangelie zegt, niet het geld maar de geldzucht, de gierigheid is de wortel van alle kwaad (1 Tim. 6). De manier waarop wij het gebruiken is beslissend.
In ons gebruik der dingen, in onze levensstijl moet onze reinheid blijken. Wij, die zeggen gereinigd te zijn. Blijkt het? Toegespitst: zijn ons alle dingen werkelijk rein?
Ons eten en drinken? Ons huis en onze kleding? Ons bezit aan talent en geld? Onze liefde en begeerten? Zijn al deze dingen ons rein? Of zijn we nog voor sommige ervan bevreesd omdat ze ons oorzaak van onreinheid schijnen?
Stel U er niet mee tevreden ze te mijden. Het evangelie predikt niet de mijding en de afschaffing, maar een nieuw gebruik. Een nieuwe levensstijl.
Het gaat daarbij om onze eigen reinheid. De reinheid van kinderen Gods.
Wie is rein?
Ten laatste slechts Eén, de eengeboren Zoon. Die een brood nam, de dankzegging uitsprak, het brak en zeide: Dit is mijn lichaam voor u, doet dit tot mijn gedachtenis. Die van de vrucht van de wijnstok nam en zeide: Deze beker is het nieuwe verbond in mijn bloed.
Hij is rein. Zo zeer, dat bij Zijn aanraking zelfs de melaatse rein wordt. De reine is Jezus, zo zeer, dat door Zijn bloed zondaars gereinigd worden. . .
Wie is rein?
Jezus èn allen die Hij macht gegeven heeft om kinderen Gods te worden. Kinderen Gods, die meer dan Adam zullen zijn.

De reinen van hart worden zalig gesproken. Zij zijn rein om het Woord dat Jezus gesproken heeft!
Dat hen nu ook alle dingen rein zijn! Wat een vertrouwen Gods. Wat een bevrijdende opgave voor ons!

S. v.D.

DRS D. SLORT OVER

(2) Heeft ons werken, onze arbeid zin?

In een vorig artikel hebben we ons bezig gehouden met het Oude Testament. Het onderwerp is daarmee wel niet geheel afgehandeld, doch het ligt niet in mijn bedoeling een gehele reeks artikelen aan ons onderwerp te wijden. Daarom gaan we nu naar het Nieuwe Testament en letten in het bizonder op wat Jezus ons leert aangaande ons werken.

De Heer heeft zeker geweten hoe de joden in Zijn dagen hebben gedacht over ‚arbeid'. Met de arbeid is ook de rust (de sabbat) verbonden. We merken op hoe ruim de Heer tegenover de sabbat stond: daaruit ontstond meer dan eens een konflikt tussen Jezus en de joden. De geschiedenis van Martha en Maria is ons ook niet onbekend: de Heer waarschuwt daar tegen zorgen, die de mens zich maken kan en het dwaze daarvan. De boer, die schuren bouwde en stierf: al zijn zorgen waren voor niets geweest.

De Heer heeft van Zijn discipelen verwacht, dat zij het sabbat-gebod en het gebod tot werken zouden houden. Van dienstknechten wordt in het algemeen verwacht, dat ze hun werk doen ‚in gehoorzaamheid', als dienst. Daarvoor worden ze niet extra geprezen; zij hebben gedaan hetgeen zij schuldig waren te doen, Luk. 17 : 8-10. De Heer geloofde ook aan zegen, die op de arbeid geschonken zou worden; daarom getuigt het van ongeloof als men zich bezorgd maakt.

De Heer wil de *arbeid als dienst en niet als verdienste* zien. Daarmee doorbrak Hij de joodse gedachten in Zijn dagen in zwang. Het blijkt, dat de Heer geen ‚letterknecht' is geweest. Voor Hem is de sabbat er om de mens en niet omgekeerd. Daarmee wordt het ‚wettische' weggenomen. Het ging Jezus om de mens. De sabbat is hulpmiddel om tot een waar dienen te kunnen komen. Ook de Heer Zelf heeft gearbeid: „Is deze niet de timmerman, de zoon van Maria?", Mark. 6 : 3. Dat een rabbi ook handenarbeid verrichtte was in die tijd gewoon. Dat Jezus uitvaart tegen de rijken berust niet op ‚klassenstrijd' of standsverschil maar op het feit, dat deze rijkdom de rijken in de weg staat om het Koninkrijk Gods binnen te gaan, omdat deze rijkdom niet de liefde tot de naaste diende.

Omdat de Heer Zelf arbeidde verstond Hij de arbeidende mens en kende Hij ook hun behoeften. Arbeiden werd door de Heer als iets vanzelfsprekends beschouwd. Vandaar dat vele gelijkenissen ons een blik schenken in de arbeid. Bijvoorbeeld de arbeiders, die op de markt stonden, wachtende tot hen iemand huurde; huiselijke arbeid: de vrouw die zuurdeeg in het meel deed, of die de molen hanteerde; werkers in de wijngaard; ook: torenbouwers, kooplieden, bankwezen.

De arbeid wordt door de Heer niet verheerlijkt, maar kan dienen ter illustratie van het Koninkrijk Gods, en van het dienen. Arbeid is niet iets dat oneervol zou zijn, maar heeft *geen heils-betekenis*. In de arbeid ging het niet om de arbeid, maar de arbeid wordt gewaardeerd vanuit het geloof, vanuit Gods gebod, vanuit Zijn wil en heerschappij, kortom: vanuit het geloof in het Rijk Gods.

Nadat de Heer gedoopt was begon Hij een andere arbeid. Toen deed Hij niet meer wat de rabbi's in Zijn dagen deden: de timmermanswerkplaats werd vaarwel gezegd. Ook de discipelen riep Hij weg van hun gewone arbeid. Vanaf die tijd zullen zij niet arbeiden voor voeding maar zullen zich deze laten schenken door hen aan wie ze de Blijde Boodschap brengen. Niet omdat het einde nabij was, niet om een ‚beschouwend' leven te hebben, maar omdat een andere arbeid hen opeist. Toch heeft het de discipelen aan niets ontbroken.

De discipelen hebben hun Meester begeleid, voor Hem kwartier gemaakt, maaltijden bereid. *De latere apostelen* gingen in dat spoor verder. Ook zij lieten hun gewone werk na om de boodschap van het Godsrijk bekend te maken.

Het loslaten van het gewone werk was *geen vlucht uit de wereld*, of een geringschatten van de arbeid. Het resultaat dat de apostelen hadden mocht niet de oorzaak

van hun blijdschap zijn, maar hun geroepen zijn, het geschreven staan van hun namen in de hemelen. Zij behoorden God toe, daarover moest blijdschap zijn! De vreugde over de arbeid ligt niet in de arbeid als zodanig (geen verheerlijking van de arbeid als in de tijd der nazi's), maar in het feit, dat we onze *arbeid* willen doen *in opdracht van de Heer,* als geroepenen tot de arbeid, als de Heer toebehorende mensen. Dat geldt voor alle arbeid, ook voor zware arbeid en voor arbeid die slechte resultaten oplevert. Het begrip ‚roeping' vinden we bij Jezus en Zijn discipelen. Paulus is niet de eerste geweest. Deze apostel schrijft in 1 Kor. 7 : 20 „en iegelijk blijve in die beroeping, waarin hij geroepen is." Wij spreken ook vandaag nog over het ‚beroep', dat iemand uitoefent. We laten in het midden of het juist is iedere arbeid (ook de niet-geestelijke, d.i. de evangelie-arbeid) als ‚beroeping' te zien.

Uit het voorgaande blijkt, dat de discipelen van de Heer, die Hij uitzond echte arbeiders waren, die een roeping van de Heer hadden ontvangen. - Hij riep ze weg van hun dagelijkse arbeid achter de netten en vissersboten - hun discipelschap was hun beroep. Het waren discipelen, zij alleen hebben eigenlijk recht van roeping te spreken. *Alleen de gelovigen zien in hun dagelijkse werk een roeping.* Zij zien - kunnen althans zien - in hun werk een opdracht van de Heer. Arbeid is voor hen niet een ‚toeval', een natuur-noodwendigheid. Zij arbeiden als *dienst voor God ten behoeve van de naaste.*

Wanneer we als christenen ons dagelijkse werk als beroep zien valt het volgende op te merken:

1e. We zijn geroepen tot geloof in Jezus Christus;

2e. krachtens ons geloof hebben we een bizondere opdracht: Zijn getuigen zijn;

3e. wordt de gehele inzet van onze persoon verwacht bij alle arbeid die we doen;

4e. verrichten van onze arbeid als een dienen van God (waarbij het loonzakje niet het een en al is!) en vertrouwen op de Heer, dat Hij ons zegenen zal in onze arbeid en ons het nodige zal schenken;

5e. de vreugde in ons beroep ligt niet in de arbeid, maar in het ‚geroepen-zijn', d.i. in het aan God toebehoren.

In het Oude Testament zagen we, dat bij de arbeid Gods zegen bestond in het schenken van voeding en kleding. Dat is in het Nieuwe Testament niet anders, maar er is toch meer. Christus verkondigde de bekering, omdat het Koninkrijk Gods nabij gekomen was. De mens wordt tot het Koninkrijk geroepen, in de gemeenschap Gods gebracht. Ons geldt het woord: zondig niet meer. Dat ‚zondig-niet-meer' heeft ook betrekking op onze arbeid. Zondig niet meer, door niet te willen werken en zonder werken aan de kost te willen komen. Zondig niet meer, door arbeid tot een afgod te maken en de arbeid alleen 'ter wille van de arbeid' te willen óf door een verkeerde instelling tegenover de arbeid, bijvoorbeeld door alleen maar aan loon te denken en geen hart te hebben of verantwoordelijkheid voor het werk. Of door niet eervolle-arbeid in een behoefte te voorzien. Bij Paulus ontmoeten we de woorden: niet stelen, maar arbeiden. Nadat Zacheus bekeerd is, zegt hij zijn beroep niet vaarwel maar oefent het op geheel andere wijze uit. In het Nieuwe Testament is *arbeid niet alleen een scheppingsordinantie, maar een orde die bij de verlossing betrokken is.*

Als gelovigen vertrouwen we op de hemelse Vader en daarom willen we niet bezorgd zijn en niet vrezen. Dat is evangelie voor werkende mensen, die in het Koninkrijk Gods geloven en daarom niet ‚de Mammon' dienen en niet hun leven vullen met steeds grotere schuren bouwen en aardse schatten verzamelen. De tegenstelling tussen gelovig en ongelovig is niet, dat de ene wel en de ander niet zou werken, het onderscheid ligt in de levenshouding, De gelovige vertrouwt, behoort geen vrees en bezorgdheid te koesteren, de ongelovige leeft in gedurige angst en bezorgdheid.

De gelovige weet, dat er een zegenende Vader is, Die voor de vogeltjes zorgt, voor de gewone straatmus en voor de planten - hoeveel temeer voor de kinderen des Koninkrijks! Daarom: zoekt eerst het Koninkrijk Gods.

De heidenen en de kleingelovigen arbeiden uit zorg, de kinderen Gods arbeiden uit geloofsvertrouwen. Bij deze arbeid is ook het gebed. Het gebed om het dagelijkse brood en om vergeving. Het verlangen, dat Gods wil gedaan wordt, niet alleen dat Gods wil passief gedaan wordt: dat men zich onder Gods wil buigt, maar ook: *aktief gedaan wordt,* dat wil zeggen dat er is een God dienen.

Zo wordt *ons arbeiden, een werken in de Geest van gebed,* een werken *in vertrouwen op de Heer, een dienen van de Heer.*

> *Die ons brood geeft - tot instandhouding van ons zijn, van onze existentie - is Dezelfde Die ons de vergeving schonk, tot zekerstelling van ons eeuwig heil. Die ons het dagelijks brood schenkt - als zegen op de arbeid - is de vergevende God, Die ons in Zijn gemeenschap opneemt, Die door Jezus Christus onze Vader is geworden.*

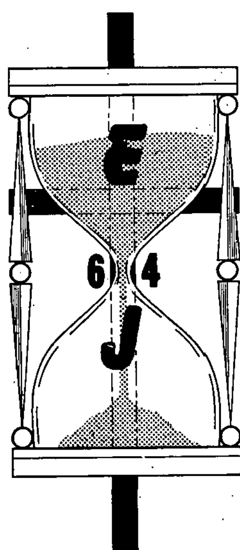
Baptisten in Ierland

Rev. L. E. Deens te Dublin werd tijdens de algemene vergadering van de unie van baptistengemeenten in Ierland voor de derde maal gekozen als voorzitter van deze unie. Rev. Deens is reeds 73 jaar en viert dit jaar zijn 50-jarig ambtsjubileum.

Achttienhonderd mensen woonden de openingszitting van deze algemene vergadering bij. Deze bijeenkomst werd gehouden in YMCA Wellington Hall te Belfast. De vergadering besloot een groep van 17 jongeren uit te zenden om het werk van verschillende kerken en van de baptistengemeenten in USA te bestuderen.

De unie van baptistengemeenten in Ierland heeft een sterk konservatieve inslag. De ierse gemeenten zijn niet opgenomen in de baptisten-wereldalliantie. Volgens de jongste statistiek telt de unie 71 gemeenten met een toaal ledental van 6082. De meesten van hen wonen in Noord-Ierland; in de Ierse Vrijstaat wonen slechts 300 baptisten.

De ierse unie drijft zending in Peru; het aantal zendelingen is naar verhouding uitzonderlijk groot, namelijk 17.

E J

64

Vreugdeboden

Evangeliseren heeft in het Nieuwe Testament de volgende betekenis: het optreden als vreugdebode (evangelist). De boodschap waarom het gaat is anderen aan te zeggen, dat dank zij de komst van de Here Jezus op deze aarde voor henzelf en voor heel de wereld een geheel nieuwe situatie is ontstaan. We zullen de mensen er op moeten wijzen, dat Zijn komen in deze wereld er op gericht is geweest de mens in de gemeenschap met God terug te brengen.

De mens moet weten, dat hij zonder God in een abnormale situatie leeft en dat Jezus Christus door Zijn overgave de mens weer terugbrengt in de gemeenschap met God, zodat eerst werkelijk leven mogelijk is.

Wij mogen van Godswege deze vreugdeboden (evangelisten) zijn en we mogen het de mensen aanzeggen: „alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe," (Joh. 3 : 16).

NADER BEZIEN

Mogen dominees niet aan politiek doen?

Zondag j.l. zagen vele Nederlanders - waaronder ook wij - een deense televisie-documentaire over de rassenstrijd in Amerika. De film dateerde uit 1960 en was dus niet helemaal meer up to date. Desondanks was het een bizonder aangrijpende documentaire, vooral dat deel dat de demonstraties en de meetings in Louisiana weergaf. (Tussen haakjes: we dachten, dat het tweede deel van de film, een methodisten (?)-kerkdienst in Washington minder representatief was). Wat ons in de amerikaanse rassenstrijd telkens weer opvalt - en door deze TV-documentaire nog eens op bizondere wijze geaksentueerd - is de belangrijke plaats die de negerdominees (en gelukkig ook steeds meer van hun blanke kollega's) in dit gevecht om gelijke rechten innemen. Zij zijn het die er leiding en inhoud aangeven en zelf mee vooraan staan.

Dominees mogen niet aan politiek doen. Zo heet het althans in Nederland. Wij denken wel eens: deden zij maar meer aan politiek. Nee, niet aan partij-politiek - al zal dat in verschillende situaties ook weleens nodig zijn -, maar aan die politiek die voortkomt uit een waarlijk evangelische bewogenheid met en verantwoordelijk voor de maatschappij, waarin geleefd moet worden en alle mensen voor Gods aangezicht gelijk zijn.

Menselijkerwijs gesproken was dan de eeuw van de sociale revolutie niet tevens de eeuw der ontkerstening geworden. Omdat dan de dominees - zich niet konformerende aan het bestaande - zich solidair hadden geweten met hen die streden voor rechten die door de bezittende klasse een brede massa onthouden werden. De marxistische stelling: godsdienst is de opium van het volk, zou dan zijn gelogenstraft zoals dit axioma van het orthodoxe marxisme thans gelogenstraft wordt door de strijd der negers in Amerika.

Stellig, het evangelie is de prediking van het komende Koninkrijk waarin gerechtigheid heerst. De herauten van dat Koninkrijk staan evenwel reeds nu en hier in dienst van die gerechtigheid. Daarom zullen zij telkens daar gevonden moeten worden waar voor gerechtigheid gestreden wordt. *v.D.*

BROkSTUkKeN

Wij voorgangers zitten maar zelden eens gewoon op een kerkstoel of in een kerkbank. Als het zo'n enkele keer eens mogelijk is, is het gewoon een feest. Ja, wat is dat mooi, met vrouw en kinderen in de rij te schuiven en zo deel uit te maken van het grote geheel der gemeente, en dan samen te zingen, te bidden en.. te luisteren. Dat luisteren is machtig mooi - en moeilijk. De man daar voor en wat boven je spreekt en op een bepaald moment zou je hem wat willen vragen, maar dat kan niet. Een enkele keer zou je een kleine tegenwerping willen maken, maar hoe moet dat? Soms ben je opeens diep getroffen en dan zou je willen dat het daar voor je even stil werd, zodat je tijd had het gezegde te verwerken. Dat doe je dan maar, terwijl de prediker zich voorspoedt, met als gevolg, dat je er even „uit" raakt. Wat overigens weer niet zo erg is. En dan is nog de grootste moeilijkheid, dat je iets moet doen met die boodschap. Hij moet niet slechts gehoord en gewaardeerd, maar ook verwerkt worden. Verwerkt in je gedachtenwereld, verwerkt in je leven.

Even dacht ik: die dominee zou eigenlijk na de dienst in een klein vertrekje, ergens bij de uitgang moeten zitten, zodat je daar zomaar even binnen kon wippen om hem nog het een en ander te vragen. Maar ja, dan kan hij de mensen de hand niet meer schudden en dat is ook wel erg belangrijk. Hoe kan het dan wel?

Ja, in de dienst beleef je de gemeenschap met de Heer en met elkaar. Maar soms zou je ook iets van je broederlijke genegenheid aan de buurman of buurvrouw naast je willen laten merken. Hoe doe je dat?

Voor de aanvang van de dienst mag er eigenlijk niet gebabbeld worden. Zeker niet meer als het rode lampje branden gaat en ergens broeders bezig zijn te bidden. Tijdens de dienst is er ook nauwelijks een kans. Na de dienst, ja, dan maakt ieder dat hij de kerk uit komt.

Gelukkig zijn er nog portalen en kerkpleinen. Waar een deel der gemeente nog wat blijft hangen en handenschudden en informaties inwinnen over een ziek kind enz. Laten we die portaal- of plein-gemeenschapsoefening niet onderschatten en er een dankbaar gebruik van maken. Op een goede wijze. We stellen toch belang in elkaars leven en welzijn?

Het gemeentelid dat niet alleen oog heeft voor zijn kennissen en vrienden, zal daar de kans hebben ook eens iemand de hand te drukken die er wat eenzaam bij staat en daarom snel weg zou willen vluchten. Waarom die eenzame niet eens uitgenodigd?

De gemeenten die ons in het Nieuwe Testament beschreven worden, kenden de onderlinge zielzorg. Ze werden opgeroepen, acht op elkaar te geven, elkaar niet uit het oog te verliezen, elkaar bij te staan, elkaars lasten te dragen en zo te verlichten, de kleinmoedigen op te beuren, en zo maar door. Al déze dingen moesten we niet eksklusief aan een paar ouderlingen opdragen en overlaten. Maar daarmee moest ieder lid der gemeente zich bezig houden.

Het gebeurt vaak al te gemakkelijk op allerlei vergaderingen van onze verenigingen, dat er zich daar allerlei groepjes van vrienden (vriendinnen) en kennissen vormen, terwijl er verder enkelen zijn, die daar buiten staan, die alleen blijven, en dan het gevoel hebben, er niet bij te behoren. Natuurlijk is het mogelijk, dat zo'n „eenzame" praktisch niet te benaderen is, doordat hij zich niet geeft. Dan wordt het moeilijk. Maar dat is lang niet altijd het geval.

Verder zijn daar op onze vergaderingen (ik denk bijvoorbeeld aan onze jeugdbijeenkomsten en zusterhulpvergaderingen) de nieuwelingen, die er voor het eerst komen. Ze stappen binnen, zoeken zich in de vreemde ruimte een plaatsje en vinden het vaak echt een beetje moeilijk ergens tussenin te schuiven. Vangen we ze dan op?

Natuurlijk krijgen nieuwe bezoekers in de meeste gevallen wel een officieel welkom. Maar verwelkomen de leden het nieuwe lid ook persoonlijk en ongedwongen-spontaan in bijvoorbeeld de pauze?

Gemeenschap is een mooie zaak. U zou er niet zonder kunnen. Maar het is meteen ook een taak, een opgave. Er moet aan gewerkt worden. Opdat we des te beter s a m e n de Heer kunnen dienen.

Wf.

zand en zaad

Ds G. S. Westerouen van Meeteren heeft zojuist de dag geopend. Met de bekende pianist, deze keer alleen maar met een naspel, fantaserend over gezang 77, zei de omroepster. U en ik weten niet wat er in dat gezang staat - het zal wel een vrijzinnige bundeling van liederen zijn dacht ik zo - maar ze moesten van de VPRO ons ten gerieve toch een paar regels van zo'n gezang voorzeggen, dan hebben we wat houvast. Het zal natuurlijk iets te maken hebben gehad met de woorden van de spreekster. Ik herinner me niet dat ze enige verzen uit de bijbel las. Wel dat ze begon met ons te vertellen dat ze in haar vakantie naar andere dagopenaars had kunnen luisteren. Dat deed ze heel fijntjes. De zachte g van de rooms-katholiek werd eerst genoemd en daarna het stevig geluid van de orthodoxe openingen en tenslotte haar eigen prettige vrijzinnige bood-

schappen. Ik vertaal wat vrij, want ik beschik niet over een bandrecorder en overigens: wie zet zo'n instrument aan voor een dagopening. Die kun je wel beter gebruiken! Zei u. Dat zeg ik nog niet.
Ik luister als regel niet naar de vrijzinnige openingen, omdat ze me wat laat komen. Herhaaldelijk luister ik naar de lezingen uit het Oude Testament van de KRO; ik geef toe, ze zijn wat vroeg gesteld, maar zeggen de Engelsen niet dat de vroege vogel de worm pikt? Nu en dan hoor ik ook de voorlezingen uit de bijbel door een protestant van de NCRV. Die in de regel omrankt worden met liederen - als ik me nu wel herinner alleen aan het einde en dus minder omrankt en meer besloten. Van het gezang ben ik niet weg, niet zozeer om de woorden als wel om de melodie, die oud zijnde allerlei nieuwe bewerkingen heeft ondergaan en mij daardoor herinnert aan een oud gezicht met een flinke make-up. Maar dat is mijn indruk en u hoeft zich er niet aan te storen.
De vrijzinnige predikante was in haar vakantie opgevallen, dat die dagopeningen allemaal nogal op elkaar leken. Dat is ook wel zo, al openen de NCRV en de KRO de dag wat eerder. Maar dat zal met het oog op de mensen zijn, die verondersteld worden te luisteren naar deze uitzending. Voorts komt het mij voor dat er nog een verschil is, want de zojuist genoemde omroepen leggen vooral nadruk op het lezen van de bijbel en ze geven geen of zo goed als geen kommentaar. Terwijl de VPRO, althans vanmorgen, geen bijbel opensloeg. Daaruit zou een verschil in waardering van het bijbelwoord kunnen worden gekonkludeerd.
Maar ik was het met de spreekster wel eens. Zij vreesde in onze dagen een verloren gaan van het eigen geluid. Daarbij dacht ze zeker niet aan die zachte g van de zuidelijkere rooms-katholiek, maar aan het gevaar dat we binnenkort alleen nog maar Eintopfgerichte kunnen krijgen. Wel verschillende hotels dus, maar hetzelfde menu, omdat alles uit één centrale keuken komt.
De eigen geluiden, het bijvoegelijke „vrije" willen we maar niet gebruiken, lopen inderdaad de kans verloren te raken, overstemd te worden door massagezang. Dat lied voor dat gezang moet dan natuurlijk wel van te voren voorzichtig uitgezocht worden, want er zijn altijd nog mensen, die woorden wegen. Men neme bij voorkeur niet Een vaste burcht en anderzijds geen lied ter verering van Maria, maar daartussen vinden we wel de Stille Nacht, waarin engelkens door het roomse en protestantse luchtruim zweven. Gelijk gezegd, ik heb geen bandrecorder om na te gaan wat er vanmorgen precies gezegd is, maar de echo in mijn binnenste, nadat de spreekster voor anderhalf uur in de ether was, is: laten we niet verliezen, wat God ons gaf, ons openbaarde. We willen niet zo origineel zijn, dat niemand vóór ons zei wat wij zeggen, want dat zou kunnen betekenen dat ook niemand ná ons het zich nog zal herinneren - een flits herinnering uit haar toespraakje - maar laten we vooral wel duidelijk zeggen, wat ons door de Schriften duidelijk getoond is.
Ik dacht dat we hierover onder ons ook geen verschil van mening hebben. In het veelstemmig nederlands koor van kerken hebben wij maar een zacht stemmetje en in sommige repetitielokalen, waar men bezig is massale zang te beoefenen komen wij hooguit nog luisteren. Maar laten we overal wel het lied der gemeente zingen. Het is een nieuw lied en kennelijk moeilijk te leren door de velen, die van de oude meesters onderwijs ontvingen.
Dit was weer een vrij (on)zinnig woord, geschreven tussen allerlei gesprekken door, maar ik bedoelde echt wel een weinig zaad tussen veel zaad te mengen. Mijn wijze van spreken is soms duister, maar er is een troost: u hoeft het me niet te zeggen, ik weet het zelf wel.

Huizinga

BOODSCHAP — van de vierde wereldkonferentie ‚Geloof en Kerkorde', Montreal — AAN DE KERKEN

Hieronder volgt de ‚Boodschap aan de kerken' van de vierde wereldkonferentie voor Geloof en Kerkorde, welke 12-26 juli j.l. te Montreal, Canada werd gehouden. Deze boodschap werd door het presidium van de konferentie opgesteld.
Op het eerste ontwerp van deze ‚Boodschap aan de kerken' werd door een betrekkelijk kleine groep zeer scherpe kritiek geleverd: de ‚boodschap' moest een bescheidener taal spreken en meer bewust van eigen onvolkomenheid. Naar deze kritiek werd, hoewel het een minderheidskritiek was, geluisterd; het ontwerp werd gewijzigd. Daarna werd het koncept door de gehele vergadering aanvaard zoals het nu ook de lezers van De Christen wordt aangeboden. *E.R.*

Wij zijn op weg naar christelijke eenheid. Dat hebben wij in Montreal opnieuw mogen zien, want het is ons duidelijk geworden, dat de Heer der ganse aarde aan het werk is, wat wij ook mogen doen. Hij roept een wereld in aanzijn, die onmogelijk verloochenen kan dat zij één wereld is, zonder zichzelf te vernietigen. In deze wereld weten wij ons als christenen tot elkander gebracht en gedreven. Dit bedoelen wij, wanneer wij het hebben over een „oekumenische werkelijkheid", die sneller gestalte aanneemt dan wij kunnen verstaan of tot uitdrukking weten te brengen.
Gedurende veertig jaren heeft de Beweging voor Geloof en Kerkorde er zich voor ingezet om de eenheid, die wij in Christus reeds bezitten mogen, ook naar buiten te manifesteren, omdat wij geloven, dat dit Gods wil is. Het wordt ons steeds duidelijker, dat vele stellingen, die wij lang hebben verdedigd, voor Gods bedoelingen zonder betekenis zijn.
We vinden het nog altijd moeilijk om te onderscheiden, wat wij naar Gods wil moeten prijsgeven en wat wij moeten vasthouden en ook, wat wij zullen moeten wagen, maar wij weten, dat wij voort moeten gaan elkander wederkerig uit te dagen in het verstaan van Gods wil voor ons allen.
De taak van onze Beweging voor Geloof en Kerkorde is heden ingewikkelder dan ooit te voren. Een groter aantal kerken neemt thans aan ons gesprek deel, zodat nieuwe en toegewijde pogingen elkander te verstaan noodzakelijk zijn. Grote delen van deze wereld staan tegenover moeilijke en revolutionaire situaties, die inzake de taak van de kerken ernstige vragen oproepen. Nauwer contact met het rooms-katholicisme stelt ons in staat aan zijn zelfonderzoek deel te nemen, waardoor ook aan het overige christendom vragen worden gesteld. Zelf stonden wij in ons programma tegenover zoveel problemen, dat wij ze nauwelijks hebben kunnen aanraken.
In onze konferentie hadden wij zoveel met elkaar te bespreken, dat wij niet in staat waren om deze resultaten in één enkel rapport neer te leggen. Daarom geven wij de rapporten van onze vijf sekties ter bestudering aan de kerken door hoewel wij weten, dat de ervaringen, die daarachter liggen zo veelvormig zijn, dat ze niet op passende wijze in gedrukte vorm kunnen worden gebracht. En toch geloven wij, die aan deze konferentie deelgenomen hebben, dat deze rapporten ons vragen voorleggen, nu wij naar onze kerken terugkeren, die wij met u zouden willen delen:

— *Wilt u met ons samen proberen alles, wat onze eigen kerken voor ons betekenen en alles, wat wij van anderen kunnen begrijpen, te onderwerpen aan het oordeel van Christus, ons aller Heer? De poging om samen naar de diepte af te steken is een nieuwe wijze van benadering, vol van beloften.*

—*Wilt u proberen de geschiedenis van andere kerken even intens te verstaan als die van uw eigen kerk? Zo ontdekken wij de gemeenschap van alle christenen uit alle tijden en in alle landen. Zo kan de kerk, eeuwenoud zowel als wereldwijd, meer gaan verstaan van Hem, Die de God der eeuwen is.*

—*Wilt u erkennen, dat Christus Zijn ganse kerk in Zijn alomvattende dienst roept, zodat wij op nieuwe wijze de verschillende ambten, die Hij in de volheid van Zijn dienst geeft, gaan verstaan?*

— *Wilt u, in uw eredienst, proberen door middel van andere tradities dieper te gaan verstaan, wat waarachtige ere-*

dienst in al haar breedte en diepte is, opdat Gods tegenwoordigheid in herinnering, gemeenschap en verwachting worde weerspiegeld en Hij in de heerlijkheid én in het zuchten van Zijn schepping worde groot gemaakt?

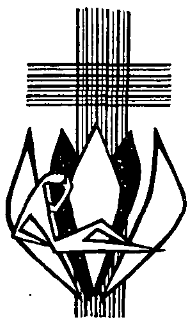
— Wilt u deemoedig erkennen, dat wij aan vele van Gods gaven in onze plaatselijke gemeenten geen aandeel kunnen hebben, zolang wij niet in iedere plaats het éne volk Gods worden en niet daartoe bereid zijn dit door nieuwe en stoutmoedige initiatieven te verwerkelijken?

Wij pretenderen niet, dat wij ons zelf deze vragen radikaal genoeg gesteld zouden hebben en wij willen ze met u samen opnieuw stellen. Wij beweren ook niet, dat wij ons hier de grote wereldproblemen, zoals de strijd om de atoombewapening, de bittere rassenkonflikten, de problemen van de wetenschappelijk-technische wereld of van de sociale struktuurveranderingen, voldoende bewust zijn geweest. Theologische debatten kunnen gemakkelijk naar binnen zijn gekeerd. Maar wij bidden, dat ons werk in dienst moge staan van Gods liefde voor Zijn gehele wereld, zodat de eenheid der kerk werkelijkheid moge worden niet terwille van ons, maar terwille van Hem en van Zijn kinderen.

Wij nodigen onze kerken uit, op deze wegen verder te gaan en alles te doen om de eenheid van het leven, dat met Christus verborgen is in God, tót uitdrukking te brengen. Vandaag zien wij wegen open, die gisteren nog slechts door het geloof konden worden ontdekt. Maar de weg voor ons is nog lang. Wij stellen echter ons vertrouwen in Hem, Die ons roept, want Hij is getrouw en Hij zal het ook volbrengen, (1 Thess. 5 : 24).

Oliver Tomkins, bisschop van Bristol, voorzitter:
Henri d'Espine, Chrysostomus Konstantinidis, metropoliet van Myra, Albert C. Outler, vice-voorzitters.

Tabitha-Bouw-Actie

Andermaal: Wat is diaconie ?

Over diaconie schreven we reeds eerder. Eigenlijk was alles wat we tot nu toe ten gunste van de Tabitha-Bouw-Actie schreven, geschreven vanuit ons verstaan van het bijbelse diaconiabegrip.

In het Nieuwe Testament is diaconie de dienst der gemeente aan de behoeftigen en hulpbehoevenden om Jezus' wil. Deze dienst verrichten is gans wat anders dan zaken doen.

Dat wil niet zeggen, dat zakelijk, verstandelijk inzicht, geen rol mag spelen. Tabitha, de leerlinge van Jezus in Joppe (Hand. 8 : 36-43), maakte voor de weduwen lijfrokken en mantels. Geloof maar gerust, dat ze met overleg deze kledingstukken gemaakt, én verdeeld heeft. Waar de kinderen Gods gaan handelen zonder overleg, maakt de boze zich spoedig meester van zulk een levenshouding om een einde te maken aan de liefdadigheid.

Maar waar het om gaat, is dit: Als kinderen Gods de hulpbehoevende mens de helpende hand gaan bieden, dan vragen zij niet: Wat levert ons dit op?

Diaconie beoefenen heeft een gelijkenis met evangeliseren: Wij evangeliseren niet, omdat wij zeggen: Dat levert wat op, dat brengt winst, maar wij evangeliseren, omdat de Heer ons dat geboden heeft. En dan is het een geweldig grote vreugde, als wij vruchten op de arbeid mogen zien; zulke vruchten versterken en vermeerderen de blijdschap, die er reeds was vanwege de gepleegde gehoorzaamheid aan de opdracht van de Heer.

Diaconie, dienen, is op zichzelf reeds bron van blijdschap. En als we dan mogen zien, dat mensen in de dienende mensenhanden de doorboorde handen van de Heiland gaan zien.. als wij mogen ervaren, dat mensen in de mensenstem de stem van de Heiland horen.. dan is onze vreugde volkomen!

In de vakantie hadden we alle bescheiden van onze bouwactie niet tot onze beschikking; daarom miste u enkele keren de verantwoording der giften. Derhalve vindt u nu een lange lijst:

Amsterdam-C (nagekomen giften voor gehouden collecte) *f* 10,-; donateurs te Nieuwe Pekela *f* 14,-; te Eindhoven *f* 50,-; te Borne *f* 32,50; halve collecten zomerkampen Renderloo en Vinkenhof *f* 87,88 (bravo!); Mevr. K te Z *f* 25,-; Mej. PJ te U *f* 5,-; APH te A *f* 3,-; Mej. JP te A *f* 10,-; SdV te D *f* 25,-; GJPK te S *f* 10,-; Mej. CDZ te S *f* 1,-; Mej. PJ te U *f* 10,-; FHK te dH *f* 2,50; NN te S *f* 100,-; HH te dH *f* 10,-; RvN £ 10,-, is (*f* 100,21); NN *f* 25,-; fam. vdG *f* 100,-; Mevr. SB te dH *f* 10,-; EJH te H *f* 3,-; Mevr. JZ-E te U *f* 25,-; Mej. NR te B *f* 5,-; JLB te U *f* 6,-; HQ te R *f* 2,50; JK te E *f* 20,-; JCTvB te L *f* 5,-; DS te A *f* 2,50. Alle gevers in binnen- en buitenland hartelijke dank.

Voor wie, voor het eerst of bij vernieuwing, onze actie met een gift wil verrijken, en zó mede wil werken aan de dienst der barmhartigheid aan de medemens, ongeacht diens stand, geloof, ras, etc. etc., vermelden we weer graag ons gironummer: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr). In afwachting, groet u,

H. Ploeger

Hartelijke dank

Met de in dit nummer gepubliceerde artikelen nemen de broeders Slort en Van der Werf (voorlopig?) afscheid van onze lezers.

De reglementen zijn op dit punt onverbiddelijk: vier jaar schrijven, dan er in elk geval één jaar mee ophouden. Aan deze wet vallen nu genoemde broeders ten offer.

't Is niet anders.

Trouwens, een tijdje ontslagen te zijn van de verplichting om elke week maar weer te zorgen voor enkele kolommen kopij - die dan ook nog de moeite van het lezen waard is! - betekent een verademing voor hen op wie die verplichting rustte. Van harte gunnen we onze scheidende medewerkers zulk een verademende rustpauze!

Elke redakteur bouwt zich een eigen lezerskring op.

De schrijvers zelf zijn zich er terdege van bewust, dat niet iedereen alles leest. Velen waren er, die echt konden teren op de wekelijkse Brokstukken van ds Van der Werf. Anderen waren pas in hun element wanneer ze met ds Slort langs vele bijbelplaatsen konden wandelen, er hun Schriftkennis verrijkende en verdiepende.

Maar beiden zullen zij gemist worden. En aan beiden zijn onze lezers dank verschuldigd. Wij weten ons graag de tolk van de getrouwe Christen-lezers wanneer we aan die dank hier uitdrukking geven: Hartelijke dank! E.R.

ONS SEMINARIUM

begint a.s. maandag een nieuw kursusjaar. Temidden van de drukte van de ‚schooldag' zou gemakkelijk vergeten kunnen worden, dat de aanvang van een nieuw kursusjaar voor studenten en docenten een belangrijke episode is. Daarom wensen we allen die bij de opleiding van onze a.s. voorgangers betrokken zijn èn de studenten van harte Gods Zegen in het nieuwe studie-jaar.
v.D.

Mededelingen

J.M.C. Gewest Friesland

Het ligt in de bedoeling om zaterdag 14 september a.s. een *gewestelijke werkdag* te houden voor alle leiders en leidsters in Friesland, alsook voor degenen die zich voor dit werk geroepen voelen, maar hieraan nog niet aktief deelnemen.

De bijeenkomst zal zijn in de zalen van de baptistenkerk, Willem Lodewijkstraat te Sneek, van 's morgens half 10 tot 's middags 5 uur. Nadere mededelingen over tijd en programma zullen volgen.

Noteert U de datum vast? Reiskosten worden vergoed!!

De kontaktpersonen: W. v. d. Werf, Sneek, Mej. J. Dijkstra, Sneek.

Ned. Zeemanscentrale

Zeewaarts, het orgaan dat éénmaal per jaar door de Nederlandse Zeemanscentrale wordt uitgegeven, maakt zijn lezers er op attent, dat deze organisatie dit jaar 70 jaar heeft bestaan. Wij maken van dat niet gevierde jubileum gebruik de aandacht en belangstelling van onze lezers te vestigen op het vele en goede werk, dat door de Nederlandse Zeemanscentrale wordt verricht. In de N.Z.C. werken o.a. samen de afgevaardigden van de protestants christeke kerkformaties en organisaties en Oud-Katholieken.
De N.Z.C. heeft een zeer groot werkterrein: de geestelijke en morele begeleiding van hen die de wereldzeeën bevaren en de havens (van tijd tot tijd) bevolken. De door de kerken benoemde koopvaardijpredikanten ontvangen van de N.Z.C. veel steun en werken er intensief mee samen. Zeemanshuizen, overal in de wereld, worden door deze organisatie geexploiteerd; verder zijn er de ,Hollandse Hoekjes' (60!) in de zeemanshuizen welke niet onder de N.Z.C. vallen. Ook is er een bibliotheek voor zeevarenden, die bestaat uit bijna 1200 goed gevulde boekenkisten die aan boord van de schepen worden meegegeven Aan zoveel mogelijk zeeschepen geeft de N.Z.C. een kerstkist mee, waarin een op de plaat opgenomen kerstdienst en natuurlijk een pakje voor alle opvarenden. Vooral voor deze aktie wordt de medewerking van velen gevraagd. Men kan hieraan meedoen door aan het adres van het komité, dat deze kerstkisten-aktie verzorgt een pakje met geschenken (boek, kalender, zakagenda, aansteker, zakmes, zakschaartje etc) te zenden en in het pakje een kaart of briefje met een persoonlijke korte kerstgroet bij te sluiten. Ook kan men een bijdrage storten op het gironummer 144030, t.n.v. Penningmeester Nederlandse Zeemanscentrale te Haarlem. Het bureau van de N.Z.C. is gevestigd: Veenbergplein 2 te Haarlem.

v.D.

Korrespondentie

Br B. te S. U hebt 't al gemerkt, denken we. In 't vorige nummer schonken we reeds aandacht aan de ook door U gerapporteerde gebeurtenis. U begrijpt, dat we nu Uw bijdrage niet meer kunnen opnemen.

Br Z. te E. Dank voor de toezending van bedoelde toespraak. We lazen deze toespraak reeds in een ander blad en veronderstellen dus dat men die rede op nogal ruime schaal heeft verspreid.
Vele van onze lezers zullen er dus reeds kennis van genomen hebben. Overigens, wij hebben niet de indruk dat er wezenlijke nieuwe dingen in gezegd zijn. Wat in deze toespraak over de gemeente gezegd wordt is ons uit het ,baptisten-hart' gegrepen en is sinds jaar en dag dopers beginsel. Dat men nu nog de konsekwentie ervan versta!

E.R.

Zendt over . . . en helpt ons ! !

(ingezonden)

We hopen, dat u ons *niet* kunt helpen..
Maar *als* u ons kunt helpen, doet het dan!! Een vreemde aanhef, maar wij zullen het u uitleggen. Het betreft n.l. oude nummers van „De Zaaier". Door allerlei omstandigheden zou het mogelijk kunnen zijn, dat er hier of daar nog een partijtje oude Zaaiers zit. We zeiden het al: we hopen, dat u ons *niet* kunt helpen, omdat u steeds al uw Zaaiers uit zet. Maar is dit niet het geval en hebt U wèl oude Zaaiers, dan stellen wij het zeer op prijs ze van u te mogen ontvangen. U helpt daar de zeer kleine gemeente te Schiedam mee. Wij doen er folders in en verspreiden ze gratis. Met de nieuwe Zaaiers hopen we dan een vaste lezerskring op te bouwen.
Het is hier moeizaam ploegen en zaaien, maar we doen het graag in des Meesters dienst.
Uw eventuele oude Zaaiers worden op deze wijze nog zeer nuttig gebruikt! Gaarne te zenden aan ondergetekende. Porti worden gaarne vergoed.
Bij voorbaat hartelijke dank!
J. Tessers, Maldenburg 85; Rotterdam-23.

Mededelingen

Aan alle jeugdwerkers in de RJC: Zaterdag 14 september hopen wij de aangekondigde

JEUGDLEIDERSONTMOETING

te houden in Zwolle. Aanvang 10.00 uur. Nadere mede delingen ontvangt u van het sekretariaat.

Th. v. d. L.

Heden nam de Here door een ongeval plotseling uit ons midden weg, mijn lieve man en onze geliefde zorgzame vader en grootvader

GERRIT de BOER

in de ouderdom van ruim 68 jaar.

Hij is bij Jezus thuis.

G. de Boer-Bakker

G. Scholten-de Boer

B. de Boer
G. de Boer-Greevink

A. de Boer
J. W. de Boer-Wiegers

en kleinkinderen.

Emmen, 16 augustus 1963
Buitenweg 22.

Gevraagd in gelovig gezin een

HUISHOUDSTER

die bereid is de dagelijkse zorg voor een weduwnaar en zijn invalide zoon op zich te nemen.
Nadere inlichtingen bij ds C. Mostert, Lijsterbeslaan 20, Winschoten.

WIJ ZOEKEN:

EEN JONGE, ACTIEVE VROUW
EEN JONGE, ACTIEVE MAN

(minimum leeftijd 22 jaar, ongehuwd) met positief christelijke beginselen en goede vooropleiding die bereid en in staat zijn om na training en opleiding belast te worden met het leiden van een kleine groep (8 à 10 jongens).

WIJ BIEDEN:

- ★ Een interessante pittige werkkring met veel aspecten, waar hard gewerkt moet worden en veel valt te leren.
- ★ Salaris overeenkomstig leeftijd, ervaring, diploma's enz. van *f* 320.— - *f* 710.— per maand bruto.

Uitvoerige sollicitaties met vermelding van referenties aan de directeur van het Jongenshuis van het Leger des Heils, Emmalaan 18 te Amersfoort.

EEN VOORBEELD

Een sekretaris schrijft ongeveer het volgende:

„Wij houden een evangelisatiecampagne in september. Wij hebben 4-5000 Zaaiers nodig. Wilt U een foto van onze voorganger plaatsen met een passend artikeltje i.v.m. deze bijeenkomsten?"

Antwoord: „Uw voorganger zende zijn mooiste foto en beste bijdrage en U krijgt zoveel Zaaiers als U wilt. Voor dit doel tegen 4 cent per nummer."

DE ZAAIER - UW BLAD VOOR DIT WERK

Te bestellen bij het Unie-bureau, Dalweg 77, Arnhem.

EXTRA partijen bóven de maandpartij krijgt u à 4 cent.

Luister naar de

MIDDERNACHTSROEP

elke zondagmorgen van 6.45-7 uur via de zenders van Radio Luxemburg 208 en 49.26 M.

Postbus 59. Giro 409200. Alphen a/d Rijn

„DE CHRISTEN"

in elk gezin!

Vrijdag 6 sept. 1963 79e jaargang Nr. 3695

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Nieuwe aspecten van een oud probleem

Kerk en staat in christelijk europa

Artikel 36 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis zegt dat het mee de taak is van de overheid om de hand te houden aan de heilige Kerkedienst en 't Woord des Evangelies overal te doen prediken. Dit stamt uit 'n tijd waarin kerk en staat zo niet samenvielen dan toch wel heel nauw met en aan elkaar waren verbonden. Het is in onze moderne tijd eigenlijk ondenkbaar geworden dat dit belijdenisartikel nog zou functioneren: geen van de kerken, die de Nederlandse Geloofsbelijdenis hebben, stelt nog prijs op de verhouding tot de staat, die hier wordt verondersteld.

Dat neemt niet weg, dat er zo hier en daar nog wel resten worden aangetroffen, die kerk en staat zo dicht bij elkaar brengen als in art. 36. Natuurlijk zijn de tijden veranderd, en de situatie dat de overheid één bepaalde christelijke confessie zou aanhangen is natuurlijk sinds lang onmogelijk in ons land. Maar - deze wijzigingen in acht genomen - er is toch nog een merkwaardige rest van deze prediking op overheidsbevel te vinden in de geestelijke verzorging van de militairen.

Zij geschiedt op bevel van de overheid, door predikanten en geestelijken die in overheidsdienst zijn, en hun werk wordt door de overheid betaald. De gewijzigde situatie brengt met zich mee dat er niet alleen dienaren van kerken die de Nederlandse Geloofsbelijdenis hebben, voor deze overheidsdienst in aanmerking komen maar van vrijwel alle protestantse en katholieke kerken. Het verzet van kerkelijke zijde tegen de toelating van het humanistische thuisfront tot dit privilege van geestelijke verzorging op staatskosten is een sprekend bewijs, hoezeer men de binding van staat en christelijke godsdienst op dit gebied nog steeds vanzelfsprekend vindt.

De nieuwe staat

Intussen heeft de tijd ook niet stilgestaan ten aanzien van de ontwikkeling van de staat en de staatsgedachte. De moderne ontwikkeling heeft ertoe geleid, dat de staat meer en meer regelend en leidend op is gaan treden op terreinen van het leven die vroeger als het privé-domein van kerk en maatschappij werden beschouwd. Niet alleen de economie wordt door de staat geleid maar ook voor andere gebieden weet de staat zich verantwoordelijk. Het engelse ‚welfare-state' is ten onrechte vertaald met ‚welvaartsstaat.' Beter kunnen we spreken van ‚verzorgingsstaat', want dàt is wezenlijk wat de staat zich tot taak stelt voor zijn onderdanen. Hij wil hen op alle manieren en op alle terreinen verzorgd hebben en, waar hij deze taken zelf niet terhand kan of wil nemen, daar wil hij toch door het verlenen van geldelijke steun deze verzorging mogelijk maken. Dat blijft niet beperkt tot de sociale voorzieningen, die maken dat onze diakenen in vergelijking met vroeger eigenlijk geen taak meer hebben, maar strekt zich ook uit tot het terrein van het culturele en opvoedkundige. Kunstenaars krijgen opdrachten van de staat of genieten rijkstoelagen. Cultureel vormingswerk, met name onder de jeugd wordt op zo grote schaal gesubsidiëerd dat dit werk haast een semi-overheidswerk is geworden. Nu is ook de kerkbouw in 't subsidiebeleid van de overheid betrokken en het theologische onderwijs aan de twee bizondere universiteiten die ons land kent, de V.U. te Amsterdam en de r.k. universiteit te Nijmegen, is met het onderwijs aan de andere faculteiten gelijkgesteld. Bij de behandeling van deze laatste zaak in de Tweede Kamer is - logisch vervolg! - al gesproken over de theologische seminaria van de kleinere kerkgenootschappen, die in aansluiting aan de openbare universiteiten werken. Wel heeft de vorige minister van O.K.&W. gezegd dat dit een uitermate netelige kwestie is maar er is toch al een commissie ingesteld die deze zaak zal onderzoeken. Het lijdt eigenlijk nu al geen twijfel meer wat het resultaat zal zijn: ook dit onderwijs zal voor subsidie in aanmerking komen. Zo is de lijn der dingen.

Reactie van de kerken

Het is merkwaardig hoe weinig reactie deze ontwikkelingen in kerkelijke kring hebben teweeggebracht. Dat het legerpredikantschap eigenlijk een problematische zaak is begint men thans in de Ned. Herv. kerk te beseffen. Het subsidiebeleid daarentegen heeft nog vrijwel geen reactie uitgelokt. Onder ons is de discussie over dit

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Het gewaad der nederigheid is voor U bestemd; de mantel der liefde is er om er Uw naaste mee te bedekken. Verwissel ze niet!**

onderwerp sinds lang verstomd. Ons landelijk jeugdwerk zou er niet eens meer zonder kunnen. Een vormingsleider zouden we in geen jaren - indien ooit! - kunnen aanstellen als er geen rijkssubsidie bestond. Ook voor de kerkbouw wordt de steun van de overheid gretig aanvaard. Wat het subsidie voor vormings- en jeugdwerk betreft kan men zeggen dat het kerkelijke werk voor de overheid op één lijn staat met het niet-kerkelijke werk. Maar bij de subsidiëring van de kerkbouw speelt de gedachte, dat de christelijke godsdienst een bevoorrechte positie toekomt onbewust nog een grote rol mee.
Gewoonlijk kan men van kerkelijke zijde - en bij ons is het niet anders! - twee motieven horen aanvoeren voor het aanvaarden van steun van de overheid. In de eerste plaats bemoeit de overheid zich niet met de doelen waarvoor het geld wordt besteed. Zij zoekt het kerkelijke en culturele leven niet aan zich te onderwerpen en daarom is er niets tegen om de steun die zij geven wil te aanvaarden. In de tweede plaats wijst men er op, dat de overheid door middel van haar belastingheffing meer dan vroeger het nationale inkomen aan zich trekt en dat voor het volk als het ware beheert en besteedt. De staat trekt op deze wijze dus ook die gelden aan zich, die christenen eigenlijk voor de dienst van de Heer hadden bestemd en het ligt daarom eigenlijk voor de hand dat de christenen er op staan, dat deze gelden langs de weg van overheidssteun weer terechtkomen bij de arbeid waarvoor de oorspronkelijke bezitters het zouden hebben willen geven wanneer de staat de besteding van dit geld niet van hen had overgenomen.

Gelijkschakeling

Er is tegen deze redenering eigenlijk niet zo heel veel in te brengen. Zij is redelijker en sympathieker dan het vaakgehoorde „als wij het niet nemen gaan de roomsen of de humanisten er mee vandoor." Er wordt op deze wijze tenminste zoiets als een rechtsgrond voor de overheidssteun aangevoerd: het is niet alleen een meevallertje maar wij hebben er recht op, want het is ons geld dat door de overheid wordt beheerd en uitgegeven. Maar er ligt een bepaalde, vaak nauwelijks bewuste gedachte aan ten grondslag over de verhouding van gemeente en wereld, die waard is eens naar de oppervlakte te worden gehaald en eens aan een nader bijbels onderzoek te worden onderworpen.
Deze rechtsgrond voor het aanvaarden van overheidssteun is *alleen geldig*, wanneer de kerken zich willen laten beschouwen *als nuttige en positieve organen in het culturele en geestelijke leven van de gemeenschap.* Dat lijkt eigenlijk helemaal niet zo vreemd. Waarom zouden de kerken geen nuttige en positieve instellingen zijn in de samenleving? Het is zelfs in overeenstemming met hun roeping dit te zijn. Maar er zit meer aan vast. Want de gemeenschap mag dan ook van de kerken verwachten dat zij niet meer willen zijn dan dat. Zij moeten zich met alle nuttige en positieve instellingen gelijk laten schakelen.
Eén kerk die zich voor haar werk door de overheid laat steunen, loopt gevaar haar identiteit als gemeente van Jezus Christus te verliezen. Zij wordt een stuk van de wereld, natuurlijk niet van de wereld in de zin van het rijk van de duisternis, maar toch van de wereld. Wel behoort ze tot de gerespecteerde en nuttige organen van cultuur en samenleving maar *ze geeft haar recht om anders te zijn tegenover de wereld in feite op.*

Krachtverlies

Ik geloof dat de culturele gelijkschakeling van de kerken met de organen van cultuur en samenleving voor de kerken verlies van kracht met zich meebrengt. Dat blijkt op verschillende terreinen.
In de eerste plaats op het terrein van de evangelisatie. Het lijkt mij voor geen bestrijding vatbaar, dat het uitdragen van het Evangelie de meest belangrijke taak van de gemeente van Jezus Christus is. In welke vormen dit gebeurt laten we nu buiten beschouwing. We constateren alleen dat het evangelisatiewerk van de meeste kerken niet bepaald bloeiend is. Doorgaans wordt de schuld daarvan gegeven aan de moderne mens, die in zijn eeuwig behoud niet is geïnteresseerd en daarom zich niet bekeert op onze prediking. Er wordt dan ook veel gesproken over de benadering van deze ongrijpbare moderne mens. Er wordt ook veel gesproken over de noodzaak van 'n opwekking. Maar 'k geloof dat over het hoofd wordt gezien dat de evangelieprediking krachteloos wordt wanneer zij verricht wordt door kerken of gemeenten die in allerlei opzicht er blijk van geven van de wereld te zijn. De evangelisatieprediking roept op tot bekering en wedergeboorte en dat zijn woorden die in de gedachtenwereld van cultuur en samenleving eigenlijk niet passen want ze zijn niet naar de mens; ze zijn immers niet eens naar de vrome mens! Daarom roept zoveel evangelisatiewerk de mensen op tot iets wat de getuigen zelf eigenlijk niet zijn: ànders dan de wereld.
Misschien kan het „succes" van de vrije evangelisaties en van de pinksterbeweging ons in dezen iets leren. Ik ben niet blind voor de vaak bedenkelijke kanten van deze bewegingen. Ik weet ook wel, dat ze het vaak zoeken onder randkerkelijken en een grote aantrekkingskracht uitoefenen op mensen die in hun eigen kerk zich niet thuis kunnen voelen. Maar daarmee zijn ze niet „verklaard." Hun aantrekkingskracht berust voor een niet gering deel op hun anders-zijn dan de wereld.
In de tweede plaats betekent deze gelijkschakeling met de wereld een verlies aan profetische kracht. Men hoeft niet veel van de bijbelse profeten te weten om toch te begrijpen, dat hun kracht school in hun vrijheid om het woord van God te plaatsen tegenover de heersende orde. Die vrijheid verliest de gemeente van Christus wanneer zij zich met de heersende orde laat gelijkschakelen. Het is best mogelijk dat dit in geen jaren aan de dag treedt. Maar in tijden van crisis komt het plotseling weer naar voren.
Onze tijd is zo'n tijd van crisis, en de spanningen tussen gemeente en wereld nemen dan ook toe. Want zeker in het Westen is de samenleving bedreigd. Het grote Oost-West-conflict - dat nu wel even uit de aandacht is nu Rusland en China zo op elkaar schelden - heeft de westerse wereld gedreven op een weg van zelfhandhaving die van alles wat werkelijk tot de gemeenschap wil behoren uiterste loyaliteit vraagt. Het zou te ver voeren dat hier in bizonderheden te beschrijven maar dat w in het Westen leven in de ban van een eigen politieke ideologie, die om aanvaarding vraagt, staat vast. Maar deze loyaliteit kan en mag de gemeente niet geven. Wat gebeurt er wanneer zij vanwege haar loyaliteit jegens haar Heer met de loyaliteit jegens de wereld in conflict raakt?
Wij hebben een drastisch voorbeeld in onze onmiddellijke omgeving in het Herderlijk Schrijven van de Synode van de Ned. Herv. kerk over de kernbewapening. Hoewel verre van volmaakt is 't 'n profetisch woord. Dat heeft de overheid meteen goed begrepen en dat hebben de politieke partijen, die de westerse idologie al of niet bewust hebben opgenomen in hun beginselprogramma, meteen ook goed begrepen. De synode is heftig aangevallen. Maar het ziet er naar uit, dat de strijd om dit herderlijk schrijven nu naar binnen is verplaatst. Is het wel in overeenstemming met de gevoelens van het kerkvolk? vraagt Prof Van Niftrik. Heeft de synode wel het recht zulke uitspraken te doen? Met welk gezag doet zij dit? Ik geloof dat deze worsteling van enorm geestelijk gewicht is, in de eerste plaats voor de Hervormde kerk maar evenzeer voor alle kerken in ons land, onze eigen gemeenten niet uitgezonderd. Want hier gaat het om niets meer of minder dan om de identiteit van de gemeente van Jezus Christus in èn tegenover de wereld.

't Bestaan van de gemeente in de wereld is altijd riskant. Het gevaar wereldgelijkvormig te worden bestaat steeds en vertoont in iedere tijd weer nieuwe vormen. 't Komt mij voor dat de moderne staatsgedachte, naast de onmiskenbare positieve dingen, waarvan wij de waarde niet mogen onderschatten, toch ook bizondere gevaren in zich bergt en dat wij de gevolgen hiervan reeds ondervinden. Maar de Heer laat Zijn gemeente niet in de steek. Ongetwijfeld zal Hij door Zijn Heilige Geest de gemeente weer tot haar eigenlijke staat en opdracht teruggroepen. Dat brengt pijn en strijd, zowel naar buiten als naar binnen. God geve dat wij de stem van de Heer zullen herkennen wanneer Hij ons roept.

J. Reiling

„En toen Hij zag, dat zij zich aftobden om vooruit te komen bij het varen - want zij hadden de wind tegen - kwam Hij omstreeks de vierde nachtwake, gaande over de zee". - (Mark. 6 : 48).

Het was avond geworden; de dag was druk geweest voor de discipelen. Met een grote schare hadden zij geluisterd naar de vele dingen die hun Meester leerde en zij waren uitdelers geweest van de broden en vissen, die Hij vermeerderde.

Zij hadden ook de overgeschoten brokken verzameld: twaalf volle korven.

Daarna had de Heer Jezus hen gedwongen in het schip te gaan, terwijl Hij de schare van Zich liet. En nu was het reeds donker geworden.

De Heer beval Zijn discipelen Hem vooruit te varen naar de overzijde. Dit bevel schijnt meerdere oorzaken te hebben.

In Joh. 6 lezen wij, dat het volk na de spijziging de Heer met geweld koning wilde maken en onmiddellijk daarna volgt de mededeling dat Hij Zijn discipelen dwong in het schip te gaan en over te varen naar de andere zijde.

Waarom deed de Heer dat? De discipelen zouden de pogingen om Jezus koning te maken zeker ondersteund hebben, maar de Heer wist dat Zijn ure nog niet was gekomen; daarom verliet Hij hen.

De discipelen hadden veel eer en dank geoogst bij die wonderbaarlijke spijziging, maar ook zij zagen daarin de hand van de Meester niet. We lezen zelfs dat hun hart verhard was. Hoe is het mogelijk! een volgeling van Jezus, maar met een verhard hart!

Aan rustige wateren

Ter vierde nachtwake

Nu zond de Heer hen weg om Zich in die nacht op bijzondere wijze aan hen te openbaren. Daar op de berg dacht de Heer aan de Zijnen en bad voor hen, evenals Hij dat nu doet bij de Vader voor ons.

Ook wij worden soms, evenals de discipelen eertijds, op de golven des levens heen en weer geworpen, maar wij zijn door Hem niet vergeten.

Het staat er zo heerlijk: zij waren midden op de zee, maar Hij zag dat zij zich aftobden om het schip vooruit te krijgen. Dat alleen reeds geeft ons moed: Hij ziet ons in al onze moeite en strijd, Hij ziet ons tobben.

De wind was hen tegen. Ja, wie de Heer wil volgen, zoals Hij dat van ons vraagt, stuit op tegenwind. Velen willen dit ontgaan en keren het schip, maar dat is ongehoorzaamheid. Jezus had de discipelen gezegd waarheen zij gaan moesten en zij gingen, al ging het ook tegen de wind!

Bedenken wij: dode vissen gaan met de stroom mee!

Het was avond toen zij in het scheepje gingen; de storm stak op, zij trokken aan de riemen tot ze kraakten, om koers te houden, want, greep de storm toe, dan zouden zij op de oever te pletter worden geslagen.

Zij waren in grote nood en Jezus liet hen in de nood tot de vierde nachtwake.

Ter vierde nachtwake. Dat is juist het donkerste uur voor het aanbreken van de dag. Als wij in moeilijkheden zijn, zouden we willen dat God ons dadelijk te hulp kwam zodra wij er om vragen. Laat het ons in de eerste plaats genoeg zijn dat Hij ons ziet en al is het dan ook ter vierde nachtwake: Hij komt! Duidelijk zien wij dit in het leven van Job; tegenspoed op tegenspoed was zijn deel, het werd stikdonker voor hem, maar ter vierde nachtwake kwam de Heer.

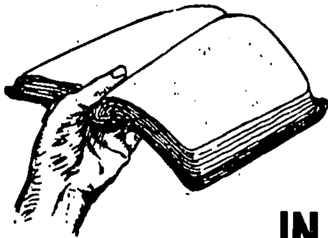
Eveneens ondervonden dit Martha en Maria die in grote droefheid waren, omdat Lazarus stierf, hoewel zij de Meester een boodschap hadden gezonden. Maar ook hier kwam Hij niet te laat. De vierde nachtwake was hier eerst vier dagen nadat Lazarus gestorven was.

De Heer komt in de vierde nachtwake; dit is ook waar voor de gemeente. De eerste drie nachtwaken zijn reeds voorbij, het is nu omtrent de vierde nachtwake.

Maar als de duisternis het grootst is, verschijnt de blinkende Morgenster en breekt de lichtende dageraad aan.

Haast is voorbij de bange nacht der smarten
De morgen gloort, hij stilt de wens mijns harten
en brengt mij, Jezus, U nabij!
,k Vind dan niet meer, wat hier mij vaak bezwaarde
'k Heb dan genoeg - 'k heb waar mijn oog op staarde:
,k Heb U, O Jezus, dierb're Heer!

Workum F. G. J. Hofhuis

IN DE LEER

DE BRON

In de leer zijn wij baptisten nooit zo heel sterk geweest. Wij hebben leer onder onze schoenen en misschien lappen wij haar wel aan onze laars. 't Komt aan op het leven en op het hart. Dat is waar en niet waar. Het is waar, zeggen wij tot broeders en zusters wier geloof lijkt te berusten op een belijdenisgeschrift. Het is niet waar, zeggen wij tot onszelf, wier geloof soms niet meer lijkt te zijn dan een brok emotie.

Want het geloof berust op feiten en die feiten staan met elkaar in verband. Ze hebben betekenis en ze brengen van alles in beweging. Het geloof kan het eigenlijk niet volhouden wanneer wij dit veronachtzamen. En daarom gaan wij in de leer. Dat is ondertussen zo eenvoudig niet. In de reformatorische kerken heeft men daarvoor een leerboek in de Heidelbergse Catechismus. Het heeft nu al 400 jaar goede diensten bewezen. Maar wij hebben zoiets niet. Wij hebben de bijbel en gaan rechtstreeks terug tot de bron. Er gaat niets boven de bron zelf, zeggen wij.

Hebt u wel eens geprobeerd de bronnen van een beekje op te sporen? Dat is haast niet te doen zonder een gids, die het brongebied kent. Het gaat met de bijbel niet anders. Het is een moeilijk boek. Het valt niet mee om de draad van 't geheel vast te houden. Soms vraag je je af: is er wel zo'n draad of staan die bijbelboeken los van elkaar? Leg de Spreuken eens naast de Openbaring van Johannes en het Hooglied eens naast Leviticus. Neen, de bijbel is geen boek waarvan je de draad meteen te pakken hebt om haar nooit meer kwijt te raken. Daarom hebben wij voor 't begrijpen van de bijbel een goede gids nodig. Dat wist Paulus al en hij wist ook welke gids nodig was. Dat de Heilige Geest, de Geest van wijsheid en van openbaring (Ef. 1 : 17). Zonder deze Geest blijft de bijbel een gesloten boek. We kunnen er wel in lezen en er ook wel veel uit leren maar er blijft toch een sluier over liggen. We lezen over 't leven en denken van de Israëlieten of van de eerste christenen maar of 't ons eigen leven raakt is de vraag. Maar als de Heilige Geest ons de bijbel gaat uitleggen wordt dat anders. Dan verdwijnen Israëlieten en christenen naar de achtergrond en dan verdwijnt ook de sluier. Dan blijken plotseling alle verhalen, geboden, spreuken, liederen, brieven te wijzen naar Jezus Christus. Al die woorden worden wegwijzers naar hèt Woord. Niet alle wegwijzers zijn even duidelijk en niet alle wegen lopen rechtstreeks op Hem toe. Maar alle komen bij Hem uit. Omgekeerd ontvangen de vele woorden vanuit het Woord een nieuwe betekenis en worden met elkaar ook tot Woord. Want de Heilige Geest blijkt niet alleen de uitlegger te zijn van de bijbel maar de verborgen auteur. Achter al dat spreken en schrijven waaruit de boeken van de bijbel in hun uiteindelijke vorm zijn geboren en gegroeid staat de God en Vader van onze Heer Jezus Christus.

Daarom kan niemand werkelijk bij de bijbel in de leer gaan als hij niet in Jezus Christus gelooft, want anders blijft de sluier er over. Jezus zelf verwees de schriftgeleerden naar de boeken van het Oude Tes-

tament omdat die van Hem getuigen. Maar zonder geloof in Hem konden ze desnoods de wet en de profeten uit hun hoofd leren zonder er anders van te worden.
De sluier verdwijnt alleen wanneer iemand zich tot Hem bekeert (2 Cor. 3 : 16). Voor wie in Jezus Christus gelooft wordt de bijbel een belangrijk en interessant boek. Het is eigenlijk onbegrijpelijk dat we er zo weinig mee bezig zijn, bewijs van verschraling van ons geestelijk leven. Daar tobben vele gelovigen mee. Ze hebben niet alleen behoefte aan meer blijdschap of meer kracht, maar aan meer kennis, aan een dieper verstaan van het geheimenis van Christus, die de bron is van alle blijdschap en kracht. In deze rubriek willen we proberen elkaar daarbij te helpen door samen bij het Woord in de leer te gaan.

Het is misschien goed om duidelijk te zeggen wat dit wel en wat dit niet inhoudt. Het houdt niet in dat wij aan de bijbel gedachten willen ontlenen om daarover te mediteren. Dat is op zichzelf een goede en nodige zaak, waar de meesten van ons in het jachtige leven nooit aan toekomen.
Maar het is niet wat wij hier doen. Wij zoeken om zo te zeggen niet naar gedachten en inzichten die we meteen op ons eigen leven kunnen toepassen maar we proberen in de bijbel de lijnen van Gods werk na te tekenen en zo te verstaan wat Gods weg met de wereld is. Daarin is immers onze eigen levensweg opgenomen en we komen langs een omweg bij de toepassing op ons eigen leven terecht.

Het hart van de bijbel is Jezus Christus. Wie was Hij? Wie is Hij? Voor een antwoord op deze vragen willen we in de komende weken bij de bijbel in de leer gaan.

J.R.

---

zand en zaad

Zaterdagmiddag en ben juist verregend thuisgekomen van een felicitatiebezoek, dat voorafgegaan werd door een poging een fotograaf te bewegen voor mij een mooi plaatje voor het komend kerstnummer van De Zaaier te maken.
Die regen en de kou en de warmte in de kamer, want de kachel brandt natuurlijk in deze herfstige augustus, maken me dommelig. Nog juist zie ik in een krant een lang artikel, waarboven in vette letters: De slag om Arnhem.

Ik was die zondag thuis. Natuurlijk heb ik u dit verhaal al eens eerder gedaan, maar een mens onthoudt beter wat hij beleeft dat wat hij leest. Het was in de dagen dat dit blad niet meer verscheen en dat het kontakt tussen de gemeenten een beetje gaande werd gehouden door een mager Mededelingenbladje, dat ik van de Paasberg af redigeerde. De Paasberg ligt tussen Arnhem en Velp. Verder reisde ik wat door het land om hier en daar te preken, want ik was toen in algemene dienst, zonder een bepaalde gemeente als standplaats. In ellendige treinen en met bussen, die een eigen gasfabriek achter zich aan voerden, trok ik van stad tot dorp.
17 september 1944 was ik in Arnhem. Die zondag zou ik preken in het gebouw aan de Tuinstraat, in eigen gemeente dus, waar ik wel lid maar geen voorganger in gewone zin was. De zoon en ik zouden wandelen, de moeder en dochter per tram gaan. De sirene had wel gehuild en dus dreigde gevaar, maar je went aan alles en de politie zou je op een vroege zondagmorgen niet veel maken. We kwamen tijdig in de kerk. We begonnen de dienst normaal. Jammer dat ik u nu niet kan zeggen welke liederen we zongen en welke Schriftgedeelten we lazen. Er is nogal wat weggeraakt in de dagen na de 17e. Wel heel goed herinner ik me het verschrikkelijk lawaai dat sterker en sterker werd. Drommen vliegtuigen waren in de lucht met daartussendoor afweergeschut. Er luisterde geen mens meer en ik gaf het op. Ik zei, dat we wat zouden wachten tot het weer rustig werd. De mannen gingen in de voordeur staan om naar de hemel te kijken, naar de vliegtuigen. Toen de bui wat over was, zette ik de preek voort, zei Amen en besloot de dienst. Nee, weggaan was er niet bij want het veiligsignaal had nog niet gegild. Dat duurde tenslotte te lang en we gingen de weg op in de richting Velp. Toen begon het ons langzaam te dagen dat er wat gaande was. Vliegtuigen scheerden schietend over en ergens dicht bij sloegen bommen in. We schuilden achter dikke beuken, een eind verder in een huis en kwamen eindelijk boven op de berg aan, nog altijd niet precies wetende wat ons boven 't hoofd hing. Electriciteit bleek er niet meer te zijn. Door geroep van buiten gingen we de straat op en zagen de vliegtuigen, met hun sleep gliders, die zich losmaakten en daalden. Een enkele werd in brand geschoten. De slag om Arnhem was begonnen. Het vreemde leven tussen hoop en vrees, tussen een brandende stad en ronkende tanks, tussen donkere dagen en lichte nachten duurde een kleine week.
Toen werden we verjaagd uit het huis en de stad en trokken onder bescherming van een zelfgemaakte rode kruisvlag door de bossen naar de achterkant van Velp. Dat was op de volgende zondag. We vonden onderdak in een villa, waarvan de oude bewoonsters ons met vele anderen vriendelijk opnamen. Daar leefden we met zeven mensen in een kamer. Ook een week. Toen luidde het bevel, dat we opnieuw moesten vertrekken. Op die dag, het was weer een zondag, en het regende, zeulden we ons op de fiets met merkwaardige banden voort tot we tegen de avond Hengelo binnenkwamen, dat toen aan de beurt bleek voor vernielende bombardementen.

Maar wat zal ik u verder lastig vallen met zulke herinneringen, die negentien jaren oud zijn. We hebben niet weer gekerkt in de Tuinstraat en niet weer gewoond op de berg. Wij zijn niet teruggekeerd. Het huis was praktisch leeggeroofd toen we na bijna een jaar er heen mochten om te kijken. Was het allemaal donker in die dagen? Integendeel, meestal was het licht en God gaf zonnestralen door een dienstmeisje in Velp, bij een kerkmuur aan de IJssel, die we overtrokken, om in Over-ijssel te komen en door allerlei hulp van vele mensen uit vele plaatsen. Het was een merkwaardige periode in het leven, vol dreigingen en reddingen, vol angst en bevrijding daarvan. Vergeleken bij deze dagen waren ze zeker niet slechter. We leefden toen. En we geloofden toen. Dat is vandaag met al die welvaart met slagroom en gebak wat anders. Het ging toen om brood en niet om beleg. Er was grotere waardering. En God woonde niet aan de andere kant van de stad. O nee, wij zijn dankbaar vandaag, maar met minder vreugde dacht ik. We leven wel vandaag, dat wel, maar toen lééfden we. Of lijkt dat maar zo vanuit de verte? Bij het licht van een brandende stad speelden we op een harmonium, dat we ook nooit terugzagen. Nu drukken we de knop in. Daar zit een verschil in; ook in de liederen.

Huizinga

Van de redaktie

In dit nummer verschijnt het eerste van een serie artikelen over een onderwerp dat in het algemeen te weinig aandacht ontvangt: De gemeente en de bejaarde.
Het is van de hand van ds G. Brongers te Leeuwarden, die met deze artikelen opnieuw zijn intrede doet als lid van de redaktiekommissie van De Christen. Opnieuw, want reeds eerder was ds Brongers aan de redaktiestaf verbonden. We verwelkomen hem hier graag!
Ook de reeds vroeger gepubliceerde rubriek 'Schouw der gemeenten', een beknopte geschiedschrijving van diverse gemeenten, zal weer van tijd tot tijd in ons blad verschijnen. Onze nieuwe redakteur heeft zich met de verzorging van deze rubriek laten belasten. We zijn ervan overtuigd, dat vele lezers de terugkeer van deze rubriek met vreugde zullen begroeten!
Drs J. Reiling opent in dit nummer de rubriek 'In de leer'.
Deze 'leergang' - een bijbelrubriek - moet bij de rector van ons seminarium wel in vertrouwde handen zijn!

E.R.

NADER BEZIEN

Kinderdoop en adoptie

De generale synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland, in Groningen bijeen, heeft verleden week met vrijwel algemene stemmen besloten, dat kinderen die door leden van deze kerken wettig zijn geadopteerd recht hebben op de „heilige doop en mitsdien behoren gedoopt te worden”;(. . .) „mits de voorwaarden voor een christelijke opvoeding duidelijk aanwezig mogen worden geacht”.

Dat laatste, dit ‚mits' vooral, heeft ons even aan het denken gezet.

Wij hebben altijd gemeend, dat de gereformeerde theologie ten aanzien van de ‚kinderdoop' zijn uitgangspunt vond in de oudtestamentische verbondsgedachte en dat men dus de ‚doop' bediende als een zegel van het verbond, waarin de kinderen zijn opgenomen krachtens hun geboorte uit gelovige ouders. We citeren:

„. . zo moeten ook zij (*de kinderen*) door den Doop, als door het teken des Verbonds, der Christelijke Kerk ingelijfd en van de kinderen der ongelovigen onderscheiden worden, gelijk in het oude Verbond of Testament door de Besnijdenis is geschied, voor dewelke in het nieuwe Verbond de Doop ingezet is”, (*Heidelbergse Catechismus, zondag 27, vr. 74*).

In het doopformulier, bij deze kerken - voorzover wij weten - officiëel nog steeds in gebruik, wordt een en andermaal nadrukkelijk herinnerd aan het oude verbond en aan de gelovige en zijn zaad. In dat verband wordt van de ‚doop' o.a. gezegd:

„. . om ons en ons zaad zijn verbond te verzegelen. .”.

We hebben de indruk, dat het besluit van de gereformeerde synode de ‚doop' niet te onthouden aan wettig geadopteerde kinderen, mits de voorwaarden voor een christelijke opvoeding duidelijk aanwezig geacht moeten worden, heel duidelijk heenwijst naar een struktuur-verandering welke zich reeds lange tijd bezig is te voltrekken binnen de gereformeerde kerken van Nederland.

De verbondskerk-idee, zoals die vroeger vigeerde (en velen irriteerde) wordt meer en meer losgelaten terwijl de idee van de Christusbelijdende volkskerk er voor in de plaats komt.

Op grond van deze wezenlijke verandering binnen de gereformeerde kerken geloven we, dat een steeds toenemende toenadering tot de nederlands hervormde kerk - binnen of buiten de georganiseerde oekumene - met zekerheid verwacht mag worden.

v. D.

De gemeente en de bejaarde (1)

Door ds G. Brongers

„Verwerp mij niet ten tijde des ouderdoms, begeef mij niet, nu mijn kracht vergaat.
„O God, Gij hebt mij onderwezen van mijn jeugd aan, tot nu toe verkondig ik Uw wonderen;
„wil mij dan ook tot mijn ouderdom en grijsheid, o God, niet verlaten, totdat ik aan dit geslacht Uw arm verkondig, aan ieder die komt, Uw sterkte”. Psalm 71 : 9, 17 en 18.

Dat is *het gebed van een grijsaard,* waarin de nood van de ouderdom de Here wordt bekend gemaakt. Het is maar aan zeer weinigen vergund, hetgeen van Mozes geschreven staat in Deuteronomium 34 : 7 „Mozes was honderdtwintig jaar oud, toen hij stierf; zijn oog was niet verduisterd en zijn kracht was niet geweken”. En naast dit verhaal der krachten komt het verdriet om het vergeten en niet meer begrepen worden, zoals in deze paar regels uitgedrukt:

Ik heb lang geleefd, en ik ben moe -
Een verwelkt blad, dat bevend hangt aan een tak -
En wat de levensavond blij kan maken,
liefde en eerbied van de mijnen,
is mij ontzegd. -

Ook is er een latijnse spreuk, die luidt: saepe nigrum cor est, caput album: dikwijls bevindt zich bij een wit hoofd een zwart hart.

De psalmist weet van donkere dreigingen en haast onweerstaanbare neigingen. Hij is angstig en daarom bidt hij: „O God, wees niet verre van mij, wil mij dan ook tot mijn ouderdom en grijsheid niet verlaten”.

Wat de jongste sterftetafels vertellen.

Door het Centraal Bureau voor de Statistiek werden weer sterftetafels samengesteld over de jaren 1956-1960. Uit de daarin verzamelde gegevens blijkt, dat de gemiddelde levensduur van de mens steeds langer wordt. De toename is wel zo veel, dat deze nu ongeveer het dubbele is van die volgens de eerste uitgewerkte sterftetafel in ons land van ruim een eeuw geleden. In de periode van 1840-1851 lag b.v. de grens tussen evenveel overleden en nog levende personen bij de leeftijd van 35 jaar. Dus uitgaande van 100.000 levendgeboren mannen, dan lag de grens tussen 50.000 overledenen en 50.000 nog levenden bij de leeftijd van 35 jaar. Interessant is wel, dat dit voor vrouwen 40 jaar was. Maar volgens de jongste sterftetafels is nu op de leeftijd van 35 jaar maar 5% in plaats van 50% overleden. Terwijl de grens van 50% overleden en 50% nog in leven zijnde personen bij de leeftijd van 75 jaar ligt. Voor vrouwen is dit 78 jaar.

Het langer worden van de levensduur van de mens blijkt ook uit het steeds groter aantal personen, dat de pensioen-gerechtigde leeftijd van 65 jaar bereikt. In de jaren 1840-1851 was dat slechts 25% van de levend geboren mannen. Rondom de eeuwwisseling, in 1900, was dit al opgelopen tot 46%. In de dertiger jaren bedroeg dit reeds 67% en volgens de laatste sterftetafel is dit nu 76% van de levend geboren mannen. Er voltrekt zich dus een z.g. *vergrijzing,* die niet alleen een verschijnsel is in ons land, maar welke zich bij alle volkeren over de gehele wereld voordoet. Hoewel bij vele volkeren de grens van 50%, zoals hierboven genoemd, veel lager ligt dan bij ons. Het aantal bejaarden in ons land, dat zijn zij van 65 jaar en ouder, is vandaag aan de dag ruim 8% van onze bevolking. Maar men verwacht dat dit percentage in 1980 al 10.5% zal zijn.

Het probleem van de oude dag.

Het zal wel niet nodig zijn elkaar nog te overtuigen, dat met de A.O.W., hetzij als het huidige basispensioen of een toekomstige meer aangepast pensioen, het bejaardenvraagstuk niet is opgelost en niet heeft afgedaan. Hoewel die gedachte misschien toch nog ergens op de achtergrond van ons denken leeft.

Vooral in de na-oorlogse jaren is en wordt een diepgaande studie gemaakt van de oudere mens. Wetenschappelijke, sociale, culturele en industriele instellingen houden zich regelmatig bezig met vragen over het maatschappelijk en geestelijk welzijn van de bejaarde. Zo kent de medische wetenschap twee specialisten studies: de *gerontologie,* dat is de studie van de grijsaard, de levensverschijnselen van de oude dag,

en de *geriatrie*, de studie van de ziekteverschijnselen op oudere leeftijd.
Andere facetten van het probleem van de oude dag zijn o.a.: het veel lagere inkomen, waardoor men zich allerlei beperkingen moet opleggen en zich ook minder verzorgd kan kleden en maar weinig of niets meer kan bijdragen voor de arbeid van de Here door de gemeente; ook de huisvesting; het al of niet nog productief bezig kunnen zijn, hetzij tegen betaling of voor liefdadigheids- en kerkelijke doeleinden; de verzorging en de verpleging bij toenemende aftakeling; bovenal de eenzaamheid, in het bizonder van de alleen wonende en zieke bejaarde.- Door allerlei instanties en instellingen, zoals Sociale Zaken, diaconieën, bejaardentehuizen, bejaarden-sociëteiten, sociale werksters, is en wordt reeds veel gedaan voor de bejaarden. Maar al deze zorg beweegt zich op het maatschappelijk, sociaal en cultureel vlak. *Doch wat wordt in gééstelijk opzicht gedaan voor de bejaarden*? Dragen de kerken en onze gemeenten niet de verantwoordelijkheid voor déze geestelijke zorg?

De bejaarden in onze gemeente.

Juist ónze gemeenten, die de belichaming willen zijn van de nieuwtestamentische gemeentegedachte. In 1 Cor. 12 : 12, 13 en 26 lezen wij: „want door één Geest zijn wij allen tot één lichaam gedoopt.. en allen zijn wij met één Geest gedrenkt. Als één lid lijdt, lijden alle leden mede". In *Gal. 3 : 26 - 28* schrijft Paulus: „Want gij zijt allen zonen van God, door het geloof in Christus Jezus. Want gij allen, die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van onderscheid van Jood of Griek, van slaaf of vrije, van mannelijk en vrouwelijk: gij allen zijt immers één in Christus Jezus". Dan lezen wij nog in *Efeze 4 : 1-6* over de roeping der gemeente jegens haar leden: „met alle nederigheid en zachtmoedigheid en lankmoedigheid en elkander in liefde te verdragen, en ons te beijveren de eenheid des Geestes te bewaren door de band des vredes: één lichaam en één Geest, gelijk wij ook geroepen zijn in de ene hoop onzer roeping, één Here, één geloof, één doop, één God en Vader van allen, Die is boven allen en door allen en in allen".
Onze gemeenten, die juist hun eenheid in Christus Jezus willen beleven, die hun eenheid in Hem beléven, *hebben een taak ten aanzien van ál hun leden.*
Nu heeft haast elke gemeente een uitgebreid jeugdwerk. Hiervoor wordt gecollecteerd, een of meer localiteiten ingericht, leiderscursussen georganiseerd, enz. Want wie de jeugd heeft, die heeft de toekomst! *Maar hoe staat de gemeente tegenover haar bejaarde leden*? Wat wordt er voor hen, met hen en om hen gedaan? Of is de bejaardenzorg nog niet of ter nauwernood ter sprake gekomen? Hierbij een voorbeeld uit de practijk: Het echtpaar behoort tot een andere kerk, waarvan zij jarenlang wijkcontactpersoon was. Er kwam een nieuwe predikant, die zich geheel gaf voor de arbeid. Maar de reactie van het echtpaar was: „U mag wel gelijk hebben, dat hij erg actief is. Maar het is bij hem jeugd voor en jeugd na en wij ouderen doen niet meer mee. Zelfs een bezoekje kan er niet meer af".

Wordt er in onze gemeenten aanleiding gegeven, dat de oudere broeders en zusters de indruk kunnen krijgen, dat zij niet meer meetellen en aan de kant worden gezet?

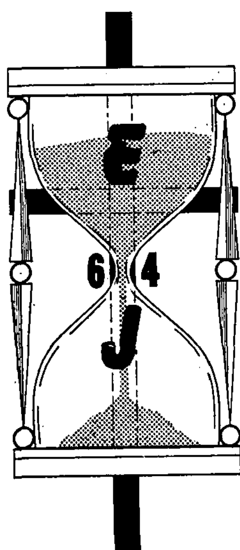
Er wordt nog wel eens smalend gesproken over die conservatieve oude mensen, die niet meer bij de tijd zijn en alle initiatieven steeds maar weer gaan afwegen tegen hetgeen vroeger was en vroeger gedaan werd. Het komt ook wel voor, dat jongeren niet naar de bidstond of naar een bepaalde vereniging willen, omdat er zo vele ouderen komen.
Is er te weinig respect en begrip onder ons voor de bejaarde broeders en zusters in de gemeente, zodat de eenheid der gemeente in gevaar komt door meningsverschillen tussen de verschillende generaties? De een kán niet zonder de andere, *beide generaties hebben elkaar nodig!*
Het is misschien niet overbodig in dit verband Mozes, de grote leider en kerkvader van het volk van het oude Verbond, te noemen. Volgens Numeri 11 : 16 en 17 moet Mozes in opdracht van de Here 70 oudsten kiezen om hen te helpen het volk te regeren. En de leiding van het volk Israël bleef bij de oudsten ook tijdens en na de ballingschap, Ezra 4 : 2 en 3; 5 : 9.
Welke veranderingen komen er in de omgang met en in de zielzorg aan de bejaarde, in vergelijking met de jaren toen hij nog volop aan de arbeid en in de gemeenschap van de gemeente deelnam? Nu, waar in vele gevallen hem of haar de levenspartner ontvallen is en de eenzaamheid dagelijks drukkender wordt. Een oudere broeder vertelde mij: „Vroeger vond ik het altijd vervelend als er weer gebeld werd. Maar nu ben ik blij, als de bakker en de melkboer komen. Dat betekent voor mij weer even een praatje te kunnen maken. Er zijn dagen, dat ik buiten de leveranciers geen menselijke stem hoor, uitgezonderd dan de radio en een groet over en weer met de buren". Naast de *eenzaamheid* en *de leegte* is de *afhankelijkheid* gekomen, o.a. door allerlei ouderdomsgebreken, waarin men erg moeilijk kan berusten. Wanneer een bejaarde zich hierover een enkele keer beklaagt, dan wordt hij al gauw lastig genoemd.

Is in onze gemeenten begrip en medeleven voor en met deze eenzaamheid en de last van het afhankelijk zijn? Of is een bejaarde in onze gemeente slechts een bekende van de voorganger en de wijkouderling, maar voor de andere leden een vergetene, een onbekende? Ontvangen de oudere broeders en zusters de geestelijke steun in onze gemeenten, waardoor zij in hun geloof gesterkt worden en de hoop en de verwachting in Jezus Christus niet verduistert? Berust deze pastorale zorg uitsluitend bij de voorganger, of wordt hij nog terzijde gestaan door een bejaarden-ouderling? De figuur van jeugdouderling is in onze gemeenten bekend, maar zouden er wel vijf gemeenten zijn in onze Uniegemeenschap, die een bejaarden-ouderling hebben?

(wordt voortgezet).

KORRESPONDENTIE

Br B. te G. We zijn het met U eens; 't is beter bedoelde regels niet te plaatsen.

E J
64

Geen andere passie

Evangeliseren is het verblijdende bericht overbrengen van wat God in en door Jezus Christus heeft gedaan, doet en zal doen tot heil en behoud van de mensen. Deze boodschap van Gods reddend handelen in Jezus Christus is niet bestemd voor een bepaald deel der mensheid, maar zij geldt voor alle mensen van alle plaatsen en tijden.

Wie deze boodschap heeft aanvaard en Christus als Zijn Heer en Heiland heeft beleden, zal geen andere passie kennen dan dat ook zijn familie, zijn vrienden en kennissen, tot de aanvaarding van deze boodschap komen en Christus erkennen als de Heer van hun leven.

God brengt ons in het dagelijks leven vele mensen op ons levenspad en nu gaat het er om dat we de vele kansen en mogelijkheden, die God ons schenkt, uitbuiten. Wat zou het fijn zijn, indien door Uw getuigenis een mens de weg tot Christus vindt.

Tabitha-Bouw-Actie

Rijk en arm

Wie is rijk?
Wie is arm?
Armoede is geen schande!
Rijkdom is gevaarlijk!
Wat is rijkdom?
Wat is armoede?

„Armoede betekent niet het bezitten van weinig maar het niet bezitten van veel"; zo heeft Antipater een 300 jaar voor Christus gezegd. Dit lijkt mij juist. Het begrip „armoede" is een vergelijkingsbegrip. Wie in de welvaartstaat Nederland geen televisie, geen radio, geen stofzuiger, geen brommer heeft, is arm, en achterlijk. Maar deze zelfde mensen kunnen in vergelijking met een inboorling uit Ghana schatrijk zijn, omdat die zelfs geen stoel heeft om op te zitten.

Tabitha is niet arm, in die zin, dat zij weinig bezit. Maar zij is arm in die zin, dat zij veel niet bezit. En dat vele, dát is het bouwkapitaal, dat nodig is om de uitbreiding van ons, uw, diaconessenhuis te realiseren. Ons ontbreekt in eerste instantie een kleine honderd duizend gulden om te starten.

Dat zo'n bedrag niet in één slag bij elkaar te krijgen is, is duidelijk.
Maar vele kleintjes maken ook in dezen één grote. En de aanhouder wint. Dat velen dit beseffen, blijkt wel weer uit de verantwoording, die we deze week kunnen geven:
gemeente Pernis *f* 42,95; gemeente Hengelo *f* 294,87; zusterhulp te Apeldoorn *f* 10,-; dames B, D en V te P *f* 5,-; mej. CDZ te S *f* 2,-; HP te Z *f* 7,50.
We danken allen, die per giro of in de collecte in hun gemeente hun bijdrage ons deden toekomen. Zij waren mensen, die niet allereerst ontroerd werden door de nood in de wereld, óók in de wereld der lichamelijk hulpbehoevenden, en tranen lieten stromen bij de aanblik der hulpbehoevendheid. Zij tastten in hun beurs. Zij deden van hun deel in dit leven een deel toekomen aan anderen in dit leven. U, die dit ook wilt doen, geven we graag ons gironummer: 1028558 t.n.v. Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

Mededelingen

Het adres van zendeling S. Edens is thans: Meidoornpad 8 te ABLASSERDAM.

Predikantsvrouwendag

Op donderdag 3 oktober hopen we onze jaarlijkse predikantsvrouwendag te houden ten huize van Mevr. A. Reiling-v. d. Molen te Bilthoven.
Alle voorgangersvrouwen worden hartelijk uitgenodigd deze dag bij te wonen. We hopen, dat er velen zullen komen.
Wilt U zich vóór 22 september a.s. opgeven aan onderstaand adres? De kosten worden hoofdelijk omgeslagen. Het programma wordt nog nader bekend gemaakt.

Met vriendelijke groet,
M. Posthumus-v. Dokkum,
Ipelo 14, Rotterdam-23
Tel. (010)-17.63.61.

Adres N.Z.C.

Het adres van de Nederlandse Zeemanscentrale is: Haarlem, Veenbergplein 29 (dus niet Veenbergplein 2 zoals abusievelijk eerder werd vermeld).

Adressen te Alkmaar

Met ingang van 8 september is het adres van de *sekretaris* van de baptistengemeente te Alkmaar: *W. IJlstra, Van der Lijnstraat 5, Alkmaar*; het adres van de *penningmeester* is: *G. Bakker, Frans Halsstr. 31, Alkmaar.*

Adressen te Dokkum

Sekretaris van de baptistengemeente te Dokkum is thans: *G. de Vries, Zuiderbaanstraat G. 290, Dokkum; penningmeester* is thans: *J. Zoethout, Oranjewal A. 135, Dokkum.*

Advertenties

Op vrijdag 30 augustus heeft God onze geliefde zuster

T. LANGIUS, geb. Bosma

op de leeftijd van 36 jaar, thuis gehaald.

Haar leven was Christus.

Trooste de Heer onze broeder en de kinderen.

Baptistengemeente „IJmond".

Aangeboden in nette woning, inwoning voor gelovige weduwe of juffrouw.
Leeftijd 45-60 jaar.
Voor gezelschap, doch kleine vergoeding voor kost.
10 minuten afstand bus naar Emmen.
Bosrijke omgeving.
Wed. G. Nijland, Hoofdweg 67, Klijndijk (Dr.).

Gevraagd in een moederloos baptistengezin, met 3 kinderen een

HULP IN DE HUISHOUDING

Leeftijd ongeveer 35 tot 40 jaar.
Intern.

Brieven te richten aan H. Kluin, Sinnigeslaan 5, Veendam.

Uitgevoerd worden werken van o.a. Sweelinck, Buxtehude, Bach en Franck. U bent van harte welkom.

Belangrijk orgelnieuws!

Dr. Anton van der Horst

demonstreert maandagavond 9 sept. 20.30 uur

het nieuwe PIJPLOZE RECORDING ORGAN „DEREUX"

in „De Krijtberg"-kerk
Singel 448, Amsterdam - Toegang vrij.

Aangeboden door

KETTNER & DUWAER's Pianohandel N.V.

Heiligeweg 21-25 - Amsterdam

Ieder gemeentelid welkom op het evangelisatie-weekend 12 en 13 okt. a.s.

Vrijdag 13 sept. 1963 79e jaargang Nr. 3696

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.
Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

ONZE 'SCHOOLDAG' 1963

Sinds vijf jaar kunnen wij als nederlandse baptisten het begin van een nieuw schooljaar meemaken. Welk een rijkdom ons daarin geschonken is, zullen wij langzamerhand moeten leren. Welk een verantwoordelijkheid ons daarin op de schouders gelegd is, zal ons meer en meer voor ogen moeten komen te staan. Van „de kinderen dezer wereld" zullen wij moeten leren, van welk een ontzaglijk groot belang de vorming van het toekomstige „kader" is: de opleiding van vandaag is beslissend voor de stootkracht en werfkracht van morgen.

Maandag 2 september j.l. vond de eerste lustrumviering van ons seminarium plaats, verbonden met de opening van het zesde studiejaar, in de kapel van de utrechtse gemeente. Een honderd tot hondervijfentwintig mensen waren aanwezig, afgevaardigd door instanties in onze Uniegemeenschap of door de gemeenten; of omdat een familie-lid voor het eerst of bij herhaling de vacantie onderbrak voor de studie; of zo maar uit pure, blijde belangstelling. Onder de belangstellende afgevaardigden van andere instanties merkten we op Prof. Vriezen en Prof. Van Ruler van de utrechtse universiteit, en afgevaardigden van de theologische school der vrije-evangelische gemeenten en van de theologische school van de zevende dagsadventisten.

Jezus Christus is fundament

Met het oudtestamentisch krachtige „Looft, looft verheugd den Heer der heren" werd dit feestelijke samenzijn geopend. De rector van het seminarium, drs J. Reiling heette de aanwezigen welkom, dankte de Heer van alle arbeid voor Zijn genade, waarna voor ons gezongen werd „Non nobis, Domine". Inderdaad, niet ons o Heer.

In zijn openingsrede legde drs Reiling o.a. sterke nadruk op de geestelijke strekking van de opleiding. Met bijzondere trots vermeldde hij, dat nooit een leerstellige grondslag is vastgesteld en dat er geen verklaring ter ondertekening aan de docenten is voorgelegd. De gemeenten stellen een groot vertrouwen in de docenten, zoals zij ook een groot vertrouwen stellen in de voorgangers. Dit vertrouwen is tot nu toe door ons seminarium niet beschaamd. Er zijn zaken, die onder ons volkomen zekerheid hebben. De grootste van deze is de eeuwenoude, bijbelse belijdenis: Jezus Christus is het fundament. Een ander fundament kan niet gelegd worden. Ook niet in de vorm van een leer of een belijdenis aangaande Jezus Christus, de gemeente, het ambt, de doop of de Bijbel. Dit betekent practisch, dat wie op dit fundament staat, immer bereid moet zijn, het eigene, ook de eigen tradities, voortdurend te toetsen en er critisch tegenover te staan. Wij mogen niet klakkeloos aanvaarden, wat de voorvaderen aanvaardden, of omdat het altijd zo geweest is. Niet de traditie, ook niet een baptistische traditie, mag tot norm of belijdenis verheven worden. Vanuit deze geest wordt de opleiding bedreven, in de bede, dat de Heilige Geest moge leiden. Zô is het ook te verklaren, dat de docenten over allerlei zaken - vaak tot vermaak, soms tot ontsteltenis van de studenten - geen gelijkluidende inzichten verkondigen. Dit leert de studenten zelfstandig denken en kiezen, in de gebondenheid aan Jezus Christus.

Deze openingsrede, onder de titel: Terugblik en vooruitzicht, maakte diepe indruk. Hier werden onze gemeenten geconfronteerd met hun opdracht, maar ook met het altaar. Slechts wanneer wij bereid zijn als gemeenten ons eigen leven en belijden voortdurend te stellen onder het gezag van de verheerlijkte Christus nú, zullen wij kunnen beoordelen, of aan ons seminarie de geopenbaarde werkelijkheid Gods gedoceerd wordt, of niet.

Toespraken

Dat op een dag als deze de officiële toespraken tot de ingrediënten behoren, die het menu vormen van een „schooldag", is vanzelfsprekend. Hoe vervelend ze soms mogen zijn, die, welke in Utrecht zijn gehouden, zouden we niet graag gemist hebben. Zelfs de officiële toespraken waren grondig voorbereid, zoals alles grondig en goed was voorbereid voor deze lustrum-

De rector van ons seminarium drs J. Reiling begroet met voldoening en vreugde de afgevaardigden en gasten welke maandag 2 sept. j.l. de 'schooldag' in Utrecht bijwoonden. **(foto: Ph. Lindeman).**

In dit nummer o.a.:

- ★ **Uitvoerige verslagen van de ‚Schooldag' (met foto's), ds H. Ploeger**
- ★ **Zand en Zaad, ds F. E. Huizinga**
- ★ **De gemeente en de bejaarde (2), ds G. Brongers**
- ★ **Verschillende gemengde berichten**

Citaat van de week: **Als we twintig zijn trekken we ons niets aan van wat ‚men' van ons denkt; als we veertig zijn maken we er ons zorgen over en als we zestig zijn ontdekken we, dat ‚men' helemaal niets van ons gedacht heeft....**

viering. Dáárom ook waren de toespraken van de afgevaardigden de moeite van het aanhoren waard.

Broeder S. Hof, voorzitter van de Commissie voor de Opleiding, opende de rij van hen, die wat te zeggen hadden. Hij vertolkte ons aller gevoelen van dankbaarheid jegens de Heer, Die ons de kans gegeven heeft, geroepenen door de Heer der gemeente tot de arbeid der gemeente, een scholing te geven, die geen waarborg voor, maar wel een middel is tot een vruchtbare dienst. Hoe kan het anders, br Hof moest wel wijzen op de financiële zijde van een eigen seminarium. Dat de gemeenten in dezen maar hun taak en plicht mogen verstaan! In zijn toespraak vergat br Hof ook niet de studenten te betrekken. Die jonge mannen, die door 'n wonder-gebeuren-van-boven-uit een vier, vijf jaar samen moeten wonen in een vreemd huis, onder een vreemd regime, bezig aan een studie, die boeiend, maar soms ook zo vreselijk saai en taai kan zijn. Met een toekomst voor ogen, die even zéker in kaart gebracht kan worden als het weer van morgen! Studenten zijn critisch; op humoristische wijze oefende br Hof een milde critiek op deze critische zin, maar prees die evenzeer, vooral als deze critiek zich op de eigen persoon richt.

Br Hof richtte ook een woord van dank tot de docenten, die een verantwoordelijk werk doen. Slechts één van hen, br Reiling, is volledig vrijgesteld, de anderen moeten hun colleges voorbereiden en geven in de tijd van hun gemeenten, die hen voor dit werk gedeeltelijk hebben afgestaan. Dit betekent, dat ze vele beslommeringen hebben, en dat ze een verantwoordelijkheid moeten dragen, zowel tegenover hun opdrachtgevers, als tegenover hun leerlingen, die zéér zwaar is. Dat de Heer hen daartoe moge sterken!

De ideale voorganger

De klank van dankbaarheid was ook duidelijk speurbaar in de groet van de Unie-Commissie, die door br F. Bos, vice-voorzitter, overgebracht werd. Dank aan de Heer, dank aan de mensen, die zich door deze Heer willen stellen in dienst van Zijn gemeente, hetzij als docent, hetzij als commissie-lid, hetzij als offeraar, hetzij als student. De opleiding van herders en leraars is belangrijk; zij zijn het, die „morgen" voedsel uitdelen, **die leiding moeten geven in een wereld, die de zegeningen Gods met van God afgewend gelaat ondergaat.**

Dat de huidige voorgangers met belangstelling de arbeid van het seminarium gadeslaan, is wel duidelijk. Ds W. Veenstra, de tegenwoordige voorzitter van de broederschap van baptisten-voorgangers, en zelf reeds jaren lang voorganger in verschillende van onze gemeenten, bracht gevoelens van blijdschap en wensen van zegen over.

„Groots is uw roeping..." was het motto, waarin zijn verdere woorden werden samengevat. **Daarin gaf hij van de ideale voorganger een tekening, zo raak, dat de vergaderde schare met heimwee uitziet naar de eerste voorganger onder ons, die aan deze voorwaarden voldoet. Of willen we niet een „ideale voorganger"? Misschien houden onze gemeenten het met een ideale voorganger niet uit, zomin als ze het uitgehouden hebben met een voorganger, die zich zulks inbeeldde. In ieder geval weten de studenten nu, dat ze aan hoge eisen moeten beantwoorden, want zij hebben een grootse roeping te vervullen! Daarvoor is het beste maar net goed genoeg.**

Br O. Oldenburger, voorzitter van de baptisten-theologische studentenvereniging **‚John Smyth'**, kwam daarna aan het woord. Deze mannen zijn wel zeer nauw bij de opleiding betrokken. Zij zijn het, die aan de voeten zitten van de docenten. Met een aantal kilo's eigen meningen treden ze in deze studie-gemeenschap; in de omgang met elkaar is de critiek ongenadig en zonder aanzien des persoons; de lessen van de leraren interesseren hen machtig... of vervelen hen stierlijk. Ze zullen de vier, vijf jaren echter door moeten. Br Oldenburger benadrukte de dankbaarheid van de toekomstige voorgangers voor déze mogelijkheden. Och ja, studenten hebben wel eens critiek, ze weten het altijd weer beter, maar diep in hun hart zoekt ieder van hen voor zich die weg, waarop God hem tot een rijke zegen kan stellen voor anderen. Als gemeenten hebben we het nog niet zo slecht getroffen met deze broeders!

Wij behoren....

Tijdens de wandelende lunch liepen mannen en vrouwen van heinde en ver door elkaar met een zakje brood in de ene en een kop koffie - beide van uitstekende kwaliteit! - in de andere hand. Hoe dan nog handen geschud konden worden van collegae en vrienden, is een vraag, welker beantwoording schuilt in het wonder van de Goddelijke liefde, die mensen van verschillend milieu en karakter samengebonden heeft in onze gemeenschap. Als u het wilt weten: „ze" (de hoge omes onder ons) waren niet in het zwart; „ze" (de gasten) hadden het feestkleed aan, zonder dat van een modeshow gesproken kon worden. Zó zijn wij; niet volmaakt, bij lange na niet, maar toch... ergens weten we van een opdracht, van een taak. Daarom werd op deze dag tussen de rede-

De kerkzaal van ‚Silo', het kerkgebouw van de utrechtse baptistengemeente was bijna geheel gevuld ter gelegenheid van het maandag 2 sept. j.l. gevierde lustrum van het nederlandse baptistenseminarium te Bosch en Duin/DenDolder.
(foto: Ph. Lindeman).

„Gij kent immers de genade van onze Here Jezus?"

Als u nu al te ondoordacht „ja" zegt dan zit u in de val. Er zit heel wat aan vast!
Als u bovenstaande vraag toch met „ja" beantwoord hebt, dan is onmiddellijk de andere vraag: „Hoeveel geeft u?" Natuurlijk: De rechterhand mag niet weten wat de linker doet.".. Zou die rechterhand zich moeten schamen?
Het is een ellendige zaak wanneer voor het Koninkrijk Gods moet worden gebedeld. Dat mag dan ook beslist niet. Stel je voor dat we om een paar centen gingen vragen ten behoeve van iemand die al het goud en zilver bezit! Dat zou te dwaas zijn. Maar het is een zeer gewone en geestelijke zaak wanneer we geven voor het werk des Heren. Er is in de gemeente niet altijd het juiste begrip voor de betekenis van het geven voor het werk des Heren. Ons geven moet niet gestimuleerd worden door de tekorten van de penningmeester. Ons geven wordt geïnpireerd door de genade! En dan is het onderwerp van onze overdenking even belangrijk als wanneer we spreken over de heerlijkste waarheden uit de bijbel.
Het is genade om te mogen geven.
En.. Gij kent immers de genade van onze Here Jezus, die arm geworden is om ons rijk te maken? We geven niet om een baptistengemeente in stand te houden, of evangelisatie- en zendingswerk te steunen. We geven omdat we weten wat genade is. En deze offerande komt ten goede aan onze gemeente-, zendings-, evangelisatie- en diakonale arbeid. Als we niet geven is er iets mis. Geven voor het werk van de Heer is vrucht van onze bekering. We weten: Geen recht van bezit te hebben. Dit geven uit genade is méér dan geven onder de wet. Onder

Aan rustige wateren

De konsekwentie der genade

de oude bedeling in Israël moest de tiende gegeven worden. Van elke tien gulden moest een gulden afgestaan worden voor het heiligdom. God verbond hieraan Zijn zegen. Brengt tienden in Mijn schathuis en beproeft me dan, zegt God, of Ik niet de hemelvensteren zal openen. In het Nieuwe Testament vinden we deze wet niet terug. Maar het bewijs dat we genade ontvangen hebben is óók dat we geven, en overvloedig geven. We weten, dat niet alleen tien procent, maar de volle honderd procent de Heer toebehoort. Alles is van Hem; en de vraag is niet wat moet ik geven, maar wat mag ik behouden. Het is niet de afgeperste gift van het moeten geven! Dan is het beter niet te geven! Het is de milde gave, die klaar ligt als een heerlijke vrucht van de genade van God in ons leven.
Als voorbeeld in het Nieuwe Testament wordt ons niet Israël gegeven, maar Macedonië. Een stukje spannende lektuur vindt u in II Corinthiers 8 en 9. Opgetogen getuigt Paulus van de genade van God in deze gemeenten. Door verdrukking en beroving heen waren ze arm geworden. Maar des te meer begonnen ze te geven. Geen hoogkonjunktuur bevorderde hun geven. Ze gaven niet het restje nadat ze overvloedig voor zichzelf genomen hadden.
Ze deden wat ze konden.
Het waren niet de paar geldstukken die ook nog voor het werk van de Heer gegeven werden, nee, we lezen hoe Paulus de gemeente onderwijst: „Een ieder legge weg naar vermogen". Niet wat overblijft is voor de Heer, maar het eerste wordt apart gelegd, geheiligd voor de Heer.
Maar de Macedoniers deden méér dan dat.
Ze gaven niet naar vermogen, ze gaven bóven vermogen. In 't O. Testament gaf men tienden, maar daarboven kwamen de vrijwillige offers. Dit alleen als voorbeeld van de tijd onder de wet. En wij kennen de genade van de Here Jezus!
Ze deden niet alleen meer dan ze konden. Ze vroegen met alle aandrang, uit eigen beweging de gunst om te mógen geven!! *Gezegende tijd wanneer de penningmeester niet meer de beheerder is van de gemeentegelden, maar van de liefdegaven. Of het nu met of zonder zakjes, in papier- of fluwelen zakjes verzameld wordt is minder belangrijk. Het zal een eredienst zijn in de gemeente, een dienst der offerande.*
Maar al zou het ook in onze zo zijn, dan is nog Macedonië een voorbeeld. Ze gaven zichzelf. *Zoals Paulus niet durfde verwachten. Ze gaven aan de Heer en door de wil van God ook aan elkaar.*
Het gaat God niet om onze bezittingen, ons geld. Het gaat de Heer om ons zelf. De offerande van ons leven, voor de Heer en voor de ander. In liefdewerk overvloedig. Ook in het liefdewerk van geven, van het overvloedig geven van wat u ontvangen hebt. Niet als bevel- als toetssteen van uw liefde voor onze Heer en voor Zijn gemeente. Want u kent immer de genade van de Here Jezus. Het staat in II Cor. 8 en 9.

Muntendam *G. van 't Wout.*

---

voeringen en toespraken door gezongen en gespeeld (door zr v. d. Velden-Reiling en haar zoon), daarom werd in de stilte van het gebed de Heer gedankt, en gesmeekt om nieuwe krachten. En hoe nauw wij als gemeenten bij het seminariewerk betrokken zijn, bleek onder meer ook uit de keuze van de onderwerpen, die in de middagbijeenkomst behandeld werden en waarvan u elders verslag vindt. Geen wonder, dat het slotwoord van ds Jac. de Jong, vice-voorzitter van de CvdO, weerklank vond in aller hart. Voorgangers, dienaren van het Evangelie, zijn een geschenk van de goede Herder, die Zijn kudde op aarde wil leiden. Wij behoren hen te ontvangen, wij zijn schuldig voor hen te zorgen, de Heer vraagt het van ons.
Drs Reiling sprak, als leider van deze dag, het allerlaatste woord. Het was warm, vervuld van blijdschap. Het ging br Reiling als Paulus: De broeders ziende, vatte hij moed. God zegene allen, die met ons seminarium te maken hebben.

Zwagerveen (Fr.) H. Ploeger.

Opleiding en gemeente

„Gemeenten, hoedt u voor de theologen en houdt de theologie in ere! Want de theologie die beoefend wordt in een nauwe en levende relatie met het leven en de arbeid der gemeenten is de van de Heer der gemeente geschonken mogelijkheid steeds beter en dieper al de Raad Gods te verstaan en deswege ook te verkondigen".

Deze woorden vormden het hartstuk van de rede, die ds J. van Dam hield op de „schooldag" in Utrecht. Niet de theologie is een gevaar voor de gemeente, maar de van de gemeente losgemaakte theologie is een gevaar, dat reëel is, waaraan niet te ontkomen valt, indien ook de opleiding van de toekomstige dienaren van het Evangelie losgemaakt wordt van de arbeid der gemeente. Daarom zijn de gemeenten verantwoordelijk voor het werk van en in ons seminarium. Niet alleen moeten de gemeenten voor het geld zorgen, niet alleen moeten ze de docenten benoemen, maar ze moeten het theologisch „bedrijf", dat op De Vinkenhof beoefend wordt, liefhebben - niet als een kwade noodzakelijkheid of een noodzakelijk kwaad; een eis van deze om specialisatie vragende tijd - maar als een stuk arbeid dat met het bestaan van de gemeente door de Heer is gegeven.
Daarmee is niet gezegd, dat ons nederlandse baptisme haar karakter als lekenbeweging gaat verliezen, als het aan theologie gaat doen. Het nederlandse baptisme is nimmer een lekenbeweging geweest, als daarmee bedoeld wordt, dat wij de „gestudeerde" voorganger verwierpen. We hebben ze gehad - én gekend, - de broeders, die nimmer binnen universiteitsmuren verbleven, die nimmer een seminariumkamer bewoonden, die echter immer betreurden geen gelegenheid gehad te hebben, zich onder bekwame leiding te bekwamen voor de arbeid Gods.

Ze waren theologen bij de gratie Gods die de geopenbaarde waarheid en werkelijkheid Gods doorlééfden en dóórgaven. Hun bibliotheek was niet ruim voorzien van allerlei werken van grote en gewaand-grote theologen, maar naast - niet boven - de bijbel hadden ze boeken van mannen in wier werken ze de harteklop van de Boodschap voelden.
Het nederlandse baptisme is immer een lekenbeweging gebleven, in die zin, dat het voorgangerscorps nimmer een (priester) klasse naast, boven of tegenover de gemeente is geworden. Niet vanuit de theologische opleiding, maar vanuit de lauwheid wordt het algemeen priesterschap der gelovigen onder ons bedreigd.

De theologie, zoals die beoefend wordt op ons seminarium, moet in nauwe relatie staan tot de arbeid van onze gemeenten. Want aan de geméénte is de Raad Gods geopenbaard. Deze openbaring is niet slechts een feit uit een voorbij verleden, waarvan de gemeente de vormgeving is. Als dat zo zou zijn, zou theologie niet anders zijn dan godsdienstwetenschap. De Openbaring Gods gaat echter vóórt, niet langs de weg van overgeleverde dogma's maar langs de weg van Woord en Geest in wedergeboren mensen.

Dáárom moet de band tussen gemeenten en theologische opleiding der toekomstige voorgangers onderhouden worden. Dáárom dienen de mannen, die bezig zijn met de opleiding der studenten, uit de arbeid der gemeente voort te komen; zij moeten door de gemeenten worden aangewezen. Ds Van Dam wil zelfs nog verder gaan: De gemeenten moeten de geestelijk en intellectueel begaafde broeders uitnodigen zich verder te bekwamen op een of meerdere terreinen van het theologisch veld, teneinde zich met de opleiding van de aanstaande voorgangers te laten belasten. De noodzakelijkheid van de opleiding leidt onder ons geen twijfel. Dat er in de komende 15 jaren een 50 nieuwe voorgangers opgeleid moeten worden, is wel te berekenen. Maar wáár moeten die broeders vandaan komen? Men kan zeggen: De Heer zal ze ons geven! Zó is het. Maar dat betekent, dat onze gemeenten om die mannen zullen moeten bidden. En als het gebed verhoord wordt, dan zullen de gemeenten met vreugde de last van de opleiding op zich moeten nemen. Maar daaraan vooraf gaat de toetsing van de roeping op haar waarheidsgehalte. Niet de commissie voor de opleiding moet beslissen of iemand opgeleid zal worden; zulk een verantwoordelijkheid is te zwaar voor die mannen. De gemeenten zijn allereerst verantwoordelijk, omdat de roeping tot het ambt van herder en leraar in de geméénte zal moeten ontstaan en groeien. Natuurlijk is roeping een uitermate persoonlijke zaak, maar evenzeer een gemeentelijke. Aanvaarding van de roeping is immers niet het voldoen aan de wens van een broeder om de Heer te mogen dienen, maar het voldoen aan de opdracht van de Heer om de gemeente te bouwen. Die opdracht kan de Heer rechtstreeks tot een mens laten komen, maar evenzeer door de gemeente.
Tegen de achtergrond van het bijeenbehoren van theologie en gemeente-zijn, kan de opleiding aan ons seminarium geschieden. Het is een vrolijke bezigheid.

Dat de theologie door de referent niet gezien werd als een zelfstandig bedrijf, dat beoefend kan worden om de (eigen)aardigheid van het het vak zelve, is duidelijk geworden. Dat onze gemeenten nu maar verstaan, welk een belangrijke zaak ons is toevertrouwd in de eigen opleiding!

Ploeger.

Gemeente en opleiding

Zonder belangstelling gaat het niet, aldus ds G. Vegter in zijn toespraak over 'gemeente en opleiding'. Het is het goed recht van het college van docenten, dat het die belangstelling vraagt. Die belangstelling behoeft niet te bestaan in het geven van schouderklopjes, zo van „jongens wat do n jullie het best". Een mens kan daar van tijd tot tijd óók niet buiten. Maar daar gáát het niet om. Het gaat om een reëel medeleven, om het scheppen van een klimaat, dat zó gezond is voor de opleiding van onze toekomstige voorgangers, dat de arbeid er wel gedijen móet.

Het gáát echter wel om de opbouw van het lichaam van Christus, óók in de baptistengemeenten. Tot deze opbouw der gemeente behoort ook de opleiding tot de dienst van herder en leraar en profeet. **Roeping** tot deze dienst is noodzakelijke voorwaarde. Maar niet alleen vóór de studie, ook ná de studie. De inleider kwam hier te spreken op een zaak, die ook in de rede van drs Reiling reeds aan de orde gesteld werd: De zaak van de begaafdheid van de geroepene. Is de gave des woords (neen, niet met een hoofdletter!) de enige, de belangrijkste gave? Is natuurlijke begaafdheid hetzelfde als bevolmachtiging door de Heilige Geest? We moeten als gemeenten hier zeer waakzaam zijn. Want we worden bedreigd door het grote gevaar, dat we in theorie blijven zeggen: De Heer roept, en wij moeten die roep gehoorzamen (dus geen eisen betreffende vooropleiding, financiële mogelijkheden e.d.), terwijl we in de practijk zélf beslissen, wie onder ons herder en leraar zal zijn. **Br Vegter deed een dringend beroep op de gemeenten om niet alleen tijdens de studie belangstelling te tonen, maar ook daarna; de afgestudeerde broeders moeten een plaats in de arbeid hebben.**
Hoe staat het met de voorbede? In het algemeen, voor het seminarium in het bijzonder? Dat we zonder Jezus niets kunnen doen, zullen we - aldus spreker - in de vlotte toespraken bij daarvoor geschikte ogenblikken nimmer vergeten te noemen. Maar.... beoefent de gemeente de voorbede? Beoefent de gemeente de voorbede als gemeente, in haar samenkomsten? De bidstonden worden niet (meer) zo bezocht als vroeger.

★

Dat de financiën tóch een belangrijke rol spelen in de zaak van de opleiding, kan niet weerlegd worden. Het zou eenvoudig van dweperij getuigen, indien wij met een luchthartig „De Heer zal er in voorzien" voorbij gingen aan de eisen, die de Heer aan ons stelt. Want de 50 nieuwe studenten, die in de komende 15 jaar opgeleid moeten worden, vergen een „investering" van 6 à 700.000 gulden. Een kapitaal bedrag! **Maar het is nog niet vijf gulden per baptist per jaar!** Mag ik even verder met u rekenen? Een gemeente van zeg 120 leden mét een eigen

„Ons stond en staat voor ogen de voorgangers, die God riep tot Zijn dienst zo goed mogelijk te vormen in geestelijk, intellectueel, wetenschappelijk en practisch opzicht, opdat ze goede en betrouwbare predikers, herders en leraren zouden zijn, die Gods Koninkrijk dienen in het kader van onze baptistengemeenten."
„De in Rüschlikon studerenden meegerekend, zijn er thans 13 studenten in opleiding. Vóór 1958 hebben wij zo'n aantal nooit gehad."
„Wij streven er naar rekening te houden met de totale taak van de voorganger in de gemeenten van de tweede helft van de 20ste eeuw, maar moeten ervaren, dat de gemeenten de bekwaamheid van hun voorgangers vóór alles afmeten aan hun welsprekendheid. Het belieft echter de Heilige Geest soms mensen te roepen die deze gave niet of slechts in zeer bescheiden mate bezitten. De vraag is nu maar: Wat is beslissend? De roeping of het bezit van één bepaalde en uiteraard beperkte gave?"
„Wanneer we de uitbreiding van het aantal predikantsplaatsen van 1948 tot 1963 als uitgangspunt nemen, ons wat de verdere niet voorzienbare uitval betreft aan dezelfde cijfers houden en de bestaande achterstand niet vergeten, dan zullen wij in de komende 15 jaren naast hen, die reeds in opleiding zijn, nog ongeveer 50 broeders moeten opleiden. Ik hoop, dat u van deze cijfers schrikt, zoals wij er van geschrokken zijn."
„Wij zouden ons kunnen afvragen waar deze vele studenten vandaan zullen moeten komen. Het antwoord is eenvoudig: Uit onze gemeenten!"

Uit de openingsrede van drs J. Reiling.

NADER BEZIEN

Mohammed en de berg.

In dit nummer van ons weekblad wordt ook elders ingegaan (nogal uitvoerig zelfs) op de verleden week maandag in Utrecht gehouden ‚schooldag' van ons seminarium. Op het gevaar af onze lezers te veel van het goede in één keer te geven willen we ook in deze rubriek nog een enkel gezichtspunt van deze ‚schooldag' belichten.
De rector van het seminarium, drs J. Reiling, vertrouwde ons voor de aanvang van de bijeenkomst op 2 september toe, dat hij met enige spanning de dag tegemoet zag, „want", zei hij, „ik meen op grond van de hier te tonen belangstelling te kunnen vaststellen of ons seminarium in zijn korte tijd van bestaan reeds een plaats in onze gemeenschap van gemeenten heeft kunnen verwerven".
Welnu, de belangstelling - welke in dit geval dus moest blijken uit de opkomst van de gasten en afgevaardigden - moet hen die op direkte wijze bij de opleiding van onze aanstaande voorgangers zijn betrokken niet hebben teleurgesteld. Integendeel, zij hebben er uit mogen afleiden, dat ons seminarium een niet meer weg te denken plaats in de arbeid onzer gemeenten heeft gekregen. Hetgeen de docent(en) moed geeft.
Natuurlijk kan niet verwacht worden, dat liefde en daadwerkelijke belangstelling voor de eigen opleiding reeds zijn doorgedrongen tot al de geledingen van onze gemeenschap. En het is mede daarom, dat het onderhouden van ‚public relations' voor onze opleidingsschool een dringende eis blijft.
Niet ieder gemeente is in staat - om welke reden dan ook - of acht het noodzakelijk afgevaardigden naar een ‚schooldag' (als nu in Utrecht gehouden) te zenden om op deze wijze van die belangstelling en liefde blijk te geven èn om de eigen mensen met de zaak van de opleiding te konfronteren. De oude wijsheid van Mohammed en de berg geldt stellig ook hier: breng het werk bij de mensen!
Daarom onderstrepen we met graagte en met klem een eerder gedane suggestie van br Reiling: in de toekomst ook ‚schooldagen' distriktsgewijs.
Het is maandag een en andermaal gezegd: een eigen opleidingsschool beantwoordt pas dan aan zijn doel, wanneer er een levende en niet slechts papieren relatie met de gemeenten is.

v. D.

voorganger moet voor het levensonderhoud van die voorganger (bij het huidige minimumsalaris) f 9000.— op tafel leggen; dat is f 75.— per lid per jaar. Voor haar voorganger-van-morgen betaalt ze nu - bij bovenstaande berekening - f 5.— per lid per jaar. Samen f 80.—. Is dat zó veel?
Onze gemeenten mogen, aldus ds Vegter, een bemoedigend offer brengen. Is dat tot nu toe gedaan? Er zijn voortdurend tekorten geweest. Dat zou niet nodig zijn, indien wij doordrongen worden en blijven van de noodzaak van de opleiding.

★

Het baptisten-seminarium is geen particulier opleidingsinstituut voor voorganger. Het is door de gemeenten in leven geroepen. De gemeenten zijn er verantwoordelijk voor. Het seminarium moet een plaats hebben in het leven der gemeente. Het gaat om de opbouw van het lichaam van Christus. Dán kan het geloof nooit te veel verwachten.

Ploeger.

Baptisten in Gr.-Brittanië

Opnieuw ging het ledental van de baptistengemeenten in Groot-Brittannië en Ierland gedurende 1962 achteruit. De achteruitgang bedroeg 3448, 249 minder dan in het jaar 1961. Het verlies in ledental was gelijk verdeeld over Engeland en Wales. In het graafschap Lancashire bedroeg de daling meer dan 2000; deze daling was het gevolg van een drastische maar realistische herziening van de ledenregisters. In Londen bedroeg de achteruitgang in ledental 800, mede een gevolg van het feit, dat steeds meer Londenaars buiten de stad gaan wonen.

De gemeente en de bejaarde (2)

De hele wereld is een toneel. Alle mannen en vrouwen zijn louter spelers; zij komen op, zij gaan af in meer dan één rol. De duur der bedrijven is zeven tientallen jaren.
De zesde brengt totaal verandering.
Gebogen en op pantoffels, met bril op de neus, is de wereld te wijd voor zijn doorknikkende benen. Zijn krachtige stem krijgt een kinderlijk hoog stemgeluid, piepend en krakend.
De laatste scene van alle is:
een tweede kindsheid, zonder tanden, zonder gehoor, zonder smaak, zonder. . .

(Aldus Shakespeare's weergave van Prediker 12)

Maar Jesaja schrijft:

„Tot den ouderdom ben Ik dezelfde en tot de grijsheid toe zal Ik u torsen; Ik heb het gedaan en Ik zal dragen, Ik zal torsen en redden".

(Jesaja 46 : 4)

Ontstaat er bij het klimmen der jaren een grotere belangstelling voor de boodschap van het Evangelie ?

Mij zijn hierover geen statistische gegevens bekend. Wel wordt er nog al eens gezegd: het geloof is voor kinderen, vrouwen en oude mensen. Bij het ouder worden wordt men geplaatst voor allerlei problemen, terwijl men deze niet meer tegemoet kan treden met het zelfvertrouwen, de energie, de bravour van vroegere jaren. Op oudere leeftijd komt men steeds meer en steeds dichter in aanraking met de dood door het sterven van familieleden en bekenden, die van dezelfde leeftijd zijn. Men heeft meer tijd een grote rol blijven spelen. Toch waarden van het leven, al zullen de zorgen over de gezondheid en de financiën altijd een grote rol blijven spelen. Toch gaat men steeds meer de betekenis inzien van goede betrekkingen, van liefde en vrede, van vreugde en verdriet, en waardeert men steeds meer de voldoening van het iets belangeloos doen voor anderen.

Door ds G. Brongers

Er ontstaat een verlangen te zoeken naar meer gerechtigheid dan men vroeger kende, zowel voor eigen leven als voor de naaste omgeving. Door al deze invloeden verflauwt in het algemeen de belangstelling van bejaarde mensen voor de materiele dingen en is er een toenemende interesse te constateren voor de geestelijke kant van het leven en voor vragen die over het geloof en het leven na de dood handelen.
Hebben wij oog voor deze geestelijke omwenteling van de ouder wordende mens, zodat de gemeente hier ook een deel van *de opdracht* ziet, haar van de Heer gegeven, *waartoe zij dan ook mensen toerust en aanstelt*, zoals zij dit ook doet ten aanzien van het jeugdwerk en de evangelisatie-arbeid? Of bleef dit deel van de opdracht buiten ons gezichtsveld, omdat onze aandacht geheel gericht is op jonge mensen en op de volwassenen met groeiende gezinnen?

Wanneer behoor je tot de bejaarden?

Dat lijkt een overbodige vraag, want het

antwoord schijnt nogal eenvoudig: als je 65 jaar bent geworden. Maar zo denkt een 65 jarige er niet over. Men moet hem maar eens horen protesteren, als op zijn verjaardag een opmerking in die zin gemaakt wordt!!

Er is eigenlijk geen duidelijke omschrijving te geven over de bejaardheid. Want zij openbaart zich bij de ene mens veel eerder dan bij de andere, en bij de ene ook weer anders dan bij de andere. Iemand is *lichamelijk* oud, wanneer tekenen van verval, van versleten zijn, zichtbaar worden. Maar wanneer dit proces begint en hoe het verloopt, dat is bij ieder mens toch weer verschillend. Sommigen zijn oud voor hun leeftijd, zoals de uitdrukking luidt. Er zijn mensen, die, als ze nog maar 55 jaar zijn, al tekenen van versleten zijn vertonen. Maar president Eisenhouwer werd herkozen voor de tweede periode van zijn presidentschap, toen hij al 65 jaar was. En Sir Winston Churchill trad als ministerpresident eerst af, toen hij 80 jaar was. Bondskanselier Adenauer doet voor geen van beiden onder. Misschien dat in verschillende gevallen het beroep, dat iemand uitoefent, van invloed zal zijn op lichamelijk vroeg oud zijn.

Maar ook het karakter, de persoon zelf, speelt een rol. Men zegt immers: een mens is zo oud, als hij zich zelf voelt. De vader van een tehuis voor gepensioneerde en invalide militairen vertelde van eén 35 jarige man, die in heel zijn optreden zo oud leek als een van de alleroudste personen uit het pension. Er zijn vele mensen, die reeds 70 jaar zijn, maar in hun doen en laten 20 jaar jonger lijken. En zo is het ook omgekeerd. Iemand is *verstandelijk* en *geestelijk* oud, wanneer zijn geestelijke vermogens inkrimpen. Daaronder valt het geheugen, de intelligentie, de belangstelling, maar ook allerlei veranderingen in het gevoel, waardoor heel andere reacties ontstaan, dan men vroeger van zo iemand gewoon was. Maar al deze verschijnselen zijn ook in dit geval bij ieder mens weer anders.

Vandaar wellicht dat men *een bepaalde leeftijd* als grens genomen heeft, waarop iemand tot de bejaarden gaat behoren, n.l. als men de leeftijd van 65 jaar bereikt heeft.

Men is dan pensioengerechtigd geworden en moet zich dan terugtrekken uit het economische leven. Voor de een betekent dit een uitkomst, terwijl de ander zich er maar moeilijk bij kan neerleggen. In nog slechts enkele gevallen ligt de pensioengerechtigde leeftijd hoger, n.l. 70 jaar; dit geldt b.v. nog voor hoogleraren, rechters en ook notarissen. Dat staat wellicht in verband met het feit, dat zij eerst benoemd worden op oudere leeftijd.

Het „bejaard worden" verloopt bij de vrouw nog weer anders dan bij de man. Bij haar ligt het accent meer op lichamelijke veranderingen, terwijl dit bij de man zich eerst meer in uiterlijke dingen voltrekt, zoals o.a. rondom zijn werk en hobbies. Bij de vrouw begint deze omwenteling in het leven wel 15-20 jaar eerder dan bij de man. Ondanks dit feit is toch de gemiddelde sterfte-leeftijd van de vrouw hoger dan van de man. Raadpleegt U maar de in het vorige artikel genoemde cijfers van de sterfte-tabellen. Er bereiken ook meer vrouwen dan mannen de leeftijd van 100 jaar. En daarmee gaat dan de roem der mannen, het sterke geslacht te zijn, ten gronde!!!!

De bejaarden zijn in verschillende groepen in te delen

Er zijn gezonde bejaarden, die helemaal alleen staan, omdat zij nooit getrouwd zijn geweest, óf wel getrouwd geweest, maar waar het huwelijk kinderloos bleef, óf eenzaam omdat de kinderen emigreerden of overleden. Hoe groot is dan het voorrecht van hen, die tot in de hoge ouderdom als man en vrouw in gezondheid voor elkaar bewaard mogen blijven, en die in een goede verstandhouding en regelmatig contact met kinderen en kleinkinderen leven. Zo spreekt het volgende voorval voor zichzelf Zij was een oudere dame en voor een kleine operatie in het ziekenhuis opgenomen. Op de vraag: „Krijgt U regelmatig bezoek?" antwoordde zij ongewoon fel: „Bezoek? bezoek? Mijn man is overleden en kinderen heb ik niet. Alleen één zuster maar die woont in het Westen van het land". En na een korte stilte:„Ja, wij wilden genieten, mijn man en ik. Dit zien, dat afreizen. Wij wilden mooie spullen bezitten. Er mochten vooral geen kinderen komen. Dom zijn wij geweest, dominee! Mijn man is dood, wat heb ik aan die mooie meubels en aan ons huis? Ik heb niemand! Kon ik het leven nog weer over doen, dan liever 12 kinderen dan géén!"

Ik gebruikte hierboven de uitdrukking „gezond" en „in gezondheid". Daarmee komen wij tot een andere groep van oudere mensen, namelijk zij, die lichamelijk of geestelijk of in beide opzichten niet meer geheel fit zijn of zelfs in ernstige mate reeds afgetakeld zijn.

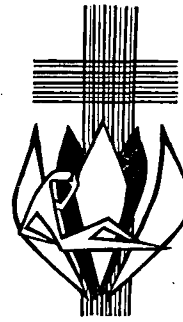
Kunnen zij, die tot de eerste twee groepen behoren nog allerlei bezigheden verrichten, op bezoek en op reis gaan, aan de kerkdiensten en het gemeenschapsleven van de gemeente deelnemen, al deze dingen behoren voor die laatste groep gedeeltelijk of al geheel *tot het verleden*. Zij zijn daarbij in meer of mindere mate hulpbehoevend en dus steeds aanwezig op hulp van anderen. Zij zijn vaak heel erg eenzaam, en daarbij groeit bij velen van hen het besef nu lastig en overbodig te zijn geworden. In dit verband willen wij speciaal de bejaardentehuizen en verpleeghuizen noemen, die ten aanzien van huisvesting, verzorging, verpleging, gezelschap en afleiding van enorme betekenis zijn.

Als wij maar niet denken, dat met deze instellingen alle problemen zijn opgelost en dat wij daarmee van onze verantwoordelijkheid voor onze oudere broeders en zusters af zijn.

(wordt voortgezet)

Tabitha-Bouw-Actie

Martha en Maria

Natuurlijk, het is waar: Jezus heeft Maria geprezen, dat zij het beste deel uitgekozen had, Lk. 10 : 38, 42. Maar dat betekent niet, dat zij daar is blijven zitten. Want Jezus bleef dáár niet. Jezus volgen betekent: mobiel zijn, in beweging zijn. Marcheren. Werken.

Maar de Heer heeft Martha toch ook niet graag willen missen. Martha, die Jezus' stem hoorde; Hem de Blijde Boodschap hoorde prediken, terwijl zij in de keuken bezig was met de beslommeringen voor de verzorging van de uitwendige mens. Martha geloofde van harte in Jezus. Toen haar broer Lazarus gestorven was, beleed zij haar geloof in de macht van Jezus, Joh. 11 : 21 v. Maar zij blééf practisch; toen Jezus beval het graf te openen, zei zij: „Here, er is reeds een lijklucht, want het is al de vierde dag." Joh. 11 : 39.

Mij dunkt, dat Martha zich vandaag-dedag best zou thuis voelen in een baptistengemeente. Immers, wij houden er niet van altijd maar weer met bijbels-theologische zaken bezig te zijn. In de kerk zitten is fijn, maar in de openlucht is het ook goed. Soms beter. Dat we rechtzinnig in de leer zijn, is prima in orde en wee onze dominé als hij vrijzinnige neigingen krijgt.... maar je kunt niet eeuwig vechten over leergeschillen. En dat vooral, wanneer de wereld in brand staat. De nood steeds hoger stijgt.

Mij dunkt, dat Martha een bekwamere propagandist voor de Tabitha-zaak zou zijn dan ondergetekende. Met háár liefde voor de Heiland en Zijn arbeid voelen wij ons echter zeer nauw verwant. Mét haar verheugen wij ons over de dáden. En terwijl wij bezig zijn met het verwerven van bouwkapitaal voor de uitbreiding van Tabitha, horen wij des Heilands' stem: Voor zover gij dit aan één van mijn minste broeders gedaan hebt, hebt gij het Mij gedaan!

In de afgelopen week werd ontvangen van donateurs te Vroomshoop f 68.—; FvN te S f 12.—; HV te B f 3.—; FHK te dH f 2.50; HH te dH f 10.—; mej. PJ te U f 5.—; Mevr. FALC-S en Mevr. JR-S te R f 11.—; Mevr. MM-W te dH f 25.—; Mevr. JZ-E te U f 25.—; HQ te R f 2.50; KJS te S f 12.—; SdV te L f 5.—; PK te H f 2.50. Alle gevers hartelijk dank!

Ons gironummer voor practische hulp blijft: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.)). H. Ploeger.

gemeenteberichten

DOOPDIENST IN ALMELO

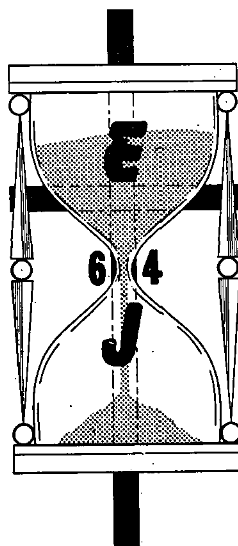
Almelo (Geraniumstraat) - (J. M.). Zondag 1 september was het een feestdag voor onze gemeente. Een oudere zuster en een jongere broeder hadden de wens te kennen gegeven zich door doop aan de gemeente toe te mogen voegen.
Ons kerkgebouw was deze zondag geheel vol, waaronder veel onbekende gezichten. Er was een blijde feeststemming merkbaar. Onze voorganger ds P. v. d. Werf sprak deze morgen over hetgeen Paulus in 1 Corinthiërs 12 vers 3 zegt. „Niemand kan zeggen: Jezus is Here, dan door de Heilige Geest". God heeft alles reeds voor ons klaargemaakt. Wij mensen kunnen niets, dan alleen door Hem en door Zijn Geest.
Na deze prachtige dienst vierden we samen als gemeente het avondmaal. Onze broeder en zuster werden vooral in het bijzonder welkom geheten door een der ouderlingen. Hij zei o.a. dat sterk geloof alleen dan groeit als we veel bidden en regelmatig de bijbel lezen en ook aktief deel nemen in de arbeid van de gemeente.
Zulke dagen doen ons als gemeente goed en we bidden God dat er nog velen mogen komen.

zand en zaad

Natuurlijk heb ik stokpaardjes en zo nu en dan berijd ik ze ook. Je kunt er zo lekker heel de kamer mee rondrossen, al loop je het gevaar een oud porceleinstukje van grootmoeder aan diggelen te zien vallen. Ik wou eerst schrijven: naar z'n grootje te helpen, maar dat gaat in dit blad niet. Je kunt sommige dingen niet schrijven, zeggen, doen.
Ik heb onlangs naar de televisie zitten kijken. Dat wil zeggen, ik wilde dat wel weer eens en drukte de knop dus in. Er stond een show op het programma. Ja, nu ben ik de titel kwijt, maar dat is geen ramp, want de een ontloopt de andere niet veel. Vijf minuten ongeveer heb ik het uitgehouden en toen was ik het al zat. Het was om tehuilen, terwijl je toch mag aannemen dat zoiets ten gehore en ter inzage gebracht wordt om tijd- en lotgenoten te vermaken. Waardeloze liedjes, zonder echte traan en zonder oprechte lach, en verder kronkelende en sluipende dames en heren. Heerlijk, die knop, Daar zul je bij zitten op een duurbetaalde plaats. Maar inmiddels erger je je wel over stichtingen of verenigingen, die zoiets de lucht insturen. Ze moeten ons wel aanzien voor imbecielen. Ik schreef dat wel eens eerder, maar wat kan en moet ik anders dan dit herhalen totdat u allemaal, die ook een oog waagt aan zulke zouteloze vertoningen, een brief gaat sturen aan de verantwoordelijke lieden, die zo onverantwoordelijk handelen en heel Nederland voor schut zetten. Gelukkig valt het meeste in de Noordzee voor het Engeland kan bereiken en in Duitsland hebben ze zelf wel van dit soort uitzendingen.
Een tijd later hebben we de knop weer ingedrukt om naar Hoop en Vertrouwen te kijken, een reportage uit de Veren. Staten, door Denen in '60 opgenomen. Daarvan hebt u de laatste tijd wel eens vaker iets gehoord en gezien en deze uitzending bracht wat deze zaak betreft geen nieuws. Maar interessant was een bijeenkomst van de negers in een kerk. Het was voor een nuchtere Nederlander tegelijkertijd ontroerend en vermakelijk. Eerst hoorde je nog een paar mannen, die gevangen gezeten hadden vanwege het voor negers verboden wandelen of zitten op bepaalde plaatsen. Die ene zei het goed. Hij zei, dat hij hoopte eens in de hemel te mogen wandelen op de gouden straten, maar dat hij, ook terwille van zijn kinderen, nu op de straten van zijn land Amerika wilde lopen. Hij zou eens wonen in het huis Gods, maar hij wilde nu ook fatsoenlijk wonen in het vaderland beneden. U had de gemeente moeten horen juichen. Dat was inderdaad ontroerend. En zingen dat ze deden. Een bioskooporgel wriemelde er wat tussendoor of sloeg erover heen. En maar handenklappen. Ik vond het heerlijk. Dat is natuurlijk dom te zeggen, want het typeert je eigen binnenste· naief, primitief gedoe. Maar het sloeg bij mij wel aan. Of er een preek geleverd werd? Nee. Althans ik heb geen man zien en horen doceren over een ingewikkelde bijbeltekst, die in moten werd gehakt, taalkundig uitelkaar geplozen en daarna vakkundig weer werd gelijmd. Er stond wel een oude neger woest en bijna buiten zichzelf kreten te slaken, de gemeente oproepend te bevestigen of hij de waarheid sprak. O nee, hij kon niet in de schaduw van een studentje in de theologie staan.

Maar hij stond er wel. Hij stond er met heel zijn hart vol en wellicht kwam het er daarom zo wonderlijk uit. Dat zul je bij een van ons niet beleven. En ook dat handengeklap niet. Wij hebben niet voor niets eeuwen kerkgang en kerkzang ondergaan en tenslotte wonen we ook nog in een kil klimaat. Wat zou ik graag eens in zo'n kerkdienst aan de overkant of in 't diepe zuiden willen zijn. Ver van votum en introïtus, van stille, steile, stijlvolle en steriele liturgieën. Dat laatste moest ik natuurlijk niet gezegd hebben, want daarmee kwets je weer mensen, die in die koele schoonheid alles vinden wat ze in de godsdienstige richting zoeken. Geef mij maar dan toch liever dat enthousiasme en die kinderlijke blijdschap. Ze lachten er nota bene in die kerk.
En dat gaat natuurlijk ook niet. Dat je lacht in een kerk. Het woord kerk alleen al eist een plechtige uitspraak. Het liefst met een klein tikje galm er in. Vreemde naam heeft toch het Evangelie: de blijde boodschap· Soms hoort het meer de brug der zuchten te zijn. Maar ik zei al, we hebben eeuwen in de benen en dan dans je niet meer zo lichtvoetig door het leven. Vooral met al die regen hier.
Natuurlijk steekt er achter dat rijden op een stokpaardje altijd wel iets. Maar op deze wijze klinkt het minder dwingend en wij willen toch niemand tot last zijn.

Huizinga.

E J
64

Proklameren

Evangeliseren is proklameren. Het is het openlijk bekend maken aan het volk, dat Gods zoekende liefde naar ieder mens uitgaat. Het proklameren van het Evangelie geschiedt in opdracht en op gezag van God. Dit betekent dus, dat de Opdrachtgever Zelf achter de boodschap staat.

Uiteraard is het zo, dat wij mensen niet in staat zijn andere mensen tot bekering te brengen. Zulk een bekering zou mensenwerk zijn, met alle gevolgen van dien. Maar God staat als Opdrachtgever Zelf achter de boodschap en door de werking van Zijn Geest zal Hij de mensen overtuigen van zonde, gerechtigheid en van oordeel (Joh. 16 : 7).

We behoeven dus niets anders te doen dan te proklameren, dat God in Jezus Christus reddend aan deze wereld is verschenen en de rest mogen we met een gerust hart aan God overlaten. Zijn wij zulke verkondigers van het Evangelie?

Zendingssamenkomsten

Onze zendelingen die met verlof in Nederland zijn willen graag alle gemeenten bezoeken om te vertellen over de arbeid in Kongo. Ze hebben prachtige series lichtbeelden die ons dichter bij ons zendingsveld brengen, want er zijn recente opnamen van Irema bij. De raden van de gemeenten ontvangen nog een schrijven, maar u kunt nu reeds kontakt opnemen. Ds J. ter Braak zal de gemeenten in Twente, Drente, Overijssel, Gelderland en Friesland voor zijn rekening nemen en Br. Edens de gemeenten in Noord- en Zuid-Holland, Utrecht, Noord-Brabant en Limburg en Groningen. Hun adressen zijn: ds J. ter Braak, Aleidastr. 25; Hengelo (O.) en S. Edens, Meidoornpad 8; Alblasserdam.

G. v. 't Wout, sekr. U.Z.C.

Mededelingen

Intrede kandidaat J. C. Loot.

Zondag 22 september a.s. hoopt kand. J. C. Loot zijn intrede te doen als voorganger der baptistengemeente te Vriescheloo.
De diensten op deze dag zijn als volgt vastgesteld:

10 uur voorm. bevestiging door de weleerwaarde heer ds G. van 't Wout.
3 uur nam. intrede kand. J. C. Loot.
7.30 uur nam. begroetingssamenkomst.

Zij die deze diensten wensen bij te wonen worden harelijk uitgenodigd. Zij die logies wensen worden verzocht dit zo spoedig mogelijk op te geven aan de sekretaris der gemeente, A. Nobbe, Wedderweg 6, Vriescheloo.

Evangelisatie-studieweekend

De àandachtige lezer van „De Christen" weet het reeds. Er is een evangelisatie-studieweekend op komst. De raden van de gemeenten zijn reeds op de hoogte gebracht, maar ook hier willen we u nog eens uitdrukkelijk zeggen dat we iedereen verwachten op dit weekend. Iedereen kan deelnemen. Deze konferentie wil een gelegenheid geven ons te bezinnen op het komende evangelisatiejaar E. J. 64. Er zullen allerlei wegen en middelen besproken worden, die aangewend kunnen worden in de evangelisatie-arbeid, als gemeente maar ook van man tot man. Ds C. Mostert zal spreken over „Persoonlijke evangelisatie", ds G. van 't Wout over „Massa-evangelisatie". Er zullen evangelisatiefilms getoond worden en een kleine stand van evangelisatiemiddelen zal worden ingericht.
Natuurlijk verwachten wij ook van de deelnemers dat zij hun aandeel zullen hebben in de voorbereiding van de E. J. 64. We willen elkaar bemoedigen en aanmoedigen voor de arbeid.
Het is van groot belang dat afgevaardigden van gemeenten en evangelisatiekommissies komen. Maar ook ieder lid van de gemeente, dat met andere broeders en zusters in den lande zich wil bezinnen op de evangelisatie-arbeid, moet deze gelegenheid niet voorbij laten gaan.
We verwachten dus ouderen en jongeren op het **evangelisatie-studieweekend 12 en 13 oktober a.s. op het buiten „Jeugdland" te Ellekom bij Dieren.**
Aanmeldingsformulieren kunt u krijgen bij de sekretaris van uw gemeente en bij de sekretaris van de evangelisatie-studiekommissie.

Voor de evangelisatie-studiekommissie:
Th. Pothof, p.a. H. Dost, Pr. Irenelaan 7; Utrecht.

Boodschap van de oecumenische raad van kerken in Nederland over sociale vragen

De Oecumenische Raad van Kerken in Nederland, gehoord zijn Commissie voor Sociale Zaken, acht zich geroepen de volgende boodschap te richten tot de gemeenten der aangesloten kerken.
Reeds herhaalde malen heeft de Wereldraad van Kerken, in zijn grote vergaderingen te Amsterdam, Evanston en New Delhi, zich uitgesproken over de vraagstukken van armoede, onrecht, geweldverheerlijking en oorlogsgevaar, die de volken in onrust houden. De Wereldraad heeft erop gewezen dat om tot een „verantwoordelijke maatschappij" te komen, er gehandeld moet worden in gehoorzaamheid aan Christus, het Hoofd der Kerk en de Heer der wereld.
De Oecumenische Raad van Kerken in Nederland weet zich innerlijk gebonden aan wat de christenheid in heel de wereld beweegt. Hij wil zijn bijdrage leveren om in de dienst aan Christus zulk een verantwoordelijke maatschappij in en buiten Nederland te bevorderen. Daarom noemt de Raad thans, uit de veelheid van taken waarvoor ons volk staat, op sociaal en economisch terrein, er vier, die het geweten van ons allen behoren te verontrusten.

De eerste taak is: de schrijnende armoede, die vele volken in de wereld teistert, te bestrijden: in ons eigen land de nood te lenigen van invalide en bejaarden, die bij de stijgende welvaart nog moeten leven in ontbering.
De tweede taak is: de aanwezige en toenemende welvaart rechtvaardig te verdelen en ongeoorloofde inkomens- en vermogensverschillen te verminderen.
De derde taak is: een einde te maken aan de woningnood, die onze volkskracht ondermijnt, in het bijzonder voor jonge gezinnnen en voor hen die in krotwoningen moeten leven.
De vierde taak is: de toenemende verkeersonveiligheid, die een aanklacht is tegen verantwoordelijk samenleven, krachtig tegen te gaan.

Uit christelijke verantwoordelijkheid legt de Oecumenische Raad deze klemmende vraagstukken aan het hart van de gemeenten en van ons volk. Hij verwacht dat regering en volksvertegenwoordiging, politieke en maatschappelijke organisaties, aan de oplossing ervan een zo groot mogelijke voorrang zullen geven en daartoe eendrachtig zullen samenwerking.

In vele bij de oecumenische raad aangesloten kerken werd zondag 8 september j.l. deze boodschap voorgelezen.

Advertenties

FOLLY GORTER

en

GREETJE VAN GELDEREN

hebben het genoegen U, mede namens wederzijdse ouders, kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaats hebben op maandag 23 sept. a.s., 2 uur n.m. ten gemeentehuize te Apeldoorn.

Kerkelijke huwelijksinzegening om 2.45 uur, door de weleerwaarde heer drs D. Slort, in de baptistenkerk, Hoogakkerlaan 50 te Apeldoorn.

Receptie van 4.30 tot 6 uur, in de bovenzaal van Restaurant Reimink, Korenstraat 4, Apeldoorn.

Apeldoorn, augustus 1963
Debussylaan 13
Bosweg 38

Toekomstig adres: Bosweg 38, Apeldoorn.

Ondergetekende heeft aan de secretarissen der gemeenten een artikel met bijlage over het oecumenisch gesprek gezonden, met het verzoek dat wel te willen uitreiken aan de leden van hun raad en de afgevaardigden.

Belangstellenden kunnen bestellen door storting ad ƒ 0,20 per stuk op postrekening 149627 t.n. van ds J. Louw, Laan Copes van Cattenburch 52 te Den Haag.

J. Louw

Evangelisatie-weekend (12 en 13 okt. a.s.)

Aanmeldings-formulieren bij de sekretaris van uw gemeente en bij Th. Pothof, Prinses Irenelaan 7, Utrecht

Vrijdag 20 sept. 1963 79e jaargang Nr. 3697

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

IK (door ds F. E. Huizinga)

Het moet vermoeiend maar tegelijkertijd uitermate boeiend zijn over het leven na te denken. Men kan wel veronderstellen dat ieder, die leeft, dat doet, maar ik vrees dat we onszelf en anderen dan overschatten. Ik ontdek nu en dan enkelen, die niet eens weten dat ze er zijn. Het moet ook een voor het individu indrukwekkende ontdekking genoemd worden als hij konstateert, dat hij er is. Dat hij zijn eigen geboortedatum bewust neerschrijft en ruimte openlaat voor zijn sterfdag; de dag, waarop de mensen zullen zeggen, dat hij er niet meer is.

Tussen die twee data staat u nu. Ik ben toen geboren. Ik zal straks sterven. Daartussen ligt mijn leven.

Wij konstateren de aanwezigheid van sterren, van de aarde, de bloemen en bomen, van dieren en mensen. Wij ontdekten de voortplantingsmogelijkheden bij het leven op deze aarde en wij stranden in de geheimen van wat het leven zelf is. Het is een ontzagwekkend geheimenis. Dat de schepping is en in die schepping leven, is verbazingwekkend. Tenslotte is het geen wonder dat de mens, in eenzame hoogte verkerend, zich neerzet om zichzelf en al het andere te zien.

Het eerste bijbels bericht over ons luidt: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis.. En God schiep de mens naar zijn beeld. Zo lees ik in het boek der wording: genesis. En het tweede bericht zegt: Toen formeerde de Here God de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; alzo werd de mens tot een levend wezen.

Ik ken niet alle veronderstellingen, die de wetenschap heeft omtrent de herkomst van onze soort, maar ik geloof niet dat er aardser en hemelser gesproken kan worden. Dieper dan het stof der aarde kunnen wij niet gaan en hoger dan de levensadem Gods niet komen. Wij zijn een wonder, een geheim.

Het is heel begrijpelijk dat menigeen deze mededeling niet kan aanvaarden. Indien dit waar is, dat God-wie is Hij?-ons schiep, waarom is het leven dan zo zwaar, geschonden, beschadigd. Waarom leven wij dan temidden van konflikten, die als prikkeldraad zich om ons winden? Waarom liggen wij dan overhoop met anderen en onszelf? Doch indien het niet waar is, vanwaar is dan het leven en waarom weet ik wat goed en kwaad is, leugen en waarheid, gerechtigheid en bedrog? Wie heeft deze innerlijkste overtuigingen in mij gelegd? „Wanneer toch heidenen - dat zijn wij - die de wet niet hebben, van nature doen wat de wet gebiedt, dan zijn dezen, ofschoon zonder wet, zichzelf tot wet.."

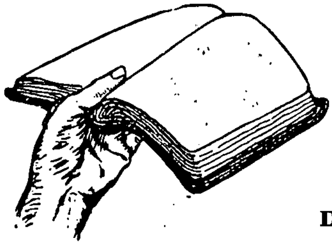
Een broeder heeft mij gekarakteriseerd als een man met vraagtekens. Is het een wonder? Want ik zie het grootse, geschonden leven. Ik zie het kwaad en met u achter dat kwaad de slang en achter de slang de eeuwige Heer, de Schepper, de Bron van alle zijn en leven. Mijn verstand is dan allang op een steen langs de weg gehurkt gaan zitten, te zwak om door te stoten tot de top. Alleen mijn hoop en geloof gaan voort, luisterend naar het verheven woord van de Zoon van God, die leert dat God ons niet schiep om ons verscheurd op het slagveld te laten liggen, maar om ons in het eind te verlossen, opdat wij Hem zouden dienen met heel ons verstand, met heel ons hart, met heel onze ziel, uit al onze krachten. God heeft het uitroepteken op het wereldvlak geschreven.

Het staat boven op de bergen en het kan niet begraven worden. Het zal overeind staan en getuigen van die God, die niet laat varen het werk zijner handen.

Het is overweldigend over het leven na te denken. En over de Schepper en de Verlosser ervan. Ik wil het sterker zeggen: 't is huiveringwekkend. Maar nergens is er schonen vergezicht dan op de hoogste bergen.

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: ......**Er zijn slechts twee soorten mensen, die men verstandig noemen kan: hen die God van ganser harte dienen, omdat zij Hem kennen — en hen die Hem van ganser harte zoeken, omdat ze Hem niet kennen. (Pascal)**

IN DE LEER

Wie is Jezus Christus ?

De Opgestane

Het ligt voor de hand om te vragen „wie is God?", en „wie was Jezus?". Want God is, was en zal zijn; Hij is de eeuwige. En Jezus van Nazareth leefde in Palestina bij het begin van onze jaartelling. Maar de bijbel leert ons dat deze beide vragen, zo gesteld, niet juist zijn en daarom ook niet goed beantwoord kunnen worden. Beide vragen, de vraag naar God die is, en de vraag naar Jezus die was, komen samen in de éne vraag, die hierboven staat: wie is Jezus Christus?

De vraag naar het zijn van God vindt alleen een antwoord in Jezus Christus (Joh. 1 : 18; 14 : 6), en de vraag naar Jezus van Nazareth loopt vast wanneer zij alleen betrekking heeft op Hem als figuur van de geschiedenis. Hij is meer dan dat, want Hij is geen verleden tijd geworden, zoals alle grote en kleine figuren van de mensen vroeger of later verleden tijd zijn geworden. Daarin gaat Hij alle mensen met wie Hij op één lijn staat bij zijn leven (Hebr. 4 : 15), te boven. Hij leeft!
Zo komen alle vragen naar God en naar Jezus, de vragen van de eeuwigheid en van de geschiedenis samen in de éne vraag naar Jezus Christus, omdat in Hem de geschiedenis en de eeuwigheid elkaar raken. Wie Hem wil leren kennen moet daarom niet beginnen bij het begin van zijn leven, zoals dat gewoonlijk in een levensbeschrijving gebeurt. Zijn geboorte en leven, zijn lijden en sterven worden pas verstaanbaar, wanneer wij ze beschouwen in het licht van wat daarna kwam, zijn opstanding. Zonder de opstanding verliezen zijn leven en sterven zelfs volledig hun betekenis (1 Cor. 15 : 14-19). Dan is Hij niet Jezus Christus maar alleen Jezus van Nazareth, een groot, misschien de grootste figuur van de mensheid, maar niet meer - voorbeeld, maar geen Heer.
Maar Hij heeft toch ook bij zijn leven wonderen en tekenen verricht, die wijzen op zijn macht! Zonder twijfel, maar de geschiedenis weet van veel mensen die wonderen deden; er zijn ook buiten Jezus om zieken genezen, er zijn verhalen van duivelbezweringen en natuurmirakels, precies zoals we in de evangelien lezen, ja doden zouden tot het leven zijn teruggekeerd als Lazarus en de jongeman te Nain. Waarom geloven we die verhalen niet of staan er in ieder geval uiterst critisch tegenover en waarom hebben we meer vertrouwen in wat ons van Jezus wordt verteld? Omdat het in de bijbel staat. En waarom staat het in de bijbel? Omdat Jezus Christus is opgestaan uit de doden.

Het lijkt misschien veiliger om deze stelling om te keren: Jezus' wonderen en opstanding zijn waar omdat de bijbel ze overlevert. Dan is het gezag van de bijbel de waarborg en zolang dat gezag gehandhaafd en erkend blijft is alle twijfel uitgesloten. Zit daar misschien de zorg achter dat de opstanding als feit misschien toch wat wankel is om als waarborg voor de waarheid van de evangelien, ja van hèt Evangelie te dienen? We weten van de opstanding zelf eigenlijk zo goed als niets. Er zijn geen ooggetuigen bij geweest. Er zijn alleen mensen die getuigen kunnen dat ze de opgestane Jezus hebben gezien. Van de feitelijke toedracht weet niemand. En daarom kan het aanlokkelijk schijnen de waarborg die de geschiedenis niet schijnt te geven, te zoeken in het gezag van Gods Woord.

Het is echter niet meer dan schijn en een verschuiven van het probleem. Want de gelovigen van de eerste generaties moesten het doen zonder een gezaghebbend Nieuwe Testament. Zij hadden niet anders dan het mondelinge getuigenis van Cephas, de twaalf en de meer dan vijfhonderd broeders (1 Cor. 15 : 3-6). En toch hebben ze geloofd in de Opgestane. Hoe wisten ze dan dat de opstanding een feit was? Waarop bouwden ze dit geloof?

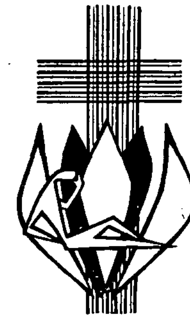
Daarvoor is eerst een heel menselijk argument aan te voeren. Ze hadden geen reden om aan het feit als zodanig te twijfelen omdat het bewijs van het tegendeel niet geleverd was. Zelfs al zouden de discipelen Jezus' lijk uit het graf hebben gehaald, dan zou het nog zonder veel moeite te achterhalen zijn geweest. Jeruzalem was maar klein en de discipelen waren geen onbekenden. En als het achterhaald was zouden de joodse bronnen die nu wel de discipelen van grafschending beschuldigen, dat zéker vermelden. Maar dit is niet meer dan een negatief argument: het getuigenis van de discipelen is niet ontzenuwd, hoewel zij die voor Jezus' dood verantwoordelijk waren daar alle belang bij hadden.

Er is echter ook een positief argument. Dat is het bestaan van de gemeente zelf. Hoe zouden de apostelen en hun medegemeenteleden het in hun hoofd gehaald hebben om te beweren dat Jezus was opgestaan uit de doden zo kort na de catastrofe van Golgotha? Hallucinaties? Visioenen? Dan zou het geloof in de opstanding op z'n hoogst binnen enkele jaren verklonken zijn, zeker toen de verwachte wederkomst uitbleef. Het bestaan en het blijven bestaan van de gemeente van opstandingsgetuigen is het beste bewijs voor de feitelijkheid van Jezus' opstanding.
We moeten dit nog wat nader toespitsen. Want het gaat bij de opstanding van onze Heer niet alleen om een onomstotelijk feit maar om een onweersprekelijke en onweerstaanbare werkelijkheid.

Het bestaan van de gemeente bewijst het feit van de opstanding, omdat het leven van de gemeente de werkelijkheid van de opstanding betuigt en weerspiegelt. Het getuigenis wordt bekrachtigd doordat de opgestane Heer in de gemeente gestalte aanneemt.
Zij heeft niet slechts weet van het feit maar ook van de kracht van zijn opstanding.
Kent ons geloof in het feit van de opstanding ook deze kracht? J.R.

Tabitha-Bouw-Actie

En toch beweegt zij zich..

Deze uitspraak is van de grote natuurkundige Galileï (1564-1642), die vanwege zijn revolutionaire ideeën en ontdekkingen op het terrein van de sterrenkunde door katholiek en protestantse vakgenoten bestreden, en tenslotte door de roomskatholieke kerk tot herroeping gedwongen werd. Ondanks de belofte de kerk te zullen gehoorzamen, bleef hij vasthouden aan zijn overtuiging, dat niet de zon om de aarde, maar de aarde om de zon draait.

Met diezelfde vasthoudendheid willen wij voortgaan u te overtuigen van de noodzaak van de diaconale arbeid van de gemeente van Jezus Christus in deze wereld. Geen woorden (alleen), maar daden! Niet alleen evangelisatie en zending en opleiding en kerkbouw, maar ook het uitsteken van de helpende handen.
Als verbonden gemeenten verrichten wij een stukje diaconaal werk in ons diaconessenhuis Tabitha. Een prachtig werk wordt er gedaan, uit liefde tot Jezus en Zijn mensen.

Maar Tabitha is veel te klein geworden; uitbreiding is dringend noodzakelijk. Er is nood, dus moet er geholpen worden. Ongeacht de uitkomst; ongeacht ook het feit, of ons die uitbreiding nu wel gelegen komt. U weet, dat Tabitha geen subsidie van de staat ontvangt. Daarom hebben wij subsidie uit *uw* beurs nodig.
Velen uwer hebben dat reeds gedaan. In de afgelopen week ontvangen wij van zusterhulp te Foxhol *f* 25,- en van zusterhulp te Coevorden *f* 30,-; verder van JCJ te H *f* 5,-; zr N te dH *f* 10,-; zr S te L 2,50; fijne bijdragen, waarvoor wij hartelijk danken.

Verzuimde u tot nu toe uw meeleven gestalte te geven? Het kan nog! Ons gironummer is 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha Bouw Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

Dit volk zegt: de tijd is nog niet gekomen, de tijd, dat des Heren huis herbouwd worde. - Haggai 1 : 2.

Het is op de eerste dag van een nieuwe maand dat het volk van Jeruzalem samenkomt op de plek waar eenmaal de mooie tempel van Jeruzalem had gestaan. Hier en daar waren een paar muurtjes gerestaureerd; een altaar was opgericht om weer iets te kunnen offeren. . . Maar alles gaf een trieste aanblik. 't Had alles zoveel mooier kunnen zijn, maar de oorlog had veel verwoesting gebracht. Ook de tempel was er het slachtoffer van geworden.

Daar staan ze op het tempelplein, het gewone volk en de vooraanstaanden. Tot hen spreekt de profeet.

Het volk en zijn leiders zeggen: het is nu nog niet de tijd Gods huis te bouwen. Er is geen geld, de subsidies zijn ingehouden; bovendien, er zijn mensen die tegenwerken. . . En het leven is ook zo duur: misoogsten jagen de prijzen omhoog. Reden genoeg om te zeggen: Het is nu de tijd niet om aan Gods huis te bouwen. Dát zeggen de mensen.

Maar wat zegt God? Dát is belangrijker dan wat de mensen zeggen. Hij zegt: Gij woont in wel doortimmerde huizen, gij draaft. . . ieder voor zijn eigen huis. Gij eet. . . maar blijft hongerig. Gij drinkt. . . maar blijft dorstig.

Het leven mist volheid, omdat het blijft binnen de cirkel van het egoïsme.

En daarom wordt het huis Gods, de tempel die een bolde mogen en moeten doen. En God heeft veel te doen. Wij moeten Gods huis bouwen. Zo dat alle mensen onderdak vinden in Gods woning. In de woning waar de mens levensrust en vrede vindt.

Het evangelie moet worden uitgedragen in woord, lied en daad.

Aan rustige wateren

Bouw aan Gods huis !

werk wil zijn van Gods hemel op aarde en een ontmoetingsplaats van God en mensen niet herbouwd. Gods teleurstelling over deze levenshouding van Zijn volk is ontzettend groot. En geen wonder, want in werkelijkheid ontbreekt het niet aan tijd, noch aan geld.

Het ontbreekt aan liefde. Gods werk heeft niet de liefde van het hart. Zo was het toen.

En hoe is het nu?

In de wereld is de gemeente van Jezus Christus. Dat is het volk dat aan de kant van God staat. Dat zijn mensen, die als soldaten van het kruis allereerst Gods Koninkrijk zoeken. . . De gemeente van Christus is het volk, dat nieuw begonnen is.

Dat volk zal Gods werk op aarDaarom moeten wij zendelingen uitsturen; theologische, medische en technische zendelingen. Want de aarde is des Heren, en hare volheid. Daarom moeten wij kerken en kapellen bouwen, kleine gemeenten helpen en nog zoveel meer. We moeten mannen en vrouwen opleiden voor de dienst.

Als wij dit niet doen, wij die Gods bondgenoten zijn, wie dan wel? God stuurde geen engelen om de tempel te herbouwen. En God stuurt nu geen engelen om 't werk te doen dat wij kunnen doen.

Maar, is het nu wel de tijd daarvoor? Willen we niet teveel? Moeten we? Ja, maar kán het ook?

God was in Haggai's dagen over het volk teleurgesteld omdat de mensen wel voor zichzelf zorgden maar niet voor Zijn werk.

Mooie huizen, mooie meubels zien we tegenwoordig. En wie misgunt dat anderen? Maar dat een kerkgebouw 't met lopers moet doen van tien jaar en ouder? Geen mens die zich er wat van aantrekt. God zegt: U draaft hard. . . voor Uw eigen huis. Moet dat dan niet? Ja zeker, maar dan even hard draven voor de gemeente van Christus. . .

Wij hebben tijd, wij hebben geld. Ook voor de Zaaierverspreiding, ziekenbezoek, weduwenhulp? Tijd voor 't eigen huis. Ook om mensen voor Christus te winnen? We hebben geld voor eigen huis. Ook voor de zending? Voor de kleine gemeenten? Voor de opleiding? Voor heel dat boeiende werk des Heren?

Waar het 't Israël van Haggai's dagen aan ontbrak was niet het geld, niet de tijd maar de werkelijke liefde voor het werk Gods.

Er is alleen maar gebrek op vele plaatsen wanneer het hart niet vol is van liefde en genegenheid voor het werk van Christus. Is die liefde voor Gods werk in Uw hart? Bouw dan Zijn huis!

Musselkanaal *W. Veenstra*

De gemeente en de bejaarde (Slot)

Er voltrekt zich ook in onze gemeenten een vergrijzing. Deze ontstaat echter niet, omdat steeds minder jeugdigen en mensen in de kracht van hun leven door het evangelie gegrepen zouden worden. Integendeel, onze gemeenten mogen zich verheugen in de bekering en de doop van vele jongeren. Maar de langere levensduur van de mens doet ook in onze gemeenten het aantal bejaarden toenemen. En wel in die mate, dat wij niet meer kunnen ontkomen hier een „nieuwe" verantwoordelijkheid te bezitten, die ons tot bezinning roept en de bejaardenzorg doet uitgroeien tot een vaste en georganiseerde tak van arbeid in onze gemeenten.

Wat kan de gemeente doen voor haar bejaarde leden en vrienden?

Wij noemen hierbij een aantal mogelijkheden - zonder compleet te willen zijn - die U ongetwijfeld als vanzelfsprekend ziet voor onze gemeenten. Toch is het goed ze nog eens in ons op te nemen en ons af te vragen: wordt dit of dat ook werkelijk in onze gemeente gedaan? Of moeten er nog voorzieningen getroffen worden voor meer en bewuster bejaardenzorg?

Van alle te noemen mogelijkheden stellen wij vóórop: *de zielzorg*. De gepensioneerden te helpen het leven te blijven zien als ons van de Heer gegeven, dus nog beslist

Door ds G. Brongers

zinvol. Nu kan men toekomen aan dingen, waarvoor vroeger geen tijd was: allerlei werk in de gemeente. De bejaarde bezit, wat niemand meer bezit in onze dagen (uitgezonderd het kind): t ij d! Naast deze zielzorg van aanpassing en vorming komt de geestelijke steun en troost door woord en gebed in dagen van ziekte en rouw en bemoediging om te berusten en verder te willen leven ondanks de eenzaamheid. En tenslotte helpt de gemeente door het wijzen op Jezus Christus, de Weg die leidt naar het Vaderhuis met zijn vele woningen en steeds weer Gods beloften te herhalen voor degenen, die Hem liefhebben en vrezen.

Dat in deze zielzorg de voorganger moet worden bijgestaan door een bejaarden-ouderling, die in staat is hen vaker te bezoeken, alsook door de diakonessen, is eigenlijk vanzelfsprekend. Dan kan ook aandacht geschonken worden aan bepaalde dagen, die voor iedere bejaarde weer verschillend zijn, maar waar zij als een berg tegen opzien vanwege smartelijke herinneringen of pijnlijk gemis.

Een tweede mogelijkheid van hulp door de gemeente is: *de gemeenschap*. De dreiging en de nood van de oude dag is de eenzaamheid, die nooit afneemt maar wel groter wordt. In de familie-, vrienden- en bekendenkring komen steeds meer open plaatsen. Door lichamelijke moeilijkheden, het geen drukte meer kunnen hebben, er tegen aanzien om op bezoek te gaan en visite te ontvangen, groeit de vereéenzaming.

Hier ligt een belangrijke - ook een dankbare - taak voor de gemeente: deze grauwe eenzaamheid te verbreken door het aanbrengen van allerlei lichtpunten, waardoor

deze nood van de ouderdom verzacht wordt. Zulke lichtpunten zijn o.a.: het ophalen voor en het weer thuisbrengen na de kerkdienst door de autobezitters in de gemeente. Zo kunnen nog heel wat bejaarden, die moeilijk lopen of invalide zijn, nog meerdere jaren deel hebben aan de eredienst, de avondmaalsviering en de vergaderingen der gemeente. Een ander lichtpunt is: een bejaardenmiddag, b.v. eens per maand. In het programma kunnen de bejaarden ook zelf een werkzaam aandeel hebben, terwijl de verdere organisatie door een aantal leden van de gemeente wordt verzorgd. Voor deze middagen kunnen ook bejaarden worden uitgenodigd, die langs deze weg misschien voor het eerst met het Evangelie in aanraking komen. Het is dan gemakkelijk deze middagen uit te breiden met speciale bijeenkomsten in verband met feestdagen, waarbij een gemeenschappelijke broodmaaltijd, waar men in plaats van alleen of met z'n tweeën dan b.v. met 50 aan tafel zit, een waar feest is. Natuurlijk is men bij dit alles - naast de reeds genoemde commissie - aangewezen op de medewerking van de autobezitters der gemeente, een medewerking welke doorgaans graag verleend wordt. Zoals dit ook steeds het geval is bij een ander lichtpunt: de jaarlijkse autotocht voor de bejaarden, welke eveneens zeer gewaardeerd wordt door de deelnemers. Er wordt zowel van tevoren als daarna wéken over gesproken.

Toch is er ook een aantal oudere leden en vrienden, dat er op deze wijze nog niet bij betrokken wordt, namelijk *de zwakke, zieke en zeer ouden* onder ons. Zij kunnen niet meer in de gemeenschap gehaald worden, maar daar moet de gemeenschap gebrácht worden. Dit kan door middel van een bandrecorder, zodat de kerkdienst via de geluidsband door de bejaarde wordt meegemaakt. Met een grammofoon kan men een platenhalfuurtje samenstellen van bekende geestelijke liederen. En bij het plaatje komt een praatje, zodat al gauw een uurtje om is.

Dan kan men voor deze leden de gelegenheid openstellen om enige keren in het jaar thuis het avondmaal te vieren, samen met de voorganger, wijk- of bejaardenouderling en een of twee leden van de gemeente. Maar er is ook nog een andere prachtige gelegenheid, namelijk *adoptie.* Een gezin of enkele gezinnen en ook verenigingen gaan een of meer van deze zieke en zwakke en zeer oude bejaarden adopteren. Boodschappen voor ze doen, de post wegbrengen, helpen met de correspondentie, asvat binnen halen, brandstof en kachel verzorgen, letten op de lichamelijke en hygiënische toestand en zonodig de wijkverpleegster waarschuwen. Zo zijn er veel meer dingen te noemen, welke op deze wijze voor deze groep bejaarden gedaan kunnen worden.

En met deze adoptie zijn wij bij een volgend punt gekomen, waarin de gemeente iets doen kan voor haar bejaarde leden en vrienden, namelijk hulpverlening. Dus naast zielzorg en gemeenschap ook hulp. Vele gemeenten zullen dit reeds regelmatig of in voorkomende gevallen doen. De nieuwe bijstandswet bepaalt nu ook, dat deze hulpverlening niet meer opgegeven noch afgetrokken moet worden. Maar onder hulpverlening zou ik in dit verband *voorlichting* willen verstaan. Alle diakenen moeten eigenlijk op de hoogte zijn van de normale, - aanvullende - en bijzondere sociale voorzieningen, uitkeringen, enz. enz., van de mogelijkheden over het bezorgd krijgen van warme maaltijden, van de finantiële mogelijkheden voor huisvesting in een bejaardencentrum, enz. Alle gewenste kennis hieromtrent kunnen de diakenen zich eigen maken door inlichtingen van de sociale dienst. Zo kunnen de diakenen en bejaarde leden en vrienden voorlichting geven en vragen of van bepaalde voorzieningen reeds gebruik gemaakt wordt en waar dit nodig is, ze helpen dat deze verkregen worden.

Door dit medeleven zijn wij medewerkers aan de blijdschap van onze oudere broeders en zusters, 2 Cor. 1 : 24. Maar bovendien mogen wij voor de verdere familie en de buren een levensgeur ten leven zijn, 2 Cor. 2 : 16.

Wat kan de bejaarde in de gemeente doen?

Zoals reeds in het voorafgaande genoemd werd, bezit de gepensioneerde, wat niemand in onze dagen nog heeft: t ij d!

Velen van hen zullen in de voorgaande jaren weinig of geen tijd of lust gehad hebben, om naast hun dagtaak nog meer verantwoording op zich te nemen, dan het gezin en het werk reeds vroegen. Ook andere factoren kunnen een rol gespeeld hebben, waardoor men nooit of maar weinig of slechts heel kort kwam tot een actief deelnemen aan de verschillende activiteiten op het erf der gemeente. Na de pensionering is voor de meesten een totaal andere situatie ontstaan, welke althans voor de gezonde bejaarden ruime mogelijkheden biedt voor deelname aan allerlei arbeid in de gemeente. Enkelen van hen zullen zich niet meer of niet gemakkelijk laten activeren. Bij deze personen is zielzorg en tact vereist. Er is immers in de gemeente altijd wel iets te verrichten, dat overeenkomt met de vroeger verrichte werkzaamheden. Maar er zijn daarentegen ook vele bejaarden, die dankbaar van de geboden gelegenheid gebruik zullen maken. Want ook oudere mensen wensen zich nuttig te weten, gewild om hun bijdrage.

Hier volgen enige suggesties, waarvan enkele vanzelfsprekend zijn, andere weer nieuwe mogelijkheden bieden, in elk geval voldoende om iedere bejaarde in de gelegenheid te stellen naar eigen aanleg en ambitie nog een aandeel in de arbeid der gemeente te kunnen hebben.

a. *Een raad van oudsten.* Deze is onder ons, onbekend, maar in de Doopsgezinde Broederschap kent men de z.g. „Oude Dienst", waarin leden boven de 65 jaar gekozen kunnen worden. Zo'n raad van oudsten, welke een paar keer in het jaar bijeenkomt om over het wel en wee in en om de gemeente te beraadslagen, kan waardevolle adviezen en suggesties doen aan de raad der gemeente. Op deze wijze hebben zij deel aan de moeilijkheden en mogelijkheden der gemeente.

b. *Bejaarden kunnen bidden.* Het wordt onder ons maar kwalijk genomen, dat er meer ouderen dan jongeren de bidstonden bezoeken. Het is inderdaad prachtig, wanneer alle leeftijden vertegenwoordigd zijn. Maar vele jongeren geven hun krachten reeds in een andere tak van arbeid. Wij moeten weten, dat ook met uitsluitend bejaarde bezoekers de bidstond *volwaardig* is. Door hun gebed hebben zij een werkzaam aandeel in de geestelijke strijd om meer vruchtbaarheid voor de Heer der gemeente.

c. Zowel in *de evangelisatie-arbeid* als in *het administratieve werk* kunnen zij een zeer werkzaam aandeel hebben. Bij de uitdeling en verkoop van tractaten, bladen, kalenders, zowel bij speciale acties als voor de maandelijkse periodieken. Verder bij het samenstellen van adreslijsten, het opdiepen van gegevens voor het kaartsysteem, het adresseren van drukwerk. Maar ook bij het incasseren van kwitanties, het verzorgen van een huis-aan-huis collecte, bij het uitzoeken en het samenstellen van een archief van de gemeente.

d. Zij kunnen helpen bij de organisatie en uitvoering van *de bejaardenzorg* in de gemeente: de bejaarden-middagen, het platen-halfuurtje, de adoptie-dienst, het bezoeken van zieke bejaarden, een portefeuille met tijdschriften samenstellen.

e. Ook voor *restauratie* en *onderhoud van gebouwen en terreinen* van de gemeente kunnen de gezonde bejaarden zich geweldig verdienstelijk maken. Zij kunnen timmeren, verven, de tuin verzorgen. Vele bejaarden zullen hun werk in dezen zien als dienst voor de Heer en geen vergoeding wensen. Anderen kunnen op deze wijze hun gemeentelijke bijdrage geven, wanneer zij niet meer in staat zijn deze op de gewone wijze te betalen. Door deze werkzaamheden te verrichten besparen zij een behoorlijk bedrag aan uitgaven voor onderhoudswerken. Ook op hoge leeftijd geldt nog het gezegde: het is zaliger te geven dan te ontvangen.

> *„Zij zullen in den ouderdom nog vrucht dragen, fris en groen zullen zij zijn;*
> *om te verkondigen, dat de Here waarachtig is, mijn rots, in wien geen onrecht is", Psalm 92 : 15, 16.*

Lauwerszeewerken

Ten gerieve van de schippers, die eventueel Dokkum aandoen in verband met de Lauwerszeewerken vermelden wij dat het adres van ons kerkgebouw is: Verl. Diepswal 48 te Dokkum.

Elke zondag om 10.30 u. dienst. Schippers zijn er hartelijk welkom!

J.Z.

NADER BEZIEN

De slag om Jericho

In het begin van deze week werd de gehele wereld opgeschrikt door de bomaanslag op 'n baptistenkerk in Birmingham, Alabama, USA, waarbij vier kinderen werden gedood.

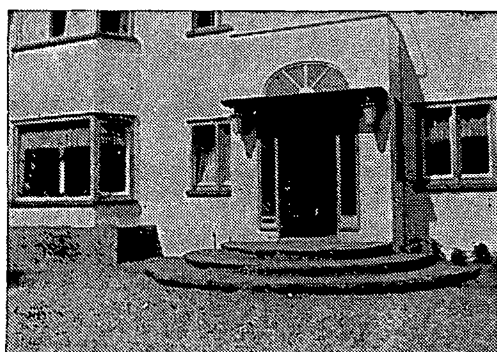
De geweldloze strijd der negers lokt blanke terreur uit. Wanneer nu de negerbevolking van deze stad zijn ‚geduld' zou verliezen en de provokaties van blanke rasmaniakken en opgeschoten vlegels zou beantwoorden met een begrijpelijke uitbarsting van haat en geweldpleging dan zou slechts de storm zijn opgestoken die in deze wereld nu eenmaal de oogst schijnt te zijn van hen die wind hebben gezaaid. De bij deze wereld behorende vicieuze cirkel zou weer eens zijn gesloten.

Slechts de houding van geweldloosheid, welke voortkomt uit een waarachtig christelijk geloof is bij machte te voorkomen, dat het drama van de rassenstrijd in Amerika, en met name in de staat Alabama, een massale slachting wordt. Goddank, dat de negers en hun leiders tot nu toe dat geloof aan de dag hebben gelegd. Hun geloof is een zegen voor het gehele amerikaanse volk!

Ten aanzien van de wijze waarop de negerbevolking van Amerika zijn strijd voert hebben wij telkens weer moeten denken aan de slag om Jericho. Het volk Israel had bij die gelegenheid niet anders te doen dan eens per dag rondom de stad te trekken. Zwijgend en waardig. Zes dagen achtereen en op de zevende dag zeven maal. En op de laatste dag stortte de muur ineen. Hebben protestmarsen zin? Stellig, de mars naar Washington waaraan tweehonderdduizend mensen deelnamen maakte indruk. Ook de nu aangekondigde mars naar het brandpunt van de amerikaanse rassenstrijd, Birmingham zal indruk maken. Maar hebben zij zin?

Niet door de mars om Jericho heen is de muur van deze stad gevallen. Maar door het geloof, waarmee het volk rondom de stad trok. Door datzelfde geloof zal ook de muur van rassenhaat geslecht worden. Dat hebben de negerleiders begrepen.

Zij hebben onze voorbede nodig. Zij verdienen bovendien ons respekt voor de indringende geloofslessen die zij ons hebben gegeven. *v.D.*

Van de Vinkenhof

Een hele tijd was het „stil" in deze rubriek vanwege de drukte van het hoogseizoen. Honderden gasten en kampers hebben prachtige weken op onze gronden doorgebracht. Vele, vele Nederlanders, maar ook duitse, engelse en amerikaanse groepen maakten van onze gastvrijheid gebruik. Nu is het dan weer veel rustiger en zijn we bezig, om alles „af te werken". De administratie vereist wat extra energie en straks zullen we ook de rapporten met suggesties en kritiek bestuderen. De ervaring maakt ons rijker en met elkaar bouwen we een zo goed mogelijk kampwerk op.

Dank aan alle werkers!

Veel dank komt toe aan de kampstaven. Het is altijd een hele opgave, om zo'n zestig leiders en leidsters te vinden, die de inspannende taak van Geko, Asko, Kampko, Huko en Kiko op zich willen nemen. Maar we mogen ons verheugen in de bereidwilligheid van vele bekwame medewerkers en we danken hen allen voor hetgeen zij deden. Hun werk betekende bizonder veel! Daarbij willen we de „keuken" niet vergeten. Met geweldige energie werden op Renderloo en De Vinkenhof de maaltijden verzorgd en - voorzover we dit konden konstateren - met smaak verorberd! Ook de technische medewerkers zijn we zéér erkentelijk. Zij hebben véél tot stand gebracht!

Zodra alle gegevens verwerkt zijn, hopen we hier nog wel eens een overzichtje te kunnen geven van de aantallen. Belangrijker dan cijfers is de zegen, die onze gasten ervaren hebben en die ze meedragen naar hun eigen huizen en gemeenten. Zo is ook het werk op onze centra met dat van onze gemeenten verbonden.

Veranderingen op til

Sinds najaar 1959 woont fam. Krol op Renderloo. In het hoogseizoen zwaaide zr Krol de scepter in de keuken. In deze vier seizoenen is veel werk verzet en fam. Krol is bij onze kampers wel bekend geworden. Aan hun verblijf op ons buitencentrum komt binnenkort een einde, daar ze aangekondigd hebben te willen verhuizen naar een meer rustiger omgeving. Er is een flat in Epe beschikbaar gesteld. Voorzover er nog enkele weekends op Renderloo worden gehouden, zullen we dit najaar zr Krol nog aantreffen, maar daárna zal het bestuur nieuwe voorzieningen moeten overwegen.

Vrienden hielpen

Onderstaand vindt U een staatje van bedragen, die we van de Vriendenaktie ontvingen. We hebben 200 vrienden, die in kleinere of grotere bedragen ongeveer *f* 2000,- per jaar gaven. We hadden wel bijna 400 namen van vrienden, maar in de loop der jaren is de helft „weggezworven". Toch is een aantal van 200 te weinig en in deze maand met de ‚Vormingszondag' starten we een ernstige poging, om dit aantal geweldig uit te breiden. Onder onze vele relaties in gemeenten en jeugdgroepen kunnen we toch wel tienmaal zoveel vrienden vinden?

In één van onze tussenjeugdkampen gaven zich 24 nieuwe vrienden op, die samen bijna *f* 50,- steun toezegden.

Aan alle gemeenten worden nu folders gezonden, om deze in de gemeentebodes te sluiten. Daaraan is een antwoordkaart gehecht, die rechtstreeks naar De Vinkenhof kan worden gezonden. Met spanning zien we uit naar de antwoorden. Want door onze centra zijn we mede in staat werk te doen, dat grote geestelijke waarde heeft. Met de ontvangen gelden kunnen we allerlei aanschaffingen en verbeteringen tot stand brengen. Zo wordt het: Vrienden b l i j v e n helpen.

We ontvingen de volgende bedragen:
Over april: FHRG te D *f* 2,50; JB te DH *f* 2,50; LCH te AadR *f* 10,-; GB te A *f* 10,-; Mw de H te B *f* 3,-; Mw vD te U *f* 5,-; WFV te A *f* 25,-. **Over mei:** FHRG te D *f* 2,50; JB te DH *f* 2,50; Mw M-B te A 5,-; Mw vdS-K te R *f* 10,-; bapt. gem. Treebeek *f* 23,92; Mw A de W te A *f* 3,30. **Over juni:** FHRG te D *f* 2,50; JB te DH *f* 2,50; EJH te H *f* 5,-; AG te DH *f* 6,17 (Voor Renderloo, restant album-actie); Mw EvZ-K te U *f* 15,-; M van E te R *f* 2,50; Mej. LJ van B te R *f* 6,-; GMG te R *f* 6,-; Mw CL te R *f* 1,50; Mw GP-A te R *f* 2,-; JvdV te R *f* 10,-; WN te V *f* 5,-; SG te R *f* 10,-; MA te V *f* 3,-; PT-P te R *f* 5,-; bapt. gem. Hoogeveen *f* 37,29; Mw K te F *f* 5,-; GP te USA *f* 50,-. **Over juli:** FHRG te D *f* 2,50; JB te DH *f* 2,50; Mw P-G te A *f* 10,-; Mw E van Z-K te U *f* 15,-; ES te W *f* 10,-; BN te E *f* 3,-; GWvdS te O *f* 1,50. **Over augustus:** FHRG te D *f* 2,50; JB te DH *f* 2,50; Mw E van Z-K te U *f* 15,-; bapt. gem. Sneek *f* 117,79; bapt. gem. Leeuwarden *f* 5,-; EJH te H *f* 5,-; E de H te B *f* 12,-; koll. R'loo kamp 6B *f* 19,57; GV te R *f* 10,-.

In totaal hebben wij dit jaar t.e.m. aug. *f* 1047,27 ontvangen. Hartelijke dank hiervoor!

Ik zou wel eens willen weten

Er is nu ook weer gelegenheid, om vragen te beantwoorden over ons *Uniewerk.* Als U problemen of ideeën hebt, zullen we die graag hier bespreken. Zendt Uw brieven maar naar De Vinkenhof, Biltseweg 10, Den Dolder.

Broertjes.

Lezers aan het woord

Den Dolder, 4 september 1963

Geachte eindredakteur,

In De Christen van 19 juli j.l. hebben we onder het hoofd ‚Bij ons in de gemeente' kunnen lezen, dat de gemeente Musselkanaal voor de najaars-huisbezoeken het thema „Wat betekent de wederkomst van Christus voor ons?" gesteld had. De eindredaktie en misschien ook de lezers hebben zich de vraag gesteld: ik zou wel eens willen weten hoe dat bevalt, zo'n thema. Daar ik als student enkele maanden in deze gemeente mocht werken, leek het me wel goed er even op in te haken, nu de bezoeken voorbij zijn.

Na er eerst nog een paar dagen over na gedacht te hebben, om de eerste indrukken wat te laten bezinken, moet ik nu toch wel zeggen, dat het een zeer goede tijd geweest is die we denkende over de komst des Heren doorgebracht hebben met elkaar. Weet u, als we met elkaar onze gedachten rond zo'n thema formuleren, dan krijgt het huisbezoek een dubbel mooi karakter, omdat we tenminste weten waar er over gepraat zal worden.

Het is n.l. zo dat we meestal in onze huisbezoeken de dominé en de ouderling het woord gunnen, omdat we niet weten wat we moeten zeggen.

Met een thema kunnen we ons voorbereiden, onze gedachten er eens over laten gaan! Voor me zelf kreeg ik de indruk, dat de meesten er inderdaad over gedacht hadden, en bij velen was het voor wij kwamen onderwerp van gesprek geweest. Dit was zeer verblijdend. Ook nu echter waren er nog wel, die in alle talen zwegen, omdat ze hun gedachten misschien niet durfden zeggen en misschien ook wel omdat ze hun gedachten nog nooit over het werk van de Heer hadden laten gaan óf nog nooit tegen een ander van de Heer en van Zijn koninkrijk spraken.

Verder heeft zo'n huisbezoek-thema als gevolg, dat ná de huisbezoeken heel de gemeente van een en dezelfde gedachte doordrongen is en dat we samen dus ook weer bij vernieuwing voor een en hetzelfde doel kunnen strijden. Neem nu de gemeente Musselkanaal, daar kan van de gemeente en van de vrienden der gemeente niemand meer zeggen, niet te weten als wachters op de muren te moeten staan, wil men klaar zijn en werkende gevonden worden als de Heer verschijnt. Ook kunnen ze allen er op uit gaan, want het kost je echt niet zoveel moeite om de ander de vraag te stellen, ben je bereid als de Heer komt, ben je klaar met je leven, heb je het beste gekozen. Ziet u hoe eenvoudig het is, want nu bent ook u al gekonfronteerd met die vraag en u zult er voor uzelf een antwoord op moeten geven. Ik hoop, dat het u door dit stukje duidelijk is geworden, dat ik het u zeer aanbeveel, in uw gemeente ook een thema boven uw huisbezoeken te zetten (en het ook te gebruiken), daar ik nu dus in de praktijk gezien heb hoe prachtig dit werkt en welk een steun het je kan geven in het werk voor de Meester.

Hartelijke groeten, uw broeder in Christus,

L. Nieman

Korrespondentie

Br B. te G. Zo hebben wij Uw schrijven niet begrepen; 't zal aan ons liggen. Stuur ons - als U wilt - alsnog Uw bijdrage.

E.R.

Gemeenteberichten

2e EXLOERMOND - (W. v. d. V.). Dat God nog steeds door Zijn Geest onder ons werkt mochten we ook nu weer ervaren. Een jonge zuster, die voor Jezus had gekozen, werd zondag 8 september op haar belijdenis gedoopt. Onze voorganger, ds H. Bijleveld, sprak naar aanleiding van de woorden: „Want gij allen die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed". Hij merkte o.a. op: In de doop ontmoeten God en mens elkaar en daar ontvangen zij die tot Hem kwamen, het Christuskleed. Zijn wij ons er alle dagen van bewust dat wij het kleed van Christus dragen? Bij het avondmaal waaraan ook dominee en mevrouw Bouritius met de jeugd van Hoogezand en nog vele andere gasten aanzaten, werd onze jonge zuster hartelijk welkom geheten door br E. Grooten. Dank jegens God vervulde onze harten en velen moesten dit onder woorden brengen. Na het zingen van het mooie lied.

Volle verzek'ring, Jezus is mijn, ging ds Bouritius voor in dankgebed.

Ook werd deze dag het nieuwe avondmaalstel in gebruik genomen.

Droefheid kwam er in de gemeente door het plotseling overlijden van br Oldenhuizing. Hij wist zich geborgen in 's Heilands liefdearmen.

Zegene en trooste de Here onze zuster en kinderen met dit grote verlies.

Hoewel de vakante periode al weer enige tijd achter ons ligt, wil ik namens de gemeente, alle broeders die ons in deze tijd hebben gediend met het woord, hartelijk dankzeggen.

Advertenties

Vrijdag 27 sept. 1963 79e jaargang Nr. 3698

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Jeugdleiders hielden bezinningsdag

Thema: Jeugdwerk in onze gemeenten

Op 14 september vond in Zwolle een landelijke bezinningsdag plaats. Organiserende instantie was de RJC-raad, belast met de behartiging van de arbeid onder de rijpere jeugd. Uitgenodigd en aanwezig waren leiders van jeugdgroepen, leden van afdelingsbesturen en programmacommissies, studenten en voorgangers. Daarnaast vertegenwoordigingen van de Jeugdraad, de redactiecommissie van „Jong Leven" en de Werkgroep Vormingsarbeid. Inleiders waren ds N. J. van Beek uit Alkmaar en br J. Aaldring uit Hengelo (O).

Waarom deze dag?

Omdat ons jeugdwerk eenvoudig vráágt om hernieuwde bezinning op eigen karakter, doelstelling en methode. Ds Th. van der Laan, voorzitter der RJC-raad, stelde in zijn openingstoespraak dat het gaat om de concrete vraag: Zijn we met ons jeugdwerk op de goede weg? De programma-richtlijnen zijn er gekomen - worden ze nu ook gebruikt en hoe? Heeft onze Unie-gemeenschap een eigen verantwoordelijkheid voor het jeugdwerk in onze gemeenten?

Discussievragen

Ds Van Beek was de eerste inleider. Zijn onderwerp luidde: „Ons uitgangspunt". Van de door hem opgeworpen vragen-ter-discussie noem ik: Is er een directe verhouding tussen gemeente en jeugdwerk? Hebben onze jeugdbijeenkomsten een godsdienstig karakter te dragen? Moeten we mikken op bekering en doop óf op karaktervorming of misschien op allebei? Hoe zorgen we voor de juiste sfeer? Mag de jeugdleider zich als held laten gebruiken? De aanwezigen werden daarna in groepen verdeeld om zich op deze vragen te beraden.*)

Samen op weg

was het onderwerp van br J. Aaldring, die als tweede inleider het gesprek inleidde. In zijn betoog sneed hij o.m. de problematiek van de naoorlogse jeugd aan, de veranderde omstandigheden en de invloed daarvan op het jeugdwerk, het eigentijdse levensgevoel, de plaats van onze jongeren in de gemeente, het verenigingswerk en de samenleving. We moeten, net als Abraham, op weg gaan, zei hij, in geloof en vertrouwen in de leiding van de heilige Geest. Evenals des morgens naar ds Van Beek werd, na de middagpauze met aandacht geluisterd naar wat br Aaldring in zijn indrukwekkend en van kennis van zaken getuigend betoog te zeggen had.

Jeugdwerk is gemeentewerk

't Is mij opgevallen, hoezeer alle aanwezigen, de voorgangers inbegrepen, het werk onder en met de jeugd als een stuk werk van de gemeenten beschouwen. Opnieuw werd het mij duidelijk, dat onze jeugdbeweging het niet langer stellen kan zonder een man, die aan het vormingswerk zijn hele tijd en aandacht geven kan. Die de training van het kader ter hand neemt, zich oriënteert ten aanzien van de verschillende mogelijkheden, die de programma-richtlijnen uitzet en daarvoor medewerkers aantrekt. Wat doen onze gemeenten om de aanstelling en salariëring van zo'n man mogelijk te maken?

Wat doen de gemeenten?

Middels de motie van Delfzijl en Sneek heeft de Algemene Vergadering onlangs uitgesproken, dat zij de pogingen van de Jeugdraad tot aanstelling van een vormingsleider toejuicht. Tevens riep zij de gemeenten op om de Jeugdraad daarbij - indien mogelijk - financieel te steunen. Het komt mij voor, dat onze gemeenten die financiële steun daadwerkelijk willen geven. De Unie-Commissie lijkt me de aangewezen instantie om de Algemene Vergadering het volgend jaar voor te stellen, voor de benoeming van een vormingsleider voor het jeugdwerk in onze gemeenten de daarvoor benodigde gelden te voteren.

Groningen *J. A. Brandsma*

* We hadden graag willen lezen wat er uit dit beraad van de diskussiegroepen is gekomen. De ter diskussie gestelde kwesties hebben stellig de belangstelling van onze lezers. Misschien in een volgend artikeltje? E.R.

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Er zijn er, die zelf geen vrede hebben en ook anderen niet in hun vrede kunnen laten. Voor anderen zijn zij lastig, maar voor zichzelf zijn zij altoos nog lastiger.** (Thomas à Kempis)

zand — en zaad

Na dagen van regen schijnt nu de zon over onze daken en de kamers binnen. Wat zullen de boeren hun best doen hun koren te bergen. Ik ben door de stad gaan dwalen, want 't is woensdagmiddag, er is markt en de kinderen hebben vrij. Alles wat lopen kan wringt zich tussen de sinaasappelen, vissen en lappen door, vermengd met kaas en asters.

Deze stad heeft tien gouden dagen. Dat wil zeggen: de middenstand hoopt ze te hebben. We hebben een nieuw stadhuis zien verrijzen en ik denk de opening bij te wonen. Er is ook een tentoonstelling en het belangrijkste voor ons is wellicht dat de gezamenlijke kerken een grote stand hebben laten bouwen. Ik ga ook een middag surveilleren en als het wat oplevert zal ik u daarvan nog wel vertellen.

Op die wandeling zag ik aan een hoofdweg balken en deuren liggen, gaapten diepe gaten en stond nog één muur met een trappenhuis en de binnenkant van een kamer overeind. De geschiedenis werd daar afgebroken. Aan een andere hoofdweg zag ik nieuwe huizen verrijzen, opgetrokken uit betonnen platen, waartussen meters kozijnen en houtwerk in één keer geplaatst werden. De toekomst verrees.

Ik kan er niet goed tegen, tegen dat afbreken. Het is net zoiets als wanneer mannen een boom vellen. Hun bijlen treffen het leven aan de wortel en het is alsof die boom siddert van 't geweld. Dieper gaan de kerven en een uur later valt met dreunend geweld dat levende hout tegen de wereld. Tientallen jaren stond die boom er, werd groter en groter. De vogels bouwden er hun nesten en bij een stortbui stonden er mensen onder te schuilen. Maar krakend stortte hij neer. Sterven mocht hij niet, hij werd gedood. Een oud huis is vol herinneringen. Daar zijn mensen geboren en gestorven, kinderen hebben er gestoeid en zijn als bruid en bruidegom uitgetrokken, telkens terugkerend naar dat oude huis met de slecht sluitende deur en de barst in het keukenraam. Aan de wanden hingen portretten en hier en daar een spreuk of bijbeltekst. Zonder eerbied zijn de mannen gekomen en hebben de pannen geroofd en de muren doorbroken. Ze hebben gaten overgelaten, als op een kerkhof waar straks een dode geborgen wordt. Het huis mocht niet sterven, het werd verwoest. De deuren die duizenden keren open en dicht gingen, liggen verslagen tegen de grond.

Ik stond dus bij die nieuwe huizen, die niet leefden. Ze kwamen kant en klaar uit de fabrieken en werden inelkaar gezet, zoals ik vroeger op de vloer met blokken bouwde.

Kan 'n vakman aan zoiets nog plezier hebben. Achterelkaar zijn ze uit de machine gekomen en achterelkaar worden ze samengeflanst, stomme en tegelijk schreeuwende getuigen van onze armoede in tijden van welvaart.

Diezelfde huizen staan ook in Assen, Apeldoorn en Eindhoven. Het wordt wel moeilijk, want straks stap ik op een verkeerde plaats uit de trein, loop door een verkeerde straat en ga een verkeerde woning binnen. Alleen de voortspoedende tijd zal dan nog een vast punt zijn in het schema en misschien mijn naam, tenzij die ook uit oogpunt van efficiëntie in een nummer wordt veranderd. Dan kan slechts het horloge redden want van Amsterdam naar Apeldoorn is korter dan naar Hengelo.

Natuurlijk is het verstandig met platen te bouwen. Om uniforme kleding te fabriceren. Om Europa eerst samen te smelten en dan in produktievakken te verdelen. Om te centraliseren, te koördineren. Alle mensen hetzelfde huis, hetzelfde kleed, hetzelfde brood, dezelfde krant, dezelfde gedachten, dezelfde gevangenis.

Wij willen geen oude deuren meer, waarop een houtbewerker zijn kunst uitleefde. Ze moeten glad zijn. Recht als de muren van nu. Is het een wonder dat sommigen verlangen naar een stukje antiek, naar een kastje, een stoof en wat tegels? Tegen de kilte. Voor ons gevoel een stukje hart temidden van de strakke lijnen, die zo verstandig zijn. Die strakke lijnen, die almeer vertakkingen krijgen en ons verkavelen; die ons verdelen en over ons heersen. Wij zijn op weg naar een o zo verstandige bouw van stad en land, van staat en maatschappij, van verwekking en vergaan. Zullen er nog vensters in zijn en deuren, die open kunnen?

Huizinga.

Conferentie voor de secretarissen en penningmeesters onzer gemeenten

Op 19 en 20 oktober a.s. is er op Renderloo te Epe een speciale conferentie belegd voor de secretarissen en penningmeesters onzer gemeenten. Het programma is met medewerking van ‚broeders uit de practijk' zorgvuldig samengesteld. We zien dit weekend als een begin van verdere activiteiten ten behoeve van het werk onzer raden en willen dit graag met U bespreken.

Programma zaterdag 19 oktober

10.30 uur v.m. Aankomst van de deelnemers - koffie
11.00 uur v.m. Opening.
„Het organisatorisch beleid van de secretaris in de gemeente"
door br A. v. d. Goot, Amsterdam.
„Het zakelijk beleid van de penningmeester in de gemeente"
door br A. Bosma, Groningen.
Warme maaltijd.
2.00 uur n.m.
„De taakuitvoering van de penningmeester"
door br W. M. Kamhout, Amsterdam.
„De taakuitvoering van de secretaris"
door br P. Schipper, Groningen.
Na deze inleidingen: discussiegroepen, gevolgd door een forum, waarin de onderwerpen nader worden besproken.
6.00 uur n.m. broodmaaltijd
7.00 uur n.m.
„De theologische basis voor ons gemeentelijk bestuur"
door ds J. Reiling, Bilthoven.
Filmstrips.
10.00 uur n.m. dagsluiting.
Zondag 20 oktober
10.00 uur v.m. kerkdienst
Voorganger: ds T. Jansma, Arnhem
12.30 uur Warme maaltijd
1.30 uur
„Teamspirit in onze raad"
door br mr P. Mostert, Dordrecht; met nabespreking
4.00 uur n.m. Sluiting van de Conferentie.

Verdere bijzonderheden:

De kosten voor deze conferentie bedragen *f* 12,50 per persoon. Aanmeldingen *vóór 15 oktober a.s.* graag te zenden aan De Vinkenhof, Biltseweg 10, *Den Dolder.*
We hopen zeer dat U komt.

Goede adressering gewenst

We krijgen véél post met een dag vertraging. De buurtschap Bosch en Duin valt eigenlijk onder de bestelkring Huis ter Heide (Utr.).
Maar óns nummer is onder de bestelling van Den Dolder gerangschikt. Wanneer de postbeambten heel duidelijk Bosch en Duin lezen, zenden ze de brief eerst naar Huis ter Heide. Zelfs al staat er bij Den Dolder. We hebben er al eens bij de P.T.T. over geklaagd, maar zouden al onze briefschrijvers willen aanmoedigen voortaan Bosch en Duin hooguit *klein* achter de straatnaam te vermelden en daaronder *groot* of *onderstreept:* Post: DEN DOLDER. Uw brief is dan eerder bij ons. Ons telefoonnummer is: (03402)-4823. En ons postrekeningnummer 250591. Maar we merken, dat U deze wel weet gelukkig.

Voor de commissie voor vorming en dienstbetoon, J. Broertjes.

Meer godsdienstvrijheid in Spanje

De spaanse overheid gaat voort op de weg van meer godsdienstvrijheid. Enkele weken geleden verleende de overheid toestemming tot de heropening van twee baptistenkerken in Madrid. Hiermee werd het aantal protestantse kerken welke dit jaar met toestemming van de overheid konden worden heropend op 13 gebracht. Reeds eerder dit jaar verleenden de autoriteiten toestemming tot de opening van vier evangelische kerken, drie kerkgebouwen van de ‚Brethren', één van een ‚onafhankelijke' gemeente en drie baptistenkerkgebouwen.

Aan rustige wateren

„Afstand doen"

De pericoop in het Lucas-evangelie (14 : 25-35), die in de bijbel aangeduid wordt met de woorden: „Alles verlaten om Jezus' wil", is nu niet bepaald geschikt om bij de overdenking ervan rustig te blijven. Waarmee we willen zeggen dat, als u denkt met deze meditatie even aan rustige wateren te zitten, u dit dan maar over moet slaan.

Als u het er toch maar op waagt hier verder over na te denken, dan zal blijken dat ons discipelschap hier danig op de proef wordt gesteld.

Je wàs, meen ik, net van plan om je aan te melden voor de opleiding tot predikant? Heb je met je meisje samen „dit woord" al overdacht?

Kollega, je hebt de magere jaren nu zowat achter de rug?

Schrok je hier ook zo van, toen je „dit woord" laatst weer eens las? We zijn voorgangers!

Broeders, kerkeraadsleden, u las dit ook bij Jansen thuis, u weet wel, die moest vermaand worden. Wat dacht u toen? Ja, dat u toch wel wat teveel vroeg van die zwakke broeder? U stak de hand in eigen boezem? U, als sterke?

Ik weet werkelijk niet of de jeugd dit blad onder zijn lektuur rekent. Maar mocht er een jongere zijn die dit onder ogen krijgt, je kunt nooit weten, wat denk je dan van ons?

Ik bedoel, je kunt er zeker niet veel van merken dat de ouderen „hun kruis dragen" (vers (27) en „afstand doen"? (vers 33). Ja, ze vroegen het wel van jou. Moeilijk hè?

Jij bent een meisje, dat roeping ontving om in de verpleging te gaan werken? Lees dit nog eens voor jezelf.

We zien elkaar met de bijbel in de hand, opengeslagen is dit gedeelte. Zij die dit lezen hebben even afstand gedaan van wat hen dagelijks bezig houdt. Het zijn in de regel degenen onder ons die beslist dit blad willen lezen, of het nu mooi of lelijk is. Velen van die regelmatige lezers geven leiding aan ons werk. Zij deden eenmaal een welbewuste keuze. Tot op heden bleven zij ook volharden.

Zij weten dat de Heer niet van iedereen dezelfde soort opofferingen eist.

U denkt met mij waarschijnlijk, dat het, nou ja, dat het wel zo'n beetje goed met ons gaat. We zeggen het niet hard op, we zijn nu eenmaal vol zonden en gebreken, maar wat moet je meer doen, je geeft je toch. Ja, zo is het immers?

Toch moet „dit woord" ons eigenlijk allemaal telkens weer tot het afsterven, tot een vaarwel! brengen. Mag ik het zo zeggen: dit brengt je in het graf. Moeilijk! Kost veel strijd! Je sterft zó maar niet. Maar de Here Jezus voert ons daarheen. De keus die wij deden, voert ons telkens weer naar het meegekruisigd worden met Christus.

Een theoloog merkt op dat dit alles te subjectief beredeneerd is. Alsof wij het heil bereiken door ónze keus, ónze overgave, óns afsterven. U hebt gelijk.

De genade Gods werkt in het leven van de gelovigen door de Heilige Geest. Als we arm, naakt en koud zijn dan gaan we op de knieën en bidden om de vervulling met de Heilige Geest. Louter genade, als God het dan geeft. Maar Hij heeft het beloofd, Hij zal het geven, en niet zuinig ook.

Dan ervaren we, ondanks onszelf, Gods grootheid, Gods macht, Gods goedheid, Gòds vergevende liefde in Christus, om Christus' wil. O, wat machtig! Nee, het is niet in ons, het is in Hem. Het is ook dóór Hem.

Zingen we niet van die geringen, die in zichzelf krachtloos zijn? Dat is toch waar?

Afstand doen? Wie kan dat nou? Het staat zo geschreven! De Heilige Geest zal ook met dit woord wel het doel bereiken, dat Hij zich gesteld heeft.

Nieuwe Pekela H. Th. Plevier

Van de unie-bouwstichting

Resultaat van ons ‚kerkbouwjaar'

Voor verschillende gemeenten kwam ons ‚kerkbouwjaar' in 1962 erg ongelegen, daar zij eigen financiële actie's hadden lopen.

Toch wilden zij zich niet distancieeren van deze landelijke inzameling, zodat in de loop van dit jaar nog allerlei bedragen gestort werden, onder de vermelding „Kerkbouwjaar 1962". De toale opbrengst van de 1%-actie heeft per 1 sept. 1963 bruto opgebracht *f 79826,-!* Dat wil zeggen: nog *f* 200,- en wij hebben toch de *f* 80.000 bereikt. Dat is 14% meer dan oorspronkelijk was toegezegd, terwijl de totale kosten 10% beneden de begroting bleven. Wij zijn erg dankbaar voor dit resultaat, dat slechts bereikt werd door medewerking van talloos velen en de offerzin van een nog groter aantal. Hier en daar wordt nog wel eens opgemerkt: jullie hebben toch het oorspronkelijke streefbedrag van *f* 120.000,- niet gehaald. Inderdaad niet. Dat bedrag was gesteld op de deelname van àlle gemeenten. Maar eenderde deel heeft niet meegedaan, ondanks aandrang onzerzijds. Misschien behoren zij een volgende keer tot de koplopers!

Veel nieuws van het bouwfront

Enschede: Daar werd een kerk gekocht van de hervormde gemeente. Deze kapel staat in het zuidwesten van de stad, aan het kruispunt B.W. ter Kuilestraat/Zweringsweg. Het is een goed onderhouden gebouw, dat midden in een volkrijke buurt staat. Het ligt ten aanzien van de stad als wijkkerk uitermate geschikt. U zult in een van de komende nummers van ons weekblad een foto met verdere bijzonderheden te zien krijgen. De koopsom en de nodige verbouwingen (doopvont) bedragen nog geen *f* 100.000,-.

Naast deze kerk heeft de gemeente een bouwplan voor het noorden van de stad, waarvoor de rijksgoedkeuring, hoewel nog niet ontvangen, reeds onderweg zou zijn. Zodat de gemeente ook spoedig met de bouw van deze kerk hoopt te kunnen beginnen. De kosten van deze nieuw te bouwen kerk zullen ongeveer *f* 130.000,- zijn. Dat is inderdaad fantastisch goed nieuws.

Stadskanaal: Enkele weken geleden kon U over deze kerkbouw reeds allerlei bijzonderheden lezen in ons blad, naar aanleiding van de eerste steenlegging. De verwachting is, dat dit kerkgebouw nog voor de winter in gebruik kan worden genomen. De kosten van dit project zullen *f* 260.000,- bedragen.

Utrecht-Noord: Daar heeft de bouw een gestadige voortgang en men denkt deze wijkkerk binnen twee maanden te kunnen inwijden. U is ongetwijfeld geinteresseerd bij de bedragen, die gemoeid zijn bij deze tweede kerk in een van onze grote steden: de totale kosten zullen *f* 120.000,- zijn .

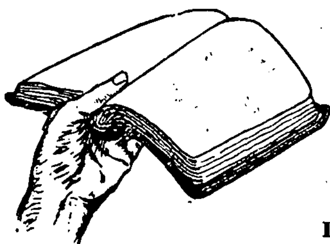
Amsterdam-West: De herdenkingskerk. Daarvan schiet de bouw ook al aardig op. Donderdag 18 september j.l. ging de vlag in top, waarmee een bepaalde fase bereikt werd. Met niet al te veel winterse tegenslag hoopt men, dat dit gebouwencomplex in het vroege voorjaar gereed komt. Dit project zal ruim *f* 500.000,- vragen.

Uit deze opsomming blijkt, dat we binnenkort in drie van de grote steden van ons land vier eigen kerkgebouwen meer zullen hebben. Het is een teken van het verder doordringen in de grote bevolkingscentra. Een teken, veel méér misschien nog niet. Maar toch bemoedigend. . . misschien zelfs profetisch!

De totale kosten van alle vijf genoemde bouwprojecten bedragen niet minder dan één miljoen honderdduizend gulden, in cijfers dus f 1.100.000,-.

Dat vraagt een enorme financiering:

IN DE LEER

Wie is Jezus Christus?

De Opgestane

Is onze Heer uit de doden opgestaan of opgewekt? Deze vraag is geen scherpslijperij want van het antwoord hangt bizonder veel af. Wanneer Hij waarlijk mens was, dan was zijn sterven ook even radicaal en definitief als het sterven van ieder mens en dan kon Hij niet in eigen kracht uit de doden opstaan. Het Nieuwe Testament gebruikt dat woord dan ook maar spaarzamelijk. Veel vaker wordt het woord „opwekken" gebruikt.

Opstaan doet een mens zelf, opwekken doet een ander hem. God heeft Jezus Christus uit de doden opgewekt. Dat staat vele malen in het Nieuwe Testament, veel vaker dan er van opstaan sprake is. Ja Paulus weet dat deze beslissende daad van God zelfs „naar de Schriften" is (I Cor. 15 : 4), en Petrus citeert op de Pinksterdag met vrijmoedigheid een psalmwoord om dat duidelijk te maken. Deze wijze van aanhalen en toepassen van het Oude Testament mag ons niet in alle opzichten kunnen aanspreken, vast staat dat zij voortkomt uit het rotsvaste geloof van de apostelen dat de opwekking uit de doden het hoogtepunt en de vervulling vormen van Gods heilsplan. Gods werk is één, èn het is een voortschrijdend werk. Er zit voortgang in. De opwekking van onze Heer is er het bewijs van. Zij sluit af en opent.

Zij sluit af. Het laatste dat er aan voorafging was de diepst denkbare diepte. Jezus' aardse dienst eindigde daar waar Jes. 53 al heen wees. Hij was gekomen om zijn leven te geven als losprijs (Marc. 10 : 45). Dat is gebeurd. Het is volbracht. De weg van ontlediging èn vernedering die daartoe moest worden afgelegd, was Hij ten einde gegaan. Tenzij God nu ingrijpt, is alles voorbij.

Maar God laat niet op zich wachten. Hij wekt Jezus op uit de doden. Daarmee wordt de gehele weg die Jezus is gegaan bekrachtigd. De losprijs is geldig verklaard, het zoenmiddel (Rom. 3 : 25) is werkzaam gemaakt, de zonde bedekt en vergeven.

Dat bedoelt Paulus in Rom. 4 : 25: Hij is opgewekt om onze rechtvaardigmaking. Die wordt nu effectief. De ongerechtigheid, de zonde, de dood, de duisternis kortom al datgene wat de Bijbel het oude leven en de oude bedeling noemt is afgesloten. Haar aanspraken zijn ontkracht, haar macht gebroken.

De opstanding opent. Zij is het begin van de nieuwe bedeling en het nieuwe leven. Jezus Christus is de nieuwe mens in persoon. Zoals Adam de oude mens in persoon was en de mensheid als het ware in zich belichaamde, zo belichaamt de uit de doden opgewekte Heer de nieuwe mensheid. Geen woorden zijn gedurfd genoeg om deze nieuwe werkelijkheid te beschrijven. Zelfs valt het woord „nieuwe schepping". Dat is toch eigenlijk de enige uitdrukking die het werkelijk doet, want daar gaat het om. Geen „oplappen" van het oude, maar radicale vernieuwing. Dat is sinds de Paasmorgen aan de gang. Totdat het voltooid is en God de allesbepalende werkelijkheid voor en in allen is (I Cor. 15 : 28).

Vanuit dit hart van Gods grote daden willen wij verder zoeken om het geheim van Jezus Christus dieper te peilen. Onze weg gaat nu verder terug. Wie was Hij, wat deed en wilde Hij, die door God uit de doden werd opgewekt? J.R.

---

het aantrekken van goedkoop geld, het verkrijgen van de nodige hypotheken enz. Elk gereed gekomen gebouw moet finantieel verantwoord zijn, zodat de exploitatie sluitend is. Maar toch ook weer niet zo, dat alle verdere activiteiten en ontplooiingsmogelijkheden van een gemeente onmogelijk gemaakt worden.

Daarom iets over het 10 ct-fonds

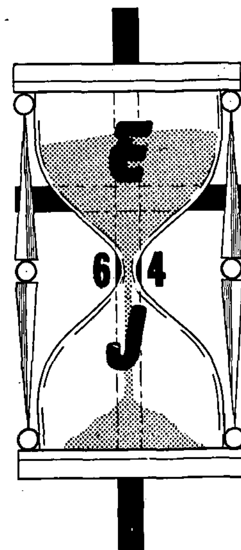
De opbrengst van dit fonds bleef behoorlijk achter bij de voorgaande jaren. Op 1 sept. j.l. was de opbrengst *f* 2565,64, terwijl dit het vorige jaar op dezelfde datum *f* 3317,31 was. Wij begrijpen, dat hier en daar gedacht wordt: het ‚kerkbouwjaar' was goed, nu moeten andere takken van arbeid voorrang hebben. Dat is ook heel normaal. Maar het 10 ct.-fonds vraagt ook niets meer dan in de voorgaande jaren. Terwijl toch deze nieuwe enorme investeringen ook op dit fonds een beroep zullen doen. Mogen wij daarom een dringende oproep doen aan alle penningmeesters en allen, die dit prachtige hulpfonds willen steunen, hun giften en collecten en bijdragen aan de administrateur van de Bouwstichting te willen overmaken? Uw bijdrage is beslist onmisbaar. U vindt hieronder het gironummer.

Iets over de uitvoering van de Wet-Premie-Kerkenbouw

Op de laatste CIO-vergadering (Contact in overheidszaken) werd ons medegedeeld, dat de Minister van Volkshuisvesting en Bouwnijverheid op 29 augustus j.l. de beide commissies benoemd en geïnstalleerd heeft, die de Minister van advies moeten dienen bij het verstrekken van de premies voor de stichting van kerkgebouwen en bezinningscentra. De advies-commissie voor de kerkenbouw bestaat uit een hervormde, een gereformeerde, een roomskatholiek en een oud-katholiek (voor de „kleine kerken"). Naast deze commissie is nog een andere, speciaal voor de stichting van bezinningsgebouwen. De Wet-Premie-Kerkenbouw zal in werking kunnen treden, nadat beide commissies advies hebben uitgebracht over de uitvoeringsregelen. Wanneer de algemene maatregel van bestuur is opgesteld, zullen de verzoeken om de premies in behandeling kunnen worden genomen. Dus nog even wachten!

Namens de Unie-Bouwstichting,
G. Brongers

Giro 1504 ten name van de Bouwstichting, Dalweg 77 te Arnhem.

EJ 64

Geen gemakkelijke opdracht

Evangeliseren is geen gemakkelijke opdracht, want het eist de mens volkomen op. Misschien zouden we zelfs moeten zeggen, dat er een wezenlijk offer gebracht zal moeten worden.

Daarbij denken we in de eerste plaats dan niet aan een geldelijke bijdrage, want dat is nog wel te doen. Met offer bedoelen wij, dat de mens zichzelf moet uitschakelen en dat hij zich geheel disponibel stelt van Hem, die de opdracht heeft gegeven.

Daarvan zegt Paulus in zijn brief aan de gemeente te Philippi: „Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat. Om zijnentwil heb ik dit alles prijsgegeven en houd het voor vuilnis, opdat ik Christus moge gewinnen", (3 : 8).

Alleen de christen, die zich in 's Heren dienst heeft verloren, zal een daadwerkelijk evangelist kunnen zijn.

NADER BEZIEN

Tweede zitting van het vatikaanse koncilie

Dezer dagen, om precies te zijn: zondag 29 september, wordt de tweede zitting van het verleden jaar bijeengeroepen tweede vatikaanse koncilie geopend. De dood van paus Joannes XXIII, in juni j.l., heeft kennelijk niet vertragend gewerkt op de voortzetting van het werk, dat aan de heropening vooraf moest gaan, want toen men in begin december 1962 uiteen ging lag het reeds in het voornemen in september van dit jaar weer bijeen te komen. Het rechtvaardigt mede de opvatting, dat Paulus VI, de nieuwe paus voort zal gaan op de door zijn voorganger ingeslagen weg, welke naar een vooral organisatorische vernieuwing van de kerk van Rome moet leiden.

Reeds tijdens de eerste zitting van het koncilie werd duidelijk, dat deze kerkvergadering niet zou beantwoorden aan de (te) hoog gespannen verwachtingen, welke men hier en daar binnen de roomskatholieke kerk, maar vooral ook er buiten, koesterde. Het tweede vatikaanse koncilie is een strikt binnenkerkelijke aangelegenheid.

Ook uit hetgeen aan de vooravond van de tweede zitting is bekend geworden blijkt het binnenkerkelijke karakter van het koncilie nog eens overduidelijk. Het zal immers in de komende weken vooral gaan om het gezag en de positie van de plaatselijke bisschoppen, de decentralisatie van het gezag van de kerk van Rome en de voortgaande internationalisatie van de hoogste gezagsinstanties. Natuurlijk staan er ook andere zaken op de agenda, maar ook die kunnen teruggevoerd worden op de voor de roomskatholieke kerk zo wezenlijke gezagsvragen.

Men zou als protestant kunnen vragen: wat gaat ons dat allemaal aan? Vooral nu steeds duidelijker wordt, dat het op 't koncilie om typisch roomse kwesties gaat.

Gaat ons dit eigenlijk wel aan?

Misschien dat nog slechts enkele tientallen jaren geleden (of nog korter) deze vraag alleen maar ontkennend zou worden beantwoord. Intussen is er veel veranderd. Bij de roomskatholieke kerk? Bij ons? Dit is er in elk geval veranderd: steeds meer gaan we beseffen, dat geen zich christelijk noemende kerk zich langer kan gedragen alsof haar het monopolie van de Heilige Geest is toevertrouwd.

Dat alleen reeds beantwoordt de vraag, of wij met het vatikaanse koncilie en de beslissingen welke dezer weken te Rome genomen zullen worden, te maken hebben. *v.D.*

(Ingezonden)

Lustrumbundel N.B.S.V.

We zijn blij U te kunnen berichten dat de volgende personen al hebben toegezegd een artikel te zullen schrijven voor de lustrumbundel die de N.B.S.V. in november van dit jaar uit zal geven onder de titel ‚De baptisten en de oecumenische beweging': ds J. A. Brandsma te Groningen, dr W. F. Golterman te Amsterdam en dr W. A. Visser 't Hooft te Geneve.

Verder is nog gevraagd dr E. A. Payne te Londen van wie we binnenkort bericht hopen te ontvangen terwijl er overlegd wordt met drs J. Reiling om een slotbeschouwing te schrijven. Een volgende keer hopen we U iets te vertellen over de inhoud van de artikelen.

We hebben het bijzonder op prijs gesteld dat verschillende gemeente-raden besloten enige aandacht aan onze plannen te besteden: in veel ‚periodieken' werd de uitgave aangekondigd of nam men de tekst van het persbericht over. Vooral aan de secretarissen die hiermee èn met het verzorgen van de intekenlijsten extra werk hadden onze hartelijke dank! Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat uit twee gemeenten (we noemen geen namen) de lijsten zonder enig kommentaar werden teruggestuurd, waardoor de betrokken gemeenteleden dus geen gelegenheid kregen om op de uitgave in te tekenen.

Ook in de kerkelijke pers en in sommige dagbladen nam men de tekst van het persbericht over of gaf men daar een uittreksel van, al of niet voorzien van kommentaar.

De secretarissen willen we verzoeken nog tot en met zondag a.s. (22 september) gelegenheid te geven om op de lijsten in te tekenen en deze zo spoedig mogelijk daarna terug te sturen aan het adres *Rijnlaan 128 bis te Utrecht.* (Op de adreszijde s.v.p. vermelden: ‚Lustrumbundel N.B.S.V.').

Tenslotte nog een mededeling voor degenen die, om welke redenen dan ook, niet hebben kunnen intekenen: voor hen bestaat tot nadere aankondiging gelegenheid hun bestelling rechtstreeks aan bovenstaand adres op te geven. De prijs van de bundel is bij intekening *f* 2,00 en bij bestelling op andere wijze *f* 2,25, de verzendkosten zijn hierbij voor onze rekening.

De redaktie-kommissie van de Lustrumbundel

Afscheid ds J. van der Veen

Op zondag 6 oktober a.s. hoopt ds J. van der Veen afscheid te nemen van de gemeente Alblasserdam. De afscheidsdienst zal gehouden worden in de baptistenkerk, Pr. Marijkestraat 28 te Alblasserdam, en wel om 7 uur 's-avonds.

Belangstellenden die logies nodig hebben worden verzocht dit zo spoedig mogelijk op te geven aan de sekretaris, A. C. van Well, Randweg 135, Alblasserdam.

Beroepingswerk

Beroepen: te Utrecht, J. A. Brandsma te Groningen-Zuid.

Beroepen: te Harlingen, G. W. Tijman te Haarlem.

Intrede ds J. van der Veen

Zondag 13 oktober 1963 hoopt ds J. van der Veen te Alblasserdam zijn intrede te doen als voorganger der baptistengemeente te Zwolle.

De aanvangstijden der diensten, welke gehouden worden in de baptistenkerk, Goudsteeg 11, zijn als volgt:

10.00 uur v.m. bevestiging door ds E. J. Huizing te Hoogeveen.
3.00 uur n.m. intrede van ds J. van der Veen.
7.30 uur n.m. begroetingssamenkomst

U bent hartelijk welkom in deze diensten. Opgaven voor eventueel logies en/of warme maaltijd te richten aan de heer J. Prins, Abel Tasmanstraat 69 te Zwolle.

Cijfers van de lutherse kerk

Uit de kortgeleden verschenen statistiek van de Evangelisch Lutherse Kerk in Nederland blijkt, dat deze kerk 65 gemeenten telt met 52 predikanten. Er zijn 15 predikantsplaatsen vakant. Deze kerk heeft voorts 13 emeriti-predikanten, 8 proponenten en kandidaten met preekbevoegdheid, 4 predikanten in bizondere dienst en 3 theologische hoogleraren.

De gemeenten telden per 1 januari 1963 29.913 leden; op 1 januari 1962 bedroeg het ledental 29.488. Een vooruitgang dus van 425. Het aantal ‚doopleden' is ongeveer 15.000.

Werft abonnees!

Billy Graham ontmoette dr Adenauer

Billy Graham tijdens zijn evangelisatie-campagne in Stuttgart, Duitsland. Naast hem zijn tolk Peter Schneider, algemeen-sekretaris van de Evangelische Alliantie in Duitsland.
Cliché ,Die Gemeinde')

Tijdens zijn evangelisatie-campagnes in Duitsland deze zomer ontving de bekende amerikaanse baptisten-evangelist dr Billy Graham de uitnodiging de westduitse bondskanselier dr Konrad Adenauer in zijn ambtswoning paleis Schaumburg te ontmoeten. De direkteur van de Evangelische Alliantie in Duitsland Paul Schmidt, ds Paul Deitenbeck en de algemeen-sekretaris der alliantie Peter Schneider vergezelden Graham bij dit bezoek, dat 40 minuten duurde.

De bondskanselier, aldus een bericht in ,Die Gemeinde' begon het gesprek door zijn vreugde uit te spreken over elke poging van mensen anderen de weg tot God te wijzen, in het bizonder wanneer daarmee vele mensen worden bereikt. Dr Adenauer verklaarde het werk van massa-evangelisatie te kennen door de arbeid van pater Leppich en zei het op prijs te stellen nu ook Graham te leren kennen. De westduitse staatsman bracht het gesprek op de geestelijke leegte welke een groot deel van het duitse volk beheerste; Adenauer merkte op niet te weten of daaruit reeds een geestelijke honger zich had ontwikkeld, honger naar God en naar Zijn Woord.

Billy Graham beantwoordde dr Adenauer en zei dat 't hem 'n grote vreugde en eer was de ook in Amerika zeer gewaardeerde staatsman Adenauer nu persoonlijk te mogen ontmoeten. Graham merkte op, dat hij op grond van zijn veelvuldige ervaringen in vele landen ervan kon getuigen dat er een grote geestelijke honger bij de mensen is. Graham vertelde hoe hij nog zeer recent hiervan onder de indruk kwam toen hij een campagne leidde in Parijs. Maar ook, aldus de evangelist, in Amerika, Afrika en Azie is er die honger bij de mensen. Vele mensen, waaronder ook buitenkerkelijken, aldus verklaarde dr Graham, hebben de massabijeenkomsten van mijn evangelisatie-kruistochten bezocht. De amerikaanse evangelist gaf verder te kennen, dat hij graag de verantwoordelijke staatslieden in die landen waar hij zijn werk mag verrichten de hand drukt. De westduitse bondskanselier leidde het gesprek in een andere richting door op te merken, dat, naar zijn mening, het meeste kardinale stuk van het christendom wordt gevormd door de opstanding van Jezus Christus.

Met de verrijzenis van Christus staat of valt alles, aldus dr Adenauer. Herhaalde malen onderstreept de bondskanselier in het gesprek dit als zijn overtuiging: daarom kan men niemand tot geloof brengen, want geloof in Christus en geloof in het Woord Gods is genade. Maar, zo zei de oude staatsman, reeds de wens te kunnen geloven is groots..

Dr Graham gaf als zijn overtuiging te kennen, dat naast de opstanding van Jezus Christus Zijn wederkomst het tweede hoogtepunt in de christelijke verkondiging is. De evangelist ging hierop in en vertelde van een gesprek dat hij had met Churchill, die hem zei dat het als een revolutie zou werken wanneer de boodschap van de wederkomst van Christus werkelijk een levende boodschap onder de mensen zou zijn. Graham meende dat de boodschap van de komende Christus het enige antwoord is op het kommunisme, dat immers de volmaaktheid van alle dingen verwacht van de politieke ontwikkeling.

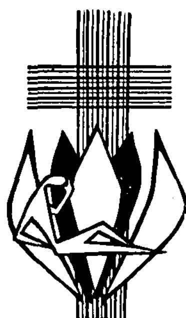
Ook deze gelegenheid om zijn persoonlijk getuigenis te geven liet Graham niet voorbij gaan en hij vertelde hoe hij als jongeman de weg naar Christus had gevonden. Aan het eind van het onderhoud met dr Adenauer deed de evangelist een beroep op de oude staatsman al zijn krachten er nog voor in te zetten dat er ruimte komt voor de goddelijke boodschap. Geroerd hoorde dr Adenauer dit appèl aan.

De slotbijeenkomst van de ,kruistocht' in Stuttgart werd gehouden in het Neckarstadion. Op de foto van links naar rechts: ds Deitenbeck, Paul Schmidt, bisschop Eichele, Billy Graham, Peter Schneider en superintendent Jeuther.
Cliché ,Die Gemeinde')

Tabitha-Bouw-Actie

Alleen voor beter gesitueerden?

Soms komt men in baptist-Nederland nog de mening tegen, dat Tabitha alleen openstaat voor mensen, „die het kunnen doen". Als je voldoende geld hebt, kom je voor een plaatsje in Tabitha in aanmerking. En zo niet, wel. . .

Reeds meerdere malen hebben we uw aandacht gevraagd voor een weerlegging van deze en dergelijke gedachten. Het is zeer beslist niet waar, dat geld een rol speelt bij de opneming van patiënten. Tabitha is een inrichting voor de verpleging van chronische zieken en niet een inrichting voor lieden, die geld overgehouden hebben in hun leven.

Indien het geld al een rol speelt, dán is het bij onze Tabitha-Bouw-Actie! Dáárvoor hebben we een groot kapitaal nodig, om de exploitatielasten zo laag mogelijk te houden. We beginnen graag met een klein kapitaal om de start naar de restauratie en uitbreiding van Tabitha mogelijk te maken. Dát deze restauratie en uitbreiding noodzakelijk zijn, hebben we reeds een jaar lang betoogd.

In dit jubileumjaar van Tabitha (1938-1963) hebben reeds velen de in het zilver gestoken Tabitha-inrichting met zilver bedacht. We gaven enkele tientallen keren reeds een verantwoording en ook vandaag doen we dat. E nwelk een mooie lijst hebben we u aan te bieden: gemeente Ter Apel *f* 47,26; gemeente Den Haag *f* 217,23; zusterhulp Vriescheloo *f* 15,-; donateurs Utrecht-Noord *f* 14,50; HK te D *f* 20,-; CvdM te V 25,-; JK 25,-; JdB te S 10,-; HM te U *f* 3,-. Alle gevers wederom hartelijk dank!

Is uw gift reeds ontvangen? Giro 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.).

H. Ploeger

De gemeente en de bejaarde

Naschrift ter verdere informatie

Hoewel dit onderwerp al iets op een vervolgverhaal ging lijken, zijn wij ons wel bewust lang niet volledig te zijn geweest. Er is nog zoveel meer te schrijven over de bejaardenzorg, alsook over de reeds genoemde zaken. Het was ook niet de bedoeling om volledig te zijn. Het ging ons er om, door deze zaak aan de orde te stellen, dat de bejaardenzorg ook of nog meer in onze gemeenten ter sprake zal komen en ook op gang mag komen.

Moeilijkheden maar ook mogelijkheden zullen beide in elke gemeente aanwezig zijn. Maar deze zijn er om te overwinnen en te benutten.

Wij willen daarom deze serie artikelen afronden met een lijst van literatuur en adressen. Dit voor degene die zich verder wil oriënteren en de zorg om gezonde en zieke bejaarden ter hand wil nemen.

R. M. Gray and D. O. Moberg: „The Church And The Older Person" Uitgegeven bij: William B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, Michigan, U.S.A.

Prof. dr ir H. G. v. Beusekom e.a.: Publicatie no 3 van de Ned. Ver. voor Maatschappelijk werk, „De oudeliedenzorg" Uitg. H. D. Tjeenk Willink en Zn NV te Haarlem.

„De Bejaarden," Vakblad gewijd aan de belangen der bejaarden D. B. Centen's uitgeversmaatschappij, Hilversum. Abonnement f 12,- per jaar.

Erich Stein: „Psychologie van middelbare leeftijd en ouderdom" Serie Aula-Boeken.

Stichting Ned. Federatie voor Bejaardenzorg, Stadhouderslaan 148c, Den Haag; o.a.: „Plaatselijk Bejaardenwerk.

Stichting Prot. opleiding Bejaardenzorg, Maliesingel 26 te Utrecht; o.a.:-„Bejaardenzorg", mej. mr G. B. Leppink .

Commissie voor Bejaardenzorg, secretariaat Bureau van de Sociale Raad, Westblaak 73 - 75 te Rotterdam (2); o.a.: „Na uw 65ste" en „Kant en Klaar".

G. Brongers

Europese baptisten-conferentie 1964

In Amsterdam is het volgend jaar van 12 tot en met 16 augustus de Europese Baptisten-Conferentie. We verwachten enige duizenden baptisten uit alle delen van Europa en ook uit Amerika. Vele voorbereidingen zijn nodig. Een groot aantal „commissieleden" is al aangezocht, om mee te werken. Zij hopen op 28 september bijeen te komen in Amsterdam, om hun werk te starten.

Het Nederlands zal op deze conferentie één der voornaamste talen zijn! Want onze buitenlandse broeders stellen er prijs op, dat *veel* Nederlanders zullen kunnen meedoen. Wilt U bij Uw vakantieplannen voor 1964 bovenaan vermelden: *„12-16 augustus Amsterdam"?*

We zoeken naar vele mogelijkheden voor de onderbrenging van alle gasten. Zelfs denken we aan een „eigen" camping voor wie met caravan of tent komt. U hoort er t.z.t. wel meer van. Maar het gaat er nu allereerst even om, dat U vrije dagen voor dit grootse gebeuren reserveert!

Broertjes.

In Lemmer baptistenkerk

De baptistengemeente te Staveren is verleden week door koop in het bezit gekomen van een kerkgebouw in Lemmer. Het gebouw, dat vroeger als kerkgebouw van de apostolische gemeenschap in ZW-Friesland diende, biedt aan plm. 120 personen plaats.

Het ligt in de bedoeling in Lemmer voortaan elke zondag diensten te houden ten behoeve van de leden en vrienden der gemeente welke in deze omgeving woonachtig zijn. Voor deze diensten, welke door de staverse gemeente worden geregeld is de medewerking verzocht en verkregen van de gemeenten en voorgangers in Workum, Makkum, Heerenveen en Sneek.

Reeds geruime tijd belegde de gemeente te Staveren huissamenkomsten in Lemmer.

Mede met het oog op de uitbreiding van dit zich industrialiserende dorp, dat vanuit Friesland de invalspoort is van de Noord-Oost Polder, verwacht men dat het bezit van een eigen kerkgebouw in niet geringe mate zal bijdragen aan de groei van de gemeentelijke en evangelistische arbeid in deze omgeving.

v.D.

Mededelingen

Predikantsvrouwendag

donderdag 3 oktober a.s. Merellaan 5 te Bilthoven.

Agenda: plm. 10 uur opening.

Mevr. A. v. Beek-Doornkamp houdt een inleiding over *„Minder haast, meer tijd"*.

Een forum beantwoordt vragen. Iedere deelneemster wordt verzocht een vraag te bedenken. Van de vrouwenkonferentie te Rüschlikon worden dia's vertoond.

Mocht U zich nog niet opgegeven hebben, wilt U dat dan per omgaande doen?

M. Posthumus-v. Dokkum

Friese Radenkonferentie

De friese radenkonferentie wordt D.V. woensdag 13 november te Leeuwarden gehouden. Deze keer weer de gehele dag, van 10.00 uur v.m.-4.00 uur n.m.

Het programma wordt nog nader meegedeeld.

J.J.S.

Wie?

Wie kan ons helpen aan het adres van de heer S. Niemeijer, gewoond hebbende Cath. Beermanstr. 54 B, te Rotterdam? Bij voorbaat dank voor uw medewerking. De adm., Arnhem.

Dr John D. Hughy ere-doctor

De president van het europese baptisten-seminarium te Rüschlikon, Zwitserland, dr John D. Hughey, ontving tijdens zijn vakantie deze zomer in USA een ere-doctoraat in de theologie van Furman University in Greenville, in de staat Zuid-Carolina, USA.

Dr J. Nordenhaug eveneens ere-doctor

Ter gelegenheid van de 77ste dies van Temple University, Philadelphia (USA) verleende de rector magnificus van deze universiteit, dr Millard E. Gladfelter een ere-doctoraat in de letteren aan dr Joseph Nordenhaug, sinds 1960 algemeen-sekretaris van de baptisten-wereldalliantie.

Dr Nordenhaug, evenals zijn voorganger dr A. T. Ohrn een Noor van geboorte woont reeds vele jaren in USA. Hij deed in 1927 zijn doktoraal examen in de fakulteit der wis- en natuurkunde aan de universiteit te Oslo. Daarna studeerde dr Nordenhaug theologie en promoveerde in de wijsbegeerte in USA.

1792 zendelingen

Gedurende de eerste zeven maanden van dit jaar benoemde de Mission Board van de Southern Baptist Convention reeds 150 nieuwe zendelingen. Het grootste aantal zendingen dat ooit in een geheel jaar werd uitgezonden bedroeg 144 (in 1959).
Het aantal zendelingen in overzeese dienst van de zuidelijke amerikaanse baptisten is nu gekomen op 1792.

Extra kollekte

Het streefbedrag van de elk jaar te houden extra kerstkollekte (de zogenaamde Lottie Moon Christmas Offering) in de gemeenten van de zuidelijke amerikaanse baptistenkonventie is dit jaar $ 1185000,- dat is 15% meer dan de opbrengst van verleden jaar.
Het geld van deze kerstkollekte is bedoeld als ondersteuning van het zendingswerk van de zuidelijke konventie in de gehele wereld.

Oud

Het college van kardinalen, dat deze zomer paus Paulus VI koos als opvolger van de gestorven paus Joannes XXIII telde 82 leden; zij telden tesamen meer dan 5800 jaar. Dat betekent, dat de gemiddelde leeftijd der kardinalen bijna 72 jaar is.

Misleidende titel

In een engels blad, gewijd aan jagen en vissen, schreef een recensent onder het opschrift ‚Misleidende titels' dat hij in een catalogus een boekje aangekondigd had gezien dat ‚Fishing for men' heette. Hij vroeg het aan en verwachtte een boek dat hem zou inlichten hoe mannen moeten vissen. Maar toen het kwam, had het tot ondertitel ‚De praktijk van persoonlijke evangelisatie'. De recensent las en recenzeerde het boekje over „Vissen van mensen' toch en beval het van harte aan.

(Evangelische Luthers Weekblad)

Heden behaagde het de Here geheel onverwacht tot Zich te nemen,

ZR A. VERKERK-POPPEN

in de ouderdom van 68 jaar.

De teraardebestelling heeft plaatsgevonden dinsdag 24 sept. j.l. op de begraafplaats Nieuw Eykenduynen te 's-Gravenhage.

Baptistengemeente Alphen a.d. Rijn.

Advertenties

Het vierde kwartaal begint a.s. dinsdag. De abonnees, die het abonnementsgeld over het 4de kwartaal nog niet voldeden, worden uitgenodigd dit niet later dan 1 oktober te voldoen door *f* 2,25 over te maken op giro 9260 ten name van de Unie, Arnhem. Dan voorkomt u ook 40 cents incassokosten.

Hartelijke dank voor uw medewerking. De adm., Arnhem.

Vrijdag 4 okt. 1963 79e jaargang Nr. 3699

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

De gemeenten en de Unie

DE AUTONOMIE of zelfstandigheid der gemeenten geldt onder ons als een kostbaar goed. Wel hebben de gemeenten elkaar in een landelijk verband gevonden: de Unie van Baptistengemeenten in Nederland, maar wat onze pioniers bij de oprichting van de Unie in 1881 voor ogen stond, was in feite toch niet meer dan een vereniging van plaatselijke gemeenten, waarbij de zelfstandigheid van elke aangesloten gemeente onaangetast bleef. En ook wij gaan zoveel jaar later bij ons spreken en schrijven over de Unie ervan uit, dat zij de gemeenten op federatieve basis verenigt. We merken doorgaans op, dat aantasting van het autonome karakter van onze gemeenten zich ook niet zou verdragen met grondslag en doelstelling van de Unie. Ofschoon er over de verhouding van de gemeenten tot de Unie en omgekeerd natuurlijk veel meer gezegd kan worden.

De plaatselijke gemeente centraal

Ons denken en onze arbeid richten zich vooral op de plaatselijke gemeente. Zij bestaat uit mannen en vrouwen, die - en nu citeer ik Art. 2 van de Statuten der Unie - „in gehoorzaamheid aan de Heilige Schrift belijden Jezus Christus, de Zoon van God, het Hoofd der gemeente en de Heer der wereld, te hebben aanvaard als hun Zaligmaker en Heer en [die] op deze belijdenis zijn gedoopt."
Naar baptistische overtuiging is de plaatselijke gemeente openbaring of zichtbaarwording van de gemeente van de Heer in een bepaalde plaats. Haar leden zijn als Christ-gelovigen gelijk voor de Here God. Zij kunnen voor bepaalde taken in de gemeente worden aangetrokken. Zij kiezen de ambtsdragers der gemeente, beroepen één of meer voorgangers en beslissen over aanneming van doopcandidaten dan wel uitsluiting van ontrouwe leden. Zij zijn gerechtigd tot het geven van hun oordeel, het indienen en aanvaarden van voorstellen en plannen, het vaststellen van de begroting, het nemen van beslissingen en het bepalen van het beleid.
De gemeente is het lichaam van Christus, waarvan Hij het Hoofd is en de (gedoopte) gelovigen allen leden zijn. In de gemeente gaat het om de heerschappij van Jezus Christus. De gemeente belijdt die heerschappij en zij erkent noch accepteert enig ander geestelijk gezag. Niet synode, catechismus of confessie hebben voor haar het laatste woord, maar de wil van de Heer naar het getuigenis van de Heilige Schrift.

Autonomie geen hersenschim

Betekent nu het samengaan der gemeenten in het Unie-verband, dat zij daarmee hun zelfstandigheidskarakter prijsgeven? Er zijn in het verleden immers wel gemeenten geweest, die de vraag bevestigend meenden te moeten beantwoorden en die er daarom van hebben afgezien, zich bij de Unie aan te sluiten.
De autonomie van de plaatselijke gemeente(n) wordt in de Statuten der Unie niet met zoveel woorden genoemd, maar overal wel verondersteld. Zo wijst de naam „Unie van Baptistengemeenten in Nederland" (Art. 1) erop, dat de Unie geen kerk is, maar een vereniging of federatie van gemeenten. Aangaande de grondslag vinden we nadrukkelijk vastgesteld, dat het de gemeenten zijn, „die de Unie vormen" (Art. 2); de gedachte, als zouden de gemeenten plaatselijke afdelingen zijn van het landelijk verband, wordt daardoor eigenlijk onmogelijk.
Maar ook het doel der Unie: bevordering van liefde, achting en samenwerking, alsook handreiking bij de evangelieverkondiging in binnen- en buitenland (Art. 3), impliceert allerminst een bedreiging van het autonome karakter van de aangesloten gemeenten. Ten overvloede stelt het Huishoudelijk Reglement der Unie, dat de gemeenten via de Algemene Vergadering weliswaar afspraken maken inzake de opleiding, beroepbaarstelling en uitzending van voorgangers, zendelingen en andere werkers, maar dat elke gemeente het recht voorbehouden blijft „om tot ambtsdragers te kiezen diegenen, die zij haar door Christus acht aangewezen" (Art. 12).

Om het wezen der Unie

In de Unie gaat het, oppervlakkig gezien althans, voor alles om samenwerking, gedachtenwisseling en gemeenschap. Met dat doel werd zij in de tachtiger jaren van de vorige eeuw in het leven geroepen. Zo willen ook wij haar dienen en haar onze liefde wijden in de vorm van belangstelling, voorbede en offervaardigheid.
Toch meen ik, dat daarmee nog niet het voornaamste gezegd is over de Unie, haar doelstelling en gestalte. Onze ‚vaderen' waakten angstvallig over de ook ons zo vertrouwde zelfstandigheid der gemeente. Des te opmerkelijker is het, dat op de voor-

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Wij moeten echter wel opmerken, dat de kennis Gods niet bestaat in ijdele bespiegeling der hersenen, maar dat zij wortelschieten moet in de harten.** (Calvijn)

bereidingsvergadering te Hengelo in oktober 1880 niemand minder dan H. Z. Kloekers, die als de organisator der Unie geldt en die ook haar eerste voorzitter werd, in zijn openingstoespraak naar voren bracht, dat de gemeenten in de Unie als enkelingen zouden ondergaan, maar als eenheid konden getuigen van Gods liefde in Jezus Christus tot redding van zondaren.*)

Ruim twintig jaar daarvoor had J. G. Oncken, de vader van het duitse baptisme, op een bijeenkomst van de ‚Bund' in Berlijn gezegd, dat hij een volledige onafhankelijkheid van de gemeenten ten opzichte van elkaar gevaarlijk vond en een ernstige bedreiging achtte voor hun bestaan en voortbestaan.

Merkwaardig als deze uitspraken ons wellicht in de oren klinken, ze nodigen in ieder geval uit tot voortgaande bezinning. Want onze Unie moge - zo niet uitsluitend dan toch wel overwegend - uit nuttigheidsoverwegingen zijn ontstaan, ze belichaamt een stuk solidariteitsbesef, dat het evangelie eigen is. Als een gemeente geen gemeenschap zoekt met en niet haar plaats inneemt temidden van de andere gemeenten, dan mist zij een wezenskenmerk van de gemeente van Christus en is haar houding strijdig met de geest en het getuigenis van het Nieuwe Testament.

Wat zegt de bijbel?

Als vanzelf vragen we, wat de bijbel van deze dingen zegt. We erkennen en aanvaarden de Heilige Schrift immers als gezaghebbend voor geloof en leven. Maar de gegevens van het Nieuwe Testament over de onderlinge betrekkingen der eerste christelijke gemeenten zijn vrij schaars en onze kennis van hun organisatorische samenhang daarom een fragmentarische.

Toch valt het ons bij het lezen van de Handelingen en van de brieven van Paulus en de andere apostelen op, hoe groot het saamhorigheidsgevoel van de gemeenten in apostolische tijden was. Sommige brieven werden na lezing van de ene gemeente naar de andere gezonden. De heidenchristelijke gemeenten collecteerden voor de moedergemeente in Jeruzalem. Middels de uitvoerige correspondentie van Paulus wisselden de gemeenten groeten uit. De apostel riep ze in zijn brieven op om voor elkaar te bidden.

Bepaalde regelingen en afspraken golden voor alle gemeenten. Waar in de bijbel de uitdrukking ‚ekklesia' (= gemeente) voorkomt, wordt daarmee nu eens de plaatselijke en dan weer de universele gemeente bedoeld.

*Heeft dit alles ook consequenties voor de wijze, waarop wij als gemeenten in de Unie samenleven, -werken en -getuigen van de heilsdaden Gods in Jezus Christus? Dat is een zaak, die om een aparte behandeling zou vragen; maar onmogelijk is het niet. Mits we goed voor ogen houden, dat het niet gemakkelijk is om vast te stellen, hoe en in hoever het saamhorigheidsbesef der eerste christelijke gemeenten in een gemeenschappelijke organisatie tot uiting kwam.**). Eén ding lijkt me wel duidelijk: dat er een vorm van autonomie is, die in het licht van het Nieuwe Testament egoïstisch en zelfgenoegzaam genoemd moet worden. Mogen we daarvoor in onze gemeenten en in de Unie bewaard blijven!*

Groningen. J. A. Brandsma

*H. D. Dekker, **H. Z. Kloekers en zijn betekenis voor het Nederlandse Baptisme** (eindscriptie Bapt. Theol. Seminarie, 1963), blz. 27.
)Daarover meer in A. M. Brouwer, **De kerkorganisatie der eerste eeuw en wij (Baarn z.j.), blz. 16 vv.

zand en zaad

U hebt langs een of andere weg al vernomen dat er in Hengelo een nieuw stadhuis is gekomen. Van binnen scandinavisch en van buiten italiaans zou ik zeggen, maar wij zijn er trots op. Zoiets hebben we nog nooit gehad.

Ter gelegenheid van de ingebruikneming van dit gemeentehuis hebben mensen een tentoonstelling georganiseerd en je kunt er meubels en gaskachels en klokken zien en bestellen. Musea en tentoonstellingen slopen de mensen en ik ben er dus snel door heen gewandeld mijn weg nemend naar het enige plantsoen, dat onze binnenstad rijk is, waar ook een deel van de tentoonstelling is ondergebracht en ik werkende kunstenaars in makkelijke stoelen op bewonderaars zag wachten. Toen wandelde ik het mooiste deel van alles binnen: de gezamenlijke hengelose kerken hebben daar iets prachtigs geleverd. Niet alleen omdat ze in volkomen harmonie dit werk hebben aangepakt, maar omdat er iets is neergezet, dat je zo zou willen overplaatsen naar alle steden van ons heerlijk land. Een appèl, een verkondiging, rechtstreeks uit de denkwereld van de bijbel, het boek van alle kerken.

Door het terrein dat beschikbaar werd gesteld loopt een overdekte weg met aan weerszijden nu en dan een stuk wand. Op die wand, nu links dan rechts iets om over te denken. Een serie foto's van mensen: een jonge vrouw, een oude moeder, een zakenman-zo een stuk of zes en daartussen, in hetzelfde formaat als de foto een spiegel, waarin onwillekeurig ieder kijkt. Er naast staat: Jezus Christus is voor allen gekomen ook voor U. In het gras naast de wandelgang staat een telefooncel. Er belt juist iemand. Z'n fiets ligt tegen de cel. Alles echt, behalve dan de man; natuurlijk een etalagefiguur. Er naast staat op een bord: Voor ieder is er een privé-lijn naar God. Op een andere plaats zie je tegen een wand twee krukken bevestigd. Bijschrift: Staar U niet blind op de gebreken van de kerk (IK BEN MET U). Weer ergens anders zie je zwarte en witte stoelen keurig geschikt, om er zo op te gaan zitten. Op de achtergrond tegen de wand het woord: Laat Uw plaats niet leeg zijn in het Koninkrijk der hemelen. En weer elders een machtig bord met een totoformlier, ingevuld met kruisjes. Ernaast de toelichting: Wat helpt het of U de toto wint en de wedstrijd van Uw leven verliest. Dat is niet alles, maar je kunt niet alles vertellen wat je ziet. Ik wil proberen foto's te krijgen voor De Zaaier.

Alle hengelose kerken worden in de folder, die iedere voorbijganger meeneemt, genoemd, met de tijden, waarin er diensten zijn in de kerken. Op de derde bladzij lees ik: Hengelose kerken - (1962 Kerstzang) - via contact en samenwerking - (1963 expositie) - op weg naar de (1964 bijbel-actie) eenheid in Christus. Aan die bijbelaktie voor '64 wordt nu reeds enige maanden voorbereidend gewerkt en het moet gezegd worden dat het treffen van gelovigen uit andere kerken soms het gevoel geeft dat men andere gebieden vol bomen en bloemen binnengaat. Je wist nooit dat daar oók nog zo'n mooie tuin lag. Met ook wel onkruid.

Ik loop in deze stille, sprekende evangelisatiegangen tegen een pastoor op en wij raken aan de praat. Als hij dat zwart kleed met die witte boord niet aan en om gehad had, dan wel een ander pak natuurlijk, dan had ik een gesprek gehad met een herder, die met bezorgdheid de onverschilligheid der velen buiten en binnen de kerkmuren gadesloeg. Gelukkig, zegt hij, kunnen wij binnen onze kerk kleine kernen vormen van jongere gezinnen, die in kleine groepen praten over wat van werkelijk, geestelijk, belang is.

Een half uur later kom ik een gereformeerde schilder tegen. Hij prijst ook het kerkelijk centrum op de tentoonstelling. In de loop van het gesprek vraag ik hem: Krijgen jullie nou werkelijk mensen in de kerk, die nooit naar een kerk gaan? Nee schudt hij. Ik zeg: Laten we eerlijk zijn. In de regel lijkt het in de kerken ook meer op een plechtige begrafenis dan op een vrolijk feest. En dat laatste moest het toch wel zijn. U kunt de orde van de dienst wel dromen en de liederen eveneens. En dat gaat zo maar door, jaar in jaar uit. Nou is 't evangelie niet aan de mode onderhevig, maar 't kleed waarin wij steken is toch wel van zeer oude snit. Ja, zegt hij, ik luister wel eens graag naar Piet Sijbrandi, die zanger weet u wel, ofschoon ze zeggen dat het muzikaal niet op zo hoog peil staat. Nee, dat vind ik ook, maar waarom zou u niet eens een plaatje in de kerk draaien? Met een glimlach scheiden we. Met de glimlach van die boer..

Voorts ontmoette ik er nog een doopsgezinde broeder, die verrukt was over deze verkondiging en met hem zette ik een hele boom op, maar dat spaar ik u want u zou kunnen denken dat ik te grote duimen heb.

Huizinga

Aan rustige wateren

Maar gij geheel anders . . . .

„Nou, iedereen doet het immers" zei een meisje, dat haar haar had laten blonderen. Voor zover ik weet, was het een gelovig meisje. En als iedereen het doet, dan doet een christen het dus ook! Dat lag in haar woorden eigenlijk opgesloten.

Iedereen heeft T.V., dus de christen ook! Iedereen heeft een brommer, dus een christen ook! Iedereen doet zus en zo, waarom de christen dan niet?

Nee, geen boetepreek over de hoofden van de T.V.-kijkers, alsof zij groter zondaren waren dan anderen. Evenmin een uitbrander voor zusters die iets aan heur haar laten opknappen (of bederven). Alleen deze vraag: „Wanneer iedereen het doet, is het dan echt zo logisch, dat de christen het óók doet?" Heeft zijn geloof dan niets met dit soort van zaken uit te staan? Functioneert het geloof alleen maar, wanneer het zondagse pak weer uit de kast komt? Door de week niet? Onderscheidt zijn geloof hem in niets van de rest?

Gelukkig zal niemand van hen die dit lezen, bovengenoemde mening zijn toegedaan. Het schriftwoord is immers duidelijk genoeg: „Maar gij geheel anders; gij hebt Christus leren kennen!"

Christus leren kennen, dát is geloven! Nee, geen verstandelijk denken van allerlei bijzonderheden aangaande Jezus, geen geschiedkundig kennen. Maar de kennis, die Jezus doet zien met de ogen van Thomas: „Mijn Heer en mijn God!"

Het kennen dat je doet juichen: „Ik heb in U de grond gevonden, waarin mijn anker eeuwig hecht!"

Wie eenmaal de dood in de ogen heeft gezien, ziet het leven ook met andere ogen aan. En wie gekeken heeft in de afgronden van de hel, maar door de Heiland zich uit die verschrikking gered weet, bekijkt het leven met andere ogen. Hij is anders geworden, omdat hij Jezus heeft leren kennen, omdat hij verlost is.

Wat vroeger logisch was, is het nu niet meer. Wat voorheen alle aandacht en inspanning waard scheen, is nu hevig gedevalueerd, omdat Jezus er voor is komen te staan. Jezus beheerst nu zijn leven en bepaalt de koers! En dat is een heel andere koers dan voorheen. Die koers verschilt 180 graden van de vorige, hij is precies tegenovergesteld.

Jezus staat er voor! Daarom schuwt een christen de zonde. Hij weet wat de zonde zijn Zaligmaker heeft aangedaan!

Jezus staat er voor! Daarom vreest een kind van God de strijd, de offers, het lijden niet. Jezus helpt winnen!

En omdat Jezus er voor staat, ziet de christen zijn medemens met andere ogen, als zijn naaste om Christus' wil; daarom ziet hij de gemeente, ondanks alle onvolkomenheden, als het kostbare lichaam van Christus. Omdat hij Jezus voor ogen heeft, is een christen nooit vanzelfsprekend zoals de anderen. Hij is anders! Hij vraagt: „Heer wat wilt Gij?" Lijken wij toch nog te veel op de anderen? Is het verschil te onopvallend? Plak dan Philp. 3 : 8 op uw spiegel, zodat u het iedere morgen leest:

> „Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, *omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Here, dat alles te boven gaat!"*

Nieuw Weerdinge C. v. Wier

Adoniram Judson: de apostel van Birma (1)

Het is 150 jaar geleden, dat Adoniram Judson voor het eerst voet aan wal zette in Birma. Hij wordt nog steeds geëerd als Amerika's eerste baptisten-zendeling en -vertaler.

Door ds G. Brongers

De voorgeschiedenis

Het was in de zomer van 1813, dat Adoniram Judson en zijn jonge vrouw, Ann Hasseltine, met een portugees zeilschip in Rangoon, de hoofdstad van Birma, aankwamen. Zij waren de eerste amerikaanse zendelingen in Birma.

Hier volgen enige bijzonderheden uit het leven van deze grote zendeling en vertaler van de Heilige Schrift. Zijn vader was predikant van de congregationalistische kerk in Amerika, Massachusetts. Hij was een briljant student en het leek vanzelfsprekend, dat hij predikant zou worden. Door innerlijke conflicten en verzet brak hij echter zijn studie af en sloot zich aan bij een reizend toneelgezelschap. Maar toen een vriend van hem, die ook zijn studie had opgegeven uit twijfel aan alles wat geloof heette, onverwacht stierf, geraakte Judson in een geestelijke crisis. Hij keerde tenslotte terug naar huis en werd student aan het theologisch seminarium te Andover. Het was tijdens deze studie, dat Judson twee boeken las, die hem zijn roeping om zendeling te worden bewust maakten. Het waren *„Star in the East"* door dr Buchanan, een geestelijke van de Oost-Indische-Compagnie, en *„Embassy to Ava"*, een studie over Birma door een brits officier, Syme genaamd.

Al spoedig daarna werd Judson met nog vier andere studenten uitgekozen als zendeling naar overzeese gebieden te worden uitgezonden. Maar omdat de amerikaanse congregationalisten geen buitenlands zendingsgenootschap hadden, werd Judson naar Engeland gezonden om te onderzoeken, of het pas opgerichte londense zendingsgenootschap zou willen samenwerken met de Amerikanen teneinde ook hùn studenten uit te zenden. Tijdens deze reis werd Judsons schip door een frans oorlogsschip veroverd en bracht hij enige tijd in franse gevangenschap door. Later besloten de amerikaanse congregationalisten toch een eigen buitenlands-zendingsgenootschap op te richten en het was dit genootschap, dat Judson en zijn vrouw uitzond. In februari 1812 gingen zij scheep te Boston met als eerste doel Calcutta, de hoofdstad van het toenmalige Brits-Indië, waar zij *William Carey* en zijn medewerkers in Serampore hoopten te ontmoeten om van hen allerlei inlichtingen en adviezen te krijgen.

Zij werden in Serampore gedoopt

Tijdens deze zeereis bestudeerden zij samen het Nieuwe Testament, mede met het oog op de ontmoeting met de engelse baptisten. Maar tegen de tijd dat zij India bereikten, waren zij beiden overtuigd van de doop der gelovigen. Zij bleven een tijd bij Carey en werden toen op 6 september 1812 gedoopt en lid van de baptistengemeente. Brieven werden verzonden naar de amerikaanse baptisten-conventie met het verzoek de Judsons als zendelingen te aanvaarden. Deze conventie had sedert kort een zendingscommissie, waarvan de secretaris, *William Staughton* destijds als student in Engeland in 1792 de oprichting van het baptistenzendingsgenootschap, de BMS, door *Carey, Fuller, Samuel Pearce* en hun vrienden, had meegemaakt. Mede op zijn initiatief werden de Judsons de eerste amerikaanse baptistenzendelingen.

Daar de Oost-Indische Compagnie in India het zendingswerk zeer bemoeilijkte, zagen de Judsons zich gedwongen een ander land als zendingsgebied te zoeken. Hun gedachten gingen uit naar Birma, maar Carey's zoon, Felix, had reeds geprobeerd daar een zendingspost te stichten, doch zonder enig resultaat. Bovendien waren nog maar kortgeleden roomskatholieke zendelingen, na mishandeld te zijn, het land uitgezet. Zo lieten zij zich inschepen met als doel Mauritius, een engels eiland in de Indische Oceaan. Vandaar uit hoopten zij naar Ned.-Oost Indië te kunnen reizen.

Maar zij strandden in Madras en alle pogingen om hun plannen te verwezenlijken mislukten. Toen deed zich de gelegenheid voor om met een „oud wrak van een zeilschip" (zoals hij zelf schreef) naar Rangoon in Birma te zeilen. Zij grepen deze

gelegenheid aan, maar met de bange vraag in het hart, of ze wel ooit met dit schip Birma zouden bereiken en als ze er mochten komen of ze er dan niet weer na foltering en gevangenschap uitgezet zouden worden.

Taalstudie en vertaling

Na hun aankomst kregen zij eerst enige tijd onderdak in het engels zendingshuis, waar Judson meteen begon de taal te bestuderen, teneinde het Nieuwe Testament te kunnen vertalen en een woordenboek samen te stellen. Hier werd ook hun zoontje Roger geboren, dat zij echter na acht maanden weer moesten missen.
Na zes jaar studie wist Judson, dat hij voldoende kennis had van de taal en van het volk om hen het Evangelie te kunnen brengen. Ongeveer in diezelfde tijd kwam zijn vertaling van het Evangelie van Mattheüs gereed, alsook enkele eenvoudige tractaten. In dat zesde jaar kwam ook de eerste Birmaan tot bekering. Judson bouwde een „zayat", een open vergaderzaal of kapel, d.w.z. zonder muren, en nodigde voorbijgangers uit met hem te komen praten.
Maar hij had weinig succes. Er kwamen ook nieuwe zendelingen, waaronder een drukker, die een drukpers meebracht. Toen de oude koning stierf, bracht Judson een bezoek aan de nieuwe vorst en verzocht hem om officiele toestemming het zendingswerk te mogen voortzetten. Dit verzoek werd *niet* ingewilligd.

De oppositie van boeddhistische monniken maakte het voor de Judsons raadzaam Rangoon voor enige tijd te verlaten. Maar de enkele gelovige Birmezen smeekten hen te willen blijven. „Wacht tot er tien gelovigen zijn met één leraar", zo pleitten zij. In het jaar daarop kwam Judsons onderwijzer tot bekering en met hem nog een vrouw. Zij was de tiende! Doch de Judsons bleven. En in 1821 waren er reeds 18 leden van de kleine baptistengemeente te Rangoon.

Zowel Judson als zijn vrouw hadden veel te lijden van een slechte gezondheid, zo zelfs dat Ann gedwongen was enige tijd naar Amerika terug te keren. Door de komst van *dr Price* als zendingsarts kwam er een gunstige wending voor de zending in Birma.

Toen de koning van de bekwaamheid van deze dokter hoorde, vooral als oogspecialist, nodigde hij de zendelingen uit ter audiëntie. Bij deze gelegenheid waagden zij het te vragen om een nieuw stuk land voor een ander zendingshuis in Ava en dit verzoek werd ingewilligd. Toen dreigde weer een nieuw gevaar. Kort na de terugkeer van Judsons vrouw in Rangoon brak de oorlog uit tussen de koning van Birma en de Britten over de grenzen tussen de verschillende gebieden. En geruime tijd was het leven van de zendelingen in gevaar.

(wordt vervolgd)

gemeenteberichten

VEEL REDEN TOT DANKBAARHEID

Arnhem-(P.D.) Het doet ons genoegen U in dit gemeentebericht te kunnen melden dat een jonge broeder uit de gemeente, O. de Vries, het verlangen heeft kenbaar gemaakt opgeleid te mogen worden tot voorganger.
Hiertoe heeft hij zijn reeds gevorderde studie in de chemie afgebroken. Hij wil dit niet zien als een eventueel aan zijn eigen fantasie ontsproten geloofsdaad, maar uitsluitend als gehoorzaamheid aan een duidelijke roepstem van de Heer, die tot Zijn dienst roept ongeacht wat hiertoe moet worden achtergelaten.
Of, zoals ds J. Bosma het in zijn prediking uitdrukte, een parallel trekkend met Deut 1 : 6 : „Gij zijt lang genoeg bij deze berg (scheikunde) gebleven; begeeft U op weg, breekt op..."
Overigens zijn wij verheugd dat ds Bosma weer in staat is om veel werk in en voor de gemeente te verrichten.
U ziet het: er is bij ons weer veel reden tot dankbaarheid.

IN ASSEN NU DOOPVONT

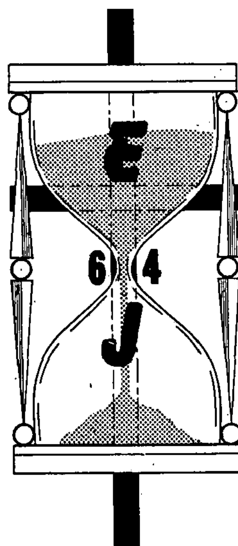
Assen-(Corr.) Uit Drenthe's hoofdstad kunnen we weer verheugend nieuws melden. Sinds wij in het kerkgebouw van de doopsgezinde gemeente, Oranjestraat 13, „wonen" is het aantal bezoekers(sters) in onze zondagmorgensamenkomsten niet onbelangrijk gestegen. En dit ondanks het feit, dat wij deze samenkomsten reeds om kwart over negen moeten beginnen.
Wij mochten in de kerk ook een doopvont bouwen. De plannen werden klaar gemaakt na ingewonnen advies van deskundigen, maar wij dachten dat de uitvoering nog niet zo'n haast had. De Heer heeft ons beschaamd gemaakt. Eerst kwam een broeder zijn beslissing meedelen om door de doop heen tot de gemeente te komen en daarna nog een meisje.
Ons doopvont moest nu wel worden gebouwd en spontaan stelden enkele broeders zich beschikbaar om dit werk in hun vrije tijd uit te voeren. Nu is het doopvont klaar en kunnen wij D.V. op zondagmiddag 6 oktober a.s. nam. 4 uur onze eerste doopdienst houden in eigen stad! Onze vreugde en dankbaarheid is groot!

10 JONGEREN GEDOOPT IN HOOGEZAND

Hoogezand-(W.S.) Zeer verblijd mogen wij weer goede berichten aan U doorgeven. Zondag 1 september was voor onze gemeente een ware feestdag. Opnieuw mocht weer het doopvont worden geopend om aan tien jonge broeders en zusters, die hun hart aan de Heer hadden gegeven, de doop te bedienen. Welk een grote vreugde in de gemeente en wat een blijdschap. Deze zondag was dan ook de kerk te klein om alle broeders en zusters en alle vrienden te kunnen plaatsen. De kerk was overvol, zowel boven als op het podium en daarom zag het bestuur zich genoodzaakt om ook de zaal achter de kerk in te schakelen; ook deze zaal was nog geheel bezet. En de Heer gaat door met zijn roepstem; terwijl ik dit schrijf zijn er weer jonge zusters en een jonge broeder die de doop hebben aangevraagd, maar hierover de volgende keer.
In de verenigingen gaat alles weer goed. Ook wordt er weer hard gewerkt voor een te houden bazar in de maand oktober.

INTREDE DS J. C. LOOT TE VRIESCHELOO

Vriescheloo-(A.N.) Zondag 22 september was voor de gemeente Vriescheloo een feestelijke dag. Na bijna twee jaar vakant te zijn geweest, deed kandidaat J. C. Loot uit Coevorden zijn intrede. In de morgendienst vond de bevestiging plaats door ds G. van 't Wout uit Muntendam. Deze sprak naar aanleiding van het tekstwoord uit 1 Cor. 3 : 9. „Want Gods medearbeiders zijn wij, Gods akker, Gods bouwwerk zijt gij."
Spreker wees op de grootse taak, die we samen voor de Heer mogen doen, doch ook welk een grote verantwoordelijkheid rust op voorganger en gemeente.
's Middags waren onze gebouwen overvol toen ds J. C. Loot de kansel betrad. Als tekst was gekozen, de woorden uit Hebr. 13 : 6, „Daarom kunnen wij met vertrouwen zeggen: De Here is mij een helper, ik zal niet vrezen."
In een wereld van spanning en onrust, aldus spreker, is het een voorrecht en zekerheid te weten, dat we niet behoeven te vrezen, want God is een helper groot van kracht.
Na afloop van de dienst werd namens de ge-

E J
64

Bent u stolp-christen ?

De „wereld" ziet de kerk, i.c. de gemeente vaak bezig alsof zij onder een glazen stolp leeft. Men is erg druk met allerhande activiteiten, zoals samenkomsten, cursussen, gesprekken onderling, maar er treedt zeer weinig van naar buiten. De „wereld" ziet veel, maar hoort niets, vrijwel niets.
Het komende jaar, 1964, is tot evangelisatie-jaar uitgeroepen. Wat zal Uw bijdrage daarbij zijn? Zult U druk meehelpen, om dit organisatorisch te doen slagen?
Dat is belangrijk, maar véél belangrijker is, dat U zichzelf herorienteert op het evangelie.
Zult U Uw gebed herzien en een levenshouding in de wereld ontwikkelen, een nieuwe schepping waardig? Of blijft U een stolp-christen: iemand die men alleen maar druk bezig ziet, maar die onbereikbaar is voor de wereld?

NADER BEZIEN

Vijf broden en twee vissen

Onder dit thema: vijf broden en twee vissen, werd verleden week zaterdag in de Margriethal te Utrecht een groot oekumenisch jeugdkongres gehouden, dat georganiseerd werd door de Oekumenische Jeugdraad en de Katholieke Jeugdraad.
Vijfduizend jongemensen namen er aan deel, onder hen de prinsessen Irene en Christina; samen aten deze vijfduizend jongeren brood en vis, zoals in het evangelie-verhaal waar Jezus de vijfduizend spijzigde met vijf broden en twee vissen. Zij zongen samen, baden, luisterden, waren ernstig en lachten. Er waren toespraken, er was cabaret en ballet. Dit kongres was op poëtisch artistieke wijze ,versierd'. Serieuze mensen zullen geneigd zijn die ,versiering' maar wat (onnozel) tijdverdrijf te vinden om vervolgens al hun aandacht te schenken aan hetgeen door mannen als dr Alting von Geusau (de gedelegeerde van de bisschop van Groningen voor oekumenisch werk) en ds Van Andel (de sekretaris van de Oekumenische Jeugdraad) op dit kongres in hun toespraken is gezegd. Genoemde serieuze lieden zullen immers menen, dat uit dit proza méér van de huidige stand der oekumenische beweging valt af te lezen dan uit de luchthartigheid der schertsende en zingende speellieden.
Zij hebben het mis.
Spitse opmerkingen als die van de cabaretier Seth Gaaikema (zoon van een doopsgezinde dominee): „Oekumenisch denken is zeggen: We begrijpen elkaars standpunt goed, maar we bellen nog wel", *en van de wijze-liedjes-zanger pater Joop Mittelmeyer:* „Het zal hier spaans toegaan vandaag. Wij willen u niet dwingen om roomskatholiek te worden, maar we zouden het wel op prijs stellen" *typeren de spanningen en gevoeligheden binnen de huidige oekumenische beweging beter en raker dan ooit in doorwrochte toespraken gezegd kan worden.*

Vijf broden en twee vissen. Tekenen van een wonder dat de Heer der Kerk eenmaal verrichtte. Brood en vis en opnieuw vijfduizend jongeren. Tekenen van het wonder in onze dagen, waarin de Heer der Kerk de eenheid van Zijn Lichaam openbaart om de gelovigen te voeden met het éne brood? Of alleen maar een krampachtige imitatie? „We bellen nog wel. . .". *v.D.*

meente het woord gevoerd door ouderling Blank, die de nieuwe voorganger en zijn gezin hartelijk welkom heette en de wens uitsprak dat zegenrijke jaren ons aller deel mogen worden.
Wethouder Nomden sprak namens de burgelijke gemeente, drs J. Reiling namens C v. d. O en het seminarie, br D. Olijslager namens de U.C., ds Bakker namens de hervormde gemeente ter plaatse, br Wiersma namens de gemeenten aangesloten bij de Veenkoloniale bond. Verder spraken de hervormde evangelisten Andringa en Jumelet, de heer Holman namens de chr. nat. school, br L. Nieman namens N.B.T.S.G. „John Smyth" en tenslotte br Swede en Prediger Feldkirche namens de gemeenten Wijmehr en Ihren (Dtsl.).
De dienst werd besloten met gezang 321, „Getrouw is God, zijn plannen falen niet."
's Avonds kwamen velen in de begroetingsdienst bijeen, zowel leden der gemeente en vrienden der gemeente alsook de verenigingen teneinde nader kennis te maken met voorganger en gezin. Het was een zegenrijke dag, waarvoor we de Heer echt dankbaar zijn.
Met Hem gaan we verder, in het vaste vertrouwen dat God de nieuwe voorganger en gemeente wil zegenen en tot zegen wil stellen, als we de gezamenlijke arbeid doen uit liefde tot Jezus, onze Koning.
Bij dezen nog een hartelijk woord van dank aan al de predikanten, emeriti-predikanten, studenten en andere broeders die ons in vakante tijd hebben gediend met het Woord.

Beroepingswerk

Beroepen: te Rotterdam-Zuid, W. Veenstra te Musselkanaal.

Bedankt: voor Utrecht, J. A. Brandsma te Groningen-Zuid.

RADIONIEUWS

De morgenwijding op dinsdag 8 oktober a.s. (9.40 u-10.00 u) voor de AVRO zal worden verzorgd door ds J. Bosma te Arnhem. Het onderwerp is ,Niet vragen, maar volgen.'

Tabitha-Bouw-Actie

„Man van Tabitha"

Een broeder uit het oosten des lands adresseerde zijn schrijven als volgt:
Aan Ds H. Ploeger
„Man van Tabitha"
De Saedkampe 16
Zwagerveen (Fr).

U begrijpt, dat ik blij was, dat mijn vrouw dit niet zag! Want zij beweert altijd, dat ik háár man ben. En zij heet niet Tabitha, hoewel haar naam wel met een T begint. Ik heb er de bijbel eens op na geslagen en ben tot de ontdekking gekomen, dat Tabitha - als wij haar in de bijbel ontmoeten - blijkbaar geen man had. Misschien is ze nooit getrouwd geweest, misschien ook was ze weduwe geworden.
Maar nu heeft ze dus (weer) een man. Het is nog wel geen wettig huwelijk, maar wie weet, wat nog komt. Een tijd van verkering kan niet schaden.

Alle scherts terzijde:

Ik waardeer de geste van deze broeder hogelijk. Maar wil bescheiden opmerken, dat er een grote schare van mannen is, die „mannen van Tabitha" zijn. En niet alleen mannen, er zijn ook vele vrouwen, die recht hebben op de erenaam „vrouwen van Tabitha".
Want er zijn velen, die een warm hart, een grote liefde hebben voor Tabitha, voor het diaconessenhuis der nederlandse baptisten te Scheveningen. Want déze Tabitha bedoelde de broeder van het oosten. Van deze Tabitha mogen we allen houden, en ik weet zeker: Geen man, geen vrouw, zal jaloers zijn, als zijn vrouw, als haar man van Tabitha houdt, voor Tabitha opkomt, zich verantwoordelijk weet voor Tabitha, wil offeren voor Tabitha. Want Tabitha is aller liefde waard.

Vooral, nu ons diaconessenhuis toe is aan een fikse uitbreiding. Nu het méér dan noodzakelijk is gebleken de bestaande gebouwen te restaureren en er nieuwe bij te plaatsen. Meer dan ooit heeft Tabitha behoefte aan mannelijke steun, aan vrouwelijke liefde, aan christelijke offervaardigheid. Want Tabitha is nóg de „vrouw", die zich bezighoudt met de minderbedeelden, met de hulpbehoevenden, met de eenzamen.

De ene week wat meer, de andere week wat minder, maar elke week in ieder geval, hebben we een lijst van namen van mannen en vrouwen, die Tabitha gedenken met gaven der liefde. Deze week was de oogst als volgt: Zusterhulp te Veendam *f* 27,65; donateurs te Rotterdam-C *f* 62,- en te Emmen *f* 25,-; JWW te K *f* 50,-. Allen weer hartelijke dank!

Ons gironummer 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr), staat open voor alle „mannen en vrouwen van Tabitha"! In afwachting,

H. Ploeger „man van Tabitha"

VAN DE EINDREDAKTIE

De kopij voor het volgende nummer dient uiterlijk op maandagochtend a.s. bij de eindredakteur te zijn.

E.R.

BIJ ONS

IN DE GEMEENTE

🏠 *We beginnen deze keer met een bericht uit PARAMARIBO, de hoofdstad van Suriname, waar een kleine baptistengemeente - bizonder lid van de nederlandse unie - leeft en werkt. In het gemeenteblaadje lazen we, dat de voorganger dezer gemeente br H. J. Heilbron, nogal ernstig ziek is geweest. Gelukkig is er nu weer sprake van herstel.*

🏠 COEVORDEN is heel wat dichter bij. ‚Kapelklanken', het blaadje van deze gemeente bericht, dat het voorgangersechtpaar het plan heeft opgevat eens in de maand al de ouderen van de gemeente een middag in de pastorie te ontvangen voor een gezellig samenzijn. Voor hen die niet zo best meer kunnen lopen wordt een weg gezocht om ze met een auto te halen en te brengen.

🏠 *We blijven nog even in Drente en lezen in ‚Gemeenschap' van NIEUW WEERDINGE, dat dit dorp een attraktie rijker is (zo staat het er!), namelijk nieuwe toiletten achter de baptistenkerk. Een ploeg enthousiaste mannen, onder leiding van de opperbouwmeester B. Blank heeft voor de totstandkoming van deze trekpleister gezorgd. We zijn benieuwd wat nu wel de andere attrakties van deze plaats zijn. . .!*

🏠 De jonge (en nog kleine) gemeente ALPHEN A.D. RIJN heeft van het kollege van B. & W. een perceel grond aangeboden gekregen, voor de bouw van een kapel. Onderzocht wordt of dit bouwterrein geschikt is en past bij de plannen van de gemeente. Op een gemeentevergadering zal een en ander met de gemeente worden besproken.

🏠 *De recente artikelen van ds G. Brongers in ons weekblad over ‚de gemeente en de bejaarde' hebben ons er opnieuw van overtuigd hoe zeer het noodzakelijk is, dat de gemeente aandacht en zorg besteed aan de oudere generatie. Blijkens een berichtje in ‚De Hand' van HAARLEM is men van die noodzaak ook in de bloemenstad overtuigd. Er is in de gemeente aldaar tenminste een kommissie ingesteld die tot taak heeft de mogelijkheden te bestuderen van een eigen bejaardencentrum. We zijn erg nieuwsgierig naar de resultaten van dit onderzoek!*

🏠 Kennelijk heeft het nieuwe werk in ZAANDAM, dat uitgaat van de gemeente te Amsterdam-W.N. wel perspektief. We lazen namelijk, dat er een tweede zondagsschool wordt begonnen en voorts dat men overweegt met een zangkoortje te beginnen. „In Zijn kracht willen we doorgaan, totdat de druppels van thans stromen van zegen worden", aldus de korrespondent, br H. Schippers in ‚Gemeenteleven'.

🏠 *Het is voor vele vakantiegangers een gewoonte geworden het voorgangersgezin vanuit het vakantie-adres een groet te sturen. Deze gewoonte symboliseert de verbondenheid tussen de gemeente en voorganger. Hoezeer deze vakantiegroeten op prijs worden gesteld weet de voorganger van AMSTERDAM-W.N. op aardige wijze uit te drukken: „Ze (de kaarten) kwamen uit vele delen van Europa, zelfs uit Griekenland - als nu enkelen het maar niet te kwaad krijgen met het tiende gebod. Toch bleek ons goede vaderland nog ruimschoots voorraad aan voortreffelijke vakantieoorden te bezitten, getuige de fotokaarten die we ontvingen. De gehele kollektie is te bezichtigen in de pastorie tijdens de zondagmorgenkoffie. (Wel even zeggen dat u er aan komt, dan weten we of we de 20-liter of de 40-liter-kan op moeten zetten.) In alle geval, we vonden het echt fijn, dat u zo aan ons hebt gedacht."*

🏠 Het Noordzeekanaal, dat Amsterdam een direkte verbinding met de zee geeft, is een belangrijk vaarwater maar een handicap voor de arbeid van de gemeente IJMOND. Het snijdt deze gemeente in twee afzonderlijke delen, waardoor het voor de leden ten Noorden van het kanaal wonende nogal tijdrovend is de diensten en andere bijeenkomsten te bezoeken. Gelukkig heeft men er nu iets op gevonden: sinds kort laat men een bus(je) rijden van IJmond-Noord (Beverwijk, Heemskerk, Velsen-N.) naar IJmond-Zuid (IJmuiden), waar het kerkgebouw zich bevindt.

🏠 *Ook de gemeente te ARNHEM heeft kunnen ervaren, dat de baptistengemeenschap een internationale broederschap is. Op zondag 1 september kon men er in de kerkdienst een aantal jonge Britten begroeten.*

🏠 In WINSCHOTEN spant alles zich in om tot een spoedige kerkbouw te kunnen komen. We maakten reeds eerder melding van ‚operatie-Rits' (een aktie welke kapitalen schijnt op te brengen!), maar ook op andere wijze is men druk bezig: men heeft er aardappelen gerooid voor het bouwfonds en ook verkoopt men er balpennen voor dit doel, - blijkens een verantwoording - zelfs in Duitsland. .

🏠 *Vele zusterhulp-afdelingen - dikwijls belangrijke takken van arbeid bij ons in de gemeente - maken van tijd tot tijd excursies, naar broodfabrieken, naar fabrieken waar ze konfektiesoepen maken, schoenfabrieken, kortom naar bedrijven die de belangstelling van de huisvrouw hebben en waar iets voor hen te leren is. In LEEUWARDEN zochten de zusters het op ander terrein; zij maakten verleden week een excursie naar de (u raadt het nooit). . . vliegbasis. Elk moet het zelf maar weten (dat is ook nog de vraag trouwens), maar wij zouden liever een excursie maken naar die bedrijven waarop de Leeuwarders met recht trots kunnen zijn. Hun Frisiana-tentoonstelling heeft, dachten wij, daarvoor voldoende richtlijnen gegeven. . .*

🏠 In SNEEK trekt de jeugd er deze maanden op uit om via allerlei karweitjes een kapitaaltje bij elkaar te krijgen waarvoor de gemeente de beschikking zal kunnen krijgen over een elektronisch orgel. Niet voor de kerkdiensten, want men heeft er een zelfs vakmensen respekt afdwingend kerkorgel, maar voor jeugdwerk en andere verenigingsarbeid. We zijn benieuwd of het de sneker jongelui zal lukken. .

🏠 *‚Gemeente-Bericht', het 8 folio-pagina's tellende maandblad van de gemeente te STAVEREN kwam in september uit met een rijk geillustreerd nummer. Het bevatte namelijk de geschetste plannen van een binnenkort te verwerkelijken verbouwing van het ‚kerkje aan de zee'. Ja, in Staveren durft men. Pas nog een kerk gekocht in Lemmer en tegelijk voortzeting van de reeds langer bestaande plannen tot restauratie van de kerk.*

🏠 In DRACHTEN heeft men een nieuwe koster nodig nu br en zr Van de Velde - die het kosterschap vele jaren hebben waargenomen - te kennen hebben gegeven het werk neer te leggen. We weten niet of ook mensen buiten Drachten kunnen ‚solliciteren' naar deze funktie; daarom hebben we trouwens dit bericht ook niet opgenomen in deze rubriek. Wel om eens de aandacht te laten vallen op het werk van de kosters in onze gemeenten, een werk dat er zeer op aan komt en dikwijls niet de dank krijgt waarop deze centrale arbeid recht heeft. En nu we toch even in Drachten zijn: Van het bouwfront is er véél nieuws. Men ijvert er op een indrukwekkende wijze voor de nieuwe kerk: in iets meer dan een jaar heeft men ruim *f* 6000 voor het bouwfonds verdient door drukwerkverspreiding; men heeft er - als voortzetting van het UBS-kerkbouwjaar - ook dit jaar een 1%-aktie gehouden; oud-papier wordt ingezameld; bij verschillende winkeliers heeft men korting bedongen die aan het bouwfonds ten goede komt; in oktober is er weer een verkoopavond van ter beschikking gestelde goederen; er zijn in de gemeente spaarbusjes uitgezet etc. etc. Op die manier moet er toch wel heel gauw een nieuwe kerk in Drachten verrijzen dachten wij.

🏠 *Het zomerwerk werd in de meeste gemeenten afgesloten. Hier en daar was er nog openlucht-werk, maar zo goed als nergens juicht men nog over dit werk, dat vroeger zo'n belangrijke plaats in de evangelisatie-arbeid innam. Reeds in vele gemeenten werd besloten deze arbeid te staken; elders vraagt men zich af hoe het nu verder moet. . .*

De tijd van de ‚on-persoonlijke' evangelisatie, evangelisatie en gros, is, menen wij, voorbij; althans voorlopig. Daarom doet het deugd, dat in veel gemeenten nu het

aksent gelegd wordt op de vorming der leden. We bemerkten tenminste, dat in meer dan één gemeente de verleden winter regionaal gehouden kursus ‚praktische gemeentekunde' (met het boekje Fundamenten als lesboekje) nu plaatselijk zal worden gehouden.
We geloven, dat uit een aanvankelijke verliespost (geen openluchtsamenkomsten meer) een belangrijke winstpost geboren kan worden (bewuste leden van levende gemeenten). Hetgeen vrijelijk ter diskussie gesteld kan worden, bij u en bij ons in de gemeente. En in ons weekblad.

v.D.

Grote gebeurtenissen werpen hun schaduw vooruit

In juni 1964 hoopt het Nederlandsch Bijbelgenootschap zijn 150-jarig bestaan te herdenken.
In de afgelopen 150 jaar is voor een zeker deel voldaan aan de in 1814 ontvangen opdracht:

> *„Het vertalen, drukken en verspreiden van de Bijbel in zijn geheel of in gedeelten, zonder aantekening of uitlegging, zowel binnen Nederland als daarbuiten, zonder dat het genootschap een commercieel oogmerk nastreeft."*
> *(art. 1 van de Wet van het NBG)*

Wat er allemaal is gedaan is van dusdanige omvang en - naar wij menen - importantie, dat een gedenkschrift over deze 150 jaar arbeid van het NBG een foliant van honderden pagina's zou worden. Niettemin werd de geschiedenis van deze 150 jaar op eenvoudige, overzichtelijke wijze in een pocketboek samengevoegd.
Altijd heeft bij het werk van het NBG - en dit geldt voor alle bijbelgenootschappen in de wereld - vooropgestaan, dat voor iedereen in eigen taal - en voor iedere beurs - een bijbel beschikbaar moet zijn.
Hoe groot zijn de geestelijke en culturele waarden en de sociale invloeden van de bijbel in ons volksleven geweest - en zijn ze nòg!
De opdracht, in 1814 aan het Nederlandsch Bijbelgenootschap verstrekt, is tot op de huidige dag met veel zorgen en veel pijn - en met altijd een chronisch geldgebrek - met alle kracht tot realiteit gebracht, getuige b.v. het feit, dat in meer dan 60 talen het NBG de bijbel, het Nieuwe Testament en bijbelgedeelten vertaalde voor de indonesische volkeren, voor de Antillen, de West en Nieuw Guinea, alsmede thans bezig is met de vertaalarbeid in Cameroun.
Alleen al in dit laatste jonge land, waar een zo schrijnend tekort is aan de bijbel in eigen taal, staat het NBG voor de taak in 15 talen de bijbel te vertalen.
Het zijn enorme opgaven; het zijn financiëel moeilijk te dragen objecten; maar koste wat het kost: aan de opdracht MOET worden voldaan!
De gebeurtenissen van het 150-jarig bestaan hebben reeds hun schaudw vooruit geworpen door b.v. het feit, dat sinds enkele maanden een verhoogde activiteit ontplooid wordt inzake de ledenwerving.
Het is verheugend te kunnen melden, dat het aantal leden en begunstigers sterk stijgende is en het laatste half jaar is gestegen tot boven de 195.000 en dat straks, wanneer op een nog meer intensieve wijze geheel Nederland zal worden geconfronteerd met het werk van het Bijbelgenootschap, het streefgetal van 225.000 leden en begunstigers bij het jubileum in juni 1964 zal worden gehaald, zo niet zal worden overschreden.

1 januari 1961 stonden geboekt: 182.740 leden en begunstigers.
31 december 1962 stonden geboekt: 189.280 leden en begunstigers.
30 juni 1963 stonden geboekt: 192.265 leden en begunstigers.

1 september 1963 waren meer dan 197.000 leden en begunstigers in de boeken van het NBG opgenomen.
Van de meer dan 850 afdelingen van het NBG in Nederland zijn talrijke nog bezig het ledenaantal op te voeren en in tal van plaatsen wordt het voorgestelde streefgetal verre overschreden.

Juist nu in deze maanden de verenigde wereld-bijbelgenootschappen hebben besloten tot verdriedubbeling van het aantal bijbels en bijbelgedeelten, hetgeen betekent dat in 1966 *150 miljoen bijbels en bijbelgedeelten per jaar* moeten worden gedrukt, gereedgemaakt en verspreid, betekent dit ook voor het Nederlandsch Bijbelgenootschap een driedubbele inspanning, een inspanning welke alleen kan gerealiseerd worden, wanneer het jubileum van het NBG wordt gebruikt om bijbelvoorziening in het middelpunt van de belangstelling van het gehele nederlandse volk te plaatsen.
En ziedaar het doel van de jubileumviering!

De bijbel wederom in de belangstelling van het nederlandse volk te plaatsen!

Hoe dit zal geschieden, welke evenementen zullen worden gehouden, welke inspanning zal worden gegeven om dit doel te bereiken, zal aan iedere Nederlander binnenkort ter kennis worden gebracht .
Vast staat, dat op tal van wijzen de aandacht zal worden bepaald bij de bijbel en het werk van het Nederlandsch Bijbelgenootschap, alsmede de arbeid van alle bijbelgenootschappen in de wereld!

> *Van de directie van de Internationale Huishoudbeurs kwam dezer dagen reeds een gift binnen voor het 150-jarig bestaan van het NBG, groot f 500,- met daarbij de wens, dat er meerdere zullen volgen.*

De in 1962 door het Nederlandsch Bijbelgenootschap uitgegeven grote huisbijbel is als een van de vijftig best verzorgde boeken uitgekozen door de C(ommissie) P(ropaganda) N(ederlandse) B(oek).

Dit is in korte tijd de tweede maal, dat een der uitgaven van het Nederlandsch Bijbelgenootschap tot de jaarlijks best verzorgde 50 boeken behoort. In 1961 was dit de geillustreerde bijbel met tekeningen van Mart Kempers .

> *Begin oktober 1964 wordt door het Nederlandsch Bijbelgenootschap de derde colportage-auto in gebruik genomen, zodat vanaf die datum drie bijbelauto's het gehele land bereizen en huis aan huis, boerderij aan boerderij, soms samen met de R.K. Bijbelstichting, bijbels, nieuwe testamenten, bijbelgedeelten geillustreerd en ongeillustreerd, worden aangeboden.*

„Net fan Brea allinne"

Onder het motto ‚Net fan Brea Allinne' (Niet van brood alleen) start op 13 oktober a.s. een grote verkoopaktie van geestelijke lektuur in het Fries. Deze aktie zal de gehele herfst duren. Het doel is in zo kort mogelijke tijd zoveel mogelijk friese bijbels, psalm- en gezangboeken en andere lektuur in de gezinnen te brengen.
Gelijk bekend is er sinds 1943 een bijbel in het Fries. Deze vertaling, een werk van dr G. A. Wumkes en E. B. Folkertsma, werd op 29 oktober 1943 - deze maand dus 20 jaar geleden - op de friese bijbeldag het volk van Friesland aangeboden. De psalmberijming in het Fries, welke bij deze aktie wordt verkocht is van de hand van de dichter en publicist Fedde Schurer. Andere lektuur welke bij deze aktie zal worden aangeboden is een evangelie van Markus in tijdschriftformaat met illustraties, uitgegeven onder de titel ‚In nij bigjin', een liederenbundel ‚Blide Stimmen' (zondagsschoolliederen), een kleurbijbel en bijbelboekjes voor kleine kinderen.

Aan de aktie werken mee: de Provinsiale Kommisje foar de Evangeeljeforkundiging yn de Fryske tael van de Hervormde Kerk, de Deputaten voor de Friese Psalmberijming van de Particuliere Synodes Friesland Noord en Zuid van de Gereformeerde Kerk, het gewest Friesland van het Nederlandsch Bijbelgenootschap, het Kristlik Frysk Selskip en de Kristlik Fryske Mienskip.

Een aparte aktie zal gevoerd worden bij de zondagsscholen, de lagere scholen en de evangelisatie-kommissies. Een belangrijk onderdeel van de aktie is de kolportage, die op zoveel mogelijk plaatsen in Friesland gehouden zal worden.

Het sekretariaat van de aktie ‚Net fan Brea Allinne' is gevestigd: Van Aismawei 88, Beetgumermolen.

Zo'n dominee . . . !

Een gemeente die op zoek was naar een nieuwe voorganger kreeg deze brief:

„Broeders, ik heb veel bekwaamheden die U zeker zult waarderen. Ik heb de gave ontvangen om met kracht te prediken en heb enig sukses als schrijver. Sommigen zeggen, dat ik een goede organisator ben. In de meeste plaatsen waar ik geweest ben heb ik mij als een leidersfiguur geopenbaard, nochtans hebben sommige mensen iets tegen mij. Ik ben al over de vijftig; ik heb nooit langer dan drie jaar in één plaats gestaan. In enkele plaatsen verliet ik mijn werk, nadat er rondom mij en mijn werk opstootjes waren voorgekomen. Ik moet toegeven, dat ik drie tot viermaal in de gevangenis heb gezeten, maar niet omdat ik iets verkeerds heb gedaan.

Mijn gezondheid is niet al te best, hoewel ik nog een grote hoeveelheid werk kan verzetten. In verschillende plaatsen waar ik predikte kon ik niet te best opschieten met de godsdienstige leiders. In feite hebben enkelen mij bedreigd, mij voor het gerecht gebracht en zelfs mij aangevallen. Ik blink niet erg uit in het bijhouden van statistieken en andere administratieve werkzaamheden. Het is mij zelfs overkomen, dat ik vergat wie ik gedoopt heb.

Nochtans, als U mij kunt gebruiken dan zal ik mijn best voor U doen, zelfs als ik een bijbaantje zou moeten zoeken om in mijn onderhoud te voorzien".

De ouderling las deze brief voor aan de raad der gemeente en vroeg hen daarna of zij belangstelling hadden voor deze sollicitant. . . Hun antwoord was, dat zo iemand beslist niets voor hen was. . . Ze hadden geen belang bij een ongezonde, twistzieke, onrustzaaiende, vergeetachtige en ex-gevangene. Eigenlijk voelde ze zich beledigd door zo'n sollicitatie. . .

Ze vroegen naar de naam van die man. „De apostel Paulus", antwoordde de ouderling. (overgenomen)

Lezers aan het woord

Groningen, september 1963

Zeer geachte eindredakteur,
Gaarne zou ik onderstaand stukje in „De Christen" zien opgenomen, waarvoor bij voorbaat hartelijke dank.
Ofschoon al jaren in Groningen woonachtig en als lid deel uitmakende van de gemeente in Noord, denk ik toch nog steeds met voldoening terug aan de gemeente Muntendam, m'n geestelijke geboorteplaats, alwaar ik in 1910 door wijlen ds N. van Beek werd gedoopt en als lid aan de gemeente werd toegevoegd.
Tevens mocht ik het genoegen smaken enkele jaren de funktie van sekretaris dier gemeente waar te nemen.
Het viel juist in die tijd, n.l. in juni 1916, dat ds J. v. d. Schors zijn studie aan het seminarie in Hamburg had voltooid, en door de gemeente Muntendam als voorganger werd beroepen. Ds Van der Schors heeft de gemeente aldaar een aantal jaren mogen dienen met de prediking van het Woord Gods en we hebben rijke zegeningen mogen ervaren.
Toen mijn vrouw en ik een paar weken geleden in Muntendam op familiebezoek waren en daar enige dagen vertoefden, troffen we juist dat ds v. d. Schors, thans in Amsterdam woonachtig, door het bestuur der gemeente was uitgenodigd om des zondags de gemeente te dienen met het Woord; zulks ook in verband met zijn kort geleden gevierde 75e verjaardag.
Voor de gemeente Muntendam was het die zondag een ware feestdag om haar oud-voorganger nog eens weer voor haar te zien optreden om het evangelie te verkondigen, zulks was echter in het voorgaande jaar al een paar keer het geval geweest.
Ook voor mijn vrouw en mij was het zeer aangenaam nog eens weer kennis te mogen maken met ds en mevrouw v. d. Schors, die we in jaren niet meer hadden ontmoet.
Het was dan ook die zondagmorgen een ontroerend ogenblik, toen ds Van der Schors door de kerkeraad werd binnengeleid en de kansel beklom. Na het uitspreken van de zegenbede en het zingen van een lied, werd gelezen een gedeelte uit Lukas 17, handelende over de tekenen der tijden, waarna als tekst werd genomen Jeremia 8 vers 7, met als onderwerp der prediking: „De klok van God".
In de namiddagdienst sprak ds Van der Schors een gedachteniswoord uit, naar aanleiding van Psalm 48 vers 10: „O, God, wij gedenken Uwe weldadigheden in het midden Uws tempels."
Daarin werd o.a. gememoreerd, hoe hij gedurende zijn arbeid als dienaar van Jezus Christus niet alleen in Muntendam, doch ook in andere gemeenten door het Woord der prediking vele zielen tot de Heiland van zondaren heeft mogen leiden. En trots zijn hoge ouderdom mocht hij door Gods genade tot op heden nog steeds in staat gesteld worden, de boodschap van Gods reddende zondaarsliefde te brengen in die gemeenten of kringen, waar men hem ook maar uitnodigt.
In beide diensten was het kerkgebouw geheel gevuld met een zeer aandachtige schare, terwijl er 's avonds in de kerkzaal onder leiding van de voorganger der gemeente, ds G. van 't Wout nog een gezellig samenzijn plaats vond.
Onze wens en bede is, dat het ds Van der Schors alsook mevrouw Van der Schors op hun verdere levensweg wel moge gaan, en geve de Here, dat ze nog voor velen tot een eeuwige zegen gesteld mogen worden.

R. Bolman

Mededeling

Het adres van ds J. C. Loot is: baptisten pastorie, Wedderweg 33, Vriescheloo; tel.: (05974) - 381.

Van ons is heengegaan in de volle vrede des geloofs, onze broeder

JAKOB ZWEEP

op de leeftijd van 71 jaar.

Zijn leven was Christus, zijn sterven gewin.

Baptistengemeente

Veendam, 16 september 1963.

Vrijdag 11 okt. 1963 79e jaargang Nr. 3700

DE CHRISTEN

Redaktie:
BAPTISTENGEMEENTEN
ORGAAN VAN DE UNIE VAN
IN NEDERLAND
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Het compromis

Er zijn mensen die zeggen dat de schrijvers in ons beminde baptistenweekblad geen vreemde woorden mogen gebruiken. Soms echter zijn er vreemde woorden om een zaak te duiden, waarvoor een woord in de eigen taal niet gevonden kan worden of soms een andere klank en inhoud doet meespelen, dan in het door gebruik gevulde vreemde woord aanwezig is. Zo'n woord is het boven dit artikeltje prijkende „compromis". Wat betekent dit woord nu eigenlijk? Velen uwer zullen het enigszins onder woorden kunnen brengen. Een compromis kan volgens Van Dale een minnelijke schikking zijn. Dan bent U in de sfeer van het recht. Volgens hetzelfde woordenboek kan het ook een handeling zijn waarbij men een deel van zijn beginselen prijsgeeft. Dan bent U op het terrein van de zedelijkheid. In de geschiedenis betekent het een verbond of verdrag. Wij willen hier ingaan op de tweede betekenis, waarbij de zedelijkheid aan de orde is, en daarachter het godsdienstige, immers naar onze overtuiging rust het zedelijke handelen van de mens in zijn godsdienst.

Absolute maatstaven?

Onlangs is er een televisiegesprek geweest, waarin vooraanstaanden uit de lande van gedachten wisselden over de Morele Herbewapening. Hierbij werd uiteraard gehandeld over de mogelijkheid om hoge zedelijke beginselen in elke levensomstandigheid absoluut in praktijk te brengen.

Wij hebben deze uitzending zelf niet gevolgd, maar naar wij hoorden heeft onder anderen prof. dr W. Banning duidelijk gesteld, dat dit voor een mens niet mogelijk is.

Wij kunnen niet absoluut liefhebben. Wij kunnen niet niet-zondigen. Wij blijven mensen met een tekort, die telkens weer in levensomstandigheden verkeren, waarin wij verlegen raken met regels waarvan wij de absolute waarde erkennen, zonder ze dan volledig te kunnen toepassen, en dan komen tot een stukje prijsgeven, tot een schikking tussen beginsel en practijk, kortom, tot het compromis.

„Wat is waarheid?"

Er zijn mensen die dit niet willen aanvaarden, het compromis niet erkennen en het perfecte leven mogelijk achten. Dezulken zijn niet groot in getale en men noemt hen „perfectionisten".

Wij menen dat zij onder ons niet voorkomen. Wij leven met het compromis. Het is onze dagelijkse metgezel geworden, waarmee we min of meer vertrouwd zijn geraakt. Wanneer wij eens een keer „iemand de waarheid zeggen", dan zijn we buiten het gewone spoor, want we zeggen mekaar nu eenmaal niet altijd de waarheid. En als dat de-waarheid-zeggen dan al dat karakter heeft waarbij dit gezegde past, dan is het zelfs de vraag of die waarheid nu juist wel dè waarheid is geweest. Ten aanzien van de waarheid is er wel iets gekneusd. Pilatus heeft al eens een beetje cynisch gevraagd: „wat is waarheid?" Binnen het kader van de burgerlijke beleefdheid ligt ten aanzien van de waarheid een vorm van onverschilligheid en ongeinteresseerdheid. Zoiets als: niet van toepassing. Op de vraag: „hoe maakt U het" geeft U ten antwoord: „Hoe maakt U het". Het is een formule, waarbij in wezen het welzijn van de ander niet bedoeld is en zijn onwelzijn buiten de eigen beleef-mogelijkheid ligt.

Voorbeelden van compromissen

Overigens kan het met die waarheid nog wel eens beter gesteld zijn, niet zo onverschillig of negatief. Ik denk aan het bedrog der liefde bij het ziekbed. Het zou in vele gevallen onbarmhartig zijn om de zieke op de hoogte te stellen van zijn ziekte. Niet elke zieke is vandaag in staat om te verwerken wat de mens om hem heen al wel weet, en mogelijk óók al te vroeg. Misschien zal de dag komen, dat hij de waarheid verdragen en verstaan kan. Mogelijk zal hij daartoe niet komen, en zal de ziekte zelf hem moeten losmaken van het leven, zodat hij tenslotte wel „rustig" sterft, zonder dat de geest een overwinnende strijd heeft gevoerd. Het zijn slechts enkele grote geesten die een dergelijke strijd kunnen voeren.

De geliefde kan alzo bij het ziekbed veelal niet de waarheid zeggen: de medicus kan het niet omdat hij er rekening mee moet houden dat de waarheid tot eigenlijke doodsoorzaak kan worden. De zieke die wel aan een ernstige ziekte lijdt maar toch kans op betrekkelijk herstel heeft zal door het vernemen van zijn ziektebeeld door schrik, vrees en verslagenheid bevangen worden zodat zijn geest de strijd om te leven niet meer aan kan. Altijd zal er een keus gemaakt moeten worden door de dokter en de naasten van de zieke. Een keus die het karakter van een compromis heeft. Soms kan er verkeerd gekozen zijn. De geest van de zieke kan onderschat worden. Maar ook kan er een valse gerustheid ge-

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Er zijn twee soorten dwazen. De ene zegt: Zo deden we 't vroeger ook, dus is het goed; de andere soort zegt: Dit is nieuw, dus is het veel beter.**

kweekt worden terwijl bij een juiste weergave van de feiten de ziel in een louterende strijd terecht komt, en meer gereinigd voor God verschijnt. Het is onbarmhartig om 's mensen geest deze mogelijkheid te ontnemen. Wij weten van te voren niet altijd of wij barmhartig of onbarmhartig zijn, wat ook de keus zal wezen.
Wat voor de één goed is, dat is kwaad voor de ander. Er zijn lasten die de één zou kunnen dragen, maar waaronder de ander zou bezwijken. Er zijn mensen die van den beginne een levensweg kiezen met een toegespitste mogelijkheid een hoog levensbeginsel in het leven vorm te geven. In Matth 19 : 12 hebben wij een woord van Christus, dat een genre van deze mensen noemt: „er zijn gesnedenen, die zichzelf gesneden hebben terwille van het koninkrijk der hemelen". Wij menen dat Paulus hetzelfde bedoelt, indien hij, volgens ons te veralgemeniserend, zegt: „wie trouwt doet goed maar, wie niet trouwt doet beter". Kennelijk is voor Paulus zelf het huwelijk alrede een compromis: Het is beter te trouwen dan te branden. Wij menen, dat zowel het bewuste gehuwd-zijn als het bewuste niet-gehuwd zijn de mogelijkheid bieden tot een even hoge staat van leven, en dat beide in onze levenssituatie altijd het karakter van compromis dragen. Daarbij komt dat er altijd een wederkerigheid is tussen beide: het één kan en moet er zijn, dank zij en om der wille van het andere.
De één zal hoogten prijsgeven en andere hoogten bestijgen om de ander in staat te stellen een levensniveau te bereiken waartoe hij er zonder niet in staat zou zijn.
Pijnlijk en smartelijk wordt het compromis indien twee mensen niet in staat blijken hun huwelijk dat geen huwelijk meer is en het mogelijk niet is geweest, voort te zetten. Ook de echtscheiding is een compromis, waarbij hoge beginselen uit onvermogen worden prijsgegeven: vanwege de hardigheid der harten heeft Mozes de kinderen Israels de scheidbrief gegeven:
Het compromis is dan zelfs legitiem geworden.
Een andere vorm van compromis zien wij in de vervulling van de militaire dienst door de man die het goddelijke Woord: „gij zult niet doden" zou willen gehoorzamen. Hij geeft bewust een stuk levensbeginsel prijs. Motieven van allerlei aard spelen bij hem een rol: solidariteit in een samenleving die gekozen heeft voor het geweld indien andere hoge levenswaarden op het spel staan, een kwaad verkiezen boven een groter kwaad, besef dat de categorie van het individuele gebod in een gecompliceerde samenleving het eigen denkvermogen te boven gaat. Hij vindt zijn component in de man die zijn gewetensbezwaar de doorslag heeft laten geven, en wiens bezwaren als zuiver zijn herkend. De man die neen heeft gezegd tegen een stuk van de samenleving waarvan hij toch een deel blijft uitmaken: hij kan immers niet anders dan zich blijven compromitteren.

Wij zouden deze voorbeelden uit het leven met menig ander kunnen aanvullen. Op de kleine en op de grote kruispunten van het leven moet altijd weer gekozen worden, en een volmaakt goede keus bestaat niet. Het absoluut goede kunnen wij geen gestalte geven.
Daarom is Christus gekruisigd: Het was beter dat één mens stierf, dan dat een heel volk te gronde ging! Daarom heeft Christus zelf tegen de Emmausgangers gezegd: Wist gij niet dat deze dingen moesten gebeuren?

Zedelijkheid géén zelfstandige grootheid

Wij willen dan ook weer aansluiten bij de opmerking in het begin van dit stukje: Wij geloven dat de zedelijkheid en haar normatief geen zelfstandige grootheden zijn, maar dat zij rusten in een geloofsbetrekking.
Zonder die geloofsrelatie is het cynisme van Pilatus een voor de hand liggende instelling ten opzichte van het leven.
Wij zijn uit-het-paradijs-verdrevenen, en we hebben net als Abraham en Mozes Jeruzalem nog niet gezien: slechts in de verte, en soms lijkt het een illusie.

En sedert de gestalte van Christus de geschiedenis is ingegaan is de doop de gecomprimeerde samenvatting van ons leven: het oude dat voorbijgaat en het nieuwe dat komt. Sedertdien is er een genadigde God voor wijzen en onwijzen, voor wetenden en onwetenden.
Waarmee wij gesteld willen zien dat het compromis er zonder meer zal zijn, totdat Christus komt.

Ph. L. (Gn)

Tabitha-Bouw-Actie

Alleen voor baptisten?

De offervaardigheid der nederlandse baptisten voor de uitbreiding van Tabitha zou groter worden, indien in Tabitha alleen baptisten verpleegd kunnen worden!
Zó luidde de stelling van een zeker iemand, hier niet nader te noemen.
Zo, en daar zit je dan mee!

Want wat voor gekke toestand zou dát zijn, als alleen maar leden (en heel misschien ook dikke vrienden) van baptistengemeenten later een plaatsje in Tabitha zouden kunnen krijgen? Zo'n situatie zou je doen denken aan de situatie in de bezettingsjaren, toen je hier en daar en later overal bordjes zag hangen met het opschrift „Joden niet gewenst" of „Voor Joden verboden". Zoals het nu in Amerika en Zuid-Afrika schijnt te zijn: „geen toegang voor negers." Stelt u zich voor, bij Tabitha een bordje „voor andersdenkenden geen plaats"!

Neen, beste mensen, dát zou onmogelijk zijn. In Tabitha worden opgenomen die mensen, die de verpleging behoeven, die in Tabitha gegeven kan worden, en voorzover er ruimte is.

En ruimte is er te weinig. Daarom zijn we nu reeds verscheidene maanden bezig u - u baptisten in de eerste plaats! - warm te maken voor de arbeid van ons diaconessenhuis Tabitha te Scheveningen. Voor een stuk werk, dat de Heer der gemeente ons heeft opgedragen, en waarvan we éénmaal rekenschap zullen moeten afleggen. Werk, dat voor onze verantwoordelijkheid ligt. Alleen voor baptisten? Voor leden en vrienden der baptistengemeenten? Als het om de offervaardigheid, om de verantwoordelijkheid gaat. . ja!

Ja maar, als wij er voor offeren, hebben we dan niet het *recht*, ook als dat nodig is, een plaatsje te vragen? Recht? Moeten we het er samen nog eens over hebben?
Zij, die in de afgelopen week hun giften ons deden toekomen, hebben nimmer op het stortingsbiljet vermeld: Voor een plaatsje in Tabitha. Neen! Maar wel: Voor de uitbreiding van Tabitha.

De gevers waren: N te Z *f* 5,-; V te Z *f* 5,-; FHK te dH *f* 2,50; mej. PJ te U *f* 5,-; BR te G *f* 1,-; JZ-E te U 25,-; HH te dH *f* 10,-; DE te H *f* 25,-; JK te E *f* 10,-; mej. MvL te dH 5,-; PR te S *f* 12,-. Allemaal weer hartelijke dank!

Enne. . ons gironummer is: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha Bouw Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr.)

Ploeger

RADIONIEUWS

Het Konvent van Kerken zendt a.s. zondag de dienst uit van de baptistengemeente te Arnhem; aanvang 5.00 uur nam.
Voorganger: ds J. Bosma; organist: D. Spreeuwers; medewerking verleent het gem. koor der baptistengemeente ,Com nu met sangh', o.l.v. D. Spreeuwers.

Orde van dienst:

inleidend orgelspel; votum en zegengroet; koor: De Heer is mijn licht (psalm 27 : 1-4); gemeentezang psalm 118 : 9, 13; Schriftlezing Jes. 55 : 1-7, Mat. 9 : 9-14; gemeentezang gez. 440 : 1; gebed; gemeentezang gez. 355 : 1-5; prediking: **De man met een besproken gedrag** Mat. 9 : 9); orgelspel; koor: Wees mijn Leidsman; dankgebed; gemeentezang gez. 361 : 1-4; zegen; gemeentezang gez. 523 : 1-3; orgelspel.

De liederen zijn uit de bundel Lofzangen en Gebeden, uitgave van de unie van baptistengemeenten in Nederland.

★

De morgendienst van de NCRV op woensdag 16 oktober (10.15 u-10.45 u) zal worden verzorgd door ds B. Posthumus te Rotterdam-Zuid. Het onderwerp is: *Rust voor rustelozen.*

„.. hij (David) ging het huis des Heren binnen en boog zich neder. Daarna ging hij naar zijn huis terug, en op zijn verzoek zetten zij hem brood voor en hij at". - 2 Sam. 12 : 20b.

Aan rustige wateren

Gebogen maar niet gebroken

Verdriet en schuld kunnen een mens breken, kapot maken. Zo zijn er veel gebroken mensen. Het verdriet benam hen de lust verder te leven; neerdrukkende zondeschuld maakte hen apathisch. Soms zeggen zij, dat God het is die hen gebroken heeft...
Stellig, God kán een mens volledig breken. De Heilige Israëls kán David verpletteren onder de zware schuld van moord en overspel. Hij heeft de macht ertoe en de zondaar heeft het verdiend.
Maar, God heeft geen lust in de dood van de zondaar.
Het is satan, die het er om begonnen is de mens te breken; hij heeft lust in de dood van de mens, want hij is vanaf de beginne een mensenmoorder geweest. Gods wil is, dat de mens voor Hem zich buigt, Hem zijn zonde en schuld belijdt, Hem zijn verdriet uitschreit. God wil, dat de zondaar voor Hem het trotse hoofd neigt en dat voor Hem de stijve nek zich kromt om van Hem genade en leven te ontvangen.

Zo is het David gegaan.
Overmand door verdriet en schuld, schuld en verdriet vluchtte hij het huis des Heren binnen en de koning, voor wie allen zich bogen, boog zich voor de Koning der koningen.
In deze afzondering heeft God tot de zondaar gesproken. In deze persoonlijke ontmoeting met de Levende heeft de ten dode gedoemde het léven ontvangen.
Als een nieuw mens keert David tot het leven terug. De rijke barmhartigheid Gods geeft hem nieuwe moed, nieuw vertrouwen, nieuwe kansen: hij mag opnieuw beginnen. Daarom kan hij brood eten.
Brood als het teken, dat het leven nieuw is geworden en dóór gaat. Brood als het teken, dat God hem niet heeft gebroken onder zijn schuld.

★

Nee, God breekt de zondaar niet onder het gewicht van zijn schuld. Nogeens: Hij kán het doen. En wee de mens, van wie de Heilige moet zeggen: weg met hem. De eeuwige dood is zijn einde.
Dit einde wil God niet. Hij wil het leven. Niet de dood. Daarom gaf Hij Zijn Zoon, die om onzentwille, voor ons in de plaats, werd verbroken. Onze ongerechtigheden hebben niet ons maar Hém verbrijzeld; Zijn lichaam werd voor ons gegeven, gebroken.
Die tot Hem met zijn schuld en verdriet nadert mag leven uit die genade. Welk een genade!
Wij buigen ons voor Hem en Hij reikt ons brood aan. Brood, teken van Zijn gebroken lichaam voor ons.
Brood, het teken dat we verder mogen leven. Een nieuw leven. Nee, Hij breekt ons niet.
Wij buigen om Hem te aanbidden, het Lam dat waardig is te ontvangen de eer en de heerlijkheid en de lof tot in alle eeuwigheden.

v. D.

Adoniram Judson: de apostel van Birma (2)

Het was deze zomer 150 jaar geleden, dat de Judsons voor het eerst in Birma kwamen. Door het uitbreken van de oorlog tussen Engeland en Birma en het oprukken van een britse strijdmacht naar Rangoon werd alles en iedereen uit het Westen verdacht en gewantrouwd. Hoewel Adoniram Judson amerikaans staatsburger was, kon hij best een spion zijn voor de Engelsen.

Door ds G. Brongers

Het duurde dan ook niet lang, of hij en dr Price werden gearresteerd en met andere Engelsen gevangen gezet. Om ontsnapping te voorkomen werden hun voetboeien vastgebonden aan 'n bamboepaal, en wel zo dat de gevangenen alleen met hun schouders op de grond rustten. Zijn vrouw Ann mocht Adoniram regelmatig bezoeken en van eten voorzien. Uit angst dat zijn kostbaar manuscript van de vertaling van het Nieuwe Testament in beslag genomen en vernietigd zou worden, verstopte zij het in een kleed, deed dit weer in een kussen, dat zij zo hard maakte, dat niemand het ooit in z'n hoofd zou krijgen om het te stelen. Later verhuisde Adoniram naar een aparte cel, omdat hij voortdurend koortsig en ziek was.
Zijn vrouw hield hem in het leven! Na bijna een jaar in deze gevangenis te hebben doorgebracht, werden alle gevangenen overgebracht naar een dorp. Dat werd een verschrikkelijke tocht, barrevoets over een ruwe en hete bodem. Tijdens deze reis was Judson vanwege zijn zwakke gezondheid bijna bezweken.

Het manuscript raakte tóch verloren

Ann volgde haar man naar zijn nieuwe verblijfplaats. Daar werd hun tweede kindje geboren, maar moeder en kind werden ziek: pokken! In die tijd raakte het kussen, dat het kostbare Nw. Testament bevatte, de vrucht van vele jaren vertaalwerk, zoek en werd als verloren beschouwd. De oorlog sleepte zich ongeveer twee jaar voort. Maar toen het erop leek, dat de britse troepen naar Ava zouden doorstoten, verzocht de birmeese heerser om vredesonderhandelingen. Adoniram werd in vrijheid gesteld om als bemiddelaar en tolk te kunnen dienen. Tenslotte werd een overeenkomst bereikt, maar pas nadat Judson de koning ervan kon overtuigen, dat de Engelsen zich ook aan de overeenkomst zouden houden. Judson zei de koning: „zoals het woord van de Jezus Christus-man te vertrouwen is". Tenslotte konden de zendelingen weer naar Rangoon terugkeren. En daar werd tot hun grote vreugde het kussen met het manuscript van de vertaling van het Nieuwe Testament weer terug gevonden. Het was door een inheemse bediende, die een trouwe volgeling van de Heer was geworden, ontdekt en verstopt tot de terugkeer van de zendelingen. Maar al de beproevingen van de laatste jaren hadden teveel van Ann Judsons gezondheid gevraagd. Enkele weken na hun terugkeer stierf zij, en al heel spoedig daarna ook hun dochtertje Maria.

Verdriet en ontmoediging

De eerste tijd was Judson verpletterd door verdriet en geheel ontmoedigd. Daar hij erg veel alleen was, concentreerde hij zich volledig op het vertaalwerk en het compleet maken van het woordenboek van de birmeese taal. Hij trok zich zo terug van de mensen, dat hij een tijd lang niet meer wilde preken en ook geen mens wou zien. Gelukkig kwam hij dit geleidelijk aan weer te boven. Hiertoe werkte vooral ook mee het bericht, dat van de inheemse bevolking steeds meer vraag kwam naar het Evangelie. Het gold hier speciaal de grootste minderheidsgroep van de birmeese bevolking: de Karens. Judson organiseerde op grote schaal de verspreiding van tractaten en bijbelgedeelten. Hierop ontstond weer grote vraag naar mensen, die in staat waren de bevolking te onderrichten. Het voornaamste zendingscentrum was verhuisd naar Moulmein, na Rangoon de tweede havenstad van Birma. Vandaar uit werd de weduwe van een vroegere zendeling en collega van Judson naar Rangoon gezonden om in dit nieuwe werk te assisteren. Het werd zelfs meer dan assistentie, want zij trouwde met Judson. Er werden geheel nieuwe gebieden in het binnenland bezocht en regelmatig bewerkt en er kwamen onder de Karens vele bekeerlingen, zodat Judson verschillende gemeenten mocht stichten. In het jaar 1834 kwam de vertaling van het Oude Testament gereed.

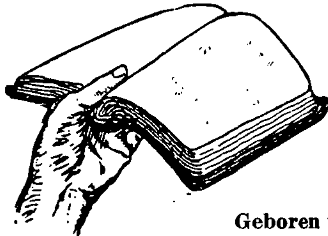
Zijn dood en de groei van het door hem gestichte zendingswerk

In 1845 is Judson voor het eerst na 32 jaar weer terug in Amerika. Het was 32 jaar geleden, dat hij en zijn vrouw door de congregationalistische kerk van Amerika werden uitgezonden. Nog in datzelfde jaar werden zij door Carey gedoopt in Calcutta, Brits-Indië, waarna zij door het amerikaanse baptisten-zendingsgenootschap werden overgenomen. Overal moest Judson komen en spreken over zijn werk, hoewel hij dikwijls zo zwak en vermoeid was, dat hij slechts fluisterend zijn gehoor kon toespreken. Zo las ook menigmaal een collega Judsons toespraak voor, omdat hij in 't geheel niet bij machte was de massa's toe te spreken. En overal werd hij met groot enthousiasme en bewondering ontvangen.
In 1846 keerde Judson weer terug naar Birma, waar hij nog vier jaar lang ononderbroken werkte. In deze jaren kwam zijn woordenboek van de birmeese taal gereed, heeft hij nog een grammatica samengesteld, kon hij al zijn vertalingen van het Oude Testament, het Nieuwe Testament, de afzonderlijke bijbelgedeelten en de verschillende tractaten, nog verbeteren. Er kwamen steeds meer bekeerlingen onder de Karens, zodat Judson nog meer gemeenten mocht stichten. Hoe zegenrijk zijn arbeid was, blijkt uit de volgende cijfers: toen Judson stierf waren er ongeveer 7000 gemeenteleden in totaal 63 gemeenten en meer dan 160 zendelingen, inheemse voorgangers en onderwijzers!! Door voortdurende koortsen was Judsons gezondheid dermate verzwakt, dat hij tenslotte niet meer kon. Hij hoopte, dat een zeereis hem goed zou doen en hem er weer boven op zou helpen. Maar het was te laat. Hij stierf op zee en zijn lichaam werd de golven toevertrouwd, welke de kusten bespoelden van het land, dat hij het Evangelie bracht.
Gaven wij zo juist een overzicht van de groei van het werk bij de dood van Judson, hier volgt ook nog een overzicht van de situatie tot op vandaag. Want het werk, dat Judson en zijn vrouw mochten beginnen, bleef groeien en het breidt zich nog steeds uit. Er zijn op het ogenblik 5667 gemeenten en pioniersposten met een totaal van ongeveer 1.140.000 leden. Kon men hem beter eren dan met de titel: *Adoniram Judson: de apostel van Birma?*

(Slot)

Voor hen die meer willen lezen over het leven en werken van Judson geven wij hier enkele recente uitgaven: „Judson of Birma", by B. C. Pearn, Edinburgh House Press, London, 1962; „Baptists Who Made History", by W. W. Bottoms, Carey Kingsgate Press, London, 1955; „To The Golden Shore", Life of Adoniram Judson, by Courtney Anderson, Boston U.S.A., 1956.

IN DE LEER

Wie is Jezus Christus?

Geboren uit een vrouw

Het begin van de weg van Jezus Christus is dat Hij is geboren. Wanneer wij het kerstfeest van alle romantiek en heidendom ontdoen blijft er een mysterie over, dat wij niet vermogen te doorgronden juist omdat het zich aan ons vertoont in de vorm van het oer-menselijke gebeuren van een geboorte. Een jonge vrouw is zwanger en als 't haar tijd is brengt zij een kind ter wereld, met dezelfde pijn en verrukking als alle andere vrouwen. Maar de weeën en de pijnen van de moeder en het schreien van het kind verbergen het goddelijk geheim van de oorsprong van dit kind.

Maar staat het dan niet in alle duidelijkheid in Luc. 1 te lezen? „De Heilige Geest zal over u komen en de kracht van de Allerhoogste zal u overschaduwen" (Luc. 1 : 35). Wordt daar niet in alle duidelijkheid het tweevoudig geheim van de oorsprong van het kind in de kribbe verklaard? Het antwoord moet luiden: neen. Want de twee dingen die in deze ene zin gezegd zijn en die in de Apostolische Geloofsbelijdenis beschreven zijn met de woorden: „ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria", zijn geen verklaring maar een belijdenis. Wat belijden wij wanneer wij ze uitspreken?

Het zou kunnen schijnen dat bij de verwekking van onze Heer God de taak en de plaats van de menselijke vader als het ware heeft overgenomen, en deze heeft uitgeoefend door de Heilige Geest. Maar zo stoffelijk moeten wij ons God toch niet voorstellen. Want dit zou betekenen dat onze Heer de Zoon van God was krachtens deze geboorte en dat is in strijd met de belijdenis „in den beginne was het Woord" (Joh. 1 : 1). De Heilige Geest is God in zijn handelen in en aan mensen en wij belijden: achter deze geboorte staat één daad van God. Paulus kan in Gal. 4 : 4 schrijven dat God zijn Zoon heeft gezonden. Dat is een andere manier om hetzelfde te zeggen. Evenmin als Luc. 1 : 35 is dit een verklaring: het is een oncontroleerbare uitspraak, een belijdenis die wij alleen het geschreven Woord van God kunnen naspreken. Een belijdenis geeft geen explicatie van geheimenissen van God, maar bewaart en behoedt ze in al hun vreemdheid en goddelijkheid voor het al te opdringerige verstand dat „wil weten hoe het precies zit". Want wie belijdt doet dat omdat hij weet dat 't gaat om een heilgeheim, om de zekerheid dat deze geboorte Gods reddende greep naar zijn schepping is.
Niet anders is het met de „maagdelijke geboorte". De aanhalingstekens geven aan dat het een oneigenlijke uitdrukking is. Niet de geboorte is maagdelijk maar de moeder. In de oudheid heeft men daarin vaak een aanwijzing gezien dat de sexualiteit als zodanig zondig was, een veroordeling van de geslachtsgemeenschap op zichzelf. Wie zo dachten zagen over het hoofd dat God de schepper van de geslachtelijkheid is.
De uitschakeling van de man heeft een andere zin: God gaat andere wegen dan wij bedenken. Er waren in de oudheid verhalen genoeg van goddelijke mensen die geboren zouden zijn uit de lichamelijke vereniging van een onsterfelijke God en een sterfelijke vrouw. Deze mythologie kent de bijbel niet. God schuift de natuur ter zijde, niet om het bovennatuurlijke te laten binnentreden maar om zijn genade in de wereld te laten ingaan.
Jaren geleden las ik in een tijdschrift dat de biologen zouden hebben vastgesteld dat in sommige gevallen een ei zonder bevruchting tot groei en voldraging kon komen. Het blad juichte want daarmee was de mogelijkheid van de maagdelijke geboorte „aangetoond". Ik kan mij niet herinneren er later nog iets van gehoord te hebben. Als dit „bewijs" geleverd zou zijn, zou daarmee de geboorte van onze Heer niet veilig gesteld zijn maar voor altijd ontluisterd. Want de grote daden van God kunnen door bewijzen en verklaringen niet geloofwaardig worden gemaakt. Wij geloven ze omdat ze daden van God zijn en omdat wij de bevrijdende en verlossende Kracht van deze daden hebben ontvangen en ervaren.

Zo is het geheim van Jezus' geboorte gehoed en beschut door de tweeledige belijdenis „ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria": daad van God, die de orde van de schepping doorbreekt om ruimte te maken voor de genade.

J. Reiling

Lemmer

Welke gemeente of partikulier kan de gemeente te Staveren voor de nieuwe arbeid in Lemmer helpen aan een goed, zwaar harmonium?
Men stelle zich, met vermelding van voorwaarden etc., in verbinding met ds J. H. Blenkers, Voorstraat 81, Staveren; tel. (05149)-229.

Adreswijziging

Het adres van ds C. de Jong, Klazienaveen is thans: Neptunuslaan 27, tel. (05913)-2266.

Het adres van ds J. van der Veen is thans: Nicolaistraat 47, Zwolle.

NADER BEZIEN

Miss America

Het spijt ons erg niet in staat te zijn een foto af te drukken van Miss Donna Axum uit El Dorado, Arkansas, USA. Die jongedame moet namelijk een zeer welgevormde jongedame zijn met benijdenswaardige maten. In de elk jaar weerkerende wedijver wie toch wel de schoonste van heel het land is werd juffrouw Axum de eerste, althans volgens een ter zake kundige jury, die haar tot Miss America uitriep.

Waarom we dit hier in dit anders zo serieuze weekblad vermelden?

Omdat deze Miss America baptiste is - ze is lid van de First Baptist Church in El Dorado - en deswege, door haar verkiezing, in niet geringe mate heeft bijgedragen tot de glorie van het wereldbaptisme.

Toegegeven, eigenlijk hoort dit wereldschokkende bericht dus thuis in de rubriek ‚Uit onze wereldwijde gemeenschap', maar omdat we bij deze ons baptisten-hart-verblijdende tijding een korte (kritische) notitie wensen te maken hebben we de (afgunstwekkende) taak op ons genomen deze Miss America eens nader te bezien. Daarbij gelde de wapenspreuk van de orde van de kouseband: Honni soit qui mal y pense (Schande voor hem die er kwaad van denkt).

Oh nee, onze kritische notitie betreft niet Miss America herself. We nemen maar aan, dat het knappe wicht slechts - als vele schoonheidskoninginnen - het domme en naieve slachtoffer is geworden van een kommerciële lichaamskultuur. Van die door ons veronderstelde naieviteit getuigt o.a. dat Miss America tegenover verslaggevers zou hebben verklaard God dankbaar te zijn zo welgevormd geschapen te zijn.

Veel bedenkelijker vinden wij, dat niet slechts de burgemeester van El Dorado en de gouverneur van de staat Arkansas maar ook de voorganger van haar gemeente Miss America prezen, omdat zij deze eer waardig was bevonden...

Voorgangers, geestelijke leiders moeten de verschijnselen van de tijd waarin zij leven kunnen doorzien. De baptistendominee van El Dorado had moeten weten, dat schoonheidsverkiezingen tot een lichaamskultuur behoren welke als een verwordingsverschijnsel moet worden onderkend. Een kultuur welke meer en meer geheel onze samenleving, zowel die van Amerika als van West-Europa doordrenkt. Daarom vinden we de lof van deze dominee niet slechts bedenkelijk, we vinden het ronduit miss-elijk. Mis, dominee!

v. D.

gemeenteberichten

VLAG OP „HERDENKINGSKERK"

Amsterdam W.N.-(dJ) September was voor onze gemeente een feestelijke maand. Dat begon op zondag 8 september met een doopdienst in de steeds voor dit doel beschikbaar gestelde kerk van de gemeente-centrum. Een nog zeer jeugdige zuster, dochter van een onzer ouderlingen, beleed haar Heer en Heiland door haar doop en opname in de gemeente.

Donderdag 19 september was een andere belangrijke dag. Om 11 uur in de morgen van die dag was alles wat in de gemeente op dat tijdstip zich even vrij kon maken - en ook verscheidene leden uit gemeente-centrum - bij de in aanbouw zijnde „Herdenkingskerk" aanwezig. In een korte toespraak richtte ds M. G. Boeschoten zich tot allen die aan de bouw meewerkten - van architekt tot metselaar, alsook tot de gemeenteleden -en wees er op, dat hier niet werd gewerkt aan zo-maar-een-bouwwerk, maar aan een plaats om de Heer te dienen, een plaats waar de gemeente samenkomt. Hij dankte de bouwers voor hun tot dusverre geleverde prestaties en sprak de hoop uit, dat in onderlinge samenwerking de bouw ook spoedig voltooid zou mogen worden. Zr. Gräper, een der oudste leden der gemeente - wier man zich bij zijn leven zo interesseerde voor de bouw maar overleed ten tijde van de aanbesteding - hees daarop de vlag in top, daarbij door onze voorganger geassisteerd. Daarop gingen allen binnen de muren van het gebouw, waar, na bezichtiging, br Berkhout in dankgebed voorging en we in een gezamenlijk lied de lof des Heren bezongen.

Het begint nu meer en meer werkelijkheid te worden voor de gemeente; de inmiddels gestarte 1%-aktie voor de gemeente begint nu ook op gang te komen, al kwamen reeds eerder geregeld bijdragen voor dit doel binnen. Maar nu zal het hopelijk nog beter gaan; dezer dagen ontving ds Boeschoten van een gemeentelid reeds een gift van *f* 1000,- voor deze 1%-aktie! Dat was een verblijdende gebeurtenis, want met de muren rijzen ook de zorgen en zulk meeleven geeft hernieuwde moed en vertrouwen. Want het zijn geen geringe problemen, waarvoor de kleine gemeente zal komen te staan. Maar de Heer is getrouw en Hij laat niet varen de werken van Zijn handen.

En nu zondag 29 september was het weer feest, weer een doopdienst. Nu daalde een jonge broeder af in het watergraf om met zijn Heer weer op te staan. De tekst was: En hij reisde zijn weg met blijdschap. Deze doopdienst werd op deze dag gehouden - en niet op de eerste zondag der maand - omdat ds Boeschoten, als U dit leest, terzake van de „Herdenkingskerk" en bepaalde finantiële toezeggingen weer voor enkele bezoeken in Amerika zal zijn.

Dat spoedig in de eigen kerk het doopvont een voortdurende getuigenis moge kunnen afleggen van de innerlijke groei in de gemeente en haar zendingsarbeid in het nieuwe westen van het onkerkelijke Amsterdam.

Predikantsvrouwendag

Donderdag, 3 oktober j.l., werd onze jaarlijkse voorgangersvrouwendag gehouden. Na van de koffie te hebben genoten, begon om half elf de vergadering ten huize van Mevr. Reiling te Bilthoven.

Onze presidente, Mevr. De Haan uit Groningen, opende deze vergadering met gebed. Zij heette ons allen hartelijk welkom. In het bijzonder onze beide zendelingen, Mevr. Ter Braak en Mevr. Edens, die deze dag ook in ons midden waren.

Een gedeelte uit Mattheus 5 werd voorgelezen, waarna de presidente in het bijzonder stilstond bij de verzen 13 en 14: „Gij zijt het zout der aarde. Gij zijt het licht der wereld."

Mevr. Van Beek hield daarna haar inleiding over „Minder haast, meer tijd." Een fijne bespreking volgde hierop. In de middagpauze werden wij getrakteerd op heerlijke soep. Na nog even van de mooie omgeving genoten te hebben, begon onze middagvergadering met het vertonen van dia's over de Europese Vrouwen Konferentie, welke deze zomer in Rüschlikon van 10-17 juli j.l. gehouden werd en door verschillenden van ons werd bijgewoond.

Vragen met betrekking op onze arbeid werden door verschillende zusters beantwoord.

Veel te gauw was er een einde gekomen aan deze mooie dag. Het was verheugend, dat we weer met 17 zusters samen konden zijn. Toch is het jammer, dat niet meerderen deze vergadering bezoeken.

Onze penningmeesteresse, Mevr. Boeschoten, was aftredend en in haar plaats werd Mevr. Bandstra gekozen.

De volgende vergadering wordt gehouden D.V. donderdag 1 oktober 1964 weer ten huize van Mevr. Reiling.

Zij werd bedankt voor de hartelijke ontvangst en het werk daaraan verbonden.

Na het dankgebed en afscheid genomen te hebben, keerde ieder weer huiswaarts.

R. M. P. v. D..

OPENING NIEUWE KERK IN ENSCHEDE

De baptistengemeente te Enschede hoopt D.V. op zaterdag 19 oktober n.m. 3.00 uur haar kerkgebouw B. W. ter Kuilestraat 175, officieel te openen. Zij die met ons in deze vreugde willen delen zijn hartelijk welkom.

Mocht U logies nodig hebben, wilt U dit dan even opgeven aan J. Huizing, Carel Fabritiusstraat 71. Tel. 11990.

De sekretaris

Uit onze wereldwijde gemeenschap

★ *Salzburg, Oostenrijk.*
Prediger August Hirnböck, voorganger van de baptistengemeente te Salzburg nam in augustus deel aan een in zijn woonplaats gehouden konferentie van roomskatholieke, orthodoxe en protestantse kerkleiders. Onder de aanwezigen waren Kardinaal Bea, voorzitter van het vatikaanse sekretariaat voor de eenheid, de aartsbisschop van Salzburg, de russisch-orthodoxe aartsbisschop van Wenen en vele andere vooraanstaande kerkelijke leiders.

★ *Kopenhagen, Denemarken.*
De unie van baptistengemeenten in Denemarken hield 8-12 september zijn algemene vergadering op het eiland Bornholm. De vergadering werd bijgewoond door 500-800 personen. Pastor Baungaard Thomsen, de huidige president van de europese baptisten-federatie werd herkozen als voorzitter van de deense unie. Pastor Kund Wümpelman te Kopenhagen werd benoemd tot algemeen-sekretaris in volledige dienst.
Gerapporteerd werd, dat de totale financiële opbrengst van de 42 baptistengemeenten in Denemarken 2½ miljoen Kronen bedroeg. De gemeenten zullen in het komende jaar 200.000 Kronen moeten opbrengen voor het in Kopenhagen te bouwen seminarie en studentenhotel.
Het volgende jaar zal het 125-jarig jubileum van het baptisme in Denemarken gevierd worden; bij deze viering zal de nadruk gelegd worden op evangelisatie en het persoonlijke getuigenis.
Drie afrikaanse voorgangers uit Burundi en Rwanda, van gemeenten welke uit het deense zendingswerk ontstonden, waren ter vergadering aanwezig en hielden korte toespraken.

★ *Santa Severa, Italië.*
De unie van baptistengemeenten in Italië, welke dit jaar een begin maakt met de viering van het eeuwfeest van het baptistenwerk in Italië, heeft 10-12 september zijn jaarlijkse algemene vergadering gehouden in Santa Severa, een voorstad van Rome. Een record-aantal deelnemers, namelijk 146, woonde de vergadering bij. Dr Manfredi Ronchi, voorganger te Rome werd herkozen als voorzitter. Nieuwe gemeenten in Vincenza, Sulmona en Martina Franca traden toe tot de unie: vier nieuwe voorgangers werden aan de vergadering voorgesteld.
Tijdens de vergadering werd besloten een zondagsschoolcentrale op te richten; Pastor Vincenso Coacci werd tot voorzitter van deze centrale benoemd. Ook werd een voorgangersbroederschap in het leven geroepen. Voorts besloot de unie-vergadering deel te nemen aan de konferentie van italiaanse protestantse kerkgenootschappen welke in november 1964 te Rome zal worden gehouden.
De afgevaardigden aanvaardden een resolutie waarin zij protesteren tegen de regenwerking welke van de plaatselijke autoriteiten van Sant Angelo in Villa ondervonden wordt bij de bouw van een nieuwe kerk in deze plaats.
Wegens tijdgebrek kon niet worden gesproken over de verhouding van de unie tot de Wereldraad van Kerken. Het standpunt van de studie-kommissie, welke in 1960 werd ingesteld, is, dat er geen historische, leerstellige of praktische redenen zijn welke de unie verhinderen lid te worden van de Wereldraad van Kerken.

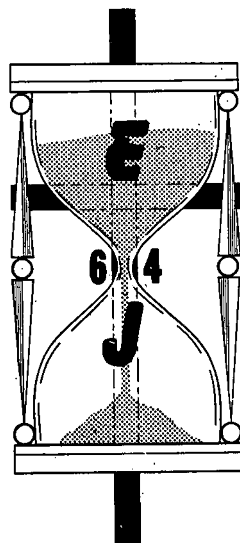
★ *Mo i Rana, Noorwegen.*
Negenhonderd kilometer ten noorden van Oslo, in Mo i Rana, bijna op de poolcirkel, zal de noorse unie van baptistengemeenten een kerk gaan bouwen. Mo i Rana, enkele jaren geleden nog een klein dorpje, verscholen tussen hoge rotswanden, ontwikkelt zich door recente ijzervondsten tot een industriëel centrum. De Noorse IJzer en Staal Compagnie bouwde er een van 's werelds grootste hoogovens, welke jaarlijks 700.000 ton ijzer en 450.000 ton staal produceert.

★ *New York, USA.*
Bij een uitgeverij te New York, E. P. Dutton & Co is kortgeleden een boek verschenen, welke de interviews bevat die voor de radio-programma's van de zuidelijke amerikaanse-baptistenkonventie zijn gehouden. Zestig bekende Amerikanen, waar onder Walt Disney, Dwight D. Eisenhower, Mrs. Eleanor Roosevelt, Billy Graham, Mahalia Jackson en vele anderen vertellen in deze interviews welke rol het geloof heeft gespeeld in hun levensgeschiedenis. Samensteller van dit boek, dat onder de titel „Faith Is a Star" verscheen, is Roland Gammon, een vroegere medewerker van het bekend tijdschrift Life.
De interviews werden gehouden in het radio-programma „Master Control", een programma waarmee de radio- en televisiekommissie van de zuidelijke konventie in 1959 begon en dat op 't ogenblik een wekelijkse radio-programma is voor 275 radio-stations in USA en voor 13 buitenlandse zenders.

★ *Houston, Texas, USA.*
Kortgeleden werd in een plechtige dienst de eerste steen gelegd voor een nieuw baptisten-instituut voor hoger onderwijs in Houston, Texas. Houston Baptist College zal beginnen met een staf van plm. 30 leraren; ongeveer 400 scholieren kunnen aan deze middelbare school worden ingeschreven.

★ *Los Angeles, Cal., USA.*
Meer dan 130.000 personen woonden de slotbijeenkomst van de Billy-Graham-‚kruistocht' bij in Memorial Coliseum te Los Angeles op zondag 8 september. De bekende evangelist heeft in deze stad gedurende bijna een maand een campagne gehouden. Het totaal-aantal bezoekers van de samenkomsten tijdens deze campagne benaderde de 1 miljoen.

★ *Rüschlikon, Zwitserland.*
Met enige vertraging is men thans begonnen met de bouw van een radio-studio in de kelders van het hoofdgebouw van het seminarium te Rüschlikon. Gelijk bekend keurde de EBF de plannen voor deze bouw goed in augustus 1962. Aan het eind van dit jaar hoopt men met deze bouw gereed te zijn; de inrichting met de benodigde apparatuur zal ongeveer daarna nog een maand vragen.
Met de leiding van deze studie is Elvin Wesley Miller belast, die na een baptistengemeente in Oklahoma, USA te hebben gediend radio-ervaring heeft opgedaan bij de radio- en televisiekommissie van de zuidelijke amerikaanse baptistenkonventie in Fort Worth, Texas.

Wees eens een egoist

1964 zal evangelisatiejaar zijn. Op allerlei manieren zullen wij als baptisten dan het evangelie onder de mensen gaan brengen en bij voorkeur willen wij hen trekken, die nog niet geloven. Wilt U meedoen aan het brengen van dat evangelie? Mensen er toe brengen, hun knieën te buigen voor Jezus Christus?
De E.S.C. hoopt van wel, maar dan is het ook nodig, dat Uzelf weet van „staande blijven op de knieën".
Alleen wanneer U nu Uzelf geestelijk voorbereidt, zult U straks iets hebben om door te geven. Houdt U nu bezig met de verhouding tussen Christus en U, opdat U zich straks bezig kunt houden met de relatie van Christus met die ander.
Wees eens een egoist, denk nu eens eerst aan Uzelf, voor U aan de ander denkt.

★ *Dublin, Noord-Ierland.*
Het seminarium van de ierse baptisten, dat sinds 1892 in Dublin was gevestigd is met ingang van het nieuwe kursusjaar verplaatst naar Belfast. Het Baptist Theological College te Dublin werd meer dan veertig jaar geleid door T. Harold Spurgeon, die thans is afgetreden als rector van deze school. T. Harold Spurgeon is een kleinzoon van de bekende baptisten-evangelist Charles Haddon Spurgeon, die in de vorige eeuw de „prins der predikers" werd genoemd. De afgetreden rector werd in Nieuw Zeeland geboren, waar zijn vader Thomas Spurgeon baptistenvoorganger was. Zijn opleiding genoot hij aan Trinity College te Dublin.

v. D.

zand en zaad

weer zo goed mogelijk gemixt, opdat het hier en daar nu en dan wat bij u achterlate en uw leven er winst mee kan doen. Terwijl ik deze regel schreef zag ik met een half oog - zo heet dat dan en dus bij wijze van spreken - een stukje krant onder een stapel papier wegsteken. Ik denk, dat ken ik. Dat is van Willem, een tekening van Willem verleden jaar in Vrij Nederland afgedrukt. Er staat een man aan de weg te liften. Op hem aan komt een auto, die rijdt in de richting van zijn rechterduim. In die auto zit een geestelijke, die de man ziet staan. Prompt schiet de zwartbeklede arm van de geestelijke omhoog en uit die zwarte pijp een witte hand en op die hand een steilomhoog gestoken vinger. De dienaar zegt: Jij moet naar boven! En rijdt hem vrees ik zo voorbij.
Het is niet zo eenvoudig de weg naar boven voor iemand, die die weg nog nooit ging, uit te duiden. Hij kwam jaren bij ons aan de deur en inde geld voor ons bewezen diensten. Soms ontmoette ik hem, betaalde hem, praatte wat, gaf een Zaaier of een aanvaardbaar verpakt bijbelwoord mee. Dan scheidden we glimlachend. Hij was een grote, knappe, vrolijke man.
Verleden herfst miste ik hem en vroeg de knecht naar de baas. Hij is wat ziek. Een maand later vroeg ik weer. Hij is waarschijnlijk erg ziek.... Het jaar liep teneinde en ik dacht aan de man. Laat ik hem een briefje schrijven dacht ik. Dat deed ik ook en wenste hem een goed nieuwjaar, ook nog vragend of hij misschien lid van een kerk was en of hij wel eens bezoek van een predikant kreeg.
Op vijf januari van dit jaar schreef hij mij terug. Ik zal alleen de zin overnemen, die voor u van belang kan zijn:
Domine, het gaat op het ogenblik aardig goed met mij, maar ik heb een ziekte, waarvoor nog geen genezing is, dus dan weet u het wel. Domine, bij een kerk ben ik niet aangesloten, bidden heb ik nooit geleerd, toch heb ik altijd wel gedaan op mijn manier..
Op een morgen in het voorjaar kwam hij met z'n wagen aanrijden. Hij ging in de kamer zitten en vertelde van zichzelf, van zijn ziekte.
Hij kwam niet weer en in de zomer zocht ik hem op. Ik las hem voor uit de bijbel: Psalm 23, Joh. 10, Matth. 11 : 25-30 en probeerde zo iets over te dragen naar hem. Als ik met hem bad zei hij altijd amen.
Een dezer dagen stierf hij, sliep hij weg, verdoofd door middelen die de pijnen moesten onderdrukken. Toen zocht ik de brief weer op, die een heel jaar lang ergens op mijn tafel lag en ging naar zijn vrouw. Ik vroeg: hebt u gemerkt dat hij bad? Was dat nodig? vroeg zij. Nee, zei ik. Maar, ging zij verder, het kon zo maar gebeuren dat hij op een avond nadat hij welterusten gezegd had zich nog eens omkeerde en zei: Heb jij wel gebeden?
Zijn lichaam is reeds tot as geworden. De deuren sloten zich achter zijn kist. Ik sprak van de muur, om ons gemetseld: de dood. En er is geen venster in die muur. Niemand op aarde kan ons iets meedelen over wat achter die muur ligt. Of er iets achter ligt. Toen heb ik de Schriften genomen en verteld van Jezus Christus die sprak van het huis van de Vader en gelezen van de man, die wist dat zijn tent werd opgerold, maar dat hij een huis kreeg in de hemelen.
Moeten wij tevreden zijn met de schone melodieën, die over de muur waaiden en die Johannes zong toen hij schreef van de stad Gods en van verdwenen tranen en verjaagde dood? Er zit een gat in de muur. Er is een deur gekomen en zij zullen ingaan en uitgaan en weide vinden. Wat is het evangelie schoon voor hem die het verstaat.
Ik praatte met de mannen in de auto. Eerst waren ze onwillig maar langs vele wegen kwamen we toch terecht bij het getuigenis. Nee, zei ik, al heb je christelijke ouders en ging je op een christelijke school en bezocht je daarna de catechisatie, daarom ben je niet gelovig. Geloof is een gave Gods en het is een uitermate zeer kostbaar geschenk. Jullie denken aan kennis, aan weten met het hoofd. Het zit een voet dieper: het is een zaak van het hart. Juist, zei een vrouw van een dier mannen, die achter in de wagen zat. Daar hebt u een gevoelige snaar bij mijn vrouw aangeraakt, zei hij.
Ik had de mensen nooit gezien en betwijfel of ik ze ooit terug zal zien maar inderdaad, ik leek in die uren toch wel een beetje op die man, die naar boven wees. Misschien kunnen we nog eens een lifter meenemen.

Huizinga

Uit ons Unie-Bureau

Als ik u nu mag vertellen, dat de broeders van de unie-commissie een paar weken geleden vergaderd hebben van 's morgens 9 uur tot 's avonds ruim half acht, dan weet u meteen, dat er heel wat besproken is. En u zou nu ook wel een lang verslag verwachten over zo'n lange dag. Natuurlijk zou ik u in alles willen doen meeleven, maar het zal toch niet zo'n lang verhaal worden. Er zijn immers dingen, die zich beter laten bespreken dan beschrijven.
Of er niet gemeenten zijn, die belangstellend zijn om te vernemen, hoe het nu verder gegaan is na de Alg. Vergadering, gelet op het besluit tot uittreding uit de Wereldraad van Kerken en uit de Oecumenische Raad van kerken in Nederland? Zeer zeker. Natuurlijk zijn deze besluiten uitgevoerd, ook wat betreft het verzoek aan de oecumenische raad om het contact voort te zetten door waarnemers. Hoe de gang van zaken en de huidige situatie nu is zal aan de gemeenten in een afzonderlijk schrijven bekend gemaakt worden. Ondertussen zullen onze gemeenten plaatselijk wel het contact onderhouden, zoals hun dat het beste voorkomt.
Met belangstelling zullen de gemeenten zeker ook uitzien naar de volgende Alg. Vergadering om daar weer door ontmoeting, peiling en beslissing ons aller werk te dienen. Laat ik vast vertellen, *dat de A.V. in '64 gehouden zal worden in de city van het noorden: Groningen.* We weten dat we daar welkom zijn. Noteert ook even de data: *woensdagavond 27 mei tot en met zaterdagmorgen 29 mei.* Wel, 4 dagen? Nu, zo erg is het niet, maar deze data zijn gepland als de beste, terwijl er voldoende ruimte (tijd-ruimte) moet zijn, om alle facetten van het werk onder de ogen en in de aandacht te krijgen. Want dat is hard nodig, wil het goed voortgaan. Of zou het vergaderen in sectie's ook een oplossing zijn? Nu, we zullen wel zien, hoe het precies wordt geregeld. In elk geval moet het zó worden, dat de problematiek en het perspectief van het werk goed doorgesproken wordt en allen klaar voor ogen komt te staan.
Gaan onze in het evangelie geïnteresseerden op 12 en 13 oktober naar het evangelisatie-weekend op „Jeugdland" in Ellecom? Dat zal zeker goed zijn, want ons hart gaat er toch naar uit hoe we het evangelie bij de mens kunnen brengen. Dat doet onze gemeenten leven! En gaan onze secretarissen en penningmeesters naar hun eigen conferentie op 19 en 20 october op „Renderloo"? Nu, dat kan niet anders dan nuttig zijn.
Onze gemeenten zijn reeds door een circulaire in kennis gesteld van de gezinsweek van 20-27 october a.s., met het oog waarop een folder is samengesteld, getiteld „boekenzoeker." Is een goed boek niet als een welkome helpende hand in de belangrijke materie van het gezin met zijn vele vragen en facetten? Nu, al is er dan ook geen afgevaardigde van unie-wege in de

gezinsweekcommissie, wij allen zijn zeker belangstellend in de arbeid en in de folder van deze commissie. De helpende hand van een goed boek is een zegen in het gezin voor opvoeding en vorming.
In diezelfde week vraagt de stichting nederlands comité vluchtelingenhulp 1963 uw aandacht en.. uw bijdrage voor de in nood verkerende vluchtelingen in Griekenland en Turkije. Gaarne bevelen wij deze collecte bij u aan en geven het verzoek van genoemd comité aan onze gemeenten - in het bijzonder aan onze voorgangers - door om op zondag 20 october in gebed en in de prediking de nood van de vluchtelingen te gedenken.
U zult in ons weekblad binnenkort van de hand van ds. W. Veenstra een verslag lezen van het in Scheveningen gehouden „Bejaardencongres." Niet dat hij daar als bejaarde was, maar omdat hij over de zorg voor de bejaarden wat instructiefs heeft te vertellen. Of ook niet onze gemeenten met meer nadruk zich in de materie van de zorg voor de bejaarden moesten gaan verdiepen? Ja, dat is zeker. Let u maar op.
Ds H. Ploeger zal in ons weekblad een paar maal in een jaar een en ander schrijven over de gevaren van de drinkgewoonten. Zijn die ook onder ons aan de winnende hand? Nu, de unie-commissie wil gaarne de aandacht op de komende artikelen vestigen en onze gemeenten bij dezen opwekken om waakzaam te zijn.
Natuurlijk ging de unie-commissie aan de nood, die hier en daar in de wereld is, niet voorbij. Rassenstrijd in de U.S.A.: de unie-commissie meent er goed aan te doen de Baptisten-Wereld Alliantie op te wekken haar resoluties, die de rassendiscriminatie verwerpen, nogmaals in het licht te stellen en deze te benadrukken; dr Martin Luther King zal een verklaring van sympathie met zijn geweldloze strijd ontvangen.
Aardbevingsramp in Skoplje met verwoesting van de baptistenkerk: *f* 2000,- gaat er heen als een zwak maar reëel teken ter verlichting en bemoediging. Zorg bij de baptisten-voorgangers in Polen: ook hiervoor bestemde de unie-commissie een handreiking.
En hoe staat het met de benoemingen? U vindt het wel goed, dat ik hier alleen die noem, waardoor een wijziging in een commissie is gekomen. In de unie-radio-commissie heeft ds G. van 't Wout de plaats ingenomen van ds S. J. Zijlstra, die aftredend en niet herkiesbaar was. De unie-commissie benoemde in het pensioenfondsbestuur tot opvolger van ds J. van Dam, die zich niet herkiesbaar stelde, br M. Brouwer van Hengelo. Het U.B.S.-bestuur kreeg in br D. Olijslager een man van ervaring terug als opvolger van br L. van Dam, die aftredend en niet herkiesbaar was. In het Centrumbestuur, waar ds W. Harkema een lege plaats liet doordat zijn U.C.-lidmaatschap ophield, werd ds H. Th. Plevier gekozen. Zij die hun taak beëindigden verdienen de dank van ons allen voor de door hen verrichte arbeid. De nieuwe gekozenen wensen wij gaarne vreugde en wijsheid toe in het te verzorgen werk, waartoe ook zij onze voorbede nodig hebben.
Tot slot: wordt in onze gemeenten wel voldoende ons weekblad „De Christen" gelezen? Helpt er aan mee, dat in elk baptistengezin „De Christen" komt! En is de kerstnummer-campagne in een staat van goede voorbereiding? Laat maar een flink aantal van „De Zaaier" in uw omgeving verspreid worden! Staat het goed met uw toewijding aan de gemeente, aan het jeugdwerk, aan de zusterhulp-arbeid? Nu, ieder strekke er zich naar uit om in getrouwheid te dienen in hetgeen hij kan doen en waartoe de Heer hem roept!

T. Jansma

Mededelingen

De radenkonferentie der NBBG wordt gehouden, *niet* op 12 maar *op 26 okt. a.s. te Delfzijl* in één der zalen van de baptistenkerk, v. d. Kornputplein. Aanvang 2.30 u n.m.; sluiting plm. 8.00 n.m.
Uit de agenda o.a.:
Bespreking Gal. 3 : 6-14, ds J. Bouritius; kanttekekingen bij bijbels begrip ‚Eenheid', ds H. P. de Boer; Jubileum NBG, ds J. A. Brandsma; hoe maken we onze gemeenten Unie-minded?, P. Schipper.

***

De radenkonferentie van gewest Z.O.-Drenthe wordt D.V. maandag 14 oktober a.s. gehouden te Emmerschans, Boslaan 36. De agenda vermeldt: *„Hoe aktiveren wij onze gemeenteleden?"*, door ds H. Bijleveld.

Advertenties

Wij mochten verleden week 7 nieuwe abonnees noteren!
Prachtig.
Welkom zijn ze!!
Hoeveel zullen het er deze week zijn?
Hoeveel wel uit Uw gemeente?
Kom, maak er eens werk van.
En u zult zien, hoeveel genoegen dat geeft.
Graag ziet de administratie, Dalweg 77, Arnhem, uw bericht tegemoet.

Op vrijdag 11 oktober verschijnt dit nummer. Dat is tevens de sluitingsdatum voor het opgeven van het aantal kerstnummers van De Zaaier, dat uw gemeente nodig heeft voor een intensieve verspreiding op haar werkterrein. Doet u het nu meteen nog, zodat het Uniebureau, Dalweg 77, Arnhem deze opgave op a.s. dinsdag 15 oktober ontvangt, dan komt het toch nog voor elkaar.
U weet:
het fraaie kerstnummer kost slechts 3 dubbeltjes. Kom dus maar met een flinke bestelling voor de dag!

Heden is in haar Heer ontslapen onze lieve vrouw, moeder, dochter, schoondochter, zuster, schoonzuster en tante

AUKJE VISSER, geb. Smits,

in de bloeiende leeftijd van 25 jaar.

Haar heengaan is voor ons allen zwaar; graag vragen wij Uw aandacht in het gebed voor ons 2 jaar oude dochtertje. Als volwassenen worden wij getroost door de wetenschap:

Haar leven was Christus,
haar sterven gewin.

Uit aller naam:
W. Visser

Staveren, 30 september 1963

Op 30 september, heeft God onze geliefde zuster

AUKJE VISSER, geb. Smits

in de bloeiende leeftijd van 25 jaar, tot Zich genomen.

De Heer was haar Herder.

Moge de Heer onze broeder en kind troosten.

Baptistengemeente Alkmaar

Na een smartelijk lijden heeft de Heer onze jonge zuster

AUKJE VISSER-SMITS

in Zijn Heerlijkheid opgenomen.

Zij was een der onzen.

Staveren, 30 september 1963
Baptistengemeente Staveren

Heden heeft de Heer tot Zich genomen onze lieve zorgzame man, vader, grooten overgrootvader

PIETER DE JONG,

echtgenoot van Maartje Zoethout, eerder weduwnaar van Hendrikje Zoethout, in de ouderdom van ruim 75 jaar.

„Nu vindt de ware strijder rust".

Uit aller naam:
M. de Jong-Zoethout

Staveren, 5 oktober 1963

Heden ging ons voor naar het Vaderhuis met de vele woningen onze broeder

PIETER DE JONG,

op de leeftijd van ruim 75 jaar.

Staveren, 5 oktober 1963
Baptistengemeente Staveren

Vrijdag 18 okt. 1963   79e jaargang   Nr. 3701

DE CHRISTEN

Redaktie:
BAPTISTENGEMEENTEN
ORGAAN VAN DE UNIE VAN
IN NEDERLAND
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Gedachten bij de jeugdzondag 1963

Onze jeugd, het evangelie en het vormingswerk

Wanneer de voortekenen niet bedriegen dan zouden onze gemeenten op de vierdaagse A.V. van 1964 wel eens de gelegenheid kunnen krijgen om het enthousiasme voor een vormingsleider voor ons jeugdwerk in daden om te zetten. Wanneer wij goed zijn ingelicht dan zou de N.B.J.B. tot aanstelling van een full time vormingsleider over kunnen gaan, wanneer de Unie, dat wil dus zeggen de gemeenten, daarvoor jaarlijks een redelijk subsidie op tafel zou willen leggen. Verdere financiele details kan ik u als buitenstaander niet geven maar de zaak wordt daardoor toch voldoende actueel om de vraag eens aan de orde te stellen, wat de wezenlijke betekenis van dat vormingswerk onder de jeugd zou kunnen zijn.

Wat wil het jeugdwerk?

Op een van de eerste jeugddagen die ik als aankomend enbéjébéertje 'n kwarteeuw geleden mocht bijwonen werd dat onderwerp al in den brede behandeld. Het was de eerste keer niet en evenmin de laatste. Want de doelstelling van het jeugdwerk in het kader van onze gemeenten is moeilijk te omschrijven. Het zondagavondwerk, lang hèt jeugdwerk, stond in het teken van ontspanning, evangelisatie en binding. De ontspanning stond in de dienst van de evangelisatie en de binding. De avonden moesten een middel zijn de jeugd tot de Heer te leiden en tot de gemeente. Dat was een goed baptistische doelstelling.
Maar het leven is soms sterker dan de leer. De ontspanning bleef niet altijd middel tot een wezenlijk ander doel, maar nam op vele plaatsen eigen rechten, zodat menige jeugdavond ging lijken op een met gebed geopend cabaretprogramma, voorzien van een dagsluiting. Naarmate via radio en t.v. de moderne amusementskunst meer de huiskamers binnendrong ondergingen de zondagavondprogramma's daarvan de invloed sterker.
Het gaat er niet om of we deze ontwikkeling normaal moeten vinden of betreuren. Volgens sommigen is dit een normale ontwikkeling en biedt jeugdwerk op deze wijze opgezet nog steeds evangelistische perspectieven. Volgens anderen dringt op deze wijze de ontspanning het evangelie en de gemeente naar de achtergrond. Wat beide opvattingen verbindt is dat het jeugdwerk middel is om de jeugd tot de Heer en tot de gemeente te brengen. Het doopvont is, om zo te zeggen, het sluitstuk van het jeugdwerk.

Evangelie en cultuur.

Wie deze opvatting van het jeugdwerk heeft is met inschakeling van de ontspanning als middel tot evangelisatie en binding op een gevaarlijke weg. Deze opvatting was verantwoord zolang ons jeugdwerk zich in een bepaalde mate van afzondering voltrok, en onze gemeenten hebben er veel aan te danken. Maar de afzondering is doorbroken, de wereld komt bij ons aan huis en ontspanning en amusement zijn een wereld met een eigen ‚machtigheid' over de zielen geworden die voor geen grenzen van milieu of gemeente halt maakt. Wie nu nog op deze basis jeugdwerk bedrijft, ziet óf de geestelijke kracht van het werk langzaam maar zeker wegebben óf hij moet tot dermate grote gespannenheden zijn toevlucht nemen dat het geheel onwaarachtig wordt. Wie de jeugd met het evangelie wil confronteren die winde er niet de doekjes van een amusementsprogramma om.
Voor wie het doopvont ziet als het sluitstuk van het jeugdwerk, eindigt hier de zaak. Daarvoor is geen vormingsleider nodig maar veeleer een jeugdevangelist, als er tenminste zoiemand bestaat. Maar ik geloof dat deze overtuiging aan de volheid en de draagwijdte van het evangelie tekort doet. Want het evangelie is wel allereerst en allermeest een kracht Gods tot behoud maar toch ook een kracht Gods tot mens-zijn. En wie mens-zijn zegt, zegt cultuur.

Kracht tot behoud

Romeinen 1 : 16 is een geliefkoosde tekst en spreekt een fundamentele werkelijkheid uit. Daarbij moeten we het woord fundamenteel bepaald heel letterlijk nemen. Deze kracht tot behoud is het fundament waarop al het andere moet rusten zal het werkelijk evangelisch zijn. Want behoud wil zeggen vergeving van zonden en levensvernieuwing, het rijk van God en de nieuwe hemel en aarde. Hiervan heeft de prediking in de eerste plaats te getuigen en zonder dit getuigenis zou zij verworden tot een wereld- en levensbeschouwing zonder wezenlijke kracht. Wij prediken Christus niet omdat de daarmee verbonden levensbeschouwing zoveel rijker is dan andere maar omdat Hij in zijn persoon en werk de

In dit nummer o.a.:

- ★ **Gemeenteberichten uit Eindhoven, Groningen-Z., Noordbergum en Westerhaar**
- ★ **Het gemeentelijk jeugdwerk in deze tijd, drs J. Reiling**
- ★ **Verantwoording uit het unie-bureau**
- ★ **Bouwen in Yalemba, ds J. B. van der Veen (Kongo)**

Citaat van de week: **Iedereen moet voor zijn eigen groei zorgen; 't doet er niet toe hoe groot zijn grootvader was.**

kracht van God is tot behoud voor ieder die in Hem geloofT.
Maar de betekenis van het evangelie is daarmee niet uitgeput en de gemeente van Christus kan in haar verkondiging en uitleving van het evangelie hier niet de eindstreep zetten. Dat kan alleen een evangelisatiebeweging doen. De gemeente moet ook het evangelie erkennen en aanvaarden als kracht van God tot leven als mens. Om het eens in termen van hemel en aarde te zeggen: het evangelie is niet alleen de weg naar de hemel maar ook de weg over de aarde.

Kracht tot mens-zijn

Romeinen 12 : 1 is minder bekend dan het hierboven aangehaald woord maar drukt toch precies datgene uit waar het hier om gaat. Wie de kracht van God tot behoud heeft aanvaard wordt opgeroepen om zijn lichaam beschikbaar te stellen tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer. Menselijk leven is lichamelijk leven, want een mens is niet een ziel bekleed met een stoffelijk omhulsel dat wij lichaam noemen maar een mens is ziel èn lichaam. Daarom is een mens altijd een cultuurwezen. Hij „maakt er wat van", al is dat maken soms niet meer dan prutsen. Dat gaat niet buiten het evangelie om en daarom is de gemeente meer dan een evangelisatiebeweging. Zij is een gemeenschap van gelovigen die hun geloof zoeken uit te leven in hun mens-zijn samen met en temidden van de andere mensen.

Vorming tot mens-zijn

Nu keren we terug tot de vraag van het begin. Waarom en waartoe vormingswerk onder onze jeugd? Het antwoord luidt: omdat wij als gemeenten de taak hebben onze jeugd het evangelie voor te houden en tot geloof en bekering te roepen èn om onze jeugd op te voeden en te vormen tot gelovig mens-zijn in deze wereld. Wij kunnen ons niet veroorloven ons te beperken tot het eerste stuk en het tweede aan andere machten over te laten. Wij kunnen natuurlijk gezin, school, bedrijfsleven en maatschappij door ons vormingswerk niet uitschakelen; het zou trouwens niet kunnen ook. Maar wij mogen onze jeugd niet aan de beinvloedende krachten van buitenaf overleveren. Wij hebben de taak om zèlf een klimaat te scheppen waarin het leven van onze jongeren zich kan ontplooien en tot bestand en vastheid komen, opdat ze dan als gelovige mensen kunnen leven, samen met de anderen. Dit is in laatste instantie, waarom wij aan jeugdwerk doen, moeten doen en ook waarom wij als gemeenten voor deze vorming van onze jeugd financiele offers moeten brengen.

J. Reiling

DOMINEE IN UNIFORM

Het is voor de leger en vlootautoriteiten niet gemakkelijk om dominees voor de soldaten te krijgen. Er is een chronisch gebrek aan dominees in het leger. Aalmoezeniers, door de Roomse Kerk aangewezen priesters voor de geestelijke dienst in het leger zijn er voldoende. Maar de dominees zijn kennelijk niet zo gemakkelijk uit hun pastorieën te krijgen. Of zou het niet liggen aan de gebondenheid aan gezin en gemeente?

Waardevolle en onmisbare dienst

We hebben uit meerdere gesprekken met soldaten en officieren de indruk gekregen, dat de „do" en de „aal" eigenlijk onmisbaar zijn. Ondanks het feit dat die geestelijke heren een habijt van de staat dragen weet iedereen je te vertellen dat hij toch „maar" een burger in uniform is. Men zou hem niet willen missen. Want hij is één van hen, hij staat dichter bij het leven thuis dan de officier. Hij belichaamt een gezag dat in het gewone leven ook erkend wordt. Gegarandeerd dat een gesprek met hem altijd zoiets kan hebben als zich kwijtgeven, een biecht, die je later niet weer op je brood terug krijgt. Hij is immers de drager van een geheim. En de officier met zijn hoge rang en zijn grappige stokje laat zich eigenlijk alleen maar kennen door de man met het geheim. Het ambtsgeheim. De man die zijn leven kent, het van heel dichtbij gadeslaat, er zelfs aan meedoet als het kan. De man die met hem solidair geworden is. Door het dienstverband, door het pakje en ook door de bereidheid om ook sterren en strepen te dragen. Ze weten het heus wel dat het dragen van die strepen-en-zo maar een spel is. Maar de tekens wijzen op solidariteit. De jongens kijken wel door de spelsterren heen. En ieder heeft zo z'n eigen relatie tot de dominee in uniform, die hun leven deelt, met hen op oefening gaat, naast de soldaten op de ellebogen door de modder kruipt, en altijd bereid is tot een gesprek.
Hij is onmisbaar vanwege dat solidaire mens-zijn, maar ook vanwege dat „ambt". Hij is de man van God. De man die meer van God weet dan zij. Die eigenlijk èen permanente lijn-verbinding met God heeft. En wie kent de diepste motieven van het menselijk hart: misschien ook wel zoiets als een mascotte. In elk geval kan hij met en voor hen bidden.

Waarom een tekort aan dominees in het leger?

Zo gezien gaat de vraag dus°dringen waarom er een tekort is aan predikanten in het leger. Wij kunnen ons voorstellen dat in bepaalde gevallen gemeentesituatie en gezinssituatie niet toelaten dat een dominee er bijna twee jaar uit trekt. Maar dat zal toch wel miniem zijn. De eigenlijke oorzaak van het tekort schuilt dunkt mij in het feit dat de dominee in het leger ambtenaar in staatsdienst is. Geen echte officier. Goed. Geen echte soldaat. Vooruit maar. Dat ligt allemaal voor de hand. Maar hij is een ambtenaar in staatsdienst. En dat verdraagt zich niet met het roepings- en dienstbewustzijn van de prediker. Niet de kerk betaalt zijn tractement, maar de staat geeft hem een salaris met een daarbijbehorende pensioenregeling. De staat bepaalt of hij nodig en nuttig is, en hoelang hij nodig en nuttig is. Dat doen de soldaten en de officieren niet, maar dat doet de staat! De staat maakt uit of iemand geschikt is om soldatendominee te zijn. Als de dominee vraagtekens zet en vanuit zijn geloofsovertuiging de macht van de staat verder inperkt dan het de staat belieft krijgt hij geen aanstelling tot de dienst waartoe hij zich geroepen kan gevoelen. In elk geval is er geen plaats voor de dominee die het geweld als ultima ratio niet aanvaardt, zelfs wanneer hij zelf bereid zou zijn om in opperste solidariteit voor de vervulling van zijn predikerzijn-onder-de-soldaten ook het soldatenpak aan te trekken. Hij zou het moreel bederven. De staat als werkgever maakt uit of de sollicitant geschikt is, al of niet, en de staat heeft daarvoor haar eigen normen. Dat is recht en billijk. Maar even recht en billijk is het, dat vele dienaren Gods zich krachtens hun geweten en diepste overtuigingen niet kunnen laten binden binnen de normatief die de staat stelt. De kerk moet vrij zijn en ook de dienaren van de kerk mogen zich niet laten binden. Tot op zekere hoogte is de staat er van Godswege, maar op een bepaald ogenblik kan de staat verworden tot het beest uit de afgrond.
Om dat te allen tijde goed en recht te kunnen onderkennen moeten de kerk en haar dienaren vrij zijn van de staat. Vrij om het Woord van God te kunnen doorgeven krachtens roeping en geweten.
Wij zijn overigens niet enthousiast voor het uniform. Als het er dan bij moet, omdat de soldatenwereld zo'n typische en merkwaardige mannenwereld is met eigen levensgevoel waar het burgerpak zou remmen om echt solidair te kunnen zijn, het zij zo. Dat zou ook nog kunnen als men de man niet in staatsdienst zou zijn, maar gewoon blijft in dienst van de kerkgemeenschap waartoe hij behoort, en eventueel uit een gemeenschappelijk interkerkelijk tractementsfonds zou worden betaald, zodat de plaatselijke gemeente die hij dient gedurende de tijd van zijn legerpredikantschap vervangingsvoorzieningen kan treffen. Een interkerkelijke raad, benoemd door en verantwoordelijk aan de kerken zou de zaak van het legerpredikantschap kunnen behartigen. Ik maak me sterk dat er dan geen gebrek meer zal zijn aan dominees bij de soldaten.

Misschien zit hier een voorstel in voor de volgende Algemene Vergadering: onze uniegemeenschap zou zich met een suggestie van die strekking kunnen richten tot de andere kerken in Nederland.

Ph. L. (Gn)

Aan rustige wateren

Plaats voor Jezus

Lukas 9 : 51-56

In het hier boven aangehaalde schriftgedeelte wordt ons verteld, hoe men Jezus eens onder dak weigerde in een zeker dorp van de Samaritanen. Dat was een zeer zware belediging, die men in het Oosten niet spoedig iemand aandoet. Er is vrijwel geen belediging, die in die streken op één lijn te plaatsen is met het weigeren van onderdak. Toch doet men Jezus die belediging aan, om Hem daarmee te kennen te geven, hoe zeer men Hem veracht.

De Heiland was op weg vanuit het voor Hem veilige Galilea naar het Hem zeer vijandig gezinde Jeruzalem. Om Jeruzalem te bereiken kon men kiezen uit verschillende wegen. De weg door Samaria werd gewoonlijk door de vrome joden vermeden. Zij kenden de hatelijkheid van de Samaritanen.

Maar Jezus gaat door Samaria, om er Zijn vroegere arbeid voort te zetten en om onnodige spanningen in Judea te voorkomen. Doch ook in Samaria is men niet op Hem gesteld. Geen wonder dat de discipelen Jacobus en Johannes vinden, dat het nu maar eens uit moet zijn met het beledigen van Jezus.

Naar hun inzicht dient er nu met gelijke munt terug betaald te worden: Vuur van de hemel! Doch zij vergeten te letten op het gelaat van Jezus, dat naar Jeruzalem is gekeerd. Jezus heeft het aangezicht naar Jeruzalem gewend met een zeer bepaald voornemen. Hij zal daar gaan voltooien het werk der Verlossing dat Hem door de Vader is opgedragen. Een werk, dat alleen maar in Jeruzalem kan worden afgesloten. Daar dient de kroon te worden gezet op zijn arbeid. En dan mogen mensen met hun beledigingen Hem in de weg treden, Hij zal zich door hun beledigingen niet laten intimideren, doch rustig verder zijn gang naar Jeruzalem gaan.

Hij weet, dat de Vader Hem daar verwacht, om als het ware Paaslam voor de zonde der wereld te sterven. Want vanuit Jeruzalem zal de boodschap van genade en schuldvergeving de wereld worden ingedragen.

Daar dient de Heiland te sterven, daar zullen zijn voeten weer de aarde drukken en de Olijfberg splijten.

Dat staat op Zijn aangezicht te lezen. Dat vertelt Lukas ons als hij zegt, dat Jezus Zijn aangezicht naar Jeruzalem richtte.

De evangelist gebruikt daarvoor een uitdrukking, waarin duidelijk wordt, dat er van binnen bij Jezus iets gebeurd is.

Jezus kon die belediging daar en toen aanvaarden, want Hij weet: Het uur van Mijn verheerlijking is nabij.

Nu is Jezus verheerlijkt. Maar nóg zoekt Hij een woning. Hij zoekt woning in de harten van mensen, ook in uw hart, dat Hij tot een tempel van de Heilige Geest wil maken.

Hij zoekt nu woning, als de verheerlijkte Christus.

In dat dorp in Samaria verscheen Hij nog als de vernederde; onder óns leeft Hij als de Verhéérlijkte.

Als de Verheerlijkte wil Hij intocht houden in uw hart.

Onsluit dat hart voor Hem.

Pernis. *H. Sikkema.*

ZENDINGSNIEUWS

Bouwen in Yalemba

De laatste vier maanden hebt u weinig van ons gehoord. Juni was een drukke examen-maand en vanaf juli tot augustus ben ik in Yaundé (Cameroun) geweest voor een studiekonferentie.

Begin september zijn we weer met een nieuw schooljaar begonnen.

Dr Carrington en ik nemen elk 31 lesuren per week voor onze rekening. Voeg hier nog bij het huizen-bouwen, lessen-voorbereiden, lessen-korrigeren, jeugdavonden houden, toezicht op handenarbeid enz. Dit laatste houdt in: Zanddragen, stenensjouwen, post schoonhouden, grasknippen en er op toezien dat ieder z'n plicht doet. Het gonst hier van allerlei aktiviteiten.

Bij hun terugkeer moesten de studenten zelf hun huisjes schoonmaken en opknappen, lekkende daken repareren, keukentjes bouwen, toiletten graven en tuinen aanleggen voor groente en maniok. Terwijl sommigen hiermee bezig waren, kwamen de laatkomers binnendruppelen, pakken op hun hoofden, enkelen hadden zelfs levende have bij zich: kippen! 's Avonds is het weer een aardig gezicht om de jongens hun potje te zien koken op een houtvuur.

Vandaag zijn John en Nora Carrington in hun zelfgebouwde huis getrokken; 35 studenten hielpen mee om de verhuisboel te versjouwen en op deze wijze konden ze na 4 maanden hun huis bewonen. Het bouwen is eind mei begonnen. De studenten maakten de kleiblokken, maar dr Carrington heeft zelf de fundamenten gelegd en het huis opgetrokken. Wij allen vinden het een pracht prestatie. Het huis bestaat uit vier vertrekken, het dak is van golfplaten. Er moeten nu nog een keuken, een magazijn en een werkplaats gebouwd worden.

Maar we zijn nog niet uitgepraat over het bouwen! Naast ons is een aardig huisje van cementblokken gemaakt. Dit is bestemd voor één van de dameszendelingen. Het is nog niet helemaal klaar. Wij zelf kunnen volgende week onze drie nieuwe kamers in gebruik nemen. Zoals u zich nog wel herinnert zijn de stenen afkomstig van oude geiten- en kippenhokken en oude fundamenten, die we grotendeels zelf opspoorden. In tegenstelling tot de andere twee huizen hebben wij er een plafond in. Dit vanwege de isolatie tegen de hitte.

Het is op inlandse wijze gevlochten van bamboe, samengebonden met liaan, waartegen modder gestreken wordt. Het wordt glad gemaakt en afgewerkt met witkalk. De muren werden ook met modder bepleisterd en vervolgens gewit. Het moeilijkste was wel om de verbinding te maken tussen het oude en nieuwe gedeelte. Rest ons nog een waranda en een toilet te bouwen.

Het volgende bouwprojekt zijn nieuwe studenten-huisjes. Ook de klaslokalen gaven ons veel zorgen. Tijdens de regen sta ik met m'n regenjas aan voor het bord en de leerlingen trachten het doorsijpelende water te vermijden door de banken te verplaatsen. Tijdens een hevige tropenregen vluchten we naar huis..

In het huis van de zendingsonderwijzeressen moet men met badkuipen de regen in huis opvangen en de boeken met oude regenjassen bedekken..

Terugziende op de laatste jaren, zijn we dankbaar met de uitbreiding. In 1962 zag het er nog niet naar uit, dat we dit konden realiseren. Het verkrijgen van materiaal was uitermate moeilijk, en de houding van de Kongolezen liet ook te wensen over.

Meer dan eens vroegen we ons af, of we ons werk hier zouden kunnen handhaven. Maar we hebben echter duidelijk Gods leiding ervaren. We bidden u Gods rijke zegen toe en groeten u hartelijk.

Fenny, Jan, Mirjam en Esther van der Veen.

26 september 1963.
BMS-Yalemba.

Opening baptistenkerk in Lemmer

Zondag 20 oktober a.s., des middags te 3.00 u zal D.V. het kerkje „Rehoboth", Lijnbaan 62 te Lemmer in een wijdingsdienst officieël in gebruik worden genomen.

Naast deze min of meer officiële dienst zal er des avonds te 7.30 u een feestelijke bijeenkomst zijn met leden en vrienden der gemeente.

Indien er broeders en zusters uit andere gemeenten met ons deze verheugende gebeurtenis willen vieren dan verzoeken wij hen vriendelijk zich vooraf schriftelijk te melden bij br S. Veersma, Willem Barendszstraat 14 te Lemmer. Dit in verband met de voorzieningen welke eventueel getroffen moeten worden voor maaltijden en logies.

De raad der baptistengemeente te Staveren.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Harlingen, G. W. Tijman te Haarlem.

NADER BEZIEN

De ,Orde van Christus'

Paus Paulus VI heeft onlangs de scheidende westduitse bondskanselier, dr Konrad Adenauer begiftigd met de ,Orde van Christus', een hoge vatikaanse onderscheiding welke slechts zelden schijnt te worden verleend.
Ontegenzeggelijk zijn de politieke verdiensten van ,Der Alte' groot geweest - al zal iedereen daar beslist niet gelijk over denken - maar, veronderstellen we, het zal wel niet allereerst om deze verdiensten zijn geweest, dat de paus de afgetreden bondskanselier met de ,Orde van Christus' heeft onderscheiden. Adenauer is een getrouw zoon van de roomskatholieke kerk geweest en heeft voor zijn politieke opvattingen en daden - dat zegt, dachten wij, de naam van de door hem geleide partij: christen-demokratische unie - uitgangspunt gevonden in zijn christen-zijn. Het zal om dit uitdragen van de ,christelijke beginselen' in de politiek zijn geweest, dat paus Paulus deze hoge onderscheiding heeft verleend.
De ,Orde van Christus', dat is nogal wat.
Goed, als rechtgeaarde protestanten kijken we raar tegen zo'n onderscheiding aan, vragen ons er allerlei bij af en durven ons voorlopig voor de versierselen ervan niet beschikbaar te stellen. Maar daarover willen we het nu niet hebben. De ,Orde van Christus', als die uitgereikt moet worden dan moet men wel weten aan wie. En als die ,Orde' in ontvangst genomen wordt moet de ermee vereerde weten wat hij doet. Op zijn minst toch wel dit, dat de naam van Christus er zo nadrukkelijk aan verbonden is, dat de drager van deze ,Orde' zich geen uitlatingen mag laten ontvallen welke in strijd zijn met Hem aan wie de ,Orde' zijn naam ontleent. Immers, noblesse oblige: adeldom verplicht.
Deze verplichting aan de naam van Christus is (helaas) dr Adenauer niet nagekomen, toen hij - sprekend over de voorgenomen amerikaanse graanleveranties aan Rusland - zich er fel tegen verzettend zei: Het is 't leveren van touw aan de beul waaraan hij ons straks ophangt.
Het evangelie van Hem, wiens naam men aan deze hoge roomse onderscheiding heeft verbonden, zegt: Maar, indien uw vijand honger heeft, geef hem te eten, (*Rom. 12 : 20*).

We vrezen, dat de versierselen van de ,Orde van Christus' gemakkelijk zware molenstenen om iemands hals kunnen worden. De paus moest zulk een ,Orde van Christus' maar niet weer uitreiken. In elk geval deze keer is, menen wij, de naam van Christus erdoor gesmaad.

v. D.

gemeenteberichten

DANKBAAR VOOR GEWONE DINGEN

EINDHOVEN — (Ph. K.) Meestal geeft men pas een gemeentebericht door als er iets bizonders in de gemeente is gebeurd. Hoeveel weken gaan er echter voorbij waarin het lijkt alsof er een zekere stilstand is ingetreden in de gemeentelijke arbeid. Daarom is het al weer enige maanden geleden, dat U een bericht van ons in De Christen hebt kunnen lezen.
We menen echter, dat het fout is elkaar alleen op de hoogte te brengen wanneer er iets speciaals valt te melden. Er is zoveel reden om dankbaar te zijn voor wat de Heer ons in Zijn goedheid schenkt, dat we ons moeten verootmoedigen en belijden dat we zo dikwijls achteloos voorbijgaan aan Zijn zegeningen.
Zondag 6 oktober werden we weer verblijd: een jonge broeder is door het geloof aan de gemeente toegevoegd en heeft zich in gehoorzaamheid aan de Heer in ons midden laten dopen. Onze broeder is werkzaam bij het christelijk onderwijs en God wil hem ook daar tot een zegen stellen voor de kinderen die hem zijn toevertrouwd, alsmede voor collega's en superieuren. Onze oude br De Jonge, die gelukkig weer regelmatig in ons midden is, sprak een hartelijk welkomstwoord tot de dopeling en wees op de verantwoordelijkheid, die wij voor elkaar hebben.
Er is veel belangstelling in onze diensten van mensen, die begerig zijn naar de klanken van het evangelie. De prediking is meestal zeer persoonlijk gericht, hetgeen dikwijls aanleiding geeft tot het zoeken van nader kontakt en tot een persoonlijk gesprek.
Verschillende aktiviteiten en hoogtepunten in onze gemeente dienen nog vermeld: Br S. Edens, zendeling met verlof, heeft voor Zusterhulp een avond verzorgd door een en ander te vertellen van het kongolese zendingsveld. Mede door de vertoning van dia's werd deze avond tot een rijke ervaring voor de aanwezigen.
De zondagsschool mag zich verheugen in een gestadige groei; verblijdend is het, dat zoveel jonge krachten zich aan dit prachtige werk willen geven.
Ook de meisjesklub floreert, mede dank zij het feit dat ook dit mooie werk in handen is van bekwame mensen.
Een groep van jongeren komt regelmatig samen voor bijbelstudie; dit werk is spontaan, zonder enige aandrang van bovenaf, door de jongemensen zelf ter hand genomen.
Voor het winterseizoen staan er kontakt-avonden op het programma.
Een onvergetelijke avond werd ons geschonken door ons zangkoor, dat tevens die avond over de medewerking beschikte van de bekende zanger David Hollesteller. Onze organist Henk Beekman en de pianist Fred Krüger hebben door hun samenspel deze avond, met alle medewerkers tot een waar muzikaal evenement gemaakt; alles onder de bekwame leiding van br H. Niemeyer. Zouden wij niet dankbaar moeten zijn, dat God zoveel mooie gaven in de gemeente heeft geschonken?
Moge al de arbeid, die we verrichten voor de Heer rijke vrucht dragen, tot zegen voor ons allen en voor hen die nog van verre staan.

DE ARBEID IN GRONINGEN-ZUID

GRONINGEN—ZUID — (P.S.). Zondag 6 okt. hadden we een onvergetelijke, feestelijke zondag. 's Morgens werden een jonge broeder en zuster door de doop aan de gemeente toegevoegd. Ds J. A. Brandsma preekte in onze geheel gevulde Meeuwerderwegkerk naar aanleiding van Gal. 3 : 26-28, ,,Gij hebt U met Christus bekleed." Ons gemeentekoor ,,Soli Deo Gloria" zong de dopelingen de zegenbede toe. We bidden, dat de Heer door het getuigend voorbeeld van deze jongemensen nog velen doet volgen. De middagdienst op deze dag was avondmaalsdienst - we zijn afgestapt van avondmaalsvieringen in aansluiting op de dienst, met het gevolg, dat de avondmaalsvieringen nu veel beter tot hun recht komen. Ouderling E. Christians heette de nieuwe leden met een hartelijk en persoonlijk woord welkom in de gemeente. Tijdens deze avondmaalsviering was br B. Blaauw de tolk van de gemeente toen hij zijn blijdschap erover uitsprak, dat ds Brandsma het beroep naar Utrecht niet had aangenomen. Spontaan werd onze voorganger toegezongen ,,Dat 's Heren zegen op U daal."
Moge de Heer in Utrecht spoedig de lege plaats doen bezetten.
Aan het begin van het winterseizoen schrijft de kerkeraad steeds een bizondere kerkeraadsvergadering uit; het vorige jaar zijn we hiermee gestart. Op deze bizondere vergadering worden alle bestuursleden, leiders en leidsters van verenigingen en kommissies in de gemeente uitgenodigd. Het doel van zo'n vergadering is eens met elkaar van gedachten te wisselen over de gemeentelijke arbeid, in al zijn geledingen en om samen te spreken over de moeilijkheden die er soms zijn en de zegeningen die in het werk worden ondervonden. Een forum, gevormd uit bestuursleden van de verenigingen en kommissies beantwoordt vragen; dit keer was er ook een forum, bestaande uit kerkeraadsleden, dat vragen de kerkeraad betreffende beantwoordde. We kunnen terugzien op een zeer goede avond, waar we door elkaar gesterkt werden in onze arbeid in de gemeente.
Enkele cijfers wil ik U niet onthouden, ze spreken soms meer dan woorden: er waren 17 kommissies en verenigingen uitgenodigd, 40 leiders/leidsters en bestuursleden waren aanwezig, die in totaal 452 personen vertegenwoordigden.
Per 1 september j.l. vierde onze **kerkbouwaktie** zijn eerste verjaardag. Deze baby heeft getoond levensvatbaarheid te bezitten; er is thans aan vaste bijdragen en giften binnengekomen circa *f* 25.000,-! De tekeningen zijn thans aan de stedelijke instanties voorgelegd, waarna ze naar Den Haag zullen worden gezonden. We hopen op een spoedige fiattering van de instanties aldaar. Intussen gaat onze aktieve kommissie-kerkbouwplan gestaag verder met het vergaren van gelden...
U hebt enkele facetten van onze gemeentelijke arbeid vernomen. Wij, broeders en zusters in het hoge Noorden mogen iets doen tot eer van onze Heer en tot de uitbreiding van Zijn Koninkrijk.

DOOPDIENST IN NOORDBERGUM

NOORDBERGUM — (W.K.) Het verheugt ons U deelgenoot te mogen maken van de grote vreugde, die er in de gemeente is als mensen zich geven aan Christus de Heer en zich daarna, in gehoorzaamheid aan Zijn Woord laten dopen.

Verleden zondag, 6 oktober, mochten we twee mensen, een moeder en haar zoon, op hun belijdenis dopen en op deze wijze de gemeente binnen leiden.
Het was de eerste doopdienst in Noordbergum voor onze voorganger en hij kon aan een geheel gevulde kerk de blijde boodschap verkondigen. De prediking was over het wonder van Jezus' doop. Onze bede is, dat zij die nog maar steeds op de rand van de gemeente leven Zijn voorbeeld volgen.
Het winterwerk in de gemeente is reeds weer in volle gang. De verschillende verenigingen komen weer geregeld samen. Onze ‚Bijbellezing en Bidstond' mag zich in een flink aantal bezoekers verheugen. Ook hielden we reeds onze eerste evangelisatiesamenkomst; in november hopen we onze tweede samenkomst te houden. Zendeling ds J. ter Braak hoopt zondag 20 oktober in ons midden te zijn. Verder heeft onze voorganger speciale bijeenkomsten voor de bejaarden in de gemeente op het programma staan.
Wij wensen, dat de Heer der gemeente de arbeid in alle gemeenten in ons vaderland rijkelijk wil zegenen.

ZEGENRIJKE EVANGELISATIE-CAMPAGNE

WESTERHAAR — (G.K.). Het is alweer ruim een half jaar geleden, dat we een eigen voorganger in onze gemeente mochten begroeten, n.l. ds Jac. Schouten van IJmuiden. Mede dank zij de voortreffelijke hulp van onze ECU, welke het in veel gevallen mogelijk maakt, dat ook kleine gemeenten een eigen voorganger kunnen beroepen.
We hebben in het afgelopen seizoen prachtig openluchtwerk mogen doen, samen met zangkoor en muziekklub uit Westerhaar en Vriezenveen.
Eind september en wel op 27, 28 en 29 hadden we een rijk gezegende evangelisatiecampagne onder het motto: Jezus, de komende..., als Bruidegom, als Koning, als Rechter. Over deze onderwerpen spraken respektievelijk: ds W. Harkema (Den Haag), ds G. van 't Wout (Muntendam) en ds S. J. Zijlstra (Eindhoven). Enkelen mochten deze avonden de weg tot de Heer vinden. Het was niet alleen een oproep en een waarschuwing aan de onbekeerde, doch ook aan de kinderen Gods om op hun post te staan opdat de komende Heiland ons niet slapende zal vinden, als de dwaze maagden, doch als de wijze: de lampen gevuld met olie, klaar als de roep weerklinkt, de bruidegom komt!
We wensen alle mede-christenen vanuit Westerhaar Gods zegen!.

Amsterdam volgend jaar het „Mekka" der europese baptisten . . .

Wie maakt er nu in oktober al plannen voor zijn vakantie? Eind december, begin januari, ja dan moet je tegenwoordig al wel je pension hebben besproken of 't zomerhuisje gehuurd. Wie daarna komt moet maar afwachten of er nog wat is. En aangezien het nog lang geen december is kan 't plannen maken nog wel even wachten.
Natuurlijk U hebt gelijk. U hoeft nog niets te bespreken. Maar wat U wel moet doen? Alvast beginnen van Uw vakantie 1964 enkele dagen - of eigenlijk een hele week - te reserveren voor de grote europese baptistenkonferentie, die van 12 tot en met 16 augustus volgend jaar in Amsterdam wordt gehouden.
Zoiets kunt U misschien maar één keer in Uw leven meemaken. Baptisten uit vele europese landen en wellicht daarbuiten komen dan naar Amsterdam. Enkele duizenden worden er verwacht. Zweden en Spanjaarden, Finnen en Italianen en hopelijk ook geloofsgenoten uit de oosteuropese landen; kortom uit alle landen in Europa waar baptisten wonen en werken.
Wat heb je aan zo'n konferentie als er toch Duits of Engels gesproken wordt, zegt U. Natuurlijk wordt er Duits en Engels gesproken. En misschien ook wel Russisch. Maar onze taal zal in elk geval één van de voertalen zijn. Dát hoeft dus geen belemmering te zijn.
Vindt U er niets aan om de hele dag in een benauwde zaal te zitten, misschien wel met nog enkele duizenden, terwijl buiten de zon straalt? Geen nood. Niet alleen voor de buitenlanders maar ook voor ons is het programma zo gemaakt, dat er ruimschoots gelegenheid is om iets van Amsterdam te zien of - als U dat wilt - naar Zandvoort te gaan, of wat U maar wilt.
U ziet het: deze a.s. konferentie is een uitgezochte gelegenheid om dè gebeurtenis van Uw leven mee te maken: onze wereldwijde gemeenschap dicht bij huis!
Trouwens, U hoort er nog wel meer van!

Weer naar Irema

Op de laatste vergadering van de Unie-Zendingscommissie waren ook de zendelingen-met-verlof uitgenodigd, om met elkaar de toekomstige arbeid in Irema te bespreken.

Zoals U wel zult weten werd op de Algemene Vergadering van dit jaar in Sneek besloten de arbeid in Irema weer aan te vatten. *De fam. Edens en Ter Braak zullen na hun verlof de zendingspost in Irema weer betrekken.*

Dat is wel heel gemakkelijk neergeschreven en ook het besluit dat we in Sneek namen kostte niet zoveel tijd, maar de uitvoering ervan is niet zo snel te verwezenlijken; èn het zal veel, heel veel kosten aan inspanning en geld.

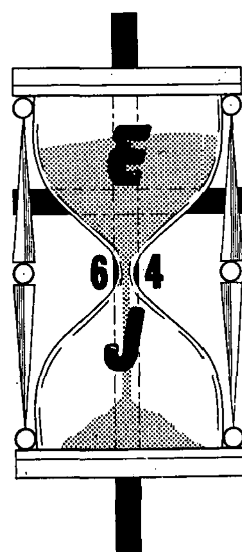
Onze zendelingen zijn vol moed en plannen. Zij willen alles doen om de arbeid in Irema weer aan te pakken. De mensen in Irema zien er verlangend naar uit. Ook zij hebben hun best gedaan en velen hebben alles voor de arbeid over. Zij zullen de arbeid die begonnen is mee voortzetten.
En de broeders en zusters in Nederland? Telkens weer bemerken we, dat de zending een grote plaats inneemt in de belangstelling van onze gemeenten en van onze verenigingen. Ook wij zullen op het thuisfront, in gebed en offer ons blijven inzetten voor de arbeid.
Tijdens de bovengenoemde bespreking bleek dat *f* 30.000 nodig is bóven de begrote uitgaven om de arbeid in Irema te kunnen hervatten.
De zendelingen komen nu in de gemeenten. Vraagt hen over de arbeid; vraagt hen wat U ook maar weten wilt.
Helpt U ons de gemeenten in Irema helpen?

G. van 't Wout, sekretaris UZC

Afscheid ds B. Posthumus

Zondag 27 oktober a.s. zal ds B. Posthumus afscheid nemen van de gemeente Rotterdam-Zuid. De afscheidsdienst zal gehouden worden in de baptistenkerk, Lepelaarsingel 47, Rotterdam-Z. Aanvang 5.00 u n.m.

Belangstellenden die logies wensen worden verzocht dit zo spoedig mogelijk op te geven aan de sekretaris, J. L. Kik, Eben Haëzerstraat 73b, Rotterdam 21.

E J 64

Armoe lijden

Geestelijke armoede wordt tegenwoordig vaak gesignaleerd. Vooral bij anderen. Maar hebt U ook wel eens geestelijke armoede opgemerkt bij Uzelf?
In ieder geval is het wel belangrijk, dat U de balans van Uw geestelijke zaken eens opmaakt, want het komende jaar, 1964, is evangelisatiejaar, en dan wordt van U verwacht, dat U geeft, doorgeeft van Uw geestelijk bezit. En om te kunnen geven moet U iets hebben om te geven. Vertoont Uw balans een voordelig of een nadelig saldo? Bent U rijk of lijdt U armoede? God kan alleen rijken gebruiken, maar vélen zijn er nodig. Wanneer U geestelijk maar moeilijk kunt rondkomen, ga dan naar de Bron, waar U overvloed kunt vinden. Stel dit niet uit tot morgen, maar begin nu, want de tijd is kort.

Uit ons Unie-Bureau

In het derde kwartaal werden in het unie-bureau de volgende vrijwillige bijdragen en giften ontvangen:

1. **voor de ECU:** Den Helder 2x f 50,-; Muntendam f 191,65; R'dam-Z. f 35,- en f 13,50; Apeldoorn f 39,- en f 32,-; Alblasserdam f 41,25; Musselkanaal f 204,16; Harlingen f 40,84 en f 52,26; Leeuwarden f 50,96 en f 43,21; Hoogezand f 100,-; Staveren f 188,66; Zwolle 2x f 37,95; Alkmaar f 127,55 en f 17,60; Coevorden f 100,-; Zwijndrecht f 60,-; Winschoten f 15,40; Enschede f 95,86 en f 80,24; Veendam f 181,12; Siddeburen f 32,06; Hengelo f 436,97; E.E.-veen f 39,60; Winschoten f 20,-; Assen f 45,-; Utrecht f 300,-; Heerlen f 18,09; Stadskanaal f 500,-; Den Haag f 412,80; Delfzijl f 204,88; Zutfen f 38,96; Heerenveen f 29,08; JG te R f 50,-; vB te L f 5,-; vB te A. f 1,50; HHB te D 2x f 5,-.

2. **voor de opleiding:** Alblasserdam f 46,53; Almelo-Geraniumstr. f 65,53; Apeldoorn f 57,- en f 25,-; Assen f 15,-; Coevorden f 50,-; Delfzijl f 107,77; Drachten f 22,11; E.E.veen f 56,75; Enschede f 142,07; Exloërmond f 22,-; Den Haag f 484,77; Harlingen f 165,37; Den Helder f 25,- en f 50,-; Hengelo f 559,98; Hoogezand f 100,-; Leeuwarden f 101,16 en f 84,13; Muntendam f 45,55; Musselkanaal f 239,45; N. Pekela f 175,43; Pernis f 47,50; Rotterdam-Z. f 5,- en f 8,50; Siddeburen f 35,60; Stadskanaal f 350,-; Staveren f 100,- en f 102,94; Utrecht f 200,-; Veendam f 190,08; Vroomshoop f 100,-; Winschoten f 25,- en f 40,-; Zutfen f 61,80; Zwolle f 44,85 en f 44,85; Zwijndrecht f 87,-; Sittard-Heerlen f 27,41; MdJ te E. f 1,-; JG te R f 50,-; WW te N f 6,-; vB te L f 5,-; NN te V f 10,-; GP te P f 50,-.

3. **voor de zending:** Alblasserdam f 43,20; Alkmaar f 202,13; Apeldoorn f 106,-, f 35,- en f 37,-; Assen f 45,-; Coevorden f 83,31 (bij de vorige verantwoording is Coevorden vermeld met f 43,04, hetgeen moet zijn f 143,04); Delfzijl f 190,78; Eindhoven f 69,50; Enschede f 268,52 en f 222,29; Exloërmond f 114,50; Den Haag f 592,61; Harlingen f 68,81 en f 4,-; Den Helder f 104,- en f 116,05; Hengelo f 58,23 en f 929,86; Hoogezand f 230,-; Leeuwarden f 135,39 en f 185,16; Muntendam f 186,61; Musselkanaal f 213,67 en f 160,73; N. Pekela f 160,70; Pernis. f 39,20; R'dam-C. f 145,- en f 135,50; R'dam-Z. f 83,-; Sneek f 369,45 en f 110,-; Stadskanaal f 375,-; Staveren f 35,56; Ter Apel f 79,34; Utrecht f 300,-; Veendam f 241,92; Vroomshoop f 150,-; Winschoten f 35,05; Zutfen f 96,66 en f 100,-; Zwolle f 51,75 en f 51,75; Zwijndrecht f 104,- Heerlen f 36,96; NN te R f 50,-; JdL te H f 10,-; NN te V f 10,-; zr. L te R f 10,-; NN te R f 50,-; mej. AZ, H f 65,-; VCvB, L f 7,50; NN,V f 10,-; HM.C f 101,09; M.C. f 178,92; RH,N. f 10,-; NN.H f 6,90; K.Z. f 50,-; Mej. A.V., R. f 100,-; NN, E. f 7,50; De Moraine (via Ds H. v. d. Werf) f 20,15, (via Scheveningen) f 23,66; Kamp 5b f 2,60; Ringerkamp (via Ds J. ter Braak) f 31,96; afd. Zusterhulp, Scheveningen f 150,-; Sav. Lohmanschool, Hengelo f 50,-; Gr. v. Prinstererschool, Hengelo f 16,09; Beatrixschool, Hilversum f 10,-; Da Costaschool, Hengelo f 20,-; v. LöbenSelsschool, Arnhem f 25,-; Bapt. Zondagsschool, Enschede f 140,-; School met de Bijbel, Heerenveen f 20,-; Ger. School, Vroomshoop f 20,-.

4. **voor het ,10-cents-fonds'** van de U.B.S.: R'dam-Z. f 3,75 en f 27,50; Muntendam f 52,25; Den Helder f 50,-; Drachten f 32,20; Leeuwarden f 2,50; Zwolle f 12,90; Haarlem f 21,-; Coevorden f 26,19; Zwijndrecht f 30,-; Veendam f 54,40; Vroomshoop f 40,-; Hengelo f 742,20; Apeldoorn f 31,-; Winschoten f 10,40; Assen f 5,-; Zwolle f 12,90; Utrecht f 200,-; Stadskanaal f 150,-; Den Haag f 113,18; Emmen f 60,-; Mevr. K, DH f 5,-; JGB, V f 5,20; JT, Y f 10,40; JdJ, NW f 10,-.

5. **voor de 1%-actie** van de U.B.S. (Kerkbouwjaar): A'dam-W. *f* 58,-; Assen *f* 50,-; Daarlerveen f 16,-; Deventer f 137,-; Hoogeveen f 32,50; Sneek f 227,05.

6. **voor het pensioenfonds:** NN, R f 25,-.

7. **voor het ,noodfonds':** NN,R f 10,-; Leeuwarden f 100,-; Alkmaar f 67,47; Coevorden f 38,05; Exloërmond f 65,- en f 12,-; WV, M f 5,-; vB, L f 7,50; RV, G f 25,-; Alkmaar f 100,-; Hengelo f 533,26; WV, A f 8,-; JD, H f 5,-; Den Haag f 102,50; Zutfen f 18,85.

Hartelijke dank aan alle gevers en geefsters!

Wilt u graag weten hoeveel er in de eerste drie kwartalen is opgebracht voor de „grote vier"? Dat is als volgt:

voor de E.C.U.	*f* 9505,53
voor de Opleiding	*f* 12138,02
voor de Zending	*f* 17339,96
voor het 10cents-fonds	*f* 3296,32

Vol verwachting zien wij een stroom van bijdragen in de komende laatste maanden van dit jaar tegemoet!

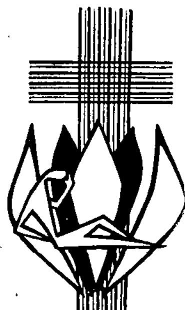
Gironummers

9260 t.n.v. de Unie van Bapt. Gemeenten te AMSTERDAM
1504 t.n.v. de Bouwstichting der Unie te AMSTERDAM
Let op: gebruik Amsterdam als plaats van vestiging van Unie en Bouwstichting. Zó is het statutair en zo zijn deze nummers bij de girodienst bekend.
Gebruikt u deze benaming (en geen andere), dan komt 't op zijn vlugst in het unie-bureau te Arnhem.

T. Jansma

Tabitha-Bouw-Actie

Gezin en diaconie

In de komende ,Gezinsweek' zullen ik-weet-niet-hoeveel facetten van het gezinsleven naar voren komen. Er zal aandacht gevraagd worden voor verschillende taken, die de gezinsleden jegens elkander hebben.
Vergeten mag niet worden, dat het gezin ook een taak heeft tegenover de buitenwereld, een diaconale taak ten opzichte van hen, die hulp, steun nodig hebben.

Soms moet het gezin zèlf aanspraak maken op hulp. Dán, als de moeder ziek is en de huishouding toch voort moet gaan. Dán, als de vader niet meer arbeiden kan en het gezin financiële ondersteuning nodig heeft. Dán, als de ouders oud worden en alleenwonen niet meer verantwoord is, zodat opneming in een andere gemeenschap de enige uitweg is.
In de loop van de laatste 100 jaren heeft zich een sociaal systeem ontwikkeld, dat ten doel heeft de zwaarste gevolgen van onverwachte klappen op te vangen. Er is een verplichte (of ook vrijwillige) ziekenfondsverzekering; er zijn uitkeringen bij ziekte en ongeval; er is een weduwen- en wezenwet, die deze mensen van een pensioen voorziet; er is de AOW; elke plaats heeft zijn stichting voor gezinshulp. In de goede dagen legt men - gedwongen óf vrijwillig - een deel van het inkomen in een grote „pot", om gedekt te zijn in minder gemakkelijke dagen.
Maar: alle sociale wetten en instellingen nemen nimmer de gehele last van een noodtoestand op zich. Er blijft altijd ruimte over voor het zog. particuliere initiatief.

Er blijft - ook in onze welvaartstaat-met-zijn-verzorging-van-de-wieg-tot-het-graf - voldoende ruimte over voor de vervulling van de diaconale taak van de christelijke gemeente, van het christen gezin. Boven de verplichte inhoudingen voor diverse fondsen en verzekeringen en voorzieningen, kan en mag het gezin iets afstaan voor de „ongedekte risico's" in het leven van de medemens.
Belangrijker dan financiële bijdragen zijn echter de inzet van de persoonlijke krachten, de hand- en spandiensten. Dát betekent menigmaal, dat het gezin zich moet aanpassen aan een situatie, zich iets moet ontzeggen. Maar dat is niet erg. Erger is, wanneer in een gezin de ouders hun kinderen niet voorgaan in offerbereidheid en dienstbaarheid.

Misschien, nogmaals: misschien, zou Tabitha zich kunnen handhaven in ons land zonder uw financiële steun, zonder uw persoonlijke inzet, en zelfs zonder uw voorbede. Misschien, nogmaals: heel misschien zou zelfs de uitbreiding zonder u te verwerkelijken zijn. Zuiver zakelijk gezien - en sommigen willen, dat we het werk Tabitha alleen zákelijk zien! - is dat misschien alles heel goed mogelijk. Maar.. dan wordt het werk van Tabitha een stuk machine-werk. Dan is het hart er uit. Dan is immers de dienstbaarheid er aan ontnomen.
De volgende week geven we u weer een verantwoording van de giften, die binnenkwamen op postrekening 1028558 t.n.v. Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen Fr).

H. Ploeger

Legaat voor dominees

Voorgangers van verschillende groeperingen in Wales zullen de vruchten plukken van een testamentaire beschikking van de overleden Lady James, Barcombe, Sussex. Lady James was de echtgenote van Sir David James, een philanthroop uit Wales die tijdens zijn leven meer dan een miljoen pond (tien miljoen gulden) heeft gegeven aan welshe godsdienstige opvoedkundige en andere organisaties. Lady James liet het grootste deel van haar bezit (meer dan één miljoen gulden) na ter gelijke verdeling onder alle predikanten in vaste dienst, wier jaarlijks inkomen niet meer bedraagt dan £ 575 en die behoren tot de presbyteriaanse kerk van Wales, de methodistenkerk van Wales, de unie van congregationalisten in Wales of de unie van baptistengemeenten in Wales.

N.B.S.V.-Najaarsweekend

In de jeugdherberg „Rhijnauwen" te Bunnik houdt de Nederlandse Baptisten-Studentenvereniging van 25-27 oktober 1963 haar najaarsweekend. Des zaterdags staat o.m. op het programma een referaat van *dr J. W. Schulte Nordholt* uit Wassenaar over het onderwerp *„Kerk en samenleving in Amerika in vergelijking met de situatie in West-Europa"*. Dr Schulte Nordholt is historicus en dichter en gespecialiseerd op het gebied van de amerikaanse samenleving en heeft o.a. enkele werken geschreven over het neger-vraagstuk.

Zondagmorgen bezoek aan de Oud-Katholieke eredienst te Utrecht. 's Middags houdt de heer *D. van Ruler* uit Utrecht een inleiding over het onderwerp *„Moderne film en filmkritiek"*.

De heer Van Ruler is theoloog en journalist. Hij heeft zich vooral toegelegd op het schrijven van filmbeschouwingen en is medewerker van de NCRV-televisie en het Utrechts Nieuwsblad.

Verder zijn er de jaarvergadering en een uniek NBSV-cabaret.

Ook dit is een zgn. „open" weekend ,wat inhoudt dat jongeren (minimum-leeftijd 18 jaar) welkom zijn. Prijs niet-leden NBSV; *f* 12,50 van vrijdag- tot zondagavond.

N.B. Gemeenteleden!

Evenals bij het gehouden voorjaarsweekend biedt de NBSV U ook thans de gelegenheid zaterdag 26 oktober mee te luisteren naar en te discussiëren over een U interesserend onderwerp. Zorgen over verblijfkosten bestaan niet: U bent te gast bij de NBSV.

In dit licht dient U ook de lunch, die U aangeboden wordt, te zien.

Opgaven en inlichtingen, zowel voor zaterdag- als weekendgangers tot uiterlijk maandag 21 oktober aan het ab-actiaat: Hogewoerd 84a te Leiden; tel.: (01710)-26825.

J. W. de Jong,
NBSV, h.t. ab-actis senatus

Ingezonden mededeling

Veel belangstelling voor de N.B.S.V.-Lustrumbundel

lichting over het huidige stadium in de ontwikkeling van de Wereldraad en ontwikkeling van de Wereldraad en 'n duidelijke principiele uiteenzetting omtrent de mogelijkheid van lid-worden, eventueel lid blijven (als baptistenmeenten) van dit lichaam, al blijft de mogelijkheid open dat de opvattingen tegenover elkaar blijven staan, omdat hun wortels dieper liggen dan alle voor ons beredeneerbare werkelijkheid".

Dit is een reactie die wij ontvingen van een baptist, die zich in mei - naar wij menen te weten - tégen het lidmaatschap van de W.R.v.K. uitsprak. Hiermee heeft hij nu beslist niet het besluit van de Algemene Vergadering van een groot vraagteken willen voorzien. Wij hebben in deze woorden alleen een bevestiging willen lezen van onze overtuiging dat de ontwikkeling van 't oecumenisch denken en handelen de aandacht en het overwegen van iedere baptist waard is.

Zo hebben ook verschillende gemeenteraden gedacht toen zij en bloc de bundel bestelden. Ook is te wijzen op de mogelijkheden die het boekje biedt voor het gebruik in gespreksgroepen en op de verenigingen. Het werk zal een uitstekende leiraad zijn bij de gedachtenwisseling door het vele materiaal dat het geeft en de talrijke aanknopingspunten voor een discussie.

Zolang wij niet met het drukken begonnen zijn - en dat is nog slechts enkele weken - kunt U uw bestelling opgeven aan: NBSV-Lustrumnummer, Rijnlaan 128 bis te Utrecht.

Vier honderd bundels zijn momenteel gereserveerd. Ook reeds die van U?

Geboren:

JOHANNA

Wij zijn God dankbaar voor dit geschenk.
Wij noemen haar Joke.

H. Bijleveld
B. H. Bijleveld-Wevers
Andrée
Elisabeth

2e Exloermond 11 okt. 1963.
Zuiderdiep 84.

WILLEM LINDEMAN

en

JOSE HILLEGON SIMON

hebben de eer U, mede namens wederzijdse ouders, kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking zal plaats hebben D.V. op dinsdag 29 oktober 1963, des namiddags om 2 uur ten stadhuize te Arnhem.

Kerkelijke bevestiging om 2.45 uur in de Baptisten Kapel, Willem van Kleeflaan 6 te Arnhem, door de Weleerwaarde Heer Ds. Ph. Lindeman, Baptisten predikant te Groningen-Noord.

Arnhem, oktober 1963
Keulse Slag 42
Parkstraat 63

Receptie: van 4.30-6.00 uur in Hotel Bosch, Apeldoornsestraat 4, Arnhem.

Toekomstig adres: De Houtmanstraat 91, Arnhem.

Na een langdurig geduldig gedragen lijden nam de Heer tot zich onze lieve Moeder en Oma

FRANCINA VAN DOORN

in de leeftijd van 74 jaar

sedert 3 december 1933 weduwe van Wilhelmus Antonius Wolters.

M. M. Bos-Wolters
F. Bos
Betty en Jaap
Willy

Zeist, 11 oktober 1963
Fransen van de Puttelaan 12

De begrafenis heeft plaatsgevonden op dinsdag 15 oktober.

In Jezus ontslapen onze geliefde broeder

FREDERIK WESSELS

op de leeftijd van 65 jaar, ouderling van onze gemeente.

Waar de morgen gloort
en de avond daalt
brengt Gij gejuich
Ps 65 : 9b

Westerhaar, 14 oktober 1963

Baptistengemeente Westerhaar

Vrijdag 25 okt. 1963 79e jaargang Nr. 3702

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Een enkele opmerking bij de 'Gezinsweek-1963'

Het huwelijk.... een geheimenis

Deze week was het ‚Gezinsweek'. Verschillende protestantse kerken werken reeds sinds jaar en dag samen in de Gezinsweekkommissie en telken jare wordt, dank zij de bemoeienissen van deze kommissie, gedurende één week het gezin in het middelpunt van de belangstelling geplaatst.
Het is een goede zaak, waarvoor deze kommissie ijvert. Ook onze leidende broeders, die van de kommissie der unie, zijn deze mening toegedaan en hebben er deswege via de algemeen-sekretaris der unie op gewezen, opdat deze ‚Gezinsweek' ook in onze gemeenten aandacht zou krijgen. Mede dank zij hun aanbeveling, dachten wij, is ook de ‚Boekenzoeker' - een incidentele uitgave van de Gezinsweekkommissie - waarin verschillende boeken over het huwelijk, man en vrouw, de kinderen, baby en kleuter, school en huis enz. worden aanbevolen in vele van onze gezinnen terecht gekomen. Inderdaad, een goede zaak.

Voorbereiding tot het huwelijk

Ook in ons weekblad willen we nog enkele opmerkingen in het kader van deze ‚Gezinsweek' maken. Ook elders in dit nummer treft men een artikel aan, dat met de vragen van het huwelijk te maken heeft (Zand en Zaad) en waarvan we lezing graag aanbevelen: de daar gestelde vragen raken ieder; het zijn zeer wezenlijke dingen, waar het daar om gaat: de meest vitale momenten van het menselijke leven.

Het onderwerp dat door de Gezinsweekkommissie dit jaar aan de orde is gesteld is de voorbereiding tot het huwelijk. Het is begrijpelijk, dat ten aanzien van deze voorbereiding de aandacht gemakkelijk allereerst - en soms alleen - geleid wordt naar de sexuele opvoeding. En dat temeer waar we in een tijd leven waarin - in tegenstelling tot vroegere jaren - met meer vrijmoedigheid en onbevangenheid dan ooit over het huwelijk als een ook geslachtelijk samengaan van man en vrouw gesproken en geschreven wordt. Wij zijn dankbaar, dat die vrijmoedigheid er thans is. Tenminste, wanneer die voortkomt uit een bijbels-positieve waardering van de sexualiteit en dus van het huwelijk. Diezelfde vrijmoedigheid kan evenwel ook voortkomen uit een overtrekking van de sexualiteit, alsof het huwelijk alleen maar een geslachtelijk - dus lichamelijk - samengaan zou zijn. We geloven, dat er - met name in West-Europa - allerlei symptomen zijn aan te wijzen, die duidelijk op deze overtrekking duiden. We zijn ervan overtuigd, dat het even zovele symptomen zijn van de ont-heiliging van het huwelijk. Het mysterie ervan, waarvan Paulus spreekt in Ef. 5, wordt dan met de voeten getreden: er blijft niets van over dan een physieke gebeurtenis, welke in wezen vrijblijvend ten opzichte van elkanders persoonlijkheid wordt voltrokken en beleefd. Het ook in ons land, zelfs in kerkelijke kringen toenemende aantal echtscheidingen wijst onzes inziens duidelijk in deze richting.
Het is daarom van het grootste belang dat er niet alleen aan een - laten we zeggen - sexuele voorbereiding tot het huwelijk wordt gedacht (de noodzaak daarvan willen we ook graag onderstrepen!), maar even belangrijk is het, dat het huwelijk mentaal, als u wilt: geestelijk, wordt voorbereid.
Gelukkig wordt ook daaraan thans weer in ruimere kring aandacht besteed.

De keus van een huwelijkspartner

De voorbereiding tot het huwelijk begint natuurlijk niet met de keus van de huwelijkspartner. Men is pas aan die keus toe als men op het huwelijk - althans voor een belangrijk deel ervan - is voorbereid. In dat verband willen we met de meeste nadruk opmerken, dat ouders en allen die met jeugdzorg zijn belast - dus ook voorgangers en jeugdleiders - de jongemensen steeds weer op het hart zullen moeten binden, dat het huwelijk een gemeenschappelijke geestelijke basis dient te hebben. Waar dit niet wordt ingezien, of wel ingezien maar veronachtzaamd: we houden immers van elkaar en dan komt het wel goed, heeft men de bodem gelegd voor ellende en verdriet, voor mislukte levens.
De gemeenten bemoeiden zich vroeger (naar ons inzicht: nogal negatief) met die leden welke zich verloofden met ongelovigen. Negatief, omdat er - zoals het ons tenminste is overgeleverd - niet steeds werkelijke bewogenheid uit bleek, noch begrip voor de situatie waarin zulke jonge-

In dit nummer o.a.:

Citaat van de (gezins)week: **Al bood iemand alles wat hij bezit voor de liefde, smadelijk zou men hem afwijzen.**
(Hooglied 8 : 6b)

mensen zich bevonden. Nee, dát ‚toezien' op elkaar wensen we niet terug. Wanneer evenwel de vraag gesteld wordt of we er nu en dan beter aan toe zijn, nu er helemaal niets meer van ‚gezegd' wordt - nu er soms zelfs geen pastoraal gesprek meer is met deze jongemensen - moeten we hartgrondig ‚nee' zeggen. In vele gevallen zal het al te laat zijn zulke huwelijken nog ‚tegen te houden'; de bindingen over en weer kunnen reeds te sterk zijn. Het is duidelijk, dat er huwelijksvoorbereiding moet zijn vóór men tot een al haast definitieve keus van de huwelijkspartner is gekomen.

En nogeens: met klem zal de jongemensen er op gewezen moeten worden, dat een gemeenschappelijke geestelijke basis - een geloofsbasis - levensvereiste is. Zonder die basis is er geen werkelijk huwelijksgeluk.

Zonder die basis zullen de echtgenoten vereenzamen. Heeft de overleden schrijfster Anna Blaman gelijk, die het huwelijk (als titel van een van haar romans) een ‚Eenzaam avontuur' noemde, mist het huwelijk zijn eigenlijke betekenis.

Voor een christen en een christin mogen de eigen gevoelens niet de laatste maatstaf zijn, zelfs niet de gevoelens van ‚liefde' en verliefdheid. Er is hen een ándere maatstaf gegeven: de wil van de Heer. We weten, dat het gemakkelijk is dit neer te schrijven. Véél moeilijker is het de wil van de Heer te doen. Het kan haast niet te brengen offers betekenen.

Een christelijk huwelijk, een christelijk gezin

Men kan ons na het voorgaande gelezen te hebben tegenwerpen en zeggen, dat dit toch wel een overdreven voorstelling van zaken is. Er zijn immers, zo wordt er dan gezegd, wel gelukkige huwelijken waarvan één der partners gelovig en de ander ongelovig is.. En er zijn zoveel ongelukkige huwelijken, waarin zowel de man als de vrouw beide gelovig zijn.

Of er werkelijk gelukkige ‚gemengde' huwelijken zijn - en we bedoelen met ‚gemengde' huwelijken nadrukkelijk die waarvan een der partners ongelovig is - valt buiten ons vermogen tot beoordelen. Gaan we echter uit van een huwelijksopvatting - die we aan de bijbel ontlenen - waarin een gemeenschappelijke geloofsbasis absolute voorwaarde is dan ontlenen we daaraan onze overtuiging dat er geen sprake van wezenlijk huwelijksgeluk *) kan zijn.

Intussen stemmen we toe, dat het feit, dat beide huwelijkspartners gelovigen zijn nog niet de zekerheid van een gelukkig huwelijk biedt.

Christen-leven betekent telkens kiezen. Dat kiezen begint ten aanzien van het huwelijk bij de keus van de partner. Maar daarna werkt het ‚geluk' niet automatisch. Het feit, dat beide echtelieden gelovigen zijn is niet voldoende. Het is slechts een gemeenschappelijk uitgangspunt, een basis waarop nu voortgebouwd moet worden. Vóór het christelijke gezin - we weten dat het een uitgesleten term is - moet evenzeer elke dag opnieuw gekozen worden. Dat geldt de man èn de vrouw. Het geldt hen persoonlijk èn gemeenschappelijk.

Kenmerk van het christelijke gezin zal de liefde zijn. Niet de geromantiseerde liefde, waar de geillustreerde bladen vol van staan en waar zoet-gevooisde stemmen van kunnen zingen: ik hou van jou en blijf je trouw.. Niet de liefde van rozengeur en maneschijn. Maar de liefde van 1 Kor. 13, de liefde die alles verdraagt: zelfs de onprettige karaktertrekken van de ander; de liefde die alles bedekt: zelfs de bitterheid en afgunst van gisteren. Die liefde, die voort gaat lief te hebben waar onze liefde ophoudt is het kenmerk van het christelijke huwelijk.

In elk huwelijk, ook dat van christenen, zal men vroeg of laat ontdekken dat het met onze liefde niets is gedaan. Voor een wezenlijk huwelijksgeluk is het, reeds eerder maar dan vooral, nodig sámen terug te kunnen te tasten op die Liefde die de meeste is.

Voor die liefde moet gekózen worden. Bewust gekozen. De geromantiseerder liefde kán ons aanwaaien op het ‚eerste gezicht'; die liefde stelt zich er ook niet mee tevreden van één kant te komen. De liefde van het waarachtige huwelijksgeluk waait ons niet aan; ze is wel een geschenk maar het moet aanvaard worden, er moet voor gekózen worden. Elke dag opnieuw. Want het is God die ze heeft samengevoegd: déze man en déze vrouw.

Op één aspekt van het christelijke gezin willeen we in dit verband tenslotte nog wijzen: de wijze waarop ouders hun liefde voor elkaar beleven, telkens weer voor het christelijke gezin kiezend door zich te laten leiden door een Liefde die aan hùn liefde meerder is en eraan vooraf gaat, zal voor de kinderen de beste voorbereiding tot hun huwelijk zijn. Geen boekje kan hen beter instrueren!

Een geheimenis . . .

Het huwelijk is een geheimenis, zegt Paulus in Ef. 5. De roomskatholieke kerk noemt het huwelijk een sakrament. Wij spreken over de ‚heilige' band van het huwelijk. Waarom?

Omdat het proces der voortplanting dat met het huwelijk gegeven is een mysterie genoemd kan worden?

Nee, niet daarom. Maar wel, omdat het Gods eigen keus geweest is man en vrouw te doen samengaan, zo innig aan elkaar verbonden dat zij niet meer twee maar één zijn. Zo hecht tot één geworden, dat God daarin ons een teken gegeven heeft van Zijn verhouding tot ons. Een verhouding, waarin Jezus Christus de Bruidegom en de gemeente bruid genoemd wordt. Een verhouding die uitloopt op een feest waarmee onze verhouding tot de ander is begonnen: een bruiloft.

Dit geheimenis is groot, zegt Paulus, doch ik spreek met het oog op Christus en de gemeente.

Christelijke huwelijken dragen dit geheimenis van Gods Liefde in zich. Zij weerspiegelen Zijn relatie tot mensen met wie Hij in Jezus Christus één vlees is geworden.. Een geheimenis.

En dáárom is het huwelijk heilig. Tot de heiliging ervan moeten jongemensen voorbereid worden. Echtgenoten moeten ervoor waken en bidden, opdat zij dit heiligdom niet ontheiligen.

Er ligt een keus van God aan ten grondslag. Een keus waardoor gelovigen mógen zeggen: Ik en mijn huis, wij zullen de Heer dienen.

v.D.

*) Ook over ‚geluk' als laatste doel van het leven zouden nog vragen te stellen zijn!

Hulpverlening in Haïti, Cuba en Piave-dal

De afdeling hulpverlening van de Wereldraad van Kerken te Genève wil medewerken aan de leniging van de nood, veroorzaakt door de typhoon Flora in Haiti en Cuba; tevens wil men hulp verlenen bij de hervestiging van de overlevenden van de aardverschuivingsramp in het Piavedal in Italië. Voedselvoorraden en medicijnen zijn reeds verzonden naar Haiti en Cuba. Hoewel de totale omvang van de ramp nog niet bekend is zal voor het wederopbouwwerk meer hulp nog nodig zijn. Twee teams van de amerikaanse kerken zijn inmiddels naar het noodgebied vertrokken.

De nederlandse kerken, welke samenwerken met de Stichting voor hulp aan kerken en vluchtelingen van de Wereldraad van Kerken hebben voorlopig als eerste gift *f* 30.000 beschikbaar gesteld. Gironummer 5261, ten name van Stichting Oecumenische Hulp aan Kerken en Vluchtelingen, Cornelis Houtmanstraat 17 te Utrecht is opengesteld voor verdere giften voor dit doel.

Voor onze gemeenten en partikulieren in onze gemeenten wijzen we graag op het gironummer van het Noodfonds der Unie, 9260 ten name van de unie van Baptistengemeenten in Nederland, gevestigd te Amsterdam. Men dient op het giro-strookje te vermelden ‚Noodfonds' en de eventuele bestemming van de gift.

Van de redaktie

Het komt nog steeds voor, dat men ons advertenties zendt en kopij van gemeenteberichten, mededelingen e.d. aan de administratie te Arnhem. Natuurlijk, 't komt dan toch nog wel voor elkaar, maar 't is de omgekeerde wereld: advertenties zende men naar de administratie, Dalweg 77 te Arnhem, al de andere kopij zende men aan het adres van de redaktie, Zeilstraat 34 te Sneek. Zó hoort het!

Aan rustige wateren

De oogst der aarde - Openb. 14 : 15

Deze zomer dwaalden wij met vrienden op een smalle weg, die buiten alle verkeersdrukte om het aardappelland en de korenvelden in tweeën sneed. Het weer was in overeenstemming met de tijd van het jaar zodat wij volop konden genieten. Mensen, hoe prachtig zijn toch bloeiende aardappelvelden en akkers met wuivend graan. Mijn plattelandsjeugd stond weer compleet in mij op en dan te bedenken dat er mensen zijn die zeggen: Geef mij maar Amsterdam! Men behoeft nog geen dichter te zijn om bij zoveel schoons in de natuur dichterlijke gevoelens te krijgen. Er is een schoonheid die God over het leven heeft uitgestrooid, waaraan wel niemand zonder het te merken voorbijkomt.

Dichter of geen dichter, boer of geen boer, wij horen allen de velden roepen en langs het goudgele koren gaande denken wij aan een bont velerlei en worden misschien wel. . . filosofisch. Heel de wereld is immers een akker en het leven een oogst. Wij spreken in bijbelse taal zelfs van witte velden en tekort aan krachten, en doelen daarmee op de oogst der zielen die groot is. Maar dat toch niet alleen.

De wereldakker rijpt en de oogst aan onkruid zal niet gering zijn. Hebt u een voorstelling van wat we te zien zouden krijgen als plotseling alle riolen van de moderne samenleving hun vuil op één hoop gingen spuiten?

De wereldakker rijpt snel volgens Gods Woord. Johannes op Patmos ziet in zijn beeldend geschrift de gehele aarde rijp worden voor de oogst en hij hoort het roepen van een engel tot de Zoon des Mensen: „Zend Uw sikkel uit en maai, want het uur om te maaien is gekomen!”

Christus zal geen afstand doen van deze wereld. Hij zal komen op Zijn lichte wolkenwagen, terwijl Zijn hoofd bedekt is met een gouden kroon en Zijn hand gewapend met een scherpe sikkel. Deze sikkel is een oogstwerktuig, straks misschien vanwege de grote vlucht der techniek niet meer gekend, maar als symbool van blijvende betekenis.

Het is geen boer die de akkers laat omkomen. Van deze stoere en stugge werker kennen wij het gevleugelde gezegde: „Maar de boer, hij ploegde voort.” Daarin klinkt zijn onverstoorbaarheid door. De boer is als geen ander de aarde trouw. Maar dit geldt niet alleen van het ploegen, zaaien en eggen; hetzelfde mogen we verwachten bij het binnenhalen. De boer kent zijn verantwoordelijkheid en daarom gunnen wij hem de vreugde bij de oogst. Maar zou de hemelse Landman de aarde kunnen vergeten waarvoor Hij Zijn Zoon offerde? Zou Christus niet de oogst binnenhalen van degenen, die Hij vrijkocht met de prijs van Zijn bloed?

Het bloed van de Heiland zegt oneindig veel meer dan het zweet van de boer; men schrikt er zelfs voor terug zo'n vergelijking verder door te voeren. Als wij echter van één ding overtuigd kunnen zijn dan is het dit: Christus blijft de aarde trouw. Hij die op de witte (engelen?)wolk is gezeten zendt Zijn sikkel, de aarde wordt gemaaid!

En wit zijn de velden!

Achter de oogst staat de Heer der tijden. Hem behoort de aarde en haar volheid. Maar Hij staat daar in Zijn dubbele gestalte. Hij brengt niet alleen de Zijnen thuis; Hij laat ook de andere kant van dit tweeledig gebeuren zien. Hij is de Rechter over levenden en doden.

Reeds Johannes de Doper schilderde Hem met de wan in Zijn hand. Hij zal de dorsvloer dezer aarde geheel zuiveren zodat het graan in de schuren komt, maar het kaf daarentegen in het vuur wordt geworpen. We kennen dit ook vanuit een woord van de Heer Zelf wanneer Hij zegt: „Haalt eerst het onkruid bijeen en bindt het in bossen om het te verbranden, maar brengt het koren bijeen in de schuur”. Zo zal het ook zijn in die dag! Zijn programma wordt afgewerkt.

De oogst der aarde. . . Nu de bladeren vallen en weer herstgedachten door onze hoofden spoken moesten we deze gedachte ook maar eens overwegen. Ook de versterving die er door de natuur gaat is een verheven schouwspel. De kleuren zijn betoverend maar het meest zegent toch de gedachte aan de vrucht die is vrijgekomen. Zo is ook nu weer de zomer voorbijgegaan en wij vragen met het oog op onszelf: Is er vrucht? Zijn we verlost? Straks gaat alles door het vuur. Waar wij gezaaid hebben zullen we oogsten. En hoe zal dat oogsten zijn? Allemaal onkruid? Geen tarwe op de wan?

De tijden zijn als rijpende velden. Zijn ze bestemd voor het vuur? Ziende op de wereld van vandaag denken we met enige vrees aan de witte wolk en die Hand met de sikkel. Als de Zoon des Mensen komt zal Hij nog geloof op aarde vinden? Wat voor een dag gaan we tegemoet? Een schriftverklaarder vergelijkt de worp van de sikkel op de aarde, zoals Johannes daar van spreekt, met het schot dat een wereldbrand doet losbreken. Maar het zal nog veel geweldiger zijn. Op deze worp wachten we.

Zoals Johannes in Openb. 14 : 14-16 over de oogst spreekt, denken wij bij het maaien van de aarde aan het binnenhalen van de gelovigen. Dan zal er vreugde bij de oogst zijn. De verzen 17-20 van datzelfde hoofdstuk laten daarvan de keerzijde zien: de druivenoogst wordt in de grote wijnpersbak van de gramschap Gods geworpen, een beeld voor het grootste bloedbad der historie. Ofschoon wij er voor terugschrikken dit beeld als een knallende zweepslag te gebruiken om mensen tot Christus te drijven, gebiedt de eerlijkheid toch dat we met Paulus uitroepen: „Daar wij dan weten, hoe zeer de Here te vrezen is, trachten wij de mensen te overtuigen”. Tegen de achtergrond van Openb. 14 : 17-20 vinden wij dan vervolgens die vertaling nog maar een zwak geluid. . .

De grote afrekening komt. Gelukkig degenen, die tot de vrijgekochten van deze aarde behoren! Zij zijn de goede oogst. Maar laten zij niet met lege handen komen. Er valt nog een wereld te redden. Beweeg de mensen tot het geloof, bezweer het hun dat het ernst gaat worden! Bij de oogst der aarde.

Rotterdam-C.

G. Vegter.

---

gemeenteberichten

DOOPDIENST IN NIEUWE PEKELA

NIEUWE PEKELA — (J.P.O.). Hoewel het reeds lange tijd geleden is, dat u iets hebt gehoord uit Nieuwe Pekela wil dit niet zeggen, dat het werk er stil ligt. Integendeel, het werk gaat ongestoord door. Enkele dingen willen we u ervan vertellen.

Op zondag 16 juni was onze oud-voorganger ds J. Louw en echtgenote bij ons aanwezig om herinneringen op te halen van 50 jaar geleden. In De Christen heeft u daarover reeds kunnen lezen en het is niet nodig hierover te schrijven.

Op zondag 30 juni togen we met hoog gespannen verwachtingen ter kerke: het koor van Groningen-Noord kwam op bezoek. Onze verwachting is niet beschaamd; zowel 's morgens als 's middags werd de lof van onze Heiland uitgezongen door het groninger koor en ons eigen koor; 's avonds werkte het kwartet Pots mee. Op de middag van deze dag hielden we een interkerkelijke openluchtsamenkomst waaraan beide koren meewerkten. Het tijdstip van vertrek was eigenlijk veel te vroeg aangebroken.

Zondag 7 juli was een feestdag voor de gemeente; na lange tijd mochten we het doopvont weer openen om een jongeman op zijn geloofsbelijdenis door de doop de gemeente in te leiden. Bij het avondmaal werd deze broeder hartelijk welkom geheten door ouderling br H. de Vlas.

Naast onze voorganger wordt het vele werk door vele leden met blijdschap aangepakt en we geloven, dat het zaad dat uitgestrooid wordt op Zijn tijd vruchten zal dragen: we gaan voort in 's Heren kracht.

HET WERK IN Z-LIMBURG GAAT DOOR

TREEBEEK — (W.N.). Zondag 6 oktober was het voor onze gemeente en de posten een feestdag, want we mochten 's middags een doopdienst houden, waarin twee zusters hun geloof beleden in de doop, waarin zij met Christus werden begraven om als nieuwgeborenen met Hem uit het watergraf op te staan. Ds Jac. Tromp mocht aan een stampvolle kerk het blijde en volle evangelie brengen en hij deed dit op een zeer duidelijke wijze. Zelfs zij, die nog nooit van de bijbelse doop hoorden konden de boodschap van deze middag

niet misverstaan. En er waren vele belangstellende ‚vreemden' in ons midden die dag!
U ziet dus, dat hoewel ds Tromp voor het gehele werk van gemeente en posten alleen staat God door gaat met Zijn werk. En op een tijd die wij niet verwachten geeft Hij Zijn zegen. Wij gaan dan ook moedig voort om hier het evangelie te brengen.

Het is hier een groot zendingsveld en hoewel de tegenstand niet zo groot meer is als 35, 40 jaar geleden, hebben wij Uw voorbede nodig. Als wij geen vertrouwen hadden in Hem Die de overste leidsman is, er zou geen gemeente meer zijn. Maar God laat Zijn kinderen niet alleen. Blijft ons dus gedenken in Uw voorbede en God zal het ons doen gelukken.

DOOPDIENST IN VALTHERMOND

VALTHERMOND — (L.B.). Het is al lang geleden, dat u iets van de gemeente Valthermond gehoord hebt. Het was zondag 6 oktober een vreugdevolle dag voor onze gemeente. Een dag, zoals wij in lange tijd niet hebben gehad: een broeder en een zuster zijn door de doop de gemeente binnen geleid. Br G. Metz van Stadskanaal was deze dag in ons midden en leidde de doopdienst. Ons kerkgebouw was geheel bezet. Br Metz sprak naar aanleiding van Hand. 8 : 37 en 37, ‚Zie, daar is water; wat is er tegen dat ik gedoopt word?' Het antwoord was toen en is nu: ‚Indien gij van ganser harte gelooft is het geoorloofd'. En dan mogen wij onze weg met blijdschap gaan, want gehoorzaamheid geeft altijd blijdschap. Het lijkt soms of de hemel gesloten is; Gode zij dank: het is niet zo. Laten we bidden, dat God ons met Zijn Geest verder wil leiden en dat er meerderen tot geloof en tot de stap der gehoorzaamheid mogen komen.

INTREDE DS J. VAN DER VEEN

ZWOLLE — (J.N.). Zondag 13 oktober was een grote feestdag voor onze kleine gemeente, die sinds wijlen ds G. Bouritius met emeritaat ging vakant is geweest. 's Morgens werd namelijk in ons kerkgebouw onze nieuwe voorganger, ds J. van der Veen - komende van Alblasserdam - bevestigd door ds E. J. Huizing te Hoogeveen. Ds Huizing had voor deze gelegenheid als tekst gekozen 1 Petr. 5 : 2a, Hoedt de kudde Gods, die bij U is.

's Middags deed ds Van der Veen zijn intrede. De tekst voor de prediking was uit Colossenzen 1 : 29, Hiervoor span ik mij ook in, onder zware strijd, naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht. Het onderwerp van de preek was ‚Medelijden'. Ds Van der Veen vroeg zijn nieuwe gemeente niet om medelijden in de alledaagse betekenis van het woord, maar om de belofte waar te maken, die bij het doopvont werd gedaan, namelijk om mede te lijden met Christus en samen ons volledig in te zetten om Zijn naam groot te maken.

Ouderling H. W. Schimmel vertolkte de dankbaarheid van de gemeente in zijn toespraak tot de nieuwe predikant en zijn echtgenote. De vertegenwoordiger van de uniekommissie, br W. Modderman zei zeer verheugd te zijn, dat de gemeente in Zwolle zulk een jonge en energieke voorganger krijgt; br Modderman wenste ds Van der Veen toe, dat hij tot grote zegen zou mogen zijn voor degenen die misschien wel het evangelie hebben gehoord, maar er nog geen gehoor aan hebben gegeven.

Br J. Heikens sprak namens de gemeente in Alblasserdam, welke gemeente het zeer betreurde, dat ds Van der Veen haar had moeten verlaten.

Het gemeentebestuur van Zwolle was vertegenwoordigd door wethouder L. Witvliet, die in zijn toespraak o.a. de geschiedenis van ons kerkgebouw memoreerde, dat voordien achtereenvolgens drukkerij, danszaal en - voor het in handen van onze gemeente kwam - evangelisatiegebouw van de hervormde gemeente is geweest.

De heer A. Eshuis van het Leger des Heils sprak als sekretaris van het interkerkelijke evangelisatie-aktiekomitee ‚Licht over Zwolle'; hij was blij, dat de kleine kerken met de grote mee mogen werken om de naam van Jezus groot te maken. Namens de vertegenwoordigde zwolse kerkgenootschappen werd het woord gevoerd door de heer H. Zijlstra, lid van de centrale kerkeraad der hervormde gemeente. „Wij delen in Uw vreugde, nu U weer een eigen predikant krijgt", aldus de heer Zijlstra. Ds Van der Veen dankte tenslotte alle afgevaardigden voor hun goede woorden en wensen; hij hoopte een goede samenwerking te vinden met alle zwolse christenen. Niet onze voornaam is van belang, als we maar dezelfde achternaam hebben, t.w. van Jezus Christus, aldus ds Van der Veen.

Deze dag waarnaar zo lang was uitgezien werd besloten met een gezellige begroetingssamenkomst. Uit een hierbij opgevoerd schetsje bleek, dat de leden van friese origine wel extra blij waren met de nieuwe voorganger.

zand en zaad

Enige weken geleden eindigde ik een bijdrage met deze woorden: *Wij zijn op weg naar een o zo verstandige bouw van stad en land, van staat en maatschappij, van verwekking en vergaan. Zullen er nog vensters in zijn en deuren, die open kunnen?*

Inmiddels staat Nederland gereed de twaalfmiljoenste burger te begroeten*) en dat zal menigeen inspireren tot het schrijven van artikelen over overbevolking. Het woord explosie zal in dit verband opgeld doen en verstandige regelaars des levens zullen ons duidelijk maken dat er in het stuk der geboorte van nog meer mensen eindelijk eens ingegrepen moet worden. Dat kan zo niet doorgaan in onze wereld. Daarop leven we nu met ongeveer drie miljard en het getal zal in het jaar 2000, wanneer er geen grote rampen, al of niet door mensen veroorzaakt, plaatsvinden, opgelopen zijn tot zes miljard. Nu heeft de helft der mensheid al niet voldoende om als een Westeuropëer te leven voor wat de voeding betreft, wat zal het zijn wanneer de wereldbevolking zich nog eens verdubbelt? Daar moet wat aan gedaan worden. Zeker, aan de voedselproduktie en aan een billijkere verdeling. Maar ook aan de produktie van nieuwe mensen. Deze laatste zin klinkt verschrikkelijk en haast onmenselijk. Onchristelijk zullen sommigen zeggen. Want kinderen zijn een erfdeel des Heren. En volgens een krant verheugt de koningin van Engeland zich over de aanstaande geboorte van haar vierde kind. En wij verheugen ons met haar. Ja, u en ik misschien, maar niet iedereen. Dat hof geeft volgens enige levensregelaars een fout voorbeeld. Wanneer deze „leiders" de teugels in handen krijgen, zullen de kamers wetsvoorstellen te behandelen krijgen, waarin vastgesteld zal worden wie er kinderen mogen hebben en voorts hoeveel. Het verwekken zal onder toezicht van de staat komen te staan. Als het voor de welstand gevaarlijk is in het wilde weg kuikens te produceren, hoeveel gevaarlijker en rijker aan konsekwenties is het dan niet dat een volk kinderen voortbrengt.

Niemand kan iets hebben tegen de sanering van melk- of broodbezorging, de herverkaveling der gronden kan slechts toegejuicht worden en dat iedereen maar niet mag bouwen wat en waar hij wil lijkt ons juist. Maar dat een overheid zich nu ook al zou gaan bemoeien met ons kindertal, dat gaat toch te ver. Goed, sommige mensen moesten maar geen kinderen krijgen, want wat die van hun ouders erven is alleen maar belasting, zeggen wij. En we willen dus in feite toch wel zacht regulerend optreden, maar natuurlijk alleen maar in bepaalde gevallen. Een deur op een kier staande is een geopende deur.

Ik kan me voorstellen dat een vrijgezel zich opwindt over de belastingen. Waarom moet ik, zegt hij, geld geven voor een ongeremd samenleven van mensen, die zelf niet nadenken over de vraag of ze inderdaad wel zes kinderen kunnen voeden, kleden en laten onderwijzen? Geen kinderbijslag meer. Dat verzwakt het verantwoordelijkheidsgevoel. Zoals subsidie dat in de regel doet. Daar zit inderdaad wat in. Er kan altijd nog hulp geboden worden als de barmhartigheid dat gebiedt. Ongelimiteerde kinderbijslag kan de zelfbeheersing en een overwogen samenleving ondermijnen en zou bovendien nu al de staat de stok in de handen kunnen geven, waarmee straks geslagen kan worden.

Gezonde gezinsvorming. Geboortebeperking, ook wel geboorteregeling. Abortus, de pil, andere middelen om gezinsvermeerdering te ontlopen. Het is niet zo gemakkelijk over deze materie te schrijven. Er zullen uitzonderingen zijn, maar ik heb de indruk dat heel wat mensen ook onder ons zitten te tobben over dit soort vragen. De materie is niet van dien aard dat je er bij de koffie even over besluit wat je zult doen. Het tast het leven daar aan waar het nauwelijks een hand veelt. Terwijl van vele zijden de bijl in de hand gedrukt wordt om de wortels maar fors aan te pakken.

Het gemakkelijkst is te zwijgen. Het is ook gemakkelijk een tekst op te zeggen. Het is niet minder gemakkelijk om te zeggen hoe wij als kinderen van deze brutale tijd èn als kinderen van God kunnen leven. Misschien zou men onder meer kunnen beginnen met de beoefening van het woord „eerbied te hebben voor het leven." Ook voor het leven dat over drie jaar twee jaar zou kunnen zijn. Wat is eerbied eigenlijk een diep woord. Als je er goed over denkt is de pil niet eens nodig. Het heeft vast iets met de Schepper van het leven te maken.

Huizinga.

★ Die intussen - naar het Centraal Bureau voor de Statistiek heeft vastgesteld - op vrijdag 11 oktober j.l. is gekomen, E.R.

NADER BEZIEN

Klub van super-intelligenten

We hebben er in Nederland weer een vereniging bij!
Enkele landgenoten, zo lazen we in de krant, hebben kortgeleden - in navolging van een engels voorbeeld - een vereniging gesticht, waarvan alleen bizonder intelligente mensen lid kunnen worden. Het IQ (intelligentie quotient) van de kandidaat-leden moet tenminste 133 zijn. Aangezien als het gemiddelde IQ 100 wordt aangenomen is het duidelijk, dat er slechts weinigen voor het lidmaatschap van deze klub in aanmerking komen. Over het doel van ‚Mensa' - zo heet de nieuwe vereniging - zeggen de oprichters, dat het hen er alleen maar om gaat een milieu te hebben waarin men op hun intelligentie-niveau van gedachten kan wisselen. In de gewone maatschappij voelen de Mensa'isten zich kennelijk nogal eenzaam en onbegrepen: er zijn voor hen zo weinig waardige gesprekspartners...
Adspirant-leden kunnen worden gerekruteerd uit alle lagen der bevolking. Tot nu toe zijn slechts twintig kandidaten voor de toelatingseis geslaagd; velen moesten er worden afgewezen.

In de dertiger jaren verscheen er een boek waarin de ontwikkeling van de toekomstige maatschappij werd beschreven. Aan dat boek, ‚Brave New World' van Huxley moesten we denken toen we het bericht van de klub der super-intelligenten lazen. Huxley vertelt in zijn roman hoe in de toekomst de mensheid verdeeld zal zijn in vijf verschillende gekontroleerde soorten, die aangeduid worden met de letters van het griekse alfabet: de Alpha's, Beta's enz. De 1e soort, de Alpha-soort wordt gevormd door de super-intelligenten en zij zijn de heersende klasse van deze ‚samen-leving'.
De toekomstige maatschappij van Huxley is een gruwelijke maatschappij; het kan eigenlijk geen sámen-léving meer genoemd worden.
Zijn we werkelijk op weg naar zulk een maatschappij?
De voorlopig nog onschuldige stichting van een klub van super-intelligenten zou er op kunnen wijzen. Voorlopig troosten we ons er mee, dat het (zich noemende) ‚denkende deel' der natie vaker getracht heeft zich te verenigen...
Intussen vragen we ons wel af of een IQ van plus 133 wel een werkelijke intelligentie garandeert. En dan bedoelen we met werkelijke intelligentie: wijsheid. Getuigt de oprichting van een vereniging van super-intelligenten van wijsheid?
Edoch, misschien is ons intelligentie-quotient te ver onder de 133 om de wijsheid ervan te doorzien.

v.D.

Evangelisatie-studieweekend

In de loop van de morgen op de 12e oktober kwamen er uit vele windstreken van ons land de afgevaardigden naar het evangelisatie-studieweekend op het buitencentrum ‚Jeugdland' te Ellecom bij Dieren. Zij kwamen er om samen na te denken over de opdracht aan de gemeenten van Jezus Christus, een opdracht die hart en verstand moet beroeren.

Na een hartelijke begroeting over en weer werden we bij monde van br Blok namens de ECU welkom geheten. Het gezamenlijk gebruik van een broodmaaltijd maakte dat we ons al gauw een echte gemeenschap voelden; de gesprekken en kennismakingen droegen daartoe bij.

De eerste bijeenkomst

Om half twee werd de eerste bijeenkomst begonnen. Ds B. Posthumus van Rotterdam-Z. had er de leiding van, terwijl ds C. Mostert van Winschoten en ds G. van 't Wout van Muntendam de inleidingen verzorgden, over resp. *Persoonlijke evangelisatie* en *Massa-evangelisatie*.
Na gelezen te hebben Matth. 9 : 35-38 begint ds Mostert met op te merken, dat persoonlijke evangelisatie in de eerste plaats onze gehele persoon vraagt. De noodzaak van evangelisatie is de baptistengemeenten opgelegd en het is nodig in onze tijd ons er opnieuw op te bezinnen: er is een nieuwe aanpak nodig, d.w.z.: we moeten onze opdracht weer gaan verstaan, ieder voor zich, waarbij alles losgelaten moet worden wat ons in de weg staat.
De inleider schetste de groei der gemeenten door evangelisatie en memoreerde hoe reeds vroeger aan persoonlijke evangelisatie werd gedaan door het instituut van de ‚Uniecent', waardoor kolporteur-huisbezoekers in deze arbeid werkzaam waren en evangelisatie-kringen ontstonden.
Slechts wanneer we ons ervan bewust zijn, dat alle mensen de Blijde Boodschap moeten horen is persoonlijke evangelisatie mogelijk. Dan zal ons getuigenis ook door klinken in onze dagelijkse levenswandel. Christenen zonder getuigenis gelijken op een zangkoor zonder zangers.. Alleen door persoonlijke inzet is massale evangelisatie mogelijk. Reeds in 1934 sprak ds J. W. Weenink over de evangelisatie van huis tot huis als de zelfwerkzaamheid der gemeenten. Daarbij moet ervan uitgegaan worden, dat - zoals ds H. van der Werf 't eens formuleerde - evangelisatie is geloven in het werk van de Heilige Geest.
Ter inleiding op het door ds Van 't Wout te behandelen onderwerp werd Joh. 4 : 35 gelezen. De inleider merkte op, dat Jezus met de opdracht aan de enkeling de massa op 't oog heeft. Beide vormen van evangelisatie moeten gebeuren, zowel de persoonlijke als de massale. De enkeling moet getuigen op de plaats waar hij door de Heer is gesteld; anderen - zoals Spurgeon en Billy Graham - gebruikt de Heer voor de scharen. Ds Van 't Wout bestreed daarom de mening, dat massa-evangelisatie een tegenstelling zou zijn van persoonlijke evangelisatie. Want de massa-evangelisatie steunt op het getuigenis van de enkeling. Massa-evangelisatie mag niet ontkennen, dat elk mens een persoonlijke beslissing moet nemen. Met vele voorbeelden, ook uit het Oude Testament: Nehemia en Elia, en met het voorbeeld van Jezus Zelf toont de inleider de noodzaak van massa-evangelisatie aan. Massa-evangelisatie is wereld-evangelisatie. Natuurlijk moeten wij oog hebben voor de nood van de enkeling in onze omgeving, maar ons oog moet zich ook richten tot buiten onze omgeving. Als een kenmerk van de massale beweging noemt de spreker het feit, dat de verstarring in de gemeenten er door kan verdwijnen. Vooral voor de massa-evangelisatie moet men goed voorbereid zijn. Maar de voorbereiding is niet het laatste, vóór alles moet het werk als opdracht worden gezien. Dan is ook de methode niet het belangrijkst, maar de liefde tot de Heer en tot het verlorene.

Films

In de avondbijeenkomst worden twee films vertoond. De eerste film welke vertoond wordt is een antwoord op de vraag: Heeft het leven wel zin? Gods macht en wijsheid worden er in getoond met behulp van prachtige natuuropnamen. De tweede film is van Billy Graham, Zielen in Conflict; getoond wordt hoe God nog steeds door Zijn Woord en Geest mensen tot Jezus leidt.

De tweede dag der konferentie

's Zondags wordt er in de kapel van het jeugdcentrum een kerkdienst gehouden, waar we bij onze opdracht bepaald wor-

den. 's Middags worden de plannen besproken voor het ‚evangelisatie-jaar 1964'. Er blijkt een grote overeenkomst in gevoelen te zijn ten aanzien van de mogelijkheden welke gebruikt kunnen worden om aan onze opdracht te voldoen. Van die mogelijkheden zijn: geluidswagen, evangelisatie-folders, evangelisatie-samenkomsten, kolportage, kontakt met buitenkerkelijke gezinnen waarvan de kinderen bijvoorbeeld de zondagsschool bezoeken enz.
Als voorbeeld van de laatst genoemde mogelijkheid wordt ter konferentie verteld van een broeder in Dieren, die de kinderen van zijn straat bij zich in huis nodigde; daardoor werden er kontakten gelegd met rijpere jeugd en daardoor weer met ouders, die het evangelie nooit hadden gehoord. Nu zijn er zoveel kontakten, dat men een kleine gemeenschap zou kunnen vormen indien men er de beschikking had over een kleine zaal.

Tenslotte

Het zou belangrijk zijn wanneer de afgevaardigden van Uw gemeente de gelegenheid zouden krijgen om zowel in de raden als in de verenigingen van deze konferentie te vertellen. Misschien zouden de raden en de verenigingen dit als punt op hun agenda's kunnen zetten? Want we moeten allen doordrongen worden van de opdracht en de verantwoordelijkheid die wij ten opzichte van de arbeid in Gods Koninkrijk hebben.
We hebben het goed gehad op deze konferentie; zowel stoffelijk als geestelijk. En vooral voor dat laatste zijn we de Heer dankbaar.

Utrecht *F. G. de Ruijter*

In gesprek met onze lezers

We ontvingen dezer dagen een brief van br A. K. te B. van de volgende inhoud:
„Vandaag las ik bijgaand artikel in een gereformeerd weekblad. Gaarne zou ik, eventueel via De Christen, hierover nader worden ingelicht. De laatste tijd komen verscheidene theologen meer en meer met het onderwerp ‚gezinsdoop' naar voren. Met vriendelijke dank voor de door u te nemen moeite, teken ik, enz."

Natuurlijk willen wij graag de moeite nemen om op dit onderwerp nader in te gaan. En even graag doen we dat via ons weekblad, omdat wellicht meerderen zich voor dit onderwerp interesseren. Misschien omdat het, zoals onze briefschrijver zegt, een aktueel onderwerp is - hoewel het ons niet is opgevallen, dat de ‚gezinsdoop' in het Nieuwe Testament tegenwoordig meer en meer naar voren wordt geschoven -, misschien omdat het vooral in het gesprek met onze gereformeerde broeders nog steeds hèt onderwerp is: de doop die in de plaats van de oudtestamentische besnijdenis zou zijn gekomen. Want op deze oude dwaling:

> „. . . zo moeten ook zij (de jonge kinderen) door den Doop, als door het teken des Verbonds, der Christelijke Kerk, ingelijfd en van de kinderen der ongelovigen onderscheiden worden, gelijk in het oude Verbond of Testament door de Besnijdenis geschied is, voor dewelke in het nieuwe Verbond de Doop ingezet is". (H. Cat. zondag 27, vr. en antw. 74).

stoelt ook het artikel van ds W. Horlings, dat br K. te B. ons met zijn brief zond. Dit artikel - het tweede onder de titel *‚Wat zegt de Bijbel over de kinderdoop?'*, verschenen in het weekblad van een zuidhollandse classis - komt neer op:

1e. De belofte is voor de gelovige en zijn kinderen;
2e. Daarom kan de tot geloof gekomene mèt zijn ‚huis' gedoopt worden.

In de eerste plaats willen we opmerken, dat de schrijver van het artikel *‚Wat zegt de Bijbel over de kinderdoop?'* reeds in zijn vraagstelling er blijk van geeft uit te gaan van een vooronderstelling, namelijk deze, dat de bijbel iets zou zeggen over de ‚kinderdoop'. Wil men het aan de orde gestelde onderwerp behandelen dan kan men slechts de vraag stellen: Wat zegt de bijbel over de *doop?*

> *Houdt ‚gezinsdoop' in het Nieuwe Testament de doop van zuigelingen in?*

Het komt ons voor, dat deze reeds in de titel te signaleren vooronderstelling gedurende het gehele artikel aanwezig blijft. Aan de vraag: wat is de doop? wat betekent de doop? komt de schrijver niet toe. Wellicht zonder het zichzelf te realiseren acht de schrijver deze vragen reeds beantwoord door de gereformeerde traditie zoals die o.a. zijn neerslag vond in het hierboven geciteerde antwoord van de Heidelbergse Catechismus. Dit antwoord: de doop is voor de (oudtestamentische) besnijdenis in de plaats gekomen, is zonder meer uitgangspunt. Het is het dogma, waaraan niet getwijfeld wordt, ja, dat niet eens aan een nadere bijbelse toetsing onderworpen behoeft te worden.
Gaat men ervan uit, dat de doop in de plaats van de oudtestamentische besnijdenis is gekomen (wat dan aangetoond moet worden!) dan kan inderdaad de tot geloof gekomene mèt zijn ‚huis' (waarbij de aanwezigheid van zuigelingen - hoewel dan niet meer ter zake - verondersteld kan worden) gedoopt worden.
Maar, de doop is niet in de plaats van de oudtestamentische besnijdenis gekomen. Zoekt men de door de Heidelbergse Catechismus voor deze (door ons ontkende) opvatting gegeven bewijsplaats, Koll. 2 : 11, 12, 13 dan lezen we:

> „In Hem zijt gij ook met een besnijdenis, die geen werk van mensenhanden is, besneden door het afleggen van het lichaam des vlezes, in den besnijdenis van Christus, daar gij met Hem begraven zijt in den doop. In Hem zijt gij ook mede opgewekt door het geloof aan de werking Gods, die Hem uit de doden heeft opgewekt. Ook u heeft Hij, hoewel gij dood waart door uw overtredingen en onbesnedenheid naar het vlees, levend gemaakt met Hem, toen Hij al onze overtredingen kwijtschold. . ."

Het sleutelwoord in deze uitspraak van de apostel Paulus is, zoals steeds in de nieuwtestamentische prediking: door het geloof. De nieuwtestamentische doop valt samen met het geloof, de besnijdenis des harten: de bekering, die niet het werk van mensen is, ook niet het werk van de bekeerde maar van God door Zijn Heilige Geest.
Het herinnert ons aan een andere uitspraak van Paulus (in Gal. 3 : 14): „Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen gekomen in Jezus Christus, opdat wij *de belofte des Geestes ontvangen zouden door het geloof*". Om die belofte des Geestes gaat het ook in de door ds Horlings geciteerde tekst uit Hand. 2 : 38. „Bekeert u en een ieder van u late zich dopen op de naam van Jezus Christus, tot vergeving van uw zonden, en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want voor u is de belofte en voor uw kinderen en voor allen die verre zijn, zovelen als de Here, onze God er toe roepen zal". Natuurlijk, die belofte is er ook voor de kinderen der gelovigen, maar zij ontvangen die belofte (van de Heilige Geest!, dáár gaat het om in Hand. 2) langs de weg van de persoonlijke bekering; opnieuw: door het geloof.
We stemmen ds Horlings toe als hij schrijft: „De Bijbel kent niet het dilemma van kinderdoop of volwassenendoop". Er is in het Nieuwe Testament sprake van één doop. Dat is niet de kinderdoop, óók niet de volwassenendoop. Het is de doop der gelovigen.
Ds Horlings noemt in zijn artikel vervolgens enkele bijbelplaatsen, waaruit - veronderstelt de schrijver - zou blijken, dat niet-gelovige huisgenoten gedoopt zouden zijn omdat het gezinshoofd tot geloof is gekomen. Het zal duidelijk zijn, dat wij onmogelijk tot deze veronderstelling kunnen komen op grond van ons verstaan van de nieuwtestamentische doop, zelfs wanneer een nadere informatie over deze huisgezinnen ons door de bijbel zou worden onthouden.
Ds Horlings noemt dan allereerst Hand. 11 waar verteld wordt hoe Cornelius met zijn gehele huis wordt gedoopt. Wij menen, dat het heel duidelijk is (zie ook Hand. 10!) -

juist in deze geschiedenis - dat zij die op bevel van Petrus werden gedoopt, de Heilige Geest hadden ontvangen, tot geloof in de Heer Jezus Christus waren gekomen: ,Zou iemand het water kunnen weren, om dezen te dopen, die evenals wij den Heiligen Geest hebben ontvangen?', Hand. 10 : 47. Vervolgens noemt ds Horlings de geschiedenis van Lydia (Hand. 16), waarvan inderdaad gezegd wordt dat zij gedoopt werd, èn haar huis, zonder daarbij te vermelden, dat haar huisgenoten ook tot geloof in Jezus waren gekomen. Is het niet-noemen van een zaak bewijs van de zaak? Nergens wordt ons in dit hoofdstuk verteld, dat nog meerderen in Lydia's woonplaats tot geloof zijn gekomen (uitgezonderd de gevangenbewaarder, waarover straks) en toch wordt in dit hoofdstuk, vs 40, de aanwezigheid van meerdere gelovigen in het huis van Lydia genoemd: ligt het niet voor de hand te veronderstellen - en ook dat is een veronderstelling - dat de in vs 40 genoemde broeders (dus geen zuigelingen) behoorden tót het ,huis van Lydia'? Uit Hand. 16 noemt ds Horlings verder de gevangenbewaarder in Philippi: op grond van zijn geloof zouden zijn huisgenoten zijn gedoopt. We wilden ook in dit geval wel graag de aandacht van ds Horlings vestigen op vs 34 van dit hoofdstuk waar te lezen staat:„. . . en hij verheugde zich, dat hij *met zijn gehele huis tot het geloof in God gekomen was*". De laatste bijbelplaats, welke ter staving van de opvatting dat kinderen gedoopt zouden zijn op grond van het geloof van het gezinshoofd wordt genoemd is 1 Kor. 1 : 16, „Ook heb ik nog het gezin van Stephanas gedoopt".. De twijfelachtigheid van deze opmerking van Paulus als bewijsplaats voor de doop van zuigelingen is wel erg in 't oog lopend. Wij kennen zelfs wel baptistenvoorgangers die hele gezinnen hebben gedoopt.. Maar dan - nogal duidelijk - gezinnen welker leden tot geloof zijn gekomen..

Br K., we hopen U voldoende te hebben ingelicht over de vragen die door het artikel ,Wat zegt de Bijbel over de kinderdoop?' bij U zijn opgekomen. Hoe wezenlijk bijbelteksten ook zijn - er zonder kunnen we niet! - we hopen, dat U het met ons eens bent, dat het er ten aanzien van deze belangrijke vragen tenslotte niet om begonnen mag zijn bijbeltekst tegenover bijbeltekst te plaatsen. We misbruiken dan de Heilige Schriften, voor óns doel. En in de bijbel gaat het bepaald niet om onze opvattingen, ons doel. Het gaat om Zijn werk. Wij voor ons menen Zijn werk te kunnen dienen op de plaats waar we gesteld zijn door Hem: In het midden van de nederlandse baptistengemeenten. Dat we (ernstig) van mening verschillen met hen die de kinderdoop voorstaan is niet om te twisten, maar omwille van een in ons door de Heer gewerkte trouw aan Zijn woord. v.D.

Niets nieuws onder de zon

Het plaatje dat U bij dit praatje ziet staan, had eigenlijk vanaf het eerste stukje over E.J.-'64 hier moeten staan.

Dat andere plaatje (met die zandloper) was een vergissing. Weet U hoe dat gekomen is? Een drukker kreeg opdracht om voor een plaatje te zorgen. Maar de man kon niet tekenen en ging er mee naar een clichefabriek. Die clichefabriek schakelde een tekenbureau in. Maar dat bureau zat met ziek personeel en besteedde het uit bij een particuliere tekenaar. Toen is dat malle zandlopertje uit de bus gekomen.

De eerste opdracht was wel goed geweest, maar het was zo vaak overgebriefd, dat van de oorspronkelijke opdracht bitter weinig overbleef.

Maar Salomo zegt, dat er niets nieuws onder de zon is.

Luister maar:

Er kwam ergens een man aan de deur. Hij kreeg een gesprek, en vond dat daar eens „bezoek" naar toe moest. Hij praatte er over met een ouderling die in de buurt woonde. Maar die ouderling had het zo druk, en belde de dominee. Maar een dominee kan ook niet alles doen, en gaf het door aan de zaaier-commissie. Uiteindelijk heeft het gezin wel bezoek gehad, maar ik geloof niet dat het veel uitgehaald heeft. O ja, ze waren allemaal fout, maar het eerst de man die er aan de deur was geweest. Hij had het Evangelie moeten brengen. De Heer had het hèm op z'n hart gelegd. Zo werd dat bezoek óók een vergissing...

Waarmee ik maar zeggen wil, dat wij een Evangelisatiejaar gaan houden, niet om anderen aan het werk te zetten, maar om z e l f aan het werk te gáán! U en ik! Kunnen we dat? Als we denken dat we het n i e t kunnen, wordt het hoog tijd, dat we het gaan leren, want we hebben niet zo heel veel tijd meer.

„De bekwame tijd uitkopende, omdat de dagen boos zijn!"

Uit ons Unie-Bureau

Schreven wij twee weken geleden op deze plaats betreffende de aardbevingsramp in Skoplje met verwoesting van de baptistenkerk: „*f* 2000,- gaat er heen als een zwak maar reëel teken ter verlichting en bemoediging", nu kan ik vertellen, dat van de sekretaris van de Unie van Baptistengemeenten in Joegoslavië een dankschrijven ontvangen werd. Wij willen gaarne de volgende passage daaruit aan U doorgeven:

> *,Het is voor onze unie een bijzondere versterking, dat onze geloofsgenoten in het buitenland met zo'n liefde en bereidheid tot hulp aan ons denken en voor ons offeren. De verscheidene gaven zullen het ons mogelijk maken, dat wij ons centrum in Skoplje, Macedonië weer opnieuw kunnen opbouwen en onze kleine kring van gelovigen ook materiëel helpen. De aardbevingsramp betekent een groot ongeluk voor ons land en voor veel mensen uit die stad.*
> *Wij danken God, dat hij veel landen en mensen bewogen heeft offers der liefde te brengen tot leniging van deze nood. Onze gelovigen daar zijn bijzonder dankbaar voor de bewezen hulp. Wij verzoeken u onze beste dank aan uw unie over te willen brengen. Moge God uw werk rijkelijk zegenen".*

Onze gemeenten mogen hierdoor weten, hoe hun bijdragen in de nood meehelpen tot vertroosting en tot opbouw. Gaarne zien wij meerdere bijdrage voor de velerlei nood in de wereld tegemoet in het uniebureau. Door middel van ons Noodfonds bieden wij tésamen een helpende hand! U kent het gironummer: 9260 ten name van de unie van baptistengemeenten, Amsterdam (de toevoeging aan deze naam „corr. adres Dalweg 77, Arnhem" kan gebruikt worden doch ook wel weggelaten worden). En de bestemming geeft u natuurlijk onder op het strookje ook aan: voor het Noodfonds.

Dan nog even een heel ander onderwerp: willen de voorgangers-deelnemers in het pensioenfonds er even om denken, dat oktober de eerste maand van het laatste kwartaal is? Dit betekent dat in deze maand de verschuldigde pensioenpremie over het 4de kwartaal (maximum *f* 97,50) voldaan moet worden. Nu, door deze vriendelijke herinnering daaraan komt het vanzelfsprekend best in orde.

T. Jansma.

Beroepingswerk

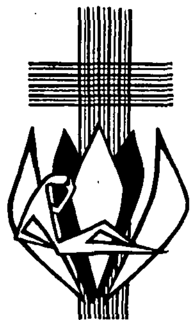
Bedankt: voor Rotterdam-Zuid, W. Veenstra te Musselkanaal.

Beroepen: te IJmuiden, G. van 't Wout te Muntendam.

Beroepen: te Vroomshoop-Daarlerveen, M. de Jong te Enschede.

Tabitha-Bouw-Actie

Vrijheid, zo te minnen...

Het zal beslist niet nodig zijn te wijzen op de vrijheidszin der Nederlanders. Wordt er van de Friezen niet gezegd, dat ze alleeen buigen voor God? En dat geldt toch ook wel voor de „Hollanders"! Vrijheid is zó'n kostelijk goed, dat we er alles voor over hebben, onze vrijheid te behouden.

In de huidige tijd, het tijdperk-van-de-subsidies, ziet men overal de vrijheid bedreigd. Jeugdbewegingen krijgen subsidie, maar mogen ze er mee doen wat ze willen? Ze hebben in ieder geval een grote mate van vrijheid behouden. De boeren krijgen op velerlei manieren steun, maar zijn ze nog vrij? De boeren zeggen zelf: Neen.

Het komt inderdaad voor, dat de subsidieverlenende instantie bepaalde eisen gaat stellen. Dat kan zijn, dat men een plaats vraagt in het bestuur van de organisatie, die gesubsidieërd wordt. Dat kan zijn, dat men eist, dat een bepaald aantal plaatsen ter beschikking blijft van de subsidiërende instantie. 't Is eigenlijk wel begrijpelijk, dat van overheidswege zulke eisen gesteld worden, dat bepaalde garanties gevraagd worden.

Maar het is evenzeer begrijpelijk, dat een organisatie, een vereniging, een stichting, die geld nodig heeft, probeert, uit de handen van de overheid te blijven. Wie in staat is, zijn eigen boontjes te doppen, kan méér dan zijn eigen boontjes doppen: Die kan zich laten gelden, zelfstandig beslissen, kortom: In vrijheid leven en handelen.

Die vrijheid willen wij graag houden. Als Tabitha-bestuur voelen we er helemaal niets voor, ons ten dele ook maar te laten voorschrijven, hoe en wat wij te doen hebben. Als we het maar enigszins kunnen redden, willen we ons zelf blijven redden.

En met *uw* steun zal dat ook gelukken! Als u ons het startkapitaal voor de uitbreiding verschaft, zal Tabitha in vrijheid kunnen blijven werken voor de hulpbehoevende medemens.

Velen hebben dat begrepen; ziet u maar eens, wat een prachtige verantwoording we dit keer hebben: gemeente Enschede *f* 81,79; zusterhulp te Almelo/Nieuwstr. *f* 17,35; te Groningen-Zuid *f* 10,-; te Westerhaar *f* 25,-; Klazienaveen *f* 35,50; donateurs te Rotterdam-Zuid *f* 56,50; in Tabitha *f* 76,-; giften via zr Luyten *f* 105,-; DO te S *f* 2,50; WACL vd S te G *f* 10,-; KvO te W *f* 2,50; HQ te R *f* 2,50; JT te Y *f* 25,-; JH te L *f* 25,-; mevr. GB-vdB te OadA *f* 5,-; mej. WD te B *f* 6,-. Alle gevers en geefsters hartelijke dank. En dan maar uitzien naar de volgende verantwoording, de volgende vrijdag. Was u er nog niet bij? Tot de volgende week dus, via **1028558** t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

Intrede ds B. Posthumus

Zondag 10 november a.s hoopt ds B. Posthumus, komende van Rotterdam-Z. zijn intrede te doen als voorganger van de baptistengemeente te Deventer.

De bevestiging zal plaats vinden in de baptistenkerk, Binnensingel 42; deze dienst waarin voor zal gaan ds E. J. Huizing te Hoogeveen begint om 10.00 u v.m. De intrede-dienst zal gehouden worden in de doopsgezinde kerk, Brink 89; aanvang 3.00 u n.m.

Ieder die hierbij tegenwoordig wil zijn en logies wenst wordt verzocht dit uiterlijk 2 november a.s. op te geven aan de sekretaris der gemeente, H. Koopman, Smedenstraat 132 te Deventer.

Het dwaze

God, laat ons ook eens dwaze dingen durven doen.
Zo maar opeens een woord voor U gaan spreken.
Wij zijn zo erg gesteld op ons fatsoen en bang voor dwaas te worden aangekeken.

Maar waar Uw dwaasheid wijzer is dan die der mensen, leer ons in deze dwaasheid staan.
Wie weet, klopt over verre grenzen nog eens een vreemd'ling bij U aan.

H. Fenijn.

LEESTAFEL

Rudolf Otto: Het Heilige. 179 pag. ingenaaid. Uitgeverij: C. de Boer Jr. Hilversum.

Het is niet nodig een lofrede af te steken op dit prachtige werk van Rudolf Otto, dat in 1917 in eerste druk verscheen en daarna vele malen herdrukt werd in allerlei talen. Voor de nieuwe nederlandse uitgave van „Das Heilige" werd de oude vertaling van J. W. Dippel gebruikt, herzien door dr O. Noordenbos. Er zijn voorzover zij kunnen nagaan, slechts kleine veranderingen aangebracht, die het boek beter leesbaar maken voor de lezer van vandaag.

De prijs bedraagt *f* 6,-. Wie het boek nog niet in zijn bibliotheek heeft staan, heeft nu de kans het zich goedkoop aan te schaffen.

Wf.

Grote bijbelverkoop

Sinds in maart 1961 de nieuwe engelse bijbelvertaling het licht zag, zijn er van het Nieuwe Testament reeds een vijf miljoen exemplaren verkocht. Tegen het volgend jaar wordt er nu een nieuwe uitgave in pocketvorm voorbereid. De vertaling is gedurende vijftien jaar in bewerking geweest bij een groep geleerden uit de kerken van Engeland, Schotland en Wales.

(Centraal Weekblad)

Vrijdag 1 nov. 1963 79e jaargang Nr. 3703

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Voor d' oogst, die rijpte op het land

De boeren hebben wel hun zorgen gehad om de oogst binnen te krijgen deze herfst. Dag aan dag ontlaadden loodzware wolken hun last boven de akkers en door beregende ruiten keken de landbebouwers naar de modderige velden, waarop de garven bijelkaar hurkten om te schuilen tegen de buien, die onophoudelijk neerplensten. Misschien heeft er toen wel iemand een biddag voor 't gewas gehouden.

Chroesjtjow heeft overal in de wereld graan gekocht, omdat, naar men verzekerde, de oogst voor een deel door het slechte weer was verwoest. Een ander bericht vertelde dat dezelfde regeringsleider de kunstmestfabrieken had vermaand meer te produceren, opdat grotere oogsten verwacht mochten worden. Weer een andere mededeling zei, dat de pogingen om grote gebieden in Siberië en Kazastan in landbouwgebieden te herscheppen, grotendeels waren mislukt. Anderen zeggen dat de fout ligt in het systeem: men moet een boer zijn grond, zijn vee in eigen bezit laten, wil hij met hart en ziel voor het een en het ander zorgen. In alles zal wel een beetje waarheid schuilen, maar wat kan een mens beginnen tegen een verzengende zon, die elke dag het vuur over de akkers strooit of tegen een eindeloze regen, die in dichte sluiers over de velden strijkt?
Ongetwijfeld kunnen, moeten we God danken voor kunstmest, voor grootse ontginningen van woeste gronden, voor effektievere bebouwing van het beschikbare areaal, voor een rationele bedrijfsvoering. De mens moet alles in het geweer brengen om de steeds toenemende bevolking brood te verschaffen, opdat allen overal voldoende zullen hebben. Daarnaast zal er dan nog ruimte genoeg overblijven om het lied op zondagmorgen te zingen: *Worde door U de dank aanvaard voor bloem en vrucht, voor boom en plant, voor d' oogst, die rijpte op het land, voor ied're zegen, die Uw hand aan mensen geeft.*

Want mest en machines maken ons niet onafhankelijk van de zegen van God. Wanneer we onze roes over de vooruitgang uitgeslapen hebben, worden we ontnuchterd door een durende hitte of niet te stuiten watermassa's. Maar misschien, zegt gij, zull[illegible] nensen het nog zover brengen, [illegible] en wolken aan zich zullen on- [illegible] en dan zullen bid- en dankdag [illegible] agenda weggelaten worden. Ze zullen meeldauw en moeheid overwinnen door het kweken van nieuwe rassen en dan zal toch het vrome lied wel verstommen. Dat zal het niet. Sommigen zingen het toch niet, maar anderen zullen met eerbied aan de Schepper denken en Hem de hulde brengen voor het wonder van het leven. Zij zullen Hem blijven zien als de Gever en Onderhouder temidden van de hulpmiddelen van machines en mest. Achter heel het bedrijf zullen ze God zien. Ze zullen zich de oude woorden herinneren: *Voortaan zullen, zolang de aarde bestaat, zaaiing en oogst, koude en hitte, zomer en winter, dag en nacht, niet ophouden.*

Boer en zeeman leven dichter bij de natuur dan Jansen, die elke morgen met zijn tas of trommeltje naar z'n werk trekt, over een stenen vloer naar een stenen ruimte met uitzicht op stenen muren. Hij moppert over de regen of zucht onder de hitte, maar denkt niet aan wuivende velden, waar het koren golft als de blonde haren van een vrouw. Hij ziet niet het ploegen, zaaien, eggen, wieden en vergeet te bidden en te danken als hij z'n twaalfuurtje uitpakt; hij kankert als het brood van gister is. Hij denkt niet aan de boer en minder nog aan God. Zo zal het onder ons niet zijn. Het is goed en billijk onze kinderen te leren eerbied te hebben voor het goede witte, bruine en zwarte brood, waarachter een mens staat, die zijn zorgen gaf aan de velden in regen en zonneschijn en waarboven God regeert, Die het leven op aarde in leven houdt.

Wij moeten eerbied hebben voor het leven. Wij moeten vooral eerbied hebben voor de levende God, de God van het leven.

Misschien houden we geen officiële dankdienst voor de oogst meer in de kerk. U zou er dezer dagen in uw huis eens aan kunnen denken als de aardappelen dampen of als gij uw brood smeert.

Huizinga

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Onkunde zou minder aanstotelijk zijn indien ze slechts over een spiegel beschikte.**

Zondag in New York

Samen naar de kerk, dat wil zeggen: met mevrouw en dr Willingham, die me bij het hotel afhaalden en in wier huis ik tot 's maandags te gast zou zijn. Dr Willingham is uitvoerend sekretaris van de overkoepelende organisatie van de baptistenzendingsgenootschappen in Amerika, de American Baptist Foreign Mission Societies.
Madison Avenue Baptist Church is een gemeente met een prachtig kerkgebouw in het centrum van Manhattan; vroeger stonden er woningen, nu alleen maar zakenpanden en hotels. Geen wonder, dat het ledental van deze gemeente terug liep tot ongeveer 250. Toch is deze gemeente zich nog bewust van een bizondere opdracht, namelijk de zorg voor tientallen geloofsgenoten die om een of andere reden tijdelijk in deze metropool moeten verkeren.
Deze ,gasten' vormen zeker de helft van het gehoor en meer nog dan andere baptistengemeenten is deze gemeente ingesteld op een ontmoeting met bezoekers. Niet alleen, dat men hier - als in andere gemeenten - de bezoekers verzoekt een bezoekerskaart in te vullen, maar je komt hier doodeenvoudig de kerkbank niet uit voor de mensen achter je en naast je zich aan je hebben voorgesteld en je hebben verteld hoe prettig ze het vinden, dat je bij hen was die zondag. En, ze ménen het! Want juist voor zulke gasten houden ze ,het bedrijf' gaande. Natuurlijk, in Nederland vinden we het ook fijn als mensen onze diensten willen bijwonen, maar we laten het aan de voorganger over om dat bij de uitgang tot uitdrukking te brengen, terwijl hij toch vooral ook niet mag vergeten om de anderen die tegelijk de kerk uitstromen de hand te reiken.
Tijdens de dienst was er een avondmaalsviering. De voorganger werd geassisteerd door vier deacons, waaronder een vriendelijke neger. Het ging in deze gemeente al niet veel anders dan in Nederland, behalve dan dat men hier kleine avondmaalbekertjes gebruikte. Die zijn van hetzelfde model (een voet met een kelk) maar dan miniatuur; de kelk heeft ongeveer de grootte van een vingerhoed.
Na de dienst was er een ,wandelende koffie-party', deze keer met een grote taart omdat er iemand jarig was geweest. .
Na de dienst en het koffie-drinken naar de campus van de Columbia Universiteit waar dr en mevrouw Willingham wonen in een prachtig appartement. Ze zijn erzelf ook heel dankbaar voor, dat ze er mogen wonen, want het is een buitenkansje omdat deze woningen eigenlijk alleen bestemd zijn voor hen die aan de universiteit zijn verbonden. Dat is een van de dingen die in de ontmoetingen met vele leidende baptisten opvallen, hun bescheidenheid: God is goed voor ons geweest. Dat hoorde ik zowel uit de mond van een geemigreerde Engelsman die een prachtig huis in het Zuiden bewoonde als uit de mond van een van de tien meest vooraanstaande zakenmensen van de gehele USA: God is goed voor ons geweest.
We hebben in de keuken van de familie Willingham samen een maaltijd klaargemaakt. Dat wil dan zeggen: voornamelijk een aantal blikken en dozen uit de koelkast gehaald en opengemaakt. Jazeker, ook de verse kadetjes komen uit een pakje, tenminste het klaargemaakte deeg in de juiste vorm. Je hoeft het alleen maar in de oven te zetten. .
Dit was een unieke kans om eens achter de schermen van het amerikaanse leven te kijken.
's Avonds gingen we samen naar de *Mount Olive Baptist Church*: een negerkerk, die ook veel door Nederlanders, vooral KLMers, schijnt te worden bezocht. Er was een jeugddienst met een gastspreker uit Chicago. Het zingen ging veel langzamer dan ik had verwacht. ,Psalmen met galmen' zouden wij in Nederland zeggen, men ging echt ,op de noten zitten'. Ik had me dat natuurlijk heel anders voorgesteld, gehoord de negro spirituals, zoals wij ze in ons land soms leerden kennen. Maar, al was het tempo traag, er werd bewogen gezongen. De preek was goed. Ik vraag me steeds af waar toch dat fabeltje vandaan komt, dat er in Amerika oppervlakkig gepreekt zou worden. Ik heb nu al heel wat preken gehoord en gelezen en ben van het tegendeel overtuigd. Ook dit maal: een klemmend betoog, duidelijk, bijbels en goed gebracht.
Overigens was, voor mij althans, de preek een sensatie. De prediker begon met: We lezen een gedeelte uit de bijbel (,Yes', riep een vrouw achter me) en wel uit het evangelie van Lukas (,Yea'), het tweede hoofdstuk (,Yes'). . Het leek mij nogal onzinnig om nu al te beginnen met zulke uitroepen: de man had immers nog niets gezegd. De rest was dienovereenkomst. Uitgeroepen als ,Yes, Lord Jesus', ,Lord Jesus, have mercy, oh Lord' werden voortdurend gehoord en steeds meer mensen namen aan dat roepen deel terwijl de preek vorderde. Na een tijdje begon me iets grotelijk te verbazen: de mensen riepen niet zo maar wat, maar ze wisten precies wat en wanneer ze moesten roepen. En dat niet omdat het afgesproken zou zijn maar omdat ze er helemaal in waren. Halverwege een zin namen de hoorders het van de prediker over en zij maakten de zin af, zo goed dat de spreker hen rustig volgde en het hardop herhaalde: het was immers precies hetzelfde wat hij van plan was te zeggen! Om zo je dominee te kunnen voorthelpen moet je wel doorkneed zijn in het evangelie en in de Schrift. Hij hoefde maar een paar woorden van een bijbeltekst te noemen en de rest van de tekst werd foutloos geciteerd. Bij het laatste gedeelte van de preek werden uiteraard de puntjes nog-eens op de i gezet, hetgeen onder luid bijval van het gehoor geschiedde, zodat de spreker zich niet behoefde af te vragen of de boodschap was verstaan en instemming vond.
Voor mij was het duidelijk, dat de naam van de Here Jezus werd groot gemaakt en dat HijZelf er aanwezig was.
Als overal was er ook hier een storend element: een vrouwtje dat met haar armen omhoog en schrille kreten uitstotend door het gangpad liep. Zij viel buiten de goede sfeer van deze dienst, ze hoorde niet wat er gezegd werd en trok de aandacht van de anderen weg.

Het hoogtepunt van de dienst was voor mij een gebeurtenis die slechts door enkelen kon worden opgemerkt. In deze jeugddienst werd het gebed uitgesproken door een jongen van plm. 16 jaar, soms overstemd door mensen die luidop meebaden. Op een gegeven moment, nauwelijks merkbaar was er even een hapering als dreigde die jongen te blijven steken. Op dat moment zei een van de luidste roepers, ditmaal zo zacht dat het alleen voor de naast omzittenden te horen was: O Lord, help him! Juist die liefdevolle takt - om dit nu eens heel zacht te bidden - bewees mij, dat hier niet een geest heerste van 'laat je maar gaan als je daar behoefte aan hebt', maar dat men zich werkelijk liet leiden door de Geest des Heren.

Een week later stond ik *Nashville* op de kansel van de *Immanuel Baptist Church* om in een andere taal dan ik gewend ben de Boodschap van de Heer door te geven. Ik heb gevraagd om diezelfde steun die die negerjongen in New York kreeg en we hebben een fijne dienst gehad. We hebben daarvoor in Nederland een mooie uitdrukking, namelijk ,iemand dragen in de gebeden'. En dat moet dan wel de reden zijn waarom zovelen zovaak zo rijk gezegend worden onder de verkondiging van het evangelie, in Amerika en ook in ons goede vaderland.

Nashville, Tenn., USA
14 oktober 1962 *M.G. Boeschoten*

Beroepingswerk

De baptistengemeente te *Zutphen* deelt mee als voorganger te begeren *kand. Th. Pothof* te Utrecht aan wie zij heeft verzocht een benoeming tot hulpprediker te willen overwegen.

Adreswijziging

Het adres van ds J. ter Braak is per 1 nov. a.s.: p.a. De Herdershof, Elburgerweg, *Heerde*.

Het adres van ds B. Posthumus is thans: Hobbemastraat 4, Deventer; tel. (06700)-14696.

Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. (Matth. 22 : 39b).

Op zekere dag is een wetgeleerde tot de Here Jezus gekomen met de belangrijke vraag: „Meester, wat is het grote gebod in de wet?" Jezus' antwoord luidde: Gij zult de Here, Uw God, liefhebben met geheel Uw hart en met geheel Uw zielen met geheel Uw verstand".
Dit is dus het grootste gebod, dat ons van Godswege wordt opgelegd, d.w.z. in dit gebod, zijn alle andere geboden samengevat. Nu zouden we kunnen menen, dat op dit grote gebod niets meer volgt en dat er dientengevolge ook geen ruimte meer kan zijn voor een ander gebod. God vraagt onze liefde. Indien we dit doen, dan zijn we van alles af. We kunnen onze liefde slechts één keer geven. God legt dus geheel beslag op ons leven en er blijft ons dus niets anders over dan dat we ons uit de wereld gaan terugtrekken, opdat we ons leven geheel aan God kunnen wijden.
Toch moeten we maar niet te haastig zijn met onze konklusies, want Jezus vervolgt: „Het tweede, daaraan gelijk is: Gij zult Uw naaste liefhebben als Uzelf". Er volgt dus nóg een gebod. Maar het is niet los te denken van het eerste en grote gebod. We mogen ons niet terugtrekken uit deze wereld; maar moeten er in blijven. God is het geweest, Die ons in deze wereld heeft geplaatst.

Maar wie is nu mijn naaste! De naaste is die mens, die naast mij staat! Dat blijkt trouwens wel heel duidelijk in de gelijkenis van de barmhartige Samaritaan

Aan rustige wateren

Liefde tot de naaste

(Lukas 10 : 27-37). Welke houding dienen wij ten opzichte van onze naaste in te nemen? Op deze vraag zijn we geneigd te antwoorden: „Dat hangt er van af hoe de houding van mijn naaste tot mij is!" Is mijn naaste mij vriendelijk gezind, dan ben ik het ook. Is hij kwaadwillig, dan ben ik het ook! Is hij tegenover mij onverschillig, dan ben ik het ook tegenover hem. We maken dus onderscheid: a. De sympathieken b. onsympathieken c. de onverschilligen. En nu komt het goddelijke gebod tot ons: U zult Uw naaste liefhebben.

Jezus heeft echter in Zijn omgang met mensen géén onderscheid gemaakt. Hij is voor alle mensen gestorven. Maar wij kunnen het niet laten om onderscheid aan te brengen. Toch wordt van ons gevraagd, dat we alle willekeur en voorkeur prijsgeven. Ongetwijfeld vragen we ons af: „Is het wel mogelijk om dit gebod uit te voeren? Voor ons gevoelen zeggen we: neen! En toch wordt ons een weg gewezen, waarlangs het mogelijk is de naaste lief te hebben. Die weg is het eerste en grote gebod: Gij zult de Here Uw God liefhebben met geheel Uw hart, met geheel Uw ziel en met geheel Uw verstand. We zingen het zo dikwijls: God heb ik lief! Als dat werkelijk waar is dan moet het mogelijk zijn om onze naaste lief te hebben. Immers achter de naaste staat God Zelf, die wij zo lief hebben. Hoe meer wij God liefhebben, des te meer zullen we ook de naaste liefhebben. Als we God maar een klein beetje liefhebben en het interesseert ons niet wat Hij van ons vraagt, dan blijven we tegenover onze naaste vreemd en koud staan. We zullen daarom nooit moeten vergeten, dat God het middelpunt van ons leven moet zijn. Wanneer Hij dat middelpunt niet is, dan is het ten enenmale onmogelijk de naaste lief te hebben. We kunnen hem alleen liefhebben in het licht van Gods liefde. God introduceert aan ons de naaste! Hier is geen sprake van een toevallige ontmoeting, maar de naaste valt ons van Godswege toe. Het is Zijn werk. Voor het liefhebben van onze naaste komt het er dus werkelijk op aan, dat God het middelpunt van ons leven is.
Er wordt tenslotte nog aan toegevoegd, dat we de naaste móeten liefhebben als onszelf.
Waarom hebben we onszelf lief? Ieder mens kan in zijn leven vele tekortkomingen en karakterfouten ontdekken, desondanks blijven we onszelf in alle opzichten liefhebben. Zoals we nu onszelf blijven liefhebben, zo zullen we ook de mens naast ons moeten liefhebben. We zullen ons nooit moeten afvragen of het wel de moeite waard is de ander lief te hebben. Probeert U het eens om Uw naaste, die U misschien helemaal niet ligt, op deze wijze lief te hebben, zoals U Uzelf liefheeft.
Denk er bovenal aan, dat de liefde tot God tot uitdrukking moet komen in liefde tot de naaste.
Rotterdam-Z B. Posthumus

Europese baptistenkonferentie te Amsterdam

Ter gelegenheid van het congres der Europese Baptisten-Federatie (D.V. te houden van 12-16 augustus 1964) zal in het nieuwe R.A.I.-gebouw te Amsterdam o.m. een *tentoonstelling* worden gehouden.
De tentoonstellingscommissie, die met de organisatie van een en ander is belast, zoekt voor deze tentoonstelling *film- en diamateriaal* betrekking hebbend op de volgende facetten van de nederlandse baptisten-gemeenschap:

a. evangelisatie-arbeid
b. bouwactiviteit
c. jeugd- en zondagsschoolwerk
d. het werk der N.B.V.B. „Zusterhulp"
e. bejaardenzorg
f. verpleging
g. zending
h. opleiding van predikanten, zendelingen, diaconessen enz.

Bent U in het bezit van materiaal, dat een of meer van deze facetten belicht? Dan verzoeken wij U beleefd, ons dit materiaal (gaarne zo spoedig mogelijk) toe te zenden. Van het te ontvangen filmmateriaal zullen eventueel gedeelten worden gemonteerd tot een nieuwe film, die tijdens de tentoonstelling zal worden vertoond. (Weest U vooral niet bang, dat Uw films worden beschadigd, U ontvangt ze ongeschonden terug).
Dia- en filmmateriaal, dat niet voor expositie in aanmerking komt, zal zo spoedig mogelijk worden geretourneerd.
Mogen wij rekenen op Uw medewerking? Zendt U dan Uw dia's of filmmateriaal aan onderstaand adres.
Bij voorbaat onze hartelijke dank. Namens de tentoonstellingscommissie: J. B. Boom, secr. penn.m., Mauvestraat 134, Apeldoorn.

Twentse korendag

In het Protestants Centrum te Borne werd op zaterdag 19 oktober, na maandenlange voorbereiding een twentse muziek- en zangersdag gehouden, welke uit ging van de leden van Muziek-Contact. Er waren zang- en muziekverenigingen uit Almelo, Borne, Enschede, Vroomshoop en Westerhaar bijeen om aan deze dag mee te werken.
De middagbijeenkomst stond onder leiding van de heer Joh. Fischer. Vlot werden de vokale en instrumentale nummers afgewerkt, afgewisseld door samenzang.
Van 6-7 u een koffiepauze, waarin veel handen werden gedrukt en oude bekenden elkaar begroetten.
Voor het verdere van deze dag had ds N. Bandstra van Borne de leiding. Er werd ook 's avonds gezongen en gemusiceerd, vaak op ontroerende wijze. Het ging deze dag zeker niet om prijzen, maar wel om elkaar te horen en te waarderen. We hebben een hele goede en gezegende dag gehad, want uit alles sprak de Geest van Christus, welke bij onze koren heerst. De gezongen liederen spraken van het verlossende bloed van Christus, dat ons allen redt. Treffend werd in een toespraak gezegd: speel en zing zo goed mogelijk, want als we het voor de koningin zouden doen, dan zouden we ook ons uiterste best doen en waarom zou het voor de Heer met minder kunnen?
Laten we God danken voor de gaven die Hij ons gaf om te spelen en te zingen voor Hem! G. J. de Vries-Vis

NADER BEZIEN

Hervormingsdag

De dag voor dit blad in de brievenbus gleed was het 31 oktober: dag van de kerkhervorming, Lutherdag. Er zullen er zijn die zeggen: hè, ja, Lutherdag. Niets van gemerkt, dit jaar. Vroeger...

Ja, vroeger. Toen was de 31ste oktober voor alle protestanten - jonge en oude - een bizondere dag. We herinneren ons dat er op die dag bizondere kerkdiensten werden gehouden - in het vóór-oekumenische tijdperk al interkerkelijke diensten vaak! - en dat we als schooljongens op een (stomme maar wel levende) film over de grote Maarten Luther werden getrakteerd. Maarten Luther, hij was onze held, zoals Ivanhoe de held is van de jongetjes van vandaag... en na de film speelden we, gehuld in de zwarte capes die toen als regenkleding in de mode waren, Luther en monnikje...

Kom daar nou eens om!

Nee, we willen de tijd van fervent antipapisme niet terug. Het is ook goed, dat Luther voor ons niet langer een Ivanhoe-figuur is, maar een man met weifelingen en strijd, vol inkonsekwenties en tegenstrijdigheden en lang niet zo'n doorgewinterde protestant als wij toen wel dachten. Toch verlangen we weleens terug naar het simpele zwart-wit patroon van toen, toen de grenzen nog scherp getrokken waren.

Natuurlijk, wij weten intussen ook wel dat de zaken als ze in een simpel zwart-wit schema getrokken worden scheef getrokken worden; we weten ook wel, dat vele grenzen geen werkelijke grenzen zijn maar door geschiedenis en mensen opgeworpen barrières, die nodig geslecht moeten worden.

Maar toch...

We geloven, dat het nog steeds de moeite waard is het werk van Luther te gedenken en er rondom de 31ste oktober bizondere aandacht aan te schenken. En dat zeggen we als dopers, die toch heus wel weten dat Luthers werk halverwege is blijven steken in een reformatie die geen volkomen reformatie kón worden. Desondanks is het Luther geweest, die - vanzelfsprekend niet van de ene dag op de andere - de struktuur van een papaal kerkisme heeft doorzien en als strijdig aan de evangelische beginselen heeft afgewezen.

De kerk van Rome heeft weliswaar de laatste tijd vensters welke eeuwen gesloten waren opengestoten, het fundament waarop dit machtige bouwwerk rust blijft onaangetast.

En daarom is Lutherdag geen kerkhistorisch fossiel, geen museumstuk, maar nog steeds een aktualiteit. De kloof tussen Rome en Reformatie bestaat nog en het is goed zich dat bewust te zijn. Dat wij als dopers ons ook niet steeds aan de reformatorische zijde van deze kloof bevinden doet daaraan niets af. Ook het doperdom is moeilijk te denken zonder de figuur van de grote kerkhervormer, die op 31 okt. 1517 zijn stellingen nagelde aan de deur van de slotkapel in Wittenberg.

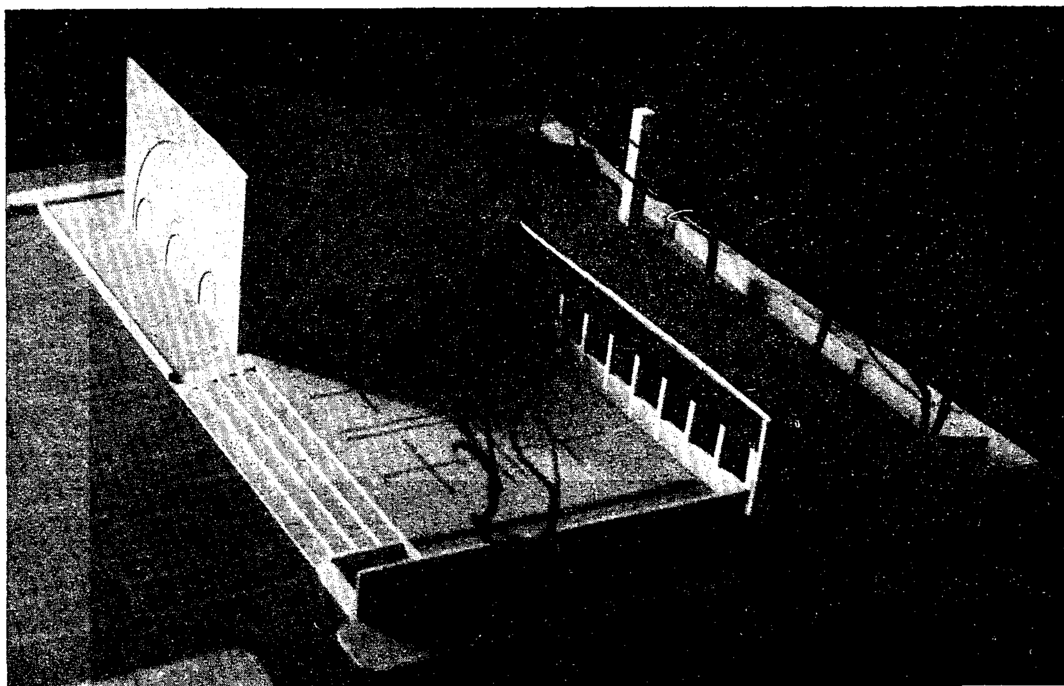
De hamerslagen ervan klinken nog steeds. *v.D.*

Vele prachtige cadeaux werden nog aangeboden, zoals vloerbedekking in de konsistoriekamer, de keuken, de vergaderzaal en in het liturgische centrum. Door vrienden uit de gemeente werd een prachtig verzilverde kandelaar geschonken welke geplaatst zal worden op de avondmaalstafel.

Verder werd nog een elektrische klok en de verlichting voor de jeugdzaal in ontvangst genomen. Tenslotte vermelden we, dat een bejaarde kunstschilder uit onze stad een prachtig schilderij liet aanbieden, ‚De hand aan de ploeg' voorstellende.

Deze bizonder feestelijke avond werd besloten met het zingen van ‚Dankt, dankt nu allen God'. Want, reden tot dankbaarheid hebben we zeker in Enschede.

Mej. I. Kloppenburg

Zo zal de tweede baptistenkerk van Enschede er uitzien. De vergunningen voor de bouw van deze nieuwe kerk zijn reeds aangevraagd.

Bejaarden in de samenleving

Onder dit motto werd op 12 en 13 september 1963 in Scheveningen een congres gehouden. Op verzoek van de U.C. waren wij één van de meer dan 2000 deelnemers. Het was een machtige ontmoeting met vertegenwoordigers van allerlei stichtingen die met het bejaarden-werk in aanraking komen. Het is eveneens op verzoek van onze Unie-commissie dat wij nu trachten weer te geven wat voor ons allen belangrijk is.

Als sprekers traden o.a. op prof. dr C. H. Rümke, ir Buskes, dir-generaal van de volkshuisvesting, J. J. G. Boot, burgemeester van Hilversum.

Na de opening sprak allereerst mevr. Schouwenaar-Franssen, minister van maatschappelijk werk. Zij wees er op dat wat de huisvesting betreft de meeste woningen gebouwd worden voor gezonde en jongere mensen. Dit kan voor de bejaarden soms veel moeilijkheden geven. Wij werden eveneens opmerkzaam gemaakt op de eenzaamheid van deze bevolkingsgroep. En de meeste en grootste eenzaamheid wordt gevonden bij hen die in hun jongere jaren financieel het meest welgesteld waren. Hun kennissenkring is over 't algemeen kleiner en hun vrienden wonen dikwijls verder weg. Onder de bejaarden vormen zij een kleine groep, maar vaak zijn zij het die 't meest vergeten worden. Wij werden opgewekt veel te ondernemen en deze mensen niet te vergeten. Er zal

een gezond en voortdurend overleg moeten zijn tussen de regering en particulier initiatief.
Een andere spreker wees ons er op, dat de bejaarden, de één is dit vroeger dan de andere, bezig zijn met de finale van het leven. Dit laatste deel van het leven is over 't algemeen voor de gelovige mens beter te beleven dan voor de ongelovige. Immers, geboren worden en sterven gaan, kan beide waardevol zijn. 't Is maar van welke levensbeschouwing men uitgaat.
Hier moet dus voor ons een taak zijn, gemeenten. Wij mogen niet vergeten dat de tweede helft van het leven niet minder belangrijk is dan de eerste. Het is normaal zo dat onze jeugd tot plm. 15 jaar verzorgd wordt in een gezin, opgevangen wordt in zondagsscholen, en jeugdgroepen. Dit moet ook zo zijn. Maar de laatste levensfase is voor veel mensen even lang als het eerste deel van hun bestaan. Wat bieden wij hen? Wil men het leven met het breien van een kous vergelijken, dan moeten we niet vergeten dat het laatste stukje niet minder belangrijk is dan de eerste opzet.
Welnu bij die finale kunnen en mogen wij elkaar niet loslaten. Immers, in die laatste levensperiode zijn wij afhankelijker, meer vatbaar voor ziekte, soms kleiner in ons denken. Momenten van zelfcritiek zijn er. Wat bieden wij hen als gelovigen? Nog altijd lezen wij in de bijbel: Voor het grijze haar zult gij opstaan, Lev. 19 : 32. Het is niet genoeg dat wij hen die de vriendschap van hun man en vrouw missen en de gezelligheid van een jong gezin niet kunnen verdragen, alleen een zaaier verkopen en weer verder hollen. De hoogbejaarden staan in de wachtkamer. Elk moment kan de trein komen die niemand missen zal. Maken wij hen een gezellige en goede wachtkamer? Begeleiden wij hen tot ze de trein instappen om dan voor Gods aangezicht te verschijnen? Als deze ontmoeting voor de ongelovige het ergst zal zijn, dan zullen wij ook de bejaarden in ons daadchristen-zijn niet mogen vergeten.
Uit de interessante lezing van dr Oostvogel nemen wij ook nog enkele gevens over. Uit statistieken blijkt, dat zo ongeveer 70% van de bejaarden zich betrekkelijk gezond voelt. Van de overige 30% is er 22% zo kwetsbaar dat bizondere hulp nodig is. De laatste 8% is uitgesproken ziek. Daarom hebben wij veel meer meisjes nodig, die als bejaardenverzorgster en-helpsters een taak in deze richting vinden. Naast de vele bejaardenwoningen en -centra die nodig zijn - daarover straks meer - hebben wij veel meer verpleeghuizen nodig, waar bejaarden in een hun meer passende omgeving, liefdevol worden opgenomen.
Ons dunkt, dit is duidelijk genoeg. Zowel voor onze jongelui die een ‚menslievende' betrekking zoeken en eveneens voor ons Tabithabestuur. Als er zoveel nodig is, waarom zullen wij dan achter aankomen en ons deel niet bijdragen aan intelligentie, arbeidskracht, moed, durf en voortvarendheid? Hier is aanpak nodig, en dat op grootse allure. Voordat we iets ondernemen weten we niet of we kunnen. Laten we niet allereerst vragen wat kost ons dit aan geld. Eerste vraag is: Mogen wij als gemeenten in dit opzicht nog langer onze taak voorbijzien? Begrijp goed, beste lezers en lezeressen, 't is niet m'n bedoeling ieder die 65 jaar geworden is te bewegen om maar in een bejaardencentrum te gaan zitten wachten. Integendeel! Blijf zo lang mogelijk samenwonen in het huis waar U zich thuisvoelt, en blijf deelnemen aan dit fascinerende leven. „Maar," zei iemand laatst tegen mij, „het is zo'n geruststelling, dat als wij niet meer kunnen dan de gemeente klaar is om ons op te vangen. Ook daarom zijn wij niet zo bang meer om oud te worden."
Ir Buskes merkte in zijn boeiende lezing o.m. op: In 1909 waren er op 6.000.000 inwoners 360.000 bejaarden. In 1960 waren ér op de 11.000.000 bewoners van ons land 1.000.000 bóven de 65 jaren. De verwachting is dat er in 1970 reeds 1.400.000 van deze leeftijdsgroep zullen zijn. Enerzijds is deze ontwikkeling verontrustend. De bevolkingsgroep van 24 tot 65 jarigen groeit minder snel. Dat betekent dat steeds minder mensen voor meer mensen moeten zorgen. Het is bijna niet mogelijk de maatschappelijke structuur op de voet te volgen. Wat een problemen zal onze overheid te verwerken krijgen de eerstkomende jaren! Bovendien schrokken wij van de cijfers welke genoemd werden in verband met de tegenwoordige capaciteit van allerlei verzorgingshuizen. Er is een ontstellend tekort. Hij riep dan ook uit: - Ieder initiatief op dit terrein is welkom. Doe iets! Onderneem toch wat! Wacht niet altijd of de regering of een ander iets doet. Kom zelf tot activiteit. Staar U ook niet blind op één facet van onze gigantische taak. Wees soepel in uw aanpassingsbeleid. Wijzig desnoods Uw plannen op korte termijn. Als er maar iets gebeurt. -
Misschien vraagt U zich af: - Wat moet er dan gedaan worden? - Wel als dat zo is, spreek er met de diakenen van Uw gemeente over. Er is gelukkig méér voor hen te doen dan 's zondags collecteren en zo nu en dan een huisbezoek. Zij zullen blij zijn als hun taak groter en van meer omvang wordt. Mochten wij U kunnen helpen, dan gaarne! Maar laten wij iets doen. En dat kan.
Waarde eindredacteur, er is veel ruimte gevraagd door mij. Evenwel ik kon niet korter zijn. Toch vraag ik nog een paar regels voor onze jeugd. Het zou kunnen zijn dat ze denken dat wij hen vergeten. Niets is minder waar. 'k Zou alleen uit naam van ouders en sommige bedreigde jongelui willen vragen: - Waar blijft toch de eerste baptisten-kindervakantie-kolonie? Waar blijven opvangcentra voor jongeren die het spoor dreigen te verliezen? - En waar zijn baptisten-kindertehuizen?
Broeders en zusters, wij hebben bewogen harten nodig die om Christus' wil ons uit onze geloofscitadel verdrijven. Pas zij zijn rijk die géven. En de gezonde jongelui zou 'k willen vragen: - Denk eens na of God voor jullie ook een taak heeft op sociaal-maatschappelijk terrein. - Wat zouden wij veel kunnen doen met maatschappelijke werkers en -werksters.

Musselkanaal, 9 oktober 1963 W. Veenstra

Naschrift: Gaarne hebben we in ons weekblad een plaats ingeruimd voor dit verslag, dat ds W. Veenstra op verzoek van de kommissie der unie heeft geschreven. In het verband van dit onderwerp willen we nogeens herinneren aan de artikelenserie ‚De gemeente en de bejaarde' van de hand van onze mede-redakteur ds G. Brongers, welke in september j.l. in ons blad verscheen. Dat de taak van de bejaardenzorg, daar aan de orde gesteld, in dit verslag nogeens op bizondere wijze wordt onderstreept en zelfs toegespitst in de sektor van de direkte verzorging, kan slechts stimuleren tot deze taak.

E.R.

En het Woord Gods wies

In het boek Handelingen komt deze zinsnede herhaaldelijk voor. Wij zien, dat een kleine kring van discipelen, eenvoudige mensen, die door Jezus zelf waren opgeleid, van deze Heer de opdracht ontvangen, het evangelie te gaan verkondigen. Geleid door de Heilige Geest gaan zij dit ook doen. Het kost echter voortdurend veel en grote offers, maar juist door deze offers „wies het Woord des Heren krachtig."
Het komende jaar, 1964, zal evangelisatiejaar zijn. Zal het een jaar zijn, waarvan later gezegd kan worden „en het Woord Gods wies"?
Dit zal mede van U afhangen en vooral van Uw bereidheid offers te brengen. Want juist hierdoor worden mensen gewonnen voor het evangelie.
De vraag aan U is, bent U bereid eventueel een offer te brengen om de ander tot Jezus Christus te brengen, Die alles offerde vóor U, en voor die ander?

zand en zaad

Elke vrijdagmiddag ga ik een uurtje naar de school. Naar een huishoudschool. Natuurlijk zou het mijn kennis en vaardigheid verrijken als ik er les nam maar er komen daar geen mannen voor de vakken die daar onderwezen worden. Ik poog er les te geven. Godsdienstonderwijs.
Baptistenpredikanten zijn daar niet zo sterk in omdat ze in het achterhoofd altijd denken aan het feit dat veel kennis van bijbel en gemeente geen geloof garanderen. Komt een dezer dagen tegen tien uur 's avonds een jongeman bij mij aan de deur, die ik vroeger wel eens een enkele keer in de knapenklub signaleerde. Hij zegt: Wat moet ik nou. Mijn meisje wordt aangenomen bij de kerk en nu wil ik ook maar naar de catechisatie en aangenomen worden. Ik zeg, ik kom wel eens bij je praten. Dat heb ik dan ook gedaan en hem gezegd dat ik het mooi vond dat hij wat wilde leren, maar dat het weten der dingen nog geen geloof tot resultaat had. Goed, dat is een lang en duidelijk gesprek geworden, maar datzelfde probleem heb ik met die meisjes van rondom de veertien. Drieentwintig zitten er. Juist, hoe zullen zij geloven als hun niet gepredikt wordt. Dus moet ik al lesgevend preken. Preken is het woord niet. Vertellen, laten tekenen en zelf laten weer vertellen op papier.
Maar goed, toen ik deze meisjes - grieten zeggen de ambachtsschooljongens, die daar altijd in de buurt rondstengelen eer voor beide groepen de tijd aanbreekt van de intocht in hun diverse scholen-toen ik deze meisjes na de zomer voor het eerst bijelkaar had, liet ik ze een serie vragen opschrijven en beantwoorden. Wat doet je vader? Hoeveel broertjes en zusjes heb je? Wat lees je graag? Wat wil je later worden? Hebben jullie ook een bijbel thuis? Wordt er wel eens uit voorgelezen? U weet natuurlijk waar het mij vooral om ging. Een der vragen was ook of ze wel eens naar een kerk gingen.
Officieel, volgens de papieren bij aangifte ingevuld, behoren er, of de ouders, zestien tot een kerkgenootschap. Nog niet zo slecht van de drieentwintig. Ongeveer tweederde. Rooms-katholieken zijn er niet bij. Veertien schreven dat ze nooit naar de kerk gingen, enigen nu en dan en maar een enkele antwoordde met ja op die vraag.
Hebben jullie een bijbel thuis? Vijftien schreven: Ja, één antwoordde: mijn oma, die bij ons in huis is. Zeven zeiden: Nee. Wordt er bij jullie ook uit voorgelezen? Achttien antwoorden luidden negatief; drie antwoordden: eenmaal per dag of soms en een haalde het antwoord door en wat er stond is niet leesbaar.

In achttien van de drieentwintig gezinnen wordt de bijbel niet gelezen. Zodat men zich onwillekeurig afvraagt of wij een volk zijn dat zich van de bijbel verwijdert, indien men althans aanneemt dat het in vroegere jaren tot de gewoonten behoorde eens of meermalen per dag daaruit te lezen. Zo schrijvende drijft vanzelf de vraag naar boven: hoe zou dat in onze gezinnen zijn? Het is niet wel mogelijk een enquête onder de negenduizend baptisten te houden, maar voor een student van de Vinkenhof, die eens een studie daarvan zou willen maken en daarover een opstel zou willen schrijven, zou hier een goed arbeidsveld liggen. Wij menen dat het van zeer groot belang is dat het gezin in kontakt blijft met dat Woord. Gelukkig doet men van protestantse en roomskatholieke zijde zijn best om tot meer aansprekende vertalingen te komen. En dat niet alleen in ons land. Zowel in Amerika Engeland als Duitsland zijn mensen opgestaan, die het als hun taak beschouwden de bijbel over te zetten in een taal, die iedereen lezen en verstaan kan. In het kerstnummer van De Zaaier zullen we waarschijnlijk een bladzij uit een amerikaanse geïllustreerde editie van het Johannesevangelie afdrukken. Het Nederlands Bijbelgenootschap geeft ook geïllustreerde evangeliën uit, maar de tekst kon naar ons gevoelen nog meer aangepast zijn aan de taal van heden. Dit hardwerkend genootschap geeft ook een boekje uit onder de titel: Hulp voor de bijbellezer, en voor mensen, die niet alleen plichtmatig een stukje na de maaltijd lezen, maar God ook willen liefhebben met heel hun verstand is hier een goed begin. Jezus kende de bijbel-het Oude Testament zoals wij nu die Schriftrollen noemen. O, natuurlijk, zegt u. Maar de visser Petrus citeert ze ook zo maar en vergeet niet de tollenaar Levi, die in zijn evangelie - wij noemen het Evangelie van Mattheüs - voortdurend woorden uit de oude Schriften aanhaalt.

Ik begon met die jongen, die te zijner tijd ook aangenomen wilde worden. Kennis alleen is niet genoeg. Maar hoe zullen uw kinderen geloven als hun niet met liefde en verstand gelezen wordt uit het Boek, dat ons door Gods genadige hand gegeven werd?

Huizinga

Zendingsbrief uit West-Irian

„Want de Here is goed, Zijn goedertierenheid is in eeuwigheid, en Zijn getrouwheid van geslacht tot geslacht".
Deze woorden van psalm 100 beschrijven ook ons getuigenis betreffende de laatste drie jaren in Nieuw-Guinea, nu West-Irian. Wij zijn zeer dankbaar voor vele zegeningen van de Here elke dag opnieuw geschonken, alswel goede gezondheid, hoewel er hier veel ziekte is.
Het is een groot voorrecht de blijde boodschap te mogen verkondigen aan de Asmatters aan de zuidkust van West-Irian. Alhoewel deze mensen nog in een zogenaamd stenen tijdperk leven hebben we toch al ervaren dat het evangelie een kracht Gods is tot zaligheid een iegelijk die gelooft, (Romeinen 1 : 16). In verscheidene dorpen luisteren ze aandachtig als we het evangelie verkondigen. In het nabije dorp, Sjuru, zien we het begin van een gemeente. Daar zijn nu 60 gedoopte christenen met een eigen voorganger. Omdat de ouderen niet kunnen lezen of schrijven komt de voorganger iedere zaterdag hier om z'n preek aan te horen, die hij dan op zijn beurt predikt 's zondagsmorgens.
Vanwege de zachte moerasgronden in deze streken is een boot het enige vervoermiddel. De meeste dorpen liggen aan de grote rivieren en zijn dan ook gemakkelijk bereikbaar. Sago is het hoofdvoedsel die ze in het vuur bakken. Dit gebakken sago gebruiken we ook bij het avondmaal en inplaats van wijn is er klappermelk. In Agats hebben we een opleidingscentrum met een jongens-internaat waar 70 jongens en meisjes dagelijks christelijk onderwijs ontvangen. Deze school is nu gesubsidieerd door het bestuur van Indonesia; de twee inheemse leerkrachten hebben er hun handen vol.
Ons verlof begint volgend jaar mei en we zullen ongeveer drie weken in Nederland blijven voordat we doorgaan naar Amerika en Canada. Als U iets over het zendingswerk hier wilt horen zullen we graag een avond in de gemeente komen, als U het ons maar bijtijds laat weten. We hebben een film over dit gebied, genaamd: Het land van de schedels; ook dia's in betrekking met ons werk ter plaatse.
Agats, W. Irian-Indonesia
19 september 1963 W. Hekman

Conferentie voor de secretarissen en penningmeesters van onze gemeenten

Een vijf en dertig penningmeesters en secretarissen waren 19 en 20 okt. op ‚Renderloo' bijeen, op initiatief van de Commissie voor Vorming en Dienstbetoon.

Vier inleidingen van broeders uit de practijk vormden de basis voor de discussies. De eerste inleiding *(br A. v. d. Goot, Amsterdam-WN)* gaf een schets van de *organisatorische opbouw in het gemeentewerk* met de secretaris als schakel tussen de geestelijke topfiguur (de voorganger) en de zakelijke topfiguur (de penningmeester). Eerstgenoemde topman is gespreksleider in het college van ouderlingen en laatstgenoemde in het diakencollege.
De tweede inleiding *(br A. Bosma, Groningen—Zuid)* behandelde *de zakelijke lei-*

ding en het beleid in de gemeente. De penningmeester is niet enkel een boekhouder; hij is door zijn ervaring en kennis in staat het beleid in de gemeente te sturen. Vooral bij grootscheepse plannen moet het oordeel van de penningmeesters zeer zwaar wegen.

Na deze twee inleidingen over de grote lijnen gaven twee andere broeders ons een beeld, hoe *de ideale penningmeester* zijn taak uitvoert en wat een *super-ideale secretaris* behoort te doen, respectievelijk behandeld door *br W. Kamhoot, Amsterdam-WN* en *br P. Schipper, Groningen-Zuid.*

Alle aanwezigen konden zich hierna uitleven in het stellen van vragen, het geven van critiek en het opperen van suggesties. Er ontstonden felle gesprekken en geestige tweespraken en velen kwamen tot de ontdekking dat ze het nog niet zo slecht deden. Anderen voelden zich getroost door broederlijk gedeelde moeilijkheden.

Drs J. Reiling legde 's zaterdagsavonds opnieuw een basis, niet om over te praten maar om op te stáán en vanuit te leven. Onze plaatselijke baptistengemeenten zijn een verschijningsvorm van de universele gemeente en daarom moeten we en mogen we de richtlijnen uit Gods Woord halen. De verscheidenheid van genadegaven, bedieningen en werkingen moet zich in haar geheel kunnen ontplooien in de gemeente. Elk gemeentelid moet zich in deze verscheidenheid geven aan de andere leden, want het gaat om het éne Lichaam van Christus (1 Cor. 12 : 1-11 en Rom. 12 : 4-8).

De eredienst werd geleid door *ds J. Broertjes.* Doe, wat uw hand vindt om te doen, was zijn uitgangspunt. Onze handen zijn zeer centrale leden aan ons lichaam. Ons handelen moet doelgericht zijn.

Het sluitstuk van dit weekend vormde de toespraak van *br mr P. Mostert, Dordrecht* over *„Teamspirit in onze raad."* Het was een „meesterlijke" benadering van uit sociaal-psychologisch standpunt van wat er zich afspeelt en moet afspelen in onze raad. Gericht op het doel moeten we onze relaties met elkaar zien en onze relaties met Christus als Hoofd van de gemeente. Beslissingen kunnen we dan alleen nog maar nemen met algemene stemmen. De voorganger moet niet automatisch belast worden met de algehele leiding. De leider van het team kan een ouderling of diaken zijn, zoals bij onze remonstrantse en doopsgezinde broeders.

Het weekend heeft in alle opzichten beantwoord aan zijn doel: we zijn gevormd en geconfronteerd met andere manieren van dienstbetoon. De verschillende voordrachten zullen worden gebundeld en ter beschikking gesteld worden van alle penningmeesters en secretarissen. Want voor het werk in onze gemeenten en in onze Unie is een meer op elkaar afgestemd zijn van essentieel belang.

Vaassen (G.) *M. Germeraad*

Tabitha-Bouw-Actie

Met alle heiligen.

Het Nieuwe Testament is het getuigenis Gods aangaande Zijn heilshandelen ten bate van de verlorenen, door Jezus Christus, Zijn Zoon.

Het Nieuwe Testament is evenzeer het getuigenis der gemeente van Jezus Christus, aangaande Gods Heilshandelen aan haar, door Jezus Christus, haar Heer.

God heeft in Zijn barmhartigheid naar een volk omgezien. Christus heeft Zijn leven gegeven voor Zijn gemeente; Hij heeft haar gekocht en haar zó tot bruid verworven. Tot de prijs van Zijn bloed!

Aan Zijn gemeente heeft Hij Zijn alles ver te boven gaande liefde geopenbaard. Al Zijn handelen, heel Zijn werken, is liefde. In deze liefde wil Hij de Zijnen doen wortelen en gronden. Door deze liefde blijft Hij in permanent contact met Zijn bruid. Deze liefde wil Hij doen werken in Zijn volgelingen. Zij mogen getuigen in deze wereld: De liefde van Christus dringt ons..

Dat mogen wij ook in 1963 getuigen. Met alle heiligen. Met al die mannen en vrouwen, van onze en een vorige tijd. Vereniging, gemeenschap, samen-gaan en samenleven, wederzijdse gebondenheid en wederkerige dienstbaarheid.. het zijn bijbelse, nieuwtestamentische begrippen. Hem, Christus, vertolken, is niet een opdracht, aan een enkeling gegeven, maar aan de gemeente. Zijn handen zijn in deze wereld is niet alleen de opdracht van de diaconessen, misschien ook nog van Zusterhulp, maar van ons allen. Met alle heiligen, met alle kinderen Gods, zullen wij Zijn werk moeten voortzetten.

Vandaar dus onze Tabitha-Bouw-Actie, die méér is dan een minder of meerder succesvolle, georganiseerde, en permanente bedelactie. Onze actie is een activiteit van ons allen samen. Samen, met elkaar, moeten wij ons stellen onder het woord van de Meester: Voorzover gij dit aan één van Mijn minste broeders gedaan hebt, hebt gij het aan Mij gedaan.

Dáárom dus onze actie voor de uitbreiding van ons diaconessenhuis Tabitha. Vandaar onze gedurige opwekking met-de-daad mee te helpen. Deze oproep tot steunverlening vond en vindt gehoor. Zo vermelden we deze week de volgende giften: gemeente te Westerhaar *f* 65,-; te Hoogkerk *f* 15,-; donateurs te Noordbergum *f* 200,-; zusterhulp te Scheveningen *f* 32,70; te Treebeek *f* 18,50. Allen weer hartelijke dank!

Met alle heiligen.. Neen, die heiligen zijn geen volmaakten, geen zedelijke krachtpatsers, geen morele kampioenen, maar wel mensen, die in Jezus' dienst getreden zijn. Voor hen allen is ons gironummer 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

Friese radenkonferentie

De najaarskonferentie van de raden der baptistengemeenten in Friesland wordt D.V. gehouden op woensdag 13 november a.s. in de jeugdzaal van de baptistenkerk te Leeuwarden, Noordvliet. Aanvang 10.00 v.m.; sluiting 4.00 u n.m.

De *agenda:*

,Tabitha', door ds H. Ploeger,

,De plaats van de voorganger- ambtsdrager - lid in de gemeente, door ds G. Visser,

,De nieuwe zendingssituatie in Kongo', ds J. ter Braak

,De funktie van het gewest', ds J. van Dam.

J.J.S.

Vrijdag 8 nov. 1963 79e jaargang Nr. 3704

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

10 november: kerkbouwzondag

Onze unie-gemeenschap is een bouw-gemeenschap

Dat vindt U natuurlijk erg eenzijdig. Echt iets voor iemand van de Unie-Bouwstichting. Alsof er verder niets gebeurt in onze Unie-gemeenschap! Ter geruststelling: bovenstaande titel is geleend goed, en wel van onze bloedeigen perssekretaris, die in zijn laatste berichten voor de gemeentebladen en -brieven zich op deze wijze uitdrukte. Wat U hem ook verwijten wilt, hij was en is geen lid van de Bouwstichting. Daaròm kan er geen bezwaar tegen zijn, deze titel tot slagzin te bevorderen. Wij zijn toch ook geen gezelschap van brekers! In tegendeel, over de hele lengte en breedte van ons Unie-terrein wordt gebouwd, en hoe! Aan een eigen zendingsveld in Kongo, met algehele verantwoordelijkheid voor de geestelijke en medische verzorging en voor het onderwijs.... Aan ons eigen seminarium, dat zich geplaatst ziet voor de geweldige taak om in de komende 15 jaren niet minder dan 50 broeders op te leiden voor het voorgangersambt.... Aan ons evangelisatie- instituut, om bij de ernorme volksverplaatsing in nieuw ontstane steden en woongebieden pioniersposten te stichten en te bemannen.... Aan ons eigen diakonessenhuis, dat een enorm uitbreidingsplan heeft.... Aan ons „kerkenpark", waarvan op het ogenblik voor ruim één miljoen gulden in aanbouw is....

Inderdaad: o n z e u n i e - g e m e e n s c h a p i s e e n b o u w - g e m e e n s c h a p.

En toch nog een kerkbouwzondag?

Na een kerkbouwjaar, dat *f* 80,000,- opbracht? Nadat er sinds de oorlog 38 nieuwe kerken en gemeentecentra, waarvan 29 met medewerking van de Unie-bouwstichting, tot stand kwamen? En dat terwijl onze Unie-statistiek in 1946 maar 41 gemeenten telde. Daar naar gerekend zou je zeggen: er valt niets meer te bouwen. Maar de tijd stond niet stil en de groei van onze gemeenten evenmin. De laatste statistiek telt 65 gemeenten en verder een behoorlijk aantal pioniersposten. Dat is een uitbreiding van 24 gemeenten. Bij 18 van deze nieuwe gemeenten kon de Unie-Bouwstichting helpen in het verkrijgen van eigen vergaderruimte....

Moet er dan nog gebouwd worden? In elk geval nog in 9 gemeenten, want daar hééft men bouwplannen, waarvoor reeds een bouwvergunning werd aangevraagd of die al tamelijk gevorderd zijn.

Maar in de toekomst dan?

Wanneer drs J. Reiling in zijn openingsrede van het nieuwe seminariumjaar met een eenvoudig rekensommetje aantoont, dat er in de komende 15 jaar ongeveer 50 broeders opgeleid moeten worden, dan houdt hij rekening met een stevige uitbreiding van het aantal predikantsplaatsen, gebaseerd op de groei van ons werk in het verleden. Of deze wel zo groot zal zijn als in de afgelopen 15 jaar? Hoe meer gemeenten hoe meer mensen bereikt worden met het evangelie. Maar al zou de uitbreiding iets teruglopen, in plaats van 24 b.v. 20 nieuwe gemeenten, dan zal er toch een gelijk aantal nieuwe vergaderruimten bij moeten komen, hetzij door aankoop hetzij door nieuwbouw. Ons rekensommetje ziet er dan als volgt uit: 9 + 20 = 29, gedeeld door 15, *dat is twee kerken per jaar gedurende de komende 15 jaren.* Dan hebben wij er nòg geen rekening meegehouden, dat niet alle bestaande achterstand (aan oude en huurgebouwen) is ingehaald. Wij zullen dus voorlopig (15 jaren) een kerkbouwzondag hebben.

De bedoeling van deze kerkbouwzondag

Voor dit bouwprogramma zijn enorme kapitalen nodig. Dit jaar: ruim één miljoen gulden. Er worden grote bedragen aan hypotheken en leningen aangetrokken, waarvoor elk jaar een kapitaal aan rente moet worden betaald.

Hoewel elke begroting van elk nieuw projekt altijd sluitend moet zijn, voordat tot bouw wordt overgegaan, hebben de gemeenten en vooral de jonge posten het zwaar in het nakomen van deze verplichtingen. Daarom probeert de Unie-Bouwstichting door het *‚10 ct-fonds'* deze gemeenten tegemoet te komen in de hoge financieringskosten. De bijdragen uit dit fonds worden als giften aan deze gemeenten verstrekt. Dit fonds wordt gevormd door giften en collekten van partikulieren en gemeenten. En U begrijpt, hoe belangrijk het is, dat deze stroom van giften en kollekten ononderbroken blijft door vloeien. Dit jaar was het trouwens geen

In dit nummer o.a.:

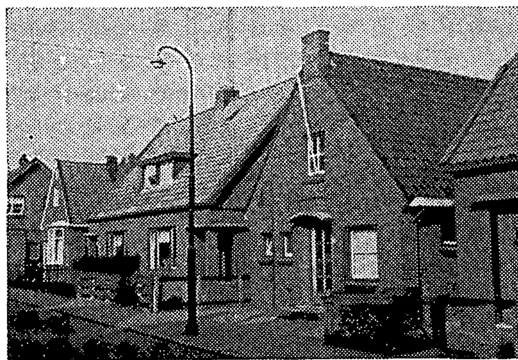
Citaat van de week: **Geef u geen moeite voor de schaduw van een grote naam.**
(Thomas à Kempis)

stroom, het ging meer druppelsgewijs! Dacht men dat het '10 ct-fonds' na het kerkbouwjaar niet meer nodig zou zijn? Dan hoop ik, dat het bovenstaande U allen van het tegendeel heeft overtuigd. Zodat in deze laatste weken van 1963 nog de begrote *f* 7.500,- bijeen gebracht worden. Maar ook nog op een andere manier kan men in dit geweldige bouwprogramma meewerken: *door spaargelden van particulieren en bouwfondsgelden van gemeenten* bij de U. B. S. te beleggen. Dit kan gebeuren ten gunste van een bepaalde gemeente, waardoor zij de beschikking krijgt over geld tegen een lage rente of zonder rente. Alle inlichtingen over deze spaargeldregeling worden gaarne gegeven door ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem. Velen maken reeds van deze regeling gebruik. Zij weten: hun geld is even safe als op de bank; het brengt net zo veel rente op: en geheimhouding is volledig verzekerd. Zij hebben de voldoening op deze wijze daadwerkelijk mee te helpen in het winnen van de slag om ons 'kerkenpark.' En die slag is nog lang niet geëindigd, misschien is zij nog maar pas aan de gang! Dat hopen wij.. want dan geeft de toekomst ons handen vol werk, werk van en voor de Heer.

G. Brongers

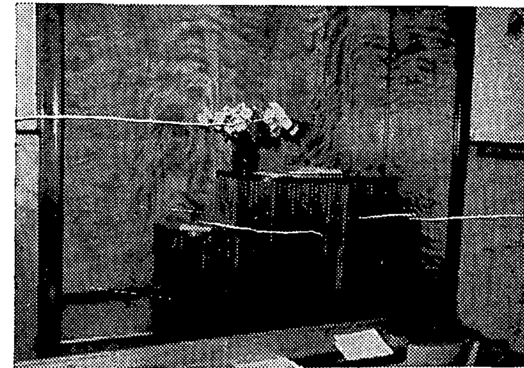
Lemmer heeft een baptistenkerk

Zoals we reeds eerder in ons weekblad meldden wist de gemeente te Staveren beslag te leggen op een kerkgebouwtje in Lemmer, ‚Rehoboth' dat zich bizonder leent voor de gemeentelijke- en evangelisatiearbeid in en rondom dit zich industrialiserende dorp.
Zondag 20 oktober kon een dankbare gemeente het bizonder mooie gebouw in gebruik nemen. De kerk, die normaal aan ongeveer 120 personen plaats biedt moest tijdens de feestelijke dienst waarin *ds J. H. Blenkers* van Staveren voorging zeker wel een 200 mensen bergen.. Zelfs de kansel was meer dan bezet. Een warme dienst dus; ook al omdat zowel in de toespraak van ds Blenkers (over Openb. 3 : 7-13), de samenzang en de medewerking van het staverse gemeentekoor als in de verschillende toespraken (van gemeenten, unie, gewest, overheid en plaatselijke kerken) in warme en welgemeende woorden uiting werd gegeven aan de vreugde die er bij velen heerste.
Het was het voorrecht van de oudste ouderling van de gemeente te Staveren, *br J. W. Zwaan* om het gebouw aan de Heer der gemeente op te dragen. Het door hem uitgesproken gebed, waarin dit ‚geschenk' Gods dankbaar werd aanvaard èn Hem teruggeschonken werd stellig door de aanwezigen van harte meegebeden.

‚Rehoboth', het zondag 20 oktober j.l. ingebruik genomen kerkgebouw te Lemmer ten behoeve van de door de gemeente te Staveren in deze plaats te verrichten gemeentelijke- en evangelisatiearbeid.

's Avonds werd op meer ongedwongen wijze aan deze dankbaarheid uiting gegeven. Verschillende verenigingen van de gemeente te Staveren werkten aan het programma mee, terwijl er allerlei praktische voor de arbeid geschikte geschenken werden aangeboden.
Intussen is met de ingebruikneming van ‚Rehoboth' in Lemmer (Lijnbaan) de arbeid in deze plaats welke voorheen in huissamenkomsten werd verricht meer in de openbaarheid getreden. „Wij vonden het niet eerlijk het evangelie voor ons zelf te houden en het niet uit te dragen. Wij willen de wereld laten weten, welk een Heiland Jezus is", aldus een van de broeders uit Lemmer (*br Zijlstra*) in een toespraakje namens de baptistengemeenschap in Lemmer bij de ingebruikneming van het eigen kerkgebouw.
De diensten welke voortaan iedere zondagavond in Lemmer worden gehouden beginnen om 7.00 u. Ds Blenkers en voorgangers uit andere friese gemeenten zullen bij toerbeurt in deze diensten voorgaan. Vanzelfsprekend ligt het in de verwachting, dat ook andere aktiviteiten vanuit dit centrum ontwikkeld zullen worden.
Geve de Heer, dat er op deze nieuwe arbeid zegen rust; dat gelovigen er worden versterkt en dat verlorenen er de weg van het behoud leren gaan.

Deze foto van de kansel toont duidelijk, dat ook het interieur van het kerkje ‚Rehoboth' te Lemmer in fraaie en goed onderhouden staat verkeert. Varende broeders en zusters die geregeld Lemmer aandoen maken we er op attent, dat in dit kerkgebouw aan de Lijnbaan elke zondagavond om 7.00 uur dienst is.

Tabitha-Bouw-Actie

S.O.S.

Save our Souls!
Steunt Ons Streven!
Solitair Of Solidair?
Saboteert Oude Schavuitenstreken!
Sof Of Succes!
Spekt Onze Spaarpot!

Het zou niet moeilijk zijn, zo een beetje door te gaan met jongleren met woorden. Het zou echter vermoeiend kunnen zijn, zulks te lezen. Derhalve zwijgen wij.
Maar spreken zullen we, als het gaat over Tabitha. Want Tabitha is het waard zich er altijd opnieuw voor in te zetten. Met stoicijnse onverstoorbaarheid zullen we voortgaan, u op te wekken: Steunt Ons Streven. Tabitha is geen showroom van christelijke (bepaaldelijk: baptistische) weldadigheid, maar een plaats, waar het Woord des kruizes en de daad-der-navolging het bittere water der beproeving zoet maken. We werpen geen stralenkrans om het hoofd der diaconessen en der andere zusters, noch strelen wij wiens ijdelijkheid ook. Maar wel sporen wij u aan, van het uwe af te staan, opdat het uwe ten goede moge komen aan hen, die het uwe nodig hebben. Wij schuwen de strijd niet, maar spaart u ons de verspilling der krachten. Tabitha is niets spectaculairs, maar zonder Tabitha schieten wij tekort in onze christelijke roeping in een stelselmatig-plichtmatig verzorgde maatschappij-van-de-wiegtot-het-graf.

Spekt onze spaarpot

En maakt u zo de uitbreiding van Tabitha mogelijk. Die uitbreiding is noodzakelijk. Als u meent er een andere mening op na te moeten houden, wel, het spijt ons. Maar niettemin rekenen we op u. Want niemand mag achterblijven in de offerande voor Tabitha. Sterrenkijkers noch stierenvechters hebben enige belofte van Jezus ontvangen, maar wel zij, die een beker koud water reiken aan de medemens.
De zondagavondjeugd van Tweede Exloermond zond *f* 25,-; prachtig, jongelui!
Voorts ontvingen we van JB te J *f* 10,-; EJH te H *f* 3,-; FHK te dH *f* 2,50; fam. S te D *f* 5,-; HP te Z *f* 5,-. Alle gevers weer hartelijke dank. Voor wie in de komende tijd nog een gift wil overmaken.. ons gironummer is 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

Indien wij in het licht wandelen hebben wij gemeenschap met elkander, (1 Joh. 1 : 7).

Dit is een regel uit de brief van Johannes. Deze discipel wordt wel de apostel der liefde genoemd en zijn brieven spreken ook veel over liefde. Johannes zal in de dagen waarin hij leefde de mensen hebben gadegeslagen en ze vaak hebben gezien als eenzame figuren die proberen hun weg alléén te vinden in deze wereld. Daar lag ook reeds de nood der eenzaamheid.

Vandaag is er nog niet veel veranderd. De nood der eenzaamheid drukt nog op de mens. We ontdekken heel wat eenzame mensen en nog wel het meest in de grote steden. Zelfs mensen, die vele vrienden hebben klagen over de eenzaamheid en de oudere mensen kennen vaak de nood der eenzaamheid het beste. We zouden haast zeggen, dat de mens geen tijd meer heeft om zich eenzaam te voelen. Daar is de radio, de TV, de weekeinduitstapjes, allemaal middelen tegen de eenzaamheid en toch wordt de mens steeds verder in de hoek der eenzaamheid gedrukt.

Ergens moet de fout liggen. Ergens moet het verkeerd gegaan zijn, waardoor de mens vereenzaamt. De fout ligt bij de verbreking van de relatie met God. Sinds deze verhouding verbroken is, is de mens gaan zwerven als een vreemdeling over de aarde. Hij doolt rond en raakt verstrikt in de eenzaamheid. De mens heeft God verstoten en daarmede zich zelf tot een eenzame figuur gemaakt. Toch is dit niet het laatste. Johannes schrijft: „Indien wij in het licht wandelen hebben wij gemeenschap met elkander". De nood der eenzaamheid wordt daarmede opgeheven. Christus heeft die nood doorbroken.. Indien wij in Zijn licht wandelen dus in Hem geloven, gaat ook ons hart open voor de andere. Wij zien de andere weer, onze naaste. De gemeenschap met God brengt ons in de gemeenschap met de anderen. Dan zullen wij moeten openstaan voor de andere. Dan moeten we uit ons eigen huisje, waar we ons zo veilig voelden en zo knus onder ons zaten.

Dan moeten we uit onze isolement, waar we het zo' naar onze zin gemaakt hebben en naar onze smaak en principes hebben ingericht. Indien wij in 't licht wandelen, dan hebben wij het niet meer in eigen huis te zeggen. We zijn in gemeenschap komen te staan. Eerst met Christus en daardoor met de andere. De andere is in onze gezichtskring gekomen.

De eenzaamheid is verbroken en doorbroken. Wij hebben gemeenschap met elkander.

Deze gemeenschap gaat stuk wanneer wij ons zelf weer opsluiten. Dan komen we in de eenzaamheid. Johannes wil ons zeggen dat wij véle zusters en broeders hebben.

Wanneer we dit licht doven, dan wordt het stil rondom ons. Heel erg stil. Daarom de waarschuwing van Johannes. Wij willen zijn woorden ter harte nemen. Hij zegt het ons nog eens weer:

„Indien wij in het licht wandelen hebben wij gemeenschap met elkander".

We staan in een gróte gemeenschap.

Scheveningen K. Corporaal

Aan rustige wateren

Wandel in het Licht

BIJ BROEDERS

Voor hen die het voorrecht hebben de Verenigde Staten en de baptisten van dat land te bezoeken is het niet gemakkelijk om een juiste indruk te krijgen van het amerikaanse gemeenteleven. Een kennismaking met de administratieve staven van de vertegenwoordigende en uitvoerende besturen en kommissies - in hun indrukwekkende gebouwen - ligt voor de hand. En ze hèbben er indrukwekkende gebouwen: universiteiten, middelbare scholen (colleges), seminaria en- niet te vergeten - grote kerken. Met gepaste trots laat men je zien wat op dit gebied voorhanden is: First Baptist Churches. . met duizenden leden en de daarvoor noodzakelijke gebouwen. Maar ook stijlvolle, lieflijke en moderne kerkgebouwen in de betere buurten. . .

Natuurlijk, het is niemand kwalijk te nemen wanneer het mooiste en het beste wordt getoond. Het is ook beleefd tegenover je bezoeker hem juist dat te tonen.

En als die bezoeker de wens kenbaar maakt: Nu wil ik weleens wat anders zien dan ‚First Baptist Churches', bijvoorbeeld een gemeente, die met meer of minder sukses moet werken onder moeilijke omstandigheden; een gebied waar de bevolking om een of andere reden bezig is weg te trekken en waar de gemeenten maar moet zien stand te houden? Welnu, de kans om ook met deze dingen kennis te maken kreeg ik. Dat was via het architekten-adviesbureau van de ‚Sundayschoolboard' in Nashville. Ik was daar om ons bouwprojekt in Amsterdam-W. te laten bewonderen en het op détails te vergelijken met wat de ervaring de broeders daar heeft geleerd. Maar goed, één van de leidende mensen moest juist even naar een kerk in de buurt die men bezig was wat op te knappen. De kerk stond in een van de buitenwijken die door sanering ontvolkte. Maar, nog altijd telde die gemeente 1200 leden. Men wist niet goed wat er moest gebeuren: de kerk verbouwen of een nieuwe bouwen. De zalen en zaaltjes voor vormingswerk en zondagsschool heb ik niet geteld, maar het was dichter bij de 100 dan bij de 50. En natuurlijk was er een ‚kerkelijk bureau' met tenminste één sekretaresse in volledige dienst. Ik heb de voorganger - ook een nog jonge broeder - bemoedigd en hem verteld, dat het misschien nog weleens wat zou worden: dapper volhouden maar. In Nederland zijn we eerst ook maar klein begonnen..!

Het is duidelijk: Dit was niet helemaal wat ik bedoelde en ik werd op mijn wenken bediend. De gemeenten in Richmond en omgeving hadden juist een - wat zij noemen - 'leken-opwekking', een campagne van een week. Sprekers uit het gehele land traden op, waar onder de rijkste en beste lekesprekers die Amerika kent, o.a. W. Maxey Jarman en Howard Butt. En ze doen het goed, zoals die advokaat die ik tijdens een middagpauze-dienst hoorde. Maar ik dwaal af; ik wilde immers een kleine gemeente! De voorganger haalde me af bij het hotel en bracht me naar zijn kerk: een oud kerkje met naar schatting 150 zitplaatsen. Een keldertje van twee bij twee meter was de pastors study. De rest van de kelderruimte, alles even vochtig en bedompt, was verdeeld in enkele ruimten voor zondagsschoolwerk. Geen deuren, wel stenen afscheidingen. Het was allemaal heel primitief. De broeder-voorganger leidde me trots rond: Kijk eens, dat hebben ze zelf allemaal gemaakt!

Ik werd rondgeleid alsof ik speciaal uit Holland gekomen was om alleen hen te bezoeken. De samenkomst begon. Er waren misschien 50 mensen. De liederen waren vertrouwd: ‚Breng ze thuis', ‚Zeg het aan Jezus'. Het ging niet mooi maar wel van harte. De voorganger die naast me zat zong zonder zich om de melodie te bekommeren. Tot mijn verbazing ging hij daarna naar voren om - met zo'n stem nota bene! - een solo te brengen. En, U kunt me geloven of niet: het was waarachtig mooi! Die man wist precies wat hij waard was. Hij gaf niet meer en niet minder; vooral niet minder. En God was goed, onvoorstelbaar goed voor ons allemaal, daar in dat oude kerkje. Zoals die mensen luisterden zo luisterden mijn ouders vroeger als Johan de Heer voor de radio was..

Er schoot een gekke gedachte door mij heen, dat ik ooit zo.. als ik in de badkamer zing gaat zelfs de zeep er vandoor.

Twee minuten later stond ik er. Voor het eerst van mijn leven zong ik een solo in de kerk: ‚Het ruw houten kruis'. In het Nederlands. En het ging, want dat ruw hou-

ten kruis is me dierbaar. En niemand lachte.
Niemand lachte ook toen een eenvoudige broeder, die eigenlijk niet zo goed uit zijn woorden kon komen als spreker optrad. Het was immers een ‚leken-opwekking'! Hij las een stuk uit de bijbel en zei, dat het zo verschrikkelijk mooi was wat daar stond en toen las hij nog een stuk voor en dat was ook al zo mooi. Hij had gelijk, het was mooi wat hij - waarschijnlijk na weken zoeken - had uitgezocht. Weer was God goed en Zijn zegen daalde over ons. Toen kwam zijn getuigenis: Hij had 30 jaar zonder Christus geleefd en toen was deze broeder-voorganger op zijn weg gekomen en hij had nog nooit een vader gehad, maar deze broeder was voor hem een vader geweest.. en hij had hem tot Jezus geleid. En daar was hij zo verschrikkelijk blij mee en ze moesten allemaal blij zijn, dat God deze voorganger naar hun gemeente had laten komen om hen van de Heer Jezus te vertellen. Want alleen de Here Jezus kan je zonden vergeven en je gelukkig maken. En ze moesten niet allemaal 30 jaar wachten maar nu tot Jezus komen. Jezus is je vriend die elke dag bij je is en dat was dan wel alles wat hij te zeggen had, amen.
Dat ‚amen' kwam van de voorganger, die naast hem kwam staan met zijn arm om hem heen. Twee broeders, vrienden en ze hadden de Heiland zo lief.
Toen moest de gast uit Holland spreken, en die had maar één bede: Heer geef dat ik het niet bederf.
Toen de voorganger me naar huis bracht reden we nog een tijdje in de omgeving van de kerk. De mensen groetten hem vriendelijk. Hij vertelde, dat hij andere, grotere gemeenten had gediend maar hier waren zoveel mensen die liefde en zorg nodig hadden en hij was zo blij, dat hij ze daarvan iets kon geven.

-o-

Als je een artikeltje schrijft dan moet er iets boven staan. Bijna had ik boven dit praatje gezet: Het andere Amerika.
Maar dat zou beslist oneerlijk zijn geweest tegenover de beter gesitueerde gemeenten. Ook daar stroomt het leven van Jezus Christus rijk en verfrissend. Ook daar kwamen mensen bewogen naar voren om een beslissing voor Hem te nemen, zich te melden voor de doop of voor Zijn dienst ergens in Zijn wijngaard.
God wordt verheerlijkt in de prachtige zang van de koren, het verrukkelijke spel van eminente organisten en het krachtige woord van bekwame predikers. Het is hetzelfde Amerika, dezelfde Geest van liefde, trouw en toewijding.
Het is niet eens Amerika, het is van de Heer.
Waar Zijn volk is mogen we dit vinden en vinden we het ook. In een kerk als in Richmond met 2000 zondagsschoolbezoekers als in het pas gekochte kerkje in Lemmer *(Gefeliciteerd, Staveren!)*. In het kleine kerkje in Nashville zo goed als straks in de ‚Herdenkingskerk' - in Amsterdam, waar de voorganger - dit tot aller geruststelling - zich niet zal wagen aan solozang.

M. G. Boeschoten

Nashville, Tenn., USA, 22 oktober 1963

gemeenteberichten

BEMOEDIGENDE ERVARINGEN

GENK (BELGIë) — (A. H. DEELSTRA). In Genk gaat het goed. Er wordt gezaaid en we geloven, dat de Here wasdom geeft. Om ons te bemoedigen mogen we nu en dan maaien: zielen worden gered voor de eeuwigheid.
Deze zomer hadden we met een 60-tal jonge en oudere mensen - waarvan het merendeel zo goed als nooit het evangelie hoorde - een kamp aan zee. We hebben deze kans dankbaar aangegrepen en hebben onder hen het Woord Gods uitgedragen. Er zijn kontakten gelegd die we deze winter verder trachten te bewerken.
Na de vakantie-periode begon het werk in school en gemeente weer. De school is dit jaar gestart met meer leerlingen dan verleden jaar. Ruim 70 kinderen horen in onze klassen elke dag uit de bijbel vertellen. Het is een zaaien in hope, dikwijls worden de vruchten van dit werk eerst na jaren geoogst. Daarvan hebben we wonderbare ervaringen opgedaan. Kinderen die verloren schenen voor het evangelie en onder de druk van allerlei omstandigheden rooms werden en die we later opnieuw mochten ontmoeten, waarbij bleek, dat het uitgestrooide zaad toch niet was verstikt.
Eén van onze jongemensen meenden we helemaal te moeten opgeven. Nadat hij aanvankelijk de Heer had aangenomen en op zijn belijdenis was gedoopt kreeg hij kennis aan een roomskatholiek meisje. Beiden trouwden tenslotte in de roomse kerk en hij verliet de evangelische weg. Op de wereldse weg geraakt raakte hij verstrikt in de drank, zodat zijn gezinsleven wel moest stranden. Toen de jongeman tenslotte geen weg meer wist zocht hij ons opnieuw op. Zijn vrouw had hem door al de ellende verlaten en weigerde bij hem terug te keren. Dat bracht hem tot zichzelf en toen we samen praatten werd het hem duidelijk dat al de jammer gekomen was omdat hij Jezus had verlaten. Dan hebben we onze knieën gebogen en onder tranen beleed hij zijn schuld voor God. Nu verlangde hij ook in de gemeente zijn schuld te belijden. En dan mochten we hem weer opnemen in de gemeente. Toen we evenwel zijn vrouw opzochten weigerde ze opnieuw met hem te beginnen. Als we haar na ettelijke bezoeken vertelden, dat hij vanaf nu met Jezus wilde leven en zich geheel onder Jezus' leiding stelde verhoorde de Heer onze gebeden en het gezin werd weer samen gebracht. Vanaf deze tijd was onze broeder trouw in het bezoeken van de samenkomsten en ook zijn vrouw kwam mee. Kort geleden heeft ook zij Jezus als haar Heiland aangenomen en gaf de wens te kennen Hem te volgen door het water heen.
Straks wordt zij gedoopt. Jammer voor ons heeft de man nu een betrekking elders gekregen waardoor hij nog slechts zelden de diensten zal kunnen bezoeken; we zijn echter blij voor hem. En éénmaal in de maand hebben we nu bij hem thuis een ogenblik van gemeenschap.
Een andere jongeman, indertijd een van onze eerste leerlingen in de ‚School met den Bijbel' verloren we geheel uit het gezicht. We wisten, dat hij getrouwd was met een rooms meisje; hij was, zo leek het ons, verloren voor het evangelie. Tijdens een der samenkomsten in dit voorjaar verscheen hij plotseling weer bij ons in de kerk. Na de dienst werd er een afspraak voor een huisbezoek gemaakt. En sindsdien komen hij en zijn vrouw regelmatig in de dienst. Niet zo lang geleden kwam hij met tranen in de ogen vertellen, dat hij het verlangen had de Here Jezus aan te nemen. We baden samen en hij gaf zijn hart aan de Heer. De zondag daarna kwam ook zijn vrouw ons vertellen, dat ze met Jezus wilde leven en ook zij nam Hem aan als haar Heer en Heiland. Zondag 6 oktober werden zij beiden gedoopt en aan de gemeente toegevoegd. Het was een blijde dag; velen waren voor 't eerst aanwezig om er getuige te zijn van een bijbelse doopsbediening.
Dat zijn enkele voorbeelden uit de laatste tijd. De Heer werkt en zielen komen tot overgave en tot kennis der waarheid. Bemoedigd gaan we voort en we geloven, dat het zaad vrucht zal dragen. Ook hier over de grenzen gaat Zijn werk gedurig voort!

EVANGELIE IN WOORD EN DAAD

EMMEN — (D. M.). Gaarne maken wij allen in den lande deelgenoot van de zegen en blijdschap in onze gemeente. In korte tijd, met een tussenpoos van veertien dagen mochten wij twee doopdiensten hebben.
In de eerste werd een jonge broeder van Klazienaveen en in de andere een zuster en broeder uit Emmen gedoopt.
In beide diensten was ons kerkgebouw overvol en dat nog wel terwijl eenmaal ons zangkoor met 50 leden op bezoek was in de gemeente Almelo.
Ook op ander gebied worden alle krachten in-

De voornaamste opdracht

De gemeente is er terwille van de wereld die Christus nog niet kent. Hiermee is niet alles over de gemeente gezegd, maar wel is hiermee haar voornaamste opdracht gegeven. Het goede zaad, de verkondiging van het evangelie is haar toevertrouwd en de akker is de wereld. Merkwaardig, dat de Here Jezus ook de kinderen Gods ziet als het zaad dat op de akker wordt uitgezaaid. Het zegt ons, dat het evangeliewoord door ons leven wordt uitgedragen. Dat we met ons hele zijn erbij betrokken worden en dat het onszelf kost. EJ-64 mag voor U betekenen, dat U meer geeft voor de verbreiding van het evangelie - maar vooral, dat ge uzelf geeft. Zorg toch, dat ieder het weet!

NADER BEZIEN

Mijnramp in Lengede

Nog op het moment waarop we dit schrijven houdt de gehele wereld de adem in bij de dramatische pogingen om de elf nog opgesloten mensen uit de ingestorte mijngangen van Lengede (Duitsland) te redden. Bodemkundigen, mijnbouwers, medici en technici en natuurlijk het beste materiaal, alles en iedereen is ingezet om deze mensen weer naar boven te brengen. „Nu moet ons de hemel nog bijstaan", verklaarde een van de autoriteiten toen hij voor de televisie de reddingspogingen toelichtte.

Wat zijn mensenlevens kostbaar! Geen moeite is te veel, geen materiaal te duur als het er om gaat mensen te redden. Zelfs al zou het slechts om één mens zijn, dan nog wordt alles in het werk gesteld om die ene mens te behouden. Dan worden helden geboren!

Ja, we leven in een vreemde wereld. Terwijl in Lengede man en macht werden ingeschakeld om enkele mijnwerkers van een gruwelijke dood te redden vielen er aan de grens van Marokko en Algerije schoten en werden domweg tientallen mensen gedood. Zo maar, moedwillig, om een of andere politieke gril of afleidingsmanouvre.

Aan de ene kant blijkt een mensenleven zo kostbaar te zijn, dat alles geprobeerd wordt om het ten koste van vele opofferingen te redden, aan de andere kant wordt diezelfde mens niet geteld. De miljoenen slachtoffers, gevallen aan de fronten, in luchtbombardementen en koncentratiekampen hebben miljoenen keren het bewijs ervan geleverd.

We leven in een schizofrene wereld. We bereiden oorlogen voor en zetten de strijd tegen ziekte en lijden voort. We drijven handel met de vijand - zelfs in wapentuig, als dat zo uitkomt - en bestrijden hem tezelfde tijd met felle hetze en propaganda. We reglementeren de oorlog en geven geleerden de opdracht in hun laboratoria nog verschrikkelijker wapens uit te vinden.

En het gekke, nee het hemelschreiende is, dat we het heel gewoon vinden. Zo gespleten leven we.

De ‚hemel' zegene de pogingen van de mensenredders in Lengede!

v.D.

gespannen het evangelie te verbreiden.
Aan een oproep om te komen tot de bouw van een tweede vergaderplaats in de nieuwe wijk Angelsloo, werd door zeer veel broeders en zusters gehoor gegeven. Als een sprinkhanenplaag werd door zeventig mensen en meer aanslagen gepleegd op de aardappelvelden in Emmens omgeving, welke in enkele uren werden afgezocht, hetgeen belangrijke inkomsten voor ons bouwfonds tengevolge had. Dat was evangelie in de daad. Inmiddels is het winterprogramma van onze evangelisatie alweer begonnen en we zijn dankbaar dat velen, ook onze beide voorgangers, zich voor deze arbeid willen inzetten. Geve, de Heer Zijn zegen over al Zijn werk.

IN HOOGVLIET EIGEN CENTRUM

PERNIS — (Korr.). Het is lang geleden dat we iets uit de gemeente hier lieten horen. Nu, de arbeid vindt geregelde voortgang. In september en oktober hielden we goed bezochte kontaktavonden in Pernis en Hoogvliet; over enkele weken hopen we ze ook in Spijkenisse te houden. Drie kindersamenkomsten hebben we in voorbereiding, waarbij dia's vertoond zullen worden over de zending in de Baliem-Vallei (West-Irian). We hopen vele kinderen te bereiken en hen te kunnen wijzen op de grote Kindervriend.
Zaterdag 2 november was het feest in Hoogvliet. We konden namelijk een gebouwtje van een bankinstelling voor onze arbeid kopen. Op genoemde datum is het feestelijk in gebruik genomen en aan de Heer der gemeente opgedragen. Naast God is een woord van dank jegens de broeders in Hoogvliet stellig op zijn plaats: zij hebben er iets moois van gemaakt. Al ons werk hebben we in Hoogvliet nu in eigen gebouw. 's Middags was er een receptie, waar verschillende vertegenwoordigers, o.a. van de kerken en het Leger des Heils aanwezig waren. 's Avonds vond de ingebruikneming plaats onder grote belangstelling. Ook de gemeenten Rotterdam-Centrum en -Zuid waren vertegenwoordigd. Onze zusters en broeders te Hoogvliet waren intens blij en het was hen aan te zien! Stelle de Heer het gebouw en de gemeenschap in Hoogvliet voor deze omgeving tot een rijke zegen!

Beroepingswerk

De baptistengemeente te *Delfzijl* deed een *beroep* op *kand. Th. Pothof* te Utrecht haar als hulpprediker te komen dienen.

Dr Schulte Nordholt sprak op NBSV-konferentie

Van 25 tot 27 oktober waren een veertigtal jongeren uit baptistengemeenten bijeen te Bunnik (U.) op de najaarskonferentie van de NBSV. In een aan meer romantische tijden herinnerende omgeving - kompleet met oude poort en schilderachtige bruggetjes - poogde men al luisterend en diskussierend zijn houding te bepalen in een wereld die vandaag zich ontwikkeld heeft uit wat gisteren was en morgen weer anders zal zijn.
Uit vele eigen ervaringen kon dr J. W. Schulte Nordholt putten, toen hij zijn gehoor rondleidde door de amerikaanse samenleving. Verschijnselen als het Social Gospel, het pacifisme en vooral het rassenvraagstuk - waarover spreker verschillende boeken schreef - werden gesteld tegen de achtergrond van de zich steeds opnieuw orienterende christelijke kerk
Het optimisme, dat het Rijk Gods in een sociaal program verwerkelijkt kan worden is ná de tweede wereldoorlog vrijwel voorgoed verdwenen. „Christenen zijn voorzichtiger geworden. Men kán niet meer zeggen: dáár ligt onze lijn van handelen. Echter, men kan ook niet meer onder de verantwoordelijkheid uit".
Het pacifisme bleek in de twintigste eeuw voor vele christenen op irreële gronden te berusten. Nu, in het tijdperk van de nukleaire bewapening, herzien velen deze afwijzende houding. De pacifistische beweging heeft met het veranderen van de situatie weer nieuwe inhoud gekregen.
Bij het rassenvraagstuk zien wij, dat de negers pas in de laatste jaren tot bewustheid komen. Hun slaafse en onderworpen houding tegenover de blanken - gepaard gaande met een „vlucht naar de hemel" - is geen karaktertrek, maar het gevolg van een jarenlange - ook van christelijke zijde - ontvangen behandeling, welke zijn wortels heeft tot vóór de tijd van vrijmaking door Lincoln.

Met een portret van dr Martin Luther King besloot dr Schulte Nordholt zijn uiteenzetting. Dr King, een man van grote zeggingskracht en met een geweldig optimisme gaat voorop in deze grote strijd, die vandaag gevoerd moet worden. Verliest hij, dan zullen ongetwijfeld grote groepen negers het christendom de rug toe keren en in de armen van extreem anti-blanke groeperingen gedreven worden.

Wat het overige - hoewel niet minder belangrijke - van dit weekend betreft willen wij volstaan met het noemen van een enkel programmapunt: Met de nodige hartstocht werd in diskussiegroepen gedebatteerd over de sociale taak van de gemeente en over het verband tussen „zuiverheid in de leer" en (on)verdraagzaamheid.

De heer D. van Ruler, filmcriticus, behandelde op boeiende wijze de film als mythe waarbij hij evenwel soms de voorraad parate kennis bij de luisterende studenten overschatte. Zijn inleiding spitste zich toe op een beschouwing van het werk van Antonioni en Bergman, wier filmen respektievelijk een nihilistische en een evangelische taal spreken.

Tijdens de Algemene Vergadering tenslotte werd (opnieuw) besloten met de gespreksgroepen in de verschillende steden door te gaan en te streven naar een grotere regelmaat in dit werk. De lustrumkommissie kwam met plannen voor een waardige lustrumviering op tafel, welke - zij het in „gematigde" vorm- werden aanvaard. Mogen wij besluiten met het doorgeven van de nieuwe samenstelling van de Senaat: drs J. Bijleveld, praeses; J. W. de Jong, abactis; A. H. Schlüter, quaestor en mej. N. de Haan (Beerta), assessor. H.

BIJ ONS IN DE GEMEENTE

Oh, land van mest en mist! (of woorden van gelijke strekking) moet De Genestet hebben gedicht toen hij op een herfstige dag zijn geboorteland aan een poëtische beschouwing onderwierp. En 't mist er nog steeds, tenminste in oktober en november. Of 't onze volksaard ook werkelijk heeft beinvloed, die mist waardoor we vaak in een klein wereldje leven, is nog de vraag. In elk geval willen we toch wel graag meerderen in het wel en wee van ons wereldje doen delen en daarom gaan we weer vertellen wat er zo al ‚Bij ons in de gemeente' de afgelopen weken gebeurde.

Overigens, sommige administrateurs van gemeenteblaadjes sturen ons hun blaadje nog niet. Of zijn de ‚gemeenteboden' van Stadskanaal, Vriescheloo, Emmen, Enschede, Amsterdam-C., Den Haag en Den Helder misschien opgeheven? 't Zou ons spijten!

Weet U wat de hoogtepunten uit het ‚kerkelijk' jaar der baptistengemeente te BORNE zijn? We zullen u niet laten raden: het zijn de ‚najaarsfeesten', vroeger wel anti-kermisavonden geheten. In de loop der jaren blijken het pro-kerkbouwavonden te zijn geworden want de nijvere bornse baptisten spekten door deze anti-avonden hun kerkbouwfonds.

De voorganger van WESTERHAAR is jarig geweest. Op zichzelf niets bizonders, want eenmaal per jaar zijn alle voorgangers jarig, zoals iedereen trouwens. Het bizondere school hierin, dat de jarige dominee als cadeau van de gemeente een gaskachel voor zijn studeerkamer kreeg. Nu we in Nederland met zo'n slordige duizend miljard kubieke meter aardgas zitten kan ds Jac. Schouten van Westerhaar nog heel wat jaartjes plezier van zijn verjaardagscadeau hebben.

Het zangkoor van VROOMSHOOP-DAARLERVEEN vierde dezer dagen zijn tienjarig bestaan. Dat is tegenwoordig voor een zangkoor al een behoorlijke leeftijd. Daarom: onze gelukwensen bij de vele andere!

In Apeldoorn is, zo vertelt ‚Ons Gemeenteblad', een (ongevaarlijke maar wel vreugdevolle) brand uitgebroken. Er was maar een klein vlammetje voor nodig, slechts de opmerking van een broeder na de kerkdienst: geef me tienduizend gulden, dan komt er een nieuwe kerk. . . Een belangrijk deel van dat beginkapitaal is er intussen al. En er wordt hard gewerkt om nog veel meer geld voor dat doel bijeen te krijgen. Zelfs Zusterhulp is bezig om voor een grote bakkerij dozen te plakken. . . Geen wonder dat ‚Ons Gemeenteblad' bij dit bericht over uitslaande brand in Apeldoorn er aan toevoegt: Brandweer wordt verzocht niet uit te rukken. . .

Reeds eerder meldden we, dat de gemeente te ALPHEN A.D. RIJN vergevorderde bouwplannen koesterde. Welnu, dezer dagen is de architekt met een ontwerp gereed gekomen, dat aan de gemeente kan worden voorgelegd. Intussen gaan allerlei aktiviteiten door: als de eerste steen gelegd wordt moet ook het geld voor de muren en het dak er zijn, vindt men.

Steeds meer buitenlandse arbeidskrachten komen naar Nederland. Veelal uit overwegend roomskatholieke landen. Toch blijken er ook baptisten onder die buitenlandse werkkrachten te zitten; de gemeente te ARNHEM heeft tenminste kontakt gekregen met twee spaanse baptisten die in Ede werkzaam zijn. De gemeenten in plaatsen waar buitenlandse arbeiders werken zouden er goed aan doen zich op een of andere wijze op de hoogte te stellen van de eventuele aanwezigheid van buitenlandse geloofsgenoten. Taalmoeilijkheden kunnen een belemmering voor hen zijn zich zelf te melden bij de plaatselijke gemeenten. Het behoort niet tot de onmogelijkheden, dat in de nabije toekomst nog meer spaanse en italiaanse werknemers naar deze lage landen komen om er ver van huis hun (nederlands) brood te verdienen.

In EDE waar men sinds enkele maanden reeds geregeld diensten op zondag houdt (vanuit Arnhem) is men nu ook met een ‚kinderkerk' begonnen. Men startte er op een zaterdagmiddag met een spelmiddag; 25 kinderen kwamen er. De kinderdienst, elke zondagochtend om tien uur trekt nu een vijftiental jongens en meisjes. Ook gaat men er elke donderdagavond op uit met een Zaaier-kolportagegroep. Er wordt gewerkt door de Edenaren, die het werk niet laten doen door de ‚moeder'-gemeente maar zelf de hand aan de ploeg hebben geslagen. De enig juiste methode, denken wij.

Enkele verblijdende (finantiele) berichten uit het land van Bartje: de penningmeester van de gemeente in ASSEN vertelt in ‚De Brug', dat de leden goed over de brug zijn gekomen. . . Bijna alle leden droegen hun finantiele bijdrage af voor het eerste halfjaar om was; het totaal ervan was maar liefst 30% meer dan in het eerste halfjaar van 1962. Verder, dat in een van de diensten iemand zijn metholsnoepje aan de penningmeester afstond (waarschijnlijk via de kollektezak), hetgeen de geldbeheerder de wens doet uiten: graag de volgende keer gewikkeld in een tientje, Ja, penningmeesters zijn niet gauw tevreden. . . En wij dachten nog wel, dat het in Assen juist een plezierige taak was om er penningmeester te zijn.

Het muziekkorps van de gemeente te TREEBEEK heeft zondag 8 september meegewerkt aan een grote evangelisatiecampagne in Aken (Duitsland). De broeders (en zusters?) kwamen enthousiast van deze trip terug en vertelden er in de zuidlimburgse Gemeentebrief o.a. van, dat deze campagne die een week duurde elke avond een stampvolle kerk trok. ‚Het' wil in Duitsland dus nog wel. ‚Het'? Of zou het komen omdat de gemeente daar nog wel wil..? Nog een berichtje uit de mijnstreek: het zangkoor is na een lange vakantie weer gestart en nu stelt het koor zich voor.. om elke zondag weer aan de diensten mee te werken. Elke zondag, ja we hebben het goed gelezen.

Het werk in IJMOND, waar in IJmuiden een nog jonge gemeente is gevestigd, breidt zich steeds meer uit. Het pas opgerichte zangkoor floreert en ook het zondagsschoolwerk vindt steeds meer expansie nu er ook al in Beverwijk-Oost met deze arbeid kon worden begonnen.

Over het nieuwe werk in VLISSINGEN waarvoor de gemeente te Rotterdam-C. zich heeft ingezet kan deze keer weer iets goeds gemeld worden. Nog steeds groeit het aantal bezoekers dat de bizondere avondbijeenkomsten er bijwoont. Het was de

Oproep aan alle „old-Knaolsters"

Het zal ook jullie allemaal bekend zijn, dat de ons zo bekende oude kerk begin december wordt vervangen door een nieuwe kerk. Deze nieuwe kerk krijgt een prachtige klokketoren. Ik weet wel dat het zo het beste is, maar die oude kerk met zijn vele herinneringen verdwijnt. Daar hadden we onze jongelieden. Daar werden velen door de Heer gezocht en gevonden: „O, welk een wondere dag!" Daar zijn we gedoopt. Wat een veelheid van herinneringen.

En nou die klokketoren. Daar moet een klok in en een heel goeie ook, één die in zijn galmen straks ook ònze dank mee over „'t Knaol" draagt. Kort en goed. Die klok kost twee duizend gulden. Wat is dat bedrag onder zo velen met zo dankbare harten. Mijn vraag aan allen is: Zullen wij met zijn allen straks bij de opening van de nieuwe kerk die klok de gemeente aanbieden? Ja, dat doen we. Stuur Uw bijdrage op mijn giro 928915 en op de openingsdag geven we die klok. Stuur bij Uw gift Uw adres, liefst met een paar regels van Uzelf erbij. Ik ben van plan deze adressen met dankwoorden in een gedenkboek te plakken. Met de aanbieding van de klok wordt ook dit gedenkboek overgedragen. Dit boek zal voor de gemeente daar ook een waardevol bezit zijn. Wie weet een passende opschrift voor de klok?

Beerta, Hoofdstraat 233 **E. de Haan**

laatste keer wat het bezoekersaantal betreft zelfs een rekord: plm. 65 mensen! Ds G. Vegter, die deze arbeid leidt schrijft erover: „Het blijft mij bezighouden of nog niet een doorbraak naar een grotere zaal gewaagd moet worden.." Ook in Goes worden nu en dan bijeenkomsten gehouden. Wat een prachtig werkterrein voor onze gemeenschap, want, menen wij, het zal toch duidelijk zijn, dat een zo groot gebied op den duur niet door één gemeente bewerkt kan worden. En, waarvoor hebben we onze ECU? Toch in de eerste plaats voor zulke gemeenschappelijke objekten?

Hoe moeilijk het vooral voor de hollandse gemeenten is om over geschikte kerkzalen te beschikken is iedere meelevende nederlandse baptist wel bekend. Sinds jaar en dag sukkelt de gemeente te PERNIS er mee, met name voor de arbeid in de nieuwe stad Hoogvliet. Maar misschien daagt er nu licht. Waarschijnlijk kan men voorlopig gebruik maken van het (nood)gebouw van de Raiffeisenbank. Natuurlijk, 't is een noodoplossing maar men is er in Hoogvliet reeds dankbaar voor. Een kerk in een bankgebouw. . . Als men in Hoogvliet nu maar niet denkt, dat kerk en kapitaal hand in hand gaan. Voor die kombinatie moet men in elk geval niet bij de baptisten zijn.

Om daar nog even op door te gaan: overal moet men hard werken om via akties en extra inspanningen de gang van het werk bij te houden. Ook deze keer lazen we weer van bazars, verkopingen en allerlei andere campagnes teneinde zoveel mogelijk te kunnen voldoen aan de mogelijkheden die geboden worden. Misschien, dat die arbeidslust nu wel extra opvalt omdat het eigenlijke werk-seizoen weer is begonnen en dus allerlei gebeurtenissen in het vooruitzicht moeten worden gesteld. Hoe het zij, er wordt gewerkt bij ons in de gemeente, en dat is beter voor de gezondheid dan de gezapige rust van renteniers.

v.D.

Evangelist J. Kits jubileerde

Verleden week vrijdag, 1 november was het 35 jaar geleden, dat evangelist J. Kits als full timer in dienst trad van het britse evangelisatie-genootschap 'The Open Air Mission'. Aan dit jubileum is men in die kringen waarbinnen br Kits heeft gearbeid niet voorbijgegaan. Ook wij maken melding van dit jubileum omdat br Kits in vele van onze gemeenten geen onbekende is. Met name in de dertiger jaren werkte de jubilerende evangelist samen met enkele van onze voorgangers die ten nauwste betrokken waren bij de evangelistische beweging die in die jaren de friese 'Wouden' beroerde.

v.D.

Nu een ZAAIER straks een maaier

Van De Vinkenhof

Aantallen kampers

Het is een hele drukte, om in het hoogseizoen alle gasten goed te ontvangen en te verzorgen. Maar als allen reeds lang weer thuis zijn en bijna al aan de vakantie van het volgende jaar denken, wordt op ons kantoor nog gewerkt aan de completering van de administratie. We zijn nu zover, dat we de aantallen van de bezoekers nu weten. Vooral onze eigen kampen zullen U interesseren en op onze eigen grond mochten we een wat groter aantal mensen begroeten dan vorig jaar. Dit kan vermoedelijk liggen aan de uitschakeling van De Moraine voor groepskampen. Een deel van de beozekers is dus naar onze eigen kampen gekomen en een ander deel heeft als groep elders onderdak gezocht.
De juiste aantallen zijn: gezinskampen 313 jeugdkampen 200, tussenjeugdkampen 189, junioren 39.
Daarnaast hadden we nog een hele stroom buitenlanders en niet-baptistengroepen.
T.z.t. hopen we ook die aantallen te kunnen publiceren. We zijn blij met de belangstelling voor onze kampen. De staven hebben vele suggesties gegeven voor een verdere voortbouw van dit werk, waarmee we ons nut hopen te doen. Met elke suggestie - van wie ook maar - zijn we blij. In de bestuursvergadering van 30 november a.s. en in de kampcommissie leveren deze suggesties rijke stof tot bespreking.
Buiten de materiële punten is de geestelijke bedoeling van ons kampwerk een onderwerp, waarop we ons voortdurend moeten bezinnen. Want het doel van ons werk is niet gericht op vakantie-besteding, maar op het bieden van een gemeenschap, die ons dichter bij de Heer brengt.

Nieuwe vrienden melden zich

Aan alle gemeenten zijn folders gezonden, om „vrienden" voor ons werk te winnen, die ons met een kleiner of groter bedrag steunen. Met dit geld kunnen we allerlei aanschaffingen doen, die we niet uit de gewone exploitatie kunnen bekostigen. Aan de folders was een aanmeldingsformulier gehecht, dat men ongefrankeerd aan ons kon zenden dank zij een daartoe verkregen machtiging van de posterijen. Deze folders zijn in vrijwel alle gemeenten in de gemeenteboden gesloten of anders gebeurt dit nog. We zouden graag álle kaarten ingevuld terugontvangen. Als U nog geen besluit hebt genomen, zou U dan dézer dagen ons kunnen verrassen?
Voor de Europese Conferentie 1964 bezocht ik een voorgangersconferentie in het baptisten-jeugdhuis *'Auf dem Ahorn'*, Hohenlimburg, Duitsland. Een nog nieuw oord met grote uitbreidingsplannen en een sobere, maar smaakvolle inrichting. Het bleek me, dat men er ook een vriendenactie kende, want men kwam maandelijks 2000 duitse marken te kort. Maar 600-700 vrienden zorgden er voor, dat toch elke maand de eindjes weer aan elkaar geknoopt konden worden. Deze vrienden kwamen uit de „Vereniging Westfalen", een onderdeel van de duitse unie, dat ongeveer even groot is als ónze gehele unie. Een stimulerend voorbeeld!
Zulk een voorbeeld gaven ook de gevers van de volgende bedragen, die we in oktober ontvingen op postrekening 250591 t.n.v. „De Vinkenhof", Den Dolder:

JN, H *f* 1,-; FHR-G, H *f* 2,50; MvdS, G *f* 10,-; JB, DH *f* 2,50; fam. V, DH *f* 20,-; JT, IJ *f* 25,-; JFvW, H *f* 25,-; PB, A *f* 10,-; bapt. gem. Delfzijl *f* 46,86; EvZ-K, U *f* 15,-; JN, H *f* 1,-. Totaal *f* 158,86.

Totaal zijn we dit jaar nu voorbij de *f* 1200 gekomen. Gebruikelijk is, dat we de *f* 2000 in een jaar passeren. Maar zou dit bedrag nu hoger kunnen komen?
Door onze steun maken we onze opleiding, ons kampwerk en al wat verder aan ons centrum moet gebeuren tot een bron van zegen voor al onze gemeenten. Veel dank! We gaan moedig sámen voort!

Broertjes

Uit ons Unie-Bureau

In de maand oktober kwamen de volgende bijdragen en giften in het Unie-bureau binnen:

1) **voor de ECU:** A'dam-W en Zaandam f 250,-; Exloërmond f 100,-; Winschoten f 10,-; Almelo-Geraniumstr. f 39,81; Alblasserdam f 40,05; N. Weerdinge f 153,47; Haarlem f 41,71; Musselkanaal f 240,26; Assen f 45,-; Siddeburen *f* 18,-; Apeldoorn *f* 30,-; Emmererfscheidenveen f 47,41; Hoogkerk f 20,-; Vroomshoop f 94,32; Groningen-Noord f 217,64; Sneek f 110,-; (was abusievelijk als bijdrage voor zending verantwoord); Drachten f 32,96; Musselkanaal f 140,50; R'dam-Zuid f 20,-; Noordbergum f 41,02; mevr. BB te B f 50,-; HHB te B f 5,-; Ev. week-end *f* 33,32; NBVB *f* 1763,80.

2) **voor de Opleiding:** A'dam-W. en Zaandam f 150,-; Exloërmond f 200,-; Winschoten f 10,-; Alblasserdam f 36,05; Musselkanaal f 85,83; Sneek f 118,05; N. Weerdinge f 111,81; Haarlem f 138,61; Almelo (Geraniumstr.) f 5,-; Assen f 15,-; Apeldoorn f 80,-; E.E.veen f 84,25; Hoogkerk f 20,-; Vroomshoop f 48,88; Groningen-Noord *f* 200,24; MJtB, H *f* 200,-; R'dam-Zuid f 5,-; Noordbergum f 46,70; S. te R. f 105,-; mevr. NN te B f 50,-.

3) **voor de Zending:** A'dam-W. en Zaandam f 500,-; Exloërmond f 100,05; Alblasserdam f 34,25 en f 47,51; Winschoten f 113,75; Musselkanaal *f* 140,-; Haarlem *f* 43,60; Sneek *f* 485,32; Almelo-Geraniumstr. *f* 42,47; en *f* 38,60; Drachten *f* 106,-; Assen *f* 45,-; Den Helder *f* 140,65; Apeldoorn f 84,-; Vroomshoop f 43,12; Groningen-Noord f 322,12; N. Weerdinge f 180,-; Noordbergum f 93,- en f 100,-; mevr. BB,B *f* 50,-; Westerhaar *f* 75,-; NN,E *f* 7,50; NN,V f 10,-; Groningen-Noord f 155,-; Noordbergum f 250,-; Staveren f 195,75; Zondagsschool Stads-

kanaal f 47,96; Groen van Prinstererschool, Hengelo *f* 10,16 en *f* 19,85; NBVB *f* 2.552,39; Zusterhulp Harlingen *f* 97,-.
4) voor het 10-cents-fonds der UBS: Staveren f 86,70; Rotterdam-Z. f 17,50 en f 15,50; A'dam-W en Zaandam f 100,-; Haarlem f 17,71; Vroomshoop f 48,40; Assen f 5,-; Siddeburen f 21,35; Hoogkerk f 6,50; NN,V f 10,-; JT,Y f 10,40; HdJ, NW f 10,-; mevr. BB,B f 50,-.
5) voor het Noodfonds: WV,A 2x f 5,-; JL,DH *f* 100,-; MJtB,H *f* 100,-; Hoogkerk *f* 7,45; NBJB f 100,- (Skolpje) en f 50,- (Dousadj) Staveren f 100,-.
Aan alle gevers en géefsters onze hartelijke dank!

Wat is er bijeengebracht voor de „grote vier" in de eerste 10 maanden?

Voor de ECU *f* 11.252,68; voor de Opleiding *f* 13.848,44; voor de zending *f* 19.889,40 voor het 10-cents-fonds *f* 3.696,38.

Als er ergens een nagekomen bijdrage voor het kerkbouwjaar 1962 door middel van de 1⁰/₀-actie op doorzending wacht, dan willen we die nu graag in het unie-bureau ontvangen. We zullen dan immers tot de definitieve opmaak en afsluiting van deze belangrijke actie kunnen komen. Wel kunnen we nu zeggen, dat is bijeengebracht tot heden *f* 80.076,45. Maar u weet: voor kerkbouw is veel geld nodig!

Giro 9260 ten name van de Unie van Bapt. Gemeenten, Amsterdam

Giro 1504 ten name van de Bouwstichting der Unie, Amsterdam

T. Jansma

Op bezoek bij dr Jan J. Kiwiet

Een bezoek aan Chicago moest voor mij natuurlijk inhouden een bezoek aan de onder ons zo bekende dr Kiwiet. Uit het oog is niet uit het hart, en dat bleek wederzijds het geval te zijn. Niet alleen bij ons maar ook in Amerika heeft zijn naam reeds een goede klank. Alle belangrijke baptisten die ik ontmoette spraken met groot respekt over hem.
Nu is dr Kiwiet associate-professor aan Northern Baptist Seminary bij Chicago. Zijn colleges worden opmerkelijk goed bezocht en dat verwonderde me niet nadat ik er een van had bijgewoond.
Dat dr Kiwiet ondernemend is wisten we; in welke mate bleek weer in Amerika. Terwijl iedereen jaren en jaren moet sparen om de eerste aanbetaling van een eigen huis te kunnen doen zit hij nu al met zijn gezin in een prachtig nieuw huis, dat wat het interieur betreft grotendeels door hemzelf is en wordt afgebouwd. Hoe hij dat allemaal voor elkaar gekregen heeft is een hele geschiedenis, maar het is hem gelukt en voor amerikaanse begrippen is het iets buitengewoons. De degelijke zuinige huisvrouw die hij uit Nederland meenam heeft in dit alles natuurlijk een groot aandeel. Er waren overigens nog een paar redenen meer om juist deze vrouw mee te nemen, maar dat is zonder meer duidelijk voor iedereen die mevrouw Kiwiet kent.
Natuurlijk hebben we lang en veel gepraat over Nederland. Hun hart is nog voor een groot deel hier, hoe goed het hen ook mag gaan daar in Amerika. Ze blijven voortdurend op de hoogte en hun hart en gebeden zijn bij ons.
De dag van mijn vertrek was tegelijk de dag waarop mevrouw Barendregt-Louw - de moeder van mevrouw Kiwiet - arriveerde. Ze heeft daar nog een dochter wonen, die - om het eenvoudig te houden - met een broer van dr Kiwiet getrouwd is. Ook zij, oud-leden van de gemeente te Amsterdam-West maken het uitstekend.

Nashville Tenn., USA

M. G. Boeschoten

Elektrostatisch orgel van Dereux produceert 'ingeblikt' geluid

Op 9 september heeft dr Anton van der Horst in de Krijtbergkerk te Amsterdam een concert gegeven op een elektrostatisch orgel, een nieuwe vinding die ontwikkeld is door de Franse ingenieur Dereux. Het nieuwe orgel omvat 27 sprekende registers, verdeeld over twee klavieren en pedaal. De toonvoortbrenging geschiedt door middel van luidsprekers die geluid produceren dat is „gecopieerd' van pijporgels uit Parijs en omgeving, waaronder enkele Cavaillé-Coll orgels. Dereux is er in geslaagd de geluidtrillingsvormen van deze orgels door een fotografisch proces op bakelieten schijven te graveren. Bij het bespelen van het orgel draait een aftastschijf langs de onderscheidene gravures die door de inwerking van elektrische stroom in de aangeslagen volgorde hun vastgelegd trillingspatroon produceren dat versterkt door de luidsprekers, het oorspronkelijke geluid voortbrengt.
Het resultaat is verrassend. Het is voor een leek onmogelijk om op het beluisteren van de muziek alleen vast te stellen dat een pijploos orgel wordt bespeeld. Anton van der Horst zelf meende met een pijporgel te doen te hebben toen hij het Dereux orgel voor het eerst hoorde bespelen. De aanwezigen in de Krijtbergkerk moeten ongetwijfeld dezelfde gewaarwording hebben gekregen. De muziek klonk zuiver, warm en natuurlijk en deed in niets onder voor de geluidweergeving van een pijporgel van uitstekende kwaliteit.
Dr. Van der Horst meende dat het nieuwe orgel een volledige vervanging voor het pijporgel betekent. Het bevat in feite ,ingeblikt' geluid afkomstig van hoogwaardige pijporgels dat op geen enkele wijze is gedenatureerd. Het orgel kan derhalve nooit ontstemd raken en is evenmin gevoelig voor temperatuurinvloeden.
Aangezien de prijs van het orgel (*f* 11.700) vier tot vijf maal lager is dan die van een gelijkwaardig pijporgel, lijkt dit elektrostatisch orgel een uitstekende oplossing te zijn voor instellingen die tot nog toe financieel niet aan een pijporgel toekwamen, aldus een bericht in het blad Electro Radio Mercuur van 5 oktober j.l.

Radenkonferentie Gewest-Holland

De radenkonferentie van het Gewest-Holland zal plaatsvinden op zaterdag 23 november a.s. Aanvang 3.30 uur n.m.
Oorspronkelijk zou deze vergadering gehouden worden op 19 oktober; zij moest echter uitgesteld worden, daar zij anders zou samenvallen met de eveneens op deze datum belegde konferentie voor sekretarissen en penningmeesters op Renderloo.
Op de agenda staan nu de volgende onderwerpen:

Wereldgelijkvormigheid ingeleid door ds G. W. Tijman,
Opwekking, ingeleid door ds M. G. Boeschoten.

Zoals gebruikelijk zal de vergadering gehouden worden in de vergaderzaal van „Silo" te Utrecht, Heerenstraat 34-36.

W.S.V.

Advertenties

Mede namens wederzijdse ouders hebben

HANS PETERS
en
IRENE MENAGE

de eer U kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, waarvan de voltrekking D.V. zal plaatsvinden op vrijdag 15 november 1963, des namiddags om 2 uur, ten stadhuize te Deventer.

Huwelijksinzegening om 2.30 uur in de Baptistenkerk te Deventer door de Weleerwaarde Heer Ds. E. J. Huizing te Hoogeveen.

Deventer, oktober 1963,
Oudegoedstraat 96,
Zwolseweg 403.

Receptie van 4.30-5.30 uur in hotel „Leeuwenburg", Keizerstraat 32, Deventer.
Toekomstig adres: Bellatrixstraat 17b, Delfzijl.

Op 25 oktober 1963 heeft God onze geliefde broeder

HENDRIK ARIE BENNE

tot Zich geroepen.

Hij diende de gemeente in grote trouw.

Trooste de Heer onze zuster en haar kinderen.

De baptistengemeente te Den Haag.

Vrijdag 15 nov. 1963 79e jaargang Nr. 3705

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Waar ligt het aan ?

De vraag die boven deze regels prijkt komt menigmaal bij de dominee op. Waar ligt het aan! Hoe komt het! Waarom reageert die broeder en die zuster nu juist zo. Dan is de dominee bezig zijn schaapjes te leren kennen. De verantwoordelijke mens zoekt naar de achtergronden, de samenhangen en is bereid een antwoord op te schorten als hij nog niet over voldoende gegevens beschikt om niet een voorbarig en dan vaak verkeerd antwoord te geven.

Er zijn in de gemeente gezinnen waar de pastor nooit problemen mee heeft. Gezinnen waarvan de leden gewoon en goed in de gemeenschap meeleven en geen moeilijkheden veroorzaken. Ze gaan ter kerke en ze doen ergens in de gemeente mee aan een stuk werk. Ze steunen en dragen alle dingen mee. Maar er zijn ook altijd gezinnen en enkelingen die altijd weer reden tot zorg en verzorging geven. Dan zijn er de uitlatingen als:
„Ik voel me niet thuis in de gemeente"
„Ik vind de preek te moeilijk"
„Ik krijg niet wat ik nodig heb, en ga de kerk net zo uit als ik er in gekomen ben"
„Er is geen liefde in de gemeente"
„Ik wil niet aan dat werk mee doen, want broeder Pietersen deelt daar de lakens uit"
„Dominee komt nooit bij ons, en bij broeder Jansen komt hij regelmatig thuis"

Meestal is het gelukkig zo, dat zij die moeilijkheden veroorzaken sterk in de minderheid zijn, maar je hebt ze in elke gemeente en ze vragen veel tijd en liefde, en soms komen ze opeens uit een hoek waar je ze niet verwachtte.
En steeds weer is de eerste vraag die de dominee stelt: Waar ligt het aan, hoe komt het.

Wat een grote rol speelt in verschillende probleemsituaties is, dunkt mij, de veranderende gemeenschapsstructuur in onze gemeenten. Vroeger was de opbouw van onze gemeenschap betrekkelijk eenvoudig: mensen uit eenzelfde leefkring van hoofdzakelijk arbeiders met voornamelijk dezelfde geestelijke aanleg. Wanneer wij spreken van vroeger doelen we op de eerste generatie van baptisten. Tegenwoordig beginnen de verschillen zich af te tekenen binnen het eigen verband. Verschillen in maatschappelijk opzicht. Verschillen ook in aanleg en vorming. Misschien is dat eerste nog niet zo belangrijk. Al wel belangrijk is het tweede: grotere verschillen in aanleg en vorming, en daarmee verschillende waardemeting en smaak. De eerste generatie had de instelling van de opwekkingsbeweging. De instelling van vandaag en morgen is die van een gevestigde kerkgemeenschap. In de volgende generaties zullen deze dingen steeds meer zichtbaar worden. Daarbij komt dat iedere gemeenschap de geestelijk actieven en de geestelijk volgzamen kent.

Onder geestelijk actieve mensen verstaan wij hen die in staat zijn in welke situatie ook gezegend te worden. Zij zijn in staat tot zelfstandig denken en verwerken der dingen. Hun ziel is actief positief gericht. De meer passief volgzame geesten nemen alleen dat op waar zè vast op ingesteld zijn. Het gewende, het eigene en het bekende zegent hen. Ik denk aan de vrouw die alleen al een zegen in de kerkdienst kreeg door de wijze waarop de dominee in de preek het woord „Jeruzalem" uitsprak. Dit voorbeeld is wat caricaturistisch, maar daarom juist veelzeggend. Simpeler gezegd: de mensen van deze groep die geworteld zijn in de opwekkingsbeweging meten de preek van de dominee naar de stijl van de preek en de preektrant. Heeft de dominee niet voldoende beweging, te weinig extra luide uitroepen, te weinig kennelijke transpiratie, dan is het 'm niet. Zij meten de geest in de gemeente naar de geest van de opwekking en een bepaalde omgangstaal, naar de aanwezigheid van bidstonden volgens de bekende methodiek. Let wel, hier wordt geen oordeel uitgesproken over opwekking en bidstond. Het gaat om mensen die in feite geestelijk onzelfstandig en onvolwassen zijn. De actieven uit die tijd, die in staat waren tot zelfwerkzaamheid des geestes, tot doordenken en verwerken zullen evenzeer een rustig betogende dominee kunnen waarderen als de fel emotionele opwekkingsprediker. Zij zullen in andere tijden hun ziel aanpassen bij andere gebruiken en methoden. De groep van eigenlijk geestelijk niet-actieven kan dat niet, en heeft het er moeilijk mee.
Dat is niet alleen maar zo bij ons, maar evenzeer het geval in de andere kerkgemeenschappen. Indien U bijvoorbeeld een kerk neemt die helemaal niets van opwekkingssfeer afweet, waar de ons zo goed bekende bundel-liederen buiten de aandacht en belangstelling staan zal de daar aanwezige groep van passief meelevenden geen waardering en begrip kunnen opbrengen

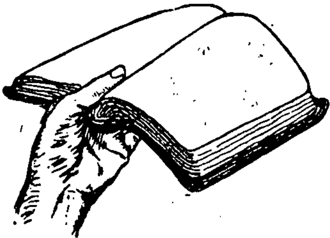
In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **God geeft elke vogel zijn voedsel maar Hij gooit het niet in 't nest.**

voor de voortreffelijke preek van de vurige dominee van het opwekkingstype. Ze zullen het gek vinden en zich generen.
De mensen van deze aanleg moeten niet verward worden met mensen die wat minder geleerd hebben dan anderen. Wij kennen mensen met middelbare-schoolopleiding die tot deze groep behoren.
De geestelijk actieven worden evenzeer gevonden onder de mensen met minder schoolontwikkeling dan de zogenaamde gevormden. Met dit verschil, dat de geestelijk actieve mens, hoe weinig schoolontwikkeling hij ook mag hebben er altijd op uit is iets te leren. Dit in tegenstelling tot een dominee die pas gepromoveerd was tot doctor in de godgeleerdheid en wie ik vroeg met welke studie hij nu bezig was. Hij antwoordde, dat dit nu niet meer nodig was! De man had zijn doel bereikt, maar er viel niet mee te praten. Hij was nooit volwassen geworden.
In een zich veranderende gemeenschap als de onze hebben deze mensen het niet gemakkelijk. Misschien dat deze regels sommigen van hen aanspreken en er aanleiding toe worden dat zij zich aan hun geestelijke onactiviteit ontworstelen. De moeilijkheid is echter de zelfherkenning. Als een mens zelf kan zeggen hoe het komt dat hij op een bepaalde manier ergens op reageert is hij al bezig een „ander" mens te worden. In een volgend stukje willen we nog eens de vraag stellen „hoe komt het" en dan wijzen op een andere mogelijkheid.

Ph. L. (Gn.)

IN DE LEER

Zijn leven

Wie was Jezus Christus ?

Hoe zou het komen dat volgens de weergave van Lucas in de Handelingen de apostelen in hun prediking en getuigenis zo weinig over het leven van Jezus vertelden? Wel stonden ze er op, dat de opvolger van Judas een man moest zijn die alles vanaf de doop van Jezus door Johannes had meegemaakt tot aan zijm hemelvaart, maar in hun prediking maakten ze van alles wat ze van de Heer wisten maar heel weinig gebruik. De enige toespelingen op Jezus' leven vinden we in Hand. 2 : 22 en in 10 : 36. Uit dit laatste vers blijkt dat Petrus in Caesarea veronderstelde, dat de mensen wel zouden weten dat Jezus rondging „weldoende en genezende," en dat geeeft ons meteen een vingerwijzing.

In hun prediking tot Joden en heidenen wezen de apostelen vooral op de bizondere dingen van Jezus' leven, de dingen die Hem van de gewone mensen onderscheidden, maar niet op de dingen die Hij met alle mensen gemeen had. Dat is eigenlijk typerend voor de houding die men in het oudste christendom tegenover Jezus' leven heeft aangenomen. Na zijn opstanding springen vooral die daden in het oog die eigenlijk al op de opstanding vooruitliepen, de genezing van zieken, de uitwerping van duivelen, ja de opwekking van doden. Die drongen zich toen in de gedachten van zijn discipelen het krachtigst naar voren. Maar toch gebeurden deze dingen tijdens Jezus' mens-zijn.
De brief aan de Hebreeën bewaart herinneringen aan Jezus' leven, die ons een heel ander beeld geven. Daar lezen we in 5 : 7 en 8 dat Jezus tijdens zijn leven gebeden en smekingen onder sterk geroep en tranen heeft geofferd aan Hem die Hem uit de dood kon redden. Dat slaat niet alleen op Gethsemane maar is een totaalbeeld van het leven van onze Heer. Tegen de achtergrond van deze gebeden en tranen moeten wij de overwinningsdaden zien die zozeer op de voorgrond staan. Achter de oppervlakte van zijn leven gaat een voortdurende worsteling schuil.
De inhoud van deze worsteling staat eigenlijk nergens met zoveel woorden in de evangeliën aangeduid. De verzoekingen in de woestijn kunnen ons echter op weg helpen om er iets van te verstaan. Want in die verzoekingen gaat het in de eerste plaats daarom, dat Jezus uitgedaagd wordt om iets te doen dat Hij zich, als één die meer is dan een mens, gerust permitteren kan. Maar als Jezus stenen tot brood maakt houdt Hij op een mens te zijn die er ten aanzien van het dagelijks brood net zo voorstaat als een ander. Als Jezus van de rand van het tempeldak zal springen, houdt Hij op een mens te zijn die als hij zulke dingen doet te pletter valt. Dàt is het punt waarom het gaat: deze mens moet mens blijven. Hij mag tijdens zijn leven niet uit zijn „rol" vallen. Hij heeft het op zich genomen om „leeg" te worden en mens te zijn als de anderen en de verzoeker weet heel goed dat dat het knelpunt is. Op dat punt valt hij Hem aan en op dat punt ligt ook zijn worsteling waarvan Hebreeën spreekt. Het grote geheim van Jezus' leven ligt niet in zijn wonderbare daden. Die waren gemakkelijker te verstaan en te geloven dat de verborgenheid van zijn mens-zijn. Dáármee hebben wij moeite. De eeuwen door heeft de christelijke kerk geworsteld met dit probleem. Meestal heeft men zijn godheid zo sterk benadrukt dat er voor zijn mens-zijn niet veel ruimte meer over was. Waar men dat echte mens-zijn van Jezus naar voren wilde halen daar wist men met zijn godheid geen raad meer. Ons menselijk denken is ook maar beperkt en wij kunnen eigenlijk deze twee dingen er niet tegelijk een plaats in geven.
Wie zich in het leven van Jezus verdiept, stuit op het geheimenis van zijn mens-zijn. Evenmin als bij het mysterie van zijn geboorte komen we „er uit." De Grieken hadden gelijk: het eeuwige kan niet ingaan in het tijdelijke; God kan geen mens worden. Alle argumenten van rede en logica verzetten zich er tegen. Maar God schuift ze opzij en wordt een mens. In de gestalte van Jezus van Nazareth is God op aarde incognito aanwezig.

Daarom heeft het leven van Jezus een diepe betekenis voor zijn discipelen. Zij willen immers dat Christus in hen gestalte verkrijgt. Omdat Jezus Christus waarachtig mens is geweest krijgt het „niet meer ik maar Christus leeft in mij" slechts gestalte in de navolging van Christus. Zo wil de God en Vader van onze Heer Jezus Christus op aarde incognito aanwezig zijn in de levens van zijn kinderen.

J. Reiling

Voor de mens van nu

Wij hebben een verantwoording voor onze generatie. De generaties voor ons en na ons liggen buiten ons bereik. De mens die nu leeft zal door een mens van nu de boodschap van Gods heil moeten horen. Dat betekent dat we allemaal een taak hebben in de arbeid van de wereld-evangelisatie. Niet alleen in 1964, maar wel vooral in 1964.
Het zal nodig zijn, dat we ons allen bezinnen op wat wij kunnen doen. We zullen ons moeten afvragen: Wat kan ik doen. En ook: Wat kunnen wij doen, als jeugdgroep, als zusterhulp, als zondagsschool, als arbeiders op eenzelfde fabriek, als mensen uit een bepaalde straat, als gezin, etc.
EJ 1964 mag een manifestatie zijn, maar het zal een oppervlakkige benadering van de mens blijven, wanneer het persoonlijke kontakt ontbreekt.

Aan rustige wateren

Hij zorgt ook voor u!

„Werpt al uw bekommernissen op Hem, want Hij zorgt voor U”.

Dat is wel een heel bekend Schriftwoord. In sierlijke letters gegraveerd hangt het in ziekenhuizen, scholen, huiskamers enz. en vaak kan men het vinden op de zondagsschoolkaartjes, die de kinderen mee naar huis brengen. Misschien hebben wij het anderen - ook onszelf - wel als troostwoord meegegeven, als we meenden, dat de omstandigheden zich ertoe leenden. Toch is het niet overbodig, om dit goddelijk bevel met een belofte nog eens te overdenken, opdat wij er de diepe zin van verstaan en er de vertroosting uit putten, die er in ligt en die we juist door onze overbekendheid met deze woorden zo gemakkelijk over het hoofd zien.

„Werpt al uw bekommernissen op Hem”. Is het niet waar dat we deze woorden onwillekeurig zo hebben verstaan, alsof er op volgde: „En Hij zal ze van u nemen?” Dat staat er evenwel in het geheel niet: Wat op dit woord volgt is iets geheel anders. Goed bezien is het de bevestiging van het feit, dat wij bekommernissen, dat wij een last te torsen hebben. Neen, als wij bekommernissen op God werpen, dat wordt zeker niet altijd onze last van ons afgenomen, laat staan op onze tijd en op de wijze, waarop wij dit verwachten.

Wij hebben geen willekeurige God, Die ons iets oplegt en dit dan weer zonder oorzaak of bij de eerste bede ons weer afneemt. Laten wij er aan denken: onze last, onze bekommernis is er door de wil, of onder toelating Gods, met het doel om ons een zegen te brengen en daarom kunnen wij ook niet van die God, Die Zich onze Vader noemt, verwachten, dat Hij in strijd met ons waarachtig belang, ons van iets zal ontheffen, zolang Hij Zijn doel niet bereikt heeft. Neen, de Heer neemt niet altijd en direkt de last van ons weg, tilt het kruis nog niet dadelijk van onze vermoeide schouders, verlost ons nog niet dadelijk van ons ziekbed, noch van onze lijdenssmart. Daarvoor heeft Hij ons te lief, daarvoor begeert Hij te zeer met en in ons Zijn doel te bereiken en ons eenmaal binnen te leiden in Zijn heerlijkheid, waarheen zo vaak alleen de lijdensweg ons voert.

Maar.. „Hij zorgt voor u”, dat staat er ook!

Zorgen, dat wil zeggen: geven wat men nodig heeft. We hebben nodig: kracht, geduld, geloof, berusting, overgave, om onze last of ons kruis te dragen, ons lijden te ondergaan.

Hij geeft ons de kracht er toe en nog oneindig veel meer. Dat is het geheim van de vrede, die in zo menige ziekenkamer gevonden wordt: dat is ook het geheim van de stille, kalme blijdschap, die wij soms zien lichten in de ogen van zwaar beproefden. Waarlijk, het juk drukt niet te zeer en de last is niet te zwaar, als Jezus Christus, onze Heiland, naast ons gaat, als Hij onze hand gevat houdt, als Hij ons en ons kruis samen draagt. Dan is er kracht. Daarom is dat overbekende lied ons zo lief:

Ga niet alleen door het leven,
die last is u te zwaar,
Laat Eén u sterkte geven
Ga tot uw Middelaar.

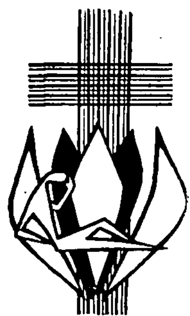
Neen, er is niemand, die bezwijkt onder de zwaarte van zijn kruis, dan alleen de mens, die geen kracht heeft. God zorgt, zegt dit Schriftwoord, voor bezwijkende mensen, die hun bekommernissen op Hem werpen. Hij zorgt voor kracht, voor troost, voor vrede, zelfs voor blijdschap en zo doet Hij roemen, ook in de verdrukkingen.

Beveel gerust uw wegen,
al wat u 't harte deert,
der trouwe hoed en zegen,
van Hem, Die 't al regeert.

(‚Gemeentestem’)

Tabitha-Bouw-Actie

Duidelijk? Overduidelijk!

Het verslag van het congres over de bejaarden in Scheveningen, van de hand van ds W. Veenstra in De Christen van 1 november j.l., is een overduidelijk bewijs voor wat wij nu bijna een jaar lang in dit blad beweerd hebben: er is voor ons als nederlandse baptisten een taak op het terrein van de verpleging van chronische zieken, inzonderheid van zieke bejaarden.

U moet dat artikel eigenlijk nog eens gaan lezen, en u zult met ds Veenstra instemmen: we hebben een opdracht ontvangen en die hebben we uit te voeren ook. Het aantal bejaarden zal in de komende jaren steeds sterker stijgen; 30% van hen heeft verzorging nodig; van deze 30% heeft 8% verpleging nodig. Daarvoor zal in de komende jaren ruimte geschapen moeten worden; daarvoor zal ook vakbekwaam personeel opgeleid moeten worden.

Beide trachten wij in de uitbreiding van Tabitha te realiseren: een verruiming van de verpleegcapaciteit, en een opleiding tot ziekenverzorgster. Iedere gulden wordt daarvoor besteed. Alles wat wij doen, is trachten het mogelijk te maken, dat wij als nederlandse baptisten ons aandeel leveren in verzorging en verpleging van de hulpbehoevende medemens, inzonderheid ook van de bejaarde medemensen, baptisten of niet baptisten.

Dankbaar vermelden wij voor dit doel ontvangen giften: donateurs te Delfzijl *f* 172,-; HH te dH *f* 10,-; GB-S te A *f* 10,-; JZ-E te U *f* 25,-; HQ te R *f* 2,50; mej CDZ te S 2,-; HdV te NP 9,-. Allen weer hartelijke dank. Ons gironummer blijft 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha Bouw Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

Het einde van dit jubileumjaar 1963 nadert nadert met rasse schreden. Ieder, die zich voorgenomen heeft, in dit jaar een gift voor de uitbreiding van Tabitha te schenken, maar aan dit voornemen nog geen uitvoering gaf, willen we gaarne opwekken, daarmee niet te lang te wachten. Des te eerder wij het startkapitaal voor de uitbreiding van ons diaconessenhuis bij elkaar hebben, des te eerder kunnen we beginnen!

H. Ploeger

Loterij voor evangelisatie en zending

De persdienst van de Lutherse Wereldfederatie bericht, dat de noorse Lutherse Missie volgend jaar een loterij zal starten. Voor 300.000 kronen aan loten zullen verkocht worden; de totale waarde van de prijzen bedraagt 217.000 kronen.

Zendeling Harald Sivertsen, die met de leiding van de aktie zal worden belast vertelde, dat er 1507 prijzen zullen zijn, waaronder zes nieuwe auto's, een piano en een boot.

(EBPS)

Ziek zijn beter worden

Op ziekenbezoek, ergens in de stad, vertelde een man mij, hoe hij tijdens zijn ziekte was gaan nadenken over de zin van zijn leven, over het evangelie, de Here God en Zijn dienst, over het geloof. Vóór die tijd kwam daar meestal weinig van: drukbezet leven, goedbetaalde baan, goede gezondheid - u kent dat! Toen nam de Heer hem ‚apart’, uit de kringloop van eten-werken-slapen. Hij leerde de betrekkelijkheid der dingen zien en zichzelf als voorwerp van de liefde van God. Dat kan: de tijd van ziek-zijn hoeft geen verloren tijd te zijn. God kan alles ten goede doen meewerken.

(Uit een gemeentebode)

Dr John D. Hughey verlaat Rüschlikon

EBPS bericht, dat dr John D. Hughey, sinds 1952 als docent verbonden aan het europese baptistenseminarium te Rüschlikon, Zwitserland en na de benoeming van dr Joseph Nordenhaug tot algemeen-sekretaris der BWA in 1960 president van dit theologisch opleidingsinstituut deze belangrijke post zal verlaten in verband met het feit, dat de Foreign Mission Board van de Southern Baptist Convention (USA) hem benoemde tot sekretaris voor Europa en het Midden-Oosten. Deze benoeming zal waarschijnlijk per 1 januari a.s. ingaan. Dr Hughey zal evenwel zijn taak als president van het seminarium blijven vervullen tot de a.s. zomer.

Een opvolger voor dr Hughey is nog niet benoemd.

De nieuw benoemde zendingssekretaris neemt met zijn nieuwe funktie een deel van het werk van dr H. Cornell Goerner over. Dr Goerner vertegenwoordigde als zendingssekretaris de Mission Board zowel in Afrika als in Europa en het Midden-Oosten. Tijdens de laatst gehouden algemene vergadering van dit amerikaanse baptistenzendingsgenootschap werd besloten dit sekretariaat in twee afzonderlijke sekretariaten te splitsen. Dr Goerner koos het Afrika-sekretariaat.

Dr J. D. Hughey, van wie o.a. het boek ‚Die Baptisten, Lehre, Praxis, Geschichte' (J. G. Oncken, Kassel; 1959) verscheen studeerde aan Furman University, Greenville, South Carolina, USA, aan Southern Baptist Theological Seminary en promoveerde in de fakulteit der wijsbegeerte aan Columbia University; deze zomer verleende Furman University hem een ere-doktoraat in de theologie.

In 1942 trad dr Hughey als zendeling in dienst van de Foreign Mission Board. De eerste jaren na de tweede wereldoorlog was dr Hughey betrokken bij het hulp-werk van de UNO in de landen van het Midden-Oosten. Van 1947-1951 werkte de nieuw benoemde als zendeling in Spanje.

We geloven, dat het a.s. vertrek van dr Hughey voor het seminarium te Rüschlikon een verlies is. De verschillende keren, dat we hem mochten ontmoeten openbaarde hij zich als een broeder die zich persoonlijk voor de mensen interesseerde. Een kwalifikatie welke vooral voor iemand die verantwoordelijkheid draagt voor de opleiding van toekomstige voorgangers een onmisbare deugd is!

Deze eigenschap zal de nieuw benoemde intussen ook in zijn toekomstige arbeid zeer te stade komen.

Dr Hughey kent het europese baptisme. Velen in Europa kennen hem. Naar onze mening kunnen de europese baptisten-unies en -bonden zichzelf gelukwensen met de benoeming van de nieuwe Europa-sekretaris.

De Heer der gemeenten zegene hem in zijn toekomstige arbeid!

v.D.

gemeenteberichten

Droefheid en vreugde

VRIESCHELOO — (A.N.). Sedert de komst van onze voorganger ds C. Loot, bijna twee maanden geleden, willen we enkele gebeurtenissen doorgeven die in dit korte tijdsbestek plaats vonden. Twee bejaarde zusters werden na een lang ziekbed verlost van hun lijden, en door de Heer thuis gehaald. Eveneens werd het gezin van onze voorganger getroffen doordat hun kind, na vijf dagen **geleefd te hebben**, door de Heer weer werd teruggenomen. Gods doen is enkel wijsheid en we mogen ervaren dat Hij kracht geeft naar kruis.

Zondag 3 november was een blijde dag voor de gemeente. Twee zusters en een broeder werden gedoopt en daardoor aan de gemeente verbonden. Ons kerkgebouw was bij deze dienst overvol. Na afloop hiervan mochten voorganger en de nieuwe leden voor het eerst met de gemeente het avondmaal vieren, waarbij ze hartelijk welkom werden geheten. Wij zijn God dankbaar voor de oogst die we voor Hem binnen mochten halen.

Onze verwachting is dat Hij meerdere zegeningen wil schenken. De winterarbeid staat voor de deur, en de plannen daarvoor zijn geregeld en vastgesteld. Moge de Heer onze gezamenlijke arbeid die we uit liefde voor Hem doen bekronen met Zijn zegen in al onze gemeenten!

Zegen op de arbeid in Den Helder

DEN HELDER — (J.L.). Na lange tijd ook weer eens uit Den Helder een bericht over de wederwaardigheden hier. Zondag 3 november is voor ons een glorierijke dag geweest. Alle zondagen zijn weliswaar feestdagen, ook bij ons. Dat is merkbaar aan het bezoek in de beide diensten dat beslist niet gering genoemd mag worden maar deze zondag was wel, wat je zou kunnen noemen: een topdag. Op deze dag heeft de Heer het ons mogelijk gemaakt een viertal mensen de gemeente binnen te leiden. Wat is het een verheugend feit als na een hele tijd van arbeid de vruchten van die arbeid zichtbaar worden. Het is ook een bijzondere zegen en bovendien een stimulans om verder te gaan in de arbeid en te volharden in de gevolgde weg. Niet minder is het een dag van blijdschap geweest voor de mensen die in de eerste plaats bepaald zijn geworden bij genade en rijkdom van het geloof in Jezus Christus die geschonken wordt aan hen die Hem in gehoorzaamheid willen volgen. Deze dag bracht voor hen een graf, maar ook een nieuw begin. Hun oude leven legden zij af in het water en zij stonden met Hem op voor een nieuw leven. De diepe betekenis van de doop werd door ds J. Segaar op niet mis te verstane wijze belicht aan de hand van Galaten 3, waarbij in het bijzonder tot uitdrukking kwam dat wij die gedoopt zijn ons met Christus hebben bekleed. Een rijke gedachte voor hen die pas zijn gedoopt, maar niet minder rijk voor hen die met dit woord worden herinnerd aan die grote dag in hun leven.

Met Christus te zijn bekleed, dit woord doet ons meteen beseffen dat het vaak zo schamel te voorschijn komt bij ons, dat wij van Hem zijn.

Na de dienst werd het avondmaal gevierd. Een hartelijk welkomstwoord werd gesproken tot de twee zusters en twee broeders door ouderling C. Kuilman. Het was een goede dienst die ons nog lang bij zal blijven.

Ook het andere werk gaat steeds door in de gemeente. De groep die getrouw wekelijks De Zaaier verspreidt doet dit met veel liefde en zij getuigen daarbij door zingend Hem te loven. Ook de bidstonden staan in de belangstelling en worden goed bezocht. Zangkoor en vrouwenvereniging hebben eveneens een aktief deel in het werk in de gemeente.

In Zijn kracht hopen wij voort te gaan met het werk in Zijn Wijngaard totdat Hij komt.

Furman-universiteit (Baptist) open voor negers

Furman-universiteit, een onderwijs-instelling van de zuidelijke amerikaanse baptisten in de stad Greenville, South Carolina heeft zijn poorten geopend voor studenten van elk ras. Daarmee is deze universiteit de eerste school voor hoger onderwijs in de staat South Carolina welke vrijwillig neger-studenten toelaat. Reeds eerder werd op bevel van het federale gerechtshof de segregatie opgeheven aan de door de staat gesubsidiëerde hogere onderwijsinstellingen Clemson College en de universiteit van South Carolina. Naar EPBS bericht hebben ook verschillende andere zuidelijke baptisten-scholen de segregatie opgeheven.

Missions Magazine in 160e jaargang

‚Missions Magazine' begon dezer dagen zijn 160ste jaargang. Het eerste nummer van dit blad verscheen reeds in 1803. Men neemt aan, dat het 't oudste religieuze tijdschrift ter wereld is. Oorspronkelijk verscheen het onder de naam ‚Massachusetts Baptist Missionary Magazine'; het blad heeft sindsdien verscheidene namen gehad. Sinds 1910 heet het ‚Missions Magazine'.

Het herinneringsnummer, dat ter gelegenheid van deze merkwaardige mijlpaal verscheen was bizonder dik en bevatte de gehele geschiedenis van de georganiseerde baptisten-arbeid in Amerika, telkens verdeeld in perioden van 20 jaar.

NADER BEZIEN

De schotse baptisten en de Wereldraad van Kerken

Tot 1955 was de baptisten-unie van Schotland (plm. 19000 leden) lid van de Wereldraad van Kerken. In dat jaar werd besloten zich er voor een periode van zeven jaar uit terug te trekken om in die tijd zich nader te bezinnen op dit lidmaatschap.
Verleden maand (21-24 oktober) werd op grond van een rapport, dat een studie-kommissie de algemene vergadering der schotse unie had aangeboden, opnieuw over deze kwestie gesproken. Het rapport verklaarde o.a., dat de christelijke eenheid en de wijze waarop deze tot uitdrukking moet worden gebracht gedurig onderwerp van ernstige studie dient te zijn, maar dat op dit moment de eigen gemeenschap niet gediend wordt met een hernieuwd lidmaatschap van de Wereldraad van Kerken. De schotse algemene vergadering aanvaardde het rapport met 316 tegen 59 stemmen. Dat betekent dus, dat de baptisten-unie van Schotland (voorlopig) niet in de Wereldraad van Kerken terug keert.
Afgezien van deze nogal opportunistische argumentatie wordt in het rapport een ander argument naar voren gebracht, dat een veel principiëlere indruk maakt. Het studie-rapport verklaart namelijk ook, dat de eenheid waar het in het Nieuwe Testament om gaat gave van de Heilige Geest is en dat deze eenheid niet een uitwendige of organisatorische eenheid is maar een geestelijke. .*„deze eenheid bezit de christelijke gemeenschap (Christian community) reeds in Christus".*
We vestigen op deze opvatting de aandacht omdat het een geluid is, dat ook onder ons en in ons verwante kringen nogal eens gehoord wordt. Voor hen, die deze gedachte (de eenheid der ware gelovigen is een feit over de kerkmuren heen) *aanhangen bestaat er eigenlijk geen oekumenisch probleem; in elk geval kunnen zij het nauwelijks serieus nemen. Zij spreken niet over de gescheidenheid; liever over de verscheidenheid. Kerkmuren bestaan voor hen niet.*
Natuurlijk, de eenheid van de gemeente is gave van de Heilige Geest. De gemeenschap is eenheid des Geestes. Maar dat kan en mag nimmer betekenen, dat die eenheid daarom ook niet een ‚uitwendige of organisatorische' eenheid zou moeten zijn. De tegenstelling welke op deze wijze wordt gekreëerd (of op zijn minst: in stand gehouden) tussen ‚uitwendig' en ‚inwendig', met andere woorden: tussen ‚zichtbaar' en ‚onzichtbaar' is beslist niet nieuwtestamentisch - maar heidens-grieks - en is, naar onze overtuiging, levensgevaarlijk. In wezen tast deze tegenstelling zelfs de baptistische gemeente-opvatting aan!
Zo er onder ons weer nagedacht en gesproken zal worden over de houding van de nederlandse baptisten tegenover de Wereldraad van Kerken zal het dit onderwerp zijn, dat als een van de eerste en belangrijkste aan de orde moet worden gesteld. Zou blijken, dat we - althans een grote meerderheid onder ons - over de eenheid der gemeente zouden denken als onze schotse broeders dan heeft een hernieuwde bezinning op het oekumenische vraagstuk geen enkele zin. Als probleem zou immers de oekumene dan niet of nauwelijks voor ons bestaan. *v.D.*

Waar wij SAMEN werken

Verleden, heden en toekomst van KLAZIENAVEEN

Heel ons land is het arbeidsveld der nederlandse baptisten. Daarin heeft elke gemeente haar eigen gebied: soms beperkt het zich tot eigen stad of dorp, maar meestal bestrijkt het een wijde omgeving.
Maar er zijn ook gebieden, waar één gemeente de opdracht niet alléén vervullen kan. Dáár werken we sámen.
In onze saamverbondenheid willen we als unie-gemeenten mogelijk maken, dat de arbeid voortgaat. Het is de E.C.U. die deze coöperatie der gemeenten vorm mag geven. Uit dit samen-werken willen we U van tijd tot tijd enkele schetsen geven. De eerste gaat over verleden, heden en toekomst van Klazienaveen.
Op dit terrein heeft de E.C.U. mogen bemiddelen, om uw aller hulp daar effect te geven. Ze heeft dit slechts zéér korte tijd hoeven doen. Maar het was wel op een beslissend moment: om mogelijk te maken, dat in dit dorp een eigen voorganger zou gaan werken. Overigens geeft het verhaal van ds C. de Jong, dat als eerste van deze schetsen hierbij verschijnt een duidelijk beeld van de ontwikkeling van deze evangelisatiepost.
N.J.v.B.

Klazienaveen was voor de oorlog een onogelijk plaatsje in Zuid-Oost Drente; het telde slechts 1700 inwoners. Dank zij de industriële ontwikkeling in de omgeving heeft het zich sterk ontwikkeld en is het uitgegroeid tot een flinke plaats van 10 à 11.000 inwoners. Nog steeds gaat het met die groei en ontwikkeling in stijgende lijn. In dit plaatsje vestigde zich in het jaar 1928 de familie H. Blaak sr. Ze kwamen uit Emmererfscheidenveen en waren leden van de baptistengemeente aldaar.

Twee baptisten temidden van vele ongelovigen en andersdenkenden. Natuurlijk poogden ze, zo vaak dit in hun vermogen was, de diensten in Emmererfscheidenveen te bezoeken om zo het kontakt met de gemeenschap levend te houden. Hoe moeilijk viel dat in die tijden: de wegen waren slecht; in de winter waren ze haast onbegaanbaar. Jarenlang leefden ze dan ook tamelijk geisoleerd.

Werden er dan geen pogingen gedaan om de arbeid ook in Klazienaveen te starten? Jazeker. Ds J. v. d. Schors, toen voorganger in Emmererfscheidenveen, probeerde het. Enkele samenkomsten werden georgäniseerd in een hotel. Het mocht niet baten. Ook ds Barendregt poogde eveneens vanuit Emmererfscheidenveen een post in Klazienaveen te stichten. Maar ook zijn pogingen leden schipbreuk. Was het Gods tijd nog niet? Waren het niet Gods wegen? Het werk zou worden aangepakt vanuit Emmen. Hoe eigenaardig. Immers, ook Emmen was oorspronkelijk een post van Emmererfscheidenveen. Vandaaruit zou dus inderdaad Klazienaveen bewerkt worden, maar indirekt.

In 1949 vinden we de namen van br en zr Blaak genoemd in de boeken van de gemeente te Emmen. In dat jaar werd deze gemeente immers geinstitutioneerd. En ook ds H. Th. Plevier, voorganger van de gemeenten in Emmen en Valthermond, ondernam enkele pogingen om hier te arbeiden. Het bleek nóg Gods tijd niet te zijn.

Eerst in 1954, er waren toen reeds 6 leden, werd een officieel begin gemaakt met de evangelisatie-arbeid in Klazienaveen. De eerste openluchtsamenkomst werd gehouden op donderdag 16 juni. De voorganger der gemeente te Emmen, ds H. v. d. Werf, sprak in zijn openingswoord: „Wij, baptistengemeente te Emmen, doen een aanval op Klazienaveen". En wie zijn die ‚wij'? Moeten we niet zeggen: God en zijn arbeiders? God zegende de aanval, de aanvallers en de wapens.

Toen het getij der openluchtsamenkomsten voorbij was, moesten er samenkomsten in een zaal gehouden worden. Men zocht en vond een onderkomen in de kleuterschool van de gereformeerde kerk aan de Stellingstraat. Op 22 september werd daar de eerste samenkomst gehouden; vervolgens des donderdags om de veertien dagen. Ook

begon men met zondagsschool. Deze werd gehouden in de openbare lagere school; alleen de kerstfeesten werden in het kleuterschooltje gevierd.
Het werk groeide onder Gods zegen. In 1958 telde de groep reeds 19 leden. Men streefde naar een eigen gebouw. In samenwerking met de Chr. Bouwarbeidersbond bouwde men het huidige gebouwtje, gelegen aan de Derksweg, hoek Hillegondastraat. De inwijdingsdienst had plaats op donderdag 13 november 1958.
Inmiddels waren andere takken van arbeid aan de bestaande stam gegroeid. In 1953 begon de Zaaier-verspreiding. Het waren nog maar 25 exemplaren per maand. Zeer belangrijk werk kon gedaan worden met deze papieren boodschapper. Het aantal is nu al geklommen tot boven de 400. Een zusterhulp-afdeling werd opgericht. Er kwamen jongens- en meisjesklubs.
Zo groeide het aantal kontakten met de bevolking. Gods zegen rustte er op. En er kwam groei in het ledental. De 19 in het jaar 1958 waren reeds 53 in september 1962.
In al deze arbeid zijn heel wat werkuren en werkkracht geinvesteerd. Zowel in Klazienaveen als in Emmen waren bereidwillige medewerkers. Mét de uitbreiding kwam ook de overtuiging dat voor dit werk een eigen evangelie-dienaar nodig was. Gedurende enkele zomermaanden mocht student A. Kik hier arbeiden. En kort daarop kwam de grote dag, dat de gemeente te Emmen een tweede voorganger kreeg, met standplaats Klazienaveen.
Op 9 september 1962 werd br C. de Jong bevestigd. Dit was een dag om God te loven en te danken.
En van hieruit met frisse moed verder! Elke zondag is er nu tweemaal dienst in eigen gebouw. Men behoeft niet meer op en neer naar Emmen. Dit is nog wel nodig bij doopdiensten: één der redenen dat er in Klazienaveen gebouwd moet worden. Men heeft het oog gericht op een stuk grond, dat nu letterlijk woest en ledig is en waar straks hopelijk een nieuw kerkgebouw zal verrijzen.
Deze wijkgemeente telt thans 68 leden. Ze zijn dankbaar voor alles wat God heeft geschonken. Ze zijn zich ook wel bewust, dat Hij roept om door te gaan. Immers zijn Huis moet vol worden.
Er is goede, ja grote verwachting voor de toekomst, omdat deze verwachting gebaseerd is op de Heer, onze God. Hij is het, die het werk hier deed aanvangen, die het ook zal voleindigen. Hij bewaart, leidt en bezielt zijn kinderen, ook op deze post.

C.d.J.

Uit onze wereldwijde gemeenschap

★ *Oporto, Portugal.* Van 23 tot en met 25 september werd in Oporto de 29ste algemene vergadering gehouden van de unie van portugese baptistengemeenten. De vergadering werd bijgewoond door 76 afgevaardigden uit de 23 aangesloten gemeenten. De in de unie verenigde gemeenten tellen thans 1006 leden. In het afgelopen jaar werden 112 personen gedoopt; dat betekent één doopkandidaat op iedere negen baptisten!
Ook de inkomsten van de unie ondergingen een groei; in 1962 werd 29% méér opgebracht. Meer dan de helft (54.7%) van de unie-inkomsten is bestemd voor het zendingswerk, dat door de portugese gemeenten verricht wordt in Angola en Mozambique.

★ *Porto, Portugal.* De tweede noord-portugese baptisten-jeugdkonferentie welke in Porto werd gehouden werd door ongeveer honderd jongemensen bijgewoond. Plannen werden beraamd om volgend jaar enkele jeugdkampen te organiseren in Noord-Portugal.

★ *Recife, Brazilië.* Tijdens een grootse evangelisatie-campagne in de staat Pernambuco, Brazilië waaraan door meer dan 70 braziliaanse baptistengemeenten werd deelgenomen - berichten spreken over bijna 1500 bekeerlingen! - kwam 'n vrouw tot geloof die verklaarde 120 jaar te zijn. Na haar beslissing voor Christus ontdeed ze zich van een amulet, (tovermiddel) welke ze om haar hals droeg en zei, dat ze nu niet langer in zulke dingen geloofde.
De slotbijeenkomst van deze campagne, op 7 september, werd door ongeveer 15000 mensen bijgewoond. De braziliaanse televisie zond deze bijeenkomst uit; al de andere bijeenkomsten werden door de radio uitgezonden.

★ *Tanga, Tanganyika.* In Kisosora werd 15 september een nieuw kerkgebouw van de baptistengemeente ingewijd. Het is de eerste christelijke kerk in deze belangrijke plaats. Moslims, Hindoes en christenen woonden de eerste dienst bij; de kerk biedt plaats aan 135 personen.

★ *Washington, D.C., USA.* De kommissie voor Public Affairs van de amerikaanse baptistenkonventies zond de journalist W. Barry Garrett naar het tweede vatikaanse koncilie te Rome teneinde de kommissie op direkte wijze te informeren over het koncilie. De kommissie verklaarde, dat de aanwezigheid van deze journalist niet het antwoord is op de uitnodiging een waarnemer naar het koncilie te zenden, maar dat het er alleen om gaat over de juiste inlichtingen te beschikken om daardoor tot een beter begrip te komen van de ontwikkelingen binnen het roomskatholicisme.
Garrett is sinds 1958 parlementaire korrespondent van de Public Affairs-kommissie. Voordien trad hij gedurende 11 jaar op als hoofdredakteur van Baptist Beacon in Arizona.

★ *Washington, D.C., USA.* Tijdens de half-jaarlijkse bijeenkomst van de kommissie voor Public Affairs van de amerikaanse baptistenkonventies werd besloten de unie van Zevende Dag-Baptisten (Seventh Day Baptist General Conference) toe te laten tot het lidmaatschap van de kommissie. Daarmee werd het aantal baptisten-organisaties dat aan het werk van deze kommissie deelneemt op acht gebracht. De andere lichamen zijn: American Baptist Convention, Southern Baptist Convention, NorthAmerican Baptist Conference, National Baptist Convention, National Baptist Convention Incorporated en Baptist Federation of Canada.

★ *La Serena, Chili.* In de veertien maanden nadat met 30 leden de baptistengemeente te La Serena werd gesticht werden 104 personen door de doop aan deze gemeente toegevoegd. De gemeente heeft geen voorganger.

★ *Linz, Oostenrijk.* Van 12 tot 14 oktober hield de oostenrijkse unie van baptistengemeenten zijn jaarlijke algemene vergadering. Deze unie telt slechts zes gemeenten met een ledentotaal van 750.
De duitse baptisten steunen sinds kort het werk in Oostenrijk. Voordien werd deze steun verleend door de North American Baptist General Conference. Ook de zuidelijke amerikaanse baptisten verlenen finantiële hulp, vooral bij kerkbouw.

★ *Cleveland, Ohio, USA.* De National Convention, USA hield 3-8 september te Cleveland, Ohio zijn algemene vergadering. Deze neger-konventie nam een manifest aan, waarin met nadruk wordt opgeroepen „te vechten tegen de demon van diskriminatie en segregatie".
Onder de gasten op deze vergadering waren o.a. Michael Baranyay uit Hongarije en Rev. W. R. Tolbert, vice-president van Liberia; dr Tolbert is tevens een van de vice-presidenten der BWA.
De National Baptist Convention telt ongeveer 30.000 gemeenten met ongeveer 4.770.000 leden.

★ *Richmond, Virginia, USA.* De jaarvergadering van het zendingsgenootschap van de zuidelijk amerikaanse baptistenkonventie, welke 8-10 oktober werd gehouden, benoemde acht nieuwe zendelingen en aanvaardde een begroting van meer dan 22 miljoen dollar. Daarmee werd het doel bereikt, dat men zich vijftien jaar geleden stelde: 1750 zendelingen en een begroting van tenminste 20 miljoen dollar. Toen het zendingsgenootschap in 1948 de nu bereikte doeleinden stelde waren er 625 zendelingen in dienst van het genootschap, werkende in 19 landen. Aan het eind van dit jaar zullen er meer dan 1800 zendelingen werken in 53 landen.

★ *Alicante, Spanje.* Blijkens rapporten, uitgebracht tijdens de algemene vergadering van de unie van baptistengemeenten in Spanje, van 10 tot 13 oktober in Alicante gehouden, is het aantal baptisten in

dit land de laatste 12 jaar vertweevoudigd; de gemeenten tellen thans totaal 3800 leden.
De vergadering signaleerde een toenemende verdraagzaamheid ten opzichte van protestantse minderheden; men meende in deze groeiende tolerantie de invloed te zien van de pauselijke stoel en het vatikaanse koncilie. De vergadering te Alicante was de eerste na vele jaren welke met speciale toestemming van de autoriteiten kon worden gehouden.

★ *Manchester, Engeland.* Rev. H. L. Watson, president van de unie van baptisten in Groot Brittannië en Ierland legde de eerste steen van het nieuw te bouwen Northern Baptist College te Manchester op 9 oktober j.l.
Ook in Londen werd, op 11 oktober, een dergelijke plechtigheid gehouden ter gelegenheid van het begin der verbouwing van Spurgeon's College. Deze verbouwing heeft ten doel aan meer studenten meer akkomodatie te verschaffen.

★ *Kassel, Duitsland.* In het kader van de aktie ,Sühnezeichen' (Teken der verzoening) werkt een groep van 26 jonge duitse baptisten gedurende drie weken in Israel. De leiding van deze groep berust bij Pred. Alfred Harms te Kassel. De jongemensen verrichten handenarbeid in een kibboetz.

★ *Budapest, Hongerije.* Hoewel er aan de Pest-zijde van de Donau in de hongaarse hoofdstad wel 20 baptistenkerken zijn duurde het tot 20 oktober j.l. voor ook aan de Buda-zijde van de rivier de eerste steen voor een baptistenkerk kon worden gelegd. Dr J. D. Hughey, president van het seminarium te Rüschlikon, Zwitserland nam namens de zuidelijke amerikaanse baptistenkonventie - die finantiële steun heeft verleend - aan de plechtigheid deel.

De nieuwe kerk wordt gebouwd in een van de belangrijkste straten van dit stadsdeel. De kerk, welke binnen een jaar gereed zal zijn, wordt in eeen moderne stijl gebouwd en zal plaats bieden aan 225 personen.
Ter gelegenheid van zijn aanwezigheid in Hongarije hield dr Hughey een gastkollege voor de studenten van het 14 studenten tellende hongaarse seminarium. Gedurende zijn bezoek, dat drie dagen duurde werd de amerikaans-zwitserse gast ook ontvangen door de onder-minister voor religieuze zaken voor „een vriendelijk en openhartig gesprek", zoals dr Hughey zelf het onderhoud noemde.

★ *Melbourne, Australië.* Tijdens een bezoek aan Nieuw Zeeland en Australië werd de algemeen-sekretaris der BWA, dr Joseph Nordenhaug getroffen door een lichte hartaanval. Na een verblijf van vijf dagen in een ziekenhuis te Melbourne kreeg hij van de artsen het advies zo spoedig mogelijk naar zijn woning in Washington, USA terug te keren. Dr Nordenhaug is 60 jaar en is sinds 1960 algemeen-sekretaris der BWA.

★ *Moskou, USSR.* Jacob I. Zhidkov werd tijdens het jaarlijkse kongres der russische evangelische christenen (baptisten) herkozen als president van de russische unie. A.V. Karev werd opnieuw benoemd tot algemeen-sekretaris. Aan de vergadering, welke 15-18 oktober in de baptistenkerk te Moskou werd gehouden namen 450 afgevaardigden en gasten deel.

v.D.

zand en zaad

U kent wellicht de mens niet die het aanzijn gaf aan het hiernavolgend gedicht, dat mij ter lezing werd voorgelegd en waarop ik na lezing beslag legde om het u en de vele lezers van De Zaaier - maar daar geïllustreerd - ter overdenking door te geven. Het is een zeer luchtig geval geworden, dat op het eerste gezicht al te huppelend over deze ernstige pagina's loopt. Maar midden in het festijn komt een refrein dat tot bezinning noopt. Dat is het wat de dichter C. J. Huizinga, dacht ik, hoopt.

Ark van Noach, kerk van Jezus

In de ark van Noach
daar speelt een groot orkest,
en onder Noach's leiding
doet ieder beest zijn best.
Dan schettert het
en tettert het,
tot Noach zegt: naar bed!

In de ark van Noach
fluit elke vogel fluit,
trompetten olifanten,
en speelt het luipaard luit:
hollekidee
en hopsakee,
daar midden op de zee.

(maar als de storm gaat woeden:
„Scheepje onder Jezus' hoede")

In de kerk van Jezus
daar speelt een klein orkest,
en zonder Jezus' leiding
gaat het er vaak niet best.
Dan schettert het
en tettert het
genade tegen wet.

In de kerk van Jezus
zingt iedereen zijn lied.
Maar als er niemand luistert,
hoor je de woorden niet.
O lieve Heer,
kom gauw, en leer,
ons zingen tot Uw eer,

ook als de storm gaat woeden:
„Scheepje onder Jezus' hoede".

Natuurlijk zint u dat hollekidee en hopsakee niet. Om u alles te zeggen: het vers was ook eigenlijk voor kinderen bedoeld. Die vinden dat prachtig. En die nog wat van een kind in zich hebben overgehouden of teruggewonnen zullen er ook van genieten. Dat schetteren en tetteren laat hen schateren. En tateren, wie zal 't zeggen.
Maar de stilte treedt binnen als de storm gaat woeden. Zoals bij een onweer. Dan zingt men meestal niet. Hooguit een psalm of Als g'in nood gezeten.
Net als die ark drijft de gemeente naar de nieuwe wereld. Maar ook in dat schip brommen de bassen en zingen de snaren tegen elkaar in. Men zou zeggen: de een of andere storm zal hun het zwijgen toch wel opleggen, zal ze zeker tot bezinning brengen. Maar dat staat er niet in het lied. Het eindigt met het gebed dat de lieve Heer alle zangers en speellieden tot de orde roepe, opdat ze samen altijd, ook in de storm dat oude kinderlied - is het een kinderlied? - zullen zingen: „Scheepje onder Jezus' hoede. ."
Als je 't goed leest is er eigenlijk weinig zand en veel zaad, maar het komt ook niet van uw regelmatige menger.

Huizinga

Mededelingen

Muziekgroep ,De roepstem'

De muziekgroep De Roepstem van de gemeente te Borne wil graag door zang en muziek meewerken aan de evangelisatie in eigen en andere gemeenten. Alle korrespondentie hierover richte men aan de sekretaris der groep: B. Drenth, Azelosestraat 23, Borne.

Beroepingswerk

Bedankt: voor Vroomshoop/Daarlerveen, M. de Jong te Enschede.

Aangenomen: kand. Th. Pothof te Utrecht heeft de benoeming van Delfzijl aanvaard en bedankte dus daarmee voor die van Zutphen.

Leestafel

Zeven Kerstvertellingen; 4e druk; W. G. v. d. Hulst; ƒ 6,90; Uitg. Callenbach Nijkerk.
Bovengenoemde bundel bevat bruikbare kerstverhalen. De verhalen „Brinkie", Jan Pierewiet, Sjoerds wondere Kerstnacht, alsmede Kerstfeest der kinderen zijn zeer goede verhalen voor zondagsschool en jeugdverenigingen en zullen gemakkelijk te vertellen zijn. De overige verhalen stellen hoge eisen aan de verteller. Al met al een bundel waarin men terecht kan voor een goede vertelling. C.M.

Televisie-dienst

Aan de ,Gemeentebode' van Groningen ontlenen we het bericht, dat de middagdienst van de gemeente Groningen-N., vanuit de nieuwe Cirkel-kerk (Korreweg) a.s. zondagmiddag 5.00 uur per televisie zal worden uitgezonden.
Voor nadere gegevens raadplege men de programmabladen.

Oekumenische hulp

Kerken nemen deel aan de herbouw van Skoplje

Op 5 augustus keerde de heer M. C. King, sekretaris voor Orthodoxe kerken van de Wereldraad in Genève terug van een vijfdaags bezoek aan Belgrado en Skoplje, waar hij met het gemeentebestuur van Skoplje uitvoerig gesproken had.

Een van de dingen waarvan de heer King het meest onder de indruk kwam, was de durf en de efficiency van de autoriteiten en de bevolking. Hij schrijft in zijn reisverslag:

> *„Wij zagen geen mensen, die apatisch - zo vaak de reaktie op een onvoorstelbare verwoesting - de dingen over zich heen lieten gaan. Iedereen scheen te weten wat zijn taak was en hoe hij die moest aanpakken.*
>
> *Het sportterrein van Skoplje is veranderd in een openlucht-stadhuis, waarvan alle afdelingen in tentjes werken. Een treffend voorbeeld van de goede geest, die in Skoplje heerst, zijn de winkels, verlaten en met kapotte winkelruiten, maar roof of diefstal is na de ramp nergens voorgekomen".*

Alle autoriteiten toonden zich zeer verheugd over het medeleven der kerken en zij verleenden de heer King alle mogelijke medewerking.

De Metropoliet van de Orthodoxe Kerk in Macedonië, die op reis was door de Verenigde Staten, was onmiddellijk na de ramp in Skoplje teruggekeerd. Hij was de man, die de Wereldraad om hulp verzocht. „Onze kerk is altijd één geweest met het volk, in goede én in slechte tijden. Daarom vragen wij nu ook niet een project speciaal ten bate van onze kerk, maar wij vragen steun voor de huisvesting van ons volk in de aanstaande winter", waren de woorden, waarin hij zijn verzoek om hulp omschreef.

Van de drie fasen, waarin men de hulpverlening en wederopbouw na een ramp als deze kan onderverdelen, is de eerste zo goed als voltooid. Deze omvat het direkte reddingswerk en de evakuatie van de kinderen en bejaarden en daarnaast de medische verzorging van de gewonden.

De voorbereiding van de derde fase, de herbouw van de stad, zal zeker 1 à 2 jaar vergen, waarna begonnen kan worden. De tweede fase, die nu ingetreden is, omvat de huisvesting van hen, die in de onmiddellijke nabijheid van de oude stad moeten blijven, met andere woorden van hen, die bij de herbouw noodzakelijk zijn. Men denkt daarbij aan 120.000 à 130.000 mensen.

Het stadsbestuur wil geen tijd verspillen aan tijdelijke onderkomens, die na een jaar of twee weer opgeruimd zouden moeten worden. Men heeft vijf gebieden, in de onmiddellijke nabijheid van de oude stad, op het oog, waar men 60.000 mensen in geprefabriceerde huizen wil onderbrengen. Deze gebieden zullen als satelietsteden blijvende voorsteden van de nieuwe stad worden. Het is de bedoeling, dat de geprefabriceerde huizen, die drie kamers, een keuken, een toilet en een douche zullen omvatten, een lange levensduur zullen hebben. Er zullen er 6.000 à 8.000 nodig zijn.

De deelname van Inter-Church Aid

Een van de vijf satelietsteden, die thans zo snel mogelijk zullen verrijzen, wordt opgetrokken rondom het bestaande dorpje Kozle. Hier zullen 2000 voor-gefabriceerde woningen gebouwd worden, waarvan de kerken voorlopig 100 voor hun rekening zullen nemen. Uit Australië, Engeland, Denemarken, Duitsland, Nederland, Nieuw-Zeeland en de Verenigde Staten is reeds 330.000 dollar toegezegd. Nederlandse, duitse en oostenrijkse firma's hebben reeds offertes uitgebracht voor de levering van deze huizen. Dezer dagen wordt in overleg met de autoriteiten in Skoplje beslist, wie de huizen zal mogen leveren.

Uiteraard komen de huizen na het gereedkomen ter beschikking van de gemeentelijke autoriteiten van Skoplje.

Voor de goede orde zij nog gememoreerd, dat 90% van de bevolking traditioneel Orthodox is. Van de resterende 10% is het grootste gedeelte Mohammedaans, maar er is een klein aantal Rooms-Katholieken. Tenslotte is er een zeer kleine gemeente van 50 Methodisten.

Teams

Bij de afdeling hulpverlening van de Wereldraad van Kerken in Genève zorgt men er voor, dat voor het ene project niet te veel en voor het andere niet te weinig middelen binnenkomen. Wanneer men voor een bepaald projekt meer geld ontvangt dan nodig is, dan wordt het, meestal in overleg met de gevers, voor een ander doel bestemd. Krijgt men voor projekten, die beslist voortgang moeten vinden, onvoldoende middelen binnen, dan wordt aan de direkteur van de afdeling hulpverlening opdracht gegeven, dit aan de instanties, die regelmatig bijdragen leveren, mede te delen. Dezer dagen gebeurde dit laatste ten aanzien van de teams.

De teams zijn werkgroepen in Italië, Griekenland en Tunesië, samengesteld uit jongere en oudere mensen, die enkele jaren van hun leven beschikbaar stellen voor dorpsontwikkelingswerk. De leden van de teams hebben veelal banden met de gemeenten of met de jeugdgroepen, waarvan zij lid zijn geweest. Meestal dragen deze gemeenten en groepen ook financieel bij in de kosten van het werk, dat het betrokken teamlid heeft aangepakt. Ook met onze nederlandse teamleden - er zijn er momenteel drie in Italië en vier in Griekenland - is dit het geval. Door het toenemen van bijdragen voor bepaalde aktiviteiten heeft het werk van de teams zich gestadig kunnen uitbreiden.

Daartegenover staat echter, dat voor het eigenlijke budget van de teams - hieronder vallen huisvesting, voeding, transport e.d. - niet voldoende geld is ontvangen. Voor het team op Kythera (Griekenland) bijvoorbeeld kwam voor projekten bijna *f* 30.000,- binnen; voor het vaste budget daarentegen slechts *f* 300. Wanneer dit zo blijft, schrijft dr Cooke, direkteur van de afdeling hulpverlening van de Wereldraad van Kerken, zal het werk van de teams moeten worden beperkt. Degenen, die geld verstrekken voor dit doel, zullen moeten weten, dat tal van plannen alleen kunnen worden uitgevoerd, als wij ook inderdaad de teamleden, die we hebben aangesteld, kunnen betalen.

Ook aan de nederlandse Stichting is gevraagd voor het vaste budget een hogere bijdrage te willen geven, en aan die plaatselijke groepen, die voor de teams „wat willen doen" in de eerste plaats middelen te vragen voor die weinig aantrekkelijke, maar in het geheel zo belangrijke post voor voeding en onderdak van de teamleden.

Wie wil ons komen helpen in een gezin met 3 kinderen waarvan de moeder overleden is.

J. van Klinken, Lipperkerkstraat 462, Enschede.

MARANATHA-AVONDEN, uitgaande van Het Zoeklicht op 19, 20 en 21 november a.s. in de Baptistenkerk aan de Korreweg 47 te Groningen.

Onderwerp: **Op weg naar een nieuwe wereld.**

Sprekers: Ds. J. M. D. Beeuwkes, Evang. J. Kits, Evang. Jb. Klein Haneveld en Ds. G. v. 't Wout.

Muz. medew. v. h. Duo de Haan-Oving en de zangkoren v. d. Baptisten- en Vrije Evang. Gemeente. Aanv: elke avond om 8 uur. Gezongen wordt uit de zangbundel van Joh. de Heer.

Laat Uw plaats niet ledig en neemt anderen mede.

ZAAIER AGENTEN.

Tegen 1 december verschijnt ons extra kerstnummer (oplage 64000!) en op 1 december het gewone decembernummer van De Zaaier.

U kent onze regel: als er per de 15de november geen gewijzigd aantal voor het decembernummer opgegeven is, dan ontvangt u daarvan het laatst bekende aantal van de maandelijkse partij.

Veel volharding en zegen bij de verspreiding toegewenst!

De adm., Dalweg 77, Arnhem.

De ZAAIER
is een groet van de gemeente
van de Heer
aan onze buren buiten

Vrijdag 22 nov. 1963 79e jaargang Nr. 3706

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Dodenzondag 1963

Gedachtenis der doden

Wij leven over het algemeen niet zo erg bij het kerkelijk jaar. Behalve de grote christelijke feestdagen en de advents- en lijdensweken trekken we ons daar weinig van aan. Dat hebben we gemeen met de calvinistische kerken, die -meer liturgisch gebonden dan wij- aan de overige indelingen van het kerkelijk jaar nog wel iets meer aandacht besteden, maar over het algemeen er toch veel verder van afstaan dan bijvoorbeeld de lutherse of catholieke kerken. De laatste zondag van het kerkelijk jaar is gewijd aan de gedachtenis van de doden en dat is iets dat wij al heel weinig doen. Waar het gebeurt, vindt dat meestal plaats in de oudejaarsavonddienst, dat wonderlijk mengsel van menselijk vergankelijkheidsbesef en christelijke vertroosting.
Er zou wel iets voor te zeggen zijn, wanneer de gedachtenis der doden ook in onze gemeenschap werd gesteld op de plaats waar zij hoort, aan het eind van het kerkelijk jaar. Wij hebben in wezen dat kerkelijk jaar geaccepteerd, misschien uit aansluiting bij de algemeen christelijke traditie misschien ook om andere reden. Want dat kerkelijk jaar is niet een afspraak van de christelijke kerken over de dagen waarop zij de grote christelijke heilsfeiten zouden kunnen vieren. Het brengt meer tot uitdrukking.

Rondgang en voortgang

Wij gaan met onze zakagenda's en scheurkalenders het jaar rond. Dat hebben wij gemeen met alle mensen. Maar wij gaan ook nog op een andere manier rond. Er is ook eén jaarindeling die de grote daden van God viert. Dat begint bij de adventsweken, die alles wat er volgt stellen in het teken van de tweevoudige komst van Christus en de rest van het jaar is aan die tweevoudige komst gewijd. En aan het eind van ieder rondgang gedenkt de gemeente van Jezus Christus haar doden.

Maar elke rondgang is ook een voortgang. Er zit in de omgang der jaren iets onherroepelijks. Elke nieuwe zakagenda die wij kopen herinnert ons er weer aan. We zijn weer eén jaar verder. Het telt maar op. Totdat er een streep onder komt. Met het kerkelijk jaar is dat anders. Dat telt niet op maar af. Elk jaar zijn we weer een jaar dichterbij. Daar kunnen we geen getallen bij zetten, want niemand weet het nulpunt. Maar de voortgang is er niet minder om.

Gedachtenis der doden

Deze dingen moeten we voor ogen houden, wanneer we denken aan onze doden. Er is geen betere waardemeter voor een beschaving dan de wijze waarop zij met haar doden omgaat. Onze nuchtere, verzakelijkte tijd levert daarvan dagelijks de bewijzen. Wie wel eens in een roomskatholiek dorp een begrafenis heeft gezien, weet dat dat viering is van de gehele gemeenschap. Er mag heel wat aanzitten dat wij niet verstaan of verdragen kunnen, iets van een echte gemeenschapsviering is er nog in te herkennen. De dode is een die er altijd bij heeft gehoord en daarom nu ook. In onze moderne industriele samenleving past zo'n uitvoerige begrafenis niet. Daar brengen zachtsnorrende, gestroomlijnde limousines het (kleine) gezelschap snel en efficient ver buiten de stad naar begraafplaats of crematorium. Het begraven der doden is gedrongen naar de uiterste rand van de samenleving en tijd en gelegenheid voor de gedachtenis der doden is er al evenmin.

Deze vervlakking der levensvormen is een ernstige zaak. Men kan wel zeggen, dat al deze uiterlijke dingen er niet toe doen en dat het toch maar op het hart aankomt en dat als het van binnen maar goed is, het ook in en na het sterven wel goed is, maar dat zijn gedachten die - zo geïsoleerd geuit- eigenlijk al van een grote geestelijke verschraling getuigen. Daarom zou ik er voor willen pleiten dat de laatste zondag van het kerkelijke jaar ook in onze gemeenten wordt gevierd als een gedachtenis der doden. Wij hebben een hele reeks activeringszondagen, waarin wij er bij stilstaan dat er van alles moet gebeuren in onze gemeenten: vormen, evangeliseren, zending drijven, bouwen en jeugdwerken, en dat hoort er natuurlijk allemaal wel bij, al kan men zich afvragen of de samenkomst der gemeente op zondagmorgen wel als activeringssamenkomst is bedoeld. Maar dat deze samenkomst zich bij uitnemendheid er voor leent om voor het aangezicht des Heren hen te geden-

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Wanneer onze kerken ertoe zouden besluiten weer een herdenking der doden in te voeren (en hier en daar heeft deze reeds plaats), dan moet die niet heten dodenzondag, maar zondag van de éne, algemene christelijke kerk.**

(G. van der Leeuw in 1928)

ken die van ons zijn heengegaan, lijkt mij aan geen twijfel onderhevig.

Herdenken of gedenken?

Met opzet gebruik ik steeds het woord gedenken. Dat is wel wat ouderwetser, maar voor herdenkingen in Christus' gemeente voel ik bepaald niets. Herdenken wil in het gewone spraakgebruik zeggen: terugzien op. Een gemeente kan haar zoveeljarig bestaan vieren en het heugelijk feit van haar stichting of instituering zoveel jaren geleden herdenken. Zo'n herdenking kan wijze lessen en nuttige wenken opleveren maar zij is essentieel iets dat op het verleden is gericht. Gedenken heeft niet die sterke verbinding met het verleden en dat is in dit verband ook wel goed, want *de doden der gemeente behoren niet tot het verleden maar aan de toekomst.* Dat onderscheidt nu juist alle doodsbeschouwgen en begrafenisgebruiken èn het begraven en gedenken van de gemeente van Jezus Christus. De gemeente ziet vooruit, naar de toekomst des Heren. Zij weet dat de doden niet „weg" zijn maar „in de Heer." Zij kan danken voor wat zij in hen die heengingen heeft ontvangen, maar zij gedenkt hen in de hope der opstanding. Zij treurt niet en gedenkt niet als degenen die geen hoop hebben maar als mensen die in iedere rondgang van het jaar de voortgang naar de toekomst van Jezus Christus en de overwinning op de dood ontwaren.

J.R.

Baptisten in Centraal-Azië

De hoofdredakteur van het engelse driemaandelijkse tijdschrift „Frontier," John Lawrence, heeft een reis naar Russisch Turkestan gemaakt en daar kennis kunnen nemen van het leven van de russische baptisten in Centraal-Azië, aldus „Centraal Weekblad".

Lawrence is een goed kenner van de Sovjet-Unie, waar hij meermalen, ook voor langere tijd, verbleef. Enkele jaren geleden nam hij in Utrecht deel aan de eerste besprekingen, die gevoerd werden tussen vertegenwoordigers van de Wereldraad van Kerken en de Russische Orthodoxe Kerk.

Het tijdschrift „Frontier," waarvan hij de redaktie voert, is het orgaan van de Christian Frontier Council in Groot Brittannië, een groep niet-geestelijken, die allen vooraanstaande posities in de maatschappij bekleden en die geregeld bijeenkomen om samen na te gaan wat hun geloof betekent voor de praktische vragen van het leven. De groep omvat mannen en vrouwen, die lid zijn van verschillende kerken in Engeland.

Lawrence beschrijft in zijn artikel een aantal baptistengemeenten die hij bezocht. Het was voor hem bijzonder boeiend in kontakt te komen met de echte russische arbeidersklasse. Want, „men ontmoet bijna nooit een russische baptist met een universitaire opleiding en bijna allen hebben eenvoudige betrekkingen. Een van de redenen hiervoor is dat iemand die openlijk zijn christen-zijn belijdt, vaak moeite heeft een goede betrekking te vinden of om zijn kinderen hoger onderwijs te doen geven. Daarom zijn de russische baptisten in vele gevallen eenvoudige mensen, maar volstrekt niet dom. Zij vertegenwoordigen dat element in de arbeidersklasse, dat vier generaties geleden de vakbeweging in het land stichtte."

Aan het eind zegt Lawrence het volgende over de moeilijkheden, die de baptisten ondervinden:

„Ik heb nog niets gezegd over de moeilijkheden die de russische baptistenkerk ondervindt evenals alle andere godsdiensten in de Sovjet-Unie. De baptisten zijn loyale burgers en zij klagen nooit over hun regering. Maar ik lees de sovjetpers en daarin zie ik dat in de afgelopen vijf jaar de propaganda tegen de godsdienst gestadig is toegenomen — en deze propaganda is niet altijd scrupuleus. Ik las van gevallen waarin kinderen aan de ouders ontnomen waren omdat de ouders er op stonden hun een godsdienstige opvoeding te geven, die te fanatiek werd geacht. Ik las in „Science and Religion" van april dat in een stad de atheïstische propagandisten dwang hadden gebruikt, waarbij zij het ontslag van gelovigen hadden weten te bewerken of hen betrekkingen te doen geven, die minder betaald werden; de atheïstische organisaties beroemden zich er op dat in vijf jaar vijftig mensen de godsdienst hadden opgegeven; toch hebben alleen de baptisten al dertig nieuwe leden gekregen in het afgelopen jaar. „Science and Religion" zegt o.a.: „Het schijnt dat de sektariërs beter werken dan de atheïsten".

„De poorten der hel zullen u geenszins overweldigen; maar soms is het niet gemakkelijk christen te zijn in de Sovjet-Unie," zo besluit Lawrence.

»Algemene vergadering« in Irema

Zoals u wel weet is Irema de benaming van de zendingspost, omdat het dorp dat er vlak bij ligt Irema heet. We gebruiken deze naam echter ook voor het gehele gebied waar de nederlandse baptisten nu hun zendingsveld hebben. Zr Van der Veen-Vorsteveld was zo goed mij het rapport te sturen van de vergadering van de afgevaardigden uit de verschillende distrikten van Irema. Van de zeventien distrikten hadden veertien afgevaardigden gestuurd. Voorzitter van deze vergadering was de ons nu welbekende Lifenya. Hij was onze trouwe medewerker toen we in Irema waren. Toen zijn we ook met deze vergaderingen begonnen en nu zetten ze zelf deze arbeid voort. Sekretaris van deze vergadering was Lomoemba. Nee, nu moet u niet schrikken want hij heeft nog een naam en dan weet u dat hij christen is. Zijn doopnaam is Solomon.

Het eerste punt van bespreking was het beroepen van een student van de bijbelschool van Yalemba. Ze besloten dat maar niet te doen omdat er niet genoeg geld in kas is. Een andere broeder van de bijbelschool wordt gesteund met een gift van 1400 franc. Ongeveer honderd gulden.

Twee evangelisten hebben reizen gemaakt naar de verschillende dorpen en doopten ruim zeshonderd mensen. Tijdens deze vergadering werden er drie nieuwe evangelisten benoemd. We moeten toch wel even kennis met ze maken: Alafoe, Lomoemba, en Lofalanka. Het zijn eenvoudige mannen. God zegene hen in hun nieuwe arbeid.

Men is ook begonnen in nieuwe gebieden te werken. Natuurlijk interesseert ons hoe dat gegaan is. Het wordt als volgt weer gegeven: *Otoko, goed werk! Yaluwe Likatelo, slecht werk! Yaweti na Likunda, goed werk! Yapandoe, goed werk! Yaoleo, slecht werk.* Het bestuur voor 1964 wordt gekozen en dan worden candidaten voorgesteld die naar de bijbelschool in Yalemba zullen gaan. Het zijn er tien!

De onderwijzers van de school in Irema worden op het matje geroepen. Schoolgelden hebben ze voor zichzelf geïnd, schriften voor de leerlingen bestemd hebben ze verkocht, medicijnen zijn weggenomen zonder ze te betalen. Wat te doen. De raad heeft plechtig besloten deze affaire nog niet te berechten. Wij weten aldus, zo vervolgt het rapport, dat wat jullie gedaan hebben is als het vernietigen van de school. Wij zullen zien of het werk beter zal gaan of niet. Deze zaak zal opnieuw voor de raad komen in de vierde maand. (Dus april 1964).

Ze wisten er kennelijk geen raad mee.

Er waren ook enkele „opzieners" uit het werk gezet, omdat ze zich met de politiek bemoeid hadden. Zij mogen nu weer in hun werk terugkeren.

Dan zijn er nog geldelijke moeilijkheden. De vaste bijdragen moeten omhoog. Nu dat is dan geen typisch kongolees geluid!

Dankbaar zijn we dat de arbeid voortgang gevonden heeft. De tijd dat er gewerkt is, is geen verloren tijd geweest. Op het fundament wordt verder gebouwd en we mogen binnenkort door onze zendelingen hen weer helpen in hun moeilijke opdracht. U toch ook?

G. van 't Wout, sekr. UZC.

Aan rustige wateren

Wilt U ?

„Wilt gij gezond worden?"
- Joh. 5 : 6

Wilt gij? Het schijnt dat Jezus Zijn Heilandskracht tot genezing afhankelijk stelt van de wil der patient.

Was het dan geen vanzelfsprekend feit, dat deze man graag gezond zou willen zijn? Vooral wanneer je reeds acht-en-dertig jaren lang zo ziek bent ?

Of. . . hield Jezus rekening met het feit, dat deze patient in zijn ziek-zijn als het ware ingekapseld was. Dus zo iets als levend-dood. Zou zo'n zieke nog wel hoop op genezing kunnen hebben? Wanneer daar dan óók nog bij komt, dat er niemand is die hem helpt in het ‚genezende water" te komen, en wanneer ook niemand der medepatienten hem de kans wil geven éénmaal de eerste te zijn. En kon hij wel hulp verwachten? Leerden de schriftgeleerden en farizeeën niet aan het volk, dat ziek-zijn, invalide-zijn, het gevolg was van je eigen zonde of die van je ouders? Deze patient heeft de „Mijnheer" die hem deze vraag stelde, wellicht wel onderzoekend aangezien. Gezond worden? Hij. . .? Zou deze „Man" hem willen helpen in het badwater te komen? Zou Hij bij hem willen blijven om hem de kans op genezing te vergroten? Hij, de zieke, was altijd heel dicht bij het „genezings-wonder". Maar het was voor hem onbereikbaar. Hij zou nu iedere hulp accepteren. Deze Man moet weten, dat Hij helpen kan. Niemand anders was er, dan Hij alleen: „Here, ik heb geen mens die mij helpt". En daar, waar geen mens zichzelf redden kan, en waar geen mens de ander helpt of kán helpen, daar is Jezus Christus! Daarom werd Hij m e n s en daalde neer in onze nood. Hij „sprong" als het ware midden in onze ellende en nood. Hij is er midden-in-neergedaald. In onze zonde-nood, in onze lijdensnood, in onze doods-nood. En Hij geeft ons niet de kans van één op duizend, ook niet van één op honderd of zelfs van één op twee. Jezus Christus geeft een ieder onzer de volle honderd procent in Zijn vraag: Wilt gij U aan Mij toevertrouwen? Wilt gij kracht ontvangen? Wilt gij behouden worden? De wonderbare genezing der blindgeborene (Joh 9) was niet zo maar een wonder. In hem moesten de werken Gods openbaar worden. Daarom was hij eerst blind en werd ziende door het geloofsvertrouwen in Jezus Christus. En de verlamde die door het dak tot Jezus neergelaten werd, werden eerst de zonden vergeven door Jezus Christus. En zijn genezing door de Heiland diende de ongelovigen als bewijs daarvoor. Wilt U óók in Jezus geloven, op Hem uw vertrouwen stellen, geheel en al? Juist nu in deze dagen, in de situatie waarin u zich bevindt? Hoe ook uw toestand is?

Wilt u het ‚risiko' des geloofs nemen in de vergeving uwer zonden, en in de reiniging van al uw ongerechtigheden door Jezus Christus? Wilt u het wagen uw lijden in Zijn Hand te leggen doorboord in Zijn lijden voor U?

Wilt u zich laten gebruiken door Jezus Christus, zodat u door Jezus Christus verlost wordt van al die verlammende faktoren in uw hart en leven, die u verhinderen een levende, krachtige getuige voor Jezus te zijn? Wanneer u wilt, zeg het Jezus dan nu, in uw eigen woorden en vanuit uw eigen nood. Dan zal Hij u de verlossing toespreken: Sta op en ga uws weegs! Weet, er is n i e m a n d anders, die u helpen kan, dan Jezus alleen.

Wilt U, indien Jezus u geholpen heeft, dan ook naar de „tempel der gemeente" gaan, om daar God te loven en Jezus opnieuw te ontmoeten? Want Hij heeft nog een boodschap voor U: „Zie gij zijt gezond geworden, zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkome".
Wilt gij?

Staveren J. H. Blenkers

Tabitha-Bouw-Actie

Waarom een eigen diaconessenhuis?

Deze vraag werd gesteld op een vergadering van weleerwaarde en eerwaarde heren, bestuurders van baptistengemeenten in Nederland.
Waarom niet het diaconessenwerk oecumenisch opgezet, in ieder geval op zijn minst interkerkelijk?

Dit is een zeer interessante en ook actuele vraag. Een vraag, die zeer zeker ook in onze baptistengemeenschap waard is overdacht te worden. Tot nu toe is de situatie in Nederland zo, dat alleen de hervormden en de luthersen en de baptisten hun eigen diaconessenhuis(-zen) hebben. De gereformeerden van verscheidene kleuren kennen geen diaconessenhuizen; zij hebben daarentegen het initiatief genomen tot vele en velerlei soorten van barmhartigheidswerk, en tot nu toe oefenen zij nog een grote invloed uit in inrichtingen voor blinden en doven en geestelijk gehandicapten, etc. etc.; veel geld uit gereformeerde beurzen en van gereformeerde bankrekeningen vloeit in de kassen van de besturen van vermelde inrichtingen. Maar er is geen enkel gereformeerd diaconessenhuis.
Het diaconessen(huis)werk, zoals wij dat nu kennen, is typisch een vrucht van de opwekkingsbeweging van het begin van de vorige eeuw. Deze opwekkingsbeweging bracht tot stand, wat theoretisch al in de hervormingstijd verkondigd werd: de mondigheid der gemeente. Dat de Heer Jezus Christus voor al de Zijnen een taak heeft, dat het ambt niet alleen voor enkelingen maar voor allen is, dát werd niet alleen gepredikt, maar ook in practijk gebracht. Mannen en vrouwen werden ingeschakeld in de gemeentelijke arbeid, ongeacht hun stand, vermogen of ontwikkeling. Het dienen uit liefde werd weer een begrip voor de christenheid, En óók voor de wéreld. Men kwam o.a. vrouwen tegen, die -in een eenvoudige „uniform" gestoken - zich inspanden en soms opofferden voor mensen (die soms niet eens meer naar de kerk gingen!), zonder dat ze betaling eisten voor verrichte diensten. Gaven aanvaardden ze, want ze moesten leven, maar hun hulp werd niet op enigerlei wijze afhankelijk gesteld van het vermogen tot betaling. Zulke mannen waren er ook.
Zó ontstonden de diaconessen- en diakonenhuizen. Ze waren in een bikkelharde wereld een teken van goddelijke barmhartigheid; ze leenden zich uit aan de Heer der gemeente, om een stuk gemeente-zijn te realiseren in deze wereld. Zó is ook Tabitha ontstaan, als een poging, om de vrouw in te schakelen in de dienst der gemeente. Of nú -in het tijdperk der oecumene - Tabitha ingeschakeld moet worden in een oecumenisch of interkerkelijk verband. . . .?
In ieder geval is Tabitha momenteel nog het onvervreemdbaar bezit van de nederlandse baptisten, van u en mij dus. Nóg dragen wij de verantwoordelijkheid voor de arbeid, die in en door Tabitha verricht wordt. En nóg schreeuwt Tabitha om uitbreiding (zelfs als Tabitha opgenomen zou worden in een groter verband, zou onze verantwoordelijkheid blijven, ook onze financiële verantwoordelijkheid). Daarom vermelden we met blijdschap de volgende bijdragen voor onze bouwactie: zusterhulp te Sneek *f* 25,-; te Hoogezand *f* 25,-; D. vdV te D *f* 10,-; HdJ te NW *f* 10,-. Allen hartelijke dank.
Voor u: 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

Bij ons in de gemeente

Op 26, 27 en 28 november hopen de gemeenten te Den Haag en Scheveningen in het gebouw ‚Op Gouden Wieken', Scheveningseweg 37 te Scheveningen evangelisatie-samenkomsten te houden.

Nederlandse baptisten-jeugdbeweging houdt a.s. zaterdag jaarvergadering(en)

Zaterdag 23 november a.s. zal onze NBJB met zijn verschillende sektoren in algemene vergadering bijeenkomen. Zoals reeds verschillende jaren gebruikelijk zal deze vergadering in hotel Suisse in Zwolle worden gehouden. Men heeft voor deze vergaderplaats gekozen, omdat op dezelfde dag waarop het centraal comité der NBJB bijeenkomt (samengesteld uit de drie sektoren waaruit ons landelijk jeugdwerk is opgebouwd: rijpere jeugd, zondagsschool en jongens- en meisjesklubwerk) ook de jaarvergaderingen van deze drie sektoren, de centrales, worden gehouden.

De ,vormingsleider'

In het jaarverslag, dat de algemeen-sekretaris der NBJB, ds Th. van der Laan de jeugdafdelingen en de raden der centrales aanbiedt valt - naast de verschillende routine-zaken - te lezen, dat de jeugdraad in het afgelopen jaar klaar kwam met de zaken rondom de persoon van de door de jeugdbeweging begeerde ,vormingsleider', maar (we citeren:) „Tot op dit ogenblik is de benoeming niet officiëel bekend gemaakt, omdat deze pas bekend gemaakt kon worden indien onze candidaat was geslaagd in het vinden van een geschikte passende halve dagtaak." De jeugdraad der NBJB overweegt dus de benoeming van een gedeeltelijk vrijgestelde voor het (veel omvattende) vormingswerk binnen de jeugdbeweging. Natuurlijk zou men liever iemand aanstellen die geheel voor rekening van de NBJB zich zou kunnen inzetten, maar de ,krappe financiën' blijken een bezwaar te vormen. Het jaarverslag van de NBJB besluit de paragraaf over deze zaak met de uitroep: „*Zouden onze gemeenten via een A.V.-besluit geen uitkomst kunnen brengen?*" Graag kursiveren we deze uitroep, omdat deze vraag wel zeer nadrukkelijk in onze gemeenten gehoord moet worden. De gemeenten zullen bedacht moeten zijn op het jeugdwerk, hùn jeugdwerk. Vanuit de jeugdbeweging wordt nu duidelijk om hulp gevráágd; een hand wordt opgehouden. De gemeenten zullen die hand moeten vatten om sámen de weg te gaan. We menen te mogen opmerken, dat uit deze vraag aan de gemeenten een duidelijke verandering in de aanvankelijke opvattingen bij de jeugdraad valt te konstateren. Gelukkig! Reeds vaker hebben we ervoor gepleit, dat de band tussen landelijk jeugdwerk èn onze uniegemeenschap een veel hechtere moet zijn, ook en vooral ten aanzien van de voor het jeugdwerk aan te trekken ,vrijgestelde'. En dat niet om financiële redenen maar omdat jeugdwerk gemeentewerk is: de gemeente is er verantwoordelijk voor, in eerste en in laatste instantie. Nooit de jeugd zelf.

NBJB en Oekumenische Jeugdraad

Op de agenda van de door de voorzitter der NBJB, ds J. Bouritius te leiden vergadering van het centraal comité prijkt slechts één voorstel. Het luidt:

De C.C. spreke als haar mening uit, dat de NBJB aan het oekumenisch jeugdwerk wil blijven deelnemen.

Toelichting: Dit voorstel is afkomstig van de Jeugdraad in zijn grootst mogelijke meerderheid. Gezien de recente reorganisatie van de Oecumenische Jeugdraad (O.J.R.) is het nodig, dat de NBJB zich uitspreekt over het door haar in te nemen standpunt opdat de Jeugdraad in overleg kan gaan met het Bestuur der Stichting O.J.R. over onze plaats in 't geheel van het oecumenisch jeugdwerk in ons land.

Aanleiding tot dit voorstel is niet, zoals verondersteld zou kunnen worden het recente besluit van onze unie-vergadering uit de Wereldraad van Kerken te treden - in dat geval zou het duidelijke reaktie tegen dit besluit betekenen - maar, begrijpen we uit het jaarverslag, een organisatorische struktuurverandering in de O.J.R. („niet de jeugdorganisaties, maar de kerken moeten verantwoordelijkheid dragen voor het oecumenische jeugdwerk"). De NBJB is vanaf de oprichting der O.J.R. lid geweest van deze oekumenische organisatie.

De rijpere jeugdcentrale

's Middags worden de jaarvergaderingen van de drie centrales gehouden. In de agenda van de jaarvergadering der RJC, de landelijke centrale voor het werk onder de rijpere jeugd wordt o.a. vermeld, dat de RJC-raad voorstelt de eigen nationale toogdag op Hemelvaartsdag 1964 te laten samenvallen met de massale jeugdtoogdag van het Nederlandsch Bijbelgenootschap, die als viering van het 150-jarig bestaan van het NBG die dag in Utrecht in de Jaarbeurshallen zal worden gehouden.

We vinden dit een sympathiek voorstel en veronderstellen, dat - bij enig nadenken - de meeste van onze jonge mensen er net zo over zullen denken. We menen zelfs te weten, dat - indien aangenomen - onze jeugd een aandeel in het programma van deze NBG-toogdag zal worden toegewezen!

Verder vermeldt de agenda dat onze jongemensen dit jaar voor hun traditionele ,spek-de-bus-aktie' meer hebben opgebracht dan ooit, namelijk *f* 3.472,10. De RJC-raad stelt voor dit geld zo te verdelen, dat ,de grote drie' (UZC, ECU en CvdO) er elk *f* 1.100,- van zullen krijgen; de UBS ontvangt dan *f* 300,-.

Uit het door de sekretaris der RJC, ds Ph. Lindeman Wzn te Veendam aangeboden jaarverslag blijkt, dat het jeugdblad ,Jong Leven' nog altijd een ,zorgenkind' is. Te weinig abonnees!

We denken, dat ,Jong Leven' finantiëel sterker zou worden - misschien zelfs: selfsupporting - wanneer meerdere ouderen, gewoon om te steunen, zich op dit jeugdblad gingen abonneren. 't Kost maar een paar gulden per jaar, dat maandblad; 't houdt de ouderen jong! Bovendien blijven ze dan ook beter op de hoogte! Ds Lindeman, Blankensteinkade 5; Veendam noteert graag nieuwe abonnees.

Het werk onder kinderen

De beide andere centrales, LZC (zondagsschool) en JMC (jongens- en meisjesklubwerk) behartigen het werk onder kinderen. Ook deze beide centrales komen op de middag van 23 november in jaarvergadering bijeen.

Voorzover ons op dit moment bekend staan er geen schokkende dingen op de agenda's van deze algemene vergaderingen. We geloven, dat het vooral deze arbeid is, die - binnen het geheel van onze jeugdbeweging - het minst probleemloos is, al wil dat geenszins zeggen, dat men er niet met bepaalde vragen worstelt. Ook deze centrales voelen de behoefte aan een algemeen jeugdleider. Toch kan dit werk zich rustiger ontwikkelen - en dat doet het - en dat te meer omdat er een schat van voorlichtings- en hulpmateriaal verkregen kan worden bij andere organisaties. Dat mist nu juist ons RJC-werk, dat een geheel eigen karakter heeft en eigenlijk met elk ander jeugdwerk, kerkelijk of onkerkelijk, onvergelijkbaar is.

Hebben we goed begrepen, dan overweegt de JMC-raad het kinderblad De Vleermuis op te heffen. Er zou van de zijde der kinderen te weinig belangstelling voor bestaan. Jammer voor hen die er reeds meerdere jaren hun tijd aangaven! Overigens, wij hebben vaker dan eens onszelf afgevraagd of het wel zinvol was naast De Kindervriend nog eens een kinderblaadje als De Vleermuis uit te geven. Natuurlijk, De Kindervriend is, althans van oudsher, gericht op de zondagsschoolarbeid, terwijl De Vleermuis bedoelde de kinderen van de jongens- en meisjesklubs te bereiken. Maar, maakt dat nu wel zo'n groot verschil? En is dat kleine verschil dan niet op een of andere wijze, door eventuele aparte rubriekjes, op te vangen? We vragen maar!

Intussen hebben we waardering, grote waardering zelfs, voor die mannen en vrouwen die elke week weer zich geven om voor de zondagsschoolklas te staan of een klub te leiden.

De gemeenten hebben te beseffen, dat het hùn mensen zijn die dit gemeentelijke werk doen. Het is geen liefhebberij, geen vrije tijdsbesteding. Maar opdracht vanwege de Heer der gemeente.

NADER BEZIEN

„Zingende Zusjes" e.d.

Een broeder uit Almelo heeft zich beijverd een lijst samen te stellen van al de muziek- en zanggroepen in onze gemeenten die zich voor evangelisatie-arbeid in andere gemeenten willen inzetten. Een bizonder goed partikulier initiatief waarvoor deze broeder stellig dank toekomt!
Het opvallende van deze catalogus, zoals die alle gemeenten is toegezonden, is dat slechts weinig zangkoren (oude stijl) disponibel schijnen te zijn, maar dat er daarentegen verschillende kleinere groepjes zijn (en de lijst is helaas lang nog niet volledig!) - soms uit acht tot tien personen bestaande, soms nog kleiner - die door middel van, wat men noemt: het eenvoudige opwekkingslied, begeleid door enkele gitaren en dergelijke zich graag beschikbaar stellen.
Natuurlijk is deze meerdere bereidheid voor een deel ook verklaard uit het feit, dat de kleine ensembles mobieler zijn dan grote koren; de reiskosten - meestal de enige kosten welke aan deze medewerking verbonden zijn - zijn uiteraard ook veel lager.
Toch, dachten wij, ligt er aan deze bereidheid ook nog een andere oorzaak ten grondslag.
Met name (gemeentelijke) zangkoren, ook al hebben zij zich evangelisatie ten doel gesteld, hebben de neiging toonkunstkoren te worden. Leden en dirigent gaan hogere muzikale eisen stellen aan het repertoire. Met het gevolg, dat dit repertoire zeer arbeidsintensief wordt zodat er geen of te weinig tijd overblijft om nog werkelijk evangelistisch bezig te zijn. Men versta ons goed: Het is naar ons inzien terecht, dat aan een gemeentelijk koor, dat zich allereerst richt op de medewerking aan de diensten en vergaderingen van de eigen gemeente steeds hogere eisen gaat stellen. Het beste is nog niet goed genoeg. Wie het vermogen heeft Bach te verstaan mag zich niet tevreden stellen met Glorieklokken; wie het talent heeft ontvangen orgel te spelen mag zich niet vergenoegen met een deun op een mondorgeltje.
Intussen mag deze ijver, om er uit te halen wat er in zit, onze koren er nooit toe verleiden de kunst van het zingen te beoefenen omwille van de kunst. We vrezen echter, dat onze gemeentelijke koren niet steeds aan dat gevaar zijn ontkomen. Geheel anders zijn ‚Zingende Zusjes', ‚Lichtende Kandelaars' (al of niet te vertalen in het Engels) en dergelijke ensembles.
Zij zingen en spelen spontaan. Muzikaal en kunstzinnig kunnen ze niet zo erg hoog worden aangeslagen. Maar daar gaat het hen ook niet om. Zij willen zingen voor de Heer. En misschien ook wel een beetje omdat ze zingen en spelen zo prettig vinden. En hun frisse spontaniteit werkt aanstekelijk. Ze kennen het geheim van de overdracht!
Daarom zijn we zo dankbaar voor die zingende en spelende groepjes die er in vele gemeenten zijn en die zich graag beschikbaar stellen om overal in het land mee te werken aan bizondere samenkomsten en diensten.
Wij dachten dat onze zangkoren - en nu spreken we in het algemeen - wel iets van al die ‚Zingende Zusjes' en ‚Blijde Boodschap-Zangers' konden leren.
En natuurlijk ook andersom: de zangers en speellieden van het eenvoudige lied kunnen wel iets leren van de klassieke zangkoren.
Waarom is het toch zo moeilijk om beide momenten: spontaniteit en gedegen studie in één ensemble te verenigen?
v.D.

Op dat aambeeld moet gehamerd worden. Telkens en telkens.
Jeugdwerkers kunnen zich soms zo eenzaam voelen. Een beetje in de steek gelaten door de gemeente. Omdat er te weinig aandacht aan hun werk wordt besteed. Nee, het gaat hen niet om een ‚bedankje' niet om een schouderklopje. Wel om werkelijke interesse van de zijde der gemeente. Om het gebed van hen die weer ándere arbeid hebben te verrichten. Opdat gelijkelijk zorg voor elkander gedragen wordt. Bizondere zorg behoeft het jeugdwerk van onze gemeenten. v.D.

gemeenteberichten

NA DE KAPEL-OPENING

Enschede — (N. d. J. - v. d. W.). Zaterdag 2 november j.l. hebben we hier in onze nieuwe kerk De Wegwijzer de werkers ontvangen, die meehielpen de kerk klaar te maken. Er waren er ongeveer 60, mannen, vrouwen, jongens en meisjes. We zijn hen als gemeente bizonder dankbaar voor hun krachten en energie; zonder hun hulp was de kerk beslist niet zo spoedig klaar gekomen.
Zondag 3 november was het feest in de gemeente, omdat vijf mensen: vier zusters en één broeder, belijdenis van hun geloof aflegden in de doop. In de eerste dienst werden er twee gedoopt; in de tweede dienst drie. De oudste van hen was 63 jaar, de jongste 13. God roept niet alleen jongeren maar ook ouderen! God gaat hier door met zijn werk en we hopen, dat we ook in Enschede een rijke oogst mogen binnenhalen.
Die zondag hebben we na de avonddienst voor de eerste maal in ons nieuwe kerkgebouw het avondmaal gevierd. Br Kooij heette bij die gelegenheid de nieuwe leden welkom.
God is goed! Ja, dat kunnen we hier in Enschede zeggen.
Ds De Jong, onze voorganger is inmiddels voor een reis van 3 weken naar Amerika vertrokken. Toch mochten we j.l. zondag nog van hem horen, dat hij meende voor het beroep van Vroomshoop/Daarlerveen te moeten bedanken. We hopen, dat het een goed besluit mag zijn geweest en dat de Heer ds De Jong bij het voortzetten van zijn arbeid in Enschede zal zegenen.

VREUGDE EN DROEFHEID

TWEEDE EXLOëRMOND-(W. v. d. V.) Vreugde en droefheid wisselen ook in onze gemeente elkaar af. Vreugde was er op zondag 3 november toen we mochten zien dat een broeder afdaalde in het watergraf, nadat hij voor God en gemeente had beleden te weten Zijn kind te zijn.
We hadden een gezegende ure en onze broeder reist nu zijn weg met blijdschap.
Droefheid kwam er doordat br Joh. Scholtens sr en zr Aaltje Vriezema-Springer uit ons midden werden weggenomen. Een rijke troost voor familie en de gemeente is dat ze met de dichter konden zeggen:

> In vrede zal ik de hemel binnengaan, nu is de toegang vrij.
> Mijn zonden brachten eeuw, gedood mij aan.
> Maar Jezus stierf voor mij.

De Heer gaat door met Zijn werk; laat ons allen werkende en wakende zijn totdat Hij komt.

Radenkonferentie Twente

U wordt hartelijk uitgenodigd de radenkonferentie bij te wonen, die wij, zo de Heer wil, op 23 november 1963 te *Borne*, aanvang 15.00 uur in het gebouw Prins Hendrikstraat 23 denken te houden.
De agenda omvat o.a. de volgende punten: *„Bekering"*, ds N. Bandstra. *„Een ontmoeting met Israël,"* drs D. Slort.
Sluiting om ongeveer 18.00 uur.
Tussentijds is er een korte theepauze en vindt verrekening der kosten plaats.
H. J. A. ter Braak

Afscheid ds R. J. Voorhaar

Op zondag 1 december a.s. hoopt ds R. J. Voorhaar afscheid te nemen van de gemeente Vroomshoop-Daarlerveen. De afscheidsdienst zal gehouden worden in het gebouw ‚Irene', Julianastraat 18 te Vroomshoop. Aanvang 7.00 u. n.m.
U bent van harte welkom in deze dienst!
Opgaven voor eventueel logies richte men aan de sekretaris: W. Wuite, Westerhoeveweg 13, Vriezenveen.

Voorgangerskonvent in Friesland

Het friese voorgangerskonvent komt D.V. a.s. maandag 25 november bijeen in de sneker pastorie: Zeilstraat 34.
Bij onverhoopte verhindering graag tijdig bericht daarvan aan het adres van de ontvangende pastor.

zand en zaad

Het was te voorzien. In dit blad van 25 oktober stond in deze rubriek iets over de twaalfmiljoenste, over de angst van sommige planners dat onze persoonlijke welvaart door ongekontroleerde groei in verdrukking verkeert, en over de wegen die men allerwegen inslaat om die groei af te remmen.
Het was te voorzien dat er op gereageerd zou worden. Een moeder en vader, die samen vijf kinderen hebben tussen ruim tien en ruim twintig jaar, hebben dezelfde materie herhaaldelijk besproken. Zij schreef mij een brief. Laat het u genoeg zijn, wanneer ik u verzeker dat hij geschreven werd door iemand, die „onze kinderen altijd als een geschenk van God hebben ontvangen", maar dat „we na de vijfde samen hebben gezegd: beter geen baby er meer bij", door iemand dus die dit ongehoord belangrijk stuk van het leven niet zonder God noch zonder verstand heeft beleefd. „We hebben dit samen voor God gebracht en er wel veel strijd over gehad, of ons geloof te klein was om meer kinderen groot te brengen; of we niet genoeg op God vertrouwden. We zeiden dan steeds weer: God heeft ons toch ook verantwoordelijkheid gegeven en de plicht om onze kinderen met eigen middelen op te voeden en niet te rekenen op de gemeenschap." Misschien voelt u het - ik wilde eerst helemaal niet uit de brief citeren, maar deze zinnen moest ik toch brengen. Er werd teveel in gezegd om het te verzwijgen. En het werd niet door iemand op een studeerkamer geschreven, maar door een vrouw en moeder.
Aanleiding voor mij waren een paar krantenartikelen, die je konden opwinden. In de geest van: meer kwaliteit, minder kwantiteit. En vooral die bedreigde welvaart irriteerde. Alsof dat laatste toch wel doorslaggevend moet zijn.
Natuurlijk zitten we met het probleem van een groeiende wereldbevolking. De kindersterfte neemt overal zienderogen af, terwijl de ouderen steeds ouder worden. En over beide feiten verheugen we ons. Maar meer kinderen betekent ook binnenkort nog meer kinderen. En daarachter weer meer. Men zegt dus: zes miljard aardbewoners in het jaar 2000. En waar is het eind? Ongetwijfeld kunnen nog vele woeste gebieden, mede door de wetenschap, geschikt gemaakt worden voor de voedselvoorziening, maar de wereld is nu eenmaal niet groter en het is denkbaar dat er een tijd komt dat de wereld net zo vol is als de randstad Holland. Er zijn tenslotte grenzen. Mogen we daaraan niet denken en maar alleen lezen: Weest vruchtbaar, wordt talrijk en vervult de aarde!?
Betekent dat dat we veel kinderen moeten hebben? Iedereen weet hoe gezellig een groot gezin kan zijn. Iedereen weet ook welke problemen een groot gezin meebrengt: voeding, kleding, onderwijs, om maar niet te spreken van de zware taak van de moeder in zulk een gezin, ook al zullen de oudsten na een jaar of tien, vijftien proberen die taak iets te verlichten. Tenzij ze huiswerk moeten maken. En dat zullen ze wel moeten, want wat moeten ze straks in deze wereld gaan doen als ze geen papieren hebben, die aantonen, dat ze in het normale arbeidsproces mee kunnen komen. De kinderen moeten leren.
Toch zou de financiële belasting van het gezin niet de doorslag mogen geven om het gezin klein te houden. In vele landen is het onderwijs in alle stadia voor rekening van de gehele gemeenschap, die er tenslotte ook van profiteert.
Kinderen zijn een geschenk van de Schepper, maar kunnen wij dit woord altijd citeren? Soms hebben we de indruk dat ze de gevolgen zijn van een volkomen ongeremde, onverstandige samenleving van mensen, die alleen maar hun natuurlijke driften hun gang laten gaan zonder ook maar een grein besef van verantwoordelijkheid voor de verwekking van leven.
Maar heeft het verstand wel de kans aan het woord te komen? Wij zijn niet van beton. Gelukkig niet, nee. Wij zijn wel mènsen. En dan wel weer mensen van vlees en bloed, maar toch ook weer niet alleen van vlees en bloed. Ik zat bij een ouder echtpaar met twee studerende kinderen, dat mij zei, dat ze de uitwegen, te gebruiken om het kindertal klein te houden, konden accepteren als van God gegeven en ik heb alle reden om aan te nemen dat het gelovige mensen zijn. Maar misschien schudt u uw hoofd en is er innerlijke afweer tegen een ingreep, hoe en wanneer die ook plaatsvindt. Misschien kunt u zich beter vinden in de woorden: „Maar als het er op aan kwam, zeiden we: laten we verstandig zijn. We kunnen het nu aan en ze moeten ook leren. We zijn er samen gelukkig bij gebleven en hebben dit steeds voor God neergelegd".
Ik val weer terug op dat vergeten woord: eerbied voor het leven. Misschien bedoel ik: eerbied voor de Schepper. En voor de Verlosser van het leven.

Huizinga

Friese raden bijeen

Ongeveer 25 broeders waren j.l. woensdag 13 november bijeen in de jeugdzaal van de baptistenkerk te Leeuwarden voor hun herfst-radenkonferentie. Ds G. Brongers, de voorzitter van het friese gewest leidde de bijeenkomst.
De ‚Tabitha-man', ds H. Ploeger vertelt de broeders hoe de Tabitha-Bouw-Actie reilt en zeilt. Het wordt duidelijk, zo het dat nog niet was, dat deze aktie een enorme onderneming betekent. Hoewel er wel enkele vragen blijven - en wat dan nog - beloont de vergadering de wakkere ijveraar voor Tabitha's toekomstige uitbreiding met een hartelijk applaus.
Ds J. van Dam gaat in op het onderwerp ‚De funktie van het gewest.' Hij betoogt, dat er - naar zijn inzicht - meer aksent gelegd zal moeten worden op de gewestelijke verbanden. Regionale bewustwording staat wijdere eenheid niet in de weg maar maakt die grotere eenheid, o.a. van de unie-gemeenschap juist levend. De arbeid zal steeds weer vanuit ‚Jeruzalem' moeten geschieden; niet vanuit een ongeziene top. Een konsekwente uitwerking van dit principe zal een radikale reorganisatie van onze unie ten gevolge moeten hebben.
Dit onderwerp blijkt dermate omvattend, zelfs revolutionair te zijn dat bredere uitwerking noodzakelijk geacht wordt. In de wandelgangen komen enkele voorgangers overeen dit op het voorgangerskonvent opnieuw aan de orde te stellen.
Ds J. ter Braak, zendeling met verlof, bespreekt de nieuwe zendingssituatie. Hij beschrijft hoe door de dé-kolonisatie ook de taak van de zending wijzigde. Zendelingen staan niet langer in dienst van de genootschappen welke hen uitzonden maar zij werken nu vanuit en voor verantwoordelijk van de inheemse gemeenten. Zending

Opwekking geen wonder

De bekende evangelist Charles Finney heeft gezegd dat een opwekking geen wonder is. Hij wil hiermee zeggen dat het niet zo maar plotseling over ons komt als een bizonder ingrijpen van God. De reeds van God gegeven middelen moeten aangewend worden. Natuurlijk zullen deze „middelen" niet automatisch werken. Wij mogen planten en nat maken, maar God moet de wasdom geven. Wij kunnen niet doen wat God alleen maar kan, maar wij kunnen wel doen wat wij kunnen. En wat zijn er in onze gemeenten een mogelijkheden! Kerken, zalen, tenten, bladen, films, auto's, geluidsinstallaties. Mensen die kunnen prediken, die gaven hebben voor persoonlijk werk, kinder- en jeugdwerk, bejaardenzorg.
En wat al niet meer. U hebt uw plaats al ingenomen? Dat is dubbel belangrijk voor E.J. 64. Staat u nog ledig aan de markt? Zorg dat je er bij bent!

is overal daar, aldus ds Ter Braak, waar de gemeente van Christus de wereld ontmoet.
De plaats van de ambtsdrager in de gemeente, is het onderwerp dat ds G. Visser inleidt. Aan de hand van verschillende bijbelplaatsen toont de spreker aan, dat de ambtsdrager - ouderling en diaken; de voorganger is ook ouderling - een dienende taak heeft tot dienst van het geheel. De gemeente is hen, niet omwille van hun persoon maar om wille van Christus, onderwerping verschuldigd.
Br Joh. J. Slump, die ook tijdens deze radenkonferentie nog als sekretaris optrad legde zijn funktie neer er werd opgevolgd door br Oppenhuizen van Leeuwarden. De vergadering dankte de scheidende sekretaris voor zijn vele werk. In verband met het volgend jaar te vieren 100-jarig bestaan van het baptisme in Friesland werd een jubileumkommissie benoemd, welke in samenwerking met het gewestelijke bestuur deze viering zal voorbereiden.
Op voorstel van het gewestelijke jeugdbestuur besloot de vergadering tot het houden van een in najaar 1964 te houden weekend-konferentie op een in Friesland gelegen vormingscentrum waar onder het motto ‚Gezond Gezin' verloofden en jonggehuwden zullen bijeenzijn om onder deskundige leiding samen te spreken over het huwelijk en de voorbereiding er toe. Een gelukkig initiatief!
De volgende friese radenkonferentie zal D.V. in het voorjaar van 1964 in Sneek worden gehouden.

B.z.

Lezers aan het woord

Zichtbaar - onzichtbaar

Geachte broeder Van Dam,
Gaarne zou ik onderstaande regels in ons aller weekblad geplaatst willen zien, als een bescheiden commentaar op de overigens altijd gewaardeerde rubriek „Nader Bezien".
„Nader Bezien" is een rubriek die ik altijd met grote interesse lees. Soms ben ik het met U eens, soms niet. Dat is ook niet zo erg, onze beweging kent nu eenmaal vogels van diverse pluimage.
In „Nader Bezien" van 15 november trof mij echter de passage over de tegenstelling „zichtbaar" en „onzichtbaar". U noemt deze tegenstelling niet nieuwtestamentisch, maar: heidens-grieks. Het waarom daarvan is mij niet duidelijk.
Dat deze „onzichtbaarheid" niet nieuwtestamentisch is, ben ik volkomen met U eens. Toch is deze onzichbaarheid op dit ogenblik een vaststaand feit. De grenzen van het Lichaam van Christus, de gemeente, worden vandaag niet gevormd door de lidmatenboeken der kerken, maar door de Heilige Geest. Ieder, die tot persoonlijke geloofsbeslissing is gekomen en daardoor deel heeft aan de gave van de Heilige Geest hoort tot het Lichaam van Christus. Daarom zijn die grenzen niet de kerken omvattend, maar lopen zij dwars door de kerken heen.
Dit is inderdaad niet nieuwtestamentisch, maar is gekomen omdat men in de loop der eeuwen de bijbelse weg van bekering, doop en wedergeboorte heeft verlaten.
Zelf behoor ik tot hen, die de eenheid der gemeente, alleen als een geestelijke zaak zien. De verscheidenheid is bedroevend, maar niet verontrustend. Als de Heer komt, zal deze verscheidenheid immers niet meer te vinden zijn; dan zal Hij de ene gemeente, gereinigd en geheiligd, voor Zich plaatsen, stralend, zonder vlek of rimpel.
Wel moet onder ons het verlangen zijn om met die andere gelovigen, uit verschillende kerken, contact te hebben. Ons gezichtsveld moet zo ruim zijn, dat we in hen ook broeders en zusters herkennen. Deze herkenning zal echter plaats moeten hebben op het Fundament dat gelegd is: Christus. Alleen zij, die persoonlijk het eigendom van Christus zijn, door persoonlijke geloofsbeslissing, kunnen aan deze wederzijdse herkenning deel hebben. Dat is m.i. de ware oecumene, waaraan ik gaarne meedoe.
Verontrustend is echter het oecumenisch streven, zoals het vandaag plaats vindt binnen de Wereldraad van Kerken. Hierin gaat het n.l. niet over een samenbundeling van gelovigen, op grond van hun persoonlijk geloof, maar over een samenvoeging van kerken. De Wereldraad wil hierin graag bemiddelen, en heeft, volgens Uw eigen verklaringen op onze „Bezinningdag" van 31 maart j.l., daarin ook resultaten geboekt.
Tegen een dergelijke oecumene zullen wij als nieuwtestamentische christenen stelling moeten nemen, omdat hier geen sprake is van een zichtbaar worden van de onzichtbare gemeente, maar alleen van een bouwen aan een kerk, die daarin verschilt van de huidige kerken, dat zij groter is en wat meer meningen omvat. Als het streven van de wereldraad op deze weg doorgaat, zullen we uiteindelijk een kerk verkrijgen, die wel groot is, ook wel een eenheid is, met het gevaar dat men van zichzelf zal zeggen: „Wij zijn rijk en verrijkt en hebben aan geen ding gebrek." En dreigt daar dan achter niet het gevaar, dat Christus buiten de deur komt te staan, kloppend of Hem nog open gedaan zal worden?
Het is toch duidelijk dat in een dergelijke eenheid geen plaats is, voor die gelovigen, die bijbels willen zijn en de toegang tot de gemeente op nieuwtestamentische wijze toegepast willen zien.
Persoonlijk acht ik het niet levensgevaarlijk om in een onzichtbare gemeente te geloven; immers dan zouden we dagelijks in levensgevaar verkeren, want die onzichtbare gemeente is er. Wel acht ik het levensgevaarlijk om mede te doen aan het heden ten dage, steeds meer tot openbaring komende oecumenisch streven, met als doel de samenvoeging van kerken.
Levensgevaarlijk, daarom, omdat in die eenheid van kerken de nieuwtestamentische gemeenten van wedergeboren kinderen Gods een zekere dood zullen sterven. En nieuwtestamentische gemeenten, als plaatselijke openbaring van het Lichaam van Christus, willen wij graag zijn en blijven.
Dankbaar ben ik, dat in vele van onze gemeenten deze zelfde gedachte leeft, getuige de uitslag van de A.V. 1963, toen van de 174 afgevaardigden, slechts 62 zich vóór het lidmaatschap van de Wereldraad uitspraken. Dat geeft hoop vóor de toekomst, dat wij aan deze eenheid geen deel zullen hebben.
Hopende, dat ook zij, die nu nog grote verwachtingen hebben van de oecumene onzer dagen, dit ook zullen gaan inzien, verblijf ik, U dankend voor de plaatsing, met hartelijke groeten,

Uw broeder in Christus,
J. Schouten

Westerhaar, 15 november 1963

Naschrift: We noemden de tegenstelling ‚zichtbaar'-‚onzichtbaar' heidens-grieks, omdat ze als tegenstelling, waarbij het onzichtbare meerwaardig en het zichtbare minderwaardig is, afkomstig is van de griekse wijsgeer Plato.
Voorlopig is het ons reeds voldoende op te merken, dat ook br Schouten de ‚onzichtbaarheid' van de gemeente in elk geval niet nieuwtestamentisch acht. Op zijn schrijven gaan we nu niet verder in omdat we liever niet vooruit willen lopen op een eventuele gedachtenwisseling over dit onderwerp in ons weekblad.
We danken br Schouten hartelijk voor zijn reaktie en nodigen anderen uit het hunne ervan te zeggen!

v.D.

Rondom het vatikaanse koncilie

De schrijver van dit artikel, W. Barry Garrett is in opdracht van de kommissie ‚Public Affairs', waarin acht amerikaanse baptistenkonventies samenwerken naar Rome gezonden om van daaruit deze kommissie direkte informatie te verschaffen over het Tweede Vatikaanse Koncilie, dat dezer weken in de ‚Eeuwige Stad' wordt gehouden.
Mr W. Barry Garrett is sinds enkele jaren als parlementaire korrespondent van deze kommissie verbonden aan het kongres en de senaat der USA en het Witte Huis te Washington. E.R.

Als een baptisten-verslaggever het 21ste oekumenische koncilie probeert te begrijpen rijzen er bij hem allerlei vragen. De eerste vragen die bij hem opkomen zijn: Waarom houden katholieken eigenlijk koncilies? Waarom worden ze ‚oekumenisch' genoemd? Wie roept zo'n koncilie bijeen en geeft er leiding aan? Roomskatholieke schrijvers die over koncilies hebben geschreven verklaren dat (1) de bisschoppen, samen met de paus de kerk regeren (2) de paus heeft advies, hulp en instruktie nodig van de bisschoppen, (3) koncilies hebben een groot psychologisch effekt in zaken van geloof en moraal, omdat ze meer gezag hebben dan de paus alleen, (4) de publiciteit rondom koncilies helpen het volk de kerk te begrijpen en (5) een koncilie is een manier waarop de kerk zijn onderricht en zending uitdraagt.
In het verleden hebben vele vraagstukken aanleiding gegeven tot het houden van koncilies. Bijvoorbeeld, naast andere zaken verklaarde het concilie van Nicea (325) de godheid van Christus; het koncilie van Efeze (431) sprak uit, dat Maria de Moeder Gods is; Latera (1215) stelde de kerkelijke wetten vast ten aanzien van de kommunie en de biecht; Trente (1545-1563) ondernam pogingen de Reformatie tegen te gaan en het eerste vatikaanse koncilie (1869) stelde de pauselijke onfeilbaarheid vast.
Er zijn verschillende redenen aan te wijzen voor het bijeenroepen van het thans in Rome gehouden (tweede vatikaanse) koncilie. Bijvoorbeeld: (1) herziening van de kerkelijke wetten inzake de liturgie, de leek, het huwelijk en andere interne kwesties; (2) een vernieuwing van de kerk waardoor het mogelijk wordt de problematiek van de moderne wetenschap en het atheisme onder ogen te zien, studie van de niet-christelijke religies, de eenheid der mensheid en de voorbereiding van de kerk op de nieuwe tijd waarin de wereld is binnengetreden en (3) opening van deuren naar de uiteindelijke eenheid of vereniging van alle christenen.

Het woord „oekumenisch' betekent voor de roomskatholieke kerk ‚algemeen' of ‚universeel'. Het griekse woord, waarvan het is afgeleid betekent ‚behorende tot de gehele bewoonde wereld'. Op grond daarvan is een roomskatholiek ‚oekumenisch koncilie' een vergadering van bisschoppen uit de gehele wereld waar het katholieke geloof beleden wordt.
Er is evenwel ook nog een andere reden waarom Vaticanum II een oekumenisch koncilie genoemd wordt. Het wil ook zich bezig houden met de uiteindelijke hereniging van alle christenen. Ook de roomskatholieke kerk heeft leren inzien, dat het bestaan van de christenheid in deze moderne tijd wordt bedreigd en dat slechts de eenheid der christenen een waarborg voor het geloof kan betekenen. Deuren welke voorheen gesloten waren worden daarom geopend. Standpunten die eenmaal barrières waren tussen roomskatholieken en anderen worden aan een herziening onderworpen. De uitleg van verschillende leerstellingen wordt zo herschreven, dat ze ook voor niet-katholieken meer aanvaardbaar worden. Een sekretariaat voor christelijke eenheid is aktief en werkzaam.

Technisch gesproken is het koncilie de vergadering van katholieke bisschoppen uit de gehele wereld. Ongeveer 2400 ‚koncilievaders' zijn thans in Rome bijeen. Zij alleen hebben stemrecht. De beslissingen van het koncilie vormen, na goedkeuring van de paus, de officiële stellingname van de roomskatholieke kerk.
Desondanks hebben ook andere groepen invloed op de beslissingen van het koncilie. Er zijn studie-kommissies, die de voorstellen, de ‚schemata', voor bespreking op het koncilie hebben opgesteld. Er zijn ‚periti', adviseurs en experts op bepaalde terreinen, die door de bisschoppen en studie-kommissies kunnen worden geraadpleegd. Er zijn theologen, kerkhistorici en vele andere geleerden die elk voor zich specialisten zijn op bepaalde terreinen en ook zij hebben een adviserende funktie.
Ongeveer zestig waarnemers, uit niet-katholieke christelijke kerken zijn eveneens op het koncilie aanwezig. Aan hen zijn dezelfde privileges gegeven als aan de bisschoppen, behalve natuurlijk het recht van stemmen en spreken. Zij hebben gereserveerde plaatsen op het koncilie. Ofschoon de koncilie-besprekingen in het Latijn worden gevoerd kunnen de waarnemers door een speciale vertaalinstallatie de diskussies in hun eigen taal volgen. Zelfs de geheime dokumenten der schemata worden in hun eigen taal aan de waarnemers ter beschikking gesteld. Vaker dan eens worden deze waarnemers door de studie-kommissies gekonsulteerd; vooral wanneer het om zaken gaat die de niet-katholieken betreffen spelen de adviezen van de waarnemers een belangrijke rol. Onder de waarnemers bevinden zich vertegenwoordigers van alle grote geloofsgroeperingen, uitgezonderd enkele van de Orthodoxe gemeenschappen, de baptisten en een paar fundamentistische kerken.
Een kleiner aantal mensen is op het koncilie aanwezig als gast van de paus. Deze mensen hebben dezelfde voorrechten als de officiële waarnemers maar zijn door geen enkel lichaam officieel afgevaardigd en zijn dus geen enkele kerk of organisatie verantwoording schuldig. Hoewel er officieel geen binding is met het koncilie speelt het legertje persvertegenwoordigers een grote rol. Via hen bereikt de wereld het nieuws over het koncilie. Vanzelfsprekend hebben de grootste nieuwsbureaus ter wereld er hun korrespondenten maar ook de kleinere persagentschappen zijn op het koncilie vertegenwoordigd.
Tijdens de eerste zitting van het koncilie, in 1962 was het bizonder moeilijk om nieuws over het koncilie te krijgen. Deze keer is het beeld geheel veranderd. De teksten van de schemata blijven weliswaar geheim maar samenvattingen van hun inhoud worden nu ter beschikking van de pers gesteld; de debatten kunnen volledig worden verslagen en de verschillende beleidshandelingen van het koncilie zijn open voor diskussie in de pers.
Het koncilie heeft een officiële nieuwsdienst en een perskamer. Elke dag na de zitting kan men er de volledige samenvattingen vinden van persmensen in verschillende talen. De ‚Goddelijke-Woord-Nieuws-Dienst' en het Nederlands Dokumentatiecentrum-Koncilie brengen uitvoerige verslagen waarop iedereen zich kan abonneren. Ook kunnen de bisschoppen, de waarnemers en adviseurs vrijelijk tegenover de pers kommentaar geven op het werk van het koncilie.
De amerikaanse bisschoppen geven elke dag, na de zitting van het koncilie een perskonferentie. Deze konferentie is een van de belangrijkste kanalen waarlangs nieuws over het koncilie en meningen over de vorderingen en het verloop van het koncilie de wereld bereiken.

(EBPS/Baptist Press)

Beroepingswerk

Bedankt: voor IJmond, G. van' t Wout te Muntendam.

Benoemd tot hulpprediker: te Zutphen, Kand. H. Dekker te Groningen.

Beroepen: te Utrecht, Ph. Lindeman Wzn. te Veendam.

Mededeling

Het telefoonnummer van ds J. van der Veen, te Zwolle is: (05200)-12947.

Advertenties

De ZAAIER
is niet volmaakt,

maar een half ei is altijd
nog beter dan een lege dop

Vrijdag 29 nov. 1963 79e jaargang Nr. 3707

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

ADVENT

In de oude kerk was de eerste adventzondag tegelijk de eerste zondag van het nieuwe jaar. Naast de wereldlijke datering huldigde de kerk haar eigen telling! De eerste advent was haar nieuwjaarszondag. Dat is een schone gedachte, immers het levensgevoel van de gemeente van Christus wordt niet bepaald door de jaarcirkel, maar door de verwachting van een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. De gemeente weet van een totaal nieuw begin.

Wat advent betekent

Advent is een latijns woord, dat letterlijk komst, aankomst betekent. De advent-tijd is de tijd waarin de gemeente van Christus de beloften van Zijn komst in gedachtenis neemt. Dan leeft zij in de vervuldheid van het weten van een wereld zonder ziekte en pijn, een wereld zonder nood en dood. Wat nu nog verborgen is wordt dan openbaar. Paulus zegt dat de hele schepping er op wacht! Het gaat in de adventtijd dan ook niet om een heropvoering van de dingen die aan Christus' geboorte voorafgingen. Het Christus-gebeuren is geen drama dat wij opnieuw opvoeren. Wij kunnen niet net-doen-alsof Christus nog niet ware geboren en gekruisigd. De advent-prediking gaat juist uit van het voltooide Christusgebeuren. De adventprediking is er omdat Christus is opgestaan en de dood heeft overwonnen.

Het gaat daarom in de adventtijd om de wederkomst van Jezus Christus. Vanzelfsprekend zijn er veel textplaatsen betreffende de eerste komst van Christus die ook gebruikt kunnen worden voor de wederkomst. De houding, het gebaar, het woord, het geloof van de mensen in de bijbel die hun Messias verwachtten is een voorbeeldig geloof voor ons die zijn komst in heerlijkheid verwachten.

Ver-ritualiseerd geloof

Dan valt het direct al op dat bij de meeste mensen die van de komst van de Messias afwisten, dit geloof ver-ritualiseerd was. Het was een stuk van de liturgie geworden. Het had een vaste plaats in de dagelijkse gebeden, zonder dat het actueel ervaren werd! Als de Messias dan komt in de gedaante van de lijdende knecht wordt Hij zelfs niet herkend en aanvaard.

De Messias zal nu komen in de gestalte van de Machthebber. Hij heeft alle macht en zó zal Hij komen en zich kenbaar maken. Als in de tijd voor Zijn eerste komst is, dunkt mij, de verwachting van Zijn komst nu weinig concreet en is de advent een liturgisch spel geworden dat elk jaar weer wordt opgevoerd. De gedachte van een eindpunt der geschiedenis is ons weinig reëel. Wij zijn nog altijd meer doordrongen van de voortwentelende jaargetijden en voortgang van het wereldgebeuren dan van een nieuwe tijd, die dan ook volkomen nieuw is.

De eerste advent heeft het dan ook als nieuw-jaarsdag afgelegd tegen de eerste januari. Oliebollen en nieuwjaarsvisites passen in ons dagelijks patroon, meer dan de voorstelling van een volmaakte wereld.

Het is al begonnen!

Toch wordt dat wat niet in de lijn van ons natuurlijke denken ligt ons weer onontkoombaar voorgehouden: Wij hebben in wezen niet met een verloop en zelfs niet met een afloop te maken, maar we staan al haast met één voet in de werkelijkheid van het Rijk van de komende Heer. Paulus zegt, dat ons burgerrecht daar al is vastgelegd. De tijd tussen Christus' hemelvaart en zijn wederverschijning in glorie is slechts een ademtocht; het is het einde der tijden. In Zijn opstanding was het ontzaggelijk dichtbij! En dat is het nog!

In onze kerk ontsteken wij op de eerste adventzondag één kaars en elke zondag komt er één bij en nog een korte spanne dan is alles licht.

Advent betekent dat het al begonnen is. En het houdt niet weer op. We zullen het wel merken. En gauw ook.

Tijd is zo'n betrekkelijke zaak. De vader die zijn zoon steeds weerhoudt en afremt met de woorden: „dat komt later wel, als je later volwassen bent. ." is bezig zijn kind ongeschikt te maken voor het leven: Immers, vandaag ben je kind en morgen ben je al volwassen. De tijd van één enkel mensenleven is voorbij voor je het weet. Niet: „Later als ik groot ben. .", maar: „morgen ben ik groot, en daarom moet ik dit vandaag doen!". Dat wil advent betekenen in de kerk van Jezus Christus.

Advent is daarom het feest van vrijmoedige verwachting die een stellige zekerheid is, maar niet minder van waarachtige ootmoed en nederigheid: Immers dat Koninkrijk Gods is nog niet gezien. Over dat Rijk en de komende Christus kan alleen nog maar dichterlijk gesproken worden, kan nog slechts kinderlijk gedacht worden. Dat doet de bijbel dan ook. De problemen van tijd, ruimte en eeuwigheid zijn niet door geleerden en wijsgeren op te lossen. De bijbel doet er zelfs geen poging toe,

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Wat God ons ook opdraagt te geven, Hij heeft het ons in Zijn voorzienigheid gegeven opdat wij het zouden kunnen geven.**

maar laat op dichterlijke wijze de beelden verspringen en op een kinderlijke manier worden dingen die voor het redelijk denken onverbindbaar zijn na elkaar gezegd, en hun waarheid is de waarheid van het komende Rijk en zijn Heer! Benauwend is het, dat juist de dingen van advent, de dingen van de glorieuze openbaarwording van Gods macht en de zichtbaarwording van de gestalte van Christus, zoveel aanleiding hebben gegeven tot twisten en betweterij. Wat kinderen en dichters beleden en geloofden is al te vaak door schriftgeleerden uitelkaar geplozen of wel massief gemaakt tot bouwstenen van velerlei „bijbelgetrouwe" systemen:

Advent is het vieren van het begin. Onze jaartelling is begonnen toen we het gingen verstaan dat de dingen van leven en van dood het altijd weer begeven en dat wij ons altijd hebben vergist: Wat zoekt gij de levende bij de doden: Hij is niet hier. Hij is opgestaan. Hij leeft en Hij komt.

Ph. L. (Gron.)

De NBJB blijft deelnemen aan oekumenische beweging

Met 27 tegen 12 stemmen nam de algemene vergadering van onze NBJB j.l. zaterdag het voorstel van de Jeugdraad, aan het oekumenische jeugdwerk te blijven deelnemen, aan. De bereidheid al of niet aan het oekumenische jongerenwerk te blijven deelnemen moest worden uitgesproken in verband met een struktuurverandering in de organisatorische opbouw van de Oecumenische Jeugdraad, die in de toekomst nauwer aan de kerken zal worden verbonden.

Telegram aan amerikaanse ambassade

Om ongeveer half elf kon de voorzitter der NBJB, ds J. Bouritius te Hoogezand de algemene vergadering der NBJB openen.

De opkomst van de vergadering was kennelijk groter dan men had verwacht want vele stoelen moesten worden aangesleept om de ongeveer honderd aanwezigen, afgevaardigden en gasten een zitplaats te kunnen bieden. In zijn openingstoespraak hekelde de voorzitter de somberheid van vele openingstoespraken („Het zijn ernstige tijden..") om vervolgens op de hem eigen wijze de aanwezigen te konfronteren met het gevaar (gemakzucht en relativisme), dat onze hoogkonjunkturele generatie bedreigt. Gelukkig werd de somberheid van déze openingstoespraak grotendeels opgeheven door de klem waarmee werd gewezen op de levende Heer.

Op instigatie van de vergadering stelde de Jeugdraad voor een telegram te verzenden aan de amerikaanse ambassade te Den Haag, waarin uitdrukking wordt gegeven aan het leedwezen, dat ook de nederlandse baptisten-jeugdbeweging, in vergadering bijeen, vervult bij het groot verlies dat de amerikaanse natie heeft geleden door de geweldddadige dood van president Kennedy. Aldus wordt besloten. Ds T. Jansma, vertegenwoordiger van de kommissie der unie sprak vervolgens namens de UC een woord tot de vergaderde jeugdbewegers; de algemeen-sekretaris der unie zei o.a., dat de zin van het samenzijn ligt in de vreugde welke we aan de ander beleven, omdat de andere anders is. Woorden welke niet nalieten indruk om de vergadering te maken.

Na wat heen en weer gepraat werden allerlei jaarverslagen aanvaard, al of niet met applaus voor de vervaardigers der verslagen.

De oekumenische deelname

Het enige voorstel, dat op de agenda prijkte vormde - althans naar ons gevoel - het belangrijkste moment van de vergadering. We memoreerden het reeds in de aanhef van dit verslag: Met 27 tegen 12 stemmen werd het voorstel van de Jeugdraad, om aan het oekumenische jeugdwerk te blijven deelnemen, aangenomen. Dus een ruime meerderheid. De jongen piepten niet zoals de ouden zongen, hoewel er enkele tegenstemmers waren die omdat de gemeenten uit de Wereldraad en de Oecumenische Raad van Kerken traden van mening waren óók tegen te moeten stemmen. Andere tegenstemmers wezen op het gevaar, dat er schuilt in het verkeer met andersdenkenden en meenden, dat we pas in het isolement krachtig zijn. Enkele voorstemmers motiveerden hun stem door te wijzen op de opdracht die er ligt in het feit, dat er meer christen-jongeren zijn dan alleen binnen de NBJB; weer anderen wezen er op, dat het in de tijd waarin wij leven op geen enkele wijze meer te rechtvaardigen is het isolement op te zoeken, terwijl een derde groep voorstemmers meende te kunnen zeggen, dat juist onze baptistische inbreng binnen de oekumenische beweging ten zeerste wordt gewaardeerd.

27 tegen 12 stemmen. Kan hieruit worden afgeleid, dat de komende generatie anders tegenover de oekumenische beweging staat dan het huidige geslacht? Betekent dit, dat de gemeenten in de nabije toekomst weer in de oekumenische beweging zullen terugkeren als participanten? Immers, de jeugd van nu is de gemeente van morgen - om het eens populair te zeggen. In dit verslag willen we daar niet nader op ingaan, het zou buiten het kader van dit artikeltje zijn. Wel willen we opmerken, dat een terugkeer van de unie in de oekumenische beweging niet alleen van de gemeenten afhankelijk is maar voor een niet minder groot deel mede bepaald wordt door de ontwikkeling binnen de oekumenische beweging.

Van de andere centrales

De rijpere jeugdcentrale (RJC) vergaderde 's middags onder leiding van zijn voorzitter, ds Th. van der Laan te Noordbergum. Onder de RJC valt in het bizonder het zondagavond-werk. Hoewel van dat werk de room wat af is, hier en daar bloeit het nog maar op vele andere plaatsen lijdt het 'n kwijnend bestaan en wordt het dank zij de door baptisten verafschuwde traditie nog wat in stand gehouden, was er voor deze landelijke ontmoeting toch een goede belangstelling. Die belangstelling was er, meenden we te kunnen opmerken, vooral van de zijde der jeugdigen zelf. De jeugdleiders, en dat zijn nog steeds in de meeste gevallen onze voorgangers, ontbraken. De aanwezige voorgangers, die niet vanwege het lidmaatschap ener centrale aanwezig waren, konden we wel op één hand tellen.. Dat is weleens anders geweest.. De vraag dringt zich op of het nu wel echt aan de jeugd ligt wanneer het met ons zondagavondjeugdwerk niet meer zo florisant gaat.

Hoe ook, de toogdag der RJC valt in 1964 uit. Daarvoor in de plaats werkt de RJC samen met de jubileum-viering van het bijbelgenootschap, dat op hemelvaartsdag in de jaarbeurshallen gevierd zal worden: Er worden dan een zestigduizend jongemensen verwacht!

Over het jeugdblad ,Jong Leven' werd volop gediskussieerd. Over de opmaak, over de lay out en over de inhoud. Zo moest op een unievergadering eens over De Christen gepraat kunnen worden! Ds Van Wier doorstond deze kanonnade van soms kritische opmerkingen als een rots en toonde zich dankbaar voor deze (verlate) reakties. Intussen is er nog een redaktie-zetel in de raad van JL-schrijvers vakant. Men speurt naarstiglijk naar bereidwillige schrijvers, die naast bereidheid tot schrijven ook de aanleg ertoe schijnen te bezitten.

Onze periodieken baren nogal eens zorg. Ongeveer vijftien jaar lang verscheen er voor de jongens- en meisjesklubs een blad dat De Vleermuis heet; het leed een noodlijdend bestaan, ondanks de ijver en toewijding van de dames die het hebben geredigeerd: mevrouw J. Broertjes-Gijsen, mevrouw N. de Boer-Koning en mejuffrouw G. van Veen. Op voorstel van de JMC-raad besloot de jaarvergadering van leiders en leidsters het blaadje op te heffen en voor een speciale rubriek onderdak te zoeken bij De Kindervriend, een uitgave voor de zondagsschool van de Landelijke Zondagsschool Centrale.

Zo waren onze jeugdwerkers zaterdag 23 november bijeen in Zwolle. Van heinde en ver waren ze gekomen. Om samen te denken en samen te spreken over het werk, dat ze niet zelf hebben gekozen maar dat hen opgedragen werd door de Heer der gemeente. We wensen hen allen Gods zegen op deze belangrijke arbeid. Zegen die hen ook zichtbaar gemaakt wordt in de persoonlijke trouw waarmee het werk moet gebeuren! v.D.

verzocht niet te dicht bij de preekstoel te komen; de vloer van het platform wordt er door vernield. En tenslotte nog dit nieuwtje uit Haarlem: de aanvraag voor vestiging van een rusthuis (voor bejaarden) is bij B. & W. ingediend.

De gemeente te ROTTERDAM-C., die reeds geruime tijd bezig is met het houden van samenkomsten in Vlissingen overweegt thans ook dergelijke bijeenkomsten in Goes te houden. Een bezwaar is nog, dat een dominee maar op één plaats tegelijk kan wezen. Ds Vegter verzucht daarom: 'k Wou dat ik een vijfling was..

Ook de jonge baptisten van PARAMARIBO hebben hun kampwerk, lazen we in de ,Gemeentebode' van Suriname's hoofdstad. Van 16-23 september bivakkeerde de jeugd van de gemeente in het schoolgebouw te Hecht en Sterk. Het kamp diende tevens om Hindostanen en Javanen met het evangelie te bereiken; daartoe ging men twee aan twee de huizen binnen. Vooral de Hindoes verzetten zich tegen de boodschap; aan de andere kant was er toch ook veel openheid.

In vele gemeenten, en vooral in de kleinere gemeenten kan men niet zo maar even bepaalde onderhoudswerken uit de gemeente-kas betalen. In HAULERWIJK bijvoorbeeld moest men een ,tegelaktie' houden om een tegelpad naar de rijwielstalling te kunnen aanleggen. En tegels schijnen duur te zijn. Men heeft nu voor 400 tegels het geld bij elkaar! Het benodigde zand wordt tegen een kleine vergoeding voor de transportkosten geleverd. Vrijwilligers zullen het tegelpad leggen. Ja, zo gaat het in vele kleine gemeenten. En 't is beslist niet erg, want meer dan iets anders kweekt het saamhorigheidsgevoel.

Zondagmiddag 17 november werd de middagdienst van Groningen-N. per televisie uitgezonden. In SNEEK plaatste men daarom die middag enkele televisie-toestellen in de Hartman Visserzaal om op deze wijze deze dienst, waarin een oud-Sneker voorganger zou voorgaan, te kunnen volgen.

De gemeente te DOKKUM belegde enkele evangelisatie-samenkomsten in Murmerwoude (Moordenaarswoude, volgens de volksmond, omdat hier Bonifatius zou zijn gedood); niemand van het dorp liet zich er zien. Deze ervaring deed men er ook reeds eerder op.. Of het dezelfde vijandschap is waaraan in 768 de Apostel der Duitsers ten offer viel?

Zoals reeds eerder bericht is de gemeente te LEEUWARDEN met een evangelisatie-post begonnen in het stadsdeel Huizum. De eerste samenkomst is intussen achter de rug. Er waren ongeveer 70 mensen, waarvan ongeveer 30 uit Huizum.

In vele gemeenteblaadjes werd deze maand melding gemaakt van bizondere zendingsavonden, waar de zendelingen Edens en Ter Braak dia's vertoonden en van de arbeid in Kongo vertelden. Aan het eind van het jaar zal, dachten wij, wel blijken dat deze zendingsavonden de zendingsliefde hebben gestimuleerd. Of zal er ondanks deze duidelijke konfrontatie met het zendingsfront toch nog een begrotingstekort zijn bij de UZC? En hoe zal het met de andere takken van ons unie-werk zijn? Natuurlijk moet het bij u en ons in de gemeente goed gaan. Maar ook het werk, dat we gezamenlijk mogen ondernemen mag geen stagnatie ondervinden.

v.D.

Het begeleidingsinstrument voor de gemeentezang

Het ligt in de lijn van de ontwikkeling van het baptisme in ons vaderland, dat we onze aandacht moeten wijden aan een onderwerp dat tot dusver maar zelden de belangstelling kon verwerven: *het orgel in de eredienst.* Dat is geen verwijt aan het „voorgeslacht". Men werd met problemen van geheel andere aard gekonfronteerd, en het kostte alle kracht en inspanning om die op te lossen. Voor de begeleiding van de gemeentezang moest men wel genoegen nemen met een harmonium, waaruit men tot ver na diens stervensdatum nog klanken poogde te stampen. Door de groei van ons werk en mede door de betere levensomstandigheden ontwaakt 't besef, dat op het nu ter sprake gebrachte gebied iets gedaan moet worden waardoor de muzikale faktor de waarde van de eredienst onderstreept. Alleen de wijze-waarop blijft voor velen een onbeantwoorde vraag. Er bestaat echter een instantie waar men met behulp van verkregen ervaring alle terzake doende vragen bestudeert: „Muziekcontact" - Sekretaresse Mevr. C. Kiwiet, uitslagsweg 66 te Hengelo (O.) - geeft in voorkomende gevallen graag advies.

Het zijn vooral twee vragen, die ons gewoonlijk gesteld worden.

a. wat voor soort instrument,
b. welke prijs wordt gevraagd?

Om zo goed mogelijk geinformeerd te zijn hebben we een bezoek gebracht aan de orgelbouwers de firma B. Pels en Zoon te Alkmaar. Aanleiding was een bericht, dat deze firma kleine pijporgels bouwt, die in onze meestal niet grote kerken zeker zouden voldoen. Een bijzonder gelukkige omstandigheid was, dat we op die zelfde dag ook het elektrostatische orgel van Dereux

konden beluisteren, waarvan in De Christen van 8 november sprake was. We kregen dus ongeacht de beschikking over vergelijkingsmateriaal.

Het Dereuxorgel stond opgesteld in de aula van een lyceum, wat voor de beoordeling van de klank dus gunstig was. Over het algemeen kan wel worden gezegd dat de klankkleur der registers goed tot soms

Zijn lijden en sterven

Wie was Jezus Christus?

Deze reeks artikeltjes onderbreekt de gang van het kerkelijk jaar wel enigszins nu in het nummer van de eerste advent iets gezegd wordt over het lijden en sterven van onze Heer. Het is er misschien niet minder om want in de lijdensweken komen wij dikwijls niet veel verder dan een bespiegeling over de figuren rondom de lijdende Heer en nu hebben we de kans ons meteen te concentreren op het wezenlijke.

In de eerste plaats moeten we afrekenen met alle sentiment. Lijden en sterven van onze Heer zijn niet droevig en ook niet tragisch. Natuurlijk zijn ze niet van droefheid of tragiek ontbloot maar ze hebben nog enkele dimensies die maken dat ze in tragiek en treurnis niet opgaan.

Jezus zelf heeft gezegd dat de Zoon des Mensen niet is gekomen om zich te laten dienen (zoals dat bij een vorstelijk iemand eigenlijk zou passen) maar om te dienen. Heel zakelijk gezegd: Zijn leven, lijden en sterven zijn geen lot maar dienst. Hij is de knecht van God, dat is Zijn functie en in die functie leeft, lijdt en sterft Hij. Wij weten van Zijn leven niet zoveel, lang niet genoeg om een levensbeschrijving samen te stellen. Er wordt veel gesproken over de „opvattingen" van Jezus maar als 't er op aankomt, weten we ook daar weinig van. Wij praten ook veel over Zijn zondaarsliefde maar zelfs daarvoor kunnen we niet zoveel teksten in het geweer brengen. Wat wij wel weten is dat Hij een weg gaat in gehoorzaamheid aan God. Dat doet Hij omdat God tot de mensen komen wil. Wanneer God dat echter doet, wordt er iets openbaar van de oer-vijandschap die er jegens God in het mensenhart leeft. Daarom leidt de weg van Jezus onherroepelijk naar het lijden en de dood. Professor Ethelbert Stauffer heeft met grote kennis van zaken het aantal overtredingen bepaald, waaraan Jezus zich heeft schuldig gemaakt. Het getal is ontstellend. Zo zit de vrome mens verschanst, ingeschermd door reeksen bepalingen die een werkelijke ontmoeting met God onmogelijk maken. Jezus' gehoorzaamheid aan Zijn Opdrachtgever brengt Hem met al dat vrome schrik- en prikkeldraad in conflict. En daarom zit er in Zijn lijden en sterven een *moeten;* het is onvermijdelijk, tenzij Jezus tijdig een „verstandiger" houding gaat aannemen. Maar dat kan Hij niet, want zo luidt Zijn opdracht niet. En daarom is Hij gehoorzaam tot de dood aan het kruis. De tragiek van Zijn terechtstelling betreft daarom niet Hem maar de mens die in ziekzondige verharding zich tegen God verzet. Maar er is nog een ander moeten aan het sterven van Jezus verbonden. Hij is gekomen om te dienen en Zijn leven te geven als een losprijs voor velen. Het ene vloeit niet logisch uit het andere voort. We zouden ons een dienst kunnen voorstellen die niet voltrokken moest worden in de vorm van sterven. We zouden ons Jezus kunnen voorstellen - en in feite doen we dat ook overwegend - als de grote geneesheer, die de macht van de duivel in het onafzienbare gebied van ziekte en dood verbreekt. Dát zou nog eens een echte dienst aan de mensheid zijn. Nu willen we natuurlijk niet zeggen dat dit geen stuk van het evangelie zou zijn, integendeel, maar Jezus is gekomen om Zijn leven te geven als losprijs voor velen. Zo luidt Zijn eigen woord; zo „interpreteert" Hij Zijn eigen naderend sterven, waarvan Hij de menselijke onvermijdelijkheid en de goddelijke noodzakelijkheid zo duidelijk zag.

Het woord van de losprijs wekt vele gedachten. Een losprijs wordt betaald bij de loskoping van een slaaf. Het kwam in de oudheid wel voor dat een slaaf zoveel geld bijeen kon brengen dat hij zijn eigen prijs op tafel zou kunnen leggen. Maar aangezien hij een slaaf was, kon hij deze transactie niet aangaan en daarom ging hij naar een tempel, waar hij het geld deponeerde. De tempelpriester trad dan uit naam van de godheid op als de vrijkopende partij. Overgebracht naar het beeld van de losprijs betekent dit dus dat Jezus' sterven iets tot stand brengt wat wij zelf onmogelijk zouden kunnen. Dat ligt niet in de sfeer van de prijs: een mens kan zijn leven geven voor een goede, helaas soms wel voor een slechte zaak. Maar hij kan zich zelfs met deze prijs niet vrijkopen. Zijn prijs heeft geen effect. Niet een willekeurig leven kan als losprijs gelden maar alleen het leven van degene die Gods weg tot het einde gaat.

Opnieuw stuiten we hier op mysteries die het verstand niet vermag te doorgronden. We zullen daarom de betekenis van Jezus' sterven als losprijs voor velen nooit kunnen uitleggen. Onze verlossing is en blijft een geheim tussen de Vader en de Zoon, waarvan wij alleen weet hebben in de vorm van een uitspraak. Het is als een rechterlijke uitspraak waarvan wij wel de inhoud maar niet de overwegingen en beweegredenen kennen.

Wat de inhoud van Jezus' sterven voor ons is hopen we in een volgend artikel te bespreken.

J. Reiling

Intrede ds R. J. Voorhaar

Zondag 8 december zal ds R. J. Voorhaar, komende van Vroomshoop D.V. zijn werk in de gemeente te Hengelo O.), Jac. Catsstraat op zich nemen. In de morgendienst, die te 10.00 uur in de Jac. Catsstraat wordt gehouden gaat ds F. E. Huizinga voor, terwijl de intrededienst plaats vindt in de ned. herv. kerk, Deldenerstraat 18 te 15.30 uur. 's Avonds is er een begroetingssamenkomst in het kerkgebouw Jac. Catsstraat.

Opgaven voor eventueel logies richte men aan: M. J. ter Braak jr, Gezinastraat 6, Hengelo (O.); tel. (05400)-18549.

Ziekenaktie

In De Kandelaar wordt een aktie gevoerd door mej. Miep van der Sluis, die zich ten doel stelt om straks met de kerstdagen zieken en bejaarden een pakketje te sturen. Vele zusterhulp-afdelingen doen spontaan aan deze aktie mee, maar dit werk groeit uit en er komen steeds meer adressen. Misschien, lezers van De Christen, zijn er onder U, die deze aktie ook een warm hart toe dragen en er iets voor willen geven. We bevelen het van harte bij U aan!

Het adres van deze aktie is:
Mej. Miep van der Sluis, 'Bungalow', Beukenburgerlaan 2a, Groenekan U.

W. A. M. v. D.-D.

Voorbereiding op de zaaitijd

De zaaier ging uit om te zaaien. Natuurlijk nam hij daar een van te voren bepaalde periode voor. Hij heeft van te voren het zaad ingeslagen, de materialen in orde gemaakt en wat al niet meer. Het is daarom helemaal niet zo vreemd wanneer we eens een bepaalde periode nemen om te zaaien. We bereiden ons voor op deze zaaiperiode en zorgen dat alles gereed is wanneer het geschikte moment gekomen is. De zaaier uit de bijbel heeft niet aan bodemonderzoek gedaan. In ieder geval niet voordat hij ging zaaien. De vraag voor ons is dan ook niet of de terreinen wel geschikt zijn, maar of we gezaaid hebben. Zouden we ons niet als doel kunnen stellen dat in 1964 in elk huis tenminste een keer op een of andere manier door ons het evangelie gebracht wordt? Gaat u maar eens rekenen en u zult zien dat uw akkertje echt niet te groot zal zijn.

NADER BEZIEN

John F. Kennedy, een groot staatsman

Moordenaarshanden maakten verleden week vrijdag een eind aan het leven van John Fitzgerald Kennedy, vader van een gezin en president van de Verenigde Staten van Noordamerika.
Verbijsterd hebben we ons afgevraagd hoe zoiets, politieke sluipmoord, in een demokratische samenleving nog mogelijk is.
Op allerlei wijze is reeds beschreven hoe groot de betekenis is geweest van deze amerikaanse president en dat niet alleen voor de amerikaanse natie maar voor de gehele wereld. Nog op één aspekt van het grote staatsmanschap van president Kennedy zouden wij hier willen wijzen.
Kennedy was de eerste roomskatholieke president van het naar traditie protestantse Amerika. Vele amerikaanse protestanten, hoewel tot zijn demokratische partij behorende gaven daarom bij de presidentsverkiezingen in 1960 hun stem niet aan de ambitieuze Kennedy. Het waren met name de zuidelijke amerikaanse baptisten die, zelfs bij monde van de toenmalige leider van deze 10 miljoen tellende konventie, openlijk tegen een roomskatholieke kandidatuur stelling namen! Zij vreesden o.a. dat de verkiezing van een roomskatholieke president geen voldoende waarborg zou betekenen voor de in de grondwet vastgelegde scheiding van kerk en staat.
Enkele weken voor de tragische dood van president John F. Kennedy heeft de New York Times een onderzoek ingesteld onder leden van de Southern Baptist Convention - dus bijna drie jaar na de aanvaarding van het presidentschap van Kennedy; uit deze enquête bleek duidelijk, dat de ondervraagden in deze drie jaar gunstiger zijn gaan denken over hun president.
Men stelde, dat president Kennedy had getoond boven de partijen te staan en dat hij zijn belofte, de konstitutionele scheiding tussen kerk en staat in acht te nemen, heeft gehouden. Vooral het feit, dat president Kennedy de door zijn eigen kerk gevraagde susidiëring van de roomskatholieke scholen heeft afgewezen heeft grote indruk gemaakt, terwijl men hem verder als een positieve beoordeling toerekende, dat de Verenigde Staten nog steeds geen gezant bij de Vatikaanse Staat hebben benoemd.
Een ongeveer zelfde reaktie kwam van de redakteur van een vooraanstaand zuidelijk-baptistenorgaan, die bij een bezoek aan het Witte Huis te Washington tegenover president Kennedy verklaarde, dat hij „velen van ons, die vreesden, dat een roomskatholiek geen president kon zijn, van die gedachte had afgebracht en daarmee had bewezen, dat er tenminste één roomskatholiek is, die zonder godsdienstig vooroordeel kan handelen".
We geloven, dat ook deze uitlatingen op onweersprekelijke wijze onderstrepen wat dezer dagen rondom de dood van president John F. Kennedy van vele kanten is gezegd: de amerikaanse natie, ja de gehele wereld heeft een groot staatsman verloren.
We kunnen slechts hopen, dat de nieuwe president van Amerika op even intelligente en integere wijze de politiek van de Verenigde Staten zal weten te bepalen.
Het zal tot heil zijn van alle volkeren.

v.D.

Tabitha-Bouw-Actie

Een andere soort?

Bestaat er zoiets als een soort voorbeschikking Gods ten aanzien van de christelijke liefde voor de hulpbehoevenden?
Kun je er echt niets aan doen, als allerlei vormen van barmhartigheidswerk je niets „doen"? Niets „zeggen"? Behoren mensen, die wél voor de diaconale arbeid der gemeente voelen, tot een andere soort?

Eigenlijk zijn dit dwaze vragen!
Want ten aanzien van de opdracht, die de Heer Jezus Christus aan Zijn gemeente gegeven heeft, om Zijn Stem, Zijn Handen te zijn in deze wereld, geldt geen vrijblijvendheid. Er is verscheidenheid der gaven én der begaafdheden, natuurlijk. Maar voor allen gelijk is de opdracht tot liefhebben in woord en daad. Ongeacht deze gaven en begaafdheden. Al was is nóg zo begaafd.. al was ik bereid tot de doodvoor-de-naaste.. maar ik had de liefde niet, ik ware niets, zei één onzer voorgangers, met name Paulus van Tarsus.
Zij die werken of voor Tabitha of andere diaconessenhuizen of in dergelijke inrichtingen van barmhartigheid, behoren niet tot een andere soort mensen, noch tot een andere soort christenen. Behoren ze dan tot een uitstervende soort? Ook dat niet, want overal blijken telkens weer mensen te zijn, die zich hun verantwoordelijkheid voor de medemens bewust worden. Het zijn jongemensen en het zijn oude (of moet ik schrijven: oudere) mensen. Van verschillende rangen en standen. Maar één in het besef, dat liefhebben niet gebonden is aan bepaalde gaven van hoofd en hart, en óók niet aan bepaalde gaven des Geestes. Zie hier het resultaat van de inspanning der liefde:

bapt. vrouwenver. Den Helder *f* 100,-; bapt. gem. te Sneek *f* 93,50; te Nw Pekela *f* 143,22; te Foxhol *f* 7,20; HB te V *f* 5,-; LS-H te Z 5,-; JA te O 5,-; mej. PJ te U *f* 5,-; JBdN te W 25,-.

Allemaal weer heel, heel hartelijk dank!

Wij van onze kant, blijven u beloven ijverig te zullen zijn bij het ontvangen van uw bijdragen op postrek. 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha Bouw Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr) en als u ons soms ergens mocht tegenkomen, dan houden we graag de hand op! Tot de volgende keer!

Hé, dan is Sint Nicolaas juist weer vertrokken; ik ben benieuwd, of hij hier nog wat extra's zal brengen voor de T.B.A. U ook? In ieder geval is de daad aan u, en Sinterklaas zal gewillig doen, wat u beveelt. Wedden?

H. Ploeger

gemeenteberichten

DOOPDIENST IN COEVORDEN

COEVORDEN-DE KRIM-(korr.) Het is met dankbaarheid, dat wij u melding mogen maken van de zegeningen die God schenkt, in onze gemeente die, wat haar samenstelling betreft, ongetwijfeld wel een bizondere plaats inneemt in de baptistische wereld.
We hebben in Coevorden een kapel en in De Krim. In deze beide gebouwen is zondags dienst.
Onze gemeenteleden wonen echter zeer verspreid.
Bij de twee plaatsen die ik reeds noemde komen nog acht plaatsen, n.l. Hardenberg, Kollendoorn, Schuinersloot, Elim, Nieuwe Krim, Dalen, Geesbrug en Schoonebeek; zie maar eens op de kaart na welke afstanden dit zijn! (Wie helpt mee onze voorganger aan een auto die dringend nodig is.)
Zondagsmorgens kunt u voor de kapel in Coevorden een grote autobus zien stoppen die dan reeds langs verschillende dorpen is gereden om de gemeenteleden, die veraf wonen, op te halen.
Zondag 17 november was het een bizondere dag voor de gemeente, een dag waarop de bus en 's mogens en 's avonds moest rijden. In de morgendienst bepaalde onze voorganger ons bij: „De strijd van Gods volk tegen de wereld" Onze wapenen zijn niet het brute geweld, het grote dat ontzag inboezemt en dat ieder imponeert. „Het is niet door kracht of geweld spreekt de Here, maar door Mijnen Geest zal het geschieden". Gideon met zijn 300 dapperen hadden geen zwaarden of spiezen maar slechts trompetten, fakkels en ledige kruiken. Dwaas en belachlijk is deze uitrusting in het oog der

wereld. Maar deze uitrusting is ook ònze uitrusting in de strijd tegen de boze machten rondom ons. Onze bazuin is het evangelie dat wij overal willen uitdragen, de fakkel is de Heilige Geest in ons Die door ons leven uitstraalt: Gij zijt het licht der wereld. De ledige kruik is het beeld van ons leven, toegewijd aan de dienst van God en onze Gideon is Jezus Christus Die reeds de overwinning voor ons heeft behaald, en wij zullen door Hem meer dan overwinnaars zijn.

Deze boodschap had ons allen veel te zeggen. In de avonddienst was het een echtpaar zr en br Kreeft-de Vries uit Kollendoorn (gem. Lutten), dat te midden van de gemeente zich voegde bij onze Gideonsbende en de belofte van trouw aan God en Zijn gemeente duidelijk uitsprak.

Na de doopdienst volgde de viering van het avondmaal, waarbij br Slot, diaken uit De Krim het echtpaar Kreeft een hartelijk welkom in de gemeente toeriep. Een grote schare nam deel aan het avondmaal dat we beëindigden door staande hand in hand te zingen, ,,En nu hallelua, de rest van mijn tijd zij gans aan de zaak van mijn koning gewijd." Dankbaar en gesterkt in ons geloof keerden allen huiswaarts, een ieder naar de plaats waar God hem heeft gesteld. In de bekendmakingen deelde onze voorganger nog mede dat in de Nieuwe Krim voortaan onze ‚bijbellezing en bidstond' gehouden zou worden in de gereformeerde kerk. We hopen dat daardoor weer nieuwe mensen getrokken zullen worden aan wie wij de blijde boodschap mogen doorgeven. Wij vragen uw gebed voor onze arbeid die niet gemakkelijk is.

WEER EIGEN VOORGANGER

DEVENTER — (F.v.S.). Het verheugt ons U langs deze weg deelgenoot te kunnen maken van de blijdschap die er onder ons heerst vanwege het feit, dat wij weer een eigen voorganger hebben.

Zondag 10 november is n.l. ds B. Posthumus uit de gemeente Rotterdam-(Z) tot ons overgekomen.

In de morgendienst werd hij door onze oud-voorganger, ds E. J. Huizing aan de gemeente alhier verbonden. 's Middags heeft ds Posthumus zijn intredeprediking gehouden in de kerk van de doopsgezinde gemeente alhier. Bij deze prediking waren, behalve de burgerlijke overheid, vertegenwoordigd door de burgemeester, de meeste kerkgenootschappen, het Leger des Heils enz. door hun afgevaardigden aanwezig. Verder waren er namens de unie ds T. Jansma en namens het IJsselgewest ds J. Bosma van de gemeente Arnhem. Ook de gemeente te Rotterdam-(Z) had enkele afgevaardigden gezonden.

Terugziende zijn wij onze Heer veel dank verschuldigd voor Zijn bewarende hand, die Hij in het herderloos tijdperk over de gemeente heeft uitgestrekt. Hij heeft alles wel gemaakt. Dank zij de hulp van voorgangers en studenten konden de diensten geregeld gehouden worden.

Enkelen van hen, die geruime tijd buiten de gemeente hadden geleefd, keerden met berouw terug en twee jonge zusters, kinderen van gemeenteleden, mochten door de doop aan de gemeente worden toegevoegd.

Geve de Heer, dat we een rijk gezegende tijd tegemoet mogen gaan.

BIJ ONS
IN DE GEMEENTE

Novemberstormen razen over het land. Het winterse seizoen is nu wel echt ingezet. Ook uit de gemeenteblaadjes, die we deze weken weer door lazen (‚als een rijstebrijberg', schreef iemand die ons op een fout in de vorige aflevering van deze rubriek attendeerde), wordt het wel duidelijk, dat de zomer is vergangen en dat het winterwerk is begonnen. En wat die fout betreft: het zangkoor van Treebeek zingt niet elke zondag maar elke eerste zondag van de maand in de diensten. Waarmee dan de gemoederen van verschillende koordirigenten en koorleden, die zich allemaal afvroegen: hoe krijgen ze 't klaar? weer zijn gekalmeerd..

Het werk in HOOGKERK blijkt met allerlei tegenslagen te kampen te hebben. Overwogen werd zelfs of het niet beter zou zijn als gemeente weer onderdak te zoeken bij Groningen, van waaruit enkele jaren geleden deze gemeente werd gesticht. De gemeentevergadering besloot evenwel toch als de gemeente zelfstandig te blijven. Hopelijk stimuleert dit besluit de hoogkerkse broederscchap in die mate, dat men zich binnen niet al te lange tijd afvraagt hoe men er in 1963 wel toe kwam om opheffing van eigen zelfstandigheid zelfs te overwegen. In elk geval zal men zich nu nog beter realiseren wat het betekent gemeente te zijn; het is immers weer opnieuw onderwerp van denken en spreken geweest. Het onderstreept ook nog eens, dat het voor de kleine gemeenten dikwijls bizonder moeilijk is om zich te handhaven.

Het jubileum van het bijbelgenootschap is voor de gemeente GRONINGEN-Z. aanleiding geweest aandacht te schenken aan de plaats van de bijbel in gemeente, gezin en persoonlijk leven. De raad van deze gemeente besloot derhalve de bruidsparen niet alleen een trouwbijbel mee tegeven, maar ook het boekje ‚Hulp voor de bijbellezer'. Trouwens, ook de dopelingen krijgen bij hun eerste avondmaalsviering in de gemeente dit boekje als welkomstgeschenk aangeboden.

Soms worden gemeentevergaderingen slecht bezocht. 't Zal wel niet altijd uit ongeinteresseerdheid zijn - misschien eerder uit een (op zichzelf niet misplaatst) vertrouwen in de leidende broeders - maar feit is, dat het alzo niet moest zijn. Hoe dit euvel te verhelpen? In ‚Opbouw' het blaadje van WINSCHOTEN speelt iemand (de voorganger?) met de gedachte, dat iedereen die zonder bericht van (wettige) verhindering afwezig is een boete van f 0,50 zou worden opgelegd. . . Nee, natuurlijk zal geen gemeente, ook die van Winschoten niet, ooit tot zulke drastische maatregelen over gaan. Maar toch, er zit wel wat ir

In MUSSELKANAAL werden en worden dezer dagen bizondere samenkomsten gehouden. Ter gelegenheid daarvan verscheen ‚De Gong', het maandblad der gemeente, in een bizondere uitvoering. De sprekers op de bizondere samenkomsten presenteren zich er in; het blad is kennelijk bedoeld om verspreid te worden, zodat ook anderen opgewekt kunnen worden deze bizondere bijeenkomsten bij te wonen. Overigens, ‚De Gong' moest eigenlijk altijd in deze uitvoering verschijnen.. 't Kan wel, dat is gebleken.

In oktober werd er in de kerk van HOOGEZAND een gewestelijke jeugdbijeenkomst gehouden. Vooral in de avondsamenkomst was er een grote schare jeugdigen. Of er te enthousiast met de voeten werd gestampt of dat een andere oorzaak gezocht moet worden, we weten het niet maar feit is, dat de vloer van de kerk het begaf en enkele centimeters zakte: een vrij groot aantal balken bleek te zijn vergaan. . . Bouwplannen in Hoogezand worden nu nog urgenter!

Met de bouw van de nieuwe kerk in STADSKANAAL schiet het goed op, maar toch nog niet zo goed als men aanvankelijk hoopte. Met name in de aanleg van de verwarming schijnt enige vertraging te zijn gekomen. In de nieuwe kerk zal ook niet dadelijk een nieuw orgel komen; men besloot het oude te revideren. Ja, dat lazen we allemaal in ‚De Schakel'; het blad was niet opgeheven, zoals we even hebben vermoed.

Er is tegenwoordig een hausse in grammofoonplaten. De pick up heeft de piano en het harmonium vervangen. De platenfabrikanten hebben ook de markt voor geestelijke liederen ontdekt en vele koren en zang- en muziekgroepjes komen nu uit met een plaat. 't Zullen wel geen gouden platen worden, maar verkocht worden ze. In VROOMSHOOP wordt een plaat verkocht, waarvan de winst bestemd is voor evangelisatie-werk. Ook de plaat zelf heeft een evangeliserend karakter. De plaat kost slechts f 3,50 en bevat vier liederen. Men schrijve naar Vroomshoop, Stationslaan 16!

Een golf van enthousiasme gaat door de gemeente APELDOORN; en dat allemaal vanwege de kerkbouwplannen. Allerlei plannen worden gemaakt terwijl reeds aan vele ervan uitvoering wordt gegeven. 't Is wel niet zo, dat het geld al binnen stróómt maar een stevig begin is er toch al wel.

De gemeente in HAARLEM hield zondag 17 november een ‚gemeentelijke praatavond', een forum-avond.

Allerlei vragen betreffende de gemeentelijke arbeid konden worden gesteld. Of ze ook tot ieders bevrediging werden beantwoord is natuurlijk een andere zaak. De ervaring leert, dat de rondvraag op gemeentevergaderingen dikwijls een stroom van vragen oplevert. Welnu, deze gemeentelijke praatavond is, als we het goed hebben begrepen, één grote rondvraag. Nog een berichtje uit de bloemenstad: dames met naaldhakken worden

„.. En ieder lette niet slechts op zijn eigen belang maar ieder lette ook op dat van anderen." - Philipp. 2 : 4.

Uit de brieven die Paulus aan verschillende gemeenten heeft geschreven bemerken we, dat deze beslist niet uit volmaakte heiligen hebben bestaan.
In deze brief (Philippensen) wordt zelfs van een verregaand egoïsme gesproken, zelfs bij Paulus' medewerkers! (2 : 21).
Dat is vooral in de gemeente, een lelijk ding. 't Kan zelfs de doodsteek voor het gemeentelijk leven zijn. Als ieder alleen interesse voor zichzelf en zijn naaste levenskring heeft en niet voor een ander, die hem misschien (nog) vreemd is, dan verzandt een gemeente in een gezellig knus kringetje, waarin een buitenstaander niet gemakkelijk wordt opgenomen.
We horen en lezen zo vaak de klacht, dat in andere grotere kerken de mens vaak niet meer dan een nummer is. Niemand, die aan hem of haar enige aandacht schenkt.
Dat is zeker vaak zo, maar laten wij ervoor oppassen te denken, dat wij aan dit gevaar wel ontkomen.
Op het belang van anderen letten betekent in de gemeente elkaar dienen en belangstelling tonen.
Onze gemeenten zijn vroeger gegroeid door de warme interesse, die de leden voor elkaar hadden maar óók voor hen, die op een of andere wijze met de arbeid der gemeente in kontakt kwamen.
Nog enkele weken en het is weer kerstfeest. Dat denken we er aan, dat God niet egoist is geweest. Anders had Hij Zijn Zoon niet in deze koude, zondige wereld gestuurd om het ware Offerlam te worden voor de zonden van de gehele wereld.
Dan denken we er aan, dat Jezus niet egoist is geweest en zich heeft laten zenden, omdat Hij zóveel belangstelling voor ons had, dat Hij dit verlossingswerk geheel wilde volbrengen. En dat werd ook ónze redding!
Wanneer wij overweldigd worden door de liefde die in dit alles openbaar wordt, dan verdwijnt het egoïsme en maakt plaats voor een dienende belangstelling.

Aan rustige wateren

Weg met egoïsme

Is uw leven voor and'ren ten zegen?
Zijt gij vol van de liefde van God?
Helpt gij mee aan de redding van zondaars?
Is de dienst van de Heer uw genot?
Maak mij 't kanaal van uw zegen, o Heer!
,k Leg hier mijn zelfzucht en vrees voor U neer.

Sittard *Jac. Tromp*

---

zand en zaad

Hoe brengt de kerk de communicatie tot stand met de kleinkinderen van de verloren zoon? luidt een vraag, die ik tegenkwam in een nota van de Centrale Raad voor Evangelie en Industrie.
Met de nota zal ik u verder niet lastig vallen, want ik wil graag dat iedereen leest wat ik schrijf. Maar die vraag haakte bij mij ergens achter. Waarachter? Achter mijn geweten? Achter mijn weten dat ik op de hoogte ben van wat God aan de wereld geven wil? Achter de opdracht van de Heer, die wilde dat wij getuigen zouden zijn van Zijn werk?
Zo langzamerhand struikelt u weer over mijn vraagtekens, maar daaruit moge u blijken dat ik met deze zaak bezig ben, zoals ik van u hoop dat u geen rust kunt vinden in de situatie van heden. Deze situatie: dat miljoenen Nederlanders hun leven horizontaal hebben ingericht en dat zij niets anders meer zien dan flats, fabrieken, kantoren, scholen en winkels. De hemel is leeg. Wij moesten eigenlijk ietwat „nerveus" worden, deze toestand waarnemend. De gesloten gordijnen, de stille straten, de spaarzame kerkgangers op zondagmorgen moesten ons dwarszitten, verontrusten. Of niet? Misschien moet ik dan schrijven: die geloven haasten niet en God zit toch op de troon en Hij gaat wel Zijn eigen wegen tot de mensen, eventueel de kerken mijdend en gebruikmakend van andere middelen ter bekendmaking van Zijn heilswil. O ja, er zullen wel uitwegen en uitvluchten te vinden zijn om ons gerust te stellen. Maar er zijn nu eenmaal van die naturen die als een wilde horzel het vrome volk in U verheugd opjagen. Het kan natuurlijk ook zijn dat het helemaal niets met hun wilde natuur te maken heeft maar dat het meer de rukwinden zijn van de Geest Gods, die zoveel geruis veroorzaken.
Hoe brengt de kerk-gemeente-volk Gods of hoe u het verder noemen wilt - de verbinding tot stand met de kleinkinderen van de verloren zoon. Een paar jaar geleden hadden we het nog over de zonen van de verloren zoon, aanduidend dat er een generatie opgroeide die van God noch gebod wist, nu spreken we al van kleinkinderen. Dat zijn dus die horizontalisten, die niet verder zien dan hun flat hoog is. Voor wie de hemel niet alleen leeg is, maar voor wie er helemaal niet meer zoiets als een hemel is. Hemel? Een zwaai naar boven en een vreemde glimlach. God? Een ophalen van de schouders. Kerk, gemeente? Een nietszeggende blik met misschien achter in de ogen een verwijt. Bijbel? Een oud en duister boek, dat vandaag wel dicht kan blijven.
En tussen de kleinkinderen en ons wordt de afstand steeds groter. In het ene kamp wordt een andere taal dan in het andere gesproken.
Natuurlijk blijven we onze godsdienstoefeningen houden. Weet iemand een beter woord voor de bijeenkomsten? Is eredienst beter? Of: uur van aanbidding en verkondiging? Ja, we zullen een nieuwe taal moeten smeden en bij 't begin beginnen. Godsdienst-oefening ligt mij niet. Maar 't is al zo oud en wat doe je dan gemakshalve? Gewoon doorgaan.
Maar goed, we blijven dus samenkomen en zo verkondigen. We houden zelfs nu en dan bizondere samenkomsten in de hoop dat het uitschieters zullen worden in elk opzicht. En op ons werk willen we de godsdienst nog wel eens aansnijden, wel voorzichtig en vrijblijvend, maar we doen het dan toch. Vanwege de stem op de achtergrond uit de hemel en van de aarde.
Onlangs las ik een brief van iemand, die aanmerkingen had op De Zaaier. Dat deed me goed. Tenminste één die schrijft. Of de aan- en opmerkingen juist waren deed op dat ogenblik minder terzake. Maar ik had het gevoel dat deze schrijver niet begreep wat wij maand in maand uit proberen: de kleinkinderen te bereiken. Voor ingewijde en ingeleide gelovigen is dat blad misschien niet zo geschikt. Je hebt niet de indruk dat het wil onderwijzen of dat het heerlijke troostwoorden uit de bijbel serveert. Voor insiders moet het dacht ik duidelijk zijn dat men in dat blad tracht de gedachtenwereld van de horizontale binnen te gaan met de vertikale boodschap. Met het woord van de Heer. O zeker, stuntelig, tastend, zoekend naar de juiste vertaling van de boodschap van God aan onze tijdgenoten.
Misschien kunt u er eens toe komen zo ons officieel blad, dat ten doel heeft meergemelde kleinkinderen te bereiken, te lezen. En al lijkt het u niet veel op te leveren, zet wat van dat zaaigoed uit. De Zaaier is geen hobby van ons. Wij hopen dat God het wil gebruiken als een van Zijn stemmen, die vandaag over dit vlekje aarde gaan. De situatie is ernstig en wie nu zaaien wil, doe het serieus, wetend dat men met godsdienstige kreten geen kleinkind meer wakker roept.

Huizinga

Beroepingswerk

Beroepen: te Vroomshoop, ds Th. H. Plevier te Nieuwe Pekela.

verrassend goed door de registernamen werd gedekt. We kunnen dus wel zeggen, dat dit instrument van alle ons bekende elektronische apparaten ons het beste beviel. Er waren echter o.i. ook nadelen. Bij forte-spel ging de mooie klank grotendeels verloren en werd de toon ruiger. Bovendien kwam het ons voor of een crescendo de hogere oktaven minder versterkte dan de midden-oktaven, wat de samenklank ernstig afbreuk deed. Om het populair te zeggen: de melodietoon kwam door de overmacht van het begeleidende akkoord soms danig in de verdrukking!
Nog één opmerking over de toonvoortbrenging. Naast de klankkleur, die ontstaat door het sterker of zwakker medeklinken van de boventonen, is de aanzet, het begin van de toon bepalend voor haar karakter. Men mist iets wanneer men de inzet of aanvang gemist heeft! De toon heeft aan „persoonlijkheid" ingeboet en is geworden tot een tors zonder hoofd. En juist dit gebeurt bij het elektrostatische orgel. Door een druk op de toets wordt een toon weliswaar hoorbaar, maar dat is niet de inzet of aanvang van die toon. Men hoort slechts een willekeurig deel van een continue aanwezige toon. Aanvankelijk zal men zich dit gemis niet realiseren, maar het bevredigt op den duur niet.
Dan een vraag: Hoe lang blijft de kwaliteit van een elektronisch muziekapparaat op haar hoogste peil?.. En de prijs? *f* 11700,-.
Enige uren later maakten we kennis met een klein pijporgel, dat bij bovengenoemde firma in Alkmaar in serie wordt gebouwd. Toen we dit instrument nog maar even hadden beluisterd, wisten we hèt: dit was het orgel, dat we in onze kerken nodig hebben! Een bijzonder fraaie toon, helder en open zonder brutaal of opdringerig te worden. Bij de keuze van de registers is er met sukses naar gestreefd verscheidenheid in klankkleur te doen samengaan tot een harmonieuze eenheid. De mechanische traktuur waarborgt een uiterst korrekte aanspraak.
De dispositie van het orgel is als volgt:

1. Roerfluit, 8', bas en diskant
2. Prestant, 4', bas en diskant
3. Fluit, 2', bas en diskant
4. Mixtuur 1', bas en diskant (4 st.)
5. Regaal 16', bas en diskant

Het pedaal C - f' is aangehangen. Manuaal is 56 tonen C - g'"). In totaal bevat het instrument 448 pijpen, allen van orgelmetaal, de prestant 4 en de mixtuur met een hoog tingehalte van 75%.
Zowel het gebruikte materiaal als ook de afwerking der onderdelen beantwoorden aan de strengste eisen. De bewegende delen zijn van bijzonder slijtvast materiaal en met grote precisie vervaardigd. De bouwers kunnen dan ook met een gerust hart hun garantie van 10 jaar handhaven!
Een voordeel is ook, dat de plaatsing van zulk een orgel hak- en breekwerk aan het kerkgebouw geheel overbodig maakt.
Wat kost nu zo'n orgel?
Uitgevoerd in massief mahonie f 12.880.
Uitgevoerd in massief frans eikenhout f 13.400,-
In vergelijking met het Dereux-orgel kan gezegd worden, dat de meerprijs van het z.g. klein-orgel niet zò aanzienlijk is als het bericht in het blad „Electro Radio Mercuur" van 5 oktober j.l. voorgeeft.
Misschien geeft men toe, dat de prijs niet hoog genoemd kan worden voor het beschreven pijporgel, maar het is toch nog een handvol geld! Och.. een verantwoorde uitgave is een offer waard. Kortzichtige zuinigheid vraagt later hoge boete! En tenslotte: dingen, die schijnbaar onbereikbaar zijn zolang ze het sluitstuk van de begroting zijn, worden bereikbaar, zodra ze op de begroting een andere plaats mogen innemen! C. Brandt.

Ingebruikneming nieuwe kapel Utrecht-Nrd

Op zaterdag 7 december hoopt de gemeente te Utrecht haar kapel in Utrecht-Noord, (Zuilen) Daelwijcklaan 3 in gebruik te nemen. In de eerste dienst in de kapel op zondag 8 december om 10 uur hoopt voor te gaan de oud-voorganger der gemeente ds J. Broertjes, terwijl op de middag van die zondag om half vier een gezellig samenzijn zal worden gehouden. Broeders en zusters van elders die een van deze samenkomsten zouden willen bijwonen worden verzocht dit kenbaar te maken aan br H. Dost, Prinses Irenelaan 7 te Utrecht. Het is te verwachten dat bij de officiele ingebruikneming op 7 december er voor gasten van elders slechts een zeer beperkt aantal plaatsen kan worden gereserveerd.

Knaolster klok moet luiden

Op de oproep aan alle „old-Knaolsters" hebben tot heden (22-11) reeds 14 gereageerd en in totaal is f 280,- ontvangen. Dit is nog geen twee duizend gulden. Als de andere 86 nu ook met hetzelfde gemiddelde reageren dan zijn we er. Het is opmerkelijk dat uit heel het veenkoloniaal gebied slechts één persoon antwoordde; en deze was een ‚dreesman!' Old-Knaolsters, laat de klok toch luiden. Graag giro 928915; E. de Haan, Hoofdstr. 233, Beerta. En vergeet Uw persoonlijke reaktie voor het plakboek niet. Over 14 dagen hoop ik het eindresultaat te kunnen bekend maken.
E. d. H.

ISRAEL CONTACTDAG TE ZWOLLE

Deze dag zal gehouden worden op zaterdag 7 december a.s. DV in hotel Van Geytenbeek, tegenover het station. Het onderwerp voor deze dag zal zijn:

„De Profeet Jona".

Aanvang der samenkomsten 16.00 n.m. en 19.00 n.m.
Sprekers zijn: Jacob Klein Haneveld, J. van Stormbroek en E. Kreunen.
Franny Faassen zingt met citerbegeleiding.
Mogen wij ook op u rekenen?

Voor ons nog zeer onverwacht heeft God uit ons leven tot Zich genomen mijn geliefde man, onze zorgzame vader en grootvader

GERRIT VAN DER MEI

op de leeftijd van 75 jaar.

Zijn leven was Christus,
zijn sterven gewin.

Stadskanaal, 24 november 1963
Stationslaan 9.
Steenwijk:

D. v. d. Mei-v. Deest

S. v. d. Mei
G. H. v. d. Mei-Hartemink

Gerrit
Harry

De begrafenis vindt plaats op vrijdag 29 november; rouwdienst nam. 1.30 uur in het hervormd gemeentegebouw, Brugstraat 3.

Heden nam de Here tot Zich onze lieve vader en opa

JANS HOFMAN

op de leeftijd van 56 jaar.

sedert 31 januari 1956 weduwnaar van G. Popken.

Rom. 8 : 38 en 39

22 november 1963

Kinderen en kleinkinderen.

2e Exloërmond, Zuiderdiep 37.

In het kinderhuis „ZONNEHOEK" van het Leger des Heils, Koningslaan 43 te Bussum, kan geplaatst worden:

KOOKSTER MET ERVARING,
ASS. GROEPLEIDSTER,

min. leeftijd 21 jaar en een

KLEUTERLEIDSTER

min. leeftijd 21 jaar, liefst in het bezit van diploma A en/of B, van protestant-christelijke beginselen.
Sollicitaties te richten aan de direktrice van voornoemd kindertehuis of tel. afspraak onder tel. (02959)-15559.

(Herplaatsing wegens misstelling)
Welke zuster kan de moed opbrengen een eenvoudig heer van 75 jaar, weduwnaar, won. in omgeving Leeuwarden, in de huishouding bij te staan en gezellig thuis te hebben?
Is kiphelder, vitaal, eigen huis en financiëel onafhankelijk, niet sentimenteel.
Brieven onder no. 46 aan de administratie, Dalweg 77, Arnhem.

AANDACHT VOOR ONS BAPTISTEN DIACONESSENHUIS „TABITHA"
Daar ik langs een omweg gehoord heb, dat „TABITHA" met te weinig hulp zit te kampen, voel ik mij geroepen om meisjes wakker te schudden voor dit werk.
Heb zelf plm. twee jaar in TABITHA gewerkt en kan ieder, die zich voor dit werk wil geven, „TABITHA" aanbevelen!!
Mej. G. van Hooven, Weth. Veenkamplaan 26, Delfzijl.

Vrijdag 6 dec. 1963 79e jaargang Nr. 3708

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

OECUMENISCHE ZONDAG

TWEEDE ADVENT

Nadàt in 1946 de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland was opgericht zocht men naar middelen om de oecumenische gedachte ingang te doen vinden bij de leden der aangesloten kerken. Eén van die middelen was het instellen van de Oecumenische zondag. Hoewel daartoe reeds in 1946 een besluit genomen werd, kwam de invoering ervan eerst ná 1949 op gang. Deze zondag wordt dus nu al meerdere jaren gehouden in alle bij de Raad aangesloten kerken, en ook in verschillende kerken die niet of nog niet officieel zijn aangesloten. Dat voor deze oecumenische zondag de tweede adventzondag werd gekozen, was om een practische reden. Er bestond namelijk reeds een bepaalde traditie, waarbij men zich eenvoudig aansloot. Onmiddellijk voor het uitbreken van de eerste wereldoorlog ontstond er een oecumenische beweging, genaamd: „Wereldbond voor internationale vriendschap door de Kerken." Door deze wereldbond was de tweede adventzondag tot „Vredeszondag" gekozen. Op die zondag werd in vele kerken een vredescollecte gehouden, waarvan de opbrengst het werk van deze bond ten goede kwam. De nederlandse afdeling van deze instelling werd in de Oecumenische Raad opgenomen en de vredeszondag werd omgedoopt tot oecumenische zondag.

Is deze zondag niet overbodig geworden?

Hoewel het woord „oecumene" al een heel oude geschiedenis bezit, heeft het pas in onze eeuw een geweldige opgang gemaakt. Het is zelfs tot mode-woord geworden. - In het nieuwtestamentisch Grieks vinden wij het woord o.a. reeds in Luk. 2 : 1 en Matth. 24 : 14 en wel in de betekenis van ‚gehele wereldbevolking.' Deze oorspronkelijke betekenis onderging langzamerhand een wijziging, doordat het steeds meer betrokken werd op het zich uitbreidende christendom. Het woord „oecumene" werd tenslotte geheel gechristianiseerd: er werd niet meer de gehele wereldbevolking mee bedoeld maar het christelijk deel daarvan. Vandaag de dag wordt het woord in tweeërlei opzicht gebruikt. In de *eerste plaats* voor een *oecumenische gezindheid, een houding*, waaruit het verlangen spreekt om de eenheid van allen, die in Christus Jezus geloven, te beleven. En dit niet slechts vanuit een menselijk en gelovig verlangen, maar omdat het de wil van Christus is, (Johannes 17). Hierbij gaat het om de belangrijke vraag, welke eenheid bedoelt de Heer: die van gelovigen in Hem en de plaatselijke gemeente?, of de eenheid van alle bestaande kerken? In de *tweede plaats* wordt het woord oecumene gebruikt voor een *dogmatische* en *zichtbare eenheid der kerken.* In deze betekenis wordt het woord oecumene in onze dagen het meeste gebruikt. Hierbij gaat het om de hereniging der kerken. Hier heeft de oecumene uiteindelijk tot doel: de volledige kerkelijke eenheid. Om allen, die in één stad of dorp Christus Jezus als Heer belijden, samen te brengen in één kerk, met één doop, één belijdenis, één avondmaal.

Er zijn al vele herenigingen van kerken in alle werelddelen tot stand gekomen (ruim 60), terwijl op het ogenblik weer besprekingen gaande zijn tussen verschillende kerken om tot deze hereniging te komen.

De oecumene wordt door velen als het belangrijkste verschijnsel gezien in de geschiedenis van het christendom van onze eeuw. De invloed van de oecumene is enorm groot, zodat alle kerken zich er direct of indirect mee bezig houden, ongeacht of ze al dan niet of nog niet bij de Wereldraad van Kerken zijn aangesloten. Vandaar onze vraag: is deze zondag niet overbodig geworden? Op deze vraag kregen wij ten antwoord: neen, want de oecumene leeft nog niet bij het gewone kerkvolk. De oecumenische gedachte is van boven naar beneden ontstaan. Zij komt niet uit de leden voort, maar zij komt van de leiders en de theologen.

Maar voor ons dan: wij zijn toch uitgetreden?

Wij zijn inderdaad uitgetreden als lid van de organisatie, welke heet: de Wereldraad van Kerken en daardoor eveneens uit de Oecumenische Raad van Kerken in Nederland. Maar van het christendom kunnen wij ons niet los maken, wij kunnen niet uit de christenheid treden.

Dragen wij dan helemaal geen verantwoordelijkheid meer voor de oecumene? Kunnen wij ons onttrekken aan één van Christus' laatste uitdrukkelijke wensen: dat zij één zijn? Wordt niet eerst *„samen met alle heiligen de breedte en lengte en hoogte*

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Jeugd is de spiegel die alle fouten van de maatschappij der volwassenen weerspiegelt.**

en diepte van de liefde van Christus gevat en gekend?" Het zou wel een van de ergste vormen van tekstcritiek en oppervlakkigheid zijn, indien wij het hogepriesterlijk gebed van Jezus niet als echt zouden accepteren of zouden afwijzen, omdat het ons niet past. Wij hebben ons onder dat Woord te stellen. En dat Woord zegt ons zeer nadrukkelijk, dat Jezus de eenheid van Zijn gemeente wil!

En daarmee zitten wij midden in de spanning: wij zeggen ‚ja' tot het woord van de Heer, waarin de zorg om de eenheid van de Zijnen tot uitdrukking komt en wij zeggen ‚neen' tot de Oecumenische Raad, die zich zo met de eenheid bezighoudt! Is dat niet inconsequent?

Dat zou het inderdaad zijn, als de eenheid, welke de wil van de Heer is, dezelfde eenheid is, welke door de Oecumenische Raad wordt nagestreefd. Wij geloven, dat daartussen een wezenlijk verschil is. Een principieel onderscheid, namelijk: dat degenen, die met Christus één zijn door het geloof - hetgeen het werk is van Gods Geest - niet identiek zijn met de leden van de aangesloten kerken. Het gaat uiteindelijk om de gemeente van Jezus Christus, zoals deze in het Nieuwe Testament ons geopenbaard en geschonken is: gemeente van gelovigen. Zij wordt genoemd: het Lichaam van Christus, (Efeze 5 : 30). Dat is een schepping van de Heilige Geest: *„door één Geest zijn haar leden tot één lichaam gedoopt."* (1 Kor. 12 : 13). Wie Christus toebehoort, belijdt dit in de doop, behoort bij de gemeente. Deze nieuwtestamentische gemeente is niet identiek met de hedendaagse bestaande kerken, van wie het allergrootste deel de kinderdoop toepast en waartoe men buiten iedere persoonlijke beslissing om als leden gerekend wordt en waar de bekering tot Jezus Christus, door de Heilige Geest gewerkt, niet als de enige weg tot de gemeente gesteld wordt.

Toch geloven wij in de oecumene: de eenheid van al de Zijnen. En het is een heilige opdracht het gebed des Heren over te nemen en te bidden, dat zij allen één zijn, gelijk de Vader en de Zoon één zijn.

Deze opdracht houdt ook in, dat wij alles in het werk moeten stellen, dat deze eenheid zichtbaar worde op elke plaats in de nieuwtestamentische gemeente: gemeente van gelovig gedoopte christenen.

G. Brongers

---

zand en zaad

Het moet nog geschieden, maar als u dit leest is het al gebeurd. Ik heb het niet over sinterklaas noch over enig ander feest. Voor de zoveelste keer zal een ander huis worden betrokken: we gaan verhuizen.

Nu is dat niet iets om over naar u te schrijven, want de tijden zijn te indrukwekkend en onze belangstelling ligt wel op een ander terrein dan dat we veel tijd zouden kunnen besteden aan zoiets bijkomstigs als de verhuizing van een redakteur. Als we daarover gaan schrijven, waar is dan de grens.

U zult deze keer toch weer genoegen moeten nemen met zeer persoonlijke verzuchtingen en overdenkingen en hen, die dit toch te triviaal, te alledaags is, verwijs ik graag naar overwegingen elders in dit blad.

Tien jaar geleden rolden we deze stad binnen en nog rollen we er niet weer uit, maar gaan naar dat nieuwe stadsdeel, waar een klein kerkje werd gebouwd. Bedoeling: verkondiging van het Woord Gods daar.

Ds Voorhaar en zijn gezin zullen dit huis innemen, wij trekken naar een flat. U weet toch wat een flat is? Daar is alles platvloers. Nee, dat is het niet. En laag-bij-de-grond al helemaal niet. Maar u weet het wel: een woning bestaand uit een aantal op een zelfde verdieping gelegen vertrekken in een groter gebouw. Zegt een woordenboek.

U herinnert u wel dat franse woord van scheiden: een beetje sterven. Dat kun je ook zo heerlijk bij een verhuizing. Jaar in jaar uit heb je dingen bewaard: meubelstukken, papieren, boeken en je kon er maar nooit toe komen er afstand van te doen. Aan alles kleven herinneringen. En bovendien: je kunt het niet weten, misschien kun je het nog eens gebruiken. Ik geloof niet dat ik alleen aan die bewaarziekte lijd. Och, een ziekte was het niet. Meer een willen vasthouden van alle tijd. Nog eens weer student zijn en de oude cahiers nakijken, waarin zo ijverig gekalkt werd. Maar nu gaat het mes erin. Onverbiddelijk. Weg met die boeken, die schriften, die kranten. Alles moet weg. Alleen maar overhouden wat je werkelijk nodig zult hebben. Nee, dat is te rigoreus, dat kun je toch niet doen. Jawel, alles moet weg. Alleen maar houden als ik het echt niet missen kan. Zie, dat is een beetje doodgaan bij je leven.

Maar het zal moeten want het nieuwe huis heeft maar de helft ruimte van dit oude. Alles wordt gehalveerd. Nou hadden we gelukkig nooit veel, maar evengoed. En zo halveer je je geschiedenis, je hart, je leven. Nou wordt het te tragisch en ook een beetje onwaar. Maar wel waar is dat je met veel minder toekunt dan je meesleept. Dat is niet alleen met de honderdvijftig psalmen die u elke zondag mee naar de kerk neemt het geval-want hoeveel zingt u er van? - maar ook met de hele santekraam. Om maar eens bij de bibliotheek van de dominee te blijven. Vraagt u hem eens hoeveel boeken hij gebruikt van de laten we zeggen vierhonderdvierenveertig die hij heeft. Vierenveertig? Ik denk haast aan een geschiedenis uit Abrams leven. Maar wil hij die anderen missen? Waar bleef zijn glorie? En wat voor indruk zou hij maken op de bezoeker als deze maar dat schamele getal van boeken op één plank bijeen zag staan? Dat gaat toch niet. Maar ik zal het doen. Weggeven. Aan iemand die meent dat hij een schat krijgt. Of aan de oud papier centrale. Doch opeens zal ik weer graaien in dat al apart gezette en de strijd zal opnieuw ontbranden: je zou het nog eens nodig kunnen hebben. En 't lijkt toch ook aardig. Het steunt je zo, zo'n boekenschat. Het gezicht alleen al. Alleen het gezicht. Het oog wil ook wat hebben.

Wat zou dit een mooie oudejaarsavondoverdenking kunnen geven. Ja, wat moet ik met al die overdenkingen, preken, blaadjes papier. Toch ook waardeloos voor de erfgenamen. Naar het vuur. Ze zullen er toch maar om lachen als ze zien wat ik eens de moeite waard vond om op te schrijven. Ik lach er zelf immers om, zij het treurig, dat lachen. Ach, u weet allang waar ik heendrijf: naar de oudejaarsavond, naar het afscheid, naar de grote verhuizing, naar het: ik moet het verlaten. Waarom zal ik nu niet beginnen met dat verlaten? Dat zal het grote verlaten alleen maar makkelijker maken, dacht ik; hoop ik.

Komt, laat ons voortgaan kind'ren, en dat met steeds minder. Dan blijft er minder over om er echt afscheid van te moeten nemen. Laten we die dood uitsmeren over enige keren. Telkens opruimen, tot er niets meer over is. Om dan te zien wat er werkelijk overblijft. Blijft er nog wat over?

Ik vermoed dat dit het laatste stukje zand en zaad is, dat ik in dit huis schrijf. Straks woon ik in dat huis met de vele woningen: 45 zijn er. Als doosjes lucifers in een pak. In een van die doosjes wonen wij: Mendelssohnstr. 3. Zo, dat is dan meteen mijn adreswijziging. Of er nog eens een zal volgen? Ziet u wel, zo'n verhuizing geeft wel te denken. U misschien ook.

Huizinga

Bevestiging kand. H. Dekker

De baptistengemeente te Zutphen nodigt alle belangstellenden hartelijk uit tot bijwoning van de bevestiging van kand. H. Dekker. De bevestiging zal in de ochtenddienst van zondag 15 december a.s. te 10.00 uur plaats vinden, door ds K. Reiling. 's Middags te 3.00 uur wordt een begroetingssamenkomst gehouden.

Wie beide diensten wenst bij te wonen en dus 's middags een maaltijd wenst gelieve zich uiterlijk woensdag 11 december a.s. te melden bij de sekretaris, B. J. Tijman, Beatrixlaan 25 te Brummen. Het adres van de kerkzaal is: Burg. Dijkmeesterweg 41 (dit is de hoofdweg naar Deventer, t.o. de Kamer van Koophandel).

„Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen. Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven om kinderen Gods te worden.." (Joh. 1 : 11, 12).

Het is wonderlijk hoe de Heilige Geest de hoge kunst verstaat met weinig woorden veel te zeggen. Immers, wat wordt met deze woorden niet allemaal gezegd: „Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen"? Is het niet zo, dat de hele levensgeschiedenis van Jezus, vanaf de kribbe tot aan het kruis, in deze weinige woorden neergeschreven staat?

Hij kwam. Wie kwam? Johannes zegt het in vers 14: „Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van den eniggeborene des Vaders, vol genade en waarheid". Jezus, de Zoon van God. Hij kwam!

Er moet toch wel een geweldige beweging door de hemel gegaan zijn, toen het besluit aan de engelen bekend gemaakt werd, dat de Zoon van God de zoon van de mensen zou gaan worden. We weten een klein beetje van deze geweldige beweging in de engelenwereld door de kerstgeschiedenis uit Lucas 2. Toen de Engel des Heren aan de herders op het veld de blijde boodschap bracht, dat de Heiland was geboren, was er plotseling een grote hemelse legermacht en klonk het jubelend en aanbiddend door de stille, heilige nacht: „Ere zij God in de hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens!"

We hebben ons even afgevraagd wanneer dan toch de hemel zó in beweging raakte door dit gebeuren, wanneer er zoveel vreugde was in de hemel, hoeveel meer beweging en vreugde had er dan toch eigenlijk wel op de aarde moeten zijn. . .! Immers, dit wonderbare bezoek van Gods Zoon was bestemd voor de aarde. De Zoon van God werd de Heiland der w e r e l d!

„Hij kwam tot het z ij n e". Wat is dat, het zijne? De hele wereld is 't zijne, want er staat geschreven: „In Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, de zichtbare en de onzichtbare". En in het derde vers van dit gedeelte staat: „Alle dingen zijn door het Woord geworden, en zonder Hem is geen ding geworden, dat geworden is". En als de profeet Jesaja aan dat wonderlijke bezoek denkt, dat de Heer aan de aarde zal brengen, dan wil hij de hele kosmos daarin betrekken: „Jubelt gij hemelen, en juich gij aarde, breekt uit in gejubel gij bergen, want de Here heeft zijn volk getroost en zich over zijn ellendigen ontfermd!" Het is toch werkelijk iets buitengewoons, dat de aarde uitverkoren wordt dit bezoek te mogen ontvangen. En we lezen: „. . . en de zijnen hebben Hem niet aangenomen".

Aan rustige wateren

Toen Jezus kwam . . . .

„D e z ij n e n", dat waren van oudsher de Joden, het volk Israël. Wat heeft God allemaal aan dit volk gedaan?! Zijn geschiedenis is een geschiedenis van de genade Gods. Door al de eeuwen heen heeft God aan dit volk de komst van de Messias verkondigd. En toen de „volheid der tijden" eindelijk was aangebroken, was er voor Hem „geen plaats in de herberg" en zowel Herodes als ook later de geestelijke leiders van het volk „zochten Hem te doden".

„D e Z ij n e n", dat zijn echter ook w ij, christenen. En dat namelijk van r e c h t s-wege. Ja, van rechtswege! Hij heeft ons immers met Zijn bloed gekocht en betaald. Petrus herinnert daaraan: „Weet, dat gij niet met vergankelijke dingen, zilver of goud, zijt vrijgekocht. . . maar met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam". Hij heeft ons tot zijn e i g e n d o m gekocht en betaald. Nu behoren we aan Hem. Wij zijn de Z ij n e n!

En hoe staat het er dan nu voor met de zijnen? Hoe is het met de 'christenschaar'? Moeten we nu ook niet zeggen: velen van de zijnen hebben Hem niet aangenomen? Ze kènnen Hem wel, maar ze èrkennen Hem niet als de Zoon van God, die de zoon van de mensen werd, als het Lam van God, dat de zonde der wereld draagt, als de Heer van hun leven. Zij willen beslist niet, dat Hij Koning over hen zal zijn. . .

„Doch allen, die Hem aangenomen hebben, hun heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden!"

„K i n d e r e n G o d s". We hebben ons al zó aan die uitdrukking gewend - dit woord klinkt ons al zó vertrouwelijk in de oren en het komt zó gemakkelijk over onze lippen - dat wij ons daarbij nauwelijks nog iets bijzonders voorstellen. Maar is het niet overweldigend, dat de grote en machtige God die de hemel en de aarde maakte, de zee met al wat er in is, die de wereld in zijn sterke handen vasthoudt, die aan de hemellichamen de banen voorschrijft en die onder miljoenen ook mij in 't oog heeft, dat deze almachtige God ons als Zijn kinderen aanneemt! In Christus adopteert Hij ons! En dat niet in die zin, dat wij ons wel kinderen Gods zouden mogen noemen en niet méér, neen, wij zijn het dan ook inderdaad. Johannes zegt het: „Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd mogen worden en w ij z ij n h e t o o k!" En verder schrijft hij: „Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods en het is nog niet geopenbaard, wat we zijn zullen; maar we weten, dat, als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem gelijk zullen wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is!"

Wanneer het niet geschreven stond, zou het ons te groot en machtig zijn om 't te kunnen geloven. Maar het staat geschreven! We moeten echter echte kinderen Gods worden. Dat betekent: „U i t G o d g e b o r e n w o r d e n". Vers 13 : „. . . niet uit het bloed, noch uit de wil des vlezes, noch uit de wil eens mans, doch uit God geboren zijn". D.w.z. w e d e r g e b o r e n zijn.

Welk een liefde, vol van leven,
Steeds en nooit genoeg geroemd,
Heeft de vader ons gegeven,
Dat Hij ons zijn kind'ren noemt.

Veendam, Ph. Lindeman Wzn.

Uit ons Unie-Bureau

Het kerstnummer van de Zaaier

is verschenen! Nu kunnen al onze wakkere werkers in onze gemeenten weer hun hart ophalen aan de verspreiding van het rijke kerstevangelie door dit kerstnummer. Laat het verspreidingscomité maar goede plannen maken voor de verdeling in wijken en streken. En laat dan maar ieder - jong en oud, dun en dik - mee uittrekken om het licht, uit te dragen in vele huizen, ja naar wij vertrouwen en bidden in de harten van duizenden! Het zijn er maar liefst 64.000 exemplaren, dat is 3000 méér dan verleden jaar. Dat het kerstnummer door beter papier en méér kleur nu duurder is, heeft dus helemaal niet gehinderd. Het kost immers nu drie dubbeltjes. We kunnen gerust zeggen: máár drie dubbeltjes. Want 't is nóg weer mooier dan anders! Dus allen aan de slag!

Aangaande TABITHA

is bericht binnen gekomen, dat mevr. D. Bakker-Edam en de heer C. Meyner door omstandigheden niet langer beschikbaar zijn voor het bestuurslidmaatschap van Tabitha. Het moet daardoor nu komen tot een tussentijdse verkiezing van 2 bestuursleden van Tabitha. Zoals bekend worden de stichtingsbestuursleden gekozen door de unie-kommissie. Kandidaten kunnen worden gesteld door de gemeenten, de leden van de unie-kommissie en het betrokken stichtingsbestuur. Kandidaatsstellingen en bereidverklaringen moeten uiterlijk 7 januari 1964 bij het unie-sekretariaat bekend zijn; dat is namelijk 14 dagen vóór de vergadering van de unie-kommissie, waar deze verkiezing zal plaats vinden.

T. Jansma

Adreswijziging

Het adres van ds F. E. Huizinga is thans; Mendelssohnstraat 3 te Hengelo (O.).

Een konferentie in Kameroen

Gedurende de zomermaanden hebben we een maand in Yaoundé, Kameroen, doorgebracht.
We hadden van de T.E.F. (Theological Education Fund) een uitnodiging ontvangen er een studiekonferentie bij te wonen. De T.E.F. is een interkerkelijke organisatie, die steun verleent aan theologische scholen in onderontwikkelde gebieden. Men stelt gelden en boeken beschikbaar ten behoeve van schoolbibliotheken en men houdt geregeld studiekonferenties voor hen die werkzaam zijn bij de opleiding van predikanten.
Midden juli vertrokken we met ons drieën per kano naar Stanleyville. Vandaar vlogen we per vliegtuig naar Leopoldville. Het verkrijgen van reispapieren had wel enige voeten in aarde. Men maakt het je niet gemakkelijk om het land te verlaten. De minister van buitenlandse zaken bemoeide zich er zelfs persoonlijk mee. Met enkele stempels rijker konden we uiteindelijk onze reis voortzetten. Wat in Brazzaville en vooral in Yaoundé opviel was de korrekte en efficiente wijze, waarop de reizigers werden behandeld. Wat een verschil met Kongo!!
De heenreis nam ons tien dagen, maar de terugreis was aanmerkelijk korter. De ligging van de Theologische Faculteit is ideaal. De gloednieuwe gebouwen zijn op een heuvel gebouwd, vanwaar men een prachtig uitzicht op de stad heeft. Aan de andere zijde van de vallei was nog net de rode moskee te zien.
De deelnemers waren van verschillende kleur en natie. Buiten de beide Kongo's, waren er afgevaardigden uit de Ivoorkust, Rwanda, Equatoriaal Afrika en Kameroen. Het was een leuke verrassing er ook enkele Nederlanders te ontmoeten: dr Feenstra (geref.) en dr Posthumus Meyjes (herv.), die beiden in Kameroen werkzaam zijn in een theologische school. Met zes deelnemers vormden de baptisten de grootste groep.
Het thema van de konferentie was: „De christelijke theologie en de kerk in Afrika". In het kader van dit onderwerp zouden de volgende gastsprekers hun inleidingen houden: P. Alexandre, Parijs, over enkele aspekten van het animisme; G. Casalis, eveneens uit Parijs, die de praktische theologie behandelde; en tenslotte C. Molla, een voormalige Islamiet, over de Islam in Afrika.
De voordrachten werden gevolgd door levendige diskussies, waaraan de afrikaanse predikanten een niet bescheiden aandeel hadden met enkele uitstekende opmerkingen en vragen. Men zou het besprokene als volgt kunnen samenvatten: Wat is de verhouding tussen de christelijke religie en de andere godsdiensten, met name de Islam en het animisme; en in hoeverre kan de afrikaanse kerk bijdragen tot een afrikaanse formulering van de theologie. De christelijke godsdienst is als religie onder hetzelfde oordeel als de andere godsdiensten. Desondanks is het de ware godsdienst in het licht van de genade. De westerse theologie heeft teveel de nadruk gelegd op de individu. De Afrikaan ziet de mens niet als een geisoleerde individu, maar hij existeert alleen in relatie met anderen.
De voorouderverering is belangrijk, daar de voorouders de relatie onderhouden tussen de goddelijke schepper en de levende mens. In verband daarmee, werd door de Afrikaners de suggestie gedaan Jezus als de grote voorouder te beschouwen, die de schakel vormt tussen God en de mens.
De lessen werden onderbroken met excursies in de stad. Daarbij bezochten we het lituratuurcentrum, bekend wegens de aktie: „Brood voor het hart", en een griek-orthodoxe kerk, die ook afrikaanse leden telt. Enigen van ons werden op audientie ontvangen door de president van Kameroen. De laatste zondag kregen we de gelegenheid om in verschillende kerken te preken. De opkomst was geweldig en het enthousiasme was zeer groot. Enkele vrienden en ervaringen rijker keerden we huiswaarts.

J. B. van der Veen

Europese baptistenkonferentie te Amsterdam

Achter de ‚schermen' is men al druk bezig met de voorbereidingen voor de grote europese baptistenkonferentie welke DV volgende zomer 12-16 augustus in Amsterdam in het nieuwe RAI-gebouw zal worden gehouden.
Tientallen mensen hebben zitting genomen in de verschillende sub-kommissies en hebben plannen ontworpen om een goede organisatie te waarborgen.
Er komt heel wat voor te kijken! Aan misschien wel 10.000 mensen (zoveel waren er tenminste op de laatste europese konferentie die in 1959 in Berlijn werd gehouden), aan misschien wel tienduizend mensen dus moet onderdak worden verschaft. Daarvoor zorgt de huisvestingscommissie!

Dr Joao Soren, baptistenvoorganger te Rio de Janeiro (Brazilië) en president van de baptisten-wereldalliantie zal DV op de EBF-konferentie volgende zomer in Amsterdam aanwezig zijn en de duizenden europese baptisten toespreken.

Dan is er een technische kommissie, die nu al bezig is te zorgen voor een goede technische outillage. Er is een vertaakommissie, want in welke taal ook wordt gesproken, er moet gezorgd worden voor een nederlandse vertaling. Er is een financiële kommissie, die ijverig rekent en begroot. En zo nog enkele kommissies meer. Enfin, iedereen kan zich wel voorstellen, dat er heel wat komt te kijken wil men op waardige wijze zo'n grote konferentie ontvangen.
Natuurlijk, het duurt nog meer dan een half jaar. Tijd genoeg. Ja, dat dacht u. Een half jaar is zomaar om.
Daarom zijn de mensen die op de konferentie zullen meewerken, bijvoorbeeld door een toespraak te houden, ook reeds bij elkaar geweest. Dat was eind november in Groningen. 't Zal wel niet zo lang meer duren of het gehele programma kan worden gepubliceerd. Iets ervan kunnen we in elk geval nu reeds meedelen: de president van de BWA, onze baptisten-wereldalliantie, de Braziliaan dr Joao Soren (baptistenpredikant in Rio de Janeiro) zal ook aanwezig zijn en, vanzelfsprekend, een toespraak houden.
Velen zijn dus reeds druk bezig om van hun kant ervoor te zorgen, dat het een onvergetelijke konferentie wordt.
Onvergetelijk omdat het een indrukwekkende manifestatie zal worden van de eenheid der europese baptistengemeenten. Een wereldwijde gemeenschap zelfs, want hoewel het een konferentie van de europese federatie is staat het nu al wel bijna vast, dat ook vele baptisten uit andere werelddelen aan deze konferentie zullen deelnemen.
En de nederlandse baptisten?
Natuurlijk laten zij deze unieke kans niet voorbijgaan, nu een stuk van die wereldwijde gemeenschap zo dicht bij huis beleefd kan worden. Daarom: reserveer van uw vakantie om er volgend jaar bij te zijn!

NADER BEZIEN

Onze jeugdbeweging en de oekumene

Zoals verleden week in een kort verslag reeds werd meegedeeld besloot de algemene vergadering der NBJB, zaterdag 23 november in Zwolle gehouden, aan 't oekumenische jongerenwerk van de Oecumenische Raad van Kerken te blijven deelnemen. Dit besluit werd genomen met 27 tegen 12 stemmen.

Onder de tegenstemmende afdelingen waren er die hun stem motiveerden door te verwijzen naar het besluit van de algemene vergadering der gemeenten, j.l. mei in Sneek gehouden, uit de Wereldraad en Oecumenische Raad van Kerken te treden: de jeugd zou zich loyaal aan dit besluit moeten konformeren.

We kunnen ons voorstellen, dat men op grond van deze overweging tégen het voorstel van de Jeugdraad der NBJB meende te moeten stemmen. Het hoeft niet te betekenen, dat men tegen aansluiting bij de oekumenische beweging is; maar wèl, dat men zich van aansluiting wil onthouden zolang de (meerderheid der) gemeenten er tegen is.

Deze opvatting kan voortkomen uit de overtuiging, dat ,jeugd' en ,gemeente' - zoals ze zo vaak tegenover elkaar worden gesteld - geen twee aparte grootheden zijn, maar één zijn. Ook wij zijn die mening toegedaan en hebben er vaker dan eens voor gepleit aan dat één-zijn ook organisatorische gestalte te geven.

Zoals de organisatorische opbouw van onze landelijke jeugdbeweging nu (nog) is, is het besluit van 23 november volkomen legitiem: de NBJB heeft de bevoegdheid besluiten te nemen, welke regelrecht tegen de gevoelens en besluiten van de algemene vergadering der gemeenten kunnen indruisen. Het l ij k t er op, dat het nu is gebeurd.

De algemene vergadering der NBJB besloot, op voorstel van de Jeugdraad, aan het werk van de Oecumenische Jeugdraad (OJR) te blijven deelnemen. De OJR is geaffilieerd aan de Oecumenische Raad, zoals ook de Nederlandse Zendingsraad ermee verbonden is. Met deze Zendingsraad onderhoudt onze zendingskommissie relatie en neemt er, al is het op bescheiden wijze, aan deel. Hoewel deze relatie nog met nadruk op de laatste unie-vergadering werd genoemd heeft geen gemeente, zelfs de meest tegen de oekumenische beweging gekante gemeente niet, gemeend dat nu ook van deze deelname moest worden afgezien.

We geloven daarom te kunnen vaststellen, dat het beslist geen tekort aan loyaliteit is geweest toen de algemene vergadering der NBJB besloot aan het werk van de OJR te blijven deelnemen.

v. D.

Tabitha-Bouw-Actie

In goed gezelschap

Wij bevinden ons met onze Tabitha-Bouw-Actie in goed gezelschap. Immers, niemand minder dan de minister van bouwnijverheid en volkshuisvesting is op onze hand. Hij wenst bevordering van de bouw-activiteit; welnu, wij óók.

En als we ons daarbij tot u richten om steun, dan bevinden we ons in nog eminenter gezelschap. Want niemand minder dan broeder Paulus spoort ons aan u te bewegen van uw deel in dit leven te geven voor hen, die hulp, verzorging, verpleging nodig hebben.

De eerste dienaren van de Heer Jezus Christus in de arbeid der zending hebben altijd geijverd voor de saamhorigheid der gemeenten. Niet alleen behoorden alle gemeenten de door de Heer aangestelde apostelen, profeten, evangelisten, herders en leraars te aanvaarden, maar zij behoorden ook te zorgen voor elkaars doodgewone dagelijke bestaan. Zó komt Paulus er toe in Corithe en omgeving te collecteren voor de gelovigen in Jeruzalem, die deze hulp nodig hadden. En dit - zo betoogt de grote apostel - is een zaak van billijkheid.

Soms staat op het girostrookje, dat melding van een gedane gift maakt, déze - of een soortgelijke - opmerking: een bescheiden giftje voor de Tabitha-Bouw-Actie. Mag ik de schrijvers van zulke opmerkingen antwoorden met een woord van Paulus? Wel, deze schreef (II Cor 8 : 12): „Want als de bereidvaardigheid aanwezig is, is zij welkom naar hetgeen zij heeft, niet naar hetgeen zij niet heeft".

Bereidvaardigheid tot geven is in de laatste dagen gebleken. Ziet u maar eens: gemeente te Den Haag *f* 102,99; donateurs te Daarlerveen *f* 40,-; Harlingen *f* 112,50; te Muntendam *f* 26,-; zusterhulp te Groningen-West *f* 24,75; te Hoogvliet *f* 10,-; NN te Z *f* 100,-; MR-dJ te E *f* 5,-; RB-D te T *f* 25,-; AH-A te dH *f* 25,-; HV te B *f* 3,-. Alle gevers en geefsters hartelijk dank.

Volgende week hoop ik u vele cadeautjes van Sint Nicolaas te kunnen melden; cadeautjes die binnenkwamen op postrek. 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr), of die ondergetekende in de hand gestopt zijn (en die handen zijn behoorlijk groot en passen zich desnoods aan aan grote cadeaux!).

Mag ik ook onze zakenmensen herinneren aan onze bouw-actie? Sommige friese (niet-baptisten) zakenmensen gaven voor een bepaalde actie op een bepaalde dag een bepaald percentage van hun omzet; als onze zakenmensen op 5 dec. eens 1 of meer procent van hun omzet aan onze actie zouden schenken.. Wie dóet het?

H. Ploeger

Dr Erik Rudén legt in 1965 EBF-sekretariaat neer

Dr Erik Rudén, sinds 1959 Europa-sekretaris der BWA en in deze funktie sekretaris der europese baptistenfederatie zal na het BWA-kongres, dat in 1965 te Miami, Fla, USA wordt gehouden zijn werk neerleggen teneinde opnieuw als algemeen-sekretaris der zweedse unie van baptistengemeenten in dienst te treden.

Dr Rudén, die thans in Londen woont was in zijn kwaliteit als EBF-sekretaris nog dit voorjaar in Amsterdam waar hij de eerste paal heeft geheid voor de thans in aanbouw zijnde ,Herdenkingskerk' in Amsterdam-W.

Dr Rudén, een Zweed van geboorte, genoot grote internationale bekendheid en was reeds eerder, voor hij benoemd werd tot Europa-sekretaris der BWA, algemeen-sekretaris der zweedse baptisten. Het is op aandringen van de zweedse unie, dat dr Rudén zijn internationaal werk in 1965 zal neerleggen om terug te keren naar zijn geboorteland.

Leestafel

De Zaaier, kerstnummer; uitgave unie van baptistengemeenten in Nederland, Dalweg 77, Arnhem.

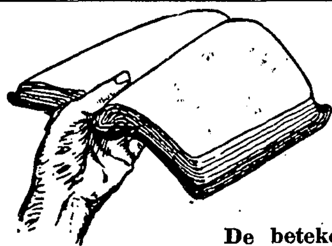
Het kerstnummer van De Zaaier is er. En hoe. Het ziet er beter uit dan ooit. Typografisch bizonder goed verzorgd, fris, modern, kleurrijk.

Ook de inhoud is goed. Natuurlijk, het ene artikel is beter dan het andere maar het geheel is attraktief en erg lezenswaard. In het bizonder de ,items' van de redakteur, ds F. E. Huizinga te Hengelo (o.a. over dr Martin Luther King), bij wie de redaktie van dit evangelisatieblad in ter zake kundige handen is.

Het moet een lust zijn om met dit blad de huizen langs te gaan. Het ,verkoopt' zichzelf.

We wensen dit kerstnummer veel ijverige kolporteurs. Het blad zal stellig in menig gezin een kerstzegen kunnen brengen. En dat schijnt ons een rijke beloning voor allen die zich voor deze ,zaaier' inspanden.

v.D.

De betekenis van Zijn sterven

Wie was Jezus Christus ?

Vanaf de oudheid tot heden heeft de gemeente zich verwonderd afgevraagd hoe het mogelijk is dat er van het sterven van Jezus voor ons een werking kan uitgaan die onze verhouding tot God beinvloedt. Natuurlijk heeft men altijd geweten dat dit in laatste instantie een ondoorgrondelijk mysterie is, waarvan wij alleen uit de verte iets verstaan maar tegelijkertijd heeft de gemeente de onontkoombare noodzaak gevoeld er toch iets over te zeggen, al was het alleen maar om het geheimenis op de rechte wijze in ere te houden.

Maar dat is toch de enige reden niet. Want Jezus' sterven voor ons moet gepredikt worden omdat het alle mensen aangaat en daarom moet er meer gezegd worden dan alleen dat Jezus voor ons is gestorven en dat daarom alles tussen God en ons in orde is. Wie niet meer weet te prediken dan dit, laat nog heel wat dingen ongezegd en geeft van het evangelie een zeer onvolledig beeld. Daarom moeten we het altijd weer wagen om op het voetspoor van de bijbel de betekenis van Jezus' sterven te peilen en onder woorden te brengen.

Natuurlijk hebben anderen dit voor ons gedaan en het loont de moeite na te gaan tot welke slotsom zij zijn gekomen. Aan het ene uiterste staan zij die menen dat Christus ons met God verzoent door de liefde van God te openbaren in Zijn sterven en ons er aldus toe te brengen om God te vertrouwen en lief te hebben. Dan is het sterven van Jezus de openbaring van Gods liefde. Dat is ongetwijfeld waar, maar het is niet genoeg. Zou God Zijn liefde niet op andere wijze kunnen openbaren dan juist door de dood van Zijn Zoon? Is er niet meer voor nodig dan een manifestatie van goddelijke liefde om ons uit de macht van de zonde te verlossen?

Aan het andere uiterste staan zij die menen dat God door de dood van Jezus Christus verzoend moest worden. Zijn offer stilt als het ware de toorn van God. Juist in deze opvatting is, dat er in Jezus' sterven tussen de Vader en de Zoon iets gebeurt en dat er daardoor tussen God en de mens iets verandert. Maar is God een God die verzoend moet worden? Is Hij niet veeleer de God die zelf het initiatief tot de verzoening neemt? Volgens het Nieuwe Testament wordt de zondaar met God verzoend, dat wil zeggen: de gemeenschap tussen hem en God wordt hersteld. Eveneens volgens het Nieuwe Testament wordt de zonde verzoend, dat wil zeggen: bedekt en uitgedelgd.
Maar steeds is het God die deze beide vormen van verzoening tot stand brengt. Hij behoeft niet verzoend te worden.
De waarheid ligt tussen deze beide uitersten, althans dat stuk van de waarheid van de verzoening dat wij kunnen overzien. Van de diepten die daar nog onder liggen hebben wij slechts vage vermoedens.
Maar zoveel zien wij in ieder geval: God is veel te veel een God van liefde dan dat Hij verzoend zou moeten worden. Maar de zonde is een veel te ernstig feit dan dat zij door een manifestatie van goddelijke liefde uit de wereld geholpen kan worden. En juist om het uit de wereld helpen van de zonde gaat het in het sterven van Jezus.
Het Nieuwe Testament leert dat Jezus is gestorven „voor ons". Daar zitten twee elementen tegelijk in. In de eerste plaats is Hij gestorven in onze plaats. Hij sterft waar wij hadden moeten sterven. Maar tegelijkertijd is Zijn sterven ons ten behoeve. Dat kan alleen wanneer en omdat Hij zich geheel en al met ons vereenzelvigt. Hij neemt als het ware de gehele mensheid van verleden en toekomst in Zijn eigen mens-zijn op. Hij wordt „ons". Daarom kan Hij voor ons optreden, zelfs al kunnen wij Hem niet nadoen wat Hij, voor ons optredende, doet. Ja, zover gaat deze „vertegenwoordiging", als we het zo mogen noemen, dat datgene wat Hij doet daarmee ook voor ons geldt. Paulus heeft dat zo geweldig goed begrepen toen Hij in zijn tweede brief naar Corinthe schreef over de liefde van Christus. Hij schrijft er haast zakelijk over. Hij constateert: als dit zo is dan is dat ook zo. Als Christus voor allen is gestorven dan zijn alle gestorven. Ze zijn „in Zijn kruisdood meegekruisigd". Maar dat geldt niet automatisch. Het geldt alleen in geloof, dat wil zeggen: in bewuste aanvaarding. Aanvaarden is meer dan erkennen. Aanvaarden sluit ook de consequenties in. Wie erkent, zegt: zo is het. Wie aanvaardt, zegt: zo is het en zo moet het.

Alleen vanuit deze achtergrond dat Jezus Christus onze vertegenwoordiger is voor God omdat Hij zich met ons vereenzelvigt, zodat wij ons ook met Hem kunnen vereenzelvigen, kunnen we verstaan dat Hij in onze plaats is gestorven voor de zonde. In Zijn dood die eigenlijk onze dood is, gaat Hij met onze zonden naar God en onderwerpt zich aan Gods oordeel over de zonde. Dat gebeurt, om met de schrijver van de brief aan de Hebreeën te spreken, binnen het voorhangsel. Het is voor ons ontoegankelijk en ook niet te beschrijven. Het is alleen te kennen in zijn afloop: de zonde is er niet meer; zij staat niet meer tussen God en ons en God zoekt een herstel van de gemeenschap met ons. Dat is geheel gebonden aan Jezus' kruisdood voor ons èn aan ons „meegekruisigd sterven".

J. Reiling

De nederlandse kerken volgens de laatste volkstelling

Rooms Katholiek	40.43%
Ned. Hervormd	28.27%
Gereformeerde Kerk	6.85%
Vrijgemaakt-Geref. (Art. 31)	0.84%
Gereform. Gemeente	0.82%
Christel. Geref.	0.64%
Evang. Luthers	0.59%
Doopsgezinden	0.56%
Remonstranten	0.34%
Oud Gereformeerden	0.17%
Baptisten	0.15%
Israëlieten	0.12%
Oud Katholieken	0.09%
Geen kerkgenootschap	18.35%

Een werkgemeente

Ds J. W. Weenink heeft eens de volgende omschrijving gegeven van een werkgemeente. Hij schrijft: „. . . dat is een gemeente zoals Jezus die heeft gewild. Arbeid is gezond, arbeid adelt. Wij zijn geen leden van Jezus' gemeente voor onszelf, om voor een kleine premie een reuzen verzekering op de eeuwigheid te sluiten."
Het komt er niet op aan of U oude of nieuwe methoden gaat invoeren om het evangelisatie jaar te doen slagen in uw gemeente. Voelen wij onze verantwoordelijkheid? Zijn wij bereid te werken, ons dienend in te zetten voor de uitbreiding van Gods koninkrijk? God zegent, als U biddend werkt met geheel Uw hart, met geheel Uw verstand, met geheel Uw ziel.

. . . . Hoe komt het . . . .

Het is de toon die de muziek maakt

Onze tijd van techniek heeft ons boven de vorige generaties toch wel enige voordelen opgeleverd. Eén van die mooie dingen is de gelegenheid om je eigen stem te horen. Het bandweergavetoestel doet je jezelf beluisteren. En het is een verrassing je eigen stem te horen. Toen het mij de eerste keer overkwam heb ik me zelf afgevraagd: „Ben ik dat?"

Dominees zijn niet zo vaak in de gelegenheid om dominees te horen. En als ze naar elkaar luisteren horen ze elkaar dunkt me niet precies zo als wanneer de pastor op zijn eigen kansel aan de gang is zonder dat hij een collega onder zijn gehoor weet. Het probleem dat ik vandaag aan de orde stel is de stem, de toon, de klank. De „dominees-stem", de „liturgische" stem. Dat is een andere stem dan zijn gewone stem.

Onlangs beluisterde ik op de band een prekende broeder. Ik schrok ervan. Is dat die frisse en intelligente man? Wat een stem. Afschuwelijk. Het was een voortreffelijke imitatie van de galmende en schreeuwende kanselredenaar met een intonatie die de stem minstens twintig jaar ouder deed klinken dan hij was. Het merkwaardige was dat de lichte vorm van critiek door mij geuit, niet zo vlot aanvaard werd door de meeluisterende broeder. Overigens wil ik mij ogenblikkelijk onder hetzelfde oordeel stellen. Bandweergave heeft mij aan mij zelf verraden!

Nu zitten er dunkt mij verschillende kanten aan deze zaak wanneer de vraag beantwoord moet worden hoe het komt. Hoe krijgt een mens opeens een andere stem. In de eerste plaats zullen we mogen stellen dat altijd en overal de religie gebruik heeft gemaakt van een eigen stem en klank. In de goddelijke sfeer past de gewone stem niet. Voor God moet de mens naast de andere houding dan de dagelijkse ook een andere stem hebben, een liturgische stem. Die liturgische stem is niet overal gelijk. In sommige kerken vinden we dan de monotone onpersoonlijke stem.

Onze baptistengemeenten kennen nog veelal de stem die zijn achtergrond vindt in de opwekking, de bewogen en passievolle oproep tot bekering. In de oude volkskerk deed de plechtstatige galmende stem opgang. Zo gewende iedere godsdienstige kring aan zijn eigen liturgische klank. Zo zelfs, dat de man die in eigen kring van de eigen gewoonte afwijkt vaak weinig gewaardeerd wordt. Een zelfde preek die ik met gewone dagelijkse - stem hield vond minder waardering dan toen ik hem elders met de onder ons gebruikelijke preektoon uitsprak, terwijl het toch dezelfde preek was. Het is mij opgevallen dat de zegen die de meeste mensen van een preek hebben meer afhankelijk is van de wijze van voordracht dan van de inhoud, indien althans het bekende woord in de vorm van een aantal cliché's daarin verwerkt is. Volgens velen behoort de dominee op de preekstoel als een dominee te spreken, en niet als een gewoon mens. Het komt me dan ook voor dat de meeste dominees een stem hebben aangenomen die blijkens de ervaring in eigen kring het meeste effect sorteert. Het verlangen naar een bepaalde gewijde kanseltoon heeft de verbreiding van die toon in de hand gewerkt, meestal meer onbewust dan bewust.

Een collega heeft me eens heel eerlijk bekend, dat dit voor hem zelfs aanleiding werd om wanneer hij eens tekort was geschoten in de voorbereiding van de preek, en te weinig doordachte stof tot zijn beschikking had, tot stemverheffing over te gaan, intensivering van gebaar en transpiratie en freewheelen op bekende en aanvaarde uitspraken. En vaak werd dit zeer door de gemeente gewaardeerd. Voor velen was hij er dan „in". Het geliefde gebaar en geluid blijkt dan een verleiding te zijn. Wie in zo'n geval gewoon bleef spreken zou dan waarschijnlijk door de mand vallen.

Een volgende oorzaak is, naar het mij voorkomt, de verhoging van gezag en de vergroting van de indruk die de spreker maakt bij gebruik van een overtuigende en indringende stem en imponerende gebaren, en de geijkte uitdrukkingen. Overigens zal dit in de meeste gevallen een betrekkelijk onbewust motief bij de spreker zijn.

Door de dingen gewoon te zeggen met een sober gebaar en met een minimum aan redekunstig omhaal van woorden meent de spreker te kort te schieten. Maar dan schiet hij juist te kort in erkenning van de doordringende kracht en eigenmachtige werkzaamheid van de Geest. Ik herinner mij hoe een jong gemeentelid eens tegen me zei: „Ik dacht zondagmorgen onder de preek opeens aan een marktkoopman".

Niet dat de marktkoopman een beroep van mindere waardij zou uitoefenen, maar op de markt moet het artikel dusdanig worden aangeprezen: de koopman moet beslist „los" naar huis. Zo behoeft de prediker niet te preken, tenzij hij eens een zeer speciale boodschap als profeet heeft te brengen, maar de geordende predikheer kan elke zondag niet twee keer het profetenkleed torsen. Wie heeft niet na een dergelijke preek de mensen eens horen zeggen dat de dominee goed voldaan heeft en dat het een fijne preek was, of welke terminologie het moge zijn. Waarmee gezegd wil zijn dat een gemeenschap went aan de meest opgeschroefde preektaal en rustig zijn kopje koffie gaat drinken en evenals de dominee een sigaar opsteekt.

Het is me meerdere malen overkomen dat ik, uit preken in één of andere gemeente, en in je studententijd reis je het hele land door, verbaasd bemerkte hoe de stem van de gastheer opeens heel anders werd als hij voor-bad en bijbellas. Eerbied voor God, vermoedend meer uitwerking te hebben en gewichtiger, welke motieven er ook een rol in spelen, ik vraag mij af of deze toon op de preekstoel van de dominee, en in de mond van het gemeentelid, juist niet de doorwerking van het evangelie schaadt. Niet zolang de gemeente en haar om-wereld een betrekkelijke leefeenheid vormen. Zolang dat het geval is verstaat ook de niet-gelovige de bedoeling. Nu er echter steeds meer mensen komen die al tot de derde en vierde generatie van buitenkerkelijken behoren zullen we bewust aandacht moeten wijden aan de „toon die de muziek maakt".

PH. L. (Gn).

AKTIVITEITEN IN HOOGEZAND

Hoogezand - (W.S.) In oktober hielden we in onze gemeente een doopdienst waarin 4 zusters en 1 broeder door het watergraf heen aan de gemeente des Heren werden toegevoegd.
Voorts mogen we gewagen van het jubileum van 'Zusterhulp,' dat in dezelfde maand haar 25-jarig bestaan herdacht. Hiervoor werd een speciale dienst gehouden, waarbij de kerk geheel was bezet. De zusterhulp-afdeling hier is van enkele leden uitgegroeid tot een grote vereniging.
Het is een vreugde te weten, dat het in de gemeente zo goed gaat: het is louter genade.
Met veel vreugde en animo is er gewerkt voor een bazar, die intussen al weer achter de rug is. We hopen nu, zodra mogelijk, meer ruimte te verkrijgen voor het verenigingswerk.
Op zondag 3 november werd er opnieuw een doopdienst gehouden. In deze dienst mochten 3 zusters tot de gemeente worden toegevoegd.
Terwijl we dit gemeentebericht samenstellen is er al weer nieuwe vreugde: opnieuw meldden zich doopkandidaten.
Dat de Heer ons allen kracht schenke om voort te gaan: Zijn Huis moet vol worden!

COMMISSIE VOOR DE OPLEIDING

Vanaf heden is ds H. Th. Plevier, J. Oldenburgerstraat 47, Nieuwe Pekela, tel. (05978)-5475 secretaris van de Commissie voor de opleiding.

Ph. L. (Gn.)

Beroepingswerk

Aangenomen (benoeming tot hulpprediker): te Zutphen, kand. H. Dekker te Groningen.

BETERE VOORBEREIDING

Het Evangelisch Luthers Weekblad had het volgende bericht: Een dominee in Lawrence ontdekte onlangs bij het begin van zijn kerkdienst, dat hij zijn preek vergeten had mee te nemen. Het was intussen te laat geworden om zijn aantekeningen nog te laten halen. Daarom zei hij tot zijn gehoor, bij wijze van verontschuldiging, dat hij die morgen voor wat hij zou gaan zeggen afhankelijk was van de Heer, maar dat hij 's middags beter voorbereid op de preekstoel zou komen.

Protestantse pers in de U.S.A.

Op een totale bevolking van ongeveer 172 miljoen zielen in de Verenigde Staten zijn de protestanten met 64% miljoen (nog) in de meerderheid. De roomskatholieken tellen ongeveer 43 miljoen zielen. Wat de voorlichting betreft werden onlangs cijfers gepubliceerd door Associated Church Press een organisatie van verreweg de meeste en de grootste uitgevers van religieus georiënteerde bladen, waarvan de cijfers dus een behoorlijke indruk kunnen geven van de huidige stand van zaken.
De bij deze organisatie 158 aangesloten bladen hebben een gezamenlijke oplaag van ruim 15 miljoen. Waar het uiteraard bladen zijn die in de gezinnen gelezen worden mag minimaal op een 30 miljoen lezers gerekend worden. De belangrijkste kerkformaties hebben ieder hun eigen organen: 2 anglikaanse, 25 methodistische, 30 baptistische, 17 lutherse, 13 presbyteriaanse en 9 episcopaalse bladen, waaronder verscheidene maandbladen speciaal voor de vrouwen.
De grootste onder deze bladen is „Presbyterian Life", dat een oplaag van meer dan een miljoen heeft. Dit is het officiële orgaan van de Presbyterian Church, dat verschijnt in het formaat van het bekende blad Time, en qua inhoud op hoog peil staat. Tenslotte is er een dagelijkse nieuwsdienst Religious News Service, die in New York verschijnt met een binnenlandse en een buitenlandse editie, aldus weet „Centraal Weekblad" te berichten.

Een vaste datum vòòr pasen ?

Sinds eeuwen al wisselt de datum van pasen - en daarmee die van de volgende feestdagen van jaar op jaar. Meermalen zijn er ook al stemmen opgegaan om die datum min of meer vast te leggen, al zal er in ieder geval nog speelruimte moeten zijn, omdat pasen natuurlijk op zondag moet vallen.
Onlangs is er op het tweede vaticaanse koncilie ook weer over gesproken en de wens geuit, dat tot een dergelijke kalenderhervorming op wereldniveau besloten zou kunnen worden mits andere christenen zich er niet tegen zouden verzetten. Een woordvoerder van 't informatiebureau van de engelse kerk heeft medegedeeld, dat zeer waarschijnlijk deze kerk zich bij 't voorstel uit Rome zal aansluiten. In Engeland is trouwens al een hele tijd geleden over dit onderwerp gesproken. Van 1928 dateert een wet, die het mogelijk maakt een vaste datum voor pasen in te stellen - de eerste zondag na de tweede zaterdag in april - nadat het oordeel van de kerken hierover gevraagd is. Nog steeds is die wet niet in werking getreden. Maar de kerk van Engeland sprak zich toch al uit ten gunste van een regeling.
Een moeilijk punt kan bij een afspraak worden het verschil met de orthodoxe kerken. Deze kerken hebben nog steeds een andere methode van bepaling van de paasdatum dan de rest van het christendom. Een afspraak zou alleen nuttig zijn, als zowel de staten als de kerken ervoor zijn. Wellicht zou dit het beste tot stand kunnen komen door bemiddeling van de Verenigde Naties. Een voorstel voor een eeuwigdurende kalender, waarmee ook de kwestie van de datum van pasen werd geregeld, is een aantal jaren geleden reeds bij de V.N. ingediend, maar in 1956 voor onbepaalde tijd opzij gelegd.
Men zal zich herinneren, dat nog niet zolang geleden het onderwerp van de kalenderhervorming ook in onze staten-generaal ter sprake is gebracht door de heer Van den Berg. Een beslissing was toen niet aan de orde en werd er dus ook niet over genomen, aldus „Hervormd Nederland".

Nevenstaande foto van het koninklijke gezin - en dan groter en in kleuren - siert het schutblad van de Pro Juventute Oranjekalender 1964 welke dezer dagen is verschenen.

De kleurenkalender bevat foto's van de koninklijke familie welke vrijwel alle nog niet eerder werden gepubliceerd. Bizondere aandacht wordt er geschonken aan de nationale herdenking 1813-1963 (januari-blad) terwijl er (mei-blad) posthume hulde wordt gebracht aan koningin Wilhelmina.

De kalender kost f 2,90 en is verkrijgbaar bij het landelijk adres: Postgiro 517400, Kalenderaktie 'Pro Juventute', postbus 7101, Amsterdam-Zuid 11.

PRO JUVENTUTE ORANJE KALENDER 1964

hart tegen hard: tal van kinderen hebben extra zorg nodig

Vrijdag 13 dec. 1963 79e jaargang Nr. 3709

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:

ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.

Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:

ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 9260 t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:

administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Getuigend dienstbetoon

Strikt genomen moet alles, wat de gemeente van Jezus in de wereld doet, staan in het teken van de „dienst". Dienen, in dubbele zin: dienen van God en dienen van de naaste. Zo spreken we van de dienst des woords, en van de dienst der gebeden, en daarom en daarnaast óók van de dienst der barmhartigheid. Daarom en daarnaast! Want naar onze stellige overtuiging, is de dienst der barmhartigheid niet minder belangrijk dan de dienst des woords en de dienst der gebeden.

Apostolaat

Het is te weinig, wanneer gezegd wordt: de gemeente moet zending bedrijven, zij moet evangeliseren. Meer en meer rijpt het inzicht, dat de gemeente van Jezus zending *is*, evangelieprediking *is*. Zoals Jezus de eerste en grote apostel is, de gezondene des Vaders, zo is de gemeente de gezondene van de Zoon, die de Heiland der wereld is. „Gelijk Mij de Vader gezonden heeft, zo zend Ik ook u". De gemeente is in deze wereld een teken van het Goddelijk ijveren om de redding van de zondaren. Zij is de vergadering der geredde zondaren, en tegelijkertijd Zijn mond om te verkondigen de grote daden des Heren.

De gemeente moet in de wereld *zijn*, wat zij *is*: gezant. Indien zij dit *niet* is, kan zij niet *gemeénte* zijn. Een gemeente, die niet het Woord verkondigt *is* geen gemeente meer, maar een vereniging van godsdienstige mensen. Deze noodzaak van het apostel-, van het gezant-zijn, maakt de gemeente tot een *belijdende* gemeente. Zij belijdt:

dat Jezus de eerste apostel is, die gezonden is om te zoeken en zalig te maken wat verloren is;

dat de Heilige Geest haar in leven geroepen en in stand gehouden heeft; dat zij mitsdien een instrument des Geestes is.

Met deze belijdenis snijdt de gemeente de pas af aan opmarcherende gedachten van eigenbaat, eigengerechtigheid, eigen heerlijkheid. De gemeente getuigt niet van Jezus om haar stem in het koor der stemmen te laten horen, maar omdat zij de enige stem is, die tot voertuig van Gods stem is geworden. Zij zoekt zichzelve niet. Zij bouwt geen kathedralen of kapellen om gedenktekenen van haar kunnen aan het nageslacht te tonen. Zij is.. dienst, en zij is dienstbereid.

Diaconaat

Behoort de dienst der barmhartigheid tot het wezen der gemeente, zoals het apostolaat tot het wezen der gemeente behoort? Is een gemeente, die niet omziet naar de in nood verkerende medemensen, nog wel een gemeente van Jezus Christus? Kan de gemeente haar roeping vervullen, zonder zich bezig te houden met de nood, waarin de wereld verkeert?

Wij zijn van gevoelen, dat de gemeente diaconaat *is*; zij is dienst van God aan de wereld. God plaatste ergens in de geschiedenis een volk, dat Zijn geboden moest uitvoeren. Deze geboden voorzagen niet alleen in de toekenning van de eer, die God toekomt, maar ook en evenzeer in de voorziening van de behoeften van de medemensen. De mozaische wetgeving is een toonbeeld van wat men tegenwoordig zou noemen de sociale voorzieningen-om-der-gerechtigheid-wil. God liet Zich in de uitdeling der geboden niet leiden door economische of staatkundige overwegingen. Ook de weduwen, ook de ouden, ook de kinderen, ook de vreemdelingen, ook de gevallenen, vielen onder de bepalingen, waardoor God paal en perk wilde stellen aan het ongebreidelde natuurlijke egoisme van de mens.

Na de periode van Israel brak de periode der gemeente aan en daarin bevinden wij ons dus nog steeds! God is niet veranderd, ook niet in Zijn doelstellingen. Ook de gemeente is dienst Gods aan de wereld, en derhalve moet zij dienen, ook dan als alle economische en staatkundige overwegingen het tegendeel zouden eisen. Daarin bezig zijnde, heeft zij God geëvenaard, die Zijn zon laat opgaan over bozen en goeden, en Die laat regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen; Die wèl gedaan heeft en Zich niet onbetuigd liet door overvloed van spijs en vrolijkheid te schenken, Mt 5 : 45, Hd 14 : 17. De gemeente moet van gelijke aard, van gelijke gezindheid zijn als God; zij moet navolger Gods zijn. Zó doende openbaart de gemeente de liefde van God voor de wereld. En als de gemeente niet meer omziet naar weduwen en wezen, naar beroofden en bedrogenen, naar eenzamen en verlatenen, naar gebrokenen en gebrekkigen, is zij geen gemeente van Jezus Christus meer, maar een vereniging van godsdienstige mensen, die één der schoonste „idealen" Gods verwaarloosde, en die daarom alleen maar een dood geloof over hield. De gemeente is niet in de wereld geplaatst om wissels voor de eeuwigheid uit te schrijven, maar om de tij-

In dit nummer o.a.:

Citaat van de week: **Wanneer we ons neerbuigen om anderen hoog te houden wordt onze eigen houding koninklijker.**

delijke nood te lenigen. Franciscus van Assisi en Tojohiko Kagawa worden niet vereerd omdat zij zeiden: Strakjes in de hemel hebben jullie het goed, houdt er dus nog een poosje de moed in!, maar omdat zij zich één maakten met de noodlijdenden.

Tabitha

Natuurlijk is het niet wáár, dat wij als nederlandse baptisten alléén maar diaconaal bezig zijn in en met Tabitha. Gelukkig is dat niet waar. Het dienstbetoon der gemeente - dus ook van onze baptistengemeenten - is zo gevarieerd als de ons tegemoet komende nood gevariëerd is. Er is de ambtelijke dienst onzer diakenen (die nooit helemaal door „Sociale Zaken" vervangen kan worden) voor behoeftigen. Er is de hulp, die gemeenteleden spontaan bieden aan wie hulp behoevend is. Er is de georganiseerde activiteit van onze mensen in en door allerlei verenigingen, al of niet samen met anders-denkenden en niets-denkenden. We zouden dit alles niet gaarne willen missen! Want het is hartverheffend te mogen ervaren, dat christenmensen zich zonder beloning (en zelfs vaak zonder dank-u-wel) inzetten voor anderen.
Maar we zouden ook niet graag de arbeid in Tabitha willen missen. In deze arbeid treden onze verbonden gemeenten naar buiten, de wereld, de overheid tegemoet. Moderne inzichten zijn in de loop der jaren niet aan Tabitha voorbij gegaan. Overheidsbemoeiingen in de vorm van sociale voorzieningen, in de vorm van toezicht op verzorging en verpleging, in de vorm van eisen voor veiligheid en belangenbehartiging van het personeel.. dit alles heeft mede het „gezicht" van Tabitha-nu bepaald.
En al lijkt dit „gezicht" nu veel op andere „gezichten", op instellingen, die door andere particulieren of door de overheid worden onderhouden.. nimmer te loochenen is, dat Tabitha gesticht werd uit liefde tot de Heer en de naaste. En déze liefde van Christus moge ook nu de drang van ons hart bepalen. Men mag het buiten Tabitha weten, dat - bij al het menselijke en al te menselijke - Christus toch voorzitter van het bestuur en besturend hoofd van dit huis is. Het gaat niet om het maken van winst, noch om het bezorgen van een baan aan mensen, maar om de Heer, Die Zijn gemeente tot dienst gesteld heeft in de wereld.

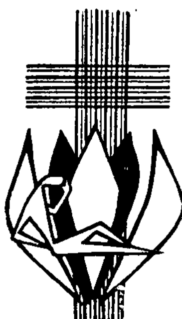
Diaconaat is apostolaat.

Het geven van een getuigenis in de fabriek is niet belangrijker dan het wassen van de borden van de zieke buurvrouw. Een appèl-avond of evangelisatie-samenkomst is niet belangrijker dan het helpen van een paar oude mensen, die de aardappels zelf niet in de kelder kunnen brengen.
Bordenwassen en aardappels-sjouwen is óók getuigen. Zieken verplegen en hulpbehoevenden verzorgen is óók prediken.

Ploeger

Tabitha-Bouw-Actie

De toekomst is reeds begonnen

Wie kent niet dit eigenaardige woord, dat de titel van een boek is?

Stemmen we er mee in?

Of verzetten we ons er tegen?

Wie zich er tegen verzet, is als de struisvogel, die zijn kop in het zand steekt, als er gevaar op hem afkomt. Want heden was gisteren morgen. Dat blijft onloochenbaar. De tijd blijft niet stilstaan. En elke tijd heeft zijn eigen eisen. „In het heden ligt het verleden, in het nu wat worden zal". Daarom wil ik u nog een het cijfer in herinnering roepen, dat ik u enkele weken geleden weergaf: 8 procent van de bejaarden heeft verpleging nodig. Dáárom zal er voor Tabitha in de toekomst werk zijn. En deze arbeid mogen we niet zien als een gelukkige omstandigheid, zodat we niet werkeloos zullen worden. Integendeel, deze arbeid is een opdracht, een opdracht van Godswege, omdat het om mènsen gaat.
Deze mensen moeten onderdak hebben; ruimte om te liggen en te herstellen, zo dat mogelijk is.
Vandaar dat we verder gaan met onze Tabitha-Bouw-Actie, waarvan het doel is: gelden verzamelen voor de uitbreiding van ons diaconessenhuis.
Nog enkele weken, dan zal het kerstfeest aangebroken zijn. Krijgt u een kerstgratificatie?
Hoe zo? vraagt u misschien.
Zo maar.

✶

Onze bevolking bestaat uit drie groepen: jonge jeugd, die niets verdient en niets betaalt; een middengroep, die verdient en AOW betaalt, en een groep, die AOW beurt.
Dat de rijpende jeugd echter aan het heden van anderen, en daarmee aan haar eigen toekomst denkt, blijkt wel uit het feit, dat ook jeugdafdelingen mee doen aan onze TBA. We ontvingen van de jeugd in Treebeek *f* 10,-. Bravo! En op 15 december op onze tweede Tabitha-zondag, wordt in alle jeugdafdelingen gecollecteerd voor onze TBA. Of niet soms? En als de jongeren hun beste beentje voorzetten, kunnen ouderen dan de beurs dicht houden?
Voorts ontvingen we van donateurs te Borne *f* 32,50; van de beide zusterhulpafdelingen te Pernis en Hoogvliet de opbrengst van een verkoopavond: *f* 100,-; prachtig, vindt u niet? Wat maakt de liefde toch vindingrijk! Van zusterhulp te Makkum kregen we *f* 10,-; verder van FH K te dH *f* 2,50; WFWK te dH *f* 5,-; HQ te R *f* 2,50; JZ-E te U *f* 25,-; HH te dH *f* 10,-.
En in de loop van de week, die aan het verschijnen van De Christen van 13 december voorafgaat, komen dus de sint nicolaas-cadeautjes binnen? Had u dat vergeten, zegt u? Geeft niet, ons gironummer is 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha Bouw Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen (Fr).

H. Ploeger

Eerste protestantse universiteit in Kongo

Dit najaar zal in Stanleystad de eerste protestantse universiteit geopend worden in Kongo. Daartoe hebben buitenlandse zendelingen en protestanten uit het land zelf gedurende een aantal jaren samengewerkt aan de voorbereiding van deze instelling, die predikanten, leraren, artsen en ander beroepspersoneel moet opleiden. De nieuwe universiteit zal openstaan voor allen, die middelbaar onderwijs genoten hebben en is bestemd voor heel Centraal-Afrika. Daarom zullen de colleges zowel in het Frans als in het Engels gegeven worden. Er is voor de financiële basis van de universiteit een intensieve campagne geweest in Kongo, maar toch hebben de amerikaanse en europese kerken het grootste deel van de fondsen moeten fourneren.

(Centraal Weekblad)

Financiële strop voor vrije kerken

Indien de bestaande Duitse Landeskirchen vrije kerken zouden worden en de financiële bijdragen van de leden dezer kerken niet meer via de belasting geind zouden worden, dan zou dit op een financieel debacle uitlopen. In deze geest schreef dr. Wilhelm Imhoff in „Kirche und Mann". Naar de mening van dr. Imhoff zou, indien de bijdragen vrijwillig waren, niet meer dan 10 procent van het bedrag, dat thans in de kerkekas vloeit, binnen komen.

(Centraal Weekblad).

E. C. U. 1964

Gemeenten, die voor hun arbeid in het komende kalenderjaar subsidie wensen te vragen via de Evangelisatiecommissie der Unie, hebben dit in de loop van deze maand bekend te maken bij het secretariaat.
Dit geldt voor de gemeenten, die reeds subsidie ontvangen, alsook voor die gemeenten, die voor 't eerst zouden willen aanvragen. Secretarissen en/of penningmeesters, zorgt, dat uw raad in dezen vóór het einde van dit jaar beslist. Een eenvoudige mededeling is thans voldoende; in januari krijgt u dan een oproep om nadere gegevens in te sturen.
Deze publicatie in het officiele orgaan der Unie vervangt de aanschrijvingen aan de gemeenten.

De ECU-secretaris: N. v. Beek, Costerstraat 19, Alkmaar.

Aan rustige wateren

Bent u ook reeds 'adventist' ?

Advent 1963.

Helderzienden en waarzeggers hebben nog nooit zulke goede zaken gedaan als de laatste jaren. In onze grote steden groeit het aantal lieden, dat zich met waarzeggerij bezig houdt, gestadig. Vele maand- en weekbladen hebben regelmatig hun astrologische rubrieken. „Het staat in de sterren". En dan komen de voorspellingen en waarschuwingen.

Echt licht over de toekomst kunnen we echter alleen ontvangen door het openen van Gods Woord. Niet om onze nieuwsgierigheid te bevredigen of onze weetgierigheid te laven. Maar om ons te leiden door de donkere nacht van ons eigen leven en het grote wereldgebeuren. Helaas hebben velen Gods Woord beschouwd als 'n spoorboekje. Men greep hier een tekst en daar een gedeelte „Alstublieft. Volledige informatie over de toekomst". Haarfijn beschreven, tot in de kleinste détails uitgewerkt. Maar deze bijbelse spoorboekjes roepen meestal wel veel vragen op maar verschaffen weinig licht in de duisternis.

Gods heilig Woord is immers geen dienstregeling van een goddelijke treinenloop, maar een lamp voor onze voet en een licht op ons pad.

En wij doen wel acht te geven op deze lamp, die schijnt in een duistere plaats, totdat de dag aanbreekt en de morgenster opgaat in onze harten. Het gaat nooit om allerlei op zichzelf staande gebeurtenissen, die nog moeten plaatsvinden. Het gaat om de dag, de toekomst van Jezus Christus, die ons nog in de laatste verzen van de bijbel toeroept: „Ja, Ik kom spoedig", (Openb. 22 : 20).

Al bijna twintig eeuwen staat dit in de Heilige Schrift. Geen wonder, dat de spotters dikwijls hebben geroepen: „Waar blijft nu die beloofde spoedige wederkomst van Christus?" Maar niet alleen spotters zeggen dit.

In een oud lied, waarvoor Bach de melodie componeerde, vraagt een echte christen: „Lieve Heer Jezus, waar blijft Gij zo lange?"

Houdt deze vraag ons eigenlijk niet soms allemaal bezig? Waarom moet dat nu toch zo lang duren? Is dat nu spoedig?

Een goedkoop antwoord wil ik niet geven. Maar toch geloof ik dat wij veel te weinig luisteren naar de mensen met de grijze haren. Oude mensen zeggen nooit: „O, wat heeft die tijd lang geduurd". Maar wel het omgekeerde: „Het was maar eventjes. De jaren zijn voorbij gevlogen. Zo snel als een gedachte". Een predikant schreef eens: „Als de oudste christenen van onze tijd een hand konden geven aan de oudste christenen der eerste gemeenten en je zou die hele lange rij kunnen vragen, of het leven lang was, zouden allen antwoorden: „Het was maar even".

Achteraf gezien was het maar eventjes. Gaat het leven in onze tijd misschien daarom zo snel, sneller dan ooit te voren, omdat Jezus haast heeft? Achter de vaart der volken staat de Christus, die beloofd heeft: „Ja, Ik kom spoedig".

Isaac da Costa schoof bij onweer de gordijnen open en vroeg zich dan verlangend af: „Zou Hij misschien nu komen?"

Blumhardt, de bekende prediker van Möttlingen, rekende zo stellig met de wederkomst van de Here Jezus, dat hij steeds zijn rijtuig met paarden bespannen gereed had staan om de Heer tegemoet te rijden, als Hij komen zou.

In onze dagen gaan vele christenen in diverse kerken opnieuw ontdekken, dat in Gods Woord telkens weer de feestklokken worden geluid. De eerste christenen waren adventschristenen. Zij verwachtten Jezus Christus, komende op de wolken des hemels, en een nieuwe hemel en een nieuwe aarde.

Broeders en zusters, er gaat een blijde feesttoon door heel het Nieuwe Testament. Telkens weer worden wij heengewezen naar die grote blijde dag, dat ons oog Hem schouwen mag. Bij het woord adventist denken we aan mensen met een tas vol boeken onder de arm, die je bijna niet bij de deur weg kunt krijgen. De adventstijd kennen alle christenen. Moesten eigenlijk ook niet alle christenen adventschristenen zijn?

Jezus zegt: „Ja, Ik kom spoedig". Bent u ook reeds ‚adventist'?

Hengelo (O) R. J. Voorhaar

De Massana's in Kameroen

150 JAAR N.B.G. 1964

Wilt U eens aan Revne denken?

U zou zelfs voor hem moeten bidden.

Revne is een grote, oude Noor, die half verlamd in een rusthuis in Amerika wacht.. Hij kan niets meer, hij moet zelfs gevoed wòrden door de zuster. En dat na 45 jaar zendingswerk waarbij hij *alles* kon! In 1919 is hij per kano door Nigeria naar Noord-Kameroen gekomen.

Als eerste zendeling.

Hij heeft de eerste fiets, de eerste auto en de eerste blanke vrouw in Noord-Kameroen geïntroduceerd.

En het evangelie!

Tien jaar geleden werd hij 65 jaar en moest met pensioen. Hij wilde niet en ging dus eenvoudig niet met verlof. Tot januari 1962. Toen is hij, na het graf van zijn vrouw in de kale vlakte van Kaele - ze was drie jaar daarvoor gestorven - nog eens opgeknapt te hebben, eindelijk naar Amerika vertrokken, waar hij nog niet zo lang geleden een hartaanval kreeg. De Massana's hebben van hem de Blijde Boodschap het eerst gehoord. 200.000 toen nog naakte negers.

Hij is een vader voor deze Massana's geworden. Ze hebben leren lezen: het ABC, verhalen over Jezus, Bunyans pelgrimsreis naar de eeuwigheid, en een uitstekende vertaling van het Nieuwe Testament. 15.000 exemplaren zijn al verspreid. Een derde druk is uit, nu met de Psalmen. Er zijn nu duizenden christenen onder de Massana's. Overal kapellen, tientallen evangelisten en zelfs al twee predikanten. Vlak voor zijn vertrek heeft Revne de vertaling van de boeken Daniël en Nehemia nog afgemaakt. Daniël is een boek voor Afrika en in Nehemia immers wordt „gebouwd"! Net als in de Massana-kerk.

Het is bijna een eer voor ons Nederlandsch Bijbelgenootschap aan zo'n stuk arbeid te mogen meedóen. Want die derde druk.. èn de vertaling van het Oude Testament moeten er komen. Voor de Massana's en voor Revne!

En omdat het een eer is, èn omdat het noodzakelijk is, net zoals de 21 andere vertalingen van de bijbel in Kameroen waarvan vertalers al bezig zijn of in de nabije toekomst aan zullen gaan werken, dáárom: Het Nederlandsch Bijbelgenootschap zal het graag in orde willen maken, maar: SAMEN MET U!

Want het N.B.G. kan deze vertalingsarbeid alleen doen wanneer geheel protestants Nederland daaraan meehelpt: Het Nederlandsch Bijbelgenootschap dat in 1964 150-jarig bestaan viert.

Reacties op het Christendom

Aan 600 studenten van een hogere industrieschool in Japan is de vraag voorgelegd „Als iemand over het christendom spreekt, wat is dan uw reactie"? 28 pct. van de antwoorden was gunstig, 52 pct. onverschillig, bijna 20 pct. afwijzend. Naar aanleiding van de enquête merkte de leider van dit onderzoek, prof. Norihasa, op: „Als het christendom er in slaagt aan te tonen, dat het in overeenstemming is met de japanse karaktereigenschappen, zal de aantrekkingskracht ervan binnen afzienbare tijd onweerstaanbaar blijken." Prof. Norihasa is zelf geen christen.

(Remonstrants Weekblad)

Donderpreek

„De meeste kerkgangers houden wel van een donderpreek omdat ze altijd wel iemand hebben die naast hen zit en van wie ze menen dat hij het nodig heeft". Aldus een woord van Shaw, dat we in „De Strijdkreet" vonden.

Hoe aktiveren wij onze gemeenteleden ?

Deze beknopte weergave van een lezing, gehouden door ds H. Bijleveld, Tweede Exloërmond op 14 oktober j.l. tijdens de radenkonferentie van Gewest-Z.O. Drente, werd ons toegezonden.

In bovenstaande vraag worden met „wij" de broeders ambtsdragers van onze gemeenten bedoeld. Zij zijn het immers die de gemeente hebben te leiden in haar dienen van de Heer.
Telkens is er in de gemeente weer veel werk te doen, werk op allerlei gebied, van het leiden van een vereniging tot het onderhoudswerk aan kerk en jeugdgebouw.
Voor al die „takken van arbeid" zijn er mensen nodig en moet er dus aktiviteit zijn. Hoe wordt een gemeente nu aktief?

Op deze vraag zal ik trachten een antwoord te geven in drie gedeelten.
In de eerste plaats wordt de gemeente aktief door de prediking. Onze gemeenten bestaan uit mensen die door belijdenis en doop gezegd hebben: „Ik ben een nieuw mens geworden." Romeinen 6 legt van deze vernieuwing een klaar en helder getuigenis af. In het bijzonder het laatste gedeelte van vers 4„.. zo ook wij in nieuwheid des levens zouden wandelen". Op deze wezenlijke zaken moet de gemeente steeds weer gewezen worden.
Onze gemeenten bestaan uit mensen die zoals het Nieuwe Testament dat zegt „gekocht" zijn en nu het eigendom van God zijn geworden. God heeft recht op onze levens.
„Of weet gij niet, dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest die in u woont, dien gij van God ontvangen hebt, *en dat gij niet van uzelf zijt?* Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijk dan God met uw lichaam," 1 Kor. 6 : 19-20.
Ook dit moet de gemeente telkens weer horen.
Tenslotte bestaan onze gemeenten ook uit mensen die als er *enig beroep op hen gedaan wordt* (Philp. 2 : 1) het even verder te horen krijgen: „laat die gezindheid bij u zijn, die ook in Christus Jezus was", (Philp. 2 : 5) Wij hebben Christus ook als een voorbeeld, opdat wij in Zijn voetstappen zouden wandelen; een gedachte ontleend aan het tweede hoofdstuk van de eerste Petrusbrief.
Deze drie dingen (er zijn er natuurlijk veel meer) mogen we als boodschap van God prediken.
We moeten nieuw zijn in levenswandel. God heeft recht op ons leven en we moeten de gezindheid van Christus hebben. In dit alles dient natuurlijk onze liefde tot de Heer de grootste rol te spelen.
Voortdurend moeten deze dingen een plaats hebben in de prediking.
In de tweede plaats activeren we onze gemeenten door ons eigen voorbeeld.
De levenswandel is altijd zeer belangrijk maar wel heel in het bijzonder voor de broeders ambtsdragers. 1 Tim. 3 laat over deze dingen geen twijfel bestaan.
Paulus zegt in het vierde hoofdstuk van zijn eerste brief aan Timotheüs dat hij een voorbeeld moet zijn in woord, wandel, liefde, geloof en reinheid.
Broeders ambtsdragers behoren *voorbeelden* te zijn. Ik zou willen zeggen: óók in aktiviteit!
In de verzen 12-16 neemt dan de handoplegging een vrij belangrijke plaats in. Zoals Timotheüs zo zijn ook onze broeders ambtsdragers de handen opgelegd en krachtens die handoplegging kunnen en moeten ze voorbeelden zijn.
Een gemeente wordt nooit aktief als ze niet aktief wordt voorgegaan. Er moet dus goed gepredikt worden, er moet goed worden voorgegaan en in *de derde plaats* moeten we zorgen voor eén zo goed mogelijke taakverdeling. We moeten er mijns inziens voor waken, dat er enkelen zijn die alles doen en daardoor overbelast worden. Vooral als er een gezin is, dan mag dat er niet onder lijden.
Wij hebben als ambtsdragers de neiging als er wat gedaan moet worden naar iemand te gaan waarvan we weten, dat hij of zij alles wel wil en in de meeste gevallen ook al doet!
We moeten er naar streven in de gemeente een zo groot mogelijke groep leden te hebben die in een of ander werk betrokken is.
Bij het werven van werkers in de gemeente mogen we onze eigen persoonlijkheid laten meespelen. We hebben hier 'n prachtig voorbeeld van in Paulus' brief aan broeder Philémon. Leest u dit briefje eens!
Paulus wil wat van broeder Philémon gedaan hebben en begint met hem „geliefd" te noemen, vers 1. Verder prijst hij nadrukkelijk Philémons levenswandel en zijn betekenis voor de heiligen, vers 4-7. Daarna laat Paulus zijn eigen leven meespelen en wekt enig medegevoel op voor zijn hoge leeftijd en zijn gevangenschap, vers 9 en 10.
„Indien gij u dus met mij verbonden weet" (vers17), met andere woorden: Als je nog iets om mij geeft..!
Het is werkelijk kostelijk te lezen hoe Paulus zich in de verzen 20-23 weer in de strijd werpt en zeer sterk appelleert aan het goede in broeder Philémon. Heel zijn wezen is betrokken bij zijn poging de broeder daar te krijgen waar hij volgens Paulus moet komen.
Zo mogen ook wij bezig zijn met de gemeente en zo mogen we de broeders en zusters aktiveren tot arbeid in de gemeente.
Begrijpelijk zal het zijn dat we dan ook zelf het goede voorbeeld moeten geven, anders hebben we geen recht van spreken. Steeds zullen we moeten bedenken dat niet ieder in staat is elk soort werk te doen. Niet iedereen kan de zondagsschool leiden of op de openluchtsamenkomst een getuigenis geven. We moeten broeders en zusters, die eén goed getuigenis hebben en een warm hart voor de gemeente maar die niet zo erg „vrij" zijn, niet met alle geweld verplichten tot het spreken in de openlucht of iets dergelijks. Er wordt heel wat belangrijk werk voor de Heer in stilte gedaan, dat eens aan het licht zal worden gebracht. Heel belangrijk is het, dat we er op toezien dat ieder voor dat werk gevraagd wordt waarvoor de gaven aanwezig zijn.

Laten we zoveel mogelijk mensen betrekken bij de arbeid door prediking, voorbeeld en taakverdeling en daarbij steeds bedenken dat het een voorrecht is voor de Heer en Zijn gemeente te werken en dat al wat gedaan werd uit liefde tot Jezus zijn waarde houdt en zal blijven bestaan.

Tweede Exloërmond H. Bijleveld

In memoriam J. HOFMAN

Op vrijdag 22 november verspreidde het bericht zich door de gemeente, dat onze broeder ouderling Jans Hofman uit zijn gezin en gemeente was weggenomen en in volle vrede was ontslapen. Hoewel hij al jaren ziekelijk was kwam ook dit sterven nog onverwacht.
Dit betekent voor zijn gezin en voor de gemeente een groot verlies. Vele malen diende hij de gemeente met het woord en ook in omliggende gemeenten mocht hij meermalen de blijde boodschap verkondigen.
Het jaar 1956 was voor de familie Hofman een jaar van diepe rouw, maar onze broeder hield zijn oog gericht op de Rots die nimmer wankelt. De eerste keer dat br Hofman nadien de gemeente diende had hij een gedeelte gekozen uit Rom. 8, „Niets kan ons scheiden van de liefde Gods".
Welke een getuigenis van deze broeder die de grote moeilijkheden van dit leven van zo nabij heeft gekend.
Br Hofman werd in 1930 door wijle ds N. van Beek gedoopt; van 1938 tot 1942 diende hij de gemeente als diaken en daarna tot zijn overlijden als ouderling. Wij zijn God veel dank verschuldigd voor alles wat Hij ons in deze broeder heeft gegeven, als gemeente en ook persoonlijk.
Trooste de Here hen die dit grote leed hebben te dragen bij het verlies van hun vader.
„Tot ziens bij Jezus!"
Namens de baptistengemeente te Tweede Exloërmond,
W. van der Veen.

Met blijdschap en dankbaarheid aan God geven wij U kennis van de geboorte van ons zoontje en broertje

MARCEL BENJAMIN

M. Cohen
J. Cohen-van Halteren

Becky
Michèle

Alphen aan den Rijn, 5 december 1963.
De Rijpstraat 1

Tijdelijk: Academisch Ziekenhuis, Leiden Kamer 93.

GIJS POEL
en
HENNY v. d. BERG

hebben de eer u kennis te geven van hun voorgenomen huwelijk, dat zal plaats vinden op 18 december 1963 te 11.00 uur in het stadhuis te Utrecht.

De huwelijksinzegening zal plaatsvinden door de weleerwaarde heer ds J. Reiling in het kerkgebouw „Silo", Herenstraat te Utrecht om 16.00 uur.

Receptie van 17.30 uur - 18.30 uur in Hotel Smits, Vredenburg, Utrecht.

Hazebroekstraat 9.
Utrecht.

JOOP HOLTERMAN
en
HILDA DE HAAN

delen u, ook namens hun ouders, mee, dat zij donderdag 19 december 1963 in het huwelijk hopen te treden.

De huwelijksvoltrekking vindt plaats om 10 uur in het stadhuis te Groningen.

Het huwelijk wordt om 10.45 uur ingezegend in de baptistenkerk aan de Meeuwerderweg te Groningen, door de weleerwaarde heer ds J. A. Brandsma.

Hengelo, Jozef Israëlsstraat 17
Groningen, Kam. Onnesstraat 35

Gelegenheid tot feliciteren van 13.30-15.00 uur in Restaurant „De Faun", Herestraat 83 te Groningen

Toekomstig adres per medio januari: Tulpstr. 47, Hengelo.

Heden nam de Here tot Zich in het Vaderhuis onze broeder

JAN HANEMAN

in de ouderdom van 84 jaar, weduwnaar van Gezina Bunk.

„Zalig zijn de doden, die in de Here sterven".

Muntendam, 30 november 1963.
Baptistengemeente Muntendam.

Heden nam de Here tot Zich in het Vaderhuis onze broeder

BERTUS KLAD

in de ouderdom van 50 jaar, geliefde echtgenoot van T. de Vries.

„Eens breekt in mij het zilveren koord"

Zuidbroek, 2 december 1963.
Baptistengemeente Muntendam.

Nette weduwnaar 53 jaar, met een zoon van 21 jaar, zoekt een nette

HUISHOUDSTER

leeftijd 45-50 jaar.

Brieven zo spoedig mogelijk aan W. v. d. Laan Fabriekskade 27, Hoogezand.

Weduwnaar, 63 jaar met 25-jarige dochter, wil graag kennismaken met weduwe met of zonder A.O.W., christelijke beginselen.
Brieven onder nr. 47. Bureau van dit blad.

Hoe komt het

Alles wat leeft en beweegt heeft een uitlaatklep nodig. Wat zich niet kan uiten gaat stikken en sterven. Zich uiten is een vorm van gelding, van levenswaarde. Ieders persoonlijke waarde moet op een eigen en persoonlijke wijze tot uiting komen. Een leven zonder geldingsdrang, begeerte om tot gelding te komen, is geen leven. Wat zich echter op de juiste en eigen wijze niet kan uiten en laten gelden, kan het op een verkeerde manier doen. Een ketel waarvan de klep en de veiligheidsklep niet juist werken en gesloten blijven zal barsten op de zwakste plek en veroorzaakt een ravage.

Een mens moet tot zijn recht komen in alle stukken van zijn leven. Daar heeft hij recht op. Het opmerkenswaardige is, dat de mens die in de meeste stukken van zijn leven gewoon tot zijn recht komt, dat in de andere stukken van zijn leven ook wel doet. De moeilijkheden beginnen wanneer hij ergens niet kan gelden op de voor hem juiste en normale wijze.

Daar kunnen verschillende oorzaken voor zijn. Misschien heeft hij een verkeerd beroep gekozen, of heeft hij helemaal niet gekozen maar is er door de nood in terecht gekomen. Veel mensen hebben zo'n beroep dat niet bij hen past. Ze zouden gelukkiger zijn met ander werk. Maar er komt een leeftijd dat je nu eenmaal niet meer kunt veranderen. Omscholing vereist moed en is vaak een redmiddel als er al heel veel verloren is en wanneer het niet meer gaat. Vaak beseffen de mensen met een verkeerd beroep het niet eens altijd bewust. Hij kan er niet naar toe gegroeid zijn om dat te verstaan. Veel factoren kunnen hem verhinderen om het te verstaan. Vaak wil hij het ook niet weten. Want het willen weten van het onherstelbare vergt ook veel geestelijke moed. Het niet willen weten dat je verkeerd werk hebt, of dat je een verkeerde man of vrouw getrouwd hebt, heeft ten gevolge dat je op dat punt vast komt te zitten. Het is dan zó, dat hij dáár niet tot zijn recht komt, niet kan gelden op normale wijze. Het moeilijke is dan dat hij het tekort hier gaat vervangen op een ander punt door dáár meer dan gewoon te gaan gelden.

Soms gebeurt het dan, dat iemand op een bepaald gebied meer dan gewone prestaties levert. De maatschappelijk mislukte kan in een bepaalde hobby gaan uitblinken. De hobby kan zelfs een enkele keer tot vak worden, zodat zijn leven uiteindelijk toch harmonisch wordt. Er zijn mensen, die in de gemeente buitengewoon veel presteren omdat ze in hun dagelijks werk geen belangrijke maatschappelijke rol spelen, terwijl ze toch hun verantwoordelijke zielecapaciteit in zinvolle arbeid moeten omzetten. Zo'n compensatie kan goed en waardevol zijn, en de gemeenschap kan dan dankbaar zijn voor de geleverde arbeid.

Wanneer het tekort elders, bijvoorbeeld in werkkring of huwelijk of een samenstel van deze en andere factoren, te groot wordt kan dat aanleiding zijn tot ziekelijke reacties. Zulke mensen zijn vaak lastig en moeilijk, achterdochtig. Ze kunnen op ongewone wijze verantwoordelijkheid naar zich toe pogen te trekken. Zij kunnen spanningen en conflicten doen ontstaan. De spanning en het conflict geven hen een onbewuste geldingsbevrediging. Het zijn onder andere deze dingen die wij hebben te overwegen in situaties waarin wij de vraag stellen: „Hoe komt het toch, dat. ."

De aanleg, de ontwikkeling, het milieu, de opvoeding werken alle mee aan de vorming en gedraging van de mens. Een andere en veel moeilijker vraag is die van de schuld.

Ik geloof dat veel begrijpen ook veel vergeven betekent. Eigenlijk al van te voren vergeven!

En als je spreekt over vergeving dan houdt dat toch schuld in? In hoeverre is een mens aansprakelijk voor zijn wijze van zijn en handelen? Als christenen hebben we weet van zonde en schuld. Wanneer wij iemand verklaren en daarmee begrijpelijk, „grijp"-baar maken, dat wil zeggen: zó maken dat wij hem de hand kunnen geven, dan zullen we dat toch allereerst met onszelf gedaan hebben. Immers je kunt alleen met de ander in het reine komen als je met je zelf „klaar" gekomen bent. Dan weten we van ons zelf en van de ander dat we op een bepaald ogenblik niet meer te „verontschuldigen" zijn. Dat ogenblik is daar en dan wanneer we zicht hebben gekregen op de mens die we zouden moeten zijn en ook konden zijn. Daar waar een mens kans krijgt om zich te herstellen, om zich te bekeren, maar het niet doet wordt hij pas werkelijk schuldig. Wie zijn ziel te weinig oefent in gebed en geestelijke meditatie zal op het critieke punt gemakkelijker een prooi van de satan worden, dan hij die weet wat in de mens is, en dagelijks leeft uit de „Bron". Ph. L. (Gn)

Adreswijziging

Het adres van de sekretaris der baptistengemeente te Dokkum is thans: G. de Vries, Suiderbaanstraat 17, Dokkum.

Beroepingswerk

Aangenomen: naar Utrecht, Ph. Lindeman Wzn te Veendam.

„Dat kunnen die kinderen toch niet helpen!"

Het was op die morgen, daags na de moord op de president van de Verenigde Staten. Ik las de krant. M'n dochtertje keek over mijn schouder. „Vader, waarom heeft die man dat gedaan?"

Ik probeerde het haar uit te leggen. Dat viel trouwens niet mee. „Ja maar, vader, dat kunnen die kinderen toch niet helpen?" Welke kinderen bedoel je?" Ze wees naar een foto, waar de president speelde met zijn kinderen. En toen wist ik niet meer wat ik zeggen moest!

Dat was kinderpraat, zegt u. Maar ik kon die hele dag die vraag niet meer kwijt raken: „Dat kunnen die kinderen toch niet helpen?" Dat is al weer een tijdje geleden. Nu ligt De Christen open naast me. Ik las er zojuist in, dat in Nederland 18.35% van de bevolking buitenkerkelijk is.

Ik denk, dat dát ook nog wel erg optimistisch is. Hoevelen hebben een of ander kerkgenootschap opgegeven, terwijl ze eigenlijk bij die 18.35% geteld moesten worden?!

Maar die 18.35%, dat zijn vaders en moeders die glashard ingevuld hebben: „Wij wensen onkerkelijk te zijn!"

En bij die vaders en moeders horen idem zoveel kinderen. En nu denk ik er wéér aan: „Dat kunnen die kinderen toch niet helpen?" Misschien heeft de Here Jezus dat ook wel zo gevoeld. Misschien had Hij daarom de kinderen zo lief.

En als wij volgende maand ons Evangelisatie-Jaar 1964 ingaan, dan willen wij ons uitstrekken naar die 18.35%, en naar al die anderen, al was het alléén maar om die kinderen. Want die kunnen het toch niet helpen, dat ze zonder het evangelie worden opgevoed, en straks zonder het evangelie groot zullen zijn, en, als God het niet verhoedt, straks zonder het evangelie zullen sterven. . .!

En als ik nu dominee was, en ik zou over bovenstaande moeten preken, dan zou ik dit doen naar aanleiding van het woord dat uw aandacht vindt opgetekend in Jona zoveel, vers zoveel, waar de Here God zegt dat Hij de grote stad Ninevé heeft gespaard om. . . die kinderen, die geen onderscheid weten tussen hun rechter- en linkerhand. Of zouden daar soms geen kinderen mee bedoeld worden?

gemeenteberichten

DOOPDIENSTEN IN HENGELO (O.)

HENGELO (O) — (H.J.H.). Wij beleven goede tijden in Hengelo. Nadat wij vorige maand 2 jonge mensen op hun belijdenis door de doop in de gemeente konden opnemen, hadden we zondag 1 dec. weer veel water in het doopvont om opnieuw 2 jonge mensen te dopen. Ja, je bent soms verwonderd, als je op de omstandigheden ziet als „vacante gemeente", uitgedund door het uittrekken van een flink deel der gemeente naar de telg („'t Venster") en dan te horen uit de mond van de kandidaat-leden, dat er blijdschap in hun leven kwam omdat de Heer Jezus ook hun verlosser was geworden, die ook ons aannam en tot op heden blij en gelukkig doet zijn in Zijn dienst. Ja, dan ben je verwonderd al weet je dat Gods Geest overal kan en wil werken en, zoals ds Huizinga dat zo kernachtig zei: je hoort de vruchten achter je vallen, terwijl je ze voor verwacht.
Volgende week hoop ik in een gemeentebericht de intrede en bevestiging van onze nieuwe voorganger aan U door te geven.

GOEDE DAGEN IN TREEBEEK

TREEBEEK — (W.N.). Mochten wij u in oktober berichten van vreugde in de gemeente, omdat twee zusters in gehoorzaamheid aan onze Meester zich overgaven en met Hem begraven wilden worden, zondag 1 december was het weer feest. Nu mochten we een jonge zuster zien afdalen in het watergraf. Welk een vreugde is het om te zien dat mensen zich overgeven aan Jezus. Ook nu weer was ons kerkgebouw vol. Weer waren er vele vreemden in ons midden en ook de avondmaalsviering was druk bezocht. Dit alles is een gevolg van de evangelisatie-samenkomsten die we mochten hebben en waarin ds G. van 't Wout met milde handen het woord van God uitstrooide over de mensen die gekomen waren om te luisteren.
Op 1 november hadden we een samenkomst met onze duitse broeders en zusters uit Düren. 's Morgens begon het feest en 's middags werd het voortgezet. 's Zaterdags is ons muziekkorps door de straten getrokken en heeft de jeugd traktaten verspreid. 's Avonds hadden we de eerste samenkomst en zondagsavonds de slot-bijeenkomst. En alle keren was de opkomst goed te noemen.

OPNIEUW DOOP IN VALTHERMOND

VALTHERMOND — (L.B.) Het was voor ons weer een verheugende dag op zondag 10 november. Ook deze dag mochten wij het doopvont weer geopend zien. Een jonge broeder, die de Heer wilde gehoorzamen, werd gedoopt. ,Zoekt eerst het Koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid en alle andere dingen zullen u worden toegeworpen', was het onderwerp waarmee br Metz van Stadskanaal, die ook de doop bediende, deze dienst leidde.
Ons kerkgebouw was geheel bezet. Wij bidden van God, dat er nog meerderen zullen komen tot deze daad der gehoorzaamheid en dat zondaren aan de voet van het kruis leren knielen.
Op 20 en 21 november mochten wij evangelisatie-samenkomsten houden. Er was een goede opkomst. Ds N. Bandstra van Borne en het Ensemble-Tent uit Emmen waren de eerste avond in ons midden om met woord en zang hun beste gaven te geven. De tweede avond was ds D. Boschma uit Coevorden met de gitaarklub uit De Krim bij ons om met woord en lied het evangelie uit te dragen. We hebben gezegende avonden gehad. We geloven, dat ook dit alles zal medewerken aan de uitbreiding van Gods Koninkrijk.

DS R. J. VOORHAAR NAM AFSCHEID

VROOMSHOOP — (W.W.). Zondagavond nam onze voorganger ds R. J. Voorhaar afscheid van de gemeente. Omdat ons eigen kerkgebouw te weinig ruimte biedt voor grote bijeenkomsten, werd het gereformeerd verenigingsgebouw „Irene" voor deze gelegenheid gehuurd. De zaal was geheel bezet met gemeenteleden, genodigden en belangstellenden. Hieronder bevonden zich ook vele broeders en zusters van onze zustergemeente Westerhaar, waar wij ons nog ten zeerste mee verbonden weten. Het college van B. en W. was vertegenwoordigd door burgemeester Bramen en wethouder Haselhoff van de gemeente Den Ham. Verder waren er hoofden van bijzondere scholen, afgevaardigden van de plaatselijke kerken en vertegenwoordigers van de gemeenten te Borne, Almelo en Hengelo.
Ds. Voorhaar had als schriftlezing gekozen een gedeelte uit Openbaring 3. Als tekst voor zijn preek nam onze scheidende voorganger het elfde vers: **„Ik kom spoedig, houdt vast wat gij hebt, opdat niemand Uw Krone neme. . ."** Ernstig wees ds Voorhaar ons als gemeente erop, niet in eigen kracht te gaan werken: Weest strijdbare helden in Zijn dienst. Met dankbaarheid gedacht ds Voorhaar de vijf jaren die hij hier in Vroomshoop en ook in Westerhaar mocht werken. Hij herinnerde aan de arbeid, waardoor met Gods hulp twee zelfstandige gemeenten konden worden gesticht. Ook voor de prettige samenwerking met de raad van de gemeente was hij zeer dankbaar. Speciaal wendde ds Voorhaar zich tot de jeugd en de ouderen.
Het verdere gedeelte van de dienst stond onder leiding van ds Jac. Schouten van Westerhaar, die als eerste zijn collega toesprak.
Ouderling Hamer drukte namens de gemeente er zijn spijt over uit, dat ds Voorhaar gaat vertrekken en wenste hem in Hengelo Gods rijke zegen en sterkte, ook voor zijn vrouw en kinderen. Namens de gemeente bood ouderling Hamer onze scheidende voorganger enkele boekwerken aan. Verder werd nog gesproken door burgemeester Bramer namens het gemeentebestuur van Den Ham, door broeder Huisman namens de gemeente Westerhaar en broeder Drenth namens de gemeente Borne.
Ook werd nog een woord van afscheid gesproken door ds Heersink, geref. predikant van Vroomshoop, namens de afgevaardigden van diverse kerken.
De zangkoren van Vroomshoop en Westerhaar, tot één koor samengesteld, verleenden deze avond medewerking. In een speciaal afscheidslied werd door het zangkoor ds Voorhaar toegezongen.
Hierna werd door ds Voorhaar dank gebracht aan allen die een woord ten afscheid hadden gebracht. Na de dienst was er bij de uitgang gelegenheid met een handdruk afscheid van ds en mevr. Voorhaar te nemen, terwijl de genodigden nog enige tijd met de raad vertoefden in de koffiekamer van het gebouw.

NIEUWE MOGELIJKHEDEN IN ZWOLLE

ZWOLLE — (J.N.) Wij zijn blij, dat wij U iets kunnen doorgeven van de arbeid en het leven in de gemeente Zwolle. Nu wij een eigen voorganger hebben, wordt het gehele gemeentelijke leven opnieuw geaktiveerd.
Ook de gemeente Steenwijk en onze gemeenteleden in Kampen delen hierin. Ds Van der Veen leidt de zondagavonddiensten in Steenwijk en om de veertien dagen een bidstond in Kampen.
Zondag 1 december werd een broeder gedoopt, die reeds jarenlang gelovig is, maar nu tot het inzicht gekomen is, dat de gelovige op zijn belijdenis gedoopt moet worden. Zijn vrouw en een zuster, die beiden in een andere gemeenschap waren gedoopt, werden eveneens in deze dienst opgenomen in de gemeente. Bij de viering van het avondmaal werden zij verwelkomd door onze ouderling, br H. W. Schimmel, die tot uitdrukking bracht, dat wij alleen in de Burcht van Jezus Christus veilig zijn.
Ook Zwolle als gemeente heeft dit ervaren in de tijd, dat zij zonder voorganger was. Vandaar dat er nu zoveel vreugde en enthousiasme is over de nieuwe mogelijkheden, die de Heer ons geschonken heeft.
Graag willen wij van deze gelegenheid gebruik maken om dank te brengen aan degenen, die zo trouw de zwolse spreekbeurten vervulden of op andere wijze onze gemeente dienden in de vakante periode, in het bijzonder ds E. J. Huizing en ds K. Reiling.

Uit ons Unie-Bureau

Mag ik onze gemeenten hierbij herinneren aan de mogelijkheid tot het indienen van voorstellen voor de agenda van de komende algemene vergadering der unie? Deze wordt, zoals reeds eerder bekend is gemaakt, gehouden van 27-30 mei in Groningen. Willen gemeenten van deze mogelijkheid gebruik maken, dan moeten ze er wel aan denken, dat volgens uitvoeringsbesluit van de algemene vergadering voorstellen van gemeenten vóór 1 februari bij het unie-sekretariaat moeten zijn ingediend. Wat er zo al aan gedachten leeft in een gemeente over ons werk kan gekonkretiseerd worden in een voorstel voor de algemene vergadering; en graag zie ik zo'n voorstel dus *uiterlijk 1 februari 1964* tegemoet.
Nu het jaareinde weer in zicht is verzoek ik allen (in het bijzonder kommissie-leden), die nog iets menen te vorderen te hebben van uniewege dit nu ten spoedigste aan het unie-bureau op te geven. Dan kan dat vóór het afsluiten der boeken nog voldaan worden. Evenzo zie ik graag de gelden, die nog aan de unie verschuldigd zouden kunnen zijn, uit welken hoofde dan ook, tijdig tegemoet. In dit verband merk ik nog even op, dat vooral tegen het jaareinde de girodienst overbelast is, zodat er vertraging van enige dagen kan ontstaan. Willen broeders-penningmeesters er dus mee rekenen om tijdig te gireren? Dit speciaal met het oog op het overmaken van vrijwillige bijdragen over 1963. U weet 't dat wat ná 31 december in het unie-bureau ontvangen wordt, geboekt wordt ten goede van het nieuwe jaar. Maak daarom met het oog op de vertraging bij de girodienst, als het maar even kan, niet later dan de 16e december de gelden over.

In het nummer van vrijdag 20 december kunnen weer kerstgroeten geplaatst worden tegen het bekende lage tarief. Ook nieuwjaarswensen zouden in dat nummer geplaatst kunnen worden, daar het nummer van 27 dec. niet verschijnen zal ten gevolge van de kerstdagen. Daartoe moeten deze advertenties uiterlijk maandag 15 dec. in het bezit van het uniebureau zijn.

T. Jansma

Mededeling

Wie kan ons helpen aan het nieuwe adres van B. Greevink, v.h. wonend Middenweg 17-19, Hoogkerk.

Brieven aan bureau van dit blad.

NADER BEZIEN

Wijkkerken

De gemeentelijke strategie heeft zich aan te passen bij de maatschappelijke ontwikkeling.
Dit principe wordt steeds meer gemeengoed en we geloven dat dit ook het uitgangspunt is, dat ten grondslag ligt aan de tot standkoming van - wat men noemt - wijkkerken.
Vroeger bouwde men kerken die in het centrum van een bepaald gebied werden geprojekteerd - er speelden ook weleens andere faktoren een rol: historische en financiële - en men centraliseerde aldus de gemeentelijke arbeid. Thans wordt meer en meer de noodzaak van decentralisatie gezien.
Nieuwe wijken rijzen als - de spreekwoordelijke - paddestoelen uit de grond. Vooral in de middengrote en grotere steden. Deze nieuwe woonwijken worden bewoond, soms door de bevolking van het oude woongebied in die steden maar nog veel vaker door mensen die uit andere woonplaatsen zijn gekomen.
De kerk moet bij deze mensen gebracht worden. Niet in de eerste plaats, geloven we, omdat de afstanden thans een grotere rol spelen dan vroeger (ondanks de betere vervoersmogelijkheden) maar omdat de gemeente, en dus ook het kerkgebouw, pas dan in hun leven kan integreren wanneer die van hun leef- en woongemeenschap, de buurt, deel is geworden. In de nieuwe woonwijken moeten deze mensen leven en wonen. De oude wijken blijven hen vreemd, daar leren ze nooit de weg, bij wijze van spreken.
Daarbij speelt ook de buurt als gemeenschap een rol. Kerkt men buiten de buurt - wat helaas voor een kleine gemeenschap als de onze in veel gevallen zo zal zijn en blijven - dan begeeft men zich, ook figuurlijk, buiten de eigen leefgemeenschap. We geloven, dat dit een van de oorzaken is waardoor de baptistengemeenten in de grote steden van ons land, met name in het Westen, zo moeilijk de oorspronkelijke bevolking van die steden hebben aangesproken en tot op heden voor het grootste deel nog bestaan uit mensen van noordnederlandse herkomst.
Natuurlijk hebben we er ook begrip voor dat men anderzijds wat huiverig is voor deze decentralisatie. De arbeid wordt er duurder van, en waarom een nieuwe kerk in een andere stadswijk als de oude in het centrum nog lang niet vol is en nog beste vele jaren mee kan. . .? Betekent het geen versnippering van energie en krachten? Zo ongeveer zullen wel de overwegingen zijn van hen die tegen decentralisatie zijn.
*Toch geloven we, dat de door ons genoemde motieven dermate belangrijk zijn, dat de voorbeelden welke in de laatste tijd door enkele gemeenten gegeven zijn navolgenswaardig zijn. En dan denken we aan Delfzijl, met het wijkcentrum De Ster, Hengelo met 't Venster, Utrecht, dat verleden week een wijkkerk in het noordelijke stadsdeel opende *) en de gemeente Groningen-Z. dat in de stadswijk De Wijert reeds bouwgrond ter beschikking heeft.*

v.D.

**) Van de ingebruikneming van dit wijkcentrum wordt volgende week een verslag geplaatst.*

Verantwoording Unie-bureau

In november 1963 werden in het uniebureau de volgende vrijwillige bijdragen en giften ontvangen:

1. voor de ECU:
Enschede f 105,44; E. E.veen f 35,85; Apeldoorn f 20,-; Groningen-Z f 200,-; Foxhol f 30,67; Ter Apel f 50.-; Foxhol f 100.-; Haarlem f 132,64; Winschoten f 19,35; Assen f 20,-; Sneek f 136,51; Pernis f 34,42; Delfzijl f 25,-; Den Haag f 417,85; Almelo II f 60,-; Amsterdam-C f 147,60; Coevorden f 75,-; Utrecht f 325,-; Winschoten f 12,78; Valthermond f 30,-; H. S. te L. f 10,-.

2. voor de opleiding:
Enschede f 50,84; Amsterdam f 25.-; Apeldoorn f 40,-; Groningen-Z f 300,-; Foxhol f 21,85; Heerenveen f 72,23; Haarlem f 46,18; Winschoten f 28,-; Assen f 5,-; Nieuwe Pekela f 75,-; Den Haag f 228,96; Almelo II f 42,-; Coevorden f 50,-; Amsterdam-C f 123,46; Utrecht f 50,-; Winschoten f 24,-; Valthermond f 35,-; U.C.K. te W.N. f 5,10.

3. voor de zending:
Enschede f 165,36; Amsterdam f 25,-; Stadskanaal f 330,-; Groningen-Z. f 400,-; Harlingen f 77.10; Ter Apel f 100.-; Ter Apel f 138.-; Heerenveen f 50,90; Haarlem f 183,89; Makkum f 57,-; Workum f 60,-; Foxhol f 65,-; Assen f 15,-; Pernis f 58,93; Nieuwe Pekela f 246,57; Winschoten f 50,-; Groningen-N. f 59,82; Den Haag f 584.14; E. E. veen f 506,53; Nw. Amsterdam (via Ds. v. d. Werf) f 53,70; Almelo II f 91,-; Foxhol f 49,18; Delfzijl f 120,43; Nw. Weerdinge f 33,15; Coevorden - De Krim f 119,35; Coevorden - De Krim f 245,44 (zendingsavond); Winschoten f 44,50; Utrecht f 525,-; Westerhaar f 100,-; H. T. te IJ. f 25,-; NN (via Ds. ter Braak) f 5,-; J. H. te B. f 10,-; NN (via Zusterhulp) f 30,-; H. S. te L. f 15,-; H. G. W. te E. f 7,50; A. F. te A. f 50,-; W. R. te Z.Sl. (via Ds. ter Braak) f 100,-; Zusterhulp Hilversum f 50.-; Zusterhulp Leeuwarden f 2.552,39 (Dankoffer 1963); Zusterhulp Hengelo f 60,-; Zusterhulp Zutfen f 42,40; Zusterhulp Emmen (via Ds. ter Braak) f 234,52; Gr. v. Prinstererschool, Hengelo f 16,46.

4. voor 10 ct.-fonds
Foxhol f 20,44; Groningen-Z f 100,-; Den Haag f 75,-; Haarlem f 17,71; Emmen f 52,-; Valthermond f 40,-; Coevorden f 11,94; Amsterdam-C f 62,85; J. M. G. F. te P. f 5,20; J. v. d. M-B te G. f 10,-; N. N. te V. f 10,-.

5. voor het ,Noodfonds':
G. J. v. B. te H. f 10,-; G. B. S. te A. f 10,-; Ter Apel f 50,-; E. de G. S. te A. f 100.-; H. B. te V. f 10,-; H. J. te N-W. f 10,-; Rotterdam-C f 84,25; Nieuwe Pekela f 129,91; J v. d. M.-B. te G. f 10.-; Winschoten f 25.-; H. S. te L. f 25,-; Den Haag f 10,-; Emmen f 20,-; B. te S. f 7,50.

6. voor de ,Herdenkingskerk', Amsterdam
B. te S. f 7,50.

Aan alle gevers en geefsters onze hartelijke dank!

Er is over de maanden januari tot en met november aan vrijwillige bijdragen ontvangen:
voor de E.C.U. f 13317,66; voor de Opleiding f 15099,87; voor de U.Z.C. f 25084,14; voor het 10-cents-fonds f 4065,82.

Weet u nog hoeveel er in 1963 volgens de plannen, aanvaard door de afgevaardigden der gemeenten bijeengebracht zal worden?

Dat is: voor de E.C.U. f 25000,-; voor de Opleiding f 26250,-; voor de U.Z.C. f 33375,-; voor het 10-cents-fonds f 7500,-.

Als u hiermee het staatje van de opbrengst over de eerste 11 maanden vergelijkt, dan zegt u stellig: wat nu? Nu, wat u er bij moet denken en vooral wat u nu nog kunt doen, laten we vol vertrouwen aan u, lezers en gemeenten, over!

Giro 9260 ten name van de Unie van Baptisten Gemeenten, Amsterdam. Giro 1504 ten name van de Bouwstichting der Unie, Amsterdam.

T. Jansma.

Hoop voor pacifisten! (en dopers!)

Wij lazen een interview met een gereformeerd predikant, die o.a. over de leertucht sprak: „.. voor predikanten althans, want voor gemeenteleden ligt dit anders; ik heb zelf wel gemeenteleden gehad die zich niet konden verenigen met de kinderdoop of overtuigd pacifist waren, maar er was geen sprake van dat ik hun de toegang tot het avondmaal zou willen ontzeggen".

(Ev. Luthers Weekblad)

Visie op zondaren

Op een congres van protestantse journalisten in Duitsland werd het onderwerp behandeld: „Waarom schijnt het juist te zijn, dat de hemel zich verheugt over een zondaar die zich bekeert en de kranten over een zondaar die zondigt"?

(Ev. Luthers Weekblad)

Kerstmis 1963 79e jaargang Nr. 3710

DE CHRISTEN

ORGAAN VAN DE UNIE VAN BAPTISTENGEMEENTEN IN NEDERLAND

Redaktie:
ds G. Brongers, ds J. van Dam, ds F. E. Huizinga, ds Ph. Lindeman (Gr.) en drs J. Reiling.
Alle kopij zenden aan de eindredakteur: ds J. van Dam, Zeilstraat 34, Sneek; telef. (05150)-4300.

Administratie:
ds T. Jansma, Dalweg 77, Arnhem; telefoon (08300) - 23007; giro 926r t.n.v. de unie van baptistengemeenten in Nederland, Arnhem.

Voor abonnementen en advertenties:
administratie „De Christen", Dalweg 77, Arnhem.

Abonnementsprijs bij vooruitbetaling: f 9.- per jaar; buitenland f 11.50.

Weekblad tot verbreiding van de beginselen van nieuwtestamentisch christendom

Vrede op aarde anno 1963

De christenheid maakt zich op om kerstfeest te vieren. Anno Domini 1963.

Met andere woorden: voor de zoveelste keer het feest van vrede op aarde. Een vrede, die maar uitblijft - al schijnen de kansen dit jaar wat gestegen te zijn - en die we vanwege de teleurstelling over dit uitblijven zo vaak hebben gereduceerd tot ‚ziele-vrede.'
Overigens, het ‚vrede-feest' der christenen is wel gevierd in minder gunstige omstandigheden! In de laatste oorlog, maar ook in de jaren erna toen oorlog of oorlogsdreiging de helse achtergrond was waartegen de viering van het kerstfeest zich als een vloekend kontrast aftekende.

Thans roept men: Vrede, vrede!

De gedeeltelijke kernstop-overeenkomst welke Oost en West deze zomer in Moskou sloten, en waarbij zich tientallen naties - zij het ook: symbolisch - aansloten scheen een nieuw tijdperk in te luiden en deed daarom de wereld verlicht opademen. Die overeenkomst werkte zelfs als een shock en toverde optimisme waar nog maar enkele maanden voordien - in de dagen van de kubaanse krisis - een wereldramp onvermijdelijk scheen. De moord op president Kennedy, enkele weken geleden, versomberde weer even de hemel, vanwaar de milde zon van vrede en internationale ontspanning zijn gloed welddadig deed neerkomen op vermoeide kontinenten. Even was er weer die oude angst - de ouderen dachten aan de moord in Serajewo -, vooral toen bekend werd, dat de vermoedelijke dader kommunistische sympathieën had en met een russische was gehuwd.

Nieuwe politieke inzichten?

Het is de verdienste van wijlen president Kennedy geweest, dat hij door zijn durf en intelligentie inhoud heeft kunnen geven aan politieke inzichten, di in meer dan een opzicht nieuw genoemd worden. De leiders der volkeren, in het bizonder de leiders van die volkeren wier politiek beslissend is voor de gehele wereld, zijn zich - balancerend op het wankele koord dat het evenwicht der atomaire bewapening zal moeten bewijzen - meer dan ooit hun verantwoordelijkheid bewust. Vanuit die verantwoordelijkheid nemen zij hun beslissingen, die in onze eeuw nu eenmaal niet meer kunnen stoelen op de ultima ratio van oorlog - omdat dit zonder meer genocide zou zijn, volkerenmoord - maar gericht zijn op overleg.
Daarvoor kunnen we dankbaar zijn. Al is het dan ook een wrange dankbaarheid. Immers, deze bereidheid tot overleg komt voort uit welbegrepen eigenbelang. Het alternatief zou ondergang, ook de eigen ondergang betekenen.
Daarom plaatsten we boven dit paragraafje een vraagteken; is er werkelijk sprake van een nieuw politieke ethos? Zijn het werkelijk nieuwe politieke inzichten? We wagen het te betwijfelen.
Want nog steeds wordt, zowel in Oost als in West de **mythe** van het machtsevenwicht onvoorwaardelijk geloofd. Men **gelóóft** erin! Op bijna religieuze wijze en stellig afgodisch totalitair. Miljarden worden geofferd in de dienst van deze mythe. De huidige politieke beslissingen zijn gericht op overleg. Gelukkig! Maar tegelijk moeten we vaststellen dat dit zo is, niet omdat men oorlog afwijst als een zedelijk kwaad, maar omdat oorlogvoeren zelfvernietiging betekent.
Nog steeds wordt de oorlog geléérd (Jes. 2 : 4b). Indien gij de vrede wilt, bereidt u ten oorlog... Ontwapening? Graag, maar eerst de ander...
Zij zeggen: Vrede, vrede, terwijl er geen vrede is.

Anno Domini

Het is goed elkaar deze tijdspiegel voor ogen te houden. Ons blad geeft geen politieke beschouwingen al hebben we, vooral in het begin van dit artikel, voor een ogenblik de schijn op ons geladen.
We hebben deze dingen geschreven om onszelf en elkaar er op attent te maken, dat het kerstfeest niet òns feest van knusheid en intimiteit mag worden. De verleiding daartoe is dit jaar, dachten wij, groter dan ooit. Juist omdat de vrede vandaag ook buiten onze intimiteit zo luid wordt uitgeroepen.
Juist omdat we Anno Domini leven, in het jaar des Heren, hebben we de tijd te verstaan. We zullen acht hebben te geven op de tekenen der tijden. Welnu, die tijden zijn nog niet vervuld van de vrede waarvan het kerstfeest nadrukkelijk wil getuigen. Nog steeds trekt de stoet van pelgrims voort. Naar de toekomst van Hem in Wiens handen de tijden zijn. Zijn toekomst is begonnen: hebben we Zijn ster niet gezien? Daarom: zalig de Vredestichters! Zó pelgrimeert de gemeente: in dienst van de verzoening, vrede stichtende. Tekenen van Zijn komende vrede oprichtende, want de gemeente leeft Anno Domini: de tijden zijn van Hem! En Hij laat ze door Zijn hand glijden als de kralen van een halssnoer. Totdat de tijden zijn vervuld. Dan zullen we de Vredevorst begroeten. En Hem aanbidden.
Dan zal Zijn vrede neerdalen. Een vrede, die alle verstand te boven gaat omdat ze niet berust op machtsevenwicht maar op verzoening.

„Dan zullen zij hun zwaarden tot ploegen omsmeden en hun speren tot snoeimessen; geen volk zal tegen een ander volk het zwaard opheffen, en zij zullen de oorlog niet meer leren.

Huis van Jacob, komt, laten wij wandelen in het licht des Heren!" (Jes. 2 : 4, 5).

v.D.

Liturgie der engelen

... Zijn zij niet allen dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen die het heil zullen beërven? ...

De hierboven neergelegde regel is een citaat uit een preek die een onbekende prediker in één van de eerste gemeenten hield. Overigens is het de bekendste preek geworden die ooit gehouden is, en die we allen kennen onder de titel „Hebreeën". Even na dit woord (1 : 14) vervolgt de preek: „...... **want indien het woord door bemiddeling van engelen gesproken van kracht is gebleken...... hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen ernst maken met zulk een heil ......"**

Deze dominee citeerde uit het Oude Testament van de engelen:

„Die zijn engelen maakt tot winden en zijn dienaars tot een vuurvlam".

en in verband met het gebeuren in de kerstnacht zegt hij:

„En Hem moeten alle engelen Gods huldigen"

Evenals die prediker van het heil Gods in Christus boeit ons nog altijd de liturgie der engelen in de nacht van Christus' geboorte. Liturgen Gods, oftewel Dienende Geesten.

Het komt me voor dat God wel een andere wijze zou hebben kunnen kiezen om de herders op de hoogte te stellen van het vreemde gebeuren in Bethlehem. Ook zonder de engelen zouden zij de belichaming hebben kunnen worden van de aanbiddende kerk.

Hoezeer echter de eerste komst van de Messias in de gedaante van de lijdende Knecht zou zijn en niet in de gestalte van een koninklijke vorst, toch werd die nacht Gods Zoon geboren, de Koning der Koningen, en heeft het Gode behaagd dit voor ruige arbeiders zichtbaar te maken in een onvergelijkelijk hemels vuurwerk en hoorbaar in een wonderschoon gezang waarbij de hemel zelf als klankbord diende.

Is het onbegrijpelijk als Lukas ons vertelt dat „zij vreesden met grote vreze"? In geboeide angst hebben zij het hemelse schouwspel aanschouwd, doortrokken van een eerbiedige huiver.
Sprekende en zingende engelen die de bedoeling, de wil, de daden en de plannen van God verkondigen en bezingen.

„Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig U grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Here, in de stad van David. En dit zij U het teken: Gij zult een kind vinden in doeken gewikkeld, en liggende in een kribbe."
„Ere zij God in den hoge en vrede op aarde bij mensen des welbehagens."

Een stuk engelenliturgie op aarde! Iets van het herstel van de oereenheid van hemel en aarde wordt zichtbaar. Engelen van Gods wereld, die rein en zonder schuld waren gebleven, en mensen die daartoe zullen worden getransformeerd, maar nu nog niet. Vanuit hun situatie kunnen ze nu nog slechts komen in bevende eerbied, komen om te zien en om overtuigd te worden, voorlopers van een gelovende gemeente die nochtans nimmer onverdeeld deze liturgie kan meebedrijven, totdat de doodsweg voltooid is en engelen de bazuinen zullen steken tot een triomfantelijke introitus. Grote blijdschap voor de mensen.

Maar het is begonnen bij de engelen. Wij kunnen niet anders dan menselijk spreken. Daarom stellen we ons de mateloos grote vreugde in de engelenwereld voor toen God hen zijn plannen uiteenzette en zijn daden vertelde en zij in ontelbare scharen gezonden werden in de ruimte van de mensen om hen te spreken en te zingen van het herstel: de grote nieuwheid van alle dingen, hemel en aarde weer één in een onvoorstelbare eenheid, een vrede die alle denken te boven gaat.

Als er al blijdschap is bij de engelen over één zondaar die zich bekeert, wat moet dan de vreugde ontzaggelijk groot zijn geweest toen God hen uitzond tot de eerste en definitieve kerstliturgie.

Indien er al van oefening sprake zou zijn in de engelenwereld dan zal iedere koorrepetitie al een magistraal feest moeten zijn geweest.

De breuk in Gods wonderschone schepping is verschrikkelijk groot en veroorzaakte bij God en Zijn heilige engelen peilloos diepe smart. Omgekeerd groot is de vreugde wanneer de reine wereld van God binnendringt in de onreine schuldwereld van de mensen. Een binnendringen, die zo intensief en diep is, dat zelfs de macht van de dood er niet tegen kan en tot in de kern overwonnen wordt: God maakt alle dingen volkomen nieuw door de zonde tot in haar uiterste gevolg, de dood weg te doen. De zonde geldt niet meer. De schuld wordt niet toegerekend. Daarom prediken en zingen de engelen in een machtige climax: Vrede op aarde onder mensen waar God goed over gewild heeft!

Het zijn niet de mensen van goede wil waar de vrede komt. Maar het is de goede wil van God: Gods welbehagen is voor de mensen!

Daarom speelt de engelenliturgie op het eerste kerstfeest zich midden in de nacht af: Het licht schijnt in de duisternis en de duisternis overwint het niet!

Engelen verschijnen en zingen in de nacht. Jakob heeft ze al gezien: De hemel gaat open en geeft ons de tijd! Wat we nooit durfden hopen wordt werkelijkheid. Engelen gaan op en neer. Er is druk verkeer tussen hemel en aarde. Want ze horen bij elkaar. Dat weten de engelen. Jakob, de bedrieger, de leugenaar, de vluchteling krijgt het te horen. En voortaan zijn de engelen een werkelijkheid in zijn leven. Zij bepalen de dienst.

Vrede op aarde. Het teken: Er is een kind geboren. Dat is geen vergissing. Kinderen worden op alle mogelijke manieren geboren: netjes en uit overspel, echt en onecht. Jezus' geboorte zal zelfs voor de mensen dubieus zijn. Wie kwaad wil zeggen zal ook daar een motief kunnen vinden. Kinderen worden geboren. Millioenen hebben de dag van hun geboorte gevloekt. Ziekte, zinloos en verloren leven, rampen, boosaardige anderen. Maar het kind van die nacht betekent dat zij die de engelenliturgie gaan begrijpen het leven niet meer vloeken. Vanuit geen enkele menselijke situatie hoeft dat meer. Als het kind geboren wordt betekent dat leven en zin voor alle kinderen die geboren zijn en geboren zullen worden: Vrede op aarde voor alle mensen, zonder uitzondering. Alle kleuren, alle soorten, rassen zo je wilt. Er is geen onderscheid meer. Ze worden één. Vrede van God is het deel van hen die door de engelenliturgie in beweging worden gezet.

Ph. L. (Gn)

„Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond" (Joh. 1 : 14)

Het jaar is bijna ten einde. Over tien dagen passeren we de grens. Het nieuwe jaar ligt nog ongerept voor ons. Wat zal het ons brengen? In onze wereldwijde baptisten-gemeenschap is het nieuwe jaar uitgeroepen als evangelisatiejaar, E.J.64 Met nog meer toewijding dan voorheen zullen wij ons inzetten voor de verkondiging van het evangelie, het bekend maken van de heilsboodschap. Daarom is het goed, dat wij eerst nog samen kerstfeest vieren. Wij zullen ons opnieuw bezinnen over de inhoud van de heilsboodschap die we moeten uitdragen.

De grote inhoud van de heilsboodschap vinden we in het bovenstaande tekstwoord: „Het Woord is vlees geworden." God is mens geworden. Christus, Gods Zoon, is tot ons gekomen en heeft onder ons gewoond. Waarom moest dit gebeuren?

Als mensen zijn wij geschapen met een vrije wil. God had ook machines van ons kunnen maken. Maar Hij wilde dat wij Hem in vrijheid zouden liefhebben en dienen. Maar de mensen hebben deze vrijheid misbruikt en daarmee God de rug toegekeerd. Vrijwillig heeft de mens de gemeenschap met God verlaten. Daarmee kwamen wij terecht in een ondoordringbare duisternis. Wij waren het uitzicht kwijt. Wij dwaalden rond in een hopeloze nacht. Sinds dit gebeurde wordt de mens in duisternis geboren, leeft in donkerheid en sterft in een eeuwige nacht. Maar dat niet alleen. De mens, die God de rug toekeerde, heeft daarbij ook de, door God gewilde en gegeven vrijheid verspeeld. De slavernij deed met een grotere leegte achter te blijven. Zo was de toestand van de mens. En wij konden er niets aan veranderen. We konden er alleen maar in berusten. Maar God heeft er niet in berust. God ging er niet mee akkoord. In de kerstnacht heeft God ingegrepen in onze rampzalige toestand.
„Het Woord is vlees geworden."

Aan rustige wateren

De oproep van kerstmis

intrede. De mens werd slaaf van satan, van de zonde, ja, van zijn eigen gevallen natuur. En deze slavernij brengt ons tot allerlei handelingen, die we niet willen, maar waartoe we gedreven worden. We kunnen trachten ons te verzetten, door ons aan de wereld te onttrekken, misschien door als kluizenaar te gaan leven, maar het helpt niet. Onze ganse natuur is verdorven. We hebben de vrijheid verspeeld.
Bovendien, en dat is wel het ergste, *er is in ons hart een knagend heimwee* overgebleven naar het verloren Paradijs, naar de gemeenschap met God. Veel mensen trachten dit heimwee te stillen. Allen zijn op zoek naar geluk. Om na iedere keer dat ze denken het gevonden te hebben,

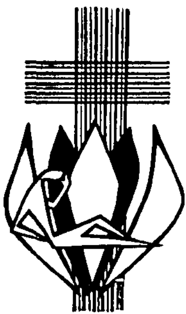
Het kerstgebeuren predikt ons de verlossing, de redding uit onze nood. Het Licht dezer wereld is reddend verschenen. En dat Licht omvat de ganse mensheid, en kan nimmer gedoofd worden. Er zijn pogingen genoeg gedaan, maar het bleef branden. Het Licht heeft onze duisternis doorbroken.
Van het kerstfeest jubelt de bevrijding ons tegemoet. Christus werd de grote Overwinnaar over satan, zonde en dood. Niet langer drukt ons de *slavernij, want in Christus wordt* iedere gebondene een bevrijde. Dat is een blijde boodschap voor een wereld verloren in schuld, voor een mensheid geknecht door satan, gebonden door zonde. Het verloren geluk wordt in Christus weer gevonden, het verbroken kontakt hersteld. Daarom gaat ook van het kerstfeest de oproep uit: „Bekeert u, aanvaardt het evangelie en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen." Door de Heilige Geest deelt God van Zijn natuur aan ons mede. Allen, die geloven zijn uit God geboren. Wedergeboren tot een levende hoop, ja, tot een nieuwe schepping. Dit is het evangelie. „Het Woord is vlees geworden." Een kleine zin, maar met een diepe inhoud. Want wie dit beleeft, blijft niet langer zitten aan rustige wateren, maar trekt er op uit en wil ieder deelgenoot laten worden van de grote rijkdom, die in Christus geschonken is.
E.J. 64 dringt ons naar buiten, om aan een mensheid, verloren in schuld, duisternis en zonde, te verkondigen:

Daar is uit 's werelds duist're wolken
Een Licht der lichten opgegaan;
Komt tot zijn schijnsel, alle volken,
En gij, mijn ziele, bid het aan.
Het komt de schaduwen beschijnen,
De zwarte schaduw van de dood;
De nacht der zonde zal verdwijnen;
Genade spreidt haar morgenrood.

Westerhaar **Jac. Schouten**

Tabitha-Bouw-Actie

Voor de laatste keer. . .

in dit jubileumjaar van Tabitha kunt u lezen over onze Tabitha-Bouw-Actie.
Met enkele uitzonderingen, hebt u elke week een opwekking kunnen lezen voor dit schone doel.
Hebt u ze altijd en allemaal gelezen?

Dank u wel!

Op dit ogenblik is ruim veertien duizend gulden ontvangen. Een prachtig bedrag, dat bijeengebracht werd door gemeenten, zusterhulp- en jeugdafdelingen, donateurs, studenten, diaconessenhuizen in Nederland en Duitsland, particulieren-per-giro en particulieren-per-kas. Als ik de lijst van namen van gevers en geefsters bestudeer, kom ik voor mij vele bekende namen tegen. In gedachten verplaats je je dan in het gezin, waarin zulke mensen leven. Je weet het een en ander af van hun arbeid, van hun omstandigheden. En dan zeg je tegen je zelf: Welk een liefde tot de Heer en tot de medemens spreekt toch uit die gave! Wat dunkt u, geldt de rijksdaalder van de weduwe niet vandaag de dag óók als zeer waardevol? Een tientje van een paar oude mensen, die van de AOW moeten leven, heeft dat niet een kapitale waarde?

Daarom zijn we er zeker van, dat de uitbreiding van Tabitha en daarmee van ons gezamenlijk diaconaal werk, haar beslag zal krijgen. Op de een of andere dag zult u kunnen lezen, dat de plannen verwerkelijkt zijn.

Het aantrekken van kapitaal is altijd en immer een moeilijke zaak, en ook een dure zaak. Er kunnen kleine kapitaaltjes gespaard worden, indien grote kapitalen renteloos ter beschikking gesteld worden. En zelfs renteloze leningen van *f* 100,- helpen reeds mee de rentelast te verminderen. Daarom kunt u onze Tabitha-Bouw-Actie ook steunen door ons mede te delen, of wij te zijner tijd van u renteloos of eventueel ook rentedragend geld kunnen lenen.

Enkele mensen hebben toegezegd over dit jaar 1963 een donatie te zullen zenden per giro; ze deden deze toezegging op de aangehechte kaart aan onze brochure waarin wij een korte geschiedenis van ons diaconessenhuis schreven.
Mag ik de betreffenden verzoeken hun toegezegde bijdrage over te maken?

In persoonlijke ontmoetingen hebben verschillende personen tegen mij gezegd: U krijgt nog iets voor de Tabitha-Bouw-Actie. Zo spraken een zakenman, een verpleegster, een ambtenaar en anderen.

Ik sta klaar. . .

In de afgelopen week werd ontvangen van baptistengemeente IJmond *f* 30,-; bapt. gem. Staveren *f* 100,-; KvdW te M *f* 10,-; HM-H te M *f* 1,-; AF te A *f* 50,-; mej. PJ te U *f* 5,-; EJH te H *f* 3,-; fam. V te M *f* 25,-; GG te D (restant van sint nicolaas) *f* 25,-. Alle gevers en geefsters van deze week en van alle voorgaande weken: heel hartelijk bedankt!

En voor wie óók nog in de annalen van de Tabitha-Bouw-Actie vermeld wil worden: hij-zij zende een gift op postrekening 1028558 t.n.v. Penningmeester Tabitha-Bouw-Actie, De Saedkampe 16, Zwagerveen Fr.).

H. Ploeger

Administratie en redaktie van De Christen wensen alle lezers een gezegend kerstfeest!

In dit laatste nummer van 1963 wensen zij tevens allen een voorspoedig 1964!

Het is hun wens, dat ons weekblad ook in 1964 in steeds meer gezinnen gelezen wordt teneinde op deze wijze mee te werken aan het heil en de vorming tot goed christen-zijn van hen die zich met ons weekblad verbonden weten.

Opening nieuwe kapel in Utrecht-Noord

Gemeentecentrum midden in de woonwijken

Zaterdag 7 december was het zover, dat de nieuwe kapel van de gemeente te Utrecht, bestemd voor de arbeid in het Noorden van de stad, kon worden geopend. Daarmee verkreeg de wijkarbeid, die al vele jaren geleden in dit nieuwe woongebied werd begonnen, een eigen huis.

Waar nu hoog- en laagbouw elkaar afwisselen en telkens nieuwe straten verrijzen lag vroeger het gebied van het Utrechtse dorp Zuilen, een van de vele dorpjes langs de Vecht, bekend om hun kastelen. Van die landelijke rust en schoonheid is, althans onder de rook van Utrecht, niet veel meer overgebleven, want de steeds maar groeiende stad slokte de grazige weiden van weleer zonder pardon op. Zuilen werd van een dorpje aan de Vecht tot een wijk van de stad Utrecht. In deze wijk werd jaren geleden de arbeid begonnen. Eerst in een particuliere woning en na nog enkele omzwervingen in een lokaal van een houten kleuterschoolgebouw. **Zr Willy Zerbst** heeft, voordat zij zich aan Tabitha in Scheveningen verbond, veel opbouwwerk in Zuilen verricht en aan haar werk wordt ook thans nog met dankbaarheid teruggedacht.

Gedurende verschillende jaren werd op de zondagmiddag in de kleuterschool dienst gehouden, maar het bezoek wilde maar niet de stijgende lijn vinden. Toen werd in de herfst van 1959 het besluit genomen, dat op de duur verstrekkende gevolgen moest krijgen: de middagdienst werd in een morgendienst omgezet. Sindsdien heeft het kerkbezoek een stijgende lijn vertoond, tot het een nieuw punt van stilstand bereikte, nl. toen het lokaal in de kleuterschool niet aan meer mensen plaats kon bieden. Van ongeveer 25 liep het kerkbezoek op tot ongeveer 50.

Mede in verband met de uitbreiding van de arbeid in Hilversum nam de gemeente Utrecht zich voor in de nabije toekomst een tweede voorganger te beroepen. Maar toen afbraak van de houten kleuterschool begon te dreigen moesten de kaarten opnieuw worden geschud en een nieuwe strategie moest worden ontworpen. Op de jaarvergadering van 1961 besloot de gemeente aan de bouw van een kapel in Utrecht-Noord prioriteit te geven boven het beroepen van een tweede predikant. Dat was een principieel besluit. Het werd een jaar later gevolgd door een voorlopig besluit om tot bouw van een kapel over te gaan en in october 1962 werden de uitgewerkte plannen door de gemeentevergadering goedgekeurd. In maart 1963 kon met de bouw worden begonnen en op 7 december j.l. is de kapel in gebruik genomen.

Gunstige ligging

Het mag een wonder heten dat de kapel op de plaats waar zij staat gebouwd kon worden. Zelden is er een kerk gebouwd die zo precies midden in het woongebied van de meeste bezoekers en leden is gelegen. Maar ook voor de nieuwe wijk Overvecht, die onmiddellijk aansluitend aan Zuilen bezig is te verrijzen-en die een van haar voornaamste contactpunten met de rest van de stad door middel van een brug over de Vecht zal krijgen vlak bij de Daelwijcklaan-, ligt de nieuwe kapel gunstig.

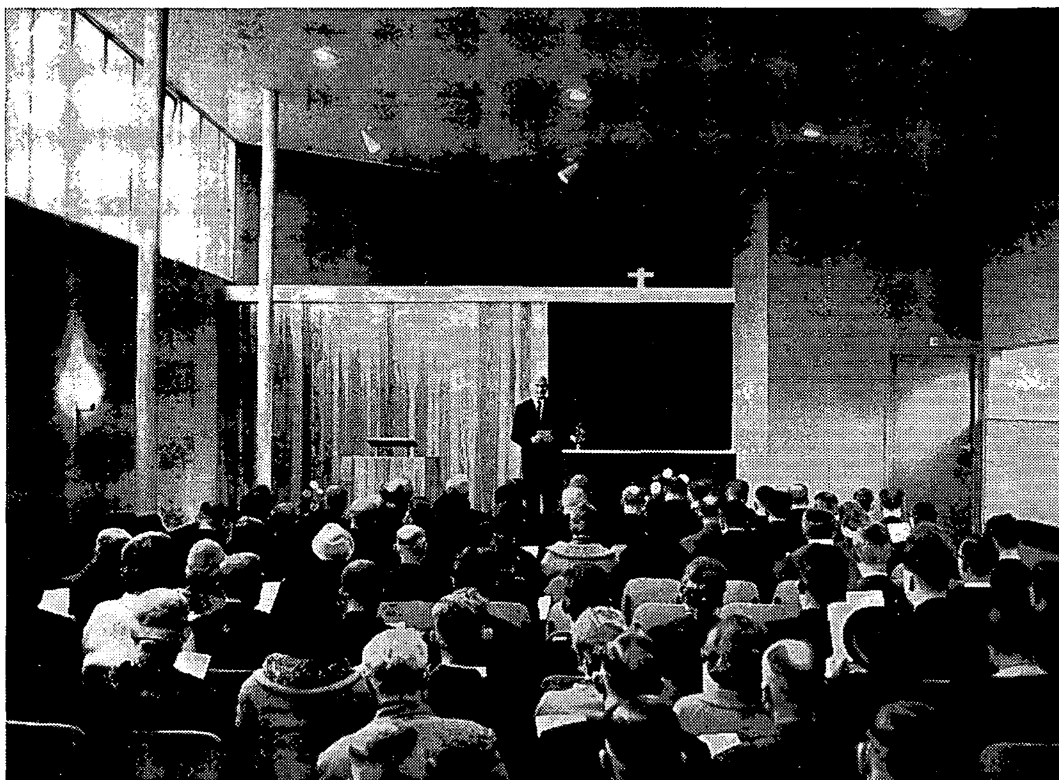
Met Silo, het centrale kerkgebouw van de gemeente te Utrecht, heeft de nieuwe kapel enkele dingen gemeen, hetgeen niet zal verwonderen wanneer men weet dat zij beide gebouwd zijn door dezelfde architect, de heer Geels uit Arnhem. Achter de ruimte waar de kerkdiensten worden gehouden ligt een verhoogde ruimte, die des zondags als ontmoetingsruimte dienst kan doen en waar de broeders en zusters voor en na de dienst elkaar kunnen treffen en die bij andere samenkomsten gebruikt kan worden als podium, door een vouwwand van de kapel gescheiden. Het doopvont is weer verhoogd gebouwd, naast de kansel, waardoor de doophandeling dichter bij de gemeente komt en toch de nodige afstand behoudt. De achterwand van de kapel bestaat tot aan het doopvont uit een houtbetimmering, in naturel gehouden, waartegen de kansel, eveneens in naturel, nauwelijks afsteekt. Dit geeft, in samenspel met de andere kleuren van de kapelruimte een bizonder warm effect. Men voelt zich in deze ruimte meteen thuis. Bovendien is reeds gebleken dat spreken en zingen er bizonder gemakkelijk gaan, zodat alle voorwaarden voor de gemeenschapsbeoefening, die wij in onze gemeenten op zo hoge prijs stellen, aanwezig zijn.

Opening

Zaterdagmiddag vond de opening en ingebruikneming plaats, in een samenkomst voor gemeente en genodigden. **Ds J. Broertjes**, voorzitter van de bouwcommissie, een laatste taak voortgevloeid uit zijn voorgangerschap van de gemeente, droeg het gebouw over aan de gemeente, die het aanvaardde bij monde van de waarnemend voorzitter van de raad der gemeente **ds J. Reiling. Br F. Bos** dankte allen die aan de bouw hadden meegewerkt. **Architect Geels** gaf enkele indrukken weer, die bij hem als de ontwerper van het gebouw leefden en memoreerde o.a. dat hij nog niet eerder had meegemaakt dat de gemeenteleden op zo grote schaal aan de bouw meewerkten. Namens de Unie-commissie sprak **ds H. van der Werf**, namens de zustergemeenten **br Hendriks** uit Den Haag en namens de vertegenwoordigde plaatselijke kerken **ds Van Bruggen**, Vrije-evangelisch predikant. Ook **ds J. W. Weenink**, die dikwijls in de kleuterschool had gediend, was aanwezig en sprak een kort woord. Nadat nog de leiding van de kleuterschool een dankwoord in ontvangst had mogen nemen voor de huisvesting gedurende zovele jaren verleend en nadat de bouwcommissie onder warme dank voor de bewezen diensten was ontbonden, werd de kapel in een korte dienst der prediking ingebruikgenomen. **Ds Reiling** bepaalde de gemeente bij het woord van Paulus **„Het is alles het uwe maar gij zijt van Christus."** Tenslotte werd de onmisbare koffie genuttigd en ging iedereen blij naar huis.

De eerste zondag

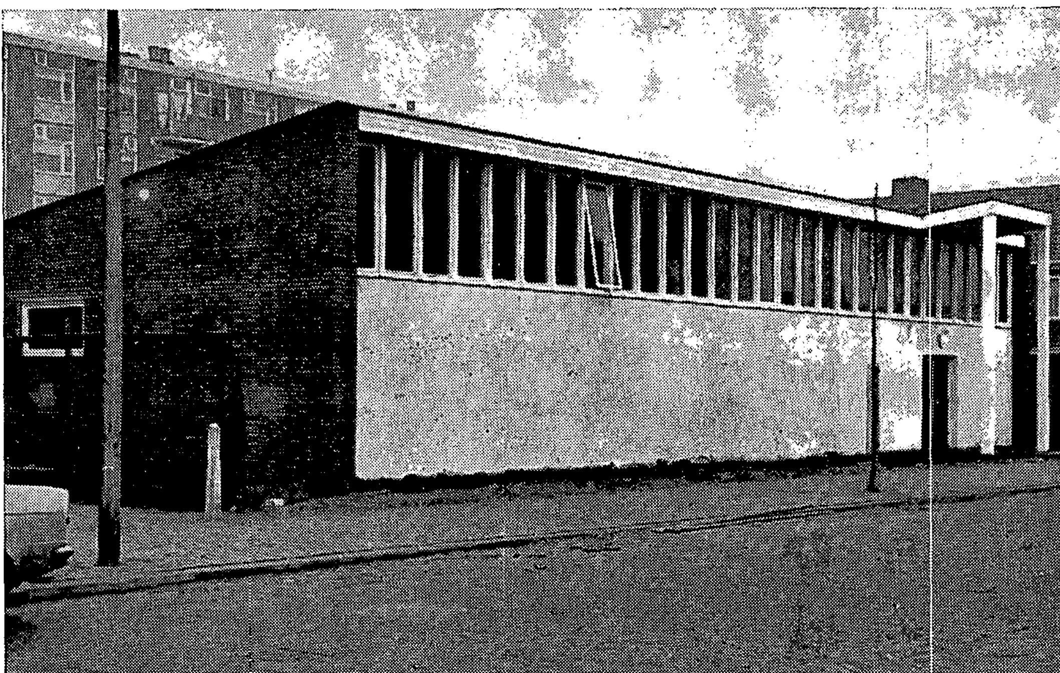
stond natuurlijk nog in het teken van het feest. Deze feestvreugde werd nog groter toen in de gemeente bekend werd, dat ds Ph. Lindeman te Veendam het beroep naar Utrecht had aangenomen, zodat aan de sinds 1 januari 1963 bestaande vacature binnen afzienbare tijd weer een einde zal komen. In de eerste zondagsdienst ging **ds Broertjes** voor, hetgeen wel zeer in de lijn lag, aangezien hij de initiatiefnemer en de doorzetter van het plan voor de bouw is geweest. Hij verwees de gemeente van het stenen huis, dat nu klaar was, naar het geestelijk huis waar het om gaat en riep allen op zich als levende stenen voor de bouw van dat geestelijk huis beschikbaar te stellen.

's Middags vond een gezellig en feestelijk samenzijn plaats waar alle takken van arbeid zich presenteerden. Naast de bekende gezichten en die van gasten uit eigen gemeenten van elders zagen we vele ouders van meisjes van de meisjesclub, die een flink stuk van het programma vulde. Hun aanwezigheid bewees dat er reeds contacten bestaan en wij mogen hopen dat het nieuwe gebouw uitstekende mogelijkheden biedt om deze contacten te verstevigen en uit te breiden.

Uitdaging

Voor de gemeente te Utrecht is het bouwen van deze kapel een bizonder grote onderneming. De gemeente telt ongeveer 225 leden en daarvan wonen velen niet in de stad zelf. Iedere zondagmorgen is er dienst op drie plaatsen, behalve in Utrecht ook in Hilversum. Dat geeft aan de aard en de arbeid van de gemeente hier een bizonder karakter. Een midstadse kerk in het centrum van de stad, een wijkkapel in Utrecht-Noord en een gehuurd zaaltje in Hilversum, vele verspreide leden, waarvan sommigen wellicht de kern zouden kunnen vormen van een nieuwe ontplooiing, de stadsgemeente ook verspreid over uiteengelegen stadswijken. Zo'n situatie is eigenlijk een

uitdaging naar alle kanten. Want een probleem is een uitdaging en een uitdaging is een opdracht en een opdracht is een kans. En worden wij niet geroepen te grijpen de kansen door God ons gegeven?

Corr.

gemeenteberichten

INTREDE DS R. J. VOORHAAR

HENGELO (O.) - (H.J.H.) Zondag 8 december j.l. was het voor Hengelo een grote dag, want in de morgendienst, geleid door ds F. E. Huizinga werd ds R. J. Voorhaar aan de gemeente Hengelo-Centrum verbonden. Ds Huizinga sprak naar aanleiding van Joh. 1 : 19-23 en zei o.a., dat Johannes niet anders wilde zijn dan een 'een stem' - een stem van één die roept. Ook het ambt van voorganger, van ouderling, ja van elke geroepene in de naam van Jezus Christus moet zo gezien worden. Het was een oproep voor ons allen. Ouderling br H. ter Braak bracht de nieuwe voorganger en de gemeente voor de troon van God, opdat zij één zouden zijn.
De middagdienst in de hervormde kerk, waarin ds Voorhaar zijn intrede deed, sprak ons ook aan. Want, ds Voorhaar sprekende over 2 Tim. 3 : 14-17 en 4 : 1-5, maakte ons duidelijk, dat hij zolang hij onder ons zou zijn 'Het Woord' zou verkondigen, gelegen of ongelegen.
Er waren vele vertegenwoordigers, van de unie, van de overheid, van baptistengemeenten; ook de roomskatholieke deken van Hengelo en omgeving was aanwezig. Allen betoonden hun hartelijke belangstelling en lieten duidelijk uitkomen, dat alleen onder en door Het Woord hechte samenwerking mogelijk kan zijn.
De begroetingssamenkomst, des avonds om half acht, was echt en gezellig. Onder leiding van J. Drenth zong het zangkoor 'Emanuel', begeleid door 'Elad' enkele mooie liederen. Vervolgens kwamen alle takken van onze arbeid voor het voetlicht: zondagsschool, zusterhulp, NBJB en 'Elk jaar beter' om op deze wijze ds Voorhaar en mevrouw Voorhaar een indruk te geven van de arbeid der baptistengemeente in Hengelo.
Ds Voorhaar, als laatste spreker van deze avond was dankbaar voor hetgeen hij mocht ervaren die dag en hij dankte ieder, die had meegewerkt.

GELOOF EN LIEFDE, HAND IN HAND

UTRECHT-NOORD-(H.D.). Daar waar weinig geld is, maar geloof en liefde hand in hand gaan, gebeuren ook vandaag de dag nog wonderen! In Utrecht-Noord hebben we het afgelopen jaar de heerlijke ervaring opgedaan, dat woord en daad - in dienst van de Schepper - rijk maken. We waren niet vele edelen noch rijken, maar de liefde was zichtbaar.
Er moest gebouwd worden! Vanwege het geld was het noodzakelijk, dat een behoorlijk portie werk door eigen krachten moest gebeuren. En dat is gebeurd! Het is niet mogelijk op papier van dat werk een duidelijk beeld te geven, maar als we u vertellen, dat de broeders een half jaar lang avond aan avond bezig waren, vakantie en snipperdagen gaven om grond- en schilderwerk te doen, hoe weer anderen ervoor zorgden, dat de lichtinstallatie klaar kwam en hoe onze zusters op vindingrijke wijze bezig waren dan kunt u zich een beetje de dankbaarheid voorstellen die ons vervulde bij de gereedkoming van onze wijkkapel, die zondag 7 december ingewijd kon worden.
Mocht u ooit in Utrecht-Noord komen, wees ervan verzekerd, dat u welkom bent. En ziende wat hier tot stand kwam zult u zeggen: de schrijver van dit gemeenteberichtje heeft wel zijn best gedaan ons een indruk te geven, maar de werkelijkheid is vele malen schoner!

BEROEPINGSWERK

Bedankt: voor Vroomshoop, H. Th. Plevier te Nieuwe Pekela.

LEESTAFEL

'DEVENTER KERSTBLAD'; uitgave van Het Deventer Evangelisatie Comité.

Ook dit jaar kwam men in Deventer met een gezamenlijk kerstnummer uit. De plaatselijke afdelingen van Open Deur, Elisabethbode en (onze) De Zaaier verzorgden deze uitgave. Dat het al voor de vijfde keer gebeurt toont aan dat het mogelijk is. We menen, dat er enkele jaren geleden ook op landelijk niveau overleg gepleegd werd om tot zo'n gemeenschappelijke, landelijke uitgave te komen; we hebben er sindsdien nooit weer van gehoord.
Hoe ook, dit nummer is er weer. Het ziet er nogal traditioneel uit. Hetzelfde geldt van de houd.
Nieuw is de omslag als raambiljet op te hangen - met dat doel is de omslag ook ontworpen - van kerstavond tot tweede kerstdag als een kerstgroet aan de voorbijgangers.
We wensen dit kerstnummer in vele gezinnen. Het zal stellig zegen verspreiden. v.D.

E.C.U. - 1964

Tweede en laatste bekendmaking aan de gemeenten, die voor hun arbeid in 1964 financiele steun denken nodig te hebben. Vóór 1 januari 1964 kunt U kennis geven van uw voornemen om subsidie aan te vragen. Gemeenten, die op die datum zich niet bij de ECU gemeld hebben, geven daarmee te kennen, dat ze financiele steun niet (of niet meer) nodig hebben.

De ECU-secretaris:
N. van Beek, Costerstraat 19;
Alkmaar

Uit onze wereld-wijde gemeen-schap

★ Thalwil-Zürich, Zwitserland.
In de baptistenkerk van Thalwil, Zwitserland hield de baptisten-vrouwenbeweging van Zwitserland op 3 november j.l. zijn jaarvergadering, welke door ongeveer 150 dames werd bijgewoond. Sprekers op deze bijeenkomst, welke door mejuffrouw Martha Fehr, Bazel, werd geleid waren o.a. zendeling Rudolf Kassühlke uit Kameroen en Célestin Mbappe (uit Kameroen), die thans aan het seminarium te Rüschlikon studeert.

★ Barcelona, Spanje.
In een bizondere dienst op vrijdag 1 november, waaraan ook de andere baptistengemeenten van de stad deelnamen werd het 80-jarig bestaan van de oudste baptistengemeente ter plaatse herdacht. Pastor Pedro Bonet, voorganger van de baptistengemeente in Badalona en president van de spaanse baptisten-unie gaf een historisch overzicht en memoreerde hoe de gemeente met slechts acht leden werd geinstitueerd onder leiding van de zweedse zendeling Erik Lund.
Gedurende de afgelopen 80 jaren kon het werk van deze gemeenten zich niet ononderbroken voortzetten. De burgeroorlog bracht ook in het gemeentelijke werk ernstige verstoring, zodat na het eind van deze oorlog bijna helemaal opnieuw moest worden begonnen.

★ Wenen, Oostenrijk.
In de baptistenkerk, Mollardgasse, Wenen werd eind oktober een konferentie gehouden voor zondagsschoolwerkers. Eenzelfde konferentie werd enkele dagen in Salzburg gehouden. Op beide konferenties was Prediger Siegfried Kerstan uit Hamburg, leider van het baptisten-zondagsschoolwerk in West-Duitsland gastspreker.
Van hoe kleine omvang de betekenis van het baptistenwerk in Oostenrijk is blijkt uit het feit, dat de zes baptisten-zondagsscholen in het overwegend roomskatholieke Oostenrijk totaal door slechts 115 kinderen worden bezocht.

★ Töllöse, Denemarken.
Begin november, toen de volkshogeschool van de deense baptisten zijn 35ste jaar inging begon de nieuwe kursus met 50 studerenden. Acht van hen zijn afrikaanse studenten uit het zendingsveld van de deense baptisten in Rwanda en Burundi. Kortleden werd een bouwprogramma van 1 miljoen deense kronen afgesloten met een grondige restauratie van het hoofdgebouw en de bouw van een nieuwe keuken en eetzaal. Ook kon worden voorzien in de huisvesting van de rector van de school en van het gezin van een der docenten.
De volkshogeschool, voor het grootste deel gesubsidiëerd door de deense overheid, wordt bezocht door volwassenen. De kursus duurt zes maanden en omvat bijbelstudie, christelijk leiderschap, ethiek en andere praktische vakken. Tweemaal per jaar kunnen leerlingen worden ingeschreven. Eveneens in Töllöse hebben de deense baptisten een lagere school met ongeveer 80 leerlingen. Aan de theologische school, die zich ook in deze plaats bevindt zijn 6 studenten ingeschreven. Op 't ogenblik voltooien vier a.s. voorgangers hun studie aan de universiteit terwijl er twee studeren aan het seminarie te Rüschlikon.

★ Bristol, Londen.
Rev. Daniel Mompoko, een kongolese voorganger die aan Bristol Baptist College studeert heeft op de algemene vergadering van de BMS in Londen de wens geuit, dat de kinderen van de zendelingen die het werk in Kongo begonnen zouden overkomen om het werk van hun vaders te voltooien.
Kongelose baptistengemeenten hebben kenbaar gemaakt, dat zij nog ongeveer 54 zendelingen op 't ogenblik nodig hebben.
De begroting van de BMS voor het komende jaar bedraagt £ 424,074. Het dreigende tekort over 1963 ad £ 23,617 werd ruimschoots weggewerkt.

★ Waco, Texas, USA.
Het bestuur van de grootste baptistenschool ter wereld, Baylor University in Waco, Texas heeft besloten, dat „noch ras noch kleur een faktor kan zijn bij de beoordeling van de toelating van studenten tot de Baylor University".
Een overweldigende meerderheid der studenten sprak zich reeds maanden geleden in gelijke zin uit, waarbij het docenten-corps zich toen aansloot.
Meer dan 7000 studenten zijn aan deze universiteit ingeschreven. Deze universiteit is het vierde baptisten-onderwijsinstituut in Texas, dat zich nu tegen rassensegregatie heeft uitgesproken. De Hardin-Simmons University te Abilene, Wayland Baptist College te Plainview en de universiteit te Corpus Christi openden reeds eerder hun poorten voor studenten van elk ras.

★ Kingwilliamstown, Zuidafrika.
Ongeveer driehonderd afgevaardigden woonden de jaarlijkse algemene vergadering van de unie van baptistengemeenten in Zuidafrika bij, welke kortgeleden in Kingwilliamstown werd gehouden.
De unie telt 130 gemeenten met een leden-totaal van ongeveer 15000. De South African Baptist Missionary Society rapporteerde, dat er thans 35 zendelingen in dienst zijn. Dat betekent, dat er één zendeling is op elke 426 leden.
Rev. C. W. Parnell, voorganger van Central Baptist Church te Johannesburg en algemeen-sekretaris der unie, werd als opvolger van Rev. E. M. Darroll gekozen als president van de unie.

★ Warschau, Polen.
Veertien personen werden zondag 20 oktober door de doop aan de gemeente te Warschau toegevoegd. Onder de dopelingen bevond zich een voormalige non, die meer dan 20 jaar tot een roomskatholieke nonnen-orde behoorde.
Voorganger van de gemeente te Warschau is Pastor Aleksander Kircun, president van de poolse baptisten-unie en vice-president van de Oecumenische Raad van Kerken in Polen.

★ Lissabon, Portugal.
De vijf baptistengemeenten in de portugese hoofdstad, samen 355 leden hielden van 3-10 november een evangelisatie-campagne onder het motto: Christus, de hoop der wereld. Ongeveer 50 mensen kwamen tot geloof, terwijl vele anderen kenbaar maakten meer van het evangelie te willen weten.

★ Rehe, W.-Duitsland.
Pastor Francisco Garrido, een spaanse baptisten-voorganger en werkzaam onder de spaanse arbeiders in Duitsland heeft een toespraak gehouden tot de voorgangerskonferentie van de westduitse baptisten. Pastor Garrido verklaarde o.a., dat vele Spanjaarden hun godsdienst in Spanje hebben achtergelaten en „tot mijn spijt moet ik zeggen, dat dit ook geldt voor verschillen baptisten."
Op 't ogenblik zijn er spaanse baptistengemeenschappen in Duitsland in Frankfurt-Eschersheim, Rüsselsheim, Hanau en Osnabrück.

★ Bremen, W.-Duitsland.
Van 1-3 november werden in de 'Kreuz'-gemeente te Bremen voor de vijfde maal 'Academie'-dagen gehouden. De 'Academie' wordt gevormd door voorgangers en niet-voorgangers die dieper wensen in te gaan op de vragen waarmee de christenen vandaag de dag hebben te maken.
Deze keer was de doop onderwerp van bespreking. De volgende bijeenkomst zal 1-3 mei a.s. in Arnoldshain worden gehouden. Het onderwerp dat dan aan de orde zal komen is de christelijke eenheid, enerzijds ten aanzien van de oekumenische beweging, anderzijds in betrekking tot de situatie der plaatselijke gemeente.

★ Karlsruhe, W.-Duitsland.
De 23ste november werd in Karlsruhe een studenten-huis in gebruik genomen, dat door de bond van evangelische vrijkerkelijke gemeenten in Duitsland (baptisten) zal worden geexploiteerd. Het bevat kamers voor 19 mannelijke studenten, hoofdzakelijk van de technische hogeschool in deze stad. Ten aanzien van de toelating spelen godsdienst en nationaliteit geen rol.

★ Zürich, Zwitserland.
Dr J. D. Hughey, president van het seminarium te Rüschlikon ging voor in de dienst welke ter gelegenheid van de dood van president Kennedy in de frans hervormde kerk van Zürich werd gehouden. Ongeveer 800 personen woonden deze dienst bij.

★ Washington D.C., USA.
Mr Adolf Klaupiks, direkteur van het departement voor hulpverlening van de baptisten-wereldalliantie werd door de voorzitter van het amerikaanse huis van afgevaardigden verzocht op 18 november, de Onafhankelijkheidsdag van Letland het openingsgebed uit te spreken van de zitting van de volksvertegenwoordiging der Verenigde Staten. Mr Klaupiks is Letlander van geboorte.

★ Hong Kong.
Enkele weken geleden werd in de britse kroonkolonie Hong Kong een baptistenziekenhuis in gebruik genomen. Het ziekenhuis heeft voorlopig ongeveer 100 bedden. De bovenste verdiepingen van het hospitaal - het gebouw heeft acht étages - zullen in gereedheid worden gebracht zodra de fondsen ervoor toereikend zijn en ook het personeelvraagstuk is opgelost.

★ Dallas, Texas, USA.
In Beckley Hills Baptist Church werd 25 november j.l. de begrafenisdienst gehouden van de bij de moord op president Kennedy omgekomen politie-man, de 39-jarige J. D. Tippit. De plechtigheid droeg een sober karakter. Ongeveer 2000 mensen woonden de dienst, waarin Rev. D. C. Tipps sprak over de zekerheid der opstanding, bij. Reeds een uur voor de aanvang was de kerk geheel bezet. Een gesloten TV-circuit maakte het mogelijk de dienst te volgen in de andere zalen van de kerk en op het kerkplein buiten.

v.D.

NADER BEZIEN

MERCURIUS ALS KERSTMAN

Mercurius is de god van de handel. De romeinse kooplieden die hem vereerden beeldden hem af als een kloeke jongeman met een geldbuidel en een staf die met slangen is omrankt.
Een moderne versie van Mercurius is een oude man met een sneeuwwitte baard in een rood habijt met hermelijnen kraag en rijdend in een rinkelbellende arreslee die getrokken wordt door laplandse rendieren. Een sprookjesachtige figuur, al doet de geldbuidel, die ook deze moderne Mercurius draagt dan ook vermoeden dat het hem om andere dingen te doen is dan gelukkige kindergezichtjes...

Steeds meer blijkt ook in ons land het kerstfeest het feest van de handel te worden. Versierde straten, torenhoge kerstbomen in warenhuizen en op straatpleinen en fonkelende kerstetalages trekken het volk naar de neringdoende binnenstad en er worden goede zaken gedaan.
Natuurlijk gunnen we het de zakenlieden, dat hun omzetcurve zo tegen midden december een behoorlijke stijging vertoont. We weten ook, dat het nu eenmaal tot het zakendoen behoort alles in het werk te stellen om de omzet verhogen.
Desondanks zijn we er niet gelukkig mee wanneer de feestdagen van de christelijke gemeente zouden worden opgeslokt door de commercie, zoals dat elders reeds het geval is.
Daarom zijn we er geen voorstanders van om van het kerstfeest een geschenkenfeest te maken. We geloven, dat juist dát gebruik -- waarbij de kerstboom dezelfde funktie krijgt als de schoorsteen op sinterklaasavond - het

kerstfeest heeft gemaakt tot dat wat het nu is in, bijvoorbeeld, Amerika.
We wantrouwen de kerstman. Hoe sprookjesachtig zijn verschijning ook is, achter hem staat de geldbuidel.

v.D.

BIJ ONS
IN DE GEMEENTE

Dat men van gewone, gestencilde blaadjes toch iets moois kan maken blijkt in de kerstmaand. Enkele gemeentelijke periodieken verschenen deze keer met een groen schutblad en werden geïllustreerd met enkele kerstmotiefjes. Zelfs één blaadje, dat van Zutphen - dat er als altijd keurig uitziet - had deze keer zelfs drie kleuren! Wat steken deze blaadjes dan gunstig af bij de (enkele) anderen waarbij men zelfs moeite heeft om de tekst te lezen! We weten wel, dat het vaak een finantiële kwestie is - een slechte schrijfmachine, een zoveelste-hands-stencilapparaat -, maar toch is het mogelijk om voor weinig geld een keurig blad uit te geven. Goed verzorgde bladen worden gelezen; slordige blaadjes legt men terzijde. En de bedoeling van het gemeenteblad is toch om gelezen te worden!

,De lege stoelen moeten weg!', was het motto van een ,kleine kapeldienst' in BORNE enkele weken geleden. Ongeveer 40 lege stoelen stonden in het volle licht op het podium. De bedoeling was de gemeente op te wekken te zorgen, dat deze lege stoelen in de diensten worden bezet. Men kan er nu briefjes in leveren waarop namen van mensen die voor de diensten kunnen worden uitgenodigd.

Spreken we, als we 't over onze jeugdbeweging hebben, meestal over de zondagavondjeugd, in ARNHEM is de term vrijdagavondjeugd aan het inburgeren. Nu, 't doet er niet wanneer de jeugd bijeenkomt. Wat die vrijdagavondjeugd van Arnhem betreft: een broeder in de gemeente gaf een piano aan deze jeugd cadeau!

In ZUTFEN, waar inmiddels de nieuwe voorganger, ds H. D. Dekker zijn werk is begonnen heeft men nu al plannen voor een bazar in de herfst van 1964. Men wil deze bazar kennelijk goed voorbereiden. De baten zijn bestemd voor rente en aflossing van de kerk.

De dames van Zusterhulp van TREEBEEK en de posten van deze gemeente gingen ter exkursie naar een bepaalde fabriek. De verslaggever in het zuidlimburgse gemeenteblad noteert daarbij: „Veel stof tot spreken leverde het diner op in het restaurant van 't Eurostrand, maar daar zullen we op deze plaats maar over zwijgen." En wij maar nieuwsgierig zijn. 's Nachts slapen we er niet van, overdag vervolgt het ons: wat voor spul zullen ze in dat restaurant gegeten hebben?

Van het Zuiden naar het Noorden: de gemeente te HARLINGEN kreeg kortgeleden een bedrag van *f* 1000.-, in de vorm van een indertijd gesloten lening, ten geschenke. Een schoon voorbeeld. Navolgers melden zich!

Het jeugdwerk in de gemeente HEERENVEEN breidt zich uit. Er is nu met een ,tussenjeugd-groep' gestart. ,Tussenjeugd,' zo heet nog steeds deze leeftijdsgroep. Wie heeft die naam toch wel uitgevonden? Belangrijker: wie bedenkt een andere naam om deze groep tussen zondagsschoolleeftijd en de zestienjarigen aan te duiden? Trouwens: Rijpere jeugd is voor hen die er onder ons mee bedoeld worden ook al een wonderlijke naam...

De zondagsschool van WORKUM houdt geregeld eenmaal per jaar een ouderavond. Deze keer was het op 27 november. De kerk was meer dan vol. Zusterhulp verzorgde een toneelstuk (Spreken is zilver, zwijgen is goud; geschreven door ds H. Ploeger). Jammer, dat niet meerdere zondagsscholen dergelijke avonden beleggen. Wat een goede gelegenheid om met de ouders van de kinderen in kontakt te komen!

't Is maar dat u het weet: mocht ds Ploeger van ZANDBULTEN/DOKKUM bij u op bezoek komen - voor de Tabitha Bouw Actie -, biedt hem geen oranjekoek (een friese lekkernij) of gebakjes aan. Hij mag ze toch niet eten, van de dokter. Zo stond het in ,De Loods' van deze maand. Beterschap met de maag gewenst!

,De Bazuin', het baptistenmuziekkorps van de beide gemeenten in GRONINGEN en bij velen onder ons bekend vanwege zijn medewerking aan verschillende unievergaderingen, zal moeten verdwijnen wanneer er binnenkort geen versterking van het ledental komt. Doe het zelf! Laat de platenspeler eens gesloten en maak zelf muziek, dat is de zaak waar het om gaat bij het voortbestaan van muziek- en zangverenigingen. Wat zou het jammer zijn als De Bazuin opgeheven moet worden. Het korps heeft vele jaren zijn partijtje meegeblazen; haast vanaf de stichting der gemeente in 1880. Groningers, let op uw basuijn!

GRONINGEN-N. heeft zijn leden een globale tabel aangeboden waarmee men op basis van het gezinsinkomen zijn eigen vaste bijdrage aan de gemeente kan vaststellen. Men veronderstelt nu, dat velen aan de hand van deze tabel de ontdekking zullen doen altijd beneden de maat te zijn gebleven.

De kerkbouwplannen van de gemeente GRONINGEN-Z. worden steeds konkreter. Bouwgrond in De Wijert is gekocht, de plannen zijn de stedelijke instanties ter goedkeuring voorgelegd en reeds is meer dan *f* 27.000 in het bouwfonds! En dat in iets meer dan één jaar.

In DELFZIJL houdt men in de gemeente eens per jaar een dankoffermiddag. Hoe dat precies toegaat weten we niet - 't moet wel iets bizonders zijn, hoorden we - maar wel weten we, dat men er de laatste keer, in november j.l., een bedrag inzamelde dat boven de *f* 3000,- lag. Er schijnt trouwens wel geld te zitten in neerlands

derde havenstad, want ook de verkoopaktie van zusterhulp bracht er *f* 850,- op. Van dat geld zal de nieuwe konsistorie worden ingericht.

De jeugd van WINSCHOTEN verkoopt nieuwjaarskaarten, waarvan de baten bestemd zijn voor het bouwfonds. Meer lieden schijnen trouwens er reuk van hebben gekregen, dat er wel winst zit in deze handel. We vernamen tenminste dat de jeugd van Sneek kerst- en nieuwjaarskaarten aan de man brengt; winst voor het elektronische orgel dat men er wil aanschaffen ten behoeve van jeugd- en evangelisatiewerk. De posterijen zullen het merken en misschien dit jaar nog met winst werken! We hopen het.

,De Lofstem', het zangkoor van EMMEN is in oktober op bezoek geweest in Almelo (Nieuwstraat). Het koor werkte 's morgens mee in de dienst en verzorgde 's avonds een zangdienst, welke onder leiding van de plaatselijke voorganger, ds A. Visscher stond. Uit Emmen valt ook nog te melden, dat men er door aardappels te rapen (rooien doet de machine tegenwoordig) totaal *f* 1.672,50 verdiende. En dat in enkele middagen! Dit bedrag zal het bouwfonds versterken.

In de gemeente COEVORDEN kwam op huisbezoek de wens naar voren, dat men graag normen zag vastgelegd voor de wekelijkse/maandelijkse vaste bijdrage aan de gemeente. Welnu, men stelle zich in verbinding met Groningen-Z. (zie boven), waar men een dergelijke tabel heeft ontworpen. Misschien zijn deze normen ook hanteerbaar in Coevorden? We betwijfelen het wel een beetje, want in grote gemeenten legt men vaak andere normen aan

Uit AMSTERDAM-W.N. enkele berichten: Men benoemde er (voor de nieuwe kerk) een nieuwe koster. De oud-koster, die acht jaar lang - met zijn vrouw natuurlijk - pro deo kosterswerkzaamheden verrichtte kreeg als afscheidsgeschenk en als blijk van waardering een TV-toestel ten geschenke. Kreeg men verleden maand uit de gemeente een gift van *f* 1000,- voor de kerkbouw in West, deze maand mocht de voorgangers opnieuw een enveloppe met een bankbiljet van duizend gulden in ontvangst nemen, nu voor kerkbouw in Noord. Dat vanwege het evenwicht.

En hier, in Amsterdam, de stad waar volgend jaar de grote europese baptistenkonferentie zal worden gehouden - waar geen nederlandse baptist mag ontbreken! - eindigen we onze maandelijkse rondreis. Vele blaadjes maakten melding van de kerstnummer-campagne, die dit jaar opnieuw een record vestigde: 62. 000 exemplaren worden dezer dagen overal in Nederland bij de mensen thuis bezorgd! Ook werd er melding gemaakt van verschillende bizondere kerstdiensten, hier en daar zelfs nachtdiensten Wat dat laatste betreft, werkt men door het organiseren van kerstnachtdiensten niet een kleine beetje mee aan de romantisering van het kerstgebeuren? We vragen maar ...!

Hoe het zij, 't waren drukke weken bij ons in de gemeente. Hopelijk heeft men door de drukte niet vergeten stil te worden bij de kribbe.

v.D.

Dr John. D. W. Watts benoemd tot president seminarium Rüschlikon

De Southern Baptist Foreign Mission Board benoemde, op voordracht van de fakulteit en het kollege van trustees dr John D. W. Watts tot president van het seminarium te Rüschlikon.

Gelijk bekend zal dr John D. Hughey, de huidige president a.s. zomer deze arbeid neerleggen in verband met zijn benoeming tot vertegenwoordiger voor Europa en het Midden-Oosten van de Mission Board.

Dr Watts, die ook in Nederland niet helemaal onbekend is - hij verzorgde enkele jaren geleden een lezing op de voorgangerskonferentie - doceert sinds 1949 aan het seminarium Hebreeuws en de uitleg van het Oude Testament. Gedurende het laatste semester was hij als gast-docent verbonden aan het arabische baptisten-theologische seminarium te Beiroet, Libanon. Dr Watts zal begin januari naar Rüschlikon terugkeren.

Dr Watts, die 42 jaar is werd in South Carolina, USA geboren en studeerde aan Mississippi College, aan New Orleans Baptist Theological Seminary en behaalde zijn doktorstitel aan het Southern Seminary te Louisville, Kent., USA. Van 1944-1946 diende hij als vlootpredikant bij de amerikaanse marine.

(EBPS)

ZAND EN ZAAD

Zo nu en dan heb ik de mensen in de kerk gevraagd hoe zij God zouden noemen als zij Hem een naam moesten geven. Als er onder ons een kind geboren zal worden, spreken de vader en de moeder met grote graagte over de vraag: en hoe zal het heten? Ik kom nog uit de tijd, waarin men de namen der voorouders erfde en doorgaf aan het volgend geslacht. Met die toch wel zin hebbende traditie is voor een goed deel gebroken. Wat er voor in de plaats kwam is niet altijd zo zinrijk. Als de naam maar mooi klinkt of buitenlands. Waar vandaan mag toch de uitdrukking gekomen zijn: als 't kind maar een naam heeft. Aan de andere kant: is het dan zo belangrijk? Sommige van mijn lezers zullen mij herinneren aan een woord van de engelse dichter: Wat is een naam? Het ding dat nu roos heet, geurde als het een andere naam had, even lieflijk. En dat is ontegenzeggelijk waar. Een schone, welluidende naam garandeert niet een edel karakter. Maar we zouden wel graag willen dat edele mensen zinrijke namen droegen. Het jammerlijke is dat de namen gegeven moeten worden op een tijdstip, dat niemand van ons kan zeggen hoe de drager of draagster zich zal openbaren. Sommige jongens heten Ernst, maar zo op 't eerste gezicht hebben de ouders zich vergist door zo'n naam aan zo'n leven te hechten. Ze wisten niet wat ze deden. Sommige meisjes heten Irene, maar deze vreedzame naam, hoe heerlijk ook, is een valse vlag voor dat schip, dat bijna zinkt onder de last van wapens. Kenden wij maar de aard onzer kinderen, dan zouden we ze misschien de juiste naam geven. Of niet. 't Kan tegenvallen.

Ik zei: hoe zou u God noemen als we voor Hem nog geen naam hadden. Zie, dat is nu het betreurenswaardige van verder schrijven. U leest gewoon door en eer u aan het denken toekomt en antwoord geeft, ziet u mijn veronderstellingen. Houdt uw hand eens op het volgende en zoekt uzelf naar een naam.

Hebt u het gedaan? En? U kwam met een naam niet uit. En die naam had u ook al eerder gehoord. Voor u zei men al: de Eeuwige. Of: de Almachtige Of: de Alomtegenwoordige. Ooit van God gelezen als de Ontwerper en Bouwmeester? (Hebr. 11) Troon der heerlijkheid, van ouds verheven, plaats van ons heiligdom, hope Israëls, Here... lees ik in Jer. 17 : 12. En wat zegt u als Daniël schrijft: Terwijl ik bleef toekijken, werden tronen opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder... (7 : 9). Zo zouden we door kunnen gaan met uit de Schriften te citeren en één ding zou ons duidelijk worden: er is geen naam, groot genoeg om alles te zeggen wat we bedoelen te zeggen, wanneer we zeggen: God. Onze geest reikt uit naar alle windstreken, passeert de sterren en verdwaalt in oneindige ruimten, maar een allesomvattende naam voor God vinden we niet. Belijders en loochenaars van Hem hebben tevergeefs getracht de Onbeschrijfelijke aan te duiden of waardige uitspraken te doen over de Onuitsprekelijke. Vermoeid van zulk een tocht zetten wij ons naast David op de hellingen der wereld en zeggen: De Heer is mijn Herder. En luisteren naar Davids Zoon, die ons voor-spelt: Onze Vader...

De grootheid Gods zal ons ontroeren als we zullen horen lezen: **En men noemt Hem Wonderbare Raadsman, Sterke God, Eeuwige Vader, Vredevorst.** Het is alsof wij staan in de wind, die overwaait uit de woonplaats van de Verborgene, de Onbekende, die zich onthult in deze namen en zich te kennen geeft aan die mens, die hunkert naar de Heer van heel de kosmos van eeuwigheid tot eeuwigheid.

Indien u God een naam moest geven... Al uw kennis, uw ervaringen, uw liefde, uw vreugde over de vergeving zoudt gij zoeken samen te vatten in één woord en gij zoudt zwijgen. En na het zwijgen tenslotte zeggen: ik kan het niet. Kunt gij de geheimen Gods doorgronden, de Almachtige doorgronden ten einde toe? Wie is het, die, zo hoog gezeten, zo diep in 't grondeloze licht, van tijd noch eeuwigheid gemeten, bestaan kan zonder tegenwicht?

Indien u God een naam moest geven...... Ik zou dichters kunnen laten spreken, maar misschien zou hun gestamel u ontgaan, want wie vermag te zeggen wie Hij is?

Gij zult Hem de naam Jezus geven.

Huizinga

ADVENT

Het feest gaat komen; allerwegen
worden de gasten weer genood.
Hoe diep moet God ons zijn genegen
dat Hij ons niet Zijn deur verbood!

Want als Hij op zijn schaal ging wegen
hoe klein de liefde en hoe groot
de vloek was, die naar boven steeg, en
de haat die uit de harten sproot,

wij zouden van Zijn reine ogen
voorgoed, voorgoed verbannen zijn,
maar in Zijn wonder mededogen
acht Hij het overtreden klein
van hen, die bij de kribbe bogen
en wil Hij hen een Vader zijn......

Jos van Manen-Pieters

DE ADVENTSBOODSCHAP

Zeg aan het volk: Er is zwaar weer op til
— Maar Heer, het is al jaar en dag zwaar weer
Nochtans: Er is nog zwaarder weer op til!
— Maar Heer, geloven doet men het niet meer.

Dit is een volk, dat brood en spelen wil;
niet voor één keer, maar telkens weer
En hoeveel woorden ik er ook aan spil,
het lacht en danst... en taalt naar U niet meer.

Wel zie ik hier en daar nog enkele getrouwen,
maar ach, zij zijn zo weinig in getal
en meestal zijn het kinderen en vrouwen. —
Profeet, sta op! Profeet ga PROFETEREN,
want voordat IK als rechter komen zal,
moet zich Mijn volk geheel tot MIJ bekeren!

Andries Dongera

ALS DE KERSTKLOKKEN LUIDEN

Wanneer de bronzen klokken straks gaan luiden,
en 't licht der kaarsen duisternis doorbreekt,
blijft toch, o God, ons hart in 't donker toeven
zo Gij niet zelf daarin Uw licht ontsteekt.

Ach, kaarsen worden links en rechts ontstoken;
de kerstboom siert de straat zelfs of het plein.
Men ziet verlangend uit naar kerstcadeautjes
en 't kerstmaal, dat recht smakelijk moet zijn.

Het „Stille Nacht" klinkt uit de pierementen;
door 't warenhuis ruist zacht een Weihnachtslied,
terwijl men Jezus in het Kerstgebeuren
nog immer slechts een schaam'le kribbe biedt.

Wanneer de bronzen klokken straks gaan luiden,
neem, God, dan zelf de schellen ons van 't oog;
opdat wij niet naar de aardse lichten staren,
doch, vol verwachting, naar Uw licht omhoog.

Gré Kempen Sterkenburg

„Met de Bijbel tussen Kerstfeest en Paastijd"

Met de Bijbel tussen Kerstfeest en Paastijd, zo heet een een leesgids welke het jubilerende Nederlandsche Bijbelgenootschap heeft uitgegeven en die straks gevolgd zal worden door een leesgids die tot en met Stille Zaterdag loopt. Het Bijbelgenootschap doet vooral een beroep op de kerkeraden deze leesgidsen te verspreiden om op deze wijze het bijbelgebruik in de gezinnen der gemeente te stimuleren. De kosten - 10 cent per exemplaar - kunnen nauwelijks een bezwaar zijn.
Onderstaand laten we het eerste deel van deze leesgids volgen. Bestellingen richte men aan NBG Postbus 620, Haarlem-Station; of telefonisch: (02500)-55200.

25-28 december 1963: de Kerstweek; thema: „Het Woord is vlees geworden."

woensdag, 1ste Kerstdag / **Gods belofte wordt tastbaar vervuld**
Joh. 1 : 14 Het Woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond en wij hebben zijn heerlijkheid aanschouwd, een heerlijkheid als van de eniggeborene des Vaders, vol van genade en waarheid.
Avondlezing: Joh. 1 : 1-14 Christus' komst

donderdag, 2e Kerstdag / **God spreekt zelfs zichtbaar**
Hebr. 1 : 1 en 2: Nadat God eertijds vele malen en op vele wijzen tot de vaderen gesproken had in de profeten, heeft Hij nu in het laatst der dagen tot ons gesproken in de Zoon, die Hij gesteld heeft tot erfgenaam van alle dingen, door wie Hij ook de wereld geschapen heeft.
Avondlezing: Tit. 2 : 11-14 Gods genade aanschouwen

vrijdag / **Hij komt in het beeld van de Vader**
Hebr. 1 : 3a: Deze, de afstraling zijner heerlijkheid en de afdruk van zijn wezen, die alle dingen draagt door het woord zijner kracht.
Avondlezing: Gal. 4 : 1-7 Geen slaven, maar zonen

zaterdag / **Hoger dan de engelen in waarde**
Hebr. 1 : 3b en 4: Hij heeft, na de reiniging der zonden tot stand gebracht te hebben, Zich gezet aan de rechterhand van de majesteit in de hoge, zoveel machtiger geworden dan de engelen als Hij uitnemender naam boven hen als erfdeel ontvangen heeft.
Avondlezing: Matth. 2 : 13-18 Uw kinderen sterven als martelaren

29 december 1963-4 januari 1964: week na het Kerstfeest; thema: „Vervulling."

zondag / **God zelf in de wereld**
Hebr. 1 : 5 en 6: Immers, tot wie der engelen heeft Hij ooit gezegd: Mijn Zoon zijt Gij; Ik heb U heden verwekt? En wederom: Ik zal Hem tot Vader zijn, en Hij zal Mij tot Zoon zijn. En wanneer Hij wederom de eerstgeborene in de wereld brengt, spreekt Hij: En Hem moeten alle engelen Gods huldigen.
Avondlezing: Luc. 2 : 22-35 Het heil gezien

maandag / **Op Gods eigen troon**
Hebr. 1 : 7 en 8: En van de engelen zegt Hij: Die zijn engelen maakt tot winden en zijn dienaars tot een vuurvlam; maar van de Zoon: Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid en de schepter der rechtmatigheid is de schepter van zijn koningschap.
Avondlezing: Luc. 2 : 36-38 Vervulde verwachting

dinsdag, Oudejaarsdag / **De zoon in eeuwigheid dezelfde**
Hebr. 1 : 10-12: En: Gij, Here, hebt in de beginne de aarde gegrondvest, en de hemelen zijn het werk uwer handen; die zullen vergaan, maar Gij blijft; en zij zullen alle als een kleed verslijten, en als een mantel zult Gij ze oprollen, als een kleed zullen zij ook verwisseld worden; maar Gij zijt dezelfde en uw jaren zullen niet ophouden.
Avondlezing: Rom. 8 : 31-39 God vóór ons

woensdag, Nieuwjaarsdag / **Besnijdenis en naamgeving des Heren**
Luc. 2 : 21: En toen acht dagen vervuld waren, zodat zij Hem moesten besnijden, ontving Hij ook de naam Jezus, die door de engel genoemd was, eer hij in de moederschoot was ontvangen.
Avondlezing: Hand. 4 : 8-12 De éne Naam

donderdag / **Hoedt U voor valse Christussen**
Matth. 24 : 4 en 5: En Jezus antwoordde en zeide tot hen: Ziet toe, dat niemand u verleide!: Want velen zullen komen onder mijn naam en zeggen: Ik ben de Christus, en zij zullen velen verleiden.
Avondlezing: Ex. 3 : 1-10, 13-15 Gods naam voor eeuwig.

vrijdag / **Hebt U lijden voor Christus' naam over?**
Matth. 24 : 9 en 10: Dan zullen zij u overleveren aan verdrukking en zij zullen U doden, en gij zult door alle volken gehaat worden om mijns naams wil. En dan zullen velen ten val komen en zij zullen elkander overleveren en elkander haten.
Avondlezing: Gen. 32 : 22-32 Hoe is Uw Naam?

zaterdag / **Houdt U het dit jaar vol?**
Matth. 24 : 13 en 14: Maar wie volhardt tot het einde, die zal behouden worden. En dit evangelie van het Koninkrijk zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis voor alle volken, en dan zal het einde gekomen zijn.
Avondlezing: Matth. 18 : 15-20 In Christus' Naam

Kerstfeest zonder ballast

Ga naar huis, kerstman!

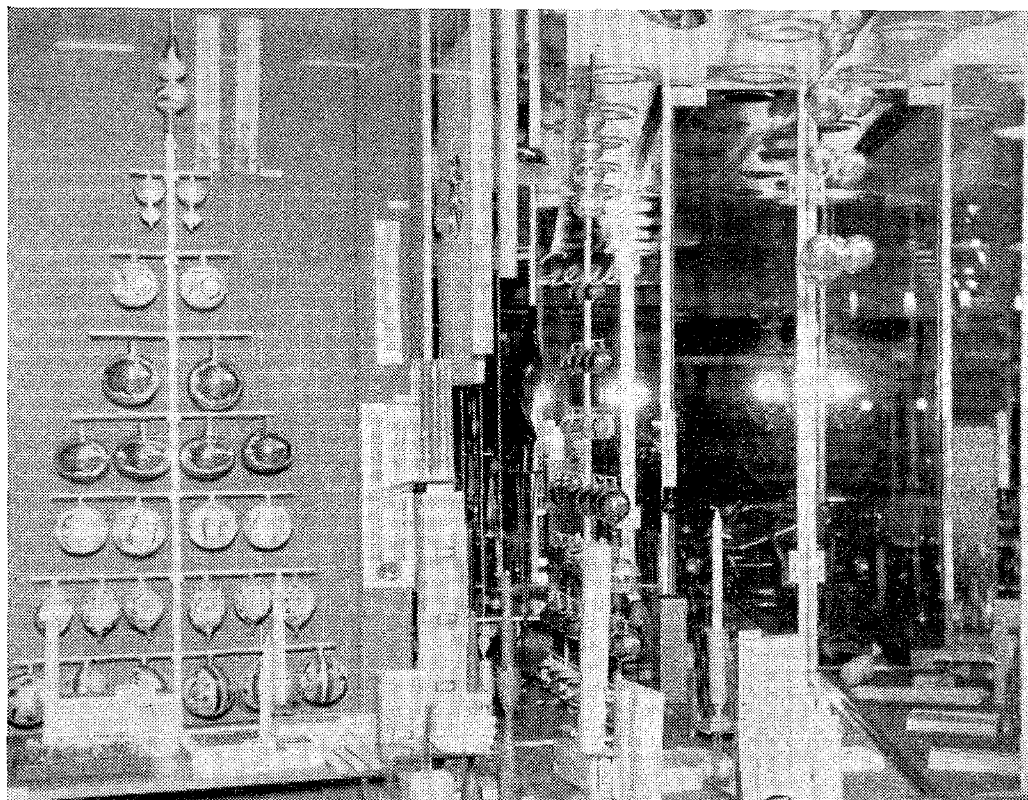
Met deze leuze bond enkele jaren geleden de anglicaanse geestelijke Rev. Peter Churton Collins de strijd aan tegen de Santa Claus-cultus in Engeland. Santa Claus is de engelse naam voor de kerstman. Het ging hem er niet alleen om de kerstman met zijn bakkebaarden en rode jas af te schaffen, maar eveneens om paal en perk te stellen aan de toenemende overdaad bij allerlei kerstgebruiken, zoals dit in vele landen en ook bij ons te zien is. „Wij hebben helemaal geen Santa Claus nodig; hij is overbodig. Christus alleen maakt het kerstfeest tot kerstfeest." Rev. Lollius vond lang niet overal gehoor voor zijn anti-Santa Claus-aktie. Fabrikanten, winkeliers, verenigingen voor volksgebruiken, enz. waren hoogst verontwaardigd over deze beeldenstorm. Er werd een pro-aktie gevoerd, waarbij een van de propagandisten, een wethoudster verklaarde: „Het zou een vreselijke slag voor de kinderen zijn, als zij hun vadertje kerstmis zouden moeten missen."

Geen plaats meer in de stal!

Wij zijn zo langzamerhand heel wat gewend op het gebied van reklame. Maar toen wij dit zagen......

Wij liepen te genieten van de mooie kerstetalages. Elke nagedachtenis aan de goedheiligman is verwijderd om plaats te maken voor de besneeuwde, groene en rode kerstattributen. En als wij de fabrikanten en winkeliers mogen geloven - maar dat doen we niet - dan is een kerstfeest zonder hun waren een mislukking. In een van de vele etalages zagen wij een stalletje, met een mooi strodak en natuurlijk met de bijpassende sneeuwvlokken. Maar in dat stalletje was geen kribje en eveneens ontbraken de afbeeldingen van Maria en Jozef, os en ezel. Daarentegen werd het stalletje geheel in beslag genomen door een aardig aangekleed poppetje achter een naaimachine!

Nu zijn de kerststalletjes met bijbehorend interieur *geen heilige voorwerpen. Maar toch sprak* dit ons aan. Is dit niet een teken van de mens-van-vandaag? Niet alleen dat de mens geen grenzen meer kent: alle ruimte, elke plaats, iedere gelegenheid, elk moment wordt door de mens ingenomen en gevuld. Maar méér nog, waar in het kerstverhaal geen plaats was in de herberg, zou boven deze etalage moeten staan: zelfs geen plaats meer in de stal!... Ik vraag U, waar moet de Heer dàn een onderdak vinden? Wij zitten zo *vol van onszelf, wij maken alles zo vol* van het onze. Wij willen zelfs Gods kerstgeschenk vervangen door onze geschenken, van Zijn feest òns

Etalages vol kerstballen...
Geimporteerd uit de oosteuropese landen. Zelfs Japan en Hong Kong zien brood in de fabricage van kerstversieringen voor de christelijke landen.
(foto Ph. Lindeman)

Waar zijn de 'Kerstnummers' gebleven?

Als wij onder ons spreken over het kerstnummer dan is het voor iedereen duidelijk, dat daarmee het extra *kerstnummer van ons evangelisatie*blad De Zaaier wordt bedoeld. Dat is eenvoudig hèt kerstnummer onder ons en dus òns kerstnummer. Wat beleven we daar toch altijd weer vreugde aan. En we geloven, dat we er ook vreugde mee bereiden. Want het wil helpen de kerstvreugde die in de eerste kerstnacht uitgezongen is, door te geven en in mensenharten te doen ontstaan. Hadden sommigen al eventjes gevreesd, dat het deze keer misschien wat minder zou gaan met de verspreiding, omdat de prijs gebracht moest worden op drie dubbeltjes, die vrees is helemaal beschaamd geworden. De oplage is *64000 geworden en overtreft daarmee het vorige* kerstnummer met 3000 exemplaren! Het ging de laatste jaren telkens met 3000 omhoog; was de oplage in 1960 55000, in 1961 was het 58000, in 1962 61000 en nu dus 64000 exemplaren.

U zou nu wel eens willen weten waar dat aantal wel gebleven is? Nu, dat zou een hele opsomming van namen en getallen worden, en dat kunnen we niet doen. Daarom willen we hier alleen noemen, waarheen de hoogste aantallen gegaan zijn. Het hoogste aantal was 3500. Dat ging naar Groningen (beide gemeenten samen), Hengelo en Sneek. Daarop volgde Emmen met 3200 exemplaren. In Almelo (beide gemeenten samen) verspreidde men 2350, in Leeuwarden 2200 en we eindigen met Pernis en Stadskanaal te noemen, waar 2000 exemplaren geplaatst werden.

Rekord-oplaag: 64.000

Dat zijn ook allemaal grote gemeenten (met uit*zondering van Pernis), zult u zeggen.* Dat is ook zo. En daarom zouden we hier nu willen gaan noemen in welke gemeenten, gerekend naar hun ledental, zoals dat volgens de laatste statistiek ons bekend is, gemiddeld het hoogste aantal exemplaren verspreid werd. Landelijk gezien betekent een oplage van 640000 dat gemiddeld per baptist zo'n 7 kerstnummers verspreid werden. Och arme, dat moest toch eigenlijk veel hoger komen te liggen, zegt u. Nu, laten we dat dan maar meenemen als een goed voornemen voor het volgende jaar. Welke plaatselijke gemeenten steken nú boven dit landelijke gemiddelde uit? Ook die kunnen we hier niet allemaal noemen, maar gaat u het zelf voor uw gemeente maar eens na. Hier wil ik graag vermelden, dat het hoogste gemiddelde door IJmuiden bereikt wordt, namelijk 32! Misschien bedenkt u, dat daar in de loop van het jaar nog al een toename van leden heeft plaats gehad doordat velen van „Elon" naar de baptistengemeente zijn overgegaan; daarmee gerekend zou mogelijk het gemiddelde naar het ledental van nú wat lager liggen. Maar dat moeten we ook bij andere gemeenten in ogenschouw nemen, doch we kunnen eigenlijk alleen maar uitgaan van het ons bekende ledental van de statistiek. In elk geval zó staat IJmuiden aan de spits! Vlak daarop volgt Pernis met 29 per lid. Daarna komen de gemeenten Workum en Makkum, respectievelijk met 20 en 19 als gemiddelde. Daarbóven staat echter nog net Schiedam met 21 kerstnum-

feest maken... Paulus schrijft in Galaten 4 : 19 „totdat Christus in ù gestalte verkregen heeft." Hij wil ons vol maken van Zijn wezen. Met andere woorden: waar ik zit, daar wil Hij zitten; waar ik uitgeput ben, daar wil Hij mijn kracht vernieuwen; waar ik zou moeten hangen, daar heeft Hij gehangen... Zullen wij Hem die plaats laten?

Geen plaats in de herberg

Neen, niet dat logement van Bethlehem. Maar de herberg, die „Ons leven van Vandaag" heet. Die moet trouwens al langer bestaan hebben, want de verloren zoon was ook reeds te gast in Het-leven-van-Overdaad. De etalages, de reklamefolders: zij zijn de bont gekleurde en versierde spijskaarten van de herberg, „Ons leven van Vandaag" genaamd. Wijnhandelaren en slagers, banketzaken en kruidenierswinkels, maar ook de textiel- en de meubelbranche, ja van koelkastfabrikant tot muziekhandelaar: allen en alles trachten ons te overtuigen, dat een waar kerstfeest zonder hun welwillende en stoffelijke medewerking tot een mislukking gedoemd is.

Velen laten zich overtuigen. Zij verdrinken en stikken in de veelheid van dranken en spijzen. Het liefst alkoholica en dan wild, gevogelte en een overdaad aan banket.

De voorbereidingen nemen ons reeds dagen van tevoren volkomen in beslag. Zij kost elk jaar meer inspanning en meer geld. Zij maakt menigeen moe en overspannen. Verkoopsters en huisvrouwen kunnen de verzuchting niet meer bedwingen: „Het is allemaal wel mooi, maar toch kan mij dat hele kerstfeest gestolen worden."

„Hoe zal ik U ontvangen?" Geen tijd, geen gedachten, geen verlangen, geen offers: in de herberg van ons leven-van-vandaag is geen plaats voor Jezus.

Kern of omhulsel?

Om werkelijk kerstfeest te vieren, daarvoor kan heel die overvloed gemist worden. Bisschop H. Lilje, van de lutherse kerk, vertelt uit zijn gevangenschap in de berlijnse Gestapo-gevangenis, hoe hij op kerstavond in de cel van een andere gevangene gebracht werd. Deze was ter dood veroordeeld. Er werd nog een ter dood veroordeelde violist bij gehaald, die enkele kerstliederen mocht spelen. Toen las Lilje het kerstevangelie. Dat was alles. Daarop werd hij weer naar zijn eigen cel teruggebracht. Maar buiten op de gang pakte de gevangeniskommandant zijn hand en zei: „Ik dank U. U weet niet, wat U mij vanavond hebt gegeven voor mijn zwaar en treurig werk." En dat was alleen maar het oude kerstevangelie uit Lukas 2. Maar het was het eigenlijke van het kerstfeest, de hoofdzaak. En met deze hoofdzaak heeft men alles: Christus. Zonder deze Kern is alles slechts omhulsel, pakpapier.

G. Br.

In de kerstbomenhandel schat men dat er dit jaar één miljoen kerstbomen gekocht zullen worden. Ze zullen overal staan: in kerken, kroegen, ziekenhuizen en huiskamers. (foto Ph. Lindeman)

---

mers per lid. En Sneek staat met 17 als gemiddeld per lid verspreide kerstnummers nog net boven Alblasserdam, Hoogeveen, Scheveningen en Zwolle, die ieder 16 gemiddeld per lid verspreid hebben. We willen deze volgorde nu besluiten door nog te noemen Staveren, Heerenveen en Winschoten, waar respectievelijk 15, 14 en 13 per baptist verspreid zijn.

Och, het zijn maar gemiddelden, zegt u. Ja, inderdaad, het feitelijke werk wordt doorgaans door een beperkt aantal wakkere werkers gedaan. Wat leggen die een ijver, volharding en getrouwheid aan de dag. En wat een zegen ervaren zij en brengen zij! Maar we geloven, dat velen in deze verspreiding delen met sympathie en gebed. En dat maakt dat het warm is in een gemeente. En het is heerlijk mee deel te hebben in de verspreiding van het heerlijke Kerstevangelie!

Tenslotte nog een paar namen van plaatsen, waar ook een aantal kerstnummers is betrokken ter verspreiding: Bennekom, Ede, Heeg, Maassluis, Rekken, Zaandam. En vanuit onze gemeenten zijn heel wat plaatsen bereikt en bewerkt. Laat het volgend jaar gerust nog maar weer méér zijn. Want het Kerstevangelie moet alom den volke bekend worde!

T. Jansma

KLOKKE VEUR 'T KNAOL

Er is van 31 personen totaal *f* 504,40 ontvangen. Valt me wat tegen. Er is voor een flinke klok meer nodig. Dit is mijn laatste oproep aan allen die voor het doel gevoelen: stuur omgaand Uw bijdrage op mijn postrekening 928915 E. de Haan Beerta.

Zaterdag 4 januari sluit ik af en zend aan allen die bijdroegen een verantwoording.

Met hartelijke groet, Uw E. de Haan

Ons bereikte vanuit Kongo het droeve bericht, dat Esther, het jongste kind van ons zendingsechtpaar br en zr J. B. van der Veen-Vorsteveld begin december is overleden. De begrafenis vond 2 december plaats.

Onze broeder en zuster Van der Veen mogen zich verzekerd weten van ons meeleven in dit grote verlies.

UZC

18-25 JANUARI - WEEK DER GEBEDEN

Christenen over heel de wereld - protestanten, roomskatholieken en oosters-orthodoxen - zullen gedurende de ‚Week der Gebeden' welke volgend jaar van 18-25 januari wordt gehouden tesamen bidden om de christelijke eenheid.

De ‚Week der Gebeden' wordt ook nu weer georganiseerd door de kommissie Geloof en Kerkorde van de Wereldraad van Kerken. Het thema van de a.s. gebedsweek is aan Hebr. 13 : 20 ontleend, ‚De grote Herder der Schapen'.

ARCHAEOLOGISCHE ONDERZOEKERS NAAR HEBRON

Robert O. Coleman, docent aan Southwestern Baptist Theological Seminary, Fort Worth, Texas is bezig een team van amerikaanse oudheidkundigen samen te stellen welke a.s. zomer onderzoekingen zal verrichten in Hebron. Deze plaats, waar zich de graven van Abraham, Izaäk en Jacob bevinden, ongeveer 40 km ten zuiden van Jeruzalem is de laatste belangrijke bijbelse plaats in het heilige land, waar nog geen opgravingen zijn verricht.

Uit Gods hand mochten wij een dochtertje ontvangen, dat wij

JOHANNA MARIA LOUISE

noemden.

A. M. Spannenburg-de Moor
S. Spannenburg.

Drachten, 2 december 1963
Oude Nering 84.

De Heer nam tot Zich in Zijn heerlijkheid ons lief dochtertje en zusje

ESTHER VELLA JACQUELINE

Ruim tien maanden mochten we haar de onze noemen.

Psalm 33 : 20, „Onze ziel verwacht den Here; Hij is onze hulp en schild".

J. B. van der Veen,
F. van der Veen-Vorsteveld,
Mirjam

Yalemba, 1 december 1963
BMS, par Basoko;
Prov. du Haut Congo,
Rep. du Congo (Leo).

Heden nam de Here tot Zich onze broeder

WOUTER ARIE VROLIJK

in de ouderdom van 23 jaar.

's Heren wegen zijn ondoorgrondelijk.
8 december 1963
Baptistengemeente Apeldoorn.

Broeder Sikkema, Beetgumerstraat 62 Leeuwarden, zou graag een postzegelverzameling willen beginnen.

Zijn er ook broeders, zusters of vrienden, die hem hierbij willen helpen?
Alles is welkom. Portokosten worden vergoed.

Mededeling

Wie kan ons helpen aan het nieuwe adres van: Chr. van Enst, v/h wonend: Beemd 9, Hoogvliet?

Wij wensen allen een blij kerstfeest en een in alle opzichten rijk gezegend 1964!

Fam. M. v. d. Berg Jr
Leiden
Oude Rijn 70A.

Wensen allen een **gezegend kerstfeest en 1964** toe.

Fam. Alb. Niemeijer, Groningen
B. de la Faillestraat 52.

Aan alle broeders en zusters een **gezegend jaar** gewenst.

A. Gebel
A. Gebel-Kroes.

Langs deze weg wensen wij u allen een van God gezegende kerst en nieuwjaar.

J. ter Braak
J. E. ter Braak-Hondelink
Frank Jan
Bart.
Herdershof, Heerde.

Wij wensen al onze geliefde familie en vrienden een

gezegend Kerstfeest
en een
gelukkig Nieuw Jaar

Frederik van der Werf
Sybil en Tilora
Toronto, Ontario, Canada.
